

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΑΠΑΝΤΑ.

LUCIANI
SAMOSATENSIS OPERA

OMNIA IN DVOS TOMOS DIVISA.

TOMVS I.

IOHANNES BENEDICTVS
*Medicinae Doctor, & in Salmu-
riensi Academia Regia lin-
gua Graeca Professor,*

Ex antiquis libris, locorumque sensu emendauit : &
Latinam versionem ita recognouit, vt maxima
ex parte propriam fecerit.

*Editio purissima, cum Indice
locupletissimo.*



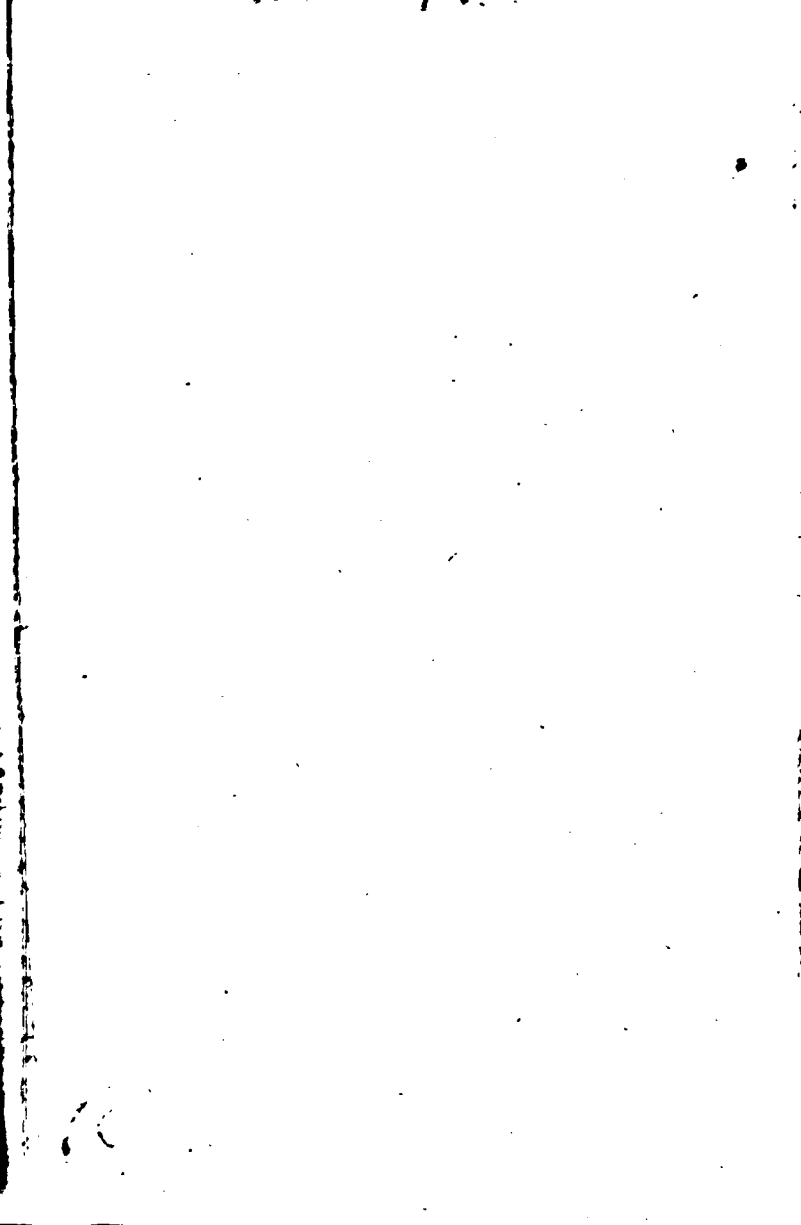
SALMVRII,

Ex Typis PETRI PIEDEDII

Anno M. DC. XIX.

Cum Priuilegio Regis.







GENEROSO, ET ILLVSTRI HEROI

D. PHILIPPO MORNAYO,
PLESSIACI MARLIANI DO-
MINO, BARONIDE LA FOREST,
&c. Christianissimi Regis in sacro
Consistorio Consiliario, Cataphra-
ctorum turmæ Ductori, Salmuriensis
Vrbis & Ditionis Præsidì,

IOHANNES BENEDICTVS.



*V*cubrationes meas
in retexenda Lucia-
ni versionis parte
maxima, vt illustrissi-
mo nomini tuo conse-
crarem, PRAESES AM-
PLISSIME, duæ potissimum causæ me im-
pulerunt. Vna quidem omnibus, qui hac
in Academia publicum munus sustinent;



GENEROSO, ET ILLVSTRI HEROI

D. PHILIPPO MORNAYO,
PLESSIACI MARLIANI DO-
MINO, BARONIDE LA FOREST,
&c. Christianissimi Regis in sacro
Consistorio Consiliario, Cataphra-
ctorum turmæ Ductori, Salmuriensis
Vrbis & Ditionis Præsidī,

IOHANNES BENEDICTVS.



*V*cubrationes meas
in retexenda Lucia-
ni versionis parte
maxima, ut illustrissi-
mo nomini tuo conse-
crarem, PRAESES AM-
PLISSIME, duæ potissimum causæ me im-
pulerunt. Vna quidem omnibus, qui hac
in Academia publicum munus sustinent;

EPISTOLÆ

communis. Cùm enim ea tuis auspicijs, hoc in solo propter te solum celebri, nata sit, tuoque in literas, cùm humanas, tum præcipuè sacras, summo studio aucta & promota floreat: quin etiam unumquemque nostrum Mecenatis amantissimi benevolentia complectaris, tibi in symbolum debiti honoris, etiam quantuluscunque industriæ nostræ labores consentaneum est consecrandos esse. Altera verò mihi peculiaris, illa priore multò grauior. Cùm enim aliquando summum illum virum, sui que temporis inter doctissimos lumen Isaacum Casaubonum rogasses, ut si quem Græcæ professioni obeunda idoneum nosset, illum tibi indicaret; Quo tempore meus frater, priusquam aliquot Bartassij librorum metricam versionem, luci exhiberet, veridicum illum tripodem consuluit, eadem opera ejus in manus venerunt (quod probè scis) meæ iuueniles (quas ipsemet, quæ tua est humanitas, inspicere dignatus es) exercitationes in

DEDICATORIA.

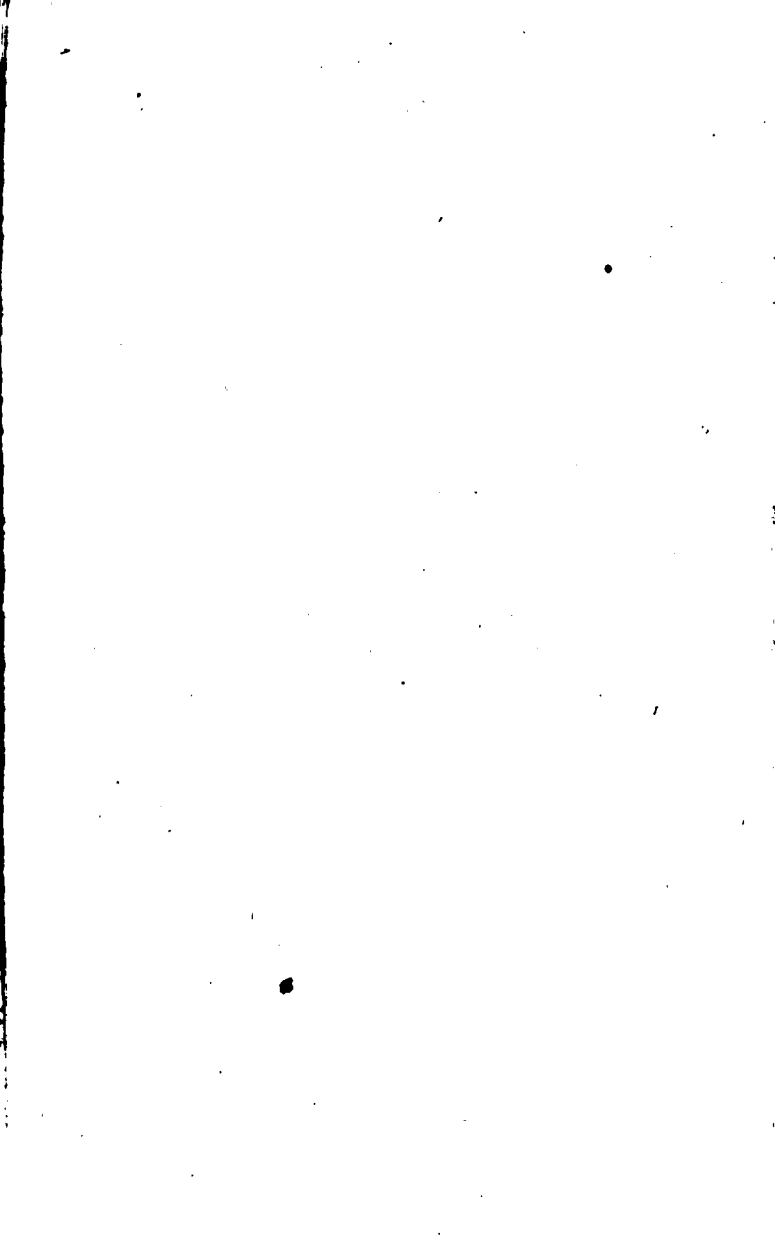
vertendo Gracè Horatio pari tum me-
tro, tum numero carminum. Ex quo mei
Gracis in literis profectus specimine, cum
vix ex ephebis excessissem, elaborato,
ΜΑΚΑΡΙΤΗΣ ille, concepta spe fore ut
obeunda huiusmodi prouinciae essem ido-
neus, non rogatus, sed ultro nomen meum
tibi significauit. Illico literis quàm huma-
nissimis me hinc remotissimum ad hoc mu-
nus inuitasti. Quibus acceptis obstupui
ptique, animique dubius hæsi. Nam me-
tenuitatis satis apud me conscius, quid fa-
cerem, sollicitè ambigebam. Qui dum πᾶς
ἐν ὅλῳ in Medicina essem (cu us tantum
in gratiam Græca cum Latinis diligen-
ter quotidie conjungebam) Græcarum
literarum Professionem non meditabar,
tantum abest ut ambirem. Verum ubi
hæc cogitatio mentem occupasset, non sine
diuina prouidentia factum esse, ut tanti
viri consilio adductus me vocares: D O.
M. ope, tuâque humanitate fretus tuæ
inuitationi lubens obtemperavi, id quoq;

EPISTOLA

*ratus, honori, qui alit artes, mihi cessu-
rum. si à viro suæ ætatis doctissimo com-
mendatus apud Heroem singulari pietate
in Deum, meritis in patriam ARTE ET
MARTE insignibus spectatissimum, præ-
stabilium scriptorum monumentis immor-
talibus orbe toto celebratissimũ, ad spar-
tam hanc me conferrem. In qua ex quo
tuis auspicijs opellam colloco, quoties tuæ
in me beneuolentiæ probandæ occasio sese
obtulit, toties tuis beneficijs cumulatus
redij. Quare, non hoc consilio, ut tuorum
erga me meritorum magnitudini vlla ex
parte respõdeam: sed ut tibi grati animi
testimonium exhibeam, hasce lucubra-
tionum mearum, quantumuis tenues pri-
mitias, illustrissimo nomini tuo do, dico,
consecro. Quas si benignis oculis intueri
digneris, non modò liuidos inuidorum
morsus deuítabunt: sed etiam istiusmo-
di apud candidos doctórum virorum ani-
mos, qui quandoque in re ardua cæspi-
tanti facile ignoscunt, æstimationem ob-*

DEDICATORIA.

*tinebunt, ut nunquam laboris exantlati
 me pœniteat. Itaque PRAESES AMPLISSI-
 ME, ut ego offero tibi deuoto, ita tu a quo
 animo munusculum accipe quaeso, futurũ
 Sincerae obseruantiae qua te colo, & dum
 spiritus hos reget artus, colere pergam,
 τὰ μὲν εἰς luculentum. Sic te Deus Nobilif-
 sime tuae familiae, & Reipub. Christianae
 incolumem diutissimè seruet. Sic usque
 tua consilia pro florentissimi huius regni
 salute secundet, ut quod abhinc decennio
 Magnus ille Henricus (quod me audire
 probe memini) elogium de te pronuntia-
 uit, Nullum scilicet, esse sibi πολιτι-
 κόν τερον Consiliarium, reipsa in dies
 comprobetur. Salmurij. 7. Idus Augu-
 sti. Anno 1619.*



IOHANNIS BENEDICTI,

DE HAC SVA GRAECI CON-
textus, & Lātinae versionis Lu-
ciani recognitione, ad can-
didum & *φιλάνθρωπον*

Lectorem

Praefatio.



MAXIME tibi videri possit, Amice Lector, me post viginti celebria Doctorum viro-
rum nomina, recognoscendis Luciani
scriptis, & retextendae maxima ex parte
illorum in Latinam phrasim translationi
manum admouisse: cum verisimile sit eos
viros, sui temporis lumina, Graecam lin-
guam ita calluisse, ut probe intellectum authorem e Graecia
in Latium pede nunquam caespitante, animo nunquam dor-
mitante transfulerint: me vero, iamprimum hoc eruditionis
specimine innotescentem, nihil melius praestare potuisse,
quam excellentes illi interpretes praestiterint: adeo ut huic
exempto plus audaciae sit tribuendum, quam verae laudis re-
pendendum. Ego sane ingenuè agnosco cum eruditionis
meae mediocritatem, tum egregiam virorum illorum prae-
stantiam, quam neque suspicere, neque laudare satis possum:
imò cui plurimum deberi sincere confiteor. Sed, veluti non
raro accidit, ut etiam indoctiores doctiorum inuentis non
contemnenda superstruant & addant: ita & mihi contigisse,
misallor, iudicabis, ut via, editae antehac metaphrascos be-
neficio, reſerata, plerisque in locis scopum authoris clariùs
& melius attingam. Occasionem exhausti laboris istius
obtulere mihi selectiores & grauiores quidam authoris
huius Dialogi, quos dum vtile dulci permixturus, publicè
legebam, & singulas sententias ac voces diligenter expendere

AD LECTOREM:

bam, plerunque non placebat vetus interpretatio, quando-
 que etiam mendosa videbatur lectio, unde fiebat ut non ple-
 nē, planēque satis locorum nonnullorum sensus caperetur.
 Idcirco Græcum contextum, vel ex collatione variorum &
 antiquorum codicum, vel ex proprio iudicio emendabam:
 & sicubi mentem authoris melius reddere poteram, id so-
 briè quidem, & moderatè faciebam. Postea mihi succurrit,
 siquidem diuersi diuersorum Dialogorum & Tractatuum e-
 rant interpretes, singulorum partem saltem aliquam attentè
 examinare: quò perspicerem an Græca Latinis apprime res-
 ponderent. Hinc variorum interpretum varia ingenia, &
 quàm alius alio fœlicior esset metaphrastes, intellexi. Utque
 quod sentio, ingenuè pro innato mihi animi candore dicam:
 comperi Thomam Morum tam fœliciter officio metaphra-
 stæ functum, sententias singulas ad verbum seruata latinita-
 te pura reddendo, ut vix aliquid nactus sim, quod melius
 redderem: imò potiùs ipsum hac in mea recognitione imita-
 ri voluerim. Ad hanc laudem proximè accedit Erasmus Ro-
 terodamus: in quo quanquam plura quàm in illo immutan-
 da iudicauì, pauca quidem illa sunt, si cum reliquis compa-
 res. Tertius est Iacobus Micyllus, Erasmo ferè æquiparan-
 dus hoc in negotio. Reliqui interpretes inter se ferme pares,
 tribus illis, me iudice, multum cedunt. At omnium infœlicis-
 simus mihi visus est Vincentius Obsopœus: qui non solum
 superflua verborum luxurie mentem authoris passim obscu-
 rat, sed etiam plerunque vel non capit, vel corrumpit. Atque
 is est qui tertiam ad minimum illius partem Latinè exarauit.
 Cuius interpretationis, quanquam retineo quicquid pos-
 sum, tam obscura reliqui vestigia, ut hæc prorsus mea non
 immeritò dici possit: non secus atque [Asini.] siue [Lucij]
 versio, quæ vsque adeo misera priùs erat, ut suo nomini bene
 consuluerit vetus interpres, quum illud reticuit. Cæterum
 hoc in cœpto sum versatus, non ut laudem magnis illis viris
 yllò pacto præripiam, præceptam in me transferam, ab istius-
 modi vesana φιλοπικία tantum sum alienus, quantum virtus
 à vitio, ius ab iniuriâ distat. Hic animus, hoc consilium so-
 lummodo fuit, ut dum otio in aliquo negotio vti licebat,
 quod esset opis meæ (quæ quàm sit tenuis, agnosco) id in rem
 literariam conferrem. Velim igitur, Amice Lector, conatum
 hunc meum boni consulas, eoque sic fruaris, ut quod in co-

PRAEFATIO.

desiderabis, humaniter toleres: &, si saltus asperissimos superasse non videbor, clementer condones. Nolim enim tam bene de me sentire, ut contendam me tibi versionem istiusmodi exhibere, quæ omnis censuræ expers esse possit; quandoquidem ardua res est eadem elegantia, eademque festiuitate authorem hunc de Græca phrasi in Latinam transferre: ita proprius est unicuique linguæ genius, & inexplicabilis venustas. Fortè autem obijciat aliquis me debuisse eos locos notare, quibus in primis emendandis operam impendi. Id utique facere nolui duabus præcipuè de causis. Vna, quoniam commoda forma, in gratiam eorum qui libros hosce secum circumferre volent, editionem faciendam, & voluminum maiorem vel molem vel munerum vitandum putavi. Altera, quoniam confido eum qui veterem versionem cum hac recognitione, & prius excusos Græcè codices cum nostro conferet, nullo negotio vel ex ipsa sermonis serie, & locorum sensu, nostræ mutationis rationem deprehensurum. Quamobrem duxi me satis in præsentia præstiturum, si, quoad fieri posset, purum authorem, & versionem antè vulgata commodiorem & fideliorem, cum Indice rerum opere illo contentarum exhiberem. Nunc superesset ut aliqua commendatione Lucianum cohonestarem, nisi sic, actum ab alijs multis, agerem. Et certè quid opus est ut post illos repetam cum esse Atticæ eloquentiæ exemplar syncerum, summa dicendi festiuitate, magna rerum varietate, magnâ scientia, multâque doctrina clarere? Hic si res serias tractat, sit grauis: si iocosas, festiuus: si præcipit, si monet, si moidet, est prudens, est lenis, est asper: si orator causam agit, est facundus, acutus, solidus. Denique adeò fecundo, flexiliq; valet ingenio, ut veluti Proteus omnes formas, veluti Chameleon omnes orationis colores suscipiat: variòque styli penicillo varia argumenta explanet, dum in grauibus exurgit sublimis, in tenuibus incedit humilis, in medijs inter utrumque dicendi genus fertur medius: semper sacrificat perspicuitati: sicubi lubet obscuritatem affectare, dextera id facit. Ex quibus constat nullum esse authorem, quo commodius uti possit, quicumque Græcè discere studebit. Hic, si locos rectè deligas, tyronibus est facilis, prouectioribus accommodus, Græca lingua iam plenè imbutis utilis. Hinc florentissimis Europæ gymnasijs commendatissimus, ut ex eo

AD LECTOREM.

studiosa iuventus, tanquam ex fonte, purum Græcissimum
 hauriret: illique aliorum, qui in scholis prælegi solent, au-
 thorum fabulis scatentium, amplius & planius esset commen-
 tarius: & ex varietate scriptorum *πλουτέως* hominis
 huius, apud quem nulla ferè res est, quæ non veniat in ser-
 monem, Græcè loquendi formularum flores decerneret.
 Quæ cum citra controuersiam ita sint, omne punctum tulit
 Lucianus, qui vtile dulci miscuit: dignus profectò quem
 omnis *φιλόμουσος* amet, quem alioqui impium vel pius non
 dedignetur, siquidem puris omnia pura, qui ceu Ponticæ a-
 pes, mel dulcissimum ex amarissimo absinthio conficiunt. A-
 ge ergo quicumque seria, quicumque iocosa queris, hîc in-
 uenies quod animum tuum quocunque tandem modo affe-
 ctum refocillet, siue te domi hærentem, siue ruri versantem,
 siue peregrè euntem, politissimi authoris lectione recreare
 cupies. Hic inter agrorum fata læta, rerum omnis generis
 segetem tibi suppeditabit: in horto florido, rhetoricorum
 florum varias coronas necet: in viridi & irriguo prato, per-
 enni eloquentiæ scaturigine, & limpidis facundiæ riuus te
 recreabit. Denique magno paruo-ue sub lare degentem, mo-
 ribus tuæ sorti convenientibus, nunc falsa dicacitate vitia
 mordendo, nunc merita laude virtutem extollendo, nunc
 recta præcipiendo, te informabit.



*Index eorum quæ primo Tomo
continentur.*

De Somnio, seu Vita Luciani.	p.1
Contra eum qui dixerat, Prometheus es in verbis.	13
Nigrinus, seu de moribus Philosophi.	21
Iudicium Vocalium.	48
Timon, siue, Misanthropos.	57
Alcyon, siue de Transformatione.	97
Prometheus, siue Caucasus.	103

DEORVM DIALOGI.

Promethei, & Iouis.	120
Cupidinis, & Iouis.	121
Iouis, & Mercurij.	123
Iouis, & Ganymedis.	124
Iunonis, & Iouis.	129
Iunonis, & Iouis.	131
Apollinis, & Vulcani.	135
Vulcani, & Iouis.	137
Neptuni, & Mercurij.	139

Mercurij, & Solis.	141
Veneris, & Lunæ.	143
Veneris, & Cupidinis.	145
Iouis, AEsculapij, & Herculis.	147
Mercurij, & Apollinis.	149
Mercurij, & Apollinis,	150
Iunonis, & Latonæ.	152
Apollinis, & Mercurij.	154
Iunonis, & Iouis.	156
Veneris, & Cupidinis.	158
Dearum Iudicium.	160
Martis, & Mercurij.	173
Panos, & Mercurij.	174
Apollinis, & Bacchi.	177
Mercurij, & Maiæ.	179
Iouis, & Solis.	181
Apollinis, & Mercurij.	184

DIALOGI MARINI.

Doridis, & Galatæ.	186
Cyclopis, & Neptuni.	189
Alphæi, & Neptuni.	192
Menelai, & Protei.	193
Panopes, & Galenes.	175

Tritonis, Amymones, & Neptuni.	197
Noti, & Zephyri.	199
Neptuni, & Delphinum.	200
Neptuni, & Nerëidum.	202
Iridis, & Neptuni.	204
Xanthi, & Maris.	205
Doridis, & Thetidis.	206
Neptuni, & Enipëi.	208
Tritonis, & Nerëidum.	209
Zephyri, & Noti.	213

MORTVORVM DIALOGI.

Diogenis, & Pollucis.	217
Pluto, seu contra Menippum.	220
Menippi, Amphilochoi, & Trophonij	

222

Mercurij, & Charontis.	223
Plutonis, & Mercurij.	225
Terpsionis, & Plutonis.	227
Zenophantæ, & Callidemidæ.	230
Cnemonis, & Damnippi.	232
Simyli, & Polystrati.	233
Charontis, & Mercurij.	236
Cratetis, & Diogenis.	243

Alexandri, Annibalis, Scipionis, & Minois.	246
Diogenis, & Alexandri.	252
Alexandri, & Philippi.	256
Achillis, & Antilochi.	259
Diogenis, & Herculis.	262
Menippi, & Tantal.	265
Menippi, & Mercurij,	266
Æaci, Protefilai, Menelai, & Paridis,	268
Menippi, & Æaci.	270
Menippi, & Cerberi,	274
Charontis, & Menippi,	275
Plutonis, & Protefilai,	277
Diogenis, & Mausoli,	279
Neræi, Therſitæ, & Menippi,	282
Menippi, & Chironis.	283
Diogenis, Antiſthenis, & Cratetis,	285
Menippi, & Tireſiæ,	291
Aiacis, & Agamemnonis	293
Minois, & Soſtrati.	295
Menippus, ſeu Necyomantia	297
Charon, ſeu Contemplantæ	320
De Sacrificijs.	348

Vitarum Auctio.	359
Piscator, siue Reuiuifcentes.	383
Catapulus, siue Tyrannus	426
De ijs qui mercede conducti in diuitum famijs viuunt.	453
Apologia pro ijs qui mercede conducti seruiunt.	501
Pro eo quòd inter salutandum verbo lapsus fuerat.	516
Hermotimus, siue de Sectis.	528
Herodotus, vel Aëtio.	620
Zeuxis, vel Antiochus.	626
Harmonides.	637
Scytha, seu Hospes.	644
Quomodo historia conscribenda sit.	656
Historiæ Veræ liber primus.	707
Historiæ Veræ liber secundus.	744
Tyrannicida.	782
Abdicatus.	803
Phalaris primus.	836
Phalaris secundus.	850



Alexander, seu Pseudomantis,	857
De Saltatione,	906
Lexiphanes,	955.
Eunuchus, seu Pamphilus	974
De Astrologia,	983
Demonactis Vita.	996
Amores,	1018

Sommaire du Priuilege.

Par lettres patentes du Roy il est permis à M. JEAN BENOICT Docteur en Medecine, & Professeur de la langue Grecque en l'Academie Royale de Saumur, de faire imprimer par tels IMPRIMEURS que bon lui semblera les œuvres de Lucian en langue Grecque & Latine de nouveau par lui reueuës & corrigées, Icelles faire vendre, debiter, & distribuer, dedans & dehors le Royaume. Faisant Sa Majesté inhibitiōs & defenses à tous Libraires IMPRIMEURS, & autres marchands quelſconques de faire imprimer, vendre ni distribuer, sous quelque pretexte, & en quelque façon, & maniere que ce soit lesdites œuvres de Lucian selon qu'elles ont esté reueties & corrigées par ledit Benoit sans son congé & permission, & ce pour l'espace de dix ans, à commencer du iour & date de l'impression desdits liures, sur peine de confiscation, & amende de quinze cens liures. Et outre la maiesté à voulu, qu'en inserant vn bref extrait d'icelles Lettres, au commencement ou à la fin desdits liures, elles soyent tenues pour suffisamment signifiées, à tous IMPRIMEURS & Libraires, tout ainsi que si particulièrement elles leur auoient esté monstrées & communiquées, comme appert par lesdites Lettres données à Tours le vingtieme iour de Iuillet mil six cens dix & neuf.

Par le Roy en son Conseil.

DE LAIGEZ.





ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

Διάλογοι.

LUCIANI SAMOSATENSIS

DIALOGI.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝΤΙΝΙΟΥ, DE SOMNIO, SEU
ἐπὶ βίῳ Λουκιανῷ. vita Luciani.

ARGUMENTVM.

*Occasione huius narrationis videtur sumpta esse ex 2. Xenophontii de
dialec. Socrati, ubi Prodicus Sophista eodem modo Herculi pueritiam
egresso, narrat virtutem ac voluptatem apparuisse: & vitamque il-
lum ad se pertrahere contendisse. Consilium autem & scopum in fine
ab ipso Luciano explicatur. Nam ut adolescentes pro inopia des-
cipientes; & ad deteriora animum applicantes, reuocaret; & ad li-
terarum studia converteret; s. monem hunc ait à se institutum esse.*



ΑΡΤΙ μὲν
ἐπιπαύμενος
τὰ διδασκα-
λῶν φαιτῶν,
ἤδη τῷ ἡλι-
κίᾳ προσ-
βέσων ὁ πατὴρ ἐσκοπῶτο μὲν
τὴν αἰσθησὶν, πὶ δὲ διδάσασθαι με-
τὰ πλείοσι τοῖς ἑταίροις, πῶς



VPER CUM
ineunte a-
dolescētia
in ludū li-
terariū ire
desissem,
pater me-
us qua me arte instrueres,
vnā cum amicis dispiciebat.
Plurisque certē videbatur.
A

us qua me arte instrueres,
vnā cum amicis dispiciebat.
Plurisque certē videbatur.

δειά μόν, καὶ πόνη πολλῷ, καὶ χρό-
 νῳ μακρῷ, καὶ διαπάνης ἢ σμικρᾶς,
 καὶ τύχης δειδῶ λαμπρᾶς. τὰ δ'
 ἡμέτερα, μικρὰτα εἶναι, καὶ τα-
 χεῖαν πῖνα πλὴν ἐπικουεῖαν ἀ-
 πατεῖν. οἱ δὲ πῖνα τέχνῳ τῶν
 βαναυσῶν τῶν ἐκμάθησι, τὸ
 μόν πρῶτον ἐνδὺς αὐτὸς ἔχειν
 τὰ ἀκούοντα παρὰ τῆς τέχνης, καὶ
 μικρὴν οἰκόντος εἶναι, τηλικῶτος
 ὥν' ἢ εἰς μακρὰν δ' καὶ τὸ πατέρα
 εὐφρανεῖν, ἀποφύγων αὐτὸ τὸ γυγνό-
 μῃον. Δευτέρως ἴσῳ σκέψας
 ἀρχὴν περὶ τῆς, τίς αἰεὶ τῶν
 τεχνῶν, καὶ ῥάσῃ ἐκμαθεῖν, καὶ ἀν-
 δει εἰλυδερῶν πρὸς πούσα, καὶ πρὸς
 χεῖρον ἔχουσα τὴν χρησίαν, καὶ
 διαρκῆ τὸν πόρον. ἄλλῃ τοίνυν
 ἄλλῳ ἐπαυέντος, ὡς ἔκαστος
 γνώμης ἢ ἐμπειρίας ὄχον, ὁ πα-
 τὴρ εἰς τὸ δεῖον ἀπιδῶν, παρὶν γὰρ
 ὁ πρὸς μητρὸς δεῖος, αἰετος ἐρ-
 μογλύφος εἶναι δοκῶν, καὶ λαδο-
 ξόος ἐν τοῖς μάλιστα οὐδοκίμοις,
 ἢ δέμῃς εἶπον ἄλλῳ τέχνῳ ἐπι-
 κρατεῖν, σοῦ παρὲντος. μήν' αὖ τῷ
 ἄγε, δείξας ἐμὲ, καὶ δίδασκα
 παρὰ λαβὼν λίθων ἐργάτῳ ἀγα-
 θὸν εἶναι, καὶ συναρμοσὴν, καὶ ἐρ-
 μογλύφει. δυνάμει γὰρ καὶ τοῦτο,

Humanitas, & labore multo,
 & tempore longo, & sum-
 ptu non exiguo, fortuna de-
 nique splendida opus habere :
 nostras autem facultates
 cum tenues esse, tum ce-
 lere quoddam auxilium po-
 stulare. Quod si mechanica
 aliquam artem didicissem,
 fore primum ut statim
 ab ipsa arte necessariae
 vitae compararem, nec ampli-
 us domi, etiam adhuc ad-
 dolescens, paternis sumptibus
 viverem : deinde ut non
 multo post patrem exhilararem,
 quum semper iustam mercedem
 referrem. Hinc secundae
 consultationis caput est
 propositum, quænam ars
 optima, & ad discendum
 facillima, & libero homine
 digna esset : quæque minori
 sumptu egeret, quæstumque
 continuuū sufficeret. Proinde
 alio, vel ex sententia, vel
 ab experientia, aliam laudante
 pater avunculum intuens
 (aderat enim is quoque
 statuarius optimus, sculpendo
 & poliendo marmore inter
 probatissimos artifices habitus)
 non fas est, inquit aliam artem,
 te præsentem potiore haberi.
 Quare hunc abduc, (me
 demonstrans) & acceptum doce
 lapides probe excolire,
 & coagmentare, ut

in statuarium præstantem euadat. Potest enim & hoc,

φύπας γὰρ ὅς ἐστιν ἔχων δεξιᾶς.
 ἐταμείβετο δὲ ταῖς ἐν τοῦ κρητῦ
 παιδαῖς· ὁπότε γὰρ ἀφαιδείην
 ἑστὶ διδασκάλων, ἀποξίαν αὖ
 τῇ κρητὶ, ἢ βοῶς, ἢ ἵππου, ἢ ἕλ^A
 τὴ δὲ ἀνθρώποις ἀνὸ πλατῆον, εἰ-
 κόντας, ὡς ἰδοῦναι τῷ πατρὶ. ἰθὺς
 αὖ, παρὰ μὲν τῶν διδασκάλων,
 πλητὲς ἐλάμβανον. τότε δὲ ἔπει-
 νος ἐκ τῆς ἐνφυΐας ἔχοντα ἦν.^B
 ἔχοντες εἶχον ἐπ' ἑμοὶ τὰς ἐλ-
 πιδας, ὅς ἐν βραχὺ μαθήσομαι
 τῷ τέχνῳ, ἀπ' ἐκείνης γὰρ τῆς
 πλαστῆς. αἶμα τε οὖν ἐπιτή-
 θους ἰδοὺς ἡμέρα τέχνης ἐσθ^C
 χοῦ. καὶ γὰρ περιδιδούην τῷ
 δεῖψι, μὲ τὸν Δεῖν ἐσθ' ἰδὼς τῷ
 ἀγαματι ἀχθόμενος. ἀλλὰ μοι
 ἔχοντα πῶς ἐκ ἀτερπῆ ἰδοῦναι
 ἔχον, ἔχοντες τὸν ἀλκιμῆτος ἐπι-
 δεῖξιν, εἰ φαίνεται μὲν δεῖν τε γλύ-
 φειν, καὶ ἀγαλμάτια πῶς μικρὰ
 κατασκευάζων ἑμαυτῷ τε, κα-
 κήτους, ὡς περὶ ἑρμῆ. ἔχοντες
 περὶ τοὺς ἐκείνους ἔχοντες τοῖς
 ψυχμαῖς ἐμῶντο. ἐγκοπία γὰρ^E
 πᾶσι μοι διὸς ὁ θεὸς, ἐκείνου
 μοι ἔγμα καὶ δικαίως πλάστος, ἐκ
 μὲν καὶ κούρης, ἐπεὶ πῶν τὸ κοι-
 νόν, Ἀρχὴ δὲ τοῖς ἡμῶν πάντος.
 οὐλαρτέον ἡλατωγκόντος ἑ-
 ρει ἐστὶ, habet. Ceterum me

natura ut scis, prædixit for-
 lici, ac dextera. Conjicie-
 bat hoc ex ludicris illis
 quæ ex cera conficiebam,
 quum dimissus à præcepto-
 ribus, vel boues, vel equos,
 vel etiam homines, rectè
 per Iovem ut patri videbat,
 abrasa cera effingebam: quo-
 rum causa plagas à præ-
 ceptoribus accipiebā. Tunc
 autem his laudibus ad ex-
 citandam ingenij dexteri-
 tatem me prosequabantur:
 & ex illa ad fingendum
 propensione, omnes spem
 bonam concipiebant, fore
 ut brevi artem hanc addis-
 cerem. Simul igitur idonea
 videbatur dies auspicandæ
 arti, & tradebar auunculo,
 rem per Iovem non iniquo
 admodum animo ferens.
^D Quin mihi lusum quendam
 non insuaviem res ipsa vi-
 debatur habere, & ad nomi-
 nis apud æquales illustra-
 tionem facturum esse, si &
 Deos sculpere, & parva quæ-
 dam simulachra, cum mi-
 hi, tum quibus vellem, a-
 dornare nosse comperirer.
 Primum quod auspicanti-
 bus fieri solebat. Certe da-
 ta, tabulam in medio iacen-
 tem, leniter attingere ius-
 sit auunculus, tritum illud
 admonens, *Dimidium facti,*
 durius præ imperitia percu-

δία μὲν, καὶ πόνυ πολλῷ, καὶ χρο-
 νῷ μακρῷ, καὶ διαπάγῃσι ὀμιχρῶς,
 καὶ τύχῃσι δειδῶ λαμπράς. τὰ δ'
 ἡμέτερά, μικρὰ τὸ εἶναι, καὶ τα-
 ρχεῖαν πινὰ πλὴν ὀπικουρίαν ἀ-
 πατήν. οἱ δὲ πινὰ τέχνῃσι τῶν
 βαναυσῶν τέτων ἐκμάδισι, τὸ
 μὲν παρ' αὐτὸν ἑαυτοῦς ἀν' αὐτοῦς ἔχειν
 τὰ ἀρκούντα παρὰ τῆς τέχνης, καὶ
 μικρὸν οἰκίστος εἶναι, τηλικῶτος
 ὢν ἔκ τοις μακρὰν δ' καὶ τὴν πατέρα
 εὐφρανεῖν, ἀποφύγων αἰὲν τὸ γυγνό-
 μῃον. Δευτέρως ἴσως οὐδέ πως
 ἀρχὴ παρ' αὐτῷ, τίς ἀείσῃ τῶν
 τεχνῶν, καὶ ῥάσῃ ἐκμαθεῖν, καὶ ἀν-
 δει εὐλευτέρῳ πρέπουσα, καὶ παρ-
 χεῖον ἔχουσα τὴν χορηγίαν, καὶ
 διαρκῆ τὸν πόρον. ἄλλοι τοίνυν
 ἄλλῃ ἐπαυνύντο, ὡς ἔχαστος
 γνώμῃς ἢ ἐμπειρίαις ἔχον, ὁ πα-
 τὴρ εἰς τὸ δεῖον ἀπιδῶν, παρ' αὐτῷ γὰρ
 ὁ παρὰ μὲν τοῦ δεῖος, ἀείστος ἐρ-
 μογλύφος εἶναι δοκῶν, καὶ λιθο-
 ξόος ἐν τοῖς μάλιστα οὐδονήμοις,
 ἢ δέ τις ἑπὶ ἄλλῃ τέχνῃσι ὀπ-
 κρατεῖν, οὗ παρ' αὐτοῦ. οἷα δὲ τῷ
 τῷ ἀγῇ, δειξάς ἐμὲ, καὶ δίδασκα
 παρ' αὐτῶν λίδων ἐργάτῃσι ἀγα-
 θὸν εἶναι, καὶ σωμαρμόσιν, καὶ ἐρ-
 μογλύφῃσι. διὰ δὲ γὰρ καὶ τοῦτο,

Humanitas, & labore multo,
 & tempore longo, & sum-
 ptu non exiguo, fortuna de-
 nique splendida opus habe-
 re: nostras autem faculta-
 tes cum tenues esse, tum ce-
 lere quoddam auxilium po-
 stulare. Quod si mechani-
 cam aliquam artem didi-
 cissem, fore primum ut sta-
 tim ab ipsa arte necessaria
 vitæ compararem, nec am-
 pliùs domi, etiam adhuc a-
 dolescens, paternis sumpti-
 bus viuerem: deinde ut non
 multò post patrem exhila-
 rarem, quum semper iustam
 mercedem referrem. Hinc
 secundæ consultationis ca-
 put est propositum, quænam
 ars optima, & ad discendum
 facillima, & libero homine
 digna esset: quæque minor
 sumptu egeret, quæ situmque
 continuum sufficeret. Pro-
 inde alio, vel ex sententia
 vel ab experientia, aliam
 laudante; pater auunculum
 intuens (aderat enim
 quoque statuarius optimus
 sculpendo & poliendo mar-
 more inter probatissimo
 artifices habitus) non fas est
 inquit aliam artem, te præsen-
 te potiore haberi. Quare
 hunc abduc, (me demon-
 strans) & acceptum do-
 ce lapides probè expo-
 lire, & coagmentare,

in statuarium præstantem euadat. Potest enim & hoc

SOMNIVM.

οὐτως καὶ ἡ δὲ ἔχον διξίως.
 ἐκκαίμετο ὅτις ἐν τοῦ κερύ
 παιδῶν ὅποτε γὰρ ἀφαιρίσω
 ἔστι δὲ διδασκάλων, ἀποξίαν αὐ
 τῇ κερύ, ἢ βόας, ἢ ἵππους, ἢ ἔχ
 ἢ δὲ ἀνθρώποις ἀνθρώπων, οἰ
 κῶς, ὡς ἐδόκουν τῷ πατρὶ. ἐφ'
 ἡς, παρὰ μὲν τῶν διδασκάλων,
 πλεονεξία λαμβανόν. τότε ὅτι ἐπι
 κῶς ἐν τῷ ἐυφύϊαν ἔχ ταῦτα ὅν. B
 ἐχρησάς εἶχον ἐπ' ὅμοι τὰς ἐλ
 τῆς, ὡς ἐν βραχέϊ μαθησομένη
 τῷ τέχνῳ, ἀπ' ἐκείνης γὰρ τῆς
 πλεονεξίας. αἶμα τε οὖν ἐπιπῆ
 ἡς ἐδόκη ἡμέρα τέχνης ἐπαρ
 χῶς. κατὰ γὰρ παριδιδούμῳ τῷ
 ἡμῶν, καὶ τὸν Διὶ ἐσπίδρα τῷ
 ἡμῶν ἀχθόμενος. ἀλλὰ μοι
 παιδῶν πῖνα ἐκ ἀπὸ τῆς ἐδόκη
 ἡμῶν, καὶ πλεονεξίας ἐπὶ
 ἡμῶν, ἐπὶ φασγάνῳ δὲ τῷ γλύ
 ἡμῶν, καὶ ἀγαλμάτια πῖνα μικρὰ
 πλεονεξίας ἡμῶν τε, καὶ
 ἡμῶν, οἷς πλεονεξίας. ἔχ τὸν
 ἡμῶν ἐκείνῳ ἔχ συνήθει τῶν
 ἡμῶν ἐκείνῳ. ἡκοπία γὰρ
 ἡμῶν Διὶς ὁ θεός, ἐκείνῳ
 ἡμῶν καὶ δικέας πλεονεξίας, ἐκ
 ἡμῶν καὶ δικέας, ἐπὶ πῖνα τὸ κοι
 ἡμῶν, Ἀρχὴ δὲ τοι ἡμῶν παντός.
 ἡμῶν τῶν ἡμῶν γὰρ τῶν ἡμῶν

natura ut scis, præditus for
 lici, ac dextera. Conjicie
 bar hoc ex ludicris illis
 quæ ex cera conficiebam,
 quum dimissus à præcepto
 ribus, vel boues, vel equos,
 vel etiam homines, rectè
 per Iovem ut patri videbat,
 abrasa cera effingebam: quo
 rum causa plagas à præ
 ceptoribus accipiebā. Tunc
 autem his laudibus ad ex
 citandam ingenij dexteri
 tatem me prosequerentur:
 & ex illa ad fingendum
 propensione, omnes spern
 bonam concipiebant, fore
 ut brevi artem hanc addis
 cerem. Simul igitur idonea
 videbatur dies auspicandæ
 arti, & tradebar auunculo,
 rem per Iovem non iniquo
 admodum animo ferens.
 Quin mihi lusum quendam
 non insuaviem res ipsa vi
 debatur habere, & ad nomi
 nis apud æquales illustra
 tionem facturum esse, si &
 Deos sculperem, & parva que
 dam simulachra, cum mi
 hi, tum quibus vellem, a
 dornare nosse comperirer.
 Primum quod auspicanti
 bus fieri solebat. Celte da
 ta, tabulam in medio iacen
 tem, leniter attingere ius
 sit auunculus, tritum illud
 admonens, Dimidium facti,
 durius præ imperitia percū

ἐπιθείας, κατὰ γὰρ ῥῶν ἢ πλάξ.
 ὃ δὲ ἀγαπηκτῆρας, σκυτάλῃ πι-
 νὰ κειμένην ὁλοσὶον λαβὼν, ὡς
 περὶ οὗτος, εἰ δὲ περὶ τρεπικῆς με-
 κατήρξατο. ὅτε δακρύα μοι τὰ
 προσωμία τῆς τέχνης. ἀποδράς
 δύο ἐκείδον, ἐπὶ τῷ οἰκίαν ἀ-
 φικτῆμαι, ζωιχὲς ἀσολοῦζον,
 καὶ δακρύων τῶν οφθαλμοῦς ὑπο-
 πλυν. καὶ διηγουμαι τῷ σκυ-
 τάλῃ. καὶ τὸν μώλωπας ἐδεί-
 κνυον. καὶ κατηγόρου πολλῶν πινὰ
 ὁμότητα, περὶ οὗτος ὅτι ὑποφύ-
 νε ταῦτα ἐδέρου, μὴ αὐτὸν ὑπε-
 βάλοιμαι κατὰ τῷ τέχνῃ. ἀ-
 γαπηκτῆρας δὲ τῆς μητρὸς,
 καὶ πολλὰ τῷ ἀδελφῷ λοιδορη-
 μένης, ἐπεὶ νύξ ἐπῆλθε, κατέδρα-
 θον ἐπὶ ἐν δακρύς, καὶ τῷ νύχθ'
 ὅλῃ ἐνοῶν. Μὲντοι μὴ δὴ τῶν
 τῶν γλασπῶν, καὶ μετὰ τοῦ
 τὰ εἰρημῶν. τὰ μὲν ταῦτα δὲ, ἐκ-
 ἔπι ἐκκαταφρόνῃτα ὡς αὐδρὲς ἀ-
 κούσας, ἡγὰρ καὶ παρὶ φιλικῶν
 αἰροατῶν διεσῶν. ἵνα γὰρ καὶ
 Ὀμηρον εἶπω, Θεὸς μοι ἐνύ-
 πτιον ἤλθεν ὄνειρος ἀμβροσίῳ
 διὰ νύκτα, ἐναργὲς ἔπος, ὅτε
 μετὰ ἀπολεπιδῇ τῆς ἀληθείας.
 ὅτι γὰρ καὶ μὲν τοσούτον χρόνον,
 τὰ τε γήματα μοι τῶν φανέντων
 ἐν τοῖς οφθαλμοῖς παρεμύει, καὶ
 ἡ φωνὴ τῶν ἀκουόντων ἠναυλος.

iente, tabula rumpitur.
 Indignatus auunculus, ac-
 ceptaque scutica quæ prope
 iacobat, nequaquam man-
 suetè, atque ut animum ad-
 denti convenit, me initia-
 uit: adeò ut lachrymæ artis
 proœmium mihi fuerint, Id-
 circo arrepta inde fuga do-
 mum repeto, continuòque
 ciulando, & lachrymis oculo-
 los opplendo, commemora-
 bam scuticam, vibices osten-
 debam, nimiamque illius
 crudelitatem accusabam, ad-
 dens hæc illum invidia fe-
 cisse, ne se in arte supera-
 rem. Cùm stomachata, &
 multum fratri conviciata
 fuisset mater, vbi nox super-
 uenit, lachrymosus adhuc
 obdormiui, totamque no-
 ctem cogitabundus decubui.
 Hactenus ridicula sunt, &
 puerilia quæ diximus: quæ
 verò deinceps audietis, ne-
 quaquam contemnenda sunt,
 ὅ viri: sed quæ auscultandi
 percupidos auditores re-
 quirant. Nam ut ex Home-
 ro dicam. *Venite mihi divina*
insomnia nosse Alma, ita evi-
 dentia, ut à veritate nihil
 distarent. Nunc etiam post
 tantum temporis interval-
 lum, & visorum species o-
 culis inhaeret, & auditorum
 vox auribus insonat, tam

εἴτω σφεῖν πάτερ ἦν. Δύο γυναι-
 κες λαβομένηαι τῶν χειρῶν, εἰλ-
 κόν με πρὸς ἐαυτῶν ἐκείρας
 μάλα βίαιαις, καὶ καρτερῶς. με-
 πρὺν γούν με διασπάζοντο πρὸς
 ἀλλήλας φιλοτιμούμεναι. καὶ γὰρ
 ἀπὸ μὲν αὐτῶν, ἡ ἑτέρα ἐπικρατοῦ,
 καὶ παρεμικρὸν ὅλοι ἐγχείμα. ἀπὸ
 δὲ αὐτῶν, αἰδέας ἑαυτῶν ἐτέρας ἐι-
 χόμεναι. ἑβόων δὲ πρὸς ἀλλήλας
 ἐκείρας. ἡ μὲν, ὡς αὐτῆς ὄντα με
 κικτῶσαι βούλοιστο. ἡ δὲ, ὡς μά-
 τῶν τῶν ἀλλοτείων ἀντιποιούτο.
 ἦν δὲ ἡ μὲν ἐργαστικὴ, καὶ αἰδέει-
 ναι, καὶ αὐχμηρὰ τῶν κόμων, τῶ
 χειρὶ κύλων ἀνάπλους, διζω-
 σμένη τῶν ἰδιότητων, πάντα κατα-
 χέμεναι, ὅσος ἦν ὁ θεῖος ὁπότε
 ἔβη τὸς λίθους. ἡ ἑτέρα δὲ, μά-
 λα εὐπρόσωπος, καὶ τὸ γῆμα εὐ-
 προπῆς, καὶ κόσμιος τῶν ἀναβο-
 λῶν. τέλος δὲ οὐκ, ἐφίασι μοι
 διαζέειν ὁποτέρᾳ βουλοίμηναι σω-
 ῶσαι αὐτῶν. πρὸς τῶν δὲ ἡ σκλη-
 ρὰ ἐκείνη, καὶ αἰδρούσης ἔλεξεν.
 Ἐγὼ φέρε πῶς, ἐρμηχυφικῶ
 τῆς εἰμὶ, καὶ χθὲς ἤρξω μεν-
 θασα, οὐκ εἰς τὴν καὶ συγγενὴς
 ἤματι. ὅ, τε γὰρ πάππος σου, ἐί-
 ποῦσα τοῦτομα τοῦ μπερσέπτο-
 ρος, λιδοξίος καὶ, καὶ τὸ δῆψ
 ἀμφοτέρω. καὶ μάλα εὐδοκίμητον
 δῖμας. εἰ δὲ δόλους ληρῶν μὲν

plana fuerunt omnia. Dux
 mulieres manibus prehen-
 sum, ad se utraque valde
 violenter ac potenter me
 trahabant: unde parum ab
 fuit quin me discerperent,
 inter se contendentes. Nam
 altera quidem superabat, &
 propemodum totum tene-
 bat me: modò contrà ab al-
 tera tenebar. Tum in se in-
 uicem clamabant ambe, hæc
 quidem quòd suum vel-
 let me possidere: illa verò
 quòd aliena nequicquam
 sibi vendicaret. Erat autem
 altera operaria, virilis, &
 squalida coma, callosis ma-
 nibus, succincta veste, mar-
 moreo pulvere oppleta, qua-
 lis erat auunculus quum la-
 pides poliebat. Altera facie
 venusta, habitu decoro, ver-
 ste modesta, mundaque. Por-
 tremò autem permittunt
 meo iudicio utri earum con-
 uersari malim. Et sic prior
 illa dura, & virilis locuta
 est. Ego, chare puer, Sta-
 tuaria sum, quā heri disce-
 re cœpisti, tibi familiaris,
 & à parentibus congenita.
 Nam & auus tuus (aui
 materni nomē addens) fuit
 marmorarius, ambo præte-
 rea auunculi tui, & prop-
 ter nos valde claruerunt.
 Quod si velis trices, ac

καὶ φιλικώφρων τῶν παρὰ ταύτης
 ἀπεχρᾶς, δίδεσθα τιμὴν ἑτέραν,
 ἔπειτα δὲ καὶ σωσοικεῖν ἑμὶ· περὶ
 τα μὴ θρέψῃ γεννικῶς, καὶ τὸν
 ὄμους ἔξῃς καρτερεῖς, φθόνου δ' ἂ
 παντὸς ἀλλότριος ἔσῃ, καὶ οὐ πο-
 τε ἄπει ὅπῃ τιμὴ ἀλλοδαπὴν, τιμὴν
 πατρίδα, καὶ τὸν οἰκίευσ κρα-
 λιπών. ἔδδ' ὅπῃ λόγους ἐπαινε-
 σονται σὺ πάντας. μὴ μυσαχθῇς B
 δὲ τὸ σῶμα τὸ οὐτελες, μὴ δ'
 τῆς ἐδῆτος τὸ πιαρόν. ἀπὸ γὰρ
 τῶν τοιούτων ὀρμώμενος καὶ
 φειδῶς ἐκείνος, ἔδειξε τὸν Δία.
 καὶ Πολύκλετος τιμὴν Ἡρανεῖρ- C
 γάσαςτο καὶ Μύρον ἐπαινεῖν, καὶ
 Πραξιτέλης θαυμάσας. περὶ συ-
 νοῦσται γοῦν, ὅσοι μὲν τῶν δυνά-
 μει δὴ τούτων εἰς γένουσι, πῶς μὴ
 ἢ κληνὸς αὐτὸς παρὰ πᾶσι ἀν-
 θρώποις γένουσι; ζηλωτὸν δ' καὶ τὸν D
 πατέρα ἀποδείξει. πείβλεπτον
 δ' ἀποφανῆς καὶ τιμὴν πατρίδα.
 ταῦτα καὶ ἐπὶ τούτων πλείονα,
 διαπλάουσας, καὶ βαρβαρίζουσας,
 πάμπολλα ἔστιν ἡ τέχνη, μάλα E
 δὴ σπουδῇ σωείρουσα, καὶ πύθειν
 με πειρωμένη. ἀλλ' ἐκείνη μνησ-
 μαί τα πλείονα γὰρ ἤδη μοι τιμὴν
 μνήμην δίδουσαν. ἐπὶ δὲ ἔν τῃ
 παύσαςτο, ἀρχεται ἢ ἑτέρα ὁδὸς
 πως. Εγὼ δ' ὡς τέκνον, παιδεία

nugis circa quas ista versatur, alteram indicans, abstinere, me verò sequi, mecumque degere : primum generosè educaberis, & robustos humeros habebis, ab omni quoque invidia alienus eris : nec patria, tuisque familiaribus vnquam relictis, in terras alienas abibis, neque ob orationem laudabunt te omnes. Neque verò corporis vilitatem, aut vestium sorditiè auerferis. Nam ab his initijs profectus etiā Phidias ille Iouem spectandū exhibuit, & Polycletus Iunonem fabricauit, Myron laudatus est, & Praxiteles in admiratione fuit : & hi quidem cum Dijs illis adorantur. Quòd si horum vnus euaderes, quomodo ipse apud omnes homines celebris non fieres ? Patrem certè beatum efficeres, & patriam omnibus spectabilem redderes. Hæc atque his etiam plura balbutiendo, & barbarè pronuntiando, pleraque dixit Statuaria, summo studio omnia connectens, & me in suam sententiam adducere contendens. Sed plura non memini : maxima enim pars mihi excidit. Cæterum vbi tandem finem fecit loquendi, altera in hunc sermōem modum orditur. Ego verò, ὁ δὲ

εἰμὶ καὶ σιωπῶ σοι, καὶ γυνώσκω,
 εἰ καὶ μηδὲν εἰς τέλος μου πε-
 πνεσμαι. ἤλικα μὲν οὖν τὰ ἀγα-
 θὰ περὶ λιδοξόου ἡρώματος,
 αὐτὰ περιέγραψεν. ἔδεν γὰρ ὅτι μὴ ἂν
 ἐργάτης ἔσῃ, τῷ σώματι πονῶν,
 καὶ πύτῃ τῷ ἀπάσαι ἐλπίδι
 καὶ εἰς τῶνδε μένος. ἀφανὲς μὲν αὐ-
 τὸς ὦν, ὀλίγα καὶ ἀγῆστῃ λαμ-
 βάνει, ταπεινὸς τῷ γυνώσκω, ἐν-
 τελὲς δὲ τῷ προσδοκῶν. ἔτι φι-
 λοῖς ἐπιδικασίμος, ἔτι ἐχθροῖς
 φοβερός, ἔτι τοῖς πολίταις ζηλω-
 τὴς, ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐργάτης, καὶ
 τῶν ἐκ τῆς πολλοῦ δῆμου εἰς, αἰ-
 τῶν φερούμενα ὑποπλήσων, καὶ
 τῶν λήξει διωκόμενον διασπύων,
 λαγὼ εἶον ζῶν, καὶ τοῦ κρείττονος
 ἔρμαιον ὦν. εἰ δὲ καὶ φειδύει, ἢ
 Περίκλητος ἥρωιο, καὶ θαυμα-
 σὰ πολλὰ ἐξερῶσαι, τῷ μὲν τί-
 χῃ ἀπάτης. ἐπαινίσονται, καὶ
 ἐστὶ δὲ ὅς τις τῶν ἰδόντων, εἰ τοῦν-
 ὅχει, ἔνθα αὖτ' ἂν σοι ὁμοίος ἦτο-
 ῖς. οἷός γὰρ αὖ ἦς, καί αὖτος, καὶ
 χειρὶ ἀγῆ. καὶ ἀποχειρὸς βίωτος
 τομῆς. ἐν δὲ μοι πύθῃ, προσ-
 τῇ μὲν σοι πολλὰ ὀπιδείξω πα-
 λαῖσι ἀνδρῶν ἔργα, καὶ θαρῆς
 δαυμασῆς, καὶ λόγους αὐτῶν

Humanitas sum, iam con-
 sueta & nota tibi, tamen
 nondum ad finem pericu-
 lum mei feceris. Quanta
 utique bona sis adepturus
 si statuarius euadas, illa
 modò exposuit. Nihil enim
 aliud nisi operarius eris,
 corpore laborans, & in hoc
 totam vitæ spem positam
 habens, obscurus ipse de-
 gens, modicum & minimè
 generosum quæstum faci-
 ens, deiectus animo, tenuis
 redditibus, nec amicis in fo-
 ro auxiliaris, nec inimicis
 formidabilis, nec civibus
 beatus prædicandus: sed il-
 lud solùm videlicet opifex,
 & è vulgo vnus, præstan-
 tiorem te semper formidās,
 & dicendi peritum colens,
 leporis vitam viuens, poten-
 tioris denique lucrum ex-
 istens. Quod si etiam Phi-
 dias, vel Polycletus fias, &
 præclara multa opera edas,
 artem quidem laudabunt
 omnes, nemo tamen ex as-
 picientibus, qui sanæ sit
 mentis tibi similis esse op-
 tarit. Qualis qualis enim
 fueris, nihil nisi mechan-
 icus artifex, manibus ope-
 rans, & ex hisdem victum
 quæritans censeberis. At cō-
 trà, si mihi obsequaris, pri-

mum tibi multa præcorum virorum præclara opera, a-
 ctæque admiratione digna ostendam. Deinde & orationes

ἀπαγγέλλουσα, καὶ πάντων ὡς εἰ-
 πῆν, ἔμπερον ἀποφάνουσα. καὶ
 ἡ ψυχὴν, ὅπῃ σοι κυριώτατόν ἐστι,
 κατακοσμήσω πολλοῖς, καὶ ἀγαθοῖς
 κοσμήμασι, σωφροσύνῃ, δικαιοσύ- A
 νῃ, εὐσυνεία, σεβασίῃ, ἐπιεικείᾳ,
 σωφροσύνῃ, καρτερίᾳ, τῇ τ' ἡγεσθ' ἔ-
 ρωπῃ, τῇ περὶ τὰ σπουδαιότερα ἔρ-
 μεν. ταῦτα γὰρ ἐστὶν ὅ τ' ἡ ψυχῆς ἀ-
 κέραιος ὡς ἀληθῶς κόσμος. λέγει δ' B
 ὅτι οὔτε παλαιὸν ἔδιν, οὔτε νῦν
 ἡμεῖς δέη, ἀλλ' αὖ καὶ τὰ δέοντα
 θεωροῦμεν μετ' ἐμῶν. καὶ ὅλας, ἀ-
 πῶτα ὅποσα ἐστὶν τά τε δέη, τά τε
 ἀνθρώπινα, καὶ εἰς μακρὰν σε δι- C
 δάξομαι. καὶ ὁ νῦν πίνης, ὁ δ' ἐπι-
 νοῶς, ὁ βουλευτάδης, ὁ πειρ' ἀγ-
 νοῖς ἔτι τῆς τέχνης, μετ' ὀλίγον ἀ-
 πασιζήλωτος, καὶ ἐπιφθονος ἔσθ, C
 τιμωρὸς, καὶ ἐπαινεύμενος, καὶ
 ἐπὶ τοῖς ἀείροις εὐδοκίμων, καὶ
 ὑπὸ τῇ γῆρῃ καὶ πλείω περὶ χόν-
 των ἀποβλεπόμενος· ἐδῆτα μὲν
 ποταύτω ἀμπεχόμενος, διδά-
 σα ἑαυτῆς, πῶς δ' λαμπρὰν E
 ἔσθ, ἀγῆς δ' καὶ περὶ εἰς ἀξί-
 μως· καὶ πῶς ἀποδηγῆς, οὐδ'
 ὅπῃ ἄλλοδαπῆς ἀγῆς, ἐπὶ ἀφ-
 νῆς ἔσθ. τοιαῦτά σοι περὶ τῶν τὰ
 ζωεῖσιν ἀγαθῶν ὁρῶντων ἔκα-
 στίμας. Et si aliquod peregrè profisciscaris, etiam in
 aliena terra non ignotus, nec obscurus eris. Talibus ego
 re ornamentis insignem reddam : ut te aspicientium

eorum exponendo, & om-
 nium, ut ita dicam, ex-
 pertum te reddendo, ani-
 mū, quæ tui pars est præci-
 pua, multis ac præclaris or-
 namentis exornabo, Mode-
 stia scilicet, Iustitia, Pietate,
 Māsfuerudine, Æquitate,
 Prudentia, Fortitudine, A-
 more honesti, rerū grauiissi-
 marū Desiderio. Hæc enim
 sunt verè incorrupta animi
 ornamenta. Præterea neque
 quicquā ante actū te latebit,
 neq; quod in præsentia est a-
 gendū, sed illud multò ante
 tecum prospicies. Omnia
 in summa, quæcunque seu
 diuina sunt, seu humana,
 breui te docebo. Et qui nūc
 pauper es, istius nescio cu-
 ius filius, qui de adeò illi-
 berali arte nescio quid con-
 sultas, haud multò post, om-
 nibus insignis, & admiran-
 dus videberis, dum honori-
 bus afficeris, laudibus eve-
 heris, & rerum præstantissi-
 marum gloria celebraberis,
 & ab iis qui genere, atque
 opibus antistant conspicie-
 ris : vestem quidē huiusmo-
 di geres (ostendens suam, ge-
 rebat autem admodum splē-
 didam) magistratu verò pri-
 móque confectu dignus exi-
 stimaberis.

καὶ δυνάμει, καὶ ἀρχῇ, καὶ τὸ
ἐπὶ λόγῳ ἐυδοκίμειν, καὶ τὸ ἐπὶ
σωτῆρι ἐυδαιμονίζειν, χιτῶνιόν
τε πινυρὸν ἐνδύσειν, καὶ ῥήμα δούλο
πρεπὲς ἀναλίσκειν, καὶ μοχλία, καὶ Ἀ
γλυφίδα, καὶ κοπίας, καὶ κολαπ-
τήρας ἐν ταῖν χερσίν ἔχειν, καὶ τῷ
σινευκῶς εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπε-
τῆς, καὶ χαμαιζήλος, καὶ πάντα
τρέπειν ταπεινός. ἀνακύπτων δ'
ἠδὲ περτε, ἠδὲ ἀνδραδίς, ἠδὲ ἑ-
λευθέριον ἠδὲν ὀπνοῶν, ἀλλὰ τὰ
μὲν ἔργα ὅπως ἑυρυθμία, καὶ ἐν-
θήμονα ἔσται σοι πρεσβυῶν. ὅπως δ'
αὐτὸς ευρυθμός τε, καὶ κόσμιος ὣς
ἔσθι, ἢ καὶ πεφρονηκός, ἀλλ' ἀ-
πιώτερον ποιῶν σταντὸν λίδων.
Ταῦτα ἔπ' ἀνδρὸς αὐτῆς, ἢ περ
μείνας ἔργῳ τὸ τέλος τῶ λόγων, ἀ-
ναστὰς ἀπεφηνάμην. καὶ ὃ ἄμορ-
φον ἐκείνῳ, καὶ ἔργα πικρὰ ἀπο-
λιπὼν, μετέβαινον πρὸς τὴν παι-
δείαν μάλα γενηθῆς, καὶ μάλιστα
ἐπὶ μοι καὶ εἰς νοῦν ἦλθεν ἡ σκι-
τάλη. καὶ ὅτι πλεονεξία ἐνθὺς ἐκ
ὀλίγας ἀφ' ἑωυτοῦ μοι χθεὺς ἐνε-
βίβητο. ἠδὲ, ἀπολεσθεῖσα, τὸ
μὲν πρῶτον ἡγανάκτει, καὶ τὸ
χρεὶ συνεκρότη, καὶ τὸν ὀδόντας
ἐνέφριε. τέλος δ', ὥσπερ τὴν Νιό-
βην ἀκούομεν, ἐπεπύγη, καὶ
εἰς λίδων μετέβηλιντο. εἰ δὲ

potentiam, imperia, deni-
que & illam, quam ex di-
cendo consequeris glori-
am, & quae te omnes ob pru-
dentiam praedicabunt, for-
licitatem, tuniculam sordi-
dam indues, habitumque
servilem assumes, vestes,
cetera, celtes, scalptra prae
manibus habebis, deorsum
inclinatus in opus, humilis,
humiliisque tentas, omnibus
denique modis abiectus.
Nunquam autem caput eri-
ges, virile nihil, liberum uero
cogitabis: sed tantum pro-
videbis, ut opera tua suis
numeris & decore absoluta
reddantur; ac ut ipse con-
cinnus & ornatus incedas,
minimè curabis, imò saxis
ipsis contemptiorem te red-
des. Nondum haec dixerat,
quum non expectato fine o-
rationis, surgens sententi-
am pronunciaui: & relicta
illa deformi & operatrice,
ad Humanitatem laeto ani-
mo transiui, eoque magis
quia mihi venit in mentem
scutica, & plagae non pau-
cae quas mihi pridie artem
auspicanti statim ab initio
infixit. Tum illa relicta pri-
mū indignabatur, manūque
complodebat, ac dētibz in-
figendebat: tandem quemad-
modum Nioben audimus,
ita haec quoque dirigit, &
in saxum mutata est. Quod

παρόδοξα ἔπαυσε, μὴ ἀπισήσῃτε.
 δαυματοποιοὶ γὰρ οἱ ὄνειροι. ἢ
 ἔτιρα ὃ πρὸς με ἀπιδύουσα, τοι-
 γαρ ἐντὶ ἀμύχημαί σε ἔφην ἡσθε
 τῆς διχασμῶνς, ὅτι χαλῶς τὴν A
 διλῶν ἐδίδαξας. καὶ ἐλθὲ ἡδὴ,
 ἐπὶ ἐν τούτου τῷ ὄρχηματος, δει-
 ξάσῃ πὶ ὄρχημα ἱστοτέρων ἱππων
 ἡπῶν, τῶ Πηγάσῳ ἐνικέτων, ὁ-
 πως ἰδὼς οἷα καὶ ἡλίχθ. μὴ ἀκο- E
 ληθῶς ἐμῶν, ἀγροῇσιν ἔμελλες.
 ἐπὶ δὲ αὐτῶν, ἢ μὲν, κλαυσι,
 καὶ οὐλοιοῦσι. ἀρδῆς ὃ εἰς ὕψος
 ἔγῃ, ἐπισκόπειν ἀπὸ τῆς ἑω ἀρ-
 ξαίμενος ἄχει πρὸς ἐσπέρην, πό- C
 λης, καὶ ἔθνη, καὶ δῆμους, καὶ δα-
 πρὸς Τεκπύλεμος ἀπασέρων
 πῖς τὴν γλῶ. οὐκέτι μόντοι μέ-
 μνημαί, πὶ τὸ σπειρέθιον ἐνεί-
 το λῶ, πάλιν τοῦτο μόνον, ὅτι D
 ἔσταν ἀφορῶντες οἱ αὐθῶπι,
 ἔτρεψαν, καὶ μετ' ἐνφεμίαι χαθ'
 ὅς ἡμῖν τῇ πῆσιν, παρέπεμ-
 πει. δειξάσα δέ μοι τὰ τοσαῦτα,
 καὶ μετὰ τοῖς ἐπαινοῦσιν ἐναίνοις, F
 ἐπὶ ἡγῶν αὐθῆς, ἐκέτι τὴν αὐ-
 τῶν ἰδῶν ἐναίλιν ἐνδεδυκῶτα,
 λῶ ἔχον ἀφιπταίμενος. ἀλλ'
 ἐμὴν ἰδούκων ἐνπάρφους πῖς
 ἐπαύκεν. χαταλαβοῦσα οὖν
 καὶ τὸν πατέρα ἐσῶντα,

si incredibilia passa esse vi-
 detur, ne miremini: miran-
 da enim sunt obiecta som-
 niorum. Altera autem ocu-
 lis in me converfis, proinde,
 inquit, iustitiam hanc tibi
 rependam quoniam causam
 hanc rectè iudicasti. Iam
 veni, currumque hunc as-
 cende (ostendebat currum
 qui ab alatis equis Pegaso
 similibus trahebatur) ut vi-
 deas qualia & quanta igno-
 raturus fuisses, si me non se-
 cutus esses. Ceterum post-
 quam ascendi, hæc quidem
 agitare & aurigari cœpit.
 Ego verò in sublimē me subla-
 tus, ab oriente incipiens,
 ad occidentem usque con-
 templabar vrbes, gentes,
 & populos, qualis Tripto-
 lemus, in terram aliquid
 spargens. Verum non am-
 pliùs memini quid esset il-
 lud quod spargebam: nisi
 hoc solum quod homines
 me sursum aspicientes lau-
 dabant, & ad quoscunque
 volando perveneram, illi
 me cum fausta precatōne
 deducebant. Porro cùm mi-
 hi res tantas, & me laudan-
 tibus illis cominonstrasset,
 iterum reduxit, non ampli-
 us illa veste indutum, in qua
 volaueram: sed in eleganti
 cultu mihi videbar redire.
 Itaque patri, quem stantem,

καὶ πειμνόμενα, ἰδόντων αὐτῶν
 ἀκύνειον τὴν ἰσθμίδα, καὶ μὲν, οἷος
 ἦκοιμα. καὶ τι καὶ ὑπερμικρὸν οἷα
 μικροῦ δεῖν περὶ ἡμοῦ βουλευ-
 σαιτα. ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν, A
 αὐτίπαις ἔπι ὧν, ἡμὸς δοκεῖ ἐν-
 παρὰ χεῖρας πορὸς τῶν παληῶν
 φόβον. μετὰ ξὺν ἁλόντος, Ηρα-
 κλῆς ἔφη τις, οἷος μακρὸν τὸ ἐνύπ-
 νιον, καὶ διηγουμένον. εἴτ' ἄλλος B
 ὑπεύθυνε, χρομαίνοντες ὄντες, ὅτι
 μέν τις αἰσιν αἰνύκτες ἢ τὰ χαπε-
 τεύοντες αἰσιν ὁ Ηρακλῆς καὶ
 αὐτὸς ὄν. τί δ' οὐκ ἔπληθον αὐ-
 τῶ ληρῆσαι ταῦτα πορὸς θῆρας, C
 καὶ μηδὲναι παιδικῆς νυκτὸς,
 καὶ ὀνύρων παλαιῶν, καὶ ἡδὴ γε-
 γνηκότων; ἡλὸς γὰρ ἢ ἡμερολο-
 γία. μὴ ὀνύρων πινὼν ἡμᾶς ὑπο-
 κειτάς πιναι ὑπερλήπην; καὶ ὡ γὰρ D
 δεῖ. εἰδὲ γὰρ ὁ Ξενοφῶν ποτε διη-
 γουόμενος τὸ ἐνύπνιον, οἷος ἰδόναι
 αὐτῶ καὶ ἐν τῇ πατρὶα οἰκίᾳ, καὶ
 τὰ ἄλλα. ἴσθ' γὰρ ἐκ ὑποκείσθαι τὴν
 ὄψιν, εἰδὲ οἷος φλυαρεῖν ἐγνωκὼς E
 αὐτὰ διεξῆλθε καὶ ταῦτα ἐν τῷ πε-
 λέμῳ. καὶ ἀπογνώσας τραγμάτων,
 περὶ πόντων πλεμίων. ἀλλὰ
 τι καὶ χρησίμων εἶχεν ἢ διήσεις

& me expectantem depren-
 henderat, vestem illam, &
 me qualis venirem osten-
 dit, eumque submonuit, quā
 parum absuerit, quin mini-
 me digna de me cum ami-
 cis statuisset. Atque hæc
 quidem memini mihi visa,
 puberem ætatem ingresso,
 & recenti plagarum metu,
 ut puto, perturbato. Sed
 interea dum hæc dicuntur, &
 Hercules, inquit quispiam,
 quàm longum hoc somnium
 & iudiciale est. Alius de-
 inde obloquens: Hyemale,
 inquit, est somnium, quoni-
 am noctes sunt longissimæ:
 aut fortè trinoctiale quem-
 admodum ipse Hercules.
 Quid igitur illi in mentem
 venit nugari talia nobiscum,
 mentionemque facere pue-
 rilis istius noctis, somnio-
 rumque veterum, & ætate
 iam obsoletorum: futilis est
 omnis frigida oratio. Num-
 quid nos somniorum inter-
 pretes esse duxit? Nequa-
 quam ὁ bone. Neque enim
 Xenophon hoc putavit, quā
 olim exponeret somnium,
 quo pacto ipsi visum fuerat
 in domo paterna, & deinceps.
 Nostis enim ut visio-
 nem suam, non ut coniecta-

tionem, neque quod ita nugari statuisset, narrauit, præsertim
 in bello & summa rerum desperatione cōstitutus, circumstā-
 tibus hostib⁹: sed quod utilitatē quandā haberet illa narratio

καὶ ταῖναι καὶ γὰρ τοῦτοι ὄντες
 ὑμῶν διηρασμένω ὁκέτου ἔντα,
 ὅπως ἴτεν πρὸς τὰ βέλτερά τε
 πῦνται, καὶ παιδείας ἔχονται.
 καὶ μάλιστα εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ
 πνίας ἰδιολοκακῆ, καὶ πρὸς τὰ
 ἔφη ἀποκλίνει, φύσιν ἔχοντα
 διακρίνον. ὁπρὶν ἀδύναται εἶ οἱ
 δὲ ὅτι κακῆτος ἀκούσας τῆ μύ-
 θου, ἰκανὸν ἑαυτοῦ παρὰ δέγμα B
 ἐμὲ περὶ πνίας, ἐνοῶν οἷος
 ἄλλος, πρὸς τὰ κάλλιστα ὄρμματα,
 καὶ παιδείας ἐποθύματα, μηδὲν
 ἀποδιδάσκας πρὸς τὴν πνίαν
 τὴν τότε, οἷος ἦ πρὸς ὑμᾶς ἐ- C
 παύλυντα, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο,
 οὐδὲν γὰρ τῆ λιδογλύφου ἀ-
 δέξομαι.

Proinde etiam ego somnia
 hoc vobis exposui, nimirū,
 ut adolescentes ad meliora
 conuertantur, & literarum
 studio teneantur: maximē
 si quis ipsorum prae inopia
 prius de se statuit, animū-
 que ad deteriora inclinat,
 ingenium nō illiberale per-
 dendo. Confirmabitur enim,
 fatiscio, talis quispiam, ubi
 sermonem hunc audierit, me
 sibi sufficiens exemplum pro-
 ponēdo, & cogitando qua-
 lis essem, quum ad optima
 animum appuli, & literarū
 studia appetiui, minimē ob-
 eam, in qua tum eram, per-
 pertatem animo fractus: de-
 inde qualis huc ad vos redie-
 rim: qui etsi nihil aliud, nul-
 lo tamen statuariorum isto-
 rum obscurior euasi.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΠΙΟΝΤΑ
 ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ Εἰς τὸν λόγον.

Contra cum qui dixerat
 Prometheus es in
 verbis.

ARGVMENTVM.

Apologia quadam est contra eum, à quo Prometheus in verbis
 appellatus fuerat, qua quantum hanc collationem in se admit-
 tat, & quantum non, cum acerba quadam regeffione, respondet. Ut
 autem in superiore narratione somnii, generū, educationū, ac studiū
 suorum rationes exposuit, ita hic videtur distionem & dicendi ge-
 nus suū quale, & ad quod exemplum comparatum esset, indicare vole-
 isse. Nimirum, quod ad materiam & res attinet, Comœdiam: quod an-
 tem ad compositionem & ipsam orationis figuram spectat, Dialogos,
 quales scilicet Platonis sunt, se se imitari.

90 909 Γκοῦ Πρωμίδεα με εἰ-
 91 918 ναι φῆς; εἰ μὴ κ' τοῦτο
 92 927 ὦ ἀριστεροῦ, ὡς πλείων
 καὶ μοι τῶν ἔργων ὄντων, γνωρίζω
 πλὴν εἰκόνα, καὶ φημι ὁμοίος εἶναι Ἀ
 αὐτῷ, οὐ δ' ἀνάγνωμα πλο-
 παλάδος ἀκούειν, εἰ καὶ φαυλότε-
 ρος ἔμοι ὁ πηλὸς, οἷος ἐκ τειόδου,
 βόβορος τις παρμακρόν· εἰ δ'
 ὑπερπαίων τὸν λόγους ὡς δίδω
 ἐμμηχανοὺς ὄντας, τ' σὺ τὰ ταν
 τ' Τιταίων ἐπιφημιζεις αὐτοῖς,
 ὅρα μιν εἰρωνείαν φῆ, καὶ μυκ-
 τῆρα οἷον τὸν ἀθικόν, προσεῖναι
 τῷ ἐπαίνῳ ἢ πόνειρόν ἐμμηχανόν.
 τοῦ μόν; τίς δ' ἡ περὶ τὴν σοφίαν καὶ
 περιμύθεια ἐν τοῖς χράμμασιν; ὡς
 ἔμοιγε ἱκανόν, εἰ μὴ πᾶν σοὶ γή-
 να ἐδόξε, μὴ δ' κομῶδ' ἢ ἀξία τοῦ
 Καυκάσου, καί τοι πῶς δίκαιο τέ-
 ρον ὑμῖν ἀν' εἰκάζοιτε τῷ Πρω-
 μιδεῖ, ὅποσοι ἐν δίκῃς ἐνδοκί-
 μεῖτε, ξυν' ἀληθείᾳ ποιούμενοι
 τοὺς ἀγῶνας; ζῶντα οὐκ ὡς ἀλ-
 δῶς, καὶ ἐμψυχα ὑμῖν τὰ ἔργα· Ε
 καὶ νῦν Δία, καὶ τὸ θερμόν αὐ-
 τῶν ἔστι διάπυρον, καὶ τοῦτο ἐκ
 τ' Πρωμίδεως αὐτῶν, πλὴν
 διαλλάττειτε ὅτι μὴ δ' ἐκ πλεῖ-
 πλάττειτε, ἀλλὰ χεῦσά ὑμῖν τοῖς
 πολλοῖς τὰ πλάσματα. ἡμεῖς δ'
 εἰ ὅς τὰ πλεῖστη παριόντες, καὶ

E Rgo Prometheus esse
 me ais? si ais ea ratio-
 ne, o optime, quasi lutea
 sint opera mea, collationem
 agnosco, meque illi simi-
 lem esse fateor, nec dici lu-
 tificulus recusio: tamen si vi-
 lius mihi sit lutum, quale
 ex triuijs colligitur, coenū
 propemodum. Quod si me-
 os sermones tanquam arti-
 ficiose contextos extollens,
 doctissimi illius Titanum
 nomine cohonestas, vide ne-
 quis ironiam, vel Atticam
 subannationem huic laudi
 inesse dixerit. Etenim unde
 tam ingeniosum est quod
 facio? Quæ verò tam exi-
 mia ista in scriptis meis sa-
 pientia, & prudentia? Nam
 mihi certè illud satis fue-
 rit, si non prorsus terrena
 tibi videātur, vel aded dig-
 na Caucaſo. At verò quātò
 iustiùs vos comparari Pro-
 metheo poteratis, quicunq;
 in causis agendis celebres
 estis, cum veritate certa-
 men instituentes? viua sanè,
 atque animata sunt opera
 vestra: & per Iouem etiam
 calor eorum ignitus est.
 Quod ipsum ex Promethei
 rebus sumptum videri pos-
 sit, nisi si sic dirimatis, vos
 ex luto non fingere, sed au-
 rea plerisque vestrum fig-
 menta esse. Nos autem qui
 ad vulgus prodimus, &

τὰς ποιάυτας τῶν ἀφροδισίων
ἐπαγγέλλοντες εἰδωλὰ ἅπτα ὀπι-
θεκνυμένα. καὶ τὸ μὲν ὅλον ἐν
πλῆ, ἡ δὲ αὖ ἐν πλῆ μὲν ἔμ-
πορῶν, ἡ τλαστικὴ καὶ ταῦτα A
πῆς ἐκροπλάδοις. τὰ δὲ ἄλλα,
οὐκ ἐκροπῶν ὁμοία πορῶν, οὐ-
τε ψυχῆς δὲ γυμνάσιον, ἀλλὰ τέρψις
ἐν αὐτοῖς, καὶ παιδιὰ τὸ ἀφρόγυμνα.
ὅτι με ἐνδυμῶν ἔπεισι, μὴ
ἐν αὐτοῖς με Προμηθεῖα λέγουσι
εἶναι, ὡς ὁ κομικὸς τὸν Κλέωνα
ἐποπῆντα περὶ αὐτοῦ. Κλέων Προ-
μηθεῖς ὅτι μὲν τὰ ἀφρόγυμνα.
καὶ αὐτοὶ ὅτι Ἀθηναῖοι τὸν χρ- C
τῆς, καὶ ἰπποκρίτους, καὶ πάντας,
ὅσοι πλουτοῖ, Προμηθεῖας ἀπε-
κρίναι, ὅτι πᾶσι πᾶσι ἐν τῷ πλῆ
καὶ τῷ ἐν πλῆ οὐκ αὖτε πλῆ οὐκ
ποπῆ. καὶ ἔτι σὺ τοῦτο βουλευταὶ D
εἶναι ὁ Προμηθεύς, πᾶσι ἐν πλῆ
χοι ἀποτετόξευται, καὶ ἐν πλῆ
ἐν πλῆ δὲ εἰμύπτει τῷ σκαμμά-
τῳ, ἐπὶ καὶ εὐθροπία ἡμῶν τὰ
ἔργα, ὅτι ἐκείνους τὰ χυτεῖδια, E
καὶ μᾶλλον τις λίθον ἐμβαλὼν,
συντελείει ἅπαντα. καὶ τοὶ φαί-
ναι περὶ Προμηθεύς, ὅτι ταῦτα
εἰς τὴν τῷ Προμηθεῖ, ἀλλὰ
τὸ χυτεῖδιον τοῦτο ἐπαυεῖν,
καὶ μὴ πορῶν πᾶσι ἄλλο ἀφρόγυ-

istiusmodi narrationes ibi
proponimus, tanquā simu-
lachra rerū spectanda exhi-
bemus. Et in summa, circa
lutum quidem ut paulò au-
te dixi, ipsa hæc figulina
versatur, perinde ut & ali-
orum figulorum. Cæterum
neque motus similis inest,
nec animæ seu vitæ vlla sig-
nificatio, sed delectatio
quædam & lusus est illud
negocium. Ideo mihi cogi-
tandum succurrit, num ita
me Prometheus dixeris ut
Comicus ille Cleonem. Il-
lud de ipso nostri, *Cleon Pro-*
metheum illi post negotia est Ipsi
etiam Athenienses ollarum
figulos, furnorū constructo-
res, & quicunque lutea
fingunt, Prometheos olim
appellabant, alludentes ad
lutum, opinor, & ad illam,
quæ sit in igne vasorum as-
saturam. Quodd si hoc sibi
vult Prometheus iste tuus,
omnino scitè iacularus es,
& ad Atticam illam dieteri-
orum mordacitatem colli-
masti: quandoquidem fra-
gilia sunt opera nostra, per-
inde ut illorum ollarum; quæ
si quis vel exiguo lapillo
percusserit, omnes contriue-
rit. Atqui dixerit aliquis
consolando nos, te ista Pro-
metheo non assimilasse, sed
nouum hoc opus ad nullius

πον μέμνημύον. ὡς αὖ ἐλαίνοσ
 ἐκ ὄντων ἀνθρώπων, τῶς ἐνοή-
 σαι αὐτὸν ἀνέπλασεν τοιαῦτα
 ζῶα μορφώσας, καὶ διακοσμήσας,
 ὡς ἐκίνητά τε εἶν, καὶ ὁφθαλμοῖς
 χαεῖντα. καὶ τὸ μὲν ὅλον, ἀρ-
 χιτέκτων αὐτὸς ὡς. σωμαρῆζεντο
 δὲ τοὶ καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐμπνέουσα
 τῷ πλόν, καὶ ἐμψυχα ποιοῦσα
 εἶναι τὰ πλάσματα ὁ μὲν, ταῦτα
 αὐεῖποι, πρὸς τε τὸ εὐφημῶσα-
 τον ἐξηγούμενος τὸ εἰρημῶν.
 καὶ ἴσως οὗτος ὁ νοῦς ὡς τῷ λε-
 λεγμένῳ. ἐμοὶ δ' ἔστι πάνυ ἱκανόν,
 εἰ χαινοποιεῖν δοκῶμαι μὴ δ' ἔχοι
 τις λήγειν ἀρχαιότερόν τι τῷ πλά-
 σματος, οὐ τοῦτο ἀπόγονόν εἶναι.
 ἀλλὰ εἰ μὴ καὶ χαεῖν φαίνοι-
 το, αἰχονοίμεν αὐτὸν ἰδίᾳ ἐπ' αὐ-
 τῷ. καὶ ξυμπαθήσας αὐτὸν, ἀφανί-
 σαιμι. οὐδ' αὖ ὠφελήσκειν αὐ-
 τῷ. παρὰ γὰρ ἐμοὶ ἡ χαινότης, μὴ
 ἔχει σωτηρείσθαι ἄμορφον ὄν.
 καὶ εἴη μὴ οὕτω φρονοῖω, ἄξιός
 ἂν μοι δοκῶ ὑπὸ ἐκκαίδεκα γυ-
 πῶν κείρεσθαι. οὐ σκαιὸς ὡς πολὺ
 ἄμορφότερα τὰ μὲν τῷ ξένου
 αὐτὰ πεποιδότε. Πτολεμαῖος
 οὗν ὁ Λάγου δῦο χαινὰ ἐς Αἴ-
 γυπτον ἄγων, χαινῶν τε
 βακτριανῶν παμμέλειαν,

deduxisset, camelum videlicet

exempli imitationem effi-
 ctum laudare : quemadmo-
 dum ille cum nondum ex-
 isterent homines, eos sue
 Marte commentus est : ac
 talia formavit atque ador-
 navit animalia, quæ & fa-
 cile mouerentur, & aspectu
 gratiosa essent. In summa,
 architectus ipse erat: verum
 etiam adiuuabat Minerva,
 quæ lutum inspirabat, illa-
 que figmenta animabat. Ta-
 lia quidem aliquis dixerit,
 atque in meliorem partem
 dictum istud exposuerit: ac
 forsitan hæc illius fuit sen-
 tentia. Sed hoc mihi non fa-
 tis est, si noua fingere vide-
 ar: nec quisquam dicere
 possit aliquid hoc figmento
 verustius, cuius istud sit
 progenies. Verum nisi eti-
 am pulchrum videretur,
 puderet me sanè, sat sci-
 as, illius, & conculcando
 libenter abolerem. Nec eo
 prodesset illi apud me noui-
 tas, quo minus contereretur,
 si deforme esset. Ac ni-
 si ita sentiam, dignus mihi
 videor qui à sedecim vul-
 turibus attondear: ut qui
 non intelligam longè defor-
 miora esse, quæ cum noui-
 tate coniuncta, sibi tamen
 confidunt. Ptolemæus Lagi
 filius, quum aliquando du-
 as res nouas in Ægyptum
 & hominem

καὶ δι' ἡρώων ἀνθρώπων, ὡς τὸ
 μὲν ἡμίτομον αὐτῷ, ἀκριβὲς
 μέλαν εἶναι, τὸ δ' ἔτερον, ἐς
 ὑπερβαλὼν λευκόν, ὅπως δὲ
 μιαινομένον, ἐς τὸ θάλασσαν
 πωλεῖται τὸν Αἰγυπτίον, ἐ-
 πεικνύτο αὐτοῖς ἀλλὰ τὰ
 πολλά θιάσματα, καὶ τὸ τε-
 λεύειν καὶ ταῦτα, τὴν χάμη-
 λον, καὶ τὸν ἡμίλευκον ἀνθρώ-
 πον. καὶ ὅτε ἐκπλήξεν τὸ
 θιάσματι. αἱ δὲ, πρὸς μὲν τῷ
 μέλανι ἐροβήθησαν, καὶ ὀλίγου
 δεῖν ἔουσαν ἀσπασθόντες. καί-
 τοι χρυσῷ πάντα ἐμακόσμητο,
 καὶ αὐροῦργιδι ἐπίσρωτο. καὶ ὁ
 χαλινὸς ὡς λιδοκόλλητος,
 Δαρειοῦ πρὸς, ἢ Καμβύσου, ἢ
 Κῆρα αὐτῷ κειμήλιον. πρὸς δ'
 τῷ ἀνθρώπῳ, οἱ μὲν πολλοὶ ἐγά-
 λων. αἱ δὲ πτερεῖς, ὡς ἐπὶ τέρατι
 ἡμυσσέοντο. ὅτε ὁ Πτολε-
 μαῖος πυνεῖς ὅτι καὶ εὐδοκίμῳ
 ἐπὶ αὐτοῖς, ἐδὲ θαυμάζεται
 ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ἡ κεινότης,
 ἀλλὰ πρὸς αὐτῆς τὸ εὐρυθμόν,
 καὶ τὸ εὐμορφὸν κείνουσι, μα-
 τήσονται αὐτά· καὶ τῷ ἀνθρώπῳ
 καὶ ἐπὶ διὰ τιμῆς ἡρώων πρὸς τῷ.
 ἀλλ' ἢ μὲν χάμηλος, ἀπέδανεν
 ἐμεικλόμεν. τῷ ἀνθρώπῳ δ' ὅτι
 διδόν, Θέσπιδι τῷ αὐλητῇ ἐδωρήσατο χαλῶς αὐλησάντι πρὸς
 τὰ κέτυν. δίδωκε δὲ μὴ καὶ τὴν χάμηλον ἐν Αἰγυπτίῳ

& hominem bicolorē, cuius
 altera pars planē nigra, altera
 excellēter cādida erat, corpō
 ri equaliter permixta, cōgre-
 gatis in theatrum Aegyptijs;
 exhibuit illis cum alia multa
 A Spectacula, tum inter postre-
 ma, hæc quoq; camelū vide-
 licet, & semialbum hominē,
 putavitq; se magnā admira-
 tionē hoc spectaculo esse cō-
 citaturū. At illi ad cameli cō-
 spectū deterriti sunt, ac pro-
 pmodū exilientes profuge-
 rūt: quanquā tota auro exor-
 nata, ac purpura instrata erat;
 gēmatumq; frænū habebat;
 ex Darij alicuius, aut Cāby-
 sis, aut ipsius Cyri thesauris
 C deprōptum. Ad hominis au-
 tem obturū alij ridebant, alij
 verò vt mōstrū averfabātur.
 Itaque Ptolemæus, cū in-
 tellexisset se nihil gloriæ
 ex his adeptum esse, nec
 Aegyptios rerum novitatis
 admiratione capi, sed ab ijs,
 quæ numeris omnibus &
 forma sunt absoluta, huic
 anteponi, ipsa ostendi pro-
 hibuit, nec amplius homi-
 nem eo honore habuit, quō
 antea. Tum neglecta came-
 lus interijt: bicolorem verò
 hominem Thespidi quidam
 tibicini, cū ad pocula bellē
 cecinisset, dono dedit. Porro
 vereor ne & mea apud Aegyp-

ἢ οἱ δ' ἄνθρωποι, τὸν χαλινὸν
ἐπὶ αὐτῆς θαυμάζουσιν, καὶ ἡ
ἀλευρήδα, ἔπει δ' ἐπὶ τὸ ἐκ
δυσὶν τοῖν καλλίστοις συγκείμεν
διαλόγου, καὶ κωμῳδίας, ἐπὶ
τῷτο ἀποχρῆν εἰς ἐνμορφίαν, εἰ
μὴ καὶ ἡ μίξις ἐναρμόνιος, καὶ
κτ' τὸ σύμμετρον γίγνοιτο, ἔστι
γὰρ ἐκ δύο καλῶν ἀλλόκοτον
πλεῖν ξυμπόσειν οἶναι, οἷον ἐκ
τοῦ περιειρημένου, ὁ ἵππο-
κένταυρος. ἢ γὰρ ἂν φαίης ἐπι-
ραστὴν τὴν ζῶον τοῦτ' ἡμιῶδες, ἀλ-
λά καὶ ὑβριστάτον, εἰ γὰρ π-
τεύουσι τοῖς ζωγράφοις ἐπιδει-
κνυμένοις τὰς παρρησίας, καὶ
σφαγὰς αὐτῶν. τί οὖν οὐ καὶ
ἡμιπαλιν ἡμοῖται ἂν ἑνμορφόν τι
ἐκ δυσὶν τοῖν ἀρίστοις ξυμπόσειν,
ὡς περὶ οἶνου, καὶ μέλιτος τὸ
ξυναμφοτέρων ἡδίστον; φημὶ ἔ-
γχα, οὐ μὲν περὶ γε τῶν ἐμῶν
ἔχω διατρίβειν, ὡς τοιούτων
ὄντων, ἀλλὰ δέδια μὴ τὸ ἐκατέ-
ρου κάλλος ἡ μίξις συνέφθαιεν.
ἢ πανυ γὰρ συνήθη, καὶ φίλα
ἔσθ' ἀφ' ἧς καὶ ὁ διάλογος, καὶ ἡ
κωμῳδία· οἷγε ὁ μὲν, οἵκοι, καὶ
κατ' ἐαυτὸν νῦν Δία ἐν τοῖς πε-
ριπάτοις μετ' ὀλίγων τὰς δια-
ταβὰς ἐπιείκτω. ἡ δὲ, παρε-

tios sint camelus, homines
autem adhuc frænum illius
& purpuram admirentur.
Quoniam verò neque illud
ex duobus optimis compo-
situm, dialogo videlicet, &
Comœdia, per se ipsum satis
valet ad formæ elegantiam,
nisi compositio inter se con-
sistens, iustæque propor-
tione temperata fuerit: licet
saltem ex duobus pulchris,
compositionem peregrinam
fieri, quale illud vulgatissi-
mum est, hippocentaurus. Nō
enim facile dixeris, amabi-
le aliquod animal esse hoc,
sed potius contumeliosissi-
mum: si modò pictoribus,
illorum temulentiam & cæ-
des exhibentibus credere
conuenit. Quid ergo? Annon
rursum quoque bene forma-
tum aliquid fieri potest, ex
duobus optimis composi-
tum, ut suauissimum est quod
ex utroque, vino scilicet &
melle constat? Equidem
fateor. Sed de meis compo-
sitionibus, quod ipsæ quo-
que tales sint, contendere
non ausim: quin potius
verear, ne utriusque pul-
chritudinē, ipsa mixtio cor-
ruperit. Neq; enim omnino
consueta atque inter se affinia
ab initio Dialogus & Comœdia
fuisse. Siquidē ille domi, & se-
cū ipse, per Iouem, in ambula-
tis, cū paucis quibusdā, suas disputationes habebat: hæc verò

δῶκε τῷ Διονυσίῳ ἱαυπλῷ,
 ζιτῆρ' ὀβάλῃ, καὶ ξυνέπαιζε,
 καὶ ἐμελοποιεῖ, καὶ ἐπισ-
 κώτει, καὶ ἐν ῥυθμῷ ἔβαινε πρὸς
 αὐλόν. εἰσὶν τε καὶ τὸ ὅλον ἀνα-
 παύσεις μέθοις ἐποχαιμένη τὰ
 πάλαι, τὸν τῷ διαλόγῳ ἐταί-
 ρους ἐχλέναζε, φροντιστὰς, καὶ
 μετὰ ἐλέγχους, καὶ τὰ τοιαῦτα
 προπαγόμενα, καὶ μὴν ταύτῃν
 ἀεὶ ἐλευσὶν ἐπεποίητο ἐκείνους
 ὁπακῶντες, καὶ τὸ Διονυσιακῶν
 ἡλευθερίαν κατασχὼν αὐτῶν
 ἀπὸ μὲν, ἀεροβατουμένης δει-
 κνύσας, καὶ νεφέλας ξυρόντας
 ἀπὸ τῆς, ἡλίου ὅν τι δῆματι δια-
 μέμνυντας, ὡς δὴ δὲν τὰ ἀέρια
 λεπτόλογον μῦθος. ὁ διάλογος
 δ', σμικροτάτης ἐκτείνετο τὰς συ-
 ντομίας φύσεως τε πίνει, καὶ ἀε-
 τῆς εἰλασσοφῶν. ὥστε τὸ τῷ μουσι-
 κῷ τῷ δὲ δις διὰ πασῶν εἶναι
 τὸ ἀρμονίαν ἀπὸ τῆς οὐρανίου
 εἰς τὸ βαρυτάτον, καὶ ὁμοῦς ἐπολ-
 μισμῶν ἡμῶς τὰ ἕτως ἔχοντα
 πρὸς ἀλλήλα ξυνάμαρξιν, καὶ
 ξυναρμόσιαι, ἐπὶ πάντῃ πιθόμηναι,
 οὐδ' ἐν μακρῷ ἀνιχόμενα τίμω
 κατωπία. διὲδία τοῖσι μὴ αὐ-
 τὸς ὁμοίον τι τῷ Προμηθεῖ τῷ
 εὖ πεπεικῶς φαίνωμαι, τὸ δὴ
 λυτῷ ἀρρενὶ ἐγκαταμύξας,
 ἡκοῖσθαι ἡμῶς τὸν τοῦ Προμηθεῖ
 ἡκοῖσθαι ἡμῶς τὸν τοῦ Προμηθεῖ

se totam Dionysio tradens,
 in theatro conuersabatur, &
 colludebat, & risum moue-
 bat, & dicacitate gaudebat,
 cūque numerositate qua-
 dam ad tibie cantum proce-
 debat. Interdum etiam ana-
 pæsticis versibus plerumque
 in sublime euecta, dialogi
 socios sublannabat, inedi-
 tatores, ac vanos sublimium
 rerum disceptatores, aliaque
 id genus vocitando. Quin
 & viam hanc viam ad sugil-
 landum illos affectabat, &
 ad effundendam in illos Dio-
 nyssiacam libertatem: nunc
 quidem in aëre ambulantes
 illos, & cum nubibus versan-
 tes ostendens: nunc verò fin-
 gens pulicum saltus metien-
 tes, ut qui de rebus istis su-
 blimibus nimium subtiliter
 argutarētur. Dialogus con-
 tra, grauissimas disputatio-
 nes habebat, cum de natura
 rerum, tum de virtute Phi-
 losophorum: ita ut musicorū
 illud, bis per omnes chor-
 das, seu distantias tonorum,
 nempe ab acutissimo ad gra-
 uissimum usque, illis conue-
 niret. Et tamen ausi fuimus
 nos hæc ita sese habentia in-
 ter se conciliare & consocia-
 re, quæ neque omnino obse-
 quuntur. neq; faciliē societate
 patiuntur. Vereor itaq; ne de-
 nudò simile aliquid Prome-
 theo isti tuo fecisse videar, ut qui foeminiū masculino immis-

καὶ δὲ αὐτὸ δίκην ὑπόχρ.
 μιᾶλλον ὅ μὴ καὶ ἄλλο π τοι-
 οὔτο φαγοίω, ἐξαπατῶν ἴσως
 τοὺς ἀκούοντας, καὶ ὅσα παρ-
 δεῖς αὐτοῖς κεκαλυμμένα τῇ
 πικρῇ, γέλωτα κωμικὸν ὑπὸ A
 στυγρότητι φιλοσόφῳ· τὸ γὰρ ἡ
 κλεπτικῆς, καὶ γὰρ κλεπτικῆς ὁ
 θεός, ἅπαρ τὸτο μόνον, καὶ αὐ-
 εἶποις ἐνείναι τοῖς ἡμετέροις.
 ἡ παρὰ τῷ γὰρ αὐτὸ ἐκλέπτομαι,
 εἰ μὴ ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε τοι- B
 οὔτους πτωχόμηναι, καὶ βα-
 ρυλάφες καὶ αὐτὸς σωτρε-
 κώς; ὡλὲν ἄλλὰ τί αὐτὸ πάδοι-
 μι; ἐμὲ μὲτέον γὰρ οἷς ἅπαρ παρ-
 ολοῦμαι. ἐπεὶ το γὰρ μεταβου-
 λένεσθαι, Ἐπιμηθέως ἔργον, οὐ Περμηθέως ὄψι.

cuerim, & idcirco reus agar.
 Vel potius ne tale quid aliud
 videar, decepisse fortasse au-
 ditores & ossa pinguedine
 obducta ipsis apposuisse, risū
 scilicet comicū sub philoso-
 phica gravitate. Quod enim
 est furti. (nam furti est ali-
 quis Deus) apage hoc solū,
 non dixeris inesse nostris
 scriptis. Vnde enim furare-
 mur, nisi quis me latet, qui
 tales pinuum incuruatores &
 hircoceruos ipse composue-
 rit. Verumtamen quid face-
 rem? persistendum enim est
 in ijs quæ semel cœperis,
 quandoquidem mutare con-
 silium Epimethei opus, non
 Promethei est.

ΠΡΟΣ ΝΙΓΡΙΝΟΝ

ἐπιστολή.

AD NIGRINUM

EPISTOLA.

Hoc Dialogo vitam ac mores Philosophorum describit, conse-
 tendo inter se verè Philosophos & simulatos, Et quòd ijs qui serio
 Philosophari cupiunt, urbis Roma consuetudo et luxus nequaquam
 conveniant, ostendendo. Cuius rei exemplum, Nigrinum, Plato-
 nicum philosophum, & turbas istas adulatorum, cœnas & lucrum
 sectantium, inter se componit. Quanquam haud scias, an etiam
 vera Philosophia sectatores hic laudando, pro more suo ironia
 utatur. Valde autem quadrat hic Dialogus in nostra quoque era-
 tis homines eos, qui ornatu & habitu, veterum istorum quasi suc-
 cessores quidam sunt.

Λυκιανὸς Νιγρίνῳ εὖ ὑπὸ ἀπείν.
 Ἡ μὲν παροιμία φησὶ, γλαῦκα

L V C I A N U S Nigrino
 salutem. Noctua

οἱς Ἀχίνας, ὡς γαλοῖον ὃν εἴ τις
ἐκείκοιμι, γλαυκάς, ὅτι πολ-
λαὶ παρ' αὐτοῖς εἰσὶν. ἐγὼ δ' εἰ
μὴ δύναμαι λόγων ἐπιδείξαι
βαλοῦμαι, ἔπειτα Νιγρί-
τη γράψας φίλιον ἔπεμπον, Ἀ
ἐχέμεν αὖ τῷ γαλοῖῳ, γλαυ-
κάς, ὡς ἀλκῶς ἐμπορευόμην.
ἐπὶ δ' ἄλλῳ σοι δειλῶσαι τὴν
ἐμὴν γράμην ἐθέλω, ὅπως
πρωτῶν ἔγωγε, καὶ ὅτι μὴ παρέρ-
γης εὐνοίᾳ πρὸς τῶν σὺν
λόγῳ, ἀποφύγοιμι αὖ εἰκότως
καὶ τὸ τῷ Θουκυδίδει λέγον-
τος, ὅτι ἡ ἀμαθία μὴ, θρα-
σύς, οὐκ ἐξυπάρχει τῷ λελορημένῳ
ἀπερρίζεται. δῆλον γὰρ ὡς οὐχ
ἡ ἀμαθία μοι μόνη τῇ τοιαύτης
πάλαι, ἀλλὰ καὶ ὁ πρὸς τὸν
λόγον ἔργος αἴτιος. ἔρρωσο.

Athenas, inquit prouer-
bium : quasi ridiculum sit,
siquis eò noctuas appor-
tet, quoniam apud illos a-
bundant. Ego verò si dicen-
di vim ostendere volens,
A postea scriptum Nigrino
librum mittam, recte sim
huic ioco obnoxius, ut qui
noctuas in forum tulerim.
Sed quandoquidem solum-
modo sententiam meam tibi
declarare volo, quo nunc
sim animo, & quòd non le-
uiter oratione tua sum cap-
tus : meritò Thucydidis il-
lud effugero, quum ait, Im-
peritia audaces, res autem con-
siderata timidos efficit. Mani-
festum enim est, quòd non
C imperitia solum, verum et-
iam orationis amor, huius-
modi audaciæ mihi causa est,
Vale.

NIGRINΟΣ, Η ΠΕΡΙ NIGRINVS, SEV DE
ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ ἥθους. PHILOSOPHI MORIBUS.

Σε σεμνὸς ἡμῶν
ἀπόδεξαι, καὶ
μετῴχως ἐπαν-
ελήλυδας. οὐδ'
τοίνυν πρὸς
βλέπειν ἡμᾶς ἐπὶ ἀξιοῖς, οὐθ'
ὁμιλίας μεταδίδως, οὔτε κοι-
τυαῖς τῶν ὁμοίων λόγων, ἀλλ'
ἄνω μεταβέβησται. καὶ

V T verò grauis admo-
dum, & sublimis no-
bis redijsti ! Non amplius
nos aspicere dignaris, tan-
tum abest ut colloquium
tuum impertias, & qua-
les antea, nobiscum ser-
mones communices : at re-
pente immutatus es, atque

ὅλως ὑπεροπικῶ πνι ἔοικας. ἡ-
 δέως δ' αὖ παρὰ σοῦ πυδοί-
 μῳ ὅθεν οὕτως ἀτόπως ἔχεις,
 καὶ τί τούτων αἴτιον. τί γὰρ
 ἄλλο γέ ῥ' ἐπαίρει, ἢ εὐτυχία;
 πῶς λέγεις; ὁδοῦ πέρεργον
 ἤκω σοι ἐνδαίμων τε, καὶ μα-
 καρίος γεγηρημένος. καὶ τότο δὴ
 τὸ ἀπὸ τ' σκηνῆς ὄνομα, πεισ-
 ὅλβιος. Ἡράκλεις, οὕτως
 ἐν βραχεῖ; καὶ μάλα. τί γ'
 τὸ μὲν σὺ τὸ ὅσον, ἐφ' ὅτ' ἂν κο-
 μᾶς, ἵνα μὴ ἐν κεφαλῇ μόνῳ
 εὐφραίνωμεθα, ἔχοντες δέ τι
 καὶ ἀκρεβῶς εἶδεναι τὸ πᾶν ἁ-
 κούσαντες; οὐ θαυμάσον εἴ-
 ναι σοι δοκεῖ πρὸς Διὸς, αὐτὴ
 μὲν δούλου με ἐλεύθερον, αὐ-
 τὴ πίνκτος, ὥς ἀληθῶς πλέ-
 σιον, αὐτὴ δ' αὐοήτου τε καὶ τε-
 τυφωμένου, γηράσαι μετρίωτε-
 ρον; μέγιστον μὲν οὐκ. ἀτὰρ
 οὐπω μαρτυρῶ σαφῶς ὃ, τι καὶ
 λέγεις. ἐσάλιν μὲν ἐνδὺ τ'
 πόλεως, βουλόμενος ἰατρὸν
 ἐφ' ὀφθαλμῶν διάταξαι πῃ. τὸ
 γὰρ μοι πάθος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλ-
 μῷ, μᾶλλον ἐπιτείνετο. οἶδα
 τούτων ἕκαστα, καὶ νῦν ἁμῶν
 σε πνι σπουδαῖον ἐπιτυχεῖν.
 ὁδὲν οὐκ μοι διὰ πολλοῦ
 προσεπιτεῖν Νιγρίνον τὸν πλά-
 τυνικόν φιλόσοφον, ὅσων ἐξανατάς, ὥς αὐτὸν ἀφικόμενον, καὶ

omnino fastidiosus videris
 euasisse. Lubens ex te au-
 dierim unde ad hoc insolent-
 iæ perueneris, quæque sit
 eius causa. Quidnam aliud, ὁ
 amice, nisi felicitas? Quid
 ais? Præter institutum
 factus felix & beatus tibi
 venio: adeoque illud quod
 in scena solet usurpārī,
 terbeatus. Hercle, ita-
 ne breui? Atque admo-
 dum. Et quid præterea est
 propter quod superbias, ut
 non summatim modò læ-
 temur, sed etiam accuratè
 scire possimus, quum rem
 totam audiuerimus? Annon
 admiratione dignum tibi vi-
 detur, per Iouem, me pro
 seruo liberum, pro paupere
 reuera diuitem, pro stulto &
 superbo moderatum redire?
 Id maximum quidem est. At
 non planè intelligo quid-
 nam sit illud, quod dicis.
 Rectà in urbem profectus
 sum, ut aliquem oculorum
 medicum viscerem. Nam ille
 oculi affectus quo labora-
 bam, magis magisque ingra-
 uescebat. Scio equidem sin-
 gula: ideoque etiam optavi
 ut in bonum ac peritum in-
 cideres. Cum igitur visum
 mihi esset Nigrinum Plato-
 nicum illum philosophum
 multis compellare, mane
 surgens, ipsum adeo, &

κῆρας τὴν δύεαν, τὸ παιδὸς
 εἰσηγείαντος, ἐκλήδην. καὶ
 παρελθὼν εἶσω, καταλαμβάνων
 τὸν μὲν, ἐν χερσὶ βιβλίον ἔχον-
 τα, πολλὰς δ' εἰκόνας παλαιῶν
 ποιεῖν ἐν κύκλῳ κειμένων. **Φρε-Α**
 μὴ δ' ἐν μέσῳ ἐκπνέοντι πρὶ
 αὐτῷ γεωμετρίας σχημάτων κα-
 τεγεγραμμένον, καὶ σφαῖρα
 καλῶνται φρεὺς τὸ τῷ παιδὸς
 μῦθῳ ὡς ἐδόκει, πεποιημένη.
 σφάδρα οὖν με φιλοφρόνως **B**
 ἀπασάμηνος, ἡρώτα ὅ, τι καὶ
 φράσῃμι. κατὰ πάντα διηγη-
 σάμην αὐτῷ. καὶ δῖτα ἐν μέ-
 ρει καὶ αὐτὸς ἤξιον εἰδέναι ὅ, τι
 τε φράσῃ, καὶ εἰ αὐτὸς αὐτῷ ἔγ-
 γασμένον εἴη σέλλεσθαι τὴν ἐπι-
 τὴν Ἑλλάδος. ὃ δ' ἐκπαρξάμενος,
 ὃ ἱππῆς, σφὶ τούτων λέγειν, καὶ
 τὴν ἐαυτοῦ γλώσσῃ διηγιᾶται,
 πᾶσι τὴν πῖνάν μου λόγων
 ἀμβροσίαν κατεπέκασεν, ὥστε **D**
 καὶ τὰς στερῆτας ἐκείνας, οἱ πι-
 πτες αἶα ἐχέοντο, καὶ τὰς ἀν-
 δρας, καὶ τὸν Ομήρου λωπὸν
 ἀρχαῖον ἀποδείξαι. οὕτω δε-
 ασιῶσα ἐξεδύξατο· περὶ ἧς
 γὰρ αὐτὴν τε φιλοσοφίαν ἐ-
 παύεται, καὶ τὴν ἀπὸ ταύτης
 ἐλευθερίαν, καὶ τῶν δημοσίων
 τομζομένων ἀγαθῶν καταγ-
 λᾶσαι, παύσθαι, καὶ δόξαι,

pulsata ianua, cūm puer in-
 tro de me renuntiasset, accer-
 situs sum. Tum in ades in-
 gressus, illum deprehendo
 librum prae manibus haben-
 tem, circum autem undique
 multas veterum atque do-
 ctorum hominum imagines
 iacentes. Posita etiam erat
 in medio quaedam tabella
 in qua geometricæ quædam
 figuræ descriptæ erant : &
 sphæra ex calamo, ad imita-
 tionem vniuersi, vt videba-
 tur, composita. Admodum
 igitur benignè me amplexa-
 tus ille, interrogauit quid-
 nam agerem. Quibus omni-
 bus illi expositis, ego quo-
 que per vices ex eo scire po-
 tustabam, & quid ipse age-
 ret, & nunquid apud se sta-
 tuisset in Græciam denuo
 nauigare. Ille verò, ὁ amice,
 posteaquam cœpisset de hi-
 sce rebus mecum colloqui,
 suamque sententiam expli-
 care, tantam verborum am-
 brosiā mihi affudit, vt mi-
 hi planè videretur Sirenes
 illas, siquæ vnquam fuerunt,
 & Aëdonas, & lotum illum
 Homeri antiquum referre : a-
 dedò diuina quædam loque-
 batur. Huc enim dicēdo pro-
 uectus est vt Philosophiam
 laudaret, & quæ ab ea manat,
 libertatem : & contrā, ista quæ
 vulgo pro bonis habentur, i-
 rideret, nimirū diuitias, glo-

ὅλως ὥσπερ ἰκῆν πνι εἰκάς. ἡ-
 δέως δ' αὖ παρὰ σοῦ πνιδό-
 μῳ ὅθεν οὕτως ἀτόπως ἔχεις,
 καὶ τι τούτων αἰτιον. τι γὰρ
 ἄλλο γὰρ ἢ ἐπαίρει, ἢ εὐτυχίας
 πῶς λέγεις; ὁδοῦ πέρεργον
 ἦκα σοι ἐνδαίμων τε, καὶ μα-
 κάριος μεθυμνός. καὶ τὸτο δὴ
 τὸ ἀπὸ τῆ σκηνῆς ὄνομα, πεισ-
 ὅλβιος. Ἡράκλεις, οὕτως
 ἐν βραχεῖ; καὶ μάλα. τί γ'
 τὸ μὲν τὸτόστις, εἴ πο' ἔτι καὶ κο-
 μᾶς, ἵνα μὴ ἐν κεφαλῇ μόνῳ
 ἐνφραίνωμεθα, ἔχοντες δὲ τι
 καὶ ἀκραιῶς εἰδέναι τὸ πᾶν ἁ-
 κούσαντες; οὐ θαυμαστὸν εἶ-
 ναι σοι δοκεῖ περὶ Διὸς, ἀντί
 μὲν δούλου μακρόθυμον, ἀν-
 τί γ' πίνκτος, ὡς ἀληθῶς πλά-
 σιον, ἀντί γ' ἀνοήτου τε καὶ πε-
 τυφωμένου, ἡμεῖς δὲ μετρίως
 εἶναι; μέγιστον μὲν οὐκ. ἀτὰρ
 οὐπω μανθάνω σαφῶς ὅ, τι καὶ
 λέγεις. ἐσάλιν μὲν ἐνδὺ τῇ
 πόλει, βουλόμενος ἰατρὸν
 ὁφθαλμῶν διατάξαι τινα. τὸ
 γὰρ μοι πάρος τὸ ἐν τῷ ὁφθαλ-
 μῷ, μάλλον ἐπετείνετο. οἶδα
 τούτων ἕκαστα, καὶ νῦν ἄλλῳ
 σε πνι ἀπυδάμῳ ἐπιτυχεῖν.
 ὁδὲν οὐκ μοι διὰ πολλοῦ
 προσεπιπνί Νιγρίνον τὸν πλα-
 τυνικόν φιλόσοφον, ὡς αὐτὸν ἀφικόμην. καὶ

omnino fastidiosus videris
 euasisse. Lubens ex te au-
 dierim vnde ad hoc insolentia
 peruenieris, quæque sit
 eius causa. Quidnam aliud, ὁ
 amice, nisi felicitas? Quid
 ais? Præter institutum
 factus felix & beatus tibi
 venio: adeoque illud quod
 in scena solet usurpari,
 terbeatus. Hercle, ita-
 ne breui? Atque admo-
 dum. Et quid præterea est
 propter quod superbias, vt
 non summatim modò læ-
 temur, sed etiam accuratè
 scire possimus, quum rem
 totam audiuerimus? Annon
 admiratione dignum tibi vi-
 detur, per Iouem, me pro
 seruo liberum, pro paupere
 reuera diuitem, pro stulto &
 superbo moderatum redire?
 Id maximum quidem est. At
 non planè intelligo quid-
 nam sit illud, quod dicis.
 Recta in urbem profectus
 sum, vt aliquem oculorum
 medicum viserem. Nam ille
 oculi affectus quo labora-
 bam, magis magisque ingra-
 uescebat. Scio equidem sin-
 gula: ideoque etiam optavi
 vt in bonum ac peritum in-
 cideres. Cum igitur visum
 mihi esset Nigrinum Plato-
 nicum illum philosophum
 multis compellare, mane
 surgens, ipsum adeo, &

κ' ἔμελλεν δίδρακναι, τὸ παιδὸς
 ἡγομένης, ἐκλήδην. καὶ
 παρὰ δὲ ἵκω, καταλαμβανὼν
 τὴν αὐτὴν, ἐν χειρὶ βιβλίον ἔχον-
 τας, πολλὰς δὲ εἰκόνας παλαιῶν
 ἡρώων ἐν κύκλῳ κειμένων. ὅρα- A
 μιν δὲ ἐν μέσῳ ἐξηπτάκιον τι τῶν
 ἀποχομετίας γημάτων κα-
 πηγεμενόμενον, καὶ σφαῖρα
 κλισίου ὅρας τὸ τῷ παιδὶ
 μίμημα ὡς ἐδόκει, πεποιημένον.
 εἶδεν οὖν με φιλοφρόνως B
 ἀπαυμένον, ἡρώτα δ', πὶ καὶ
 ἀνέστημι. καὶ γὰρ πάντα διηγε-
 σάμην αὐτῷ. καὶ δὴ τότε ἐν μέ-
 ρει καὶ αὐτὸς ἤξιν εἶδεναι ὁ, π
 τε ἀνέστη, καὶ εἰ αὐτῷ ἐγ-
 γασμένον εἰς στήθεσιν τῷ ἐπι-
 τ' Ἑλλάδος. ὁ δὲ ἀπαρξάμενος,
 ὡς ἴταρε, ἐπὶ τούτων λέγειν, καὶ
 τ' ἑαυτῷ γινώσκων διηγεῖσθαι,
 πρὸς αὐτὸν πρὸς μου λόγων
 ἀμβροσίαν κατεπέδασεν, ὥστε D
 καὶ ταῖς σειρήνας ἐκείνας, εἰ π
 τας αἶα ἐγείνοντο, καὶ ταῖς ἀν-
 δράς, καὶ τὸν Ὀμήρου λωτὸν
 ἀρχαῖον ἀποδείξαι. οὕτω δι-
 ατίθηται ἐξ ἐγγύς. ὅρα δὲ
 γὰρ αὐτῷ τε φιλοσοφίαν ἐ- E
 παγγέται, καὶ τῷ ἀπὸ ταύτης
 ἐλευθερίαν, καὶ τῶν δημοσίων
 τομζομένων ἀγαθῶν καταγα-
 λᾶσαι, πλούτου, καὶ ὠδύνης,

pulsata ianua, cūm puer in-
 trode me renuntiasset, accer-
 situs sum. Tum in ædes in-
 gressus, illum deprehendo
 librum præ manibus haben-
 tem, circum autem undique
 multas veterum atque do-
 ctorum hominum imagines
 iacentes. Posita etiam erat
 in medio quædam tabella
 in qua geometricæ quædam
 figuræ descriptæ erant: &
 sphaera ex calamo, ad imita-
 tionem vniuersi, vt videba-
 tur, composita. Admođum
 igitur benignè me amplexa-
 tus ille, interrogauit quid-
 nam agerem. Quibus omni-
 bus illi expositis, ego quo-
 que per vices ex eo scire po-
 stulabam, & quid ipse age-
 ret, & nunquid apud se sta-
 tuisset in Græciam denuo
 nauigare. Ille verò, ὁ amice,
 posteaquam cœpisset de hi-
 sce rebus mecum colloqui,
 suamque sententiam expli-
 care, tantam verborum am-
 brosiam mihi affudit, vt mi-
 hi planè videretur Sirenes
 illas, siquæ vnquam fuerunt,
 & Aëdonas, & lotum illum
 Homeri antiquum referre: a-
 dedò diuina quædam loque-
 batur. Huc enim dicēdo pro-
 uectus est vt Philosophiam
 laudaret, & quæ ab ea manat,
 libertatem: & contrā, ista quæ
 vulgo pro bonis habentur, in-
 rideret, nimium diuitias, glo-

καὶ βασιλείας, καὶ τιμῆς, ἐπὶ
 τῷ χρυσοῦ, καὶ πορφύρας, καὶ
 τῶν παύ πειβλέπων τοῖς
 πολλοῖς, τέως δὲ καὶ μοι δοκούν-
 των. ἄσπερ ἔργω ἀτενέει καὶ ἀ-
 ναπνεπταμένη τῇ ψυχῇ δεξι-
 ᾶμος, αὐτίκα μὲν οὐδ' εἶχον
 εἰκάζειν ὅσπερ ἐπεπόνθειν, ἀλλὰ
 παντοῖος ἐργασίμην. καὶ ἄσπι-
 μόν, ἐλνπούμεν ἐληλεγμένον
 μοι τῷ φιλάτων, πλῆτε τε, καὶ
 ἀργυρεῖς, καὶ δόξης. καὶ μόνον
 ἑδάκρυον ἐπ' αὐτοῖς καθηρημέ-
 νοις. ἄσπι δ', αὐτὰ μὲν ἐδόκει μοι
 παρὰ νῆα, καὶ καλὰ γέλασα. ἔχαι-
 ρον δ' αὖ ὡς ἄσπερ ἐν ζοφερῷ πινος
 αἴετος τῷ βίου τῷ πρῶτον, ἐς
 αἰθρίαν τε καὶ μέγα φῶς ἀνα-
 βλέπων. ὥστε δὲ τὸ κακώτατον
 τῷ ὀφθαλμοῦ μὲν, καὶ τῷ ᾧ
 αὐτῶν ἀδενείας ἐπλανθάνο-
 μιν. τίς δὲ ψυχῇ ὀξύτερκί-
 στος καταμικρὸν ἐργασίμην.
 ἐλελήθειν γὰρ τίς αὐτῷ τυ-
 φλώπιδουσαι ᾧσφι φέρων. πρῶτον
 δ', ἐς τὸδε ᾧσφι χθλῶ, ὅσπερ ἀρ-
 τῶς ἡμῶν ἐπικράτεις. γαῖας
 τε γὰρ ὑπὸ τῷ λόγῳ καὶ μετέ-
 ωρος εἶμι. καὶ ὅλως μικρὸν
 ἐκίπιν οὐδ' ἐν ὀπινῶ. δοκῶ γὰρ
 μοι ὁμοῖόν τι πεποθέναι πρὸς
 φιλοσοφίαν, οἷον ᾧσφι καὶ οἱ Ἰν-
 δι πρὸς τὴν οἶον λείπονται

riam, regna, honorem, aurā
 præterea & purpurā, & cæte-
 ra quæ plerisq; prorsus spe-
 ctabilia, mihi quoq; antea vi-
 debantur. Quæ quidē inten-
 to atque aperto animo ex-
 cipiens, cōtinuò ita affectus
 fui, ut cui, quod tum mi-
 hi acciderat, comparare pos-
 sem, non haberem: sed in
 omnes partes raperer. Ac
 nunc quidem dolebam quòd
 refellerentur quæ mihi cha-
 rissima erāt, diuitiæ, argētū,
 & gloria, ac tantum non
 lachrymabar rejectis illis:
 nunc verò eadem ipsi mihi
 videbātur vilia atque ridicu-
 la esse: gaudebāmq; rursum
 tanquam ex tenebroso quod-
 am aëre prioris vitæ, ad
 serenitatem & magnam ali-
 quam lucem respiciens.
 Quare sanè & oculorum,
 quod absurdissimum erat, &
 eorum infirmitatis obliuif-
 cebar, anima verò perspicaci-
 or paulatim fiebam. hæcte-
 nus enim ignoraueram me
 cæcucientem ipsam circun-
 ferre. At inde progressus,
 ad id adductus sum quod tū
 mihi paulò ante obijciebas.
 Nam & elatus oratione il-
 lius, & tanquam in sublimē
 euectus sum, & omnino hu-
 mile nihil amplius cogito.
 Videor enim mihi philo-
 sophia sic affici, ut vi-
 no affecti ferantur Indi,

παύειν, ὅτε παρ' αὐτοῦ ἔπινον αὐ-
 τῷ. θεμώτεροι γὰρ ὄντες φύ-
 σι, πόττες ἰσχυρὲν οὕτω ποτὸν,
 αὐτὰ μάλ' ἐξεβακχέυθη-
 σαι, καὶ διπλασίως ὑπὸ τῷ
 ἀφράτου ἐξημαίνεσθαι. ὅτε σοι
 καὶ αὐτὸς ἐνδύς καὶ μεθύων
 ὑπὸ τῷ λόγῳ, πειρίεσθαι.
 καὶ μὴ τὸ γέ, οὐ μεθύειν,
 ἀλλὰ τήφειν τε καὶ σωφρονεῖν
 ὅσον. ἐγὼ δὲ βουλόμην αὖ εἰ
 εἴη ταῦτ' ἀκούειν τῶν λόγων.
 ὅ γὰρ καὶ παρ' αὐτῶν οὐ-
 μαι δέμης. ἄλλως τε εἰ καὶ φίλος
 καὶ φίλ' τὰ ὁμοία παπουδακῶς ὁ
 βυλὸς ἀκούειν εἴη. δῆρ' ὅ
 γὰρ τὸ γὰρ τοι τὸ τῷ Ομήρῳ
 πῶς ἔστι καὶ αὐτὸν παρεκάλει.
 καὶ εἴη μὴ ἐφθης, αὐτὸς αὖ ἐδὴ-
 θλω ἀκούσαι με διηγυμνῶν. μάρ-
 τυρα γὰρ σε παρεστῆσθαι παρ' οὗ
 τῶν πολλοῦς ἐδίδαξ', ὅ π' ἐκ ἀ-
 λόγως μείνομαι. ἄλλως τε, καὶ
 ἔδωκε μοι τὸ μεμνηθῆναι αὐτῶν
 πολλάκις, καὶ ταύτῃ ἤδη με-
 λίστ' ἐποίησά μιν. ἐπεὶ καὶ
 τίς μὴ παρὼν τύχη, καὶ οὕτω
 δις ἢ τρις τῆς ἡμέρας ἀσχυκλῶ
 παρ' ἐμὰν τὸν τὰ εἰρημνῶν καὶ
 ὁσποιοῖ ἐρασταί, τῷ παιδικῶν οὐ
 παρ' ἑλπίων ἔργ' ἀπ' αὐτῶν, καὶ λόγους
 ἡμετέρους αὐτοῖς διαμνημονεύ-
 ονται, καὶ τούτοις ἐνδιατείνοντες ἐξαπατῶσι τὴν νόσον,

quū de eo primum biberūt.
 Cū enim natura essent cali-
 diiores, tā valido potu imbu-
 ti, cōtinuū bacchati sunt, &
 duplū insaniuerunt meraco.
 Eodem pacto & ipse, quasi
 furore captus, & oratione
 ebrius obambulo : quāquam
 hoc non ebrietatis est, ve-
 rum sobrietatis & tempe-
 rantiae. Ego verò optarim,
 si fieri possit, illam ipsam au-
 dire orationem. Neque e-
 nim profecto eum fas est
 contemnere, praesertim cū
 ille qui audire cupit, sit a-
 micus, & similibus studijs
 operam dederit. Confide ὁ
 bone, nam iuxta Homericū
 illud, sponte festinantem hor-
 tatis : ac nisi praeuortisses,
 jam ultro rogassem me nar-
 rantem audires, testem enim
 te apud plerosque sistere
 volo, quod non sine ratio-
 ne insanio. praesertim cū
 volupe mihi sit illorum me-
 minisse saepe, & hanc exer-
 citationem iam amplexus
 sim. Quāuis enim nemo mi-
 hi adsit, tamen bis vel ter
 per diem sic ipse dicta illa
 mecum reuoluo. Ac quem-
 admodum amatores ab-
 sentibus amasijs, opera ali-
 qua, & sermones ab ipsis ha-
 bitos, memoria repetūt, ijsq;
 immorando morbum fallūt,

ὡς παρόντων σφίσι τ' ἀγαπω-
 μέαν. ἔνιοι γοῦν αὐτοῖς καὶ
 προσλαλεῖν οἴονται, καὶ ὡς ἀπὶ
 λεγόμενων πρὸς αὐτὸν, ὧν τό-
 τ' ἤκουσαν ἡδόνται, καὶ προσά-
 ψαντες πάλιν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τ'
 παρεκκελευσάντων ὁρῶντες ἃ
 γοῦσιν ἐν τοῖς ἐν ποτὶν ἀνιάδῃ,
 οὕτω δὴ καὶ αὐτοὶ φιλοσοφίας
 οὐ παρούσης, τὰς λόγους οὐς
 τότ' ἤκουσα συμαγείρων, καὶ
 πρὸς ἑμαυτὸν αἰσχυρίζων, οὐ
 μικρὰν ὄρω παρεμυθίαν. καὶ
 ὅλως, καθεστὼς ἐν πλάγῃ καὶ
 νυκτὶ πολλῇ φερόμενος, ἐς πυρ-
 σὺν πῖνα τὸν ἀποβλέπω, πᾶ-
 σι μὲν παρῆναι τοῖς ἔφ' ἐμοῦ
 προσπομπήοις τ' ἀνδρῶν ἐκεί-
 νων οἰόμενος. αἰεὶ δ' ὡς ἄρ' ἀκού-
 ων αὐτὰ τὰ αὐτὰ πρὸς με λέ-
 γοντος. ἐνίοτ' ὅ, καὶ μάλιστα ὅ-
 ταν ἐπείρω πάλιν ψυχῇ, καὶ τὸ
 πρὸς ὅσον αὐτὸ μοι φαίνεται.
 καὶ τῆς φωνῆς ὃ ἦχος ἐν ταῖς ἀ-
 κοαῖς παρεμύει. καὶ γὰρ τοι καὶ
 τὸν κωμικὸν ὡς ἀλ.ηδῶς, ἐγκα-
 τέλιπες πικέτηρον τοῖς ἀκούου-
 σι. παῦε δὲ θαυμάσιε μυχρὸν
 ἀνακρόμενος, καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς
 ἀναλαβὼν ἥδη τὰ εἰρημύα, ὡς
 μετρίως με ὑποκινᾷς πεισίων.
 οὐ λέγεις, καὶ οὕτω χεῖρ ποιεῖν.
 ἀλλ' ἐκείνο ὡς ταῦτε, ἥδη τραγικούς, καὶ γὰρ Δία κωμικούς φάσκε

perinde ac si illi ipsi ama-
 ti adsint. Quidam verò se
 cum ipsis colloqui putant,
 atque ijs quæ tum sibi audi-
 re videntur, quasi modò dic-
 tis gaudent, & præteritorum
 memoriæ animum applica-
 tes, nunquam desinunt ob-
 uios & præsentis amasios
 aspernari. Sic sanè & ipse
 non præsentis philosophia,
 verba quæ tum audire recol-
 ligens, & mecum reuoluens,
 non exiguum capio solati-
 um. In summa, perinde ac
 si in pelago, & per noctem
 altam ferar, velut ad facem
 hanc aspicio, rebus omni-
 bus quæ à me geruntur, vi-
 rum illum adesse putans, ac
 semper velut audiens ipsum
 illa ipsa sua mihi differentē.
 Interdum etiam, & maximè
 quum mente illi inhæreo,
 & vultus ipsius mihi appa-
 ret, & vocis sonus in auribus
 permanet. Etenim iuxta
 Comicum, reuera aculeum
 quendam auditoribus reliquit.
 Desine, ὁ admirande, pau-
 lum præludere, iamque
 dicta illa ab initio resump-
 ta ediffere, non enim medio-
 criter me istis ambagibus
 torques. Rectè dicis, atque
 ita facto opus est. Sed illud
 quæso, ὁ amice vidisti-ne a-
 liquando, siue tragicos, siue
 per Iouem comicos histrio-

ἡμετέρας ὑποκριτὰς, ἃ συνειπνο-
 ῶμεν λέγων τούτων, καὶ δια-
 φηρόντων τὰ ποιήματα, καὶ
 τὸ πλεονέκων ἐκβαλλομένων,
 καὶ οἱ τῶν δρεμάτων πλ- A
 λακὸς εὐχρότων τε, καὶ νεγι-
 κροῦται; πολλοὺς οἶδα ποι-
 ῆτους. ἀλλὰ τί τοῦτο; δέδοικα
 μοι μεταξὺ δόξῃ γαλοῖως
 αὐτὰ μιμῶσθαι. τὰ μὲν, ἀτά- B
 κτως συνείρων, ἐνίοτε ὃ καὶ αὐ-
 τοῦτ' ἀδυνατῶ τὸν νοῦν δια-
 φηρῶν. καὶ ταῦτα περὶ αὐτῆς ἡρέ-
 ματι αὐτῇ περὶ αὐτῆς αὐτῇ
 δρεματος. καὶ τὸ μὲν ἐμὸν, ἔ- C
 πετο ἀχθομαι. ἡ δὲ ὑπόθεσις,
 οὐ μείζους με λυπήσειν ἔοικε
 συνκρίψουσιν, καὶ τὸ ἐμὸν
 μέγας ἀρρημονοῦσα τοῦτ' οὐκ
 ταῖς ὅλοις μέμνησθαι μοι τὸν λό- D
 γον. ὥς ὁ μὲν ποιητὴς ὑμῖν,
 τῷ τοιοῦτον ἀμαρτημάτων
 αὐτοῦτος, καὶ τῆς σκηνῆς πέρ-
 ρω ποιῶνται, οὐδὲν αὐτῷ μέ-
 λουτ' ἐν δράτῃ περὶ αὐτῶν.
 ἐγὼ δ' ἐμαυτῷ σοι πῶς πα- E
 ρίχω, ὅποιος τίς εἰμι τῶν μνη-
 μῶν ὑποκερτῆς, ὃδὲν ἀγγέλου
 τὰ ἄλλα τραγικῇ διαφέρων. ὥς
 καὶ ἐνδύσεσθαι πὶ δεχῶ λέγειν,
 ἐκείνο μὲν ἔσω περὶ χεῖρας, ὥς
 ἀμεινον ἦν. καὶ ἄλλως ὁ ποιη-
 τὴς ἴσως διεξίη. ἐγὼ δ' καὶ

nes, illos dico qui exhibilan-
 tur, quique agendo poemata
 corrumpunt, ac tandem
 eijsciuntur theatris, tametsi
 ipsæ fabulæ sæpenumero
 bene se habeant, ac palinam
 etiam reportent. Multos no-
 ui tales. Sed quorsum hoc?
 Vereor ne interim ineptè il-
 los imitari videar: alia qui-
 dem nullo ordine connec-
 tens, interdū etiam præin-
 becillitate ingenij sententiā
 ipsam corrumpens: tum sen-
 sim huc adducar, ut fabu-
 lam ipsam condemnes. Sed
 quod ad me attinet non ad-
 modum ægrè id feram. Car-
 terū argumentū illud non
 mediocri dolore videtur me
 affecturum, si mecum rei-
 ciatur measque partes deho-
 nestet. Velim itaque ut per
 totam orationem hoc me-
 mineris, videlicet quod poë-
 ta talis in peccatorum est in-
 nocēs, sed etque alicubi pro-
 cul à scena, nec quicquam
 ea curat, quæ in theatro ge-
 runtur. Ego verò mei ipsius
 periculum tibi faciam, qua-
 lis scilicet histrio sim quan-
 tūmque memoria valeam:
 quod ad cætera attinet nihil
 à nuncio tragico distans.
 Quare siquid minùs rectè
 dicere visus fuero, illud
 præstò sit, quod scilicet me-
 lius hoc fuerat, & aliter for-
 sitan ipse poëta dixerat. Nec

ἐκσυείτης, οὐ πᾶν πλυπίσ-
μαι, ὥς εὖ γε νῆ τ' Ἑρμῆν καὶ κτ'
τ' ῥητόρων νόμον πεπεραι-
μῆσθαι σοι. οὐκ αἶς γού καὶ κεί-
να προσθήσειν, ὥς δι' ὀλίγου τε A
ὑμῶν ἢ συσκευῆς ἐχέετο, καὶ ὥς ἔ-
δι' αὐτὸς ἥκειν πρὸς τ' λόγον
παρασκευασμένος, καὶ ὥς ἀμείνον
εἶχεν αὐτὸς ταῦτα λέγοντος ἀ-
κούειν. σὺ γὰρ ὀλίγα, καὶ ὅσα οἶον B
τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μὲν μὴ συ-
κεκομισμένος. οὐ ταῦτ' ἐρεῖν
ἐμαλλες; οὐδὲν οὐκ αὐτῶν ἔπι σοι
δεῖ πρὸς ἐμέ· νόμισον ὅτι τοῦ-
τ' ἔνεκα πάντα σοι προσθήσεται, C
ὥς ἐγὼ καὶ βοᾶν καὶ κροτεῖν ἔτοι-
μός εἰμι. ὡς ὅτι διαμέλεις, μη-
σικακήσω γε πρὸς τ' ἀγῶνα, καὶ
ὀξύτατα συνείξομαι. καὶ ταῦτα
μόν, ἃ σὺ διηλθες, ἐβουλόμην D
αὐτὸς εἰρηδῆσαι μοι. καὶ κείνῃ, ὅ-
τι γε οὐχ ἐξῆς, οὐδὲ ὥς ὁκείνος
ἔλεγε ῥῆσιν τινα περὶ πάντων
ἔρω. πᾶν γὰρ τῶν ἡμῶν ἀδυνά-
τον. οὐδ' αὖ ἐκείνῳ πειθεῖς
τῶν λόγων, μὴ κατ' ἄλλ' ὅτι
γνώμαι τοῖς ὑποκειταῖς ἐκεί-
νοισι ὁμοῖος, οἱ πολλὰ κίς ἢ Ἀγα-
μέμνωνος, ἢ Κρέοντος, ἢ καὶ
Ἡρακλῆος αὐτὸς προσώπων ἀν-
ειληφότες, χερσίδας ἡμφιε-
σμένοι, καὶ δεινὸν ἐλέποντες, καὶ
μῆλα κεχηνότες, μικρὸν φθίγ-

si me exhibilaueris, admodū
ægrè feram. Vt bene sanè,
ita me Mercurius amet, & vt
ferunt Rhetorum leges, v-
sus es proœmio. Illa utique
etiam additurus videris, vos
vnà breui admodum esse cō-
versatos: nec te præparatū
venire ad dicendum, ac satius
esse illum ipsum dicentem
audire: cū pauca quædam,
quæ potuisti memoriæ com-
mittere, duntaxat compor-
taris. Annon hæc quoque
eras dicturus? Nihil igitur
illis apud me tibi opus est.
Existimes autem huius rei
gratia, te ad præfationem
pertinentia complexum esse
omnia. Ideo tibi acclamare &
applodere paratus sum. Sed
si prolixior fueris, in cōtro-
uersia malignitatis memine-
ro, & acutissimè sibilabo.
Equidē & hæc quæ tu modò
commemorasti, dicta mihi
velim: & illa quoque, quòd
neque ordine, neque iisdem
quibus ille verbis vsurus sū.
Omninò enim hoc nō pos-
sum: neq; si suos illi tribuam
E sermones: ne alio ac no-
uo etiam modo histrionibus
illis similis fiam, qui sæpe-
numero aut Agamemnonis,
aut Creontis, aut ipsius etiā
Herculis persona assumpta,
ac vestibus auro contextis
induti, & horrendum tuen-
tes, mox ore in dnm̄ctum

γοται, καὶ ἰσθὺν καὶ γυναικῶ-
 δες, καὶ ἡ Εχάβης ἡ Πολυξένης
 πλὴν ταπεινότερον. ἰν' οὐκ μὴ
 καὶ αὐτὸς ἐλέγχωμαι, πάν-
 μείζον τῆς ἑμαυτῆ κεφαλῆς Α
 πρὸς πειρῶν φρικτὴ μῦθος, καὶ
 τὴν περὶ καταιχύνων, ἀ-
 πὸς μὴ σοι βούλομαι τοῦ μού
 πρὸς πρὸς πρὸς λαλεῖν, ἵνα μὴ
 συγχεσθῶσιν που περὶ τὸν Β
 ἡσυχία, ὅς ἔσονται κείνομαι. οὗτος
 αὐτὸς καὶ παύσεται τῆς μαρτυρίας
 μετὰ τῇ τῇ σκηνῇ καὶ τῇ τρα-
 γῳδίᾳ χροῦσθαι. καὶ μὴ καὶ
 σομαι γε. πρὸς ἐκείνα ὅς ἡδὴ C
 τρέφονται. Ἡ ῥῆσις ἀρχὴ τῆς λό-
 γου, ἑταίρος τοῦ Ἑλλάδος, καὶ
 τῶν Ἀθηναίων ἀνθρώπων, ὅς
 φιλοσοφία καὶ πενία συντρο-
 φῶνται. καὶ οὐτε τῶν ἀσπῶν, οὐτε D
 τῶν ξένων οὐδένα τέρπονται
 οἷοντες, ὅς αὐτὸς τρυφῶν εἰσάγει
 ἐκ αὐτὸς βιάζεται. ἀλλ' εἰ καὶ
 πρὸς ἀφικνῶνται παρ' αὐτὸς οὐτὼ
 διακρίνεται, ἡγεῖται τε ματαρ- E
 μίτουσι, καὶ παραπαιδαγωγῶσι,
 καὶ πρὸς τὸ κατὰ τὴν διαίτην
 μετὰ τῇ. ἐμμένοντο γούμ πι-
 νος τῇ πολυχρύσων, ὅς ἐλθὼν
 Ἀθήνας μάλ' ἐπίσημος, καὶ
 φερεινὸς ἀκολούθων ὄχλῳ, καὶ
 ποικίλῃ ἐδῶν, καὶ χρυσῶν, αὐ-
 τὸς μὲν ἦτο ζῆλωτος εἶναι

diducto, oxiguum & graci-
 le, adeoque muliebri quid-
 dam loquuntur, ipsa etiam
 Hecuba Polyxenâ-ue multâ
 demissius. Ne igitur & ipse
 conuincar, maiorem omni-
 no quàm pro capite meo
 personam induisse, ipsûm-
 que ornatum dehonestare,
 ex nuda propriâque persona
 tecum colloqui volo, ne
 forte labens, quem ago he-
 roem, conuellam. Hic homo
 non desinet hodie crebra il-
 la scena, atque tragœdia uti.
 Equidem cessabo, & ad illa
 reuertar, quæ iam cœperam.
 Principium igitur orationis
 illius, commendatio quædâ
 fuit Græciæ, & eorum ho-
 minum qui Athenis cōmo-
 rantur, quòd cum philoso-
 phia & paupertate educen-
 tur: nec ciuium & peregri-
 norum quenquam intueri
 gaudeant, qui voluptatibus
 ad ipsos introducere con-
 tur: sed si quis ita affectus
 ipsos conueniat, & paulatim
 ipsum transformet, & ve-
 teres mores dedoceant, at-
 que ad vitæ puritatem trās-
 ferant. Memorabat itaque
 quendam ex istis multo au-
 ro fulgentibus, qui cūm A-
 thenas venisset admodū in-
 signis, & turba comitantium
 insolens, varia veste, auro-
 que ornatus, omnibus qui-

πᾶσι τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ ὡς αὐ-
 τοῖς αἰμῶν ἀποβλέπεσθαι. τοῖς
 δ' ἄρα δυσχερὲς ἔδοξε τὸ αὐ-
 θρώπον, καὶ παιδεύειν ἐπεχεί-
 ρειν αὐτὸν, οὐ πικρῶς, οὐδ' ἂν
 αὐτὸς ἀπαγορεύοντες ἐν ἑ-
 λευθέρα τῇ πόλει καὶ ὅν πινυ-
 τρέπον βούλοιο βιοῦν. ὁ δ' ἔ-
 πι καὶ τοῖς γυμνασίοις καὶ λυ-
 σείοις ὀχληρὸς ᾤ, θλίβων τοῖς Β
 αἰδέταις, καὶ σενοχωρῶν τοῖς ἀ-
 παιτῶντας, ἡσυχίης αὐτὸν ὑπε-
 φέρεσθαι, πρὸς ποιῶντος λαν-
 θάνειν, ὥστε οὐ πρὸς αὐτὸν
 ἐκείνον ἀποτεινών, δέδοικε μὴ
 παρεκπίληται μετὰ τοῦ λουόμε-
 νος. καὶ μὲν εἰρήνην γὰρ μακρὰ
 κατέχει τὸ βαλάνειον. οὐδ' ἐν
 οὐδ' οὐδ' ἔρατο πῶς οὐδ' ἀκού-
 ῶν ἂν ᾤ, μετὰ τοῦ παιδεύειτο. D
 πῶς δ' ἐδίδου πῶς ποικίλῃ,
 καὶ τὰς πορφύρας ἐκείνας ἀ-
 πίδουσαν αὐτὸν, ἀσείως παντὶ τὸ
 ἀνδρῶν ἐπισκώποντες τὴν χρω-
 μάτων, ἢ ἢ δὴ λέγοντες, καὶ πό- E
 θεν ὁ αἰὼς ἔτος καὶ τάχα τὴν μηρίαν
 ὅστις αὐτῶν. καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ τὰ
 ἄλλα δ' οὕτως ἀπέκωπον, ἢ τὴν
 δακτυλίαν τὸν ἀλκίδος, ἢ τὴν κό-
 μιν τὸν ἀφ' ἑρῶν, ἢ τὴν διαίτην τὸν
 ἀκόλαστον. ὥστε καὶ ταμικρὸν ἐπω-
 φρονίαν, καὶ παρεκπύλινον βελ-
 τίων ἀπῆλθε, δημοσίᾳ παιδεύμενος. ὅτι δ' ἐκ ἀρχῆς

dem Atheniensibus in admi-
 ratione erat, & tanquā bea-
 tus suspiciebatur: illis verò
 infœlix quidam homuncio
 videbatur. Eum illi erudire
 aggrediebantur non acerbè,
 nec apertè prohibentes, ne
 in libera ciuitate pro libito
 viueret. Sed cùm in gymna-
 sijs & balneis molestus esset,
 alios suis seruis premens, &
 obuios in angustum redi-
 gens, summiffa voce quidā
 quasi lateret, nec ipsum per-
 stringere vellet, Metuit, in-
 quit, ille ne inter. lauan-
 dum pereat: quanquam pax
 longa balneum occupat: ac
 proinde nihil opus est exer-
 citu. Ille verò audiens quæ
 dicebat, interea erudiebatur.
 Præterea varia illa veste &
 purpurea ipsum exuerunt,
 urbanè admodum floridum
 nitorem colorum irridētes.
 Iam ver adest, dicebant, &
 vnde nobis hic pauo: & for-
 tasse suæ hic est matris: & si-
 milia. Atque eodem pacto
 cætera cauillabantur, nunc
 annulorum multitudinem,
 nunc comæ superuacaneam
 curam, nunc victus intem-
 perantiam. Quare paulatim
 ad modestiam est reuocatus,
 & longè melior abiit, pu-
 blicè emendatus. Quod au-
 tem non puderet ipsos pau-
 pertatem confiteri, refere-
 re

πρὸς ὁμολογοῦντες, ἐμμένον-
 τες μὲν φωνῆς πινος, ἣν ἀκού-
 σαι πάντων ἔφη κοινῇ θεωρήμα-
 τος ἐστὶν ἀγῶνι τῶν Παναθη-
 ναίων. λαβόντες μὲν γὰρ πινά-
 τιν πολιτῶν, ἀγάζουσι παρὰ τὸ
 ἀγῶνι θέτω, ὅτι βαπτὶδὸν ἔχον
 ἱμάτιον, ἐξωσμένοι. τὸν δ', ἰδόν-
 τας, ἐλεῖσαι τε, καὶ παρὰ τὸν
 αὐτὸν καὶ τὸ κήρυκος ἀνέκδοτος
 ὅτι παρὰ τὸ νόμον ἐποίησε, τοι-
 αῦτα ἰδὼν θεοδώμους, ἀνα-
 βῆκεν μὲν φωνῇ πᾶσι τας ὡς παρὰ
 ἐπιμύθους συγγνώμην ἀπο-
 τίμειν αὐτῷ τοιαῦτα γὰρ ἀμπε-
 ρνῶν. μὴ δὲ ἔχειν αὐτὸν ἐπὶ
 ἑα. ταῦτά τε οὖν ἐκήρυξε. καὶ
 θεωρήσας, τὴν ἐλευθερίαν τὴν
 ἑα, καὶ τῆς διακτῆς τὸ ἀν-
 τίστοιχον. ἡσυχάζοντες καὶ ἀ-
 γασσόμενοι, ὅτι δὴ ἀφ' ὅτου
 παρὰ αὐτοῖς ὅτι. ἀποφαίνεται τὸ
 οὐλοστικὸν σωφρονισμὸν τὴν παρὰ
 τῆς τριούτου διακτῆς, καὶ
 ἡδονῆς ἥτις φυλάττει διωκα-
 ρῶν. αὐτοῦ δ' αὖτε ἀνδρὶ, καὶ
 πλούτου καταφρονεῖν πεπαι-
 δευμένον, καὶ τὴν παρὰ τὰ φύ-
 σιν ἡδονὴν θεωρεῖσθαι, ὅτι
 ἡδονῆς ὡς μάλιστα ἡρμο-
 σμένη. ὅτι δὲ πλούτου ἑα,
 καὶ χυσθὲν κακῶν, καὶ
 πρὸς τὴν ἡδονὴν, καὶ διωκα-
 ρῶν, καὶ διωκα-

bat mihi vocem quandam,
 quam aiebat publicè ab om-
 nibus emissam audisse se in
 ludis Panathenæicis. Quen-
 dam ex ciuibus prehensum,
 & ad ludorum præsidem ad-
 ductum fuisse, quòd in ve-
 stetincta spectaculo interes-
 set. Ceteros autem qui ho-
 minem videbant misertos
 illius, ac veniam precatos
 esse. Cùmque præco publi-
 caret eum contra leges fe-
 cisse, quòd tali cum veste lu-
 dos spectaret, omnes vna
 voce, quasi antea super hoc
 deliberassent, exclamasse vt
 venia daretur, sic induto,
 neque enim illum aliam ve-
 stem habere. Hæc præterea
 laudabat & libertatem quæ
 illic est, & victus rationem
 ab inuidia alienam, & tran-
 quillitatem & securitatem, &
 sexcentas virtutes quæ apud
 illos sunt. Demonstrabat et-
 tiam mihi cohærsationem
 eorum hominum philoso-
 phiæ consonam esse, morés-
 que puros conseruare posse,
 viro etiam graui, & qui di-
 uitias contemnere nouit, &
 secundum ea quæ natura
 honesta sunt, viuere statuit,
 vitam quæ ibi viuitur maxi-
 mè accommodam esse. At
 qui diuitias amat, auròque
 demulceretur, purpura, poten-
 tiâque fœlicitatem metitur,

τοῦ εἰδαιμον, ἀγευτος μὲν ἐλευ-
 θείας, ἀπείρατος δὲ παρρησίας,
 ἀθέατος δὲ ἀληθείας, κολακεία
 τὰ πάντα, καὶ δουλεία σούτρο-
 φος· ἢ ὅστις ἡδονῇ πᾶσαν ψυχὴν A
 ἐπιτρέψας, ταύτῃ μόνῃ λαβέ-
 ει· δέξωκε, φίλος μὲν πειέρ-
 λων βαπτίζων, φίλος δὲ πότων, καὶ
 ἀφροδισίων· ἀνάπλεως χρητει-
 ας, καὶ ἀπάτης, καὶ ψευδολόγους· B
 ἢ ὅστις ἀκύνων τέρεπτον κρυμάτων
 τε, καὶ περιπόσιμων, καὶ διεφθο-
 ρῶν ἀστμάτων. τοῖς δὲ τοιού-
 τοις παρέπην δὲ ἐνταῦθα διατρι-
 βῶν. μετὰ γὰρ αὐτοῖς τῷ φιλ- C
 τάτων πᾶται μὲν ἀγυαί, πᾶται
 δὲ ἀγοραί. πάρεσι δὲ πάταις πύ-
 λαις τὴν ἡδονὴν καταδέχεται.
 τὸτο μὲν, δὲ ὀφθαλμῶν. τὸτο
 δὲ, δὲ ὠτῶν τε, καὶ ῥινῶν· τὸτο D
 δὲ, καὶ διὰ λαιμοῦ, καὶ διὰ ἀφρο-
 δισίων. ὅφ' ἢς δὲ ῥέουσι ἀνθρώποι
 καὶ θολερῶν ῥεύματι, πᾶται μὲν
 ἀνευρύονται ὁδοί. σμυνεστέρα E
 γὰρ μοιχεύει, καὶ φιλαργυρία, καὶ
 ἐπορκία, καὶ τὸ τοιοῦτο φῦλον
 τῷ ἡδονῶν. παρεσύρεται δὲ τῷ ψυχῆς
 ὑποκλυζομένης παρτοῦν, αἰδώς
 καὶ ἀρετή, καὶ δικαιοσύνη· τῷ δὲ,
 ἔρημος ὁ γῶγρος ἰερόμενος, δὲ ψῆς
 αἰεὶ πηπλάμενος, ἀνδρὶ πολ-
 λαῖς τε καὶ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις.
 τοιαύτῃ ἀπέφαινε τὴν πόλιν,

qui libertatem non degusta-
 uit, loquendi ingenuitatem
 non est expertus, nec veri-
 tatem spectauit, sed cum
 assentatione, & seruitute in
 omnibus ceniuit: aut qui
 totam animā voluptati ad-
 dixit, eique soli seruire de-
 creuit amās opiparæ mensæ,
 amans vini & veneris, ple-
 nus præstigiæ, fraudis, &
 mendacij: aut qui cithararū
 frequentamenta & pulsation-
 es, perditasque cantilenas
 cum delectatione audit: tali-
 bus videlicet hominibus cō-
 uenire huius loci consuetu-
 dinem. Ibi enim rerum di-
 lectissimarum ipsis refertas
 esse plateas omnes, omniæque
 fora. Licere etiam ianuis
 omnibus voluptatem exci-
 pere: partim quidem per o-
 culos, partim per aures &
 nares, partim per gulam &
 venerea. Qua deinde fluen-
 te perenni turbulentoque
 flumine, omnes viæ dilatan-
 tur. In vnum enim conue-
 niunt adulterium, avaritia,
 periurium, & reliqua id ge-
 nus voluptatum multitudo.
 Animo autem undiquaque
 submerso, peruertitur vere-
 cundia, & virtus, & iustitia.
 Tum locus hisce desertus,
 semperque siticulosus, mul-
 tis, ferisque voluptatibus
 suppullulat. Talem civitatē
 actantium bonorum ma-

gistrant

καὶ τοσούτων διδάσκαλοι ἀγα-
 θοὶ ἔργον, οὐκ ἔφη ὅτε τὸ πρῶ-
 τιν ἐπαίειν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος,
 Πλάτων που ἡρώδης, ὅστις ἤ-
 σκετο ἑμαυτὸν, λόγον ἀπῆκουσεν
 πρὸς τοὺς ἀφίξεις, καί νυν δὲ
 τὰ τῷ Ομήρῳ λέγον, τί πῃ αὖ
 ἔστιν ἡ λιπὴν φάος ἡλίου,
 τῷ Ἑλλάδα, καὶ τῷ ἐντυ-
 χῶν καί τῳ, καὶ τῷ ἐλευθε-
 ρῶν, ἡλυθες ὅρα ἴδης τὸν ἐ-
 παύειν ὄρυβον, σποφάντας, καὶ
 πρὸς τὰ γένεσιν ἑστῶτας, καὶ
 δέπτα, καὶ κόλακας, καὶ μακί-
 ρονας, καὶ διαδουκῶν πρὸς ὁ-
 ράς, καὶ φίλους ἐπιπλάουσιν;
 ἢ τί καὶ πρᾶξεν δέγνωντας,
 μὲν ἀπαλλὰ πειρᾶς, μὲν καὶ
 δαυτοῖς καὶ τῷ δυνάμει;
 οὐκ ἔφη δὲ βουλευσάμενος, καὶ
 καὶ δαῖμα ὁ Ζεὺς τὸν ἑκτορα
 ὑπεξαγαγὼν ἑμαυτὸν ἐν βε-
 λίων φασιν, ἐκ τ' ἀνδραγα-
 θίας, ἐκ θ' αἵματος, ἐκ τε κυ-
 δαμῶν, τὸ λοιπὸν οἰκουρεῖν εἰ-
 λόμῳ. καὶ βίον πινὰ τῶτον γυ-
 τακῶν, καὶ ἀτολμον τοῖς πολ-
 λῶς δαῖμα πρὸς ἡρώδης, αὐ-
 τῷ φιλοσοφίᾳ, καὶ Πλάτωνι, καὶ
 ἐλευθερίᾳ πρὸς ἡρώδης καὶ τῷ
 ἑμαυτὸν ὅσῳ ἐν δαίματι μν-
 εσάμενος, σφόδρα που ματῶ-
 σις ἐπιπλοῦν τὰ μεγέθη αὐ-

gistram mihi describebat.
 Ego itaque, inquit, quando
 primum ex Græcia reuersus
 fueram, cū iam propius
 accessissem, constitui rationē
 postulans mei huc aduēctus,
 Homericam illa dicens. Cur
 autem infelix deserto lumine
 Phæbi (Græcia nimirum, &
 felicitate, ac libertate illa)
 venisti, ut videas loci huius
 tumultus, sycophantas, sa-
 lutationes superbas, cœnas,
 adulatores, cœdes, testamen-
 torum expectationes, & a-
 micitias simulatas: aut quid
 tandem facere decreuisti,
 cū neq; discedere hinc, ne-
 que institutis hisce uti possis?
 Cū ita mecum consultassē,
 & quemadmodum Iupiter
 Hectorem illum, ita me ip-
 sum è telis, ut aiunt, subdu-
 xissem, Eque hominum cade,
 atque tumultibus, eque cruore;
 De cætero domi me continē-
 re statui: & vitam hanc mu-
 liebrem, & timidam plerif-
 que visam anteponeis, cum
 ipsa philosophia, & Platone,
 & veritate colloquor. Ac me
 ipsum quasi in populoſo
 theatro collocans, ex admo-
 dum sublimi contemplor ea
 quæ geruntur: quæ istiusmo-
 di sunt, ut partim multum
 delectationis & risus exhibe-
 re possint, partim etiā homi-

τῶν τοῦ μὲν, πολλῶν ψυχῶν γίαν

καὶ γέλωτα παρέχον διωάμην. τὸτο δ', πείραν ἀνδρὸς ὡς ἀλη-
 θῶς βεβαίως λαβεῖν. εἰ γὰρ καὶ κακῶν ἔπαυον εἰ πῶν, μὴ ὑπο-
 λάβης μείζον πει γυμνάσιον ἀρε-
 τῆς, ἢ τῆς ψυχῆς δοκιμασίαν ἀ-
 ληθῆς ἐξ αὐτῆς δεῖ τὸ πλεῖον, καὶ τὸ
 ἐν ταῦτα διατρίβης. οὐ γὰρ μι-
 κροὶ ἀντιπρὸς τοσαύταις μὲν
 ἐπιθυμίαις, τοσούτοις δ' ἡδύ-
 μιαι τε καὶ ἀκούσμασι πάτο-
 δεῖ ἔλκουσι, καὶ ἀνπλαμβανο-
 μένους. ἀλλ' ἀτεχνῶς δὲ τὸν
 Οδυσσεῖα μιμησάμενον, παρα-
 πλεῖν αὐτὰ, μὴ δεδιμένον τῷ
 χεῖρι. δειλὸν γάρ. μὴ δ' ὅτι
 κηρῷ φραζάμενον, ἀλλ' ἀκούον-
 τα, καὶ λελυμένον, καὶ ἀληθῶς
 ὑπὸ κηρῷ. ἔνεστι δ' καὶ φιλο-
 σοφίαν διαμάται, παραδει-
 ρύοντα πῶς τοσαύτῃ αἰσίαν,
 καὶ τῶν τῆς τύχης ἀγαθῶν κα-
 ταφρονεῖν, ὁρῶντα ὅσους ἐν
 σκηνῇ καὶ πελυπρωσώπῳ δέμα-
 ματι, τὸν μὲν, ἐξ οἰκέτου δεσπό-
 τῃς περιόοντα, τὸν δ' ἀντὶ
 πλουσίου, πένητα. τὸ δ', σα-
 τραπὴν ἐν πένητος, ἢ βασιλεία
 τὸ δ', φίλον τοῦτου· τὸ δ', ἐχθρόν
 τὸ δ', θυγάδα· τὸτο γὰρ τοι καὶ
 τὸ δεινότερόν ἐστιν, ὅτι καὶ τοι
 μαρτυρουμένης τῆς τύχης παύ-

nis reuera constantis per-
 culum facere. Nam si malo-
 rum quoque encomium ali-
 quod proferre conuenit, ne
 credas maiorem ullam vir-
 tutis palæstram esse, aut ve-
 riora visquam animorum ex-
 perimenta fieri, quàm in hac
 ciuitate, & in ea qua hîc vi-
 uitur consuetudine. Neque
 enim parum est resistere tot
 cupiditatibus, tot spectacu-
 lis, tantisque aurium illece-
 bris quæ vndique attrahunt,
 & capiunt. Sed oportet om-
 nino Vlyssis exemplo, illa
 præternavigare, non qui-
 dem ligatis manibus, vt ille
 (nam hoc formidolosum
 foret) neque etiam auribus
 cera obturatis, sed audientē
 atque liberum: & verè ani-
 mum supra hæc elatum ha-
 bentem. Licet autem & phi-
 losophiam mirari, tantam
 hominum stultitiam cum
 illa comparando: & fortunæ
 bona contemnere, videndo
 veluti in scena, & multipli-
 cium personarum fabula, al-
 ium quidem ex seruo do-
 minum prodire, alium autē
 ex diuite pauperem: alium
 contra ex paupere satrapam,
 aut regem. Rursus alium
 huius amicū, alium ini-
 micū, alium etiam exu-
 lem. Nam hoc certè vel
 grauissimum est, quod licet
 fortuna testetur sese in hu-

ζιστὰ τῶν αἰσθησάντων πρᾶγ-
 ματα, καὶ ὁμολογούσης μηδὲν
 αὐτῇ εἶναι βέβαιον, ὅμως
 πῦθ' ὁσημέραι βλέποντες, ὁ-
 ρῶνται καὶ πλοῦτου, καὶ δου- A
 λείας, καὶ μετὰ ἑρριᾶσι πύ-
 τε, ἡ γηροφύων ἐλπίδων. ὃ δ'
 δεικνύει, ὅτι καὶ μετὰ ἐν τοῖς
 γηροφύοις ἔστι, καὶ ψυχρο-
 γῶσαι, τὸ τοῦ ἡδὴ σοι φεσθαι. B
 τὸς γὰρ οὐ μελοῖσι μὴ πλου-
 πῶτες αὐτοὶ, καὶ τὰς πορ-
 φείδας προσφάνοντες, καὶ τὸν
 δακτύλοισι προστείνοντες, καὶ
 πολλὰ κατὰ γοοῦντες ἀπειρο- C
 ρῶναι; τὸ δ' ἐκείνους, τοῦ
 ἀπυγχαίνοντες, ἀλλοτρίᾳ φω-
 τὴ προσπαρμένοντες, ἀγαπᾶν
 ἐξισῶντες, ὅτι μόνον αὐτοὺς
 προσέβλεψας οἱ δ' ὀσμώτεροι, D
 καὶ προσπυκνωτὰς ἐριμύοντες,
 ἡ πέρρωθεν, ἡ δὲ ὡς Πέρσης
 τόμος, ἀλλὰ δὲ προσεπιδόντα,
 καὶ ὁ πᾶν ἴσαστα, καὶ πέρρωθεν
 πῶ ψυχρὰ ταπεινῶσαντα, καὶ E
 τὸ πᾶν αὐτῆς ἐμφανίσαντα
 τὰ τὸ σῶματος ὁμοιότητι, τὸ
 πᾶν, ἡ πῶ δέξια κατὰ φι-
 λῆν, ζυγατὸν καὶ ἐρίβλεπτον
 πῶς μηδὲ τύτου τυγχάνουσι.
 ἡ δ' ἔσχετο παρὲν αὐτὸν οἷς
 πλείονος χεῖρον ἐξ ἀπατῶμον.
 ἡ πῶ δὲ καὶ ταύτης αὐτὸς τῆς

manis rebus ludere, fatea-
 turq; nihil illarum esse stabi-
 le, nihilominus qui quotidie
 ista aspiciunt, & diuitias &
 potentiam appetunt, & ple-
 ni obambulant omnes earū
 rerum spe, quarum euentus
 nunquam sequatur. Quod
 autem dixi licere ea quæ ge-
 runtur ridere, animūmq; ob-
 lectare, illud tibi iam ex-
 ponam. Quomodo enim
 non ridiculi sint diuites ipsi,
 qui & purpuras suas osten-
 tant, & annulos pretendunt,
 & multas ineptias præ se fe-
 runt? At quod omnium est
 absurdissimum, etiam ob-
 uios aliena voce salutant, &
 hoc contentos esse volunt,
 si solum ipsos aspexerint.
 Quidam verò fastuosiores,
 etiam se adorari patiuntur,
 non è longinquo, neque
 Persico more: sed necesse est
 propius accedentem, & o-
 culos summittentem, ani-
 mūmq; è longinquo de-
 mitterentem, illiusque affec-
 tum corporis similitudine
 declarantem, pectus aut
 dextram deosculari: quod
 beatum & admirandum vi-
 detur jis etiam qui hono-
 rem hunc nusquam assequū-
 tur. Ille verò stat in longum
 tempus se ipsum præbens
 decipiendum. Sed illorum
 laudo inhumanitatem, quod
 ut ote quidem nos appro-

ἀπαυθροπίας, ὅτι μηδὲ τοῖς σό-
 μασιν ἡμᾶς περιστένεται. πολὺ
 δὲ τούτων οἱ περιστέντες αὐτοὶ
 καὶ περιπατοῦντες γλοιότεροι.
 νυκτὸς μὲν ἐξανισταμένοι μίσους, A
 περιδόντες δὲ ἐν κύκλῳ τῷ
 πόλιν, καὶ πρὸς τῶν οἰκετῶν
 ἀποκλειόμενοι, κύνες, καὶ κό-
 λακες, καὶ τὰ τοιαῦτα ἀκούειν
 ὑπομένοντες. γέρας δὲ τῆς π- B
 κρᾶς ταύτης αὐτοῖς περιόδου, τὸ
 φορτικὸν ἐκείνο δεῖπνον, καὶ
 πολλῶν αἵπτον συμφορῶν. ἐν ᾧ,
 πόσα μὲν ἐμφαζόντες, πόσα δὲ
 παρὰ γνώμῃ ἐμπόντες, πόσα C
 δὲ ὦν ἐκ ἐχθρῶν ἀπολαλήσαν-
 τες, ἢ μεμφόμενοι τὸ τελευ-
 τῶν, ἢ δυσφοροῦντες, ἀπία-
 σιν, ἢ διαβάλλοντες τὸ δεῖπνον,
 ἢ ὕβρειν, ἢ μικρολογίαν ἐγκα- D
 λούντες· πλήρεις δὲ, αὐτῶν ἐ-
 μούντων, αἰσενωτοὶ, καὶ πρὸς
 τοῖς χαμαιτυπείοις μαχομέ-
 νων. καὶ μεθ' ἡμέραν οἱ πλείο-
 νες αὐτῶν κατακλιθέντες, ἰα- E
 τροῖς παρέχουσιν ἀφορμὰς πε-
 ριόδων. ἔτι μὲν γὰρ, τὸ καινό-
 τατον, εἰδὲ νοσεῖν χαλάζουσιν.
 ἐγὼ μὲν τοιγαπὸν τῶν κολα-
 κευομένων ἐξωλεσέεσθαι τοῦ
 κόλακας ὑπέληφα. καὶ γὰρ
 αὐτοῖς ἐκείνους κατέκτανεν τῆς
 ὑπερφανίας αἵπτους. ὅταν γὰρ αὐτῶν τῷ περιστέναι θανύσῃσι, καὶ

bant. Verum his magis ridi-
 culi sunt qui illos sectantur
 & obseruant, qui media de
 nocte surgunt, & totam vr-
 bem circumcurfant, qui-
 que à seruis exclusi foribus,
 canes & adulatores, & id ge-
 nus alia audire sustinent.
 Præmium verò acerbæ illius
 circuitiōnis est onerosa illa
 cœna, & multarum calami-
 tatum causa : in qua illi
 quàm multa pasti, quàm
 multa poti præter animum,
 quàm multa non dicenda
 proloquuti, postremò vel
 conquerentes, vel malè ha-
 bentes, vel cœnam crimi-
 nantes, vel contumeliam &
 sorditiem accusantes abeunt.
 Illis autem vomentibus, &
 ad prostibula pugnantibus,
 pleni sunt angiportus : &
 plerique ipsorum in multũ
 diem decumbentes, circum
 eundi occasionem medicis
 præbent. Quibusdam enim,
 id quod absurdissimum est,
 non est ægrotandi otium. E-
 go verò adultores ipsos
 magis perditos esse puto,
 quàm quibus adulantur, il-
 lósq; ferè ipsis istius su-
 perbiæ authores existere.
 Quum enim ipsorum opu-
 lentiam admiratur, & aurum

τὴν χυρὸν ἐπαυλίσωσι, καὶ τὸν
 πλοῦτα ἐωδύν ἐμπαλίσωσι, καὶ
 φερσαυδόντες, ὡς αὐτὸς δεσποτὰς
 φερσαύωσι, τί καὶ φερόησιν
 αἰτίας εἰκός ἐστι; εἰ δὲ γε κοινῶν
 ἴσμεν καὶ πρὸς ὁλίγον ἀπέ-
 χητο τῆς δὲ τῆς ἐξουλοδουλείας,
 καὶ οἱ τοῦ ταπεινοῦ αὐτὸν ἐλ-
 λήσονται εὐχας τῶν πτωχῶν
 διὰ τὸν τὸν πλοῦτα, μὴ ἀδύ-
 νηται αὐτῶν μὴδ' ἀμαρτυρεῖν ἢ
 ἀδυναμίαν καταλιπεῖν, μὴδ'
 αἰσιντο τε καὶ ἄχρηστον τῶν
 ἡμετέρων τοῦ χρόλου, καὶ τῶν
 ἐκείνου μέγεθος; καὶ γὰρ ἔγωγε τῶ
 πλοῦτι ἐρωῶσι, ὡς τὸ διὰ τῶ
 πλοῦτι ἐν δυνάμει ἐσθλῶ. καὶ
 ἔγωγε ἔχει μὴδὲν ὀφείλος εἶναι
 φεραλλοῦς οἰκίας τῶ οἰκῶντι,
 μὴδὲ χυρὸν καὶ ἐλίσσαντος, εἰ
 μή τις αὐτὰ θαυμάζοι. ἐγὼ δὲ
 οὐκ αὐτῇ τοι καταρτίζω αὐ-
 τῶν, καὶ ἀπυωνίζω τὴν δυν-
 αμίαν, ὅπως αἰσιντο τῶ
 πλοῦτι τὴν ὑποψίαν. γὰρ ὅτι,
 λατρεύοντες, εἰς ἀπογοιαν ἄ-
 γουσι. καὶ τὸ μὴ, ἀνδραῖς ἰδιώ-
 ται, καὶ ἀσφαιδὸν τὴν ἀπα-
 λείαν ὁ μολογοῦντας τὰ τοι-
 αῦτα ποιεῖν, μετρίως αὐτῶν
 εἰκότως νομιμαίει. τὸ δὲ, καὶ τὸ
 φιλοσοφεῖν παρὰ τοῦ κοινῶν,
 ἐλλογῶν ἐπὶ τοῦτων μολογότερα

laudibus extollunt, & vesti-
 bula manè implent, & con-
 uenientes tanquam domi-
 nos compellant, quid quæso
 illos cogitare consentaneum
 est? Quod si verò commu-
 ni decreto paulum abstine-
 rent ab hac voluntaria serui-
 tute, an non putas è diver-
 so diuites ipsos ad pauperum
 fores esse venturos, rogan-
 tes ne ignobilem & sine te-
 ste suam felicitatem relin-
 quant, neue inutilem & ab
 omni usu remotam mensarum
 pulchritudinem, & domorum
 magnitudinem perire sinat?
 Neque enim tantum ipsas
 diuitias amant, quantum
 propter eas felices se præ-
 dicari. Ac sanè ita se res ha-
 bet, ut neque pulcherrima-
 rum ædium, neque auri, ne-
 que eboris vlla domino sit
 utilitas, nisi sit qui illa ad-
 miretur. Oportebat igitur
 hoc pacto illorum extenua-
 re, & vilem reddere potenti-
 am, contemptum hunc quasi
 propugnaculum diuitijs op-
 ponendo: sed nunc eos co-
 lendo ad amentiam addu-
 cunt. Ac certè homines in-
 doctos, & ignorantiam ap-
 pertè confidentes, talia fa-
 citare, tolerabilius merito
 existimetur. Verum eos, qui
 se philosophari simulant,
 multò etiam ineptiora his,
 magisque ridicula facere,

δραίν, τὸτ' ἦδη τὸ δεινότατον
 ὅστι. πῶς γὰρ οἶσι τὴν ψυχὴν
 διατεθεῖσθαι μοι, ὅταν ἴδῃ τῶ-
 νων πῖνὰ μάλιστα τῷ περβεβη-
 κότων ἀναμμενυμένων καλῶν A
 ὀχλῶ, καὶ τῷ ἐπ' ἀξίας πῖνὰ δο-
 ρυφοῦντα, καὶ τοῖς ἐπὶ τὰ
 δεῖπνα παρεγγέλυσαι κοινο-
 λογούμενον, ἐπισημότερον δ' ἢ
 ἄλλων ἀπὸ τοῦ γήματος ὄντα, B
 φανερώτερον; καὶ ὁ μάλιστα ἀ-
 γνακτῶ, ὅτι μὴ καὶ τὴν σκυ-
 λῶ μεταλαμβάνωσι, τὰ ἄλ-
 λά γε ὁμοίως ὑποκρινόμενοι τῷ
 δέσματος. ἂ μὲν γὰρ ἐν τοῖς C
 συμποσίοις ἐργάζονται, τίνι τῷ
 καλῶν εἰκασόμεν; καὶ ἐμφο-
 ροῦνται μὲν ἀπὸ περιχαλάντερον,
 μεθύσκονται δ' φανερώτερον,
 ἐξάνιστανται δὲ πάντων ὕψατοι, D
 πλείω δὲ ἀποφέρουν τῷ ἄλλων
 ἀξίῳσιν· οἱ δὲ ἀσείοτεροι, πολ-
 λάκις αὐτῶν καὶ ἥσασιν περὶ
 χθονας; καὶ ταῦτα μὲν οὐκ γε-
 λοῖα ἤγειτο. μάλιστα δὲ ἐμ- E
 μνητο τῶν ἐπὶ μισθῷ φιλοσο-
 φούντων, καὶ τὴν ἀρετὴν ὄντιον
 ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς προσπιδόντων·
 ἐργασίαια γοῦν ἐχέει καὶ κα-
 πιλῆαια τούτων διατριβάς·
 ἤξει γὰρ τὸν πλοῦτον καταφε-
 νεῖν διδάξοντα, πρῶτον ἑαυτὸν
 παρὲχεν ὑψηλότερον λημμεν

illud tandē omnium gravif-
 simum est. Quomodo enim
 putas animo me affectum,
 quoties video aliquem isto-
 rum, maximē eorum qui æ-
 tate prouecti sunt, adula-
 torum turbis immisceri, &
 illorum aliquem, qui hono-
 res gerunt, satellitum more
 sectari, & cum ijs qui ad cæ-
 nam vocant, sermones con-
 ferre, quanuis sit cæteris in-
 signior & magis conspicuus
 ex ornatu? Ideo maximē a-
 pud me indignor, quodd non
 iidem habitum mutet, cum
 vtique quod ad cætera atti-
 net, eodem modo fabulam
 agant. Nam quæ in conui-
 uijs committunt, cui adula-
 torum comparabimus? an-
 non insolentiùs exaturan-
 tur, inebriantur manifestiùs,
 à conuiuio surgunt omnium
 vltimi, alijsque plura secum
 auferre volunt, & siqui sint
 vrbaniore, sæpenumero ad
 cantum incitantur? Atque
 hæc quidem ille ridicula cæ-
 sebat. Præcipuè verò eorum
 mentionem faciebat, qui
 pacta mercede philosophiā
 profitentur, virtutemque
 ipsam tanquam venalem de
 foro proponūt. Ideo taber-
 nas & cauponas, illorum
 scholas appellabat. Censebat
 enim eum qui diuitias con-
 temnere alios docere veller,
 primum se quæstu superioriē

τοι. Αμέλει καὶ τράπλων
 πῦτα διετέλει ἔμῳνον παρ-
 ἔς τοῖς ἀξίῃσι συνδιατρέβων,
 ἀλλὰ καὶ τοῖς δεομένοις ἐπαρ-
 κῆν, καὶ πάσης πειρουσίας κα-
 παρξεν. τοσοῦτου δέον ὀρέ-
 χαῖτο ἔδεν παροσκήντων, ὥστε
 μὴντ' ἐαυτῷ φθιρομένην ποι-
 ῆεν παρνοίαν. ὅς γε καὶ ἀγρὸν
 ἔπειθε τῆς πύλεως κερτιμῶνος,
 ἐλὲν πρῆναι αὐτῷ πολλῶν ἐτῶν
 ἔξιστον, ἀλλ' ἐδὲ τίμω ἀρχὴν
 αὐτῷ ἦναι διωμολόγει. ταῦτ'
 ἄμει διελκυστῶν, ὅτι τοῦτον μὲν
 ἔπειθε δεινός ἐς μὲν κῆρυ, νό-
 μῳ δ' ἐξ διαδοχῆς ἔχουσιν αὐτῷ
 εἰς ἀείρετον παρσλαμβαίνοντες,
 ἐλὲν χεῖνοι διεσπῶνται νομίζο-
 μεθα. καὶ περὶ δὲ ἡ παρσλαμμία
 παρῆλθῃ, τίμω ἰκανῶς παρσλα-
 μβῶν ἄλλος, ἀπολάμνῃ τῷ ὀνό-
 ματος. ἔμειρε δ' ἐκείνη πα-
 ρίχει τοῖς ζῴουσι ἐξέλκῃσι πα-
 ρσλαμμάτα· ἡ τροφὴς τὸ ἀ-
 πέρετον, καὶ τῷ γυμνασίῳ το
 σύμμετρον, καὶ τῷ παρσλάμῳ τὸ
 αἰδέσμεον, καὶ τῆς ἐδῆτος το
 μήτριντ' ἐφ' ἅπασιν δὲ τοῦτοῖς, ἡ
 διανοίας τὸ ἡρμοσμένον, καὶ τὸ
 ἡμερὶν τῷ τρέπον· παρῆναι δ' ἐ
 τοῖς σωῆσι μὴτ' ἀναβάλλεσθαι
 τὸ ἀγρὸν, ὅς περ πῶς πολλὰς
 περὶν, παρσλαμμίας ἐλὲν δεομένους

gerere debere. Nimirum &
 ipse talia agebat, non solum
 gratis cōuersando cum ro-
 gātibus, sed & indigentibus
 necessaria suppeditādo, om-
 nēmq; opulentiam cōtem-
 nēdo. Tantū aberat vt ea ex-
 peteret, quæ nihil ad ipsum
 attinerent, vt ne suarum
 quidem rerum, & si corrump-
 perentur, curam gereret: qui
 agrum non procul ab vrbe
 habebat, ac tamen iam mul-
 tis ab annis ne inuifere qui-
 dem eum erat dignatus: Imò
 ne dominum quidem illius
 se esse affirmabat. Illud, o-
 pinor, disputans, quod na-
 tura rerum istarum nullius
 domini sumus: sed ex lege &
 per successionem vsum earū
 incertum in tempus acci-
 pientes, temporarij posses-
 sores habemur. Ac postea-
 quam terminus ille consti-
 tutus præterierit, tunc alius
 easdem accipiens, illo no-
 mine fruitur. Illa autem
 non parua præbent imitari
 volentibus exempla: victus
 scilicet frugalitas, exercitio-
 rum iustus modus, personæ
 ipsius venerabilitas, & vesti-
 tus mediocritas, ac præter
 hæc compositæ mentis mo-
 deratio, morūmq; māsue-
 tudo. Monebat autem secū
 versantes ne bene agendi tē-
 pus prorogarent, vt multi
 solent, qui certum sibi tem-

ἑορταί, ἢ πανηγύρεις, ὡς ἀπ' ἐκείνων ἀρξομένους τῷ μὴ ψεύ-
 σαθαι, καὶ τῷ τὰ δέοντα ποιῆσαι.
 ἥξις γὰρ ἀμέλητον εἶναι πῶς
 πρὸς τὸ καλὸν ὀφείλω. δῆλος ὅ-
 τ' ἡ καὶ τ' τοιούτων καταγνησκῶς A
 φιλοσόφων, οἱ ταύτῃ ἀσκησιν
 ἀρετῆς ὑπελάμβανον, ἡ πολ-
 λαῖς ἀνάγκαις, καὶ πόνοις, τὸν
 νόον ἀντέχειν καταγνησκῶσι.
 τῷτο μὲν δὲ οἱ πολλοὶ κελεύον-
 τες, ἄλλοι δ' ἐμαστρωῦντες. οἱ δ' B
 χαλεπότεροι, καὶ σιδήρῳ τὰς ἐπι-
 φανείας αὐτῶν καταξέχοντες.
 ἤγειτο γὰρ χεῖναι πολὺ πρὸς
 ἐν ταῖς ψυχαῖς τὸ σπέρρον
 τῷτο καὶ ἀπαθὲς κατασκευάσαι,
 καὶ τ' αἰετα παιδεύειν ἀνδρά-
 ποὺς περαιομένους, τῷτο μὲν,
 ψυχῆς, τῷτο δ' ὅ, σώματος, τῷτο
 δὲ, ηλικίας τε καὶ τ' πρῶτον
 ἀγῶνις ἐσοχᾶσαι, ἵνα μὴ τὰ D
 παρὰ δυνάμειν ἐπιτάττων ἐλέ-
 γηται. πολλοὶ γοῦν καὶ τελευ-
 τῶν ἔφασκεν οὕτως ἀλόγως
 ἐπιτατύντας. ἵνα δὲ καὶ αὐτοὺς
 εἶδον, ὅς καὶ γευσάμενος τῶν E
 παρ' ἐκείνοις κακῶν, ἐπιδὼν τὰ-
 χιστα λόγων ἀληθῶν ἐπικούσειν,
 ἀμετασπεπτι φεύγων, ὡς αὐτὸν
 ἀφίκετο. καὶ δῆλος ἡ ῥᾶον
 διακείμενος. ἥδη δὲ τούτων ἀ-
 φηγὰς, τ' ἄλλων αὐτοῖς ἀνδρά-

pus praeferunt, aut festos
 dies, aut euentus solennes,
 tanquam ab illis auspicaturi
 non mentendi, & recte a-
 gendi studium: animi enim
 erga res honestas affectionē
 non esse proteladā sentie-
 bat. Manifestē etiam Philo-
 sophos illos damnabat, qui
 virtutis eam meditationem
 putabāt, si necessitatib' mul-
 tis, ac laboribus sustinendis
 iuuenes exercebant: quo-
 rum alij vincere se jubebant,
 alij flagellis cadebant, alij
 verò elegantiores, ferro su-
 perficiem corporis abrade-
 bant. Putabat enim multo
 prius in animis duritiem istā
 & indolentiam esse parandā:
 eūque qui homines opri-
 mē instituire vellet, partim
 animi, partim corporis, par-
 tim etiam ætatis, & prioris
 educationis rationem habe-
 re debere: ne quid supra vi-
 res imponendo, reprehensionem
 incurreret. Multos
 quoque, qui præter ratio-
 nem, ita supra vires intende-
 rentur, mori aiebat. Vnum
 autem etiam ipse vidi, qui
 cū iam ea apud illos mala
 degustasset, vbi primū ver-
 ram doctrinam audivit, irre-
 uocabili cursu aufugiens in-
 de, ad ipsum venit: & animo
 melius affecto videbatur.
 Iam verò digrediens ab istis,
 aliorum rursus hominum

ποιούμενον, καὶ ταῖς ἐν τῇ πό-
 λει παρὰ χάρις διεξήλθαι, καὶ τῷ ὁ-
 δισμῷ αὐτῶν, καὶ τὰ θέατρα,
 καὶ τὸ ἱπποδρόμον, καὶ ταῖς τῷ
 ἡμιερῶν εἰκόνας, καὶ τὰ τῶν
 ἱππῶν ὀνόματα, καὶ τὸν ἐν A
 πόλιν σκηνοποιεῖν τούτων δια-
 λόγους. πολλὰ γὰρ ὡς ἀληθῶς ἢ
 ἱππομανθία, καὶ πολλῶν ἥδη
 σπουδαίω εἶναι δοκούντων ἐπα-
 λῶσαι. μὲν δὲ ταῦτα, ἐπὶ
 B δὲ δέματος ἥπιετο τῷ ἀμφὶ
 τῷ περὶ τὰ καὶ διαθήκας
 καὶ ἐπιμύθων, παρρησιασθεὶς ὅτι
 μὴ φοβῶμαι οἱ Ῥωμαίων παῖδες
 ἀληθῶς παρ' ὅλον τὸ βίον παρρη-
 σιασθῆναι, τῷ ἐν ταῖς διαθήκαις C
 λέγον, ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῷ
 σπένδον ἀληθείας. ἀλλ' ὅτι καὶ
 μετὰ τὸν λείποντος αὐτοῦ γὰρ
 παρρησιασθῶ, ὅτι καὶ συγκατο-
 ρῶνται αὐτοῖς ἀξίως ταῖς ἀμα-
 θείαις, καὶ τῷ ἀναλγησίαν ἐγ- D
 γερῶν ὁμολογῶσιν οἱ μὲν, ἐ-
 νταῖς αὐτοῖς κελύοντες συ-
 γκαταλέγειν τῷ παρὰ τὸ βίον
 πᾶσι. οἱ δὲ, καὶ παρρησιασθῶσιν ὅτι
 οἱ αὐτοῖς ταῖς ἀμαθείαις. ἐνίοι δὲ, καὶ E
 ἐπὶ ταῖς ἐπὶ ἀνδρείαις, ἐν ἡμέρῃς
 ἐπὶ τῷ παρὰ τὸ τέλος τῷ διαμύνον-
 τας. εἰς ἡμέραν ἢ ἡμέραν τί πᾶ-
 ρα ταῖς τέτοις παρὰ τὸ βίον,
 ἢ ποιά τὰ ἐπὶ τῷ μὲν τὸν βίον

mentionem faciebat, & nar-
 rabat civiles tumultus, &
 plebis conflictationes, &
 theatra, & circum, & auri-
 garum statuas, & equorum
 appellationes, & quæ de his
 in angiportu habentur col-
 loquia. Multum enim pro-
 fectò ibi est equorum insa-
 num studium. Quinetiam
 multos qui pro grauibz ha-
 beri volunt, reprehendebat.
 Post hæc, veluti alterum fa-
 bulæ actum attingebat, eor-
 um qui circa funera & testa-
 menta versantur. Hoc ad-
 dens, quòd vnam hanc vocem,
 Romanorum pueri, per
 omnem ætatem veram emit-
 tant (eam dicens quæ in te-
 stamenti usurpatur) nimi-
 rum ne ex sua veritate dam-
 num capiant. Illa verò etiā
 interea cùm ab eo diceren-
 tur, risu prosequi adactus
 sum, quòd suam ignorantia
 secum sepeliri volunt, suam-
 que stupiditatem scriptis
 confitentur: dum alij vestes,
 quibus in vita pretiosioribus
 vsi suat, eodem rogo secum
 cõburere mandant: alij verò
 seruos certos ad sepulchra
 permanere: alij cippos ser-
 tis coronari, in fatuitate
 ad mortem vsque perseue-
 rantes. Itaque coniecturam
 eorum quæ in vita gessissent,
 hinc duci volebant, cùm ta-
 lia de ijs quæ post mortem

ὀπιοκήπουσι. τούτοις γὰρ εἶναι
 τὸν τὸ πλουτελὲς ὁ ψὸν ἀνού-
 μῆρους, καὶ τὸ οἶνον ἐν τοῖς συμ-
 πεσίσις μὲν κερύων τε καὶ ἀρω-
 μάτων ἐκχέοντας, τὸν μέσου
 χειμῶνος ἐμπιπλάμῆρους ῥό-
 δων, καὶ τὸ παῖσιον αὐτῶν καὶ
 παρὰ χυμὸν ἀγαπῶντας· τὸ δὲ
 ἐν χειρῶν, καὶ κατὰ φύσιν, ὡς ἐυ-
 τελὲς ὑπερηφανοῦντας. τού-
 τες εἶναι τὸν καὶ τὰ μύρα π-
 νοῦντας. ὁ καὶ μάλιστα δέισσεν
 αὐτῶν, ὅτι μὴδὲ χεῖρ᾽ ἔσται ἴσασι
 τὸ ἐπιθυμίας· ἀλλὰ καὶ ταύ-
 ταις περὶ φανουμοῦσι, καὶ τὸν ὄρεξ
 συγχέουσι, παύτοθεν τῇ τρυφῇ
 περὶ δόντες αὐτῶν τὰς ψυχὰς
 πετῶν. καὶ τὸτο δὲ τὸ ἐν ταῖς
 τραγωδίαις τε καὶ κωμυδίαις
 λεγόμενον, ἥδη καὶ παρὰ θυραν
 εἰσελάζοντες. σολοικισμόν
 οὐκ ἐκάλει τὸ τοῖστο τὸ ἡδ-
 τῶν. ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς γνώμης
 καλεῖν ἐλεῖν, ἀτεχνῶς τὸ
 μῶμον τὸ λόγον μιμησάμενος.
 ὡς γὰρ ἐκείνος ἐμέμψετο τὸ
 ταύρου τὸ δημουργὸν θεόν, καὶ
 περὶ ταῦτα τῶν ὀφθαλμῶν τὰ
 κέρτα· ὅτω δὲ καὶ αὐτὸς ἠπῶ-
 τῇ στεφανοῦμένων, ὅτι μὴ ἴτα-
 σι τὸ στεφάνου τὸ τόπον. εἰ γὰρ
 τοι ἔφη τῇ πνοῇ τῶν ἰῶν τε καὶ
 ῥόδων χαίρουσιν, ὑπὸ τῇ εἰνὶ μάλιστα ἐχέῃν αὐτοὺς στεφάνου,

secutura sint, testamentis
 mandant. hos enim illos esse
 qui chara opsonia emunt, &
 vinum in cōuiuijs cum plau-
 su & odoribus effundunt:
 qui media etiam hyemerosi
 A opplentur, carūque rari-
 tatem intempestiuam amant:
 verū quod suo tempore, &
 secundum naturam est, tan-
 quam vile fastidiunt. Hos il-
 los esse qui vnguēta bibunt:
 quo nomine vel maximè eos
 B carpebat, quod ne uti quidē
 cupiditatibus scirent: sed &
 in his peccaret, finēsque ea-
 rum cōfunderent, animum
 voluptatibus vndique con-
 culcandum permittentes: &
 hoc quod in tragœdijs &
 C comœdijs dicitur, iam &
 præter ianuam incitati. So-
 locismum igitur vocabat
 hoc genus voluptatum. Cæ-
 terū & illa ex eadem sen-
 tentia dicebat, prorsus Mo-
 mi illius verba imitatus. Ut
 D enim ille reprehēdebat tau-
 ri artificem Deum, qui non
 præposuisset oculis cornua:
 sic & ipse accusabat eos qui
 coronas gestabāt, quod lo-
 cum nescirent vbi eas adhi-
 bere deberent. Nam si vio-
 E larum, & rosarum odore de-
 lectantur, sub naribus potif-
 fimum eos coronari oportet.

παρ' αὐτὸν ὡς οἶόν τε ἢ ἀνα-
 σπλῶν, ἢ ὡς πλείστον ἀνάστων
 τῆς ἡδονῆς. καὶ μὲν καλκείνους
 διεγίλα, τοὺς θαυμασιότατον πινά-
 κῳ σπουδὴν ὀφρὶ τὰ δειπνια
 περικυμβήσους, χυμῶν τε ποικι-
 λίας, καὶ περιμμάτων ὀφειρ-
 γίας. καὶ γὰρ αὖ καὶ τούτοις
 ἔκαστοι ὀλιγοχρόνιόν τε καὶ
 βραχύαις ἡδονῇς ἔρωσι, πολλὰς
 ὀρεγματείας ὑπομύειν. κατέ-
 βασι γὰρ τῶν τεσσάρων δακτύ-
 λων αὐτοῖς εἰνεῖται πάντα ποιεῖ-
 ναι ἢ πόσι, ἢ ὅσοις ὁ μήκιστος
 εὐφροσύνης λαίμωρος ὄσιν. ἔτι γὰρ
 ὀφρὶ ἐμψαλγῆναι ἀπολαύειν τι ἢ
 ὑπομύειν, ὡς ἐρωδῶντων, ἢ
 διὰ γὰρ πλεονάζειν ἀπὸ τῶν πο-
 λυτελεστέων σπληνισμονίῳ. λοι-
 πὸν οὖν εἶναι τὴν ἐν τῇ παρῶ-
 ντι γυμνασίᾳ ἡδονῇ τὸ σπου-
 δαῖον εἰς τὴν γυμνασίαν. αἰχρότα-
 τος πάσης ἐκείνη αὐτοῖς, ὡς ἀ-
 πωδυσίας καὶ ἀλκυσίας
 ἡδοναῖς ἀπορροῦντας, ὅτι ἀπασῶν
 φιλοσοφία χρημῶν ὄσιν τοῖς πο-
 τῇ ὀρεσσευμένοις. ὀφρὶ ὅτι
 ἐν τοῖς βαλανεῖοις δρωμένοις, E
 πολλὰ μὲν διέξει. τὸ πλεονάζειν
 τῶν ἐπομῶν, καὶ ὑβρεῖς, τοὺς
 ὀρεσσευμένους τοῖς οἰκέταις, καὶ
 μετὰ δὲ ἐν ἐκταραμένοις. ἢ δὲ

bat, iuxta ipsam quantū fieri
 potest, respirationem, vt vo-
 luptatis inde quamplurimū
 attraherent. Illos præterea
 irridebat, qui miram quan-
 dam diligētiam in coenis ap-
 parandis adhibent, dum sa-
 porum varietatem, & bella-
 riorum curiosam composi-
 tionem sectantur. Etenim i-
 stos brevis & temporaria
 voluptatis amore multa ne-
 gicia sustinere aiebat. Indi-
 cabat autem ipsos quatuor
 digitorum causa, laborem
 hunc obire, cū eorum mē-
 suram, vel longissimum ho-
 minis guttur æquet. Neque
 enim antequam emptorum
 quicquā comederint, vllam
 voluptatē capere: nec post-
 quam deuorata fuerint, sua-
 uiozem illam, quæ sit ex pre-
 tiosioribus cibis, expletio-
 nem reddi. Restare igitur,
 vt illam, quæ velut in trans-
 cursu percipitur, volupta-
 tem, tam grandi pecunia
 mercentur. Eos autem meri-
 to malè affici, cū præ im-
 peritia, veriores illas volup-
 tates nesciant, quas omnes
 philosophia subministrat,
 ijs qui se exercere volunt.
 Porro de ijs quæ aguntur in
 balneis, multa commemora-
 bat, multitudinē prosequen-
 tium, contumelias, eos qui
 seruis impositi gestantur,
 ac ferme efferuntur. Vnum

πὶ καὶ μάλιστ' αὖτις ἰώκει,
 πλὴν δ' ἐν τῇ πέλει τῆτο, καὶ
 τοῖς βαλανείοις ἐπιχωεῖάζον.
 θεωροῦντας γὰρ πῶς τ' οἰκετῶν,
 δεῖ βροτῶν, καὶ παροργίζεσθαι
 θεωροῦσθαι τοῖν ποδοῖν, ἢν
 ὑψηλόν τι ἢ κοῖλον μέλλωσιν
 ὑποβαίνειν. καὶ ὑπομνήσκην
 αὐτοῖς, τὸ χαυνότατον, ὅτι βα-
 διζέσιν. δεινὸν οὖν ἐποιεῖτο, εἰς
 σῆματος μὴ ἀλλοτρίου δειπνῶν-
 τες μὴ δέονται, μηδὲ χειρῶν,
 μηδὲ τ' ὧτων ἀκούοντες, ὅ-
 φθαλμῶν δὲ ὑγιαίνοντες ἀλλο-
 τείων δέονται θεωροῦμενων καὶ
 ἀέχονται, φωναὶ ἀκούοντες δυ-
 συχεσθαι ἀνδράποισι θεωρούσας,
 καὶ πεπρωμένους. ταῦτα γὰρ
 αὐτὰ πάχρυσιν ἐν ταῖς ἀγοραῖς
 ἡμέρας μέσης, καὶ οἱ τὰς πόλεις
 ἐπιτετραμμένοι. ταῦτά τε καὶ
 πολλὰ τέτρα τοιαῦτα διελθὼν,
 κατέπαυε τὸ λόγον. ἐγὼ δ' οὕτως
 μὴ ἤκουον αὐτῶν τεθνηπῶς, μὴ
 σιωπῇ πεφοβημένος. ἐπεὶ δὲ
 ὅ ἐπαύσατο, τῆτο δὴ τὸ πῶν
 θαυμάσιον. πάθος ἐπεκόνθειν.
 πλὴν γὰρ δὴ χέρον ἐς αὐτὸν
 ἀπέβλεπον κεκλημένους. εἴτα
 πολλὴ συγχύσει καὶ ἰλίγγῳ κατ-
 ειλημένος, τῆτο μὴ ἰδῶν κα-
 τερέεσθαι. τῆτο δ' ἐξέσθαι
 ἐκ τοῦ μέρους, ἐξ ἐπιπτόν τε καὶ

autem maximè odisse vide-
 batur, quod in vrbe & bal-
 neis valdè est vsitatu : quòd
 prætereuntes aliquos ex fa-
 mulis clamare oporteat, &
 admonere vt pedibus prospi-
 ciant, siquid altum aut ca-
 uum subituri sint : atque ita
 commonefacere, (quod ab-
 surdissimum est) vt sese ire
 meminerint. Graue igitur &
 intolerabile putabat, si ad
 edendum, alieno ore non
 indigeret, aut manibus, nec
 auribus ad audiendum; alien-
 nis autem oculis bene valè-
 tes, ad prospiciendum opus
 haberent : ac sustinerent vo-
 ces audire, quæ miseris &
 excætatìs hominibus conue-
 nirent. Hæc enim ipsa acci-
 dunt in foro media die, etiã
 ijs quibus demãdata est rei-
 publicæ cura. Hæc & alia
 huiusmodi multa oratione
 persequutus, dicendi finem
 fecit. Ego autem interim dū
 loquebatur cum admiratione
 auscultabam, metuens ne
 conticesceret. Vbi verò lo-
 qui desijt, quod. Phzacibus
 olim accidit, id ipsum ego
 passus sum. Longo enim tẽ-
 pore ipsum, quasi delinitus,
 intuebar: deinde multa con-
 fusione & vertigine correptus,
 partim sudore manabã,
 partim loqui volentem oratio
 deficiebat, atque ego in-
 hibebam. Vox decrat, & kin-

αὐτοῦ μὲν καὶ ὃ τε φωνὴ
 ἔλειπε, καὶ ἡ γλῶττα διημά-
 ραται, ἢ τέλος, ἔδακρυον ἀπο-
 ρέμψας. ὃ δὲ ἐξεππαλῆς, ἐδί-
 σκετο ἡμῶν ὁ λόγος καδί-
 κη. βαθεῖα δὲ καὶ καίριος ἡ
 πληρὴ ἐγένετο. καὶ μάλα εὐστο-
 χος ἐστὶν οὗτος ὁ λόγος, αὐτῷ εἰ-
 νῶν τε ἐπιτεῖν, δέκοψε δὲ ψυ-
 χῷ. εἰ γάρ τι θεὸς καὶ μὴ ἡδὴ φι-
 λιστῶν παρορμαδὺς λόγων,
 οὐδὲ σφὶ τέτων ὑπείληφα. δο-
 κῆ μοι ἀνδρὸς ἐντυθεῖ ψυχῇ,
 μάλα σκοπῶ τινι ἀπάλῳ προσ-
 κείμεναι τοξόῳ δὲ, πολλοὶ μὲν
 αὖτ' ἐβρίον, καὶ μετὰ τὰς φαρ-
 τας τοικίλων τε καὶ παντοδα-
 πῶν λόγων, ὃ μὲν πάντες εὐστο-
 χὰ τοξέυσαν. ἀλλ' οἱ μὲν, αὐτῶν
 σφ' ὁρᾷ τὰς νευρὰς ἐπτείναν-
 τες, ἐντονώτερον τῷ δέοντος
 ἐβιάσθη. καὶ ἀπὸν μὲν καὶ τοι-
 ῶν δ' ὅδ' ὅτι, τὰ δὲ βέλη αὐτῷ ὃ μὲν
 ἐν τῷ σκοπῷ, ἀλλ' ὑπὸ τῷ σφο-
 δρότατος διελθόντα, καὶ παρ-
 οδύματα, κεχηνῆσαν μόνον
 τῷ ἑσώματι δὲ ψυχῷ ἀπέλι-
 πον. ἄλλοι δὲ πάλιν ἵετοῖς ἀπε-
 ραιπῶς. ὑπὸ δὲ ἀδενείας τε καὶ
 ἀπορείας, ἐδὲ ἀφικεῖν τὰ βέλη
 αὐτοῖς ἀρχιπρὸς τῷ σκοπῷ, ἀλλ'
 ἐκλυθίετα, καὶ ἀπὸ πολλὰς
 ὅς μιν ἡ δ' ὅδ' ἡν δέποτε καὶ ἀφικεῖν, ἀλλ' ὃ μὲν ἀπὸ τῆς ἀπεί-
 ρας.

gna hallucinabatur; postre-
 mo animi pendens lacryma-
 bar. Neque enim summam
 cutem, ac leuiter me ipsius
 attigerat oratio: sed profun-
 da, & lethalis, vt ita dicam,
 erat plaga: tamque scite
 vibrata oratio ipsum, si ita
 dicendum est, animum in-
 tercidit. Si enim decet non-
 nihil & me iam philosophi-
 cos attingere sermones, ita
 equidem de hisce existimo.
 B Videtur mihi solertis homi-
 nis animus, molli scopo per-
 similis esse. Sagittarij autem
 in hac vita multi, qui plenas
 quidem pharetras, varijs
 omnisque generis orationi-
 bus habent, cæterum non
 omnes aptè jaculantur: sed
 alij, ipsarum neruo nimium
 intento, vehementiori quàm
 par est impetu emittunt: at-
 que hi quidem viam attin-
 gunt, at ipsorum sagittæ in
 scopo non manent, sed præ
 vehementia ictus perualet
 ac permeantes, hiantē tantum
 vulnere animum relinquunt.
 Rursum alijs cōtrario modo
 euenit. Nā præ imbecillitate
 viriū, & lāguida iaculatione,
 E sagittæ ipsis ad scopū vsq; nō
 perueniūt, sed soluto impetu
 plerūq; in media via deficiūt.
 Si verò etiam aliquando sco-
 pum pertingunt, summū il-
 lū quidē leuiter perstringūt,

βαδίζαν δὲ οὐ ἐργάζεται πλὴ-
 γλώ· οὐ γὰρ ἐπ' ἰσχυρῶς ἐμβο-
 λῆς ἀπέσπελλετο. ὅστις δ' ἀγαθὸς
 τοξότης, καὶ τούτῳ ὁμοίος,
 περὶ τοῦ μὲν ἀκρίβως ὁφείτῃ
 ἢ σκοπὸν, εἰ μὴ σφόδρα μα-
 λακός, εἰ μὴ σφρότερος τῷ βέ-
 λει. γίγνονται γὰρ διὰ καὶ ἀπρω-
 τοὶ σκοποί. ἐπιδὼν δ' ταῦτα
 ἴδῃ, τιμικαῦτα χρίσας τὸ βέ-
 λος, οὐτε ἰσχυρά φέρει τὰ Σκυ-
 θῶν χρίεται, οὐτε ὁπῶν καδά-
 φει τὰ Κυρήνων, δὴ ἡρέμα δη-
 κτικῶν τε καὶ γλυκῶν φαρμάκων
 τῷτο χρίσας, ἀτεχνῶς ἐτόξευσεν.
 τὸ δ' ἐνέχθην εὐ μάλα ἐντόνως,
 καὶ διακρίψαι ἄχρι τῷ διελθεῖν,
 μὲν τε, καὶ πολὺ τῷ φαρμάκῳ
 ἀφίσπιν. ὃ δὲ σιδερέϊον, ὅ-
 λω ἐν κύκλῳ πῶν ψυχῶν πε-
 εἰρχεται. τῷτο τοὶ καὶ ἡδονῇ,
 καὶ δακρύουσι μεταξὺ ἀκούον-
 τες. ὅσῳ καὶ αὐτὸς ἐπαχον, ἡσυ-
 χῆ ἄρα τῷ φαρμάκῳ πῶν ψυ-
 χῶν φερίδοντος. ἐπὴν δ' οὐκ
 μοι περὶ αὐτὸν τὸ ἔπος ἐκείνο
 λέγειν, Βάλλ' οὕτως, αἰκὴν π
 φόως ἀνδρῶσι γῆναι. ὅσῳ γὰρ
 οἱ τῷ φρυγίᾳ αὐτῷ ἀκούοντες,
 οὐ πάντες μαίγονται, δὴ ὁπό-
 σοι αὐτῶν τῇ Ρέα λαμβάνον,
 ἔτσι δ' περὶ τὸ μέλος ὑπομι-
 μένηνται τῷ πάθους· ὅτῳ δ'

at plagam altioremi non in-
 figunt: neque enim valido
 impulsu emissæ fuerunt. Ve-
 rum qui bonus est iaculator,
 & huic similis, primum qui-
 dem diligenter inspiciet sco-
 pum, num sit valdè mollis,
 num verò sagitta durior. Sūt
 enim & scopi quidam inuul-
 nerabiles. Vbi autem omnia
 hæc perspecta habet, tum
 demum vincta sagitta, non
 veneno vt Scythicæ inun-
 guntur, nec resina perinde
 vt Curetū, sed sensim mor-
 dicante & dulci pharmaco
 illita, verè iaculari solet. Il-
 la verò quantum par est acri-
 ter delata, & quanta vi ad
 penetrādum opus est vibra-
 ta, intrus remanet, multum-
 que de suo pharmaco emit-
 tit, quod dispersum, animum
 circumquaque totum ambit.
 Hoc est quo oblectantur, &
 cur inter audiendum lachry-
 mantur: quod & mihi acci-
 dit, cum illud medicamentū
 tacitè animum mihi obiret.
 Quare mihi succurrebat
 Homericū illud ipsi dicere,
*Siciare, si qua uirginea per
 telux oriatur.* Quemadmo-
 dum enim qui Phrygiam ti-
 biam audiunt, non omnes
 insaniunt, sed quotquot ip-
 sorum à Rhea corripuntur,
 ijque audito carmine pertur-
 bationis recordantur: Ita &

καὶ φιλοσόφων ἀκούοντες, ἔ-
 πάντες ἐγείρει καὶ θαυμάσια ἀ-
 πίαν, ὁ δὲ οἷς ὑπὸν τι ἐν τῇ
 εὐπεί φιλοσοφία συγγής. ὥς
 σικαλὲ, καὶ θαυμάσια, καὶ A
 δὴ καὶ ὡς ἐταίρε διελύχοντας.
 ἐλκιδες τέ με πολλῆς ὥς ἀ-
 λυτὸς τῇ ἀμβροσίᾳ, καὶ τῇ
 λυτῇ κεκορεσμένος. ὥς καὶ
 μεταξὺ σὺ λέγοντος, ἐπαχὺ τι P
 ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ παυσάμενος, ἀ-
 γήματι καὶ ἰναδὴ καὶ κτ' οὐ εἶπω
 τίς γινώσκω. καὶ μὴ θαυμάσιος οἶ-
 δα γὰρ ὅτι καὶ οἱ παρὰ τῇ κυανῇ
 τῇ λυκάντων δηχθῆναι, οὐ αὐτοὶ C
 μόνον λυκάνονται, ἀλλὰ καὶ τινες
 ἐτέρους καὶ αὐτοὶ ἐν τῇ μανίᾳ
 τὸ αὐτὸ τῷτο διαδιδόντες, καὶ αὐ-
 τοὶ ἐκφραστὲς γίνονται. συμμε-
 ταβάσει γάρ τι τῷ πάθους ἅμα D
 τῷ δῆγματι, καὶ πολυγίνεται
 ἡ νόσος, καὶ πολλὰ γίνονται τῇ
 μακρίᾳ διαδοχῇ. ἐκκῆν καὶ αὐτὸς
 ἡμῖν ἔργον ὁμολογεῖς· πάντες μὲν
 εὐὲν. καὶ παρὰ τῇ δόξῃ γέ σου E
 καὶ τῷ πινὰ τῷ θαυμασίαν
 ἐπιγίνειν. τὸ τ' ἄρα Τηλέφω
 ἀνέγκη ποιεῖν. ποῖον αὖ λέ-
 γεις; ἐπὶ τῇ πρῶσαντα ἐλθόντας,
 ἰατρὸς παρεχλίνειν.

qui Philosophos audiunt,
 non omnes attoniti, & saucij
 abeunt, sed solum illi quorum
 ingenio quiddam philoso-
 phiz cognatū subest. Quam
 gravia, & miranda, & diui-
 na, ὁ amice, narraſti: multa-
 que certè ambrosia, & loto
 saturatus, me non aduer-
 tente, fuisti. Quare dum ista di-
 ceres, nescio quis animo
 meo affectus accidebat: &
 nunc te tacente, molestia af-
 ficior: & ut tuo dicam exem-
 plo, saucius sum. Neque id
 mireris: nosti enim eos qui
 à rabiosis canibus morden-
 tur, non solos rabie corripi,
 sed si alios quospiam ipsi in
 ea insania, eodem modo af-
 ficiant, illos etiam mente alie-
 nari. Etenim cum morſu si-
 mul aliquid affectionis istius
 transit in alium, propagatur
 morbus, fitque insania istius
 multiplex successio. num ip-
 se etiam nobis te amare con-
 fiteris? Sanè quidem. teque
 præterea oro ut communem
 aliquam medicationem ex-
 cogites. Illud igitur Tele-
 phi facere necesse erit. Quid
 illud est quod dicis? Ut ad
 eum qui nos vulneravit re-
 uersi, ab illo medelam petā-
 mus.

ΔΙΚΗ ΦΩΝΗΝ-
ΤΩΝ.IUDICIUM VOCA-
LIVM.

ARGVMENTVM.

EST hic iusus valde festiuis atque elegans, ad exemplum iudicialis actionis composuit. Queritur enim Sigma de vi & iniuria Tau quod ab eo plurimum dictionibus spoliatur, & quasi de sua possessione deiciatur. Exordio benevolentiam capiat simulatione modestia, & excusando necessitatem suam, Deind per translationem ad Thesin venit. Nullam literarum suo loco & ordine mouendam esse. Hinc Iudicibus admonitum ut pro officio suo agant, & ceterarum ordinem atque dignitatem cuiusque conseruent, narratiunculam subiungit, qua confirmationem causa continet. Hanc postea longa primum enumeratione aliorum damnorum eidem sibi illatorum amplificat: deinde etiam collatione modestia sua, & illiusperulantia iumerga se, tum erga ceteros etiam homines, & quam idem etiam hominibus iniusum ac detestabile sit, docet.

Επὶ ἀρχόντος Λεισάρχου
Φαληρέως, Πυανεμῆανος
ἐβδόμησι μύρου, γραφῶν ἔδει-
το τὸ σῆμα πρὸς τὸ ταῦ ἐπὶ
τῇ ἐπὶ αὐτῶν φωνήντων, βίας ὑπαρ-
χόντων, καὶ ἀρπαγῆς, ἀφῆρῆαδ' αὐ-
λῆρον παύτων τῇ ἐν διπλῶν ταῦ.
ἐν τρεῖσι μύρων.

Imperate Aristarcho Pha-
lerco Non. Octob. litem
intendit Σ. σῆμα literæ T.
ταῦ apud septē Vocales Iu-
dices vi & raptui præfectas,
expoliari se dicens omni-
bus illis vocibus quæ per ge-
minum ταῦ efferuntur.

Ἐχει μὲν ὁ Φω-
νῆντα δικα-
σά, ὅλην ἡ δι-
κούμην ὑπὸ
τουταῖς τῇ ταῦ,
καταχρωμένου τοῖς ἐμοῖς, καὶ
καταίεροντος ἔνθα μὴ δεῖ, οὐ βαρέως ἔφερον τὴν βλάβην. καὶ

Donec, Iudices Vocales,
in paucis ab hoc ταῦ
iniuriarum affectus, cum re-
bus meis abuteretur, indeq;
auferret, vnde non par er-
rat: id ego damnum non
molestè tuli: quin etiam
nonnulla

περίκρουον ἔτι αὐτῶν λεγομένων
 ἔσθ' ἡ μετριοτήτος, ἢν ἔσθ' ἡ με
 εὐλαδύτης πρὸς τε ὑμᾶς, καὶ
 πρὸς ἄλλας συλλαβάς. ἔπει δ' ἔς
 πρὸς τὴν ἡλικίαν πλεονεξίας, καὶ
 αἰσῶς, ὥστε ἐφ' οἷς ἡσυχασα
 πλάκας, καὶ ἀγαπῶν, ἥδη καὶ
 σκληρὰ πρὸς βίαν ἔσται, ἀναγ
 νῶν αὐτὸ ἐν δυνάμει τῶν παρ
 οἱς ἀμφοτέρωθεν εἰδόντων ὑμῶν.
 δέος δ' ὑμῶν ἐστὶν ἡμῶν ὅτι ἡ ἀπο
 βλήτης ἐπερχομένη τῆς ἡμαυ
 τῆς τοῖς γὰρ πρὸς πρὸς τὴν ἡμῶν
 αἰσῶς ἡμῶν πρὸς τὴν ἡμῶν, ἀφ' ἧς
 καὶ τῆς οἰκίας ἀποθλίβεται καὶ
 πρὸς, ὡς ἐπ' ἑαυτοῦ δέον ἡσυχίαν ἀ
 γάγεται, μηδὲ ἐν γράμμασι
 ἀειμνήσεται, ἐν ἱστορίᾳ δ' κείσθαι
 ὡς ἐπ' ἑαυτοῦ. δέος δ' ὑμῶν ὡς ὑμῶν,
 ἢ διὰ τὸ ἔσθ' ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ τὰ
 ἡμῶν γράμματα ἡμῶν πείρας ἔχειν
 πρὸς φυλακῆς. εἰ γὰρ ἔσθ' ἡμῶν
 τοῖς βουλομένοις ἀπὸ τῆς κατὰ
 αὐτὰ τάξεως εἰς ἀλλοτρίαν
 βιάσθαι, καὶ τὸ τοιοῦτον ἔσθ' ἡμῶν
 ὑμῶν, ὡς καὶ ἐπ' ἑαυτοῦ καὶ τοῦ
 πρὸς γράσεται, ὡς ὁρῶν πᾶσα τέρ
 πει αἱ πυντάξεις τὰ νόμια, ἔσθ' ἡμῶν
 ἐφ' οἷς ἐπ' ἑαυτοῦ τὰ κατὰ ἀρχαῖς
 ἔσθ' ἡμῶν. ὅτι οὐτε ὑμῶν οἱ μὲν
 ποτὲ εἰς τοιοῦτον ἀμειλίχως τε καὶ
 παρὰ τὴν ἡμῶν, ὡς ἐπ' ἑαυτοῦ
 ἔσθ' ἡμῶν μὴ δέσθαι. οὐτε εἰ

nonnulla quæ dicebantur,
 me non audire simulavi,
 prae modestia illa, quam
 vos ipsi nostis me cum erga
 vos, tum erga ceteras sylla
 bas servare. Postquam au
 tem eo avaritiae & demen
 tia deuenit, ut non modò
 non sit contentum ijs quæ
 persæpe dissimulaui, verum
 etiam maiorem vim inferas:
 ipsa me necessitas cogit, ut
 accusem ipsum apud vos qui
 B utrumque nostrum nouistis.
 Non exiguus verò super ex
 clusione mea me inuasit ti
 mor. Nam cum prioribus
 facinoribus maiora semper
 addat, penitus tandem è
 propria sede me extruderet:
 ita ut parum absit, quin dum
 me tacitum contineo, ne vnà
 cù literis amplius annumè
 rer, & pari verfer in metu.
 Aequum est igitur, Iudices,
 non vos tantum, sed & reli
 quas literas ab hocce dolo
 sibi cauera. Enimverò si ve
 libet vnicuique, è suo ordi
 ne in alium solida vi licebit
 irrumpere, idque vos, sine
 quibus nihil planè scribitur,
 permiseritis: non video quo
 pacto sua quique ordines iu
 ra, iuxta quæ à principio
 constituti sunt, obtinebunt.
 Sed non existimo vos vnquā
 ad tantam incuriam ac de
 spectum progressuros, ut in
 καὶ θυφῆσθε ἢ ἀγῶνα ὑμῶν

ἔμοι παρελκειπλέον ὄσιν ἀδικυ-
 μύω. ὡς εἶδε καὶ τ' ἄλλων ἀν-
 κόπισαι τότε αἰτόλμα, ὅσους
 ἀρξάμενων παρενομεῖν. καὶ ἔτι
 αὖ ἐπολέμει μέχρι νῦν τὸ
 λάμβδα τῷ ῥῶ, διαμφισβη-
 τῆν περὶ τ' κίσησις, καὶ κεφα-
 λαλγίας. οὔτε τὸ γάμμα τῷ
 κάππα διηγωνίζετο, καὶ ἐς χεῖ-
 ρας μικρῶ δὲν ἤρχετο πολλά-
 κισ ἐν τῷ καφεῖν ὑπὲρ γα-
 φάλων. ἐπέπαυτο δ' αὖ καὶ
 πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενον
 τὸ, μόγις, ἀφαερεύον αὐτῶ,
 καὶ μάλιστα παρεκλέπειν. καὶ
 τὰ λοιπὰ δ' αὖ ἡρέμει συγχύ-
 σιως ἀρχαῶν παρενόμου. καλὸν
 γὰρ ἔχουσιν μύθον ἐφ' ᾧς τετύχηκε
 ταῖς ἐξω. τὸ δ' ὑπερβαίνειν ἐς ἃ μὴ
 εἶναι, λύοντός ἐστι τὸ δίχτυον. καὶ
 ὁ καὶ πρῶτος ἡμῖν τοὺς νόμους
 τάτους διατυπύσας, εἴτε Κά-
 δμωσ' ὁ νησιώτης, εἴτε Παλα-
 μέδης ὁ Ναυπλίου (καὶ Σι-
 μονίδη δ' ἔτι οἱ προσάπτουσιν τὴν
 παραμύθειαν ταύτην) οὐ τῇ
 ταῖς μόνον, καὶ ἢ αἰσθη-
 δεῖναι βεβαίονται δίδωσιν, E
 πρῶτον ἔσται, ἢ δεύτερον,
 ἀλλὰ καὶ τοιοῦτας, ἃς ἔχουσιν

iusta permittatis. Nec si licet
 prodideritis, mihi tamen ini-
 iuria laceffito negligenda e-
 rit. Atque utinam aliarum
 quoque literarum audacia,
 simul atque coeperunt leges
 A violare, repressa fuisset. Ne-
 que enim pugnaret ad hunc
 usque diem λάμβδα cum ῥῶ,
 disceptans de his vocibus
 κίσησις pumex, κεφαλαλγία
 capitis dolor. Neque etiam
 B γάμμα cum κάππα certamē
 iniisset: neque tam saepe ad
 manus ferme venisset in ful-
 lonis officina pro voce γα-
 φαλα. Desuisset etiam istud
 γάμμα cum λάμβδα dimicare
 particulā μόγις agere illi ex-
 torquens, imò suffurans.
 Aliæ etiam literæ confusio-
 nem legibus contrariam nō
 aggredierentur. Præclarum
 enim est unumquemque in
 D deo manere ordine quem sor-
 titus est: at ea, quæ non licet,
 transcendere, eius est qui ius
 & æquum violat. Et qui pri-
 mus vobis has leges expres-
 sit, siue ille fuerit Cadmus
 insularis, siue Palamedes
 Nauplij filius (quanquam
 nonnulli hanc prudentiam
 Simonidi tribuunt) non cā-
 tūm ordine dato, per quem
 sedes primariæ stabiliuntur, quænam prima, quænam se-
 cunda esse debeat, definiuerunt: verū etiam qualita-
 res vniuscuiusque nostrūm, virtutésque perspexerunt. Et

ἡμεῖς ἔχοντες, καὶ διώκοντες συνεί-
δον. ἔγὼ μὲν μὴ ὡς δικασταί, πλὴν
μὴ ὡς διώκοντες πρὸς τὸν καθ' ἑ-
αυτὴν διώκοντα φθονοῦν. ἡμι-
φόνους ὧν, πλὴν ἐπεὶ ἔχοντες, ὅτι ὡς
δικαστὴς εἰς τὸ ἀκούειν αἰτεῖται.
πρὸς τὸν ἑαυτὴν ἐνόμισαν ἔχον
μειρεῖν ἵνα τῶν πατέρων, οἷς ὁ
δὲ φωνὴν ὡς ὅστις. καὶ αὐτὰ μὴ
ὡς τὰ φωνήεντα φυλάσσιν
ἔχει τὸν νόμον τούτοις. τὸ ὅτι
τὰς τούτοις, ἔγὼ ἔχον αὐτὸ χεῖρ-
ον ὀνομάσκει ῥήματι, ἢ ὡς κα-
λεῖται, ὁ μὲν τὸν θεοῦ, εἰ μὴ
ἔγὼ μὲν δύο σωμάτων ἀγαθῶν,
καὶ καὶ ποτὲς ὁρῶνται, τὸ
τε ἄλφα, καὶ τὸ υ, καὶ αὐτὸ
καὶ μόνον. τὸ οὐκ ἐπὶ τῶν
μὲν ἀδικεῖν μετὰ τῶν
ποτὲ βλασφημῶν, ὀνομάσκει
μὴ, ἔγὼ μὲν ἀπλάσσει πα-
τήρην, ὡς διώκων ὅτι ὁ μὲν σω-
φρονῶν ἄμα καὶ ὡς ὁρῶνται,
ὡς μακρὴ φέρει πλὴν ὡς ποτὲ
πλεονέχειν: ὅθεν ὅτι καὶ ἀπὸ π-
ρὸς ἀφ' ἑαυτοῦ, ὡς λέγειν.
Ἐπὶ δὲ μοῦ ποτὲ Κυβέλω. τὸ
δὲ ὅτι πρὸς τὸν καὶ ἀνδρῶν, ὡς
ποτὲ ὡς ἐπὶ τοῦ λόγου, Ἀθη-
ναίων. ἐπὶ δὲ μὲν ὅτι καὶ τὸ κρά-
τος ἔσθ', γεννῶν τὸ βέλτιστον.

vobis quidem, iudices, ma-
iorem tribuerunt honorem,
quia per vosmetipsos sonū
edere potestis. Semi-vocali-
bus verò secundum à vobis
locum concesserunt, quia,
ut audiantur, accessione ve-
stra egent. Ex omnibus et-
iam literis, quibusdam for-
tem infamam sancierunt;
mutis scilicet & voce carē-
tibus. Has itaque leges per
vos Vocales conservari de-
cet. Hoc vero τῶν (non e-
nim ipsum peiori vocabulo
appellare queam, quàm eo
quo nominatur, quod qui-
dem per Deos immortales,
nisi si duæ ex vobis conue-
nisset aspectu decoræ & bo-
næ, ἄλφα & ὑψιλον, non audi-
retur quidem) hoc inquam
ausum est maiori me iniuria
afficere quàm unquam aliàs,
adnitens à nominibus & ver-
bis patrijs me extrudere, si-
mul etiam ex conjunctioni-
bus ipsiis, & præpositioni-
bus expellere, ut perferre nō
amplius possim immanem
istam avaritiam. Verùm iam
dicendi tempus est, unde &
à quibus iniuriæ initium du-
xerit. Peregrinabar olim in
Cybelo (id oppidulum est
non iniucundum, colonias
ut fama obtinet, Athenien-
sium) ac ducebam mecum

resistantissimum Rho, videretur meorum optimum.

κατηγόμην ὃ παρὰ κωμῶδιων
 πνιπνιτῇ, Λυσίμαχος ἐκα-
 λεῖτο, βοιώπιο μὲν ὡς ἐφάνετο
 τὸ γῆρας ἀνέκαθεν, ἀπὸ μείσε
 ὃ ἀξίειντι λέγεσθαι ἢ Ἀττικῆς. Α
 παρὰ τῆς δὴ τῷ ξένῳ πλὴν τῆ
 ταῦ τῆς πλεονεξίας ἐφώρε-
 σα. μέγχι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπὶ χί-
 ρει τετταράκοντα λέγειν ἀπο-
 σεῖν μετ' οὐλγεθρημύων μοι, Β
 σωήθειαν ὦ μὲν σωτῆρα μ-
 ῶν γεγεμμάτων. ἔπ' ὃ τῆ-
 μαρὸν καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμα-
 νον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, καὶ οἰ-
 σὸν μὲν μοι τὸ ἄκουσμα, καὶ οὐ C
 παύειν ἐδακνόμεν ἐπ' αὐτοῖς.
 ὁπότε ὃ καὶ ἐκ τούτων ἀρξά-
 μῃον ἐτάλμυσε κατ' ἴτερον εἰ-
 πεῖν, καὶ χάπυμα, καὶ πίπλαν,
 εἴτα ἀπερὶ θριάσαν, καὶ βασί- D
 λιπλαν ὀνομάζειν, ἐμετρίως ἐπὶ
 τούτοις ἀγανακτῶ. καὶ πῆμαρα-
 μαί, δεδιδὸς μὴ τῷ χρέιν καὶ
 τὰ σῦκα τῷ κατὰ πρὸς ὀνομασίῃ. καὶ
 μοι πρὸς Διὸς ἀδύμου π, καὶ
 μεμονωμῶν τ' βοηθησόντων, E
 σύγχρωτε ἢ δικαίως ὀργῆς. οὐ
 γὰρ ὅτι τὰ μικρὰ καὶ τὰ τυχεύοντα
 ὄσιν ὁ κίνδυνος, ἀφαιρουμῶν
 τ' σωήτων καὶ σωεργολακόντων
 μοι γεγεμμάτων. κίσας μου
 λάλῃ ὄνεον, ἐκ μέσων ὡς ἔπος
 εἰπεῖν τ' κόλπων ἀρπάσαν, κίτ-

diuertebam verò apud ποδ-
 tam quendam Comicum,
 Lysimachum nomine, Βασί-
 tium illum à maioribus, ut
 apparebat, qui se tamen è
 media Attica oriundum dici
 affectabat. Apud hunc hos-
 pitem huius ταῦ avaritiam
 deprehendi. Etenim quādiu
 paucis manus iniecit, dicēdo
 τετταράκοντα quadraginta ex-
 uens me cognatis literis, eam
 esse literarum coalumnarum
 cōsuetudinem existimabam.
 Præterea cū hanc vocem
 τῆμαρὸν & similes attraheret,
 suāque esse diceret, erat ea
 res auditu mihi tolerabilis,
 nec me vehementer morde-
 bat. Verū postquā sump-
 to ab ijs initio eò venit au-
 daciæ, ut κατ' ἴτερον, χάπι-
 μα & πίπλαν pronunciaret,
 deinde deposito omni pu-
 dore βασίλιπλαν appellaret,
 nō parum ob hæc indignor,
 & stomachor, veritus ne
 quis etiā temporis successu
 σῦκα τῷκα vocet. Ac per Ιο-
 uem animum mihi despon-
 denti, atque auxiliatoribus
 destituto, iustam iram qua-
 so condonate. Cū enim af-
 fueris ac familiaribus meis
 literis sim spoliatus, nō par-
 uo vilique versor in pericu-
 lo. Garrulam meam avem
 κίσας, medio, quod aiunt,

τῶν ὀνομασθῶν. ἀφείλετο δέ με
 φάσκει ἅμα νήσους τε, καὶ
 παλάμους, ἀπαγόμενοντος Αρι-
 στάρχου. ἀφείλασσι δὲ καὶ με-
 λίσσας ἐλάσας. ἐπ' Ἀθηναίῳ A
 δὲ ἔειπε, καὶ ἐκ μέσης αὐτῆς
 εἰσέπαιον ἀόμως Τμηττόν,
 ὅροντος ὁμῶν, καὶ τῶν ἄλλων
 συλλαβῶν. ἀλλὰ τί λέγω ταῦ-
 τε; Θεσσαλίας με ἔββαλεν B
 ὅλος, Θεσσαλίαν ἀξίῳ λέγειν,
 καὶ πᾶσαν ἀποκεκλεισμένην ἢ
 δαίαντα, οὐδὲ τῶν ἐν κήποις
 φειχέμενον οὐντων. ὡς τὸ δὴ
 λεγόμενον μηδὲ πάσυχον C
 μοι καταλιπεῖν. ὅτι δὲ ἀνέξι-
 κατόν μοι γράμμα, μαρτυ-
 ρήσιν μοι καὶ αὐτοὶ μηδέποτε
 ἐγκαλίσαντι τῷ ζῆτι, σμά-
 ρθον ἀπεσπάρτη, καὶ πᾶ- D
 σαν ἀφελόμενῳ τῷ σμύρναν.
 μόντε τῷ ζῆτι, πᾶσαν παρεβάντι
 σμύρναν, καὶ τὸν ἀναιρεσέει
 ἢ τῶν ὀνομασθῶν Θεκυδίδην
 σίμμαχον. τῷ μὲν γὰρ γείτονί
 μου ἦν τοσούτων, συγγνώμη καὶ E
 παρ' αὐτῷ φυτεύσαντι μου τὰς
 μαρρίνας, καὶ πᾶσαν τὴν με ποτὲ
 ὑπὸ μαλαγρολίας ἐπὶ κόρην.
 λέγω μὲ τοῖς τοῖς. τὸ δὲ ταῦ
 τῶν, σκοπεῖσθαι ὡς φύσει βίαι-
 colaphum ἐπὶ κόρην in maxillam illiserit. Ac talis quidem
 ego sum. Vt verò ταῦ illud etiam adversus reliquas litte-

sinu abreptam, χίτην deno-
 minavit. Quinetiam φάσαν
 palumbum, cum νήσους ana-
 tibus, & κοσούφοις merulis, in-
 terdicente Aristarcho, eri-
 puit mihi. Porro non paucas
 μέλισσας ἀφείλασσι detraxit. In At-
 ticā etiam venit, & ex media
 illa montem Hymettum ini-
 iuste sustulit, id vobis ipsis,
 alijsq; syllabis cernentibus.
 Sed quid ista commemoro?
 tota Thessalia me expulit,
 eamque dici vult Θεσσαλίαν.
 denique me omni θαλάσῃ
 mari exclusit: neque οὐντων
 ipsis, βερύχου ὁρῶντων, reper-
 cit: ut iam quod vulgò dici
 solet, ne πάσυχον παλιν qui-
 dem mihi reliquerit. Iam
 verò quòd litera sim iniuria-
 rum patiens, vos ipsos testes
 appello: quæ nunquam Zeta
 accusarim etsi smagadum
 mihi detraxerit, totāque
 Smyrna me priuarit: Neq; ip-
 sum Χγ quāvis omnem σμύ-
 ρνῃν violarit, ipsūque
 Thucydidem, talium quorū-
 dam scriptorem, habeat pa-
 tronum. Nam Rho meo vi-
 cino venia dāda quòd agro-
 tarit, & meas apud se μαρρίνας
 myrtos plantarit, & aliquan-
 do atra bile percitum mihi

ον καὶ πρὸς τὰ λοιπὰ. ὅτι ὃ οὐ-
 δὲ τ' ἄλλων ἀπὸ τοῦ γραμμα-
 των, ἀλλὰ καὶ τὸ δέλτα, καὶ τὸ
 θήτα, καὶ τὸ ζήτα, μακρὰ δὲν
 πάντα ἡδίκησι τὰ σοιχεῖα, ὁμ-
 τά μοι καλεῖ τὰ ἀδίκηθύντα
 γράμματα. Ακούετε φωνήεντα
 δικασαί, τὸ μὲν δὲ λέγοντος,
 ἀφείλετό μοι τὴν ἐνδελέχει-
 αν, ἐντελέχειαν ἀξίῳ λέγε-
 σθαι παρὰ πάντας τοὺς νόμους;
 ἢ θήτα κρούοντος, καὶ ἡ κε-
 φαλὴς τὰς τρεῖς πύλλοντος
 ἐπὶ τῷ ἡ κολοκυῶν ἐς ἐρηθῆ;
 ἢ ζήτα, τὸ σείζειν, καὶ σαλ-
 πίζειν, ὡς μηκέτ' αὐτῷ ἔειναι
 μηδὲ γρύζον; τίς αὖ τούτων
 ἀσάρετο; ἢ τίς ἔαρκέσει δίκην
 πρὸς τὸ πονηροτάτον τοῦτ'
 ταῦ; τὸ ὅ, ἂρ' οὐ τὸ ὁμόφυλον
 τ' σοιχείων μόνον ἀδικεῖ ἥσους,
 ἀλλ' ἡδὴ καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπινον
 μεταβέβηκε, τουτονὶ ἡ τέρας.
 ἢ γὰρ ἐπὶ πρὸς μὲν αὐτὸν κατ'
 ἐνδὺ φέρεται τῆς γλώσσης.
 μᾶλλον ὅ, ὡς δικασαί, μεταξὺ
 γὰρ μετὰ τὴν τὰ τ' ἀνθρώπων
 πράγματα ἀέμνησεν ὅτι ἡ
 γλώσσης, ὅτι καὶ ταύτης μετὰ
 μέρεσιν ἀπλάσσει, καὶ γλῶτταν
 ποιεῖ τὴν γλῶσσαν. ὅ γλῶσσης
 γλῶττις νόσημα, ταῦ. ἀλλὰ με-

ras est violentum sua natura,
 spectemus: nec ab alijs ab-
 stinuit: verum & δέλτα, &
 θήτα & ζήτα ipsum, omnia
 que propemodum elementa
 offendit. Accerse mihi ele-
 menta ab isto iniuriam passa.
 Auscultate Vocales iudices
 Delta quid dicat. Sustulit
 mihi meam ἐνδελέχειαν, &
 ἐντελέχειαν, quod legibus
 omnibus adversatur, vult
 pronunciari. Audite θ. theta
 vs plangat, & capillos vellat
 eo quod κολοκυῶν, ἐνερ-
 βια, sibi sit adempta. Audite
 ζ. zeta vt ἐδqueratur se frau-
 dari verbo σείζειν fistula ca-
 nere, item hoc σαλπίζειν,
 tuba canere, ita vt iam non
 sibi liceat γρύζον, hiscere.
 Ecquis ista ferat? aut quæ
 pœna sat grauis erit huic ταῦ
 D. scelestissimo? Verum hoc nō
 tantum sibi cognatū genus
 elementorum lædit, sed iam
 etiam ad humanum genus
 transiit, hoc quidem modo.
 Neque enim ipsos linguis
 recta ferri sinit, jmo verò,
 E. iudices, interim enim res
 humanæ me monuerunt
 γλῶσσης lingua, quod huius
 me parte abegerit, & γλῶτταν
 γλῶτταν, fecerit. ὅ linguæ
 verè vitium ταῦ! At iterum

καί τι μαι πάλιν ἐπ' ὁμοῖον, καὶ
 πῶς αὐτοῖς σιναγορεύσω
 ἱσθῆναι αὐτοὺς πλημμελεῖ.
 ἱσχυοῖς γὰρ πῶς σφελῶν καὶ
 παρὰ πῶς αὐτῶν τὴν φωνὴν
 ἐπιχειρεῖ, καὶ ὁ μὲν π. καλὸν A
 ἰσθῆναι, καλὸν ἐπὶ τῇ βούλει τα,
 π. ὅ, παρὰ πῶς ὁ, καλὸν ἐπὶ τῇ
 αὐτῶν αἰσχυρῶς, ἐν ἅπασιν
 αἰσχυρῶς ἔχει ἀξίῳ. πάλιν
 ἔπειτα ἐπὶ κλήματος διαλέγε-
 ται, τὸ ὅ, τλῆμον γὰρ ὅτι ἀλη-
 θές, τλῆμα πεπνυγμένος τὸ κλή-
 μα καὶ ἐ μόνον γε τὸν τυχόντα
 ἀδίκῃ, ἀνδρῶν καὶ τῶ μεγάλῳ
 βασιλεῖ, καὶ γλῶ καὶ δαλασ-
 σαι ἔχει φασί, καὶ ὁ αὐτῶν φύ-
 σιος ἐκστῆναι, τὸ ὅ, καὶ τοῦτο
 ἐπιβλέπει. καὶ Κύρον αὐτὸν C
 ὅτι, τῶρον πῶς ἀπέφηνεν. οὕτω
 μὲν οὕτως ὅσον ἐς φωνὴν αὐτοῦ
 πῶς ἀδίκῃ, ἔργῳ ὅ πῶς; κλά- D
 νησι αὐτοῖς, καὶ τὴν αὐτῶν
 πύχλω ὁδύονται, καὶ Κάδμου
 καταρῶνται πολλάκις, ὅτι τὸ
 πῶς, ἐς τὸ ὅ σφελῶν ἡρώς παρ-
 ἰστα. τῶ γὰρ τοῦτου σώματι
 φασί τὸν τυραννῆος ἀκολουθεῖ- E
 σσεται, καὶ μιμηταδμοῦς αὐτοῦ
 τὸ πλάσμα, ἔπειτα ὁμοῖον
 τῶν αὐτῶν ξύλα τεκίναντας, ἀν-
 κιστοῦς, postea simili figura cruces fabricasse quibus

ad illud me conferam, & ho-
 minibus patrocinar in ijs
 in quibus adversus ipsos pec-
 cat. Nam quasi quibusdam
 vinculis illorum vocem tor-
 quere & discerpere conatur.
 Proinde si quis aliquid pul-
 chrum intuitus καλὸν dicere
 velit, hoc τῶ irruens τὰ ὅ
 enunciare cogit, adeò cupit
 in omnibus primas sedes
 obtinere. Rursum alius ὅτι
 κλήματος de palmitē differit:
 hoc autem τῶ (quippe ex-
 rumnosum verè est) τλῆμα
 fecit quod erat κλήμα. Nec
 plebeios tantum homines in-
 iuria afficit: sed iam etiam
 magno illi Regi, cui & mare
 & terram cēssisse dicunt, suis-
 que naturis excessisse, istud
 inquam tali regi insidiatur,
 quem, cum sit Cyrus, Tyrum
 pronunciandum exhibet.
 Hunc itaque in modum
 quantum ad vocem attinet,
 homines offendit: sed re ip-
 sa, quomodo? Plorant mor-
 tales, ac suæ sortis vices de-
 flent, & Cadmum sæpe diris
 prosequuntur, propterea
 quod τῶ in genus elemen-
 torum adduxerit. Aiunt e-
 nim tyrānos eius literæ cor-
 pus secutos, atque figuram

ἄνθρωποι ἀνασκολοπῶσιν ἐπ' αὐτά. ἀπὸ δὲ τούτου, καὶ τῷ τεχνήματι τῷ πονηρῷ πλὴν πονηρὰν ἐπωνυμίαν συνελθόντων οὐκ ἀπαύτων ἕνεκα, πόσων θανάτων τὸ ταῦν ἄξιον εἶναι νομίζετε; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι δικαίως τὸ το μόνον ἐς πλὴν τῶ ταῦ πινυρίαν ὑπολαμβάνειν, τὸ τῷ γήματι τῷ αὐτῷ πλὴν δίκῃ ὑποχεῖν. ὃ δὲ σωρὸς εἶναι, ὑπὸ τούτου μὲν ἑδημοურῶσθαι, ὑπὸ δ' αὖ ἀνθρώπων ὀνομάζεται.

homines affigerent. indeque huic sceleratæ fabricæ improbam appellationem obuenisse. Ob hæc igitur omnia quot mortis generibus dignum esse ταῦ istud censeatis? Equidem existimo meritò hoc solum ad supplicium ipsis ταῦ relinqui ut poenā in sua illa figura sustineat, quæ sanè, ut crux esset, istius opera effectum est: & sic ab hominibus appellatur.

ΤΙΜΩΝ, Η ΜΙΣΑΝ-

ΘΡΩΠΟΣ.

TIMON, SIVE,

MISANTHROPOS.

ARGUMENTVM.

HOC Dialogo de Diuitijs tractatur. Quis scilicet verus Diuitiarum usus sit, & quomodo retineantur. Quibus potissimum obveniant, & quales reddant possibiles. Occasione Dialogi à personâ Timoni sumpta est, quem Athenienses, quod inhumanus planè esset, hominumque congressus ac societatem vitaret, imò etiam publicum malum gauderet, μισῶν ἄνθρωπον appellarunt: cuius mortui quoque sepulchrum (ut scribit Suidas) inaccessum & iniuium factum fuit, cum mare, tanquam ipsu quoque perosum illius inhumanitatē, inundatione eam terra partem, ubi sepultus erat, à reliqua abstraxam seclusisset. In quo & tale Epitaphium inscriptum fuisse fertur.

Hic iaceo, vita miserâque inopique solutus,

Nomen ne quaras, sed malè tute peri.

Huic igitur Timoni similes reddi & diuites, videntur intelligere velle Lucianus, utpote quos diuitia & fastuosos & insolentes, & planè barbaros efficere consueverunt. Fingit autem ab initio diuitem

fuisse, sed ob liberalitatem, & quod absque iudicio in quæsum vici-
nium esset, ad paupertatem redactum esse. Quam rem cum Iupiter
ex ipsius querela, qua cum illo exposulando, in hominum maliciã
& ingratitude a principio inuehitur, cognouisset, misertus il-
lius, eo quod & indeos pius fuerat, & multa illi sacra peregerat,
diutem denique facere statuit, ac Plutum cum thesauro ad ipsum mis-
sit. Qui principio ire detrectat, ostendens illum sua culpa pauperẽ
factum esse, & cum talibus hominibus minimè per durare se possẽ,
atque a quẽ odisse eos, ut sordidos atque auaros illos, qui nunquam
omnino se mutantur.

Mediocritate enim utendi se gaudere. Atque hic locus usum
diuitiarum, & quomodo conseruari eadem debeant, docet. Deinde
cum Iupiter in sententia persisteret, atque ita Plutus ducente
Mercurio ad Timonem proficisceretur, inter eundem fingitur
claudicare. Ibi, interrogante Mercurio, causam eius rei reddit,
quid quoties à Ioue mittatur, tardè incedat, neque videat quor-
sum eat, neque norit ad quos eat: quoties autem à Dite mittatur,
etiam alatum esse. Quo figmento significare videtur, improbos ac
malos semper melioribus successibus frui: probos autem, & à Ioue
dilectos, aut nunquam, aut tardè in hac vita felices ac diuites
fieri. Postremò interrogatus à Mercurio, cur deformis ac pallidus,
tantopere ametur ab hominibus, respondet, Inscitia, ac cecitate il-
lorum hoc fieri. Atque ibi cum hos, tum alios effectus suos exponit, quã
omnia postremò ab Ioue, & quasi ipsa re comprobantur, dum Timo-
nem ab iniuria, Plutum rejcere atque auersari fingit, ut pate ex
paupertate modestum ac temperantem iam factum, & agnoscentem
superiora mala, in qua ex Diuitiarum copia inciderat. Mox eun-
dem acceptum cum summa cura asseruare, tumidumque & insolentem,
omnes alios homines vitare atque contemnere. Adde tum ad
finem etiam Adulatoribus, scurris, assentatoribus, sycophantis,
sumi venditoribus, & id genus alijs, qui ut corpus umbra, sic ipsi
diuitias atque fortunam comitantur.

τιμων.

Ζεῦ φίλε, καὶ
ξένε, καὶ ἑται-
ροί, καὶ ἰσῆες,
καὶ ἀστροπῆται,
καὶ ὄρεαι, καὶ νε-
κυνήρετα, καὶ ἱερὰ δούπη. καὶ

Timon.

ΙΥΠΙΤΕΡ Philie,
hospitalis, sodali-
tie, domestice, ful-
gurator, iuramenti
præses, nubicoge, grandis-
strepe, & si quod aliud tibi

οἱ π σὲ ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι
 ποιηταὶ χαλῦσι, καὶ μάλιστα οὔ-
 ται ἀπορώσι πρὸς τὰ μέτρα,
 τότε γὰρ αὐτοῖς πολυφώνημος γ-
 νόμμος, ἡσυχίῃς τὸ πίπλον^A
 πῶ μέτρου, καὶ ἀναπληρεῖς τὸ
 κεχρηγὸς πῶ ρυθμοῦ, πρὺ σοι γυνῶ
 ἢ ἑισμαρμαρὸς ἀσραπῇ, καὶ ἡ
 βαρύβρομος βροντῇ, καὶ ὁ αἰ-
 θαλός, καὶ ἀγρήεις, καὶ σμερ-^B
 θαλός κεραινός; ἅπαντα γὰρ
 ταῦτα λῆξες ἥδη ἀναπέφηνε,
 καὶ κεχρηγὸς ποιητικὰς ἀτεχνῶς,
 ἔξω τῶ πατάγρου^τ ὀνοματων.
 τὸ δ' αἰοίδιμόν σου, καὶ ἐκνέβ-^C
 λον ὄπλον, καὶ πρὸ χειρὸν, καὶ
 αἰδ' ὅπως τινέως ἀπίσβη, καὶ
 ψυχρὸν ὄψι, μηδὲ ὀλίγον σπιν-
 θίρα ὀργῆς καὶ τῶν ἀδικοῦντων
 διαφυλάττον. θαπὼν γυνῶ τῶν^D
 ἐπορχεῖν πρὸς ἐπιχειρῶντων
 ἑωλον θρυαλλίδα φοβηθεῖν αὐτῶν,
 ἢ τίμω τῶ παιδαμάτορες κα-
 ραυνοῦ φλόγα. ἔγω θαλόν πικρὰ
 ἐπανατείναντα δεικνύς αὐτοῖς,
 ὥς πῦρ μὲν, ἢ κεχρηγὸν ἀπ' αὐτῶ^E
 μὴ δεδιέναι. μόνον δ' ὅτι οἶ-
 ναι ἀπολαύειν τῶ τραύματος,
 ὅτι ἀναπληροῦσιν^τ τῆς ἀσβό-
 λου. ὥς ἥδη διὰ ταῦτά σοι καὶ
 ὁ Σαλμωνεύς ἀντιβρονταῖ ἐ-
 τόλμα, καὶ παῖν τοι ἀπὸ θανάτου ὡν
 πρὸς ἔγω ψυχρὸν τίμω ὀργῇ Δία, θερμοῦργος ἀνὴρ, καὶ μετα-

cognomē attonici poetatri-
 buunt, maximè quum hæret
 in versu (Nam tū illis mul-
 ti nominis factus, carminis
 ruinam fulcis metricque hia-
 tum imples) vbi tibi nume
 magnicrepum fulgur, gra-
 uifremum tonitru? vbi ar-
 dens, candens, ac terrificum
 fulmē? Nam hæc omnia iam
 nugas esse apparer, fumum-
 que poeticum, nec omnino
 quicquam præter nominum
 strepitum. Sed decantatum
 illud tuum telum eminus
 feriens, & promptum, nescio
 quomodo penitus extinctū
 sit, & frigidum, & ne mini-
 mam quidem scintillam iræ
 contra nocentes asseruarit.
 Itaque quiuis ex his, qui pe-
 ieraturi sunt, citiùs extinctū
 ellychnium metuerit, quàm
 flammam fulminis cūcta do-
 mantis: ita titiōnem quem-
 priam in ipsos vibrare videris
 vt nec ignem, nec fumum ex
 ipso manantem pertimescās:
 sed hoc solum ex vulnere
 putent sibi inferri nocumē-
 tum, vt fuligine complean-
 tur. Quibus rebus factum
 est, vt iam Salmoneus tibi sit
 ausus etiam obtonare: neque
 id admodum ab re: quippe
 aduersus Iouem vsque adeò
 frigidum, vir ad facinorū
 feruidus, audaciāque tumi-

Δία, θερμοῦργος ἀνὴρ, καὶ μετα-

λαιχούριμος. πῶς γὰρ, ὅπου γὰρ
 ἔμελλε ὑπὸ μακροχρόνῳ κα-
 τὰς οὐδὲν ὅς ὅτε τῶν ἐπιπορευ-
 τῶν ἀκούεις, ὅτε πᾶν ἀδικου-
 ναι ἐπισκοπεῖς. ἀλλήμῃς δ', καὶ A
 ἀμβλυόπεις πρὸς τὰ γηρόμα-
 τα, καὶ τὰ ὄντα ἐκκεκρωται,
 ὅπως οἱ παρὲν κακότες. ἐπεὶ
 πᾶς γὰρ ἐπὶ, καὶ ὁξύθυμος ὢν, καὶ
 ἀμείων ἢ τῷ ὀργῶν, πολλὰ καὶ B
 τῶν ἀδίκων, καὶ βιαιῶν ἐπιτί-
 λειν ἔμελλε ἡμῖς τότε πρὸς ἀν-
 τὸν ἐκείνην, ἀλλ' αὖτ' ἐνερ-
 γῶς πάντως ὁ κεραιὸς ἦν, καὶ
 ἡ ἀρετὴ ἐπὶ τῷ, καὶ ἡ βροτὰ C
 ἐπαταρῆτο, καὶ ἡ ἀσραπὴ σιμ-
 χῶς ὡς εἰς ἀκροβολισμὸν,
 ὡς ἐκ τῆς οὐραίας. οἱ σεισμοὶ δ',
 κοσμηδόν. καὶ ἡ χιὼν, σωρη-
 δόν. καὶ ἡ χάλαια, πτερυδόν. D
 καὶ ἡ τοῖς φορητικῶς διαλέγω-
 μαι, ὑπὸ τοῖς τῶν ῥαυδαῶν, καὶ
 βίαιον. πῦρ μὲν ἐκ τῆς ἐσθλῆς.
 ὡς τῆς αὐτῆς ἐν ἀκαρεῖ χέρον
 ναυαγία ἐπὶ τῷ Δευκαλίωνος E
 ἦν, ὡς ὑποβρυχίων ἀπεί-
 πον ἐκταδεδυκότων, μόγις ἐν
 πικρῶν περὶ σπῆλαι πρὸς
 ἐκείνῃ τῷ Λυκαρῶν, ζῶν-
 τιν ἐν τῇ ἀνθρώπινου ἀνθρώ-
 πῳ διαφυλάττον ἐν ἐπιγῆν
 καὶ μὴ μείζονος. τοὶ γὰρ τοὶ
 ἐκείνου τῆς ῥαυδαίας τῆς

dus. Quidni enim faciat, ubi
 tu perinde ac sub mādtagora
 dormis? qui neque peccan-
 tes audias, neque flagitiosos
 observes: sed cæcutias lippi-
 tudine, & hallucineris ad ea
 quæ fiunt, aurēsque tibi ob-
 surduerint, quemadmodum
 iis qui senio confecti torpēt.
 Quandoquidem cum iuue-
 nis adhuc esses, acrique ani-
 mo, & vehemens ad iracun-
 diam, permulta in homines
 maleficos & violentos facie-
 bas: Neque tum unquam cū
 illis inducias agitabas, sed
 perpetuò fulmen erat in ne-
 gocio, & ægis cōcutiebatur,
 obstridebat tonitru, fulgur
 cōtinēter iaculorum in mo-
 rem denissimè ex edito loco
 deuolantium torquebatur,
 terræ quassationes cribri in-
 star frequentēs, nix cumula-
 tum, grando saxorū in morē,
 atque ut tecum grandius lo-
 quar, imbrēsque rapidi &
 violenti, ac flumen quotidie
 exundans. Hinc tantum re-
 pēte Deucalionis ætate nau-
 fragium ortum est, ut omni-
 bus sub aqua demersis, vix
 vnica scaphula seruaretur,
 quæ in montem Lycorē
 appulit, humani generis
 quasi scintillulas qualdam
 seruans, vnde sceleratius et-
 tiam genus propagaretur.
 Quare dignū socordia præ-

χεῖρας κομίζῃ παρ' αὐτῶν, ἔτε
 δύνοντας ἐπὶ σοὶ πνός, ἔτε σφ-
 φανοῦντος, εἰ μὴ τις ἄρα πάρ-
 ερρον ὀλυμπίων. καὶ ἕτος, ἔ-
 παύσιν ἀναγκάσει ποιεῖν δικάων,
 ὅτ' εἰς ἔδος τι ἀρχαῖον σιωτῇ-
 δῶν. καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνον σε
 ὦ δειῶν γηναῖότατε, ἀποφαίνε-
 σι, παρῳσάμενοι τῆς τιμῆς. ἐγὼ
 λήγειν ὁποῦναις ἔδῃ σου τ' νεῶν
 σιουλῆκασιν. οἱ γὰρ, καὶ αὐτῶ σοι
 τὰς χεῖρας ὀλυμπίαν ἐπιβε-
 βλήκασι. καὶ σὺ ὁ ὑπερβέμετις
 ὀκνησας, ἢ ἀνὰ σῆσαι τὸν κύ-
 νας, ἢ τὸν γείτονας ἐπικαλέσα-
 ᾶς, ὡς βοῶνδ' ἐρμήσαντες, αὐ-
 τὸν συλλάβοιεν, ἐπὶ ὀσχευαζο-
 μένους πρὸς τὴν φυγὴν. ὅτ' ὁ
 γηναῖος, καὶ γηνατολέτωρ, καὶ
 πιτανοκράτωρ, ἐκάθιστο, τὸν
 πλοκάμους πεικίειρόμενος ὑπ'
 αὐτῶν, δικάστην κεραιὸν
 ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα ποίουν
 ὦ θαυμάσιε, πνίκα παύσονται
 ἕτως ἀμαλῶς παρῳάμενα; ἢ
 τότε καλᾶσις τὴν ποσάπτω
 ἀδικίαν; πόσοι φαέδοντες, ἢ
 δευκαλίωνες, ἱκανοὶ πρὸς ἕ-
 πως ὑπεραντλον ὕβειν ἥδε εἰς;
 εἴα γὰρ τὰ κοινὰ ἑάσας, τὰ μὰ
 εἶπω, τοσούτοις Ἀθηναίων εἰς
 ἕψος ἄρας, καὶ πλουσίους ἐκ
 πειρεσιῶν ἀποφῆας, καὶ πᾶσι

mium ab illis reportas, cum
 nemo iam tibi sacra faciat,
 nec coronas offerat, nisi si-
 quis obiter in Olympiis:
 qui quidem non admodum
 necessariam rem facere sibi
 A videatur, sed priscum quen-
 dam ritum observare: ac pe-
 ne Saturnum, ὁ Deorum ge-
 nerosissime, te reddunt, ma-
 gistratu amouentes. Omittō
 dicere, quoties iam templū
 tuum sacrilegio cōpilarint:
 B quum tibi etiam ipsi manus
 in Olympiacis admoliti sūt.
 Interea tu altifremus ille, a-
 deò piger fuisti, ut neque
 canes excitaris, neque vici-
 nos aduocaris, qui opitu-
 lantes tibi illos comprehen-
 C derent, cum adhuc ad fugā
 se compararent. Sed gene-
 rosus ille, gigantū extinctor,
 & Titanum victor sedebas,
 fulmen decemcubitale, dex-
 tra tenens, quum tibi cæsa-
 ries ab illis circūtonderetur.
 D Hæc igitur, ὁ præclare,
 quādo tam securè despiciere
 defines? quando de tantis
 maleficiis pœnas sumes?
 Quot Phaëthōtes, aut Deu-
 caliones, satis idonei sint ad
 expiandum tam inexhaustā
 E morū improbitatē? Etenim
 ut communibus omissis, de
 meis verba faciam. Ex quo
 tam multos ex Atheniensī-
 bus in sublime euexi, & di-
 uites ex pauperrimis reddi-

τῆς Διομήδοις ἐπικυρήσας,
 μέλλει δ' ἀδρόαν ἐς ἐνεργείαν
 τὴν φίλων ἐκχέας τ' πλεῖστον,
 ἐπιδὲ πίνης διὰ ταῦτα ἐγρό-
 μῳ, ἐὰν ἐπ' αὐτὴν γυναιζόμεαι A
 πρὸς αὐτὴν, ὅτε προσβλέπουσιν
 αἱ τῶς ὑποπίνουσιντες, καὶ πρὸς
 αὐτῶντες, καὶ τῷ ἐμῷ νῦ-
 μετος ἀπορημένοι. ὅς μ' αὖ ποῦ
 καὶ εἰδὼ βαδίζων ἐντύχοιμ B
 πρὶ αὐτῶν, ὅσῳ πινὰ σήλω
 τελευτήν κ' ὅππῃαν, ὑπὸ τῷ
 χέρτι ἀνατρεψάμεν ὅλῳ παρέρ-
 χεται, μηδὲ ἀναγόντες, οἱ δὲ,
 καὶ πρὸς αὐτὴν, εἰδόντες, ἐτέραν C
 ἐκβένονται, δυσάπῃστον, καὶ
 ἀποτρέπουν δέμας ὅψιδαι
 ὑπολαμβάνοντες, τὸν δ' αὖ πρὸς
 πολλὴν αὐτῶν, καὶ ἐνεργείῳ
 αὐτῶν γήμῳ. ὅς αὖ ὑπὸ τῷ D
 καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῷ ἐχθ-
 ρῷ τραπόμενος, ἐναλάμενος
 διεσείρας, ἐγείρομαι τῷ γῶν,
 ὑπὸ μῶδος ὀβολῶν τεσσάρων, τῇ
 ἐρημῳ, καὶ τῇ διέλλῃ πρὸς E
 φιλοσοφῶν ἐνταῦθα. τὸτο
 γοῦν μοι δοκῶ κερδαίνειν, μη-
 κίτι ἔμελλε πολλὰς παρὰ τῷ
 ἀξίῳ ὑπὸ ἀπλοῦς ἀνιέρτε-
 ρον δ' αὖ τὸτο γε. ἥδη ποτὲ οὐκ ὦ
 Κρήνη, καὶ Ρίαν υἱὲ, τ' βαδὺν
 τὸτον ὕπνον ἀποσεισάμενος, καὶ
 πιδύμων, ὑπὸ τῷ Ἐπιμνίδῳ

di, & omnibus egenis opem
 tuli, imò affatim, ut amicis
 benefacerem, universas opes
 effudi, & propterea pauper
 enasi, iam ne agnoscor qui-
 dem ab illis, nec aspicere
 dignantur me, qui antea re-
 uerebantur, adorabāt, meo-
 que de nutu pēdebāt. Quòd
 si quando per viam ingre-
 diens, forte fortuna in corū
 quempiam incidero, perin-
 de ut eversum hominis iam
 olim defuncti cippum, ac
 temporis longitudine col-
 lapsum prætereunt, quasi ne-
 norint quidem. Porro alij
 procul conspecto me, aliò
 sese detorquent existiman-
 tes sese inauspicatum, abo-
 minandūque visuros specta-
 culum, quem non ita pridē
 servatorem, & de se bene-
 meritum prædicabant. Ita-
 que prementibus malis ad
 extrema redactus consilia;
 rhenone indutus, terram
 exerceo quatuor conductus
 obolis, & cum solitudine, &
 ligonehīc philosophor. Hoc
 interim lucri mihi videor
 facturus, quod non amplius
 intuebor plerōque præter
 meritum fœlices; illud enim
 est perquam molestum. Iam
 igitur tandem aliquando,
 Saturni & Rheæ proles, ex-
 cussio profundo isto, graui-
 que sommo (longiorem e-
 nim quàm Epimenides dor-

γὰρ κακὰ μυσταί, καὶ ἀνὰ ῥήπιτας
 τὸν κεραιὸν, ἢ ἐν τῆς Οἴτης
 ἐναυσάουρος, μεγάλῳ ποιή-
 ραι πλὴν φλόγα, ἐπιδείξαις
 πῶς χαλῶν ἀνδράδους, καὶ νε-
 ανικῆ Διὸς, εἰ μὴ ἀλκὴν ὅτι
 τὰ ὑπὸ Κρητῶν ὄφρ' Ἰῶ, καὶ ἡ
 σῆς πατρὸς μυθολογούμενα. Ζ.
 τίς ἕτος ὅστιν ὦ Ερμῆ, ὁ κεκρα-
 ῖνός ἐν τῆς Ἀπικῆς παρὰ τὸν Β
 Ὑμηττὸν ἐν τῇ ὑπερωρία; πῶς
 εὖς ὅλος, καὶ ἀνυχμῶν, καὶ
 ὑποδιδυρεὺς. σκάπτει δ' οἶμαι
 ἐπικεκυφώς. λάλος ἀνθρώπος,
 καὶ δρασύς. ἢ πῶς φιλόσοφος C
 ὅστιν. εἰ γὰρ αὖ οὕτως ἀπεβίης
 τοὺς λόγους διεξήκει καὶ ἡμῶν.
 Ερ. τί φης ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς
 Τίμωνα τὸν Εὐχεκρατίδου, τὸν
 κολυπία; ἕτος ὅστιν ὁ πολλάκις D
 ἡμᾶς καὶ ἱερῶν τελείων ἐστά-
 ρας, ὁ νέοπικτος, ὁ ταῖς ὅλας
 ἐκατόμβαις, παρ' ᾧ λαμπρότης
 εἰώδα μὲν εὐροτάζειν τὰ διόσια.
 Ζ. φεῦ τῆς ἀλλαγῆς. ὁ χαλὸς E
 ἐκείνος; ὁ πλάσιος, ὅφρ' ὃν αἱ
 τοσοῦτοι φίλοι; τί παθὼν οὐκ
 τοιῦτός ὅστιν; ἀνυχμῶν, ἄ-
 θλιος, καὶ σκαπανεύς, καὶ μι-
 δωτός, ὡς εἰκὲν ἕτω βαρεῖαν
 καταθέρων πλὴν δίκελλαν.
 Ερ. οὐπωτὶ μὲν εἰπεῖν, χηρῶς
 ἐπὶ τῇ αὐτῷ, καὶ φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τοῦ δεινῆς

miuisti) denuo vibrato ful-
 mine, aut ex Octa redaccē-
 so, ingenti excitata flamma,
 Iram aliquam strenui illius
 at juvenilis Iouis ostende-
 nisi vera sint ea quæ de te
 tuæque sepultura Cretenses
 fabulantur. *Ιερ.* Quis hic
 est Mercuri, qui sic ex Attica
 in montis Hymetti radicibus
 vociferatus est? horridus
 totus ac squalidus, & rhe-
 none amictus? fodit autem,
 ut arbitror, in terram pro-
 nus, homo loquax & con-
 fidens, nimirum est philoso-
 phus, neque enim adeo im-
 pia aduersus nos erat dictu-
 rus, *Μετ.* Quid ais ὁπάτερ, ἢ
 nosti Timonem filiū Eche-
 cratidis Colyttensem? Hic
 est qui nos plerumque sacro
 conuiuio excepit ex hostijs
 eximijs parato, ille repente
 ditatus, ille qui totas heca-
 tombas, apud quem splen-
 didè Iouialia festa consueui-
 mus agitare. *Ιερ.* Eheu,
 quænam ista rerum commu-
 tatio! hiccine est honestus
 ille, diues, circum quem tam
 frequētes erant amici? Quid
 illi accidit ut hoc sit habitu,
 squalidus, ærumnosus, flosior
 conducticius, ut conijcio,
 cum tam grauem ligonem
 gerat. *Μετ.* Illum, ut ita
 dicam, probitas emertit, &
 humanitas, atque in omnes

Δευταὶς οὐκ ἔστιν ὅς τ' ἀληθῆ
 λόγῳ, ἀγρία, καὶ οὐκ ὄνεια, καὶ
 ἀκροία σφὶ πῶς φίλους. ὅς οὐ-
 σωίης κόραξι, καὶ λύκοις χα-
 εῖσθ' ὁδός. ἀντὶ τούτου γυναικῶν το-
 σούτων ὁ κακοδαίμων κειρόμε-
 νος τὸ ἦπαρ, φίλους εἶναι αὐ-
 τῶν, καὶ ἑταίρους ἦντο ὑπ' ἐν-
 τρίας τῆς φρενὸς αὐτῶν, χαίροντας
 τῇ βορᾷ. οἷδ' ἔτι, τὰ ὅσα γυναικῶν
 ἦν ἀλεξάν, καὶ σφίβανόντες, B
 ὥς καὶ μυελὸς ἐστὶν, ἐμμυ-
 ζήσαντες καὶ σῆτον εὖ μάλα
 ἐπιμαλῶς, ὥχοντο, αὐτὸν αὐτῶν,
 καὶ τὰς ῥίζας ὑποτετμημένον
 ἀπολιπόντες, ἐδὲ θωπεύοντες C
 ἐπὶ, ἐδὲ φροσβλέποντες. πῶς
 γὰρ, ἢ ἐπικουρωῦντες, ἢ ἐπιδι-
 δόντες ἐν τῷ μέρει. διὰ ταῦτα
 διελλίπης, καὶ διφθερίας ὡς
 ὄρας, ἀπολιπὼν ὑπ' αἰσχύνης
 τὸ ἄστυ, μωδοῦ θωπεύει, μελαγ-
 χολῶν τοῖς κακοῖς. ὅτι οἱ πλου-
 τῶντες παρ' αὐτῶν, μάλα ὑπερ-
 σπικῶς παρέρχονται, ὅδ' ἐπὶ τοῦ-
 ρμα εἰ Τίμων χαλοῖτο εἰδότες.
 7. καὶ μὲν οὐ παρ' ἐπὶ τοῖς ἀνῆρ,
 ἐδὲ ἀμελῶς. ἐκὼς γὰρ ἦσαν
 ἀχτη δισυχαῖν. ἐπὶ καὶ ὁ-
 μίαν ποιήσομεν τοῖς χαταρά-
 τοις κόλαξιν ἐκείνοις, ἐπλε-
 λησμένον ἀνδρὸς, τοσαῦτα

egenos misericordia. vel re-
 nera vecordia potius, facili-
 tas, nullusque in suscipien-
 dis amicis delectus, quippe
 qui neutiquam intellexerit
 sese coruis, lupisque largiri.
 Quin magis cum à vulturi-
 bus tam multis misero iecur
 proderetur, ob id amicos &
 sodales iudicabat, quasi epu-
 lis gauderent, quod erga sese
 benevolentia afficerentur.
 Ille verò postquam ossa pe-
 nitus nudassent, circumro-
 sissèntque, deinde si qua in-
 erat medulla, hanc quoque
 admodum diligenter exuissènt,
 abierunt, exuccum, & radi-
 citus succisum deferentes, a-
 deò ut non amplius agnos-
 cant, aut aspiciant, tantum
 abest ut sint qui vicissim illi
 opitulentur, & impertiant.
 Has ob res fassor, & sago, ut
 vides, opertus pelliceo, ut-
 bem præ pudore fugiens,
 mercede agricolam agit, ad-
 versus ingratos atra bile sto-
 machatur, qui quidem sua
 benignitate ditati, nunc ad-
 modum fastuosè prætereāt,
 ac ne nomen quidem an Ti-
 mon vocetur, nouerint, Iur.
 At verò vir neutiquam fasti-
 diendus & negligendus, qui
 iure optimo indignatur,
 quod his agat in malis: si-
 quidem & execrandos illos
 adultores sumus imitaturi,
 si eius viri obliuiscamur, qui

ταύρων τε, καὶ ἀγῶν πότατα
καύσαιτος ἡμῶν ἐπὶ τῷ βωμῶν.
ἐπὶ γροῦ ἐν ταῖς ρίσσι τῶν κρίσ-
σαν αὐτῶν ἔχω. πλὴν ὑπὸ ἀ-
ρχαίας τε, καὶ θυρύβου πολλῆς
τῶν ὑπορχουμένων, καὶ βιαζο-
μένων, καὶ ἀρπαζόντων, ἐπὶ ᾧ
καὶ φόβος τῷ παρὰ τῶν ἱεροσυ-
λοῦντων, πολλοὶ γὰρ ἔσονται, καὶ
δυσφύλακτοι, καὶ ἔτι ἐπ' οὐλί-
γον χρίταμῦσαι ἡμῶν ἐφίανσι,
πολυὶ ἥδη χερόνους ἐπὶ ἀπέ-
βλεψα τίς τῶν Ἀθηναίων. καὶ
μάλιστα ἔστι φιλοσοφία, καὶ
λόγων εἰσίδες ἐπεπόλασαν αὐ-
τοῖς. μαχρὸν γὰρ πρὸς ἀλ-
λήλους, καὶ κεκραμένους, ἔστι
ἐπακούειν ὅτι τῶν ἐυχῶν. ὥστε
ἢ ἐπιβυστάμειον χεῖν τὰ ὦτα
λαθῶν, ἢ ἐπιβιβῆναι πρὸς
αὐτῶν, ἀρετῶν πῖνα, καὶ ἀσώ-
ματα, καὶ λήθους μεγάλη τῇ
φωνῇ ξυμειρόντων. διὰ ταῦτά
τοι καὶ τὸν ἀμειλιχθῆναι συν-
έβη πρὸς ἡμᾶς, οὐ φαῦλον ὄν-
τα. ὁ μὲν γὰρ τῷ πλεόντι ὦ Εὐριπύ-
κλει λαβὼν, ἀπιδι παρ' αὐτῆς
τάχος. ἀρχέτω γὰρ ὁ σπλάγχνος καὶ τῷ
θυγατρὸν μετ' αὐτῆς, καὶ μετ' αὐτῆς
ἀμφὶ παρὰ τῷ Τίμωνι, μὴ γὰρ
ἐπαλλατῆσθαι οὐτω ῥαδίως,
καὶ ὅτι μάλιστα ὑπὸ χεῖρτος
αὐτοῦ ἐκδιώκῃ αὐτὸν τὴν οἰκίαν.

tot pinguiſſimos tauros &
capras nobis in aris adole-
uit: quorum nidor mihi e-
tiam num in naribus refidet.
Tametsi propter negotia,
magnamque peierantium
turbam, et eorum qui vi-
gunt & rapina viuunt, præ-
terea ob formidinem quam
mihi pariunt sacrilegi, qui
multi sunt, & obseruatu dif-
ficiles, & ne minimum qui-
dem nos conniuere sinunt,
multo iam tempore Atticam
non respexi: ac in primis ex
quo philosophia, & verborum
contentiones, apud istos in-
crebruerunt, adeo ut istis in-
ter se pugnantibus, vocife-
rantibusque, ne exaudire qui-
dem mortalium vota liceat.
Vnde mihi necessum est, aut
auribus obturatis sedere, aut
ab ipsis perdi, qui virtutem
quandam, & nescio quæ in-
corporea, nugæque magna
voce connectunt. Hinc fa-
ctum est, ut hic quoque à
nobis neglectus fuerit, quæ-
vis non sit despicibilis.
Quod reliquum est Mercuri,
assumpto Pluto, celeriter ad
hunc eas, Plutus autem vnâ
secum etiam ducat Thesau-
rum, & ambo apud Timo-
nem perseuerent, nec tam
facile demigrent, etiamsi
quàm maximè rursus illos
præ bonitate domo exigat.

Ceterum

πρὶ τῶν καλῶν ἐκείνων, καὶ
 τῶν ἀχαιστῶν, ὡς ἐπεδείξαντο
 οὗτοι αὐτοῖς, καὶ αὐτοῖς μὲν σέ-
 ψμαι, καὶ δίκῃ δισσοῦσιν, ἐ-
 πιστὰν τὸν κεραιὸν ὀπισθεν-
 ῶσα. ἔχεται μὲν γὰρ αὐτῶ, καὶ
 ἀποτομῇ μὲν εἰς δύο ἀ-
 κτῆς αἰ κείναι, ὅπῃ φιλοπ-
 ῖται ἀκοῖσιν ἀφ' ἑαυτοῦ ἐπὶ
 τῷ σοφιστῇ Ἀναξάγρῳ, ὅς
 ἐκεῖ τὸν ὀμνῶντα μὲν δὲ ὀ-
 λασκίται πῖνας ἡμᾶς τὸν θεοῦ.
 ὅς ἐκεῖνος μὲν δὲ μαρτυρῶν.
 ἰσχυρὰ γὰρ αὐτῶ πῶς χεῖρα
 Περικλῆς. ὁ δὲ κεραιὸς, εἰς
 τὸ πάλαιον παρθεσικῆς, ἐκεί-
 νῃ τε ἔχεται. καὶ αὐτὸς ὀλί-
 γον δέει, συνεβίβη παρὰ πῶς
 πῖνας. πῶς ἰκανὴ ἐν τοσού-
 τῳ καὶ αὐτῇ πικρῇ ἔσται αὐ-
 τῶς, εἰ ὑπερπλουτῶντα τὸν
 Τίμοντα ἐρῶσιν. Ερ. οἷον ὡς
 τὸ μέγα χειραγῆσαι, καὶ ὀχλη-
 εῖν ἔπει, καὶ θρασυῖ, ὡς τοῖς δι-
 καλοῦσι μόνοις, ἀλλὰ καὶ
 πῖς ἐν χειρὶ τοῦτο χεῖριστον;
 ἰδὲ γὰρ αὐτῶ μάλᾳ πλούσιος
 ἐκ πικρίας κατὰ πῖνα ὁ
 Τίμων, βούτας, καὶ παρρησια-
 σίμων ἐκ τῆς αὐτῆς, καὶ ἐπὶ τῇ
 τῇ Δία. εἰ δὲ σωπῇ ἔσκα-
 πῇ ὀπικρυφῶς, ἐπὶ αἰ ἵσταται ἀμελούμενος. Πλῆ.
 αὐτὸς οὐκ αὖ ἀπῆλθιμι ὁ Ζεὺς παρ' αὐτόν. Ζ.

Cæterum de ingratis illis
 palponibus, & in posterum
 consultabo, & pœnas da-
 bunt simul atque fulmen
 præparauero. Nam fracti
 sunt, & retusa cuspide duo
 Aradij eius maximi, quum nu-
 per acrius in sophistam A-
 naxagoram iacularer, qui
 suis familiaribus persuade-
 bat, nullos esse nos qui Dij
 vocamur. At ab illo aberrau-
 i: nam obtenta manu Peri-
 cles eum protexit: fulmen
 verò in Castoris & Pollucis
 templum detortum, tum il-
 lud exussit, tum ipsum ad-
 saxum pene est comminutū.
 Quanquam vel id supplicij
 satis magnum in istos fuerit,
 si ditissimū videāt factū fuisse
 Timonē. *Marc.* Quantū ha-
 bet momenti altum vocife-
 rari, & obstreperum, auda-
 cémque esse? Idque non ijs
 modo qui causas agunt, ve-
 rùm etiam qui vota faciunt
 conducibile. En mox è pau-
 perissimo diues euaserit ille
 Timon, qui se precando cla-
 mosum & liberè loquentem
 præbuit, attentum verò Io-
 uem reddidit. Quòd si in-
 curuus fodiendo siluisset,
 neglectus etiamnum fode-
 ret. *Plur.* At ego ὁ Iupiter
 hunc aditurus non sum. *Iur.*

διὰ τί ὁ ἄριστος πλοῦτε, καὶ ταῦ-
 τα, ἐμὲ κελύουσιν; Πλῦ.
 ὅτι νῦν Δία ὑβρίζειν εἰς ἐμὲ, καὶ
 ἐξέφορεῖ, καὶ εἰς πολλὰ κατε-
 μίειζε. καὶ ταῦτα, πατρῶον αὐτῶν A
 φίλον οἶτα. καὶ μόνον ἐχὲ δι-
 κρατοῖς με ἐξέωδει τοῖς οἰκίαις, κα-
 δὰ ὧρ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν ἀ-
 πορρίπτουντες. αὐτοῖς οὐκ ἀπεί-
 σω παρὰ σοῖς, καὶ κόλαξι, καὶ ἐ-
 παύραις περὶ τοῦ δόνησθαι; ἐπὶ
 ἐκείνους δὲ Ζεῦ πέμπε με, τοὺς
 αἰδοῦσθαι τοῦ δῶρεως, τοὺς
 περὶ πλοῦτος. οἷς τίμος ἐστίν, καὶ
 ὑπερπλοῦτος. οὗτοι δὲ οἱ λαοί, C
 τῇ πινίᾳ ξυμῶσιν, καὶ περὶ
 μῶσιν ἡμῶν. καὶ διφθεραν παρ'
 αὐτῆς λαβόντες, καὶ δέκελλαν,
 ἀγαπάτωσαν ἀδελφοί, τέτταρας
 ὀβόλους ἀποφέροντες, οἱ δεκά- D
 τάλαντους δῶρεως ἀμελητῇ
 περὶ τοῦ δῶρου. Ζ. ἐδὲν ἐπὶ τοῦτον
 ὁ Τίμων ἐργάζονται περὶ σέ. πά-
 νυ γὰρ αὐτὸν ἡ δέκελλα πεπαι-
 δεύωσθαι, εἰ μὴ πάντας παρὰ
 ἀναλητὸς ὅτι τίλῃ ὁσπρῶν, ὡς E
 καὶ σὲ ἀντὶ τῆς πινίας περὶ
 τοῦ δῶρου σὺ ὡρτοὶ παρὶ μεμψι-
 μοιροῖς εἶναι μοι δοκεῖς, ὅς νυν
 μὲν τὸν Τίμονα αἰτῶ, διότι
 σοὶ καὶ δῶρεως ἀναπετάσας, ἡ-
 φείει ἀφινδοῦν ἐλευθέρως, ὥτε
 ἀποπλοῦν, ὥτε ζήλοτυπῶν. ἄλλοτε δὲ πτωχόν ἢ πλούτιον

Quid ita, optime Plute, pater-
 serim à me jussus? Plus.
 quoniam per Iouem iniuria
 me affecit, eijciens, & in
 multas partes diuidens: idq;
 cum illi paternus essem ami-
 cus, ac me pene dixerim, fus-
 cinis ex ædibus extruserit,
 sicut qui è manibus ignem
 abijciunt. Num rursus ad
 istum ibo, parasitis, adula-
 toribus, & scortis donandus?
 Ad eos mitte me Iupiter, qui
 munus intellecturi sint, qui
 amplexuri, quibus in pretio
 sim, & exoptatissimus. At hi
 stupidi cum paupertate cō-
 mercium habeant, quam
 nobis anteponunt: & accep-
 tis ab ea rhenone, & ligo-
 ne, miseri sat habeant, qua-
 tuor obolos lucrantes, qui
 decem talenta contemptum
 dono dare solebant. Iur.
 Nihil in te istiusmodi post-
 hac facturum est Timon,
 quippe quem ligo abundè
 docuerit, (nisi prorsus nul-
 lum dolorem sentiunt illius
 ilia) te potiùs quàm pauper-
 tatem esse eligendum. Ac tu
 mihi querulus admodum es-
 se videris, qui nunc Timo-
 nem incuses, quòd tibi libe-
 rè vagari permiserit patefa-
 ctis foribus, nec zelotypus
 in te, domo concluderit. A-
 liàs autem contrà in diuites

καὶ τῶν σπουδαίων, καὶ ταλαικλή-
 ρα λήγῃ πρὸς αὐτῶν ὑπὸ
 μυχλοῖς, καὶ κλεισὶ, καὶ σκ-
 μιστοῖς ἐπιβολαῖς, ὥς μὴ δὲ πα-
 ρεῖναι σοὶ ἐς τὸ φῶς διωκατὸν
 ἦν ταῦτα γοῶν ἀπὸ δούρου
 πρὸς αὐτὸν ἀποπτήγας λήγων ἐν
 τῷ σκότῳ καὶ διὰ τὸ το-
 ῦτο ἔχῃς ἡμῶν ἑφάπνου, καὶ φρον-
 τίσας ἀνάστασις, σιωπασαμένης
 πρὸς φακὺλῃς πρὸς τὸ ἔδος τῶν
 ποιημάτων, καὶ ἀποδιδόσκατος
 ἐκείνου, ἢ χαίρει λάβοιο παρ'
 αὐτῶν ὅλως, τὸ πρῶτον ὑπέρ-
 βουλον ἰσχυρὸν σοὶ, ἐν χαλκῷ, ἢ σι-
 δερῷ θαλάμῳ, καὶ δαΐφρ' ἢ Δα-
 ναῖον παρ' ἐνέμεναι ὑπὸ ἀκεί-
 ρῃς, καὶ πεμπον ἡρώεις παιδα-
 γῆς ἀσπερ ἐφ' ἑμὸν τῷ τό-
 μῳ, καὶ τῷ λογισμῷ. ἄτοπα
 γὰρ κινεῖ ἑφάπτης, ἐρῶντας μὴ
 ἐπὶ ἐπιβολῇ, ἐξ ὅν τ' ἀπο-
 λείπει, καὶ τολμῶντας, καὶ δὲ ἐπ'
 αὐτοῖς χρονοῦντας τῷ ἔρωτι, κυ-
 εῖναι μὲν οὐκ, ἀλλὰ φυλάττειν
 ἡρώεσσας, ἐς τὸ σημεῖον, καὶ
 ἐμὴν ἀσπερ δαμνυκτὴν βλε-
 πτομένην, ἢ ἀπολαύσιν οἰο-
 μένης. καὶ τὸ αὐτὸς ἀπολαύειν
 ἔχει, ἀλλὰ τὸ μὴ δὲ μεταδι-
 δοῖν ἀπολαύσεως, καὶ δαΐφρ'
 πῶς ἐν τῇ φάτῃ κυῖα, μὴτε
 αὐτῇ ἰσχυρῇ τ' κελεύειν, μὴτε

stomachabaris, quum dice-
 res te ab illis, repagulis, cla-
 uibus, & impressis sigillis ita
 fuisse conclusum, ut ne pro-
 spicere quidem in lucem tibi
 Aliceret. Id igitur apud me
 deplorabas affirmans prae-
 focari te nimis tenebris, & ob-
 que pallidus nobis occurre-
 bas, curis plenus, contractis
 contortisque digitis, ut fieri
 B solet in rationum collectio-
 nibus: quod si quando dare-
 tur opportunitas, aufugitu-
 rum quoque ab illis te mini-
 tabare. In summa rem ad-
 modum acerbam iudicabas
 in aereo, ferreoue thalamo,
 C Danaëis exemplo, virginem
 asseruari, atque à sedulis sce-
 lestissimisque paedagogis e-
 ducari, Fœnore, & Compu-
 to. Eos proinde absurdè fa-
 cere aiebas, quod te prater
 modum adamarent, neque,
 D cum liceret, frui auderent,
 nec quanuis essent domini,
 secus suo amore vterentur:
 sed vigiles observarent, ad
 sigillum seramque immotis
 oculis intuentes, abundè
 magnum fructum arbitran-
 tes à se percipi, non quod
 ipsis fruendi facultas adesset,
 sed quod nemini fruendi co-
 piam facerent; non aliter
 quam in praecepi canis, qui
 nec ipse hordeo vescitur,

τῷ ἰσχυρῶν πενήτων ἐπιτρέπου-
σαι, καὶ παροῦσι γὰρ καὶ μεγάλας
αὐτῶν φειδωλῶν, καὶ φυλάσσον-
των, καὶ τὸ κεινότερον, αὐτὸν
ζηλοτυπῶντων. ἀνοσιούτων
δ' ὡς κατ' ἄρτος οἰκίτης, ἢ οἰ-
κονόμος, ἢ παιδὸς τε καὶ ὑποεισιών
λαθραίως, ἐμπαρεινήσει τὸν
κακοδαίμονα, καὶ ἀνέρας δὲ
αὐτοῦ, πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ
μικρότερον λυχνίδιον, καὶ δι-
ψαλέον θρυαλλίδιον, ἐπαγρυ-
πνεῖν ἐάσας τοῖς τόκοις. πῶς
οὐκ ἐκ ἀδίκου, πάσαι μὲν σου
ταῦτα αἰπάσῃ, νυνὶ δ' τῷ Τι-
μῶνι τὰ ἐναντία ἐπιχαλεῖν;
Πλῆ. καὶ μὴν εἴη παλινδῆ
ἑξῆτάοις, ἀμφω σοι εὐλογία δό-
ξω ποιεῖν. τίς τε γὰρ Τίμωνος τὸ
παῖν τοῦτο ἀναιδέον, ἀμαλῆς,
καὶ ἐκ ἐνοικοῦ ὡς πρὸς ἐμὲ εἰ-
κότως ἀν' ἰδοῖν; τοὺς τε αὖ
κατάκλησον ἐν δούραις καὶ
σκότῳ φυλάσσοντας, ὅπως
αὐτοῖς παχύτερος θυρίδιον,
καὶ πικρὴς, καὶ ὑπεργλυκὴς, ἐπι-
μαλκιδίον. οὐτε παροπαρο-
μήνους αὐτὸν, οὐτε εἰς τὸ φῶς
παράγοντας, ὡς μηδὲ ὀφθαλμοῖς
πρὸς πῖνος, ἀνοήτους ἐνέμζον
εἶναι, καὶ ὑβρισταί. οὐδὲν ἀδι-
κοῦντά με ὑπὸ τοσούτοις δε-
σμοῖς κατασπένοντας, καὶ εἰδόμεναις

nec famelicum equum vesci
sinit. Quinetiam ridebas i-
stos qui parcerent, asserua-
rentque, & (quod esset absur-
dissimum) se ipsos zelotypia
prosequerentur: nec intelli-
gerent fore, ut aut scelera-
tissimus famulus, aut œcono-
mus, aut puerorum præ-
ceptor furtim subiret, ludi-
brio habiturus infœlicem &
inamabilem herum, quem pos-
tea sinat ad fuliginosam, &
oris angusti lucernulam, ac
siticulosum scirpulum vsuris
inuigilare. Annon igitur ini-
quum, cum hæc olim incu-
saueris, nunc his contraria
Timoni obijcere? *Plur.* At-
qui si veritatem inquisueris,
me vtrumque rationi confē-
taneum facere iudicabis.
Nam & Timonis huius ni-
mia lenitas, negligentia, non
beneuolentia, quod ad me
attinet, meritò videatur. Il-
los verò qui me ostijs ac te-
nebris inclusum seruant, &
ut crassior, pinguior, imò
immensus fiam, operam dāt,
nec tamen attingunt ipsi, nec
in lucem producant ne à
quoquam videar, illos in-
quam amentes & contume-
liosos rectè putem, quippe
qui me infontem tot in
vinculis putrescere cogunt,
non intelligentes breui sibi
abeundum, & me alij cui-
ὡς μετὰ μικρὸν ἀπίασθαι ἄλλω

πρὶ τῇ ἐυδαιμονίᾳ με χρο-
 λήπτῃς. οὐτ' οὐκ ἐμείψης, οὐ-
 τε τὰς παύσας χεῖρας εἰς ἐ-
 μέ τοῦτους ἐπαυῶ, ἀλλὰ τὸν
 ὅσον ἀρίστην ὅτι μέγιστον ἐπιθί-
 σσας τῷ φράγματι, καὶ μήτε
 ἀξιομένους τοπαρῶσαι, μήτε
 φρασιμένους τὸ ὅλον. σκόπει
 γὰρ Ζεῦ πατρὸς τοῦ Διὸς, εἰ τις
 γένηται γυναικα γέναν, καὶ
 χαλῶν, ἔπειτα μήτε φυλάττοι,
 μήτε ζυλοτυποῖ τοπαρῶσαι,
 ἀφίεις καὶ βαδίζῃν ἐνθα αὖ ἐ-
 δύναι γύναιον, καὶ μεθ' ἡμέραν,
 καὶ ξυνοῦσαι τοῖς βουλομένοις,
 μέλλοντι δ' αὐτὸς ἀπάροι μοι-
 χεῖν πορνείᾳ ἀνδρῶν τὰς δύ-
 ρας, καὶ μαρτυροῦναι, καὶ παύ-
 πεις ἐπ' αὐτῶν χαλῶν, ἅρα ὁ
 τοῦτος ἐξῆν δόξειν αὖ; ἢ οὐ γὰρ
 ὁ Ζεῦ τὸτο φαίης αὖ, ἐρεσθεῖς
 πλάκας. εἰ δέ τις ἐμπαλιν ἐ-
 λευθέρῃ γυναικα εἰς τὴν οἰ-
 κίαν τόμην παρθελαβὼν ἐπ' ἀ-
 ῥέτω παύσει γυναικῶν, ὁ δὲ, μή-
 τε αὐτὸς παρθελαβὼν ἀλμαίης
 καὶ χαλῶν παρθεῖναι, μήτε ἄλλω
 παρθελαβὼν ἐπιτρέποι, ἄρ-
 ιστ' ὅτι καὶ σῆφιν χαπακλείσας
 παρθελαβὼν, καὶ ταῦτα ἐξῆν φά-
 σιν, καὶ δῆλος ὢν ἀπὸ τῆς
 χεῖρας, καὶ τῆς σαρκὸς ἐντετι-
 κῆς, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἐκδοκῶν, ἔαδ' ὅπως ὁ τοῦτος

piam, cui fortuna fauerit,
 relinquendum. Quocirca ne-
 que illos probo, nec hos qui
 nimium facile mihi manus
 admouent: sed eos, qui, quod
 est optimum, mediocritate
 A vtuntur, vt nec prorsus ab-
 stineant, nec penitus pro-
 fundant. Etenim per Iouem
 illud considera Iupiter, si-
 quis vbi iuuenem & formo-
 lam vxorem lege duxerit,
 postea neque obseruet ne-
 que omnino zelotypia pro-
 sequatur, concedens illi vt
 noctu atq; interdiu eat quò
 velit, & rem cum quouislibet
 habeat, vel potius vltro pro-
 ducat vt adulteretur, fores
 aperiens, prostituens, & om-
 nes ad eam inuitandum
 C hic amare videbitur? profe-
 ctò hoc tu nequaquam dices
 Iupiter, qui sæpenumero a-
 morem senseris. Rursum si-
 quis ingenuam lege domum
 deducat, acceptam ad libe-
 rorum legitimorum pro-
 creationem: ceterum nec
 ipse contingat florentem æ-
 tate, decoramque virginem,
 E nec eam ab alio aspici sinat;
 sed inclusam, orbam, steri-
 lemque in perpetua virgini-
 tate contineat, ac interim se
 amore teneri dicat, & hunc
 præ se ferat colore, corpore
 exhausto, refugis oculis,
 nisi fieri potest, vt talis quilibet

ἡ παραπαίην δόξεν αὐτῷ, δέον
 παιδοποιεῖσθαι, καὶ ἀπολαύειν
 τοῦ γάμου, κατὰ μαράντων ἐν-
 πρέσσωπον οὕτω καὶ ἐπέραιον
 κόρεω, καὶ δάσκαρ ἰβρίζαν τῇ δι-
 σμοφόρῳ πρέφον διὰ παντός τοῦ
 βίου; ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀναπα-
 κτῶ, πρὸς ἐνίων μὲν, ἀπὸ μὲν
 λακτιζόμενος, καὶ λαφυσόμε-
 νος, καὶ ἔξαντλούμενος. ὡς
 ἐνίων δ', ὥς τῶν στυγμάτων δει-
 πῆτις πεπεδημένος. Ζεὺς.
 τί οὐκ ἀναγκάσεις κατ' αὐτῶν;
 διδάσας γὰρ ἄμφω καλῶς πᾶσι
 δίκῃ. οἱ μὲν, ὥς τῶν ὁ ταῦτα-
 λος, ἄτοτοι, καὶ ἄγεστοι, καὶ
 ξηρεῖ σῶμα, ἐπικλυσότες
 μόνον τῷ χυσίῳ. οἱ δὲ, καὶ δά-
 σκαρ ὁ φινεύς ἀπὸ τῆς φάρυγγος
 πᾶσι προσφῶν ὡς ἀφ' αὐτῶν ἀφ-
 αιδύμενοι. ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἡδῆ
 σφραγισμένης παραπάλαι τῷ
 Τίμωνι ἐντεξόμενος. Πλὴν.
 ἐκείνος γὰρ πότε παύσει; ὥς τῶν
 ὅκα κοφίνε τετραπλημύς, πρὶν
 ὅπως εἰστυλῶναι με καὶ σπου-
 δῶν ἔξαντλῶν, φθάσαι βου-
 λόμενος τὸ ἐπὶ πρὸς, μὴ ὑπερ-
 αντλος εἰς πτωχὸν, ἐπικλυσὼν
 αὐτόν; ὥς ἐς τὸ τῶν Δαναίδων
 πῖδον ὑδρεφορήσειν μοι δεκά, καὶ
 μέγιστον ἐπαντλήσειν, τοῦ χυτούς
 μὴ σέροντος. ἀλλὰ πρὶν εἰστυλῶναι,

piam desipere non videatur,
 quippe qui, cū liberis oportuerit
 operā dare, fruiq; cō-
 jugio, puellam adeò formo-
 sam atque amabilem sinat e-
 marcescere, per omnem vi-
 tam, tanquam Cereri sacer-
 dotem alens? Hæc & ipse in-
 dignor, quum à nonnullis
 ignominiosè cædor calcibus
 & lanior, & exhaurior, à nō-
 nullis contrā perinde vt sti-
 gmaticus fugitiuus compedi-
 bus vincior. *Imo.* Quid igitur
 aduersus illos indignaris?
 vtrique enim egregias luūt
 pœnas: Hi quidem dum
 Tantali in morem, nec bibe-
 re, nec edere sinuntur, sed
 ore sicco, auro tantum in-
 hiant. Illi verò, dum ceu
 Phineo cibos harpyiæ ipsis è
 faucibus eripiunt. Sed abi-
 diam, cordatiorem multò
 nactus Timonem. *Plur.*
 An ille aliquando desinet me
 velut ex foraminoso cophi-
 no, priusquam omnino in-
 fluxerim, data opera exha-
 rere, quasi conetur occupa-
 re, quo minùs infusam, ve-
 ritus ne si copiosius infun-
 dar, ipsum vndis obruam?
 Quò fit vt in Danaidum do-
 lium aquam mihi videar al-
 laturus, frustra que infusu-
 rus, vase non continente li-
 quorem: imò prius prope-
 nodum effuso quod infuit,

ῥῆτος οὕτως, ἐυρότερον τὸ
 πρὸς πλὴν ἐκχυσθ' κεχρηγὸς τῷ
 πῶ, καὶ ἀκαλύτος ἢ ἐξόδος.
 Ζεὺς. ἔχου ἢ μὴ ἐμφορέε-
 ται τὸ κεχρηγὸς τῷτο, καὶ εἰς τὸ
 ἀπὲξ ἀνὰ πτεπιδύον, ἐκχυ-
 δῶτος ἐν βραχέϊ σου, ραδίως
 ἐφύσει πλὴν διφθέρων αὐδῆς,
 ἐν πλὴν διπλάτων ἐν τῇ τρυγί τῷ
 πῶ. ἢ ἀπτεπιδύον, ἐν πλου-
 τῆτε αὐτόν. σὺ δ' ἴμνησον ὃ
 Ερμῷ ἐπασιῶν, πρὸς ἡμᾶς ἀγειν
 τοὺς Κύνκλας ἐν τῇς Αἴτνης,
 ὅπως τ' ἐκρυπτόν ἀκούσαντες,
 ἐπιπυάσωσιν, ὅς ἦδ' ἔτε-
 ρωμόν. αὐτῇ δευσιμῶς.
 Εἰ. πρὸς ἡμᾶς ὃ πλῆτε. τί
 τῶτο ὑποσιμῶς; ἐλεῖν δὲ με
 ἢ ἡπάδα οὐ τυφλὸς μόνον,
 ἀλλὰ καὶ χολὸς ὢν. Πλῆ. καὶ
 αἰ τῶτο ὃ Ερμῷ, ἢ ὅπου
 μὴ ἀπὸ πρὸς πνα πεμφορῆς
 ὑπὸ τῷ Διὸς, καὶ οἷδ' ὅπως
 βραδὺς εἰμι καὶ χολὸς ἀμφο-
 τέρους, ὅς μὲν τελὸν ἐπὶ τὸ
 τῶμα, πρὸς πρὸς πνα ἐπίοτε
 τῷ πεμφορῆτος. ὅπου δ' ὅπου
 ἐπὶ πλάττει δὲ, πλῆν ὃ φει,
 πλῆν ὃ φει πρὸς πνα. ἀμα
 γυῶ ἐπὶ πνα ἢ ὕπνῳ. καὶ
 ἔδ' ἀνακρύπτωμαι νυκτικῶς,
 ὡς ἴδ' ὅπως τὸ σάδιον, ὃ δὲ
 ἴδ' ὅπως ἐπίοτε τῶν διατῶν.

quàm influxerit : ad eò latus
 dolij hiatus ad effusionem,
 ac liber exitus. *Tim.* Pro-
 inde ni hiatus istum obtu-
 rauerit, perpetuamque per-
 stillationem sistere conetur,
 te propediem effuso, facile
 rursus sagum & ligonem in
 sacce dolij reperiet. Verùm
 abite iam, illumque ditate.
 Tu verò Mercuri memine-
 ris redeundo Cyclopes ex
 Aetna ad nos adducere, quò
 fulmen cuspidē restituta re-
 sarciant. Nam eò nobis acu-
 minato erit opus. *Merc.* Ex-
 mus Plute. Quid hoc? num
 claudicas? Equidem ignora-
 bam, ò præclare, te non cæ-
 cum modò, verùm etiam
 claudum esse. *Tim.* Hoc non
 est mihi perpetuum Mercuri:
 sed quando ad aliquem à Io-
 ue missus proficiscor, nescio
 quomodo tardus & claudus
 utrinque sum : ita ut ægrè
 metam pertingam, quàm nò-
 nunquam qui me operie-
 batur, prius insenuit. Sed
 quum discedendum est ala-
 tum videbīs, auius longè
 celeriozem. Vnde fit ut a-
 moto repagulo, protinus
 voce præconis victor pro-
 nuncier, saltu stadium trans-
 mensus, ne videntibus qui-
 dem aliquoties spectatori-
 bus. *Merc.* Ista haud vera

Ερμῆς. καὶ ἀλλ' ἡ ταῦτα φησὶ.

ἰγὼ δ' ἐ πολλοὺς αἰ εἶπεν ὀ-
 χοίμῳ σοι, χθες μὲν ἐδὲ ὀβολὸν
 ὥς παρ' αὐτῷ βρόχον ἐρακότας,
 αἶψα δ' ἡμέτερον πλοῦτος, καὶ
 πολυτελής, ἐπ' λευκῇ ζεύγῳ A
 ἑλαύνοντας, οἷς ἐδὲ καὶ ὄνος
 ἐσπῆρε σπώποτε καὶ ὁ μὲν παρ-
 φερεῖ, καὶ χρυσόχειρες ὑφίε-
 ρονται. ἐδὲ αὐτοὶ πειθόμενοι
 οἶμαι, ὅτι μὴ ὄναρ πλεῖστον. B
 Πλῦτος. ἑτέρωθεν τῶν ὅτιν αἰ
 Ἐγμῶ, καὶ οὐχὶ τοῖς ἐμαυτῷ
 πασι βαδίζω τότε. οὐδὲ ὁ Ζεὺς,
 ὃν δὲ Πλῦτων ἀποτέλλει μα-
 παρ' αὐτῶν, ἄτε πλουτοδότης, C
 καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ὢν.
 δαλοὶ γὰρ καὶ τῷ ὀνόματι. ἐπὶ
 δὲ τῶν τοῖων μοτοικιδῆναι δὲν με
 παρ' ἑτέρῳ παρὲς ἑτέρον, ἐς δὲ λ-
 τον ἐμβالόντες με, καὶ χαταση-
 μνάμενοι ὀπιμαλῆς, φορηδὸν D
 ἀράμενοι, μετακρίζουσι. καὶ
 ὁ μὲν, νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ πε-
 τῆς οἰκίας περὶ κείται. ἐσπῆρε τὰ
 ζῶντα παλαιῶ. τῇ ὁδῷ σκα-
 πομήνος, ἐφ' ἡμέρας τῶν γα- E
 λαῖς. ἐμὲ δ' οἱ ἐπιπείσαντες, ἐν
 τῇ ἀγορᾷ ἐφ' ἡμέρας κεινόντες,
 ὥς ἐσπῆρε πλῆν χελιδόνα περὶ σπ-
 τομήνῃ τετελεσμένος οἱ νεοίτοι.
 ἐπὶ δὲ τῶν τῶ σπμῶν ἀφαιρέθῃ,
 καὶ τὸ λῆνον ἐπ' ἡμέρας, καὶ ἡ
 δελος ἀποχθῆ, καὶ ἀσπληνχθῆ

narras. Imò ego tibi per-
 multos commemorare que-
 am, quibus heri ne obolus
 quidem erat ut restim eme-
 rent, qui hodie repentè di-
 uites facti splendide viuunt,
 albis quadrigis vehantur,
 quibus ne asellus quidem
 ante suppetebat : ij tamen
 purpurati, & manibus au-
 rum gestantes obambulant:
 qui ne ipsi credere possunt,
 quin per somnium diuites
 sint. *Plur.* Ist hæc alia res est,
 ὁ Mercuri, neque enim tum
 meis ipsius ingredior pedi-
 bus : nec à Ioue sed à Dite
 transmittor ad eos, qui & ipse
 opum largitor est, magnâ-
 que donans: quod suo etiam
 nomine declarat. Itaque
 quoties est mihi ab alio ad a-
 lium demigrandum, in ta-
 bellas injiciunt me ac dili-
 genter obsignatum, & sar-
 cinæ in morem sublatum
 transportant. Interea defun-
 ctus ille, alicubi in tenebri-
 cosa ædium parte iacet, ve-
 tere linteo in genua injecto
 tectus, de quo feles digla-
 dianitur. Porro qui me spe-
 rauerant obtinere, in foro
 operiuntur hiantes, non a-
 lizer quàm hirundinem ad-
 uolantem stridentes pulli.
 Deinde ubi signum detra-
 ctum est, & lineus ille funi-
 culus incisus, aperta que ta-
 bellæ, nonnullæque mens eq:

μου ὁ χαρὸς διαπύτης, ἥτοι
 συγχεύεις, ἢ χολαξ, ἢ χαπα-
 πύτης αἰκίας, ἐκ παιδικῶν τί-
 μος, ὑπερβυρνήδος ἐπὶ τῷ
 γάδῳ, αὐτὶ ποικίλων καὶ πα-
 τοβυπῶν ἡδονῶν, αἳ ἥδη ἔξω-
 ρεσθὲν ὑπερβήτησιν αὐτῷ, μέγα
 τομωδωμά οἱ γηναῖος ἀπολα-
 βῆσι, ἐκείνος μὲν, ὅστις αὖτὶ ποτὶ
 ἄπειρα μὲν αὐτῇ δέλτῳ, P
 δύνει δὲ, αὐτὶ τῶτάς τε Πυρρί-
 ῃ Δεσμῖνος, ἢ Τιβίῃ, Μεγα-
 κῆς, Μεγάβυζος, ἢ Πρωταρ-
 χος μετοπομαδεῖς, τὸν μάτῳ
 κεχλωῶτας ἐκείνας εἰς ἀλλήλους C
 ἀποβλέποντας χαταλιπῶν, ἀ-
 λαδὲς ἄρπτας τὸ πένθος, οἷος
 αὐτῶν ὁ δύντος ἐκ μὲν χεῖρ
 σελῖνος δὲ φεγμῇ, ἐκ ολίγον τὸ
 δύνει χαταπῶν. ὁ δὲ, ἐμπι- D
 πῶν ἀδρῶς ἐς ἐμὲ ἀπαιρέ-
 λας καὶ παχύδερμος ἀνδρῶς,
 ἐπὶ τῷ πιδίῳ σφεικῶς, καὶ
 ἐπαρῶν ἄλλος μασίξεσθαι,
 ἔρπον ἐρπαστὸς τὸν καὶ τὸν μν- E
 λῆα, ὡς τῶν τὸ ἀνέκτορον
 φεσχυπῶν, ἐκ ἐπὶ φορητὸς ὅτι
 τοῖς ἐπὶ γχαύουσιν ἀλλὰ τὸς
 πιδίῳ ἐρπαστὸς ὑβείζει, καὶ τὸν
 ἐμοδύλως μασίροῖ, ἀποπει-
 ρῆς εἰ καὶ αὐτῷ τὰ τοιαῦτα
 ἔχουσιν. ἀχρὶς αὖτὶ ἐς περιδιδόν
 ἢ ἐμπῶν, ἢ ἐπὶ περὶ φίας

minus est pronunciatus, siue
 cognatus quispiam, siue a-
 dulator, siue seruulus obscæ-
 nus, qui puerili obsequio
 fauorem meruerit, etiam
 tum mento subrafo, pro va-
 rijs omnigenisque volupta-
 tibus, quas ipsi iam obso-
 lætus suppeditauit, ingens
 scilicet præmium ferens ge-
 nerosus quisquis tandem ille
 fuerit, nonnunquam me ip-
 sis cum tabellis arreptum,
 fugiens adportat nomine
 commutato, ut qui modò
 Pyrrhias, vel Dromo, vel Ti-
 bius, iam Megacles, aut Me-
 gabyzus, aut Protarchus
 appelletur. Cæterum illos
 nequiuquam hiantes, seque
 mutuum intuentes relinquit:
 ac verum luctum agentes,
 quòd eiusmodi thynnus ex
 intimo sagenæ sinu effugit,
 deuorata non exigua esca.
 Atque hic repente totus in-
 me irruens, homo ineptus
 & rudis, compedes adhuc
 horrescēs, & si quis alius lo-
 ro increpet, stans arrectis
 auribus, & pistrinum tan-
 quam templum adorans,
 non amplius ijs in quos in-
 cidit, est tolerabilis: sed &
 ingenuos contumelia afficit
 & conseruos flagris cædit,
 experiens num sibi quoque
 similia liceant: donec aut in
 scortulum illapsus, aut a-
 lendorum equorum studio

ἐπιθυμίας, ἢ κόλαξι παρα-
 δοὺς ἑαυτὸν ὁμνύουσιν, ἢ μὲν
 εὐμορφότερον μὲν Νιρέως εἶναι
 αὐτὸν, οὐ γὰρ ἴστανται τῷ Κίε-
 ρος, ἢ Κόδρου, σιωπώτερον
 τῷ Ὀδυσσεύς, πλουσιώτερον
 τῷ σωάμα Κρείων ἐκκρίβει,
 ἐν ἀκαρεῖ τῷ χέρον ἀδελφί-
 ος ἐκχέει τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολ-
 λων ὑπορχιῶν, καὶ ἀρπαγῶν, καὶ
 πατερῶν σιωπῆς μύρα. Ερ. **B**
 αὐτὰ ποῦ γὰρ φησὶ τὰ γιγνό-
 μενα. ὁ πόταρ δ' οὐκ αὐτόπους
 βαδίζεις, πῶς ἔγωγε τυφλὸς ὢν
 εὐρίσκεαι τὴν ὁδόν; ἢ πῶς δια-
 γινώσκεις ἐφ' ὧς αὖ σὺ ὁ Ζεὺς
 ἀποστείλῃ, κρίνας εἶναι τῷ Πλα-
 τῶν ἀξίους; Πλτ. οἶσι γὰρ εὐ-
 ερίσκεαι με οἱ πνέες εἰσι; Ερ. μὰ
 τὴν Δία ἔγωγε. ἔγωγε Λεϊστίδην
 καὶ Πυθαγόραν, Ἰσπανίαν καὶ Καλ-
 λίσταν προσέειπες, καὶ πολλοὺς ἄλ-
 λους Ἀθηναίων ὑπὲρ ὀβολῶν ἀ-
 ξίους. πάλιν ἀλλὰ τί πρᾶτεις
 καὶ παρὰ μὲν οἷς; Πλτ. αὐτὸν καὶ
 ἔγωγε πλανῶμαι φρεσὶν, ἀ-
 ρχῆς αὖ λατῶ πνὶ ἐμπεσόν.
 οἷον, ὅστις αὖ πρῶτος μοι φρι-
 γύχη, ἀπαγαγὼν ἔχει, σὲ δ'
 Ερμῶν ἐπὶ τῷ παραλόγῳ τῷ
 κέρδους προσκυμῶν. Ερ.
 ἔγωγε ἔφη πᾶσι τοῖς οἰο-
 μένους σὲ καὶ τὰ αὐτῶν δοκούντα,

captus, aut adulatoribus se-
 se tradens, deiciantibus Ni-
 reo formosiorē esse, Ce-
 crope, Codrōue generosio-
 rem, callidiorem Vlysse, di-
 tiorē verò sedecim simul
 Cræsis, momento tempo-
 ris semel effūdāt infelix, quę
 minutatim multis ex periurijs,
 rapinis, & flagitijs fue-
 rant collecta. Ista fermē sic
 se habent vti narras. Verūm
 vbi, tuis ipsius ingrederis pe-
 dibus, qui tandem cæcus
 cū sis viam inuenire potes?
 aut qui dignoscis ad quosnā
 Iupiter te miserit, dignos il-
 li visos qui diuitijs abun-
 dent? Pl. Enimvero credis
 me reperire istos ad quos
 mitto? Merc. Per Iouem
 haudquaquam. Neque enim
 Aristide præterito ad Hip-
 ponicum, & Calliam acces-
 sisses, tum ad multos alios
 Athenienses, ne obolo qui-
 dem dignos. Cæterū quid
 facis emissus? Plut. Sursum
 ac deorsum circumcursans
 oberro, donec imprudens
 in aliquem incidero. Hic
 autem quisquis ille sit, qui
 fortē primus me nactus sit,
 abducit ac possidet, te Mer-
 curi pro lucro præter spem
 obiecto adorās. Merc. Num
 ergo fallitur Iupiter, qui
 credat ex ipsius sententia, di-
 tari abs te eos, quos dignos

πλεπίζεν ὅσους αὖ οἶεται τῷ
 πλεπτεῖν ἀξίως; Πλῦ. καὶ μά-
 λα διχάως ὦ γαδί. ὅς γε τυ-
 φλοὶ ὄντα εἰδὼς, ἐπιμυθεύει
 ὑπὸ σὺν ἡ δυσέπειτον ἔγωγε
 μα, καὶ περὶ πολλῷ ἐκλελειπὸς
 ἐν τῷ βίῳ. ὁ φέρει δ' ὁ Λυγκεὺς
 αὖ ξένοι ῥαδίως ἀμαυρὸν ἔ-
 γω καὶ μακρὸν ὄν. τοι γὰρ οὐκ ἄ-
 ντιστάντες ἀγαθῶν ὀλίγων ὄν-
 ται, πικρῶν δ' πλείων ἐν
 τῷ πόλει τὸ παῖ ἐπὶ χρόνων,
 ῥῶν ἐς τοὺς τοιούτους ἐμπίπτω
 φθίων, καὶ παλιν εὐδοκίαι πρὸς
 αὐτῶν. Εἰ. ὅτι πῶς ἐπει-
 δὲ καταλίπης αὐτοὺς, ῥαδίως
 φύγεις ἐκ εἰδὼς τὴν ὁδόν;
 Πλῦτος. ὅξυδερκής τότε πῶς
 καὶ ἀπύπτως γίνομαι πρὸς μό-
 τιν ἢ χερσὶν τῆς φύξης. Εἰ μὴ δ'
 ἐπὶ δὴ μοι καὶ τὴν ἀποκείναι.
 πῶς τυφλὸς ὢν, εἰρήσεται γὰρ
 καὶ προσέπι ὁ χερσὶς, καὶ βαρὺς
 ἐκ τοῖν σκελῶν, τοσούτους ἐ-
 ρεσας ἔχοις, ὥστε πάντας ἀπο-
 κλείπειν εἰς σέ; καὶ τυφλὸς μὲν
 εὐδαίμων ἐν οἴῳ. εἰ δ' ἀποτύ-
 χῃ, καὶ ἀνέχεσθαι ζωῆς. οἶδα
 γὰρ πῶς καὶ ὀλίγους αὐτῶν ἔ-
 γω σου δυσέπειτος ὄντας, ὥστε καὶ
 εἰς βαθυκῆτα πότον φέρον-
 τες, ἔρριψαν αὐτοὺς, καὶ πε-
 πηται γὰρ ἡ βλάστης, ὥστε οὐδὲν τομίζοντες ὑπὸ τοῦ, ὅτι πῶς ἔδωκε

existimarit qui ditescerent,
 Plu. Et iure quidem optimo
 fallitur ô bone, quippe qui
 cum me cæcum esse probè
 sciat, emittat vestigatum rem
 Anisque adeò reperta diffi-
 lem, & iam olim è vita sub-
 latam, quam ne Lynceus
 quidem facilè inueniret,
 cum adeò sit obscura & mi-
 nuta. Quare cum rari sing-
 B boni, improbi verò in ciui-
 tatibus omnia obtineât, ob-
 errans facilè in istius fari-
 næ homines incido, & ab il-
 lis irretior. Merc. At qui fit
 ut quoties eos deseris, facilè
 aufugias, cum vix sis igna-
 rus? Plu. Tum demum acu-
 tum cerno, pedibusque va-
 leo, solummodò quum fu-
 giendi adest opportunitas.
 Merc. Illud etiam mihi re-
 sponde: qui fit ut cum oculis
 sis captus (dicendum enim
 est) præterea pallidus, &
 cruribus gravis, tot habeas
 amatores, adeò ut omnes in
 te defigant oculos: & si po-
 E tiantur, felices videantur;
 sin frustrentur, non sustineât
 viuere? Ex his quidem non
 paucos noui, qui sic perditè
 te amarint, ut se aëreo è scro-
 pulo in alta piscosæ maris,
 præcipientes abiecerint, rati
 fastidiri sese abs te, propte-
 rea quòd illos nullo pacto

ἀρχὴν ἰώρας αὐτοὺς. πλὴν ἀ-
 λα καὶ σὺ αὐτῷ οἶδα ὅτι ὁ μολο-
 γήσας ἐπὶ ξυνίης σωτῆρ, κο-
 ρυβαντῶν αὐτοῦ, ἐρωμῶν ποι-
 οῦτῳ ἐπιμεμῶντας. Πλούτος. A
 οἷν γὰρ τοῦτον οἷός ἐμι ὁρῶν
 αὐτοῖς χαλὸν, ἢ τυφλὸν, ἢ ὅσα
 ἀλλὰ μοι προσέειπεν; Ερμῆς.
 ἀλλὰ πῶς ὦ πλούτῃ, ἐμὴν τυ-
 φλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσὶ; B
 Πλούτος. οὐ τυφλοὶ ὦ ἄριστε.
 ἀλλ' ἢ ἄγνοια, καὶ ἢ ἀπάτη,
 αἵ τ' ἂν νῦν κατέχουσιν τὰ πάντα,
 ἐπισκιάζουσιν αὐτοὺς. ἔτι δ' καὶ
 αὐτοὺς ὥς μὴ πατάσσουσιν ἄμορ- C
 φος εἶλω, προσωπεῖον φριδέ-
 ρμος ἐρασμιώτατον, διάχρυ-
 σον, καὶ λιδοκόλλητον, καὶ ποι-
 χίλα ἐνδύς, ἐν πυγχαίνῳ αὐτοῖς.
 οἱ δὲ, αὐτοπροσώπον οἰόμενοι D
 ὁρᾶν τὸ κάλλος, ἐρώσιν, καὶ ἀπόλ-
 λωσιν μὴ ἐν πυγχαίνῳ ὥς εἴγε-
 ρας αὐτοῖς ὅλον ἀπογυμνῶτας,
 ἐπὶ δ' ἔξέ με, δῆλον ὥς κατεγίνω-
 σκον αὐτῶν, ἀμβλυώποντες E
 τὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐρῶντες ἀε-
 ράων, καὶ ἀμόρφων προσμα-
 τῶν. Ερ. τί οὖν καὶ ἐν αὐτῷ ἦδη
 τῷ πλουτεῖν γιγνόμενοι, καὶ τὸ
 προσωπεῖον αὐτὸ πειθεόμενοι
 ἔτι ἔξαπατῶνται; καὶ μὴ τις
 εἴταιρηται αὐτοῦ, δαΐμον αὐ-
 τῷ κεφαλῇ ἢ τὸ προσωπεῖον προσέοντο; οὐ γὰρ δὲ καὶ

respexisses. Quāquam scire
 scio, tu quoque fateberis, si
 quo modo tibi ipsi notus es,
 furere istos qui huiusmodi
 amore sunt dementati. *Plur.*
 At enim credis me, qualis
 sum, talem istis videri, nem-
 pe claudum, & cæcum, &
 quicquid aliud mihi inest vi-
 tij. *Merc.* Quid ni ὁ Plute,
 nisi & ipsi omnes sint cæci?
Plur. Haud cæci quidem, ὁ
 optime, verum incititia, er-
 rorūque quæ omnia occupāt,
 illis offundunt tenebras. Ad
 hæc ipse quoque, ne per om-
 nia deformis sum, personā
 valdè amabili tectus, inau-
 rata, gemmisque picturata,
 ac versicoloribus amictus
 eis occurro: at illi rati sese
 nativi vultus venustatem as-
 picere, amore capiuntur, dis-
 percuntque nisi potiantur.
 Quod si quis me toto corpo-
 re renudatum illis ostenderit
 dubio procul futurum sit
 ut ipsi se damnent, quitan-
 toperere cæcutierint, aman-
 tes res neutiquam amandas,
 & deformes *Merc.* Quid er-
 go, postquam eò peruētum
 est ut iam diuites euaserint,
 iamque personam sibi cir-
 cumposuerint, rursus fal-
 luntur? adeò ut si quis illis
 adimere conetur, penè ca-
 put potiùs quàm personam
 abijciant? Neque enim veri-

ὅτι ἀγοεῖν εἰκὸς αὐτοῦ ὡς
ὀπλήρους ἢ ἐνμορφία ὄντιν,
ὥσθι τὰ πάντα ὁρῶντας.

Πλου. ἔα ὁλόγα ὦ Ερμῆ καὶ
πρὸς τὸτό μοι συναγωνίζεταί.

Ερ. τὰ πῦα; Πλου. ἐπειδὴν

πρὸς τὸν τοιοῦτον, ἀναπε-

τάσας δ' εὖραν εἰσδέχεται με,

συμπαρησέεσθαι μετ' ἐμοῦ λα-

δῶν ὁ τύφος, καὶ ἡ ἀνία, καὶ ἡ μα-

λαλαχία, καὶ ἡ μαλακία, καὶ

ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα ἅπαντα

μεύει. ὑπὸ δὴ τούτων ἀπάντων

καταληφθεὶς δ' ὑψώμην, θαυ-

μαζὶ τε τὰ ἐθαύμασα, καὶ ὁ-

ρίσεται τῶν φευκῶν. καὶ με δ'

πάντων ἐκείνων πατέρων δ' εἰς

ἐλαλυδότην κακῶν τέθνηκε

δορυφορέωμον ὑπὸ αὐτῶν. καὶ

πάντα φερότερον πάθοι αὖ, ἢ

ἐμὲ φερόντων ὑπομείνειν αὖ. Ερ.

ὅς δ' αἰὲς εἴ ὦ πλῆτε, καὶ ὀλι-

γοί, καὶ δυσχερὲς, καὶ δια-

φωκπῆς, ἐδεμίαν ἀντιλαβὴν

παρ' ἐχέμεν βεβαίαν, ὅσην ὡς

ὀφείλεις, ἢ οἱ ὀφείεις διὰ τ'

δακτύλων δεσπετεύεις καὶ οἱ δα-

κτύλοι, ἢ πένια δ' ἐμπαλιν ἰξώ-

δης τε, καὶ ἐνλαβὴς, καὶ μεύει τὰ

ἀγκυρα ἐκπερυκῶτα ἐξ ἅπαν-

τος τοῦ σώματος ἔχουσα, ὡς πλη-

σάσαστα ἐνδὺς ἔχεις, καὶ μὲν ἔχειν ἰσθίως ἀπολυθῆναι, ἀλλὰ με-

τὰ δὲ ἢ δὴ φλυαριώτας ἡμᾶς πορῶμα οὐ μικρὸν δέλασθε. Πλου.

simile est etiam tum illos ig-
norare, auro bracteata esse
formam, quum intus cun-
cta inspexerint. *Plur.* Ad id
non paucae res, o Mercuri,
mihi sunt adiumento. *Merc.*

Quenam? *Plur.* Simul atque
qui me primum nactus est,
patefactis foribus exceperit,
clanculum una mecum in-
troit fastus, vecordia, insania,
mollities, contumelia, fraus,
aliaque sexcenta: a quibus

omnibus postea quae est oc-
cupatus animus, miratur non
miranda, appetit fugiendas:
maeque cunctorum illorum
quae introierunt, malorum
patrem stupet, illorum satel-
litio vallatum, quidvis po-
tius passurus, quam ut me
reicere compellatur. *Merc.*

Ut laevis es, o Plute, & lubri-
cus, & retentu difficilis, ac
fugax, neque ullam certam
praebes ansam qua prensus

teneare: verum nescio quo-
modo anguillarum ac serpen-
tum in morem inter digitos
elaberis. At contra Pauper-
tas, viscosa, & prehensu faci-
les, toto corpore multos uno
gerit hamos, ut qui teti-

gerint, illico haereant, nec
facile queant auelli. Verum
interea dum nugamur, rem
haud parvam omisimus. *Plur.*

τὸ ποῖον; Ερ. ὅτι τ' ἔσται ἐν
 αἰ ἐπιχαλόμεθα οὐκ ἔδει
 μάλιστα. Πλῦ. θάρρει τοῦ-
 του γε ἐνέχε. ἐν τῇ γῇ αὐτὸν κα-
 ταλείπων, ἀνέρχομαι παρ' ὑ-
 μῶν, ἐποικίψας ἐνδὸν μέγαν
 ἐπικλεισάμενον τῷ θυρῶν.
 ἀνόλιν ὃ μηδενί, ὡς μὲ ἐμοῦ
 ἀκούσῃ βοήσαντος. Ερ. ἡκούω
 ἐπιβαίνοντα ἡδὴ τῆς Ἀθηνῶν. B
 καὶ μοι ἐπεὶ ἐχέμενος τῆς χλα-
 μύδος, ἄρχεις αὐτὸς τ' ἐξα-
 πνῆν ἀφίκωμαι. Πλῦ. εὖ ποι-
 εῖς ὧς Ἐρμῷ χειρὶ λαγῶν. ἐπεὶ
 ὡς ἀπολίπης με, τὸν βόλῳ C
 τάχα ἢ Κλέωνι ἐμπροσθίμαι πε-
 ρενοσῶν. ἀλλὰ τίς ὁ φόβος οὐ-
 τὸς ὅτι, καὶ δ' αὖτ' σιδήρου πρὸς
 λίθον. Ερ. ὁ Τίμων οὐτοσὶ
 σκέπη πλεόντων ὄρεον, καὶ D
 ὑπολίδον γῆδιον. παπὰ, καὶ ἡ
 πνία πάρεστι, καὶ ὁ κόπος ἐμεί-
 νος, ἡ καρτεία δ', καὶ ἡ σοφία,
 καὶ ἡ ἀνδρεία, καὶ ὁ τοιούτος ὀ-
 χλος τῶν ὑπὸ τῷ λιμῷ πα-
 τομένων ἀπάντων, πολὺ ἀμεί- E
 νος τῶν σῶν δορυφόρων. Πλῦ.
 τί οὖν αἰ ἀπαλλάττομεθα ὧς
 Ἐρμῷ τὴν ταχύν; ἢ γὰρ αὐτὸ
 ἡμεῖς δικάσαμεν ἀξιόλογον
 πρὸς αὐτὰ ὑπὸ τηλικούτου
 στρατοπέδου περικυκλωμένον. Ερ.
 ἄλλως ἔδοξε τῷ Διί, μὴ ἀποδηλιγῶμεν οὐκ. Πλ. τοῖ τὸν ἀπάγει

Quam? *Merc.* Nempe quodd
 thesaurum non adduximus
 quo vel in primis erat opus.
Plur. Ista quidem ex parte
 bono sis animo. Nam non
 nisi in terra relicto illo, ad
 vos ascendo: jussuque intus
 manere foribus occlusis, ne-
 que cuiquam aperire, nisi me
 vociferantem audierit. *Merc.*
 Iam igitur Atticā adcamus,
 & me sequere chlamydi ad-
 hærens, donec extremam vi-
 am attigero. *Plur.* Rectè fa-
 cis, Mercuri, quum me per
 viam ducis. Etenim si me
 defereres, forsan oberrans in
 Hyperbolum aut Cleonem
 inciderem. Sed quis hic fra-
 gor, ac si ferrum & lapis col-
 lidantur? *Merc.* Timon hic
 est, qui proximè montanū &
 petricolum fodit solū. *Pap.*
 & Paupertas adest, & Labor
 ille, tum Robur, Sapientia,
 Fortitudo, atque id genus
 aliorum turba quorum om-
 nium agmen fames cogit,
 longè præstantius quàm tui
 sint satellites. *Plur.* Quin
 igitur quàm occysimè disce-
 dimus Mercuri? Neque enim
 quicquam estimabile præsti-
 terimus cum homine vallato
 istiusmodi exercitu. *Merc.*
 Secus visum est Ioui: quare
 nihil metuamus. *Paup.* Quo-
 nam, istum Argicida, manu

ὁ ἀρεστότατος χαρίζων; Ερ.
 ἐπὶ τε τοῖς ὅ Τιμόωνα, ἐπέμ-
 φθησάμενος ὑπὸ τοῦ Διός. Πε. νῦν
 ὁ Πλούτος ἐπὶ Τιμόωνα ὅποτε
 αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τῷ
 τραυλῷ παρελαβῆκα, τουταῖσι
 παρεδούκα, τῇ σοφίᾳ, καὶ τῷ
 πότῳ, ἡναιῶν ἀνδρῶν καὶ πελ-
 λῶ ἀξίον ἀπέδειξα; ὥπως ἀφ' αὐ-
 τοῦ καταφρόνητος ὑμῶν ἡ πνία
 δοκῇ, καὶ ἐλαδίκητος, ὥσθ' ὁ
 μῦθος κτῆμα εἶχον, ἀφαιρῆναι
 με ἀλεξάνους πρὸς ἀρετῶν ἔχειρ-
 ματόν, ἢ αὐτῷ ὁ πλούτος
 παρελαβὼν αὐτὸν, ὑβρεῖ καὶ
 πότῳ ἐγχειρήσας. ὁμοίον τῷ
 πάλαι μαλθακόν, καὶ ἀγνῶν,
 καὶ ἀνόντων ἀποφῆνας, ἀποδῶ
 πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἥδη γε γημ-
 μόν. Ερ. ἔδοξε πάντα ὡς
 πῦρα τοῦ Διὸς. Πε. ἀπέχμα.
 καὶ ὑμῖν ὅ ὅ πόνε, καὶ σοφία, D
 καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκολουθεῖτέ μοι.
 οὗτος ὁ τάχος εἴρεται οἷον με
 εἶπαι ἀπολείπει, ἀγαθῶν σω-
 ερῶν, καὶ διδάσκαλον τῶν ἀρί-
 στων. ἡ σωὴν, ὑγιεινὸς μὲν τὸ σῶ-
 μα, ἱερομενὸς ὁ πῶν γεώμεν E
 διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ
 πρὸς αὐτὸν ἀπὸ βλεπῶν. τὰ δ'
 ἐφ' ἧλα καὶ πολλὰ ταῦτα ὡς ὅτι
 ὅτι, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων.
 Ερ. ἀπέρχονται. ἡμεῖς δ' ὅτι πρὸς ὧν αὐτῶν. Τί. πῶς ἐστὶ

adducis? *Merc.* Ad hunc Ti-
 monem à Ioue missi sumus.
Paup. Itane nunc Plutus ad
 Timonē, posteaquā ego ip-
 sum antea delitijs malè cor-
 ruptum suscepi: & his, vide-
 licet Sapiētiæ & Labori tra-
 ditum, strenuum, multique
 precij virum reddidi? Adē-
 ne despicienda, iniuriæque
 idonea Paupertas vobis vi-
 deor, ut hunc quæ mihi vnicā
 erat possessio, eripiat, iam
 Bexactissima cura ad virtutem
 excultum? ut Plutus hic ubi
 denuo susceperit, per contu-
 meliam, & arrogantiam illi
 manu iniecta, mollem & i-
 gnauum, & vecordem, qualis
 olim erat, reddiderit: rursus
 mihi restituat ubi iam nihili
 factus erit. *Merc.* Sic ὁ Pau-
 pertas Ioui placitū est. *Paup.*
 Equidē ab eo: at vos Labor,
 & Sapiētia reliquique se-
 quimini me. Porro hic breui
 cognoscet, qualis in se fue-
 rim, quam nunc relinquit:
 nempe adiutrix bona, & re-
 rum optimarum doctrix,
 qua cum donec habuit com-
 mercium, sano corpore, va-
 lentique animo persevera-
 vit, virilem exigens vitam, &
 ad sese respiciens: superua-
 cua autem & vulgaria ista,
 aliena, ita ut sunt, existimās.
Merc. Discedunt illi, nos eum
 adeamus. *Tim.* Quinam estis,
 τί. πῶς ἐστὶ

ὦ κατ' ἄρτοι; ἢ τί βουλόμην
 δεῦρ' ἦκετε, ἀνδρὰ ἐργάτην,
 καὶ μισοφόρον ἐνοχλήσοντας;
 ὅμ' εἰ χαίροντες ἄπτε, μαροὶ
 πάντες ὄντες. ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς ἀν- A
 τίκα μάλα βάλλον τοῖς βόλοις
 καὶ τοῖς λίθοις, σπυγείτω. Εἰς
 μηδαμῶς ὃ Τίμων μὴ βάλης. εἰ
 γὰρ ἀνθρώπους ὄντας βαλεῖς. ὅμ' ἔγωγε μὲν, Ερμῆς εἰμι, οὗτος δ', ὃ
 Πλῦτος. ἐπιμύσει δ' ὃ Ζεὺς ἐπα- B
 κέτας τῶν εὐχῶν. ὥςτε ἀγαθὴ
 τύχη δέχου τὸν ὄλβον, ἀποσῶς
 τῶν πόνων. Τί, καὶ ὑμεῖς οἰ-
 μώξεσθε ἥδη, καὶ τοὶ θεοὶ ὄντες
 ὡς φατέ. πάντας γὰρ ἅμα καὶ C
 θεοὺς καὶ ἀνθρώπους μισῶ. τε-
 τονί δ' ἢ τ' τυφλόν, ὅστις αὐτῷ, καὶ
 ἐπιτείλει μοι δοκῶ τῇ δίκη-
 λῃ. Πλῦ. ἀπίωδον ὃ Ερμῆ D
 πρὸς τὸ Διός. μελαγχολᾷ γὰρ ὃ
 ἀνθρώπος εἰ μετείως μοι δοκεῖ,
 μή τι κακὸν ἀπέλθω προσλα-
 βών. Εἰς. μηδὲν σκαυόν τῷ Τίμων.
 ἀλλὰ τὸ παῖν τοῦτο ἄγριον, καὶ
 τραχὺ καταβαλὼν, πρὸς τείνας E
 τῶ χειρὶ, λάμβανε τὴν ἀγα-
 θὴν τύχην, καὶ πλούτει πάλ-
 λιν, καὶ ἰδοὺ Ἀθηναίων τὰ πρῶ-
 τα, καὶ ὑπερέρα τῶν ἀχαιεί-
 πων ἐκείνων, μέγας αὐτὸς εὐ-
 δαιμονῶν. Τί. οὐδὲν ὑμῶν
 δέχομαι. μὴ ἐνοχλήσῃ μοι. ἱκανὸς ἐμοὶ πλῦτος ἢ δίκαια. τὰ

ὃ scelesti: aut qua gratia hūc
 aduenistis, homini operario,
 ac mercenario negotium ex-
 hibituri? sed non lati abibi-
 tis, improbi vos omnes:
 nam ilico vos ego glebis &
 faxis petitos comminuam.
Mer. Nequaquam ὃ Timon
 neferito: neque enim mor-
 tales ferires. Ego enim sum
 Mercurius, hic Plutus. Nos
 tuis precibus exauditis mi-
 fit ad te Iupiter. Quare, quod
 bene vertat, opes accipe de-
 sistens à laboribus. *Tim.* At-
 qui vos iam ploraueritis, e-
 tiam si Dij sitis, ut dicitis: si-
 quidem odi pariter omnes
 tum Deos tum homines. Sed
 cæcum hunc, quisquis is est,
 certum est mihi impacto li-
 gone comminuere. *Plut.* A-
 beamus, per Iouem, Mer-
 curi: quandoquidem hic ho-
 mo mihi videtur non me-
 diocriter insanire, ne malo
 quopiam accepto discedam.
Mer. Nequid ferociter, Ti-
 mon, quin potius hac fero-
 citate, & asperitate deposita,
 bonam fortunam porrectis
 manibus excipe, rursus di-
 ues esto, rursus Atheniensium
 princeps, solusque fortuna-
 tus ingratos illos despicio.
Tim. Nihil mihi vobis est
 opus: ne obturbate: sat opus
 mihi ligo: sum præterea for-

ἢ ἄλλα, ἐνδραμόνιστος εἰμι
μολὸς μοι πλοισαζόντος.

Εἰ. οὐτως ὦ τῶν ἀπαιδῶν ὄντως;
πῶς φέρω Διὶ μῦθον ἀπίστα
τε, κρατερόν τε, καὶ μὴ εἶ-
κω μὲν ἄνθρωπον μὲν εἶναι σε,
πῶς ἄνδρα αὐτῶν δὲ; ἀπε-
πίστωτα μὲν δὲον ὃ μνηστῆρας,
οὕτως ἐπιμελεσθῶν σου ὃ
δῆμι. Τίμων. ἀλλὰ σὺ μὲν ὦ
Εἰς, καὶ τῷ Διὶ, πλέσθῃ χά-
ρις τῆς ἐπιμελείας. τουτοῖν ὃ ἔ-
παιστος καὶ ἀνδραβόρμι. Εἰ.
τίς; Τί. ὅτι καὶ πάλαι μν-
εῖσθαι μοι ἄπειρος οὗτος
ἐστίν, κόλαξι ἔπαρθε, καὶ
ἐπὶ βούλους ἐπαγαγόν, καὶ
μὲν ἐπέχειρας, καὶ ἡδύπα-
δια καταρθείρας, καὶ ἐπὶ το-
ν ἀποθνήσκει. τέλος ὃ, ἀφῶ
καταλιπὼν, οὕτως ἀπῆλθε,
καὶ προσδοκῶς. ἢ βελτίστη ὃ
πῆλα, πόνους με τοῖς ἀνδραβό-
ρμις καταγυμνάστα, καὶ
μετ' ἀλκείας καὶ παρρησίας
θεοῦ μὲν οὐκ ἀνδραβόρμι
καὶ μὲν παρῆχε, καὶ ὃ πολ-
λὴν ἐκείνων καταφρονεῖν ἐ-
πείσθην, ἢ αὐτῶν ἐμὸν τὴν ἐλ-
πίδας ἀπαρτήσασθαι μοι τὸ εἶναι,
καὶ δειξάτα ὅστις μὲν ὁ πλοῦ-
τος ἐμὸς, ὃν οὐτε κόλαξ δυνεύων, οὐτε σὺχος αὐτῆς φοβῶν,
ἢ οὐκ ἐμὸς παρῆχε, καὶ ἐκ κληρονομίας ἢ φοβῶν, καὶ τὴν αὐτῆς

tunatissimus, si nemo ad me
acceſſerit. *Mer.* Adeo ne
quæſo inhumaniter? *Hæc ego*
ſæua Ioui reſpoſitæ atque inima-
nità diſta? Atqui par erat for-
ſitan inuiſos eſſe tibi homi-
nes, à quibus tam indignas
iniurias accepisti: nequa-
quam autem Deos, cùm illi
tantopere tui curam gerant.
Tim. At tibi Mercuri, Ioui-
que pro veſtra cura, pluri-
mam habeo gratiam: ſed
Plutum hunc recipere nolim
Mer. Quid ita? *Tim.* Quia
mihi olim innumerabilium
malorum author fuit, cùm
me aſſentatoribus traderet,
mihi inſidiatores inucheret,
odium conſlaret, illecebris
corrumpere, inuidiæ obno-
xium redderet: denique quæ
me adeo perfidè & prodito-
riè deſtitueret, *Contra* verò
Paupertas me laboribus virò
digniſſimis exercens, mecū-
que verè & liberè cõuiuens,
& quibus opus erat ſuppedi-
tauit laboranti, & vulgaria
illa contemnere docuit, effe-
citque vt mihi vitæ ſpes om-
nis ex me ipſo penderet, &
demonſtrauit quænam eſſet
opes meæ, quas neque adu-
lator aſſentans, neque ſycophāta
territans, neque plebs
irritata, nec cõcionator ſuf-

ἐπιβουλεύσας, ἀφελῆσθαι δύ-
 ναιτ' αὖ. ἐρρωμένος τοιγαροῦν
 ὑπὸ τῶν πόγων, τουτοῖ δ' ἀ-
 γρὸν φιλοπόνως ἐπερμαζόμενος,
 ἔδ' ἐν ὁρῶν τῶν ἐν ἄσει χαλῶν,
 ἱκανὰ καὶ διαρκῆ ἔχω τὰ αλφειά. **A**
 παρὰ τῆς Δικέλλης. ὥστ' ἄλλιν-
 δεσμος ἀπιδι' ὦ Ερμῆ, τὸ Πλῦ-
 τον ἀπαγαγὼν τῷ Διί. ἐμοὶ δ'
 τίτο ἱκανὸν ἰὺ πάσας ἀνδρά-
 ποὺς ἡβηδὸν οἰμαῖζεν ποικίλῃ.
 Ερ. μηδαμῶς δ' ἔχ' ἔτι. οὐ γὰρ
 πάντες εἰσὶν ἐπιτήδαιοι πρὸς οἰ-
 μωλίῃ. ἀλλ' ἔτι τὰ ὀργίλα ταῦ-
 τα καὶ μερμηκώδη καὶ τὸ πλῦ-
 τον παρῆλαβε. ἔτοι ἀπόβλη-
 τὰ εἰσι δῶρα καὶ παρὰ τῷ Διός. **C**
 Πλῦ. βούλει ὦ Τίμων δικαιο-
 λογήσασθαι πρὸς σέ; ἢ χαλεπαί-
 νεις μοι λέγοντι; Τί. λέγε. μὴ
 ρα ῥα μύθοι, μηδὲ μὲν πρὸς
 οἰμῶν, ὥσπερ οἱ ἐπιτρεπτοὶ ῥή-
 τορες. ἀνέξομαι γὰρ σὺ ὀλίγα. **D**
 λέγοντα διὰ τὸ Ερμῆ τουτοῖ.
 Πλῦ. ἐχ' ἰὺ μύθοι ἴσως καὶ
 ρα ῥα ἐπιπύ, ὅτι πολλὰ ὑπὸ
 σοῦ κατηγορηθέντα. ὁμῶς δ' ὅρα
 εἴ τι σε, ὡς φῆς, ἡδίκηχα. ὅς τῶν
 μὲν ἡδίστων ἀπαύτων αἰτίος σὺ
 κατεστην, πῶς, καὶ πρὸς δ' εἰς,
 καὶ σαφάνων, καὶ τῆς ἄλλης

fragium ferens, neque ty-
 rannus insidians queat eri-
 pere. Itaque laboribus iam
 roboratus dum hunc agellū
 gnauiter exerceo, neque
 quicquam eorum malorum
 quæ sunt in ciuitate aspicio,
 abundè magnum & suffici-
 entem victum ligo mihi sup-
 peditat. Quare tu Mercuri,
 quam venisti viam remeti-
 ens recurre, Plutum hunc ad
 Iouem deducens. Illud mihi
 sat fuerit si effecerit ut om-
 nes mortales per omnem æ-
 tatem ciulent. *Merc.* Nequa-
 quam ὁ bone, neque enim
 omnes ad ciulandum sunt
 accommodi. Quin iracunda
 ista pueriliâque missa face, ac
 Plutum excipe: non sunt re-
 ijienda munera quæ à Io-
 ue profiscuntur. *Plut.* Vin
 Timon ut contra te partes
 defendam meas? an grauiter
 feres, siquid dixerō? *Tim.* Di-
 cito, sed nec multis, nec cū
 procemijs, quemadmodum
 perditissimi isti oratores so-
 lent. Nam huius Mercurij
 gratia te feram pauca dicen-
 tem. *Plut.* Atqui mihi multis
 potius erat dicendum, mul-
 tis nominibus abs te accusa-
 to. Vide tamen num qua in-
 re te, quemadmodum aïs,
 læserim, ego qui dulcissima-
 rum quarumque rerum tibi
 author fui, honoris, præfū

dentiz, coronarum, aliarumque deliciarum. Mea etiam

ἡρῆς, πείβεται ὁ δὲ τοι καὶ
 αἰδώς δι' ἐμὲ πῶτα, καὶ πει-
 σούδης. εἰ δὲ π' ἡλεῖται ὁ
 πῶτα καὶ αἰὼν πέπνυται, αἰ-
 νῶς ἔρῃ σοι. μᾶλλον δ' αὖτ' ὅτι A
 οἰκίῃ μου τὸ τοῦτο ἔσθ' οὖν, διότι
 μετ' ὅπως ἀπίμως ἡβήσας
 ἀδελφὸν ἔσταλθ' οἱς, ἐπαυῖσθαι,
 καὶ καταγυγνύουσι, καὶ πάντα
 τέρπῃ ὀφθαλμοῖς μοι. καὶ B
 π' ἡ τρυφῶν ἐφ' ἡδονῇ, ὡς
 ἐκείνους σὺ. τοῦ αὐτίαν δ'
 αὖτ' ὅπως ἐκάλυψα σοι πάντα
 τέρπῃ ἀπλῶς ἔσθ' οὖν, καὶ
 ἐπιφελῶν ἡμῶν δὲ οἰκίᾳ. C
 π' ἡρῆς αὖτ' ἡ μαλακὴς χλα-
 μύς, ταῦτ' ἅπαντα διφθέραν
 ἐπιμαρτυρεῖ σοι πένια πικρὴ
 δαΐς. ὅτι μαρτυρῶ Ἑρμῆς ἔ-
 ποτ', πῶς ἐκείνων τ' Δία μὲν D
 ἔμειπεν σὺ, ἔπειτα δυσμῶν
 καὶ ἐπὶ σπυγμῶν. Ἐρ.
 ἀλλὰ τὸ ὅρα δ' ὅτι πλεῖστε οἷός
 ἐστι καὶ ἡμῶν; ὅτι δαρῶν, ξυν-
 διπρὸς αὐτῷ. καὶ σὺ μὲν E
 ἀπ' ἐξ ἑξῆς. σὺ δ' ὅτι θησαυ-
 ρὸν ἔχεις τῇ δικίᾳ. ὡς α-
 νύσσῃ γὰρ ἐμβόησάν σοι.
 Τι. πιστὸν δ' Ἑρμῆν, καὶ αὖθις
 ἀπατήν. π' γὰρ αὖ καὶ παῖδες
 πρὸς, ὅππῃ οἱ θεοὶ βιάζονται;
 πλὴν ὅρα καὶ εἰς οἷά με ὁρά-
 γματα ἐμβόησθαι τ' ἡ κακοδαί-

opera celebris, conspicuus
 atque obseruandus eras: ve-
 rum siquid ab adulatoribus
 molesti tibi accidit, ego non
 sum in culpa. Quin potius à
 te sum ipse affectus contu-
 melia, propterea quod ita
 ignominiose execrandis illis
 viris me obiecisti, qui te lau-
 dabant, & præstigijs demen-
 tabant, mihiq; modis om-
 nibus insidias struebāt. Por-
 rò quod extremo loco di-
 xisti, te à me proditum, istud
 criminis in te possum retor-
 quere, cum ipse sim modis
 omnibus à te rejectus, præ-
 cepsque exactus ex ædibus;
 vnde pro molli chlamyde sa-
 gum hoc charissima tibi
 paupertas circumposuit. Ita-
 que testis est mihi hic Mer-
 curius, quantopere Iouem
 orauerim ne ad te venirem,
 qui te tam hostiliter erga me
 gessisses. Merc. At nunc vi-
 des, ὦ Plute, in cuiusmodi
 hominem sit commutatus?
 Proinde audacter cum illo
 consuetudinem habe. Tu ve-
 rò fode ita vt facis: tu inter-
 rim thesaurum sub ligonem.
 adducito: audiet enim si tu
 accersueris. Tim. Parendum
 est Mercuri, rursusque dices-
 cendum. Quid enim facias
 cum Dij ipsi compellant?
 Tamen vide in quæ negotia
 me miserum conijcies? qui

μονα. ἐς ἄχρ' γυν' ἐνδαιμονέ-
 σατα διαζών, χρυσὸν ἄφρων το-
 σοῦτον ληψομαι ἔδεν ὁ δίκησας,
 καὶ τοσαύτας φροντίδας ἀναδέ-
 ξομαι. Ερ. ὑποσηθὶ ὦ Τίμων A
 δι' ἐμὲ, καὶ εἰ χαλεπὸν τόπον, καὶ
 ἰσχυρὸν ὄστιν, ὅπως οἱ κόλακες
 ἐκείνοι διαφραγῶσιν ὑπὸ τῆς
 φθορᾶς. ἐγὼ δ' ὑπὸ τῆς Αἰτνῆς,
 ἐς τὴν ἑρατὴν ἀναπύσομαι. B
 Πλ. ὁ μὲν ἀπελήλυθεν ὡς δο-
 καί. τελευτᾷ μοι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ
 τῇ πειρῇ. σὺ δ' αὖτε πειράσθαι.
 ἀναπύσθαι γάρ σοι τὴν θνητὴν
 ἀπαιδίαν. μᾶλλον δ' οὐκ. σὺ
 φημι θνητὴν χρυσὸν, ὑπὸ ἀκ-
 στον Τίμωνι τουτῷ, καὶ πάρα-
 γῃ σεαυτὸν ἀνελέσθαι. σκάπτει
 ὦ Τίμων βαθείας καταφύων.
 ἐγὼ δ' οὐκ ὑποσησόμεμαι. Τί. D
 ἄχρ' δὲ ὦ δίκηλλα, γυν' μοι
 ἐπὶ ῥῶσον σεαυτῷ. καὶ μὴ χέ-
 ρους ἐν τῷ βάθει τῇ θνητῇ
 ἐς τοὺς φανερὰς περκαλεμένην. ὦ
 Ζεῦ τεράστε, καὶ φίλοι Κορύ-
 βαντες, καὶ Ερμῆ κεράδωε, πόθεν E
 χρυσὸν τοσούτον; ἢ που ὄναρ
 παῦτά ὄστι; δέδρα γυν' μὴ ἀν-
 δρακας εὖρω, ἀνδρῶν ἄνθρωπος. ἀλ-
 λά μὲν χρυσὸν ὄστιν ἐπίσημον,
 ὑπὸ ἄνδρ' ἑκατὸν, καὶ τὴν περὶ
 οὐκ ὑποσηθίζον. ὦ χρυσὲ, δε-
 ξίω με κάλλιστον βροτοῖς. αἰδοῦμαι γὰρ πῦρ ἅτε διαφρίπτει καί

cum haecenus felicissimè
 vixerim, nihil mali comme-
 ritus tantum auri repente
 accipiam, tantumque cura-
 rum suscipiam. *Mer.* Sustine
 Timon mea gratia, tamen
 graue est istud, & intoleran-
 dum, quò videlicet palpone
 illi inuidia rumpantur. Ego
 autem superata Aetna in co-
 lum reuolabo. *Pl.* Abij-
 quidem ille, sicut appare-
 Nam ex remigio alarum
 conijcio. Tu verò hic ope-
 rire, siquidè digressus The-
 saurum ad te transmittam
 Sed feri potiùs. Te compelli
 auri Thesauri, Timonem
 hunc exaudi: & te offer e-
 ruendum. Fodi Timon altius
 impingens. Cæterum à vobis
 ego discedo. *Tim.* Age verò
 ò ligo, te validum mihi præ-
 sta, nec defatigare quoad
 Thesaurum ex abdito in aper-
 tum euocaris. Hem prodi-
 giorum author Iupiter, ami-
 ci Corybantes, ac lucifer
 Mercuri, vnde nam auri tan-
 tum? Num somniū hoc est?
 Metuo ne carbonem repertu-
 rus sim experrectus. Atqui
 aurum profectò est insigne
 fuluum, graue, & aspectu
 longè iucundissimum. *Phil.*
 cherrima aurum faustitas mor-
 talibus, quippe quod ignis in-
 morem ardens, noctes diès

νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμῶν. ἐλθὲ ὡς
 φίλῳ, καὶ ἐρασιμώτατε. νυνὶ
 πενήμια γὰρ καὶ δία ποτὲ ῥυτί-
 δις χροῖον. τίς γὰρ ἔτι αὐτὸ παρθέ-
 νος ἀναπαύωμαι τοῖς κόλ-
 πῳ ὑποδέξατο οὕτω χαλόν
 ἐρεσὶν διὰ τοῦ τέρους καταρρέ-
 οντα; ὦ Μίδα, καὶ Κροῖσι, καὶ τὰ
 αἰ Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς ἐ-
 δύρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμωνα, καὶ
 τὸ Τίμωνος πλεόν. ὦ γὰρ ἐδὲ
 βασιλεὺς ὁ Περσῶν ἴσος. ὦ δί-
 κωλα, καὶ φίλῳ διττῆρα,
 ἡμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ ἀνα-
 δεικνύμενον. αὐτὸς δ' ἦδη πᾶ-
 σιν ἐφ' αὐτῶν τῶν ἐρασιμῶν,
 περὶ οἰκονομῶντος ὑμῶν
 ἡμεῶν, μόνῳ ἡμῶν ἱκανόν
 ὡς διατάσσῃ. τὸ αὐτὸν καὶ τὰς
 ἀποδεχτῶν ἐξέιναι μοι δοκῶ. δε-
 δόχθω δ' ὅτι πάντα, καὶ νενομω-
 τῶν πρὸς τὸ ἐπιλοιπόν εἶον,
 αἰμύλια πρὸς ἀπαντας, καὶ ἀ-
 γαστία, καὶ ὑποψία. φίλος δ',
 ἢ ξένος, ἢ ἐταῖρος, ἢ ἐλέυθε-
 ρος, ὅθλος πλὺς, καὶ τὸ οἰκτεῖ-
 ραι δακρύοντα, ἢ ἐπικουρῆσαι
 δευόμενον, παρανομία, καὶ κα-
 τὰ λῶν τὸ ἐδῶν. μονήρης δ' ἢ
 διαταχθῆναι τοῖς λύκοις, καὶ
 φίλος εἰς Τίμωνα. οἱ δὲ ἄλλοι
 πάντες, ἐχθροὶ, καὶ ἐπιβουλοὶ.
 καὶ τὸ πρὸς μὴ ἡσυχίᾳ πᾶσι

que renides. Ades ὁ mihi
 charissimum, & desideratissi-
 mum: nunc demum credo
 vel Iovem ipsum aurum esse
 factum. Etenim quæ tandem
 A virgo non exprorecto sinu
 usque adeò formosum ama-
 torem excipiat, per tegulas
 illapsam? ὦ Μίδα & Κράσε,
 muneræque in templo Del-
 phico dicata, ut nihil eratis
 si cum Timone, Timonisque
 opibus comparemini, cui ne
 Persarum quidem rex par
 est. Oligo, & rheno cha-
 rissime, vos huic Pani sus-
 pendi bonum est. At ego
 quàm maxime semotum mer-
 catus agrum, turriculæque
 ad servandum aurum con-
 structa, mihi soli vivendo
 satis erit inhabitare: & ibi-
 dem mihi defuncto sepul-
 chrum esse volo. Hac igitur
 decreta sunt, placitaque
 in reliquum vitæ: commercij
 cum quibusvis fuga, igno-
 ratio, & fastidium omnium
 hominum. Porro amicus,
 hospes, sodalis, ara miseri-
 cordiæ, meræ nugæ: tum
 miserari lachrymantē, egen-
 tibus opitulari, iniquitas, ac
 E morum subversio: at vita so-
 litaria, qualis est lupis, vnus
 sibi amicus Timon: ceteri
 omnes hostes, & insidiato-
 res: cum horum quopiam
 congregari, piaculum: adeò ut

τῶν, μῆλα καὶ εἴ τινα ἴδω
 μόνον, ἀπατρεῖς ἢ ἡμέτεροι. καὶ
 ὅπως ἀνδραίων λιθίων, ἢ
 χαλκῶν, μηδὲν ἡμῶν διαφερέ-
 τωσαν. καὶ μήτε κήρυκα δεχώ-
 μεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπον-
 δὰς σπονδόμεθα. ἢ ἐρημία ᾗ,
 ὅρος ἔστω πρὸς αὐτούς. φυλά-
 ται ᾗ, καὶ φράτορες, καὶ δω-
 μῶται, καὶ ἡ πατρίς αὐτῇ, ψυ-
 χεῖα, καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα,
 καὶ ἀνθρώπων ἀνδρῶν φιλοπρη-
 ματα. πλουτεῖτω ᾗ Τίμων
 μόνος, καὶ ὑποφάτω ἀπαιτήτων,
 καὶ τρυφάτω μόνος κατ' ἑαυτὸν,
 κολακείας καὶ ἐπαύων φορη-
 κῶν ἀπιδυσκώμος, καὶ τοῖς
 θυέτω, καὶ ἐνωχεῖτω μόνος ἑαυ-
 τῷ γένει καὶ ὁμοῖος ἐκείνων
 τῶν ἄλλων. καὶ ἅπασι ἑαυτὸν δι-
 ξιώπαλαι δεδούλω, ὡς δὲ ἀ-
 ποθανεῖν, ἢ αὐτῷ σέφανον ἐπι-
 νεκρεῖν. καὶ ὄνομα μὲν ἔστω ὁ με-
 σαίθρωπος ἡδιστον. τῷ τρέπτω
 ᾗ γνώεσματα, δυσκολία, καὶ
 τραχύτης, καὶ σκαιότης, καὶ
 ὀργή, καὶ ἀπαιθροπία. εἰ δὲ
 τινα ἴδοιμι ἐν πυρὶ διαφθερέ-
 μῳ, καὶ σβεπνῶμαι ἐκτεύον-
 τα, πῆλη καὶ ἐλαῖον κατασβεν-
 νῶμαι. καὶ ὡς τινα τῷ χειμῶ-
 νος ὁ ποταμὸς παραφέρει, ὁ δὲ
 δένει, ὡς τὴν καὶ τῶτον ἐπὶ

liquem aspexero duntaxat,
 inauspicatus sit ille dies. In
 summa, non alio nobis ha-
 beantur loco, quàm saxæ,
 vel ænæ statuæ: & neque
 missum ab ipsis caduceatorē
 recipiamus, neque fœdera
 feriamus. Solitudo terminus
 esto. Cæterum tribules, co-
 gnati, populares, postremo
 patria ipsa, frigida quædam
 & inutilia nomina, & stulto-
 rum hominum gloriæ. Solus
 Timon diues esto, despicias
 omnes, solus ipse secum ob-
 lectetur, abhorrens ab assen-
 tationibus, & odiosis laudi-
 bus: Dijs sacra faciat, solus
 epuletur, sibi ipsi vicinus, si-
 bi excussis alijs contermi-
 nus: & semel se ipsum comi-
 ter excipere decretum esto,
 si sibi moriendum sit & ad-
 mouenda corona. Denique
 nomen suauissimum esto
 Misanthropos, *hominum*
osor. Morum autem nota,
 morositas, asperitas, feritas,
 iracundia, inhumanitas: quod
 siquem cōspexero incendio
 conflagrantem, & supplicia
 tem ut extinguiam, pice,
 oleoque restinguere: & si-
 quem hyeme flumen deferat,
 sique porrectis manibus ro-
 get ut retineatur, eum de-
 merso capite propellere, ne
 τὰς χεῖρας ὀρέγων, ἀνπλαβέω
 κεφαλῇ βαπτίζοντα, ὡς μὴ ᾗ

αἰσύνῃσι δυνάειν. οὕτω γὰρ
 πῶ τῶ ἴσῳ ἀπολάβοιεν. εἰσι-
 γέσπετο τ' ἰόμον Τίμων Εὐχερα-
 τίδης καλυπτός, ἐπεψήφισε τῇ
 ἐκκλησίᾳ Τίμων ὁ αὐτός. εἶν.
 ταῦτα ἡμῖν δεδόχθω· καὶ ἀν-
 δεκτὸς ἐμεινόμεν αὐτοῖς.
 πλὴν ἀλλὰ πρὶ πολλῷ αὖ ἐ-
 πιστάμεν ἀπασιν γυναιμά-
 πως ταῦτα ἡγέσθαι, διότι
 ἰσχυρὰ. ἀρχὴν γὰρ αὖ τὸ β
 ἔργον ἡγήσατο αὐτοῖς. καί ποτε
 ἢ τότε; φεῦ τὸ τέχους. παρτα-
 χέον σωθέοισι κεκοιμήσοι,
 καὶ πνευσόντες, καὶ οἶδα ὅταν
 ὀσφρασκόμενοι τ' ἡρώεσιν. ἄ-
 περοῦν ὅτι τ' ἅπαν ἦτον
 ἀνὰ τὰς ἀπαιτήσεις αὐτῶν τοῖς
 λίθους. ἔξ ἰσχυρῶν ἀκροβο-
 λησέμενος, ἢ τῆς τοσούτου πε-
 ρεμνησέμενος, εἰσάπαξ αὐτοῖς
 ὁμώσαντες, ὡς πλέον αἰῶντο
 περὶ μένοισι; τὸ οἶμαι καὶ
 ἀμενον. ὅτι δεχόμεθα ἥδη
 αὐτῶν, ἰσχυρὰντες. φέρε ἴδω τίς
 ὁ ἄριστος αὐτῶν οὗτος ὄντι;
 Γναθονίδης ὁ κόλαξ, ὁ ἀφελὺς
 ἔρπον ἀπῆσαντι μοι ὀρέξας τ'
 βρόχον, πόσις ὅλοις παρ' ἐμοὶ
 πολλάκις ἐμνημικός. ὅτι εὖ γε
 ἐπίσταν ἀνικόμενος. οἰμώζεται
 γὰρ περὶ τ' ἄλλων. Γνα. καὶ ἐγὼ
 τίς ἀγαθὸν ἐπὶ εὖς οἱ θεοί; χαῖτε Τίμων ἐμμενέωτατε, καὶ

possit emicare. Hoc pacto
 parem gratiam reportent.
 Hanc legem tulit Timon E-
 checratides Colyttensis, &
 Timon ipse concionis sub-
 scripsit suffragijs. Age hæc
 decreta sunt: hæc fortiter
 tueamur. Cæterum magni
 fecerim, si hoc omnibus in-
 notescat, quod opibus abun-
 do: eos enim illud præfoca-
 uerit. Sed quid illud? Eheu,
 quæ celeritas ista? undique
 concurrunt puluerulenti at-
 que anhelī, haud scio vnde
 aurum odorati. Vtrum igitur
 hoc consensu colle saxis
 eos abigo, è sublimi deiacu-
 lans: an hæc tantum in re le-
 gem violabimus, ut semel
 cum illis congregiamur, ut
 contempti, magis angantur?
 ita satius esse duco. idcircoque
 testemur quod illos excipia-
 mus. Age prospiciam, pri-
 mus eorum iste quis est?
 Nempe Gnathonides adula-
 tor, qui mihi nuper cœnam
 petenti, funem porrexit,
 quum apud me sæpenumero
 solida dolia vomuerit. Sed
 bene est quod ad me venit;
 nam primus omnium vapu-
 labit. Gnat. Nonne dicebam
 fore ut Dij Timonem bonū
 virum non negligeret? Sal-
 ue Timon formosissime, sua-

ἐλεγον ὡς καὶ ἀμελήσοισι Τίμων
 χαῖτε Τίμων ἐμμενέωτατε, καὶ

ἴδισε, καὶ συμποτικώτατε.

Τί. νῦν καὶ σὺ γέ ῶ Γναθωνίδη
ζυγίων ἀπάντων βερόντατε, καὶ
ἀνθρώπων ἐπιβριπτότατε.

Γνα. αἰεὶ φιλοσκώμμων σὺ γέ.

ἀλλὰ ποῦ τὸ συμπόσιον; ἄς χα-
νον πῶς αἶτμα τῷ νεοδιδάκτων

διδυεάμβων ἢ καὶ κομίζων. Τί.

καὶ μὲν ἐλεγεία γέ ἔστι μάλα
πικραδῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δι-
κέλλῃ. Γνα. τί τῷτο; πᾶν

ῶ Τίμων; μαρτύρεται. ὦ Ηρό-
κλης. ἰοῦ. ἰοῦ. προκαλεῖμαι

ὁ πνεύματος εἰς Ἀρεῖον πά-
ρον. Τί. καὶ μὲν ἀν γέ μικρὸν

ἐπιβεβαδύνῃς, φόνε ταχὺ προ-
κακλήσῃ με. Γνα. μηδὲν

ἀλλὰ σὺ γέ πάντως τὸ βῆμα

ἔαπι μικρὸν ἐπιπάτας τῷ χυ-
σίου. Δεικνὺς ὅτι ἰσχυρίων ὅτι τὸ

φαρμακόν. Τί. ἐπὶ μένεις;

Γνα. ἀπῆμι. σὺ δ' ἔχαιρέσεις

τὸν σκαῖος ἐν χερσὶν ἡρώμε-
νος. Τί. τίς ἔτος ὅστις ὁ φρο-
νῶν, ὁ ἀναβαλαμπας; Φιλιά-
δος, κολάκων ἀπάντων ὁ βδε-
λυώτατος. ἔτος δ' ἔπος παρ' ἐμοῦ

ἀγρὲν ὅλον λαβὼν, καὶ τῇ θυ-
ρατὶ περὶ καὶ δύο ταλάντα μι-
δὼν τ' ἐπᾶντα, ὁπότε ἀπαντά-
με, πάντων οἰωνώγων, μόνος

ὑπὲρ ἡγήσεται, ἐπιμοπάμβους ὃ

δικαίως ἐστὶν εἶναι τῶν κλητῶν,

uissime, conuiuator bellissi-
me. Tim. Tu quoque salue

Gnathonides vulturum om-
nium voracissime, atque ho-

minum perditissime. Gna.

Grata semper tibi dicacitas;

sed ubi est conuiuium? nam

nouam tibi adfero cantile-
nam ex his quos nuper di-

dici dithyrambis. Tim. At e-

legos canes admodum mise-

rabiles, ab hoc doctus ligo-

ne. Gna. Quid istuc? feris ὁ

Timon? antestor ὁ Hercu-

les, hei hei, te quod mihi

vulnus inflixeris apud Areo-

pagitas in ius voco. Tim. At-

qui si cunctere paulisper,

prox cedis me reuini ages.

Gna. Nequaquam, quin pla-

ne vulnere medere paululum

auri inspergens: præsentissi-

num enim illud est remediū

ad sistendum sanguinem.

Tim. Etiam manes? Gna.

Abeo. Sed malè tibi vertet

quod ex viro commodο tam

seuus factus sis. Tim. Quis

hic est recaluafter ille qui ac-

cedit? Philiados, assentatorū

omnium execratissimus. Hic

cum à me solidum acceperit

fundum, tum in filia dotem

talèta duo, laudationis præ-

miū, cum me canentem

reliquis omnibus silentibus

solus supra modum laudaf-

set, deicrans me oloribus

longè magis canorum, post-

ἐπιδὴ νοσηῖτα πρὸς αὐτὸν εἶδεν
 με, καὶ προσήλθον ἐπικρυείας
 δεινός, πλεῖστος δ' ἡμεῖς
 προσκύνειν. Φι. ὦ τ' αἰναι-
 ρητίαι. νῦν Τίμωντα γινώσκεις.
 Τι. νῦν Γνοθωνίδης φίλος καὶ
 συμποσιῶν· τοιγαροῦν δίκαια
 πιστεύει ἅτος ἀχάειρος ὢν. ἡ-
 μῖς γ' οἱ πάλαι ξυνόντες καὶ
 ξανθόντες, καὶ δυνόταί, ὁμῶς
 μετὰ ζοῖν ὡς καὶ ἐπιποδὶν
 δακτύλῳ. χαῖρ' ὦ δέσποτα. καὶ
 ἔστω τὸν μακρὸν τοῦτο κο-
 λακας φυλάξῃ, τὸν ἐπὶ τ' Ἰα-
 πητος μάγον, τὰ ἀλλὰ γ', κο-
 ρυθαῖαν ἐδὲν διαφύεσθαι, ὡς ἐπὶ
 πιστευτὰ τῶν νῦν ἐδὲν. πάντες
 ἀχάειροι, καὶ πονηροί. ἐγὼ γ' ὅ
 παλαιόν σοι κομίζων ὡς ἔχῃς
 πρὸς τὰ κατεπείγοντα χρεῖαν,
 καὶ ὁδὸν ἤδη πλησίον ἤκουσα
 ὡς πλεονέκτης ἔσθ' ἡμεῖς πᾶσι
 πλεόντων. ἤκα τοιγαροῦν ταῦτά
 σε συμβεβήκον. καὶ τοι σὺ γὰρ ἔγω
 σφόδρ' ὢν, ἐδὲν ἴσως δέησιν τῶν
 παρ' ἐμοὶ λόγων. ὅς καὶ τῷ Νέ-
 σαι τὸ δέον παραινέσεις αὐτόν.
 Τι. ἔστω ταῦτά ὦ Φιλιάδην.
 πῶς ἀλλὰ προσίθι, ὡς καὶ σὲ
 φιλοφρονήσομαι τῇ δίκηλλῃ.
 Φ. αἰνέω τοι, κατέαγα τὸ κε-
 ραῖον ὑπὸ τ' ἀχάειρου, διότι τὰ
 συμβεβήκοντα ἐνοχέτωμαι αὐτόν.

quam me nuper aegrotātem
 vidit (nam adieram opis in-
 digus) plagas egregius ille
 vir impexit. Phil. O im-
 prudentiam ! nunc demum
 A Timonem agnoscitis ? nunc
 Gnathonides amicus & con-
 uivua : enimvero digna se ac-
 cepit, cum sit ingratus. At
 nos qui iam olim familiares
 sumus, æquavi, ac popula-
 res, tamen modestè agimus,
 ne insilire videamur. Salve
 here, fac ut adulatōres istos
 obſerves nefarios, qui nul-
 quam nisi in mensa adſunt:
 præterea à corvis nihil diffe-
 runt. Nulli hominum huius
 ætatis est amplius ſidendum:
 ingrati omnes & fœleſti. At
 ego cum tibi talentum affer-
 rem, quo ad urgentem ne-
 cessitatem uti poſſes, in via
 accepi te ſummas quaſdam
 Dopes eſſe naſtum. Proinde
 veni his de rebus te monitu-
 rus, quanquam fortè tibi me
 monitore nihil erat opus,
 cum vel ipſi Neſtori, ſi ne-
 ceſſe eſt, conſilium dare
 queas. Tim. Ita fiet Phi-
 liades. Verùm accede quod
 teligone comiter excipiam.
 Phil. Viri, caput mihi ab
 hoc ingrato effractum eſt,
 propterea quod illum quæ
 in rem illius erant, admo-
 nuī. Tim. Ecce, tertius

Τίμων. ἰδὲν πέτος οὗτος

ὁ ῥήτωρ Δημίας προσέρχεται,
 ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ
 συγχύεις ἡμέτερος εἰναλίζων.
 ἕτος ἐκκαίδεκα παρ' ἐμῷ πά-
 λαντα μῆας ἡμέρας ἐκτίσας ^A
 τῇ πόλει, καταδίδωσθαι γὰρ καὶ
 εἰδίδετο, καὶ ἀποδιδούς, καὶ γὰρ
 ἐλεήσας, ἐλυσάμην αὐτόν. ἐ-
 σπιδὴν πρόσθεν ἔλαχε τῇ Ερε-
 χθιδί φυλῇ διανέμειν τὸ θεω-
 εικόν, καὶ γὰρ προσήλθον αὐτῶν
 τὸ γηγρόνιον, καὶ ἔφη γινώσκουσιν
 πολιτικῶν ὄντα με. Δι. χαῖρε
 ἂν Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τῶν
 γήσις. τὸ ἔρεσμα ἔσθ' Ἀθηνάι-
 ων. τὸ πρὸ βλημα τῆς Ἑλλάδος.
 καὶ μὲν πάλαι σὺ ὁ δῆμος ξυ-
 σιλεγμένος, καὶ αἱ βυλαὶ ἀμφο-
 τεραὶ πεινυμένοι. πρῶτον ὃ
 ἄκουσαν τὸ ψήφισμα, ὃ ἔσθ' οὐ
 γάρχατον. Επισπιδὴν Τίμων ὁ Ερε-
 χρατίδου κολουπίης, αἰνὴρ ἐμὸν
 τον χαλὸς καὶ γὰρ δὸς, ἀλλὰ καὶ
 σοφός, ὡς καὶ ἄλλος ἐν τῇ Ἑλ-
 λάδι, πρὸ πάντων χερόν δια-
 τελεῖ τὰ ἀεὶσα πρὸ πῶν τῇ πό-
 λει. νενίκηκε ὃ πῦξ, καὶ πάλιν,
 καὶ δ' ἔμμεν ἐν Ὀλυμπία μῆας ἡ
 μέρας, καὶ τελεῖω ἀγῶνι, καὶ
 σωμαεῖδι πολιτικῷ. Τί. ἂν οὐ
 ὃ ἐδωρήσατο ἔγω πάπυτε εἰς Ὀ-
 λυμπίαν. Δι. τί σὺ; θεω-
 ρήσεις ὕστερον, τὰ πιαῦτα ὃ

huc orator Demeas acce-
 dit, tabulas dextra tenens,
 seque profitens mihi cogna-
 tum esse. Hic una die de meo
 sedecim talenta ciuitati de-
 pendit, nam damnatus erat,
 ac victus. At quum soluen-
 do non esset, ego misertus
 illum redemi. Porro cum il-
 li forte obuenerisset, ut Erech-
 theidi tribui distribueret æ-
 rarium, atque ego adiens,
 id quod ad me redibat pos-
 cerem, negabat se ciuem me
 agnoscere. *Dem.* Salue Ti-
 mon, præcipuum tui gene-
 ris præsidium, fulcimentum
 Atheniensium, propugna-
 culum Græciæ; profecto
 iam pridem te populus fre-
 quens, & vtræque curia ope-
 ritur. Sed prius decretum
 audi, quod de te conscripsi.
 Quandoquidem Timon E-
 checratidæ filius Colytten-
 sis, vir non modò probus &
 integer, verum etiam sapiens,
 quantum alius in Græcia
 nemo, nunquam per om-
 nem vitam destitit optimè
 de Republica mereri: præ-
 terea pugilatu, lucta, cursu-
 que die eodem, adhuc solen-
 ni quadriga, equestrique
 certamine in Olympicis vi-
 cit. *Tim.* At ego ne spe-
 ctator quidem vnquam in
 Olympicis sedi. *Dem.* Quid
 tum? Spectabis posthac.
 Sed ista communia addi sa-

πῶλ' ἀποσπείδαι αἰμῖνον. καὶ
 κρίνεις; ὃ ἔσθ' ἡ πόλις περίσσι
 σφῆς Αχαρνίας, καὶ κατέκοψε
 Πελοποννησίων δύο μοῖρας. Τί.
 πῶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν ὄπλα, Ανεξ
 ἡδὲ ποτε χάρι' ἐν τῷ κατα-
 λόγῳ. Δη. μέτρια τὰ σφί
 σαυτὸ λέγεις. ἡμῖς δ', ἀχάρι-
 σται ἐν ἡμῶν ἀμνημονούντες. ἔτι
 δὲ καὶ ψήφισματα χάριον, καὶ Β
 συμβουλευόν, καὶ σπαιτηγόν, ὃ
 μερὲς ἀφείλετο τῷ πόλιν. ὅππ
 πῶτοις ἀπασὶ δίδεται τῇ βε-
 λῇ, καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ Ηλι-
 ας καὶ φυλάς, καὶ τοῖς δήμοις C
 ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πᾶσι, χρυσῶν
 ἀναστήται ἡ Τίμωνα παρὰ τῷ
 Ἀθηνᾶν ἐν τῇ ἀκροπόλει, κε-
 ραυτὸν ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ
 αἰτίας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ. καὶ σφ- D
 φαυτὰ αὐτῷ χρυσοῖς στεφάνοις
 ἑπτα, καὶ ἀσκηρὺ χθῆναι τοὺς στε-
 φάνους σήμερον διογύσιοις β' ἑγὼ
 δὲ κατὰ τὸν ἀρχαῖον γὰρ δὲ αὐτῷ
 δεῖ τήμας τὰ διογύσια. εἶπε δ' E
 γινώσκω Δημόκλειον ὁ ῥήτωρ συγγε-
 νὴς αὐτῷ, ἀρχαῖος, καὶ μαθητὴς
 αὐτοῦ ὢν. καὶ γὰρ ῥήτωρ αἰετος ὁ Τι-
 μων. καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὅποσα
 αὐτὸς ἐποίησε. τὸ γὰρ μὲν οὐκ οὐκ
 ψήφισμα. ἐγὼ δὲ σοὶ καὶ τῷ υἱὸν
 ἐκ τῶν ἐμῶν ἀγαγεῖν παρὰ σὲ, ὅν
 ἐπὶ τῷ σφ' ὀνόματι Τίμωνα ἀ-

tius est. Tum anno superiore
 apud Acharnenses pro Rep.
 fortissimè se gessit, & Pclo-
 ponneshorum, duas acies
 concidit. Tim. Qua ratio-
 Ane? quippe qui nec vnquam
 arma gesserim, nec miles vn-
 quam conscriptus fuerim.
 Dem. Modestè quidem de
 te loqueris: Nos tamen in-
 grati futuri sumus, nisi me-
 minerimus. Præterea scrib-
 endis plebiscitis, & in con-
 sultationibus, & in admini-
 strandis bellis, non medio-
 crem utilitatem attulit Reip.
 Quamobrem visum est om-
 nibus, curiæ, plebi, magi-
 stratibus tributim, plebeijs
 singulatim, communiter
 omnibus, aureum statuere
 Timonem iuxta Palladem in
 arce, fulmen dextra tenen-
 tem, & radios super capite
 habentem: eumque septem
 aureis coronis coronare,
 hasque coronas hodie in
 Bacchanalibus per novos
 Tragædos promulgari: si-
 quidè hodie illi Bacchanalia
 sunt agenda. Tulit hoc suf-
 fragium Demeas orator,
 cognatus illius propinquus;
 & discipulus. Etenim orator
 optimus est Timon, præte-
 rea quicquid voluerit. Qua-
 re hoc tibi suffragium attuli.
 vtinam & filium meum ad te
 adduxissem, quem tuo nomi-
 ne Timonem denominavi.

τοιαυτά. Τί. πῶς ὦ Δημέα, ὅς
 εἰδὲ γεγαμνηκας, ὅσα γὰρ καὶ ἡμᾶς
 εἰδέναι; Δη. ἀλλ' ἀγαμῶν, ὡς
 διδῶς θεός, ἐς νέοντα, καὶ παι-
 δοποινοῦμαι. καὶ τὸ γυνηθυσό-
 μῆρον, ἄρ' ἔν γε ἔσαι, Τίμωνα
 ἡδὴ χαλῶ. Τί. καὶ οἶδα εἰ γε-
 μνοσις ἐπὶ ὧ ἔτος, πλινχούτιν
 παρ' ἐμὲ πληγῶν λαμβάνων.
 Δη. οἱμοί. τί τῶτο; τυραννίδι
 Τίμων ὀπχειρεῖς, καὶ τύπεις
 τῶν ἐλευθέρων, ὡς χαθάρως ἐ-
 λευθέρους, εἰδὲ ἄσος ὢν; ἀλλὰ
 δώσεις ἐν τάχει τὴν δίκην,
 τὰ τε ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν ἀκρό-
 πλιν ἐνέσφηκας. Τί. ὅμ' ἐκ
 ἑμπέσθηται ὡς μὲν ἡ ἀκρόπο-
 λς. ὥς δὲ δῆλος εἶ, συκοφαντῶν.
 Δη. ἀλλὰ καὶ φλατῆς, ἢ ὀπι-
 δόδουμον διαγύζας. Τί. οὐ
 διαγύζω; εἰδὲ ἔτος. ὥς ἀπίθα-
 νά σου καὶ ταῦτα. Δη. διαρυ-
 χθῆνται μὲν ὕστερον. ἡδὴ δ' οὐ
 πάντα τὰ ἐν ὑπὲρ ἔχεις. Τί. ἐκ-
 ουῶ καὶ ἄλλω λάμβανει. Δη.
 οἱμοί τὸ μετασφενον. Τί. μὴ
 κέκοσ' ἔτι. κατὰ τὴν γὰρ σοι καὶ
 πειτῶν ἐπὶ καὶ γελοῖα πάμπαν
 πάδοιμι, δύο μὲν Λακεδαιμονίων
 μοῖρας κατὰ κόλ' ἀπ' ἄλλος, ἐν
 δ' ἑμᾶς ἀν' ἄνθρωπον μὲν ὀπτεῖ-
 φας. μάτῳ γὰρ αὐτῶν καὶ νεο-
 κηκοῖς οὐλύμπια πύξ, καὶ παλῶ.

Tim. Qui potes illud De-
 mea, qui nunquam uxorem
 duxeris, quantum nobis sci-
 re licuit? *Dem.* At ducam
 nouo ineunte anno, si Deus
 dederit: liberisq; operam
 dabo: tum quod nascetur (e-
 rit autem masculus) Timo-
 nem nuncupabo. *Tim.* An
 uxore tu sis ducturus, haud
 equidem scio, tanta à me
 plaga accepta. *Dem.* Hei
 mihi, quid hoc est rei? Ty-
 rannidem occipias Timon,
 pulsasque ingenuos, ipse nec
 ingenuus, nec ciuis? verum
 pœnas dabis propediem
 cum alijs nominibus, tum
 quod arcem incēderis. *Tim.*
 At ὁ sceleste non conflagra-
 uit arx: proinde palam est te
 calumniatorem agere. *Dem.*
 Verum effosso ærario diues
 factus es. *Tim.* Neque hoc
 effossum est. Hæc etiam ab-
 surda dicis. *Dem.* Verum
 effodietur posthac. Interim
 verò omnia quæ in eo con-
 dita, possides. *Tim.* Alte-
 ram itaque plagam accipe,
 De . Hei scapulis meis!
Tim. Ne vocifereris, alio-
 qui tertiam tibi inferam. E-
 tenim res planè ridicula mi-
 hi acciderit, si cum inermis
 duas Lacedæmoniorum aci-
 es fuderim, vnum scelestum
 hominem non protriuero,
 Tū frustra vicero in Olym-
 pijs pugilaru & lucta, sed

ἀλλὰ τί τῆτο; ἢ Θρασυκλῆς ὁ
 φιλόσοφος ὅτος ὄστι; οὐ μὲν οὖν
 ἄλλος, ἐκ πεντάτης γυνὴ τὴν
 γυναικα, καὶ τὰς ὀφρὺς ἀσπείνας,
 καὶ βρεθυσσόμενος πὶ παρὲς αὐ- A
 τὸν, ἔρχομαι, πταρῶδες βλέπων,
 ἀσπασσόμενος τὴν ἐπὶ τῷ
 μετώπῳ κομῆν, αὐτοβόρεας
 τις, ἢ Τείτων, οἷος ὁ Ζεὺς
 ἔχαιεν. οὗτος ὁ τὸ γῆμα ἐσα-
 λης, καὶ κόσμιος τὸ βᾶδισμα, B
 καὶ σφραγιστὸς ἢ ἀσβολῶν,
 ἔσθην μυρία ὅσα πλεῖ ἀρετῆς
 δεξιῶν, καὶ τῶν ἡδονῶν χαλεγόν-
 των ἡσυχαστὴν, καὶ τὸ ὀλιγα-
 ρίς ἐπαυτῶν, ἐπειδὴ λεοκώμους
 ἀφίκοιτο ἐπὶ τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ
 πᾶς μεγάλῳ τὴν κύλικα ὀρέ-
 ξειν αὐτῶν, ἵω ζωεστέρῳ ἢ χαίρῃ
 μάλιστα, καὶ ἀπὸ τὸ Λήδης ὕ-
 ψος ἐκπιῶν, ἐναντιώτατα ἐπι-
 δείκνυται τοῖς ἐωθινοῖς ἐκεί-
 ναις λόγους, παραπαύζων ὥσπερ D
 ἱκπῖνος τὰ ὄψα, καὶ τὴν παλαιοῦ
 παρρησιαστικῶς, καρύκῃς τὸ
 ἥσυχον ἀσπείνας, κυνηδὸν ἐμ-
 φορέμενος, ἐπιχειρῶν, καὶ ἀπὸ
 τῶν ἐν ταῖς λοπάσι τὴν ἀρετὴν
 εὐρύσσειν παρρησιαστικῶν, ἀειδῶν E
 τὰ πρὸς τὴν τῶν λιγυρῶν ἀπο-
 στήναι, ὥς μὴδὲ ὀλίγον τῶ
 μυθώτῳ καταλίπει· μεμψι-
 μοιρος ἀπὸ ὥς τὴν πλακουῖτα

quid hoc? annon Thra-
 cles Philosoph⁹ hic est? pro-
 fecto ip⁹ est, promissa bar-
 ba, subductisque supercilijs;
 & magnum quiddam secum
 murmurans, accedit, titani-
 cum obtuens, coma super
 fronte crispata, Autoboreas
 alter, aut Triton, quales
 Zeuxis pinxit. Hic habitu
 frugalis, incessu moderatus,
 amictu modestus, mane mi-
 rum quàm multa de virtute
 differit, damnans eos qui vo-
 luptate gaudent, frugalita-
 tem laudans: at ubi lotus ad
 cœnam venit, puérque in-
 gentem illi calicem porrexit
 (meraciore autem maximè
 delectatur) perinde ut Le-
 thes aquam ebibens, matu-
 tinis illis sermonibus maxi-
 mè contraria facit, dum
 milui instar præripit obso-
 nia, & proximum opposito
 cubito arcet, mento condi-
 mentis oppleto, dum canum
 ritu ingurgitat, & prono
 corpore, ac si virtutem in
 patinis sese inuenturum spe-
 ret: dumque catinos indice
 digito diligenter extergit, ne
 vel paululum alliati edulij
 relinquat: semper querulus,
 quasi deteriorem partem ac-
 ceperit, vel si totam placen-
 tam, aut suam solus omnium

ἵλον, ἢ τὴν οὐκ ἰσχυρὰν τῶν ἄλλων

λάβοι, ὅπ' ὀφλιχθείας καὶ ἀ-
 πληστίας ὀφελος. μέδους, καὶ
 πάρεσινος· ἐν ἄλλοις ὅδ' ἔστι καὶ
 ὀφλιχθείας μόνον, ἀλλὰ καὶ λοι-
 σθείας, καὶ ὀφλιχθείας. καὶ
 λόγιοι πολλοὶ ἐπὶ τῇ κύλικι.
 τότε δὲ καὶ μάλιστα πρὶ σωφρο-
 σύνης καὶ κοσμιότητος, καὶ
 πάντων φησὶν ἡδὴ ὑπὸ τῷ ἀνέ-
 στου πονήτως ἔχον, καὶ ὑπο-
 τραυλίζων γέλοιος. εἴτα ἔμενος
 ἐπὶ τούτοις, καὶ τὸ τελευταῖον,
 ἀράδμοι πίνας, ἐκφέρουσιν αὐ-
 τὸν ἐκ τῷ συμποσίου τῆς αὐλη-
 τίδος ἀμφοτέραις ἐπιηλυμ-
 μένον. πάλιν ἀλλὰ καὶ νήφων,
 ἔπειτα τῷ περὶ τῶν παραχωρή-
 σεναν, ψεύσματος ἐνεθ, ἢ
 θεασύτης, ἢ φιλαργυείας.
 ἀλλὰ καὶ κολάκων ὅτι τὰ
 ἡρώτα, καὶ ὑπερκεῖ περὶ χει-
 ρότατα, καὶ ἡ γρητεία περὶ
 γρητείας, καὶ ἡ ἀναστροφὴ παρ-
 ομαρτεῖ. καὶ ὅπως παύσας
 τὸ χεῖμα, καὶ πάντα χεῖμα ἀ-
 κείβεις, καὶ ποικίλως ὠντελές.
 οἰμώξει· τῆς αὐτῆς εἰς μα-
 κρὰν χεῖρος ὦν. τί τὸτο; πα-
 πῆ, χεῖρος ἡμῶν θεασυκλῆς.
 θεασυ. ἢ καὶ τὰ ὧ Τίμων
 τοῖς πολλοῖς τούτοις ἀφῆγμαι.

ὡς ὅτι οἱ τὸν πλεονέκτην σου τεθιπότες, ἀργυρίου, καὶ χρυσίου, καὶ
 ἀπαιτῶν πολυτελεῶν ἐλπίδι συνδεδεσμένῃσι, πολλὰ πλεῖν

accipiat, qui quidem edaci-
 tatis, & insatiabilitatis est
 fructus, temulentus, vino
 insanus, non ad tantum mo-
 dō, saltationemque, verum
 ad conuicium usque & iram.
 Adhæc multus inter pocula
 sermo: tum enim maximè de
 temperantia, & sobrietate
 verba facit, idque cum iam
 à mero malè affectus ridicu-
 lè balbutit. Accedit his de-
 inde vomitus. Postremò sub-
 latum illum de conuiuio
 efferunt aliqui, ambabus ma-
 nibus tibicinæ inhaerentem.
 Quanquam alioqui ne so-
 brius quidem ulli primas
 partes cesserit, vel menda-
 cio, vel confidentia, vel aua-
 ritia. Quin & inter assenta-
 tores primas tenet, peierat
 promptissimè, anteit impo-
 stura, comitatur impuden-
 tia. In summa vir est omni-
 faria sapientia cumulatus,
 omni ex parte exactus, va-
 rièq; absolutus. Quare licet
 sit modestus, breui eiulabit.
 Quid hoc? papæ, tandem
 nobis. Thrasyclus? Thrās.
 Non hoc animo ad te venio,
 Timon, quo plerique isti,
 qui nimirum tuas opes ad-
 mirati, argenti, auri, opipa-
 rorum conuiuiorum spēs ad-
 ducti concurrunt, multam

καλαρίαν ἐπιδιδόναι μοι πρὸς
 αὐδρα, οἷόν σε ἀπλοῖκον, καὶ τὸ
 ὄντως κοινονικόν. οἶδαι γὰρ ὡς
 μάλ' αὐτὸς μοι δειπνον ἔχοντα,
 ὅσον ἢ ἡδιστον θύμον, ἢ χερσὶν A
 μοι, ἢ εἰ ποτε τρυφῶν ὀλίγον
 τ' ἄλῃ. ποτὺν ἢ ἐνταύρου-
 ρος. ὁ δὲ πείθων ἔτος, πρὶν βύλει
 πορφυρεῖας ἀμύνων. τὸ χερσὶν
 μὲν γὰρ, ἔδην τιμωτέρην τ' ἐν B
 τοῖς αἰμαλοῖς ἡφίδω μοι δο-
 κῇ. σὲ δ' αὐτὸς χάειν ἐσάλλω,
 πρὶν μὲ διαφθεῖρη σε τὸ κέρωςον
 τῷτο καὶ ἐσπρωτότατον κτήμα
 ἑταῦρος, ὁ πολλοῖς πολλαῖς C
 ἄλλας ἀνέχων συμφορῶν γε-
 γνημένος. εἰ γὰρ μοι πείθοιο,
 μέλιστα ὅλον εἰς τὴν θαλάσσιαν
 ἐμβαλὼς αὐτὸν, οὐδ' ἐν ἀναγ-
 γῇ αὐδ' εἰ ἀγαθὸν ὄντα, καὶ D
 τὴν φιλοσοφίας ἑταῦρον ὄραν
 διωαιδῶν. μὴ μὲντοι ἐς βάθος
 ὁ γὰρ δὲ, ἀλλ' ὅσον ἐς βυζῶνας
 ἐπιμβας ὀλίγον πρὸς τῆς κυμα-
 τώδους γῆς, ἐμὲ ὀρώντος μόνον.
 εἰ δὲ μὴ τῷτο βύλει, σὺ δ' ἄλλον E
 τρέφῃ ἀμύνω καὶ ταχὺς ἐκ-
 φέρων αὐτὸν ἐκ τῆς οἰκίας. καὶ
 μὴ ὅβολον αὐτῷ ἀνῆς, διαδι-
 δοῖς ἅπασιν τοῖς δεομένοις. ὦ μὲν,
 πίπτε δ' αὖ χυμῶς. καὶ ἢ, μὲν. ὦ δ'
 πάλαντον. εἰδ' ἐπεὶ τις φιλόσοφος
 μέγατον. Ποτὶς σί quis erit Philosophus, æquum est ut

assentationem exhibituri a-
 pud te, hominem simplicem,
 & de rebus suis facillè imper-
 tientem. Scis enim offam in
 cœnam mihi sat esse, opso-
 nium verò suaviissimum, ce-
 ram, aut nasturtium, aut si-
 quando lubeat epulari lau-
 tius, paulum salis: potum
 verò ex fonte novem fistulis
 scaturiente constare: tum
 hoc pallium quavis purpura
 potius. Nam aurum nihilo
 magis apud me est in pre-
 cio, quàm calculi qui sunt
 in littoribus. Verùm tua ip-
 sius gratia huc me contuli,
 ne te corrumpat pessima &
 insidiosissima possessio divi-
 tiarum, quippe quæ multis
 sæpenumero immedicabiliū
 malorum causa extiterit.
 Etenim, si me audies, potissi-
 mum opes universas in ma-
 re proijcies, ut pote non ne-
 cessarias bono viro, quique
 Philosophiæ possit opes
 perspicere. Ne tamen in pro-
 fundum, ὁ bone, sed ferme
 ad inguina vsque ingressus,
 paulò vltra fluctuosū littus,
 me vno spectante. Sed si hoc
 nolis, tu eas alio potiore
 modo, confestim ex ædibus
 eijcito, ac ne obolum qui-
 dem tibi reliquum facias,
 largiens quibuscunque opus
 est, huic quidem quinque
 drachmas, alij minam, alij
 Philosophus, æquum est ut

εἴη, διμοιρίαν, ἢ τριμοιρίαν
 φέρεσθαι δικαίως. ἐμοὶ δ', καίτοι
 καὶ ἐμαυτῷ χάριν αἰτῶ, δι' ὅπως
 μεταδῶ τ' ἐταίρων τοῖς δεομέ-
 νοις, ἔχοντ' εἰ ταῦτ' αὖ πάλιν
 ἐμπλήσας παράσχῃς, ἔσθ' ἂν
 ὅλως δύο μεδιμοῖς χωρὶς παν-
 κρινητικούς. ὀλιγαρχίᾳ δ' καὶ
 μετρίᾳ χεῖρ' εἶναι τ' φιλοσο-
 φουῦντα, καὶ μηδ' ἐν ὑπὸ τῷ πᾶ-
 ραν φερεῖν. τί, ἐπαινω ταῦτά
 σου ὦ Θρασύκλεις. πρὸς γοῦν τ'
 πῆρας εἰ δοκεῖ, φέρε σοι τῷ κε-
 φάλῳ ἐμπλήσω κοινῶν, ὁπ-
 μετρήσας τῇ δικέλλῃ. Θρα-
 συ. ὦ δημοκρατία, καὶ νόμοι,
 παύσμεθα ὑπὸ τοῦ κατάρτου
 ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει. τί, πῶς
 ἀναγκτεῖς ὦ γὰρ δὲ θρασύ-
 κλεις; μῶν παρσκέκρουσμά-
 σι; καὶ μὴ ἐπεμβαλὼ χρίνικας
 ὑπὸ τὸ μέτρον τέτταρας. ἀλλὰ
 τί τὸ τοῦτο; πολλοὶ ξυνέρχονται.
 • Βλεψίας ἐκείνος, καὶ Λαχίς, καὶ
 Γνίφων, καὶ ὅλως, τὸ σῶτα-
 γμα τῶν οἰμωξομένων. ὥστε τί
 καὶ ἐπὶ τῷ πέτρᾳ ταῦτ' αὖ
 ἀνελθὼν, τῷ μὲν δίκελλαν ὀ-
 λίγον ἀναπαύσας πάλαι πεπονη-
 κῆσαν, αὐτὸς δ' ὅτι πλείους λί-
 δοῖς ξυμφορήσας, ἐπιχαλαζῶ
 πῶρρωσεν αὐτούς; Βλ. μὴ
 βάλῃς ὦ Τίμων. ἀπὸ γὰρ.

duplam, triplamve portio-
 nem ferat. Mihi autem, quā-
 quam mea ipsius gratia non
 postulo, sed ut amicis siquē
 indigent, impertiam, sat erit,
 si peram hanc, ne duos qui-
 dem integros modios Ae-
 gineticos capientem, ple-
 nam praeberis. Eum enim
 qui philosophatur convenit
 paucis esse contentum, nihil-
 que ultra peram cogitare.

Tim. Equidem ista quae di-
 cis probo Thrasycles. Ergo
 si videtur, priusquam peram
 expleam, tibi caput pugno-
 rum ictibus opplebo, insu-
 perq; auctarium ligone da-
 bo. Thrasy. O populi Im-
 perium, & leges! a nefario
 homine in libera ciuitate
 pulsamur. Tim. Quid sto-
 macharis ὁ bone Thrasy-
 cles? num te defraudaui? At-
 qui mensurae chœnices qua-
 tuor adijciam. Sed quid hoc
 est? Complures simul adue-
 niūt, Blepsias ille, & Laches,
 & Gniphon, in summa, eo-
 rum agmen qui vapulabunt.
 Itaque quin ego in ripem
 hanc conscendo, ac ligone in
 quidem iam dudum fatiga-
 tum, paulisper interquiesce-
 re sino? At ipse congestis
 plurimis faxis, procul in ip-
 sos grandino? Bl p. Ne
 iace, Timon, abimus enim.

Tim. At

Τι. ὃς ἐν αἵματι καὶ ὑμῖν,
ἐδὲ αὖτε τραυματίων.

Tim. At vos nec sine sanguine,
nec sine vulneribus abibitis.

ΛΑΚΤΩΝ, Η ΠΕΡΙ HALCYON SEV DE μεταμορφώσεως. TRANSFORMATIONE.

ARGUMENTUM.

In hoc dialogo de potestate divina disputat Socrates, quod scilicet Deus possibilia sunt omnia, & quod nos illius operum atque effectuum causa; intellectu ac ratione consequi non possumus. Esse enim nos, quod ad collationem Dei & rerum aeternarum attinet, pueros ac veluti cecos. Quod autem Deus multa facile efficiat, quae nobis impossibilia videntur, probat primum à signo siue exemplo tempestatum qua illius providētia seu administratione, ex maximis & turbulentissimis subito in summam tranquillitatem & serenitatem convertuntur, Item ab incremento & collatione aeterni hominis, cum aequè mirum sit ex puero imbecilli ac paruo, vitam tantum & tam fortem fieri. Postremò ab effectis & vi natura, quae cum Deo longè inferior sit, tamen ea quae nobis, ratione scilicet ac sensu omnia metientibus, impossibilia videri poterant, operatur. Occasio Dialogi sumitur à cantu & obiectu Alcedinis: Disputationis autem, à fabula qua de transformatione illius narratur.

Χαίρεφών.

Chærephon.

Τὸ ἴσον ἔχει πρὸς
ἐβαλεν ἡμῖν, ὃ
Σωκράτης, πύρ-
ρουν ἀπὸ πῦρ
αἰμαλῶν καὶ ἡ
αἶμα ἐλείπης; ὡς ἡδεῖα ταῦς
ἀνδρῶν. τί ποτ' ἄρ' ὅτι τὸ φθινυ-
ρῶμον ζῶον; ἀφωνα γὰρ δὴ τὰ
καὶ ὑδατος διατωρῶμα.
Σο. Διὰ λατρία πῖς, ὦ Χαίρεφών,

Viusmodi vor-
taures nostras
C pepulit ὁ So-
crates, eminus
à littoribus, &
illo promon-
torio? quàm iucunda audi-
tu! Quodnam est vocale il-
lud animal? Muta enim sunt
ea quæ in aquis degunt. Soc.
Marina quædam est avis, ὃ
Chærephon, nomine Hal-
C

ὄρνις ἀλκυὼν ὀνομαζομένη, πολ-
 λύθρητος, καὶ πολὺδακρυς. ἥρπ
 ῆς δὴ παλαιὸς ἀνθρώποις με-
 μύσεται λόγος. φασὶ γυναικί
 ποτε ἔσαν Αἰόλου τῷ Ἑλλήως Α
 θυγατέρα, κορυδαίνον ἀνδρα τὸ
 ἐαυτῆς τιθιγῶτα θρηνεῖν πύφω
 φιλίας, Κήρυκα τὸ τραχύνιον, τὸ
 Εωσφόρε τῷ Ἀστέρες, καλῶ πα-
 τρὸς χαλὸν ἰόν. ἔτα δὴ πῆρω Β
 δεῖσαν διὰ πνα δαίμονιαν βοό-
 λησιν, εἰς ὄρνιθος τρέπον πει-
 πτεῖσθαι τὰ παλάμη, ζήτῶσαν
 ὀκείνον, ἐπεὶ δὴ πλαζομένη
 ἤλυθ' ἑπὶ πᾶσαν, ἔχ' οἷά τ' ἦν C
 εὐρεῖν. Χαῖρε. ἀλκυὼν τῆς
 ἔστιν ὁ σὺ φῆς; οὐ ποῦποτε παρ-
 ον ἠκμῶεν τῆς φωνῆς. ἀλλὰ
 μοι ξένη τις τῷ ὄντι παρῶν πεσε.
 γινώσκῃ γινώσκῃς ἀληθῶς τὸν ἦχον D
 ἀφίησι τὸ ζῶον. πηλίκον δὲ τι
 καὶ ὅτιν ᾧ Σώκρατες; Σω. ἔ
 μέγα· μάλα μὲντοι διὰ τὴν
 φιλανδρίαν εἰληφε ἑπὶ θῶν πι-
 μύ. ὅτι γὰρ τῇ τούτου νεότητι E
 καὶ ταῖς ἀλκυονίδας παρῶν γε-
 ρενομήτας ἡμέρας, ὁ κόσμος ἄλγῃ,
 καὶ χειμῶνα μέσον διαφερούσας
 ἔχ' ἐυδαίς. ὅν ὅτι καὶ ἡ τήμερον
 παντὸς μᾶλλον. οὐχ ὅπως ὡς
 αἰθρία μὲν τὰ ἀνῶθεν, ἀκύν-
 μαντον δ', καὶ γαλιῶιον ἅπαν
 τὸ πᾶλιν, ὅμοιον ἥς εἰπεῖν

cyon, multum lugens & Ia-
 chrymans: de qua iam olim
 homines hanc fabulam cō-
 menti sunt. Aiunt Aeoli
 Græci filiam olim despon-
 sam, iuvenem maritum, iu-
 galis amicitie desiderio pro-
 sequi, Ceycem Trachinium,
 Hecosphori Asteris filij, pul-
 chri patris pulchrum filium.
 Deinde diuino quodam cō-
 filio alitem factam, in mo-
 rem auis maris circumvolit-
 tare, illum quærendo, quem
 per vniuersam terram vaga-
 ta nō potuit inuenire. Char.
 Est verò halcyon hoc quod
 dicis: nusquam antea vocem
 hanc audiui: sed tanquam
 reuera peregrina in me inci-
 dit. Itaque lugubrem pro-
 fectò sonum emittit illud a-
 nimal. Quantum autem sit
 dicito Socrates. Soc. Non
 magnum: magnum tamen à
 Dijs honorem accepit, ob
 amorem quo virum est pro-
 sequuta. Nam quo tempore
 nidulatur & ovis incubat
 suis, dies quos vocant hal-
 cyonios, homines festiuitate
 celebrant, media hyeme ab
 alijs serenitate differentes.
 Quorum hodiernus dies
 omnium maximè est vnus.
 Nonne vides vt serenum est
 cælum, placidum & tran-
 quillum omne pelagus, spe-
 culo, vt ita dicam simile?

καὶ τὸν ἑαυτοῦ; Χα. λέγεις ὁρθῶς.
 εἰσέτι γὰρ ἀλκυονὶς ἢ τήμερον
 ἔσται ἡμέρα. καὶ χθὲς ὅ
 πικρὰ τις ἢ ἀλκυονὶς εἶπεν,
 τῷ ποτὶ χεῖρ σφιδῆναι τοῖς ἔ
 γχῆς, ὅ Σακρατες, ὅς ἔ ὄρνι-
 θος γυναικὶς ποτὶ ἐγὼ οὔτο, ἢ
 ἦν ἱστὸς ἐκ γυναικῶν; πάντος
 γὰρ μάλλον ἀδυνάτων φαίνεται
 πῶς τοῦτο. Σω. ὅ φί-
 λε Χαρεφῶν, εἰς ἡμῶν ἡμῖς τ
 διωκτῶν τε καὶ ἀδυνάτων ἀμ-
 βλυομένης εἶναι κελταὶ παι-
 τῶς. δοκιμάζομεν γὰρ δὴ καὶ
 διώκειν ἀνθρώπων ἀγνοῶν
 ἔσται, καὶ ἀπιστοί, καὶ ἀόρατοι.
 πολλὰ γὰρ φαίνεται ἡμῖν καὶ τ
 ὅντων ἀπορεῖ, καὶ τῶν ἐπι-
 κτῶν ἀνέφικτα. συχαῖ μὲ καὶ δι
 ἀπειρίαν, συχαῖ ὅ καὶ διὰ γή-
 νητος φρενῶν. τῷ ὄντι γὰρ γή-
 νητος εἶναι πᾶς ἀνθρώπος, D
 καὶ ὁ παῖς γέρον, ἐπὶ τοῖς μι-
 κροῖς παῖς καὶ νεογνὸς ὁ τ βίη
 γέροντος πρὸς τὸν πάντα αἰῶνα.
 ἢ δὲ αἱ, ὅ γὰρ οἱ ἀγνοοῦντες
 πᾶσι τῶν καὶ δαιμονίων δυνά-
 μεις ἔχουσιν αἱ εἰπεῖν; πότερον
 δυνάτων ἢ ἀδυνάτων πᾶσι τοῖς
 τοῖς ἑσπερίοις Χαρεφῶν τείτλω
 ἡμῶν ὅσος ἢ ὁ χειμῶν; καὶ
 ὅ μιν εἰσέρχεται γὰρ τοῖς θεοῖς ἐπὶ λ-
 λη. καὶ πᾶς ἀσπράπας ἐκείνος

Char. Rectè dicis. Omnino
 enim apparet hodiernus di-
 es esse halcyonius; tum e-
 tiam hesternus talis erat. Sed
 per Deos, quomodo priscis
 hominibus habenda est fi-
 ades, ex auibus mulieres, aut
 ex mulieribus aues factas es-
 se? Hæc enim quavis alia re
 videtur magis impossibilis.
 Soc. O amice Chærephon,
 de possibilibus & impossibi-
 libus rebus prorsus halluci-
 nantes iudices esse videmur.
 R Quippe rerum causas pro
 humana facultate expendi-
 mus, quæ illas nec nosse, nec
 credere, nec cernere potest.
 Inde permulta factu faci-
 limum difficillima, & non ar-
 duorum ardua nobis appa-
 rent: multa quidem propter
 imperitiam, multa quoque
 propter mentis infantiam.
 Reuera enim omnis homo
 infans est, maximè verò se-
 nex, quoniam omne vitæ
 nostræ tempus est exiguum,
 ac ferè nihil aliud quàm
 infantia ad vniuersum æ-
 uum comparatum. Quid au-
 tem ô bone, qui Deorum ac
 demoniorum potestates i-
 gnorat, certi dicere possint?
 utrum quid possibile isto-
 rum sit an impossibile? Vi-
 disti Chærephon, dic ab-
 hinc tertio, quanta tempe-
 stas sæuierit? quam animo
 repetens, horresco. Vidisti

καὶ βρονταί, αὐτῶν τε ἑξάστα
 μέγιστος· ἑλάμβεν αὖ τις πλὴν
 οἰκουμένην ἅπασαν καὶ διὰ συμ-
 πεισίδος. μὲν μικρὸν δὲ θαυμα-
 σή τις κατὰστατος ἐνδίας ἐχέ-
 το, καὶ διέμεινεν αὐτὴ γε ἕως τῆς
 νυκτός. πότερον οὐκ οἶε μείζον τι
 καὶ ἐργαστέον εἶναι, τοιαύ-
 τῴ αὐδρίαν δὲ ἐκείνης τῆς ἀν-
 υποστάτου λαάλαπος καὶ παρα-
 γῆς μεταδέναι, καὶ εἰς γαλιῶν
 ἀναγαγεῖν τὸν ἅπαντα κόσμον,
 ἢ γυναικὸς εἶδος μεταπλασθῆναι
 εἰς ὄρνιθος πτεροποιῆσαι· τὸ μὲν
 γὰρ τοῦτο, καὶ τὰ παιδεία τὰ
 παρ' ἡμῖν, τὰ πλάσσειν ἐπιδά-
 μνα πηλὸν, ἢ κηρὸν, ὅταν
 λάβῃ ῥαδίως ἐκ τῆς αὐτῆς πελ-
 λας ὄγκου, μεταχηματίζει
 πολλὰς ἰδεῶν φύσεις. τῷ δι-
 μονίῳ δὲ μεγάλῳ καὶ ὁ συμ-
 βλητὴν ὑπεροχὴν ἔχοντι πρὸς
 ταῖς ἡμετέρας διωάμεις, ἐυχ-
 ρῶ τυχὸν ἅπαντα τὰ τοιαῦτα,
 καὶ λέει. ἐπεὶ δὲ ὅλον ἔρανον
 πόσῳ πνὶ σαυτῷ δοκεῖς εἶναι
 μείζων, φεράσεις αὖ; Χ. τίς δὲ
 αὐδράπων ὃ Σώκρατες, νοῶσαι
 διώκει αὖ, ἢ ὀνομάσαι τι τῶν
 τοιούτων; οὐδὲ γὰρ εἰπεῖν ἐφι-
 κτόν. Σ. ἔκουσ δὲ θεοφύμῳ
 ἀνδράπων πρὸς ἀλλήλους συμ-
 βαλλομένων μεγάλας πτερο-

& fulgura illa, & tonitrua, &
 inusitatos ventorum flatus?
 Suspiciatus fuisset quispiam
 totam terram corruturam.
 At paulò post mirabilis quæ-
 dam cum serenitate oborta
 A est tranquillitas, quæ in hoc
 usque tempus perduravit.
 Vtrum igitur maius atque
 operosius existimas, ex into-
 lerabili procella & turbine
 orbi vniuerso talem induce-
 re serenitatem, an muliercu-
 B læ formam transmutatam,
 in avis speciem traducere?
 Nā & nostrates pueruli, qui
 ex luto aut cera formas du-
 cere norunt, ex eadem ma-
 terie in manus sumpta sine
 negotio multas specierum
 C naturas transformando effin-
 gunt. Caterum Deo magna,
 nec cum nostris viribus
 comparabili præstātia præ-
 dito, facilia & plana sunt
 istiusmodi omnia. Numnam
 quanto totum cælum te ipso
 D tibi majus videatur, dicere
 possis? Char. Ecquis ho-
 minum, ὁ Socrates intellige
 possit & explicare quip-
 piam horum? Neque enim
 humana voce ista explicari
 E possint. Soc. Proinde ho-
 minum inter se comparato-
 rum magnos quospiam ex-
 cellus existentes in poten-

ὑπεροχὰς ἐν ταῖς διωάμεις

καὶ ἀδυναμίαις ὑποαρχούσας.
 ἢ γὰρ τὸ ἀνδρῶν ἡλικία, πρὸς τὰ
 ἡλικία παρτελὼς βρέφη, τὰ
 μικρὰ ἐν ἡλικίᾳ, ἢ δεκά-
 τια, δαυμασὴν ἔσθιν ἔχει τὴν
 διαφορὰν δυνάμεως, καὶ ἀ-
 δυνάμειας, ἐν πάσαις χρόν-
 οῖς καὶ τὸ βίον ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ
 ἐκ διὰ τὸ τῶν τούτων οὕτω
 πολυμυχῶν, καὶ ὅσα διὰ τῶ
 σώματος, καὶ τῆς ψυχῆς ἐργά-
 ζονται. ταῦτα γὰρ τοῖς νέοις οἷς
 αἰετὶν παιδίαις, οὐδ' εἰς τοῦ
 ἡλικίᾳ δυνάμει φαίνεται. καὶ
 τῆς ἡλικίᾳ τὸ ἐνὸς ἀνδρὸς τε-
 λείον τὸ μέγεθος, ἀμέτρητον
 ὅσον ἔχει τὸ ὑπεροχὴν πρὸς
 ἡλικίαν μειάδας γὰρ τοιού-
 ταις ἀνδρῶν παύει πολλὰ χει-
 ροῦται ἀνδρῶν. ἢ γὰρ ἡλικία
 παρτελὼς, ἀπορρὸς δ' αὖτου παύ-
 ται, καὶ ἀμύχανος ἑαυτῆς
 παρκαλῶσαι τοῖς ἀνθρώποις καὶ
 φύσιν. ὅπως οὐκ αὐτῶν
 οἷς εἰσὶν ἀνθρώπου τοσούτω
 διαφέρει, ἢ νομίσαντες ἢ σύμ-
 παρτα οὐρανὸν πρὸς τὰς ἡμε-
 τῆς δυνάμεις φανῶναι αὐ-
 τοῖς τὰ τοιαῦτα θεωρεῖν ἐπι-
 τουμῶν; πῶς οὐκ ὅσον
 ἔχει πολλοῖς, ὅσον ἔχει τὸ
 μέγεθος τῶ κόσμου τὴν ὑπεροχὴν πρὸς τὸ Σωκράτους ἢ Χαιρέ-
 φοντος ἢ ἄλλου, τῆς δυνάμει αὐτῆς, καὶ τὴν φρόνησιν,

tijis, atque impotentijis con-
 templamur. Virilis enim æ-
 tas, ad pueros omnino in-
 fantes, à natiuitate quin-
 quennes, aut decennes, mi-
 rum quantum discrimen ha-
 beat roboris & imbecillitatis
 in omnibus fermè quæ sunt
 in vita actionibus, tum in
 his quæ per ingeniosas illas
 artes, tum in his quæ cor-
 poris & animi viribus ope-
 ratur. Perspicuum enim est,
 hæc pueris, vt dixi, ne in
 mentem quidem venire pos-
 se: & adultæ ætatis viri vnus
 magnitudinem virium, im-
 mensam ad illa præstantiam
 obtinere. Siquidem horum
 multa millia vnus vir facilè
 subigeret. Etenim pueritia
 in totum omnium expers
 est, ac sub initium ipso na-
 turæ ductu, inualida homi-
 nes consequitur. Quando
 igitur homo homini, vt vi-
 detur, in tantum antecellit,
 quid putabimus vniuersum
 cælum nostris viribus col-
 latum appariturum ijs qui
 hæc contemplando asse-
 quuntur? Itaque multis cre-
 dibile videtur, quanto mun-
 di magnitudo Socratis aut
 Chærephontis speciem ex-
 cellit, tanto & ipsius poten-
 tiam, sapientiam, & cogita-

καὶ διαύσιαν, ἀνάλογον διαφέ-
 ρειν ἢ πρὸς ἡμᾶς διαφέρεως.
 σοὶ μὲν οὖν καὶ ἐμοὶ καὶ ἄλλοις
 πολλοῖς τοιούτοις ἔσι, πολλὰ ἂν
 ἀδυνάτα τῶν ἐτέρῃς πᾶν ῥα-
 δῶν. ἐπεὶ καὶ αὐλῆσαι τοῖς αὐ-
 αῦλοις, καὶ ἀναγνῶσαι, ἢ γρα-
 ψαι τοῖς ἀγραμμάτοις γραμ-
 ματικὸν τρόπον, ἀδυνατώτε-
 ρον ὅτι τῶς, ἥως αὖ ὥσπερ ἀνι-
 πτήμονες, τῷ ποιῆται γυναικὶς
 ἢ ὀρνίθων, ἢ ὀρνίθας ἐν γυ-
 ναικῶν. ἢ δὲ φύσις ἐν κρείῳ χα-
 δὸν παρὰ βάλαντα ζῶον ἀποῖν,
 καὶ ἀπέρων, πόδας ὑποδείτα,
 καὶ πτερώματα, ποικιλίᾳ τε φαι-
 δρύνασα πολλῇ, καὶ καλῇ, καὶ
 παντοδαπῇ χρωμάτων, μέλι-
 τας σοφῶς ἀπείδειξαι θεῖς μέλι-
 τος ἐργάτην. ἐκ τε αἰῶν ἀφρόνων, καὶ
 ἀφύχων, πολλὰ ἦν πλάττει
 πτελῶν τε, καὶ πεζῶν, καὶ ἐνυδρίων
 ζῶων, ὡς λόγος τέχνης πινῶν
 ἑραῖς αἰδέρεσσι μεγάλου πρὸς
 χροῖδην. ταῖς ἔν ἀθανάτων δυ-
 σάμεις μεγάλας οὐκ ἔστι, οἷοι
 καὶ μικροὶ πάντεσσι ὄντες, καὶ
 ἔτι τὰ μεγάλα διωάμενοι καθ-
 ὅσον, ὅδ' ἔν τὰ μικρὰ, τὰ
 πλείω δ' ἀπορουῶτες, καὶ τ'
 πρὸς ἡμᾶς συμβαινόντων πα-
 θῶν, ἐκ αὖ ἔχοντες εἰπεῖν βε-
 βαιῶς οὐτ' Ἀλκίωνα περὶ, οὐτ' ἀπρόντων. καλὸς ὃ μύθων,

tionem similiter à ratione
 nostra differre. Quare tibi,
 mihique, atque alijs nostri
 ordinis hominibus pleris-
 que multa sunt impossibilia,
 quæ alijs facillima. Quoni-
 & tibia canere canendi im-
 peritis, aut legere aut scribe-
 re illiteratis impossibilis
 est, dum nescient, quàm mu-
 lieres ex auihus, aut aues ex
 mulieribus fingere. Cate-
 rum natura ipsa in fauo pro-
 pemodum sine pedibus at-
 que alis animantem assimi-
 lans, suppositis pedibus, &
 adiectis alis, pulchrâque &
 omnigena colorum varie-
 tate exornans, solertem a-
 pem, diuini mellis opificem
 absoluit. Ex ouis autem mu-
 tis & inanimatis, multa vola-
 tilium, pedestrium, & aqua-
 ticorum animalium genera
 effingit, ad quæ diuinis qui-
 busdam, ut sermo est, mag-
 ni ætheris artibus abutitur.
 Proinde Deorum immorta-
 lium virtutes quæ magnæ
 sunt, nos qui mortales &
 parui omnino sumus, & ne-
 que magna, neque etiam
 parua perspicere possumus,
 sed in plurib' hæsitamus quæ
 nobis accidunt, nihil certi seu
 de halcyonibus, seu de lusci-
 nijs dicere queamus. Præ-
 claram verò hanc fabulam,

ὡς παρὲς δόσω πατέρας, τοῦτον
 καὶ πατρὸν ἐμοῖς ὃ ὄρνι θρήνων
 μελῶδῃ, παρὰ δώσω τῶν σῶν
 ὁμοῖον πίει. καὶ σου τ' εὐσεβῆ
 καὶ εἰλανδρον ἔχοντα πολλάκις
 ἡμῶσιν, γυναιξὶ τ' ἡμῶσι, Ξαν-
 τίππῃ τε καὶ Μυρτονί λείγων τὰ
 τ' ἄλλα, σφὸς δ', καὶ τιμῆς οἶας
 ἔπρεσ παρὰ δῶν. ἀρὰ γὰρ καὶ σὺ
 ποιῆσεις τι τοῦτον ὃ Χαίρεφῶν;
 Ξ. πρὸς τοῦτον ὃ Σώκρατες. B
 καὶ τὰ ὑπὸ σοῦ ῥηθέντα, δι-
 τλασίαν ἔχει τῷ παρὰ κλησιν
 σφὸς γυναικῶν τε καὶ ἀνδρῶν
 ὁμιλίαν. Σ. ἔκῃν ἀσπασα-
 μένους τῷ ἀλκυόνα, σφάλλειν
 ἴδῃ σφὸς ἄστυ χαλερὲς ἐν τῷ
 φάλαικοῦ. Χ. πᾶν μὲν
 σφῶν οὐτως.

qualem à patribus accepi-
 mus, talem libeīs meis, ὃ a-
 uis lamentationum modu-
 latrix traditurus sum de tuis
 hymnis. Ac tuam cūm pie-
 tatem, tum amorem erga
 Amaritum, vxoribus meis
 Xantippæ, & Myrtoni sæpe
 celebrabo: cūm alia multa,
 tum in primis, quem à Dijs
 honorem consecuta es, com-
 memorando. Numquid &
 tu Chærephon tale quid
 mecum facturū es? Char.
 Sic facere conuenit, ὃ So-
 crates. Et quæ à te dicta sunt,
 exhortationes duplici ad æ-
 quabilem conuersationem
 viros & vxores impellunt.
 Soc. Salutata igitur halcyo-
 ne tempus est vt è Phalarico
 ad urbem nos recipiamus.
 Char. Ita planè faciamus.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ,
 ἢ ΚΑΥΚΑΣΟΣ.

PROMETHEVS, SI-
 VE CAUCASVS.

ARGVMENTVM.

Videtur hoc dialogo Lucianus, id quod & in sequentibus facit,
 Dæorum gentiliū vanitatem, & ineptam de illis persuasio-
 nem hominū reprehendere atque irridere voluisse. Occasionem
 autem sumpsit ex fabula Promethei, quem poëta finit, eo quod
 Iovem in distributione carniū decepisset, deinde & homines for-
 masset, postremo autem è cælo ignem surreptum terris intulisset,
 à Ione Caucaſo alligatum, aquilamq; immiſſam, qua hepar illius
 carpendo attereret. Fingit itaque hic iterum dum rupibus affigitur
 causam dicere, & apud Mercurium & Vulcanum, de criminibus

obscitis purgare. Primum de distributione carnum, per attenua-
tionem, dicendo iocum fuisse conuiualem non fraudem, neque ran-
tum supplicium mereri, ex aduerso priora sua merita referendo.
Secundo loco de plasticæ, ubi bifariam respondet, & super eo, an
homines in uniuersum finxisse, Djs damnosum fuerit: & super mo-
do & forma, ostendens non modò nihil incommodi fictionem ho-
minum attulisse Djs, verum etiam utilem & propè necessariam
fuisse. Deinde & hac forma, ita ut Deos referrent facie, & ratio-
ni participes essent, necesse fuisse creati. Vltimò de furta ignis respo-
det, neque celesti igni quicquam ademptum esse, & ad officium
Deorum pertinere, ut homines inuenit: præsertim cum ea re ipsi
neque opus habeant, neque utantur, homines autem sacrificando
indignant, & ad ipsorum Deorum ministerium adhibeant. Oc-
casio apologia sumitur ex eo, quòd cum Prometheus sui miseratò
Mercurium iuberet, ille contra meritò cum pati hac dixerat.

Ερμης.

Mercurius.

Μὲν Καύκασος,
ὡ Ἡφαιστος, ἔπος,
ὅ ἃ ἄθλιον Τι-
τᾶνα τουτονὶ
περὶ σὴλῶδ' δε-
ῖσαι. πειλοκοπῶν μὲν ὃ ἥδη
κρημνὴν τινα ἐπιτήδειον, εἴ πε-
τὴς χρόνος γυμνός ὅσπιν, ὡς βε-
βαϊότερον χατὰ παρᾶ γαίᾳ τὰ δε-
σμά, καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀπασὶ πειρα-
νῆς εἴη κρημνίστης. Ἡφαι-
στον πειλοκοπῶν μὲν ὡ Ἐρμῆ. ἔτε γὰρ
ταπεινὸν καὶ περὶ σὴλον ἔσταντο
ὡς ἔχον, ὡς μὴ ἐπαμυνέην αὐτῶν
τὰ πλάσματα αὐτῶν οἱ ἄνθρω-
ποι, οὔτε μὲν καὶ τὸ ἀκρον. ἀ-
φανὴς γὰρ αὐτῶν εἴη τοῖς ἔστω. ὡς
ἐξ ὁμοῦ, καὶ μέσον ἐν ταῦτά.

N tibi Cauca-
sum, ὁ Vulcan-
ne, cui miser
hic Titan affi-
gendus est. Itaque circum-

A spiciamus nū qua sit in præ-
cipiti prærupta rupes com-
moda, niue nudata, cui fir-
mius infigantur vincula, &
vnde hic suspensus fiat om-
nibus conspicuus. Vulcan.
Circumspiciamus Mercuri.
B Neque enim humili in loco
& terræ proximo est affigen-
dus: ne homines figmentum
ipsius opem ferant ipsi. Ne-
que rursus in sublimi: nam
ijs qui sunt in radice montis
non appareret. Sed si ita tibi
visum fuerit, hinc in medio

πρὸς τῇ τῆς θαλάσσης ἀνέσταν-
 ρυνται, ἐκπεταθεὶς τὸ χεῖρ
 ἀπὸ τοῦτοῦ πρὸς τὸ ἐναντίον.
 Εἰ. εὖ λέγεις. ἀπότομοί τε
 ῥαὶ πέτραι, καὶ ἀπρόσβατοι, A
 παταχθεὶς ἥρμα ἐπνευ-
 λῶν καὶ τῷ ποδὶ στυλῷ ταύ-
 τῳ ὁ κρυμνὸς ἔχει πλὴν ἐπί-
 βαση, ὡς ἀεροποδίτῃ που μὴ-
 λκίστα. καὶ ὅλως ἐπικρυ-
 πτος ὁ σωρὸς αὐτῷ γένοιτο. μὴ B
 μέλει οὐκ ὦ Πρωμηθεῦ, ἀλλὰ
 σέβαστε, καὶ παρέχεσθαι αὐτὸν
 ἐκπαγνισμὸν πρὸς τὸ ὄ-
 ρος. Πρω. ὦ ὅμοις γούῳ ὦ
 Ἥρασι, καὶ Ερμῇ, κατελεήσα- C
 τίμῃ παρὰ πλὴν ἀξίαν δυσ-
 χεῖται. Εἰ. ὅτ' ἔφησ, ὦ
 Πρωμηθεῦ, τὸ κατελεήσει, D
 αὐτὸς ἀναπολοπαῖναι αὐ-
 τῷ μάλα παρὰ κούσας τῷ
 ἐπιτέγματος. ἢ οὐχ ἰκανὸς
 ἦναι σοι δοκεῖ ὁ Καύκασος, καὶ
 ἄλλος αὐτῷ χωρεῖται δύο πρὸς-
 παλαιευθῆναι. ὦ ὅραγε ἢ
 δέξαι. σὺ δ' ὦ Ἥρασι, κατὰ E
 κλη, καὶ πρὸς οὐλῃ, καὶ τῷ σφύραν
 ἐρρωμένως κατὰ φερε. δὲ καὶ ἢ
 ἐτέραι, κατελεήσω εὖ μάλα
 καὶ αὐτῇ. εὖ ἔχει. κατὰ πῆσεν
 ἢ ἦν καὶ ὁ αἰὲς ἀποκερῶν τὸ
 ἔαρ, ὡς πάντα ἔχοις ἀντὶ τῷ
 ἡμ. Πρω. ὦ Κρόνι, καὶ Ἰαπετῇ, καὶ σὺ ἦ μῦτερ, οἷα πέπνυται

supra conuallem, passis hinc
 atque illinc è regione mani-
 bus, cruci affigatur. *Merc.*
 Rectè dicis: prærupta enim
 hic vndique sunt saxa, &
 inaccessa, sensim in declive
 vergentia: tamque angustū
 habet pedi aditū rupes ista,
 vt vix summis insistas pedi-
 bus. Hic denique quàm ma-
 ximè opportuna furca fiat.
 Ne igitur cunctèrè, Prome-
 thee, sed ascende, & præbe
 te monti affigendum. *Prom.*
 At vos saltem Vulcane, &
 Mercuri, miserescite mei qui
 in hanc calamitatem immere-
 ritus incidi. *Merc.* Mife-
 rescite ais ὁ Promethee: ni-
 mirum vt nos suo mandato
 immorigeros protinus in
 crucem tollat: an-non vide-
 tur tibi Caucasus satis ido-
 neus ad duos alios palo affi-
 xos continendum? At porri-
 ge dextram. Tu verò Vul-
 cane, reclude, affige clauum,
 & malleum potenter impin-
 ge. Præbe & alteram, quò &
 illa ritè implicetur. Bene se
 res habet. jam nunc deuola-
 bit aquila tuum iecur depa-
 stura, vt pro opere illo tuo
 cūm pulchro, tum ingenio-
 so quiduis reportes. *Prom.*
 O Saturne, ὁ Iapete, & tu
 Tellus mater, infælix ego

καλῆς καὶ ἐυμνηχάνου πλαστ-

ὁ χαροδαίμων, ἔδ' ἐν δ' ἄνδ' ἐρ-
 γασμῶς; Ερ. οὐδ' ἐν δ' ἐνδ' ἐρ-
 γασμῶ Περσέϊ, ὃς ὡς ἔτα
 μὴ τὴν νομὴν τ' κρεῶν ἐγχει-
 ρεῖς, οὕτως ἄδικον ἐποιήσω, A
 καὶ ἀπατηλὸν, ὡς αὐτῷ μὴ τὰ
 ἡμέτερα ὡς ἐξέλεσθαι, τὸν Δία
 ὃ παρελόμεθα, ὅσα καλύ-
 ψας ἀγέει δημῷ; μέμνημαι
 Ἡσίωδου νῆ Δ' οὕτως εἰπόντος. B
 ἔπειτα ὃ τὸν ἀνθρώπου ἀνέ-
 πλασας, πανουργότατα ζῶα. καὶ
 μάλιστα γαῖαν ἡμῶν. ἐπὶ πα-
 σὶ ὃ τὸ τιμωτάτον κτήμα τῶν
 θῶν τὸ πῦρ κλέψας, καὶ τὸ το C
 ἔδωκε τοῖς ἀνθρώποις. τοσαῦ-
 τα δεινὰ ἐργασμῶς, φῆς μη-
 δὲν ἀδικήσας δέδωκε; Περ-
 σέϊς ὡς Ἑρμῇ καὶ σὺ καὶ τὸν
 ποιητὴν ἀνάπτον ἀπ' αὐτῶν, ὅς D
 σὲ τοιαῦτα ὡς φέρεται, ἐφ' οἷς
 ἔγωγε τῆς ἐν ἀνθρώποις στή-
 σως εἰ τὰ δίκαια ἐγίνετο ἐπι-
 μνησάμενος αὐτῶν. εἰ γὰρ
 ὅλη σοι, ἡδέως αὖ σοι καὶ δι- E
 χαρολογησάμενος ὡς τῶν ἐγ-
 κλημάτων, ὡς δέξαιμι ἄδικα
 ἔγνωκότες ἀπ' ἡμῶν τ' Δία. σὺ ὃ,
 στυμλὸς γὰρ εἶ, καὶ δικαιοκῆς,
 ἀπολόγησαι ὡς αὐτῶν, ὡς δι-
 χασθαι τὴν ἡμέραν ἔδειτο, ἀνέ-
 σταρῶν δὲ με πλησίον τῶν Κα-
 σπίων τοῦτων πυλῶν, ἐπὶ τῷ

quibus afficior pœnis, quæ
 mali nihil commiserim?
 Merc. Nihil mali commi-
 sisti Promethee, qui primò
 quidem distribuendarum
 carniū obiens munus, tam
 improbè & vafre te gessisti,
 ut partem opimam tibi sub-
 duxeris, & ossibus candido
 adipe velatis Ioui imposue-
 ris? Memini mehercle He-
 siodi qui sic locutus est. De-
 inde homines versutissimum
 genus animantium, ac mu-
 lieres in primis effinxisti.
 Præter hæc omnia, ignem
 Deorum præstantissimam
 possessionem furatus es, &
 hominibus dedisti. Cum tot
 scelera perpetraveris, affir-
 mas te insontē vinculis im-
 plicari? Prom. Videris tu
 quoque Mercuri, iuxta poë-
 tam innocuum incusare, qui
 talia mihi objicis, ob quæ, si
 pro merito mecum ageretur
 in Prytaneo publicè alen-
 dum me censuisssem. Quare,
 si tibi vacat, libenter obiecta
 mihi crimina apud te ora-
 tione diluerem, & rationi-
 bus demonstrarem iniustam
 sententiam à Ioue contra me
 pronunciatam. Tu verò,
 quandoquidem tam eloquio
 polles, quàm iuris scientia,
 Iouis partes tuere, & proba-
 latum ab ipso iustum suffra-
 gium, quum me huic Cau-
 casso, prope Caspias hæc

Καὶ χάσου, οἰκτιρὸν δάμα πᾶσι
 Σκύθαις. *Ερ.* ἔαλον μὲ ὦ
 Περμηνεῦ τί μ' ἔφες; ἀγωνίῃ
 χαῖς ἐδὶν δέον. ὅμως δ' οὐ
 λίγῃ, καὶ γὰρ ἄλλως φριμύειν
 αἰσχυρῶν, ἐς αὖ ὁ αἰτὸς χα-
 πτήν ἐπιμαλυσόμεός σου τῷ
 ἥπατος. τί μ' ἐν τῷ μύθῳ δὴ
 πῶς τὴν χολὴν χαλῶς αὖ εἴη
 ἔχον, εἰς ἀκέραστον καταχρήσα-
 ῖς σφιστικῶν, οἷος εἰ σὺ πατρὸς
 γυιᾶτος ἐν τοῖς λόγοις. *Περ.*
 φέρεται οὐκ ὦ Ἑρμῆ λέγε, καὶ
 ὅπως μοι ὡς δεινότητά κατα-
 γράσῃς, μηδὲ καθυστερῇ τ'
 διακρίναι τῷ πατρός. σὲ γὰρ ὦ
 Ηφαίστ', δικαστὴν ποιεῖμαι ἔ-
 γων. *Ηφαι.* μὰ Δι', ἀλλὰ
 κατήρεον ἀπὸ δικαστῆ ἴδι με
 ἔχει. ὅς τὸ πῦρ ὑφελόμενος,
 ψυχρὰ μοι τὴν χεῖρα ἀπο-
 λείπας. *Περ.* ἔκοῦν διε-
 λόμενοι σὺ κατηγρέαν, σὺ μὲ
 ἀπὸ τῆς κλοπῆς ἤδη σῴεις. ὁ
 Ἑρμῆς γὰρ καὶ τὴν ἀνθρωποποι-
 ῖαν, καὶ τὴν κρεανομίαν αἰτι-
 ᾶνται, ἀμφοῖν γὰρ τεχέεται, καὶ
 εἰπεῖν δεινοὶ εὐόκατε εἶναι.
Ηφαι. ὁ Ἑρμῆς καὶ ἑστὶν ἐμὲ
 ἔρει. ἐγὼ γὰρ ἐπεὶ λόγους τοῖς
 δικαστικοῖς εἰμι, δὴ ἀμφὶ τὴν
 χεῖρα πολλὰ. ὁ δὲ, ῥή-
 τωρ ὅτι, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ

portas, affigendum iudica-
 uit, vt miserrimum Scythiis
 omnibus fiam spectaculum.
M. r. c. Inanem, & inutilem
 tentas à Iouis sententia pro-
 vocationem. Verùm tamen
 dicito. Nam alioqui mihi
 tantisper est expectandum,
 dum aquila deuolet, quæ tui
 hepatis curam gerat. Itaque
 otio quod interea suppetet,
 rectè abutemur ad declama-
 tionem tuam audiendam,
 eamque captiosam, cùm sis
 in dicèdo versutissimus. *Pro.*
 Tu igitur Mercuri prior di-
 cito, & vide vt mihi quàm
 grauissima crimina obij-
 cias, nec ius tui patris pro-
 das. Te verò Vulcane judi-
 cem constituo. *Vulc.* Non
 per Iouem, sed pro iudice
 me accusatorem habebis, tu
 qui surrepto igni gelidam
 officinam reliquisti. *Prom.*
 Diuisa igitur actione, tu
 quidem de furto orationem
 connecte: Mercurius verò
 me hominum formationis,
 & carnum distributionis
 reum ager; videmini enim
 ambo periti artifices, & di-
 cendi facultate præditi. *Vulc.*
 Mercurius meo nomine ver-
 ba faciet. Ego enim ad iudi-
 ciales dissertationes non sum
 comparatus: sed de rebus
 quæ ad focum pertinēt mul-
 ta quidem dicere possim: ac
 ille est disertus orator, qui

παρέργως μεμαλέθηται αὐτῷ.
 Περμ. ἐγὼ μὲν ἵκαν' ποτὲ ὄμιλῳ
 καὶ ὧς τῆς κλοπῆς τ' Ερμίου
 ἐξελεῖσθαι αὐτὸν εἶπεν, ὃ δὲ ὀνει-
 διεῖν μοι τὸ τοῦτο ὁμοτέχῳ
 ὄντι. πάλιν δ' αὖ εἰ καὶ τοῦτον,
 ὦ Μαίης παῖ, ὑφίστασαι, καὶ εὖ
 ᾗδ' ὡφραίνην τὴν κατηγορίαν.
 Ερ. παῖν γούῳ ὦ Περμηνδεῦ
 μακρῶν δὲ λόγων, καὶ ἵκαν' ἡ-
 πνος παρασκευῆς, ἐπὶ τὰ σοὶ
 πεπεσγμένα. ἔχ' ὅτ' ἀπόχρη-
 μὸνα τὰ κεφάλαια εἶπεν τῶν
 αἰδικημάτων. ὅτι ἐπιστραπέντι
 σοὶ μοιράσαι τὰ κρία, σωτῆρ
 μὲν τὰ κελλισα ἐρύλατ' ἔης,
 πάθους ὅτ' τὸν βασιλέα, καὶ
 τοῦ ἀνθρώπου ἀνέπλασας,
 ὃ δὲν δόν. καὶ τὸ πῦρ κλέψας
 παρ' ἡμῶν, ἐκόμισας παρ' αὐ-
 τούς. καὶ μοι δοκῆς ὥς βέλτιστε,
 μὴ σιωπῆσαι ἐπὶ τοῖς τηλικού-
 τοις, παῖν φιλανθρώπου τοῦ
 Διὸς πεπειραμένος. εἰ μὲν οὐκ
 ἔξαρτος εἰ μὴ εἰργάδης αὐτὰ,
 δεήσει καὶ διελέγχειν, καὶ ῥη-
 σὴν τινα μακρὰν ἀποτείνειν. καὶ
 πειρᾶδ' ὥς ἐνὶ μάλιστ' ἐμφα-
 νίζειν τὴν ἀλήθειαν. εἰ ὅφρα
 ποιαῦτ' ἐπεποιῆσαι τὴν νο-
 μίαν τῶν κριῶν, καὶ τὰ ὧς τοῦ
 ἀνθρώπου καμνηρῆσαι, καὶ τὸ
 εὐσταί μοι, καὶ μακρότερον αὖ εἰποιμι. ἄλλως γὰρ τοῖς

hæc non perfunctoriè cura-
 uit. *Prom.* Nunquam pu-
 tassem Mercurium voluisse
 de furto dicere, idque mihi
 exprobraturum fuisse cum
 qui eandem artem exerceat.
 A Sed quoniam, ὦ Μαίης fili,
 huiusmodi actionem aggre-
 deris, iam tempestivum est
 accusationē expedire. *Merc.*
 Longa profectò opus est o-
 ratione, multoque apparatu
 Promethee, si tua facinora
 B velim insectari. Neque enim
 sola criminum capita recen-
 sere satis est. Nimirum quòd
 commissio tibi distribuenda-
 rum carnum officio, por-
 tionem optimam tibi serva-
 ris, regique impo-
 C quòdque homines, quibus
 nihil opus erat, efformaris.
 Denique quòd subductum
 nobis ignem ad illos tuleris:
 quæ in re, vir optime, Iouis
 benignitatem expertus, non
 tamen eam intellexisse vide-
 ris. At verò si hæc te admi-
 D sisse flagitia inficiaberis, lon-
 ga oratione confutandus e-
 ris: mihi que danda opera ut
 veritatem patefaciam. Sed si
 concesseris te carnes distri-
 E buisse, homines recēs effin-
 xisse, abundè tua crimina
 commemoravi: nec pluribus
 est opus, alioqui hoc esset

πῶς κεκοφέναι, ἵκαν' ἡ κατηγο-
 ρία. ἄλλως γὰρ τοῖς

πῆν. Προμη. εἰ μὴ καὶ ταῦτα
 λῆρες ὄστιν ἂ ἐξηκας, ὁ-λόμειδα
 μὲρὲν ὑπερῶν. ἐγὼ δ' ἔχ' ἐπὶ τῷ
 ἱκανῶ φῆς εἶναι τὰ κατηγορη-
 μένα, περὶ ἧσ' οὐ μὲν ἄν οἷός τε Α
 ᾤ, διὰ τὸ ὑπαρῆξαι τὰ ἐγκλήματα.
 καὶ περὶ τοὺς μὴ ἀκούσιν τὰ φη-
 σὶ κρείσσον. καί τοι γὰρ τ' οὐρανόν,
 ἔχ' ὡς λέγων ταῦτα, αἰχμύομαι
 ὑπὸ τῷ Διὶ, εἰ οὐ τὸ μακρολό- Β
 γος ἔχ' ἡμεψίμοιρος ὄστι, ὡς
 δῖος μὲρὲν ὅσοι μὲν ἐν τῇ με-
 διῷ, ἀνασκολοπιῶντο μῶνον
 πῖμπιν παλαιὸν οὕτω θεόν,
 μήτε τῆς συμμαχίας μετ' ἡμιό- C
 σπας, μήτε αὐτὸ τῆς ὀργῆς τὸ
 κεφάλαιον ὃ ὄστι ἐννοήσαντα.
 καὶ ὡς μερῶν τοῦ τοῦτοιο ὄγ-
 γῶς, καὶ ἀγαστακτῶν, εἰ μὴ
 τὸ μείζον αὐτὸς λήψεται. καί- D
 τοι τὰς γὰρ ἀπάτας ὃ Ἑρμῆ τὰς
 τοιαύτας συμποτικὰς οὐσίας, οὐ
 χεῖν ἔοικε ἀπομνημονεύειν. ἂν
 εἰ καὶ πῇ ἡ μάρτυται μεταξὺ
 ἐυνοχιδῶν, παιδῶν ἡγεῖσθαι, E
 ἔχ' αὖτε ἐν τῷ συμποσίῳ κατα-
 λπῖν πλὴν ὀργῆς. ἐς δ' τὸ αὖ-
 εωι ταμῖναι τὸ μῖσος, καὶ
 μνησκαεῖν, ἔχ' ὡς λόγον τινα μὴ-
 μῶ διαφυλάττειν, ἄπαγε, οὐ-
 πε θεῶς φέρον, οὐτε ἄλλως
 βασιλικόν. ἴω γοῦν ἀφ' ἧς τις
 τ' ἐμποσίων τὰς κομψείας τῶνται, ἀπάτην, ἔχ' πρῶματα, ἔχ'

nugari. Prom. An nugæ
 sint quæ dixisti, posthac vi-
 debimus. Nunc verò quo-
 niam absoluta est tibi, vt ais,
 adversum me accusatio, ego
 pro virili crimina diluere
 conabor. Primò quidem au-
 di quæ dicam de carnibus:
 quanquam per cœlum, hæc
 de Ioue nunc dicere me pu-
 det, cum adeò rixosum ac
 querulum esse, vt quoniam
 minusculum os in sua portio-
 ne inuenit, me tanto nunc
 tempore pro Deo habitum
 palo affigendum huc misit,
 immemor sanè auxiliij à me
 accepti, nec perpendens cui-
 us sit momenti caput huius
 indignationis. Nemo enim
 non videt puerilem esse hanc
 excandescentiam & indigna-
 tionem, quia maiorem par-
 tem non accepit. Verùm
 huiusmodi conuiualiū frau-
 dium, vt puto, meminisse
 non est æquum: quin siquid
 inter epulandum, delicti est
 commissum, pro ioco ducere,
 ibique iram in conuiuiο
 relinquere conuenit. Absit
 autem vt quisquam odium
 in crastinum recondat, ac ve-
 teris iniuriæ recordetur, &
 pridiani facti meminerit,
 quod neq; Deum neque re-
 gem decet in primis. Quare
 si de conuiuijs dempseris festi-
 uitates istas, fraudem, dic-

τὸ σπλάγχνιν, καὶ ἐπιγλῶττι, τὸ
καταλιπόμενον ὅτι μέση, καὶ
κόρως, καὶ σιωπῇ, σκυθρωπὰ καὶ
ἀτερπῇ παράγματα, καὶ ἅκιστα
συμπέσιω παρέποντα. ὥστε ἐγὼ
ἔδιδε μνημονεύειν ἐκ τῶν ὑπε-
ρβόλων ἐπὶ ὧμιλῳ τὸν Δία. οὐχ
ὅπως καὶ πηλικοῦτα ἐπ' αὐτοῖς
ἀγανακτήσεν, καὶ παίδεινα ἡγή-
σασθαι πεπενθῆναι, εἰ διανέμων
πῆς κρέα, παιδία πῆνα ἔπαιζε,
πειρώμενος εἰ διαγνώσεται τὸ
βέλπον ὁ αἰετούμενος. τίθει δ'
ἢ Ἑρμῇ τὸ χαλεπώτερον, μὴ
τῶν ἐλάττω μοῖραν ἀπονεμη-
κέναι τῷ Διὶ, τῶν δ' ὅλῳ ὑφ-
ηρεῖσθαι. τί οὖν διὰ τοῦτο ἐ-
χθρῶν, τὸ τοῦ λόγου, τῇ γῇ τὸν
οὐρανὸν ἀναμείχθαι, καὶ Ἀ-
σμά, καὶ σαυροῦς, καὶ Καύκα-
σον ὅλον ἐπινοεῖν, καὶ αἰτῶν
καταπέμπειν, καὶ τὸ ἥπαρ ἐκ-
κόπτειν; ὅρα γὰρ μὴ πολλὰ
ταῦτα κατηγορῇ τῷ ἀγανακτέν-
τος αὐτῆς μικροψυχίαν, καὶ
ἀγρίαν τῆς γνώμης, καὶ πρὸς
ὀργῶν ἐυχέρειαν. ἢ τί αὖ ἐποίη-
σεν οὗτος ὅλον βοῶν ἀπολέτας,
εἰ κρεῶν ὀλέγων ἔνεκα τοιαῦτα
ἐργάζεται; καίτοι πόσω οἱ ἄν-
θρωποι ἐυγνωμονέστερον διά-
κεινται πρὸς τὰ τοιαῦτα, ἢ
τέρας εἶναι τῷ θεῷ; ἀλλ' ὁμῶς

teria, sales, irrisiōnem, nihil
superest præter temulentiā,
satiētatē, silentium, moro-
sas & iniucundas actiones,
quæ conuiuio nullatenus
conueniunt. Ideoque Iouem
facti postridie non recorda-
turum putabam: nec tantum
ob rem tantillam stomacha-
turum, sedque grauissimam
iniuriam accepisse existima-
turum, si cūm carnes distri-
buerem, ludere voluerim,
experiendo num in delectu
partium, præstantiorem di-
gnosceret. Verūm Mercuri,
rem pone grauiorem, me ni-
mirum minorem portionem
Ioui non distribuisse, sed to-
tum abstulisse. Nunquid id-
eo, quod aiunt, terræ cælum
permiscere par erat, & vin-
cula & cruces, totūmq; Cau-
casum excogitare, & aquī-
las quæ iecur tondeant de-
mittere? vide quæso annon
hæc indignantem ipsum,
pusilli, ignobilis, & in iram
propensi animi coarguant.
Ecquid, bone, integro priua-
tus fecisset, quū ob pauculas
carnes hæc agat? atqui ho-
mines quanto sunt in his æ-
quiores, quos ad iram Dijs
acriores esse conueniebat?
Verūm tamen illorum nemo
hactenus coquum cruce

εἰκὸς ᾧ καὶ τὰ ἐς ὀργὴν ὄξυ-
σκεῖνων ἔστιν ὅστις τῷ μαγεύει

καὶ τὸ αὐτὸ τιμώμετο, εἰ τὰ κρέα
 ἔφαγ, καὶ οἷς τ' δακτυλον τῷ
 ζώμῳ περιελικμέμετο, ἢ ὁ-
 πρὸς ἡμῶν ἀποσπάσας τ' κρεῶν
 κατὰ ῥόχθισιν, ἀλλὰ συγγώ-
 μῳ ἀποπέμουσιν αὐτοῖς. εἰ δ' A
 καὶ πῶς ὀργισθεῖεν, ἢ κοινύλοισ
 ἐνέπειψας, ἢ καὶ κτ' κόρης ἐπά-
 ταξαν, ἀπὸ πολλοῦ πῶς δ' ἔδεις
 παρ' αὐτοῖς τ' τηλικούτων ἐνε-
 κῶ καὶ παρὶ μὲν τ' κρεῶν, τοσαύ-
 τα. αἰσχρὰ μὲν καὶ μοῖ ἀπυλο-
 γῶσαι, πολὺ δ' αἰσχρὸν κατηγο-
 ρεῖν καί τινος. παρὶ δ' ἡ πλάστῃς,
 καὶ ὅτι τὸν ἀνθρώπου ἐποίησα,
 καὶ οὗτος ἡδὲ λέγειν. τὸτο δ' ὦ Ερ-
 μῶ διπλῶν ἔχεν τ' κατηγορίαν, C
 καὶ ὡς καθ' ὃ πρῶτον αἰτιά-
 σθε με. πότερα, ὡς ἐδὲ ὅλως
 ἔχον τὸν ἀνθρώπου γεγονέ-
 ναι, ὅς ἄμεινον μὲν ἀρεμῶν
 αὐτὸς γὰρ ἄλλως ὄντας ἀνέ-
 γαγον, ἢ ὡς πεπλάσθ' μὲν ἔχον, D
 ἄλλοι δὲ τινα καὶ μὴ τῶτον
 διηρηματίσθ' τὸν τρέπον; ἐγὼ
 δ' ὅμως ὑπὸ ἀμφῶν ἐρῶ. καὶ
 οὐδὲν γὰρ ὡς ἐδεῖμα τοῖς θεοῖς
 ἀπὸ τούτου βλάβη γὰρ γίνηται, τ'
 ἀνθρώπων ἐς τ' εἶον παρὰ χθέρ-
 νῃ, πειράσσομαι δ' ἐκτείναντα
 δ' ὡς καὶ συρράλλοντα καὶ ἀμείνω
 τὰ αὐτοῖς παρὰ πολὺ, ἢ εἰ
 ἐρημῶ καὶ ἀπαύρῳπον σὺν

mulctavit, quòd carnes eli-
 xans, immissum iusculo di-
 gitum visus sit circumlam-
 bere, aut nonnihil tostorum
 carniū vellēs deglutiuerit:
 sed veniam ipsis concedunt.
 Quòd si grauius fuerint ira-
 ti, vel pugnis impetunt, vel
 alapas impingunt, nec vllum
 inuenias, qui in crucem su-
 blatus fuerit. Et hæc de car-
 nibus, turpis quidem meæ
 causæ defensio: sed turpior
 B illius accusatio. Iam verò se-
 quitur tempus dicendi de
 plastice, & de hominibus à
 me formatis. Quod cūm ge-
 minam contineat accusatio-
 nem, cuiusnam culpæ Mer-
 curi me primò reum agas,
 non satis compertum ha-
 beo. Vtrum, quòd nequa-
 quam homines fieri oportebat,
 sed satius erat eos terræ
 rudis instar non moueri? an
 verò quòd eos efformari
 quidē oportuerit, sed aliam
 ab ea quam induxi inducen-
 dam fuisse formam judica-
 rit? Equidem de utroque
 hoc capite verba faciam. Ac
 primū quidem, Deos nihil
 detrimenti accepisse hinc,
 quòd homines in vitam ad-
 ducti sint, demonstrare co-
 nabor. Deinde etiam, longè
 magis in vtilitatem & com-
 modum ipsis id vertere, quā
 fr̄deserta, & hominibus de-

βαινε τὴν γῆν μόνον. ὡς τοί-
 νων παλαι, ῥᾶν γὰρ οὕτω δῆλον
 αὐτῷ ἦν εἶπε τι καὶ δίκαια ἐγὼ με-
 τακοσμήσας, καὶ νεωτέραις τὰ
 παρὰ τοῦ ἀνθρώπου, τὸ θεῖον A
 μόνον καὶ τὸ ἐπουράνιον γένος.
 ἢ γὰρ ὅ, ἀρείον τι χεῖμα καὶ
 ἄμορφον, ὕλαις ἅπασι, καὶ
 ταύταις ἀνημέροις λάσπεσι. ὅτε
 ὅ βροτοὶ θεῶν, ἢ νεῶς. πόθεν ὅ B
 ἀγαλλμα, ἢ ξόανον, ἢ τί ἄλλο
 τοῖσδε, οἷα πολλὰ νῦν ἄτακ-
 τὰ ὅδε φαίνεται μὲν πάσης
 ἐπιμελείας τιμωμένα; ἐγὼ δ',
 αἰὲν γὰρ τι προβουλεύω εἰς τὸ C
 κοινόν, καὶ σκοπῶ ὅπως ἀυξηθή-
 σεται μὲν τὰ τῶν θεῶν, ἐπιδώσει δ'
 καὶ τὰλλα πάντα εἰς κόσμον, καὶ
 κάλλος, ἐνεγόνεσσι ὡς ἄμεινον
 εἶναι ὀλίγον ὅσον τῇ πολλῇ λαβόν- D
 τα, ζῶα τινὰ συστήσας, καὶ
 ἀναπλάσσει, τὰς μορφὰς μὲν ἡμῶν
 αὐτοῖς προσποιότα. καὶ γὰρ ἐν-
 δεῖν τι ὅμιλον τῶν θεῶν, μὴ ὄν-
 τος τῶ ἀνθρώπου αὐτῶν. καὶ πρὸς E
 ὁ ἐμμελλεν ἢ ἑξέτασις γιγνομέ-
 νη, ἐυδαιμονέστερον ἀποφαίνην
 αὐτό. Σηπτόν μὲν τοι αὐτὸ εἶναι.
 ἐυμηχανώτατον δ' ἄλλως, καὶ
 σωετώτατον, καὶ τῶ βελτίονος
 αἰδανόμεινον. καὶ δὴ καὶ τὸν
 ποιητικὸν λόγον, γὰρ ἂν ὕδει φύ-
 ρας, καὶ διαμαλάζας, ἀνέπλασται

stituta terra permansisset
 Erat igitur olim (Sic enim
 facilius palam fiet, numquid
 ego deliquerim in hac for-
 mæ humanæ renouatione)
 solum diuinum, & cæleste
 genus numinum. Terra ve-
 rò inculta & informis, tota
 syluis iisque squalidis hirta
 horrescebat: Deorum nullæ
 erant aræ, aut templa. Vnde
 autem statua aut simula-
 chrum, aut alia id genus,
 qualia multa vndiquaque
 omni studio coli constat? E-
 go verò, cum semper aliquid
 in commune bonum consi-
 lio prouideam, ac dispiciam
 quomodo res Deorum au-
 geri possint, aliæque omnia
 decoris & venustatis incre-
 mentum capere. Nihil satius
 esse animum induxi, quàm si
 pusillum luti acciperem, &
 inde animantia compone-
 rem & effingerem, quæ for-
 ma nobis Dijs essent assimi-
 lia. Illud enim naturæ diui-
 næ deesse putabam, quòd ni-
 hil esset ipsi oppositum, ex
 cuius collatione facta dis-
 quisitione, eam beatiorem
 esse constaret: veluti modò,
 si numen cum homine con-
 feras qui mortalis est, quan-
 quam ingenio, prudentia, &
 rerū optimarū notitia pluri-
 mū pollet. Quare iuxta poë-
 tæ dictum, Terra cum qua
 priusita & subacta homines
 efformauit

τὸν ἀνθρώπους. καὶ τὴν Ἀθη-
 νῶν παρθένους συνεπιβαλέ-
 σαι μοι τὸ ἔργον. ταῦτ' ὅτιν ἄ
 μεγάλα ἐγὼ τὸν θεοὺς ἠδίκη-
 ας, καὶ τὸ ζήμιωμα ὁρᾷς πηλί- A
 κων, εἰς κ' πηλὴ ζῶα πεποίησα,
 καὶ τὸ τίνας ἀλγύνοντο, εἰς κίνησιν
 ἔργον. καὶ ὡς εἴοικε τὸ ἀπ' ἐ-
 κείνης, ἥτιον θεοὶ εἰσιν οἱ θεοὶ,
 δίστη καὶ ὅπ' ἡς διητὰ ζῶα π- B
 νή γένηται. ἔγω γ' ἔχ' ὄργανα-
 κτὴν ὁ Ζεὺς ὡς ἄρ' ἐλαττεμύων
 τοῖς θεοῖς ἐκ τῶν ἀνθρώπων
 ἡλίσσας. εἰ μὴ ἄρα τὸτο δέδιδε,
 μὴ καὶ ἔτοι ἀπόσασιν ἐπ' αὐτὸν C
 βέλυσσας, καὶ πόλεμον ἔξ-
 ἰν' ἔχουσι πρὸς τοὺς θεοὺς, ὡς ἄρ'
 ἠγχαρτες. ὅμ' ὅπ' μὲν δ' ἡοῦ-
 δὲν ἠδίκησας πρὸς ἐμὲ ὁ Ἐρ-
 μῆς, καὶ τ' ἐμῶν ἔργων, δῆλον. D
 ἢ σὺ δὴξόν τι καὶ ἐν τὸ μικρό-
 τατο, καὶ γὰρ σιωπήσομαι, καὶ
 δικαία ἔσομαι πεπονθὼς πρὸς
 ἐμὴν. ὅπ' ὃ χρῆσιμα ταῦτα
 γένηται τοῖς θεοῖς, ἔπως αὖ
 μέδους, εἰ ὅπ' βλέψῃς τὴν E
 γῆν οὐκ ἐπ' αὐχμηρὴν καὶ ἀ-
 καλλῇ ἔσαν, ὅμ' ἀ πόλις, καὶ
 μαρτίαι, καὶ φυτοῖς ἡμέροις
 διακεκοσμημένῃ, καὶ τὴν
 θάλατταν πελομένην, καὶ τὰς
 ἰστίαις κατοικουμένης, ἀπανταχ' ὃ βωμοὺς, καὶ θυσίας, καὶ
 ἱεῖας, καὶ παιγνύσεις. μεσοῖ δ' Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγαθαί, πᾶσαι

efformavi, Mineruam pre-
 catus ut opus mecum aggre-
 deretur. Hæc sunt magna il-
 la facinora quibus Deos of-
 fendi. At quanta sit multa
 vides, eo quod ex luto ani-
 mantia fabricavi, & quod
 tum erat immobile ad mobi-
 litatem adduxi: & quemad-
 modum videtur ab eo tem-
 pore, Dij minùs sunt Dij,
 quoniam mortalia quædam
 animantia in terris nata sunt.
 Sic enim stomachari videtur
 Iupiter: ac si viliores Dij ex
 hominum procreatione sint
 reddit, nisi fortè hoc veretur
 ne defectione moliantur ho-
 mines, & ut olim Gigantes,
 bellum Diis inferant: Patet
 itaque vos à me, meisque o-
 peribus nulla iniuria læsos.
 Aut tu vel minimum quid
 profer, & ego has merito
 pœnas vobis daturus conti-
 cebo. Quod autem hinc Dijs
 accedat utilitas, ita compe-
 ries, si inspexeris quàm non
 ampli' squalida ac deformis
 sit terra, sed vrbibus, agri-
 cultura, & mitibus plantis
 exornata, ut iam mare naui-
 getur, insulæ incolantur, vn-
 dique aræ, victimæ, templa,
 festiuitates statuuntur: adeo
 ut viæ passim, & hominum
 conciones Iouis sint omnes

ἢ ἀνθρώπων ἀγροαί. καὶ γὰρ εἰ
 μὲν ἐμαυτῷ μόνῳ κτῆμα τὸ το
 ῦτο πλεονέκτουσιν αὐ
 τῆς χρείσας. νῦν δ' εἰς τὸ κοι
 νὸν φέρων, τίθει καὶ ὑμῖν ἀν
 τοῖς. μᾶλλον ἢ Διὸς μὲν καὶ
 Ἀπόλλωνος, καὶ σὺν ἢ, ὦ Ερμῆ,
 νῦν ἰδεῖν ἀπανταχοῦ ὅτι. Προ
 μηθεῖος ἢ, ὕδαμῶς. ὁρᾷς ὅπως
 ταῖς αὐτῆς μόνῳ σκοπῶ, τὰ
 κοινὰ ἢ καταπερδίδωμι, καὶ
 ἐλάττω ποιῶ; τίθει δέ μοι ὦ Ερ
 μῆ καὶ τοῦτο. ἐνόησον εἴ τι σοι
 δοκεῖ ἀγαθὸν ἀμαρτυρεῖν ἢ κτῆ
 μα, ἢ ποίημα, ὃ μηδεὶς ὄψε
 ται, μὴ ἢ ἐπαινέσεται ὁμοίως
 ἢ δὴ καὶ τερπνὸν ἔσθαι τῷ
 ἔχοντι. πρὸς δ' εἴ τι τὸτ' ἐφύω,
 ὅτι μὴ γερομῶν τῶν ἀνθρώ
 πων, ἀμαρτυρεῖν συνέβαινε τὸ
 κάλλος εἶναι τῶν ὄλων. καὶ
 πλεονέκτουσιν πλεονέκτουσιν ἐμέλ
 λομῶ. ἔτε ὡς ἄλλῃ πινός
 θαυμαστικῶς μόνον, ἔτε ἡμῖν ἀν
 τοῖς ὁμοίως πινόν. οὐδὲ γὰρ αὐ
 τοῖς περὶ ὅ, πλεονέκτουσιν πα
 ρεδομῶ αὐτόν. ὅτι αὐτοῖς
 μὴ ἢ ἡλικία ὀνδαμονέμῳ, ἔχ
 ὄρωντες ἀμοίρους ἢ ἡμετέρων
 πινάς. ἔγω γὰρ δὴ καὶ τὸ μέγα
 δεχθεῖν αὐτὸ μέγα, εἰ τῷ μ
 ατῷ παρ' ἐμοῦ τὸ. ὑμῖς ἢ, τιμῶν

plenæ. Nam si mihi soli pos
 sessionem hanc cōparassem,
 plus utilitatis caperem. jam
 verò ut communi bono con
 sulerem, vobis ipsis homines
 composui. Hinc & Ioui, &
 Apollini, tibi quoque Mer
 curi sacra delubra vbique vi
 dere est: verum Prometheus,
 nullibi. Vides ut rei priuatz
 commoda specto: remp. verò
 prodo, & imminuo? Præte
 rea illud expende Mercuri,
 Num tibi videatur bonum
 sine teste, siue illud sit pos
 sessio, siue opus, quod nemo
 intueatur, nemo laudet, æ
 què iucundum & delectabile
 futurum possidenti, atque
 quod testibus abundat?
 Quod ideo dixi, quia nisi ef
 sent homines, vniuersi pul
 chritudo testibus careret, &
 diuitias possideremus, quas
 ipsemet non tanti faceremus,
 si earum admiratione nemo
 caperetur. Neque enim quic
 quam deterius extaret for
 tis cum quo ipsas conferre
 mus: nec intelligeremus quā
 ta beatitudine fruamur, nisi
 quospiam nostrorum bono
 rum expertes videremus.
 Magnum enim hoc pacto,
 magnum videri possit, si cū
 paruo comparetur. At vos
 cū mihi pro bene consulto
 facinore honorem debeat
 ὅτι τῷ πλεονέκτουσιν τὸ μέγα,

ἐκταυρωστέ με, καὶ ταύτην
 μοι τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδώκα-
 τε τὸ βουλευματος. ὅμῳ γὰρ
 ἄρτοι πῖτες φῶς εἶναι ἐν αὐ-
 τῇ, καὶ μοι χυκοί, καὶ πολέ- A
 μῆσι, καὶ ἀδελφαὶ γαμῶσι, καὶ
 πατράσι ὀμβραλέουσι. παρ' ἡ-
 μῶν γὰρ ἐχρὲ πολλὰ τούτων ἀ-
 φθονία; καὶ ἐ δύνου διὰ τὸ τοῦ ἀ-
 πάσι τ' αὖ τις τ' ἔρανον, καὶ B
 τὴν γλῶσσαν, ὅτι ἡμᾶς συνετήσαν-
 τε; ἐπεὶ καὶ τὸ τοῦ ἴσου φαίης
 εἶναι, ὅτι ἀνάγκη πολλὰ ἡμᾶς ἔ-
 χει φράγματα ὀπιμαλκόμενοις
 αὐτῶν. καὶν δὲ διὰ γε τὸ τοῦ καὶ ὁ νο- C
 μῆς ἀχθεῖται. ὅπῃ τῷ ἔχειν ἢ
 ἀχέειν, δίδῃ τι ἀνάγκησιν αὐτῶν
 ἐπιμαλκόμενοις αὐτῆς. καὶ εἰ τοῦ-
 τε γε ἐργῶδες τὸ τοῦ, καὶ ἡδὺ ἀλ-
 λος, καὶ ἡ φρεσὶς καὶ ἀτερπὴς D
 ἔχουσα τινα διατελεῖν. τί γὰρ
 αὖ ἐπαπλοῖται, καὶ ἔχοντες ὦν
 περὶ ὅμοιοι; ἡ γὰρ αὖ, καὶ τὸ
 πᾶσι ἐπὶ ὅμοιοι, καὶ ἡ ἀμβρο-
 σίας ἐπιφορέμεθα, ἐδὲν ποιῶν-
 τες. ὅς γ' ἡ μάλιστα με πῆγει, τὸ τ' E
 ὅστις οἱ μεμφομένοις τὴν αὐ-
 θροποιοῖαν, καὶ μάλιστα ταῖς
 γυναικάς, ὅμοις ἐρεῖται αὐτῶν,
 καὶ ἐ διαλείπεται καπνόντες, ἀπὸ
 κῶν, ταῦροι, ἀπὸ δ' ὅ, σάτυροι,
 καὶ κύκνοι γηρόμοιοι, καὶ θοοὶ
 καὶ αὐτῶν ποιῶντες ἀξιοῦντες.

tis, cruci me affixistis, atque
 huiusmodi gratiam pro cō-
 mēto rependistis. Verum-
 enimvero, flagitiosi sunt, in-
 quis, inter ipsos, qui mœ-
 chantur, bella gerunt, foro-
 res connubio sibi jungunt,
 parentibus insidiatur. Quasi
 verò apud nos huiusmodi
 scelerum multitudo non vi-
 geat? Num idcirco vllus cœ-
 lum & terram culparit, quòd
 ex ijs prognati sumus? Quin
 & hoc fortè dixeris, neces-
 sum esse vt eorum cura no-
 bis faceffat negotium. Ideo
 igitur grauetur pastor qui
 gregem habeat, quòd eius
 curam gerere sibi necesse sit;
 Cui si sit hoc operosum, est
 etiam iucundum, & hæc non
 insuavis sollicitudo quādā
 habet exercitationem. Nam
 quid faceremus, si nihil es-
 set cui prouideremus? Desi-
 deremus tantum, & nectar
 biberemus, & ambrosia satu-
 raremur in ocio degentes.
 Sed quod me maxime tor-
 quet, hoc est, quòd qui con-
 querimini homines à me
 fuisse formatos, in mulieres
 in primis inuchi soletis, quas
 tamen impendio amatis: nec
 definitis descendere modò
 taurorum, modò satyrorum,
 modò cynorum specie as-
 sumpta, & ex ipsis Deas fa-
 cere dignamini. Verum δ-

ὅμ' ἐχρυσώσας φήσεις ἀναπ-
 πλάσας τὸν ἀνθρώπου, ἄλλον
 δὲ πῖνα τέρας, ὅμ' ἀμὴ ἡμῖν
 εὐκότας. καὶ τί ἄλλο παρὰ δει-
 γμα τούτου ἀμείνον παρρησια-
 σμῶ, ὃ πάντως χαλὸν ἠπιστά-
 σμῶ, ἢ ἀσωτέον καὶ θνητῶδες
 εἶδει, καὶ ἄγριον ἀπεργάζεσθαι τὸ
 ζῶον, καὶ πῶς αὖ ἢ θεοῖς ἐδυ-
 σαν, ἢ τοῖς ἄλλας ὑμῖν πικρὰς
 ἀπένειμαν, ἔχ' τοῖς τοῖσι γρό-
 μῃσι; ὅμ' ὑμεῖς ὅταν μὲ ὑμῖν
 τὰς ἐκτατόμβας παρσαύωσιν, καὶ
 οὐκ εἴτε καὶ ἐπὶ τῷ Ωκεανῷ ἐλ-
 θεῖν δύναι μετ' ἀμύμονας Αἰ-
 διοπῆας. τὸ δ' ὅτι τῶν πικρῶν ὑμῖν
 καὶ τῶν θυσιῶν ἄσπιον, ἀνίστα-
 ρέσθε. περὶ μὲν οὖν τῶν ἀν-
 θρώπων, καὶ πάντα ἱκανά. ἥδη
 δ' εἰ δοκεῖ, ἐπὶ τὸ πῦρ μέτεμι,
 καὶ τὴν ἐπονειδίσειν πάντῃ
 κλοπῇ. καὶ πρὸς θεῶν τού-
 μοι ἀπὸ κριναι, μηδὲν οὐκίνας. **D**
 εἰδ' ὅτι ἡμεῖς τῷ πυρὶ ἀπο-
 λωλέκαμεν, ὅς οὔτου καὶ παρ'
 ἀνθρώποις ὅσιν; καὶ αὖ εἴ ποῖς.
 αὐτὴ γὰρ οἶμαι φύσις τοῦ τοῦ τῷ
 κτήματος, ὅθεν πῖ ἐλαπὼν γί-
 νεται, εἰ καὶ τις ἄλλος αὐτῷ
 μεταλάβοι. ἢ γὰρ ἀποσβέννυται
 ἐναυσμαρῶς πῖος. φθόνος δὲ
 αἰσχροῦ τὸ τοῦτο, ἀφ' ὧν μη-
 δὲν ὑμεῖς ἠδύκησθε, τούτων

portebat, fortè dices, alio
 modo quàm ad nostri simi-
 litudinem homines effingi?
 Quodnam aliud exemplar
 isto melius, quod prorsus
 excimium noram, mihi pro-
 posuisssem, nisi intelligentiæ
 expers, belluinum, & agreste
 animal fuisset componen-
 dū: & quomodo aut victimas
 Diis immolassent, aut alios
 honores vobis tribuissent,
 nisi sic facti fuissent? Cæte-
 rum vos, quum hecatombas
 offerunt, impigrè proficisci-
 mini, & si vel ultra Oceanū
 ad inculpatos Æthiopas sit
 eundum: & me qui huiusce-
 modi honorum, & victima-
 rum vobis sum author, cru-
 cifixistis. Et hæc de homini-
 bus commemorasse satis est.
 Iam verò si videtur, ad ignē,
 probrosumque hoc furtum
 transeamus. Ac per Deos ad
 hoc sine mora mihi respon-
 de. Num de igne quippiam
 amisimus, ex quo est apud
 homines? id minimè dixeris:
 quando sic natura compara-
 tum est, ut ignis nihilo fiat
 minor, etiam si quis cum alio
 communicet: non enim
 extinguatur accensa re qua-
 piam. Quare manifesta est
 invidia, & quempiam impe-
 dire quominus egentibus u-
 sum earum rerum impertiar,
 quas citra noxam concedere
 καλῶς ἐν μεταδίδουαι τοῖς δ-

ἀφ' οὗ καὶ τοὶ θεοὺς γε ὄντας,
καὶ τοὺς καὶ εἶναι, καὶ δαίτηρας
εἶναι, καὶ ἐξ ὧν φέρονται πάντες ἐσθ-
λα ἔσθωμεν εἰ καὶ τὸ πᾶν τῷ το
πῶ ὑφελόμοις κατεκόμισα εἰς
τὴν γῆν, μηδὲ ὅλως πρὸς αὐτῶν
ἐπιταπῶν, ἢ μέγα ὑμᾶς ἠδ-
εω. εἴθε γὰρ ὑμῖν δειδῶ αὐτῶν,
μήτε μρωῶντες, μήτε ἐφοντες
τῶν ἀμβροσίαν, μήτε φωτὸς
ἐπιτηρῶν θεόμοι. οἱ δ' αὖ-
θροτο καὶ εἰς τὰ ἄλλα μὲν ἀ-
καχίως καὶ τῶ πρὸς μά-
λα δ' εἰς τὰς θυσίας, ὅπως
ἔμελλεσθαι ἀγῶνας, καὶ τῶ λι-
βαίνῃ θυμῶν, καὶ τὰ μιν εἰς
καὶ ἐπὶ τῶν βωμῶν. ὁρῶ δ'
ὑμᾶς μάλιστα χαίροντας τῶ
κατὰ, καὶ τῶ ἐνὸς καὶ τῶ τῶ
ἔστιν ὑμῶν, ὅπως εἰς ὃ
ἐνὸς καὶ τῶν ἡλίου ἐλίσσ-
θαι καὶ κατὰ. ἐναρπάζεσθαι
τῶν μὲν αὖ γῆνοιτο αὖ-
τα τῶ ἐνὸς ἐπιθυμῶν. θαυ-
μάζω δ' ὅπως καὶ καὶ τὸν ἥλιον
καταλάμπειν αὖ-
τός. καὶ τοὶ πῦρ ὅτις ὅτι πολὺ
δαίμονες, καὶ πυρρὸς ἐστίν.
καὶ καὶ αἰσῶν, ὡς ἀν-
δρατῶν τὸ κτήμα. εἰρηκα.
καὶ ὡς Ἑρμῆν, καὶ Ἡφαιστον, εἰ
τὸ καλῶς εἰρηκα δοκεῖ,
καὶ δεινῶν, καὶ δεινῶν.

potestis. Atqui Deos omnes
oportet esse bonos, bonorū
largitores, & ab omni inuidia
alienos: quandoquidem, & si
totū hunc suffuratus in terrā
detulissem, adeò vt nihil
proflus reliqui vobis fecis-
sem, non magnam iniuriam
intulissem. Neque enim a-
pud vos villo est in vsu, qui
neque frigeris, neque am-
broSIam coquitis, nec artifi-
cioso lumine indigeris. At
hominibus cūm ad alia ignis
vsus est necessarius, tum
maximè ad sacrificia, quò
possint compita nidore per-
fundere, thuris suffitus per-
ficere, & pecudum coxas in
aris adolere. Video autem
vos fumo maximè gaudere,
hocque iucūdisssimum epu-
lum existimare, quando cum
fumo volutatus nidor ad
cælum peruenit. Quocirca
nostræ cupiditati plurimūm
contraria fuerit hæc queri-
monia. Miror autem vos so-
lem non impediuisse quomi-
nus ipsis affulgeret: atqui
hic illius ignis est diuinior,
magisque micat: aut eum
non reum fecisse, vt pote qui
bona vestra dilapidet. Dixi.
Vos Mercuri & Vulcane, si-
quid non rectè dictum vide-
tur, corrigite, & arguite. tum
rursus pro me respondebo.

καὶ γὰρ αὖθις ἀπολογίσουμαι.

Ερ. ἔ'ράδιον, ὦ Προμηθεῦ, ὡς ἔ'τω γυναῖον σοφιστὴν ἀμύλλῳ. πάλιν ἀλλὰ ὤνησο, διότι μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπ' ἱκονσέ σου. εὖ γ' οἶδα ὡς ἔξ καὶ δέκα γύπας αὐτὸ ἐπέσεισέν σοι ταῖς γυκαταῖς ἔλαττονσιν. οὕτω δεινῶς αὐτῇ κατηγρέγκας, ἀπολογεῖσθαι δεκῶν. ἐκείνο δὲ με δαυμάζω, πῶς μαρτυρῶν, οὐ παρρησιάζων οὕτω κολαδισσώμενος. Προ. ἡπιστάμην ὅτι Ἑρμῆ καὶ ταῦτα μὲν, καὶ ὅτι ἀπολυθῆσμαι αὐτῆς οἶδα. καὶ ἡδὴ τις ἐκ Θηβῶν ἀγγίξεται πρὸς φίλος ἢ εἰς μακρὰν, κατατοξίσων ὃν φῆς ἐπιπῆσενταί μοι τὸν αἰτῶν. Ερ. εἰ γ' ἔ'γοιτο ὦ Προμηθεῦ ταῦτα, καὶ ἐπίδιδμί σε λελυμμένον, καὶ κοινῇ σὺν ἡμῖν ἐνυχεύμενον. ἢ μὲν τοι καὶ κραινομοῦνται γε. Προ. θάρρει. καὶ σιωπῶνταί μοι ὑμῖν, καὶ ὁ Ζεὺς λύσει με, ὡς ἀντὶ μικρᾶς ἐνδαιμονίας. Ερ. τίνος ταύτης; μὴ γ' οὐκ ἔ'σης εἰπεῖν. Προ. οἶδα ὅτι Ἑρμῆ τίωθ' ἔ'πιν; ὅτι ἔ'χῃ πέλειν. φυλάττειν γ' αἰμεινον τὸ ἀπορρήτον, ὡς μωδὸς εἶναι, καὶ λύβρα μοι ἀντὶ τῆς καταδίκης. Ερ. ὅτι φύλαττε ὦ πῖται, εἰ ἔ'στ' αἰμεινον. ἡμεῖς δ' ἀπώμεθα

Merc. Haud facile est Prometheus cum tam generoso oratore certare. Verum è te tua magnopere fuit, quòd hæc abs te non audiuit Iupiter. Nam ut probescio, sed decim vultures, tua viscera depasturos immisisset: ita grauitèr ipsum accusasti dū tuam causam agere putabas. Sed illud utique miror, quomodo cū sis vates, huiusmodi pœnas te daturum non prænoueris. *Prom.* Hæc equidem sciui Mercuri: & scio fore ut à vinculis liberer. Et nūc quidam amicus tuus Thebis adueniet breui, sagittis aquilam oppressurus quam in me deuolaturam dicis. *Merc.* Utinam hæc eueniant Prometheus, te liberatum videam nobisque conuiuiam additum, sed non distribuentem carnes. *Prom.* Bono sis animo: & vobiscū epulabor, & me Iupiter liberabit, non exiguæ fœlicitatis gratia. *Merc.* Quænam sit illa ne pigeat te dicere. *Prom.* Nouisti Thetim Mercuri? At non est dicendum. Præstat enim celare arcanū: ut mihi pro iudicato sit merces & liberationis precium. *Merc.* Quandoquidem id satius est, Titan, recondas licebit. Nos verò, Vulcane, discedamus. Iam enim non ὦ Ἡφαιστ', καὶ γ' οὕτως ἔ'στι

πλῆθος ὁ ἄριστος. ὑπόμνησιν οὐκ
καρτέω. εἰς δὲ καὶ ἡδὴ σοὶ τὸν
Θεβανόν οὐ φέρω τοξότῳ ἐπι-
βαίνειν, ὥς παύσῃς σταδίᾳ τε-
μνέμεναι ὑπὸ τοῦ ὄρνυς.

longè abest aquila. Tu verò
fortiter sustine. Atque uti-
nam Thebanus ille sagitta-
rius quem dicis, tibi iam ex-
oriretur, ut te ab huius alitis
laniatu liberaret.

ΘΕΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. DEORVM DIALOGI.

Dialogi qui sequuntur, tam superiorum quàm inferiorum Deorum, quasi quandam sylvam ac summam continent, omnium fere fabularum, quæ partim apud Homerum & ceteros Epicos poëtas, partim à Tragicis, Aeschylis, Euripide, Sophocle & reliquis trahuntur. Sunt autem uti breviores, ita argutiores quoque, siue res, siue verba & compositionem spectes. Adeoque germanam illam Atticam eloquentiam scintillatam & gratiam exprimunt. Videntur autem Lucianus non hoc tantum agere voluisse, ut Deorum gentiliū & Homericorum vanitatem argueret, atque irrideret. Quæ enim veterum, saltem mediocriter sapientum atque doctorum unquam fuit, qui huiusmodi nugis ullam fidem adhiberet, aut nomen nostrum & humani affectionibus obnoxium esse crederet? Verum illud quoque, ut (quod in Prometheus ipse de se dicit,) Heroicam illam Dialogi personam & Tragicam gravitatem, Comico ritu temperaret. Et quia in omni genere scriptorum versatum esse oportet eum, qui veram ac solidam eloquentiam atque doctrinam laudem assequi cupit, quemadmodum ipse infra in Lexiphane præcipit, existimo equidem etiam exempli, & exercitationis causa ad hunc modum in hoc genere illum sese exercuisse. Nam ut hic Tragicorum & Homericorum fabulas, ita infra Comicorum quoque argumenta retrahat, & ad Dialogorum scintillatam revocat. Interim tamen etiam seria obiter monet ac docet, ut in Cupidine, ubi tantum illud indicat, quod Cicero pro Calio multis verbis commemorat: Studiosos, puta, & literarum amantes nullum externum ac pravi cupiditatis alligari ac vinci. Quod idem & Theocritus de Musis aperte dicit:

Nam quos aspiciunt illæ (inquit) exbilarantque videndo,

Nulla venenosæ iuguntur hæc pocula Circe,

Προμ.

Τόν με ὦ Ζεῦ.
 Δεῖνά γ' ἤδη Α
 πέπονθα. Ζεὺς.
 λύσω σε φής, ὃν
 ἐχέω βαρυτέ-
 ρας πένδας ἔχοντα, καὶ ἢ Καύ-
 κασον ὅλον ὑπὸ κεφαλῆς ὅπ- B
 κείμενον, ὑπὸ ἐκκαίδεκα γυ-
 πῶν μὴ μόνον κείρεσθαι τὸ ἦπαρ,
 ἀλλὰ καὶ τὸν ὀφθαλμὸν ἔ-
 ορύπτεσθαι, ἀνθ' ὧν τοιαῦθ' ἡμῖν
 ζῶα τὸν αἰθ' ἄνθρωποις ἔπλασας, C
 καὶ τὸ πῦρ ἔκλεψας, καὶ παῖ
 γυναικας ἐδημοῦρυσας; ἂ μ
 γ' ἐμὲ ἔξηπάτησας ἐν τῇ δια-
 χομῇ τ' κρεῶν, ὅσα πικρὰ κακα-
 λυμμένα μοι παρεθεῖς, καὶ D
 τί μ' ἀμείνω τ' μοιρῶν σταυτῶ
 φυλάττων, τί χεῖν λέγειν; Προ.
 οὐκ ἔστιν ἱκανὸν ἤδη τί μ' δίκην
 ἀκτέπικα, τοσούτον χρόνον τῷ
 Καυκάσῳ περσσηλωμένος, τὸν
 ἄχριστα ὀρνέων ἀπολούμενον E
 αἰετὸν τρέφων τῷ ἦπατι; Ζ. οὐ-
 δὲ πολλοσημώριον τῷτο, ὧν σε
 δεῖ παθεῖν. Προ. καὶ μὴν ἐκ
 ἀμείν με λύσεις ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ
 σοὶ μὴ λύσω πᾶν ἀσχαλῶν.
 Ζ. κατασφίξῃ με ὦ Προμη-
 θεῦ. Προ. καὶ τί πλέον ἔξω; οὐ γ' ἀγνοήσεις αὐτὸς ἔνθα ὁ

P R O M.

O LVE me Iu-
 piter: grauiā
 enim iam pas-
 sus sum. Iur.
 Soluam te, ais
 quem oportet
 habere grauiore
 pedicas habē-
 tem, totūmque Cauca-
 sum capiti imposi-
 tum, à sedet im-
 vulturib' nō modò iecur tō-
 deri, sed & oculos effodi, eo
 quod huiusmodi nobis ani-
 malia, nimirum homines
 effinxisti, ignēmque es fura-
 tus, & mulieres fabricatus?
 Nam quod in distributione
 carniū, appositis ossibus
 pinguedine obductis, & ser-
 uata tibi optima portione,
 me decerpisti, quid attinet
 dicere? Prom. Nonne sat
 magnas iam exolui pœnas,
 tantum tempus Cauca-
 so affi-
 xus, aquilam hepate nutriēs,
 auium omnium miserrimē
 perituram. Iur. Ne mil-
 lesima quidem pars est eo-
 rum, quæ te pati par est.
 Prom. Atqui non sine mer-
 cede me solves Iupiter: sed
 tibi rem valdè necessariam
 significabo. Iur. Decipis
 me Promethee. Prom. Ec-
 quid plus habebō? Non e-
 nim in posterum ignorabis

Καίλαρος ὄσπν, οὐδ' ἀπορήσεις
 δεῖναι ἢ π τεχνάζων ἀλί-
 αμαι. Ζ. εἰπὲ πρὸς τερν
 ἵππα μῦθον ἀποτίσεις ἀνχ-
 κῶν ἡμῶν ὄντα. Περ. ὡ
 ἔγω ἐρ' ὅ, π βαδίζεις νῦν,
 ἀξίους ἔσομαι σοι καὶ πρὶ τ'
 ὑπελοπῶν μαρτυρόμενος; Ζ.
 πῶς ἔοι; Περ. παρὰ πλὴν
 θέην, συνεισέμενος αὐτῇ. Ζ. B
 τὴν δ' ἔγνω. τί δ' οὖν τὸ ἐπὶ
 τίτῳ; δοκεῖς γάρ π ἀλκίδες
 ἦν. Περ. μὴδὲν ὦ Ζεῦ κοι-
 τήτης τῇ Νηρηίδι ὡ γὰρ αὐ-
 τῇ ἀποφορμῇ ἐμ σὺ, τὸ τεχθεῖν
 ἵα ἐράσεται σε, οἷα καὶ σὺ C
 ἴδρασας τ' Κρόνον. Ζ. τὸτο
 ἐγὼ ἐκπαισέσθαι με τῆς ἀρχῆς;
 Περ. μὴ γίνωτο ὦ Ζεῦ. πλὴν
 τοῦτο π ἢ μίξις αὐτῆς ἀπειλεῖ.
 Ζ. χαίρετω τοι γαρεῶν ἡ Θέης.
 εἰ δ', ὁ Ἡφαῖτος ἐπὶ τούτοις

vbi sit Caucasus, nec tibi de-
 erunt vincula, si dolo vtens
 deprehendar. *Iup.* Dic
 prius, quamnam mercedem
 nobis necessariam persol-
 ues. *Prom.* Si dixerò quòd
 nunc eas, num fide dignus
 ero tibi & de reliquis vatici-
 nans? *Iup.* Quidni? *Prom.*
 Ad Thetim, cum ipsa rem
 habiturus. *Iup.* Hoc uti-
 que nosti. Quid præterea?
 videris enim veri quiddam
 dicturus. *Prom.* Noli Iu-
 piter cum hac Nercide rem
 habere: si enim ex te præ-
 gnans fuerit, sætus illius eo-
 dem te, quo tu Saturnū, ex-
 cipiet modo. *Iup.* Mé-
 ne regno ais eiectum iri. *Prom.*
 Absit Iupiter. verum tamen
 tale quid tibi minatur ipsius
 concubitus. *Iup.* Valeat
 igitur Thetis. Te verò Vul-
 canus ob hæc soluat.

λυσάτω.

ΕΡΩΤΟΣ, ΚΑΙ
 ΔΙΟΣ.

CVPIDINIS, ET
 IOVIS.

E

ΕΡΩΣ.

CVP.

Α' λ' εἰ καὶ π ἡμαρτον ὦ Ζεῦ,
 σύγνωμί μοι. παιδὶον γάρ
 εἰμι, καὶ ἐπ' ἀφρων. Ζ. σὺ παιδὶον
 ὦ ἔρως, ὅς ἀρχαιότερος εἶ πολὺ
 τ' ἱεπετώρη διότι μὴ πω γονα,

A T siquid etiam peccaui
 Iupiter, ignosce mihi:
 puerulus enim sum, & adhuc
 imprudens. *Iup.* Tú-
 ne puer Cupido, qui es Iapeto
 longè antiquior? An quia

μιν δὲ πολὺ αἰῶνες, διὰ πάντων
 καὶ κρείττους ἀξιοῖς νομίζεσθαι, γέ-
 ρων καὶ παιστῶν ὧν; Ερ. τί
 δὲ σε ἡδίκησα ὁ γέρον ὡς φησὶ ἐ-
 γώ, διότι με καὶ πεδύσαι δια-
 νοῖ; Ζ. σκόπει ὦ κατάρτα-
 σί μικρά, ὅς ἐμοὶ μὲ οὕτως ἐν-
 τρυφῆς, ὥστε μηδὲν ὅστιν ὁ μὴ
 πεπύνηκας με, σάτυρον, ταῦρον,
 χερυθρόν, κύκλον, ἀστὸν. ἐμοῦ
 ὅλως ἐδεύμας ἦν τινα ἐξαδῶ-
 ναι πεπύνηκας. ἐδὲ σωμῆκα, ἡδὺς
 γυναικὶ διὰ σὲ γε γυναικός. ἀλ-
 λά με δεῖ μαργατέυειν ἐπ' αὐ-
 τὰς, καὶ κρύπτειν ἐμαυτὸν. αἱ δὲ,
 ἢ μὲ ταῦρον, ἢ κύκλον φιλοῦσι.
 ἐμὲ δ' ἡνίδωσι, τετράσιν ἑσπε-
 ρόισι. Ερ. εἰκότως. ἐγὼ φέ-
 ρουσι ὦ Ζεῦ θηταὶ ἔσσι τιμὴν
 περὶ σοφίαν. Ζ. πῶς οὐκ τὸν
 Ἀπόλλων ὁ Βρασχός, καὶ ὁ Τά-
 κινθος φιλοῦσιν; Ερ. ὅτι ἡ
 δάφνη καὶ κείνον ἔφωγε, καί τοι
 κομήτιν καὶ ἀγμέον ὄντα. ὁ
 δὲ ἐδύλεις ἐπέραστος εἶναι, μὴ
 ἐπίσσει ἢ αἰγίδα, μηδὲ ἢ κεραι-
 νὸν φέρε, ὅτι ὡς ἡδίστον ποιεῖ σ-
 αυτὸν, ἐκτέρωθε καθεμῆμος
 βορρῆς, τῇ μίτῃ. πύτοις ἀν-
 ελλημῆμος, περφυρίδα ἔχει,
 ὑποδέξαι χερσίδας, ὑπ' αὐλῶν
 καὶ τυμπαῖσι εὐρυθῆμα βᾶν, καὶ
 ὅφει ὅτι πλείους ἀκολουθήσει

nec barbam nec canos pro-
 duxisti, ideo etiam infans
 putari cupis, senex & versu-
 tus adeo cum sis? *Cyp.* Sed
 qua iniuria affeci te, ego se-
 nex ille, ut tu ais, cur me
 vincere quoque cogites? *Cyp.*
 Considera, scelestes, an par-
 na, qui me ita ludibrio ha-
 bes, ut nihil sit quod me non
 effeceris, veluti Satyrum, tau-
 rum, aurum, cycnum, aquila-
 lam. At quæ me amaret, nul-
 lam planè fecisti, nec me v-
 xori propter te gratiorem
 fuisse intellexi. Sed me præ-
 stigijis erga illas uti, ac me
 ipsum occultare oportet. Il-
 læ verò vel taurum vel cy-
 cnum osculatur: me verò si
 aspiciant, præ formidine
 moriuntur. *Cyp.* Merito.
 Neque enim Iupiter, cum
 sint mortales, tuum aspectum
 ferunt. *Iup.* Quomodo
 igitur Apollinem Branchus
 dilex, & Hyacinthus amant?
Cyp. At Daphne etiam fu-
 giebat illum quanvis coma-
 tum & imberbem. Quòd si
 amabilis esse velis, ægidem
 ne concutias, neque fulmen
 geras, sed te quàm suavissi-
 mum effice, utrinque dernis-
 so capillo, eoque mitra re-
 vincto: vestem purpuream
 sume, crepidas auratas subli-
 ga, ad tibiam & ad tympana,
 composito gressu incede, &
 plures te sequentes videbis,

οὐ τῷ Διοτῦσου Μαινάδων.
 Ζ. ἀπὸ γὰρ ἐκ αὐτῶν δὲ ξαίμεν
 ἵππευτος εἶναι τοῦτοτος γυμνα-
 ρος. Ερ. ἄκου ὦ Ζεῦ, μηδὲ
 ἐγὼ θέλω, ῥάδιον γὰρ τὸ τοῦ γα. ^A
 Ζ. ἐκ, ἀλλ' ἐγὼ μὲν, ἀπορα-
 γματίστερον δ' αὖτε ἐπιτυχά-
 κη. ἐπὶ τούτοις αὐτοῖς ἀφίη-
 μάσι.

quàm Bacchum Mænades.
 Iup. Apage. nolim amabi-
 lis esse hoc pacto composi-
 tus. Cup. Ergo amare no-
 li Iupiter. Hoc enim est fa-
 cile. Iup. Quin amare qui-
 dem volo, minore autem ne-
 gotio illo potiri. Atque ob
 hæc nunc dimitto te.

ΔΙΟΣ, ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ. ^B IOVIS ET MER-
 CURII.

Ζεὺς.

Iup.

Τὴν τῷ Ἰνάχου παῖδα
 πῶς καλῶ οἶδα ὦ Ερμῆ;
 Ερ. γὰρ πῶς ἰὼ λέγεις. Ζ. ἐκ
 ἐπὶ πῶς ἐκείνη ὄσιν, ἀλλὰ δά-
 μαρις. Ερ. τεράστιον τούτο.
 τῷ τέρῳ δ' ἐνηλλάγη; Ζ.
 ζήλοτυπίατα ἢ Ηρα, μετέ-
 βλεπεν αὐτήν. ἀλλὰ καὶ καινὸν
 ἄλλο τι δεινὸν ἐπιμαμχανη-
 ται τῇ πελοδαίμονι. βυκόλον
 πᾶν πολυόμματον Ἀργον τοῦ-
 τιμα ἐπέστησεν, ὃς νέμει πῶς
 δάμαλιν, αὐτὸς ὢν. Ερ. τί οὐκ
 ἡμᾶς καὶ ποιεῖν; Ζ. καταπλά-
 μνος ἐς πῶς Νέμεαν, ἐκεῖ δὲ
 πῶς ὁ Ἀργος βυκολεῖ, ἐκείνον
 μὲν ἀπέκτεινον. πῶς ὃ ἰὼ διὰ
 τῷ πελάγῳ ἐς πῶς Αἴγυπτον
 ἀπαγαγόν, Ἰσθμὸν ποίησον. καὶ

^C Pulchram illam Inachi
 puellam nosti Mercuri?
 Merc. Etiam, Io dicis. Iup.
 Illa non amplius puella est,
 sed iuuenca. Merc. Mon-
 strosus hoc. Sed quomodo
 mutata est? Iup. Zelotypia
 mota Iuno, mutavit ipsam.
^D Quinetiam novum aliud
 malum infœlici illi excogi-
 tauit: bubulcum quendam
 multioculum Argum nomi-
 ne, custodem addidit, qui
 iuuenecam insomniis pascit.
^E Merc. Quid igitur facto o-
 pus est? Iup. Deuolans in
 Nemeam sylvam (illic ali-
 eubi Argus pascit) illum
 quidem interficito : ipsam
 verò Io per pelagus in Æ-
 gyptum abducens , Isthm
 facito. Cæterum Dea illis

τολοιπὸν ἔσω θεὸς τοῖς ἐκεί. καὶ
τῷ Νεῖλον ἀναγέτω, καὶ τοὺς ἀνέ-
μους ἐπιπεμπέτω, καὶ σωζέτω
τοὺς πλεόντας.

esto. Nilumque attollat, &
ventos immittat, & nauig-
antes seruet.

ΔΙΟΣ, ΚΑΙ ΓΑΝΤ-ΑΙΟΒΙΣ ΕΤ ΓΑΝΥ-
ΜΕΔΙΣ.

Ζεύς.

I V P,

Α Γε ὦ Γανύμηδες, ἦκο-
μεν γὰρ ἔνθα ἐχέλι, φί-
λῆσόν με ἦδη, ὅπως εἰδῆς ἐκέτι
ῥάμφορ ἀγκύλον με ἔχοντα,
ἔδῃ ἔνυχας ὀξείας, καὶ πτερὰ, οἷος
ἄταινόμενός σοι πηνὸς εἶναι δο-
κῶν. Γα. ἀνδραπῇ, καὶ αἰ-
τὸς ἀρπῇ ἦδα, καὶ καταπῆάμε-
νος ἡρπαγίας με ἀπὸ μέσου τῆς
πεινῆς; πῶς οὐκ ἐπὶ μὲ πτερὰ
ἐκείνῃ σου ῥεφύνηκε, σὺ δ' ἄλ-
λος ἦδη ἀναπέφηνας; Ζ. ὅχι
οὔτε ἀνδρῶπος, ὃν ὀρέσῃ ὦ μαι-
ράκιον, οὔτε αἰτός. ὁ δ' ἵππων
βασιλεὺς τῷ θεῶν ἔτος εἰμι,
πρὸς τῷ κρεῖον ἀλλάξας ἐμαν-
τόν. Γα. Τί φῆς; σὺ γὰρ ὁ Παν-
εκεῖνος; εἶπα πῶς σφραγιστὴν
ἔχεις, καὶ δὲ κέρατα, καὶ δὲ λάστος
ἐπὶ τῇ σέλῃ; Ζ. μόνον γὰρ ἐκεί-
νον ἡγῶ θεόν; Γα. ναί. καὶ θυό-
μεν γὰρ αὐτῷ ἑορτήν τεύχον
ἐπὶ τῇ σήλαιον ἄγοντες, ἔνθα

Α G e Ganymedes (per-
uenimus enim quò o-
por-tebat) osculare me iam,
ut videas me rostrum adun-
cum non amplius habere,
neque acutos ungues, neq;
alas, qualis apparebā quum
volucris esse videbar. Gan.
Mi homo, annon aquila mo-
dò fuisti, ac deuolans à me-
dio ouili me rapuisti? Quo
pacto igitur illę quidem alę
effluerunt, tu verò iam a-
lius appares? Iup. Sed ne-
que homo, quem vides, a-
dolescentule, neque aquila,
sed omnium rex Deorum e-
go ipse sum, qui me ipsum
ad tempus ita transformaui.
Gan. Quid ais tu? Pan ille
es? At qui sit ut fistulam non
habeas, neque cornua, nec
sis cruribus hirsutus? Iup.
Solum-ne illum existimas
Deum? Gan. Etiam: atque
adeò ipsi ductum ad spelun-
cam coleatum hircum im-
mulamus, quo loco stat ipsa.

ἔσθης. σὺ δ' αὖδε ἀποδείξής τις
 ἡτοίμῳ δοκεῖς. Z. ἐπὶ μοι,
 Διὸς δ' ἢ καὶ ἤκουσας ὄνομα, ἔδδ
 βρωτὸν εἶδες ἐν τῷ Γαργάρῳ
 ὄντος, καὶ βρογνῶντος, καὶ
 ἐσθῆτος ποιοῦντος; Γα. σὺ
 ὁ βλάπτεις φησὶ εἶναι, ὃς πρὸς
 ἐσθῆτος ἡμῶν τὴν πολλὴν
 χαλῶν, ὁ οἰκεῖν ὑπὸ ἀνὰ λε-
 γόμενος, ὁ ποῶν τὸν φόρον, ὃ
 τοῖς κρῖν ὁ πατὴρ ἔδυσεν; εἴτα
 τί ἀδελφάστατά με ἀνέστηπας ὃ
 βασιλεὺς τῶν ὄντων; τὰ δ' ἐσθῆτα
 ἴσως οὐλύχοι διηπάτατο ὄνθ,
 ἐξήμῳς ἐπιπυόντες. Z. ἔτι
 καὶ μέλας σὺ τῶν ἐσθῆτων ἀδα-
 ῖατο γαργαρίῳ, καὶ ἐνταῦθα
 σιωπῶν μετ' ἡμῶν; Γα.
 τί λέγεις; εἰ γὰρ κατὰ ξίς με ὄνθ
 ἐς τὴν ἰδὴ τῆμαρ; Z. ὅδα-
 μῶς. ἐπὶ μάτῳ αἰτὸς εἶλω
 ἐν τῷ γαργαρίῳ. Γα. κα-
 εἶω ἐπὶ πῆσιν με ὁ πατὴρ,
 καὶ ἀνακτῆσαι μὴ εὐείσκων,
 καὶ πληγὰς ὑπερὸν λήφομαι,
 κατελιπὼν τὸ ποίμνιον. Z.
 πῶς καὶ ἐκείτος ὁ φεταί σε; Γα.
 μηδαμῶς. ποτὶ γὰρ ὄνθ αὐτόν.
 εἰ δ' ἀπάρξεις με, ὑποσχόμε-
 σαι καὶ ἄλλον παρ' αὐτοῦ κρῖον
 πρὸς σάου λύττα ὑπὸ ἡμῶν,
 ἐχθρὸν δ' τὸν τετετῆς μέγαν, ὃς
 ἡγίται πρὸς τὴν νομὴν. Z. ὡς ἀφελὴς ὁ παῖς ὅστις, καὶ ἀπλῶς.

Tu verò plagiatius quispiam
 mihi videris esse. *Iup.* Dic
 mihi, Iouis nomen non au-
 disti? nec pluentis illius, to-
 nantis & fulgura facientis a-
 ram in Gargaro vidisti? *Gan.*
 Tute, optime, ais esse, qui
 nuper grandinem copiosè
 nobis effudisti, qui habitare
 supra nos diceris, strepitum
 faciès, cui arietem pater im-
 molauit? Cuius tandem faci-
 noris reum me rapuisti ὁ rex
 Deorum? Lupi autem oues
 fortè iam diripuerunt, deser-
 tas illas inuadendo. *Iup.* Ti-
 bi-ne immortalī factō, ac no-
 bis cum conuersaturo, est ad-
 huc ouium cura? *Gan.* Quid
 ais? Annon etiam hodie in
 Idam mē deduces? *Iup.* Ne-
 quaquam: quoniam frustra
 aquila pro Deo fuisset fa-
 ctus. *Gan.* Igitur quæret
 me pater, & stomachabitur
 non inueniens, & quia ouile
 reliqui, postea plagas acci-
 piam. *Iup.* Vbinam ille vide-
 bit te? *Gan.* Nequaquam,
 jam enim ipsum desidero.
 Quòd si me dimittes, polli-
 ceor tibi & alium arietem ab
 ipso immolatum iri, meæ li-
 berationis pretium. Habe-
 mus autem trimum, eumque
 magnum, qui cæteris in pa-
 scua præit. *Iup.* Quàm sim-
 plex est & ingenuus hic puer,

καὶ αὐτὸ δὴ τότο, πῶς ἐπ. ὁμ
 ὁ Γανύμηδες, ἐκείνα μὲ πάντα
 χαίρειν ἔα, καὶ ἐπιλάδου αὐτῶν,
 τὸ ποιμνίον, καὶ τὴν Ἰδης. σὺ δ',
 ἦδη γὰρ ἐπουράνιος εἶ, πολλὰ
 εὖ ποιήσεις ἐντεῦθεν καὶ τὴν πα-
 τέρει. καὶ τίμω πατρίδα. καὶ ἀν-
 τὶ μὲν τυφῶ καὶ γάλακτος, ἀμ-
 βροσίαν ἔδῃ, καὶ νέκταρ πίνῃ.
 τότο μὲντοι καὶ τοῖς ἄλλοις
 ἡμῖν αὐτὸς παρέξεις ἐγχείων. τὸ
 δ' ἔμεγιστον, ἐκείνι ἀνθρώπος, ὁμ
 ἀθάνατος γήνηται. καὶ ἀστέρας σου
 φαίνεσθαι ποιήσω χαλλισσῶ καὶ
 ὅλως, ἐνδαίμων ἔσῃ. Γα. ὡ
 δ' παῖζεν ἐπιθυμῶσα, τίς συμ-
 παῖζεται μοι; ἐν γὰρ τῇ Ἰδῇ
 πολλοὶ ἡλικιωτὰι ἦν. Ζ. ἔχεις
 καὶ ταῦτα τὸν συμπαιζόμενον
 σοι τῶτον ἔρωτα, καὶ ἀσφαλὲς
 μάλα πολλὸς. θάρρει μόνον, καὶ
 φαιδρὸς ἵδῃ, καὶ μηδὲν ἐπιπο-
 δεῖ τῶν κέτω. Γα. τί δ' ὅμῃν
 χρῆσιμος αὐτῷ θηοίμην; ἢ ποι-
 μαίνειν δέησει καὶ ταῦτα; Ζ.
 οὐκ. ὁμ οἶνοχρήσεις, καὶ ἐπὶ τῷ
 νέκταρι τεταξῇ, καὶ ἐπιμελή-
 σῃ τῷ συμποσίῳ. Γα. τότο μὲν
 καὶ χαλεπὸν. οἶδα γὰρ ἂν χρῆν ἐγ-
 χέαι τὸ γάλα, καὶ ἀναδύσθαι τὸ
 κισσύβιον. Ζ. ἰδοὺ πάλιν ἔτος
 γάλακτος μνημονεύειν, καὶ ἀν-
 θρώποις διακοπήσθαι οἴεται.

& hoc ipsum adhuc puer.
 Verum ὁ Ganymedes, illa
 quidem omnia valere sine, &
 obliuioni trade, nimirum
 ovile, & Idam. Tu autem,
 iam enim cœlestis es, hinc &
 patri, & patriæ multa bene-
 facies. Præterea pro caseo &
 lacte, ambrosiam edes, & ne-
 ctar bibes: Hoc etiam alijs,
 scilicet nobis ipse infundens
 præbebis. Quodque maxi-
 mum, non amplius homo;
 sed immortalis eris; atque fa-
 ciam ut tuum sidus appareat
 pulcherrimū. Omnino bea-
 tus eris. Gan. Si verò ludere
 cupiam, quis mecum collu-
 det? in Ida enim multi era-
 mus coætanei. Inf. Habe-
 bis & hic collusorem tibi
 Cupidinem hunc, & astra-
 galos valdè multos. Confi-
 denti tantum & læto sis ani-
 mo, nihilque inferiorum de-
 sideres. Gan. Qua verò in
 re vobis ero utilis? Num &
 hic oues pascere oportebit?
 Inf. Minimè, sed vinum mi-
 nistrabis, & ad nectar desti-
 naberis, & conuiuium cura-
 bis. Gan. Hoc quidem non
 est difficile. Noui enim ut
 oporteat lac infundere, &
 pastorale poculum præbere.
 Inf. Ecce, rursus iste lactis
 meminit, & hominibus mi-
 nistraturum se retur: hoc ve-
 rò cœlum est; & nectar,
 τὰ πρὸς τὸν οὐρανόν ἐστι, καὶ πίνου-

μὴ ἔσθ' ἰφίμω τὸ νέκταρ. Γα. ἥδιον ὢ Ζεῦ τῷ γαλακτος; Ζ. ἔσθ' μετ' ὀλίγον. καὶ γαστήρ-
 ρος, καὶ ἐπὶ ποδοσσις τὸ γαλα-
 Γα. κοιμύσσομαι ἢ πῶς τῆς νυ-
 κτός; ἢ μετὰ τῷ ἡλικιωτοῦ ἔρω-
 τος; Ζ. ἔκ. ἀλλὰ διὰ τὸτό σὺ
 ἀνὴρ παῖς, ὡς ἅμα καὶ Ζεύδοι-
 μῷ. Γα. μόνος γὰρ ἐκ αὐτοῦ
 ναῖο, ὃς ἥδιον σοι καὶ Ζεύδοι
 μετ' ἐμῷ; Ζ. ναὶ μετὰ γὰρ τοῖς
 σου, οἷός ἐστι τὸ Γανύμειδος ἔσθ' ἔ-
 καλός. Γ. τί γὰρ σὺ πρὸς τὸν
 ὑπὸν οἰήσῃ τὸ καλός; Ζ. ἔχει
 πῖ δὴ λατρεῖν ἡδὺ, καὶ μαλακώ-
 πρην ἐπάγει αὐτὸν. Γα. καὶ
 μὴ ὅγε πατὴρ ἤχθετό μοι συγ-
 καλῶδοι. καὶ δὴ γὰρ τοῦτο ἔωδον,
 ὡς ἀνέκλινον αὐτῷ τὸ ὑπὸν σπ-
 ροῖσμός, καὶ λακτίζον, καὶ
 πρὸς γὰρ ὁμοῖος μεταξὺ ὁ ποτὶ
 καλῶδοι. ὡς παρὰ τὴν μη-
 τρὰ ἐπεμπί με κοιμῶδοι-
 μόν τὰ πολλά. ὡς δὲ σοι εἰ
 διὰ τὸτο ὡς φῆς ἀνὴρ παῖς με,
 καὶ παθεῖν αὐτοῦ ἐς τὸ γλῶσ-
 σον ἄρα γὰρ ἔχεις ἀρετῶν.
 ἐν ἡλικίᾳ γὰρ σὺ συνεχῶς σπ-
 ροῖσμός. Ζ. τὸτ' αὐτὸ μοι τὸ
 ἥδιον ποιήσεις, εἰ ἀρετῶν τα-
 μι μὲ σὺ. φιλῶν γὰρ διατελείσθαι
 πολλὰς, καὶ περὶ πῶσιν. Γα.
 αὐτὸς αὖ οἰδὼς, ἐγὼ δὲ κοιμῶτομαι, σὺ καὶ φιλοῦμαι.

quemadmodum dixi, bibi-
 mus. Gan. Suaviusne lacte, o
 Jupiter? Iup. Scies pauld
 post, & cum gustaveris, non
 amplius desiderabis lac. Gan.
 Porro vbi dormiam nocte?
 an cum coxtaneo Cupidine?
 Iup. Minimè: sed ob hoc te ra-
 pui, vt simul dormiamus.
 Gan. Solus enim non possis,
 sed tibi suavius erit dormire
 mecum? Iup. Maximè sanè
 cum tali, qualis es Ganyme-
 des, tam formosus. Gan.
 Quidnam te pulchritudo ad
 somnum iuuabit? Iup. Habet
 quoddam incitamentum sua-
 ue, cumq; molliorem indu-
 cit. Gan. Atqui pater meus
 mihi condormienti indi-
 gnabatur, & mane narrabat
 vt turbabam ipsius somnum
 me volutando, calcitrando,
 & quiddam inter dormien-
 dum loquendo. Quapropter
 me dormitutum ad matrem
 plerūque mittebat. Tempus
 igitur est, si ad hoc, vt ais,
 rapuisti me, vt me denuo in
 terram deponas, vel molestia
 afficeris vigilando. Turba-
 bo enim te assiduò, dum me
 huc atque illuc reuoluam.
 Iup. Hoc ipsum mihi sua-
 vissimum feceris, si tecum
 vigilauero. Nam te subinde
 osculabor, & amplectar. Gan.
 Videris ipse; ego verò te
 deosculante dormiam.

Z. εἰσόμεθα τότε τὴν πρακτέαν.
 νῦν δ' ἀπαγε αὐτὸν ὦ Ἑρμῆ, καὶ
 πίνοντα τῆς ἀθανασίας, ἀλλὰ οἶνο-
 χοήσοντα ἡμῖν, διδάξας πρὸς τε-
 ρεῖν ὡς καὶ ἰφίχην τὸν σκύφον.

Iup. Videbimus tunc quid
 agendum. Nunc verò abduc
 ipsum Mercuri, & epota im-
 mortalitate adduc vt nobis
 ministret, edoctum prius
 quemadmodum oporteat

A scyphum porrigere.

ΗΡΑΣ, ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

**IUNONIS, ET
 IOVIS.**

ΗΡΑ.

IUNO.

Ε οὐ τὸ μείζον
 τῆτο ὦ Ζεῦ, τὸ φρύ-
 γιον ἀπὸ τῆς Ἰδης
 ἀρπάγας δῦες ἀνήγαγες, ἐλαλ-
 τόν μοι προσέχεις ἦ νουῶ. **Z.**
 καὶ τῆτο γὰρ ὦ Ἡρα ζήλο τυπείς,
 ἡδὴ ἀειλὲς οὕτω καὶ ἀλυπότα-
 τος; ἐγὼ δ' ὅμῳ ταῖς γυναιξί
 μόναις χαλεπὴν σε εἶναι, ὅπο-
 σαι αὖ ὁμιλήσωσιν ἐμοί. **Ηρα.**
 οὐδ' ἂν ἐκείνα μ' εὖ ποιεῖς, οὐδὲ
 πρέποντα σεαυτῷ, ὅς ἀπάντων
 θεῶν δεσπότης ὢν, ἀπολιπὼν
 ἐμὲ πλὴν νόμῳ γαμετῶ, ἐπὶ
 πλὴν γυνὴ καὶ τέ μοι χεύσων, χεύ-
 σιον, ἢ ταῦτες γυναικός. πάλιν
 ὁμῶς ἐκείναι μὲν σοι, καὶ ἐν γῇ
 μένουσι. τὸ δ' Ἰδαῖον τοῦτ' ἐπα-
 ράγας, ἀνέπτης ὦ γυν-
 ναιότατε θεῶν. καὶ συνοικεῖ
 νῦν ἐπὶ κεφαλῇ μοι ἱσταμένη,
 οἶνοχοοῦ δὴ τῷ λόγῳ. οὕτως
 ἡπότε οἶνοχόων; καὶ ἀπὸ γο-

B **E**X quo adolescentulum
 hunc Iupiter, Phrygiū
 istum dico, ab Ida raptum
 huc adduxisti, minūs aduer-
 tis mihi animum. **Iup.** Etiam
 ob hunc Iuno zelotypa jam
 es, simplicem adeò, & mini-
 mē molestum? **C** Ego verò
 putabam mulieribus solis
 difficilem te esse, quæcumque
 conuerfantur mecum. **Iun.**
 Neque illa quidem rectè fa-
 cis, nec convenientia tibi
 ipsi, qui cū sis Deorum
 omnium dominus, relictā
 me legitima coniuge, in ter-
 ram descendis, vt assumptā
 aurī, taurīue forma moechē-
 ris. Verūm illæ mulieres in
 terra manent; Idæo autem
 hoc puero rapto, in cælum
 subuolasti, Deorum gene-
 rosissime: & nunc ille nobiscū
 habitat supra meum caput
 euectus, vt tibi quemadmo-
 dum aiunt pocilletur. Itāne
 verò carebas pocillatoribus
 aut

μέλεισι ἄρα ἦτε Ἡβη, καὶ ὁ
 Ἡρακλῆος διαχοιμέδμοι; οὐδ' ἔτι καὶ
 τὴν κύλικα, ὡς αὐτὴ ἄλλως λα-
 βὼς παρ' αὐτῆς, ἢ φιλήσας πρὸς-
 περὶ αὐτὸν, ἀπ' αὐτῶν ὁρῶντων. A
 καὶ τὸ φίλημα σοι ἦδ' ἴον τῷ
 κτερεῖ. καὶ διὰ τῆς οὐδὲ
 δ' ἔτι, πολλάκις αἰτίς πειν-
 ῶντι ὅ καὶ ἀπογευσάμενος
 μόνον, ἔδωκες ἐκείνῳ. καὶ πόν- B
 τος ἀπολαβὴν τὴν κύλικα,
 ὅσην ὑπολαίπον ἐν αὐτῇ, πίνεις,
 ὅσην καὶ αὐτὸς ἔπιε, καὶ ἐνδε-
 σσόμενος τὰ χεῖλη, ἵνα καὶ
 πίης ἡμᾶς, καὶ φιλήσ. πρὸς ὧ C
 ὅ βασιλεὺς, καὶ ἀπ' αὐτῶν πα-
 τέρ, ἀποδέμενος τὴν αἰγίδα,
 καὶ τὸ κεφάλιον, ἐκείνῳ ἀσφα-
 γήσῃ μετ' αὐτῆς, πίνοντα
 πικρῶτον χαρτεμέδμος. πάντα D
 οὐδ' ὅρα ταῦτα. ὥς μὲν οἶον
 λαμβάνει. Ζ. καὶ τί δεινὸν ὧ
 Ἡρα, μετὰ μόνον οὕτω χαλὸν
 μετὰ τὸ πίνοντα καταφιλεῖν, καὶ
 ἠδ' αὖ αἰμοῖν, καὶ τῷ φιλήμα- E
 τι, καὶ τῷ νέκταρι; ὡς γὰρ
 ἐπὶ τῷ αὐτῷ καὶ ἀπαξ φιλή-
 σαι σε, αἰπὴ μὲν μοι, πρὸς-
 πύμπροι τῷ νέκταρι οἰομένη
 τὸ φίλημα εἶναι. Ἡρα. παιδε-
 ραῖται οὗτοι λόγοι. ἐγὼ δ' ὅ μὴ
 οὕτω μακίλω, ὡς τὰ χεῖλη
 στυγερῶς τῷ μαλθακῷ

aut defessi adeo sunt Hebe, &
 Vulcanus ministrando? Tu
 verò etiam calicem non ali-
 ter ab eo accipis, quàm cum
 prius ipsum deosculatus fue-
 ris, omnibus aspicientibus:
 ipsoque nectare tibi suavius
 est hoc osculum: atque ob id
 non sitiens, sæpenumero po-
 tum petis. Interdum autem
 vbi solum degustasti, porre-
 gis ipsi: deinde ipso bibente
 calicem arripis, & quantum
 in ipso restat, ebibis, qua
 parte ipse bibit, & vbi labia
 applicuit, vt & bibas simul,
 & osculeris. Nuper verò rex
 ille, atq; omnium pater, de-
 positis ægide ac fulmine, se-
 debas talis cum ipso ludens;
 tu qui tantam barbam sum-
 mittis. Itaque ne te putes la-
 terè, cum hæc omnia videā.
 Iun. At quid adeo graue hoc,
 ὁ Iuno, adolescentem adeo
 pulchrum, inter bibendum
 deosculari, & vtroque illo
 oblectari, osculo nimirum &
 nectare? Si igitur permittam
 ipsi vt te vel semel osculetur,
 non amplius accusabis me,
 quod osculum illius nectare
 præstantius puto. Iun. Pæ-
 diconum verba hæc sunt.
 Ego verò non ita insaniuerò
 vt labia mea molliculo isti
 Phrygi, tamque effœminato

τούτῳ φρυγὶ οὕτως ἐκτενῶ

λυμδύφ. Ζ. μή μου λοιδορεῖς ὦ
 ἡγναιοτάτη τοῖς παιδικοῖς. οὐ-
 τοσί γ' ὁ θηλυδείας, ὁ βάρβα-
 ρος, ὁ μαλθακός, ἡ δῖον, καὶ
 ποθεινότερος, οὐ βούλομαι ὅ A
 εἰπεῖν, μή σε παρξύνω ἐπι-
 πλέον. Ηρα. εἶδε καὶ γαμή-
 σεις αὐτὸν ἐμῷ ἔνεκα. μέμνησο
 γυνῶ οἱ ἄ μοι διὰ τ' οἰνοχόον τῆ-
 τον ἐμπαραινέας. Ζεὺς. οὐκ. B
 ὅμως τ' Ἡφαιστον εἶδε τ' σὺν ἑὸν
 οἰνοχεῖν ἡμῖν χαλεύοντα, ἐκ
 τῆς χαμῖνς ἤκοντα, ἐπὶ τῶν
 σπινθήρων ἀνάπλεον, ἀπὶ τῶν
 πυρρῶν ἀποπτεύον, καὶ C
 ἀπ' ἐκείνων αὐτῶν τῶν δακτύ-
 λων λαμβάνειν ἡμᾶς τῶν κύ-
 λικα, καὶ ἐπασπαυμένους, φι-
 λῆσαι μετὰ, ὃν οὐδ' αὖ ἡ
 μήτηρ σὺ ἡδύναι φιλήσεις, ὑπὸ D
 τῆς ἀσβόλης κατηδαλωμένον τὸ
 πρὸς ὥπον; ἡδύναι πάντα. οὐ γὰρ
 καὶ παρὰ πολὺ ὁ οἰνοχόος ἐκεί-
 νος ἐμπαρέπει τῷ συμποσίῳ τ'
 δειῶν. ὁ Γανυμήδης ὅ, κατὰ E
 περικτεῖας αὐτοῦ ἐς τῶν Ἰδλιν.
 κατὰ τοῦ γὰρ, καὶ ῥοδοδάκτυλος,
 καὶ ἐπασπαυμένος ὀρέγει τὸ ἔκπο-
 μα. καὶ ὁ, σε λυπεῖ μάλιστα, καὶ
 φιλεῖ ἡδῖον τῆς νέκταρος. Ηρα.
 νυν καὶ χαλὸς ὥς Ζεῦ ὁ Ἡφαιστος,
 καὶ οἱ δακτύλοι αὐτοῦ ἀνὰ ἑξιοῖ τῆς
 σῆς κύλης, καὶ ἀσβόλης μετὰ ὅτι, καὶ γαυτιάς ὀρέων αὐτὸν, ὅ, τοῦ

applicem. *Iur.* Ne conui-
 cieris tu generosissima, meos
 amores masculos : nam mu-
 lierosus, & barbarus, & mol-
 liculus iste, suavior & deside-
 rabilior, nolo autem dicere
 amplius, ne te magis irriter.
Iun. Vtinam & illum in vxo-
 rem duxisses mei gratia. Me-
 mineris igitur quibus pro-
 pter illum pocillatorem pro-
 bris me afficis. *Iur.* Imò
 verò Vulcanum istum filium
 tuum oportebat nobis po-
 cillari, claudicantem videli-
 cet, & à fornace venientem,
 plenum adhuc fauillis, depo-
 sito paulò ante forcipe : &
 nos calicem ab illis ipsis di-
 gitis accipere, attractumque
 ipsum interim osculari, què
 neque mater tu libenter os-
 culeris, facie ob fuliginem
 denigrata? Suavia hæc sunt:
 adeoque multum etiam po-
 cillator iste cohonestat Deo-
 rum conuiuium. Ganyme-
 des autem hic iterum in Idam
 est ablegandus, quippe pu-
 rus ac candidus est, roseisque
 E digitis, ac scitè poculum
 porrigit; quòdque te magis
 mærore afficit, ipso nec stare
 iucundius osculatur. *Iun.*
 Nunc Iupiter, & claudus est
 Vulcanus; cuiusque digiti tuo
 calice indigni, est etiam fu-
 ligine plenus, quumque vi-
 des ipsum, nausæas, ex quo

Ἡμεῖς κομάντιον τῶτον ἡ Ἰδα
αἰετρεῖ, πάλαι δ' οὐχ ἰούσας
πάντα. οὐδ' οἱ ἀσινδῆρες, οὐδ'
ἡ γαῖα ἀπέτρεπον σε μὴ οὐχ
πῆνι παρ' αὐτῆς. Ζεὺς. λυγρὴς
ἦ Ἡρα σταυτῶ. οὐδὲν ἄλλο.
ἡμεῖς ἐπιτῶνεις τ' ἔρωτα ζή-
λειπῶντα. εἰ δὲ ἄχθῃ παρ-
ταῖς ἡμέραις δεχομένη τὸ ἐκ-
ταῖς, οὐ μὴ οὐχ οἶνοχοεῖται.
οὐδ' ὁ Γανυμήδης, ἐμοὶ μόνω
ἐκείνου τῶν κῶλιν. καὶ ἐφ'
ἰούσῃ, δις φίλει με, καὶ ὅτε
πῆνι ὀρέγῃς, καὶ αὐτῆς ὀ-
πίσθι παρ' ἐμῇ ἀπολαμβάνεις.
ἢ τὸτο διακρύβεις; μὴ δέδιθι.
οἰμίζεται γὰρ ἡ πῆνι σε λυγρῶν
ἔσθῃ.

formosum istum & comatū
Ida educauit. Olim autem
ista non videbas: neque fa-
milla, neque fornax te ab-
sterrebant, quominus illo
Aporrigente biberes. Iup.
Ægritudine te ipsam Iuno
afficis: & mihi tua zelotypia
vehementius amorem au-
ges. Quòd si graueris à for-
moso puero poculum acci-
pere, tuus filius tibi potum
ministret. Tu verò Gany-
medes mihi soli calicem tra-
de, & me cum quolibet bis
osculare, tum quando ple-
num porrigis, tum quando
rursus à me illum accipis.
Quid ita lachrymaris? Ne
Cmetue. Pœnas enim dabit
quicunque tibi molestus esse
voluerit.

ΗΡΑΣ, ΚΑΙ ΔΙΟΣ. IVNONIS ET IOVIS.

ΗΡΑ.

IVNO.

Τὸν Ἰξίονα τῶτον ὄρεῖς ὃ
Ζεὺς ποῖόν τινα τὸν τρέ-
πον γὰρ Ζεὺς. ἀνδρῶπον εἶναι
χρῆται ὃ Ἡρα, καὶ συμποτικόν. Ε
οὐ γὰρ ἀνὴρ ἡμῶν, ἀνὰ ξίους
τῆ συμποτικῆς ὄν. Ἡρα. ὅτι
ἐκείνους ὄν, ὕβρις γὰρ ὄν. ὥστε
μὴ πῶν. Ζεὺς. τί δὲ
ἰούσῃ; γὰρ οἶμαι καὶ ἐκεί-
νοισι ἐκτελεῖται ὁ πόθος.

Ixionem hunc vides Iupi-
ter? quibusnam moribus
affectum putas? Iup. Ho-
minem esse benignum Iu-
no, & hilarem conuiuiam.
Non enim conuersaretur
nobiscum, si indignus con-
uiuia esset. Iun. At indignus
est, cum sit contumeliosus.
Itaque ne amplius conuerse-
tur nobiscum. Iup. Sed quid
enim, ut puto, me id scire

λέγει. Ηρα. τί δ' ἄλλος καὶ γὰρ
αἰσχύνομαι εἰπεῖν αὐτό. τοῦτον
ὄστιν ὁ ἐτόλμησε. Ζεὺς. καὶ
μὴν διὰ τὸ καὶ μᾶλλον εἰ-
ποῖς αὐτῷ, ὅσον καὶ αἰχερῆς ἐπε-
χείρησε. μῶν οὐκ ἐπέερα πινά; A
σωίνην γὰρ ὁ ποῖον τι τὸ αἰχρῶν,
ὅπερ αὐτὸν ἀκήτεας εἰπεῖν. Ηρα.
αὐτὴν ἐμὲ, ἢ ἄλλην πινά ὧ
Ζεὺς πολὺν ἤδη χρόνον. καὶ
τὸ μὲν πρῶτον, ἠγνόων τὸ
πρᾶγμα, διότι ἀπὸ αἰσχύνης
ἐς ἐμὲ. ὁ δ' ἔπειτα, καὶ
ἐπεδάκρυε. καὶ εἰ ποτε πῶτα
παρὰ σοῦ τῷ Γαρυμῖδι τὸ
ἐκπομα, ὁ δ' ἤτοι ἐν αὐτῷ κεί-
νω πῖν. καὶ λαβὼν, ἐτίλει μετα- C
ξύ. καὶ πρὸς τοὺς ὀφθαλμούς
περὶ τῆς. καὶ αὐτὸς ἀφώρῃ ἐς
ἐμὲ. ταῦτα ἤδη σωίνην, ἐρω-
πικά ὄντα. καὶ ἐπὶ πολὺ μὲν ἠ-
δούμην λέγειν πρὸς σέ. καὶ ὧ- D
μὴν παύεσθαι τῇ μαλίας τὸν
ἀνδρῶπον. ἐπεὶ δ' καὶ λόγους
ἐτόλμησέ μοι περὶ τῆς γενεῆς,
ἐγὼ μὲν ἀφείπα αὐτὸν ἐπὶ δα-
κρύοντα, καὶ περὶ κληιδούμην,
ἐπερὶ ἐξελίξην τὰ ὅσα ὡς μὴ E
δ' ἀκούσαιμι αὐτῇ ὑβριστικῶς ἐκε-
τύουσι, ἀπὸ λῶν σοι φέρ-
σουσι. σὺ δ' αὐτὸς ὄρα ὅπως
μέλει τὸν ἀνδρα. Ζεὺς. εὖ γε
ὁ κατὰ τὸν ἐμὲ αὐτὸν, καὶ

Iun. Quid verò aliud? Ete-
nim pudet me dicere, ejus-
modi illud est quod commi-
sit. Iur. Atqui eò magis
dicere debeas, quod turpia
molitus est. Num igitur ali-
quam sollicitavit ad stuprū?
Intelligo enim cujuscumodi sit
turpe illud facinus, quod te
pigeat dicere. Iun. Me ip-
sam, non aliam quam piam
Iupiter, longo jam tempore:
ac primum ignorabam
quid reieffet, cur me inten-
tis oculis aspiceret: ipse e-
tiam ingemisceret, & subla-
chrymaretur: & si quando
pota poculum Ganymedi
traderem, in eodem potum
peteret, atque interea oscu-
laretur captum, oculisque
admoveret, ac rursus me in-
rueretur. Hæc amatoria es-
se intelligebam, & tibi dico-
re longo tempore verebar,
atq; hominem à furore ces-
saturum putabam. Sed post-
quam verba mihi ausus est
adhibere, ego dimittens il-
lum adhuc lachrymātem, &
ad genua prouolutum, ob-
tutatis auribus, ut ne suppli-
cantis ipsius lasciuos sermo-
nes audirem, abij ut tibi di-
cerem. Tu verò vide quo-
modo sis viturus homi-
nem. Iur. Euge: scelera-
tus ille in me ipsum, ad
Iunonis usque nuptias, adeò
μέλει τῶν Ηρας γάμων; π-

οἶποι ἐμαυτῶν ὅς νεκταρες.
 ἄλλ' ἡμεῖς τέτων αἵτιοι, καὶ
 περ τοῦ μετεῖν φιλάνθρωποι.
 ὅχι καὶ συμπίπτες αὐτοῦ ἐποιή-
 σαμεθα. συγγαστῶν, εἰ πόν-
 τος ἡμοῖα ἦν, καὶ ἰδόντες ἄ-
 ρτια χάλλη, καὶ οἷα οὐ ποτε
 ἦδον ἐπὶ γῆς, ἐπισυμμεσαν
 ἐπυλαῖσαι αὐτῶν, ἔρωτι ἀ-
 λόγῳ. ὃ δ' ἔξως, βίαιόν τί ὄσῃ,
 καὶ ἅ ἀνθρώπων μόνον ἀρχει,
 ὡλὰ καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐπίοτε.
 Ηρα. σοῦ γὰρ καὶ πάντ' οὗτός
 γ' ἀπαύτης ὄσῃ, καὶ ἀρχει σε, καὶ
 φέρει τὸ μῆνος φασσι ἔλκων. καὶ
 ἔτα αὐτῶν ἐνδεα αὐτῷ ἡγήται σοι.
 καὶ ἀλλ' αἴτη ἰαδίως ἐς ὃ, τι αὐ-
 τῷ κλύσῃ. καὶ ὁλως κτήμα καὶ
 παῖδια τοῦ ἔρωτος σύ γα. καὶ γὰρ
 τῷ ἱξίονι οἶδα καὶ οὐτὶ συγγνώ-
 μῳ ἀποτέμεις, ἄτε καὶ αὐτὸς
 μιγνύσας ποτὲ αὐτῷ τὴν γυ-
 νᾶσθαι, ὅ σοι τ' Πειρίδην ἔτεκεν.
 Ζεὺς. ἐπὶ γὰρ σὺ μέμνησαι ἐκεί-
 νῳ, εἴ τι ἐγὼ ἔπαυξα ἐς γῆν
 κατελθόν; ἀπὸ οἷδα ὅ μοι δο-
 καὶ περὶ τοῦ ἱξίονος; κολάζειν
 γὰρ μηδαμῶς αὐτὸν, μῆδ' ἀ-
 πωθῆναι τοῦ συμποσίου. σκαιὸν
 γὰρ ἐπεὶ δὲ ἔρῃ, καὶ ὡς φῆς δα-
 κρυεῖ, καὶ ἀφόρητα πάχει. Ηρα.
 τίς Ζεῦ; δέδια γὰρ μή τι ὑβρι-
 σκῶ καὶ σὺ εἴπῃς. Ζεὺς. οὐδα-

inebriatus est nectare. Ca-
 terum nos authores horum
 sumus, & ultra modum ama-
 tores hominum, qui quidem
 & conuiuatores nostros ip-
 sos fecimus, Venia igitur
 A digni sunt, si nobiscum si-
 milia [poti, deinde conspe-
 ctis cœlestibus formis qua-
 les nusquam in terris vide-
 runt, amore capti, illis frui
 concupiuerunt. Est autem
 amor, violentum quiddam,
 nec solum hominibus, sed &
 nobis ipsis interdum impe-
 rat. Iun. Tuus quidem pe-
 nitus hic est dominus, τεque
 fert & agit, naso (vt aiunt)
 trahens: & sequeris ipsum
 quocunque te duxerit, & fa-
 C cilè immutaris in quodcun-
 que iusserit: denique tu pos-
 sessio, & ludus es amoris. Et
 nunc Ixioni, scio, quod ve-
 niam tribuis, vt qui vxorem
 ipsius olim adulterio vitia-
 ris, quæ tibi Pirithoum pe-
 D perit. Iun. Adhuc ne me-
 ministi, siquid ego lusi quum
 in terram descendi? Sed no-
 sti quid mihi videatur de
 Ixione? ipsum quidem ne-
 quaquam multandum, nec
 E conuiuio extrudendum: ru-
 sticum enim illud. Sed quia
 amat, &, vt ais, lachryma-
 tur, & intolerabilia patitur.
 Iun. Quidnam ὁ Iupiter?
 metuo enim ne & tu contu-
 meliosum aliquid dicas. I. p.

μῶς. ἀλλ' εἰδὼλον ἐκ νεφέλης
 πλασάμενοι αὐτῇ σοι ὁμοίον,
 ἐπειδὴν λυθῇ τὸ συμπόσιον,
 καὶ κείνος ἀρχυπνεῖ ὡς τὸ εἰκὸς
 ὑπὸ τῷ ἔρωτος, παρὰ χεῖρα κλί-
 νωμεν αὐτῷ φέροντες. οὕτω γὰρ
 παύσεται ἀνθρώπος, οἰκδεῖς
 τετυγχεῖναι τὸ ἐπιθυμία. *Ηρα.*
 ἀπαγε. μὴ ὠραῖσιν ἴκοιτο, τῶν
 ὑπὸ αὐτὸν ἐπιθυμῶν. *Ζεύς.*
 ὁμῶς ὑπόμεινον ὅ *Ηρα.* τί γὰρ
 αὐτὸν ἐκ πάθοις δεινὸν ἀπὸ τοῦ
 πλασμάτος, εἰ νεφέλη ὁ Ἰξίων
 συνίσταται; *Ηρα.* ἀλλὰ ἡ νεφέλη
 ἐγὼ εἶναι δοξῶ. καὶ τὸ αἶχρὸν
 ἐπ' ἐμὲ ποιήσει διὰ τῶν ὁμοιό-
 τηται. *Ζ.* οὐδὲν τῷτο φέ. οὐ-
 τε γὰρ ἡ νεφέλη ποτὲ *Ηρα* γέ-
 νοιτ' αὐτῷ, οὔτε σὺ νεφέλη. ὁ δὲ
 Ἰξίων μόνον ἐξαπατηθήσεται.
Ηρα. ἀλλ' οἷοι πάντες ἀνδρε-
 ποι ἀπειρόχαλοί εἰσιν, αὐχρίσει
 κατελθὼν ἴσως, καὶ διηγήσε-
 ται ἅπανσι, λέγων συγγενῆ ᾗδαι
 τῇ *Ηρα*, καὶ σύλληκτος εἶναι
 τῷ *Διὶ*. καὶ περὶ τάχα ἐξ ἂν
 με φήσεν αὐτῷ. οἱ δὲ, πσεύ-
 σασιν, οὐκ εἰδότες ὡς νεφέλη
 συνῶ. *Ζεύς.* οὐκ ἔν λῶ τι τοιῦ-
 τον εἶπη, ἐς τὸν ἄδην ἐμπιστὸν
 προχῶ ἄθλιος περσδεῖς,
 συμπεινεχθήσεται μετ' αὐτῷ
 αἰὶ, καὶ πόρον ἄπαυσεν ἔξει,

Nequaquam. Sed simula-
 chrum tibi simile, effectum
 ex nube, postquam solutum
 fuerit conuiuium, illi ut ve-
 rissimile est, præ amore vigi-
 lanti, ad concubitum admo-
 ueamus: sic enim angī desi-
 net, ratus se rem expetitam
 esse consecutum. *Iun.* Apa-
 ge. Ne quid tempestiuum
 consequatur, quando res
 quæ supra se sunt, concupi-
 scit. *Iur.* Attamen patere ὁ
 Iuno. Quid enim tam graue
 tibi accidet ex hoc figmen-
 to, si cum nube Ixion con-
 gredietur? *Iun.* At nubes e-
 go esse videbor: & in me tur-
 pitudinem cōmittet propter
 similitudinē. *Iur.* Nihil dicis.
 C Neque enim nubes hæc Iu-
 no vnquam fuerit, neque tu
 nubes. Ixion autem solūm
 decipietur. *Iun.* Sed ut om-
 nes homines insolentes sunt,
 fortè quum descēderit, glo-
 riabitur, omnibūque dicet
 se Iunonem compressisse.
 Iouisque riualem esse: forsi-
 tan etiam dixerit me ipsum
 amare: illi verò credent, ne-
 scij cum cum nube congres-
 sum esse. *Iur.* Igitur si quid
 E tale dixerit, ad inferos de-
 trudetur, & rotæ miser alli-
 gatus, cum ipsa perpetuò
 circumuoluetur, & laborem
 nunquam cessaturum susti-
 nebit, pœnas amoris luens.

Ἥφα. οὐ γὰρ δευρὸν τὸ τό γε ἀπὸ
ἡμεγαλαυχίας.

Iun. Non enim graue quĩ-
dem hoc prae iactantia.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ, ΚΑΙ
Ἡφαίστου.

A POLLINIS, ET
VULCANI.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

VULC.

ΕΡΩΤΕΙΣ ὦ Ἀπολλον τὸ ἦ
Μαίης βρέφος τὸ ἄρτι τε-
χθὲν, ὡς χαλὸν τέ βετι, καὶ περσ-
υλᾷ πῶς, καὶ δυλοῖ πᾷδῃ ὡς
μέγα ἀγαθὸν ἀποβησόμενον;
Απο. ἐκαστὸ γὰρ βρέφος ὦ Ἡ-
φαε, ἢ μέγα ἀγαθὸν, ὃ ἦ Ἰα-
C πτε περισβύτερον ὅστιν ὅσον
εἰ τῇ πανηγρίᾳ; Ἡφα. καὶ τίνα
ὦ ἀδελφεοὶ διώκετο ἀρτίτοκον
οἷ; Απο. ἐρώτα ἦ Ποσειδῶνα,
οὗ πῶς τέλειαν ἐκλεῖψεν. ἦ ἦ D
Αρη, καὶ πούτε γὰρ ἐξείλκυσε
λαδὼν τῷ κυλεῖν τὸ ξίφος, ἵνα
μὴ ἑμαυτὸν λέγω, ὃν ἀφώσλι-
σε ὅς τὸ ξίφος, καὶ ἦ βελῶν. Ἡφα.
τὸ προγόν πᾶντα, ὃ μόνος E
ἐκνήετο ἐν τοῖς σπαραγμοῖς; Α-
πο. εἴη ὦ Ἡφαε, εἰ σὺ περσ-
έλθῃ μόνον. Ἡφα. καὶ μὲν
περσέλθῃ ἥδη. Απο. τί οὖν,
πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα, καὶ
οὐδὲν ἀπώλωλεν αὐτῶν; Ἡφα.
πάντα ὦ Ἀπολλον. Απο. ὁμῶς
ἐπισκέψαι ἀκριβῶς. Ἡφα. γὰρ

VIdisti Apollo. Maiae
infantulum illum nu-
per genitum, ut formosus
est, omnibusque arridet, &
iam quiddā prae se fert, qua-
si in magnum aliquod bonū
sit euasurus? Ap. Illum-ne
ego infantem ô Vulcane di-
xero, aut magnum bonum,
qui quantum ad fraudulen-
tiam attinet, ipso Iapeto an-
tiquior est? Vulc. Ecquem
iniuria afficere potuerit, iam
primū natus? Ap. Inter-
roga Neptunum, cuius tri-
dentem suffuratus est: aut
Martem: nam & huius sub-
traxit clam è vagina gla-
dium: ut de me ipso non di-
cam, quem arcu & sagittis
exarmauit. Vulc. Haecine
infantulus ille, qui vixdum
mouebatur in fascijs? Ap.
Scies Vulcane si modò ad te
venit aliquando. Vulc. At-
qui iam venit. Ap. Quid
igitur? omnia habes ferra-
mēta, nullūmq; ipsorum est
amissum? Vulc. Omnia ô
Apollo. Ap. Attamen inspi-
ce diligenter. Vulc. Per Iô-

Δία τὴν πύραρχαν ἔχ' ὄρω.

Απο. δι' ὅφει αὐτὴν παρὰ ἐν
σπουδαίοις τοῖς βέρεται. Ηφαι.
ἔτις ὁ ζυγὸς χειρὸς, καὶ δάπερ ἐν
τῇ γαστρὶ ἐκμηλετήσας τὴν
κλεπτικῶν; Απο. ἔγωγε ἤκου-
σας αὐτῆς καὶ λαλῶντος ἤδη
σωμύλα, καὶ ἐπίτροχα. ὁ δὲ, καὶ
διακονεῖται ἡμῖν ἑστέλει. χθὲς
ἢ περὶ σκαλεῶντος ἢ ἔρωτα,
κατεπάλασεν ἐνδὺς καὶ οἶδ' B
ὅπως ὑφέλκων τὸ πόδε. εἴτα
μεταξὺ ἐπαινοῦ ἄνδρος, ἢ Αφρο-
δίτης μὲν τὸν κερὸν ἔκλεψε
περὶ σπυδαίου ἄνδρος αὐτὸν ἐπὶ τῇ
νίκῃ. τὸ Διὸς ἢ γελῶντος, τὸ C
σκηπτρον. εἰ ἢ μὴ βαρύτερος
ὁ κεραινὸς ὢν, καὶ πολὺ τὸ πῦρ
εἶχε, καὶ κείνον αὖ ὑφέλετο.
Ηφαι. γοργὸν τινα ἢ παῖδα
φῆς. Απο. ἔγωγόν, ὅμῃ ἤδη D
καὶ μουσικόν. Ηφαι. τῷ, τῷ το
τεκμαίρεται ἔχεις; Απο. γε-
λῶντι που νεκρὰν εὐρὼν, ὅρ-
γανον ἀπ' αὐτῆς συνεπῆξατο.
ὅτι καὶ γὰρ ἐναρμόσας, καὶ ζυ-
γώσας, ἔπειτα χαλάμους ἐμ-
πῆξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεῖς,
καὶ ἐντενάρητος ἐπ' ἀρχαῖς,
μελωδεῖ πάνυ γλαφυρὸν ὦ
Ηφαιστε, καὶ ἐναρμόνιον, ὡς καὶ
μὲ αὐτῷ φρονεῖν ἢ παλαι
μυθεῖσιν ἀσκούοντα. ἔλεγε ἢ

uem forcipem non video.
Ap. Sed videbis ipsum alicu-
bi in fascijs infantis. Vulc.
Adeone aduncas habet ma-
nus, perinde ac si in ipso ven-
tre furandi artem iam esset
meditatus? Ap. Annon zu-
diuisti ipsum jam arguta &
volul ilia loquentem? atque
hic etiam ministrare vult no-
bis. Hic autem prouocato
Cupidine, eum ilico pal-
stra superauit, ne scio quo pa-
cto pedes illi subtrahens.
Deinde interim dum lauda-
batur, Veneris surripuit ce-
stum, cum ob victoriam ip-
sum fuisset amplexata: Iouis
etiam ridentis sceptrum: ac
nisi grauius fuisset, multum-
que ignem habuisset, ipsum
quoque fulmen sustulisset.
Vulc. Acrem mihi narra pae-
rum. Ap. Non id solum, sed
etiam musicum. Vulc.
Vndenam hoc conijcere po-
tes? Ap. Testudinem mor-
tuum alicubi nactus, ex ea
compegit instrumentum.
Brachijs enim adaptatis, &
superinducto iugo, deinde
calamis infixis, & subiecto
hemispherio, & intentis inde
septem chordis, elegans a-
deo & concinnum quiddam
modulatur, ut ego quoque
illi jam inuideam, qui jam
olim personando citharam
me exerceo. Dicebat autem

ἡ Μαῖα ὥς ἔδὲ ῥόδοι τὰς νύ-
κτας ἐν τῷ ἔρανῳ, ὅμ' ὑπὸ
περσφίας ἀρχεῖ τὸ ἄδευχαίτοι,
ἀλὲψαν τί καὶ χεῖδεν δολαδῆ.
ὑποπτερος δ' ὄβρι. καὶ ῥά βδον^A
πρὸς πεπτεῖται θαυμασίαν πλὴν
δυνάμει, ἥ ψυχρογῆϊ, καὶ κα-
τέρει τὸν νεκρὸς. *Ηφαι.* ἐγὼ
ἐπείσω ἔδωκα αὐτῷ παίγνιον
ῥῆται. *Απο.* τοιγαροῦν ἀπὸ δω-^B
κί σοι τὸ μισθὸν πλὴν πυρρῆ-
χαι. *Ηφαι.* εὖγε ὑπέμνησας.
ὅτε βαδίζεμαι ἀποληφμένος
αὐτῷ, εἰ περ ὡς φῆς ἐνρεθεῖν
ὡ τοῖς σπασγάνοις.

C

ΗΦΑΙΣΤΟΥ, ΚΑΙ
ΔΙΟΣ.

VULCANI ET
IOVIS.

VULC.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

^D Quid me oportet face-
re Iupiter? Venio
enim ut iussisti, se-
curim habens acutissimam,
etiam si lapides vno ictu o-
pus sit dissecare. *Iup.* Rectè
sanè, ὁ Vuleane. Sed jam
impacta illa, diuide mihi ca-
put in duas partes. *Vulc.*
Tentas me, num insaniam?
Impera igitur verè, quod
vis tibi fieri. *Iup.* Diuidi mi-
hi caluariam volo. Si verò
non obedieris, me experieris
non nunc primùm irascen-
tem. Verùm toto animo fe-

^T I με ὦ Ζεῦ δεῖ ποιεῖν; ἤκω
ῥ' ὡς ἐκέλευσας ἔχων τὸ
πίλεκτον ὀξύτατον, εἰ καὶ λίθοις
δεῖ μά' πλὴν διατεμεῖν.
^{Z.} εὖγε ὦ *Ηφαιστ.* ἀλλὰ δεῖ-
λέ μου πλὴν κεφαλῇ εἰς δύο,
κατεργασθῆναι. *Ηφαι.* πειράσθαι
οἱ μέμνηται; πειράσθαι δ' ἔν τῃ
κατὰ, ὅσῳ θέλεις σοι γινώσκει.
^{Z.} διαρρῆσθαι μοι τὸ κρανίον.
εἰ ἢ ἀπειθῆσιν, καὶ νῦν πειράσθαι
ἐγὼ μὲν πειράσθαι μου, ἀλλὰ

E

χῆ καὶ θάψαι εἰς τὴν τῷ θυμῷ,
 μηδὲ μέλλειν. ἀπολλύμαι γὰρ
 ὑπὸ τῶν ὀδόνων, αἱ μου τὴν
 ἐγκέφαλον ἀνασφύρουν. *Ηφαι.*
 ὦρᾷ δὲ Ζεῦ μὴ κακὸν τι ποιή- *A*
 σωμαι, ὅξυς γὰρ ὁ πέλεκυς ὄντι, καὶ
 ἐκ ἀναμωτῆ, ἐδὲ κτλ. τὴν Εἰλεί-
 θιαν μαίωσται σε. *Z.* κατένευ-
 κε μόνον ὃ *Ηφαι*σε θάρρων.
 οἶδαι γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέρον. *Ηφαι.*
 αἶκων μὲν, κατόισω δέ. τί γὰρ *B*
 χῆ ποιῆν, σὺ κελεύοντος; τί
 τῆτο; κόρη ἔνοπλος. μήνα τὴν
 Ζεῦ κακὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ.
 εἰκότως γοῶν ὅξυ θυμός ἦντα,
 τηλικαύτην ὑπὸ τῇ μῆνι γὰρ *C*
 παρθένον ζῶοντων. καὶ ταῦτα
 ἔνοπλον. ἦπου στρατόπεδον, οὐ
 κεφαλῇ ἐλελήθεις ἔχων. ἡδὲ,
 πηδᾷ, καὶ πυρρὴ χίρζει, καὶ τῇ
 ἀσπίδι πινάσκει, καὶ τὸ δόρυ
 πάλῃ, καὶ ἐνδουσιᾷ. καὶ τὸ *D*
 μέγιστον, καλὴ παῦ καὶ ἀ-
 κμαία μελὴν ἦν ἐν βραχεῖ.
 γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κοσμοῖ
 καὶ τῆτο ἡ κόρυς. ὥστε ὃ Ζεῦ
 μαίωτρά μοι ἀπὸδος ἐγνήσας
 μοι αὐτήν. *Z.* ἀδύνατα αἰ-
 τεῖς ὃ *Ηφαι*σε. παρθένος γὰρ
 αἰεὶ θάλλει μένειν. ἐγὼ γοῶν τὸ με-
 ἐπ' ἐμοὶ, οὐδὲν ἀντιλέγω.
Ηφαι. τῆτ' ἐβελόμην. ἐμοὶ
 μελήσει τὰ λοιπά. καὶ ἦδη συναρπάσω αὐτήν. *Z.* εἰ σοι ῥά-

riendum est, nec cunctandū.
Vulc. Vide Iupiter ne quid
 mali faciamus: acuta enim
 securis est. Nec sine sanguine,
 nec ad Lucinæ morem ti-
 bi obstetricabitur. *Iup.* In-
 cute modò Vulcane, auda-
 cter. Ego enim noui quid
 sit conducibile. *Vulc.* Inui-
 tus quidem, sed tamen fe-
 riam: quid enim agat aliquis
 te iubente? Quid istuc? ar-
 mata puella. Magnum δὲ Iu-
 piter, in capite malum habe-
 bas. Quare meritò iracun-
 dus eras, cū sub membra-
 na cerebri tantam virginem
 viuam nutries, idque arma-
 tam. Nimirum nescius ca-
 stra, non caput habebas. Hæc
 verò saltat, & cum armis tri-
 pudiat, & clypeum concutit,
 & hastam vibrat, & furore
 concitatur. Quodque ma-
 ximum est, formosa admo-
 dum, ætatis maturæ breui
 aded jam facta est. Cæruleis
 quidem est oculis, sed huic
 ornatum addit galea. Quare
 δὲ Iupiter, hoc mihi refer
 obstetricandi præmium, il-
 lam mihi desponde. *Iup.* Im-
 possibilia petis Vulcane: vult
 enim virgo permanere. Ego
 certè quantum in me est, ni-
 hil repugno. *Vulc.* Hoc vo-
 lebam, curæ mihi crunt re-
 liqua: jamque ipsam rapiam.
Iup. Si hoc tibi aded facile

Δοῖς οὐτω, ποίη. πλὴν οἶδα ὅτι
αἰδωμένων ἐρεῖς.

est, facias licet. At illud scio
te, quæ consequi nequeas,
amare.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΝΕΡΤΥΝΙ ΕΤ ΜΕΡ-
Ερμού. A CVRII.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

NEPT.

ΕΣΠΗ ᾧ Ερμῇ νῦν ἐντυ-
χῇν τῷ Δίῃ; Ερ. οὐδα-
μῶς ᾧ Πόσειδον. Πο. ὁμῶς
πρὸς ἀρχαῖον αὐτῷ. Ερ. μὴ
ἀνέχλει φημί. ἀκμῶν γάρ
ἔστι καὶ αὐτοῖς αὐτὸν ἐν τῷ
παρόντι. Πο. μῶν τῇ Ἡρᾷ
συνέστι; Ερ. οὐκ. ἀλλ' ἐπεροῖόν
τί ἐστι. Πο. συνίημι. ὁ Γανυ-
μήδης ἐνδόν. Ερ. οὐδὲ τῷτο.
ἀλλὰ μαλακῶς ἔχει αὐτός.
Πο. πῶς οὐ Ερμῇ; Δεινὸν
γὰρ τῷτο φησ. Ερ. ἀνέχομαι
ἐπὶ τὴν τοιούτον ὄψιν. Πο. ἀλλ'
οὐχὲν πρὸς ἐμὲ διδόνμε ὄντα. D
Ερ. τέτοκεν ἀρτίως ᾧ Πόσει-
δον. Πο. ἀπαγε. τέτοκεν ἐ-
κείνος; ἐκ πίος; ἐκ οὐῶ ἐλε-
λίδει ἡμᾶς ἀνδρείμους ὦν;
ὅς ἐδὲ ἐπὶ στήματι αὐτῷ ἡ
γαστήρ ὄγκον πνᾶ. Ερ. εὐ λέγεις.
ἢ γὰρ ἐκείνη εἶχε τὸ ἔμβρυον.
Πο. οἶδα. ἐκ τῆ κεφαλῆς ἐγί-
γεν αὐτῆς, ὥσπερ πλὴν Ἀθην-
αῖς. τοιούτα γὰρ τὴν κεφαλὴν

L Icet-ne Mercuri con-
venire Iovem nunc?
Merc. Nequaquam Neptu-
ne. Nept. Ipsi tamen me ad-
esse renuncia. Merc. Ne
molestus sis, inquam. Im-
portunum enim hoc. Quare
ne videris quidem ipsum in
præsentia. Nept. An cum
Iunone concumbit? Merc.
Non: sed diuersum quiddam
est. Nept. Intelligo. Gany-
mêdes intus est. Merc. Ne-
que illud. Sed incommoda
est valetudine. Nept. Vnde
hoc Mercuri? rem enim gra-
uem dicis. Merc. Pudet me
dicere, tale quiddam est.
Nept. At nihil eo tibi opus est
apud me qui tuus sum pa-
truus. Merc. Peperit paulò
ante Neprune. Nept. Apa-
ge. peperit-ne ille? ex quo?
nos igitur latuit eum esse
hermaphroditum? at neque
vterus eius tumorem vllum
præ se tulit. Merc. Rectè di-
cis non enim ille factum in-
tra se habebat. Nept. No-
ui. Rursus ex capite peperit,
quemadmodum Mineruam:

ἔχει. Ερ. οὐκ. ὅμ' ἐν τῷ μη-
ρῷ ἐκύει τὸ ἐκ τῆ Σεμέλης
βρέφος. Πο. εὖ γε ὁ θῆναῖος, ὡς
ὅλος ἡμῶν κυφορεῖ, καὶ παντα-
χόθι τὸ σῶματος. ἀλλὰ τίς Α
ἡ Σεμέλη ὄσι; Ερ. θεβαία.
τῶν Κάδμου θυγατέρων μία.
ταύτῃ στυγερῶν, ἐγκύμονα
ἐπίεισεν. Πο. εἶτα ἔτεκεν ὃ
Ερμῇ αὐτ' ἐκείνης; Ερ. καὶ Β
μαλα, εἰ καὶ παρὰ δόξον εἶναι
σοι δοκεῖ. τί μὴ καὶ Σεμέλῃ
ὑπελθούσα ἡ Ἥρα, οἶδα ὅτι ὡς
ζηλότυπός ἐστι, πεῖθει αἰτῶσαι
παρὰ τοῦ Διός, μὴ βροτῶν C
καὶ ἀστυγῶν ἥκειν παρ' αὐτήν.
ὡς δ' ἐπίδῃ, καὶ ἥκειν ἔχων
καὶ τὸ κεραμεῖον, ἀνέτλεξε ὁ
ἔρως. καὶ ἡ Σεμέλη μὴ δια-
φθεῖρτα ὑπὸ τοῦ πυρός. ἐμὲ δ'
κελεύει ἀνατεμνόντα τί μὴ γα- D
στρα τῇ γυναικὶ, ἀνακομίσαι
ἀτελὲς ἐπ' αὐτῷ τὸ ἔμβρυον
ἐπ' αἰνιγμαῖον. καὶ ἐπειδὴ ἐ-
ποίησα, δειλὸν τ' ἐαυτῷ μη-
ρὸν, ἐνπίδῃσιν, ὡς ἀποτελε-
θεῖν ἐνταῦθα. καὶ νῦν τεῖτρω ἡ-
δὴ μὲν ἔξέτεκεν αὐτό. καὶ μα- E
λακῶς ἀπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει.
Πο. νῦν οὐ μὴ πῶς τὸ βρέφος
ὄσιν; Ερ. ἐς τί μὴ Νύσαν
ἀποκομίσας, παρέδωκα ταῖς
νύμφαις ἀναβέβαιναι, Διόνυσον ἐπὶ νομαδίῃ. Πο. ἔκω μὴ ἀμ-

caput enim habet puerpe-
rum. Merc. Minimè. sed in
femore factum ex Semele
receptum concepit. Nepr.
Euge generosus ille, ut totus
& ab omni parte corporis
prægnans sit. Sed quænam est
ista Semele? Merc. Theba-
na mulier, ex Cadmi filiabus
vna: huic congressus, præ-
gnantem fecit. Nepr. Dein-
de Mercuri pro ipsa peperit
Merc. Maximè. etiamsi ab-
surdum id tibi videatur. Nā
Semelen dolis aggressa Iuno
(nosti autem quàm sit zelo-
typa) persuadet illi ut petat
à Ioue, quò cum tonitru &
fulgure ad se veniat. Quæ
cum verbis huius inducta
credidisset, venissetque Iu-
piter secum fulmen portans,
conflagrauit tectum, ipsaque
Semele ex igne perijt me au-
tem iubet ut incisa illius al-
uo, factum illum imperfectū
& septimestrem sibi afferam.
Quod ubi fecissem, ille disse-
cto femore suo, ei indit, ut
ibi perficeretur, & nunc ter-
tio iam mense eum partu e-
didit: & nunc ex doloribus
paulum est languidus. Nepr.
Vbi igitur nunc est infans?
Merc. In Nysam hinc abla-
tum, tradidi nymphis enu-
triendum, cognomine Dio-
nysum. Nepr. Ergo virum-

ὅπως τὸ Διόνυσον τέτε καὶ
μήτηρ καὶ πατὴρ ὁ δὲ ὄσιν ;
Er. ἔσκεν. ἀπειμι δ' οὐκ ὕδωρ
αὐτὸς πρὸς τὸ βαῦμα οἶστων, καὶ
πᾶσα ποιῶσιν, ὅς' αὖ νομάζου-
σι ὡς φησὶ λεγού.

A

que, Dionysij huius & pater
& mater ille est? Merc. Ita
videtur. Ab eo igitur, ut illi a-
quam ad vulnus afferam, a-
liâque præstem, quæ fieri so-
lent, tanquam puerperæ.

ΕΡΜΟΥ, ΚΑΙ
ΗΛΙΟΥ.

MERCURI, ET
SOLIS.

MERC.

ΕΡΜΗΣ.

B

Ηλιε, μὴ ἐλάτῃς τή-
μερον ὁ Ζεὺς φησι,
μὴ ὅ' αὐείον, μὴ δὲ
ἔς τριπλὴν ἡμέραν, ὅς' ἐνδον
ἰόντι καὶ τὸ μεταξὺ μία τις
ἰσὺν ἐμαχέσθαι. ὥστε λυέσθαι
πρὸ αὐτοῦ αὐτοῦ τοὺς ἵππους.
οἱ δὲ σβέσουσι τὸ πῦρ, καὶ ἀν-
ταί διαμαχεσθῶσιν αὐτόν. Η.
καὶ ταῦτα ὦ Ερμῆ καὶ ἀλλό-
κοι παρὰ βλάσιν πῆδον ἐν τῷ
δρόμῳ, καὶ ἐξω ἐλάτῃς τῷ ὄρει,
καὶ μοι ἀχθεταί, καὶ ὅ' νύκτα
πεπλάσιν ὅ' ἡμέρας ποιῶσαι
δίστατον ; Er. ἐδὲν τοῦτον.
οἱ δὲ ἐσὶ αἱ τὸτο ἔσαι. δεῖται δὲ
πρὸς αὐτὸς ὁππότες ἐσαν
ἡμέρας ἐν τῷ νύκτα. Η. πᾶ-
σι καὶ ὄσιν, ἢ πόθεν ἐξ ἐπέμφοις
ἀγγέλων ταῦτά μοι ; Er. ὅς

NEcurrum agas hodie
ὁ Sol, inquit Iupiter,
neque cras, neque perendie.
sed intus mane : atque inte-
rea una nox esto longa.
Quare rursus quidem horæ
solvant equos : tu verò igne
extingue, & longum quiesce,
Sol. Noua hæc Mercuri, &
aliena nuntiaturus venis. Sed
nuncquid in curriculo trans-
gredi visus sum, & extra fines
Degisse : atque ideo irascitur
mihi, noctemque die triplo
maiores facere decrevit?
Merc. Nihil tale : neque id
in perpetuum erit : sed ipse
nunc opus habet, noctem
sibi fieri cōsuetō longiorem.
Sol. At ubi & nunc ille est,
vel unde missus es hæc mihi
nuntiatum? Merc. Ex Boco-
tia, ὁ Sol, ab uxore Amphi-
Βοιωτίας ὦ Ηλιε, πρὸς τῆς

Ἀμφιβύωνος γυναικὸς, ἣ σπύ-
 σιν. *H.* ἐρῶν αὐτῆς; εἴτα ἔχ-
 ῖχαν ἢ νύξ μία; *Er.* ἔδαμῶς.
 τεχθῆναι γὰρ πῶς δὲ ἐν τῷ ὁμί-
 λῳ αὐτῆς μέγαν, καὶ πο-
 λύαθλον θεόν. τῶτον οὐκ ἐν
 • μιᾷ νυκτὶ ἀποτελεσθῆναι ἀ-
 δύνατον. *H.* ἀλλὰ τελεσπερ-
 χείτω μὲ ἀγαθῇ τύχῃ. ταῦτα
 δ' ἔν ᾧ Ἐρμῇ ἐκ ἐρίνετο ἐπὶ
 τῷ Κρόνῳ. αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐ-
 σμῶν. ἔδ' ἀπόκοιτος ἐκείνος
 παρὰ τῷ Ρέας ἑστῶς. οὐδ' ἀπολι-
 • πὼν αὖ τ' ἔρανον ἐν Θήβαις
 ἐκκοιμάτο, ἀλλὰ ἡμέρα μὲν ἑστῶς
 ἢ ἡμέρα, νύξ δ' ἔκ' ἡμέραν τὸ
 αὐτῆς, ἀράλορον ταῖς ὥραις. *C*
 ξένον δ' ἢ παρεκταγμένον, ἔ-
 δέν. οὐδ' αὖ ἐκκοιμήσεται ποτε
 ἐκείνος θνητῇ γυναικί. νῦν δὲ
 δυστήνη γυναικὶ ἐνεκα, καὶ ἀν-
 εράσθαι τὰ πάντα, καὶ ἀντα-
 • πείρεται μὲν γινώσκει τοὺς ἱπ-
 ποὺς ὑπὸ τῷ ἀργίας, δύπορον δ'
 τῷ ὀδῶν, ἀτελεῖ ἢ μὲν οὐσαν ἐξ-
 ῆς τεσσάρων ἡμερῶν, τὸν δ' ἀν-
 δρώπῳσι ἀθλίως ἐν σκοτίνῳ
 διαβίῳ; τοιαῦτα ἀπολαύσων-
 • ται τῶν Διὸς ἐρώτων. καὶ χαρῶ-
 δουῖται περικείμενοι, ἔς' αὖ
 ἐκείνος ἀποτελέσῃ τὴν ἀθλη-
 τικὴν, ὅν λέγεις ὑπὸ μακρῶ τῷ
 ῥότῳ. *Er.* σῶπα ὦ Ἥλιε, μή

tryonis, cum qua concuba-
 bit. *Sol.* Illius-ne amator?
 nec illi nox una sufficit?
Merc. Nequaquam. Nasci
 enim quendam oportet ex
 hoc concubitu, magnum,
 multorumque certaminum
 victorem Deum. Hoc igitur
 una nocte absolui non potest
Sol. Sed quod felix fau-
 stumque sit, absoluat. Ve-
 rumtamen hæc Mercuri
 non fiebant tempore Satur-
 ni (soli enim nos sumus) nec
 à Rheæ lecto secubabat: ne-
 que relicto cælo Thebis
 dormiebat. Sed dies quidem
 tum dies erat: nox verò,
 mensuram suam pro ratione
 horarum seruabat: peregri-
 num verò aut immutatum
 nihil. Neque vnquam ille
 cum mortali muliere rem
 habuit. At nunc infælicis
 mulierculæ causa, oportet
 omnia perueri: atque e-
 quos quidem desidia fieri
 præfractiores: viam verò
 transitu difficiliorem, ut po-
 te quæ toto triduo non tere-
 tur. Homines præterea mi-
 ser in tenebris viuere. Hoc
 boni ex Iouis amoribus illi
 consequentur, sedebuntque
 expectantes, donec athletam
 istum quem dicis, sub lon-
 gis tenebris absoluerit. *Merc.*
 Tace, ὦ Sol, nequid mali pro

σι κακὸν ἀπολαύσης τῶν λό-

γυν. ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν Σελή-
νην ἀπελθὼν, καὶ τὸ ὕπνον, ἀπ-
εργεσάμην καὶ κείνοις ἀσπρὸς ὁ Ζεὺς
ἐπέστειλε. τὴν μὲν, χαλῆν ὥσθ-
ε βαλεῖν. τὴν δὲ ὕπνον, μὴ ἀνίεναι ἅ-
πας ἀνθρώπους, ὥς ἀγροῦσιν
μακρὰ οὕτω τὴν νύκτα γε-
νησόμεθα.

tuis hisce dictis nanciscaro.
Ego verò ad Lunam & So-
mnū hinc profectus, illis e-
tiam renunciabo quæ Iupi-
ter mandavit: illi quidem
ut lentè procedat, huic Som-
no, ne relaxet homines, quò
noctem hanc adco longam
fuisse ignorent.]

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ, ΚΑΙ Β
Σελήνης.

VENERIS ET
LUNAE.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

VEN.

ΤΙ ταῦτα ὦ Σελήνη φασίC
ποιεῖν σε ὁπότ' αὖ καὶ
τὴν Καίαν γῆν, ἵσταναι μὲν σε
τὸ ζῶντος ἀπορῶντος ἐς τὸ Ενδυ-
μῶνα χεῖν δόντα, ὑπάρχειον
ἀπὲς κυνηγίην ὄντα, εἴ ποτε ἴD
χει χεῖτα βάλλειν ἐπ' αὐτὸν ἐν
μέσῃ τῇ ὁδοῦ; Σε. ἔρωτα ὦ
Ἀφροδίτη τὸ σὸν υἱόν, ὃς μοι
τύχων ἄσπιος. Αφρο. ἔα. ἐκεί-
νος ὑβριστής ἐστιν. ἐμὲ γοῶν αὐ-
τὸ τὴν μητέρα, οἷα δέδρακεν,
ἄπ' αὐτῇ, ἐς τὴν Ἰδὴν χεῖτα γων,
E
Λυχίστου ἔνεκα. τῇ Ἰλιδίῳ. ἄπ' αὐ-
τῇ ἐς τὸ Λίβανον ἐπὶ τὸ ἀσπύ-
ριον ἐκείνο μετράμιον, ὃ καὶ τῇ
Περσεφάτῃ ἐπέρασον ποίησας,
ὃς ἡμῶν ἀφείλετό με τὸν
ἡρώδην. ὥς πολλὰ μὲν ἡπί-

Q Vid hoc rei est ô Luna,
quod aiunt te facere,
quoties ad Cariam
venis: te quidem currum si-
stere dum dormientem En-
dymionem intueris, sub dis-
more venatoris iacentem: in-
terdum etiam ex media via
ad ipsum descendere? Lun.
Interroga Venus filium tuū,
qui mihi harum rerum est
author. Ven. Sine. Contu-
meliosus ille est, me quippe
matrem ipsius quibus modis
affecit? nunc quidem Anchi-
sæ Troiani causa in Idam de-
ducens: nunc verò in Liba-
num ad Assyrium illum ado-
lescentem, quem & Proser-
pinæ amabilem fecit, & me
meis amoribus dimidia ex
parte priuauit. Quare læpius

λητα, εἰ μὴ παύεται τοιαῦ-
 τα ποιών, κλέσσει μὲν αὐτὸς τὰ
 τόξα, καὶ τὴν φάρεβαν, πει-
 αιεύσειν δὲ καὶ τὰ πτερά. ἥδη δ'
 καὶ πωλητὰς αὐτῶ ἐνέτεινα εἰς
 τὰς πυγὰς τῶ σανδάλῳ. ὁ δὲ, κα-
 ῶς δ' ὅπως το ταρσύνει, δεδι-
 ώς, καὶ ἰκετεύων, μετ' ὀλίγον
 ἐπλέλυσεν ἀπαύτων. ἀτὰρ εἰ-
 πέ μοι, καλὸς ὁ Εὐδυμίων ὄστις,
 ἐν ταρσύνειτον γὰρ ἔγω τὸ δε-
 νό. Ζεῦ, ἐμοὶ μὲν καὶ πάνυ
 καλὸς ὁ Ἀφροδίτη δοκεῖ. καὶ
 μάστιγα ὅταν ἐπιβαλλόμενος
 ἐπὶ τῆς πύργου τὴν χλαμύδα
 περὶ τοῦ σώματος, ἥδη ἐν τῆς χειρὸς
 ὑποφέρειται. ἡ δὲ ξία δ', περὶ τ'
 κεφαλῇ ἐς τὸ ἄνω ἐπικεκλα-
 σμένη ἐπιφέρειται, τῶ περὶ τῶ
 πρὸς περικλυμένη. ὁ δὲ, ὑπὸ τῶ ὕπνῳ
 λειυόμενος, ἀνὰ πνέει τὸ ἀμβρο-
 σιον ἐκ τοῦ ἁδύα. τότε τοιοῦτον
 ἔγω ἀφορρῶ καὶ πᾶσι, ἐπ' ἁ-
 κρῶν τ' δακτύλων βιβηκῶα, ὥς
 αὐτὸς μὴ ἀνέγερόμενος ἐκ ταρ-
 χείης, οἶδα τί αὐτῷ σοι λέγοιμι τὰ μεταταῦτα, πλὴν ἀπόλ-
 λυμαί γε ὑπὸ τῷ ἔρωτος.

minata sum, ni talia facer
 desinat, me arcus & phare-
 tram ipsius fracturam, & a-
 las amputaturam. Iam pri-
 dem & plagas ipsi in nates in-
 cussi sandalio. Sed ille nes-
 cio quomodo protinus me-
 tuens ac supplicans, paulò
 post omnium obliuiscitur.
 Verùm dic mihi, formosusne
 est hic Endymion? Huic e-
 nim malo illud solatio fue-
 rit. *Luc.* Mihi quidem for-
 mosus admodum videtur, ὁ
 Venus, & maximè quando
 instrata super rupē chlamy-
 de dormit, læua tenens sagit-
 tas, paulatim è manu prola-
 bentes. Dextra verò circum-
 caput sursum versus reflexa,
 faciei cui circumiacet, affert
 decorem. Ipse verò solutus
 somno, ambrosium illum ha-
 litum anhelat. Tunc igitur
 absque strepitu descendens,
 summisque digitis insistens,
 ut ne expergefactus pertur-
 betur. Scis sanè quid post
 hæc dictura fuerim: sed equi-
 dem amore disperco.

VENERIS

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ, ΚΑΙ VENERIS ET CV-
PIDINIS.
Ερωτες.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

A

VEN.

Τέκνον ἔρωτος, ὄρα οἷα
ποιεῖς. ἢ τὰ ἐν τῇ
γῇ λέγω ὅπου τὸν
ἀνθρώπου ἀναπαύεις, καὶ B
αὐτῶν ἢ κατ' ἀλλήλων ἐργά-
ζεαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν τῷ ἔρανῳ.
ὅς τ' ἰσὺ Δία πολύμορφον ἐπι-
θεαυείς, ἀλλὰ πῶν ἐς ὃ, πᾶν
οὐ ἐπὶ τῷ χειρὶ δοκῇ. τί μὲν C
ἐκλήλυθ' ὃ χειραυρεῖς ἐν τῷ
ἔρανῳ. τ' ἥλιον ὃ παρὰ τῇ Κλυ-
μένη βραδύην ἐνόησ' ἀναγ-
γεῖς ἐπιελισσόμενον. τ' ἱπ-
πείας. ἀ μὲν γὰρ ἐς ἐμὰ τί μὲν D
μῆτρα ὀβριζείς, παρρῶν ποι-
εῖς. ἀλλὰ τὸ ὅ πολυμηρεῖσθε, καὶ
τί μὲν ῥίαν αὐτῷ χαυνῇσθ' καὶ
μῆτρα τοσούτων θεῶν, ἀνέ-
πειρας παιδεύεσθ' ἐν, καὶ τὸ E
ἐγγύχοι μετ' ἄλλον ἐκείνο πο-
δεῖν. καὶ νῦν ἐκείνη μέμνηεν
ὑπὸ σέ. καὶ ζευξαμένη τὸν
λίωτας. παραλαβούσα καὶ τὸν
Κορύβαντας ἄτε μαρικούς καὶ
αὐτοὺς ὄντας, αἶψα καὶ χάτω τ'
Ἰση περικύβησεν. ἢ μὲν, ὅλο-
λύβησθ' ἐπὶ τῷ Ἀττῇ. οἱ Κορύβαντες ὅ, ὁ μὲν αὐτῶν, τέμε-
K

C Vpido gnate, vide quæ
facis. Non dico quæ te
impulsore homines in terra,
vel in se quisque, vel inuicem
alij in alios admittunt : sed
quæ in cælo fiunt. Qui mul-
tiformem Iouem exhibes, il-
lum in quodcunque tibi vi-
sum fuerit pro tempore im-
mutans. Lunam autem è cæ-
lo detrahis. Solem verò a-
pud Clymenen aliquoties
tardare compellis, oblitum
abrigationis. Nam quicquid
iniuriæ in me matrem tuam
cōmittis, audacter facis. Ve-
rùm tu confidentissime, ip-
sam etiam Rheam, iam anum,
tòtque Deorum matrem, ad-
pulsionis amorem compulisti
& ad Phrygij illius adolescé-
tis desiderium. Eaq; iam à te
acta est in insaniam, iunctis-
que leonibus, & assumptis
Corybantibus, quippe qui &
ipsi furóre quodam afflati
sunt, sursum ac deorsum per-
Idam oberrant: hæc quidem
amore Attis eiulat. Corybā-
tum verò, alius suum ipse

πα ξίφος ἢ πῆχυν. ὁ δὲ, ἀνείσ
 πλὴν κόμην, ἵετα μνηστὴρ διὰ
 τῶν ὄρων. ὁ δὲ, αὐλεῖ τῷ κέ-
 ρει. ὁ δὲ, ἐπιβομβεῖ τῷ τυμ-
 πῳ, ἢ ἐπικυπεῖ τῷ κυμ- A
 βάλῳ. καὶ ὁλως, θόρυβος καὶ
 μαγία τὰ ἐν τῇ Ἰδῇ ἀπαντὰ
 ὄσι. δέδρα τοῖνον ἀπὸ πινυπτα. δέδρα
 τὸ τοῖστο, ἢ τὸ μέγα σὲ κακὸν
 τεκῶσα, μὴ ἀπομαρῆσαι πετὲ ἢ B
 Ρέα, ἢ καὶ μάλλον ἐπὶ ἐν αὐτῇ ἔ-
 σα, κελεύσῃ τοῦ Κορύβαντας
 συλλαβόντας σε, διασπάσασθαι,
 ἢ τοῖς λέεσι παρβαλῇ. ταῦτα
 δέδρα κηδυνεύοντά σε ὄρωσα. C
 Ε. θάρρει μῦτερ, ἐπεὶ καὶ τοῖς λέ-
 εσι αὐτοῖς ἦδη ξυνήκης εἰμὶ. καὶ
 πολλάκις ἐπαναβὰς ἐπὶ τὰ νῶ-
 τα, καὶ ἢ κόμης λαβόμενος,
 ἠπιοχῶ αὐτούς. οἱ δὲ, σάινεσί με. D
 καὶ πλὴν χεῖρα δεξιόχρῳ, ἐς τὸ
 σῆμα περικλιχμηνάμενοι, ἀπο-
 δίδασί μοι. αὐτὴ μὲν γὰρ ἢ
 Ρέα, πότε αὖ ἐκείνη χρῆν
 ἀγῶρι ἐπ' ἐμὲ, ὅλη ἔσα ἐν τῷ
 Ἀττῇ; καί τοι τί ἐγὼ ἀδικῶ,
 δεικνὺς τὰ χαλὰ ὅσα ὄσιν; οὐ μὲν
 ὅ μὲν ἐρίεδεν τ' χαλῶν. μὴ τοί-
 νυν ἐμὲ ἀπῆλθε τέτων. ἢ δέ-
 λεις σὺ ὦ μῦτερ αὐτὴ μικέπ
 ἐρᾷ; μῦτε σὲ τ' Ἀρεῶς, μήτ'
 ἐκείνην σὺ; Ἀρεῶ. ὡς δεινός

penem ense refecat: alius de-
 missa coma per montes fer-
 tur insanus, alius cornu ca-
 nit, alius tympano strepitum
 facit, alius cymbalum pulsat.
 Breuiter, omnis vndiquaque
 Ida tumultus atque insaniam
 plena est. Proinde cuncta ti-
 meo: metuo tale quid, ego
 quæ te magnum malum pe-
 perit, ne si quando resipiscat.
 Rhea, vel etiam potius si
 insanire pergat, Corybanti-
 bus imperet, ut te correptum
 discerpant, aut leonibus ob-
 ijciant. Hoc ego metuo, quæ
 te periclitantem video. Cyp.
 Bono animo esto mater, si-
 quidem leonibus ipsis iam
 factus sum familiaris: ac sa-
 penumero conscenso tergo,
 prehensaque iuba, equitis
 ritu illos agito. Illi verò cau-
 da blandiuntur mihi, ma-
 nūque ore exceptam cir-
 cum lambunt, illæsamque
 reddunt. Porro Rhea ipsa,
 quando tandem vacauerit,
 ut me vlciscatur, cum in At-
 te tota sit? Ecquid ego de-
 linquo, quum res pulchras
 E quales sunt demonstro? Vos
 ne appetite res pulchras:
 quare his de rebus ne in me
 crimen conferte. An vis ma-
 ter ut neque tu posthac Mar-
 tem, neque ille te amet? Ven.
 Quam callidus es, &

εἶ, ὃ κρατεῖς ἀπαίων. ἀλλὰ
μνηστὴ μου ποτὲ τ' λόγων.

nulla in re non superas. At-
tamen horum quæ dixi, olim
memineris.

ΔΙΟΣ, ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ, ΚΑΙ
ΗΡΑΚΛΕΥΣ.

I OVIS, ÆSCVLAPII,
ET HERCVLIS.

A

Z E T S.

I V P .

Αὔσα δὲ ὦ Ασκληπιέ,
καὶ Ηράκλεις, ἐρίζον-
τες πρὸς ἀλλήλους

ἑστὰς ἀνθρώποι. ἀρετῇ γὰρ
πάντα, καὶ ἀλλότρια τ' συμπο-
τεῖται τῶν θεῶν. Ηρα. ἀλλὰ ἐ-
ξούης ὃ Ζεὺς τουτοῖ τ' φαρ-
μακία πρὸς τακτίνεσθαι μὲν;

Ασκλη. γὰρ Δία. καὶ ἀμείνων
γάρημι. Ηρα. καὶ τί ὦ ἐμ-
βροπτε; ἢ διότι σὺ ὁ Ζεὺς
ἐκτραύνησεν, ὃ μὴ θέμις ποι-
εῖται, γὰρ ὃ κατ' ἔλεον αὐτοῦ
ἀδαικάς μετέλθεις;

Ασκλη. ἐπιλέησαι γὰρ καὶ σὺ ὦ
Ηρακλεις ἐν τῇ Οἴτῃ καταφλα-
γίς, ὅτι μοι ὀνείδιζες τὸ πῦρ;

Ηρα. ἔχουν ἴσα καὶ ὁμοία
ἐξίσταται ἡμῖν, ὃς Διὸς μὲν
ἡμῖν τοῦ πάντα ὃ πέπονθα
ἐκτραύρων τ' βίον, θεία κα-
ταμυζόμενος, καὶ ἀνθρώπος
ὑβριστεύς πτωχόμενος. σὺ δ'
ῖριτόμος εἶ, καὶ ἀγέρτης νο-
θεῖ μὲν ἴσως ἀνθρώποις χεῖνός τις ἐπιβῆσεν τῶν φαρμακῶν,

DEfinite ὁ Æsculapi &
tu Hercules inter vos
rixari perinde vt homines,
Indecora enim hæc, & à cō-
uiuioD corum aliena. Herc.
At vis, ὁ Iupiter, medicamē-
tarium istum me priorem ac-
cūbere? Æsc. Ita pex Iouem,
Etenim sum melior. Merce
Qua in re, ὁ attonite? an
quia te Iupiter fulmine
percutsit cūm faceres quæ ne-
fas erant: nunc autem ex mi-
sericordia iterum immortalitatis
particeps factus es? Æsc. Tu verò Hercules o-
blitus es, te in Oeta conflagrasse,
quandoquidem mihi ignem oblitus es? Herc. Nequa-
quam æqualia & similia sunt
quæ in vita gessimus, vt qui
ipse Iouis quidem sim filius,
tantos autem labores vitam
expurgans sustinuerim, & fe-
ras debellans, & de contumeliosis hominibus pœnas
sumens. Tu verò radicū
incisor es, & circulator, for-
tè quidem ægrotantibus ho-
minibus adhibendo remedia

ἀνδρῶδες ὃ ἔδεν ἐπιδεδι-
 γμῶτος. Ασκλη. εὖ λέγεις.
 ὅτι σε τὰ ἐγκλήματα ἰαπά-
 μην, ὅτε πρῶτον αἰνῶδες ἡμί-
 φλεκτος ὑπὸ ἀμφοῖν διεφθα-
 μῶτος τῷ σώματι, τῷ χιτῶνος,
 καὶ μὲν τῷ το, τῷ πυρός. ἐγὼ δὲ
 εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, ἔτε ἐδύ-
 λευσά ὡς ὅρ σὺ, ἔτε ἔξαινον
 ἔρις ἐν Λυδίᾳ, πορφυρίδα ἐν-
 δευκαῖς, καὶ παλῶμῶτος ὑπὸ τῇ
 Ομφάλῃς χειρὶ σανδάλῳ.
 εἰ δὲ μελαγχολήσας, ἀπέ-
 κτεινα τὰ τέκνα, καὶ τῷ γυ-
 ναϊκῇ. *Her.* εἰ μὴ παύσῃ λοι-
 δος ὑμῶς μοι, αὐτίκα μά-
 λα εἴσῃ, ὡς ἐπὶ πολὺ σε ὀνήσει
 ἡ ἀθανασία. ἐπεὶ ἀράμῶς σε,
 ῥίψω ἐπὶ κεφαλῇ ἐκ τῷ ἔ-
 ρανθῇ, ὥς μὴ ὃ τὸ παίονα
 ἰάπαδαί σε, τὸ κρανίον σωβί-
 βέντα. *Z.* παύπαδέ φημι, καὶ
 μὴ ἐπταεργήτε ἡμῶν τῷ ξυ-
 νουσίαν. ἢ ἀμφοτέρους ἀποπέμ-
 ψομαι ὑμᾶς τῇ συμποσίῃ. *E*
 καίτοι ἔννημον ὦ *Heracles*

περκατακλίεσθαι σου τὸν Ασκληπιόν, ἅτε καὶ πρῶτον ἀπο-
 τεύοντα.

vtile, virile autē nihil quic-
 quam praeiisti. *Asc.* Rectē
 dicis, quoniam & tuas inu-
 siones curavi, quando nu-
 per ad nos semiustulatus
 ascendisti, corpore ab ambo-
 bus corrupto, nimirum à
 tunica, & post eam, à flam-
 ma. Ego verò si etiam nihil
 aliud, tamen neque seruiui,
 neque purpuratus, vt tu, &
 ab Omphale aureo sandalio
 verberat⁹ lanas in Lydia car-
 psi: neque insaniens, libe-
 ros & vxorem occidi. *Herc.*
 Nisi desinas mihi conuiciari,
 protinus senties tibi non
 multum profuturam im-
 mortalitatem: siquidem è
 cœlo præcipitem te in caput
 dabo: vt ne ipse quidem *Pæd*
 te effracto cerebro curau-
 rit. *Imp.* Desinite, inquam,
 & ne nobis hunc cœtum per-
 turbate: aut vos è conuiuio
 ambos ablegabo. Atqui ὁ
Hercules æquum est vt prio-
 re loco accumbat *Æscula-*
pius, quippe qui prior est
 mortuus.

ΕΡΜΟΥ, ΚΑΙ

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

MERCVRII ET

APOLLINIS.

ΕΡΜΗΣ,

A

MERCVR.

ΤΙ σκυθρωπὸς εἶ ὦ Ἀπολλοῦ;
 λος; Απο. ὅτι ὁ Ἑρμῆς
 δυσχερὲς ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς. Ερ.
 αἴτιον μὲν λύπης τὸ τοιοῦτον, B
 εἴ τι δυσχερὲς; ἢ τὸ κτ' ἅλῳ
 δαίνῃ σε λυπεῖ ἔτι; Απο. ἔ-
 δαμῶς. ὅτι ἑρώδιον πενθῶ τ'
 χάριτα τ' Οἰβάλῃ. Ερ. τέτυκ-
 κε γὰρ εἰπέ μοι ὁ Ὑάκινθος;
 Απο. καὶ μάλα. Ερ. πρὸς τί- C
 νος ὦ Ἀπολλόν; ἢ τίς ἕτως ἀ-
 ηρξας ἡ, ὥς ἀποκτεῖναι τὸ
 ἑλὸν ἐκείνο μερμήριον; Απο.
 αὐτὸς ἐμὲ τὸ ἔργον. Ερ. καὶ
 ἡμῶς ὦ Ἀπολλόν; Απο. ἔκ. D
 ἀλλὰ δυσχερὲς π' ἀκούστον ἐ-
 γήτο. Ερ. πῶς; ἐξήλω γὰρ
 αὐτὰ τ' λόγον. Απο. δισκέυ-
 ει ἡμᾶς. καὶ γὰρ σινεδί-
 σινον αὐτῶ. ὁ δὲ χάρισε ἀνέ- E
 μω ἀπολούμενος ζέφυρος, ἥρα
 μὲν ἐκ πολλῆς καὶ ἀντὸς, ἀμελε-
 ῖσθαι, καὶ μὴ φέρειν πῶς ὑπερ-
 εΐσας, ἐγὼ μὲν ἀνέριψα ὡς
 ἐφ' ἑωδάμιον τ' δίσκον ἐς τὸ
 αἶμα. ὁ δὲ, ἀπὸ τῆς Ταυγέτου

Vid tristis es Apollo?
 Ap. Quoniam, ὁ
 Mercurius, sum infor-
 elix in amoribus. Merc. Di-
 gnus quidem mœrore hoc:
 sed quodnam est tuum in-
 fortunium? Te-ne adhuc af-
 fligit, quod in Daphne tibi
 accidit? Ap. Nequaquam:
 sed amasium doleo, Laco-
 nem illum Oebali filium.
 Merc. An mortuus est Hy-
 acinthus? dic mihi. Ap. Ma-
 ximè. Merc. Vnde Apollo?
 aut quis ab amore ita fuit a-
 lienus, ut occiderit formo-
 sum illum puerum? Ap.
 Meum ipsius hoc est factum.
 Merc. Numquid insaniuisti
 Apollo? Ap. Non: sed quod-
 dam infortunium mihi præ-
 ter animi sententiam accidit.
 Merc. Quomodo? rem enim
 hanc scire cupio. Ap. Disco
 ludere discebat, atque ego
 vnà cum illo ludebam. Cæ-
 terum ventorum omnium
 perditissimus Zephyrus, jam
 dudum etiam eius amore
 flagrabat. Sed cum negli-
 geretur, atque contemptum
 hunc non ferret: ego qui-
 dem ut consueueramus, di-
 scum in altum iaculabar: ille autem à Taygeto spirans,

καταπνέουσας ἐπὶ κεφαλῇ τῷ
 παιδί, ἐλέησεις φέρον αὐτόν,
 ὥστε ἀπὸ τῆς πληγῆς αἷμά τε
 ῥυῖναι πολὺ, καὶ τὴν πᾶσαν ἐν-
 δὺς ἀποδαρῆν. διὸ ἐγὼ τὴν μὴ
 ζήρουν, αὐτίκα ἡμυαμίμω A
 κατατοξεύσας, φέρωντι ἐπι-
 σπάρμενος ἄχρι τοῦ ὄρους. τῷ
 παιδί δ' ἡ χητάρων ἐχαιπάμην
 ἐν Αμύκλαις, ὅπου ὁ δίσκος
 αὐτὸν κατέβηκε. καὶ ἀπὸ τοῦ
 αἵματος ἀνδρὸς ἀναδρῶναι πλὴν
 γῆν ἐποίησα, ἥδισον, ὦ Ερμῆ, καὶ
 εὐανδρέστατον ἀνδρῶν ἀπαίτων.
 ἐπὶ καὶ γραμμὰτα ἔχον, ἐπαί-
 ζοντα τῷ νεκρῷ. ἄρ' σοι ἀλό-
 γως λελυτῆσθαι δοκῶ; Ερ. ναὶ C
 ὦ Ἀπολλων. ἡδεῖς γὰρ θεὸν πε-
 ποιημένος τὸ ἐρώμενον. ὥστε μὴ
 ἄλγος ἀποδαμόντος.

ΕΡΜΟΥ, ΚΑΙ
 Ἀπόλλωνος.

ΕΡΜΗΣ.

MERCVRII ET
 D APOLLINIS.

MERC.

Τὸ δὲ καὶ χαλὸν αὐτὸν
 ὄντα ἤφαισον, καὶ τέχνην E
 ἔχοντα βαύουσιν ὦ Ἀπολλων,
 τὰς καλλίστας γαμμικῆναι τὴν
 τε Ἀφροδίτην, καὶ πλὴν Χάειν;
 Ἀπο. εὐπορμία τις ὦ Ερμῆ.
 πλὴν ἐκείνῳ γε ἐγὼ θαυμά-

ablatum hunc puerq in ca-
 put infixit, ita vt ex plaga
 sanguis multus manaret, vn-
 de puer statim est mortuus.
 Sed ego Zephyrum quidem
 continuo sum vltus sagittis,
 & ad montem vsque fugien-
 tem insecutus. Puerο autem,
 & sepulchrum Amyclis stru-
 xi, vbi discus eum prostra-
 uit: & effeci vt ex eius san-
 guine terra florem reddat
 suauissimum Mercuri, & pul-
 cherrimum omnium, qui
 præterea literas habet mor-
 tuum lugentes. Num tibi
 præter rationem mæstus
 fuisse videor? Merc. Ita fa-
 nè Apollo: mortalem enim
 te tibi amasium comparasse
 noras: quare illo jam mor-
 tuo ne dolens.

Itane Vulcanum, cum &
 claudus sit & mechanicam
 artem exerceat, ὁ Apollo,
 pulcherrimas vxores duxisse
 Venerem & Gratiam? Ap-
 Felicitas quædā hæc, Mer-
 curi. Verum tamen illud ego

ζῶ το, ἀνέχεσθαι πυνέτας αὐτῷ.
 ἡ μάλιστα ὅταν ὁρώσῃ ἰδρῶτι
 ῥεῖον ἐν τῷ χέμινον, ὅπ-
 κινεῖται, πολλῶν αἰθέων ἐπὶ
 τοῖς ὤμοις περὶ ἔχοντα, καὶ ὁμῶς
 πῖστοι ὄντα αὐτὸν πειρά-
 λει τε, καὶ φιλεῖσι, καὶ συγκα-
 λῶσιν. Ερ. τὸ το καὶ αὐτὸς
 ἀμακτῶ, καὶ τῷ Ηφαίστῳ
 φησὶ. σὺ δὲ κόμα ὦ Ἀπολλον,
 καὶ κτάει, καὶ μέγα ἐπὶ τῷ
 ἔλει φέρει. καὶ ὡς ἐπὶ τῇ
 ἰνέει, καὶ τῇ λύει. εἴτα ἐπι-
 δαί κοιμᾶται δέοι, μόνον κα-
 λῶσιν. Απο. ἐγὼ δὲ καὶ
 ὅλως ἀναφροδίτος εἰμι ἐν
 τῇ ἑσπέρῃ. καὶ δύο γυναικῶν, ὅς
 μάλιστα ὑπὸ ἡγάπηται τῷ Δά-
 φνῳ, καὶ τῷ Τάκνῳ, ἡ μὲν
 ἀποδιδράσκει με, καὶ μισεῖ. ὥστε
 αἶστο ξύλον γνῶσθαι μάλλον,
 ἢ μὲν σπινθῆναι. ὁ δὲ, ὑπὸ τῷ
 ὄντι ἀπώλετο. καὶ νῦν αὐτὸς
 αἰσθῶν τεφάνης ἔχω. Ερ. ἐ-
 γὼ δὲ πῶς ποτὲ τῷ Αφροδί-
 τη. ἀλλ' ἔχῃ αὐχέιν. Απο.
 ὦκα. καὶ τῷ Ερμαφρόδιτον ἐκ
 τοῦ λέγεται τετοκῆναι. πάλιν
 αἰνῶ μοι εἰπὲ, εἴ τι οἶδα,
 πῶς ἔστι ζήλοτυπὸς ἡ Αφροδί-
 τη τῷ Χάειν, ἢ ἡ Χάει τῷ
 Αφροδίτῃ; Ερ. ὅτι ὦ Ἀπολλον ἐκεί-
 νῳ αὐτῷ ἐν τῇ Λήμνῳ

miror, quod cum illo rem
 habere sustinent, & maximè
 quando sudore manantem
 vident, pronum in fornacē,
 & multa fuligine in faciem
 A denigratum. Eum tamen
 quanquam talis est ample-
 ctuntur, osculantur, vnaque
 dormiunt. Merc. Hoc & ipse
 indignor, & Vulcano inui-
 deo. Tu verò comam cura
 Apollo, ac citharam persona,
 B & ob pulcritudinem superbi:
 ego verò ob bonam valetu-
 dinem, & lyram. Cæterum
 vbi decumbendum erit, soli
 dormiemus. Ar. Ego verò
 etiam alias Venerem ad res
 amatorias non habeo pro-
 C pitiam. Quippe, quos duos
 maximè præter cæteros a-
 mai, Daphnen & Hyacin-
 thum, illa quidem aufugit,
 atque odit me, adeò ut in
 Dignum conuerti maluerit,
 quàm mecum rem habere:
 hic autem disco interfectus
 est, & nunc pro illis, coro-
 nas habeo. Merc. Ego ve-
 rò iam aliquando Venerem:
 sed non oportet gloriari.
 Ar. Noui: eamque Herma-
 phroditum ex te peperisse
 aiunt. Verùm illud mihi
 dicito si scias; quid sit ut Ve-
 nus Gratiam, vel Gratia Ve-
 nerem non æmuletur? Merc.
 Quoniam, Apollo, illa in
 Lemno cum ipso consuetu-

σώεσιν. ἢ δ' Ἀφροδίτη, ἐν τῷ
 ἔραυνῷ. ἀλλῶς τε, περὶ τ' Ἀφρο
 ἔχει τα πολλὰ, καὶ εἰς ἑξῆς. ὥς
 ὀλίγον αὐτῇ τ' χαλκίως τέτυ
 μέλξ. Απο. καὶ ταῦτα οἷς τ' Ἡφαι
 στον εἰδέναι; Ερ. οἶδεν. ἀλλὰ τί
 αὐτὸν δέσπει διώαιτο, θύραϊον ὁ
 ξῶν νεανίαν, καὶ στρατιώτην αὐ
 τόν; ὥς τίς ἡσυχίαν ἄγει.
 πλὴν ἀπικλεῖ με δεσπιά τινα
 ἐπιμηχανήσασθαι αὐτοῖς, καὶ
 συλλήψασθαι, σαγηνεύσας ἐπὶ τ'
 ζυνῆς. Απο. ἔκ οἶδα. ἐν ξαίμην
 δ' αὐτὸς ὁ ξυλληφθῆσθαι
 νος εἶναι.

dinem habet, Venus aurem
 in caelo. Aliàs saepe cum
 Marte versatur, cūque a-
 mat. Quapropter parum ipsi
 curā est hic faber. *Ap.* At-
 que hæc putas ipsum Vulca-
 num scire? *Merc.* Scit. Sed
 quid agat? generosum videns
 juuenem, cūque militem.
 Quare silentium colit: nisi
 quod minatur, se ipsis vincu-
 la quædam excogitasse, qui-
 bus in lecto irretitos com-
 prehendat. *Ap.* Nescio.
 Sed ipse optarem ille esse qui
 comprehendetur.

ΗΡΑΣ, ΚΑΙ ΚΙΥΝΟΝΙΣ ΕΤ
 ΛΗΤΟΥΣ. LATONAE.

ΗΡΑ.

ΚΙΥΝΟ.

ΚΑλὰ μὲν γὰρ ὦ Λητοῖ καὶ
 τὰ τέκνα ἔτεκες τῷ Διὶ.
 Λη. οὐ πάσαι ὦ Ηρα τοιοῦτοις
 τίκτειν διδάμεθα, οἷος ὁ Ἡφαι-
 σός ἐστιν. Η. ἀγ' οὗτος μὲν ὁ
 χαλκός, ὅμως χηρὸς μὲν ὅτι
 τεχνίτης ὢν αἰετος, καὶ κατα-
 χειροσμηκεν ἡμῖν τ' οὐρανόν, καὶ
 τ' Ἀφροδίτην ἔζημε, καὶ απουδα-
 ζεται παρὲς αὐτῆς. οἱ δ' οὐκ ἔστι
 δες, ἢ μὲν αὐτῶν ἀφενεὶ καὶ πέρε-
 τ' μέρε, καὶ ὁρεῖος καὶ τὸ τελευ-

PVlchros enim uero tu
 quoque Latona Ioui li-
 beros peperisti. *Lar.* Non
 omnes Iuno, tales parere
 possumus, qualis est Vulca-
 nus. *Iun.* At hic claudus est,
 sed utilis tamen, quippe qui
 optimus est artifex, & cœ-
 lum nobis exornauit, & Ve-
 nerem uxorem duxit, à qua
 studiosè obseruatur. Contra
 verò tuorum liberorum, al-
 tera quidem ultra modum
 virilis, & montana; postremo

τῶν, ἐς τὴν Σκυθίαν ἀπελθούσα,
 πάντες ἴσασιν οἷα ἐδίει ξυνο-
 ατεῖν, καὶ μιμενύμενη τὸν Σκυ-
 θῆς αὐτοῦς, ἀνδρωπεφάρους
 ὄντας. ὁ δὲ Ἀπόλλων, θεωροποι-
 ῶν μὴ πάντα εἰδέναι, καὶ τοξέυ-
 ῃ, καὶ κυπαρίζειν, καὶ ἰατροῖς
 εἶναι, καὶ μαρτυρούσας, καὶ κατα-
 σταμόμενος ἐργασίαια τὴν μαρτι-
 κῆς, τὸ μὲν ἐν Δελφοῖς, τοῦ δὲ ἐν
 Ἰλάρῳ, καὶ ἐν Διδύμοις, ἔλα-
 πτὰ τὸν χειμῶνος αὐτῶν, λο-
 ξὰ καὶ ἀμφοτερίζοντα πρὸς
 ἑαυτὴν ἢ ἐρωτήσεως ἀπο-
 κερδόμενος, ὥς ἀκύνδυνον εἶναι
 τὸ σφάλμα. καὶ πλακτεῖ μὲν
 ἀπὸ τοῦ τοιαύτου, πολλοὶ γὰρ οἱ
 αἰστέται, καὶ παρέχοντες αὐτοῖς
 καταρογμυτεύουσιν. πολλὰ δὲ ἀγνοεῖ
 τὰ καὶ ἀπὸ τῶν συνεπωτέρων,
 τὰ πολλὰ τερατευόμενος. αὐ-
 τὸς γὰρ ὁ μάστις ὑγρῆς, ὅπ-
 ποτε μὲν τὴν ἐράμηνον τῷ
 ἄλκῳ, καὶ θεωρηματιεύσατο τῷ,
 ὡς ζεύξεταί αὐτὸν ἡ δαφνῆ. καὶ
 ταῦτα, ὅτε καλὸν καὶ κομῆτην
 ὄντα. ὅτε δὲ ὅρῳ καὶ δέ τι καλ-
 λιπνοτέρα τὴν Νιόβης ἐδύξας.
 Λι. ταῦτα μὲν τοὶ τὰ τέκνα ἢ
 ἐπικτότες, καὶ ὁ ψευδῆσαι τις
 ἦδεν, ὅπως λυπεῖ σε ἐράμηνον
 ἐπὶ τοῖς θεοῖς, καὶ μάστιγα ὅταν
 ἴδῃ, ἐπαγῆται ἐς τὸ γέλασος,

in Scythiam profecta, sciunt
 omnes, qualia comedat, hos-
 pites mactando, & Scythas
 ipsos imitando, qui humana
 carne vescuntur. Apollo au-
 tem, simulat quidem sese
 omnia scire, & iaculari, & ci-
 thara canere, & medicari
 morbos, & vaticinari: & e-
 rectis vaticinandi tabernis,
 hac quidem in Delphis, illa
 in Claro, & Didymis, deci-
 pit consulentes se, obliqua
 & in vtramque partem inter-
 rogationis inclinantia re-
 spondendo, tutus ut sit error:
 & hinc ditescit: multi enim
 sunt amentes, qui se præsti-
 gijs deludendos præbent.
 Verum non ignorant pru-
 dentiores, ipsum multa men-
 tiri: quippe, ille ipse vates
 ignorabat se amasium disco
 interfecturum esse, nec præ-
 dixerat fore, ut ipsum Da-
 phne fugeret, idque ita formo-
 sum & comatum. Itaque non
 video cur pulchriores libe-
 ros te quàm Nioben illam
 procreasse putaris. *Λι.* At
 verò hi liberi, hospitum vi-
 delicet mactatrix ista, & μέ-
 dax ille vaticinator, scio
 quàm graui molestia te affi-
 ciant, quum inter Deos con-
 spiciuntur: & maximè quan-
 do hac quidem ob pulchri-
 tudinem laudatur, hic verò
 in conuiuio citharam cum

ὁ δὲ, καθείζει ἐν τῷ συμποσίῳ
 θαυμαζόμενος ὑφ' ἀπαίων. Η.
 ἐρέεσσά ῶ Λητοῦ. ἐκείνος θαυ-
 μαστός, ὃν ὁ Μαρσύας, εἰ τὰ δι-
 κῆα αἰ μῦται δικάσαι ἡδύλον, A
 ἀπέδειρεν αὐτὸν, αὐτὸς κρατήσας
 τῇ μουσικῇ; νῦν ὃ κατασοφι-
 θεὸς ἀθλίος ἀπόλωλεν, ἀδίκως
 αἰλούς. ἡ δὲ καλὴ σου παρθέ-
 νος, ἔγωγε καλὴ ὄσιν, ὥς ἐπεὶ B
 ἔμαθ' ὁρθεῖσα ὑπὸ τῷ Α-
 κταίῳ, φοβηθεῖσα μὴ ὁ νεα-
 νίσκος ἔξαγρέυσῃ τὸ αἶχος αὐ-
 τῆς, ἐπαφῆκεν αὐτῷ τὸν κυῖον.
 ἔω γὰρ λέγειν ὅτι ἐξέ τας τε-
 κῆσας ἔμαιτο, παρθένος γε
 καὶ αὐτὴ ἔστα. Λη. μέγα ἄ C
 Ηρα φρονεῖς, ὅτι ξυνῇ τῷ
 Διὶ καὶ συμβασιλεύεις αὐτῷ.
 καὶ δια τῶτο ὑβρίζεις ἀδελφεός.
 πλὴν ὅμως ὁφθαλμοὶ σὲ μετ' ὀλί-
 γον αὐδῆς δακρύουσαν, ὅποτε D
 σε καταλίπων, ἐς τινὲ γῆν κα-
 τή, ταῦρος ἢ κύκνος γυρόμενος.

omnium admiratione perso-
 nat. Iun. Risi Latona. Ille-
 ne admiratione dignus,
 quem Marfyas, si modò iu-
 stè iudicare voluissent Musæ,
 vt qui ipse Musica vicerat,
 excoriatset? Nunc autem de-
 ceptus ille miser perit, iniu-
 stè sanè damnatus. Hæc au-
 tem formosa tua virgo, ita
 formosa est, vt postea quam
 animaduertit se se ab Actæo-
 ne conspectam fuisse, verita-
 ne adolescens ille turpitudi-
 nem ipsius evulgaret, immi-
 serit illi canes. Vt interim
 non dicam, quòd neque par-
 turientibus obstetricatura
 fuisset, si virgo utique & ip-
 sa esset. Lar. Valdè elato es
 animo ὁ Iuno, eo quòd cum
 Ioue concumbis, & cum ip-
 so regnas: Ideòque intrepì-
 dè contumeliosa es. Verum-
 tamen breui te rursus lachry-
 mantem videbo, quum te re-
 licta in terram descenderit,
 in taurum aut cygnum con-
 uersus.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ, ΚΑΙ

Ερμῆ.

APOLLINIS ET

MERCURI.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

E

APOLLO.

ΤΙ μέλας ὦ Ερμῆς Ερ.
 ὅτι με λοίστατα ὦ Απολ-
 λων εἶδον. Απο. εἰπέ ἔν, ὥς

Q Vid rides Mercuri?
 Mer. Quoniam ma-
 ximè ridicula vidi
 Apollo. Ap. Dicigitur, vt

καὶ αὐτὸς ἀκούσας ἔρω ξυγγε-
 λῆν. *Ερ.* ἢ Ἀφροδίτη ξυγ-
 γατῶ Ἀφροδίτῃ, κατεῖληπται. καὶ
 ὁ Ἡρακλῆς ἐδούλεν αὐτὸν ξυλ-
 λαβάν. *Απο.* πῶς; ἡδὺ γάρ^A
 π' ἔρεν ἑκάς. *Ερ.* ἐν πολλοῦ
 αἶμα ταῦτα εἰδὼς ἐδούλεν αὐ-
 τὸς. καὶ πρὶ τῷ ἐντὺν ἀ-
 φροδίτῃ δεισιμαῖ πεισθεῖς, εἰσγὰ-
 λισσάμενος ἐπὶ τῷ κάμνον. *Β*
 ἔπειτα ὁ μὲν Ἀφροδίτῃ εἰσέρχεται
 λαβάν, ὡς ᾔετο. κατὰ δ' ὅ
 αὐτὸν ὁ ἥλιος, καὶ λέγει πρὸς
 τὸν Ἡρακλῆν. ἐπεὶ δ' ἐπέβησαν
 ὁ ἥλιος, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν,
 καὶ ἐντὸς ἐρεχθύντο τῶν ἀρ-
 κῶν, περὶ αὐτοὺς μὲν αὐτοῖς
 τὰ δεισιμαῖ, ἐπίσταται δ' αὐτοῖς
 ὁ Ἡρακλῆς. ἐκείνη μὲν οὖν,
 καὶ ὁ ἔργῳ γυμνὴ οὖσα, ἐκ
 ἔργῳ ὅπως ἐγκαλύφαιτο αἰ-
 δεώδην. ὁ δ' Ἀφροδίτῃ τὰ μὲν^D
 πρῶτα διαφυγεῖν ἐπεισθεῖς, καὶ
 ἄλλως ῥήξεν τὰ δεισιμαῖ. ἐπει-
 τα δ' οὖν ἐν ἀφύκτῳ ἐχό-
 λῳ αὐτὸν, ἰκέτευε. *Απο.* τί
 οὖν, ἀπέλυσεν αὐτὸν ὁ Ἡρακ-
 λῆς; *Ερ.* οὐδέπω. ἀλλὰ ξυγ-
 γαμῶς τὸν θεόν, ἐπιδεί-
 κνται τῷ μοιχείαν αὐτοῖς.
 ἡδὺ, γυμνὴ ἀντὶ τῆς κά-
 ταπευκότης, ξυμδεδεμένῳ
 ἐβόησεν. καὶ τὸ δέμας ἡδὺ-

& ipse audiris illis habeam
 quod tecum rideant. *Merc.*
 Venus cum Marte concum-
 bens deprehensa est, eosque
 comprehensos vinculis con-
 strinxit Vulcanus. *Apoll.* Quo-
 modo? Suave enim quiddam
 dicturus videris. *Merc.* His,
 ut puto, dudum cognitis,
 eos aucupabatur : & lecto
 occultis quibusdam vinculis
 circumdato, abiens ad for-
 nacem opus faciebat. Post
 hæc Mars clanculum ingre-
 ditur, ut putabat. Videt autem
 ipsum Sol ex alto, & Vulca-
 no declarat. Vbi igitur lectū
 conscendissent, & in opere
 cessent, & jam intra retia te-
 nerentur, ipsis quidem vin-
 cula circumuoluuntur, inter-
 uenit autem Vulcanus. Illa
 igitur (nam tum erat nuda)
 pudefacta non habebat quo
 se tegeret. Mars autem pri-
 mo quidem fugere conaba-
 tur, seque vincula disruptu-
 rum sperabat. Sed postea-
 quam intellexit se sine effu-
 gij spe detineri, supplicabat.
Ap. Quid igitur? soluit-ne
 ipsos Vulcanus? *Merc.* Ne-
 quaquam : sed convocatis
 Dijs spectandum exhibuit
 adulterium. Illi autem ambo
 nudi deorsum inclinatis o-
 culis, colligati erubescabant:
 & spectaculum mihi videba-
 tur iucundissimum, cum pro-

τον ἐμοὶ ἔδωκε μονογενὴς αὐτὸ
 γηγόνον τὸ ἔργον. Απο. ὁ δὲ
 χαλκεὺς ἐκεῖνος, ἐκ αἰδέϊται
 καὶ αὐτὸς ἐπιδεικνύμενος πῶς
 αἰσχύνω τὸ γάμου; Ερ. μὰ
 Δί, ὅς γε καὶ ἐπιγὰ αὐτοῖς
 ἔφευγας. ἐγὼ μὲν τοι, εἰ γὰρ
 πάλιν εἰπὴν, ἐφύγαν τῷ
 Ἀφρὶ, μὴ μόνον μοι χεύσαντι
 πῶς καλλίστην θεὸν, ἀλλὰ καὶ
 δεδεμένῳ μετ' αὐτῆς. Απο. ἐκ-
 ουὶ καὶ δεδιδάται αὐτὴν ὑπέμει-
 νας ἐπὶ τούτῳ; Ερ. σὺ δὲ ἐκ
 αὐτῶ Ἀπολλόν; ἰδὲ μόνον ἐπὶ
 εὐδῶν. ἐπαυέσονται γὰρ σε
 ὡς μὴ τὰ ὅμοια καὶ αὐτὸς εὐ-
 ξη ἰδῶν.

remodum ipsum opus fieri
 Ap. At non pudet fabrum
 illum sui coniugij turpitudi-
 nem exhibere spectandam
 Merc. Non per Iovem, qui per
 qui ipsos astans irrideat
 Ego verò, si verum fateri o-
 portet, Marti inuidebam: nō
 solum quòd cum formosissi-
 ma Dea commississet adul-
 terium: sed etiam quòd vinctus
 cū ipsa vinctus esset. Ap. Er-
 go & te sic ligari patereris?
 Merc. Tu verò non, Apollo?
 aspice modò accedens: nam
 te collaudabo, si quum vi-
 deris, eadem ipse non opta-
 ris.

ΗΡΑΣ, ΚΑΙ
 ΔΙΟΣ.

IUVNONIS ET
 IOVIS.

ΗΡΑ.

D

IUVNO.

ΕΓὼ μὲν ἡχυνόμην αὐτῷ
 Ζεῦ, εἰ μοι τοῦτο ὡς
 ἦν, θῆλεις ἔγω καὶ διεφθαρ-
 μένος ὑπὸ τῇ μένῃ. μῖζα γὰρ
 ἀνδεδεμένος πῶς κόμην, τὰ
 πολλὰ δὲ μαινομέναις γυναῖξιν
 συνῶν, ἀφ' ἑστέρας αὐτῶν ἐκεί-
 νων ὑπὸ τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς
 καὶ κυμβάλοις χορεύων καὶ ὅ-
 λως παντὶ μάλλον ἑσθίως, ἢ

E Quidem pudefierem
 Iupiter, si mihi talis es-
 set filius, effœminatus adeò,
 & ebrietate perditus: mitra
 reuinctam habens comam,
 ac sæpe cum insanis mulieri-
 bus conuersans, mollior illis
 ipsis, ad tympana & tibias, &
 cymbala choreas agens: at-
 que in summa cuius magis

εἰ τῷ πατρί. Ζ. καὶ μὴν
 οὗτος γὰρ θηλυμύτης, ὁ ἀβρό-
 πρεὶς τῶν γυναικῶν, οὐ μόνον
 Ἡρατὴν Λυδίαν ἐχειρώσα-
 τήν τε καὶ τοὺς κατοικῶντας τὴν Τρω-
 λὴν ἀβέ, καὶ τοὺς Θράκας δια-
 κέκτηται, ἀλλὰ καὶ ἐπ' Ἰνδοὺς
 ἐλάσας τῷ γυναικείῳ τούτῳ
 ἐρεπτοπικῶ, τοὺς τε ἐλέφαν-
 τας εἶλε, καὶ τὴν χώραν ἐκράτη-
 σεν, καὶ τὴν βασιλέα πρὸς ὀλί-
 γαισὶν ἐπὶ τῇ πολέμῳ, αἰ-
 γυμάλαντον ἀπήγαγε. καὶ ταῦ-
 τα ἅπαντα ἔπραξεν, ὅρχου-
 μνος ἄμα, καὶ χρεῖαν, θυρ-
 σης χρώμενος καὶ πῖνοις, μεθύ-
 σι ὡς τις, καὶ ἐνδράζων. εἰ δέ
 τις ἐπ' ἐχέεισε λοιδορήσασθαι
 αὐτὸν, ὑβρίσας ἐς τὴν τελευτήν,
 καὶ σῶτον ἐπιμωρῶσατο, ἢ κα-
 τὰ νόμον τοῖς κλήμασιν, ἢ δια-
 σπαδῆναι ποιήσας ὑπὸ τῇ μι-
 βρὸς ὡς αὐτὸν γέρον. ὅρας ὡς ἀ-
 δρῆτα ταῦτα, καὶ ἡ ἀνὰ ξία τῆς
 πόλεως; εἰ τὴν παιδίαν καὶ βουφὴν
 πρὸς τὴν αὐτοῖς, οὐδεὶς φθό-
 νος, καὶ μάλιστα εἰ λογίσαι τὸ πρὸς
 οὗτος αὐτὸν γέρον οὗτος μὲν, ὅπου
 ταῦτα μεθύων ποιεῖ. Η. σύ
 μὲν δὲ καὶ ἐπ' ἀνένεσταται καὶ τὸ
 ἔνμα αὐτὸ τὴν ἀμπελον, καὶ
 τὸν αἶνον, καὶ ταῦτα, ὅρα ὡς οἱ
 μεθύοντες ποιεῖ σφαλλόμενοι, καὶ πρὸς ὑβρίαν βαπτόμενοι.

quàm tibi patri similis. Iun.
 At verò hic muliebri mitra
 reuinctus, mollior mulieri-
 bus, non solum, ô Iuno,
 Lydiam subiugavit, &
 A Tmoliincolas cepit, & Thra-
 ces subegit : verùm etiam
 contra Indos, cum hoc mu-
 liebri exercitu profectus, &
 elephantos cepit, & extra po-
 titus est, ipsùmque regem,
 B qui aliquantum resistere au-
 sus fuerat, captivum abdu-
 xit. Atque hæc omnia fecit,
 saliens simul, & choreas a-
 gens, hastis vtendo hedera-
 ceis, ebrius interea, vt ais,
 atque furore correptus.
 C Quod si quis ipsi conuiciari
 aggressus est cõtumeliosè de
 sacris eius loquendo, hunc
 etiam pimiuit, vel palmiti-
 bus implicando, vel vt à ma-
 tre tâquam hinnulus lacera-
 retur, efficiendo. Vides
 quàm virilia hæc, & me patre
 non indigna. Si verò lusibus
 & delicijs inter hæc indul-
 get, non est quod inuideas,
 & maximè si cogites, qualis
 hic sobrius futurus erat,
 D quando etiam ebrius hæc fa-
 cit. Iun. Tu mihi etiam lau-
 daturus videris ipsius inuen-
 tum, vitem scilicet & vinum:
 idque cum videas, qualia in-
 ebriati isti facitent tituban-
 tes, & ad contumeliam ani-

καὶ ὅλους μεταπότες ὑπὸ τῷ
 πότου. ἢ ρουῶ Ἰχάριον, ὃ
 πρῶτῳ ἔδωκε τὸ κλῆμα, οἱ
 συμποταὶ αὐτοὶ διέφθειραν,
 παίνοντες τὰς δικέλλας. Ζ. Α
 οὐδὲν τὸτο φῆς. οὐ γὰρ αἶνος
 πάντα, οὐδὲ ὁ Διόνυσος ποιεῖ.
 τὸ δ' ἀμάρυν ἢ πόσεως, καὶ
 τὸ πέρα τῷ χαλῶς ἔχοντος,
 εὐφορεῖσθαι τῷ ἀκράτου. ὅς Β
 • δ' αὖ ἐμάρβα πῖνη, ἰλασθώ-
 τερος μὲν, καὶ ἡδίων γλῶσσῃ
 αὖ. οἶον δ' ὁ Ἰχάριος ἔπαθεν,
 οὐδὲν αὖ ἐργάσατο οὐδένα τῶν
 συμποτῶν. ἀλλὰ σὺ ἐπιζηλο-
 τυπῇν ἔσκεας ὦ Ηρα, καὶ ἢ Σε-
 μέλης μνημονεύειν, εἴ γε δια-
 βάλλεις τῷ Διονύσου τὰ χαλλίστα.

inum conuertentes, deni-
 que præpotu insaniētes. Ita-
 que Icarium, cui primo dedit
 palmitem, ipsi compotores
 ligonibus celsum interfecēre.
 Iur. Nihil hoc dicis. Non e-
 nim vinum hæc, neque ipse
 Dionysius efficit, sed immo-
 deratus potus, & ultra quàm
 decet, impleri mero. Qui au-
 tem moderatè biberit, hila-
 rior, & suauior fuerit. Nulli
 autem compotorum tale
 quid fecerit, quale passus est
 Icarius. Sed tu adhuc zeloty-
 pia videris affici, ac Semeles
 reminisci Iuno, siquidem
 Dionysij res pulcherrimas
 calumniaris.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ, ΚΑΙ

Ερωτος.

VENERIS ET

CUPIDINIS.

D

ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

VENV'S.

ΤΙ δήποτε ὦ Ερως, τὸν μὲν
 ἄλλος θεὸς κατηγωνίσω
 ἅπαντας, ἢ Δία, ἢ Ποσειδῶ,
 ἢ Ἀπόλλω, πῶ Ηραν, ἐμὲ
 πῶ μητίετα, μόνος δ' ἀπὸ γῆς ἢ
 Ἀθηνᾶς, καὶ ἐπ' ἐκείνης ἀπυ-
 ρος μὲν σοὶ ἡ δ' αἴς, καὶ ἢ ὀϊ-
 σῶν ἢ φαίρεβα, σὺ δ' ἀτρεξίς
 εἶ, καὶ ἀτρεξος; Ε. δέδια ὦ

Q Vid tandem causæ est,
 Cupido, cur cæteros
 omnes Deos expu-
 gnaris, Iouem, Neptunum,
 Apollinem, Iunonem, me
 denique tuam matrem, ab
 vna verò Minerva abstineas,
 tuâque fax nihil ignis aduer-
 sus ipsam habeat, vacua ia-
 culis sit pharetra, tu arcu ca-
 reas, nec iaculâri nois? C.

Μήτηρ αὐτὴν. φοβερὰ γὰρ ὄντι,
καὶ χερσὶν, καὶ δεινὸς ἀνδρεί-
α. ὅποτασ οὐκ ἐντεινά-
μορος τὸ τόξον ἰφ' ἐπ' αὐτῷ,
ἐπισείουσα τ' λόφον, ἐκπλήτ-
τεί με, καὶ ὑπόβομος γίνομαι,
καὶ ἀπορρεῖ μου τὰ το-
ξίσματα ἐκ τῶν χειρῶν. Αφρ.
ὁ Ἄρης γὰρ οὐ φοβερώτερος
ἢ ὁ μῶς ἀφ' ὧν ἄλλος αὐτὸν,
καὶ νεικηκας. Ε. ὅς ἐκείνος
ἐκὼν προσέεται με, καὶ προσ-
καλεῖται. ἡ Ἀθηνᾶ δ', ὑφο-
ρεῖται αἰεὶ. καὶ ποτε, ἐγὼ μὲν
ἄλλως παρέπλην, ἀλλοῖον ἔ-
χων τὴν λαμπάδα. ἡ δὲ, εἴ μοι
προσέειπεν, ἢ τ' πατέρα, τῷ C
δρατῆρι σε διαπέρισε, ἢ τῷ
πιδὸς λαβομένη, καὶ ἐς τ'
παρεὼν ἐμβάλουσα, ἢ αὐτὴ
παπαμένη, διαφιδεῖ. πολ-
λὰ τοιαῦτα ἠπέλησε. καὶ D
εἰδὼ δ' εἰ μὲν, καὶ ἐπὶ τῷ σῆ-
δους ἔχει προσωπὸν π φο-
βερὸν, ἐχιδναὶς χεῖρας, ὅ-
ς ἐγὼ μάλιστα δέδια. μορ-
μολύπεται γὰρ με, καὶ φέυγω
ὅταν ἴδω αὐτό. Αφρ. ἀλλὰ E
τί μ' Ἀθηνᾶ δέδιας ὥς ἐγὼ,
καὶ τί μ' Ὀργόνα. καὶ ταῦτα,
μὴ φοβηθεῖς τ' κεραυνὸν τῷ
Διὶ. αἰ δ' ἔμειπαι, διὰ τί σοι
ἄρῳτοι, καὶ ἔξω βελῶν εἰσιν;

Metuo ipsam, mater, est e-
nim formidabilis, aspectu
truculento, ac summopere
virilis. Proinde siquando il-
lam tenso arcu petam, galeæ
cristam quatiens, ex parte facie
me, tum intremisco, & e ma-
nibus meis effluunt tela. Ven.
Atqui Mars, annon erat hac
formidabilior? attamen ex-
armatum ipsum superasti.
Cur. Imò ille ultro me admit-
tit. & inuitat. Verùm Miner-
ua toruè semper aspicit:
quin aliquando temerè ad il-
lam aduolauì, facem propi-
us admouens: at illa, si ad
me accesseris, inquit, te, per
meum patrem, lancea trans-
fixum, vel pede arreptum, &
in tartara præcipitem datum,
vel discerptum, perdam.
Plurima item id genus mina-
batur. Ad hæc acribus ocu-
lis obtuetur, & in pectore
faciem gestat horrendam, vi-
peris comantem, quam ma-
gnopere formido: territat e-
nim me, fugiòque quoties
eam aspicio. Ven. Esto sanè,
Mineruam metuis, ut ais, il-
lámque. Gorgonem, idque
cùm Iouis ipsius fulmen
non reformidaris. Musæ ve-
rò, cur tibi sunt inuulnera-
biles, & a tuis iaculis tutæ
agunt? Num & hæ cristas
quatiunt, & Gorgonas præ-
κακείναι λόφους ἐπισείουσιν,

καὶ Γοργόνας θεωροῦσιν; Ε.
αἰδοῦμαι αὐτὰς ὥς μήτηρ. σε-
μνὰ γὰρ εἰσι, καὶ αἰεὶ πφερον-
πίζουσι. καὶ περὶ ὧδ' ἔχουσι.
καὶ ἐγὼ παύσασθαι πολλάκις Α
αὐταῖς, κηλούμενος ὑπὸ τῶ
μέλους. Αφρο. ἔκ καὶ ταύτας,
ὅπ' σεμνὰ. τίμ' ὃ Ἀρτεμι-
νίος ἔνεκα, οὐ πῶπεις; Ε.
τὸ μὲν ὅλον, οὐδὲ καταλαβεῖν Β
αὐτῶν ὅσον τε, φεύγουσαν αἰεὶ
διὰ τῶν ὀρέων. εἴτα καὶ ἰδὼν
πνῆστωτα ἦδη ἔρξα. Αφρο. τί-
νος ὦ τέκνον; Ε. θήρας, καὶ
ἐλάτων, καὶ νεβρῶν, αἰρεῖν τε C
διώκομαι, καὶ κατατόξευσιν
καὶ ὅλως πρὸς τῷ τοῖσ' ὅθι.
ἐπεὶ τὸν γε ἀδελφὸν αὐτῆς,
καί τοι τοξότην καὶ αὐτὸν ὄν-
τα, καὶ ἐκηρύχον. Αφρο. οἶδα
ὦ τέκνον, πολλὰ ἐκέκνον ἐτό-D
ξευπας.

tendunt? Cup. Ipsas reuere-
or, mater: sunt enim vultu re-
uerendo, semperque aliquid
meditantur, & cantionibus
intentum animum habent:
quinetiam non raro illis as-
sisto, carminis suauitate de-
linitus. Ven. Esto, has re-
linque, quoniam sunt reue-
rendæ: at Dianam cur non
vulneras? Cup. Vt breuiter
dicam, hanc per montes assi-
duò fugientem, assequi non
possum: deinde proprio quo-
dam amore tenetur. Ven.
Quonam ò gnate? Cup. Nè-
pe venatus ceruorum & hin-
nulorum, quos insectatur vt
capiat, & iaculis conficiat: ac
prorsum tota rerum huius-
modi studio tenetur: tametsi
fratrem eius, qui nimirum &
ipse arcu valet, & ferit emi-
nus. Ven. Intelligo gnat. Illum sagitta sæpe vulne-
sti.

ΘΕΩΝ ΚΡΙΣΙΣ.

DEARVM IVDI-
CIVM.

ΖΕΥΣ.

IUPITER.

ΕΡμῆ, λαβὼν τοῦτ' ἐπὶ τὸ μῆ- Ε
λον, ἀπιδι ἐς τὴν Φρυ-
γίαν παρὰ τὴν Πειάμην πῶδα
τὴν βεκόλον. νέμει ὃ τῆς Ἰδης
ἐν τῷ Γαργάρῳ, καὶ λέγε πρὸς
αὐτὸν, ὅπ' σε ὦ Πάρι, καλέσει

Accipe, Mercuri, hoc
pomum, & in Phrygiâ
proficiscere ad bubulcum
illum Priami filium (pascit
autem in Gargaro montis
Idæ cacumine) ac illi dic.
Iupiter iubet te, Pari, squi-
dem

ὁ Ζεὺς, ἐπειδὴ καλὸς τε αὐτὸς
 εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικὰ, διχά-
 σαι τοὺς θεοὺς, ἥτις αὐτῶν ἡ
 ἐλλείψῃ ὄσῃ. τὸ δ' ἀγῶνας τὸ
 ἀθλον ἡ νικῶσα λαβέτω τὸ μῆ-
 λος. ὅρα δ' ἥδη καὶ ὑμῖν αὖ-
 τὰς ἀπέναι πρὸς τὴν διχαστήν.
 ἐγὼ δ' ἀπαθῆναι πλὴν δίκαι-
 ται, ἐπίσης τε ὑμᾶς ἀγαπῶν.
 καὶ εἴ γε εἶναι τε λῶ, ἡ δέως αὖ
 ἀπάσας νεικηκχῆας εἶδον. ἄλ-
 λος τε, καὶ ἀνάγκη μοι τὸ καλ-
 λίστην ἀποδοῖντα, πάντως ἀπε-
 λείπειν ἡ γὰρ εἰσοί. διὰ ταῦτα
 μὲ αὐτὸς καὶ ὀππότερος ὑμῶν δι-
 χαστής. ὁ δ' ἰσχυρὸς αὐτὸς ὁ φεῦξ,
 ἐφ' οἷον ἀπτο, βασιλικὸς μὲν
 ὄν, καὶ Γανυμήδους τέττε
 ξυγγενὴς. πᾶλλα δ' ἀφελὴς, καὶ
 ὀρεῖς, καὶ αὖ τις αὐτὸν ἀπα-
 ξιώσκει τοιαύτης θῆρας. Αφρο-
 διτὴ μὲν ὁ Ζεῦ, εἰ καὶ τὸ μῶ
 μοι αὐτὸν ἐπισήσεις ἡμῖν
 διχαστήν, θαρσύνετα βαδίζεμαι
 πρὸς πλὴν ἐπίδειξιν. τί γὰρ αὖ
 καὶ μοι μῶσαιτό μου; καὶ δ' ὁ καὶ
 ταῦτα ἀφίσκειν τὸν αὐτῶν
 πόν. Ηρα. καὶ ἡμεῖς ὁ Αφρο-
 διτὴ δεδιμένον, καὶ αὖ ὁ Ἀρης
 ὁ σοὶ ἐπιδραπῇ πλὴν διαταῖς.
 ἀλλὰ δεχόμεθα καὶ τῶτον, ἅστις
 αὖ ἡ, τὴν Πάειν. Ζ. ἡ καὶ σοὶ ταῦ-
 mus & hunc Parim, quisquis

dem ipse formosus es, & re-
 rum amatoriarum doctus,
 sententiam ferre inter Deas,
 quænam illarum sit formo-
 sissima. Certaminis autem
 præmium, ea quæ vicerit, po-
 tum accipiat. Porro tem-
 pus iam est ut & ipsæ ad Iu-
 dicem abeat. Ego verò ar-
 bitrium reijcio ut qui vos ex
 æquo amem: ac si modò fie-
 ri posset, vos omnes libenter
 victrices viderem: in primis
 cum necesse sit, eum qui pul-
 chritudinis præmium vni
 adiudicabit, in plurium odi-
 um omnino incutere. Qua-
 re equidem ipse vobis ido-
 neus iudex non sum. Verùm
 Phrygius ille adolescens, ad
 quem proficiscimini, regia
 quidem stirpe est prognatus,
 & Ganymedis huiusce con-
 sanguineus. Cæterum sim-
 plex est & montanus: neque
 quisquam illum hac cogni-
 tione indignum meritò pu-
 tauerit. Ven. Ego equidem
 Iupiter, etiam si Momum
 ipsum præstituas nobis Iu-
 dicem, præsentī animo itura
 sum, ad documentum mei
 præbendum: quid enim in
 me ille reprehenderit? Sed
 etiam hisce hominem place-
 re oportet. Iun. Neque nos,
 Venus, timemus quicquam,
 non si isti tuo Marti arbitri-
 um permittatur. Sed recipi-
 is fuerit. Iup. Num tibi etī-

τα ὧ δούματες συνδουκεῖς; τί φής;
 ἀποσπῆναι, καὶ ἐρυθρεῖς; ἐστὶ μὲν
 ἔδδον τὸ αἰδέσθαι γε τὰ τοιαῦ-
 τα, ὑμῶν δὲ παρδόνων. ἐπινεύεις
 δὲ ὁμῶς. ἅπτε ἔν. καὶ ὅπως A
 μὴ χαλεπὴν ᾖ τῷ δικαστῇ αἰ-
 νητικημῶμαι, μὴ δὲ κακὸν ἐν-
 τεύχῃδε τῷ νεανίσκῳ. ἔ γδ
 οἶόν τε ἐπίσης εἶναι χαλὰς πά-
 σας. Εξ. περιώμην ἐνδύ B
 δὲ Φρυγίας, ἐγὼ μὲν ἡ γού-
 μνος, ὑμεῖς δὲ μὴ βραδέως
 ἐκολουθεῖτέ μοι. καὶ παρρίτε,
 οἶδα ἐγὼ δὲ Πάειν, νεανίας ὅτι
 χαλός, καὶ τὰλλα ἐρωπικός, καὶ C
 τὰ τοιαῦτα κείνῳ ἰκανώτα-
 τος, ἐκ αὐτοῦ κείνος δικάσειε χα-
 κῶς. Αφρ. τὸ το μὲν ἅπαν ἀγα-
 θόν, καὶ πρὸς ἐμὲ λέγεις τὸ,
 δίκαιον ἡμῖν εἶναι δὲ δικαστῆν.
 πότερα δὲ, ἄγαμός ὅστις ἔστος, D
 ἢ καὶ γυνὴ τις αὐτῷ συνίστη;
 Ερ. ἔ παρτελῶς ἄγαμός ὅστις ὧ
 Αφρ. δῖτη. Αφρ. πῶς λέγεις;
 Ερ. δοκεῖ τις αὐτῷ συνοικεῖν
 Ἰδαία γυνή, ἰκανὴ μὲν, ἄ- E
 γροίκος δὲ, καὶ δεινῶς ὄρειος.
 ὅμῳ ἔ σφόδρα πρὸς ἔχειν
 αὐτῇ ὅτι. πῶς δὲ ἔν ἐνεκα
 ταῦτα ἐρωτᾷς; Αφρ. ἄλλως
 ἡρώμην. Αδρ. παρ. πρὸς βένους
 ὧ ἔστος, ἰδίᾳ ταύτῃ κοι-
 malè legationem obis, qui

am, filia, hæc probantur
 Quid ais? auertis te, & cru-
 bescis? Vobis quidem vir-
 ginibus proprium ad talia
 verecundari: sed tamen an-
 nuis. Abite igitur, ac videre
 quæcunque victæ fueritis,
 ne Iudici fiat infensio res,
 nec adolescentulo mali quic-
 quam inferatis. Neque enim
 fieri potest, ut æqualiter
 omnes formosæ sitis. Merc.
 Procedamus ergo rectà ver-
 sus Phrygiam: ac ego quidem
 præibo: vos autem non len-
 te sequimini me, & bono a-
 nimo este. Noui ego Pari-
 dem hunc: adolescens est
 formosus: cæterum amoris
 deditus, & ad talia discer-
 tanda maximè idoneus: ne-
 que ille malè iudicauerit. Ven.
 Hoc quidem omne bonum
 est, & de re mea est quod di-
 cis, iustum videlicet esse no-
 bis Iudicem. Vtrum autem
 cælebs hic est, an verò cum
 aliqua muliere consuescit?
 Merc. Non omnino cælebs
 est, Venus. Ven. Quid dicis?
 Merc. Videtur cum eo habi-
 tare quædam mulier Idæa,
 sat quidem formosa, sed ru-
 stica, & vehementer monta-
 na: sed eum ipsi mentem pa-
 rum adhibere constat. Cuius
 autem rei gratia hæc inter-
 rogas? Ven. Hoc temerè
 interrogavi. Min. Heus tu
 cum ista priuatim loqueris.

παλαρμόδιος; Er. εἰδὲν ὃ Ἀ-
 ντιόχου, εἰδὲ καὶ ὑμῶν.
 ὅς ἐστι τοῦ με, εἰ ἀγαθός ὁ Πά-
 ρος ὅστις. Αἰν. ὡς δὴ τί τῶτο
 παλαρμόδιος; Er. καὶ οἱ-
 α. φασὶ δ' ἔν' ὅτι ἄλλως ἐπελ-
 δῶν. καὶ ἔπειτα δὲ πρὸς τοῦ με.
 Αἰν. τί οὖν ἀγαθός ὅστις; Er.
 εἰ δὴ. Αἰν. τί τῶν πολυ-
 μαθῶν ὅστις ἐπιθυμία, καὶ B
 φιλοδοξία τις, ἢ τὸ πᾶν βυκό-
 λος; Er. τὸ μὲν ἀληθὲς καὶ ἐχθρὸν
 λέγει, εἰς ἃ ἐστὶν ὃ καὶ νόον ὄν-
 τα, καὶ τούτων ὀρέγεσθαι τυχεῖν,
 καὶ βέβαιον αὐτῶν C
 εἶναι καὶ πρὸς μάχας. Αφρ. ὁ-
 ρῶ; εἰδὲν ἐγὼ μέφομαι, εἰδὲ
 φρεσὶ καλῶ σοι, τὸ πρὸς ταύ-
 τῃ δὲ λαλεῖν. μεμνημένους
 ὃ καὶ ἐκ Αφρ. δέτης τὰ τοιαῦ- D
 τα. Er. καὶ αὐτὴ χαρὸν τὰ αὐ-
 ταῖς με πρὸς. διὸ μὴ χαλεπῶς
 ἔχει, μὴ δ' οἷα μειονεκτεῖν, εἰ π
 καὶ ταύτῃ κατὰ τὸ ἀπλῶν
 ἐπικεινάνην. ἀλλὰ μεταξὺ
 λόγων ἥδη πολὺ προεῖόντες, E
 ἀπαπαύμενοι τῶν ἀσέβων. καὶ
 χαρὸν καὶ πρὸς Φρυγίαν ἐσ-
 μὲν. ἐγὼ τῶ καὶ πρὸς Ἰδὴν ὁρῶ, καὶ
 τὴ Γάργαραν ὅλον ἀκείως. εἰ
 τῶ μὴ ἀπαπαύμεναι, καὶ αὐτὸν
 ἱμῶν τῶ διακρίνῃ τῶ Πάρι.
 Ησ. ὅπου δὲ ὅστις; ὃ καὶ καμῶ

Merc. Nihil hoc mali, Mi-
 nerua, nec contra vos: sed
 interrogabat me, an adhuc
 cælebs esset Paris. Min. Quid
 hoc ita curiosè sciscitatur?
 Merc. Nescio. Dixit enim
 hoc in mentem temerè sibi
 venisse, nec consultiò inter-
 rogasse me. Min. Quid igitur?
 est-ne cælebs adhuc?
 Merc. Non videtur. Min.
 Numquid aliquo rei bel-
 licæ studio tenetur, atque a-
 mans gloriæ est, an nihil
 aliud quàm bubulcus? Merc.
 Verum non possum dicere:
 sed conjicere licet, cum
 cum sit iuuenis, optare has
 res consequi, ac præci-
 puum in præliis esse velle.
 Ven. Vides? Nihil ego cōque-
 ror, nec crimini verto tibi,
 quod cū hac seorsū loqueris:
 querulorū enim hæc, nō Ve-
 neris. Merc. Etiam hæc cadē
 fermè interrogavit me: quā-
 obrem ne grauitè feras: nec
 partes tuas putes inferiores,
 siquid etiam huic pro sim-
 plicitate mea respondi. Ve-
 rum inter loquendum jam
 multum progressi, stellas e-
 mensi sumus, & propemo-
 dum Phrygiam contingi-
 mus. Ego verò etiam Idam
 video, totūque Gargarum
 exactè: & ni fallor, Paridem
 quoque vestrum iudicem.
 Inn. At ubi est? non enim mi-

φαίνεται. *Ερ.* πύτῃ ᾧ *Ἡρα*,
 πρὸς τὰ λαῖα σκόπει, μὴ πρὸς
 ἄλφῃ τῷ ὄρει. πρὸς δὲ πῶ
 πλευρᾷ, ὅτ' τὸ αὐτὸν καὶ πῶ
 ἀρίστην ὄρας. *Ἡρα.* ὅμ' οὐχ *Α*
 ὄρω πῶ ἀρίστην. *Ερ.* τί φησ;
 οὐχ ὄρας βεῖδ' ἰδ' αὖτ' ἢ ἐμὸν
 οὕτως δάκτυλον ἐκ μέσων τῶν
 περὶ ὧν περιερχόμενα, καὶ πῶ
 ἐκ τοῦ σκοπέλου καταβένοντα, χα-
 λαύεσθαι ἔχοντα, καὶ αἰετὸν *Β*
 τα μὴ πρὸς τὴν διασείδνασθαι
 ἀρίστην; *Ἡ.* ὄρω νῦν, εἰ γε ἐκείνός
 ὄσιν. *Ερ.* ὅμ' ἐκείνός. ἐπειδὴ δὲ
 πλησίον ἐστὶ ἐπὶ τῇ γῆς, εἰδοκῆ,
 κατασάντες, βαδίζοντες, ἵνα μὴ
 διαταράξωμεν αὐτὸν ἀνῶθεν *Ε*
 αἰφάντως καὶ ἀπ' ἁμῶν. *Ἡρα.* εὖ
 λέγεις, καὶ ἔγωγε ποιῶμεν. ἐπεὶ δὲ
 κατεβέβηκαμεν, ὥρα σοι ᾧ *Α*
 φροδίτῃ προσεῖναι, καὶ ἡγεῖσθαι ἡμῶν
 τὸ δὲ σὺ γὰρ ὡς τὸ εἶδος ἡμῶν
 εἰς τὸ χεῖρ, πολλάκις ὡς *Δ*
 λόγος καταβύσσει πρὸς *Α*
 ἄλφῃ. *Αρ.* εὖ σφόδρα ᾧ *Ἡρα* τοῦ-
 τοις ἄρ' ἔσθαι τοῖς σκόμμιστον.
Ερ. ἀλλ' ὅτ' ἐγὼ ὑμῶν ἡγήσομαι. καὶ
 γὰρ αὐτὸς ἐνδιδέτεσθαι τῇ *Ι*
 ἰδῇ, ὅ-
 σπότε ὁ *Ζεὺς* ἦρα τὸ μερικὸν *Ε*
 τοῦ φρυγίου. καὶ πολλάκις δ' εὖ ἐρ-
 ῶντος ὑπὸ ἐκείνῃ καταπεμ-
 φθεῖς εἰς ἐπιτροπὴν τοῦ παιδός.
 καὶ ὁπότε ἦδη ἐν τῷ αἰετῷ ἦν,

hi apparet. *Merc.* Hac ver-
 sum Iuno, ad sinistram respi-
 ce, non ad summum mon-
 tem, sed secundum latus ubi
 antrum, & gregem vides.
Iun. Sed gregem non video.
Merc. Quid ais? an non vi-
 des buculas secundum hunc
 meum digitum, ex medijs
 rupibus progredientes, &
 quendam à scopulo decur-
 rentem, pedum tenentem,
 & prohibentem ne longius
 dispergatur armentum? *Iun.*
 Video nunc tandem, si modò
 ille est. *Merc.* At ille est.
 Quoniam autem prope jam
 sumus, in terram, si videtur,
 demissi, pedibus iter facia-
 mus, ne conturbemus illum,
 supernè ex improvise de-
 uolantes. *Iun.* Rectè dicis,
 atque ita faciamus. Cæte-
 rum posteaquam descendi-
 mus, tuum iam est Venus,
 ut præeas, viamque nobis
 commonstres. Tu enim, ut
 consentaneum est, locorum
 perita es, quippe quæ, ut fa-
 ma est, ad Anchisen sæpe de-
 scenderis. *Ven.* Non ad-
 modum Iuno, grauior tuis
 dictarijs. *Merc.* At igitur
 ego vos ducam. Et enim ipse
 in Ida sum versatus, quando
 Iupiter amabat Phrygium il-
 lum adolescentulum: ac sæ-
 pius huc ab illo missus veni,
 ut puerum observarem.
 Cùmque iam in aquila esset,

ἵπταται πλάμῃ αὐτῷ, καὶ συν-
 ὀνείζον τ' ἔχλον, καὶ εἰ με μί-
 μιμαι, ἀπὸ ταυτησὶ τ' ἐξέσας
 αὐτὴ ἀνέπαυσεν. ὁ μὲν γὰρ τότε
 ἐν γὰρ σείζων σπῆς τὸ ποί-
 μιον, ἔστα πλάμῃος ὃ ὀπίσθῃ A
 αὐτὸς Ζεὺς, κοῦφος μάλα τοῖς
 οὐρῇ πειβαλὼν, καὶ τῷ σῶμα-
 τι τῷ ὀπὶ τῇ κεφαλῇ πᾶσαν
 ἄλκι, ἀνέφερε τ' πᾶν τετα-
 ραμένον, καὶ τῷ βασιλῇ ἀ- B
 παυμένῳ ἐς αὐτὸν ἀποβλέ-
 ποντα, τότε οὖν ἐγὼ τῷ σέργ-
 μα λαβόν, ἀποβέβλῃ καὶ γὰρ αὐ-
 τῷ ὑπὸ τοῦ δέκτος. ἀλλὰ γὰρ ὁ
 διαπύρρος οὐτοσὶ, πηλὸν, ὥστ' C
 ἐρεσέναι μιν αὐτόν. χαίρει ὦ
 βασιλεῖ, Πα. νῆ καὶ σύ γε ὦ νεανί-
 ας, τίς ὃ ὦν δεῦρο ἀφίξαι
 σπῆς ἡμᾶς; ἢ τίνας ταύτας ἀ-
 γοὺς τὰς γυναικας; οὐ γὰρ ὀπιτή-
 θειαι οὐρε πολέιν, οὕτω γε οὐ-
 σαι γαίᾳ. Ερ. ὅτι οὐ γυναικες D
 ἵπταται. Ἡρα γὰρ ὃ ὦ Πάρι, καὶ Ἀθη-
 νῶν, καὶ Ἀρεοδότην ὀρέας, καὶ μὲν
 τ' Ἐρεμνὴν ἀπέστειλεν ὁ Ζεὺς.
 ἀλλὰ πῶς ἔμελλε, καὶ ὠχειᾶς; καὶ
 μὴ δέδιπ. χαίρει πόν γὰρ οὐδέν. E
 καί μιν δέ σε διακρίνῃ ἡμέρῃ τοῦ
 ἔχλου αὐτῶν, ἐπειδὴ γὰρ
 οὐκ ἔχλος τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς
 τὰ ἐρεσπῆ, σοὶ τ' γινώσκῃ ὀπιβέ-
 πον. τοῦ δὲ ἀγῶνος τ' ἀθλὸν εἰση,

simul volabam; unâque for-
 mosum illum subleuabam:
 & si bene memini, ab hac ipsa
 rupe illum in sublime abri-
 puit. Nam hic quidem forte
 tum fistula canebat ad ouile:
 A ipsi autem à tergo deuolans
 Iupiter, circumiectis leuiter
 admodum vnguibus, & ore
 in tiam, quam super capi-
 te habebat, impresso, in altū
 sustulit puerū perturbatū, &
 B ceruice reflexa in ipsum in-
 tuentem. Tum ego fistulam
 sustuli, quam ille præ timo-
 re abiecerat. At enim hic ar-
 biter propè est, itaque com-
 pellentis ipsum. Salue bu-
 bulce. Par. Tu quoque a-
 dolescens: Sed quis es qui ad
 nos huc aduenisti? aut quæ-
 nam hæ mulieres quas ad-
 ducis? non enim ad montes
 incolendos idoneæ videntur,
 formosæ adeò cum sint.
 Merc. At mulieres non sunt.
 Sed Iunonē ὁ Παρι, & Miner-
 uam, & Venerem vides, & me
 Mercurium misit Iupiter.
 Sed quid tremis, & expallef-
 cis? Nihil timeas; nihil hîc
 periculi. Iubet autem te pul-
 chritudinis ipsarum esse iu-
 dicem. Quandoquidem e-
 nim, inquit, & formosus ip-
 sces, & rerum amatoriarum
 doctus, cognitionem hanc
 tibi committo: certaminis
 autem præmium scies,

ἀναγνούς τὸ μῆλον. Αλε. φέρε
 ἴδω τί καὶ βούλεται. ἡ καλή φησι
 λαβέτω. πῶς αὖ οὐκ ὦ δέποτα
 Ἑρμῇ δωρηθεῖν ἐγὼ θνητὸς
 αὐτὸς, καὶ ἀγροίκος ὢν, δικαστὴς
 γινέσθαι παρεδόξε θεῶν, καὶ μεί- A
 ζοντος, ἢ καὶ βουκόλου; τὰ γὰρ τοι-
 αῦτα κείνῳ, τῶν ἀβερῶν μάλ-
 λον, καὶ ἀστικῶν. τὸ δὲ ἐμὸν, αἰ-
 γα μὲν, αἰγὸς ὁποτέρᾳ ἢ καλ-
 λίων, καὶ δάμαλις ἄλλης δα-
 μάλεως, τὰ καὶ ἀνὰ δικάταμι καὶ B
 τῷ τέχνῳ. αὐταὶ δὲ πᾶσαι τὸ
 ὁμοίως καλάι, καὶ ἐκ οἷοι ὅπως
 αὖ τις ἀπὸ τῆς ἐτέρας ἐπὶ τῷ
 ἐτέρᾳ μεταγάρῃ ἢ ὅτι ἀπο-
 σπασίας. οὐ γὰρ ἐστὶ λει ἀφίσταται C
 παρὰ θεῶν. εἰ δὲ ἐνταῦθα ἀπὸ ἀπερείστη
 τοῦ πρῶτον, τὸ τοῦ ἑχεται, καὶ τὸ
 παρὸν ἐπαίρει. καὶ ἐπὶ ἄλλῳ
 μεταβῆ, καὶ κείνο καλὸν ὀρεῖ, καὶ
 παρὰ μὲν, καὶ ὑπὸ τῶν πλε- D
 οντων παρελαμβάνεται. καὶ ὁ
 λως περικέχυται μοι τὸ κάλ-
 λος αὐτῶν, καὶ ὅλον περικέλη-
 φέ με. καὶ ἀχθομαι, ὅτι μὴ καὶ
 αὐτὸς ὡς ὁ ἄλλος ὅλῳ βέ-
 πτειν δυνάμην τῷ σώματι. δοκῶ E
 εἰ αὖ μοι καλῶς δικάται, πά-
 σαις ἀποδούς τὸ μῆλον. καὶ γὰρ
 αὐτὸ καὶ τὸδε ταύτῳ μὲν εἶναι
 συμβέβηκε, τῷ Διὸς ἀδελφῷ,
 καὶ γυναικί. ταύτης δὲ, θυγατέ-

lecto hoc pomo. *Par.*
 Cedo, ut videam quid sibi
 velit. *Pulchra*, inquit, ca-
 riat. Quo pacto igitur po-
 tero, ὁ here Mercuri, mor-
 talis cum sim ac rusticus, iu-
 dex esse tam mirandi specta-
 culi, atque adeo maioris,
 quam pro bubulci captu?
 Nam causas huiusmodi dis-
 ceptare, delicatorem magis
 est, & urbanorum. Quod
 verò ad me attinet, utra ca-
 pella sit altera formosior, &
 iuuenca alia iuuenca, for-
 sitan ex arte iudicare pos-
 sim. Hæ autem & omnes si-
 militer pulchræ sunt, & non
 video quo pacto aliquis ab
 una ad aliam transferendo
 aspectum auellere queat.
 Nolit enim facilè abstinere,
 sed cui se primùm applicue-
 rit, ei inhaeret, quodque
 præsens est, laudat: tum si
 ad aliud transierit, id quoque
 formosum videt, & immo-
 ratur semperque à propio-
 ribus capitur. Et in summa,
 ipsarum pulchritudo mihi
 est circumfusa, totumque
 me complexa tenet: ac doleo,
 quod non & ipse, quemad-
 modum Argus ille, toto cor-
 pore videre possum. Videor
 autem mihi bene iudicasse, si
 pomum hoc omnibus red-
 didero. Ad hæc etiam acce-
 dit illud, quod hæc quidem
 Iouis soror & coniux est: illæ

ρες. πῶς οὐκ ἔχασται καὶ
 ἴσως ἢ κρίσις; Ερ. ὡς οἶδα.
 πλὴν οὐχ οἷόν τε ἀναδιῶμαι
 παρὰ τῷ Διὶ κεκελευσμένον.
 Αλ. ἐν τῷτῳ ὃ Ερμῆ περὶ
 αὐτὰς, μὴ χαλεπῶς ἔ-
 χει μοι ταῖς δύο ταῖς νεγυμ-
 νῶας, ἀλλὰ μόνον τῶν
 ὀδυνῶν ἠγείσθαι τὴν δια-
 μαρτίαν. Ερ. οὕτω φασι ποιή-
 σαι. ἄρα δέ σοι ἤδη περὶ
 τὴν τὴν κρίσιν. Αλ. πειρα-
 σάμεθα. τί γὰρ αὖ καὶ πάθου-
 ρς; ἐκείνο δὲ παρῶτον εἰδέναι
 βούλομαι, πότερα ἔξαρκέσει
 σωτηρία αὐταῖς ὡς ἔχουσιν, ἢ καὶ
 ἀποδύσαι θέσσι παρὰ τὸ ἀ-
 κέρει τ' ἐξέτασθαι; Ερ. τῷτο
 μὲν οὐκ αὖ εἴη τῷ δικαστῇ, καὶ
 πρὸς αὐτὴν ὅπῃ καὶ θέλεις.
 Πα. ὅπῃ καὶ θέλω; γυμνὰς
 ἰδέναι βούλομαι. Ερ. ἀπὸδύτε
 ὅαυται. σύ δ' ἐπισκόπει. ἐγὼ δ'
 ἀπεγράφην. Αφρο. καλῶς
 ὃ Πάει, καὶ παρῶτι γὰρ ἀπο-
 δύσθαι, ὅπως μάθης ὅτι μὴ
 μῶτα ἔχου ταῖς ὡλένας λευκάς,
 μὴ δὲ τῷ βοῶντι εἶναι, μέγα
 φρεσὶν. ἐπίσης δέ εἰμι πᾶσα,
 καὶ ὁμοίως χαλκή. Αδ. μὴ
 φρεσὶν αὐτῶν ἀποδύσθαι ὃ
 Πάει, ἀρὶν αὖ τ' ἐκείνῃ ἀποδύ-
 σαι. φαρμακὺς γὰρ ὅστις, μὴ σε

verò filia. Quomodo igitur
 non difficile sic fuerit iudi-
 cium? Merc. Nescio: nisi
 quod Iouis imperium non
 licet detrectare. Par. Vnum
 igitur hoc Mercuri, persua-
 de ipsis, ne succenseant mihi
 duæ illæ reliquæ, quæcun-
 que victæ fuerint: sed quic-
 quid peccatum videbitur, id
 solis oculis impudent. Merc.
 Ita se facturas aiunt: iam
 verò tempus est, ut iudicium
 expedias. Par. Periculum
 faciemus, quid enim agam?
 Cæterum illud primum scire
 velim, utrum sat erit ipsas ut
 se habent spectare, an verò
 opus erit ut se exuant quod
 diligentius res examinari
 possit. Merc. Hoc tuum
 est ut pote Iudicis imperare
 ut sint quomodocunque vo-
 les. Par. Quomodocunque
 velim? nudas videre volo.
 Merc. Heus, vos exuite.
 Tu verò inspicere eas, ego
 interim avertam faciem. Ven.
 Rectè Pari. Atque prima cer-
 tē exuam me: ut noris, quod
 non solum candidos habeam
 lacertos, nec ob oculos ma-
 gnos & decōros superbiam,
 sed æqualiter tota & similiter
 sum formosa. Min. Ne prius
 ipsam, Pari, exueris, quàm
 cestum deposuerit: (Est enim
 incantatrix) ne te per illum
 præstigijs circumueniat. At-

καταρνητεύσει δ' αὐτῆς, καί ποιε
 ἔχρην μινδ' ἔγω κεκαλλωπι-
 σμένην παρῆναι, μινδὲ τοσούτα
 ἐντεβιμύμην χροῖματα, κα-
 δάσθω ὡς ἀληθῶς ἐταῖράν τινα, A
 ἀλλὰ γυμνὸν τὸ κάλλος ἐπιδει-
 κνύειν. Πα. εὖ λέγουσι τὸ περὶ
 τῆς κερῆς. καὶ ἀπόθεν. Αφρ. πού-
 οὐχὶ καὶ σὺ Ἀθηναίᾳ τῶν κόρυ-
 ἀφελῶσα, ψιλῶ τῶν κεφαλῶν B
 ἐπιδεικνύεις, ὅτι ἐπισείεις τῇ
 λείῳ, καὶ τῇ δικαστὴν φοβεῖς;
 ἢ δέ τις μὴ σοι ἐλέγχεται τὸ
 γλαυκὸν τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ τῷ
 φοβεῖ βλεπόμενον; Ἀθ. ἰδοὺ C
 σοι ἡ κόρυς αὐτῆς ἀφ' ἧς. Αφρ.
 ἰδοὺ σοι καὶ ὁ κερῆς. Ηρα. ὅτι
 ἀποδιδώμεθα. Πα. ὦ Ζεῦ τε-
 ράστει τῇ θεῇ, τῷ γένει, τῇ
 ἡδονῇ, οἷα μὲν ἡ παρθένα, ὡς D
 βασιλικὴν αὐτῇ καὶ σεμνὴν
 ἀπολάμπει, καὶ ἀληθῶς ἀξίον
 τῷ Διὶ. ὅρα ὅτι ἡδέως. καὶ
 γλαφυρὴν π, καὶ περὶ τῶν
 ἐμειδίαν. ὅτι ἡδὴ μὲν ἄλλοις
 ἔχω τῇ εὐδαίμονι. εἰδοκῆ ὅτι,
 καὶ ἰδίᾳ καὶ ἐκείνην ἐπιδεί- E
 νούλομαι, ὡς νῦν γε ἀμφίβολός
 εἰμι, καὶ ἡ οἶδα πρὸς ὅ, π καὶ
 ἀποβλέψω, πάντῃ τὰς ὀφθαλμοῖς
 περιεσπώμενος. Αφρ. ἔγω ποιε-
 μιν. Πα. ἄπτε οὖν αἱ δύο.
 σὺ δ' ὦ Ηρα περίμενε. Ηρα.

qui oportebat ipsam, neque
 tam studiosè ornatam, neque
 tot coloribus fucatā adesse,
 perinde atque aliquam verè
 meretricem : sed nudam for-
 mam exhibere spectandam.
 Par. Rectè sanè admonent
 de cesto : etiam depone.
 Ven. Cur non igitur & tu
 Minerva galea deposita, nu-
 dum caput exhibes spectan-
 dum, sed conum concutis, &
 judicem deterres? An vere-
 ris ne tibi obijciat cæruleum
 illum oculorum colorem,
 qui nihil metuendi præ se
 ferendo aspicitur? Minerva.
 Ecce tibi galea hæc est
 ablata. Ven. Ecce tibi & ce-
 stus hic. Iun. Sed exuamur.
 Par. O Iupiter prodigio-
 rum author, quod spectacu-
 lum? quæ pulcritudo? quæ
 voluptas? qualis hæc virgo?
 ut verò regalis illa, & vene-
 rabilis effulget, adeoque
 verè Ioue digna! Tuetur
 suaue quiddam, blandum-
 que & illecebrosum etiam
 arrisit. Sed iam satis habeo
 felicitatis. Si videtur autè,
 etiam seorsim vnamquamq; F
 inspicere volo : quoniam
 nunc certè ambiguus sum,
 neque satis scio ad quid me
 conferam; visu in omnes
 partes distracto. Ven. Sic
 faciamus. Par. Abite igitur
 vos duæ. Tu verò Iuno
 hic mane. Iun. Maneo: ac

πειρώω. καὶ παιδάν με ἀκρε-
βῶς ἰδὼς, ὥρα σοι καὶ τῶλλα ἡ-
δὴ σκοπεῖν, εἰ καὶ ἄ σοι τὰ δῶρα
τ' ἵκνῃς τ' εὐκῆς. ἢν γὰρ με ὦ
Πάρι δικάσῃς εἶναι καλῶν, ἀ-
πάτης ἔσῃ τ' Ἀσίας δεσπότης. A
Πα. ἐκ ἐπὶ δώρις μὲν τὰ ἡμέ-
τερα, πλὴν δ' ἡ ἀπιδι. περὶ ἀ-
ξέται γ' ὁ αὐτὸρ αὖ δικάσῃ, σὺ δ'
περὶ σοὶ Ἀθηνᾶ. Αθ. παρέστη-
ξέ σοι. κατὰ ἢν με ὦ Πάρι
δικάσῃς καλὴν, οὐ ποτε ἡ πῶν
ἀπιδι ἐν μάχῃς, ἡ δ' αἰεὶ κρατῶν.
πλεμπὴν γὰρ σε, καὶ νικηφό-
ρον ἀπεργάσασθαι. Πα. οὐδὲν
Ἀθηνᾶ δεῖ μοι πλέμου, καὶ μα-
χῆς. ἀρήκῃ γ' ὡς ὅρας παρῶν. C
πύχρ' ἢ Φρυγίαν τε καὶ Λυδίαν, καὶ
ἀπολέμντος ἡμῶν ἢ τ' πατρὸς
αἰετ'. θάρρει δέ. οὐ μειονεκτί-
σῃς γ', καὶ μὴ ἐπὶ δώρις δι-
κάζομαι. ἀλλ' ἐνδοθι ἡδὴ, καὶ D
ἐπὶ θεῶν τῶν κόρυ. ἰκανῶς γ'
εἶδον, τῶν Ἀφροδίτῃ παθεῖ-
ναι χαρῆς. Αφρ. ὑμῖν σοι
ἐγὼ πλησίον. καὶ σκόπει καθ'
εἰ ἀκρεβῶς, μηδὲν παρὰ βέβαιον,
ἡ δ' ἐνδιαβέβαιον ἐκείνου τ' με E
ἰδῶ. εἰ δ' ἐξέρχῃς ὦ καλῆ, καὶ
πάρε με ἀκούσον. ἐγὼ γ' ὅτι πᾶ-
λαι ἐρώσά σε νέον ὄντα, καὶ
καλὸν, ὅτε τὸν ἐλπίδα. εἰ πῶτα
ἔπερῃ ἢ Φρυγία βέβαιον, μακά-

posteaquā me diligēter inspe-
xeris: alia iam spectandi tibi
tēpus erit, num pulchra tibi
proposita meēvictoriē dona.
Nā si me, Pari, formosioremi
esse iudicaueris, totius Asiae
eris dominus. Par. At nō do-
nis res nostrę gerūtur. Sed abi-
mox enim agetur, quicquid
æquū videbitur. Tu verò ac-
cede Minerua. Min. Adsum
tibi. Quod si me Pari, formo-
siorē esse iudicaueris, nūquā
victus, sed semper victor ex
pugna abibis: bellatorē enim
te, & victoriarū compotē ef-
ficiam. Par. Nihil, Minerua,
opus est mihi bello, & pu-
gnis. Pax enim, vt vides, in
pręsentia tenet Phrygiam, ac
Lydiā, & ab hostibus quietū
est patris imperiū. Sed tamen
confide, neq; enim cō minus
feres, tametsi ob mūnera iu-
diciū nō feramus. Sed induc
te iam, galeāmq; impone, sa-
tis enim te inspexi. At nunc
Venerem adesse tempus est.
Ven. En prope te sum. &
contemplare sigillatim v-
numquodque diligenter,
nihil prætercurrendo, sed
singulis membris immoran-
do. Si placet autem, ὁ for-
mosē hæc mea dicta accipe:
ego enim iamdudum in-
tuens te iuuenem & formo-
sum, qualem nescio an ul-
lum alium Phrygia nutri-
at: beatum quidem te ob

εἶω μὲν τῷ κάλλει, αἰπῶμαι δὲ
 τὸ μὴ ἀπολιπόντα τὸν σκοπέ-
 λην, καὶ παντασὶ τὰς πέδας,
 κατ' ἄστυ ζῆν, ἀλλὰ διατθεί-
 ρειν τὸ κάλλος ἐν ἐρημίᾳ. τί μὲν A
 γὰρ σὺ ἀπολαύσεις τῶ ὄρων; τί
 δ' αὖ ἀπόναινο τῶ σὺ κάλλει
 αἰ βόες; ἔπειτα δὲ ἥδη σοι γεγα-
 μικέναι, μὴ μόντοι ἀρχεικόν
 πνα, καὶ χροῖπν, οἷαι κτ' τῶ B
 Ἰδην αἰ γυναικες, ἀλλὰ πνα
 ἐκ τῆ Ελλάδος, ἢ Αργῶν, ἢ
 ἐκ Κορίνθου, ἢ Λακωνίαν, οἷα
 ἔσθ' ἢ Ελένη ὄν, ἢ ἑα, καὶ καλὴ,
 καὶ κατ' οὐδὲν ἐλάττω ἐμῷ.
 καὶ τὸ δὴ μέγιστον, ἐρωτικὴ. C
 ἐκείνη γὰρ εἰ καὶ μόνον θεάσαι-
 τὸ σε, οἷα ἐγὼ, πάντα ἀπολι-
 πῶσα, καὶ παρὰ χροῖσιν αὐτῶν
 ἐκδοτον, ἔσεται, καὶ συνοικί-
 σαι. πάντως δὲ καὶ σὺ ἀκήκοας D
 τι περὶ αὐτῆς. Παρ. οὐδὲν ὦ
 Αφροδίτη. τῶ δὲ ἡδύως αὖ
 ἀκούσαιμί σου, τὰ πάντα διη-
 γουρήσεις. Αφρο. αὕτη θυγά-
 τηρ μὲν ὄντι Λήδας, ἐκείνης δὲ
 καλῆς. ἐπ' ἣν ὁ Ζεὺς κατέπεν, E
 κύκρος γυνώμενος. Παρ. πῶς
 δὲ τις τῶ ὄψιν; Αφρο. λευκὴ
 μὲν. οἷαν εἶκος ἐκ κύκνου γε-
 γνημῆς. ἀπαλὴ δὲ, ὥς ἐν ὡ
 ῥαφείσιν. γυμναὶ τὰ πολλὰ, καὶ
 παλαιστῆς. καὶ οὕτω δὲ τι πε-

pulchritudinem prædico, sed
 reprehendo quod relictis
 hisce rupibus & saxis, in
 vrbe non viuis, sed pulchri-
 tudinem hanc in solitudine
 labefactas. Quid enim com-
 moditu ex montibus, quid
 ex tua pulchritudine emolu-
 menti boues capiant? Dece-
 bat autem te iam vxorem
 duxisse non utique rusticam
 aliquam & indigenam, qua-
 les in Ida sunt mulieres, sed
 ex Græcia aliquam, aut Ar-
 giuam, aut Corinthiam, aut
 Lacænam, qualis est Helena
 illa iuuenis, & formosa, nec
 me vlla in re inferior, &
 quod maximum est, amori
 quoque dedita: illa enim si
 vel solùm te aspexerit, sciscio
 relictis omnibus, seque ceu
 in deditiōnem tradita, seque-
 tur, tecumque habitabit:
 omnino & tu de ipsa non-
 nihil audisti. Par. Nihil
 Venus. Nunc autem omnia
 libenter audiero, quæ de ip-
 sa narrabis. Ven. Hæc filia est
 formosæ illius Leda, ad quā
 in cygnum conuersus Iupi-
 ter deuolauit. Par. Qualis
 verò est aspectu? Ven. Can-
 dida, qualem è cygno pro-
 gnatam par est esse: tenera,
 ut quæ in ouo nutrita fuerit,
 plerumque exercens sese, &
 rei palæstricæ dedita. Quæ
 tanto studio passim expeti-
 tur, ut & bellum ipsius causa

εἰσπύδατος, ὥς τε καὶ πόλεμον
ἀμφ' αὐτῇ ἡγήσατο, τῷ Θησέως
ἔδρετο ἐπὶ ἀρπάσαντος. οὐ μὲν,
ἢ ἐπιδόωρ εἰς ἀχιμνὸν κα-
τήν, πάντες οἱ ἀρίστοι τῶν ἀ-
χαιῶν ἐπὶ τῷ μηνησίαν ἀπὴν-
τησαν. ὅσσοι δὲ καὶ Μενέλαος
τῷ Πελοπιδῶν ἡγήσας, εἰ δὲ θέ-
λεις, ἐγὼ σοι καταπαράξομαι
τὸ γάμον. Πα. πῶς οἷός; ἢ ἢ
ἡρακλεΐδης; Αφρ. νέος εἶ-
σι, καὶ ἀρχαῖος. ἐγὼ δὲ οἶδ' ὡς
ἤν τὰ τοιαῦτα δρᾶν. Πα.
πῶς; ἐθέλω γὰρ καὶ αὐτὸς εἰ-
δεῖναι. Αφρ. σὺ μὲν ἀποδη-
μίσεις ἐπὶ θεῶν δὲ ἢ Ἑλλάδος.
καὶ πιδαν ἀφίκη εἰς τὴν Λα-
κεδαίμονα, ὅψεται σε ἡ Ἑλένη.
τοῦτ' εἶπεν ὁ, ἐμὸν αὖ εἰν τὸ ἔρ-
ω, ὅπως ἐραδίησινταί σου, καὶ
ἀκολουθήσει. Πα. τίτ' αὐτὸ
καὶ ἄπιστον εἶναι μοι δοκεῖ, τὸ
ἀπολιτῆσθαι τὴν ἀνδρα, ἐθέλη-
σαι βαρβαρῶ καὶ ξένῳ συνεκ-
πλεῖν. Αφρ. θάρρ' αὖτις
γὰρ ἔκκα. πάντε γὰρ μοι ἐσὼν
δύο καλῶ, ἱμέρες, καὶ ἔρω.
τύττω σοι παραδώσω ἡγεμόνε
ἢ ὅδ' ἔφηρησεν ὁ μὲν ἔως,
ὡς παρελθὼν εἰς αὐτὴν, ἀναγ-
χάσει τὴν γυναῖκα ἐρᾶν. ὁ δὲ
ἱμέρες, αὖτις σοι περὶ χυθεῖς, ὅ-
τι ὅσσοι ἐσὶν, ἱμερτόντε θήσει, καὶ ἐράσμιον. καὶ αὐτὴ δὲ συμπαρεστέ-

susceptum fuerit, cum The-
scus illam nondum nubilem
rapuisset. Postea verò cum
jam ad florem ætatis perue-
nisset, Græcorum præstan-
tissimi quique ad petendas
illius nuptias se contulerunt.
Sed Menelaus ex Pelopida-
rum genere oriundus, reli-
quis est antepositus: si tamen
velis, has nuptias tibi confi-
ciam. Par. Quid dicis? iam-
ne nuptæ? Ven. Iuuenis es
adhuc, & rusticus. Ego verò
nouī quo pacto talia perfici-
antur. Par. Quomodo? vo-
lo enim & ipse scire. Ven. Tu
quidem ad pellustrandā Græ-
ciam proficisceris, atq; ubi
Lacedæmona peruenieris,
Helena te videbit. Postea
meum erit efficere, ut tui a-
more capiatur, τεque sequa-
tur. Par. Hoc ipsum etiam
incredibile esse mihi videtur,
ut illa relicto coniuge, cum
barbaro & peregrino homi-
mine velit ē patria nauigare.
Ven. Bono hac de causa esto
animo. Duo enim mihi sunt
formosi liberi, Amabilitas &
Cupido: hos tibi tradam, ut
sint itineris duces. Ac Cupi-
do quidem totus in illam in-
gressus, mulierem amare co-
get. Tibi verò circumfusa A-
mabilitas, id quod ipsa est,
expetibilem te reddet, & a-

καὶ αὐτὴ δὲ συμπαρεστέ-

δεήσομαι ἢ τῶν χαίρων ἀκο-
 λυθεῖν. ἀπαντες αὐτῷ ἀνα-
 πείσομεν. Πα. ὅπως μὴ τάχα
 χαρήσῃ, ἀδελφὸν ᾧ Ἀφροδίτῃ.
 πλὴν ἔρω γὰρ ἡδὴ τῇ Ἑλένῃ. ἢ
 ἔκ οἱ δὴ ὅπως καὶ ὁρᾷ αὐτῷ
 οἶμαι. καὶ πλέω εὐδὸν τῇ Ἑλ-
 λάδος, καὶ τῇ Σπάρτῃ ἐπιδη-
 μῶ, καὶ ἐπαίξω ἔχων τὴν
 γυναικα, καὶ ἀχθομαι, ὅππῃ μὴ
 πάντα ταῦτα ἡδὴ ποῖω. Ἀφρ. B
 μὴ πρῶτερον ἔρω δὴς ᾧ Πάρι,
 ὥστε ἔμὲ τὴν περιμήστριαν, καὶ
 νυμφαγωγὸν, αἰνέφατον τῇ
 κρίσει. ὥστε γὰρ καὶ νικη-
 φύρον ὑμῖν συμπαρεῖναι, καὶ
 ἐκράζεν ἅμα καὶ τοὺς γάμοις, C
 καὶ τὰ ἐπὶ νίκῃ. πάντα γὰρ ἐνε-
 σί σοι, τῇ ἔρωτα, τὸ κάλλος, τῇ
 γάμον τούτου τῷ μήλει ὡρία-
 δος. Πα. δεῖδεκα μὴ μου ἀμε-
 λήσεις μὲν τὴν κρίσιν. Ἀφρ.
 βέλεις ἐπομόσσομαι; Πα. μὴ δα- D
 μῶς, ἀλλ' ἐπὶ πόρου πάλιν. Ἀφρ.
 ὑποχρῆμαι δὴ σοι τὴν Ἑλένην
 πρὸς ἀδύστην γυναικα, καὶ ἀ-
 κολουθήσῃν με εὖ αὐτῷ, καὶ
 ἀφίξεται παρ' ὑμᾶς εἰς τὴν
 Ἰλίον. καὶ αὐτὴ παρέσομαι, E
 καὶ συμπορεύω τὰ πάντα.
 Πα. καὶ τὸν ἔρωτα, καὶ τῇ
 ἡμέρῃ, καὶ τὰς χάριτας ἄξεις;

mabilem. Ipsa etiam vna
 præsens, Gratias rogabo
 ut se comites præbeant: om-
 nes ipsam ad hoc quod vo-
 lumus, impellemus. Par.
 Quomodo fortassis hoc
 procedet, Venus, incertum
 est. Verumtamen amo jam
 Helenam, & nescio quo pa-
 cto etiam videre ipsam mihi
 videor, & Græciam versus
 nduigo, & in Sparta pere-
 grinor, cumque vxore re-
 uertor, & doleo quod non
 omnia hæc jam nunc facio.
 Ven. Ne prius amaueris Pari,
 quam pronubam me, & nu-
 ptiarum conciliatricem, ju-
 dicio hoc remuneratus fue-
 ris. Decet enim & me victo-
 ria potitam vobis adesse, &
 celebritatem peragere nu-
 ptiarum pariter & victoriæ.
 Omnia enim hæc licet tibi,
 & amorem, & formam, &
 nuptias pomo isto mercari.
 Par. Ac metuo ne me post
 latum iudicium negligas.
 Ven. Vis ut tibi iurem? Par.
 Nequaquam, sed promitte
 denuo. Ven. Promitto igitur
 fore, ut Helenam vxo-
 rem tibi tradam, teque ad
 ipsam proficiscentem comi-
 ter: deinde ut illa Ilium ad
 vos veniat. Atque adeo
 præsens adero, & ad om-
 nia opitulabor. Par. Simul-
 ne & Amorem, & Amabilita-
 tem, & Gratias adduces?

Ἀρετ. Δάφρει. καὶ τὸ πόθον,
καὶ τὸ ὑμῶναιον πρὸς τέτοις
παράφοις. Πά. ὡς ὅτι
πύτος δίδωμι τὸ μῆλον, ὅτι
πύτος λάμβανει.

Ven. Bono sis animo : & De-
siderium, & Hymenæum pre-
terea assumam. Par. Ob
hæc igitur do tibi pomum,
ob hæc accipe.

A

ΑΡΕΩΣ, ΚΑΙ
ΕΡΜΕΥΣ.

MARTIS ET MER-
CVRII.

ΑΡΗΣ.

MARS.

B

ΗΚΟΥΣΑΣ ὦ Ερμῆ οἶα ἡ-
πίλκουν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς
ὑπερηχέ, καὶ ἀπίθανα; ὡς ἔ-
δελύσω, φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐν τῷ ὑ-
περῷ σείρα καθεύδω, ὑμεῖς δὲ
ὡς ἀποκρεμαδέντες, κατα-
παύειν βιάζεσθε με, μάτην πο-
νεῖτε. οὐ γὰρ δὴ καθεύδω. εἰ
τὸ ἐγὼ δελήσωμαι ἀνελκύσαι,
οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν
γῆν ἅμα, καὶ τὴν θάλασσαν
συναρτήσας μετεώρεω. καὶ
πάντα ὅσα καὶ οὐ ἀνήκουσιν. ἐγὼ
δὲ ὅτι μὲν κατὰ τὴν ἀπάτην ἀ-
μύνω, καὶ ἰσχυρότερός εἰμι, ἢ
ἀντιπείλω. ὁ μὲν δὲ τῶν το-
σούτων ὑπερφέρειν ὡς μὴ κατα-
βαρῆσιν αὐτὸν, καὶ τὴν γῆν
καὶ τὴν θάλασσαν περιστά-
λαι, ἢ ἀντιπείλω. Ερ.
ὑπερήκει ὦ Ἀρετ. οὐ γὰρ ἀσφα-
λὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ

Adistin' Mercuri qua-
lia nobis Iupiter sit
minatus, quàm superba,
quàmque absurda? Ego,
inquit, si voluero, cathenam
ex cælo demittam, unde si
vos suspensim me vi detrahere
conemini, luseritis operam;
nunquam enim deorsum
traxeritis. Contrà ego si
velim illam in altum attra-
here, non vos solum, sed
terram, & mare simul sub-
uectum in sublime sustulero.
Ad hæc alia, quæ audire po-
tuisti. At ego, siquidem
cum vno quolibet confera-
tur singulatim, ita præstan-
tiorum eum esse, viribusque
superiorem non negauerim:
sed vnum tam multis ante-
cellere, ut eum pondere ne-
queamus vincere, etiam si
terram & mare nobis ad-
iunxerimus, non crediderim.
Merc. Bona verba Mars. Ne-
que enim talia dicere tutum

καὶ οὐ κακὸν ἀπολαύσωμεν
τῆς φλυαρίας. *Αρης.* οἷς γὰρ
με πρὸς πάντας αὐτὰ ταῦτα εἰ-
πὴν, ἔχῃ δ' πρὸς μόνον σέ, ὃν
ἐχέμεν ἡπιστάμενος; ὃ γὰρ
μάλιστα γελοῖον ἔδειξέ μοι ἀ-
κούοντι μεταξὺ τῶν ἀπειλῆς, ὅτε
αὐτὸν διωαίμεν στανπῶσαι πρὸς
σέ. μέμνημαι γὰρ ἔτι πάλ-
λῃ, ὅποτε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ
Ηρα, καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπαναστά-
τες, ἐπεβούλευσαν ξυνοῦσαι
αὐτὸν λαβόντες, ὡς παιτῆος
ἡμῶν δεδιώς. καὶ ταῦτα θρῆν-
όντας. καὶ εἰ μὴ καὶ ἡ Θέτις
κατελείψασα ἐκάλεσεν αὐτῶν
σύμμαχον Βεράρεων ἑκατόγ-
χειρα ὄντα, καὶ ἐδέδετο
αὐτῶν κεραιῶν, καὶ βροντῇ.
ταῦτα λογιζομένη, ἐπῆρξέ μοι
γελοῖον ἐπὶ τῇ καλλιρρημοσύνῃ
αὐτῇ. *Ερ.* σιῶπα. εὐφηνέμεν.
οὐ γὰρ ἀσφαλὲς οὐδ' σοὶ λήγειν,
οὐδ' ἐμοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα.

est, ne quid forte mali ex
hac petulantia capiamus.
Merc. An verò credis apud
quemlibet hæc dicturum
me? Imò apud te solum id
audeo, quem linguæ conti-
nentis esse novi. Sed quod
mihi maximè ridiculum vi-
debatur, tum quum hæc mi-
nitantem audirem, haud
queam apud te reticere. Et-
enim memini cum non ita
multò ante Neptunus, Iuno
& Minerua, mota aduer-
sus cum seditione, moliren-
tur comprehensum illum
vincire, quantopere formi-
dans in omnem speciem se
verterit, idque cum tres tan-
tum essent. Ac nisi Thetis
miserata, Briareum centi-
manum ad opem ipsius vo-
casset, cum ipso fulmine &
tonitru victus fuisset. Hæc
reputanti mihi succurrebat
Dei magniloquentiam ride-
re. *Merc.* Tace, bona ver-
ba. Neque enim tutum est
ista vel tibi dicere, vel audire
mihi.

ΠΑΝΟΣ, ΚΑΙ
Ερμού.

PANOS ET MER-
CVRII.

ΠΑΝ.

PAN.

Χ Αἶρε ὦ πατήρ Ερμῷ. *Ερ.*
νῆ καὶ σύ με. δηὰ πῶς ἐγώ
σοὶ πατήρ; Πάν. οὐχ ὁ κυλ-

S Alue pater Mercuri. *Merc.*
Salve utique & tu. Sed
quomodo ego sum tuus pa-
ter? *Pan.* Annon es Cyl-

λάτιος Ερμῆς ὦν πυγχαίεις;
 Ερ. καὶ μάλα. πῶς οὐκ υἱὸς
 ἐμὸς εἶ; Παν. μοιχῆδός εἰμι,
 ἔξ ἑρπύτης σοι θυοῦμαι. Ερ.
 τὴ Δία τράζου ἴσως πνὸς μοι-
 χεύσαντος αἶγα. ἐμὸς γὰρ πῶς
 κέρτα ἔχων, καὶ ῥίνα τοιαύ-
 τῳ, καὶ πύγμα λασίον, καὶ
 σέλην δολιχὰ, καὶ τραχιὰ, καὶ
 ἐξὰ ὑπὸ ταῖς πυγῇ; Παν. ὅσα
 αἰ ἀποσκῶλης εἰς ἐμὲ, τὸ σ-
 αῦτε υἱὸν ὧ πάτερ ἐπονείδισον
 ἀποφαίνῃ. μᾶλλον δὲ σεαυτὸν,
 ὅς τοιαῦτα θυγᾶς, καὶ παιδο-
 ποιῆς. ἐγὼ δὲ ἀνάπτος. Ερ.
 τίνα δὲ καὶ φῆς σου μητέρα;
 ἔγωγε ἔλαδον αἶγα μοιχεύτης
 ἔγυγ; Παν. καὶ αἶγα ἐμοίχου-
 σας, ὅς ἀνάρμησον σεαυτὸν
 ἔπειτα ἐν Ἀρχαδίᾳ πῦδα ἐ-
 λυθέραν ἐβιάσθω. τί δακνὸν τὸ
 δάκτυλον ζῆτεῖς, καὶ ἐπιπο-
 λὺ ἀπορεῖς; τῷ Ἰχθεὺς λέγω
 Πηλεόπην. Ερ. ἔτι τί πα-
 ῖδα ἐκείνη αὐτὴ ἐμὲ τρέφω
 σὺ ὁμοῖον ἔτικεν; Παν. αὐτῆς
 ἐκείνης λόγον σοι ἐφῶ. ὅτε γάρ
 με ἔξιπεμπεν ὅπῃ τῷ Ἀρχα-
 δίᾳ, ὧ πᾶν, μήτηρ μὲν σου ἔην
 ἐγὼ εἰμι Πηλεόπῃ ἡ σπαρτιά-
 τις. τὸν πατέρα δὲ γίνωσκε
 δῶν ἔχων Ερμῆν τὸ Μαίᾳ καὶ

lenius ille Mercurius? *Merc.*
 Maximè. Quomodo igitur
 filius meus es? *Pan.* Adulter
 sum, ex amore tibi
 natus. *Merc.* Per Iovem
 hirco forsitan alicuius qui
 capram adulteravit. Nam
 meus quomodo fueris, qui
 & cornua habes, talémque
 nasum, & barbam hirtam, &
 pedes bifidos, hircinósque,
 præterea caudam super na-
 tibus? *Pan.* Quæcunque
 in me conuiciando dicis, ijs
 tuum ipsius filium pater,
 probrosum declaras, imò
 potiùs te ipsum qui eiusmo-
 di generas, talésque liberos
 procreas. Ego verò extra
 culpam sum. *Merc.* Quam
 verò etiam dicis esse tuam
 matrem? Num alicubi ne-
 scius cum capra adulterium
 commisi? *Pan.* Non com-
 misisti adulterium cum ca-
 pra: sed reminiscere num a-
 liquando liberam puellam
 in Arcadia per vim stupraris.
 Quid mordendo digitum,
 quæris, ac diu dubitas? Icarij
 filiam dico Penelopem. *Merc.*
 Quid igitur illi accidit quòd
 pro me, hirco te similem pe-
 perit? *Pan.* Illius ipsius dicta
 tibi referam. Quando enim
 me in Arcadiam ablegabat, ὁ
 puer, inquit, tua quidem
 mater ego sum, Penelope
 Spartana; noris autem te pa-
 trem habere Deum, Mercurium illum Maίᾳ & Iouis

Διός. εἰ δὲ κερασφόρος καὶ
 τραγοσκελής εἴ, μὴ λυπώτω
 σε. ὁπότε γάρ μοι συνῶ ὁ πα-
 τὴρ ὁ σὸς, τρέσω ἑαυτὸν ἀπι-
 χασεν ὡς λάθαι. καὶ διὰ τοῦτο
 ὁμοίος ἀπέβης τῷ βάρῳ. Ερ.
 νὴ Δία μέμνημαι ποίητας π
 ποιῆτον. ἐγὼ γὰρ ὁ ἐπὶ χέλλει
 μέγα φρονῶν, ἐπὶ ἀρχαίους αὐτὸς
 εἶν, σὸς πατὴρ κεκλητόμαι, καὶ
 μέλωτα ὀφλήσω παρὰ πάντιν ἐπὶ B
 τῇ εὐπαιδία; Παν. καὶ μὴν
 ἔχεται γὰρ σὺ πᾶσι. με-
 σικός τε γάρ εἰμι, καὶ σφείζω
 παῖν χαπυρέν. καὶ ὁ Διόνυσος
 ἐδὲν ἐμὲ ἀνὲν ποιεῖν δυνάται, C
 ὅθεν ἐπὶ τῷ ἐγὼ καὶ διασώττω
 πεπαιγμένον με. καὶ ἡγοῦμαι αὐ-
 τῷ τῷ χρεῖ. καὶ τὰ ποιμένα
 ὅ ἐστι διασώζω με ὅποια τῷ Τέ-
 λεαν καὶ ἀνὰ τὸ Παρθένιον ἔχω,
 πάντων ἡδίστη. ἀρχαί δὲ καὶ τῷ Αἰ- D
 καδίας ἀπάσης. περὶ δὲ καὶ
 Αἰθιοπίας συμμάχους, ὥπως
 ἡείκυσσα ἐν Μακεδῶνι, ὥστε καὶ
 ἀριστέον ἡρέθη μοι, τὸ ὑπὸ τῇ
 ἀφροδίτῃ σφάλλειν. ἡ γὰρ
 ἐς Αἰθίαν ἔλθεις, εἴσῃ ὅσον ἐκεί E
 τῷ Πανὸς ὄνομα. Ερ. εἰπὲ δέ
 μοι, γράμματα ὡς Πανὸς ἡδὲ τὸ
 γὰρ οἶμαι καλεῖσθαι σε. Παν. ἔδα-
 μῶς ὡς πᾶσι. ἑρωτικός γάρ εἰμι.
 καὶ ἐκ αὐτῶν ἀπαύταιμι συνῶν

filium. Quod si cornutus es,
 ac pedibus hircinis, ne id æ-
 grè tibi sit. Quando enim
 mecum rem habebat pater
 tuus, hirco se ipsum assimi-
 lauerat, ut lateret: & ob id
 hirco similis euasisti. Merc.
 Per Iouem memini me tale
 quiddam facere. Ego igitur
 ille qui ob formam elato sum
 animo, qui sum adhuc im-
 berbis, tuus pater vocabor, &
 ob egregiam prolem omni-
 um irrisioni obnoxius ero?
 Pan. Atqui pater, non fu-
 turus sum tibi dedecori:
 Musicus enim sum, & fistula
 prorsus stridulum cano. Ni-
 hilque sine me facere potest
 Bacchus: sed socium & con-
 saltatorem me fecit, & cho-
 rum ipsi duco. Quin & ou-
 lia mea si videas, quot & cir-
 cum Tegeam, & per Parthe-
 nium habeo, admodum
 gaudeas. Toti etiam Arcadiæ
 impero. Nuper quoque
 Atheniensibus opem ferens
 ita strenuè in Marathone
 me gessi, ut fortitudinis præ-
 mium retulerim, scilicet
 antrum illud quod est sub
 arce. Quod si igitur Athe-
 nas venerim, cognosces quā-
 tum ibi sit nomen Panos.
 Merc. At dic mihi Pan, iam-
 ne uxorem duxisti? hoc e-
 nim opinor, dicitant te. Pan.
 Nequaquam pater, amori
 enim sum deditus, nec cum

μῖα. Ερ. ταῖς αἰεὶ δαλα-
δὲ ὀπιθάνεις. Παν. σὺ μὲν
αἰσπείεις, ἐγὼ δ', ἡ τῇ τε Ηχοῖ,
καὶ τῇ Πίτυϊ σὺνέμω, καὶ ἀ-
πάσας δ' τὸ Διόνυσον Μαι-
νάσι. καὶ πάντ' ἀπουδάξομαι
ὄφθας αὐτῶν. Ερ. οἶδα ἔν' ὃ,
π' χαλεπὸν ὅ τι κλονεῖς τὰ περ-
τε αὐτῶν μοι; Παν. πρὸς-
πατὴρ ὁ πάτερ. ἡμεῖς δ', ἴδω-
μεν πάντα. Ερ. καὶ προσομι-
μοί, καὶ φιλοφρονεῖ. πατέρα
δ' ὅρα μὴ χαλάρης με, ἀκού-
σιντος γὰρ πρὸς.

una rem habere cōtentus es-
sem. *Merc.* Capras videlicet
inis. *Pan.* Tu quidem cauil-
laris. At ego cum Echone &
Pity, omnibúsque Bacchi
A Mænadibus rem habeo: &
magno studio ab ipsis obser-
uor. *Merc.* Scis igitur, fili,
quid mihi primum petenti,
gratificaturus sis. *Pan.* Impe-
ra, Pater, nos autem hæc vi-
debimus. *Merc.* Et accede ad
me, & me amanter comple-
ctere. Vide autem ne me pa-
trem quoquam audiente ap-
pellaris.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ, ΚΑΙ
Διόνυσου.

APOLLINIS ET
BACCHI.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

APOLLO.

Τῶν ἀνδρῶν ὁμομη-
δῆς ὁ Διόνυσος ἀδελ-
φὸς εἶναι Ερῶτα, καὶ Ερ-
μᾶρον, καὶ Πρίαπον, ἀνο-
μίως ὄντας τὰς μορφάς, καὶ
τὰ ὀπιθάνεματα; ὃ μὲν γὰρ,
πύργος, καὶ τοξότης, καὶ
δύναμις ἡ μάστιγι περικλυ-
τός, ἀπῆλθεν ἀρχῶν. ὃ δὲ
ἦν, καὶ ἡμιάνδρως, καὶ ἀμ-
φίβολος πλὴν ὅτι. καὶ αὖ δια-
κρίσις ἐστ' ἡ ἡβήτης ὅτι, ἔτε
καὶ παρ' ἡμῶν. ὃ δὲ, καὶ πρὸς

UNquid Bacche dix-
imus fratres esse Cu-
pidinem, Hermaphroditum,
& Priapum, cum sint forma
& studijs dissimiles? Ille enim
est omnino formosus & ia-
culator, nec parua potestate
munitus, omnibus imperat.
Hic autem effoeminatus, ac
seminuir, & ambigua facie,
ita ut dignoscere nequeas
sit-ne adolescens, an virgo.
Tertius autem Priapus, eti-
am supra modum virilis est.

τὸ εὐφραπὲς αὐδαικὸς ὁ
Μ

Πείαπος. Διο. μηδὲν θαυ-
 μάσης ὦ Ἀππλον. ἔ γδ ἢ
 Ἀφροδίτη αἰτία τούτε, ἀλλὰ
 οἱ πατέρες, διάφοροι γέννη-
 μήσοι. ὅπου γὰρ ὁμοπάτειροι
 πολλάκις ἐκ μιᾶς γαστρὸς,
 ὃ μὲν, ἄσπον. ἢ δὲ, θήλειαι, ὡσπρ
 ἡμεῖς γίνονται. Ἀπο. ναί. ἀλλ'
 ἡμεῖς ὅμοιοι ἐσμὲν, καὶ τὰ
 αὐτὰ ἐπιτηδευομεν. τοξόται
 γδ ἄμφω. Διο. μέλει μὴ τό-
 ξον, τὰ αὐτὰ ὦ Ἀππλον. ἐκεί-
 να δ', ἔχ' ὅμοια. ὅτι ἢ μὴ Ἀρ-
 τιμις, ξεινοκτονεῖ ἐν Σκύθαις.
 σὺ δ', ἡμαντεύῃ, καὶ ἰᾷ τοὺς κά-
 μνονταί. Ἀπο. οἷς γδ τὴν ἀ-
 δελφικὴν χαίρειν τοῖς Σκύθαις,
 ἢ γὰρ καὶ παρεσκεύασται, λῦσις
 ἑλλην ἀρίστηται ποτε ἐς τὴν
 ταυρικὴν συνεκπλεῖσθαι
 μετ' αὐτῶν, μυσταθιμὴν ταῖς
 σφαγῆς; Διο. εὖ γε ἐκείνη
 ποιεῖται. ὁ μὴ γάρ τοι Πεία-
 πος, γελοῖον γάρ τι σοι διηγῶ-
 σμαι, περὶ τοῦ ἐν Λαμψάκῳ
 θηρόμενος, ἐγὼ μὴ παρῆεν τῇ
 πόλει. ὁ δὲ, ὑποδεξάμενός με,
 καὶ ξενίσας παρ' αὐτῶν, ἐπειδὴ
 ἀνέπαυσάμεθα ἐν τῇ συμπο-
 σίῳ ἱκανῶς ὑπεβρεβρεγμένοι,
 κατ' αὐτὰς που μέγας νύκτας
 ἐπαύσας ὁ γενναῖος, αἰδῶμαι
 δ' λέγειν. Ἀπο. ἐπίερα σε;

Bac. Ne miferis Apollonem
 non enim huius rei causa
 est Venus, sed patres qui di-
 versi fuere: quandoquidem
 & ij qui eodem patre, eadē-
 demque matre nascuntur, se-
 A penumero alius mas, alius
 foemina, quemadmodum &
 vos nascuntur. Apo. Ita sanē.
 Sed nos similes sumus, ijs-
 demque studijs tenemur: sa-
 gittarij enim ambo sumus.
 Bac. Quantum ad arcum at-
 tinet, eadem exercetis, A-
 pollo: sed similia non sunt
 illa: quòd Diana hospites
 maectat apud Scythas: tu
 verò vaticinaris, & agrotan-
 tibus mederis. Apo. An tu
 putas sororem delectari
 Scythis: quæ quidem se ad-
 ornauit, siquis Græcus al-
 liquando in Tauricam adue-
 nerit, ut cum eo inde enauig-
 get, perosa maectationes illas?
 Bac. Rectè sanē illa. Sed
 hic Priapus (ridiculum enim
 quiddam narrabo tibi, quod
 cum Lamplaci nuper essem,
 mihi accidit) Ego quidem
 ad urbem accesseram: ille
 verò me hospitio apud se ex-
 ceptum, postquam quieti
 nos dedimus, in conuiuio
 abundè poti, circa mediam
 propè noctem exurgens ille
 generosus: sed pudet dicere.
 Apo. Sollicitauit-ne te? Bac. Ta-
 le quid est Apo. Tu verò quid
 Διο. ποιῶν ὄν. Apo. σὺ δ' ὦ

ἄλλος πάντα ; Διο. πῶς γὰρ ἄλλος, ἢ ἐλάσσων ; Απο. εὖ γε, τὸ μὴ χαλεπῶς, μὴ δ' ἀγείως. συγγενὲς γὰρ οἱ καλὸν σε εἶπε ἐπίβρα. Διο. τούτου μὲν ἄλλος ἐστὶν ὁ πῶς σὲ αὐτὸς Απολ-
λωνεῖς γὰρ πείρασεν. χαλὸς γὰρ ἐλάττωσεν, ὡς καὶ ἡφον-
τασσι τὸ Πείραπον ἐπιχει-
ρήσει. Απο. ὅμως ἐπὶ χειρὶ-
B σι καὶ Διόνυσος. ἔχω γὰρ μὲν
τὸν καὶ τὸν ἄλλον.

ad hæc ? Bac. Quid aliud, quàm risi ? Ar. Rectè sanè, quòd nec acerbè, nec rusti-
cè quicquam. Venia enim dignus est si te adeò formo-
sum sollicitavit. Bac. Huius igitur rei gratia, etiam te, Apollo, sollicitauerit; formo-
sus enim tu & comatus es, ut vel sobrius Priapus ille ag-
gredi te queat. Ar. Sed me non aggredietur : Nam præ-
ter comam, etiam arcum habeo.

ΕΡΜΟΥ, ΚΑΙ
ΜΑΙΑΣ.

C

MERCVRII ET
MAIAS.

ΕΡΜΗΣ.

MERCVR.

ΕΣΤΙ γὰρ τις ὃ μήτηρ ἐν
ἑσπερίᾳ τοῖς ἀθλιώτερος D
ἐμῶν ; Μαί. μὴ λέγε ὃ Ερμῆ
πῶς μὴ δέν. Ερ. τί μὴ λέ-
γε, ὅς ποσά τα πρὸς γυμνα-
σίου μόνος κάμωσι, καὶ πρὸς
ποσά τα ὑποκρίσεως διασπώ-
σθαι ; Μαί. μὴ γὰρ ἄνασταν-
τα, σάββατο τὸ συμπόσιον δεῖ. καὶ
διασπώσθαι τὴν ἐκκλησίαν,
εἶτα ἐντυπώσθαι ἑκάστην πα-
ράστασιν τοῦ Διὸς, καὶ διαφέρειν
ταῖς ἀγγελίαις ταῖς παρ' αὐτοῦ
εἰς καὶ κατὰ ἡμέρας ἐρο-
ῦντα, καὶ ἐπιπαιδίζοντα ἐπὶ

EST verò, mater, Deus
quispiam in cælo me
miserior ? Mai. Ne quid Mer-
curi, huiusmodi dixeris.
Merc. Quid non dicam, ego
qui tot negocia solus susti-
neo, quibus delassor, in tam
multa ministeria distractus ?
Nam mane surgendum est
mihi, & verrendum conui-
vulij cœnaculum. Tum ubi
curiam in qua cōsultant,
strauero, & singula compo-
suero, Ioui assistendum, ac
perferenda illius mandata
toto die sursum ac deorsum
cursitando: quumque reuer-
sus sum adhuc puluerulen-

M 2

κεκονιμῶρον, παρὰ πέναι τὴν
 ἀμβροσίαν. ὅτι ὅτ' ἔνεον-
 τον τῶτον οἶνον ἔχειν, καὶ
 τὸ νέκταρ ἐγὼ ἐνέχον. τὸ δ'
 πάντων δεινότατον, ὅτι μὴ
 ὅτ' ὑκτὸς καθεύδω μόνος τῶν
 ἄλλων, ἀλλὰ δεῖ με καὶ τότε
 τῷ Πλούτῳ ψυχαγωγεῖν, καὶ
 περὶ πομπὴν εἶναι, καὶ παρ-
 εῖσθαι τῷ Διὶ Κρονοῦ. ὅτι ἔ-
 χοντες τὰ δ' ἡμέρας ἔργα,
 ἐν παλαίστραις εἶναι, καὶ ταῖς
 ἐκκλησίαις κηρύττειν, καὶ ῥή-
 τοις ἐκδιδάσκειν, ὅτι ἐπὶ τῇ
 νικητικῇ συνδιαπράττειν μα-
 γείριστόν. καὶ τοὶ τὰ μὲν δ'
 Ἀλκίτας τέκνα, παρ' ἡμέραν ἐ-
 κάτερος ἐν ἑρανῶ καὶ ἐν ἄλλοις
 εἰσὶν. ἐμοὶ δ', καὶ ἐκάστην ἡ-
 μέραν καὶ ταῦτα κάκεῖνα
 ποιῶν ἀναγκαῖον. καὶ ὁ μὲν
 Ἀλκμήνης καὶ Σιμέλης υἱός,
 ἐκ γυναικῶν Δυσήνων γυό-
 μῆνοι, ἐνωχουῶνται ἀφ' ὅντι-
 δες. ὁ δ' Μαίας δ' Ἀτλαντος,
 διακονεῖμαι αὐτοῖς. καὶ νῦν
 ἄρτι ἤκοντά με ἀπὸ Σιδῶνος
 παρὰ δ' Κάδμου θυγατρὸς, E
 ἐφ' ᾧ πέπομφέ με ὁ Λόλῳρον
 ὁ, π' ἐπράττει ἡ πᾶς, μηδὲ
 ἀπαπνεύσαντα, πέπομφεν αὐ-
 θὶς ἐς τὸ Ἀργεὺς ἐπισκεψόμενον
 πρὸς Δανάην. εἴτ' ἐκείθεν, ἐς

tus, apponenda ambrosia.
 Porro priusquam nouitius
 iste pocillator aduenisset, e-
 go nectar etiam ministra-
 bam. Quodque est omnium
 grauissimum: soli omnium
 ne noctu quidem quietem a-
 gere licet: sed oportet me et-
 tiam tunc defunctorum ani-
 mas Plutoni adducere, ma-
 niūmque ducem agere, & fo-
 ro iudiciali assistere. Neque
 enim mihi sufficiebant diur-
 na negocia, quod versor in
 palæstris, quod in concioni-
 bus præconis vices obeo,
 quod oratores edocéo: mihi
 hæc quoque prouincia acce-
 dat ut præterea res mortuo-
 rum componam. Atqui Le-
 dx filij alternis vicibus apud
 superos, atque inferos ver-
 santur. Mihi verò hæc & il-
 la quotidie facere necesse est.
 Et hic quidem Alcmenæ, il-
 le Semeles filius, ambo mise-
 ris mulierib' prognati, securi
 epulantur: at ego Atlanti-
 dx Maia progenitus illis mi-
 nistro. Quinetiam me re-
 cens Sidone à Cadmi filia
 reuersum, ad quam miserat
 me visum quid ageret puel-
 la, cum nondum respirassem,
 misit iterum Argos, visum
 Danaën. Rursum inde in
 Boeotiam profectus, inquit,

Βοιωτίαν φησὶν ἔλθον, ἐν παρῶ

δὲ πλὴν Ἀντιόπῃ ἰδέ. καὶ ὁ-
ρας, ἀπηγόρευε. ἦδῃ. εἰ γοῦν
μὴ δουρατὸν ἴω, ἠδέως αὖ ἡ-
ξίωσα πειράσθαι, ὥς τ' οἱ ἐν
γῇ κεκλῆσθαι δοκέουσιν. Μαί. ^A
ἐὰν ταῦτα ὦ τέλειον, χρὴ γὰρ
πάντα ὑπερηγῶν τῷ πατρὶ,
πατρίαν ὄντα. καὶ νῦν ὅσῳ ἐ-
πιμεθεὶς, σὺ βεῖς ἐς Ἀργεῖον. εἴτα ἐς ^B
τὴν Βοιωτίαν, μὴ καὶ πληγὰς
ἐραδιῶν λάβῃς. οὐχὺ χολοί
καὶ εἰς ἱερῶντες.

obiter Antiopam visito : sed
planè illud recusavi. Quare
si possem, libenter venunda-
ri optarem, quemadmodum
qui duram in terris servitu-
tem serviunt. Μαί. ^A Missa
fac ista, gnate : decet enim
per omnia morem gerere
patri, cum sis iuuenis. Ac
nunc quòd iussus es, Argos
contende, deinde in Beo-
tiam, ne si tardior fueris, et-
iam plagas accipias : nam
iracundi sunt qui amant.

ΔΙΟΣ, ΚΑΙ
ΗΛΙΟΥ.

IOVIS ET
SOLIS.

Z E T Σ.

I V P.

Οἱ ἀνθρώποις ὦ τίταρ' ὦν
κάλιστε. ἀπολώλεκα τὰ ^D
ἐν τῇ γῇ πάντα, μετράω
ἄνθρωποις πτεῦσας τὸ αἶμα. ὅς
τὰ ἴδω, κατέφλεξε, πρόσγυρος
ἐπ' ἑλπίσιν. τὰ δ' ἔσθ' ἡρώδης δια-
φθερῆσαι ἐποίησε, πολὺ αὐτῶν ^E
ἀποσάσας τὸ πῦρ. καὶ ὅλως,
εἴην ὁ, π' ἐξωστράφε, καὶ
ἐμύχε. καὶ εἰ μὴ ἐγὼ ἐμύεις
τὴν γῆν ἴδω, κατέβαλον αὐ-
τῶν τῶν κεραυνῶν, ἐδὲ λείψανον
ἀνθρώπων ἐπέμνει αὐ. τοῦτον
ἦσαν τὸν καλὸν ἡνίοχον, καὶ δι-
εφλάττετο ἐκ τῆς πομπῆς. ΗΛΙ.

Valia fecisti ὁ Τιτα-
num pessime : qui quæ
in terris sunt omnia
perdidisti, stulto adolescen-
ti commisso curru, qui alia
quidem, ad terram delatus
exussit, alia verò præ fri-
gore corrumpi fecit, procul
ab ipsis abstracto igne. De-
nique nihil non perturbavit,
& confudit. Ac nisi ego ani-
maduersis ijs quæ gereban-
tur, ipsum fulmine deturbas-
sem, ne reliquæ quidem vl-
læ hominum superessent : ta-
lem nobis pulchrum istum
aurigam, & currus governa-
torem emisisti. Sol. Peccaui,

ἡμαρτον ὦ Ζεῦ. ἀλλὰ μὴ χα-
λέπαινε, εἰ ἐπείδην ὧς πολλά
ἔκτεύοντι. πόθεν γὰρ αὖ καὶ
ἤλπισα τηλικῦτον ἡμῶσι δαί-
κμων; Ζ. ἔκ ἡδεις ὅσος ἐδεί-
το ὀκρεβείας τὸ πρῶγμα, καὶ
ὡς εἰ βραχὺ τις ἐμβαίνει τ' ὁδῷ,
φαίχεται πάντα; ἡγήσεις δὲ καὶ
τῶν ἵππων τὸν θυμὸν, ὡς δεῖ
συνέχειν ἀνάγκη τ' χαλινόν; Β
εἰ γὰρ ἐνδοίη τις. ἀφηνιάζουσιν
ἐνδύς. ὡς περ ἀμείλι καὶ τῶτον
ἔλθνεγκαν, ἀπ' ἡμῶν, ἐπὶ τὰ
λαϊά, μετ' ὀλίγον δ', ἐπὶ τὰ
δεξιά, καὶ ἐς τὸ ἐναντίον τῷ
δρόμῳ ἐνίοτε, καὶ αὖ, καὶ χά-
C τω, ὅλως ἄντα ἐβύλοντο αὐ-
τοί. ὁ δὲ, ἔκ εἶχεν ὁ, π' ἤ-
σαιτο αὐτοῖς. Ηλι. ταῦτα μὲν
πάντα ὑπιστάμην, καὶ διὰ τῶτο
ἐντέτρεχον ἐπιπολὺ, καὶ ἔκ ἐπὶ-
D σευον αὐτῷ τιμὴν ἔλασιν. ἐπεὶ
δὲ κατελιπαρήσῃ δακρύων, καὶ
ἡ μήτηρ Κλυμένη μετ' αὐτῆς,
ἀναβιβασάμενος ἐπὶ τὸ ἄρμα,
ὑπεδέμην ὅπως μὲν ἤδη βε-
E ρηκέναι αὐτὸν, ἐφ' ὅπως δὲ ἐς
τὸ αὖ ἀφέντα, ὑπερενεχθῆναι.
εἴτα ἐς τὸ κάταρτες αὐδῆς
ἐπινέυειν, καὶ ὡς ἐγκρατῆ εἶναι.
τῶν ἡνίων, καὶ μὴ ἐφέναι τῷ
θυμῷ τ' ἵππων. εἶπον δὲ καὶ
ἡλικὸς ὁ κίνδυνος, εἰ μὴ ὀρθῶς

Iupiter, sed ne irascaris, si
credidi puero multū supple-
canti. Nam vnde tantum fu-
turum malum existimassetm
Iur. Annon noras quā-
A multa diligentia nego-
cium hoc opus haberet?
& ut si quis etiam modicum
excedat à via, pereant pro-
tinus omnia? Ignorabas eti-
am equorum vehementiam,
ut oporteat vi quadam con-
tinere frænum? Siquis enim
illis permittat, statim frænos
detrectant, ut nimirum istum
contumaciter abstulerunt,
nunc quidem ad lævam, pau-
lò post verò ad dextram: in-
terdum etiam in cœpti
cursus contrarium: sursum
denique ac deorsum, quo-
cunque ipsis libuisset. Ille
verò nesciebat quomodo ijs
esset utendum. Sol. Hæc
quidem omnia sciebam, ide-
oque diu resistebam, nec ipsi
aurigationem credebam. Sed
postquam lachrymando ob-
secrauit, & cum ipso Clyme-
ne mater, in currum imposi-
tum submonui, quomodo
oporteret ipsum viæ insiste-
re, quantum verò in sublime
agitantem, sursum ferri: de-
inde rursus in declivē verge-
re: utque habenas regere,
nec equis impetum permit-
tere deberet. Dixi etiam quā-
tum periculum esset, si non
recta via ageret. At ille, puer

ἐαυτοῖς. ὁ δὲ, πῶς γὰρ ὡς, ὅπ-
 ρας τοσούτου πυρὸς, καὶ ὅπ-
 κῆρας ἐς βάθος ἀχαιῶν, ἔξ-
 σπλάγη, ὡς τὸ εἶκος. οἱ δὲ ἴπποι,
 ὡς ἰδοῦντο ἅ ἐστιν ἐμὲ τ' ὅπ-
 ρεῖν καὶ καταφρονήσαντες τῶ
 κρηενῶν, ἔξελθόντες τ' ὁ δ' οὐ,
 καὶ τὰ δεινὰ ταῦτα ἐποίησαν.
 οἱ δὲ τὰς λυγρὰς ἀφείδοντες, οἶμαι δε-
 δῶκεν μὴ ἐκπίσῃ, αὐτοὺς εἶχε
 πῶς αὐτοῦ. ἀλλὰ ἐκείνους τε
 ὁ δ' οὐ γὰρ τίμω δίκην, καὶ μοι ὦ
 Ζεῦ, ἰσχυρὸν τὸ πένθος. Ζ. ἰσχυρὸν
 ἔσθης, τοιαῦτα πολέμους
 τῶ μ' οὐδ' συγγνώμῃ ἀπολέ-
 μῃσαι. ἐπεὶ τὸ λοιπὸν, ὡς πῶ
 ὅμοιον παρανομίης, ἢ πῶ
 πῶς τῃ σιαντῇ διάδοχον ἐκ-
 πῶς, αὐτίκα εἴση ὅπως
 τῶ σὲ πυρὸς ὁ κεραιὸς πυ-
 ρόεντος. ὅς' ἐκείνους μὲν, αἱ
 ἀδελφαὶ διαπύκνωσαν ἐπὶ τῷ
 Πειδαρῷ, ἰσχυρὸν ἐπὶ ἐκδι-
 φρενέως, ἡλεβρον ἐπ' αὐτῷ
 διακρίναι. καὶ αἰγίροι γυνέ-
 δουσαν ἐπὶ τῷ πάθει. σὺ δ',
 συμπελάμενος τὸ σῆμα, κα-
 τάγχε γὰρ καὶ ὁ ῥυμὸς αὐτῶν, καὶ
 ἄπτερος τῶν βορῶν συντέρι-
 πται, ἔλαυνε, ὑποαγαγὼν τοῦ
 ἔσθους, ἀλλὰ μέμνηται τούτων ἀπαύτων.

enim erat, consensu tanto
 igne, & vastæ adeò profun-
 ditati supernè incumbens,
 vt consentaneum est, obstu-
 puit. Equi verò vt senserunt
 non me esse eum qui conscē-
 disset, contempto adolescen-
 tulo, ἐ via diuerterunt, &
 hæc tanta mala perpetrarunt,
 Ille autem dimissis habenis,
 metuens, opinor, ne excide-
 ret ipse, gyrum rotæ appre-
 hendit ac tenuit. Sed & ille
 iam pœnas suas dedit, & mihi,
 Iupiter, satis supplicij, lu-
 ctus hic est. *Iup.* Satis, in-
 quis, qui talia ausus sis? At
 nunc quidem veniam tibi
 tribuo: sed in posterum si-
 quid simile deliqueris, aut
 talem quempiam tui suceffo-
 rem emisseris, continuò sen-
 ties quanto fulmen nostrum
 igne tuo sit ardentius. Quare
 illum quidem sorores ipsius
 ad Eridanū sepeliant, vbi cur-
 ru excussus decidit, electrū
 ipsi illachrymantos. Deinde
 in populos præ dolore con-
 uertantur. Tu verò com-
 pacto curru (fractus enim
 est temo eius, & attrita rota-
 rum altera) subactis equis
 aurigare. Sed horum omni-
 um memores esto.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ, ΚΑΙ

Ερμῆς.

APOLLINIS ET

MERCVRII.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

Α

APOLLO.

ΕΧΕΙΣ ΜΟΙ ΕΙΠΕΪΝ ὦ Ερμῆ, ποτέρος ὁ Κάστωρ ὅστι τούτων, ἢ ποτέρος ὁ Πολυδεύκης; ἦ γὰρ ἴα αὖ διακρίναιμι αὐτούς. Ερ. ὁ μὲν χθές ἡμῖν ξυγυρόμηνος, ἐκείνος Κάστωρ ἰω. ὅτος δ', Πολυδεύκης. Απο. πῶς διακρινάσκεις; ὁμοιοί γάρ. Ερ. ὅτι ὅτος μὲν ὦ Ἀπολλον, ἔχει ἐπὶ τῷ προσώπῳ τὰ ἴχνη τῶν ῥαυμάτων, ἃ ἔλαβε παρὰ τῶν αἰταγωνιστῶν πυκτεύων. καὶ μάλιστα ὅποσα ὑπὸ τῷ Βέβρυκος Ἀμύκου ἐβλάθη, τῷ Ἰάσωνι συμπλέων. ἄλλοι δ' ἐδὲν τοῦτον ἐμφαίνει, ἀλλὰ καθαροῦ ὅστι. καὶ ἀπαθὲς τὸ προσώπον. Απο. ὦν ησπας, διδάξαι τὰ γνωεῖσματα. ἐπὶ τὰ γὰρ ἄλλα παῖτα ἴσα, τῷ ὡς τὸν ἡμίτομον, καὶ ἀσπὴς ὑπὸ ἁλώ, καὶ ἀκάνθιον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἴσπος ἐκατέρω λευκός. ὥστε πολλάκις ἐγὼ τῷ ῥῶν, προσείπον Κάστορα, Πολυδεύκην ὄντα. τῷ δ', τῷ δ' Πολυδεύκους ὀνόματι. ἀτὰρ ἐπεὶ μοι καὶ τόδε, τί δὲ ποτε ἴα

Potesne mihi dicere, Mercuri, vter istorum Castor sit, aut vter Pollux? ego enim non facile ipsos discreuero. Merc. Ille qui nobiscum heri versatus est, Castor erat: hic verò est Pollux. Ap. Quomodo dignoscis? sunt enim similes. Mer. Quoniam hic, ὁ Apollo, habet in facie vestigia vulnorum, quæ pugilatu certans, aliquando ab aduersarijs accepit: ac in primis quibus à Bebryce Amyco vulneratus est, quando cum Iasone Colchos nauigabat. Alter autem nihil tale præ se fert, sed pura est, & illæsa facie. Ap. Quæ præcium fecisti, qui notas quibus dignosci queant, me docueris. Nam cætera certè omnia æqualia sunt, oui pars dimidia, stellæ desuper imminens, & iaculum in manu, & equus utriusque albus. Quare sæpe equidem Castorem appellavi hunc, qui Pollux erat: & rursus Castorē Pollucis nomine Sed & illud mihi dic, cur non ambo no-

ἐλάττω. ὁ δὲ, πᾶς γὰρ λῷ, ἐπι-
 ραῖ τοσούτου πυρὸς, καὶ ἐπι-
 κύβητος ἐς βάθος ἀχανὲς, ἔξο-
 πλάγη, ὥς τὸ εἶκος. οἱ δὲ ἱπποί,
 ὥς ἔδοντο ἐκ ὄντα ἐμὲ τ' ἐπι-
 βρακότα, καταφρονήσαντες τῷ
 μεμαχίᾳ, ἔξεβάνοντο τ' ὁ δ' οὐ,
 καὶ τὰ δεινὰ ταῦτα ἐποίησαν.
 ὁ δὲ, τὰς λυγίας ἀφείς, οἶμαι δε-
 δῶς μὴ ἐκπίσῃ, αὐτὸς εἶχε
 ποτὶς αὐτοῦ. ἀλλὰ ἐκείνός τε
 ἔδῃ ἔχει τὴν δίκην, καὶ μοι ὅ
 Ζεῦ, ἱερὸν τὸ πῦρ. Ζ. ἱερὸν
 εἶπες, τοιαῦτα πολέμους;
 τῷ μ' οὐκ ὁρῶ γινώσκω ἀποτέ-
 μω σοι. ἐς τ' τὸ λοιπὸν, λῷ π
 ὅμοιον παρενομήσης, ἢ πῶς
 τοῦτο σταντὲ διάδοχον ἐκ-
 πίμψης, αὐτίκα εἴσῃ ὅπως
 τῷ σὲ πυρὸς ὁ κεραινὸς πυ-
 ρυδέεσσιν. ὥς ἐκείνον μὲν, αἱ
 ἀδελφαὶ θαπνέτωσαν ἐπὶ τῷ
 Ηείδακῳ, ἱναρὲς ἔπεισιν ἐκδι-
 φρενδεῖς, ἥλεκτρον ἐπ' αὐτῷ
 διαρύκωσαι. καὶ αἵ χειροὶ γινέ-
 δωσαν ἐπὶ τῷ πάθει. σὺ δ',
 συμπιξάμενος τὸ ἄρμα, κα-
 τίσταμι γὰρ καὶ ὁ ῥυμὸς αὐτῷ, καὶ
 ἄπειρος πῶν βόων συντέβι-
 πται, ἐλαυνε, ὑπαγαγὼν τοὺς
 ἱπποὺς, ἀλλὰ μέμνηται τούτων ἀπαύτων.

enim erat, consensu tanto
 igne, & vastæ admodum profun-
 ditati supernè incumbens,
 ut consentaneum est, obstu-
 puit. Equi verò ut senserunt
 non me esse eum qui conscē-
 disset, contempto adolescen-
 tulo, è via diuerterunt, &
 hæc tanta mala perpetrarunt,
 Ille autem dimissis habenis,
 metuens, opinor, ne excide-
 ret ipse, gyrum rotæ appre-
 hendit ac tenuit. Sed & ille
 iam pœnas suas dedit, & mihi,
 Iupiter, satis supplicij, lu-
 ctus hic est. Iup. Satis, in-
 quis, qui talia ausus sis? At
 nunc quidem veniam tibi
 tribuo: sed in posterum si-
 quid simile deliqueris, aut
 talem quæmpiam tui successo-
 rem emiseris, continuò sen-
 ties quanto fulmen nostrum
 igne tuo sit ardentius. Quare
 illum quidem sorores ipsius
 ad Eridanū sepeliant, ubi cur-
 ru excussus decidit, electrum
 ipsi illachrymantes. Deinde
 in populos præ dolore con-
 uertantur. Tu verò com-
 pacto curru (fractus enim
 est temo eius, & attrita rota-
 rum altera) subactis equis
 aurigare. Sed horum omni-
 um memora esto.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ, ΚΑΙ

Ερμῆς.

APOLLINIS ET

MERCURI.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

A

APOLLO.

ΕΧεῖς μοι εἰπεῖν ὦ Ερμῆ, ποτέρες ὁ Κάστωρ ἐστὶ τούτων, ἢ ποτέρες ὁ Πολυδεύκης; ἢ γὰρ ὡς αὐτὸν διακρίναί μιν αὐτούς. Ερ. ὁ μὲν χθές ἡμῖν ξυγ-
 γυμόμηνος, ἐκείνος Κάστωρ ἰωῦ. ἔστος δ', Πολυδεύκης. Απο. πῶς διακρινώσκεις; ὁμοιοι γάρ. Ερ. ὅτι ἔστος μὲν ὁ Ἀπόλλων, ἔχει ἐπὶ τῷ προσώπῳ τὰ ἔχρη των
 βραυμάτων, ἀέλαβε παρὰ των ἀνταγωνιστῶν πυκτεύων. καὶ
 μάλιστα ὁ πόσα ὑπὸ τῷ Βέβρυ-
 χος Ἀμύκου ἐβλάθη, τῷ Ιάσονι
 συμπλήων. ἀτίτες δ', ἐδέν τοι-
 τον ἐμφαίνει, ἀλλὰ καθαρές
 ἐστὶ καὶ ἀπαθὴς τὸ πρόσωπον.
 Απο. ὠνήτας, διδάξαι τὰ γνω-
 εῖσματα. ἐπὶ τὰ γε ἄλλα παί-
 ντα, ἴσα, τῷ ὡς τὸ ἡμίτομον, καὶ
 ἀσπὴς ὑψαίω, καὶ ἀκάντιον ἐν
 τῇ χειρὶ, καὶ ἰσπὸς ἐκατέρω
 λευκός. ὥστε πολλάκις ἐγὼ τὸ
 μὲν, προσεῖπον Κάστορα, Πο-
 λυδεύκην ὄντα. τὸ δ', τῷ τὸ Πο-
 λυδεύκουσ' ὀνόματι. ἀτὰρ εἰπέ
 μοι καὶ τόδε, τί δὴ ποτὲ καί

ΡΟτέσνε mihi dicere, Mercuri, vter istorum Castor sit, aut vter Pollux? ego enim non facile ipsos discreuero. Merc. Ille qui nobiscum heri versatus est, Castor erat: hic verò est Pollux. Ap. Quomodo dignoscis? sunt enim similes. Merc. Quoniam hic, ὁ Apollo, habet in facie vestigia vuln-
 erum, quæ pugilatu certans, aliquando ab aduersarijs accepit: ac in primis quibus à Bebruce Amyco vulneratus est, quando cum Iasone Colchos nauigabat. Alter autem nihil tale præ se fert, sed pura est, & illæsa facie. Apo. Quæ præcium fecisti, qui notas quibus dignosci queant, me docueris. Nam cætera certè omnia æqualia sunt, oui pars dimidia, stella desuper imminens, & iaculum in manu, & equus utriusque albus. Quare sæpe equidem Castorem appellavi hunc, qui Pollux erat: & rursus Castorè Pollucis nomine Sed & illud mihi dic, cur non ambo no-

Δω. τίς, εἰ καὶ τ' Διὸς
 αὐτὸ πάντῃ ὢν, ἄγχιος ἔστω καὶ
 λάσπος ἐφαίετο. καὶ τὸ πάντων
 ἀμορφώτατον, μονόφθαλμος;
 οἷοι τὸ γένος οὐκ ἔστιν αὐτῶν. A
 τοὶ περὶ τὴν μορφὴν; Γα.
 εἰδὲ τὸ λάσπον αὐτὸ, καὶ ὡς φησὶ
 ἄγχιος, ἀμορφόν ὅστιν ἀνδρῶδες
 γάρ. ὃ, τε ὀφθαλμός, ἐπι-
 σφύεται τῷ μτωπῶ, εἰδὲν ἐν- B
 δέστερον ὄρων, ἢ εἰ δύο ἦσαν.
 Δω. εἰκας ὦ Γαλάτεια καὶ
 ἑρασμῶ, ὅτι ἐρώμενον ἔχειν τ'
 Πολύφημον, οἷα ἐπαίνετε αὐ-
 τόν. Γα. καὶ ἐρώμενον. ἀλλὰ
 τὸ πάντῃ ὀνειδιστικὸν τὸτο εἶ- C
 πέρω ὑμῶν. καὶ μοι δοκεῖτε ὑπὸ
 φθόνου αὐτὸ ποιεῖν. ὅτι ποι-
 μῶντων ποτὲ, ἀπὸ τ' σκοπιᾶς
 παύσας ἡμᾶς ἰδὼν ἐπὶ τ' ἡϊό-
 τος, ἐν τοῖς περὶ ποσσὶ τ' Αἴτνης, D
 χαρὸν μεταξὺ τῶ ὄρεος καὶ τ'
 θαλάττης αἰμαλὸς ἀπεμν-
 κίεται, ὑμᾶς μὲν, εἰδὲ περὶ-
 βλεψάτω. ἐγὼ δ' ἔξ ἀπασῶν ἢ
 χαλλίστη ἑδοξά. ἢ καὶ μόνη ἐ-
 μοὶ ἐπέχετ' ὁ φθαλμός. ταῦ-
 τα ὑμᾶς ἀνίστα. δέγμα γὰρ ὡς
 ἀμείνων εἰμὶ, καὶ ἀξίεραστος. ὑ-
 μῖς δ' ἐπαρῶμεν. Δω. εἰ ποι-
 μῶν καὶ ἐνδεὲς καὶ ἢ τὴν ὄψιν
 ἑδοξας, ἐπίφθονος οἷοι μέ-
 νειναι; καὶ τοὶ τί ἄλλο ἐν σοὶ

lit. Dor. Quid tum, si & Ioue
 ipso progenit⁹, adeò agrestis
 & hispidus appareat, quòdq;
 omnium est deformissimum,
 vno oculus? putásne genus ad
 formam ipsi quidquam pro-
 futurum Gal. Ne isthuc
 quidem quòd hispidus est, &
 vrais agrestis, deformat ip-
 sum, sed virile magis est;
 oculus verò in fronte con-
 uenit, quo nihilo minus cer-
 nit, quàm si duo essent.
 Dor. Videris Galatea, non
 amantem, sed amatum ha-
 bere Polyphemum, prout
 eum prædicas. Gal. Equi-
 dem haud amo: sed hanc ve-
 stram insignem opprobRANDI
 petulantiam ferre nequeo:
 mihiq; videmini inuidia
 hoc facere: quoniam
 cùm aliquando gregem
 pasceret, nòsque in littore
 ludentes è specula cerneret,
 in prominentibus Ætnæ pe-
 dibus, quà videlicet inter
 montem & mare litrus sese in
 longum porrigit, vos ne as-
 pexit quidem, ego verò vi-
 ta sum omnium formosissi-
 ma, eòque in me solam o-
 culum coniecit. Ea res vos
 malè habet: indicium enim
 est me forma esse præstan-
 tiorem, & quæ amer, digni-
 orem: vos contrà neglectas
 esse. Dor. Inuidendum
 putas si pastori, & iulco for-
 mosa visa sis? quanquam

ἐπαινέται εἶχεν, ἢ τὸ λευκὸν
μόνον. καὶ τῷτο οἶμαι, ὅτι ξυνη-
δης ὅτι τυρῶ καὶ γάλακτι. πάντα
ρῶν τὰ ὅμοια τούτοις ἡγεῖται
καλά. ἐπὶ τὰ γε ἄλλα ὅπντ'
αὐτὸν ἐδελέσθης μαθεῖν οἷα τυ- A
χάνης οὕσα πλὴν ὅφιν, ἀπὸ
πέρας πινὸς εἶποτε γαλλῶν ἦν,
ἐπιμίψασα ἐς τὸ ὕδωρ, ἴδε σε-
αὶ πλὴν ὕδωρ ἄλλο, ἢ χεῖραν
λευκὴν ἀκρεβῶς. καὶ ἐπαινέται B
ὅτι τῷτο, καὶ μὴ ἐπιπρέπει αὐτῷ
καὶ τὸ ἐρύθημα. Γαλα. καὶ μὲν
ἐγὼ μὲν ἢ ἀκρεβῶς λευκὴ, ὁ-
μῶς ἐρεσθὴν καὶ τῷτον ἔχω. ὕ-
μῶν ὅτι ἐκ ἐστὶν καὶ πινά, ἢ ποι- C
μῶν, ἢ ναύτης, ἢ πορθμεῖς ἐ-
παινέει. ὁ δὲ Πολύφημος, τὰ τε
ἄλλα, καὶ μυσικός ὅτι. Δω. σῶ-
πα ὦ Γαλάτεια, ἠκούσαμεν
αὐτῷ ἄδοντος, ὅποτε ἐνώμασε
πρὸς αὐτὸν ἐπὶ σφί. Αφροδίτη φί- D
λῃ, ὄνον αὐτῆς ὄγκῳ ἀπὸ τοῦ
καὶ αὐτὴ ὅτι ἢ πικρὴς, οἷα κρανίον
ἐλάφου γυμνὸν τῶν σαρκῶν. καὶ
τὰ μὲν κίερατα, πῆχεις ὡς πρὸς
ἔσαν. ζυγῶσας ὅτι αὐτὰ, καὶ ἐνά-
ψας τὰ νεῦρα, ἐδὲ κόλλοι πε- E
εισρέψας, ἐμελῶδες ἄμουσόν πε,
καὶ ἀπαρδόν. ἄλλο μὲν αὐτὸς
βοῶν, ἄλλο ὅτι ἢ λυγρὰ ὑπὸ ἡχεί.
ὥστε ἐδὲ κατέχειν ἢ γέλωτα
ἐδωκέμεθα, ἐπὶ τῷ ἐρωτικῷ

quid aliud in te probare po-
tuit præter candorem? Id-
que puto: quoniā caseo & la-
cti assueverit: proinde quic-
quid his est simile, pulchrum
ducit. Alioqui ubi libebit sci-
re quali sis facie, de scopu-
lo quopiam in aquam, siquā-
do tranquilla steterit, de-
spectans, te ipsam contem-
plare, nihil videbis aliud
nisi exquisitum candorem:
verum is non probatur, nisi
rubor illi decus adiunxerit.
Gal. Atqui ego illa merè
candida, tamen hunc ama-
torem habeo: cùm interim
nulla sit vestrum quam aut
pastor, aut nauta, aut por-
titor aliquis laudet. Poly-
phemus autem, ut alia ne di-
cam, est etiam musicus.
Dor. Tace Galatea, canen-
tem ipsum audiuius, cùm
ad te lasciuies accederet nu-
per. Chara Venus, asinum
rudere quispiam putasset.
Ipsa autem lyra similis erat
cerui cranio carnibus renu-
dato: cornua verò tanquam
cubiti prominebant, quibus
iugatis, & alligatis fidibus,
neque collope circumtortis
E agreste quiddam & abso-
num cantillabat, cùm inte-
rim ipse aliud voce caneret,
aliud lyra succineret: ita ut
temperare nobis nequiueri-
mus, quin rideremus amato-

Δω. πῦν, εἰ καὶ τῷ Διὸς
 αὐτῷ παῖς ὢν, ἀγρίος ἦτω καὶ
 λείπας ἐξαίετο. καὶ τὸ πάντων
 ἀμορφώτατον, μονόφθαλμος;
 οἶε τὸ γῆρας οὐκ ἔστιν αἰ πᾶν
 τὸν πρὸς τὴν μορφὴν; Γα.
 εἰ δὲ τὸ λείπον αὐτῷ, καὶ ὡς φῆς
 ἀγρίον, ἀμορφὸν ὅστιν. ἀνδρῶδες
 γὰρ ὁ, τε ὀφθαλμὸς, ἐπι-
 σφύεται τῷ μετώπῳ, εἰ δὲν ἐν-
 δέσσεται ὀφθαλμῶν, ἢ εἰ δὴ ἦσαν.
 Δω. εἰ καὶ ὡς Γαλάτεια καὶ
 ἐρασίων, ὅμῃ ἐρωδιον ἔχειν τῷ
 Πολύφημον, οἷα ἐπαυγῆς ἀν-
 τὸν. Γα. καὶ ἐρωδιον. ἀλλὰ
 τὸ πᾶν οὐκ ἐκδιδίχον τῷτο εἰ
 φέρω ὑμῶν. καὶ μοι δοκεῖτε ὑπὸ
 φθόνου αὐτὸ ποιεῖν. ὅτι ποι-
 μάνων ποτὲ, ἀπὸ τῆ σκοπᾶς
 παύσας ἡμᾶς ἰδὼν ἐπὶ τῇ νιό-
 ρῳ, εἰ τοῖς πρὸς τοὺς Αἴτνης, D
 κατὰ μετὰ τὸν τῷ ὄρεος καὶ τῷ
 θαλάσσης αἰγιαλὸς ἀπομι-
 κνύεται, ὑμᾶς μὲν, εἰ δὲ πρὸς
 βλέψατ. ἐγὼ δὲ τῷ ἀπασιῶν ἢ
 χαλίστη ἔδοξα. ἢ καὶ μόνῃ ἐ-
 μοὶ ἐπιτρεῖται τὸ ὀφθαλμῶν ταῦ-
 τα ὑμᾶς ἀνιᾶ. δεῖγμα γὰρ ὡς
 ἀμείνων εἰμὶ, καὶ ἀξίεργος. ὑ-
 μῖς δὲ παρῶνθε. Δω. εἰ ποι-
 μῶν καὶ ἐνδεῖ χαλὴ τὴν ὄψιν
 ἔδοξας, ἐπὶ τῷ πρὸς οἶε γὰρ
 ἵνα; καὶ τοὶ τί ἄλλο ἐν σοὶ

lit. *Dor.* Quid tum, si & Ioue
 ipso progenit⁹, adeò agrestis
 & hispidus appareat, quòdā;
 omnium est deformissimum,
 vñ oculus? putāsne genus ad
 A formam ipsi quidquam pro-
 futurum *Gal.* Ne isthuc
 quidem quòd hispidus est, &
 vñ agrestis, deformat ip-
 sum, sed virile magis est;
 oculus verò in fronte con-
 B uenit, quo nihilo minus cer-
 nit, quàm si duo essent.
Dor. Videris Galatea, non
 amantem, sed amatum ha-
 bere Polyphemum, prout
 eum prædicas. *Gal.* Equi-
 dem haud amo: sed hanc ve-
 C stram insignem opprobriandi
 petulantiam ferre nequeo:
 mihi quæ videmini inuidia
 hoc facere: quoniam
 cùm aliquando gregem
 pasceret, nòsque in littore
 ludentes è specula cerneret,
 in prominentibus Ætnæ pe-
 dibus, quæ videlicet inter
 montem & mare litus sese in
 longum porrigit, vos ne as-
 pexit quidem, ego verò vi-
 ta sum omnium formosissi-
 E ma, eòque in me solam o-
 culum coniecit. Ea res vos
 malè habet: indicium enim
 est me forma esse præstan-
 tiorē, & quæ amer, digni-
 orem: vos contrà neglectas
 esse. *Dor.* Inuidendum
 putas si pastori, & ulco for-
 mosa vñ sis? quanquam

ἐπαίνεσαι εἶχεν, ἢ τὸ λευκὸν
 μόνον. καὶ τὸτο οἶμαι, ὅτι ξυνή-
 δης ὅτι τυρῶ καὶ γάλακτι. πάντα
 ὁμῶς τὰ ὅμοια τούτοις ἡγεῖται
 χαλά. ἐπεὶ τὰ μὲν ἄλλα ὅπτι
 αὐτὸν ἐτελήσῃς μαθεῖν οἷα πυ- A
 γάνης οὕσα πῶς ὄντων, ἀπὸ
 πέβας πινὸς εἶποτε γαλιῶν εἶναι,
 ἐπικύψασα ἐς τὸ ὕδωρ, ἴδε στυ-
 αυτῶν ὕδωρ ἄλλο, ἢ χροῶν
 λευκὴν ἀκείβωσ. ἐκ ἐπαίνεσται B
 ὅτι τὸτο, καὶ μὴ ἐπιπαρῆπῃ αὐτῶ
 καὶ τὸ ἐρύθνημα. Γαλα. καὶ μὲν
 ἐγὼ μὲν ἢ ἀκρότως λευκὴ, ὁ-
 μως ἐρασθὴν καὶ τὸν ἐχῶ. ὁ-
 μῶν ὅτι ἐκ ἐστὶν καὶ πῖνα, ἢ ποι- C
 μῶν, ἢ ναύτης, ἢ πορθμαῖς ἐ-
 πανεῖ. ὁ δὲ Πολύφημος, τὰ τε
 ἄλλα, καὶ μισθός ὅτι. Δω. σῶ-
 πα ὡς Γαλάτεια, ἢ κοῦσταμφο
 αὐτὸν ἄδοντος, ὅποτε ἐνώματα
 παρὰ καὶ ἐπὶ σῶ. Αφροδίτη φεί- D
 λη, ὄνον αὐτὸς ὄγκω δακρυόε.
 καὶ αὐτὴ ὅτι ἢ πικρὴς, οἷα κρανίον
 ἐλάφου γυμνὸν τῶν σαρκῶν. καὶ
 τὰ μὲν κίερα, πῆχαις ὡς τὸ
 ἴσας. ζυγῶσας ὅτι αὐτὰ, καὶ ἐνά-
 ρας τὰ νεῦρα, ὅτι καλλοπ πε- E
 ειρήρας, ἐμελῶς δὲ ἀμουσὸν π,
 καὶ ἀπαρδόν. ἄλλο μὲν αὐτὸς
 βοῶν, ἄλλο ὅτι ἢ λύρα ὑπὸ ἡχεί.
 ὡς ὅτι κατέχεν τὸ μέλωτα
 ἐβινάμεθα, ἐπὶ τῷ ἐρωτικῷ

quid aliud in te probare po-
 tuit præter candorem? Id-
 que puto: quoniā caseo & la-
 cti assueverit: proinde quic-
 quid his est simile, pulchrum
 ducit. Alioqui ubi libebit sci-
 re quali sis facie, de scopu-
 lo quopiam in aquam, siquā-
 do tranquilla steterit, de-
 spectans, te ipsam contem-
 plare, nihil videbis aliud
 nisi exquisitum candorem:
 verum is non probatur, nisi
 rubor illi decus adiunxerit.
Gal. Atqui ego illa merè
 candida, tamen hunc ama-
 torem habeo: cū interim
 nulla sit vestrum quam aut
 pastor, aut nauta, aut por-
 titor aliquis laudet. Poly-
 phemus autem, ut alia ne di-
 cam, est: etiam musicus.
Dor. Tace Galatea, canen-
 tem ipsum audiuius, cū
 ad te lasciuies accederet nu-
 per. Chara Venus, asinum
 rudere quispiam putasset.
 Ipsa autem lyra similis erat
 cerui cranio carnibus renu-
 dato: cornua verò tanquam
 cubiti prominebant, quibus
 iugatis, & alligatis fidibus,
 neque collope circumtortis
 agreste quiddam & abso-
 num cantillabat, cū inte-
 rim ipse aliud voce caneret,
 aliud lyra succineret: ita ut
 temperare nobis nequueri-
 mus, quin rideremus amato-

ἀείνῃ ἄσματι. ἢ μὲν γὰρ ἡχοῖ,
ἐπὶ ἀποκρίνεται αὐτῷ ἡχώων,
ἐπὶ λάλος ἔσται, βρυχόμενῳ. ἀπὸ
ἡχόντεσσι, εἰ φανείη μὴ μὲν
ῥα χεῖρας ἐδιδύχα, καὶ καταγέλα-
στον. ἴφρις δ' ὁ ἐπὶ ῥατος ἐπὶ τῆς
ἐχέλας ἀδυναμία, ἀρκτου
κύλας, καὶ τὸ λάσιον αὐτῷ
φροσυνότα. τίς καὶ αὐτὸν φρονή-
σῃ σοὶ ὅτι Γαλάτεια τοιῦτε
ἔρως; Γαλα. ἐκείνῃ δὲ Δωρεῖ,
δύξον ἡμῶν τὴν στανῆς, καλλίω
δολογίᾳ ὄντα, καὶ ὑποδιδάσκοντα,
καὶ καταρτίζοντα ἀμύμονα ἐπι-
στάμονα. Δω. ἀπὸ ἔρως ἡ μὲν ἔ-
στι μοι, καὶ δὲ σμυνόμενα
ἐπὶ ῥατος εἶναι. τοιῦτος δ' ὅστις
ὁ κύκλωψ ὅτι, κινάβερος ἀπο-
ζητῶντα ὁ ῥατος, ὡμοφάγος
ὅς φασι, καὶ στανῆς τὸν ἐπι-
διδάσκοντα τὴν ξένων, σοὶ γὰρ
το, καὶ σὺ αὐτὸς αὐτῷ.

riam illam cantionem. Nam
Echo quantumvis garrula,
ne respondere quidem ipsi
rugienti voluit: imò ipsam
puduisset, si asperum & ri-
diculum illius cantum imita-
ri visa fuisset. Ad hæc gesta-
bat in vinis amasius ille deli-
cias suas, vrsi catulum, pilis
hirtum, ipsi assimilem: Quis
autē non inuideat tibi ami-
cum istum, Galatea? Gal.
Tu igitur Dori, tuum nobis
commonstra, qui sit formo-
sior, qui doctius voce canere,
vel cithara melius ludere
sciat. Dor. At mihi nullus
est amator: neque me ama-
bilem esse gloriatur. Talis au-
tem qualis est hic Cyclops,
hircum olens, crudiuorus, ve-
aiunt, & hospites qui apud
ipsum diuersantur deuorans;
tibi contingat, eumque tu
mutuum ames.

D

ΚΥΚΛΩΠΟΣ, ΚΑΙ
ΠΟΤΙΔΕΥΟΣ.

CYCLOPIS ET
NAPTUNI.

ΚΥΚΛΩΨ.

CYCLOPS.

E

Πάτερ, οἷα πέπονθα
ἐπὶ τῷ καταρτίζοντι
ξένῳ, ὅς με μιδύσας,
ἐπὶ φάσιν με, κοιμώ-
μεν ἐπὶ χεῖρας. Πο. τίς

O Pater, qualia passus
sum ab execrabili illo
hospite, qui me inebriatum
excœcauit, somno grauatum
aggressus. Nep. Quis verò

ὃ οὐ ταῦτα πολέμιος ὦ Πολύφει; Κυ. τὸ μὴ παρῆτον, Οὐπὶ αὐτὸν ἀπεχάλας. ἐπεὶ δὲ δίδρυγε, καὶ ἔξω λῶ βέλους, Οδυσσεὺς ὀνομάζειται ἔφη.

Πο. οἶδα ὅν λέγεις. ἢ ἰθακῆ-
σπον. ἔξ Ἰλίου δὲ ἀνέπλεε. ἀλ-
λὰ πῶς ταῦτ' ἐπαρξεν, εἰδὲ
πάνυ ἐυδαρσὺς ὢν; Κυ. κα-
τέλαβον ἐν τῷ αὐτῷ ἀπὸ τῆ
τομῆς ἀνασρέψας, πολλοὺς πι-
νας ἐπιβελύοντας δηλονότι
τοῖς πειμνίοις. ἐπεὶ δὲ ἔθηκε
τῇ θυρᾷ τὸ πῶμα, πῆρα δὲ
ἔστ μοι παμμεγέθης, καὶ τὸ πῦρ
ἀνέχουσα, ἐναυσάμενος ὃ ἔφε-
ρον δένδρον ἀπὸ τοῦ ὄρους,
ἐφάνησαν ἀποκρύπτειν αὐτὸς
πειρώμενοι. ἐγὼ δὲ συλλαβὼν
αὐτῶν πινας, ὡς περ εἰκὸς λῶ,
κατέφαγον λησὰς ὄντας, ἐ-
παιῶσα ὃ πανεργότατος ἐμεί-
νος, εἴτε Οὐπὶς, εἴτε Οδυσσεὺς
λῶ, δίδωσί μοι πειν φάρμα-
κόν τι ἐγχείας. ἡδὺ μὲν, καὶ εὐο-
σμον, ἐπιβελυτότατον δὲ, καὶ
ταραχὴν δέσπον. ἅπαντα γὰρ
ἐυδὺς ἐδόκει μοι περὶ φέρεσθαι
πρόντι. καὶ τὸ σπῆλαιον αὐτὸ
ἀνέσρεφετο. καὶ ἐκ' ἐπὶ ὅλως ἐν
ἐμαυτῷ ἤμουν. τέλος δὲ, ἐς ὅ-
σον κατεσπῆσθην. ὃ δὲ, ἀπο-
ξύσας τὸ μυχλὸν, καὶ πυρώ-

hæc ausus est Polypheme?
Cyc. Principio quidem se Ne-
minem vocabat; sed post-
quam effugit, & extra tela
ut dicitur, fuit, Vlysssem no-
minari se aiebat. Nep. No-
ui quem dicis, Ithacensem
illum: ex Ilio autem nauiga-
bat. Sed quo pacto hæc fe-
cit, cum animosus admo-
dum non sit? Cyc. Depre-
hendi in antro, & pascuis re-
uersus multos quosdā, insi-
diantes videlicet pecuarijs.
Posteaquam autem apposui
foribus operculum (saxum
autem mihi est perquam
magnum) atque ignem, ac-
censa quam ex monte detu-
leram arbore, suscitavi, visi
sunt conantes sese abscon-
dere. Ego verò comprehen-
sos ex ipsis aliquos, ut par-
erat, deuoravi, ut pote qui
prædones essent. Hic versu-
tissimus ille, siue Nemo, siue
Vlysses erat, pharmacum
quoddam infusum dat, bibē-
dum, dulce quidem & fra-
grans illud: sed ad struen-
das insidias præsentissimum,
& turbulentissimum. Mihi
enim illud poto statim om-
nia circumagi videbantur, &
antrum ipsum inuertebatur:
nec ampliùs apud me pro-
sum eram. Postremò ad som-
num pertractus sum. Ille
verò exacuto vecte, eoque

ὅς γε, περὶ τὴν ἐνύφλωσέν με
ἔξωδοντα. καὶ ἀπ' ἐκείνου
εὐφρόνως εἰμί σοι ὦ Πόσειδον.

Πο. ὡς βαδὺν ἐκοιμήθης ὦ
τίμωρ. ὅς σε ἔξέδορες μεταξὺ
πυφλόντων. ὅδ' οὐκ Ὀδυσσεύς
πῶς δέφυγῃ; οὐ γὰρ αὖ
εἰ μὴ ὅτι ἐδυνάμην ἀποκνηῆ-
σαι τὴν πέβαν ἀπὸ τ' οὐράς.

Κυ. ἀγ' ἐγὼ ἀφείλον, ὡς
μᾶλλον αὐτὸν λάβριμι ἔξιόν-
τα καὶ χαδίπας παρὰ τὴν δύ-

ρεσι, ἐπὶ τῶν ταῖς χεῖρας ἐκπι-
πάς, μόνον παρὲς τὰ πρὸς βα-

ταῖς τὴν νομῶν, ἐν τελευτῶντος
τῷ κριῶ, ὅπου τὰ ἐχρῶν πρὸς τ-

τῇ αὐτὸν ὑπὲρ ἐμῶ. Πο. μαρ-
τύω ὅτι ἐκείνοις, ὅτι γε

ἔλαττον ὑπεξελθὼν σε. ἀλλὰ
πὺς ἄλλος γε Κύκλωπας ἔδει

ἐπιβάναι ἐπ' αὐτόν. Κυ.
συνέλαττον ὦ πάτερ, καὶ

ἔπειθ' ὅτι ἤρηντο τῷ ἐπι-
βάνοντος τὸ ὄνομα, καὶ γὰρ

ἐγὼ ὅτι Οὐπὺς ἔδει, μελαγχό-
λῳ οἰνῶντες με, ἔχοντο ἀ-

πόρτες. οὐ τὼ κατεσφίσατό με
ὁ κατέσφιστος τῷ ὀνόματι. καὶ

ὁ μάλιστα ἠνίασέν με, ὅτι καὶ
ὀκειδίζων ἐμοὶ τὴν συμφορὰν,

εὐδ' ὁ πατὴρ φησιν ὁ Ποσει-
δῶν ἰάσεταί σε. Πο. θάρσει ὦ

μάθη, ὅτι εἰ καὶ πάρεσθαι μοι ὁ φθαλμῶν ἰᾶσθαι ἀδυνάτον, τὴν

igne succenso, me dormien-
tem insuper excacavit: ab
eoque tempore cæcus sum
Neptune. *Nep.* Vt altè dor-
mivisti, qui non exilieris in-
terim dum excacareris.

A. Vlysses verò ille quo pacto
effugit? Non enim, sciscio,
saxum à foribus dimouere
potuit. *Cyc.* Atego amoni,
quò faciliùs illum compre-
henderem inter egrediendum.

Ego verò collocatus ad fo-
res, extentis manibus vena-
bar, solis dimissis in pascua
ouibus, & arieti dato man-
dato eorum quæ pro me ab
ipso fieri oporteret. *Nep.*

Intelligo rem. Sub illis latuit
et clàm se subducens. At ex-
teros certè Cyclopas opor-
tebat te contra ipsum inuo-
care. *Cyc.* Conuocaui illos
pater, & venerunt. Sed cùm
me insidiatoris nomen in-
terrogassent, eumque dice-

Drem esse Neminem, insani-

re me arbitrati, discesserunt.
Ita mihi execrabilis ille, no-

mine imposuit. Et quod om-
nium maximè mihi ægrè
fuit, contumeliosè obiecta

E mihi calamitate hac, ne pa-
ter quidem Neptunus, inquit,
te sanabit. *Nep.* Confide fili,

ulciscar enim ipsum: ut
discat, etiamsi oculorum

τὴν τεύχον, ἀμυνέμαι γὰρ αὐτόν, ὡς

τέχον, ἀμυνέμαι γὰρ αὐτόν, ὡς

ῥωῶ τῶν πλεόντων τὸ σῶζειν
αὐτοὺς, καὶ ἀπολλύειν ἑπ' ἑ-
μοὶ περσέσι. πλεῖν δ' ἔπ.

cacitatem mederi non que-
am, nauigantes certè tamen
seruare vel perdere penes me
esse : nauigat autem adhuc,

ΑΛΦΕΙΟΥ, ΚΑΙ

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

ALPHEI ET

NEPTUNI.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

NEPTUNVS.

ΤΙ τὸ τοῦ ὧ Ἀλφεί, μόνος
τῶν ἄλλων ἐμπεσὼν εἰς
τὸ πέλαγος, οὔτε ἀναμίγνυσθαι
τῇ ἄλλῃ ὡς ἔδος ποταμοῖς ἁ-
πασιν, οὔτε ἀναπαύειν, σταυ-
τὸν διαχυθεὶς, ἀλλὰ διὰ τὴν
θαλάττης ξυμμεσῶς, καὶ γλυ-
κὺν σουλάττων τὸ ρεῖθρον, ἀμι-
γρὸς ἐπὶ καὶ καθαροὺς ἐπαίγει.
ὡς οἶδ' ὅσα βύθιος ὑποδύς
καθάπερ οἱ λάτρι, καὶ ἐρωδοί,
καὶ εὐκαὶ ἀνακίψεν που, καὶ
αὐτὸς ἀναφαίνειν σταυτὸν.
Αλ. ἐρωπικὸν τι τὸ περὶ γυναι-
κῶν ὧ Ποσειδόν. ὥστε μὴ ἐλεγ-
γε. ἡρώδης δ' καὶ αὐτὸς πολ-
λάκις. Πο. γυναικὸς ὧ Ἀλ-
φεί, ἢ νύμφης ἐράς. ἢ καὶ τῶν
Νησιδῶν αὐτῶν μᾶς; Αλ. οὐκ.
ἀλλὰ πηγῆς ὧ Ποσειδόν. Πο.
ἢ δὲ, πῶ σοι γῆς αὐτῇ ρεῖ; Αλ.
νησιῶτις ἔστι σκελική. Ἀρέδου-
σαν αὐτὴν καλεῖσιν. Πο. οἶδα
καὶ ἄμορφον ὧ Ἀλφεί τὴν Ἀρέ-

Quid hoc Alphee, quod
tu solus aliorum in ma-
re illapsus, neque
cum salugine misceris, mo-
re fluuiorum omnium, ne-
que diffusis aquis te ipsum
cohibes, sed per mare velut
concretus, ac dulci custodito
fluore, immixtus adhuc &
purus properas? Nescio
quo locorum in profundum,
sicut ganix & ardez demer-
sus, alibi videris emergere,
& te ipsum rursus exhibere
spectandum. *Alph.* Amat-
oria quædam res ista est Nep-
tunc: quamobrem ne mihi
virio veritas. Ipse autem e-
tiam sæpenumero amasti.
Nept. Mulieremne Alphee,
an nymphā amas, an etiam
Nereidum ipsarum aliquam?
Alph. Minimè, sed fontem,
Neptune: *Nept.* Hic vbi ter-
rarum tibi manas? *Alph.* In-
sularis est in Sicilia, Arethu-
sam ipsam vocant. *Nept.*
Noui Alphee Arethufam illā
non deformem: sed & lim-
pidus

DIALOG. MARI. 193

ἔσται, ἀλλὰ διαυγής τὲ ὄσῃ,
 καὶ διὰ τοῦτα οὐκ ἀβλύζει, καὶ
 τὸ ὕδωρ ἐπιφέρει πᾶσι ψυγί-
 σι, ὅλον τὸ αὐτῶν φαινόμενον
 εὐφραίνει. ΑΛ. ὡς ἀληθῶς
 ὕδατι πᾶσι παρῶν ὦ Πόσειδον.
 καὶ ἐκείνης οὐκ ἀπέρχομαι.
 ΠΟ. ἀλλ' ἀπὸ τοῦ καὶ ἐν τῇ χει-
 ρὶ τῷ ἔρωτι. ἐκείνη δὲ μοι ἐ-
 πί, καὶ πᾶσι ἀφ' ἑαυτοῦ ἐίδε
 αὐτὸς μὲν, ἀρχὰς ὧν, ἡ δὲ, ἐν
 συνεκρούταις ὄσῃ; ΑΛ. ἐπι-
 μένῃ μοι κατέχεις ὦ Πόσει-
 δον, πείραγμα ἔρωτων. ΠΟ. εὖ
 γάρ μοι, χάρις παρὰ τῷ ἀγαπῶ-
 ντι. καὶ ἀπὸ τοῦ ἀπὸ τῆς θα-
 λάσσης, ξυμπυλίσσιν ἐν τῇ
 πύλῃ, καὶ ἐν ὕδατι γίνεσθαι.

pidus ille fons est, & per puram scaturiginē emanat, & niter aqua, quæ super calculis argentea tota apparet. *Alph.* Vt verè nosti fontem hunc Neptune: ad illum igitur abeo nunc. *Nept.* Sed abi quidem, & amore sceleriter vtere. Illud autem mihi dic, ubi tu Arethusam conspicias es, Arcas ipse cum sis, fons autem ille Syraculis? *Alph.* Properantem me moraris Neptune, curiosè nimis interrogando. *Nept.* Probè dicis. Abi igitur ad amatam: ac è mari emergens, eodem alueo cum fonte illo miscearis, & in vnâ aquam redigamini.

ΜΕΝΕΛΑΟΥ, ΚΑΙ
Πρωτίης.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

Αλλὰ ὕδαρ μὲν σε γίνε-
ται ὡ Πρωτεῦ, ἐκ ἀπι-
στην, ἐνάλιον γε ὄντα, καὶ δὲν-
δρον ἐπ' ὀρεσίων. καὶ ἐς λείοντα
ὅτι περ ἀλλαγίης, ὅμως καὶ δὲ το-
τὲς ὡ πύρεως. εἰ δὲ καὶ πῦρ γί-
νεται διυματον ἐν τῇ θαλάττῃ
ἐπειμῶτα, τοῦτο παῦν θαυμα-
ζο, καὶ ἀπιστῶ. Πρω. μὴ θαυ-

MÉNÉLAI, ET
PROTEI.

MENELAVS

AT in aquam te conuer-
ti Proteu, incredibile
nō est, siquidem es marinus:
etiā arborescē fieri, tolera-
bile: in leonem etiā ali-
quando mueris licet, tamēn
neque hoc supra fidem est.
Quod si & te qui in mari ha-
bitas, in ignem cōuerti pos-
sibile est, hoc omnino mi-
ror, nec adducor ut credam.
Prot. Ne mireris Menelaē:

N

ματης ὦ Μενέλαε. γίγνομαι
 γὰρ. Με. εἶδον καὶ αὐτός. ἀλλά
 μοι δοκῆς, εἰρήπεται γὰρ πρὸς
 σὲ, γηπτίων πνὰ πρὸς αἶν
 τῷ ἀρχαίῳ, καὶ τοῦ ὀφθαλ- **A**
 μοῖς ἐξαπατᾷ τῷ ὁρώντων,
 αὐτὸς κεν τοῖσιν το γιγνώσκους.
 Πρω. καὶ τίς αὖ ἡ ἀπάτη ἐπὶ
 τῶν οὕτως ἐναργῶν γήροισι; καὶ
 ἀνεργαῖοις τοῖς ὀφθαλμοῖς **B**
 εἶδες ἐς ὅσα μετατείηται ἐμαυ-
 τόν; εἰ δ' ἀπείεις, καὶ τὸ ἀρχαί-
 ον ψευδὲς εἶναι δοκῇ, φαντα-
 σία τις πρὸ τ' ὀφθαλμῶν ἰσα-
 μήνη, ἐπιδιδῶ πρὸς γήρωμαι, **C**
 πρὸς σενεγκῇ μοι ὦ γήρωναί τε
 τ' χεῖρα, εἴη γὰρ εἰ ὀφθαλμοῖς μόν-
 ον, ἢ καὶ τὸ κἀκεῖν τότε μοι
 πρὸς πεισιν. Με. καὶ ἀσφαλὲς ἡ
 πείρα ὦ Πρωτέῳ. Πρω. σὺ δ' ἐ **D**
 μοι Μενέλαε δοκῆς οὐδ' ἐ πε-
 λύπῳ ἐωρεσμέναι πώποτε,
 οὐδ' ὁ πάχει ὁ ἰχθύς ἔπος εἶ-
 δῆναι. Με. ἀλλὰ τ' ἡδὲ πλύν-
 πῳ, εἶδον. ἂ πάχει δ', ἡδ' ἔως
 αὐ μὰς τιμὴ πρὸς σὺ. Πρω. ὁ- **E**
 πεία αὖ πείρα πρὸς πεισιν ἀφ-
 μόση ταῖς κοτυλαῖς, καὶ πρὸς σὺ
 ἔρηται καὶ ταῖς πλεγμαῖς, ἐκεί-
 νη ὁμοιον ἀσφαλὲς εἶναι
 τόν, καὶ μεταβάλλει τ' χροῖαν,
 μικροῦ χρόνου πρὸς πείραν, ὥς
 εἰ δ' αὖτε τὸν αἰθέρα, μὰ

fieri enim soleo Men. Vidi &
 ipse. Sed videris mihi, dicam
 enim apud te, praeſtigias
 quasdam adhibere rei, at-
 que intuentium oculos de-
 cipere, cum tale nihil fiat.
 Prot. Ecquae deceptio in tam
 manifestis rebus fieri queat?
 Annon apertis oculis vidi-
 sti in quam multa ipse me
 transformaverim? Quod ni
 credis, & falsa res tibi vide-
 tur, scilicet species quasdam
 inanis ob oculos versans:
 quum ignis factus fuero,
 admove mihi ὁ generosissi-
 me, manum. Senties enim
 num videar tantum ignis,
 an & vim vrendi habeam.
 Men. Periculosum est expe-
 rimentum hoc Proteu.
 Prot. At tu Menelaë vide-
 ris mihi neque polypum vi-
 disse unquam, neque etiam
 quid pisce huic accidere so-
 leat, scire. Men. At polypum
 quidem vidi, quæ verò acci-
 dant illi, libenter ex te co-
 gnoverim. Prot. Cuicun-
 que saxo acetabula sua acce-
 dens applicuerit, & cirra-
 mentis affixus adhaeserit,
 illi seipsum similem efficit,
 mutatque colorem, imitan-
 do saxum, quò lateat pesca-
 tores, nihil ab illo varians,
 neque ob hoc manifestè

διαλλάττων, μὴ δ' φανερὸς

ὦν διὰ τούτο, ἀλλ' ὡς καὶ τῷ
λίθῳ. *Με.* φασὶ ταῦτα. τὸ
δ' οἷν πολλῷ παρεδόξοτε-
ρον ὃ Πρωτέρῳ. *Πρω.* καὶ
αἰεὶ ὃ Μενέλαε. τίτι αὖ ἄλ-
λῳ πεινύσεις, τοῖς σκαυτῶ
ὀδυσμοῖς ἀπιστῶν; *Με.* ἰ-
δὼν, εἶδον. ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα
πρᾶξις, τ' αὐτὴν πῦρ καὶ ὕ-
δωρ γίγνεται.

apparens, sed omnino saxum
referens. *Men.* Ferunt hæc:
sed hoc tuum est incredibi-
lius Proteu. *Prot.* Nescio
Menelaë, cuinam alteri cre-
das, cum tuis oculis non cre-
das. *Men.* Apprimè vidi:
sed tamen monstrosa res est,
eundem ignem atque aquam
fieri.

ΠΑΝΟΠΗΣ, ΚΑΙ
Γαλιήνης.

PANOPES ET
GALINES.

ΠΑΝΟΠΗ. C

PANOPE.

Εἶδες ὃ Γαλιών χθες
ὅα ἐποίησεν ἡ Εἰς παρὲς
τὸ δῆπνον ἐν Θετταλίᾳ, διό-
τι μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήθη ἐς τὸ
σμερῶσι; *Γα.* οὐ ξυμμεστώ-
μιμ ὑμῶν ἔργῳ. ὃ γὰρ Πο-
σειδῶν ἐκέλευσέ με ὃ Πανόπη
ἀκούσασθαι ἐν τοσούτῳ φυ-
λάττειν τὸ πέλαγος. τί δὲ
οὐκ ἐποίησεν ἡ Εἰς μὴ παρῶ-
σα; *Πα.* ἡ Θέτις καὶ ὁ Πη-
λεὺς ἀπεκλήθεισαν ἐς τ' ὀδυ-
λαμον, ὑπὸ δ' Ἀμφιτέτης
καὶ τῷ Προσειδῶνος παρεπε-
φθόγτες. ἡ Εἰς δ' ἐν το-
σούτῳ λαδύσα πάντα, ἐ-
δωκῆν δ' ῥαδίως, πῶν μὲν,

V Idisti-ne, Galene, heri
quid fecerit Eris ad cœ-
nam in Thessalia, quod non
& ipsa ad conuiuium invita-
ta fuerit? *Gal.* Non conui-
uata sum ego vobiscum.
Nam me Neptunus iusserat,
tranquillum interea, Pano-
pe, seruare pelagus. Sed
quid fecit Eris cum præfens
non esset? *Pan.* Thetis ac
Peleus concesserant intro in
thalamum ab Amphitrite ac
Neptuno deducti. Interea
autem Eris, clàm omnibus
(id quod facile illi tum fuit,
cum alij biberent, nonnulli

πινόντων, ἐνίῳν δὲ κρατῶν-

των, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι κιθα-
εῖζοντι, ἢ ταῖς μέσσαις ἀδύσαις
πρεπείωντων ὁ νοῦν, ἐνέβα-
λεν ἐς τὸ συμπόσιον μῆλόν
τι πάγκαλον, χρυσουῦ ὄλον ὧ
Γαλύνῃ. ἐπεμύχαστο δ' , ἢ
καλὴ λαβέτω. κυλινδρὸν μύρον
δ' ὅσοτο ὡσὺρ ὅξεπιπτες,
ἦκε ἔνθα Ηρα. τε, καὶ Ἀφρο-
δίτη, καὶ Ἀθηνᾶ κατακλίνοντο. B
καὶ περὶ δὲ ὁ Ερμῆς ἀνελόμηνος
ἐπ' ἐλέξατο τὰ μεχάμυθ' αἰ,
μὲν Νηρηίδες ἡμεῖς, ἀπε-
σιωπήσασθ' . τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, C
ἐκείνων παρυσίων; αἰδὲ, ἀντε-
πειρῶτο ἐχέειν. καὶ αὐτῆς εἶναι
τὸ μῆλον ἡξίου. καὶ εἰ μὴ
γὰρ ὁ Ζεὺς διέσπασεν αὐτὸς,
καὶ ἄρχει χειρῶν πρεσβύχρη-
σέ τὸ πρῶγμα. ἀλλ' ἐκείνος D
αὐτὸς μὲν, ὃ κρινῶ φησι πε-
εὶ τούτου, καί τοι ἐκείναι αὐ-
τὸν δικάσαι ἡξίαν. ἄπτε δ' ἐς
τῷ Ἰδῶνι περὶ τὸ Πειά-
μω πᾶσι, ὅς οἱ δέ τε δια- E
γινῶναι τῷ καλλίονα φιλό-
καλος ὢν, καὶ ὡς αὐτὸς ἐκείνος
κρίναι κακῶς. Γα. τί οὖν αἰ-
στάει ὁ Πανόπη; Πα. τῆμε-
ρεν οἶμαι ἀπᾶσι πρὸς τῷ
Ἰδῶνι. Πα. καὶ πῶς ἡξίει μὲν
μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τῷ
κρατῶσαν; Πα. ἡδὴ σοι

applauderent, vel Apollinari
citharam personanti, vel
Musis ore modulantibus a-
nimum adhibendo) proie-
cit in conuiuium pomum
quoddam perpulchrum, co-
tum aureum, Galene: cui e-
rat inscriptum *τομοσα ἀ-
ερίαι*. Dum autem hoc, tan-
quam ex composito volui-
tur, peruenit eò loci, ubi
Iuno, & Venus, & Minerva
accumbebant. Et postquam
Mercurius eo sublato in-
scripta legit: nos quidem
Nereides conticuimus, quid
enim agendum erat illis pre-
sentibus? Illæ verò inter se
contendebant, ac quælibet
suum illud esse volebat. ac
nisi Iupiter ipsas diremisset,
ad manus usq; res processis-
set. Verùm ille, ipse quidem
iudicium hac de re non fe-
ram, inquit, tametsi illæ ip-
sum iudicare vellent. Sed in
Idam ad Priami filium abite,
qui & discernere nouit, quæ-
nam formosior sit, ut pote
elegantix studiosus & ipse, &
qui non malè iudicauerit.
Gal. Quid igitur ad hæc *Pan.*
Hodie arbitror in Idā abeūt. *Gal.* Ec-
quis veniet paulò post, qui
quæ vicerit, nobis renunci-
et? *Pan.* At iam nunc tibi affir-
mo fore ut nulla alia vincat,
φημὶ ὡς ἄλλη κρατήσει, τῆς

Αφ' ὧς δὴ τις ἀγωνίζομαι, ὡς
μή τι παῖς ὁ διατηγῆς ἀμ-
βλωπῇ.

veniente in certamen Ve-
nere, nisi arbiter ipse omni-
nò hallucinetur.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ, ΑΜΤ-Α
μῶντος, καὶ Προσιδῶντος.

TRITONIS, A-
MYMONES ET NE-
ptuni.

ΤΡΙΤΩΝ.

TRITON.

ΕΠὶ τὴν Λέρναν ὦ Πόσι-Β
δον παρ-ῳγνεται καθ' ἐκά-
στην ἡμέραν ὑδρευσομένη παρ-
δίνος, πάγκαλόν τι χεῖμα, καὶ
ἡδαιγώγῃ καλλίῳ παῖδα ἰδὼν.
Πο. ἐλευθέρην πῖν' ὦ Τείτων
λέγεις, ἢ θεράπεινά τις ὑδρε-
φόρος ὄσιν. Τεῖ. οὐ μὲν οὖν.
ἀλλὰ τὸ Δαναῶν ἐκείνη θυγά-
τηρ μία τῶν πενήκοντα καὶ ἀν-
τὴ, Ἀμυμώνη τοῦνομα. ἐπυ-
δόμην γ' ἦ τις καλοῖτο, καὶ τὸ
ῥῆος. ὁ Δαναὸς δ' ὁ σκληραγω-
γὴ τὰς θυγατέρας, καὶ αὐτοῦρ-
γῇ διδάσκει, καὶ πῖμπει ὑδωρ
τὴν ἀρυσσομένην. καὶ πρὸς τὰ
ἄλλα, παιδεύει ἀόκνως εἶναι
αὐτὰς. Πο. μόνη δ' παρ-ῳγε-
ται μαχαρὰ οὐτὼ τὴν ὁδὸν ὅλῃ
Ἀργεῖς ἐς Λέρναν; Τεῖ. μόνη.
πλευροῦσιν δ' τὸ Ἀργεῖς ὡς οἴ-
δα, ὥστε ἀνὰ γῆν αἰεὶ ὑδρεφο-
ρεῖν. Πο. ὦ Τείτων, ἢ μετρίως
με διατρέχεις εἰπὼν τὰ τῶν ἡ

AD Lernam Neptune,
quotidie venit aqua-
tum virgo perpulchra. Nec
scio formosiorē puellam
vidisse me, Nept. Liberam-
ne aliquam dicis Triton, an
verò famula quæpiam est
quæ aquam ferre solet? Trit.
Minimè, sed Danaï illius fi-
lia, una ex quinquaginta
istis, Amymone nomine.
Eius enim nomen & genus
sciscitatus sum. Danaus au-
tem duriter filias educat, &
opus manu facere docet, &
ad hauriendam aquam mit-
tit, & ad alias res agendas in-
stituit, impigræ ipsæ ut sint.
Nept. Sola-ne venire solet
longam adeò viam ex Argis
ad Lernam usque? Trit. So-
la. nam Argos, ut scis, est si-
tulosum: quare illam sem-
per-aquatū venire necesse
est. Nept. Non mediocriter
affecisti me Triton, qui mihi
hæc de puella narraris. Ita-
que eamus ad ipsam. Trit.

παῖδος. ὥστε ἰσχυρὰ εἶναι αὐτὴν.

Τεῖ. ἰωμῶν. ἦδη γὰρ χειρὸς τῆς
 ὑδροφορείας, καὶ χερσὶν που κτῆ-
 μέσιν τὴν ὁδὸν ὄσιν ἔσται ἐς τὴν
 Λέρναν. Πο. ὑποῶν ζεύξον τὸ
 ἄρμα, ἢ γὰρ τοῦ μὲν πολλὴν ἔχει
 τὴν διατειβὴν ὑπάρχειν τὸν
 ἵπποις τῇ ζεύγῃ, καὶ τὸ ἄρμα
 ἐπισκευάζειν; σὺ δ' ἄλλὰ δελ-
 φινά μοι πᾶσι τῶν ἀκίων παρ-
 ἑσθον. ἐπιπαύσομαι γὰρ ἐπ' αὐ-
 τῷ τάχιστα. Τεῖ. ἰδοὺ σοι ἐπὶ τὸ
 οὐδὲ δελφίνων ὠκύτατος. Πο.
 εὖ γε ἀπελαύνωμιν. σὺ δ' ἔτι παρ-
 νήχου ὧς Τείτων. καὶ περὶ δὲ πᾶ-
 ρισμῶν ἐς τὴν Λέρναν, ἐγὼ μὲν
 λοχίσσω ἐν ταῦτά σου. σὺ δ'
 ἀποσκόπει ὅπουτ' αὐτὴ αἰσθῇ
 παρσιθεῖσαν αὐτῷ. Τεῖ. αὐτὴ
 σοι πλησίον. Πο. καλὴ ὧς
 Τείτων, καὶ ὡραία παρθένος.
 ἀλλὰ συλληπτήρα ἡμῖν ὄσιν.
 Αμυ. ἀνδρῶπι, ποῖ με ξυμπα-
 πάσας ἄγεις; ἀνδραποδιστὴς εἶ,
 καὶ εἰσὶν ἡμῖν ἀπὸ Αἰγύπτου τῶν
 δαίμων ἐπιπεμφθῆναι. ὥστε βοή-
 σομαι τὸν πατέρα. Τεῖ. σὺ
 πῶσον ὧς Αμυμώνη. Ποσειδῶν
 ὄσιν. Αμυ. τί Ποσειδῶν λέγεις;
 τί βιάζῃ με ὧς ἀνδρῶπι, καὶ ἐς
 τὴν θάλατταν κατέλκεις; ἐγὼ
 δ' ἀποπνιγῆσομαι ἢ ἀθλία κα-
 ταδύτα. Πο. δάρρει, ὕδην
 φεινὸν πάθος, ἀλλὰ καὶ παλὴν

Eamus. Iam enim tempus
 est, quo aquatum ire solet:
 ac media fermè in via est
 petendo Lernam. Nept.
 Proinde currum iunge: vel
 an hoc longiorem rebus
 moram iniiciet, submittere
 equos iugo, & currum appa-
 rare? Tu verò potius del-
 phinem mihi aliquem ex ve-
 locibus illis huc siste, iac-
 quitando enim illi quàm ce-
 lerrimè prouchar. Trit. Ec-
 ce tibi delphinum hunc ve-
 locissimum. Nept. Euge pro-
 uchemur: tu verò Triton
 adnara. Ac siquidem ad Ler-
 nam adsumus, ego quidem
 hîc in infidijs ero: tu verò
 speculando observa, quando
 illam accedentem sentias.
 Trit. Eccam tibi, propè est.
 Nept. Formosa Triton, & in
 flore ætatis virgo: sed nobis
 est comprehendenda. Amy.
 Heus homo, quò me hinc
 correptam abducis? plagia-
 rius quispiam es, ac videris
 nobis ab Ægypto patruo im-
 missus, quare patrem incla-
 mabo. Trit. Tace Amymo-
 ne, Neptunus hic est. Amy.
 Quid Neptunum dicis? quid
 mihi homo vim facis, at-
 que hinc in mare abstrahis?
 at infelix ego submersa suf-
 focabor, Nept. Bono sis a-
 nimo: nihil mali patieris:
 sed & fontem tibi cognomi-
 νῆσιν σοι ἀναδοθῆναι ἐά-

οὐ παύσῃ, πατάξας τῇ
σεισῇ τὴν πέραν, πλοῖον τῷ
κλύματός. καὶ σὺ ἐνδύμῳ
ἔσῃ, καὶ μόνῃ, τῶν ἀδελφῶν ἔχ
ἰσθροῦσσις ἀπὸ θαλάσσης.

nem emanare hinc finem,
perculso tridente saxo, iux-
ta hoc æquarium, tūque
beata eris, & sola sororum
obita morte aquam non ge-
A stabis.

ΝΟΤΟΥ, ΚΑΙ

Ζεφύρου.

NOTI ET ZE-
PHYRI.

ΝΟΤΟΣ.

B

NOTVS.

Τούτῳ ὃ ζέφυρα τὴν δα-
μαλιν, ὡς διὰ τῷ πλά-
γῃ ἐς Αἴγυπτον ὁ Ερμῆς ἄγει,
ὁ Ζεὺς διακοσμεῖ αἰοὺς ἔρωτος;
Ζε. καὶ ὅ γάρ τοι. ἡ δαμαλιν ὅ
τότε ἀλλὰ πᾶς ὡς τῷ ποτα-
μῷ Ἰνάχῳ. γὰρ ὅ ἡ Ἡρα τοι-
αύτῳ ἐπέκοσεν αὐτῷ ζυγο-
πλάσας, ὅτι καὶ πᾶν ἰσθρὸν
ἔκοσεν τὸν Δία. Νο. γὰρ οὐ
ἐπὶ ἑᾷ τῆς βοός; Ζε. καὶ μάλα.
καὶ διὰ τὸ τοῦ ἐς Αἴγυπτον αὐτῷ
ἐπιμῆ. καὶ ἡμῶν παρστέταξε
μὴ κυμαίνειν τὴν θάλασσαν
ἵς αὐτὴν διανήξῃται, ὡς ἀπο-
ταύσας ἐκεί. κύει ὅ ἡδὴ. θεός
ἦντο καὶ αὐτῇ, καὶ τὸ τεχθέν.
Νο. ἡ δαμαλιν θεός; Ζε. καὶ
μάλα ὅ γάρ τοι. ἀρξεί τοι ὁ Ερμῆς
ἵναι τῶν πλοίων, καὶ ἡμῶν
ἵνα δέσποινά, ὅτι πᾶς αὐτῇ ἡμῶν
ἐκείνη ἐκπέμψαι, ἢ καλύπτει

NVM hanc, Zephyre,
iuuencam, quam per
mare in Ægyptum Mercu-
rius ducit, Iupiter amore
captus viciavit. Zeph. Etiam
Note. Attum non iuuenca,
sed Inachi fluuij filia erat.
Nunc verò talem ipsam Iu-
no fecit, amoris æmulatione
commota, propterea quòd
videbat Iouem illam prorsus
deperire. Not. Proinde
nunc etiam bouem illam a-
mat? Zeph. Ita sanè, & ob
id in Ægyptum ipsam misit,
nobisque edixit ne contur-
baremus mare donec illa
transnataisset, ut illic enixa
(fert autem iam vterum)
Deus fiat tum ipsa, tum fœ-
tus eius. No. An iuuenca
Deus? Zeph. Ita sanè, No-
te, imperabitque, inquit
Mercurius, nauigantibus,
ac nostra erit domina, ut
quemcunque volet nostrum,
emittat, vel prohibeat spi-

ἐπιπνέιν. Νό. Ζεφυρία
 τοιγαροῦν ὦ ζέφυρε, ἥδη δέ-
 σποινά γε ἔσσι. νῆ Δία ἐννε-
 στέρα γὰρ ἔτι γήρυτο. Ζε. ἦν
 ἥδη γὰρ διεπέρασε, καὶ ἔξενε-
 σεν ἐς τὴν γῆν. ὅρας ὅπως
 ἐκίπτε μὲν τετραπιδιστὶ βαδίζον.
 αἰοροῦντος δὲ αὐτῷ ὁ Ερμῆς,
 γυναικὸς παγκάλλυαυθις ἐπι-
 νος; Νό. παρὰ δὲ αὐτῷ ταῦ-
 τα ὦ ζέφυρε. καὶ ἐπὶ τὰ κέρατα.
 ἔδεν ἔρα, καὶ διηλὰ τὰ σκέλη,
 ἦν ἐπέραιος κόρη. ὁ μὲν τοι
 Ερμῆς τί παδὼν, μεταβέβλη-
 κεν ἑαυτὸν. καὶ αὐτὴ νεανίου, C
 κυνοφροσώπης μεθύοντα; Ζε.
 μὴ πολυπραγμονῶμεν. ὅτε
 ἄμεινον ἐκείνος οἶδε τὰ πρα-
 κτέα.

rare. Νό. Ergo Zephyre,
 nobis erit obseruanda, cum
 iā sit domina. Nam per Iouē
 eo pacto benivolentior no-
 bis erit. Zeph. Sedenim iam
 traiecit, & in terram enata-
 A uit. Vides ut non amplius
 quadrupes incedat: sed ere-
 ctam ipsam, Mercurius de-
 nuo perpulchram mulierem
 reddidit. Νό. Mira nimi-
 rum hæc Zephyre: nus-
 quam amplius cornua, ne-
 que cauda, neque tibiæ bis-
 da, sed amabilis puella est.
 Cæterum Mercurio quid-
 nam accidit, qui seipsum
 mutauit: & pro adolescente
 caninam faciem assumpsit?
 Zeph. Ne curiosius ista per-
 sequamur, quandoquidem
 quæ facienda sint, melius il-
 le nouit.

D

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ,

καὶ Δελφίνων.

NEPTVNI ET

DELPHINVM.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

NEPTVNVS.

ΕΤγε ὦ Δελφίνες, ὅτι αἰ-
 F ροτὰν ἀνθρώποι ἐσθε, καὶ πάσαι
 μὲν τὸ τῆς Ἰνὸς παιδίον ἐπὶ τὸν
 ἰσθμὸν ἐκορύματα, ὑποδείξά-
 μενοι ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων με-
 τὰ τῆς μητρὸς ἐμπαύειν. καὶ νῦν
 σὺ τὸν κισσάρκον τῶτον τὸν ἐκ
 Μινυρμῆς ἀναλαβὼν, ἔξενέω

R Ecce facitis, Delphi-
 nes, quod semper ho-
 minum amantes estis: & o-
 lim Inūs filium in Isthmum
 portastis, exceptum à Sciro-
 nijs scopulis, vnde cum ma-
 tre præcipitatus erat. Et tu
 nunc assumpto Methym-
 nensi citharædo isto, in

ἔταρσον αὐτῇ σκευῇ, καὶ κί-
δαξ, ὡς ἐπ' ἑίδες κακῶς ὑπὸ
τῶν ναυτῶν ἀπολλύμενον.

Δελ. μὴ θαυμάσης ὦ Πόσει-
δον, εἰ τοὺς ἀνθρώπους εὖ πιῦ-
μαι, ὅς ἀνθρώπων γε καὶ αὐτοὶ
ἔχουσιν ἡμετέροισι. Πο. καὶ

μυθιστάμε γὰρ τῷ Διονύσῳ, ὅτι
ὑμᾶς καταναυμαχῶντας, μετέ-
βαλε, δέον χειρὸς παθεῖν μόνον,

ὡς τῶν ἄλλοις ἐπαγγέλλετο. B
ἔπος γούμω τὰ κατὰ τὴν Αἰόλῳ
ἡσυχίαν ἔχοντο ὦ Δελφίν; Δελ.

ὁ Πείριανδρος οἶμαι ἔχαρεν
αὐτῷ, καὶ πολλάκις μετεπέμ-
πτο αὐτὸν ἐπὶ τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ,

πλεῖστας παρὰ τῷ τυράννῳ,
ἐπιδύμους πλεῖστας οἶκαδε ἐς
τὴν Μήθυμναν, ἐπιδείξασθαι

τῷ πλοῦτον, καὶ ἐπὶ τὰς πορ-
θμῶν πρὸς χαλκουργῶν ἀνδρῶν,
ὡς εἰδείν πολλὰ ἄγων χερσὶν,

καὶ ἀφύγετο, ἐπὶ κατὰ μέσον τὸ
Λίγαν ἐλθόντο, ἐπὶ βουλεύου-
σι αὐτῷ οἱ ναῦται. ὁ δὲ, ἡγεώ-
μην ὅς ἅπαντα. παρ' ἑνὶ τῷ

στράτῳ, ἐπὶ ταῦτα ὑμῖν δι-
δάσκει, ἔφη, ὅσα τὴν σκευὴν
ἀναλάβετε με, καὶ ἅπαντα

ἐπιβῶντι πῶς ἐπ' ἑμαυτῷ,
ἐκείνη ἐλάττω εἶναι ἑμαυ-
τόν. ἐπὶ βέλτε οἱ ναῦται. καὶ

ὡν ἄρα τὴν σκευὴν, καὶ

Tænarum cum ipso ornatu,
& cithara enatasti: neque il-
lum à nautis miserè perdi-
passus es. Delt. Ne miseris

Neptune, si hominibus be-
nefacimus? cùm ex homini-
bus pisces ipsi facti simus.

Δελφ. Atque equidem ob id
reprehendo τὸν ἀκχὺν,

quòd vos navali prælio su-
peratos ita transformavit,
cùm decessisset, solum in de-

ditionem accipere, quemad-
modum alios in potestatem
redegit. Sed quo pacto quod

huic Arioni accidit, sese ha-
bet Delphin? Delt. Perian-
der, opinor, delectabatur

Cipso, & artis gratia sæpe ac-
cersebat. Ille autem à ty-
ranno ditatus, domum in

Methymnam navigando, di-
uitias suas ostentare concu-
piuit. Ac consensu scelerato-
rum quorundam hominū

pontone, posteaquam indi-
cavit se multum auri & ar-
genti secum ferre, ubi ad me-
dium ferme Ægeum peruen-

tum fuit, insidiari illi nautæ
cœperunt. Ille verò (auscul-

tabam enim omnia iuxta na-
uigium natando) quoniam
hoc vobis ita visum est, in-

quit, at me saltem assumpto
ornatu, & decantato prius
mihī ipsi funebri aliquo car-

mine, volentem sinite præ-
cipitare meipsum. Conces-
serunt nautæ. Tum ille as-

ἦρε παῖν λιγυρῶς. καὶ ἔπινεν
εἰς τὴν θάλατταν, ὡς αὐ-
τὴ παύτως ἀποθανούμενος.
ἔγω δ' ὑπολαβὼν, καὶ ἀναβί-
μενος αὐτὸν, ἔξενήξαί μιν
ἔχων εἰς ταύτην. Πο. ἔ-
παυώ τῆς φιλομουσίας. ἄξιον
γὰρ τὸν μῦθον ἀποδέδωκες
οὐτῷ δ' ἀκροάσεως.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ,

καὶ Νηρηίδων.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

ΤΟ μὲν γενὸν ὅτε, εἰς
ὃ ἡ παῖς χατύνεχθῃ,
Ελλάσποντος ἀπ' αὐτῆς χα-
λείδω. τὸν δ' νεκρὸν, ὑμεῖς
ὦ Νηρηίδες παραλαβέσθε,
τῇ Τροάδι περὶ σπένετε, ὡς
παρεῖν ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων.
Νη. μνδαμῶς ὦ Ποσειδόν.
ἂν ἐνταῦθα ἐν τῷ ἐπω-
νύμῳ πελάγει τεθάψθω.
ἔλεῖμ' γὰρ αὐτῷ, οἴκησα
ὑπὸ τῆς μητρίδος πεπον-
θῆναι. Πο. ὅτε μὲν ὦ
Ἀμφιτείτη ἔξω. οὐδ'
ἄλλως χαλὸν ἐνταῦθα που
κεῖσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐ-
τῷ, ἂν ὅσον ἔστω ἐν τῇ
Τροάδι ἐν τῇ χερσονήσῳ

sumpsit ornatum, & quid-
dam planè blandum cecinit,
atque in mare, tanquam ili-
cò moriturus, præcipitem
se dedit. Ego verò excepto
atque imposito mihi illo, si-
mul in Tænarum enataui.
Nep. Tuum erga musicam
studium laudo: dignam enim
auditiæ modulationis merce-
dem ipsi retulisti.

B

NEPTVNI ET NE-
REIDVM.

NEPTVNVS.

FRetum hoc quidem an-
gustum, in quod puella
præcipitata est, Helleſpon-
tous ab ipsa vocetur. Ip-
sum autem cadaver, vos Ne-
reides acceptum in Troa-
dem auferte, vt ab incol-
lis sepeliatur. Nep. Ne-
quaquam Neptune, sed hîc
in cognomine pelago sepe-
liatur. Misere mur enim ip-
sius, vt quæ maximè mise-
rabilia passa fuerit à nouer-
ca. Nep. At hoc, Amphitrite, fas non est, neque e-
tiam aliàs honestum, hîc il-
lam alicubi sub arena iacere.
Sed quod dixi, in Troade in
Chersoneso mox sepelietur.
Illud autem pro solatio ipsi
τεθάψεται. ἐκεῖνο δ' παρ-μύ-

δοτ' ἔσται αὐτῇ, ὅπ' μετ' ὀλί-
 γῃ τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνώ πί-
 σται, καὶ ἐμπροστίαι ὑπὸ
 τοῦ Ἀδάμαντος διακομίζῃ εἰς
 τὸ πέλαγος, ἀπ' ἅκρῃ τοῦ
 Κισαιρῶνος, χαλδόν περ χαλῶκει
 ἐς πλὴν θαλάσσης Ἰχθυοῦ καὶ
 τ' ὑπὲρ ἐπὶ τ' ἀγκυράς. Νη.
 ἀλλὰ κακείνῳ σῶται δέησι,
 χαλδόν περ τοῦ Διονύσου. Πο-
 φὸς γὰρ αὐτῷ καὶ πτόθ' ἡ Ἰνώ.
 Πο. ἔα ἐχέω ἔγωγε πνιγρὰ
 εἶναι, ἀλλὰ τοῦ Διονύσου ἀ-
 χαιεῖν ὡς Ἀμφιτέτη ἰσχυρὸν.
 Νη. αὐτῇ δ' ἄρα τί ποτεῖται
 ἐκτίπτει ἀπὸ τοῦ κειῦ; ὁ ἀ-
 λυγρὸς δ' ὁ Φρύξος ἀσφαλῶς
 ὀχέται; Πο. εἰκότως. νεανίας
 γὰρ, καὶ δυνάται ἀντέχειν πρὸς
 πλῆθος. ἡ δ' ὑπὸ ἀνδρίας
 ἐπὶ βῆμα ὀχλήματος παρὰ δόξου,
 καὶ ἀπὸ τοῦ ἐς βῆδος ἀγῶνι,
 ἀπλάγῃσι, καὶ τοῦ θαμβεῖ
 ἅμα χαλῶσαι, καὶ ἰλιγγιάσαι
 πρὸς τὸ σφοδρὸν τ' πνί-
 στας, ἀνταπὴς ἐχέτο τῶν κε-
 ράτων τοῦ κειῦ, ὡς τίως ἀπεί-
 ληται. καὶ κατέπεσε ἐς τὸ πέ-
 λαγος. Νη. ἐκκοῦ ἐχέω πλὴν
 μήτρα πλὴν νεφέλῃ βρονθεῖν
 πνιγνῆς Πο. ἐχέω. ὅμ' ἡ
 ποτίει.

erit, quod paulò post eadem
 & Ino patietur, & perse-
 quente illam Athamante, in
 pelagus ex summo Cithæ-
 rone, quā in mare porrigi-
 tur, filium etiam in vlnis
 gestans præcipitabitur. *Ner.*
 Sed & illam, in Bacchi gra-
 tiam, servare oportebit. E-
 ducauit enim illum Ino, ea-
 demque nutrix illius fuit.
Nep. Non decebat, cū a-
 deò prava esset. Sed Baccho
 non gratificari, indignum es-
 set, Amphitrite. *Ner.* Sed
 quid accidit huic, quod ab
 ariete decidit? Phryxus au-
 tem frater eius tutò vehitur?
Nep. Meritò: adolescens e-
 nim est, & contra impetum
 obistere potest. Hæc verò
 eius insueta, consensu vehi-
 culo inusitato, & in vastam
 profunditatem despiciendo,
 perculsa animo, & pauore
 pariter attonita, præterea
 vertigine correpta præ vo-
 latus impetu, retinere non
 potuit arietis cornua, qui-
 bus eò usque se sustentave-
 rat: atque ita in mare deci-
 dit. *Ner.* Annon matrem ip-
 sius Nephelen opem ferre
 cadenti decebat? *Nep.* De-
 cebat: sed Parca longè quàm
 Nephelæ potentior est.

καὶ ἐπὶ πλὴν τ' ἐχέτο πλὴν

ΙΡΙΔΟΣ, ΚΑΙ
Ποσειδῶνος.

IRIDIS ET NE-
PTUNI.

ΙΡΙΣ.

A

IRIS.

ΤΗν ἡῶσον τὴν πλανωμέ-
νην ὃ Ποσειδόν, ἀπο-
σπασθεῖσαν τῇ Σικελίας, ὕφα-
λον ἐπὶ νήχεσσι συμβέβηκε. **B**
ταύτῃ τῷ φησὶν ὁ Ζεὺς σῆσον ἡδὴ,
καὶ ἀνάστηνον, καὶ πόινσον ἡδὴ
δῆλον ἐν τῷ Αἰγαίῳ μέσφ βε-
βαίως μένειν, σπείζας παῖν
ἀσφαλῶς. δέτται γάρ τι αὐτῆς.
Πο. περὶ ἄξεται τότο ὃ Ιεῖ.
τίνα δ' ὅμως παρέξει αὐτῇ τὴν
χεῖραν ἀναφανῆσαι, καὶ μη-
κέτι πλέεσα; **Ιεῖς.** τὴν
Λητὴν ἐπ' αὐτῆς δεῖ ἀποκνή-
σαι. ἡδὴ γὰρ πενήρωσ ὑπὸ τῶν
ᾧδίνων ἔχει. **Πο.** τί οὖν; οὐχ
ἱκανὸς ὁ οὐρανὸς ἐντεκεῖν; εἰ δ'
μὴ οὗτος, ἀλλὰ γε πάντα ἢ γὰρ
καὶ αὐτὴν ὑποδέξασθαι διώαιτο
ταῖς αὐτῆς γενάς; **Ιεῖς.** οὐκ ὦ **E**
Ποσειδόν. ἡ Ἥρα γὰρ ὄρεω με-
γάλῳ κατέλαβε τὴν γῆν, μὴ
παρασχεῖν τῇ Λητοῖ τῶν ᾧδί-
νων ὑποδοχῆν. ἢ τοίνυν ἡῶτος
αὐτὴν ἀνώμοτος ὅστις. ἀφα-
νὴς γὰρ ἔω. **Πο.** συνήμι.
σῆδι ὦ ἡῶς, καὶ ἀνάδου

INSulam illam errantem,
Neptunc, quæ à Sicilia re-
uulsa, atque vndis submersa,
mari innatat: eam, dixit Iu-
piter, iam erige, & cernen-
dam exhibe, & fac ut mani-
festa in medio Ægæo firmi-
ter maneat, tutò admodum
stabilita: opus enim illa non-
nihil habet. *Nept.* Hoc fiet,
Iri: sed tamen quem vsum
illi præbebit manifesta ap-
parens, nec amplius flu-
ctuans; *Ir.* Latonam in ea
parcere oportet: iam enim
malè habet à doloribus. *Nept.*
Quid igitur? annon ipsi cœ-
lum sufficit, ut in eo pariat?
At nisi sufficit illud: certè
nec tota terra partus illius
recipere possit. *Ir.* Non
Neptune, Nam Iuno Tellu-
rem magno iureiurando ob-
strinxit, ne quod Latonæ
parturienti perfugium præ-
beret. Hæc igitur insula
iuramento non tenetur:
tum enim fuit abscondita.
Nept. Intelligo rem. Igi-
tur subsiste insula: atque
iterum è profundo emerge,
αὐδὴς ἐκ τοῦ βυθοῦ, καὶ

DIALOG.

MARI.

205

μικεῖν ὑποφύεσθαι, ἀλλὰ βε-
βαίως μένει, καὶ ὑπόδεξαι ὃ
ὑδαμονεστάτη τῷ ἀδελφῷ τὰ
τίμα δύο, τοῦ καλλίστους τῶν
δωτῶν. καὶ ὑμεῖς ὃ τρίτων, **A**
διαπορθεύετε πλὴν Ἀητῶ
ἐς αὐτῶν. καὶ γαλῶν ἅπαντα
ἔσθ. τὸ δὲ τρίτον, ὃ, ὅς γινώ-
σκουσιν αὐτῶν φοβῶν, τὰ νεο-
γὰ ἐπιδιδῶν τεχνῶν, αὐτῶν μέ-
τρησι, καὶ πτωχὸν τῇ μητρὶ. σὺ
τὸ ἀπαγγέλλει τῷ Διδί πᾶντα εἴ-
ται ὑποφύεσθαι. ἔσθ. ἡ Διδί.
ἐκείτῳ ἡ Ἀητῶ, καὶ πικτέτω. **C**

nec amplius sublabaris, sed
immota maneas. Ad susci-
pe fœlicissima fratris mei
liberos duos, Deorum pul-
cherrimos. Et vos ὁ Tri-
tones Latonam in ipsam
trahite, omniâque tran-
quilla sint. Serpentem au-
tem illum, qui nunc ipsam
deterrendo, velut æstro ex-
agitat, ipsi infantes, postea-
quam in lucē editi fuerint,
continuo aggredientur, ac
matrem vindicabunt. Tu ve-
rò Ioui renuncia, præclarè
omnia se habere. Stabilita est
insula, veniat Latona, ac pa-
riat.

ΞΑΝΘΟΥ, ΚΑΙ
ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

XANTHI ET
MARIS.

XANTHVS.

ΞΑΝΘΟΣ.

D

~~ΕΞΑΙ~~ ΕΞΑΙ ΜΕ ὃ ΘΑΛΑΣΣΑ,
~~ΕΔΕΙ~~ ΔΕΙΝΑ ΠΕΠΟΝΘΟΤΑ. ΚΑ-
~~ΕΞΑΙ~~ ΤΑΣΒΕΣΟΝ ΜΕ ΤΑ ΒΑΥ-
ΜΑΤΑ. ΘΑ. ΤΙ ΤῆΤΟ ὃ ΞΑΝ-
ΘΟΥ; ΠΙΣ ΣΕ ΚΑΤΕΧΑΟΥΣΙΝ; ΞΑΝ. **E**
ΗΦΑΙΣΤΟΣ. ΑΛΛ' ΑΠΗΝΘΡΑΚΩΜΑΙ
ΕΛΩΣ ὁ ΚΑΧΟΔΑΙΜΩΝ, ΚΑΙ ΖΕΩ.
ΘΑ. ΔΙΑΤΙ ΔΕ ΣΟΙ ΕΝΕΒΑΛΕ ΤΟ
ΠΥΡ; ΞΑΝ. ΔΙΑ Τὸ ὅτι ὄν τὸ ΘΕ-
ΠΙΔΟΣ. ΕΠΙ Τὸ ΦΟΝΕΥΟΝΤΑ Τὸν
ΦΡΥΓΑΣ ΕΚΕΤΕΥΣΑ, ὅδ' Εἰ ΕΠΑΥ-
ΣΑΤΟ Τὸ ὄργης, Εἰς ὑποφύεσθαι
ΝΕΥΣΑΙ ΑΠΕΡΕΘΑΠΕ ΜΟΙ Τὸ ΡΟΜΩ,

Suscipe me grauiâ passû ὃ
Mare, mea vulnera extin-
gue. *Mar.* Quid hoc rei est,
ὃ Xanthe? quis te deussit?
Xan. Vulcanus. Sed pro-
fus exustus sum, miser, &
efferuesco: *Mar.* Cur au-
tem tibi iniecit ignem? *Xan.*
Propter filium Thetidis.
Postquam enim illum Phry-
gas occidentem supplex de-
precatus sum: ille autem ni-
hil ab ira remisit, sed cada-
ueribus obstruxit mihi al-
ueum, ego, misertus misero-
ελείπας τὸν ἀθλίους, ἐπὶ τὸν θέν,

ἐπικλύσαι θείων, ὡς φοβηθεῖς,
ἀπόχοιτο τῶν ἀνδρῶν. ἐνταῦ-
θα ὁ Ἡφαιστος, ἔτυχε γὰρ πλη-
σίον που ὦν, παῖ ὅσον οἶμαι
πῦρ εἶχε, καὶ ὅσον ἐν τῇ Αἴτνῃ, A
καὶ εἰ ποδι ἄλλοθι, φέρων, ἐπῆλ-
θέ μοι. καὶ ἔκασσε μὲν τὰς
πτελέας, καὶ μυρρίκας. ὥπλησε δὲ
καὶ τοὺς κακοδαίμονας ἰχθῦς,
καὶ τὰς ἐγχέλυας. αὐτὸν δὲ B
ἐμὲ ἔσχατα χλάσαι ποιήσας,
μικρὰ δέιν ὅλον ἔκθεον εἴργα-
σαι. ἔβας δὲ οὐκ ὅπως διά-
κειμαι ὑπὸ τῶν ἐκκαυμά-
των; Θά. θολερός ὦ Ξάν-
θε, καὶ θερμός ὡς εἰκός. τὸ αἶ-
μα μὲν, ἀπὸ τῶν νεκρῶν. ἡ δὲ
μὴ δὲ τῆς φῆς, ἀπὸ τοῦ πυρός. καὶ
εἰκότως ὦ Ξάνθε, ὅς ἐπὶ τῷ ἐ-
μὸν υἱὸν ὤρμησας, καὶ αἰδέσθεις D
ὅτι Νηρηίδος υἱὸς εἰμι. Ξαν.
καὶ ἔδει οὐκ ἐλεῆται γείτονας ὄν-
τας τοὺς Φρύγας; Θά. τὸ Ἡφαι-
στον δὲ καὶ ἔδει ἐλεῆται, Θέτιδος
υἱὸν δὲ τὰ τὴν Ἀχλὴν;

rum, vt aquis eum inuol-
uerem occurrere, quod perter-
ritus, à virorum cæde cessa-
ret. Ibi Vulcanus (nam tum
propè aderat) vniuerso
igne, opinor, quātū habebat,
quantumque in Aetna, & si
quibus alijs in locis erat,
allato processit mihi obuiā:
ac exussit quidem vlnos &
myricas: assauit autem &
infelices pisces & anguil-
las. Me verò cū ef-
feruescere fecisset, parum
abfuit quin totum aridum
reddiderit. Vidēsne igitur,
quomodo his incendijs af-
fectus sum? Mar. Turbidus
& calidus es Xanthe, vt par
est, cruore, à cadaueribus: ca-
lore autem, vt ais, ab igne.
Ac meritò Xanthe, vt qui
contra filium meum impe-
tum feceris, non veritus,
quòd filius esset Nereidis.
Xan. Annon decebat me vi-
cinorum Phrygum misere-
ri? Mar. At verò Vulcanum
non decebat Achillis filij
Thetidis misereri?

ΔΩΡΙΔΟΣ, ΚΑΙ
Θέτιδος.

E

DORIDIS ET
THETIDIS.

ΔΩΡΙΣ.

DORIS.

ΤΙ δακρύεις ὦ Θέτι; Θε.
καλλίστην ὦ Δωρεὶ κέρβου

Q Vid flet Theti? Th. Pul-
cherriam Dori puellā

εἶδον ἐς κιβωτὸν ὑπὸ τοῦ πα-
 τρός ἐμβληθεῖσαν, αὐτὴν τε,
 καὶ βρέφος αὐτῆς ἀπ' ἡγνότητος.
 ἀέλειυσεν ὃ ὁ πατὴρ τοῦ ναύ-
 ται, ἀναλαβόμενος τὸ κιβώτιον, A
 ἐπιδάμν' πολὺ ἀπὸ τοῦ γῆς ἀπο-
 πάσσει, ἀρτύνει ἐς τὴν θά-
 λασσαν, ὡς ἀπόλοιτο ἡ ἀθλία
 καὶ αὐτῇ, καὶ τῷ βρέφει. Δω. τί γινώ-
 σκεις; εἰς ὅσον ἀδελφὴν, ἐπὶ ἑμαυτοῖς B
 ἀκριβῶς ἀπαρτά; Θε. Ακριβοῦς
 ὁ πατὴρ αὐτῆς, καλλίστην ἔσσαν,
 ἐπαρθεῖεν εἰς χαλκοῦ πνα
 θαλάμῳ ἐμβαλὼν. ἔτα τὸ μὲν C
 ἀλυσίς, καὶ ἔχω εἰπὴν. φασὶ
 δ' οὖν τὸν Δία, χρυσὸν γε-
 γόνηναι, ῥυλῶναι διὰ τοῦ οὐ-
 ροῦ αὐτῶν. δεξιόθεν δ'
 ἐκείλῳ ἐς τὸν κόλπον καταρ-
 ρίπτει τὸν Διόν, ἐγκύμονα γε-
 νῶν. τὸτο αἰδομένης ὁ πα-
 τὴρ, ἀγρίως περ καὶ ζήλοτυπος
 γίγνεται, ἡγανάκτησε. καὶ ὑπὸ
 πνοῆς μεμοιχευθῆς οἰνθεῖς αὐ-
 τῶν, ἐμβάλλει ἐς τὴν κιβωτὸν
 ἤρπ' τετακῆσαν. Δω. ἢ ὃ, τί
 ἔφατ' ὁ Θεός, ὅποτε κατὰ
 ἔκτα; Θε. ὑπὸ αὐτῆς μὲν ἑ-
 σία ὁ Δωρὶς, καὶ ἔτερε τῶν
 καταδίκων. τὸ βρέφος ὃ παρη-
 τῆτο μὴ ἀποθανεῖν, δακρύου-
 σα, καὶ τῷ πατρί, δεικνύουσα
 αὐτὸ, καλλίστην ὄν. τὸν ὃ, ὑπὸ αὐ-

vidi in arcam à patre con-
 iectam, cùmque ipsa recens
 genitum infantem. Pater au-
 tem iussit nautas, ut postquàm
 in altum à terra prouecti es-
 sent, acceptam arcam in ma-
 re proijcerent, quò periret &
 misera illa, & infans. Dor.
 Quorsum ὁ soror? siquidem
 omnia exactè comperta ha-
 bes? The. Pater illius Acri-
 sius, quia pulcherrima erat,
 in æreum quendam thala-
 mum inclusam, perpetuè
 virginitati destinarat. Dein-
 de verum quidem dicere non
 possum. Iouem autem aiunt
 conuersum in aurum, ad ip-
 sam per impluuium esse de-
 lapsam. Illam verò excepto
 in sinum demanante Deo,
 gravidam factam fuisse.
 Quod cùm pater animadu-
 uertisset, ut pote durus quis-
 piam, & zelotypus senex,
 grauiter indignatus est. Et
 stupratam ab aliquo ipsam
 ratus, cùm recens peperisset,
 in hanc arcam conijcit.
 Dor. Cæterum quid agebas
 illa quando ingrediebatur? Th.
 Pro se quidem tacebat,
 Dori, & ferebat damnatio-
 nem: pro infante autem
 deprecabatur; ne morti
 traderetur, lachrymando,
 & auo pulcherrimum illum
 ostentando. Ille autem præ

γούας τῶν κακῶν, καὶ εὐνοῖα
 πρὸς τὴν θάλασσαν. ὑποπί-
 πταμαι αὖθις τὸν ὀφθαλμοῖς
 δακρύων, μνημονεύοντα αὐτῶν.
 Δω. καὶ δακρύται ἐποίητας. Α
 ἦν ἦδ' ἡ τ' ἐν ἄσπιδι Θε. εὐδωμῶς.
 γίγεται γὰρ ἐπ' ἡ κίβωτος ἀμφὶ
 ἡλῶ Σείριον, ζῶντας αὐτῶν
 φυλάττουσα. Δω. τί οὐκ ἔχῃ
 σῶζον αὐτῶν, τοῖς ἀλίευσιν
 τοῖς ἐμβολαῖς ἐς τὰ δίκ-
 τυα τοῖς Σείρισις; οἱ δὲ, ἀν-
 αστασις, σώσεισι δηλοῖσι.
 Θε. εὐ λέγεις. οὐτω πιῶν.
 μὴ γὰρ ἀπολέσθαι μὴτε αὐτῆς,
 μὴτε τὸ πιδίον οὕτως ὅν

maiorum ignorantia, magis
 arridebat: quorum ego
 quum meinini, rursum la-
 chrymis oppleor. *Dor.* Et me
 flere fecisti: at iam ne mor-
 tui sunt? *Th.* Haudquaquam.
 Nam arca viuos illos custo-
 diens circum Seriphum ad-
 huc natat. *Dor.* Cur igitur
 non seruamus ipsam, in retia
 Seriphijs hisce piscatoribus
 immittendo? qui scilicet ex-
 tractos illos, incolumes
 præstabunt. *Th.* Rectè dieis:
 ita faciamus. Non pereat
 ipsa, non infans ad eò formo-
 sus.

καλόν.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ,
 καὶ ΕΝΙΠΕΥΣ.

NEPTVNI, ET
 ENIPEI.

D

ΕΝΙΠΕΥΣ.

ENIPEVS.

Οὐ καλὰ ταῦτα ὦ Πό-
 σειδον. εἰρήσεται γὰρ τὰ
 ληθές. ὑπελθὼν μου τὴν ἑρω-
 μένῃ, εἰκαδείς ἐμοί, διεκόρη-
 σας τὴν πῦδα, ἢ ᾧ, ὥτε τοῦ
 εἰς ταῦτα πικρύνειν, καὶ δια-
 τῆτο παρεῖχεν ἑαυτῷ. Πο.
 σὺ γὰρ ὦ ΕΝΙΠΕΥ, ὑπεροπτικός
 ἦσθαι, καὶ βραδύς. ὅς κόρης ἔτω
 καλῆς φοιτῶσης ὅσην ἔρα
 σὶ, ἀπολλυμένης ὑπὸ τοῦ ἔρω-

Non honesta hæc sunt
 Neptune (verum enim
 E dicam) qui circumuenta a-
 mica mea, mihi assimilatus,
 puellam vitiaisti. Putabat
 enim illa mecum rem esse si-
 bi, ideòque sibi copiam fa-
 ciebat. *Nept.* Tu enim E-
 nipeu, fastidiosus es & tar-
 dus, qui puellam ad eò for-
 mosam ad te quotidie itan-
 tem, & amore pereuntem

despexeris,

πρὸς αὐτὴν, καὶ ἔχαιρες λι-
πὴν αὐτῇ. ἢ δὲ, παρὰ τὰς ὀ-
χρὰς ἀλύουσα, καὶ ἐπιμβάινου-
σα, καὶ λοιδώουσα, εὐχόμε-
νη εἶπεν. σὺ δὲ ἐβρύχην
αὐτῇ. **Ενι.** τί οὖν, διὰ
τοῦτο ἐχρῶ σε στυγερὰτα
τῆς πόλεως, καὶ καὶ τοιοῦτον
ἐπιπλάττειν; **Ποσειδῶνος** εἴ-
μαι, καὶ ἔστασθαι τῇ
Τυρῷ ἀφ' ἧς κέρλις ἔσται; **Πο.**
ὦ Ζηλοτυπῆς ὦ **Ενιπεῦ**,
καὶ τίς σε στυγερὴν ὤν. ἢ Τυ-
ρῷ, καὶ δὲν δεινὸν πέπονθεν, οἴο-
μαι ἴσθαι σε διακεκορῆσθαι.
Ενι. ἔωθον; ἔργος γὰρ ἀπὸν
ὅτι **Ποσειδῶν** ἦδ' αὖ. ὃ καὶ μά-
λα ἐλύπησεν αὐτῇ. καὶ ἐγὼ
τοῦτο ἠδίκημα, ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ
αὐτῇ τὸν τόπον. καὶ πειρήσας
περὶ τὸν πῦμα, ὅσῳ ὑμᾶς
αὐτῇ ὑπέ, ὅμα πυνῶσα τῇ
παιδιᾷ τ' ἐμῇ. **Πο.** σὺ γὰρ αὖ
ἐσθλὴς ὦ **Ενιπεῦ**.

despexeris, eique ægrè face-
re gaudis sis. Illa verò iux-
ta ripas mœrens, & ingre-
diens, sêque lauans, interim
in te incidere optabat tu: ve-
rò deludebas illam. **Enip.**
Quid igitur propterea te
mihi amorem præripere, &
Enipeum prò **Neptuno** si-
mulare, & simplicem hanc
puellam **Tyronem** decipere
oportebat? **Nept.** Serò zelo-
typus es **Enipeu**, cùm prius
contemptor fueris. Nihil
autem graue passa est **Tyro**,
quando se putauit à te vitia-
tam esse. **Enip.** Nihil ne?
C Dixisti enim abiens **Neptu-**
num esse te: quod vel maxi-
mè dolore affecit ipsam: at-
que ipse eò abs te iniuria af-
fectus sum, quòd volupta-
tem, quæ mea esse debuerat,
percepisti tu: quòdque cir-
cumposito fluctu purpureo,
qui vos abscondebatur, cum
puella pro me tute rem ha-
buisisti. **Nept.** Tu enim nolo-
bas **Enipeu**.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ, ΚΑΙ
Νηρηίδων.

TRITONIS ET
NEREIDVM.

ΤΡΙΤΩΝ.

TRITON.

Τὸ κῆτος ὑμῶν ὦ **Νηρηί-**
δες, ὅτι τῇ τῷ **Κηφείῳ**
Σηπέῳ τῇ **Ἀνδρομέδῃ**

B Alena illa vestra, **Nerei-**
des, quam contra filiam
Cephei **Andromedam** emi-

ἐπέμψατε, ὅτε τὴν παῖδα ἡ-
 δίκησεν ὡς οἶεσθε, καὶ αὐτὸ ἦδη
 πέτυχε. Νη. ὑπὸ τίνος ὦ
 Τείτων; ἢ ὁ Κηφείδης καὶ δ' αὖτ'
 δέλεαρ προσέειπεν τὴν κόρην, ἀ-
 πέκτεινεν ὅπῳ, λοχῆσας μὲν
 πολλῆς δυνάμεως; Τει. ἔα
 'δὴ' ἴσῃ οἶμαι, ὦ Ιφιδάνασσα, τὴν
 Περσίδα, τὸ δ' Ἀδανῆος παιδίον,
 ὃ μὲν τῆς μητρὸς ἐν τῇ κη-
 βωτῷ ἐμβληθὲν ἐς τὴν θά-
 λασσαν ὑπὸ τοῦ μητροπατο-
 ρος, ἐσώσατε, οἰκτείρασαι αὐ-
 τοὺς. Ιφι. οἶδα ὃν λέγεις.
 εἰκὸς δ' ἦδη νεανίαν εἶναι,
 καὶ μάλα ἡναιόων τε καὶ
 χαλὸν ἰδεῖν. Τει. ἔπος ἀ-
 πέκτεινε τὸ κῆτος. Ιφι. δια-
 τί ὦ Τείτων; ἔγδ' ἦ σῶ-
 στρα ἡμῶν ποιαῦτα ἐκτίθειν
 αὐτὸν ἐχέλω. Τει. ἐγὼ ὑμῶν
 φρεσὶ τὸ παῖ ὡς ἐγγέτο. ἐ-
 σάλη μὲν οὐτως ἐπὶ ταῖς Γορ-
 γόνας, ἀθρόον τινα τῶτον τῷ
 βασιλεῖ ὀπιτελῶν. ἐπεὶ δ' ἀ-
 φέκετο ἐς τὴν Λιβύην. Ιφι.
 πῶς ὦ Τείτων, μόνος, ἢ καὶ
 ἄλλος συμμάχος ἦν; ὅλ-
 λως γὰρ δύσπορος ἢ ὁδός. Τει.
 διὰ τοῦ αἵματος. ὑπὸ πτερόν
 γὰρ αὐτὸν ἡ Ἀθλῶα ἔθηκεν. ἐ-
 πεὶ δ' οὐκ ἦκεν ὅπου διητῶν-
 το, αἰμὴν, ἐκείθεν δὲ οἶμαι. ὃ δ',

sistis, nulla iniuria puellam
 affecit, ut putatis, & ipsa
 mortua iam est. *Ner.* A quo,
 Triton? Num Cepheus, tan-
 quam ille clemente aliquo
 proposita puella, aggressus
 illam occidit, ex infidijs cum
 multa vi adortus? *Trit.* Non.
 Sed nostis puto, Iphianassa,
 Perseum illum Danaës fi-
 lium, quem una cum matre
 in arca ab avo materno in
 mare proiecctum, illorum
 misertæ, servastis. *Iph.* Novi
 quem dicis. Vero autem cō-
 sentaneum est illum iam
 adolescentem esse, & valdè
 cum generosum tum aspe-
 ctu pulchrum. *Trit.* Hic ba-
 lænam occidit. *Iph.* Quam-
 obrem Triton? Neque enim
 huiusmodi præmia conser-
 vationis persolvere nobis
 debebat. *Trit.* Ego vobis ex-
 ponam omnem rem, uti ge-
 sta est. Missus hic fuit ad
 Gorgonas, ut hoc regi cer-
 tamen perageret. Postquam
 autem in Libyam peruenit.
Iph. Quomodo Triton? sol-
 lus-ne, an & alios secum
 commilitones adduxit? alio-
 qui difficile hoc iter. *Trit.*
 Per aërem profectus est:
 alatum enim illum Minerva
 fecit. Postquam autem
 eò loci venit ubi illæ de-
 gebant, illæ, opinor,
 dormiebant: hic amputato

ὡς κατὰ πτόλιν τὴν Ἀνδρο-
 μέδαν, ὑπὸ αἰωνοδείῃς ὀνειδί-
 σκος, περικωπὸν ἔχων τὴν
 ἄρπιν, τῇ μὲν χαδινύεται. τῇ
 δ', ὡρδανεύς τὴν Γοργόνα, A
 λίθον ἐποίει αὐτό. τὸ δ', ἐδνη-
 κε γυνὴ, καὶ πέπηγος αὐτῇ τὰ
 πολλὰ ὅσα εἶδε τὴν Μέδου-
 σαν. ὃ δ', λύσας τὰ δεσμά τῇ
 παρθένῃ, ὑπερὸν τὴν χεῖρα,
 ὑπεδέξατο ἀκροποδὴν καὶ πῦ-
 σαν ἐκ τῇ πέρας, ὀλισθηρῶς
 ἔσπης. καὶ γυνὴ χαμεῖ ἐν τῷ κη-
 φείῳ. καὶ ἀπάξει αὐτὴν ἐς
 Ἀργεῖ. ὥστε ἀντὶ θαλάτου, γα-
 • μονὲ τὸν τύχοντα εὐρετο. Νη.
 ἐγὼ μὲν, ἐπὶ πάντῃ γεγρόπι
 αἰχνομαι. τί γὰρ ἢ πάντες ἰδὲκε
 ἡμᾶς, εἴ τι ἢ μήτηρ ἐμεγαλύν-
 χαι τότε, καὶ ἡξία χαλλίων εἶ-
 ναι; Τελ. ὅτι ἔπως αὐτὴν ἤλ-
 λησεν ἐπὶ τῇ θυγατρὶ μήτηρ
 γε οὕτω. Νη. μήκετι με-
 μνήμεθα ὧ Δωρεὶ ἐκείνων, εἴ
 τι βαρβαρὸς γυνὴ ὑπὸ τὴν ἀ-
 ξίαν ἐλάλησεν. ἰκανὴν γὰρ ἡ-
 μῶν πτωχεύειν ἔδωκε, φοβηθεῖ-
 σα ἐπὶ τῇ παιδί. χαίρω μὲν
 οὖν τῷ γάμῳ.

quasi absorptura Andro-
 medam, in altum sublatus
 adolescens, manu ad capu-
 lum admota, tenens harpam,
 altera quidem ferit, altera
 A verò Gorgonem spectandam
 proferens, in lapidem illam
 conuertit. Illa igitur mortua
 est, & diriguere membra
 eius omnia quæ Medusam
 aspexerunt. At hic solutis
 B vinculis quibus virgo alligata
 fuerat, suppositaque
 manu, suscepit illam sum-
 mis pedum digitis è lubrica
 rupe descendentem: & nunc
 cum eadem nuptias in x-
 C dibus Cephei peragit: de-
 inde Argos deducet. Itaque
 pro morte nuptias non vul-
 gares nacta est. Ner. Equidē
 non admodum ægrè fero
 factum hoc. Quid enim
 iniuriæ nobis intulit puella,
 si quando se se superbè ma-
 ter extulit, & nobis pulchri-
 orem se existimavit? Trit.
 Quia cū mater esset, sic
 dolorem magnum ob filiam
 percepisset. Ner. Ne istorum
 ampliùs, ὁ Dori, memine-
 rimus, si quid barbarā mu-
 E lier præter decorum lo-
 quuta est. Satis enim sup-
 plicij tulit, quum filix ita
 metuit. Nuptijs igitur gau-
 deamus.

ΖΕΦΥΡΟΥ, ΚΑΙ
Νότου.

ZEPHYRI ET
NOTI.

ΖΕΦΥΡΟΣ.

ZEPHYRVS.

A

ΟΤ πόποτε κομπῶν ἔγω
μεγαλοπρεπέστερον εἶ-
δαί ἐστι τῆ θαλάσσης, ἢ ἡ ἐμὴ
καὶ τῆς. οὐ γὰρ εἶδες ὁ Νό-
τος; No. τίνα ταῦτ' ἔγω λέγεις ὁ
Ζεφύρῳ τῶν κομπῶν; ἢ τίνας οἱ
πρωτογενεῖς ἦσαν; Ζε. ἡδίστου
ἐκμαρτυροῦμαι ἀπλῆρως, οἷόν μοι
αὐτὸς ἰδὼς ἐστίν. No. πᾶσι δ'
Εὐρώπῳ γὰρ θαλάσσης εἰργα-
ζομένη, ἐκπνεύουσα δὲ καὶ καὶ
μέγας ἢ Ἰνδικῆς, ὅσα πᾶσι
ῥα ἢ γῆρας. καὶ δὲ οὐκ ὄν
λέγε. Ζε. ἀλλὰ καὶ σιδωνίαν
Ἀφρικῆν εἶδες; No. ναί. καὶ
τὴν Εὐρώπην πατήεις. τί φίλῳ;
Ζε. περὶ αὐτῆς ἐκείνης διηγή-
σαι σοι. No. μὴν ἐπὶ ὁ
Ζεφύρῳ ἐν πολλῇ δὲ πᾶσι
δὲ; αὐτὸν γὰρ καὶ πάλαι κῆ-
ρυμν. Ζε. ἔκωκ' ἰδοὺ ἔρω-
τα εἶδαι. τὰ μὲν ταῦτα δ'
ἐν αἰῶσιν. ἢ μὲν Εὐρώπην
ἐκτετακέναι, ὅπῃ τῶν μέγα
πᾶσι, καὶ κακιστάς πα-
ρὰ δὲ αὐτῶν. ὁ Ζεὺς δὲ ταύτῃ εἰ-
ρητὴν ἔαυτον, συνέταξεν

B

E

D

E

NUnquam equidem pō-
pam magnificētio-
rem vidi in mari, ex quo
ego sum, & spiro. Tu verò
annon vidisti Note? Nor.
Quamnam hanc dicis pom-
pam Zephyre? aut quinam
sunt qui illam duxerunt?
Zeph. Suauissimō spectaculo
caruisti, & qualē non fa-
cile aliud vnquam videris.
Nor. Iuxta rubrum mare
occupatus fui, & Indix par-
tem aliquam afflavi, quan-
tum videlicet eius terræ
mari adiacet: proinde ni-
hil noui eorum quæ dicis.
Zeph. At Sidonium illum
Agnoirem vidisti? Nor.
Etiam. Europæ scilicet pa-
trem. Quid tum? Zeph. De
illa ipsa narrabo tibi. Nor.
Numquod Iupiter puellam
illam iampridem amare cœ-
pit? Hoc enim iam olim
scini. Zeph. Nosti igitur quod
ad amorem attinet, quæ verò
postea cōsecuta sunt, ea nunc
audi. Descenderat Europa
ad lītus ludendi gratia, se-
cum assumptis æqualibus
fuis. Iupiter autem tauro
assimilatus, iudebat vnā cum

αὐταῖς, καλλίστος φαινόμενος.
 λευκός τε γὰρ ὡς ἀκραιφές,
 καὶ τὰ κέρατα ἐνλαμπρῆς,
 καὶ τὸ βλέμμα ἡμέρες. ἐ-
 σκίρτα οὖν καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῆς
 ῥιόνος, καὶ ἐμυκάτο ἡδίστον,
 ὥστε τὴν Εὐρώπην πολυμήσσει
 καὶ ἀναβλύσαι αὐτόν. ὡς δ'
 ἦν τ' ἐγχετο, δρομαῖος μὲν
 ὁ Ζεὺς ὤρμησεν ἐπὶ τὴν θά-
 λατταν φέρον αὐτήν, καὶ ἐνήχ-
 το ἐμπροσθέν. ἡ δὲ, πάνυ ἐκ-
 πλαγεῖσα τῷ περὶ γματι, τῇ
 λαίᾳ μὲν εἶχετο τῷ κέρατος,
 ὡς μὴ ἀπολιθάνοι. τῇ ἐτέρᾳ
 δ', ἠνεμωμένον τ' πτόλον
 ξυμείχε. Νο. ἡ δὲ τὸτο θάλα-
 μα ὡς Ζέφυρος εἶδες, καὶ ἐρω-
 πικόν, γηγρυμένον τ' Δία, φέρον-
 τα τὴν ἀγαπωμένην. Ζε. καὶ
 μέν τὰ μὲν ταῦτα ἡδίστω
 παραπολὺ ὡς Νάτε. ἡ τε γὰρ
 θάλαττα ἐνδὺς ἀκμῶν ἐγχε-
 το, καὶ τὴν γαλήνῃ ἐπασπα-
 σμένην, λείαν παρεῖχεν ἑαυ-
 τήν. ἡμεῖς δ' πάντες πονυχίαν
 ἔχοντες, ἔδεν ἄλλο, ἢ δεαταῖ
 μόνον τῶν γηγρυμένων παρη-
 κολεδομένων. ἔρωτες δ' παρ-
 πετώμενοι, μικρὸν ὑπὲρ τὴν
 θάλατταν ὡς ἐνιοτε ἀκροῖς
 τοῖς ποσὶν ἐπισταμένῃ τῷ
 φασ φέροντες, ἦδον ἅμα τ'

ipsis, pulcherrimus tum ap-
 parens. Nam & summè can-
 didus, & cornibus pulchrè
 reflexis erat, vultuque man-
 sueto. Saltabat igitur & ip-
 se in littore, & mugiebat
 suauissimè, ita ut Europa ip-
 sum conscendere auderet.
 Cæterùm vbi hoc factum
 est, Iupiter citato cursu in
 mare ferens ipsam prorupit,
 & illapsus natauit. Illa verò
 hac re admodum attonita,
 læua quidem cornu tene-
 bat, ut ne delaberetur: alte-
 ra verò peplum vento ia-
 ctatum continebat. Nos. Iu-
 cundum hoc spectaculum
 Zephyre vidisti, & amato-
 rium, Iouem natantem, di-
 lectam ferentem. Z. ph. At
 verò quæ consecuta sunt,
 multò suauiora Note. Nam
 & mare statim placidum
 fuit, & tranquillitate attra-
 cta; planum se præbuit. Nos
 autem omnes silentiū agen-
 tes, nihil aliud quàm spe-
 ctatores solum eorum quæ
 fiebant, comitabamur. Cu-
 pidines verò iuxta volantes,
 paulum supra mare; ita ut
 summis pedibus aquam in-
 terdum contingerent, ac-
 censas ferentes faces hy-
 menæum canebant. Nerci-
 des autem emersæ undis,
 ὕδατος ἡμερίας τὰς δ' ἄ-
 νθρωποι. αἱ Νηρηίδες δ' αἰα-

δῖται, παρίπνουν ἐπὶ τῶν
 δεικνύων ἐπιπροσέσαι, ἡμῶν-
 μιαι πολλὰι. τό, τι τῶν Τρι-
 τόνων γένος, καὶ εἰπ' ἄλλο μὴ
 εἴτερον ἰδεῖν τῶν θαλαπίων, A
 ἑσπετα περιεχόρευε τὴν πῦδα.
 ἰὼν γὰρ Προσπιδὼν ἐπιβέβη-
 κὸς ὀρματος, παρ' ἐχέμενός
 π, καὶ τὴν Ἀμφιτείτῳ ἔχων,
 σέβην γαυρῶς, προσδοιπο-
 ρῶν τεχνοῦν τῶν ἀδελφῶν. ἐπὶ
 πῶς δὲ πῶς Ἀφροδίτῳ δύο
 Τείτωνες ἔρεον, ἐπὶ κόγχῃς
 κατακείμενῳ, αὖθις παντοῖα
 ἐπιπλάσσει τῇ τύμῃ. ταῦτα
 αὖθις ὀφείκει ἀρετὴν τῇ Κρήτης
 ἔχοντο. ἐπὶ δ' ἐπέβη τῇ νή-
 σι, ὅ μιν ταῦτες καὶ ἐπ' ἐφεί-
 κτο. ὀπταβόματος δ' ἡ χεί-
 ρος ὁ Ζεὺς, ἀπῆγε τὴν Εὐρώ-
 πῳ ἐς τὸ Δίκταιον ἄβυσσον,
 ἐυδριῶσαν, καὶ κατὰ ὄρωσαν.
 ἔκαστο γὰρ πῶς ἐφ' ὅ, τι ἀρρι-
 π, ἡμῖν δὲ ἐμπνέοντες, ἄλ-
 λος ἄλλο τῶν πλάσσει μέρους
 δεικνύοντο. No. ὅ μιν ἀνέ-
 ζευρε τὴν Ζέας, ἐγὼ δ' ἡ γυφίς,
 καὶ ἐλέφαντας, καὶ μέλας ἀν-
 θρώπους ἰώρων.

delphinum tergis insiden-
 tes obcubitabant applau-
 dendo, seminudæ pleræque.
 Præterea Tritonum genus, &
 siquid aliud marinorum
 aspectu formidabile non est,
 omnia circum puellam cho-
 reas agebant. Nam & ipse
 quidem Neptunus conscenso
 curru, & quasi prænubus
 incedens, una cum Amphibi-
 trite lætus præibat, viam
 natanti fratri aperiens. Præ-
 ter omnia autem duo Tri-
 tones Venerem ferebant in
 concha recubantem, & om-
 nigenos flores sponsæ asper-
 gentem. Hæc à Phœnicia
 ad Cretam vsque gesta sunt.
 Postquam autem in insulam
 ascendit: hic quidem non
 amplius taurus visus est. Iu-
 piter autem apprehensam
 manu Europam, in Dictæum
 antrum abduxit, erubescen-
 tem & oculos demittentem:
 jam enim intelligebat ad
 quid duceretur. Nos autem
 incumbentes mari, alius a-
 liam illius partem fluctibus
 agitabamus. Not. O beatam,
 Zephyre, te qui isthæc vi-
 deris: ego verò gryphas, &
 elephantos & nigros ho-
 mines interim aspiciebam.

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑ-

MORTVORVM

ΛΟΓΟΙ.

DIALOGI.

ARGVMENTVM.

Quamquam ex eadem occasione & hi Dialogi, quibus inferorum querela, iudicia, vana, & id genus alia describuntur, exceptis paucis quibusdam, quorum argumenta de suis temporibus sumpsisse Lucianum videtur, cum superioribus prognatis sunt: alium tamen atque diuersum ab illu finem habent, aliaque monent ac docent. Supra enim amores & affectus Deorum tractantur, at hic illud indicatur, atque etiam oculis penè subiicitur, quod apud inferos, & eos Iudices, quorum sententia post hanc vitam subiiciendi omnes sumus, nulla personarum ratio, nulla potentia, diuitiarum, honorum, fame, aut cuiuscunque fortuna aestimatio futura est: sed quod omnes, quod ad conditionem attinet, aequales futuri, & pro eo ac quisque in hac vita se gerit & meretur, supplicium aut primum accepturi sumus. Tamen si illud quoque non ignorem Lucianum ex irenia magu pleraque hac quàm quod ita animo senserit, dixisse videri posse, ut pote Epicureum, & ut ab alijs vocatur, ἑταῖρος, qui neque de dijs: neque de immortalitate animarum rectè quicquam senserit, Veruntamen etiam alias, cum de veru morib. philosophorum scribit, ut in Nigrino, Demonaste, et ceteris quibusdam, eiusmodi de presentis vita reb. et actionibus praecepit, & tradit, quae illum haud dubie de futura quoque nonnihil cogitatione ac sensu praecepisse confirmare possint. Vt autem hac se habent, digni tamen dialogi isti sunt, qui legantur, & ob oculos quàm sapissimè reuocentur: vel ob hoc solum, ut à cupiditatibus rerum externarum desiderio mentem auocemus, & ad illud respiciamus, quod poeta dixit: Puluè & umbra sumus. quodque post hanc vitam, neque opes, neque potentia, neque vlla alia fortuna defunctos sequentur, aut iuuabunt.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΚΑΙ

ΠΟΛΥΔΕΥΚΟΥΣ.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

A

Πολυδεύκες,
ἐπέλλομαι σοι
ἐπιδὲν τὰ χι-
τῶνα ἀνέλθης, σὸν
γὰρ ὅστιν ὄμμα

τὸ ἀναβιβῆσαι αὐρεὸν, ὡς πού
ἴδης Μένιππον τὴν κωῦα, εὖ-
ρεῖς δ' αὖ αὐτὸν ἐν Κρεάθει
ἐπὶ τὸ Κρεάθειον, ἢ ἐν Λυκείῳ,
τῶν ἐριζόντων πρὸς ἀλλήλους
φιλοσόφων καταγελάττα, εἰ-
πὼν πρὸς αὐτὸν, ἔπι σοι ὦ
Μένιππε, κελεύει ὁ Διογένης
ἢ σοι ἰκαίως τὰ ὑστέρησιν κατα-

γελάσαι, ἢ κεῖ ἐνθάδε πλ-
λὼν πλείω ἐπιγελασόμενον.
ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβολίᾳ σοι ἐπὶ
ὁ μέλλεις ὡς, καὶ πολὺ τὸ, τίς
γὰρ ὅπως οἶδε τὰ μὲν τὴν βίον ἐν-
ταῦθα ὅ, ἢ παύσει βεβήκως
μελῶν, καὶ ὅθεν ἐγὼ γυν. καὶ

μάλιστα ἐπιδὲν ὅσους τῶν
πλουσίων, καὶ σατραπῶν, καὶ
τυράννων, ἢ τῶν ταπεινῶν, καὶ
ἀσκήτων ἐν μόνῃς οἰκωγῆς
διαχωρηθῶντες. καὶ ὅτι μαλ-
δάκοι καὶ ἀγῆνται εἰσι, με-
μπόρουν τὸ αἶψα ταῦτα λείπε

αὐτῶν, καὶ προσίπιν, ἐμπλασάμενον τὴν πύργον, ἢ κεῖν δέ-ρ-

DIOGENIS ET

POLLUCIS.

DIOGENES.

B

Ο tibi, Pollux
in mandatis, ve
quumprimum
ad superos as-
cenderis (tu-
um enim est, ni

fallor, die crastino reuiuif-
cere) sicubi Menippum ca-
nem videris (inuenies autem
ipsum Corinthi circa Cra-
neum, aut in Lyceo, con-
tendentes istos inter se Phi-
losophos deridentem) dicas
illi: Menippe, iubet te Dio-
genes, si satis ea quæ in ter-
ris geruntur, derisisti, huc
multò plura derisurus ve-
nias.

D

Hic enim in ambiguo
tibi adhuc est risus, & in ore
frequens istud. Quisnam
omnino nouit quæ post vi-
tam futura sunt? Hic autem
non desines constanter ride-
re, quemadmodum ego

E

nunc: & maximè cum vide-
ris diuites istos, ac satrapas,
& tyrannos ita humiles &
obscuros esse, soloque ciui-
latu ab alijs dignosci. Tum
ut molles & ignaui sunt, eo-
rum quæ apud superos ge-
runtur reminiscences. Hæc
illi dicas, ac præterea ut pera-

μων τε πολλῶν, καὶ εἰ πευεῦ-
ρει ἐν τῇ τερόδῳ Εχέτης δει-
πνὴν κείμενον, ἢ ὡν ἐν κα-
θαρίῳ, ἢ π τοῦτο. Πολυ.

ἤ ἀπαγγεῶ ταῦτα ὦ Διό-
γε. ὅπως ᾗ εἰδῶ μάλιστα, ὁ-
ποῖος τίς ὅστι τῶν ὄντων; Διο.

γέρον, φασακρὸς, τειβώνιον
ἔχων πολύδυρον, ἅπαντι ἀνέ-
μῳ ἀναπεπταμένον, καὶ ταῖς

ἐπιπυχαῖς τῶν ῥακίων ποικί-
λον. μελὰ δ' αἰεὶ, καὶ ταπολλὰ
τὸν ἀλαζόνας τούτοις φιλο-
σόφοις ἐπσκοπῇ. Πολυ. ῥά-

διον εὐρεῖν ἀπὸ γε τούτων. C
Διο. βούλει καὶ πρὸς αὐτὸν
ἐκείνους ἐντελόμεναι π τῶν
φιλοσόφοις; Πολυ. λέγε. ἢ

βαρὺ γὰρ δὲ τὸτο. Διο. τὸ μὲν
ὅλον, παύσασθαι αὐτοῖς πα-
D
ρεγγύα ληρῶσι, καὶ πρὸ τῶν
ὅλων ἱερίζεσθαι, καὶ κίερατα

φύσσει ἀλλήλοις, καὶ κροκοδεί-
λοις ποιῶσι, καὶ τοιαῦτα ἀπο-
ρα ἐρωτᾶν διδάσκουσι τὸ νοῦν.

Πολυ. ἤ με ἀμαθῶ καὶ ἀ-
E
παιδευτον εἶναι φήτουσι, κα-
τηγορευόμενα τὸ σοφίας αὐτῶν.

Διο. σὺ δ' οἰμώζειν αὐτοῖς
παρ' ἐμοῦ λέγε. Πολυ. καὶ
ταῦτα ὦ Διόγετες ἀπαγγεῶ.

Διο. τοῖς πλεονέχοις δ' ὦ φίλ-
τατον Πολυδεύκην, ἀπαγγεῶ

lupino multo impleta ve-
niat : & sicubi positam in
triuio, Hecates cœnam, aut
ouum ex lustratione reli-
ctum, aut tale quid inueniat.

Poll. At hæc illi renunciabo
Diogenes. Sed quò meliùs
illum agnoscere queam,
cuiusmodi est facie? Diog.

Senex est, caluaster, pallio
indutus lacero, & vento cui-
uis peruiro, & diuersorum
pannorum assumentis varie-
gato. Ridet autem semper,

ac plerumque Philosophos
istos arrogantes acerbè per-
stringit. Poll. Facile erit il-
lum ex his signis inuenire.

Diog. Vis-ne ut ad illos etiàm
philosophos aliquid man-
dem tibi? Poll. Mandes li-
cet: neque enim hoc mihi
graue fuerit. Diog. In vni-
uersum adhortare illos, ut

desinant nugari, & de toto
contendere, & cornua sibi
mutuò affingere, & croco-
dilos facere: nec huiusce-
modi inepta mentem do-
ceant interrogare. Poll. At

indoctum me & ineruditum
esse dicent, qui doctrinam
illorum reprehendam. Diog.

Tu verò meo nomine ipsos
plorare iube. Poll. Et hæc
nunciabo illis Diogenes.

Diog. Diuitibus autem, ὁ
charissimum Polluxium, no-
stro nomine hæc renuncia.

ταῦτα παρ' ἡμῶν. τί ὦ μά-
ταισι τ' χευσὸν φυλάττετε; τί ὃ
πρωρεῖσθε ἐαυτοῦ, λογιζόμενοι
τὸν τόκοις, καὶ τὰ λαμπρὰ ἐπὶ τα-
λαῖταις σιωπῶντες, ὥς καὶ Ἀ
ἴνα ὀβολὸν ἔχοντες, ἥκειν μετ'
ὀλίγον; Πελο. εἰρήσεται καὶ
ταῦτα πρὸς ἐκείνους. Διο. ἀλ-
λά καὶ τοῖς καλοῖς καὶ ἰσχυ-
ροῖς λέγε. Μεγίλλω τε τῷ κο-
B
ρεδίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ πα-
λαιῷ, ὅτι παρ' ἡμῶν ὅτε ἡ ξαν-
θὴ κόμη, ὅτε τὰ χεῖρα ἡ μέ-
λανα ἱμάτια, ἡ ἐρύθνημα ἐπὶ
τῷ προσώπῳ ἐπὶ ὄσιν, ἡ νεῦρα C
εὐτονα, ἡ ὁμοί χαρτεροί. ἀλλὰ
πάντα μία ἡμῶν κόμισ, φασί,
καὶ ἡ γυνὴ τῶ καλλοῖς. Πο-
λυ. ἢ χαλεπὸν ἐστὶ ταῦτα εἰ-
παῖν πρὸς τοὺς καλοὺς, καὶ ἰσχυ-
D
ροῖς. Διο. καὶ τοῖς πένησιν ὧ λά-
κων, πολλοὶ δ' εἰσὶ, καὶ ἀχθό-
μοι τῷ πρᾶγματι, καὶ οἰκτεί-
εσθαι τὸ ἀπορία, λέγει μὴτε
δαρύνειν, μὴτ' οἰμώζειν, διηγε-
σαί μιν ὅτι ἐκ ταῦτα ἰσχυρίαν. E
καὶ ὅτι ὅσον τὸν ἐκεῖ πλεονεξίαις
ἐστὶν ἀμείνους αὐτῶν. καὶ Λα-
κεδαιμονίοις ὃ τοῖς σοῖς, ταῦτα
εἰδὲ παρ' ἡμῶν ἐπὶ τήμῃσιν,
λέγων ἐκλεῦσθαι αὐτοῖς.
Πελο. μὴδὲν ὁ Διόγης πρὶ
Λακεδαιμονίων λέγει. οὐ γὰρ

Quid ὁ vani aurum custodi-
tis? quid vos ipsos excru-
ciatis, vsuras supputando, &
talenta talentis accumulando,
quos vnicum obolum
habentes breui venire oportet?
Poll. Hæc etiam illis
dicentur. Diog. Sed & for-
mosis illis & robustis dicas,
Megillo puta Corinthio, &
Damoxeno palæstrita, apud
nos neque flauam comam,
neque cæruleos nigrōsue o-
culos, neque faciei ruborem
amplius vllum esse: neque
rigidos nervos, neque vali-
dos humeros: sed omnia v-
num, ut aiunt, puluerem,
caluarias pulchritudine nu-
datas. Poll. Neque mole-
stum erit, hæc dicere for-
mosis illis, & robustis. Diog.
Pauperibus etiam ὁ Lacon
(multi autem sunt, quibus
& ea res perquam molesta
est, & inopia luctum mouet)
dicas ut ne lachrymentur,
neque eiulent, exposita illis
huius loci æqualitate, qua
futurum est, ut videant eos
qui fuerunt illic diuites, ni-
hilo se ipsis hîc esse melio-
res. Diog. Tuis verò La-
cedæmonijs, hæc si videtur,
nomine meo obijcias, illos
eneruatos esse dictitans. Poll.
Nihil ὁ Diogenes de Lace-
dæmonijs dicas: non enim
profectò feram. Sed quæ ad
ἀνέξομαι γε. ἢ ὃ πρὸς τοὺς

ἀλλοις ἐφηδα, ἀπαγγεῖλῃ.
 Διο. ἐάσω μὲν τοῦτοις, ἐπεὶ σοὶ
 δοκεῖ. σὺ δ' οἷς περ εἶπεν, ἀπέ-
 νερχεαι παρ' ἐμῆ τῶν λό-
 γους.

ceteros mandasti, ea illis re-
 nunciabo. Dig. Hos mis-
 sos faciamus, quando ita ti-
 bi videtur. Tu verò quibus
 ante dixi, sermones meos de-
 fer as.

A

ΠΛΟΥΤΩΝ, Ἡ ΚΑΤΑ
 ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

PLUTO, SEU CON-
 TRA MENIPPVM.

ΚΡΟΙΣΟΣ.

CROESVS.

B

Οὐ φέρε μὲν ὦ Πλάτων,
 Μένιππον τουτονὶ τ' ἡνία
 περιχωῶντα. ὥς ἢ ἐκεῖνον
 περικατίστησον, ἢ ἡμῖς μετοι-
 κήσωμεν εἰς ἕτερον τόπον.
 Πλα. τί δ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργά-
 ζεται ὁ μινεκερὸς ὢν; Κροῖ.
 ἐπειδὴν ἡμῖς οἰμώζομεν, καὶ
 σένομεν, ἐκεῖνον μαμνημένον
 τ' αὖτις, Μίδας μὲν οὐποσὶ, τῷ
 χρυσῷ, Σαρδανάπαλος δ', ὃ
 πολλὰς βυφῆς, ἐργῶ δ', τ' οὐ-
 σουργῶν, ἐπ' ἡμεῶν, καὶ ἔχοντι-
 διζέει, ἀνδ' ἐχέτω, καὶ καθάρ-
 ματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν. ἐνίοτε
 δ' καὶ ἄδω, ἐπιταράττει ἡμῶν
 ταῖς ἡμετέρας. καὶ ὅλως, λυπη-
 ρὸς ὄσθι. Πλου. τί ταῦτα φασὶν
 ὦ Μένιππε; Μεν. ἀληθὴ ὦ
 Πλούτων. μισῶ γὰρ αὐτὸς ἀ-
 γνοεῖς, καὶ ὀλεθρίους οὐτάς. οἷς
 εἰ ἀπερχήσῃ βιωῶναι κακῶς,

Non possumus ferre;
 Pluto, Menippū hunc
 Canein accolam. Itaque aut
 illum alibi colloca, aut nos
 aliò commigrabimus. Plut.
 Ecquid ille mali vobis facit,
 vobiscum pariter mortuus
 cum sit? Cr. Quoniam nos
 plotamus, & ingemiscimus,
 ea recordantes quæ apud su-
 peros habuimus, vt pote
 Midas iste aurum, Sardana-
 palus multas delicias, ego
 thesauros, irridet, eaque ex-
 probrat, mancipia, & piacula
 nos vocitando. Interdum
 etiam cantando, gemitus no-
 stros conturbat: atque mo-
 dis omnibus est molestus.
 Pl. Quid ista dicunt Menip-
 pe? Men. Vera Pluto. Igna-
 uos enim illos ac perditos
 vidi, quibus malè vixisse, non
 satis fuit: sed etiam mortui,
 insuper recordatione, illis
 ἀλλὰ καὶ ἀπαθανόντες, ἐπ' ἡμέ-

C

D

E

μύλωνται, ἢ περὶ χερσὶν τῶν
αὐτῶν. χαίρω ποιησεν αὐτῶν
αὐτοῦς. Πλου. ὅμ' ἔχρη. λυ-
πεῖται γὰρ ἡ μικρῶν στενέμενοι.
Μεν. ἢ σὺ μωραίνεις ὦ Πλου. A
παι, ὁ μὲν ἴσθ' ὅτι τοῖς τοῦτων
σπαργωτοῖς; Πλου. ἔδαμῶς. ὅμ'
ἐὰν αὐτὸ ἐπ' ἐλπίσιν γαστρίσιν ὑ-
μῶν. Μεν. καὶ μὲν ὦ χερσὶν
Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ασσυ- B
ρίων, ἔτω γινώσκετε, ὥς οὐδὲ
παυστομένη μου, ἔνθα γὰρ αὐτὸ ἴ-
τε, ἀκολυθῆσθαι αὐτῶν, ἢ κατὰ-
δον, καὶ καταχλῆν. Κερῖ. ταῦ-
τα οὐχ ὑβείς; Μεν. οὐκ. ὅμ'
ἐπεὶ αὐτοῖς ὑμῶν, ἃ ὑμεῖς ἐποι-
εῖτε, περιπαυεῖσθαι ἀξιοῦντες,
καὶ ἐλευθέρους ἀνδράσιν ἐν-
βυθῶντες, καὶ τῷ θανάτου
τοπαρῆσαι οὐ μνημονεύοντες. D
ποιησεν οἰμώζετε, πάντων
ἐκείνων ἀρνησιν. Κερῖ. πολ-
λὴν γὰρ ὦ θεοὶ καὶ μεγάλων κτη-
μάτων. Μι. ὅσου μ' ἐγὼ χερ-
σὲ. Σαρ. ὅπως δὲ ἐγὼ βυθῆς.
Μεν. εὖ γὰρ οὐτω ποιεῖτε. ὁδύ- E
ριδε μ' ὑμεῖς. ἐγὼ δ', τὸ γινώ-
σασθαι πολλὰς σιωπῶν,
ἐπ' ἄσπασμα ὑμῶν. ἄλλοι γὰρ αὐ-
τῶν τοιαυτῶν οἰμωγαῖς ἐπαδύ-
μενοι.

quæ sunt apud superos, in-
herent. Delector itaque æ-
grè ipsis faciendo. *Pl.* Sed
non decet: rebus enim non
exiguïs priuati dolent. *Men.*
Etiã tu deliras Pluto, qui
tuo calculo gemitus istorum
approbas? *Pl.* Nequaquam:
verùm vos mutuò discorda-
re nolun. *Men.* Atqui Ly-
dorum, Phrygum, & Assy-
riorum pessimi, ita sentite
de me, vt qui nunquam sim
desiturus: nam quocunque
iueritis, eòdem sequar, ægrè
faciendo, occinendo, atque
irridendo vos. *Cr.* Annon
hæc contumelia est? *Men.*
Minimè, sed illa contumelia
erant, quæ vos faciebatis,
quum adorari volebatis, &
liberos homines ludibrio
habebatis, mortisque pror-
sus immemores eratis. Pro-
inde omnibus illis priuati
nunc plorate. *Cr.* Multis
certè ð Dij, magnisque pos-
sessionibus. *Mid.* Quanto
quidem ego auro! *Sar.* Quã-
ta verò ego voluptate! *Men.*
Euge sic facite: vos quidem
lugete: ego verò tritam il-
lud, Nosce te ipsum, identi-
dem connectendo, vobis oc-
cinam. Id enim huiusmodi
gemitibus accinere cons-
uenit.

MENIPPOT, AMPHILO-
χου, καὶ Τροφώνια.

MENIPPY, AMPHI-
LOCHI, ET TROPHONII.

MENIPPVS.

MENIPPOT.

Σ Φῶ μῦροι ὦ Τροφώνιε,
καὶ Ἀμφίλοχ, νεκροὶ
ὄντες, καὶ οἱδὶ ὅπως νῶν χετη-
ξιώθητε, καὶ μάλιστα δοκέετε.
καὶ οἱ μάταια τ' ἀνθρώπων,
θεοὶ ὑμᾶς ὑπερλήφασιν εἶαι.
Τρο. τί οὖν ἡμῖς αἱτοί, εἰ
ὡς ἀνδρίας ἐκείνοι τοιαῦτα ἔργα
νεκρῶν δοξάζουσιν; Με. ὅμ' ἐν
αὐτοῖς δοξάζον, εἰ μὴ ζῶντες καὶ
ὑμῖς τοιαῦτα ἐπερτυέετε, ὡς
τὰ μέλλοντα περσιδότες, καὶ
περσιπεῖν δυνάμενοι τοῖς ἔρ-
μοις. Τρο. ὦ Μένιππε, Ἀμ-
φίλοχος μ' οὗτος αὖ εἰδεῖν ὅτι
αὐτῷ ἀποκείτῃ ὑπὸ αὐτοῦ ἐγώ
ἦ, ἥρως εἰμὶ, καὶ μαντεύομαι,
ὡς τις χετέλθοι παρ' ἐμέ. σύ δ'
ἔοικας ἐκ ἐπεδεδμηκέναι Λε-
βαδείᾳ τοπαρῶπαν. οὐ γὰρ ἡπί-
στis σὺ τούτοις. Με. τί φης;
εἰ μὴ ἐς Λεβαδείαν γὰρ περὶ-
δω, καὶ ἐσαλμῶς τῆς οὐδο-
ναις, χαλκῶς μάζαν ἐν ταῖν χε-
ρεσὶν ἔχον, ἐσερπύσω διὰ τῷ
σεμῖν ταπεινῇ ὄντος ἐς τὸ πη-
λαίην, καὶ ἀν' ἐδωάμεν εἰδέναι

A

VOS nimirum Tropho-
ni, & Amphiloche, cum
sitis mortui, haud scio quo-
nam modo fanis estis dona-
ti, varisque credimini, ac
stulti mortales Deos esse vos
arbitrantur. Troph. Quid i-
gitur nostra-ne culpa est, si
per inscitiam illi de mortuis
huiusmodi opinantur? Men.

B

At opinati non fuissent, nisi
quum viveretis, talia quæ-
dam portenta ostentassetis,
ac si futurorum præscij fuif-
setis, eaque percontantibus
prædicere potuissetis. Troph.

C

Menippe: nouerit Amphi-
lochus hic, ipsi pro sese res-
pondendum esse. At ego he-
ros sum, & vaticinor, si quis
ad me descenderit. Tu autem
videris nunquam omnino
Lebadiam adijisse, non enim

D

hæc non crederes. Men.
Quid ais? Nisi Lebadiam ad-
iuero, & linteis amictus,
ridiculè offam manu ge-
stans, per angustum adirunt
in specum irreperero, te mor-
tuum ut & nos esse, scire ne-
qucam, idque sola impo-

E

ὅτι νεκρὸς εἶ. ὡς περ ἡμεῖς, μόνῃ

τῇ γρητεία διατρέγων, ἀλλὰ
 φέρει τὴν μαρτυρίαν, τίς ὁ ἦρως
 ὅστις; ἀγνοῶ γάρ. Τροφ. Ἐξ αὐ-
 τῶν τοῦ π καὶ διὸ σὺν δίδου.
 Με. ὁ μὴτε ἀνθρώπος ὄντι, ὡς
 φησ, μὴτε θεός, καὶ συναμ-
 φότερόν ὄντι. νῦν οὖν ποῦ σου
 τὸ διὸ ἐμείνω ἡμίτομον ἀπελ-
 λειψας; Τροφ. Ἐξ ὧν Μένιππε ἐν
 Βοιωτία. Με. ἔκ οἶδά ῶ Τροφ. B
 φησὶς ὅ, τι καὶ λέγεις. ὅτι μὲν-
 ται ὁλος εἴνεκεν, ἀκλειβῶς
 ὄντι.

stura præcellentem? Sed age,
 per vaticinandi artem, quid
 est heros? etenim nescio.
 Troph. Est quiddam ex homi-
 ne & Deo compositum. Men.
 Quod neque est homo, ne-
 quis, neque Deus, sed utrum-
 que simul. Ergo dimidia illa
 tui, ac diuina pars quò nunc
 recessit? Troph. Reddit ora-
 cula, Menippe, in Bœo-
 tia. Men. Haud intelligo
 quid dicas Trophoni: atqui
 te totum mortuum esse, pla-
 nè video.

ΕΡΜΟΥ, ΚΑΙ C MERCVRII ET
 ΧΑΡΟΝΟΣ. CHARONTIS.

ΕΡΜΗΣ.

MERCVRIVS.

ΛΟγισάμεθα ὡς πορθημεν, D
 εἰδοκῆς, ὅποια μοι ὀφεί-
 λεις ἦδη, ὅπως μὴ αὐτὸς ἐεί-
 ζωμεν τι παρὰ αὐτῶν. Χα. λο-
 γισάμεθα ὡς Ἑρμῇ. ἀμεινον γὰρ
 εἰσπεῖν παρὰ αὐτῶν, καὶ ἀπορα-
 γμοτέρου. Ερ. ἀγκυραν ἐν E
 τελαμῶν ἐκόμενα πάντα
 δεσχυμῶν. Χα. πολλὰ λέγεις.
 Ερ. τῇ τ' Αἰδωνείᾳ, τῶν πάντε
 ὀπισθόμην, καὶ ἱερῶν τε δύο
 ὀβολῶν. Χα. τίς δὲ πάντα δεσ-
 χμας, καὶ ὀβολοὺς δύο. Ερ. καὶ
 ὀπίσθην ἵσθ' τῷ ἰσθμῷ πάντε

SUPputemus, portitor, si
 videtur, quantum mihi
 debeas iam, ne denuo ali-
 quando inter nos de eo con-
 tendamus. Ch. Supputemus
 Mercuri: nam id definire
 melius est, & minoris nego-
 cij. Merc. Anchoram, ut
 mandaras, quinque drach-
 mis tibi comparavi. Ch. Ma-
 gno dicis. Merc. Per Plu-
 tonem quinque emi illam:
 & lorum quo remum alliga-
 res, obolis duobus. Ch. Po-
 ne quinq; drachmas, & duos
 obolos. Merc. Et pro acu
 ad refarciendum velum,

ὀβολοὺς ἐγὼ χρετέβαλον. Χα.
 καὶ τοὺς περὶ σῆμα. Εἰ. καὶ
 κησὶν ὡς ἐπιπλάται τὸ παρὶ-
 διου τὰ ἀνέωχτα, καὶ ἥλοις ὧ,
 καὶ ἐρωδίων, ἀφ' οὗ τὴν ὑπερ-
 ἔπαινον, δὴ δὲ χαλμῶν ἀπαν-
 τα. Χα. εὖ γε ἄρ' ἴα ταῦτα ὠνή-
 σον. Εἰ. τὴν πᾶν ὅτι, εἰ μὴ π
 ἀλλὰ ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ λο-
 γισμῷ. πότε δ' οὖν ταῦτ'
 ἀποδοσὶν φῆς; Χα. νῦν ἢ ὃ
 Εὐμὴ ἀδυνάτου. ἢ ὃ λειμὸς
 πῆ ἢ πόλεμος χρετέβειν ἢ ἀ-
 δρόσι πῆς, ἐνέσαι τότε ἀπο-
 κερδαίνει ἐν τῷ πλεονεκτη-
 λογισμῷ τὰ πορθεύει. Εἰ.
 νῦν οὖν ἐγὼ κατεδέσμαι, τὰ
 χρεῖστα ἐντρέφεις ἡμεῖς, ὡς
 αὐτὸ τοῦτον ἀπολαύσιμι.
 Χα. καὶ ἐστὶν ἄλλως ὃ Εὐμὴ.
 νῦν δ' ὀλίγοι ὡς ὄρας ἀφι-
 κνούμεται ἡμεῖς. εἰς αὐτὴν γὰρ. Εἰ.
 αἰσινον οὐ ποῦ, εἰ καὶ ἡμῖν πα-
 ρεμένοντο ὑπὸ τῷ τῷ ὄφρ' ἡμᾶ.
 πλεονεκτητὶς ἀφ' ἡμῶν παλαιῶν Χά-
 ρων, οἵ τε οὗτοι παρεμένοντο, ἀν-
 δρῆς ἅπαντες, αἵματος ἀνά-
 πλεον, καὶ βουμαίαι οἱ πῆσι.
 νῦν ὃ ἢ φαρμάκω πῆς ὑπὸ τῷ
 παιδὸς ἀποθανόν, ἢ ὑπὸ τῷ
 γυναικὸς, ἢ ὑπὸ βουφῆς ὄφρ'
 δυνάεις τὴν γαστέρα, καὶ τὰ
 σπλάη. ὡς οὗτοι γὰρ ἅπαντες,

quinque obolos exolui. Ch.
 Etiam hos adde. Merc. Et
 ceram ad oblinendas nau-
 gij rimas, & clauos, & funi-
 culum unde hyperam fecisti,
 omnia hæc duabus drach-
 mis emi. Ch. Rectè sanè, hæc
 iusto precio emisti. Merc.
 Hæc sunt: nisi quid aliud in-
 ter computandum me latuit.
 Quando autem hæc te red-
 diturum promittis? Ch. Nunc
 quidem, Mercuri, nō possum
 sed si pestis aliqua, aut bel-
 lum frequentes aliquos huc
 demiserit, licebit tunc lu-
 crari, falsò in multitudine
 portoria supputando. Merc.
 Proinde ego nunc sededo,
 pessima quæque ut eueniant,
 precando, ut inde fructum
 aliquem capiam. Ch. Fieri
 aliter non potest, Mercuri.
 Nam pauci, ut vides, ad nos
 nunc descendunt. Pax enim
 est. Merc. Satiùs est ita esse,
 etiamsi nobis à te debiti so-
 lutio prorogetur. Verum-
 enimvero prisci illi, Charon,
 nosti quales adueniebāt, for-
 tes omnes, sanguine pleni, &
 laucij plerique. Nunc verò
 aut veneno aliquis à puero
 interfectus, aut ab uxore:
 aut præ nimia voluptate,
 tumefacto ventre & cruribus
 adueniunt. Pallidi enim om-
 nes, & ignaui, neque illis
 καὶ ἀγνοεῖς. οὐδὲ ὅμοιοι
 similes.

οὐκ ἐπίσταται. οἱ δὲ πολλοὶ αὐτῶν,
διὰ χρημάτων ἤκουσιν, ὅτι βου-
λεύοντες ἀλλήλους ὡς ἐπίσταται.
Χα. πᾶν γὰρ πειπέδοντά ὅτι
πᾶντα. Ερ. ἐκούω ἐδὲ ἐγὼ Ἀ
δοξάσω αὐτὸ ἀμαρτάνειν, π-
ρὸς ἀπαντῶν τὰ ὀφειλόμενα
παρὰ σοῦ.

similes. Plurimi etiam ipso-
rum veniunt factis, ut vide-
tur, mutuò sibi insidiis pe-
cuniarum causa. Ch. Omni-
ho enim illæ sunt expetibi-
les. Merc. Proinde neque
ego videar peccare; si vel
acerbius abs te exigam ea
quæ mihi debes.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ, ΚΑΙ Β ΠΛΥΤΟΝΙΣ ΕΤ
Ερμῆ. ΜΕΡΚΥΡΙΙ.

ΠΛΟΥΤΩΝ.

ΠΛΥΤΟ.

ΤΟΙ μέγιστα οἶδα, τὸν ^C
πάνυ γενησκότα λέγω,
τὸν παλούπον Εὐκράτην, ὃς
παῖδες μὲν ἔχουσιν, οἱ δὲ
ἐκείνους ὃ ἀπορῶντες, πενταχι-
σμένοι; Ερ. ναι, τὸ σ- ^D
κῆνον φησ. τί οὖν; Πλου.
ἐκείνους μὲν ὃ Ερμῆ ζῆν ἔα-
σιν ὅτι τοῖς ἐνενήκοντα ἔτε-
σι, ὃ βεβίβωκεν, ἐπιμέλῃστας
ἄλλα τοιαῦτα, εἰ γε οἷόν τε
ῶν, καὶ ἐπὶ πλείω. τὸν δὲ γε
κόλασας αὐτῷ, Χαρίνον τὸν νέον, ^E
καὶ Δάμωνα, καὶ τὸν ἄλλους,
ἐκτάσασιν ἐφεξῆς ἀπαντας.
Ερ. ἀποπνύει αὐτὸν δόξετε τὸ
πῶς τὸν. Πλου. οὐκ ἔχουσιν,
ἀλλὰ δικαιοτάτον. τί γὰρ ἐκεί-
νοι πρὸς τὸν, ἔχουσιν ὃ ἀποδιδόναι

SENémne nosti, senio con-
fectum illum dico, diui-
tem Eucratem, cui libei
quidem nulli sunt: hæredi-
tatis autem captatores quin-
quagesies mille. Merc. Etiam,
illum Sicyonium dicis. Sed
quid postea? Pl. Vivere il-
lum quidem sine Mercuri,
supra annos nonaginta quos
exegit, additis totidem al-
teris, si possibile sit, atque
etiam pluribus. Adulatores
autem eius Charinum iuue-
nem, & Damonem, aliòsque
ordine omnes huc abripe.
Merc. Atqui absurdum hoc
videri queat. Pl. Nequaquam;
sed iustissimū, quorū enim
illi cū mori optant, nisi quia

ἐκείνους; ἢ τῶν χρημάτων
P

ἀντιποιούμεται, ἔδ' ἐν περὶ σήκον-
 τες; ὁ δὲ παίων ὅτι μαρότα-
 τον, ὅτι καὶ τοιαῦτα ἐν χροῖοι,
 ὁμῶς διερχόμενοι ἐν μετὰ
 φαιτῶν. καὶ νοσοῦντος, ἀμφὶ
 βυλεύοντα, πᾶσι περὶ δηλᾶ. θύ-
 σαι, ὅ ὁμῶς ἐπιχρῶνται, καὶ
 φαίση. καὶ ὅλως, ποικίλη τις ἡ
 κολακεία τῷ ἀνδρῶν. διαταῦ-
 τα, ὁ μὲν, ἔσω ἀδύνατος. οἱ δὲ
 περὶ αὐτῶν αὐτῶν ματῶν ἐπι-
 χανόντες. Ερ. καλοῦμαι πείσον, ὅ
 πάντες οἱ οἷς. πολλὰ καὶ κεί-
 νος εὖ μάλα διαβυκολοῖ αὐτὸν,
 καὶ ἐπιπίζει. καὶ ὅλως, ἀεὶ
 θανόντι οἰκῶς, ἔρῳται πολὺ
 μᾶλλον τῶν νέων. οἱ δὲ, ἥδη τῷ
 κληρῶν ἐν σφίσι διημερῶν, βό-
 σκονταί, ζωὴν μαχαίαν περὶ
 ἐκείνους τιθέντες. Πλ. ἐκούμ
 ὁ μὲν ἀπὸ δυσάμμος τὸ γῆρας,
 ὡς τὸν Ἰόλεως ἀνέβησάτω. οἱ δὲ
 ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων τῷ ὁ-
 νεροπληθέντα πλεόντων ἀπο-
 λυόντες, ἡκέτωσαν ἥδη χακοὶ
 κακῶς ἀπὸ θανόντες. Ερ. ἀμέ-
 λησον ὦ Πλούτωνι μετελεύσο-
 μαι γὰρ σοὶ ἥδη αὐτὸν καθ'
 ἕνα ἔξῃς. ἐπὶ αὖ ὅ οἱμαί εἶσι.
 Πλ. κατὰ σπᾶ. ὁ δὲ, περὶ αὐτῶν
 ψεῖς ἔκαστον, ἀντὶ γέροντος αὐτοῦ
 περὶ αὐτοῦ γῆρας.

pecuniam illius captant ;
 nulla propinquitate iunctis
 Quod autem omnium scele-
 ratissimum est, dum talia
 precantur, tamen in propa-
 tulo colunt : & quæ ipso ex-
 grotante consultant, nemo
 ignorat Attamen sacrificaturos sese promittunt, si con-
 ualescat : in summa, illorum
 hominum varia quædam est
 adulandi ratio. Idcirco hic
 quidem esto immortalis, illi
 verò ante ipsum frustra hi-
 antes abeant. Merc. Ridicula
 patientur, scelerati cum sint.
 Ille etiam sæpe admodum
 scitè ipsos lactat, & spe inani
 pascit. Denique morienti
 semper similis, iuuenibus est
 multò valentior. Illi autem
 hæreditate inter se diuisa,
 pascuntur, vitam beatam sibi
 animo præcipientes. Pl. Pro-
 inde ipse exuta senectute,
 quemadmodum Iolaus ille,
 repubescat. Illi autem in
 ipsa media spe, relictis di-
 uitijs illis quas per somnium
 possidebant, mali malè mor-
 tui iam huc veniant. Merc.
 Ne cures Pluto : illos enim
 ordine singulatim tibi accer-
 sam : septem autem, opinor,
 sunt. Pl. Deducas licet. Ille
 autem singulos præmittat,
 ex senè iterum adolescens
 factus.

ΤΕΡΨΙΔΝΟΣ, ΚΑΙ ΤΕΡΨΙΟΝΙΣ ΕΤ
ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ. PLUTONIS.

ΤΕΡΨΙΩΝ.

ΤΕΡΨΙΩΝ.

ΤΟῦΤΟ ὁ Πλούτων δι-
κων, ἐμὲ μὲν πενήντα
τετάρκοντα ἔτη γεγονότα, ὃ
δὲ τὰ σενιτάρκοντα γεγον-
τα θούρειται ζῆν ἐτι; Β
Πλκ. Διχαίροτατον μὲν οὐδ'
ὅ Τερψίων, εἰ γε ὁ μὲν, ζῇ,
μὲν δὲ ἐυχόμενος ἀποδραμῇ
τῶν φίλων. σὺ δ', παρὰ
πάντα τὸν χρόνον ἐπιβού-
λῃς αὐτῷ, περιμένον τὸν
κλήρον. Τερ. οὐ γὰρ ἐχέλω γέ-
νητα ὅττι, καὶ μικρὴν γέ-
σας τῷ φίλῳ αὐτὸν διδά-
σκων, ἀπαλθεῖν τῷ βίῳ,
παρὰ χάριν πάντα τοῖς νέοις;
Πλκ. καὶ γὰρ ὁ Τερψίων το-
μωτὴς, τὸν μικρὸν τῷ
πλούτῳ χρεώσασθαι διδάσκων
ὅτις ἰδὼν αὐτὸν, ἀποδραμῇ.
Τερ. ὅ, ἄλλως δὲ μοῖρα καὶ
ἐγὼς διέταξεν. Τερ. ἔκουσ'
πάντῃ ἀπὸ μαί τῆς διατά-
ξεως, ἐχέλω γὰρ τὸ πρῶτον
ἔτι πως γινώσκαι, ὃ ἀριστὸν
πρῶτον, ἀρτίστερον, καὶ μετ' ὅ-
τον, ὅστις καὶ τῷ ἡλίῳ μετ'

Α
Istūm ne hoc est, ὁ Pluto;
Ime triginta annos na-
tum ē vita migrasse. Thu-
critum verò senem illū plus
quàm nonagenarium in vi-
uis adhuc esse? Pl. Iustis-
simum vειque Terpsio: si-
quidem hic vivit, nullius
amicorum mortem votis ex-
pescendo. Sed tu omni tem-
pore hæreditatem expe-
ctans, ipsi insidiabaris. Terr.
Annon operæ precium erat,
cū sit senex, nequātque
suis vti diuitijs amplius;
eum dato iuuenibus loco,
D
ē vita migrare? Pl. Nouas
fers leges Terpsio, vt qui
non amplius vti potest di-
uitijs ad voluptatem, exce-
dat ē viuis. Sed hoc aliter
& Parca, & natura statuit.
Terr. Eam pròinde ob hunc
ordinem iniquitatis postulo.
Rem enim hanc ordinē fi-
eri par erat, vt senior
prius: deinde post eum qui
ætate sequeretur, obiret:
nequaquam autem prῶτον

αὐτὸν ἀναστρέφεται ὃ μὲν δὲ

μῶς , μηδὲ ζῆν μὴ τὸν
 ὑψήρην , ὁδόντας βεῖς ἐπὶ
 λοιπὸν ἔχοντα , μόνος ὁρῶν-
 τα, οἰκέταις τέτρασιν ἐπικεκ-
 φύτα , κορύζης μὲν πλὴν ῥί- A
 να , λήμης δὲ τὸν ὀρθαλ-
 μούς μεσὸν ὄντα , ἔδεν ἐπὶ
 ἡδὺ εἰδύτα, ἐμψυχόν τινα τά-
 φον ὑπὸ τῶν νέων καταγε-
 λώμενον, ἀποδινήσκειν δὲ καλ- B
 λίστους , καὶ ἐρρωμένους αὐτοὺς
 νεανίσκους. αὐτῷ γὰρ πεταμῶν
 τὸτό γε. ἢ τὸ τελευταῖον εἰδέ-
 ναι ἐχθρῶν, πότε καὶ τεδινήξει C
 τῶν μερόντων ἕκαστος, ἵνα μὴ
 μάταια αὐτῷ ἐνὶ σὺν ἐδεσθῇ πευον.
 γὰρ δὲ τὸ δὲ περιμίαις, Ἡ α-
 μαζία δὲ βουῶν πολλάκις ἐμ-
 φέρει. Πλου. ταῦτα μὲν ὦ
 Τερψίων , πολὺ παντρώτερα D
 γίνεταί, ἢ ἅρ' σοὶ δοκεῖ. καὶ
 ὑμεῖς δὲ τί παθόντες, ἀλλο-
 τείοις ἐπιχαίρετε, καὶ τοῖς ἀ-
 τέλοις δὲ μερόντων εἰσποιοῖτε,
 φέροντες αὐτούς ; τοιγαροῦν
 μέλωτα ὀφλισκάνετε , πρὸς E
 ἐκείνων καταρυσθόμενοι. καὶ τὸ
 πρᾶγμα τοῖς πολλοῖς ἡδιστὸν
 γίνεταί. ὅτ' ὦ ὑμεῖς ἐκείνους
 ἀποθανεῖν ἔυχθε, τοσοῦτον
 ἀπασιν ἡδὺ φροσποθαρεῖν ὑ-
 μᾶς αὐτῶν. καὶ μὴ γὰρ τινα
 γεγῶν καὶ μερόντων ἐζόντες.

sterè : ut qui decrepitus
 esset tres reliquos dentes
 haberet, vix videretur qua-
 tuor famulis innititur, qui
 nares grauedine, oculos
 lippitudine plenos haberet,
 nihil denique iucundi nosset,
 & tanquam animatum sepul-
 chrum à iuuenibus deride-
 retur, is viveret? Contrà for-
 mosissimi ac robustissimi a-
 dolescentes morerentur. Nā
 hoc perinde est ac si flumina
 sursum ferantur. Vel deni-
 que scire oporteret, quando
 lenum quisque moriturus
 esset, ne quos frustra deli-
 nirent. At nunc tritum il-
 lud accidit. Currus sæpe bo-
 uem ducit. Pl. Hæc quidem
 Terpsio, prudentius fiunt
 quàm putes. Vos autem
 quossum rebus alienis gau-
 detis, & senibus prole
 carentibus vosmet tanto-
 pere in adoptionem tra-
 ditis? Idcirco ab ipsis se-
 pulti risum concitatis. Id-
 que plurimis fit periucun-
 dum. Nam quantò magis
 ipsos mori peroptatis, tan-
 tò iucundius est omnibus
 vos ipsis præmori. Etenim
 nouam artem hanc exco-
 gitastis, anus & senes
 quum amatis, præser-
 tim si liberis careant :

ταῦτ' αὖτε τέχνην ἐπινοήκατε,
 καὶ μάλιστα εἰ ἀτελεῖς εἶναι.

μηδὲ πρῶτερόν γε σὸ ἀπειθαί-
 ροις, ἢ ἀεθπόμεναι πάντας τῶν
 πόλαρχας. Τερ. ὅττο μὲν ὦ
 Πλούτων, καὶ ἐμοὶ ἡδιστὴν ἡδὴ,
 καὶ καὶ Χαειάδης ἀεθπότην ἔ-
 ται Θυκείτου. Πλν. θάρρει ὦ
 Τερψίων, καὶ Φείδων γῶ, καὶ Μέ-
 λαντος, καὶ ὅλων ἀπαρτες, ἀεθ-
 λύνονται αὐτῷ ὑπὸ ταῖς ἀν-
 ταῖς φροντίσιν. Τερ. ἐπιμνήσθω
 ταῦτα. Ζῆς ἐπιμήκιστον ὦ
 Θούκετε.

neque tu prius moriaris
 quam omnes istos assenta-
 tores præmiseris. Τερ. Hoc
 sanè Pluto, iam mihi iucun-
 dissimum fuerit, si & Cha-
 riades ante Thucritum vita
 decedat. Pl. Bono sis animo
 Terpsio : etenim Phidon &
 Melantus, & denique om-
 nes ijsdem confecti curis ip-
 sum præcedent. Τερ. Hæc
 probo : viuas diutissimè
 Thucrite.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΥ, ΚΑΙ ΖΕΝΟΦΑΝΤÆ ΕΤ
 ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΟΥ. CALLIDEMIDÆ.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΗΣ.

ΖΕΝΟΦΑΝΤΕΣ.

Τὸ ὦ Καλλιδήμε-
 δη, πῶς ἀπέδρας; ἐ-
 γὼ μὲν γῶ, ὅτι παρ-
 εστος ὢν Δηνίς, πλέον ὅτι ἰ-
 κατὲ ἐμφαγὼν, ἀπὸ πινυλῶ, οἶ-
 δα. παρὴς γῶ ἀποδότησιν πῶ-
 μοί. Καλ. παρὶν ὦ Ζηνο-
 φαντες. τὸ δ' ἐμὸν, παρὰ δ-
 ξόν π ἐγχετο. οἶδα γῶ καὶ
 σὺ πε Πτοιδωρεν τ' ἡρόν-
 τα. Ζη. τ' ἀτεκνὸν, τ' πλέ-
 ριον, ὥ σι τὰ πολλὰ ἡδὲν συμ-
 ὄντα; Καλ. οὐκ εἶνον αὐτὸν ἀν-
 ἔδρα πινον, ὑποχρυσέμενος ἐπ'
 ἐμοὶ περὶ τῆς ἐσθίας. ἐπεὶ δ' τὸ

D A T tu Callidemides quo
 pacto interijisti? Nam
 me, cum Dinia parastus
 essem, immodica ingurgi-
 tatione præfocatum hosti :
 aderas enim morienti. Call.
 Aderam Zenophantes. Mihi
 F verò, inopinatum quiddam
 accidit. Nam tibi quoque
 notus est Prædorus ille
 senex. Zen. Orbem illum
 liberis, ac diuitem dicis,
 apud quem te sæpe versari
 conspiciebam? Call. Illum
 semper colebam, id mihi
 fore pollicens vt meo bono
 quamprimum moreretur.
 Verum cum ea res in lon-

περὶ ἡμᾶς ἐς μόνον ἐπιγί-
 νηται, καὶ ὅτ' ἡ Τιθωνὸν ὁ γέ-
 ρων ἔχει, ἐπιτομόν πνα ὁδὸν
 ἐπὶ τὴν κληρονομίαν. ὡς ἴα-
 μινος δὲ φάρμακον, ἀνέπι-
 νει τὸ ποτόν, ἐπειδὴ τὰ χε-
 ρα ἡ Πτοιοδωρὸς αἰσθήσει πίνει,
 πινει δὲ ὁ πεικῆς, ζώοντι-
 νει ἐμβαλόντα ἐς κύλικα,
 ἐπιμαίει χεῖρὶ αὐτὸ, καὶ ὁ Π-
 τοιοδωρὸς αὐτῷ. εἰ δὲ τὸ πο-
 τὸν ἐπιμαίει ἐπιμαίεται αὐτῷ.
 Ζη. τί οὐκ ἔχεις; πᾶν γὰρ πὶ παρ-
 ὅθεν ἔχεις τοῖς. Καλ. ἐ-
 πὶ τούτοις λουσαῖοις ἤκα-
 μιν, δύο ἄνδρες ὁ μείζωνος
 κύλικας ἐπὶ τοῖς ἔχον, δὲ
 μὴ τῷ Πτοιοδωρῷ πᾶν ἔ-
 χουσι τὸ φάρμακον, πᾶν δὲ
 ἔπειτα ἐμοὶ, σφαλεῖς καὶ οἱ δὲ
 ἔπειτα, ἐμοὶ μὴ τὸ φάρμα-
 κον, Πτοιοδωρὸς δὲ τὸ φάρ-
 μακον ἐπέδωκεν. εἴτα ὁ μὴ,
 ἔπειτα. ἐγὼ δὲ αὐτῶν μάλισ-
 τα ἐπὶ τοῖς κατέμιν, ὡς βολε-
 μῶς αὐτὸ ἐπὶ τοῖς νεκροῖς. τί
 τοῦτο γὰρ ὁ Ζηνόφαντες;
 ἐγὼ μὴ καὶ εἶδαι γὰρ ἐπὶ τοῖς αὐ-
 τοῖς ὁ πεικῆς. Ζη. ἀρεῖα δὲ
 ὁ Καλλιμάχης πίνονδας. ὁ
 γὰρ δὲ, πὶ παρὸς ταῦτα; Καλ.
 φερεται μὲν ὡς ἐπὶ τοῖς νεκροῖς

gum proferretur, & supra
 Tithonum senex viveret,
 compendiarium quandam
 excogitavi viam, qua ad
 hæreditatem pervenirem.
 Empto namque veneno,
 pocillatori persuaseram, ut
 simul atque Ptochodorus po-
 tum posceret (bibit autem
 abundè) præsentius in cal-
 licem injectum in prom-
 ptu haberet, ipsique por-
 tingeret. Quod si faceret, in-
 traui me illum manumissu-
 rum. Zen. Quid igitur ac-
 cidit? Nam inopinatum
 quiddam narraturus mihi
 videris. Cal. Cum loti ve-
 nissemus, puer duobus pa-
 ratis poculis, altero cui ve-
 nenum inerat Ptochodoro,
 altero autem mihi, nescio
 quomodo errans, mihi
 venenum, Ptochodoro por-
 rexit innoxium. Mox ille
 quidem bibit, at ego pro-
 tinus humi porrectum stratus-
 sum, supposititium illius
 loco cadaver. Quid hoc
 rides Zenophantes? Atqui
 non convenit amici malis
 illudere. Zen. Rideo: non
 lepidè tibi hæc res accidit.
 Porro quid ad hæc senex
 ille? Cal. Primum quidem
 repentino casu conturbatus
 est: deinde simul atque in-
 tellexit, id quod acciderat,

τὸ ἀγρίδιον, εἴτα συνελθὼν

τὸ μεθύμενον, ἐγέλα καὶ αὐ-
τὸς οἶά με ὁ οἶνοχόος εἴργασαι.
Ζη. πολλῷ, ὅμ' ἐξέ σὲ τίω ἐπι-
τομον ἐχέω βαπτέσαι. ἦκε γὰρ
αὐτοὶ διὰ τὸ λευφόρου ἀσφα-
λέστερον, εἰ καὶ ὀλίγω βραδυτέ-
ρος ᾖ.

risit & ipse quod p̄cillator
fecerat, Ζη. Verum non
oportuit ad compendium
illud diuertere : siquidem
tibi venisset populari via
tutius, etiamsi paulò se-
rius.

ΚΝΗΜΩΝΟΣ, ΚΑΙ

ΔΑΜΝΙΠΠΟΥ.

B

CNEMONIS ET

DAMNIPPI.

CNEMON.

ΚΝΗΜΩΝ.

ΤΟῦτο ἐκείνο τὸ δὲ περι-
μιας, Ὁ νεβρὲς τὴν λέοντα.
Δα. τί ἀγανακτεῖς ὦ Κνή-
μων; Κνη. πωυδαίη ὁ, π
ἀγανακτῶ; κληρονόμον ἀκού-
σις καταλέλοιπα, κατασφρι-
δοῖς ὁ ἀθλιός, ἐς ἐβελό-
μην αὐτῷ μάλιστα χεῖν τὰ μὰ,
ἡπαλιπῶν. Δα. πῶς τὸτ'
ἐχέτο; Κνη. Ερμόλαον
τὸν παῖν πολύσιον ἄτεκνον
ὄντα, ἐδεράπευσεν ἐπὶ θανάτῳ.
κακείνος ἐκ ἀνδρῶς τίω δερα-
πείων περιόσσετο. ἔδοξε δὲ
μοι καὶ σὺ τὸτ' εἶναι, δε-
δοτα διαθήκας ἐς τὸ φανερόν,
ἐν αἷς ἐκείνῳ καταλέλοιπα
τὰ μὰ πάντα, ὡς κακείνος ζη-
λώσῃ, καὶ τὰ αὐτὰ περὶ ζῆς.
Δα. τί οὖν δὴ ἐκείνος; Κνη.

ΗΟc illud est quod vul-
go dici consuevit. Min-
nulus leonem. Dam. Quid
stomacharis Cnemon? Cn.
Quid stomacher rogas?
Hæredem inuitus reliqui
miser astu delusus, ijs præ-
teritis quos mea habere
maximè cupiebam. Dam.
Quinam id accidit? Cn.
Hermolaum illum insigni-
ter diuitem, liberis orbem,
imminente morte capta-
bam: neque ille meum offi-
cium iniucundè admittebat.
Interim scitum illud mihi
visum est ut testamentum
publicè proferrem, quo
illum rerum omnium mea-
rum hæredem instituerem:
nimirum ut ille idem face-
ret, meo prouocatus exem-
plo. Dam. At quid tandem
ille? Cn. Quid ille suo in
ὅτι μὲν οὖν αὐτὸς εἰσέλατ

καὶ ἐαυτὸ διασῆκας, καὶ αἶδα.
ἐν γὰρ αὐτῷ ἀπέθανον, τὸ
πνεῦμα μου ὀπιπρόντως. καὶ
τῷ Εὐαγγελιστῇ ἔχει τὰ μαρτύρια
πρὸς πειρασμὸν καὶ τὸ ἀγκυ- A
ρητὸν διὰ τὴν συγκατασπάρ-
σιν. Δα. οὐ μόνον, ἀλλὰ
καὶ αὐτὸν σὲ τὸν ἀλγέα, ὥστε
καὶ σῶμα κατὰ συνήθειαν πω-
τίζεαι. Κη. ὦκα. οἰμῶζω B
παραγινώσκω.

testamento scripserit. id qui-
dem ignoro. Ceterum ego
teclī ruina oppressus ē vita
repente decessi. Et nunc
res meas possidet hermolau-
lupi cuiuspiam in morem
ipso hamo cum esca pariter
auulso. Dam. Non modò
hamur, sed etiam ipsum
te piscatorem abstulit. Itaq;
dolum istum, in tuum ipsum
caput struxeras. Cn. Ita vi-
detur, ideòque lugeo.

ΣΙΜΤΑΟΥ, ΚΑΙ
ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΗ.

SIMYLI ET PO-
LYSTRATI.

C

ΣΙΜΤΑΟΣ.

SIMYLVS.

Κεῖς πετὲ ὦ Πολύ-
στρατε καὶ σὺ παρ' ἡ-
μῶν, ἐπὶ οἰμαὶ πολὺ
ἀποθνήσκοντα ἢ ἑκατὸν βεβιω-
κώς. Πολ. οὐκ ἔστιν ἀνέτηκον-
τα ὁ Σίμυλ. Σι. πῶς ὃ τὰ
μετ' ἐμὲ ταῦτα ἔβριος τεύχον-
ται; Πολ. ὅτι ἀμφὶ τὰ ἐξιδυμ-
κωτα σου ὄντος, ἀπέθανον. E
Πολ. ὦ ἡδίστη, εἰ καὶ σοὶ
παρεβέβηκεν τόσο βίβει. Σι.
παρεβέβηκεν, εἰ γέρον τέ, καὶ
ὀπίσθιος, ἀπικνός τε ἀρεστέπ, ἢ
ἡδὺς τοῖς ἐν τῷ βίῳ ἐδύνα-
ται. Πολ. τὸ μὲν ἀρεστέον, ἀ-
πικνὸν ἐδύναμαι. ἐπὶ καὶ

VEnisti tandem & tu Po-
lystrate ad nos, cum
annos vixeris haud multò
pauciores centum opinor.
Pol. Nonaginta octo Si-
myle. Sim. Sed quinam
triginta istos annos egisti,
quibus mihi superstes fui-
sti? nam te ferme septua-
genario perij. Pol. Quàm
inavissimè, & si hoc mirum
tibi videbitur. Sim. Mirum
verò, siquidem tibi seni,
atque invalido, præterea
liberis orbo, quicquam po-
terat esse in vita iucundum.
Pol. Primum nihil erat
quod non possem præterea

παῖδες ὡραίῳ ἥσαν πολλοί,
 καὶ γυναικες ἀβρόταται, καὶ μύ-
 ρα, καὶ οἶνος αὐτοσμίας, καὶ βά-
 πται ὑπὸ τὰς ἐν Σικελίᾳ. Σι.
 χαρὰ ταῦτα. ἐγὼ γὰρ σε πάν-
 φειδόμενον ὤπισθ' αἶμι, Πολυ.
 ἀλλ' ὑπέρβει μοι ὃ θνητὰ
 παρ' ἄλλων τὰ χαρά. καὶ ἔω-
 δον μὲν εὐθὺς ἐπὶ θυρᾶς ἐφοί-
 των μάλα πολλοί. μὲν δ' οὐ, πει-
 τοῖά μοι δῶρα προσήγατο, ἀ-
 παιταχέειν δ' ἢ γῆς χάλλισα.
 Σι. ἐτυράνηπας ὦ Πολύ-
 κρατε μετ' ἐμέ; Πολυ. ἔκ.
 ἀλλ' ἐρασὰς εἶχον μυεῖς. Σι.
 ἐγάλασα. ἐρασὰς σὺ τηλικῶτος
 ὢν, ὁδύνας τέτταρας ἔχων;
 Πολυ. νῆ Δία τοὺς ἀείρους
 γε τῶν ἐν τῇ πόλει. καὶ μέν-
 τά με, καὶ φαλακρὸν ὡς ὄρας
 ὄντα, καὶ λημῶντα προσέπαι, καὶ
 περὶ ζῶντα, ὑπὸ ἥδοντο δευ-
 πύοντες, καὶ μαχάριος μὲν αὐ-
 τῶν, ἐν πῆμα αὐτὸ καὶ μόνον προσέ-
 βλεψα. Σι. μὲν καὶ σὺ πῆμα
 ὡς τὸ οὐ φάων τίμω Αφροδί-
 τῇ ἐκ Χίᾳ διεπύρθευσας, εἴ-
 τά σοι ἐυξάμεθ' ὅδε ὡς ἔειπες
 εἶναι, καὶ χαλὸν δ' ἔτι ἀσχετὸς, καὶ
 ἀξέρεστος; Πολυ. ἔκ. ἀλλὰ
 τοῖσδε ὢν, πειρομέντος μὲν.
 Σι. αἰνίγματα λέγεις. Πολυ. καὶ
 μὲν προσέειπας γὰρ ὅτι ἔρωσ' ἔπος

pueri formosi complures ad-
 erant, tum mulieres venu-
 stissimæ, vnguenta, vinum
 fragrans, postremò mensæ
 vel Siculis lautiores. *Sim.*
 Noua hæc: nam te parcissi-
 mum esse sciebam. *Pol.* Atqui
 vir præclare, ab alijs bona
 mihi subscatebant: tum di-
 luculo protinus quamplu-
 rimi ad fores meas venti-
 tabant: simulque ex omni
 rerum genere, quæ terrarum
 ybiuis pulcherrimæ reper-
 untur, munera mihi depor-
 tabantur. *Sim.* Num me de-
 functo regnum gessisti? *Pol.*
 Minimè: verùm amantes
 habebam sexcentos. *Sim.*
 Non possum non ridere: tunc
 tam longæuus, cui superes-
 sent quatuor dentes, habuisti
 amantes? *Pol.* Per Iouem ci-
 uitatis optimates habui, illi-
 que me senem, & caluum ut
 vides, præterea lippitudine
 & grauedine laborantem iu-
 cundissimè colebant, adeò
 ut is fœlix videretur, quem-
 cumque vel aspexissè modò.
Sim. Num tu quoque, ut &
 Phaon ille, Venerem ἐ Chio
 transuexisti, ut optanti tibi
 illa dederit iuuenescere, ac
 denuo formosum atque a-
 mabilem fieri? *Pol.* Nequa-
 quam, quin cùm talis essem
 qualè dixi, adamabar tamen.
Sim. Ænigmata narras. *Pol.*
 Atqui notissim⁹ est hic amor

παύς ὢν, ὁ πρὶ τῶν ἀπεί-
κων, καὶ πλεονέκτης μένωντας. Σι.
ἰὼ μαρτυρία σου τὸ κέλλος ὃ
δαμνῶσαι, ὅτι παρὰ τὸ χρυσῆς
Λεσθῆτης λῶ. Πολ. ἀτὰρ
ὃ Σίμυλε, καὶ ὀλίγα τῶν ἐρασῶν
ἀπολέαυξας, μογονεχὲς παρο-
κωμένους ἐπ' αὐτῶν. καὶ
ἐκρυπτομένους ὃ πολλὰς, καὶ
ἐκλειπον αὐτῶν πῖας ἐνόησε.
ὅς δ' ἡμῶντο, καὶ ἀλλήλοις
ἐκτρέφοντο ἐν τῇ πρὶ ἐμῇ
φιλοτιμίᾳ. Σι. τέλος δ' οὐκ
πῶς ἐβελύσω πρὶ τῇ κτημά-
τι; Πολ. ἐς τὸ φανερὸν μὲν
ἐκείνοι αὐτῶν κληρονόμον ἀπο-
λῦσαι ἔρασκον· ὁ δ' ἐπίσυνε-
τε, καὶ κατακτενικώτερον πα-
ρεκείναζεν ἑαυτὸν. ἀλλὰς ὃ τὰς
ἀδελφὰς διαθήκας ἐκείνας ἔχων, D
ἐστὶν ἵππον, οἱ μὲν ἔστιν ἀπασί
ἐκείνης. Σι. πῶς δ' αὖτε τελευ-
τῶσαι τὸ κληρονόμον ἔχον; ἢ που
πᾶς τῇ ἀπὸ τῆς ἡμέρας; Πολυ.
ἢ μὰ Δί', ἀλλὰ νεώτερόν τινα τῇ E
μερῶν τῇ ὥρῃων ἐφύγα.
Σι. ἀμείν· ποῦ ἐστι ὃ Πολύ-
φρων; Πολυ. σχεδὸν ἀμείν τὰ
ἐκείνη. Σι. ἢ δὲ μαρτυρία ἀπὸ
οὐ ἐκείνης ἐχάριζτο. Πολυ.
οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ πολὺ ἐκείνων
ἀξιώτερος κληρονομῶν, εἰ καὶ

longè dignior erat qui hereditatem acciperet: quanquam

cum sit vulgò frequēs, nem-
pe erga senes diuites qui li-
beris carent. *Sim.* Nunc, vir
egregie, tua forma vnde tibi
profecta fuerit, intelligo,
nimirum ab aurea illa Vene-
re. *Pol.* Verum ὁ Σίμυλε,
non paucas commoditates
ab antiquibus tuli, prope-
modum adoratus ab illis.
Porro sæpius illis illudebam,
interdum & aliquos ex ipsis
excludebam. Tum illi inter
se decertabant, & in ambien-
dis primis apud me partibus,
alius alium anteire niteba-
tur. *Sim.* Sed quid tan-
dem de tuis facultatibus sta-
tuisti? *Pol.* Palam quidem
affirmabam, me eorum v-
numquemque relicturum
hæredem: quod cum quis-
que crederet, certatim se
quisque adulantiozem præ-
bebat. Sed alias veras illas
tabulas quas habebam reli-
qui, in quibus omnes illos
plorare iussi. *Sim.* At po-
stremæ illæ quem hæredem
habebant? num ἐ cognatis
quempiam? *Pol.* Non per
Iouem, imò nouitium quen-
dam ex formosis illis adoles-
centibus, natione Phrygem
Sim. Quot circiter annos na-
tum Polystrate? *Pol.* Ferme
viginti. *Sim.* Iam intelligo
quibus obsequijs ille te de-
meruerit. *Pol.* Attamen illis

βαρβαρος ὢν, καὶ ὁλεθρος. ὃν
 ἤδη καὶ αὐτοὶ οἱ ἀεῖσοι διερα-
 πύουσιν. ἐκείνος πίνων ἐκλη-
 ρεῖό μιν σέ μου. καὶ νῦν ἐν τοῖς
 εὐπατείδαις ἀριθμεῖται, ὥστε A
 ξυρηυρόος μὲν τὸ γένειον, καὶ
 βαρβαρίζων. Κόδευ δ' εὐ-
 γένεστερος, καὶ Νιρέως καλ-
 λίων, καὶ Οδυσεύς σωτεώ-
 τερος λεγόμενος εἶναι. Σι. οὐ
 μοι μέλει. καὶ σπατηρηπάτω ἡ B
 Ελλάδος, εἰ δοκεῖ. ἐκείνοι δ',
 μὴ ἀληθευομένους μόνον.

ΧΑΡΩΝΟΣ, ΚΑΙ C

Εἰμῶ.

ΧΑΡΩΝ.

A Κεύρατε ὡς ἔχει ὑμῖν τὰ D
 ὀφύσματα. μηδὲν μὲν
 ὑμῖν ὡς ὄρεσθε, τὸ σαφίδιον,
 καὶ ὑπόπαθρόν ὄρεσι, καὶ διαρρεῖ
 τὰ πολλὰ καὶ ὡς βαπῆ ἐπὶ
 δάτρεα, οὐρήσεται ὀφίβα-
 πίν. ὑμεῖς δ', ποσσὶ τοῖς ἅμα E
 ἵστατε, πολλὰ ἐπιπερέουσαι
 ἔσονται. ὡς οὐ μὲν τούτων
 ἐμῆτε, δέδια μὴ ὑστερον με-
 παρήσετε. καὶ μάλιστα ὅπο-
 σι γέναι καὶ ἐπίστατε. Νεκροί.
 πῶς οὐκ ποιήσαντες, ἐν πλοή-
 σιν; Χα. ἐγὼ ὑμῖν φράσω.

barbarus ac perditus erat:
 quem iam ipsi optimates col-
 lunt. Is igitur mihi extitit
 hæres, jamque inter patri-
 cios numeratur, subra-
 mento, barbaroque cultu ac
 lingua: Codro autem gene-
 rosior, Nireo formosior,
 Vlyssæ prudentior predica-
 tur. Sim. Non curo, vel
 totius Græciæ sit Impera-
 tor, si videtur, dummodo
 hæreditate illi non potian-
 tur.

CHARONTIS ET
MERCVRII.

CHARON.

A Vdite quo loco sint res
 vestræ. Equidem parua
 est nobis, ac supputris nauic-
 ula, prout videtis, & vn-
 dique perfluit: quæ si in al-
 terutram partem inclinarit,
 pessum ibit. Vos autem tam
 multi simul confluitis, mul-
 tisque sarcinas singuli affer-
 tis: quibuscum si conscen-
 deritis, vereor ne facti vos
 præniteat postea: præcipuè
 quicunque natâre nescitis.
 Mercuri. Quid igitur facto
 opus est, ut tutò nauige-
 mus? Ch. Ego dicam vo-
 bis. Nudos vos ingredi o-
 portet, omniâque hæc su-
 γυμνοὺς ἐπιβαίνειν γῆν, τὰ πε-

εἰπά ταῦτα πάντα ἐπὶ τῇ ἡϊό-
του χαταλιπόντας. μόλις γὰρ
αὐ καὶ οὕτω δέξαίτο ὑμᾶς τὸ
πρῶτον. σοὶ δ' ὦ Ερμῆ, με-
λήσει τὸ ἀπὸ τούτου μνησθῆναι. A
παρδέχεσθαι αὐτῶν, ὅς αὐ μὴ
μῆλός ἢ, καὶ τὰ ἐπιπλάσσειν
ἐμῷ, ἀποβαλὼν. παρὰ δ' ἢ
ἀποβάδραν ἐσὼς, διαγίνωσκε
αὐτοὺς, καὶ ἀναλαμβάνει, γυ- B
μνὸς ἐπιβραίνει ἀνγκυράζων.
Ερ. εὖ λέγεις, καὶ οὕτω ποιή-
σομαι. ἔτι οὖν τίς ὁ παρὸντος
ἔστι; Μῆ. Μένιππος ἐγώ γε. C
ἢ ἰδοὺ ἢ πῆρξά μοι ὦ Ερμῆ,
καὶ τὸ βάκτρον, ἐς πλὴν λίμνῳ
ἀπορρίψων. τὸν τείβωνα δ'
ἐδ' ἐκόμενα, εὖ ποιῶν. Ερ. ἐμ-
βασις ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἄ-
ετι, καὶ ἢ παρδεδείαν ἔχε πα-
ρὰ τῇ κυβερνήτῳ ἐφ' ὑψηλῷ, ὡς
ἐπιπλοῦντες ἀπαντας. ὁ καλὸς
δ' ἔστος, τίς ὅστι; Χαρ. Χαρμύ-
λων ὁ μεγαλειὸς, ἐπέρστος. E
τὸ φίλημα δὲ τάλαντον ἴω. Ερ.
ἀπὸ δὲ τοιγαροῦ τὸ κάλλος,
καὶ τὰ χεῖλη αὐτοῖς φιλήμασι, καὶ
τὸ καμῶν τὸ βαθεῖαν, καὶ τὸ ἐπὶ
τῇ παρὸν ἐρύθημα, καὶ τὸ δερμα
ἔλον, ἔχει καλῶς. ευζωνος εἶ.
ἐπὶ λατὴ ἡδὴ. ὁ δ' ἢ πορφυρίδα
ἔσσι, καὶ τὸ διάδημα, ὁ ἐλο-
ντος, τίς ὅστι; πυγχαίης; Δα.

perflua in littore relinque-
re. Vix enim etiam sic ca-
piet vos iste ponto. Tibi
verò, Mercuri, deinceps
curæ erit, neminem ex ipsis
excipere nisi qui sit nudus,
& supellectilem abiecerit, ut
dixi. Itaque stans ad tabula-
tum scanforiū ipsos cognosce,
& nudos ingredi cogens
suscipe. Merc. Rectè dicis:
atque sic faciemus. Quis est
hic primus? Men. Ego sum
Menippus. Ecce autem pe-
ram & baculum in paludem
proiciam: Verūm rectè fe-
ci qui pallium non attule-
rim. Merc. Ingredere ὦ
Menippe, vir optime, pri-
mūmq; apud navis guber-
natorem, in summitate, lo-
cum occupa, ut omnes in-
tuearis. Verūm quis est
D formosus iste? Char. Ego
sum Charmoleus ille Me-
garensis amabilis, cuius os-
culum duobus talentis em-
prum est. Merc. Exue igitur
istam pulchritudinem,
& labia cum osculis, pro-
missam etiam comam, &
genarum ruborem, adeo-
que totam cutem. Bene se-
res habet, expeditus es, in-
gredere nunc. Hic verò
purpuratus, & diademate
vinctus, facie truculen-
tus. Quis es tu? Lam. Lam-
pichus Geloorum tyrannus.
Λάμπιχος, Γελῶν τύραννος.

Ερ. τί οὐκ ὦ Λάμπρχε το-
 σαῦτα ἔχων πάρει; Λα. τί οὐκ
 ἔχῃς ὦ Ερμῆ, γυμνὸν ἤκειν
 τύραννον αὐδεα; Ερ. τύραν-
 νον μὲ ὑδαμῶς, νεκρὸν δὲ μά-
 λα. ὥστε ἀπόδου ταῦτα. Λα.
 ἰδοὺ σοι ὁ πλεῖστος ἀπὸρρίπται.
 Ερ. καὶ τὸ τυφὸν ἀπὸρρίψον ὦ
 Λάμπρχε, καὶ τὴν ὑπερφίαν.
 βαρῆσαι γὰρ τὸ περθεμῖον, σω-
 ευμπεσιῖται. Λα. ἔκουκ ἀλλὰ τὸ
 διάδημα ἔασον με ἔχειν, καὶ τὸ
 ἐρετρίδην. Ερ. ὑδαμῶς, ἀλλὰ
 καὶ ταῦτα ἄρες. Λα. εἴν. τί
 ἐπὶ; πάντα γὰρ ἀφῆκα ὡς ὄρεας.
 Ερ. καὶ τὴν ὁμότητα, καὶ τὴν
 αὐσίαν, καὶ τὴν ὑβρίαν, καὶ τὴν
 ὀργὴν, καὶ ταῦτα ἄρες. Λα.
 ἰδοὺ σοι φίλος εἰμι. Ερ. ἔμ-
 βαينه ἦδη. σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ
 πολύταρκος, τίς εἶ; Δα. Δα-
 μασίας ὁ ἀθλητής. Ερ. ναὶ
 εἰσικας. οἶδα γὰρ σε πολλάκις
 ἐν ταῖς παλαίστραις ἰδὼν. Δα.
 ναὶ ὦ Ερμῆ. ἀλλὰ παρὰδεξάι
 με γυμνὸν ὄντα. Ερ. οὐ γυμνὸν
 ὦ βέλπτε, τοσούτας σάρκας
 ὠφειβέβληκός σου. ὥστε ἀπόδου
 αὐτὰς, ἐπὶ καταδύσεις τὸ σκά-
 φος, τὸ ἕτερον πόδα ὑπερθεῖς
 μόνον. ἀλλὰ καὶ τοὺς σφαγῆς
 πύτους ἀπὸρρίψον, καὶ τὰ
 γυμνάς ὡς ὄρεας ἀλκῆς εἰμι, καὶ

Merc. Quid cum tot sarcinis
 ades? Lam. Anne conue-
 niebat nudum venire tyran-
 num? Merc. Nequaquam ty-
 rannum, sed mortuum: i-
 taque ista depone. Lam.
 Ecce diuitias abieci. Merc.
 Fastum etiam abiice Lampi-
 che, & superbiam. Si enim
 hæc simul ingrediantur,
 pontonem grauabunt. Lam.
 Permitte saltem vt diadema
 habeam, & sagulum. Merc.
 Nequaquam, sed hæc etiam
 relinque. Lam. Ita sit, quid
 amplius? nam omnia, vt vi-
 des, abieci. Merc. Crudeli-
 tatem etiam, & amentiam,
 & insolentiam, & iracundiam
 depone. Lam. Ecce nudus
 sum. Merc. Ingredere nunc.
 Tu verò pinguis & carnosus,
 quis es? Dam. Sum athleta
 Damasias. Merc. Etiam ille
 esse videris: scio enim te sæpe
 in palæstris à me visum.
 Dam. Etiam Mercuri: sed
 me nudum excipe. Merc.
 Non es nudus ὁ bone vir,
 tanta carne circumdatus:
 eam itaque exue. Nauim
 enim submerges, si vel al-
 terum pedem imposueris.
 Sed & coronas istas, & præ-
 conia abijce. Dam. En planè
 nudus sum, vt vides, & si-
 mili cum alijs mortuis sta-

κηρύγματα. Δα. ἰδοὺ σοι
 ἰσοστάτος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς

Ερ. οὕτως ἀμενον ἀβαρὴ εἶναι.
ὅτι ἔμβαστε. καὶ σὺ ὃ ἡ πλῆ-
τον ἀποδέχμενος ὡς Κράτων,
καὶ τὴν μαλακίαν ὃ περὶ π,
καὶ τὴν βυβλίαν, μηδὲ τὰ ἐν-
πρία κόμει, μηδὲ τὰ ἑ περ-
γίων ἀξιώματα. κατὰ λινε ὃ
καὶ ἥρας, καὶ δόξαν. καὶ εἰ
ποτὶ σε ἡ πόλις ἀνεκέρυξεν
ἐνεργῆτιν δηλονότι, καὶ τὰς B
τὰς ἀνδραγαθῶν ἐπιχαράς, μη-
δὲ ὅτι μέγαν τάρον ἐπὶ σοὶ
ἔχων λένε. βαρύνει γὰρ καὶ
πάντα μνημονεύοντα. Κρα.
οὐχ ἔκων μὲν. ἀπορρίψω δέ. τί C
γὰρ αὖ καὶ πάθωμι; Ερ. βα-
βαί. σὺ ὃ ὁ ἐνοπλος, τί βού-
λεις; ἢ τί τὸ βέρπαιον τῆτο φέ-
ρης; Κρα. ὅτι ἐνίκησα ὡς Ερ-
μῆ. καὶ κέρεισα, καὶ ἡ πό- D
λις ἐπίμυσέ με. Ερ. ἄρες ἐν
γῆ τὸ βέρπαιον. ἐν ἄδου γὰρ,
ἡρώων, καὶ οὐδὲν ὅπλων δέ-
σει. ὁ σιμὸς ὃ οὕτως ἀπό γε
τῶν ἡμάτων, καὶ βρενδυόμηνος,
ὁ πᾶς ὁφρὺς ἐπερκώς, ὁ ἐπὶ τῇ E
φρενίδει, τίς ὅστις, ὁ τὸν βα-
δὺν πᾶν καὶ καθεύδων; Με.
φιλόσοφος τις ὡς Ερμῆ. μάλλον
ὃ, γῆς, καὶ τερατείας μεσός.
ὅτι ἀπόδυσον καὶ τῶτον. ὅψαι
γὰρ πολλὰ καὶ μέγιστα ὑπὸ τῷ
ἡματίῳ κρυπτόμενα. Ερ.

tura. Merc. Sic præstat esse
leuem: itaque ingredere. Tu
quoq; Craton depositis diui-
tijs, præterea mollitie, & de-
licijs, neque tecum feras epi-
taphia, neque tuorum ma-
A iorum dignitates: sed & ge-
nus, & gloriam relinque.
Nec ciuitatis, de qua bene-
meritus es, publica præco-
nia, nec statuarum inscrip-
tiones: nec magnum tibi se-
pulchrum aggestum dicas:
horum enim recordatio sca-
pham etiam grauat. Cr. In-
uitus ceret: sed tamen abji-
ciam: quid enim faciam?
Merc. Papæ, quid tibi vis ar-
hatus? aut quid trophæum
istud circumfers? Cr. Quia
vici Mercuri, & res præcla-
ras gessi, propterea ciuitas
hoc me honore affecit. Merc.
Relinque trophæum in ter-
ra: apud inferos enim pax
est, nihilque armis opus erit.
Verum quis ille est, ipso ha-
bitu grauitatem quandam
præ se ferens, elatus, contra-
ctis supercilijs, meditabun-
D dus, promissa barba: quis iste
est? Men. Philosophus ali-
quis Mercuri: imò præsti-
giator, & prodigiorum ple-
nus. Itaque & hunc exue:
videbis enim multa, eaque
ridicula sub pallio abscon-
dita. Merc. Hunc tu habi-
tū deponere primum: deinde
κατὰ θεὸν σὺ τὸ ἡμάτιον περὶ τὸν εἶπαι.

καὶ ταυτὰ πάντα. ὦ Ζεῦ, ὅσῳ
 μὲν πῶν ἀλαζονείᾳ κομίζῃ, ὅ-
 σῳ δὲ σμαδίαν, καὶ εἶν, καὶ
 κενοδοξίαν, καὶ ἐρωτήσεις ἀπό-
 ρους, καὶ λόγους ἀκανθώ-
 δεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκοις.
 ἀλλὰ καὶ ματαιοπονίαν μάλα
 πολλύ, καὶ λήθην οὐκ ὀλίγον,
 καὶ ὄθλους, καὶ μικρολογίαν.
 νῆ Δία, καὶ χρυσίον γε του-
 τῇ, καὶ ἡδυσπάθειαν δὲ, καὶ αἰ-
 αουρησίαν, καὶ ὀργὴν, καὶ βυ-
 φῶν, καὶ μαλακίαν. ὃ λέλκῃτε
 γάρ με, εἰ καὶ μάλα σφικτύ-
 πῃς αὐτά, καὶ τὸ ψεύδος δὲ
 ἀπόδου, καὶ τὸ πῦρον, καὶ τὸ
 οὐδὲν ἀμάρτυρον εἶναι τῶν ἄλλων. ὥς
 εἶρε πάντα ταῦτα ἔχων ἐμβά-
 νους, ποῖα πεντηκόντορος δεξάτο
 αὐτῆς; Φίλο. ἀποτίθεται τοῖσι
 οὐτά, ἐπεὶ οὐκ ἔγωγε κελεύεις.
 Με. ἀλλὰ καὶ τὸ πῶγονα
 τῶτον ἀποτίθω ὦ Ερμῆ, βα-
 ρυνώ τεόντα, καὶ λίσσον ὥς
 ὀρέῃς. πέντε μὲν γὰρ πείχας εἰσὶ
 τοῦλάχιστον. Ερ. εὖ λέγεις.
 ἀποτίθου καὶ τῶτον. Φίλο. καὶ
 τίς ὁ ἀποκείρων ἔσται; Ερ.
 Μένειππος ἔστω, λαβὼν πέλε-
 κιν τὴν ναυπηγικῶν, ἀποκόψει
 αὐτὸν, ἐκκόπη τῇ ἀντιθέτῃ
 χρησιμώτερος. Με. ὦ Ερμῆ.
 ἀλλὰ ποῖος ἄνθρωπος ἀνάνδρος, γε-

hæc quoque omnia. O Iu-
 piter, quantam ille arrogan-
 tiam, quantam inscitiam,
 quantum contentionum,
 inanis gloriæ, quæstionum
 dubiarum, spinosarum dis-
 putationum, & cogita-
 tionum perplexarum cir-
 cumfert? inid quàm mul-
 tos vanos labores, & de-
 liramenta non pauca, &
 nugas, & rerum minima-
 rum disquisitionem. Sed
 per Iouem aurum etiam
 hoc, & voluptatem, & im-
 pudentiam, & iram, de-
 licias, & molliciem (neque
 enim ista me latent, etiam si
 studiose celas) mendacium
 quoque & fastum abijce,
 illamque opinionem, qua
 te alijs præstantiorem esse
 ducis: nam si cum his om-
 nibus ingrediaris quæ te
 quinquere mis accipiat? Ph.
 Depono igitur ea, quan-
 doquidem sic iubes. Men.
 Sed & barbam hanc depo-
 nat Mercuri, cùm adeò
 grauis, & hirsuta sit, ut vi-
 des: cuius capilli quinque
 sunt minarum ad minimum.
 Ph. Ecquis erit qui deton-
 debit? M. Menippus
 iste sumpta securi qua na-
 ues fabricant, eam rese-
 cabit scanlorio navis tabu-
 lato superpositam. M. Nequaquam Mercuri: sed
 da mihi ferram: hoc enim
 erit,

κρίνετε γὰρ τὸτο. *Er.* ὁ πά-
 ρας ἰκάνος. *Me.* εὐχέ. ἀν-
 θρωπώτερον γὰρ νῦν ἀνα-
 παύσαι, ἀποδείξας αὐτῷ πλὴν
 καὶ εἶναι. βούλει μὲν ἀ-
 εἶναι καὶ τῶν ὀφρύνων ;
Er. μάλα. ὡς τὸ μέτω-
 πον γὰρ καὶ ταύτας ἐπὶ κεν,
 καὶ οἷον ἐφ' ὅτι ἀνατύνων
 ἐκαστὸν τὸ σῶμα, καὶ διακρίνει
 ὁ ἴδιος αἷμα, καὶ σπέρμα δ' ἀνα-
 παύει ἀποδείξας ; ἔκλειπεν
 δ' ἔτι. *Me.* ἐν ἐπὶ τὸ βαρύντατον
 καὶ μάλα ἔχει. *Er.* πῶς δὲ Μένι-
 ππε ; *Me.* κολακίαν ὡς ἔργον,
 πλὴν δὲ ἐν τῷ βίῳ χρησιμώ-
 ταν αὐτῷ. *Phil.* ἔκωμ καὶ
 πῶς δὲ Μένιππε, ἀπὸ τοῦ πλὴν
 ἀποδείξας, καὶ παρρησίαν, καὶ
 πάλιν, καὶ τὸ γυναικῶν, καὶ τὸ
 γέλατον, μόνος γυνὴ τῶν ἄλλων
 γυνῆς ; *Er.* μὴ δαμῶς. ἀλλὰ
 καὶ ἔχει ταῦτα, καὶ ἔχει γὰρ καὶ
 πῶν εὐφορεῖται, καὶ σπέρμα
 τὸ ἐκαστὸν χροσμή. καὶ ὁ
 ἴδιος δὲ σὺ, ἀπὸ τοῦ πῶν ἰσ-
 μάτῃ πλὴν τοσαύτῃ ἀπεργα-
 σμένη, καὶ ἀντιθέσεις, καὶ
 περὶ ὧσιν, καὶ περὶ ὧσιν, καὶ
 σαφαισμοὺς, καὶ τὰλλα βα-
 ρύνοντάς τιν. *Phil.* ἰδοὺ ἀ-
 πύχματα. *Er.* εὖ ἔχει. ὡς
 ἔχει ἀντιθέσεις. τὸ ἀντιθέσεις

erit magis ridiculum. *Luc.*
 Sufficiet securis. *Men.* Euge
 humaniorem reddidisti, se-
 positō eius factore hircinō.
 Vis-ne ut paulum de super-
 cilijs auferam ? *Men.* Ma-
 ximē. Nam hæc super fron-
 tem attollit, nescio quō se
 ipsum intendens. Quid hoc
 rei est ? etiam plotas scele-
 ste ? & mortem formidas ?
 ingrediēte igitur. *Men.* Vnum
 adhuc grauissimum gestat
 sub alis. *Men.* Quidnam
 Menippe ? *M.* Adulationem
 Mercuri, quæ illi dum
 viveret multum profuit. *Phil.*
 Igitur & tu Menippe de-
 pone tuam libertatem, &
 loquendi audaciam, læti-
 tiam, generositatē, & risum :
 solusne omnium rides ?
Men. Nequaquam, sed
 retine ista, leuia cum sint
 & portatu facilia, atque
 ad nauigationem utilia. Tu
 verò Orator deponē istam
 tantam verborum contra-
 dictionem, antitheses, mem-
 brorum adæquationes, pe-
 riodos, barbarismos, aliā-
 que orationum pondera.
Phil. En depono. *Men.* Bene
 res se habent. Itaque solue
 funem, attollamus
 scalas, retrahatur ancho-
 ra : expande velum,
 καὶ τὰ ἀπὸ τοῦ πλὴν ἀποδεί-
 ξας ἀντιθέσεις. περὶ τῶν τῶν

ευθιως ὦ περιμεῦ τὸ πηδάλιον.
 εὖ πατριῦν. τί οἱ μῶζετε ὦ μά-
 ταιοι, καὶ μάλιστα ὁ φιλόσοφος
 σὺ, ὁ ἀπ' ὧς τ' πωρῶνα δεδ' ἡ-
 μῶς; Φιλ. ὅτι ὦ Ἑρμῆ ἀθανά-
 τον ὠκύνῃ τ' ψυχῇ ὑπάρχειν.
 Με. λυγρὸν αὐτὸν. Ερ. τὰ ποῖα; Με.
 ὅτι μικρὴν δειπνήσει πολυτελῆ
 δῖπνα, μὴ δ' ὑκνῶν ἔξω, B
 ἀπὸ τῆς λουδαίων, τῷ ἱματίῳ
 τῶν κροαλῶν κατεκλῆπας, πε-
 ρείσιν ἐν κούρῃ τὰ χαματυ-
 πέα, καὶ ἐσθῆν ἔξασπασμένων τῶν
 νύκτων ἐπὶ τῇ στείᾳ, ἀφ' ἧς ἐν λή-
 νῃ. πῶτα λυτεῖαί τὸν Φιλ.
 οὐ δ' ὁ Μένιππε, ἐκ ἄλλῃ ἀπο-
 θνήσκων; Με. πῶς, ὅς ἐστυ-
 σασι τ' θάνατον, καλέσαντος
 μηδενος; ἀλλὰ μεταξὺ λό-
 γων, ἐκ κραινῆ τις ἀκούει, ὡς-
 περ πνέον ἀπὸ γῆς βρωντων;
 Ερ. καὶ ὦ Μένιππε, ἐκ ἀφ'
 ἐνός γε γῶγος. ἀλλ' οἱ μὲν, ἐς τ'
 ἐκκλησίαν συνελθόντες, ἀσ-
 μῶνι χαλῶσι πάντες ἐπὶ τῷ F
 Λαμπιχου θανάτῳ. καὶ ἡ γυνὴ
 αὐτοῦ, συνέχευ' ἀπὸς τ' γυναι-
 κῶν, καὶ τὰ παιδία νεογνά ὄντα,
 ὁμοίως κἀκεῖνα ὑπὸ τ' πάλ-
 δων βάλλει' ἀφ' ὧν τοῖς λί-
 θοις. ἄλλοι δ' Διοφάντων τ' ῥή-
 τωρ ἐπαύσαν ἐν Σικωνῇ, ἐπι-

tūque portitor dirige clauū
 Simus hilares. Quid plora-
 tis stolidi? tūq; Philosophi
 in primis? qui paulò ante
 tua barba spoliatus es. P.
 Quoniam Mercuri, animam
 immortalem esse putabam
 M. n. Mentitur: alia enim
 ipsum in ærore afficere vi-
 dentur Mercur. Quænam illa?
 M. n. Quia non amplius o-
 piparas cœnas habebit: ne-
 que noctu exiens clam om-
 nibus, circumuoluto pal-
 liolo capiti, prostibula in
 orbem lustrabit: nec manè
 deceptis adolescentibus sua
 sapientia, pecuniam accipiet.
 Hæc sunt quæ illi dolent.
 Er. An tibi molestum non
 est Menippe, quòd mortuus
 es? M. n. Quomodo mole-
 stum sit mihi, qui ad mortem,
 nullo vocante, festinaui?
 Verùm nonne clamor qui-
 dam interim dum confabu-
 lamur veluti quorundam in
 terra vociferantium exau-
 ditus est? Mercur. Etiam Me-
 nippe: verùm nō vnico loco.
 Sed quidam in vnum cœtum
 conuenientes, mortuum
 Lampichum læti irridunt:
 & illius uxorem mulieres
 circumstrepunt, atque illius
 liberi nuper nati, multis la-
 pidibus à pueris obruuntur.
 Quidam Diophantum Rhe-
 torem laudant, in Sicyone
 funebres orationes pro Cra-

τα φίλοι λόγους διεξιόντα, ἐπὶ
Κράτῳι τούτῳ. καὶ νῦν Δία μ',
ὡς Δαμασίῳ μήτηρ κακύνουσα,
ἔφαρ' ἔχει τὸ θρήνη σὺν θυμαίξιν
ἐπὶ τῷ Δαμασίῳ. σὲ δ' ὅδε ὡς ἄνθρωπος
Μένειππε δακρύει, καὶ ἡσυχίαν
δ' κεῖται μόνος; Μεν. ὕδαμῶς,
ὡς ἀκούσῃ τῶν κωῶν μετ' ὁ-
λίγον ἀφροδύμων οἰκτιστον ἐπ'
ἐμοὶ, καὶ τ' ἑορτάζον τυπτομένων
τοῖς πτεροῖς, ὅπότ' αὖ σωμα-
δόντες, δαπνώσι με. Ερ. ἡμ-
τάδ' εἰς εἴ ὡς Μένειππε. ὡς ἐπὶ
καταπλεόκλειον ἡμεῖς, ὅμοις
μ' ἀπτε φέρει τὸ δικαστήριον,
ἐνδεῖαν ἐκείνῳ περὶόντες. ἐ-
γὼ δ' ὅ, καὶ ὁ περὶ μείν, ἄλλος
μετελευσόμεθα. Μεν. ἐν πλοεῖτε
ὡς Ερμῆ. περὶ ὧν δ' καὶ ἡμεῖς.
τί οὖν ἐπὶ καὶ μέλλετε; δικασθῆ-
ναι δεήσει. καὶ τὰς καταδίκας
φασὶν εἶναι βαρείας, βροχούς, καὶ
γύπας, καὶ λίθους. δεῖχθήσεται
δ' ὁ ἐχθροῦ βίος.

tone isto recitantem. Atque
per Iouem, Damasia mater
vlulans, lamentationem pro
Damasia cum mulieribus in-
coepit. Te vero, Menippe
nemo deplorat, & solus iaces
tranquillus? M n. Nequa-
quam: nam haud multo
post, canes miserabiliter pro-
pter me latrantes audies, &
coruos alas concutientes,
quando ad sepeliendum me
conuenient. Merc. Genero-
sus es, Menippe. Sed quia
iam transfretauimus, abite
vos recta per hanc viam ad
forum iudiciale. Ego vero,
& portitor alios transuecta-
bimus. Men. Feliciter na-
uigate, o Mercuri, Nos vero
progrediamur. Quid adhuc
cunctamini? Iudicari oport-
tebit: & graues dicunt esse
pœnas: rotas, vultures, saxa.
Vniuscuiusque autem vita
examinabitur.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ, ΚΑΙ
ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.

CRATETIS ET
DIOGENIS.

ΚΡΑΤΗΣ.

CRATES.

Μοιρεῖται τὸ Πλάσιον ἐγί-
νωσκες ὡς Διόγηνες, τὸν
πᾶσι πλάσιον, τὸ ἐκ Κορίνθου,

Μοerichum illum di-
uitem norasne Dioge-
nes, illum inquam in-
gniter diuitem, illum Corin-

μέγαν ἢ πόντον παλάγιον πε-
πύοντες τῷ Ἰάσπυγι, ἀνέβλε-
ψαν Διο. εὐ ἐπέκριναν. ἡμεῖς δ',
ἐπεὶ ἐν τῷ εἰσῆναι, οὐδὲν
πύοντον ἐνεσῆναι περὶ ἀλλή-
λων, ὅτε πώποτε εὐχάμην Ἀγ-
πιδένῳ ἀποδιδόναι, ὡς κληρο-
νομία μὲν ἡ βακτηρίας αὐτοῦ.
ἦρχον δ' αὖτε κατεστρεφίην ἐν κο-
πῇ πενταμέδρος. ὅτε οἶμαι σὺ
ὁ Κράτης ἐπιδύμεις κληρονο-
μῇ ἀποδιδόντος ἐμῷ, τὰ
κτῆματα, καὶ τὸ πίδον, καὶ τὸ πί-
νον, καὶ τὰς δύο δέμας ἐχου-
σαι. Κρ. οὐδὲν γὰρ μοι τούτων δέ-
δωκεν. εἰ δὲ σοὶ ὁ Διόγηνες. αὐτὸς δ' ἐ-
χέτω, σὺ τε Ἀσπιδένες ἐκ κληρο-
νομίας, καὶ ἐγὼ αὖ, πολλὰ μὲν
ἔχω, καὶ σμικρὰ τὰ Περσῶν ἀρ-
χῆς. Διο. τίνα ταῦτα φῆς; Κρ. αὖ-
τις, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν,
παρρησίαν, ἐλευθερίαν. Διο.
καὶ Δία μέμνηται, τὸν διαδε-
ξάμενος τὸ πλῆτον παρ' Ἀγπ-
ιδένος, καὶ σοὶ ἐπὶ πλείω καταλι-
πών. Κρ. ὅτι οἱ ἄλλοι ἡμέ-
λων τὴν τοιαύτων κτημάτων,
καὶ οὐδὲς ἐδιδόκεν ἡμᾶς,
ἐκ κληρονομίας ἐκδοσθῶν. ἐς
δὲ τὸ χρυσὸν πάντες ἔβλεπον.
Διο. εἰκότως. οὐ γὰρ εἶχον

quijis captabat : sed oculos
bant. *Dio.* Neque iniuria :

medio in cursu, obliquo orto
Iapyge, pessundati sunt. *Dio.*
Rectè factum. At nos cūm
in vita essemus, nihil cuius-
modi alter de altero cogita-
bamus: neq; vnquam optau-
i vt moreretur Antisthenes,
quod nimirum illius baculus
ad me rediret hæredem: va-
lidum autem ex oleastro fa-
ctum habebat. Neq; tu Cra-
tes opinor, cupiebas me
mortuo in possessionū mea-
rum successionem venire,
puta dolij, ac peræ, cui inerāt
duæ lupinorum chœnices.
Crat. Neq; enim mihi quic-
quam, imò ne tibi quidem
Diogenes rebus istis erat o-
pus. Nam quæ ad rem per-
tinebant, ea nimirum longè
maiora & splēdidiora quàm
Persicum imperium, tu ab
Antisthene, ego à te tanquam
piure hæreditatis accepi. *Dio.*
Quænam sūt ista quæ dicis?
Crat. Sapientiam, inquam,
frugalitatem, veracitatē, lo-
quendi audaciam, viuendi li-
bertatem. *Dio.* Per Iouem
memini me in istiusmodi opū
hæreditatem Antistheni suc-
cessisse, tibiq; eas multò am-
pliores reliquisse. *Crat.* Verū
reliqui mortaliū hoc posses-
sionū genus aspernabantur:
neq; nos ob spem potiundæ
hæreditatis quisquam obli-
ad aurum omnes intende-
neque enim habebant

ἐνθα δέξαντο τὰ τοιαῦτα
παρ' ἡμῶν, διέρρηκότες ὑπὸ
βυφῆς, καὶ δ' αὖτ' ἐπὶ τὰ σκευὰ τῶν
βαλαντίων, ὥστε εἴ ποτε καὶ ἐμ-
βάλλοι τις ἐς αὐτὸν ἢ σοφίαν, A
ἢ παρρησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἢ ἐξ-
πλην εὐδύς, καὶ διέρρει, τῷ
πυθιῶντος σέχειν ὃ διωαμύρου
οἷόν τι πάχρυσιν αἱ τῷ Δαναῷ
αὐταὶ παρδάνοι ἐς τὴν τετρα- B
πημύρον πίθον ἐπαρταλῶ-
σαι. τὸ δ' ἡ χρυσόν, ὁδοῦσι, καὶ
ῥυτί, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύ-
λαττον. Κρα. ὅκου ἡμεῖς μὲν
ἐξομῶν κἀνταῦθα τὴν πλῆτον. C
οἱ δὲ, ὁβολὸν ἤξει κομίζοντες.
καὶ τὸτον ἄρχει τῷ πορθημῶς.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, ANNI-
BALIS, SCIPIONIS

βαλίωνος, καὶ σκηπίωνος.

ALEXANDRI, ANNI-
BALIS, SCIPIONIS
& Minois.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

ALEXANDER.

ΕΜὲ δὲ περὶ κεῖναι σου
ὦ λίβυ. ἀμείνων γάρ εἰμι.
Αν. ἔκφυγες, ὅμη' ἐμέ. Αλε. E
ἔκου ὁ Μίνως διασάτω. Μι.
τίνες δ' ἐσέ; Αλε. ἔπος μὲν,
Αννίβας ὁ καρχιδόνιος. ἐγὼ δ',
Αλέξανδρος ὁ Φιλίππου. Μι.
νὴ Δία ἄνδοξοί γε ἀμφοτέρω.
ἀλλὰ περὶ τίνος ὑμῶν ἢ εἶς;
Αλε. περὶ περὶ δέας. φησὶ

ME tibi, ὦ Libyce, pra-
poni par est: praestan-
tior enim sum. An. Minimè:
sed me. Al. Ergo iudicet mi-
nos. Min. At quinam estis?
Al. Hic est Carthaginensis
Annibal: ego Alexander Phi-
lippi filius. Min. Per Iovem
ambo gloriosi. Sed qua de re
vobis est altercatio? Al. De
praestantia. Hic enim se me-
liorem fuisse quàm ego, ex-
ῶ ἔπος ἀμείνων γαρησόμεναι

πατρὸς ἐμοῦ. ἐγὼ δ', ὡς ὅτε
ἀπαύτως ἵστασθαι, ἐχὼ τοῦτου
μυθόν, ἀλλὰ παύσθαι
ἐν τῷ πρὸς ἐμοῦ φημι δι-
ερεῖται τὰ πελέμια. Μι. ὅ-
τι ἐν μέρει ἐκείνους ἐπά-
τα. σὺ δ' ὡς ὅτε οὗτος ὁ λίβυς
λίβυς. Αἰ. ἐγὼ μὲν τὸ τοῦ Μί-
νος ἀνέμω, ὅτι ἐνταῦθα καὶ
τῷ Ἑλλάδα φωνῶν ἔξισα-
τον. ὡς ἐδὲ ταύτην ἀλλό-
τῃς ἐνέχευτο μου. φημι δ'
τίττες μάλιστα ἐπαίνω ἀξίως
ἵστα, ὅσοι τὸ μὲν ἔξισα
ὅτις, ὅμως ἐπὶ μέγα πρὸς
χρήματα, δι' αὐτῶν διωαμύντε
περὶ ἀλλότῃς, καὶ ἀξίως δ-
εῖντες ἀρῶν. ἐγὼ γὰρ μετ'
ὀλίγων ἔξισα μὲν ἐς τῷ Ἰβη-
ρίαν, τοῦ πρὸς τοῦ ὑπαρχοῦς
τῷ ἀδελφῷ, μετρίων ἐξισα μὲν,
αἰσὺς κελδεῖς. καὶ τοὺς γὰρ
κελετῶν ἐίλον, καὶ Γα-
λατῶν ἐκέρθησα τῶν ἱσπ-
είων. καὶ τὰ μεγάλα ὄρη
ἱσπείας. τὰ πρὸς τὸν Ἡε-
δαῖον, ἀπάρτα, κατὰ δ' ἐ-
μοῦ, καὶ ἀνὰ τοὺς ἐπὶ τῷ το-
σούτῃς πόλεις, καὶ τῷ πε-
τῷ Ἰταλίας ἐχειρῶσα μὲν. καὶ
μέχρι τῶν πρὸς τῶν ἡλδον. καὶ
μέγας, ὅτε τῶν δακτυλίδος

exercitus ducē dicit. Ego verò
ut omnes sciunt, non isto so-
lūm, sed omnibus semē, qui
ante meam aetatem fuere, in
re militari fuisse me præstan-
tiorē affirmo. Ergo
vicissim vterque dicat. Tu
verò Libyce primus verba fa-
cito. Vnum hoc me iu-
uat Minos, quod & hīc ræ-
cam linguā didicerim: adeo
ut neque etiam hac in re iste
me superet. Porro illos ma-
ximæ laudis dignos assero,
qui cū principio nihil es-
sent, magni tamen evaserunt
& per se potentes facti, &
principatu digni haberi. Ego
igitur cū paucis Iberiam
adortus, cū pro fratre dux
essem exercitus, maximis re-
bus idoneus, & præstantissi-
mus sum iudicatus. Ibi tam
Celtiberos cepi, & Galatas
hesperios devici. Ec cū
magnos montes transcen-
dissem, omnem Eridanum
percurri: multasque ciui-
tates everti, & planam Ita-
liam subingui: & vix
ad præeminentis vrbis sub-
urbia grassatus sum: tōτε
vno die occidi, ut eorum an-
nulos molis mactatus sum,
& ex cadaveribus portus
fluvii fecerim. Atque h-

τοσούτους ἀπένκτησα
αὐτῶν μεθίμους ἀποκ-

καὶ τοὺς ποταμὸς γεφυροῦναι νε-
 κείης. καὶ ταῦτα πάντα ἔπευ-
 ξα, οὔτε Αἰμιωνὸς υἱὸς ὀνομα-
 ζόμενος, οὔτε θεὸς εἴηαι περὶ
 πειρώμενος, ἢ ἐνύπνια δ' ἡμιτέρως
 διεξιών, δ' αὖ ἄνθρωπος εἶναι
 ὁμολογῶν, στρατηγοῖς τε τοῖς
 συνειπωμένοις ἀντιθέτα ζόμε-
 νος, καὶ στρατιώταις τοῖς μαχι-
 μωτάτοις συμπλεκόμενος. οὐ
 Μινδῶος καὶ Αργυρίου καταγωνι-
 ζόμενος ὑπερέβριστες, πρὶν
 διώκειν πᾶσι, καὶ τῷ πολέμοισι
 παρὰ δίδου. τὰς ἐν δὲ πᾶσι
 κίλῳ. Αλέξανδρος δ', παρῶν
 ἀρχὴν παραλαβὼν, κούρησε, καὶ
 παρὰ πᾶσι δ' ἔκτεινε, χερσὶ μέ-
 νος τῇ τ' ὅπως οὐκ ἔν. ἐπεὶ δ' ἔν
 ἐνίκησε τε, καὶ τὸν οὐκ ἐπὶ
 νον Δαφνίων ἐν Ἰσῶ τε καὶ Αρ-
 ρήλοισι ἐκράτησεν, ἀποστὰς τῶν
 παρῶν, περὶ κωμῶν ἡξίου.
 καὶ διαίτας πᾶσι μηδικῶ με-
 τεδίδησεν ἑαυτὸν. καὶ ἑμισφύ-
 ρει ἐν τοῖς συμποσίοις τὸν φί-
 λης. καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ
 θανάτῳ. ἐγὼ δ', ἡρξά ἐπίσης τῇ
 πατρίδος. ἐπεὶ δὲ μετεπέμ-
 πето, τὸν πολέμιον μετὰ
 ἑλῶ ἐπιστρεψάντων δ' Λι-
 βύης, ταχέως ἐπέκευτα. καὶ
 παρὰ δὲ τοῖς ἡγεγενημένοις
 βαρβαρῶν, καὶ ἀπαίδευτος

omnia peregi, cum neq; me
 Ammonis filium appellarem
 neque me Deum fingerem,
 neque matris infomnia nar-
 rarem: sed me hominem fa-
 cerer, & contra duces prudē-
 tissimos decertarem, & con-
 tra fortissimos milites pu-
 gnarem: nec Medos aut Ar-
 menios expugnarem, qui
 prius fugiunt, quàm quisquā
 eos perlequatur, & cuius
 audenti victoriam facilē tra-
 dunt. Alexander verò acce-
 ptum à patre imperium auxit
 & fortunæ quodam impetu
 vsus multum ampliauit Qui
 postquam miserum illū Da-
 rium in Issō & Arbelis devi-
 cit, à paterna virtute dege-
 nerans adorari voluit, & ad
 Medorum delicias sese con-
 tulit: & amicorum eade con-
 uivia contaminauit, & inter-
 ficientibus opem tulit. Ego
 autem pariter patriæ domi-
 natus sum: quæ cum me re-
 uocaret, hostiū magna classe
 aduersus Libyam nauigante,
 statim parui: continuoque
 me hominem priuatum dedi
 & dampnatus æquo animo re-
 tuli. Atq; hæc egi barbarus
 cum essem, omnisq; Græca-
 nicæ disciplinæ expertus, nec
 Homerum ut iste didicissem,
 ἰδιώτῳ ἑμαυτὸν παρέχον. καὶ κα-
 τὰ πρῶτον. καὶ ταῦτ' ἐπερξά,
 παιδείας δ' Ἑλληνικῆς, καὶ περὶ

μερὸς, ὡς ἂν τοῖς βασιλεῦσι καὶ τοῖς
 ἄλλοις ἀεικτελεῖται τὸ πρῶτον
 παρὰ τοὺς θεοὺς, καὶ ὃ γὰρ εὖ οὖται
 ἐν τῇ ἡμετέρῃ πόλει. ταῦτα ὅσων
 ἂν ἐγὼ ἀλέξανδρον ἀμείνω;
 ὅρα εἴπω. εἰ δ' ἐστὶ καλλίων ἢ
 πρὸς διὰ τὴν διαδοῦναι τὴν κε-
 ραίαν διεξέλετο, Μακεδόσι μὲν
 ἵσως καὶ ταῦτα σμενᾶ. οὐ μὲν
 οὖν τὸ ἀμείνων δοξάζειν ἀν-
 ῥωπῆς καὶ στρατηγικῆς ἀδ' ἐξέ-
 τας, τὸ γὰρ ὅτι σπῆν, καὶ τὴν τῶ-
 ν κεραιῶν. Μι. ὁ μὲν ἐν ἡμέ-
 ρῃ ἀγῶνι τὸ λόγον, οὐδ' ὡς λι-
 βω εἰκὸς μὲν ὡς ἂν ἴππε. σὺ δ' ὃ
 ἀλέξανδρε, τί περὶ ταῦτα
 εἶπες; Αλε. ἐγὼ μὲν ὡς Μι-
 νος, μηδὲν περὶ αὐτοῦ οὐτὸς
 ἀπαύρινον, ὃ δ' ἡμεῖς ἐξέ-
 λαι τε, οἷος μὲν ἐστὶν ἐκαστοῦ, οἷος
 δ' οὗτος ἀπὸς ἐξήμετο. ὁ μὲν
 δ' ὅρα εἰ κατ' ὁρίον αὐτῷ
 διώκεται, ὡς νέος ὢν ἐπὶ, πα-
 ῖδων ἐπὶ τὰ στρατεύματα, ὃ δ'
 ἀγῶνι πρὸς τοὺς βασιλεῖς κα-
 τὰ τὸν νόμον τοῦ πα-
 τρός μετὰ δὲ καταφρόνητος τὸ
 ἐλπίδι τὸ θεῖον ὅπως εἶα.
 στρατὸς δ' ὡς ἡμῶν χειρὸς πρὸς
 οὐκ ἔστιν ὡς τῶν Μακεδόνων
 ἀγῶνι πρὸς τοὺς ἀγῶνι ἀν-
 ῥωπῆς ὅπως κατὰ τὸ
 νόμον. ἀλλὰ πάντες ὅπως ἔστιν

nec Aristotele sophista ma-
 gistro, sed sola naturæ meæ
 solertia usus essem. Hæc
 sunt quibus me Alexandro
 meliorem prædico. Quod
 si præstantior est iste quo-
 niam diademate reuinctum
 caput habuit, id decorum
 forsan est apud Macedonas:
 non tamen propterea me-
 lior videri debeat generoso
 viro, & imperatore bono:
 qui mentis sententia magis
 quàm fortuna est usus. Min.
 Hic certè non mollem ha-
 buit orationem, nec qualem
 pro se Libycum hominem
 decebat. Tu verò Alexander
 quid ad hæc dicis? Al. Nihil
 certè Minos, homini tam
 temerario respondendum
 esset. Satis enim vel sola
 fama te docuerit, qualis
 ego rex, qualis iste latro
 fuerit. Aduerte tamen, au-
 parum ipsum superauerim,
 qui cùm essem adhuc ado-
 lescens rem aggressus re-
 gnum obtinui turbatum,
 & de patris interemptorib⁹
 supplicium sumpsi, & Græ-
 ciam Thebarum subuer-
 sione perterrui. Tum ab ijs
 dux electus, dignum non
 putavi, Macedonum im-
 perium curando, me con-
 tentum esse eo quod pa-
 ter reliquerat. Sed to-
 tum terrarum orbem

πλὴν γῆν, καὶ δεινὸν ἡγεσά-
 μφος εἰ μὴ ἀπαιτῶν κρατή-
 σαιμι, ὀλίγοις ἄγων, ἐστὶ βα-
 λον ἐς τὴν Ἀσίαν. καὶ ἐπὶ τῇ
 Γεραικῇ ἐκράτισα μεγάλην
 μάχην, καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν,
 καὶ Ἰωνίαν, καὶ Φρυγίαν, καὶ ὅλως
 τὰ ἐν πλείν αἰὶ χειρὸς ὑμῶν,
 ἥλθον ἐπὶ Ἰωνίαν, ἐνθα Δαρῖος
 ἐσέμενε, μυνάσας πολλὰς
 στρατῶν ἄγων, καὶ τὸ ἀπὸ τούτου
 ὦ Μίνως, ὑμῖς ἴτε ὅσοις ὑμῖν
 νεκροὶ ἐπὶ μιᾷ ἡμέρᾳ κα-
 τέκμησα. φησὶ γὰρ ὁ περὶ μιν
 μὴ διαφύκειν αὐτοῖς τότε τὸ
 σκάφος, ἀλλὰ χεῖρας διαπλη-
 ξάμενοι τοὺς πολλὰς αὐτῶν,
 διαπλευῖται. καὶ ταῦτα ὅτε
 παρῆν, αὐτὸς παρὰ κινδυνεύ-
 ων, καὶ πρῶτος ἀξίων, καὶ ἴσως
 μὴ τὰ ἐν Τυρῷ, μὴ ὅτε ἐν
 Ἀρβήλοισι διηγήσομαι, ἀλλὰ καὶ
 μέγιστος Ἰνδῶν ἥλθον, καὶ τὸ Ὠ-
 κειανόν, ὅσον ἐποίησά μιν ὁ
 ἀρχὴς, καὶ τοὺς ἐλέφαντας αὐ-
 τῶν εἶλον, καὶ Πάον ἐχειρώσα-
 μιν. καὶ Σκύθας ὅτε ἐν κα-
 ταφρονήτοις ἀνδράσιν ἐπὶ τῇ
 Τανάϊ, ἐνίκησα μεγάλην ἵππο-
 μάχην, καὶ τοὺς εἶλους ἐν ἐπεί-
 σῃ, καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἡμιμάρτυρας.
 εἰ δὲ καὶ δεὸς ἐδόκωμι τοῖς
 παρὰ τὸ μέγεθος τῶν παρρημάτων

cogitatione voluens, &
 graue ducens, ni vniuersum
 occuparem, cum paucis
 Asiam inuasi: & apud
 Granicum magna pugna
 A vici. Captaque Lydia, Ionia,
 ac Phrygia, denique
 subiugato quicquid obuium
 erat, Iisum veni vbi me cum
 innumeris copijs Darius ex-
 spectabat. Post hæc, ὁ Minos
 vos ipsi scitis, quot vno die
 mortuos vobis miserim. Di-
 cit enim Charon, sibi tunc
 scapham non suffecisse: sed
 plerosque illorū ratibus cō-
 pactis traiecisse. Et hæc con-
 feci me ipsum periculis op-
 ponens, & in pugna vul-
 nerari non timens. Et ut
 quæ Tyri & Arbelis gesta
 sunt reticeam, ad Indos
 vsque veni, meumque Im-
 perium Oceano terminaui:
 & ipsorum elephantes cepi,
 & Porum captiuum abduxi.
 Scythas etiam non contem-
 nendos homines superato
 Tanai, magno equitatu
 deuici: & amicos benefi-
 cijs deuinxi, & ab inimi-
 cis me vindicaui. Si verò
 Deus hominibus videbar,
 parcendum illis erat: siqui-
 dem rerum à me gestarum
 magnitudine adducti sunt ut
 tale quid de me crederent.

ἀνθρώποις, συγγνωστὶ ἐκείνῳ,
 καὶ τοῦτον πᾶσι περὶ τῶν

ἔγωγε πρὸ οὗ τὸ τελευτῶν, ἐγὼ
 μὲν βασιλεύων, ἀπὸ θανάτου ὅτος δ',
 οὐ γὰρ ὦν, παρὰ Περσίδα τῷ
 βασιλῇ, χαράσας ἀξίον ἑμὲ,
 παρρησιασθέντα, καὶ ἀμάρτυρον
 ἔτα. ὅς γ' οὐδ' ἐκράτησε τῶν
 ἰταλῶν, ἐγὼ λέγειν. ὅτι ἐκ
 ἡμῶν, ἀλλὰ πυνθεία, καὶ ἀπι-
 στα, καὶ δολοῖς. νόμιμον δ', ἢ
 θεοῖς, ἐδόν. ἐπὶ δέ μοι
 ἀνέστη τῷ βουλῇ, ἐκλελῆ-
 στα μοι δοκεῖσθαι ἐπύκει ἐν Κα-
 πῳ, ἔτρεψεν οὐκ ὦν, καὶ τῶν τῷ
 τάλμῳ χερσὶν ὁ θαυμάσιος
 ἐκδηλοῦν. ἐγὼ δ', εἰ μὴ μι-
 κὰ τὰ ἰσχυρὰ δέξας, ὅτι τῷ
 ἐν ἡμῶν ὄρευστα, τί αὖ μέγα
 ἰχάσα; ἰταλίαν ἀναμῶν
 ἰσχυρὰ, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ μέ-
 γα Γαδεῖραν. ὡς ἀγρόθυρος;
 ὅς γ' αὖ ἀξίωμα καὶ ἐδόν μοι
 αἰνῶν, ὡς πῶς οὐκ ἔστιν, καὶ
 ἐκ τῶν ὁμοιογενῶν, ἐκ τῶν
 ὅς ὁ Μίνως δικάζει, ἰσχυρὰ γ' οὐ
 ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα. Σκ. *Min.*
 μὴ σέβεται, ἡ μὲν καὶ ἐμὲ
 αἰνῶν. Μι. τίς γ' οὐδ' ὡς βέλ-
 πος; ἢ πῶς ὦν ἔρεῖς; Σκ. *Min.*
 τῶν ἰσχυρῶν Σκῆπτρον, στρατηγός,
 ἰσχυρὰ καὶ ἰσχυρὰ, καὶ ἰσχυ-
 ρὰς Λιβύων μεγάλαις μά-
 ρας. Μι. πῶς καὶ σὺ ἔρεῖς;
 Σκ. Ἀλεξάνδρου μὴ ἠλῶν

Tandem mors me regnantē
 occupavit: sed hunc, cum
 apud Bithynum Prusiam exu-
 laret, ut vir pessimus & cru-
 delissimus merebatur. Nam
 A quo pacto Italos vicit, omit-
 to dicere. Non enim virtute,
 sed versutia, perfidia & dolo
 id peregit: nūquam iusti, aut
 claritudinis alicuius inemor.
 Sed quoniam delicias mihi
 obiecit: oblitus mihi videtur
 B eorū quæ Capuæ commisit,
 quum meretricibus deditus,
 vir ille mirabilis, belli geren-
 di occasiones voluptatibus
 prodidit. Ego verò, nisi quæ
 C sub Occidente sunt, parna-
 ratus, ad Orientem potius
 me contulisset, quidnam
 aded magni præstitisset: Qui
 Italiam absq; sanguine ca-
 pere, ac Libyam, omnēque
 tractum ad Gades vsque sub
 D potestatem faciliè redigere
 potuisset? Sed hæc nulla
 contentione digna putavi,
 quæ iam me formidarent &
 dominum agnoscerēt. Dixi.
 Tu verò Minos iudica. Hæc
 enim è multis protulisse satis
 E est. *Scip.* Ne priusquam me
 quoque audieris. *Min.*
 Quisnam & cuius es vir op-
 time, qui dicendi copiam
 poscis? *Sc.* Scipio sum Roma-
 nus, Imperator, qui Cartha-
 ginē deleui, & Afros magnis
 prælijs subeggi. *Min.* Quid
 igitur tu dices? *Sc.* Alexādro

εἶναι, τὸ δ' Ἀννίβαν ἀμείνων. ὅς
ἐδίωξεν νικησας αὐτὸν, καὶ φεγγὺν
καταναγκάσας ἀπίμως. πῶς
οὐκ αἰαίνουτος ἔπος, ὅς περ
Ἀλέξανδρον ἀμύλλεται, ὃ
ἔδεν Σκηπίων ἐγὼ ὁ νενικηκὼς
αὐτὸν, παρεβάλλεσθαι ἀξίως;
Μι. ἢ Δί' ἐυγνώμονα εἴης ὃ
Σκηπίων. ὥστε περὶ τοῦ μὴ κε-
κρίσθαι Ἀλέξανδρος. μετ' αὐ-
τὸν δ', συ. εἴπα εἰ δεκεῖ, τρίτος
Ἀννίβας, ἔδεν ἔπος ἐυκαταφρό-
νητος ὢν.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΚΑΙ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

ΤΙ τότ' ὃ Ἀλέξανδρε, καὶ
σὺ τέθνηκας ὥσπερ ἡμεῖς
ἅπαντες; Αλε. ὅπως ὃ Διόγε-
νης. ἔ' παρεδόξεν δ', εἰ αὐτῶ-
πος ὢν ἀπέθανον. Διο. ἔκουσ' ὃ
Ἀμμων ἐψεύδετο, λέγων ἑαυ-
τὸ σε εἶναι ὄν. σὺ δ' Φιλίππου
ἄρα ἦσθα; Αλε. Φιλίππου δη-
λαδὴ. οὐ γὰρ αὐτὸς ἐτεθῆκεν Ἀμ-
μωνος ἄν. Διο. καὶ μὴν καὶ περὶ
τὸ Ὀλυμπιάδος ὁμοία ἐλέγον-
το, δρᾶκοινα εὐμ. εἴν' αὐτῇ, καὶ
βλέπειν ἐν τῇ ὀνῃ. εἴπα οὕτω
σε τεθῆναι. τὸ δ' Φιλίππου
habuisse, & in lecto visum
cubitu editum in lucem

quidem me esse inferiorem,
sed Annibale praestantiorem,
qui ipsum persecutus deuici,
& turpem fugam arripere
coëgi. Quomodo igitur im-
pudens iste non videatur, qui
cum Alexandro certare auit,
cui ne ipse quidem Scipio,
qui istum deuici, compara-
re me velim? Μ. Per
Iouem æqua dicis Scipio.
Quapropter primus quidem
iudicetur Alexander: tu
verò secundus; tertius deni-
que, si videtur, Annibal,
quippe qui nec ipse est con-
temnendus.

DIOGENIS ET

ALEXANDRI.

DIOGENES.

Quid hoc rei est Alexan-
der, tu quoque perin-
de atque nos om-
nes mortuus es? Α. Vides
Diogenes: nec mirum est, si
cum homo fuerim, defun-
ctus sim: D. Num igitur
Ammon ille mentiebatur,
quum te suum esse filium di-
ceret, an verò tu Philippo
patre prognatus eras? Α. Haud dubie Philippo: nam
si Ammone progenitus fuisset,
non obisset. D. Atqui de Olympiade similia
quædam ferebantur, draconem cum ea consuetudinem
fuisse: deinde te ex hoc con-
uenisse: portò deceptū Phi-

ἔτι πατὴρ οὐδὲν πατέρα
 εἶμι. Αλλ. καὶ τὰ ταῦτα ἤκουον
 ὅτε σὺ νῦν ὃ ὅρῳ ὅτι οὐδὲν
 ἔστι οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ
 Ἀμμωνίων παρεῖνται ἔλεγον.
 Διο. ἀλλὰ τὸ ψεύδος αὐτῶν, καὶ
 ἀχρηστοί σοι ὃ Ἀλέξανδρε πρὸς
 τὰ πράγματα ἔρχετο. πολλοὶ
 γὰρ ὑπερήκουον θεοὺς εἶναι σε νο-
 μίζοντες. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί νῦν
 τῷ τῷ ἀρχῇ καταλείπεις;
 Αλλ. καὶ οἶδα ὃ Διόγηνες. οὐ γὰρ
 εἶδα πᾶσι πᾶσι πᾶσι πᾶσι
 ἡ τὸ μόνον, ὅτι ἀποδησάντων,
 Περδικᾶ τ' ἀντιπύριον ἐπέδω-
 κε, πάλιν δὲ πᾶσι πᾶσι ὃ Διό-
 γηνες; Διο. πᾶσι πᾶσι, ἡ ἀντιπύ-
 ριον οἶα ἐπὶ τῇ Ἑλλάδι, ἀπὸ σε
 παρεληφτότα τ' ἀρχῇ, κατα-
 κείοντες, καὶ πρὸς τὴν ἀρχήν
 νῦν, καὶ πρὸς τὸν βαρβάρους,
 καὶ τοῖς δώδεκα θεοῖς
 προσκύνοντες, καὶ νεῶς οἰκοδομώ-
 ντες, καὶ θύοντες ὡς θεῶν ἄνθρωπος
 ἔστι δὲ εἰπέ μοι, πᾶσι σε οἱ Μα-
 κεδόνες εἶδαν; Αλλ. ἐπὶ ἐν Βα-
 βυλῶνι κείμεναι, περὶ τῷ τῷ τῷ
 Πτολεμαῖος, καὶ πρὸς τὴν Πτολε-
 μαῖος ὁ ὑπαρχὸς, καὶ πρὸς
 ὅσον γὰρ ἀπὸ τῶν θεῶν
 ἐν ποτὶ, ἐς Αἴγυπτον ἀπαγα-
 γόμενα, δαΐειν ἐκεῖ, ὡς γινώ-
 μιναι ἐς τὴν Αἴγυπτον θεῶν.

lippum, qui se tuum patrem
 esse existimaret. *Al.* Hæc
 etiam ut tu ipse audiui. Nunc
 autem video, neque matrem,
 neque Ammonios illos vates
 sani quicquam dixisse. *Dio.*
 At hoc illorum mendacium
 Alexander, tibi ad res ge-
 rendas non fuit inuale.
 Multi enim te Deum esse
 rati metuebant. Sed dic mi-
 hi cuinam tantum imperium
 reliquisti? *Al.* Nescio Dio-
 genes. Non enim per repen-
 tinam mortem mihi de eo
 quicquam statuere licuit,
 nisi hoc solum quod mo-
 riens, Perdiccæ annulum
 tradidi. Verum quid rides
 Diogenes? *Dio.* Quidnam
 aliud, quàm quod memini
 quid Græci fecerint, quum
 nuper accepto imperio tibi
 adularentur, te Imperatorem
 eligerent, & ducem aduersus
 barbaros: nonnulli etiam
 te duodecim Deorum nume-
 ro adderent, templa ædifi-
 carent, & ut draconis filio
 sacra facerent? Sed dic mihi,
 ubi te Macedones sepeli-
 uerunt? *Al.* Etiamdum in
 Babylone iaceo tertium iam
 diem. Porro Ptolemæus ille
 satellites meus, siquando detur
 ociû ab his rerû tumultibus
 qui nunc instât, pollicetur in
 Ægyptum deportaturû me,
 inibique sepulchrum, ut fiam
 ex Dijs Ægyptijs vnus.

Διο. μὴ γελᾶσω ὦ Ἀλέξανδρε,
 ὁρῶν ἐν ᾧ δούεπι σε μαρμαίνοντα
 καὶ ἐλπίζοντα Ἀννιβίην, καὶ Ὀσείην
 Ἰβυρίδας; πάλιν ἄλλὰ ταῦτα μὲν ὦ
 δευότατε, μὴ ἐλπίσης. καὶ γὰρ δέ-
 μιν ἀνελθεῖν πῖνα τῆ ἀπαξ
 διαπλευσάτων τῶν λίμνῶν,
 καὶ ἐς τὸ εἶσω τῶ σπένος παρελ-
 θόντων. καὶ γὰρ ἀμελής ὁ Αἰα-
 κός. καὶ ὁ κέρβερος ἐγκατα-
 φρόνητος. ἐκείνα δὲ ἡδέως αὖ
 μάθοιμι παρὰ σοῦ, πῶς φέρεται
 ὁ πότ' αὖ ἐπινοήσης ὅσω ἐν-
 δομομίαν ἑσθ' ἦς ἀπυλινῶν,
 ἀφίξαι, σωματοφύλακας, καὶ
 ὑπασπιστάς, καὶ σαββάτας, καὶ
 χερσὶν τοῦ ἔτοι, καὶ ἔδην περὶ
 κυνοῦντα, καὶ βαβυλῶνα, καὶ
 Βάκτρα, καὶ τὰ μεγάλα θνεία,
 καὶ πηλὴν, καὶ δόξαν. καὶ τὸ
 ἐπίσημον εἶναι, ἐλαύνοντα,
 διαδεδεμένον ταινίᾳ λευκῇ καὶ
 κεφαλῶν, περὶ νεῖδα ἐμπε-
 τεσπυμένον. οὐ λυπῶν ταῦτά
 σε ἑσθ' ἢ τῶν μήλων ἰόντα; τί
 διακρίνεις ὦ μάταί; οὐδὲ ταῦ-
 τὰ σε ὁ σοφὸς Αἰριστοτέλης
 ἐπαίδευσε μὴ οἶσθαι βέβαια εἶ-
 ναι τὰ παρὰ τὸ πῦρος; Ἀλε-
 σσφός, ἀπαύτων ἐκείνος κο-
 λῶν ἐπιτεκνύσας ὧν, ἐμὲ
 μόνον ἔασον τὰ Αἰριστοτέλους
 εἶδεναι, ὅσα μὲν ἤθησε παρὰ

Diog. Non rifero, Alexan-
 der, cū te etiam apud infe-
 ros desipientem videam, &
 sperantem fore ut aliquando
 fias Annubis, vel Osiris?
 A Verūm hæc ne speres divi-
 nissime. Neque enim fas est
 reuerti quemquam, qui se-
 mel paludem transmiserit,
 atque intra specus hiatum
 descenderit, propterea quod
 neque indiligens est Æacus,
 neque contemnendus Cer-
 berus. Verūm illud abs te
 discere peruelim, quo feras
 animo quoties in mentem
 tibi redit, quanta felicitate
 apud superos relicta, huc
 sis profectus, puta corpo-
 ris custodibus, satellitibus,
 satrapis, auri tanta vi, po-
 pulis qui te adorabant, Ba-
 bylone, Bactris, immanibus
 illis belluis, dignitate, glo-
 ria: deinde quod eminebas
 conspicuus, dum vestareris,
 dum vitta candida caput re-
 uinctum haberes, dum pur-
 puram sibilis substrictam
 gestares. Numquid hæc te
 discruciant; quoties animo
 recurrant? Quid lachrymaris
 ὁ stolide? Annon hæc te do-
 cuit sapiens ille Aristoteles,
 ne res eas quæ à fortuna
 proficiuntur, firmas puta-
 res? M. Sapiens-ne ille, cū
 sit assentatorum omnium
 perditissimus? Sine me solum
 Aristotelis facta scire, quan-

ἡμᾶ, οἷα δ' ἐπέσειλλεν. ὡς δ'
 ἔπειχθητό μου τῇ ᾠδῇ πα-
 ῖδαν φιλοτιμία, δυνάμει,
 καὶ ἐπαύων, ἄρτι μὲ ἐς τὸ
 ἑλῶς, ὡς καὶ τὸτο μέγας ὄν
 παρὰ, ἄρτι δ' ἐς τὴν πρῶ-
 τῆς, καὶ τ' ἀλῶτος. καὶ γὰρ
 αὐτὸ καὶ τὸτ' ἀγαθὸν ἤγει-
 ῖται, ὡς μὴ ἀρχομένο καὶ ἀν-
 τὶς λαμβάνον. γόνος δ' Διο-
 γένος ἀνθρώπος, καὶ τεχνίτης.
 πλὴν ἄλλα τὸτο γὰρ ἀπολέ-
 ληται, ὡς δ' ὁ σοφίας, τὸ λυ-
 πῖδαι ὡς ἐπὶ μεγίστοις ἀγα-
 θοῖς, ἃ κατὰ τὴν φύσιν μιν γὰρ
 ἔμελλεν εἶναι. Διο. ὅγ' οἶδα ὁ
 δέος. ἄλλος γὰρ σοὶ δ' ἄν-
 τὶς ἔστιν ἡμῶν, ἐπὶ ἐνταύ-
 θῃ γὰρ ἐλπίδες οὐ φέυγεται. οὐ
 δ', καὶ τὸ Λήδης ὕδωρ χαρ-
 ῶν ἐπαπαυμένους πίνει, καὶ αὐ-
 τὸς πίνει καὶ πολλὰς. οὐτὼ γὰρ
 αὐτὸς ἐπὶ τοῖς Αἰετοτέλειοις
 ἐρᾶτο ἀνθρώπους, καὶ γὰρ ἡ
 Κλείτου ἐκείνου ὄρω, καὶ Καλ-
 λισθένη, καὶ ἄλλας πολλοὺς
 ἐπὶ σὲ ἐρῶντας, ὡς διασπᾶ-
 σαιτο, καὶ ἀμυνάιντο σὲ ὡς
 ἐξ ἑστέας αὐτοῦ. ὡς πῶς ἐτί-
 ετο σὺ ταῦτά γε βιάδιζε. καὶ

multa à me petierit, quæ mi-
 hi scripserit, utque mea in
 disciplinis ambitione abusus
 sit, cum mihi palparetur, ac
 prædicaret me, nunc ob for-
 mam, ac si hæc summi boni
 pars esset: nunc ob res gestas
 atque opes: nam has quoque
 in bonis esse censebat, ne si-
 bi vitio verteretur quod eas
 caperet, præstigiōsus ille &
 fraudulentus homo, Dio-
 genes. Quamquam illud fru-
 ctus ex ipsius sapientia fero,
 quod nunc ut summis de bo-
 nis ex crucior, quæ paulò
 ante enumerasti. *Dio.* At
 scin' tu quid facies? osten-
 dam tibi molestiæ istius re-
 medium. Quandoquidem
 hîc veratrum non produci-
 tur, fac ut Lethæi fluminis
 aquam avidis faucibus at-
 trahens bibas, iterumque
 ac sæpius bibas: sic enim
 desines de 'onis Aristoteli-
 cis discrucari. At Clitum
 illum, & Callisthenem vi-
 deo, & complures alios in
 te prodeuntes, ut te discer-
 pant, & iniurias à te accep-
 tas viciscantur. Quare alte-
 ram hanc viam ito, & ut dixi,
 sæpe bibito.

πῶς πολλὰς, ὡς ἔειπες.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΚΑΙ
ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

ALEXANDRI ET
PHILIPPI.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.

A

PHILIPPVS.

ΝΥΝ μὲν ὦ Αλέξανδρε, ἐκ
αὐτοῦ ἑαυτοῦ ἥκιστα, μὴ ἐκ
ἐμοῦ υἱὸς εἶναι, οὐ γὰρ αὐτὸς ἐπε-
θῆκεν, Αμύντος γὰρ υἱὸν. Αλε.
οὐδ' αὐτοῦς ἠγνοῦν ὦ πάτερ,
ὡς Φιλίππου τὸ Αμύντου υἱὸς
εἰμι. ὧς ἐδὲ ξάμην τὸ μαν-
τευμα, ὡς χηρῶν ἐς τὰ
πράγματα οἰόμενος εἶναι. Φι.
πῶς λέγεις; χηρῶν ἐδδου-
ροι τὸ παρέχειν σεαυτὸν ἑξ-
πατηνομένων ὑπὸ τῶν περὶ
τῶν, Αλε. οὐ γὰρ. ὧς οἱ
βαρβαροὶ καταπλάγνυνται με, καὶ
οὐδεὶς ἐπ' αἰδέσαστο, οἰόμενοι
δυνάμει μάχεσθαι. ὡς γὰρ ἐκέρ-
του αὐτῶν. Φι. πῶς ἐκέρ-
τησας σὺ γὰρ ἀξιωμαχῶν αἰδέων,
ὃς δειλοῖς αἰεὶ συνιέχθης,
τοξάρια, καὶ πελταεῖα, καὶ γάρ-
φα οἰοῦντα περὶ βεληρόναις;
Ελλήνων κρατεῖν ἔργον ἴδω,
Βοιωτῶν, καὶ Φωκίων, καὶ Αθη-
ναίων, καὶ τοῦ Ἀρχαδῶν ὀπλιτικῶν,
καὶ τῶν Θεσσαλῶν ἵππων, καὶ τῶν
Ηλείων ἀκοντιστῶν, καὶ τῶν Μαν-
τινῶν πελτατικῶν, ἢ Θεσσε-
ων;

ΝOn igitur nunc, Ale-
xander, te filium esse
meum inficiaberis : nam si
Ammonis fuisses, mortem
non obijisses. *Al.* Nec ipse
nescius eram pater, me ex
Philippo Amyntæ filio pro-
gnatum : sed quia ad res ge-
rendas mihi visum erat con-
ducere, usus sum vaticinij
commento. *Ph.* Quid ais?
conducibile id tibi visum est
ut vatibus fallendum te ex-
poneres? *Al.* Non isthuc :
sed me formidarunt Barbari,
nullusque viribus meis re-
stitit, cum putarent sibi ad-
uersus Deum præliandum.
Itaque facilius ipsos impe-
rio meo subdidi. *Ph.* Quos
tu tanto conatu dignos vi-
quam vicisti? qui cum timi-
dis illis, arculis, peltarijs,
gerrisque vimineis defen-
dere se solitis, semper con-
gressus es? Sed opus erat
egregium Græcos armis do-
mare, Boeotios, Phocenses,
Athenienses : præterea Ar-
cadum peditatum, equitatum
Thessalum, Eleorum iacula-
tores, Mantineos peltis in-
structos : vel Thracas, vel
Illyrios;

Ἰλλυριοί, ἢ καὶ Παίονες χει-
 ριστάται, ταῦτα μεγάλας Μή-
 δον, καὶ Περσῶν, καὶ Χαλδαίων,
 καὶ χυσοφόρων ἀνδρῶν, καὶ
 ἄλλων, οἱ οἶδ' ὡς πρὸς σὺ μὴ
 εἰμι μὲν Κλεάρχου ἀνελθόντες,
 ἐκέρχισαν, ἐδὲ εἰς χεῖρας ὑπο-
 μναιῶν ἐλθεῖν ἐκέλευον, ἀλ-
 λά σφιν ἢ τόξον μὴ ἐξικεῖσθαι,
 θυζόντων; Ἀλλ' ὅτι οἱ Σκυθαί
 καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαν-
 τες, καὶ οὐκ ἐπὶ τῷ πόντῳ ἐρ-
 γον, καὶ ὁμοῦς ἐκ διαστήσεως ἀν-
 τὸν, ἐδὲ περὶ τοὺς ἀντιμαχόμε-
 νους, ἐκέρχισαν αὐτῶν. ἐδὲ
 ἐπὶ τῷ πόντῳ, ἢ ὑποχέ-
 ριστος ἐμυστάμην, ἢ ἀπὸ τῶν
 πρὸς ἡμᾶς, καὶ τὸν
 Ἑλλήνας, καὶ τὸν μὲν, ἀντιμαχόμε-
 νους, ἐκέρχισαν. ὅπως ἂν
 αἰχμαλωτίζωμαι, καὶ τὸν
 οἶδα ταῦτα πάντα. Κλεῖτος γὰρ
 ἀπὸ τῶν ἐμῶν, ὅν σὺ τῷ δόξα-
 τῇ διπλάσις μεταξὺ δειπνῶν-
 τα, ἐρόντως, ὅτι με πρὸς
 ταῖς σὰς πράξεις ἐποικίλεις ἐ-
 πόλμησεν. σὺ γὰρ καὶ τῷ Μακε-
 δονικῷ χλαμύδι καταβα-
 λῶν, καὶ δὴν ὡς φασί μετ' ἐκεί-
 νου, καὶ παραπρὸς ἐπὶ τοῦ, καὶ περὶ
 τοῦ Μακεδονίου, καὶ
 ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἦν. καὶ τὸ
 πᾶσι τοῖς γυμνασίοις, ἐμὸς τῶν

Illyrios, vel etiam Pæonias
 subingere, nonne hæc ardua
 sunt? An verò nescis ut Me-
 dos, Persas, Chaldaeos, auro
 conspicuos, & delicatos ho-
 mines, ante te duce Clearcho
 decies mille viri bello adorti
 expugnarint, nō sustinentes
 illos ad manum venite, sed
 antequam emissum fuisset
 telum, fugientes? At verò
 Scythæ, pater, & Indorum
 elephantes, non est contem-
 nendum opus. Attamen neq;
 cūcitatis inter ipsos dissidijs,
 nec emptis proditione victo-
 rijs, ipsos subegi: nec unquā
 peieravi, nec quippiam pōl-
 licitus sefelli, fidem-ue solui
 victoriæ gratia. Adde quod
 & Græcorum alios sine san-
 guine cepi. Thebanos verò
 fortè audisti quomodo ad-
 ortus sim. Pater. Hæc omnia
 novi ex clito, quem tu iaculo
 trāsuerberatum, inter epulas
 interfecisti, eo quòd me, col-
 latis vtriusque rebus gestis,
 laudare ausus fuisset. Tu
 verò abiecta chlamyde Ma-
 cedonica, candyn ut aiunt,
 induisti, & tiamam rectam im-
 posuisti, & à Macedonibus
 viris vtiq; liberis adorari
 voluisti. Et quod omnium
 fuit maximè ridiculum, ho-
 minum abs te devictorum
 mores imitatus es. Omisso

τῶν νεκρῶν. ἐπὶ γὰρ λέγει

ὅσα ἄλλα ἔπραξας, λέγουσιν συ-
 κτακλείων πτωχισμῶν
 αὐδῶν, καὶ γὰρ τοῖς τοῖς
 γαμῶν, καὶ Ἡφαιστῶνα ἔπρα-
 γασθῶν. ἔ. ἐπῆνεν μόνον ἀκού-
 σαι, ὅτι ἀπὸ τοῦ τῷ Δαρείου
 γυναικὸς καλῆς οὐσίας, καὶ τῆς
 μητρὸς αὐτοῦ, καὶ τῶν θυγατέ-
 ρων ἐπιμαλῶδες. βασιλικὰ γὰρ
 πῦρ. Αλλ. τὸ φιλοκίβδων
 ὃ ὡς πᾶτερ ἐκ ἐπαινεῖς, καὶ τὸ ἐν
 Οξυδράκας πρῶτον καὶ δαλα-
 ρὸς εἰς τὸ ἐν τῷ τῷ τῷ, καὶ
 τοῦτ' ἀλαβεῖν βαύματα; Φι.
 ἐκ ἐπαιτῶ τῶτο ὡς Ἀλέξανδρε. C
 ἔχ' ὅτι μὴ καλὸν εἶναι οἶμαι καὶ
 τὸ πρῶτον ποτὲ τῷ βασιλείᾳ, καὶ
 πρὸς κινδυνεύειν τῷ στρατῷ, ἀλλ'
 ὅτι σοι τοῦτο ἥκκα συνέφερε.
 Διὸς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἴ ποτε
 βωθεῖς, καὶ βλέπειν σε φο-
 ρῶν τῷ πολέμου ἐκκομι-
 ζόμενον, αἵματι ρέοντα, οἰ-
 μάζοντα ἐπὶ τῷ βαύματι,
 ταῦτα γέλωτος ἢ τοῖς ὀφθαλμοῖς.
 καὶ ὁ Αἰμῶν, γένος, καὶ ψευ-
 δόμαντις ἠλέγχεται. καὶ οἱ φρε-
 σὴνται, κόλακες. ἢ τίς ἐκ αὐτῶν
 λασεν ὀφθαλμῶν τῷ τῷ Διὸς ὡς λει-
 πτοῦντα, δεινὸν τῶν
 ἰατρῶν βοθεῖν; νῦν μὲν γὰρ
 ὅποτε ἡδὴ τέθνηκας, καὶ οἶμι
 πολλοὺς εἶναι τὸν πῦρ πρὸς-

enim quaecunque alia contem-
 nisti, quod viros doctos
 in leonum claustra inclu-
 sisti, & tales nuptias
 peregisti, atque Hephaestio-
 nem supra modum amasti. A
 Vnum est quod solum laude
 dignum abs te gestum audi-
 ui, quod à Darij uxore for-
 mosa tibi temperasti, & mā-
 tris ac filiarum eius curam
 suscepisti: opus certè regiū. B
 Al. Sed in subeundis peri-
 culis alacritatem non laudas
 pater, ut quum apud Oxy-
 dracas primus intra mœnia
 defilij, tótq; vulnera accepi:
 Ph. Non laudo, Alexander. C
 Non quod non decorum
 esse putem vulnerari quan-
 doque Imperatorem, & in
 subeundis periculis præten-
 tare viam: sed quod illud ex
 re tua minimè erat. Etenim D
 pro Deo habitus, si quando
 vulnus acciperes, téque vi-
 derent bello raptim efferri,
 sanguine manantem, & vul-
 nus morientem, spectatori-
 bus hæc erant ridendi argu-
 mentum. E
 Adde quod Am-
 mon prestigiator, & men-
 dacij reus vates arguebatur,
 & assentationis, propheta
 illius. Ecquis risum conti-
 nuisset conspicatus Iouis fi-
 lium animo deficientem, &
 ope medicorum indigentem:
 Nunc verò quum iam vita
 functus es, non multos esse

τίσιν ἐκείνῳ ὀπκιετο μωυ-
 πῆ, ὁρῶντας τ' ἰκερὸν τὸ θεῶ
 ἐκπύδη κείμῳ, μωδῶ, τα ἦ-
 δῃ καὶ ἔχοντο, καὶ νόμον
 τιμῶν ἀπαύτων; ἄλλως τε,
 καὶ τὸ χροσίμῳ ὁ ἔρως Ἀλέ-
 ξανδρε, τὸ διὰ τοῦτο κρατεῖν
 μάστιγος, πολὺ σὲ τ' ὀδύνης ἀ-
 φῆτο τῶν καταρδουμένων.
 πῶς ἰδοῖται ἐσθλὸς ὑπὸ θεῶ
 γινώσκω δοκοῦν. Ἀλε. ἔτι
 τα φερέσσι οἱ ἀνδρες πε-
 ρεῖται, ὅς ἢ Ἡρακλεῖ καὶ
 Διόνυσῳ ἐναμύλλοι πρὸς ἑσ-
 ῖα καὶ τοῖς Ἀοργῶν ἐκείνῳ
 οὐδ' ἑτέρῳ ἐκείνων λαβόντος,
 ἢ μῦθος ἐχειρωσάμην. Φι. ὁ-
 ρῶντι τῶντα ὡς υἱὸς Ἀμμω-
 νος λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ καὶ
 Διόνυσῳ παρεβάλλεις σταν-
 τῇ, καὶ τὰ αὐτῇ ὃ Ἀλέξαν-
 δρε, οὐδὲ τ' ὑφ' ὅσον ἀπομαθή-
 σθαι γινώσκῃ σταντῶν, καὶ
 τῶν ἰδὼν περὶ αὐτῶν;

ΑΧΙΛΛΕΥΣ, ΚΑΙ

ΑΝΤΙΛΟΧΟΥ.

ΑΝΤΙΔΟΧΟΣ.

Οἶα σέβω Ἀχιλλεῦ
 σέως τ' Ὀδυσσεῖ σοι εἶ-
 ναι περὶ τὸ θάνατον, ὡς ἀβου-
 ρῆ καὶ αἰδέσθαι τοῖν διδασκά-
 λῳ ἀμφοῖν, Χείρωνος τε, καὶ
 Φοῖβου; ἀνερρώμην γὰρ ὅποτε

putas qui fictionem illam
 irrideant & maledictis car-
 pant, quum Dei cadauer por-
 rectim stratum, putridum
 iam & tumidum, iuxta cor-
 A porum omnium morem, vi-
 dent? Cæterum quod ais;
 Alexander, tibi fuisse condu-
 cibile, quò facilius rerum
 potireris: id multum gloriæ
 rebus à te præclare gestis de-
 B traxit. Nam etsi hæc à Deo
 geri videntur, Dijs tamen
 longè inferiora agere visus
 es. Al. Haudquaquam hæc
 de me sentiunt homines: sed
 C me cum Hercule & Baccho
 comparabilè statuunt. Quæ
 enim Aornum neuter ipso-
 rum cepit, ego solus facile
 subegi. Pl. Vides ut ista tan-
 quam Ammonis filius dicis;
 quando cum Hercule & Bac-
 D cho te ipsum comparas, &
 ut non erubescis Alexander;
 nec arrogantiam dediscis;
 nec te ipsum cognoscis, nec
 iam mortuus sapis?

ACHILLIS ET
 ANTILOCHI.

ANTILOCHVS.

QVænam sunt illa Achil-
 les quæ de morte
 Vlyssi pridie dice-
 bas, nec generosa, nec ambo-
 bus tuis præceptoribus Chi-
 rone & Phœnice digna? Ete-
 nim audiebam cū diceres te

ἔρης βούλειται ἐπάρουερος ὦν,
 θαπτεῖν περὶ πηι τῶν ἀκλή-
 ρων, ὧ μὴ βίωτος πολὺς εἴη,
 μᾶλλον ἢ παύτων αἰάσκειν
 τῶν νεκρῶν. ταῦτα μὲ οὐκ ἀ-
 γνοῖ τινα φρύγα δειλὸν, καὶ
 πέρα τῆ καλῶς ἔχοντος φι-
 λόζων ἴσως ἐχέτω λέγειν.
 ἢ Πηλέως ὃ υἱὸν, ἢ φιλο-
 κηδυνότατον ἡρώων ἀπαί-
 των, ταπεινὰ οὕτω περὶ
 αὐτοῦ διανοεῖται, πολλὴ αἰ-
 σχύνῃ, καὶ ἐναντιότης πρὸς τὰ
 πεπραγμένα σοι ἐστὶ τῷ βίῳ.
 ὅς ἔστιν ἀκλειῶς ἐν τῇ Φθι-
 ῳπιδι πελυχεστῆρι βασιλεύειν,
 ἐκὼν περὶ τοῦ ἢ μὲν ἢ ἀγα-
 θῆς δόξης θαύματον. Ἀχ. ὦ
 παῖ Νέστορες, ἀλλὰ τότε μὲν
 ἀπειρες ἔπ' τῶν ἐνταῦθα ὦν,
 τὸ βέλτιον ἐκείνων ὁπότερ' ἐν
 μὲν ἀγνοῶν, τὸ δὲ σέλιον ἐκεί-
 νο δόξ' ἀριον περὶ τῶν τῶ
 βίου, νῦν δὲ πωλεῖται ἡδυνῶς
 ἐκείνη μὲν αἰωφελὴς, εἰ καὶ ὁ, π
 μάλιστα οἱ αὐτὸν ῥαφιδόσουσι.
 μὲν νεκρῶν δὲ ὁμοπύμα. καὶ ἔτε το
 κάλλος ἐκείνο ὦ Αντίλοχε, ἔτε
 ἢ ἰσχυρὸς πάρεστι. ἀλλὰ κείμεθα
 ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ
 ὅμοιοι, καὶ κατ' οὐδὲν ἀλλήλων
 διαφέροντες. καὶ οὔτε οἱ τῶν
 Τρώων νεκροὶ δεδίασάντες, οὔτε

malle rusticam vitā agendū,
 inopi cuiquam cui victus nō
 suppeteret multus, operam
 locare, quā defunctis om-
 nibus imperare. Hæc certe
 A ignavi hominis verba, Phry-
 gem quempiam meticulosū,
 atq; vitæ amatorem immo-
 dicum pronunciare fortitan
 decuisset. Sed Pelei filium, &
 in adeundis periculis herouū
 B omnium alacerrimum, tam
 humilia de se cogitare, pu-
 dendū valdè, & rebus in vita
 præclarè ab ipso gestis planè
 contrarium. Nam cū in
 Pthiotide ad longam vsque
 C senectā regnare tibi licuisset,
 sed citra gloriam, lubens ta-
 men gloriosam mortē præ-
 tulisti. Ach. At ὁ Nestoris fili
 tunc ignarus eram eorū quæ
 hic sunt, & utrū eorum esset
 præstantius, nesciebam: itaq;
 infelicem illam gloriolam
 vitæ anteponebam. At nunc
 tandem intelligo quā ea sit
 inutilis: & si sint apud supe-
 ros, qui quā maximè res
 præclarè gestas carmine ce-
 lebrent. Mortuorum autem
 unus est omniū honos. Nec
 E illa pulchritudo Antiſtoche,
 nec robur corporis adest.
 Sed similes omnes, & alij ab
 alijs nihil discrepantes sub
 eadem caligine iacemus: nec
 me Troianorum manes ve-
 rentur, nec Græcorum vene-
 rantur: sed exquisita est iuris

οἱ τῶν Ἀχαιῶν θρασυκύναν.
 ἰσχυρεῖα δ' ἀκείβητος, καὶ γενεῶς
 ὁμοῖος, ἥ μ' ἐκ κακῶς, ἠδὲ καὶ ἐ-
 δλός. ταῦτά με ἀνιῶ, καὶ ἀλθο-
 μαι, ὅτι μὴ θητεύω ζῶν. Ἀχι.
 ὁμοῖος τί ἔν' αὖ περ παῖδες ὦ Ἀ-
 χilleus; ταῦτα δ' ἐδόξε τῇ φύ-
 σει, πάντως ἀπὸ δῖης κεν ἀπα-
 ντας. ὥστε χεῖρ ἐμφορεῖν τῷ νό-
 μῳ, καὶ μὴ ἀνιδεῖν τοῖς διατε-
 ταγμένοις. ἄλλως τε, ὁρᾷς τ' ἐ-
 παίων ὅσοι σφί σέ ἐσσι οἶδε;
 μὲν μιν ἐν δ' Ὀδυσσεὺς ἀφί-
 ξει) πάντως. Φέρεται δ' παρὰ μιν
 διακρίβει καὶ ἡ κοινότης τοῦ πά-
 γματος, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν
 πεποιθέναι. ὁρᾷς δ' Ἡρακλέα,
 καὶ τὸν Μελίαρχον, καὶ ἄλλους
 δαυμαστὺς ἀνδράς, οἱ δὲ αὖ
 οἶμαι δέξαντο ἀνελθεῖν, εἰ τις
 αὐτῶς ἀναπέμψαι θητεύσων. D
 τας ἀκλήρεις καὶ ἀβίους ἀνδρά-
 σιν; Ἀχι. ἐπαινεῖ μ' ἡ παρὰ γένε-
 σις. ἐμὲ δ' οἶσιν ὅπως ἡ μνή-
 μη τ' παρὰ τὸ βίον ἀνιῶ. οἶμαι
 δ' καὶ ὑμῶν ἕκαστον. εἰ δ' μὴ ὁ-
 μολογεῖτε, ταῦτα χεῖρες ὥστε,
 καὶ ἰσχυρὰν αὐτὸ πάροντες.
 Ἀχι. οὐκ. ἀλλ' αὖτις ὦ Ἀχιλ-
 λεύ. τὸ δ' ἀναιδέες τοῦ λέγειν
 ὁρᾷς. σιωπᾷν δ' καὶ φέρειν,
 καὶ ἀνιῶμαι, δέδοται ἡμῖν, μὴ
 καὶ γέλωτα ὀφθαλμοῖς ὡς σφί σὺ,
 τοιαῦτα εὐχόμενοι.

æquabilitas, similisque alter
 alteri defunctus, siue ignavus,
 siue strenuus fuerit. Hæc
 sunt quæ me torquent & ob
 quæ doleo, quod non potius
 vivo & operam loco. *Ant.*
 At verò Achilles, quid agas
 quispiam? Naturæ namque
 visum est ut omnes omnino
 moriantur. Itaque par est te
 legi obtemperare, nec statutis
 dis cruciari: præsertim cum
 videas tuos fuisse socios
 quotquot adsumus, & pauld
 post aduenturus sit Vlysses.
 Affert autem solatiū societas
 in ferendis malis. Vides her-
 culem, Meleagrum, alióque
 admirabiles viros, qui ni fal-
 lor redeundi conditione nō
 acciperēt, si quis eos mittere
 vellet ad inopes, & victus in-
 digos, ut illis pro mercede
 seruirent. *Act.* Hæc sociorū
 quidem est admonitio: sed
 nescio quo pacto memoria
 eorum quæ in vita sunt, im-
 pendio me cruciat, & vestrū
 vnumquemq; ita affici arbi-
 tror. Quod ni confiteamini,
 eò deteriores estis, quod hæc
 toleratis. *Ant.* Minimè: sed
 longè meliores Achilles: quippe
 qui intelligimus quæ
 sit inutile de ijs verba facere.
 Silere enim, & casus patienter
 ferre nobis cōcessum est,
 ne si talia in votis habeamus,
 dum tu, sumus.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΚΑΙ
ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

ΔΙΟΓΕΝΙΣ ΕΤ
ΗΡΕΟΥΛΙΣ.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

A

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

ΟΥΧ ΗΡΑΚΛΗΣ ΕΤΟΣ ΕΣΤΙΝ ;
ΕΜΕΙΝΟΥ ΑΛΛΟΣ ΜΑΤ' Η
ΕΡΑΚΛΕΑ. ΤΟ ΤΟΞΟΝ, ΤΟ ΡΟΠΑΛΟΝ, Η
ΛΕΟΝΤΗ, ΤΟ ΜΕΓΕΔΟΣ, ΟΛΟΣ ΗΡΑ-
ΚΛΗΣ ΕΣΤΙΝ. ΕΙΤΑ ΤΕΘΗΚΕ ΔΙΟΣ
ΥΙΟΣ ΩΝ ; ΕΙΠΕ ΜΟΙ Ω ΚΑΛΛΙΝΙ-
ΚΕ, ΝΕΚΡΟΣ ΕΙ ; ΕΓΩ ΓΑΡ ΣΟΙ ΕΔΥΟΝ
ΥΠΕΡ ΖΗΣ ΩΣ ΔΕΩ. ΗΡΑ. ΚΑΙ
ΟΡΘΩΣ ΕΔΥΕΣ. ΑΥΤΟΣ ΜΩ ΓΩ Ο
ΗΡΑΚΛΗΣ ΕΝ ΟΥΡΑΝΩ ΤΟΙΣ ΔΕΥΤΕ-
ΡΩΣΤΙ, ΚΑΙ ΕΧΕΙ ΚΑΛΛΙΣΦΥΡΕΝ
ΗΒΛΩ. ΕΓΩ Δ' ΕΙΔΩΛΟΝ ΕΙΜΙ
ΑΥΤΩ. ΔΙΟ. ΠΩΣ ΛΕΓΕΙΣ ΕΙΔΩΛΟΝ
ΕΤΕ ΔΕΥ ; ΚΑΙ ΘΩΑΤΟΝ ΕΞ Η-
ΜΟΥΣΙΑΣ ΜΩ ΠΙΝΑ ΔΕΟΝ ΕΙΝΑΙ,
ΤΕΘΕΑΝΑΙ Ω ΤΩ ΗΜΩΣΤΙ ; ΗΡΑ.
ΥΑΙ. ΟΥ ΓΩ ΕΚΕΙΝΟΣ ΤΕΘΗΚΕΝ,
ΑΛΛ' ΕΓΩ Η ΕΙΚΩΝ ΑΥΤΩ. ΔΙΟ.
ΜΑΘΑΝΩ. ΑΥΤΑΝΔ ΕΝ ΣΕ ΤΩ
ΠΛΟΥΤΩΝΙ ΠΑΡΕΔΩΚΕΝ ΑΝΘ' Ε
ΕΑΥΤΩ. ΚΑΙ ΣΥ ΝΥΝ ΑΥΤ' ΕΚΕΙΝΟ
ΝΕΚΡΟΣ ΕΙ. ΗΡΑ. ΤΟΙΣΤΟ Π. ΔΙΟ.
ΠΩΣ ΕΝ ΕΚΕΙΝΗΣ ΩΝ Ο ΑΙΑΚΟΣ,
Ω ΕΓΝΩ ΣΕ ΜΗ ΟΥΤΑ ΕΚΕΙΝΟΝ,
ΑΛΛΑ ΠΑΡΕΔΕΞΑΤΟ ΎΠΟΒΟΛΙ-
ΜΑΙΩΝ ΗΡΑΚΛΕΑ ΠΑΡΟΝΤΑ ; ΗΡΑ.
ΩΤΙ ΕΓΓΥΝ ΕΚΕΙΝΩΣ. ΔΙΟ. ΑΛΗΘΗ

ΑΝΘΩΝ ΗΡΕΟΥΛΗΣ ΗΙC ΕΣΤΙ
ΑΝΘΩΝ ΑΛΙΩ ΜΕΗΡΕΟΥΛΕ.
ΑΡΕΟΥ, ΚΛΑΥΑ, ΛΕΟΝΙΝΑ ΠΕΛΛΙΣ,
ΣΤΑΤΥΡΑ, ΤΟΤΩ ΔΕΝΙΚΕ ΗΡ-
ΕΟΥΛΕΣ ΕΣΤ. ΑΝ Ε ΒΙΤΑ ΔΕΚΕΣΣΙΤ,
ΚΥΙ ΙΟΥΙΣ ΕΡΑΤ ΦΙΛΙΟΥΣ ? ΔΙC
ΜΙΗ ΚΥΑΙΣΟ ΒΙCΤΟΡΙΟΕ,
ΜΟΡΤΥΟΥΣ-ΝΕ ΕΣ ? ΕΓΩ ΕΝΙΜ
ΤΙΒΙ ΤΑΝΚΥΑΜ ΔΕΟ ΙΝ ΤΕΡΡΙΣ
ΣΑΚΡΑ ΦΑΚΙΕΒΑΜ. ΗΕΡΕ. ΡΕΚΤΕ
ΚΥΙΔΕΜ ΣΑΚΡΙΦΙCΑCΤΙ. ΙΠΣΕ
ΕΝΙΜ ΗΕΡΕΟΥΛΕΣ ΙΝ ΕΑΛΩ ΚΥΜ
ΔΙΥΣ ΒΕΡΣΑΤΥΡ, & ΗΑΒΕΤ ΠΥΛ-
ΧΡΑΜ ΚΡΥΡΙΒΥΣ ΗΕΒΕΝ. ΕΓΩ
ΒΕΡΩ ΕΙΥ ΣΥΜ ΙΜΑΓΩ. ΔΙΟΥ.
ΚΥΙΔ ΔΙCΙΣ, ΙΜΑΓΩ ΔΕΙ ΕΣ ?
Δ & ΗΕΡΙ-ΝΕ ΠΟΤΕCΤ ΥΤ ΚΥΙ-
ΠΙΑΜ ΔΙΜΙΔΙΑ ΠΑΡΤΕ ΣΙΤ
ΔΕΟΥ, & ΔΙΜΙΔΙΑ ΜΟΡΙΑΤΥΡ ?
ΗΕΡΕ. ΕΤΙΑΜ. ΝΟΝ ΕΝΙΥΝ
ΙΛΛΕ ΜΟΡΤΥΟΥΣ ΕCΤ : ΣΕΔ ΕΓΩ
ΚΥΙ ΕΙΥ ΣΥΜ ΙΜΑΓΩ. ΔΙΟΥ.
ΙΝΤΕΛΛΙΓΩ ΡΕΜ. ΤΕ ΣΥΙ ΣΥC-
ΕΕΔΑΝΕΥΜ ΠΛΥΤΩΝΙ ΔΕΔΙΤ, &
ΝΥΝ ΠΡΟ ΙΠΣΟ ΜΟΡΤΥΟΥΣ ΕC.
ΗΕΡΕ. ΤΑΛΕ ΚΥΙΔ ΕCΤ. ΔΙΟΥ.
ΚΥΟ ΠΑCΤΟ ΙΓΙΤΥΡ ΑΚΚΥΡΑΤΕ
ΑΝΙΜΑΔΥΕΡΤΕΝC ΑΙΕΑΚΟΥ, ΝΟΝ
ΝΟΥΙΤ ΤΕ ΝΟΝ ΕCΤΕ ΙΛΛΟΥ, ΣΕΔ
ΗΥΝC ΣΥΠΠΟCΙΤΙΤΙΥΜ ΗΕΡΕΟΥ-
ΛΕΜ ΑΔΜΙCΙΤ ? ΗΕΡΕ. ΚΥΟ-
ΝΙΑΜ ΙΛΛΕ ΙΠΣΕ ΕCΤΕ ΒΙΔΕΟΥ.
ΔΙΟΥ. ΒΕΡΑ ΔΙCΙC : ΠΛΑΝΕ ΕΝΙΜ

λῆεις. ἀκριβὲς γὰρ ὅτε αὐτὸς
ἐκεῖνος εἶναι ὅρα γούμῃ μὴ τὸ
ἐναντίον ὅσῃ. σὺ μὲν εἶ ὁ Ηρα-
κλῆς, τὸ δὲ εἰδωλὸν γεράμικε δὲ
Hῆλω παρὰ τοῖς θεοῖς. Ηρα. A
ἔρατος εἶ, καὶ καλός. καὶ εἰ μὴ
παύσῃ πλοῦτων ἐν ἐμῇ, εἴη αὐ-
τίς. τίς δὲ θεὸς εἰδωλὸν εἶμι. Δι. τὸ
μὴ τρεῖς γυμνὸν, καὶ περὶ χειρῶν.
ἐμὴ δὲ, πῶς αὖ ἐπὶ φοβοῦμαι σι,
ἀπαξ τεθνήσκεις; ἀτὰρ εἰπέ μοι
πρὸς τὸ σὺ Ηρακλῆς, ὅποτε
ἐκεῖνος ἔζη, οὐκ ἔστιν αὐτῷ, καὶ
τότε εἰδωλὸν ὦν; ἢ εἰς μὴ ἄτε
περὶ δὲ βίον, ἐπὶ δὲ ἀπεθνήκεν.
διαφερόντες, ὅ μὴ, ἐς θεοὺς
ἀπεπλάτο, σὺ δὲ τὸ εἰδωλόν,
ὅς ποτε εἶχες ἑμῇ, εἰς ἧδον παρέεις
Ηρα. ἐγὼ μὴ μὴ ἀποκεί-
ναι παρὰ ἀνδράσι ὁπίσθους D
ἐρεχθῆντα. ὅμως δὲ ὦν καὶ
τῶν ἀκούσων. ὅποσον μὲν Ἀμ-
φιτρυῶνος ἐν τῷ Ηρακλῆϊ ἑμῇ,
τότε τέθνηκε, καὶ ἐμῇ ἐγὼ
ἐκείνο πᾶν. ὅ δὲ ἑμῇ τὸ Διὸς, ἐν
οὐρανῷ πῶς ἐστὶ τοῖς θεοῖς. Δι.
σαφῶς τῷ μανθάνω. Δύο γὰρ
φῶς ἔτεκεν ἡ Ἀλκμήνη καὶ τὸ
αὐτὸ Ηρακλῆας, τὸ μὲν ὅσον Ἀμ-
φιτρυῶνι, τὸ δὲ παρὰ τὸ Διὸς.
ἀπὲρ ἐλάττειτε διδύμοι ὄντες
ἐμοίματε. Ηρα. οὐκ ὦ μά-
ταια, ὅ γὰρ αὐτὸς ἀμφὶ ἑμῇ.

illi similis es, ita ut ipsemet
ille sis. Vide igitur ne con-
trā sit: ut tu quidem sis Her-
cules, tua verò imago apud
Deos Heben in uxorem du-
xerit. H. *re.* Audax es admo-
dum & loquax: ac nisi me
cauillari desieris, senties
quamprimum qualis Dei
imago sis. D. *re.* Nudus
quidem & paratus est arcus.
Sed quid te timeam ego
semel mortuus cūm sis?
Verūm dic mihi per tuum
Herculem, quando viue-
bat ille, an tunc etiam ipseus
imago existens cum ipso
versabaris? an verò vnus in
vita eratis, post mortem
verò separati alter quidem
ad Deos auolauit, tu verò
imago, ut par erat, ad in-
feros venisti? H. *re.* Decebas
certè nequaquam respon-
dere viro de industria ca-
uillanti. Attamen hoc au di.
Quicquid Amphitryonis in
Hercule erat, interijt, & ego
illud omne sum: quod autem
Iouis, in cælo cum Diis
versatur. D. *g.* Perspicuè
intelligo. Duos, ut ais, Her-
cules eadem vice peperit
Alcmena, hunc quidem ex
Amphitryone, illum verò ex
Ioue, ita ut eodem in vtero
gemini lateretis. H. *re.*
Minimè, stolide. Idem enim
ambo eramus. D. *g.* Non

Διο. καὶ ἐστὶ μαθεῖν τὸ τοῦ ῥάδιον,
 σμυθετοῖς δὲ ὄντας Ἡρακλέας,
 ἐκτὸς εἰ μὴ ὥσπερ ἵππεκέν-
 ται εἰς πῖς ἦτο, εἰς ἐν συμπε-
 φυκότες, αἱ ἄρως, καὶ θεός. **A**
 Ἡρα. οὐ γὰρ καὶ παῖτες οὐτω
 σοὶ δοκῶσι συγκατεῖναι ἐκ δυῶν,
 ψυχῆς, καὶ σώματος; ὥστε τί τὸ
 καλὸν οὖν, τί μὲν ψυχῇ ἐν
 οὐρανῷ εἶναι, ἢ σῶμα ἐκ Διός, **B**
 τὸ δὲ θνητὸν ἐμὲ, παρὰ τοῖς νε-
 κρτοῖς; Διο. ὅμῳ ὡς βέλπτε Ἀμ-
 φιβυωνιάδην, καλῶς αὖ ταῦτ'
 λέγεις, εἰ σῶμα ἦεν. γυνὴ δὲ
 ἐσώματον εἰδῶλον εἶ, ὥστε κιν-
 δυνεύεις τελευτᾶν ἢ δὴ πεῖνται
 τῇ Ἡρακλέα. Ἡρ. πῶς τελευτᾶν;
 Διο. ὡς ὅπως, εἰ γὰρ ὁ μὲν πῖς ἐν
 οὐρανῷ, ὁ δὲ παρ' ἡμῶν σὺ τὸ εἰ-
 δῶλον, τὸ δὲ σῶμα ἐν Οἴτῳ. **D**
 κόμισ ἢ δὴ γυμνασίου, τεία δὲ
 ταῦτα γίνεταί. καὶ σκοπεῖ ὄν-
 τινα δὲ πατέρα τεινὸν ἐπινοή-
 σεις τῷ σώματι. Ἡρ. θρασύς
 πῖς εἶ, καὶ σοφιστής. πῖς δὲ καὶ
 ὡς τυγχάνεις; Διο. Διογῆρος
 τῷ σινωπέως εἰδῶλον. αὐτὸς
 δὲ, οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοι-
 σι θροῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελπίστοις
 νεκρῶν σὺνιμι, Ομήρου, καὶ τῷ
 τοσούτης ψευδολογίας κατα-
 γκαλῶν.

facile est hoc intelligere
 duos esse compositos Her-
 cules, nisi si quemadmodum
 Hippocentaureus aliquis, in
 vnum homo & Deus copu-
 lati estis. *Herc.* Annon om-
 nes ita tibi videntur ex duo-
 bus componi, anima videli-
 cet & corpore? Itaque quid
 prohibet quominus anima
 quidem, quæ erat ex Ioue, in
 cælo sit, ego verò mortalis
 apud manes? *Dio.* At ὁ Am-
 phitryoniades optime, rectè
 sanè dixisses, si corpus esses:
 nunc autem incorporea es
 imago. Itaque periculum est
 te iam triplicem fecisse Her-
 culem. *Herc.* Quonam mo-
 do triplicem? *Dio.* Hoc
 modo. Nam si vnus in cælo
 est, tu verò apud nos imago,
 corpus autem in Oeta iam
 in cineres redactum, vti que
 tria hæc sunt. Animaduerte
 igitur quem tertium patrem
 corpori excogitabis. *Herc.*
 Audax es, & sophista. Sed
 quisnam es? *Dio.* Dioge-
 nis Sinopenensis imago. Ipse
 autem per Iouem, minimè
 cum Dijs immortalibus, sed
 cum mortuorum optimis
 conuersor, Homerum atque
 huiusmodi fabulas irridens.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ΚΑΙ
ΤΑΥΤΑΛΗ.

MENIPPUS ET
TANTALI.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ. A ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

Τι κλάεις ὦ Ταῦταλε; ἢ
πέναντον ὁδόν, ἐπὶ τῇ
ἡμέρᾳ ἐξῆς; Τα. ὅτι ὁ
Μένιππ, ἀπώλωλα τὸν σὺν
ἀνδρῶν. Με. εὐτως ἀγρὸς εἶ, ὡς
μὴ ἐπιμήσας πίνῃ, ἢ καὶ νῦν
δι' ἀφροσύνας καὶ ἡ τῇ χει-
ρὶ; Τα. οὐδὲν ὀφείλος εἶ
ἐπιμήσας. φέυγεις γὰρ τὸ ὕ-
δωρ; ἐπὶ δὲ σπέρσονται αἶ-
μαί με. ἢ δὲ ποτε καὶ ἀ-
ρῶμαι, καὶ σπέρσονται τῷ
αἵματι, οὐ φθάσω βρέξας ἀ-
κρὸν τὸ χεῖλος. καὶ διὰ τῶν
ἀκρῶν διαρρέν, ὡς οἷον. ὁ-
πως αὖτις ἀπολείπει ξηρὰν
τὴν χεῖρα μου. Με. τέρε-
σθ' ἡ πάρος ὦ Ταῦταλε. ἀτὰρ
ὡς μοι, πὶ γὰρ καὶ δέη τῷ
πίνῃ; οὐ γὰρ σῶμα ἔχεις, ἀλλ'
καὶ ἡ ἐν Λυδία πονέουσα
ψυχή, ὅση καὶ πινῶν, καὶ δι-
ὰ τὴν ἰδύμετον. σὺ δὲ ἡ ψυχή, πῶς
αἶψα ἢ δύνῃς, ἢ πίνεις; Τα.
τὸ αὐτὸ ἢ κλάσις ὅτι, τὸ
ἐλπίω μου πῶν ψυχῶν ὡς σῶ-
μα ἔχει. Με. ἀλλὰ τὴν ψυχὴν

Q Vid fies Tantale? aut
quid stagno immi-
nens tuam fortunam
deploras? Ta. Quoniam
siti pereo Menippe Men.
Vsq̄ue adeò piger es ut non
vel pronus incumbens, vel
sanè caua vola hauriens, bi-
bere noris? Tan. Nihil pro-
fecero si procumbam: fugit
enim aqua simul atque me
propius admoueri sensit.
Quod si aliquando haufero
& ori admouero, prius efflu-
xit quàm summa rigem la-
bia: atque inter digitos
effluens aqua, haud scio
quomodo rursus manum
meam aridam relinquit.
Men. Prodigiosum quid-
dam pateris Tantale. Ve-
rùm dic mihi, quorsum
opus est bibere? corpus
enim non habes: idque
quod esurire & sitire po-
terat, in Lydia sepultum est.
Tu verò cùm sis anima,
quid postea sitire queas, aut
bibere? Tan. Atqui hoc sup-
plicij genus est ut anima si-
tiat, ac si sit corpus. Men.
Sed hoc ita habere

πιστεύουσιν, ἐπεὶ τῆς τῷ διψῆ
 κολλάζεσθαι. τί δ' ἔν σοι τὸ δει-
 νόν ἐστι; ἢ δέσθας μὴ ἐνδεία
 τῷ ποτῷ ἀποθανῆς; οὐχ' ὅρα
 γὰρ ἄλλον μὲν τῷτον φέρον, ἢ
 δάνατον ἐντεῦθεν εἰς ἑτέρου
 τόπον. Ταν. ὁρῶς μὲν λέγεις.
 καὶ τῷτο δ' ἂν μέρεσσι καπα-
 δίκης, τὸ ἐπιθυμῆναι πίνειν, μη-
 δὲν δεύμενον. Με. ληρέεις ὦ
 Τάυταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς πιστῷ
 δεῖξαι δεκείς, ἀνδράπου γε ἐν ἐ-
 βόρεσι; ἢ Δία. ὅστις τῶν ἀνθρώπων
 τοῖς ὑπολυσίωντων κινῶν δε-
 δουμένους πέτονθας, οὐ τὸ ὑ-
 δουρ, ἀλλὰ τὴν διψῆν προσβη-
 μένους. Ταν. οὐδὲ τ' ἐν ἐβόρεσι
 ὦ Μένιππε ἀναίνομαι πίνειν.
 γήρυστό μοι μόνον. Με. θάρρει ὦ
 Τάυταλε, ὡς οὐτε σὺ κτε ἄλλος
 πίνει) τ' νεκρῶν ἀδωάτων γάρ.
 καί τοι οὐ πάντες ὡς ὅτε σὺ ἐκ
 καπαδίκης δέψῃσι, τ' ὕδατος
 αὐτὸν οὐχ' ὑπομέμοντος.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ΚΑΙ

Ερμῆ.

E

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

Οὐδ' οἱ καλοὶ εἰσιν,
 ἢ αἱ καλαὶ ὦ Ερμῆ;
 ζεγάγησάν με τέτληαι

credamus, siquidem affirmas
 te siti puniri. Quid ergo a-
 cerbi hinc tibi accidere po-
 terit? Num metnis ne porus
 inopia moriari? At equidē
 haud video alteros inferos,
 neque locum alium in quem
 morte demigres. Rectē
 quidem dicis. Verūm hoc
 suppilciji genus est, sitire cū
 nihil sit opus. *M. Desipis*
 B *Tantale*: & vti verum tibi
 fatear, non alio potu, quā
 veratro mero, videris indi-
 gere. Nam tibi contrarium
 accidit atq; ijs quos rabiosi
 canes momorderint, vt qui
 non aquam, quemadmodum
 illi, sed sitim horreas. *Tan.*
 Ne veratrum quidem recū-
 sarim bibere, *Menippe*, si li-
 ceat modò. *M.* Bono sis
 animo *Tantale*, pro comper-
 to habens, neque te, neque
 mortuorum quemquam bi-
 biturum. Nec enim fieri po-
 test: quanquam nō omnibus,
 quemadmodum tibi, pœna
 irrogata est vt sitiant, aqua
 illos non expectante.

ΜΕΝΙΠΡΙ ΕΤ
ΜΕΡΚΥΡΙΙ.

ΜΕΝΙΠΠΥΣ.

A T vbinā sūt formosi illi
 ac formosæ Mercuri?
 ducito me doceróq; vt pote
 recens huc profectū hospite.

ἔντα Ερ. ὅρα καὶ ὃ Μένιππε.
 πάλω καὶ ἐκείνο αὐτὸ ἀπό-
 βλεψόν, ὡς ὅτι τὰ δεξιὰ, ἔνθα
 Τόκλινδος τέ ἔστι, καὶ ὁ Νάρ-
 κισσος, καὶ Νίρεος, καὶ Ἀχιλ-
 λεις, καὶ Τυρὸς, καὶ Ελένη, καὶ
 Λέδα, καὶ ὅλως, τὰ ἀρχαῖα
 κέλλει πάντα. Μεν. ὅσα μόνον
 ὅσῳ, καὶ κρανία, τῶν σαρκῶν γυ-
 μνά, ὅμοια τὰ πολλὰ. Ερ. καὶ
 μὴ ἐκείνᾳ ἔστιν, ἃ πάντες οἱ
 ποικταὶ δαυμάζουσι τὰ ὅσα, ὧν
 οὐδεὶς καταργεῖν. Μεν. ὁ-
 μως τὴν Ελένην μοι δεῖξον.
 ὅσα αὖ διαγνοίω ἔχω. Ερ. Ε-
 πούτῃ τὸ κρανίον ἢ Ελένη ἔστιν.
 Μεν. ἔτα αἱ χήλαι νῆες διὰ τοῦ-
 το ἐσληρώθησαν ὅς ἀπώσης ἡ
 Ἑλλάδος, καὶ ποσῶτοι ἔπουν
 Ἑλλήως τε καὶ βαρβάρων, καὶ
 πεσάντων πόλεις ἀνάστατοι γε-
 γνάσιν; Ερ. ὅγῃ οὐ εἶδες ὃ
 Μένιππε ζῶσαν τὴν γυναικα.
 ἔστι γὰρ αὐτὴ καὶ οὐ ἀνέμισηται εἴ-
 ναι, πῶς δ' ἀμφὶ γυναικὶ, πο-
 λὺν χεῖρον ἄλλα πύχειν.
 ἐπεὶ καὶ τὰ αὐτὴν ξηρὰ ὅτι, εἰ
 πρὸς βλέπει ἀποβέβληκεν τὴν
 βαρύν, ἀμορφα δὴλον ὅτι αὐτὴ
 δεῖται. ὅτε μόνον αὐτῇ, καὶ
 ἔχει τὴν χροιάν, καὶ λίσσεται.
 Μεν. οἶκός το ὃ Ερμὴ δαυ-
 μάξω, εἰ μὴ συνίσταν οἱ

Merc. Non mihi licet per-
 ocium Menippe : verum
 illuc dextrorsum respice. Il-
 lic & Hyacinthus est, &
 Narcissus, & Nireus, & A-
 chilles, & Tyro, & Helena,
 & Leda : denique quicquid
 est veterum formarum. Men.
 Ossa tantum video, & re-
 nudatas carnibus caluarias,
 pleraque omnia similia. Merc.
 Atqui hæc sunt quæ possunt
 cuncti mirantur, ossa sci-
 licet, quæ tu videris con-
 temnere. Men. Helenam
 mihi commonstra, ipse enim
 non possim eam dignoscere.
 Merc. Hæc caluaria, He-
 lena est. Men. Et huius gra-
 tia mille naues ex vniuersa
 Græcia impletæ sunt, tot-
 que Græci & Barbari ceci-
 derunt, totque vires euerse
 sunt. Merc. At non vidisti
 Menippe, viuum hanc mu-
 lierem : nam tu quoque
 dixisses vitio vertendum
 non esse, Pro tali multo
 diu tolerare labores, Siqui-
 dem siquis arefactos flores
 abiecto decore coloris con-
 templetur, deformes nimi-
 rum ipsi videantur : at
 iisdem donec florent, &
 colorem obtinent, sunt
 speciosissimi. Men. Pro-
 inde illud demiror Mer-
 curi, si Græci non intel-
 lexerint sese pro re usque
 Αχαιοὶ ἀπὸ τραγματος οὕτως

ὀλιγοχρόνιον, καὶ ῥαδίως ἀ-
 παιδεύτος περὶ αὐτῆς. Ερ.
 ἢ ῥαλή μοι ὦ Μένειππε συμψι-
 λασσέν σοι. ὥστε ὀπλιζόμενος
 τόπῳ, ἐνθα αὖ ἐθέλῃς, κείσο
 καταβαλὼν σεαυτὸν. ἐγὼ δ',
 τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἤδη μετε-
 λείπεται.

adco momentanea, quæque
 tam faciliè emarcesceret, la-
 borare. *Merc.* Non mihi
 vacat Mercuri, tecum philo-
 sophari. Quare delecto lo-
 co ubicunque velis, proster-
 ne temet, ac recumbe. Ego
 verò mortuos alios tradu-
 cam.

ΑΙΑΚΟΥ, ΠΡΩΤΕΣΙ-
 ΛΑΟΥ, ΜΕΝΕΛΑΟΥ, ἔχ
 Πάριδος.

ÆACI, PROTESI-
 LAI, MENELAI,
 & Paridis.

ΑΙΑΚΟΣ.

C

ÆACVS.

ΤΙ ἄγχις ὦ Πρωτεσίλαε
 ἢ Ἑλένην προσπαύεις; Πρ.
 ὅπ' διὰ ταύτην ὦ Αἰακὲ ἀπέ-
 δακτον, ἡμιτελῆ μὲν ἢ δόμον
 καταλεπόν, χρεῖαν τε τῷ νεό-
 γαμοι γυναικῇ. Αἰ. αἰπῶ τοί-
 τω ἢ Μενέλαον, ὅστις ὑμᾶς
 ὑπὲρ τοιαύτης γυναικὸς ἐπὶ
 Τροίαν ἤγαγον. Πρ. εὖ λέγεις.
 ἐκείνῳ μοι ἀπατέον. Νίεν. ὅτι
 ἐμὲ ὁ βέβηλε, ἀλλὰ δικαιοτέ-
 ρον ἢ Πάριον, ὃς ἐμὲ τῇ ξένου
 τῷ γυναικῇ παρὰ πάντα τὰ
 δίκαια ὤχετο ἀφ' ὧν. οὗτος
 γὰρ ἐχ' ὑπὸ σὺ μόνον, ἀλλ' ὑπὸ
 πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρ-
 βάρων ἄξιός ἐστιν ὀχεσθαι, τοσού-
 τος δαπάνῃς ἀπὸς μηχανήματος.

Q Vamobrem Protefilæ,
 in Helenam irruēs,
 illam strangulas?
 Prot. Quoniam eius causa
 Æace, imperfecta domo re-
 dicta, & quam nuper duxi,
 vxore vidua, mortuus sum.
 Me. Accusa igitur Menelaū,
 qui vos omnes pro tali con-
 iuge recuperanda, contra
 Troiam duxit. Prot. Rectè
 dicis accusandum mihi esse
 illum. Men. Nequaquam
 me, sed multò iustius Pari-
 dem, qui hospiti mihi vxo-
 rem contra omne ius eripuit.
 Hic enim non modò abs te,
 verùm & ab omnibus,
 tum Græcis, tum Barba-
 ris, meritò strangulari
 debebat, vt qui tam mul-
 tis mortis causa extiterit.

Πρω. ἀμεινον ἔγω. σὲ τοιγα-
 ρὲν δὲ δύσασαι, καὶ ἀρῆσαι ποτὶ
 ἀπὸ τῶν χειρῶν. Πα. ἀδικη-
 σάσης ὃ Πρωτεσίλαε. καὶ ταῦτα,
 ἐμὲν ποτὶ σὲ. εἰρωπικὸς
 καὶ αὐτὸς εἰμὶ, καὶ τῷ αὐτῷ
 δεῦν ἐπὶ τέρημαι. οἶδα ὅτι ὡς ἀ-
 κούσῃς τί ὅστι, καὶ πῶς ἡμᾶς
 διώκει ἀρεὶ ἐνθάδε αὐτὸς ἐδὲλθῃ. καὶ
 ἀδυνατῶν ὅστιν ἀπὸ τῆς πείρας
 αὐτοῦ. Πρω. εὖ λέγεις. εἴθε
 οὐ μὴ τὸ ἔργον ἐνταῦθα λα-
 βῇσι διωκτῶν. Αἰ. ἐγὼ σοι
 καὶ τῷ τῷ ἔργῳ ἀποκρινέμαι
 τὰ δίκαια. φήσει γὰρ αὐτὸς μὲν,
 ὅτι ἔγω τῷ Παρίδι ἴσους γα-
 ῖν ἔδωκα αἶπος. ὅτι θανάτου δέ
 σοι, ἐδὲνα ἄλλον ὃ Πρωτεσί-
 λαε, ὃ σταντῶν. ὃς ἐκλαδύ-
 μως ὃ νεγάρῳ γυναικὸς,
 ἐπὶ πλοκάμῳ ἐξέειπε τῇ Τρωάδι,
 ἔγω φιλοκλεΐδῳ, καὶ ἀπονε-
 κησάμην πλοκάμῳ τῷ ἄλ-
 λῳ, ὃ δὲ ἐξέειπε, ὃ δὲ ἡ
 πλοκάμῳ ἐν τῇ ἀποβόσῃ ἀπέ-
 δαξε. Πρ. οὐκ οὐ καὶ ἐμαυ-
 τὸς σοι ὃ Αἰακὲς ἀποκρινέμαι
 δίκαιότερα. ὃ γὰρ ἐγὼ τοῦτον
 αἶπος, ὃς ἡ μοῖρα, καὶ τὸ ὅτι
 ἐγὼς ἔστως ὁππότε κλέωται. Αἰ.
 εἴθε, τί οὐκ οὐ τοῦτον αἶπος.

Πρω. Melius sic: proinde te
 infelix Pari, nunquam de
 manibus dimittam. *Par.* In-
 iuriam feceris Protefilae, id-
 que ei qui eandem tecum ar-
 tem exercet. Nam & ipse a-
 mori sum deditus, & ab eo-
 dem Deo teneor. Nosti autem
 nobis inuitis quendam
 fieri, & nescio quem Deum
 ducere quocunque velit, ei-
 que repugnare impossibile
 esse. *Prot.* Recte dicitis. Vti-
 nam igitur Cupidinem ip-
 sum huc comprehendere mihi
 liceat. *Ac.* At ego pro
 Cupidine iusta tibi respon-
 debo. Dicitenim ille. Sese
 quidem Paridi fortassis fuisse
 causam amandi: mortis vero
 causam tibi neminem alium,
 quam te ipsum fuisse, Prote-
 silae, qui nuper ducta con-
 iugis oblitus, cum Troadi
 appropinquaretis, omni con-
 tempto periculo, ac velut
 dementatus, ante reliquos
 omnes exiliisti, gloriae nimi-
 rum cupidus, propter quam
 etiam primus in nauium e-
 gressu occisus fuisti. *Prot.*
 Ego etiam Aece tibi pro me
 ipso iustiora respondebo.
 Neque enim horum mihi
 causa fui, sed fatum, & quod
 iam inde ab initio ita prae-
 destinatum fuerat, *Ac.* Recte.
 Quid igitur hos accusas?

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ΚΑΙ
Αἰακοῦ.

MENIPPI ET
ÆACI.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

A

MENIPPVS.

Πρὸς τῷ Πλούτωνος
Αἰαλὲ, πειρήσομαι
μοι τὰ ἐν ᾧ δουπαί-
τα. Αἰ. ἔραδον ὦ Μένιππε ἅ-
παντα. ὅσα μύθοι κεφαλαίω-
δη, μάθανε. ἔπος μὲν, ὅτι Κέρ-
βερός ἐστιν. οἶδα καὶ τὴν Περθιμέα
ἡτόν, ὅς σε διεπέρχεται, καὶ τὴν
Λιγνύω. καὶ τὴν Πυριφλεγθόντα
ἦδη ἐώρακας ἐσιόν. Με. οἶδα
πάντα, καὶ σὲ, ὅτι Πυριφλεις, καὶ
τὴν βασιλέα εἶδον, καὶ τὰς Εὐιν-
ῦς. τὸν δ' ἀνθρώποις μοι τὸν
πάλαμ δειξόν. καὶ μάλιστα τὸν
ἐπὶ σήμερον αὐτῶν. Αἰ. ἔπος μὲν,
Αγαμέμνων. οὗτος δ' Ἀχιλλεύς.
οὗτος δ', Ἰδομενεὺς πλησίον.
ἔπειτα Οδυσσεύς. εἶπα Αἴας,
καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄλλοι τῷ
Ἑλλάνων. Με. βαβαὶ Ομηρε,
οἷά σοι τῷ βασιλεῖ τὰ κεφα-
λαία χαμαὶ ἔρριπται, ἀγνώστα,
καὶ ἀμύρτα, κόϊς πάντα, καὶ
λῆρες πολὺς. ἀμύρτα ὡς ἀλη-
θῆς κάρυα. ἔπος δ' ὦ Αἰαλὲ,
πὺς ἐστι; Αἰ. Κέρβεός ἐστιν. ἔπος
δ', Κεῖτος. καὶ παρ' αὐτῶν,

PER Plutonem, Æace, om-
nia mihi, quæ sunt apud
inferos, expone. . . . Haud
facile, Menippe, omnia : sed
quæ summatim indicari pos-
sunt, accipe. Hic quidem
est Cerberus : nosti & porti-
toiem hunc, qui te traiecit
præterea lacum & Pyriphle-
gethontē iam vidisti, quum
ingressus es. *M. n.* Hæc
nouī : & te aditus custodem.
Regem etiam vidi, & furias.
Homines verò priscos, cōs-
que maxim' qui nobiles
fuerunt, ostende. . . . Hic
est Agamemnon : ille Achil-
les ; qui propius affidet,
Idomeneus : deinde Vlysses,
postea Ajax & Diome-
des, atque Græcorum
præstantissimi. *M. n.* Pa-
ræ Homere ; vt humi pro-
iecta iacent tuarum rha-
psodiarum capita, ignobili-
lia, & informia, puluis
omnia, & meræ nugæ :
caduca reuera capita. Hic
verò, Æace quisnam est?
Æ. Cyrus est. Hic verò
Cræsus ; iuxtaque ipsū

Σαρδανάπαλος. ὁ δὲ τῶν τοῦ-
 τος Μιδας. ἐκείνος δ', Ξέρ-
 ξης. *Me.* ἦτα σὲ ὦ κάρφμα
 ἢ Ἐλλάς ἐρεῖπτε ζευγμῶτα μὴ
 τ' Ἑλλήσποντον, διὰ δ' ὅρων
 πλὴν ἐπιδυμῶντα; ὅς τις δ'
 καὶ ὁ Κρείσσος ὅτι; τ' Σαρδανά-
 παλον δ' ὦ Αἰακὲ, πατάξαι
 μοι κ'· κόρην ἐπύρετον. *Αἰ.*
μαδαμὸς. Διαδρύψαις γὰρ αὐτὸ
 τὸ κρατὶον γυμνακτεῖον ὄν. *Me.*
 αἶν', ἀλλὰ περσπύχομαι γὰρ
 πάντως αὐδ' ἐγώ ὄντι. *Αἰ.*
 βούλει σὲ ἐπιδείξω καὶ τῶν
 σπουδῶν; *Me.* γὰρ Δία γὰρ. *Αἰ.*
 περσπύχος ἔστίς σοι ὁ Πυθαγόρας
 ὅς. *Me.* χαῖρε ὦ Εὐτορβέ,
 ἢ Ἀπελλαν, ἢ ὁ, π' αὖ ἐδύ-
 λης. *Πυ.* γὰρ σὺ γὰρ ὦ Μέ-
 νιππ. *Me.* καὶ ἔπ' χρεοῦς
 ὁ μέγας ὅς σοι. *Πυ.* οὐ γὰρ.
 ἀλλὰ φέρε ἰδῶ εἴ τι σοι ἰδυ-
 διμον ἢ πέρα ἔχει. *Me.* κυά-
 μους ὦ γὰρ, ὥστ' οὐ τὸτό σοι
 ἰδυδιμον. *Πυ.* δὲς μόνον. ἀλ-
 λα παρὰ νεκροῖς δογματῶ. ἢ
 μαδῶν γὰρ, ὡς οὐδὲν ἴσον κύα-
 μοι, καὶ κισσαλαὶ τοκήων ἐν-
 δαδῇ. *Αἰ.* οὗτος δ', Σόλων ὁ
 Εξεκεσίδου, καὶ Θαλῆς ἐκεί-
 νος. καὶ παρ' αὐτῶν, Πιττα-
 κός, καὶ οἱ ἄλλοι. ἐπὶ δ' ὅ παύ-
 σις ἐσθ' ὡς ἔρε. *Me.* αὐ-

Sardanapalus: vltra hos om-
 nes Midas, ille verò Xer-
 xes. *Men.* Et te ὁ scele-
 ste torā exhorruit Græcia,
 iungentem pontibus Hel-
 lespontum, & per montes
 iplos nauigare affectantem?
 Qualis verò est Cræsus?
 Sed huic Sardanapalo Æa-
 ce, permittite mihi, vt infli-
 cto colapho, caput dentul-
 ceam. *Æ.* Nequaquam.
 Comminueres enim ipsi cal-
 uariam, cū sit adeo mu-
 liebris. *Men.* Attamen am-
 plexabor illum, vt pote pla-
 nē femiuirum. *Æ.* Vis vt tibi
 doceas. etiam ostendam?
Men. Etiam per Iouem. *Æ.*
 En tibi primus hic est Py-
 thagoras. *Men.* Salue Eu-
 phorbe, siue Apollo, siue
 denique quodcunque voles.
Pyth. Ita sanè: & tu quoque
 Menippe. *Men.* Annon am-
 plius aureum illud femur
 habes? *Pyth.* Non: sed age
 cedo, siquid edule habet hæc
 tua pera. *Men.* Fabas, ὁ bo-
 ne: quare nihil hīc est quod
 tu possis edere. *Pyth.* Da mo-
 dō. Nam hic apud manes
 alia sunt dogmata: didici
 enim nihil hīc fabis & pa-
 rentum testiculis inter se si-
 mile esse. *Æ.* Porro, hic est
 Solon Excectidis filius, &
 Thales ille: & iuxta ipsos
 Pittacus, alisque: sūntque
 vt vides, omnes septem. *Men.*

ποι οὗτοι ὦ Αἰακὲ μόνον, καὶ
 φαιδρεῖ τῶν ἄλλων. ὁ δ' ἀποδ' ἔ-
 πλέως, ὥσπερ ἐγκρυτίας ἄρτος,
 ὁ τῆς φλυκταίνου ὅλος ἐξέλ-
 θηκὼς, τίς ὄστις; Αἰ. Εμπεδο-
 κλῆς ὦ Μένιππε, ἡμίερος
 ἀπὸ τῆς Αἰτνῆς παρών. Με. ὦ
 χαλκόπου βέλπτε, τί παθὼν
 σαυτὸν ἐς τοῦ κρατῆρος ἐνέβα-
 λες; Εμ. μελαγχολία τίς ὦ Β
 Μένιππε. Με. ἢ μά Δία, ἀλλὰ
 κενόδοξία, καὶ τύφος, καὶ πολλὴ
 κόρυζα. ταῦτά σε ἀπηνέγκω-
 σιν αὐτ' κρηπίσιν ἐκ ἀξίον ὄντα.
 πλὴν δὲ ἔλιν σε τὸ σόφισμα
 ὤνησεν. ἐρωτάς τις γὰρ τιθίως. ὁ
 Σουκράτης δ' ὦ Αἰακὲ, πῦ ποτε
 ἔρα ὄστις; Αἰ. μὲ Νέστωρ, καὶ
 Παλαμίδος ἐκείνος ληρεῖ τὰ
 πολλά. Με. ὅμως ἐβουλόμην D
 ἰδεῖν αὐτὸν, εἶπου ἐνθάδε ὄστιν.
 Αἰ. ὅρας τ' φαλακρόν; Με. ἀ-
 παιτὲς φαλακροὶ εἰσιν. ὥσπερ αὐ-
 τῶν αὐτῶν τῶν τοῦ γινώσκειν.
 Αἰ. τὸν σιμὸν λέγω. Με. καὶ
 σὺ ὁμοίον. σιμοὶ γὰρ πάντες.
 Σω. εἰ μὲ ζητεῖς ὦ Μένιππε;
 Με. καὶ μάλα ὦ Σόκράτης.
 Σω. τί τὰ ἐν Αθῆναις; Με.
 πολλοὶ τ' νέων φιλοσοφεῖν λέ-
 γουσι. καὶ τὰ μετὰ τὰ αὐτὰ,
 καὶ τὰ βαδίσματα οἱ διε-
 φατόντες, ἀπερὶ φιλόσοφοι.

Latī sunt, Ætæe, hi soli, &
 præter ceteros, alacres. Sed
 hic cinere oppletus, qualis
 subcineritius panis, hic cre-
 bris pustulis efflorescens,
 A quisnam est? Ac. Empedo-
 cles Menippe, semicinctus
 ab Aetnamonte hue profes-
 ctus. Men. O æripes optime:
 quid tibi acciderat, ut teipsū
 in crateres Aetnæ injceres?
 B Emp. Insania quædam Me-
 nippe. Men. Minimè per
 Iovem, sed quædam inanis
 gloriæ affectatio, & fastus,
 & multa dementia. Hæc fe-
 cerunt ut quavis indignus,
 C vnà cū crepidis conflagraret.
 Verùm tamen nihil profuit
 tibi hoc commentum: de-
 prehensus enim es & ipse
 mortuus. Vbi verò locorum
 est Socrates? Ac. Cum Ne-
 store, & Palamede ille ple-
 runque nugatur. Men. Cu-
 perem tamen ipsum videre,
 sicubi locorum hic esset. Ac.
 Vidēsne caluum illum? Men.
 Calui sunt omnes: quare om-
 nium hæc nota fuerit. Ac. Si-
 mū istū dico. Men. Et hoc si-
 mile est omnium: nam & simi-
 omnes sunt. Soc. Mene quæris
 Menippe. Men. Etiā Socrates.
 Soc. Quo pacto res Athenis
 se habent? Men. Multi iu-
 niorum se philosophari pro-
 fitentur. Ac habitum certè
 ipsum, & incessum, si quis as-
 piciat, summi philosophi vi-
 dentur

μάλα πολλοί. τὰ δ' ἄλλα ἐω-
 ραίεσθαι, οἷος ἦκε παρὰ σοὶ
 Λεϊστῆρος, καὶ Πλάτων ἀν-
 τὶς, ὁ μὲν ἀποπνέων μύρου.
 ὅς, τὸν ἐν Σικελίᾳ πρᾶν-
 τος διεσπένειν ὀφθαλμοῖν. Σω.
 πρὶ ἐμὸς ὅς π' ἐρεῖσθαι;
 Μὲ. ἐνθάδε μὲν ὅς Σώκρατες
 ἀνθρώπος εἶ. τὰ μ' τοιαῦτα
 πάντες οὐκ οἶδ' ἐμαυτοῖς, καὶ
 πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα. δεῖ
 γὰρ οἷμα τὰ κηδὲς λέγειν,
 οὐδὲν εἰδέναι. Σω. καὶ
 αὐτὸς ἐράσκειν πάντα πρὸς
 αὐτοῖς. οἷδε, ἐξουθενῶν ὄντο τὸ
 πρῶμα εἶναι. Μὲ. πῶς ὅς τοι
 εἶπον οἱ περὶ σέ; Σω. Καρ-
 μίδης ὁ Μενίππος, καὶ Φά-
 ρδος, καὶ ὁ τῷ Κλενίου. Μὲ.
 εὖ μ' ὅς Σώκρατες, ὅς π' κεν-
 τὰ μὲν τὴν πᾶν τῶν τῶν
 χῆν, καὶ ὀλιγαῖς τῶν κα-
 λῶν. Σω. πὶ γὰρ ἄλλο ἡδίων
 πρᾶσθαι; ἀλλὰ πλεονέχον ἡ-
 μῶν κατὰ κεῖν, εἰ δοκῇ. Μὲ. μὰ
 Δί, ἐπὶ τῷ Κεῖνῳ γὰρ κατ'-
 Σαρδανάπαλον ἀπειμὶ, πλε-
 σίον οἰκίσαν αὐτῶν. οἷνα γοῶν
 καὶ ὀλίγα γράσσεται, οἷμα ζόν-
 των ἀκούων. Αἰ. κατὰ ἡμῶν
 ἀπειμὶ, μὴ καὶ τις ἡμῶν νε-
 κρῶν ἄλλ' διαφυγόν. τὰ πολλὰ

dentur, admodum multi.
 Ceterum vidisti qualis ad
 te venerit Aristippus, & Pla-
 to ipse: alter quidem olens
 unguenta, alter Siciliae ty-
 rannis adulari doctus. Soc.
 At de me quid sentiunt?
 Men. Beatus homo es ὁ So-
 crates, quod ad res huius-
 modi attinet. Omnes ita-
 que te admirabilem virum
 fuisse existimant, atque hæc
 omnia cognovisse (deceat
 enim opinor verum hic di-
 cere) cum nihil scires. Soc.
 Et ipse hæc illis dicebam: sed
 eam rem illi simulationem
 esse putabant. Men. Sed
 quinam isti sunt circa te?
 Soc. Charmides, Menippe,
 & Phædrus, & Clinia filius.
 Men. Euge Socrates, quo-
 niam & hic tuam artem ex-
 etces, nec formosos istos
 negligis. Soc. Quid enim
 aliud, quod sit suavius age-
 rem? Sed si videtur, prope
 nos recumbe. Men. Non
 per Iovem: Cræsum enim
 et Sardanapalum adeo, eo-
 rum accola futurus, quippe
 mihi videor non pauca ti-
 denda habiturus, quantum
 plorantes illos audiam.
 Men. Ego quoque iam, abeo
 nequis mortuorum clam
 nobis aufugiat. Multa
 etiam alias videbis menippe.
 Αἰ. ἐπεὶ οὖν οὕτως ὅς Μενίππος

Με. ἀπιδι. καὶ ταυτὴ γὰρ ἰκα-
νὰ ὧ Αἰακί.

Men. Abeas licet: etenim hęc
sufficiunt Aeace.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ΚΑΙ

Κερέρε.

MENIPPI ET

CERBERI.

A

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

MENIPPVS.

Κερέρε, συγγενὴς γάρ
εἰμι σοι, κίων καὶ αὐ-
τός εἰν, εἰπέ μοι πρὸς

τὸ Στυγρὸς οἶος ὡς ὁ Σακράτης
ὁπότῃ κατήκει πρὸς ὑμᾶς. εἰ-
κὸς δέ σε δεῖν οἶτα, μὴ ὑλα-
κτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρω-
πικῶς φέρεσθαι ὅπου ἔδε-
λοις. Κερ. πῦρ αὖτε μὴ ὧ Μέν-
νιππε, πάντα πασιν ἐδοκεῖ ἀβέ-
πῳ πρὸς σὺν πρὸς στέναι, καὶ
οὐ πᾶσι δεδιέναι τὸ θάνατον
δεκῶν. καὶ τὸ ἐμῶν τοῖς
ἐξω τοῦ σπέρματος ἐστὶν ἐδέ-
λον. ἐπεὶ ὃ κατέκρυψεν εἴσω
τοῦ χάσματος, καὶ εἶδε τὸ ζό-
φον, καὶ ὅτι διαμελλοντα αὐ-
τὸ θανάτων τῷ κέντρῳ, κατέπα-
σα τὸ ποδὸς, ὥστε τὰ βρέτη
ἐκάλυψε, καὶ τὰ ἐαυτοῦ πα-
δίᾳ ὠδύρετο, καὶ παντοῖος
ἐχέρετο. Με. ἔκταν σοφιστὴς ὁ
ἀνθρώπος ὡς, καὶ ὅτι ἀλη-
θῶς κατέφρονει τὸ πρῶμα-

HEus Cerbere, quando-
quidem mihi tecum
cognatio quædam interce-
cedit, cum & ipse sim Ca-
nis, dic mihi per Stygem,
qualis esset Socrates cum
huc descenderet. Verisi-
mile est autem te, Deus
cum sis, non latrare modò,
sed etiam humano more
loqui, si quando velis. Cer.
Cum procul adhuc abesset,
Menippe, videbatur vultu
prorsus constanti accedere,
ac si mortem nihil omnino
formidaret, iisque qui ex-
tra specum stabant hoc
ipsum indicare vellet. Ve-
rùm simul atque despe-
xit in hiatus, viditque
caliginem hanc, sumulque
ego cunctantem illum aco-
nito mordens, pede corre-
ptum detraxi, infantium
ritu eiulabat, suòsque de-
plorabat liberos, nihilque
non faciebat in omnem spe-
ciem se conuertens. M.
num igitur ille erat sophista,
nec verè mortem contemnac-

πῆς; Κερ. οὐκ. ἀγ' ἐπὶ τῷ αὐ-
τοῦ χροῖον αὐτὸ ἰώσα, κατεδρα-
κούτο, ὡς δὴ δὴ καὶ ἀκὼν πει-
σώμενος, ὁ παῖς τὸς εἶδει παθεῖν,
ὡς δαυμάτωνται οἱ διαταί. ὅ
ἴλος, πρὶν παύτων γε τῶν τοι-
σῶν εἶπεν αὐτῷ ἔρχομαι, ἵνα τῷ
σώματι πολὺ μὲν, καὶ αὐτῷ ῥῆσι.
ταῖς ἐνδοξῶν, ἔρχομαι ἀ-
κρίτως. Με. ἐγὼ δ' ὅπως
οὐ κατελευθύναι εἶδον;
Κερ. μόνος ὁ Μένιππος
ἐξῆς τῷ ἔργῳ, καὶ Διο-
γῆνης οὐδ' οὐ. ὅτι μὴ ἀνα-
χρῆσθαι ἐσθῆτε, μὴδ'
ὠδούμενοι, ἀγ' ἐδούλοισι γε-
λῶντες, οἰκίζοντες παρὰ γέλαν-
τες ἀπασι.

bat? Cer. Haud verè. Cæte-
rùm vbi vidit id esse necesse,
audaciam quandam præ se
ferebat, quasi verò volens id
esset passurus, quod volenti
nolenti erat ferendum: vide-
licet ut spectatoribus esset
miraculo. Atq; in vniversū,
de omnibus huiusmodi viris
verè dicere possim: ad fauces
vsq; specus, intrepidi sunt &
fortestintus verò quum sunt,
nihil mollius neque fractius.
Men. Ego verò quonam a-
nimo tibi visus sum descen-
disse? Cer. Vnus mortalium
descendisti, ut tuo genere di-
gnum erat, & prior te Dio-
genes: siquidem nec coacti,
nec intrusi intrastis: verum
vltronei & ridentes, atq; om-
nibus plorare renunciantes,

ΧΑΡΩΝΟΣ, ΚΑΙ
ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

D CHARONTIS ET
MENIPPI.

ΧΑΡΩΝ.

CHARON.

A Πόδες δ' κατὰ γὰρ τὰ
πρῶτα Με. βρα, εἰ τῷ
τό σοι ἦδον ὁ Χάρων. Χα.
ἀπὸ δὲ φημι, ἀπὸ δὲ σὺ δι-
πρῶτα παρῶν. Με. ἐν αὐ-
τῷ παρὰ τῷ μὴ ἔχοντος.
Χα. ἐστὶ δὲ πῶς ὀβολόν μιν
ἔχον; Με. εἰ μὴ καὶ ἄλλος τις,
καὶ ὁ δὲ ἐγὼ δ' αὖ ἐχων. Χα. καὶ

R Edde naulum scelestè.
Men Vociferare, siqui-
dem hoc tibi iucundius est
Charon. Ch. Redde, inquam,
quod pro traiectione debes.
Men. Haudquaquam acci-
pere possis ab eo qui non
habet. Ch. An est quispiam
qui ne obolum quidem ha-
beat? Men. Sit ne alius quis-
piam, equidem ignoro: ipse
certè non habeo. Ch. Atqui

μὴ ἀγῶ σε νῆ ἢ Πλούτω-
 να ὧ μακρῇ, λῶ μὴ ἀπο-
 δῶς. *Με.* καὶ γὰρ τῷ ξύ-
 λῳ σου πατάξας, διαλύ-
 σω τὸ κρανίον. *Χα.* μάτῳ *A*
 οὐκ ἔστι πεπλευκῶς τοσού-
 τον πλῆν; *Με.* ὁ Ερμῆς
 ὑπὸ ἑμῶ σοι ἀποδῶ, ὅς
 με παρέδωκέ σοι. *Ερ.* νῆ
 Δία οὐαί μω, εἰ μέλλω γὰρ *B*
 καὶ ὑπερκεκίνησιν τῶν νεκρῶν.
Χα. ἐκ ἀποσῆσμαι σου. *Με.*
 τούτου γὰρ ἔνεκα νεαλκήσας τὸ
 περβυμένον, παρῆμνε. πάλιν
 εἰς ὃ, γὰρ μὴ ἔχω, πῶς
 αὐ λάβοις; *Χα.* σὺ δ'
 ἐκ ἡδεις ὡς κομίζεις δέον; *Με.*
 ἡδεῖν μὲν, ἐκ εἶχον δέ.
 τί οὐκ, ἐχέω διατρετο μὴ
 ἀποδαίνειν; *Χα.* μόνος ἐν αὐ-
 χύσεις περὶ πάλιν κέναι;
Με. οὐ περὶ αὐτῶν ὧ βέλπ-
 σε. καὶ γὰρ λῶτλησα, καὶ ἢ
 κώπης ἐπελαβόμεν, καὶ ἐκ
 ἑκλαίων μόνος τῶν ἄλλων
 ἐπβατῶν. *Χα.* οὐδὲν ταύ-
 τα περὶ τὰ περβυμία. ἢ ὁ-
 βολὸν ἀποδοῦναι σε δεῖ. οὐ
 γὰρ θέμις ἄλλως γινέσθαι.
Με. ἐκὲν ἀπάρχα γὰρ με αὐ-
 δις ἐς τὸ βίον. *Χα.* χα-
 εῖν λέγεις, ἵνα καὶ πολλὰς
 περλαβῶ. *Με.* μὴ ἐνόχλεις

præfocabo te per Eternam
 impurissime mi reddas. *Men.*
 At ego illiſto baculo tibi
 caput diffindam. *Ch.* Num
 ergo te tam longo traictu
 gratis tranſuexero? *Men.*
 Meo nomine Mercurius
 tibi reddat, vt qui me tibi
 tradiderit. *Men.* Bellè me-
 cum agatur per Iouem, ſi
 nomine mortuorum mihi ſit
 ſoluendum. *Ch.* Non omit-
 tam te. *Men.* Quin igitur
 vel huius gratia perge na-
 uium trahere, quanquam
 quod non habeo, quinam
 accipias? *Ch.* At tu neſcie-
 bas quid tibi fuerit afferen-
 dum? *M. n.* Equidem ſcie-
 bam, verum non habebam.
 Quid igitur? ideòne mihi
 non erat moriendum? *Ch.*
 Solus ergo gloriabere te
 gratis tranſuectum? *Men.*
D. Haud gratis, ὁ præclare:
 ſiquidem ſentinam exhauiſi,
 & remum arripui, &
 veſtorum omnium vnus
 non ciulaui. *Ch.* Iſta nihil
 ad naulum: obolum red-
 das oportet, neque enim
 fas eſt ſecus fieri. *Men.*
 Proinde me rurfus in vi-
 tam reuehe. *Ch.* Bellè di-
 cis vt pro eo plagas ab
 Acaco accipiam. *Men.* Ergo
 moleſtus ne ſis. *Ch.* Oſtende
 ἐπὶ τούτῳ παρὰ τῷ Αἰακῷ
 οὐκ. *Χα.* δεῖξον τί ἐν τῷ

πῆρα ἔχεις. Με. Σέρμοις εἰ
 δέλεις, καὶ ὃ ἐκράτης τὸ δει-
 πον. Χα. ποῦν ὅσον ἡ-
 μῶν ὃ Ερμῶν ὃ κωὰς ἡγάγας;
 οἷα δὲ καὶ ἐλάλει παρὰ ὃ
 πλειῶν, τῶν ἐπὶ βασιλῶν ἀπαί-
 τῳι καταχελῶν, καὶ ἐπισπώ-
 πῳι, καὶ μόνος ἀδων, οἱ μὲν ὄν-
 τῳι οὐκ ἐνόν. Ερ. ἀγνοεῖς ὃ
 Χάρων ὁ ποῖον ἀνδρῶν διαπόρ-
 θμιασας; ἐλευθερεν ἀκρίβως,
 κέρδους αὐτῷ μέλει. ὅτος ὄστιν
 ὁ Μένιππος. Χα. καὶ μὲν
 αὐτὸν λάβω ποτὶ; Με. αὐτὸν
 λαβὼς ὃ βέλπει, δις ὃ ἐκ αὐ-
 τῷ λαβῶς.

quid habeas in pera. Mⁿ.
 Lapinum si velis, & He-
 catæ coenam. Ch. Vnde no-
 bis hunc canem adduxisti
 Mercuri? tum qualia gar-
 riebat inter nauigandum?
 vectores omnes irridens,
 & dicterijs incessens, v-
 nūisque cantillans, illis
 plorantibus. Merc. Nescis
 Charon qualem virum
 transuexeris, planè liberum,
 cuique nihil omnino sit
 curæ. Hic est Menippus.
 Ch. Atqui si vnquam post-
 hac te recepero. Mⁿ. Si
 receperis ὁ præclare: bis
 quidem recipere non possis.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ, ΚΑΙ
 Πρωτοσίλας.

PLUTONIS ET
 PROTESILAI.

ΠΛΟΥΤΩΝ.

PLUTO.

Δία ποτα, καὶ βασιλεῦ,
 καὶ ἡμέτερε Ζεῦ, καὶ
 σὺ Διήμῳρος Δύωπερ,
 μὴ ὑπὸ ἰδντε δέησιν ἐρωπικῶν.
 Πλ. σὺ ὃ πῖνος δέη παρ' ἡ-
 μῶν; ἢ τίς ὢν πυγχαίνει; Πρω.
 εἴμ' ἢ Πρωτοσίλαος ὁ Ἰφί-
 κλου, φυλάκτος, συστρατώτης
 ὃ Ἀχαιῶν, καὶ παρ' ὅτος ἀποδα-
 τῇ τῶν ἐπ' Ἰλίου δόρυμα.

Domine, ὁ rex, ὁ no-
 ster Iupiter, & tu Ce-
 reris filia, ne despiciatis
 preces amatorias. Pl. Tu
 verò quid precaris à nobis
 aut quis denique es? Prot.
 Equidem sum Protesilaus
 Iphicli filius, Phylacensis,
 commilito Græcorum, qui
 primus eorum qui ad
 Ilium profecti sunt, occi-
 sus fui. Precor autem

ὅ ἀφελθεὶς πρὸς ὀλίγον, ἀνα-
βιβῶναι πάλιν. Πλκ. τῆσιν
μὴ τ' ἔρωτα ὦ Πρωτεσίλαε,
παῖτες νεκροὶ ἔρασι. πάλιν οὐ-
δεὶς αὐτῶν τύχη. Πρω. ὦμ'
ἔ τ' ἔην Αἰδωνεὺ ἔρδ' ἔρω-
τα, τ' γυναικὸς ὅ, λυγρότα-
μον ἐπὶ ἐν τῷ θαλάμῳ κα-
ταλιπὼν, ὅρχειν ἀποπαλέων.
εἴτα ὁ κακοδαίμων ἐν τῇ
ἀποβάσει ἀπέθανον ὑπὸ τῇ
Εκτορε. ὁ οὖν ἔρας τ' γυ-
ναικὸς, οὐ μετέρως ἀποκταίει
με ὦ δέσποτα. καὶ βύλομαι καὶ
πρὸς ὀλίγον ὀφθεὶς αὐτῇ, κα-
ταβῆναι πάλιν. Πλκ. καὶ ἐπεὶ ὦ
Πρωτεσίλαε τὸ Λήδης ὕδωρ;
Πρω. καὶ μαλαῶ δέσποτα. τὸ ὅ
πρᾶγμα ὑπέρχον λῷ. Πλκ.
οὐκ ἔν πεύμινον. ἀφίξεται
ἡδ' ἐκείνη ποτὲ, οὐδ' ἐν σὲ ἀ-
νελθεῖν δεήσει. Πρω. ὦμ'
οὐ φέρω πλὴν διατεβῶν ὦ
Πλάτων. ἡράδης ὅ καὶ αὐτὸς
ἦδ' ἐν, καὶ οἶδα οἶον τὸ ἔραν ὅτιν.
Πλκ. εἴτα τί σε ὀνήσει
ἡμῶν ἀναβιβῶναι, μετ'
ὀλίγον τὰ αὐτὰ ὀδυρομένον;
Πρω. οἶμαι πέσειν καὶ ἐκείνῳ
ἀκολουθεῖν παρ' ὑμᾶς. ὅσ-
τε ἀνθ' ἐγὼς, δύο νεκροὺς λή-
ψῃ μετ' ὀλίγον. Πλκ. οὐ
δέμεις θύεσθαι ταῦτα. ἔ ὅ

ut dimissus hinc, modicum
temporis reuiuiscam. *Pl.*
Hunc amorem, Protefilæ,
omnes mortui amant: sed
nullus tamen ipsorum po-
titur eo. *Pro.* At non
vitæ, sed uxoris amore te-
neor, quam nuper ductam
domi reliqui, ad bellum
nauigando profectus. De-
inde infelix, in egressu na-
uium, ab Hectore occisus
sum. Itaque coniugis amor,
nō mediocriter me torquet,
l'omine: volōque, si vel
paululum ab ipsa conspe-
ctus fuero, rursus huc de-
scendere. *Pl.* Non bibisti,
Protesilae, Lethæam aquam?
Pro. Et tiam Domine: sed hæc
res præualuit pondere. *Pl.*
Igitur expecta: adueniet
enim & illa quandoque,
neque nunc quicquam opus
D erit ut ascendas iterum.
Pro. Sed moram hanc Pluto,
ferre nequeo. Amasti au-
tem tu quoque aliquando,
ac nosti, qualis res, Amor
sit. *Pl.* Ecquid adeò iu-
uabit te vnum diem reuiu-
iscere, deinde autem ea-
dem hæc paulò post lugere?
Pro. Spero me etiam illam
adducturum, ut huc ad
vos sequatur me: quare
pro vno mortuo, paulò
post duos recipies. *Pl.*
Haud fas est ista fieri:
nec vsquam simile quid

ἐνέτο πώποτε. Πρω. ἀνὰ μνή-
σιν σε ὁ Πλάτων. Ορφέϊ δὲ δι-
αυτῶν τῶν τῶν αἰτίαν
τῶν Εὐρυδίκῃ παρέδοτε, καὶ
τῶν ὁμοφῶν μου Αλκίηστι
παρέπεμψατε. Ηρακλεῖ χάρι-
ζόμενοι. Πλου. Σιλήσις δὲ
ἐπεὶ κρατὶον γυμνὸν ὦν, καὶ
ἀμορφοῦ, τῇ καλῇ σου ἐκείνη
τύμφῃ φανήναι; πῶς δὲ καὶ
κεῖνη σε εὐσέψεται, εἰ δὲ δια-
γνῶται διωκυμένη; φοβήσεται
δὲ εὐσέψαι, καὶ φέρεται σε. καὶ
μάστιγόν σου ποσὶ τῶν ὁδῶν ἀ-
πελευθεύεις. Περ. ὡς ἂν αἶψα,
οὐ καὶ τῷ ἴασαι, καὶ τῷ Ερμῇ
κέλευσον, ἐπιιδὼν ἐν τῇ φωτὶ
ἡδὴ οὐ Πρωτεσίλαος δὲ, καὶ δι-
κώφου ἐν τῇ βλάβῃ, νεανίαν
ἐνδὸς καλὸν ἀπεργάσασθαι
αὐτὸν, οἷος ἡμεῖς παρ' ἡμῶν. Πλ.
ἐπὶ Περσεφόνη συνοδοῦν, ἀ-
ναγκάζον τὸν αὐτοῦ, ποίησον
νομίσαν. οὐ δὲ μέμνησο, μὴν
λαβὼν ἡμέραν.

ΔΙΟΓΕΝΟΣ, ΚΑΙ
ΜΑΥΣΩΛΗ.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

Καρ, ἐπὶ πᾶσι μέγα
φρονέεις, καὶ πάντων ἡ-
μῶν φρονέουσιν ἀ-

factum est Pro. At ego in
memoriam reuocabo tibi
Pluto. Nam Orpheo obip-
sam hanc causam Eurydicen
uxorem reddidistis, & co-
gnatam meam Alcestin emi-
nistis, Herculi gratificantes.
Pl. Optaris autem cum ista
nuda atque deformi calua-
ria, formosæ illi sponsæ tuæ
in conspectum venire? Quo
pacto autem illa etiam aspi-
ciat te, quæ ne dignoscere
quidem amplius te poterit?
Terrebitur enim fat scio,
tēque fugiet: & frustra
tantum iter remensus eris.
Pro. Proinde mi vir, huic
rei remedium adhibe: ac
Mercurium iube, ut postquā
ad lucem peruenierit Prote-
filaus, contactum virga, mox
in adolescentem formosum
conuertat eum, qualis erat
cū in sponsæ thalamo pro-
diret. Pl. Quoniam & Pro-
serpinæ hoc videtur, hunc
ad superos rursus perdu-
ctum, Mercuri, sponsum
E facto. Tu verò memine-
ris vnicum diem tibi esse
permisum.

ΔΙΟΓΕΝΙΣ ΕΤ
ΜΑΥΣΟΛΗ.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

Hes tu Car, quare
insolens? teque
dignum censēs qui nobis

ξίς; Μαυ. καὶ ἐπὶ τῇ βασι-
 λείᾳ μὴ ὄσπερ, ὅς ἐβασι-
 λεύει Καρίας μὴ ἀπάτης, ἥς
 ἔα ὃ καὶ Λιδῶν εἶπον. καὶ νῆ-
 σις ὅτινας ἐπηρεάζω, καὶ Ἀ
 ἄρχει Μιλήτου ἐπελύν, τὰ
 πολλὰ δ' Ἰωνίας καταστρό-
 μος. καὶ καλὸς ὡς, καὶ μέ-
 γας, καὶ ἐν πελίοις χροτε-
 ρός. τὸ δ' ἐμείριον, ὅτι ἐν Ἀλι-
 καρνασσῷ μνημεῖα παμμέγιστα
 ἔχον ἐπικείμενον, κλικόν καὶ
 ἄλλος νεκρός, διὰ δὲ ὅπως ἐς
 χάλλος ἔστηκηδύον, ἴσππον,
 καὶ ἀνδρῶν, ἐς τὸ ἀκρίβιστατον
 ἐκαστὸν ὡς τοῦ καλλίστου,
 εἶον δὲ νεῶν εὐρεῖα πρὸς αὐτὰ
 εἶδος. ὅσον σοι διχάσις ἐπὶ
 τοῖς μέγα ερεσίν; Διο.
 ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ φῆς, καὶ τῷ D
 καλλί, καὶ τῷ βαρεῖ τὸ πάθος;
 Μαυ. νῆδε ἐπὶ τοῖς Δι. ἐν
 ὧ καλὸς Μαυσωλε, ὅτε ἡ γῆς ἐπὶ
 σοὶ ἐκείνη, καὶ ἡ μορφή παρέ-
 στι. εἰ γοῦν πρὸς ἐλπίδα δι-
 κας ὡς ἐμορφίας πρὸς, καὶ ἔχω E
 εἰπεῖν πρὸς ἑνὶ καὶ τὸ πρὸς κρα-
 νίον περὶ πρὸς αὐτὸ τὸ ἐμῶ.
 φαλλὰ καὶ ὅσον αὐτῶ, καὶ γυνά.
 καὶ τὸν ὄδοντας ὁμοίως περὶ
 φαλλὰ καὶ, καὶ τὸν ὄδοντας
 ἀπὸ καὶ καὶ τὰς εἰσὶν ἀπο-
 σπρῶμεθα. ὅ δ' ἐπὶ τὰς, καὶ οἱ

omnibus anteponere? Μαυ.
 Primum regni quidem no-
 mine ὁ Sinopenlis, quippe
 qui Cariae vniuersæ rex fue-
 rim, & Lydiæ gentibus ali-
 quot imperauerim: tum &
 insulas nonnullas subege-
 rim, Miletum vsque perue-
 nerim, plerique Ioniae par-
 tibus vastatis. Adhæc for-
 mosus eram ac procerus, &
 in rebus bellicis præualidus.
 Postremò, quod omnium est
 maximum, in Halicarnasso
 monumentum erectum ha-
 beo, singulari magnitudine,
 quantum nemo alius defun-
 ctorum, neque pari pulchri-
 tudine conditum possidet,
 viris & equis pulcherrimo
 ex saxo, ad viuam formam
 absolutissimo artificio ex-
 pressis: quale sanum nemo
 facile inueniat. Num iniuria
 tibi videor has ob res efferrî?
 Διο. Ob imperium ais, ob
 formam, & sepulchri molem.
 Μαυ. Per Iouem, ob hæc in-
 quam. Διο. Atqui formose
 Mausole, neq; vires illæ, neq;
 forma tibi ampli⁹ adest: adeò
 vt si quem formæ arbitrum
 elegerimus, dicere nequeam;
 quamobrem ab illo tua cal-
 uaria mea præferatur: ambæ
 enim caluæ sunt & nudæ,
 & dentes pariter ostendi-
 mus, atque oculis ornatu
 sumus, simisque naribus
 deformati. Cæterum sepul-

πλουτῆς ἐκείνοι λίθοι, Ἀλικαρνασσεῖσι μὲν ἵσως εἶναι ἐπιθυμητοῦν, καὶ φιλοτιμιῶναι πρὸς τοὺς ξένους, ὡς δὲ πὺ μὲν οὐκ ἐδεήθησαν αὐτοῖς οὐδὲ ὅτι βέλτερον ἔχῃ ὁ αὐτοῦ λαὸς αὐτῶν, πλὴν εἰ μὴ τὸ τοῦτο, ὅτι μάλινον ἡμῶν ἀχρεοφρεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις περὶ ὄψους. Μαυ. ἀνὴρ ταῦτα ἐν μοι ἐκείνα πάντα. καὶ ἰσότητος ἔστι Μαύσολος, καὶ Διογένης. Διο. ἐκ ἰσότητος ὁ γυναικωτάτης. ἔστι γὰρ Μαύσολος μὲν ὁ οὐκ ὀμῶνεται, μεμνημένος τὸν ὑπὸ γῆς, ἐν οἷς ἐνδομολογεῖται αὐτό. Διογένης δὲ καταπαύεται αὐτό. καὶ τὰς οὐδὲ ὁ αὐτοῦ, ἐν Ἀλικαρνασσὶ ἐστὶ ἐκείνῳ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῇ γυναικὶ, καὶ ἀδελφῆς, κατεσκευασμένην. ὁ Διογένης δὲ, τὸ μὲν σώματος, εἰ καὶ πικρὰ τὸν ἔχει, ὡς οἶδεν. ὁ δὲ γὰρ ἐμειλεν αὐτῷ πύττον. λόγον δὲ τοῖς ἄλλοις περὶ αὐτῶν καταλέγειται, ἀλλ' εἰς βίον βελτιωτῶς ὑπερῶτερον, ὁ Κερων ἀνδραπεδονεῖται τὸ τὸ μνημάτων, καὶ ἐν βελτιωτέρῳ γυνεῖ κατεσκευασμένην.

chrū & sumptuosa illa saxa, Halicarnasseis forsitan iactare licebit, & hospitibus gloriæ causa ostentare, tanquam qui magnificam apud se structuram habeant. Verum quid hinc commoditatis ad te redeat, vir egregie nequaquam video, nisi forsitan illud commodum vocas, quod plus oneris atque nos sustines, sub tam ingentibus saxis pressus. Mau. Ita-ne nihil illa mihi conducunt omnia? planèque pares erunt Mausolus ac Diogenes? Dio. Minimè pares, generosissime: minimè inquam. Nam Mausolus ingemiscet, quoties earum rerū meminerit, ob quas beatum esse se in terris existimabat: Diogenes verò irridebit ipsum. Atque hic quidem, sepulchrum sibi Halicarnassi ab uxore Artemisia, & sorore paratum memorabit: Diogenes verò, de suo corpore ne id quidem nouit, quid sit sepulchrum: neque enim erat id ipsi curæ. Verum apud viros excellentissimos sui famam reliquit, ut qui vitam exegerit viro dignam: tuo monumento, Carum abiecit, celsiorem, ac tutiore in loco substructam.

NIPETΣ, ΘΕΡΣΙΤΟΥ,

ἢ Μενίππου:

NIREI, THERSITÆ,
ET MENIPPI.

NIPETΣ.

A

NIREVS.

Ι Δοὺ δὴ Μένιππος ὑποσὶ
 Δικάσει, πότρεος εὐμορφώ-
 τερος ὄντιν. εἰπὲ ὦ Μένιπ-
 π, ἢ χαλλίων σοι δοκῶ; Με-
 νίπης ὃ καὶ ἐστὶ πρῶτον οἶμαι;
 χεῖρ γὰρ τῷτο εἰδέναι. Νι. Νι-
 ρεὺς, καὶ Θερσίτης. Με. πό-
 τερος ὁ Νιρεὺς, ἢ πότρεος
 οὐκ ὁ Θερσίτης; ὑδέπω γὰρ τῷ-
 το δῆλον. Θερ. ἐν μὲν ἤδη
 τῷτ' ἔχω, ὅπ' ὁμοίος εἰμί σοι,
 ἢ ὑδὲν παλικοῦτον διαφέρεις,
 ἥλικον σε Ομηρεὺς ἀκείνος ὁ
 τυφλὸς ἐπῄνεσεν, ἀπάντων εὐ-
 μορφώτατον πρῶτον. ὦ δὴ
 ὁ φοβὴς ἐγὼ, ἢ ψεδνός, οὐ-
 δὲν χεῖρον ἐφάνην τῷ Δικά-
 σῃ. ὦ δὲ σοι ὦ Μένιππ
 ὄντινα καὶ εὐμορφώτερον ἢ γὰρ.
 Νι. ἐμέ γε τ' Αἰγλαίας, ἢ
 Χάρωπος, ὅς χαλλιστος αὐτῆς
 ὑπὸ Ἰλίου ἤλθον. Με. ὦ δὴ
 οὐχὲ ἢ ὑπὸ γλῶ ὡς οἶμαι
 χαλλιστος ἤλθεις, ἀλλὰ τὰ
 μὲν ὅσα, ὁμοία. τὸ δὲ
 κρατῖον; ταῦτη μόνον ἀφ'
 διακρίνεται ἀπὸ τῷ Θερ-

Ecce profectò menippus
 hic iudicabit vter ho-
 strum sit formosior. Dic
 Menippe, annon tibi videor
 forma præstantior? Men.
 At prius quinquam estis? nam
 hoc opinor scito est opus.
 Nir. Nireus & Therfites.
 Men. Vter Nireus, vter
 Therfites? nondum enim
 hoc satis liquet. Tb. Iam
 vnum hoc obtineo quòd
 tibi sum similis, neque tan-
 topere me præcellis, quan-
 topere te cæcus ille Home-
 rus extulit, omnium formo-
 sissimum appellans: verum
 ille ego fastigiato vertice,
 & glabro, nihilo te deter-
 rior visus sum iudici. Iam
 verò tempus est Menippe
 vt pronuncies vtrum altero
 formosiorē putes. Nir.
 Nimirum me Aglaia &
 Charope prognatum, qui
 pulcherrimus Ilium veni.
 Men. Atqui non item sub
 terram, vt puto, pulcher-
 rimus venisti: verum ossa tua
 alijs sunt similia Porro cal-
 uaria hoc vno insigni à

ἐπὶ τοῦ κρανίου, ὅπ' ἔνδρυνον
τὸ σῶν. ἀπαπαίδην γὰρ αὐτὸ, καὶ
καὶ ἀδελφίδες ἔχεις. Νί. καὶ
μὲν ἔρου Ομηρεὺν ὁποῖος ὡς
ὅποτε σπινθεράτευον τοῖς Ἀ-
χαιοῖς. Με. ὀνείρατά μοι
λέγεις. ἐγὼ δ' ἂν βλέπω, καὶ
ταῦτ' ἔχεις. Διότινα δ' οἱ τότε ἴστα-
σιν. Νί. οὐκ οὐκ ἐγὼ ἐν ταῦτα
ἐνυμφεύεσθαι εἰμι ὃ Μένιππος. Β
Με. οὐτε σὺ, ἔτε ἄλλος εὐμορ-
φός. ἰστορία γὰρ ἐν ἁδεν. καὶ
ὁμοιοὶ ἀπαρτεις. Θερ. ἐμοὶ μὲν
καὶ τὸτε ἰκνέον.

Theriste caltharia dignosce
possit, quod tua delicata est:
molliculam enim ac neu-
tiquam virilem hanc habes.

Nir. Attamen Homerum
percontare, qua specie tum
fuerim, cum inter Græco-
rum copias militarem. M. n.
Somnia mihi narras: ea verò
quæ nunc habes ego specto:
cæterum illa norunt, qui id
temporis vivebant. Nir.

Quid igitur tandem? annon
hic formosior ego sum Me-
nippe? M. n. Neque tu, nec
alius est formosus hoc in
loco: siquidem apud inferos
est æqualitas, similisque sunt
omnes. Nir. Mihi quidem vel
hoc sat est.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ΚΑΙ

Χείρωνος.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ. Δ

ΜΕΝΙΠΠΙ ΕΤ

CHIRONIS.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

ΗΚιστα ὃ Χείρων, ὡς θεὸς
ὢν, ἐπιδυμώσας ἀπο-
δαῖν. Χει. ἔλθῃ ταῦτ' ἡ-
κουσας ὃ Μένιππος. καὶ τέτινα
ὡς ἑστῶς, ἀθάνατος εἶναι διωά-
μυρος. Με. τίς δέ σε ἔρωσ' ὅτι δα-
νάτη ἔχῃ, ἀνθρώπος τοῖς πολλοῖς
χρημάτων; Χει. ἐγὼ περὶ σὺ
καὶ ἀπώτερον ἐγὼ. καὶ ὡς ἐπὶ
ἡδὺ ἀπολαύειν δ' ἀθανασίας.
Με. ἔχῃ ἡδὺ ὡς, ζῶντα ὅσον τὸ
φῶς; Χει. οὐκ ὃ Μένιππος.

Quidem inaudiui Chi-
ron, te, Deus cum esses,
mortem tamen optasse. Ch.
Vera hæc sunt quæ audiisti
Menippe: & mortuus sum, ut
vides, cum potuerim im-
mortalis esse. M. n. At quæ-
nam te mortis cupido tenuit,
rei vulgo nimirum inamab-
lis? Ch. Dicam tibi viro non
imprudenti. Non erat ami-
plius mihi iucundū immor-
talitate frui. M. n. Quid: an
iniucundum erat vivere &
lucē tueri? Ch. Erat Menippe.

τὸν ἡδὺν, ἐζῶγε πικρίλον ἢ ἢ
 ἔχ' ἀπλοῦν ἡγοῦμαι εἶναι.
 ἐγὼ δ' ἰζὼν αἰεὶ, καὶ ἀπολαύων
 τῶν οὐκίων, ἡλίου, φωτός,
 βροχῆς. αἱ ὄραι δ' αἰετῶν, καὶ
 τὰ γηγόνεα πάντα ἐξ ἡς
 ἔχουσιν, ὥσπερ ἀκολουθούσιν
 δάτρεσιν δατρίων. ἐντελής δ' ἡ
 ζούσων αὐτῶν. ἔστι γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ
 αἰεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μεταχρῆν
 ὅλως, τὸ τεκνὸν ἡμῶν. Με. εὖ
 λίγεις ὁ Χείρων. τὰ ἐν αὐτῷ δ'
 πῶς φέρεται, ἀρ' οὐ παρελόμε-
 νος αὐτὰ κίεις; Χει. καὶ ἀνδρὺς
 ὁ Μένιππος. ἢ γὰρ ἰσοτιμία, πά-
 ρυ δημοτικὸν, καὶ τὸ πρᾶγμα
 ἡδὺν ἔχει τὸ διαφέρειν ἐν φωτὶ
 εἶναι, ἢ ἐν σκότῳ. ἀλλως τε,
 εὐδὲ διψῶν ὥσπερ αἶψα, οὐτε
 πικρὸν δεῖ, ὅτι ἀντιθέτως τοῦ-
 τῶν ἀπάντων ἐσμὲν. Με. ἔρα
 ὁ Χείρων μὴ ἀφίπτης σταυ-
 τῷ, καὶ ἐς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος
 κίεις. Χει. πῶς τὸτο φῆς;
 Με. ὅτι εἰ τῶν ἐν τῷ βίῳ τὸ
 οὐκίον αἰεὶ καὶ πάντων ἐξῆρτό
 σοι παρεπέρεις, καὶ ἐν ταῦτα
 ὁμοία ὄντα, παρεσχερῆ οὐκίας
 αὐτῷ ἡμῶν, καὶ δέσσει μετὰ βό-
 λῳ με ζητεῖν πάντα. καὶ ἐν ταῦ-
 ταις ἐς ἄλλον βίον, ὥσπερ οἶμαι

fastidium, & quaerenda erit
 atque hinc aliam in vitam

Nam quod iucundum vo-
 cant, varium illud, & neuti-
 quam simplex esse duco. Ve-
 rum ego cum semper viue-
 rem, iisdemque fruerer, sole,
 luce, cibo: tum eadem horæ,
 & quæcunq; in vita contin-
 gunt, ordine singula recur-
 rerent, atque alijs alia per
 vices succederent, eorum
 cepit me satietas. Neq; enim
 in eo voluptas est sita, si sem-
 per iisdem fruare, sed si om-
 nino permutes. Men. Probè
 loqueris Chiron. Verùm
 quo animo fers ea quæ apud
 inferos habes, posteaquam
 ad hæc tanquam ad potiora
 te contulisti? Ch. Non iniu-
 cundo Menippe: siquidem
 æqualitas res est prorsum
 popularis: nihilque interest,
 vtrum in luce quis agat, an
 in tenebris: præterea neque
 sitiendum est nobis, quem-
 admodum apud superos, ne-
 que esuriendum: sed eius-
 modi rerum omnium indi-
 gentia vacamus. Men. Vide
 Chiron, ne tibi contradicas,
 & eodem tibi recidat oratio.
 E Ch. Quamobrem isthuc ais?
 Men. Quoniam si illud tibi
 fastidio fuit, quòd in vita
 semper iisdem similibusque
 rebus vtendum erat, cum hic
 itidem similia sint omnia,
 eodem modo tibi parient
 aliqua status commutatio,
 migrandum, id quod arbi-

DIALOG. MORTVOR, 235

ἀδύατον. Χει. τί οὐκ ἔστι
πάθος τις ὃ Μένιππε; Με.
ἔσθ' ὁμαι, καὶ φασὶ σιωπῶν
εἶναι, ἀρεσκέσθαι, καὶ ἀγαπᾶν
τοὺς παρ' αὐτῶν, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀ-
φ' ἑρπυον οἰέσθαι.

ΔΙΟΓΕΝΟΣ, ΑΝ-
τιθένοιο, καὶ Κρά-
τητος.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

ΑΝτίθενος, καὶ Κράτης;
καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι. ὥστε τί ἐν
ἀπώλῃ ἐσθ' ὃ κακὸν δὲ αὐ-
πάσσοιτες, οὐδ' ἄλλοι τῶν κα-
πώτων οἱ πᾶντες εἰσι, καὶ τί
ἐξ ὧν αὐτῶν ποιεῖ; Α. ἀπώ-
λῃ ὃ Διόγηνες. καὶ γὰρ αὐτὸ
δέμα ἡδὲ γέννητο, τὸν μὲν
ἀκρυσσάτω αὐτῶν ὄρα. τὸν
ἢ ἱκετεύοντες ἀρεσκέσθαι. οἷος
ἢ, μάλιστα κακόντας, καὶ ἐπὶ
ἡσυχίᾳ ὠδονῶντες ὅς ἐστιν,
ὁμοίως ἀπ' αὐτῶν, καὶ ἄλλοι
ἀντιθένοιο, οὐδὲν δέον.
Κρα. ἐγὼ γοῦν καὶ διηγήσομαι
ὅτι αὐτῶν ὅποτε κατέκειντο
ἢ ὅσον. Διο. διηγήσῃ ὃ Κρά-
της. ἐπειδὴ γὰρ πᾶσι παρ' ἡμῶν
εἶναι. Κρα. καὶ ἄλλοι μὲν
πολλοὶ συγκαταβαίνοντες ἡμῖν,

tror fieri nō posse. Ch. Quid
igitur faciendum Menippe?
M. Illud nimirum, ut cum
sis sapiens, quemadmodum
opinor, & vulgò prædicant,
præsentibus rebus sis con-
tentus, bonique consulas
quod adest, nec quicquam in
his esse putes, quod ferri non
queat.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ, ΑΝΤΙ-
STHENES, ET
Crateris.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

OCium nunc agimus
Antisthenes, & tu Cra-
tes. Quare, cur am' ulatum
non imus ad Orci fauces, ut
ibi videamus quinam sint
qui descendunt, & quid
quisque eorum agat? Ant.
Eamus Diogenes. Etenim
spectaculum hoc iucundum
fuerit videre ut ipsorum alij
lachrymantur, alij sup-
plicant ut dimittantur:
nonnulli etiam ægrè descen-
dunt, & cervicem impellente
Mercurio, tamen reluctantur,
& nulla necessitate resupini
obnituntur. Cr. Ego verò
etiam exponam vobis que
in via vidi cum huc de-
scenderem. Diag. Expone
Crates, videris enim quædam
risu omnino digna dicturus
esse. Cr. Cum alij multi
nobiscum descendeabant,

ἐν αὐτοῖς δ' ἐπίσημοι, Ἰσμε-
νόδορος τε ὁ πλουσιος, ὁ ἡμέ-
τερος, καὶ Ἀρτάκης ὁ Μινδίας
ὑπαρχος, καὶ Ορεσίτης ὁ ἀρμέ-
νιος. ὁ μὲν οὖν Ἰσμινόδορος,
ἐπεφύοντο γὰρ ὑπὸ ληστῶν πα-
ρὰ τῇ Κιθαίρῳ, εἰς Ἐλευσῖνα
ὄψαι βαδίζων, ἔσενε τε, καὶ τὸ
βαῦμα ἐν ταῖς χερσὶν εἶχε. καὶ
τὰ παῖδια τὰ νεογνά, ἀκατε-
λεσίπαι, ἀνέλαίτο, καὶ ἐαυτῷ
ἐπιμύμμετο τῆς πολέμης. ὅς
Κιθαίρῳ ἑσπέρῳ, καὶ τὰ
πρὸ τῆς Ἐλευθεράς χωρία παν-
έρημα ὅ, τα ὑπὸ τῷ πολέμῳ,
διόδυναν, διό μοι οἰκίτας
ἐπῆγετο. καὶ ταῦτα, φιάλις
πέπετε χυτοῖς, καὶ κυμβία
τέσσαρες μεθ' ἐαυτοῦ ἔχων. ὁ δὲ
Ἀρτάκης, γρηαῖος γὰρ ἦν, καὶ
τῇ Δι' ἑκ ἀσπίδος πύλον ὄντα
τὸ βαρβαρικόν, ἤρθετο, καὶ ἡ-
γανακτεῖ περὶ τοῦ βαδίζων, καὶ
ἡξίου τῇ ἑαυτοῦ ἀπὸ πρὸς πα-
χυνταί. καὶ γὰρ ὅτι πρὸς αὐτῷ
συνεπείθηκε ἑμὴ πλὴν ἡ ἀμ-
φότεροι διαπαρέντες ὑπὸ θρα-
κός πινος πελταστῶν, ἐν τῇ ἐπὶ
τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὸν κατὰ πα-
δοῦν συμπλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρ-
τάκης ἐπὶ πλάυνεν, ὡς διηγεῖτο,
πολύ τῶν ἄλλων περὶ πρὸς ὀρ-
μίστας ὑποσυνεῖς ὁ ὁ θραξ, τῇ

tum inter ipsos insignes, Is-
menodorus ille diues ex no-
stris, & Arsaces Medorum
praefectus, & Orctes Arme-
nius. Ismenodorus igitur
(occisus enim fuerat à la-
tronibus circa Cithæronem,
quando Eleusinem, vt arbi-
tror, proficiscebatur) & ge-
mebat, & vulnus in manibus
habebat, tenellos liberos
quos reliquerat identidem
vocando, sibi que ipsi ob au-
daciam succensendo: qui
cūm Cithæronem transiret,
ac loca illa circa Eleutheras
deserta, bellisq; vastata per-
agraret, duos tantūm seruos
adduxisset, idque cūm phia-
las quinque aureas, & qua-
tuor cymbia secum haberet.
Arsaces autem (senior enim
iam erat, & per Iouem pro
barbarico illo ritu facie non
inhouesta) grauiter ferebat,
Datque indignabatur, quod
pedibus incederet, sibi que
equum adduci volebat. Nam
& equus vnà cū eo mortuus
erat, ambobus vna plaga
transfossis à Thrace quodām
scutato, in eo praelio quod
cum rege Cappadocum ad
Araxem fluuium cōmissum
fuerat. Nam Arsaces infesto
cursu in hostem ferebatur,
longè ante alios, vt
ipse narrabat. euectus.
Thrax verò illum expe-
ctando subsistens, ac scu-

ἐπὶ τῇ μὲν ὑποδὺς, ἀποσεί-
ται ὁ Ἀρσάχου κοῦτόν. ὅτος δ'.
ὑποδὺς πῶς σάεισται, αὐτὸν
τε διαπύρει, καὶ τ' ἴσπων. Ἀν.
πῶς οἷόν τε ὁ Κράτης, μὴ
πληγὴν οὕτω ἡμέδαι; Κρά.
ῖστα ὁ Ἀντίδενος, ὁ μὲν γὰρ
ἐπάλανεν, εἰκοπύχον πινά
κοῦτόν περὶ βελώνης. ὁ δ' ἄρ' ἔ
ἐπὶ τῇ τῇ πλάτῃ ἀπικρούσα
το πῶς περὶ βολῶν, καὶ πα-
ρῆλθεν αὐτόν ἡ ἀλκή, ἐς γόνυ
ἐκλάσας, δέχεται τῇ σαρῖσσι
πῶς ἐπύλασεν, καὶ πύλασκει τ'
ἴσπων ὑπὸ σέρρον, ὑπὸ θυμῷ
καὶ σφοδρότητος αὐτόν δια-
πύρσται. διελάνεται δ' καὶ ὁ
Ἀρσάχης ἐς τὸ βουβόνα διαμ-
πάξ, ἀχρεὶς ὑπὸ πῶς πυλῶ.
ὅρας οἷον τι ἐγλύετο; εἴ τίς αὖ-
δρος, ἀλλὰ τὸ ἴσπου μᾶλλον
τὸ ἐρρον. ἡ γὰρ ἀχρεὶς δ' ὁμοῦς,
ὁμοῦς ὢν τοῖς ἄλλοις, καὶ
ἤξει ἱππεὺς κατέναι. ὁ δέ γε
Ορέτης ὁ ἰδιώτης, καὶ πᾶν
ἀπαλὸς τὸ πόδε, καὶ ὑδ' ἐσάναι
χαμαί, ἐχ' ὅπως βαδίζειν
ἐδυνάτο. πάροισι δ' αὐτὸ ἀ-
τεχῶς Μῆδοι πάντες, ἐπὶ
ἀποβῶσι τῶν ἴσπων, ὥστε
οἱ ἐπὶ τῶν ἀχανδῶν ἐπιβαίνον-
τες ἀεροποδιῇ, μάλιστα βαδί-
ζουσιν. ὥς ἐπὶ χαπαβαλὼν

tum obtendens, Arfacis
hastam excussit: ipse autem
submissa farissa, ipsūmq
& equum tranſuerberat.
Ant. At Crates, quomodo
hoc vna plaga fieri potuit?
Cr. Facillimè, Antisthenes.
Hic enim viginticubitalem
contum prætendens cursu
ferebatur: Thrax verò, ubi
pelta obiecta plagam ex-
cussit, ipsūmq cuspis
præterit, in genu procum-
bens, venientis imperum
farissa excipit, ac equum
sub pectore vulnerat, qui
præ furore ac vehementia
cursus se ipsum transadegit.
Tum etiam eadem hasta
per inguina vtrique ad
nates penetrante Arfaces
transfoditur. Vides quale
hoc fuerit? non viri, sed
potius equi opus. Verum-
tamen indignabatur ille,
quod non ampliore quàm
alij honore haberetur: vo-
lebátque eques huic de-
scendere. Orætes autem
priuatus quispiam erat, pe-
dibus admodum mollis,
quippe qui neque humi sta-
re, nedum incedere poterat.
Medis autem omnibus hoc
prorsum accidit, ut postquàm
ab equis descenderint, ve-
luti qui super spinas ingre-
diuntur, summis pedum
digitis ægrè incedât. Quàm
obrem cum humi sponte

ἑαυτὸν, ἔκειτο, καὶ οὐδεμίαν
 μηχανὴν ἀνίστασθαι ἠδύλεον, ὁ
 βέλπτος Εὐρυς ἀρχαῖος αὐ-
 τὸν, ἐκόμεσιν ἄρσι παρὰ τὸ
 πορθεῖν. ἐγὼ δ' ἐρέλων. Ἀν-
 κὰρ ὃ ὅτε κατήκειν, οὐδὲ
 ἀνεμίστα ἑμαυτὸς τοῖς ἄλλοις.
 ἔμ' ἄρσις οἰμωζόντας αὐτὸς,
 περὶ δ' ἑμαυτὸν ἐπὶ τὸ περ-
 θεῖν, προκατέλαβον χῶραν,
 ὡς αὖ ἐπιτηδείως πλενταίμι.
 παρὰ τ' πλὴν δ', οἱ μὲν ἑδά-
 κρουν τε, καὶ ἐναυπῶν. ἐγὼ δ',
 μαλα ἐτεπόμην ἐν αὐτοῖς.
 Διο. σὺ μὲν ὦ Κράτης, καὶ
 Ἀντίφθεγες, τοιούτων ἐτύχετε
 ξυμφοδιπέρων. ἐμοὶ δ', Βλεψίας
 τε ὁ δανειστὴς, ὁ ἐν Πειραιῶς,
 καὶ Λάμπης ὁ ἀχαρὴς, ξενι-
 ζὼν, καὶ Δάμις ὁ πλούσιος.
 ἐν Κορίνθῳ, συγκατήσαν. ὁ
 μὲν Δάμις, ὑπὸ τῷ παιδὸς ἐν
 φαρμάκῳ ἐπεθανόν. ὁ δ'
 Λάμπης, δι' ἔρωτα Μυρτίου δ'
 ἑταίρας, ἀποσφάξας ἑαυτὸν. ὁ
 δ' Βλεψίας, λιμῶ ἀθλίος ἐλέ-
 γετο ἀπεπληκνέειν, καὶ ἐδούλου
 ὡς εἰς ὑπερβολὴν, καὶ λε-
 πτὸς ἐς τὸ ἀκρεβέστατον φανό-
 μος. ἐγὼ δ', καί πορ εἰδώς.
 ἀνέχετον ὃν τρέπον ἀπο-
 δοῖσι. εἴπα τῷ μὲν Δά-
 μιτι ἀπαμύψων τὸν ὕπν,

prostratus iaceret., neque
 villo pacto resurgere vellet,
 optimus Mercutius subla-
 tum ipsum ad cymbam vs-
 que portavit : ego verò si-
 debam. *Ant.* Ego verò,
 quum huc descendebam
 neque me ceteris admiscui,
 sed relictis plorantibus illis,
 ad cymbam accurrendo, lo-
 cum praecoccupavi, quò
 commodius nauigareim. In-
 ter nauigandum autem alij
 quidem flebant, alij verò
 nausca' ant. Ego autem in-
 ter ipsos sedens valdè oble-
 ctabar. *Dio.* Tu quidem
 Crates, & tu Antisthenes
 in huiusmodi comites inci-
 distis. Mecum autè Blepsias
 ille scenerator ex Piræo,
 & Lampis Acharnan mer-
 cenariorū militum ductor,
 & diues ille Corinthius Da-
 mis, simul descendebant.
 Quorum Damis, à puero
 veneno interemptus fuerat:
 Lampis ob Myrtij meretricis
 amorem, se iugularat. Blepsias
 fame miser periisse dicebatur,
 & adhuc supra modum pallidus,
 & exquisitissimè tenuis apparebat.
 Ego verò, quanquam id
 notam, interrogabam ta-
 men quo pacto quisque
 mortuus esset. Ac Damidi
 quidem accusanti filium:

καὶ ἀδελφοί μοί, τοὶ ἐπαύρις ἔ-
 ρωτα αὐτὸν, ὅς τ' ἀλατῶτα
 ἔχον ὁμοῦ χέλια, καὶ βυ-
 ρῆν αὐτὸς ἐννεήκορτα ὄντων,
 ἐκπεριβυγέται νεανίσκῳ τέλει
 τῶν ὀβολῶν παρείχες. σὺ
 δ' ὦ ἀγαθὲν, ἔστιν γὰρ κα-
 κήτις, καὶ καθήκει τῇ Μυρ-
 τῷ, τί ἀπὸ τῆς ἔρωτα, σμι-
 ρῆς δ' ἔστι; ὅς πῶς μὲν πολὺ
 μῶς οὐδὲ πώποτε ἔβλεπας,
 ἀλλὰ φιλοκινδυνῶς ἠγωνίζου
 πρὸς τοὺς ἄλλων. ὥσθ' ὅς τ' ἔ-
 π' ἔστις παιδισκαεὶς, καὶ δε-
 κνῶν ἐπιπλάσων, καὶ σεναγ-
 μῶν, ἑλκῶς ὁ θνητῶς. ὁ μὲν
 γὰρ Βλεψίας αὐτὸς, ἐαυτοῦ κα-
 τήκει φθόσας, πολλὰ δ' ἔ-
 λαν, ὅτι χεῖματα ἐτύ-
 χαντε τοῖς μηδὲν παροσκόουσι
 κληρονομίαις, εἰς αἰεὶ βιώσεσσι
 ἰματῶν νομέζων. πάλιν ὁ
 μιχαὶ πάλιν τυχεύσαντες περ-
 λῶ παρτορὸν τὸ τε σενοντες. ἀμ
 εἰ μὴ ὅτι τῷ σὺ μὲν ἐσθλῶν.
 ἀποβλέπειν καὶ καὶ ἀποσκο-
 πῇ περὶ τὸν αἰματωμένον.
 ἐσθλὰ πολλοί γὰρ, καὶ ποικίλοι, καὶ
 πάντες διακρίνοντες, πάλιν τῶν
 πατρῶν τούτων, καὶ νεανίων.
 ἀλλὰ καὶ οἱ παῖδες γενοράδες,
 ὁδόντες. τί γὰρ; ἀλλὰ τὸ
 εἶδον αὐτὸν ἔχει τὸ βίον;

non iniusta, inquam, ab illo
 passus es, qui cum talenta
 mille haberes coaceruata,
 atq; ipse in delicijs viueres
 annos nonaginta nat⁹, ado-
 lefcenti illi octodecim an-
 nos agenti quatuor tantum
 obolos suppeditabas. Tu
 verò Acarnan (gemebat
 enim & ille ac deuouebat
 Myrtium) quid amorem
 incusas, non te ipsum? qui
 hostes quidem nunquam
 perhorrueris, sed te vitro
 periculis offerendo, ante
 alios in praelium descen-
 deris: à puella verò vul-
 gari illa, fictilique lachrymis
 ac suspirijs generosus ille tu
 captus fueris. Nam Blepsias
 ipse, sese ob nimiam stul-
 titiam accusabat, quod pe-
 cuniam hæredibus nulla re-
 cessitudine sibi coniunctis
 custodierit, stolidus ille ratus
 se perpetuò victurum esse.
 Cæterum mihi non vulgare
 voluptatē gementes isti præ-
 buerunt. Sed iam ad fauces
 sumus. Aspiceret nos oportet,
 & è longinquo contemplari
 aduenientes. Papæ multi cer-
 rē, & varij, omnēsq; lachry-
 mantes, præter puerulos istos,
 & infantes. Sed & senio con-
 fecti lugent, quid illud est?
 num aliquo vitæ philtro te-
 nētur? Hūc igitur decrepitū
 ἄνθρωπον οὐκ τὸν ἑσθλῶν

ἔρεσθαι βέλομαι. σαφύνες τι-
 λικοῦτος ἀποθανόν; τί ἀνα-
 κτεῖς ὃ βέλπεις, καὶ ταῦτα,
 γέρον ἀριγυμνός; ἦ πού βασι-
 λεύς ἦσθα; Πτω. ἔδαμῶς. Διο.
 ἀλλὰ σαβᾶπης; Πτω. ἐδὲ τῶ-
 πο. Διο. ἀρὰ οὐκ ἐπλήτεις, εἴ-
 τα αὐτῷ σε τὸ πολλὴν βυφίῃ
 ἀπολιπύντα τεθνήσκει; Πτω.
 ἐδὲν τοῦτον. ὃς ἔτι μὲ ἐγα-
 γόνειν ἀμφὶ τὰ ἐννεήκοντα.
 βίον δ' ἀπορὴν ἀπὸ χαλάμου καὶ
 ὀσμῆς ἔχον ἐς ὑπεβολὴν
 πῶχρός ὢν, ἀτεκνός τε, καὶ
 προσεπὶ χεῖλός, καὶ ἀμυδρὸν
 βλέπων. Διο. εἴτα τοῦτος
 ὢν ζῆν ἠθέλεις; Πτω. ναί. Ἡδὲ
 γὰρ ὡς τὸ φῶς, καὶ τὸ τεθνήσκει,
 δεινόν, καὶ φευκτόν. Διο. πα-
 ρεπαιεῖς ὃ γέρον, καὶ μερε-
 κμενὴ πρὸς τὸ χρεῶν, καὶ ταῦτα,
 ἡλικιωτής ὢν τῶ περιμέλεις. τί
 οὐκ ἂν τις λέγῃ περὶ τῶν νέ-
 ων, ὅποτε οἱ παλικοὶ φιλό-
 ζωοὶ εἰσίν; οὐκ ἐχέτω δῶκεν ἢ
 θαλάττον, ὡς τῶν ἐν τῷ γήρα-
 κῶν φάρμακον. ὃς ἀπὸ μὲν,
 μὴ καὶ τις ἡμᾶς ὑπιδίδηται ὡς
 ἀπὸ δρεσιν βαλέοντας, ὅρων
 περὶ τὸ σῶμα εἰλουμένους.

interrogare lubet. Quid plo-
 ras, optime, idque cum se-
 nex adueneris? an rex eras?
 Mend. Haudquaquam. Diog.
 An verò satrapa? Mend. Ne-
 que illud. Diog. An igitur
 A diues fuisti: idēque ægrē
 tibi est mortem obuisse reli-
 ctis multis deliciis? Mend.
 Nihil tale: sed annos circi-
 ter nonaginta natus fui, vi-
 tam autem inopem egi, a-
 rundine & linea victum
 B quaritans, summopere ege-
 nus, & liberis carens,
 præterea claudus, hebetique
 visu. Diog. Et viuere cupie-
 bas, talis cum esses? Men.
 C Etiam. Dulcis enim erat lux,
 mori autem graue & hor-
 rendum. Diog. Deliras ὁ se-
 nex, & te aduersus necessita-
 tem iuueniliter geris, idque
 cum huic portitori sis cox-
 D uus. Proinde quid iam de a-
 dolescentibus dicamus, quā-
 do decrepiti isti tantopere
 viuere cupiunt? quos mor-
 tem sectari decebat, tanquam
 remedium eorum malorum
 quæ secum fert senectus.
 E Sed abeamus, nequis & nos
 suspicetur fugam moliri,
 quum nos hic circa fauces
 oberrare viderit.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ΚΑΙ
ΤΙΡΕΣΙΑΣ.

ΜΕΝΙΠΠΙ ΕΤ
ΤΙΡΕΣΙΑΣ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ. Α.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

Τιρέσια, εἰ μὴ καὶ
πυφλὸς εἴ, αὐτίκα δια-
γνώσκεις ῥάδιον. ἀπασ-
θ' ἡμῶν ὁμοία τὰ ὀμματα κα-
τάμνον ὅτι αἱ ῥῶραι αὐτῶν. καὶ
δ' ἄλλα, καὶ ἐγὼ εἶπεν ἔ-
χεις, τίς ὁ Φίνεος λῦ, ἢ τίς ὁ
Λυκεύς. ὅτι μὲντοι μάστις ἦ-
δα, καὶ ὅτι ἀμφοτέρω ἐξ ἑσέου
μῦθος, ἀνὴρ ἔχ' ἡμῶν, τῶν περὶ
τῶν ἀκούσας οἶδα. φρεὶς τῶν
δὴν τοι μερῶν εἰπὲ μοι, ὅπου
τίθεν ἐπικράδης ἡδίοτος τῶν
βίων, ὅποτε κτὴρ ἦδ' αἰ, ἢ ὁ γυ-
ραιῆος; Τεῖ. ἀμείνων λῦ
πυφλὸν ὅ Μένιππε ὁ γυ-
ραιῆος. ἀπερὶ μὲν τέρους
ῥῥ. καὶ διαπόρῃς τῶν ἀνδρῶν
αἰ γυναικῶν, καὶ οὐτὲ πολυμῆν
ἡσυχία αὐταῖς, οὐτὲ παρ' ἐ-
πλῆξιν ἐσθῆται, οὐτ' ἐν ἐκκλη-
σίᾳ διαφέρειν, οὐτ' ἐν δικα-
σθεῖς ἔχ' ἐπὶ ἑσθῆται. Με. οὐ
δ' ἀπὸ καὶ ὡς Τιρέσια δ' Εὐ-
κλείδου Μινδείας οἶα εἶπεν,
οἰκτιρέουσα τὸ γυναικῆιον, ὡς
ἀβήλῃς εἶπας, καὶ ἀφ' ὧν τῶν

AN verò & cæcus sis;
Tiresia, non amplius
cognitu facile est. Nobis
enim cunctis æquè vacui
sunt oculi, ac solæ illo-
rum sedes relictæ. Caterùm
neque amplius dicere pos-
sis, quis Phineus fuerit, aut
quis Lynceus. At verò
quodd vates fueris, quod-
que solus utrumque vir &
fœmina factus sis, poëtis
auditis noui. Proinde per
Deos, dic mihi vitam sua-
uiorem vitam expertus es,
an quum fuisti vir, ad
quum fœmina? Tir. Potior
multò fuit, Menippe mu-
liebris vita: expeditior
enim, virisque dominantur
mulieres, ac neque in bel-
lum prodire ipsis necessè
est, neque ad propugna-
cula stare, neque in con-
cionibus diffidere, neque
in foro iudiciali contende-
re. Men. Annon Medeam
Euripidis audiisti Tiresia,
qualia dixerit mulierum
genus deplorâdo, quàm mi-
seræ sint, & intolerabilem

ἢ ἐκ τῶν ὠδίνων πόνον ὑφίστα-
 μέναι; ἀλλὰ ἐπὶ μοι, ὡς ἐμνηστο
 γὰρ μετὰ τῇ Μεδείᾳ ἰαμ-
 βεία, καὶ ἔτεκες ποτὲ ὅπερ
 γυνὴ ἦδα, ἢ στείρα, καὶ ἄρνος
 διτελέσας ἐν ἐκείνῳ τῷ βίῳ;
 Τει. τί τὸ τοῦ Μένιππε ἐρω-
 τῆς; Με. οὐδὲν χαλεπὸν ὅ
 Τειρεσία. πλὴν ἀποκείναι εἰ-
 σοι ξάδιον. Τει. ἢ στείρα μὴ
 ἤμην, καὶ ἔτεκον δ' ὅμως. Με.
 ἔκλον τὸ τοῦ. εἰ γὰρ καὶ μήσαν
 εἶχες, ἐβουλόμην εἰδέναι. Τει.
 εἶχον δηλαδὴ. Με. χέρον δέ σοι
 ἢ μήτρα ἠφανίσθη, καὶ τὸ μῦστον
 τὸ γυναικεῖον ἀπεφάνη, καὶ
 οἱ μαδοὶ ἀπετάθησαν, καὶ τὸ
 ἀνδρεῖον ἀνέβη, καὶ πῶγονα
 ἔκνευχες, ἢ αὐτίκα ἐκ γυ-
 ναϊκὸς ἀνὴρ ἀνέβη; Τει. D
 ἢ χ' ὁρῶ τί σοι βούλεται τὸ
 ἐρωτήμα. δοκεῖς δ' οὖν μοι
 ἀπτεῖν, εἰ παῦθ' οὕτως ἐ-
 γίνετο. Με. οὐ γὰρ ἢ ἀπ-
 τεῖν ὅ Τειρεσία τοῖς ποιούτοις,
 ἀλλὰ καὶ ἀπὲρ πνα βλάχα, μὴ
 ἔξεται ὄντα εἴτε διωατά ὄντι,
 εἴτε καὶ μὴ, παρὰ δέχεται;
 Τει. σὺ οὐκ ἐδὲ τὰλλα πνεύ-
 εις ἔγωγε λέγει, ὅπου τ' αὖ ἀ-
 κούσης ὄντα ἐκ γυναικῶν ἐ-
 γίνοντό πνεες, ἢ δινδρα, ἢ δη-
 εία, πλὴν Ἀνδρόγα, ἢ πλὴν Δά-

parturiendo laborem susti-
 neant? Verum dic mihi (nam
 me isti Medæ iambi com-
 monefecerunt) peperisti-ne
 aliquando cum mulier es-
 ses, an verò sterilis, & absque fe-
 minæ vitam illam degisti? Tir.
 Quid hoc Menippe interro-
 gas? Men. Nihil acerbi, Ti-
 resia: verum responde si tibi
 molestum uon est. Tir. Non
 fui sterilis quidem, sed neque
 peperī tamen. Men. Sufficit
 hoc. Vtrum enim & vuluam
 habuisses, scire volebam. Tir.
 Habui scilicet. Men. Successu
 autem temporis vuluæ in illa
 euauuit, & membrum mulie-
 bre obturatum est, mammi-
 læque iterum complanatae,
 deinde virile succreuit, &
 barbam produxisti: an verò
 repete vir ex muliere factus
 produisti? Tir. Non video
 quid sibi velit hæc interro-
 gatio. Videris autem mihi
 in dubium reuocare, factum-
 ne hoc ita sit, an non. Men.
 Annon de his dubitandum
 est Tiresia: sed perinde ac
 fatuo alicui, pro veris ea re-
 cipienda non inquirendo fi-
 eri ne possint, an non? Tir.
 Tu igitur neque cætera hoc
 pacto contigisse credis, puta
 quum audieris, vt quædam
 ex mulierib' aues factæ sint,
 aut arbores, aut fera, Lusci-
 nia videlicet, aut Daphnæ,

aut Lycaonis filia? *Men.* Siquando in ipsas incidero, sciam quid & ipsæ dicant. Tu verò, ô optime; an quum mulier eras, tum quomque ut & postea vaticinaberis? an verò vir & vates simul esse didicisti? *Tir.* Viden? quæ de me feruntur ignoras omnia, ut & deorum litem quandam diremi, & Iuno visu me priuavit: Iupiter autem hanc calamitatem data vaticinandi arte est solatus. *Men.* Adhucne Tiresia, hisce mendacijs caperis? Sed hoc facis more vatum. Consuetum enim est vobis nihil sani dicere.

AIACIS ET AGA-
MEMNONIS.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

D

AGAMEMNON.

SI tu, dum furore corre-
sprus fuisti, Ajax, te ipsum
interfecisti, nōsq̃e omnes
membratim concidere pu-
Etasti, quid Vlyssēm accusas?
ac paulò ante nec ipsum as-
pexisti, cum venisset vatem
consultum: nec virum com-
mitonem ac socium digna-
tus es alloqui, sed super-
bè admodum, grandique
incedens gressu, præteristi.
At, Meritò Agamemnon

T 2

αὐτος γάρ μοι ἢ μανίας αἴπιος
κατίσῃ, μόνος αὐτεξέταδεις
ἐπὶ τοῖς ὅπλοις. Αἰ. ἤξις
ἢ αὐανταγώνιστος εἶναι, καὶ ἀκο-
νιπὴ κρατεῖν ἀπαίων; Αἰ.
ναί, τά γε τοιαῦτα. οἰκία γάρ
μοι ὡς ἡ παρουσία, τὸ ἀνέ-
ψιν γε οὕτω. καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλ-
λοι πολὺ ἀμύνες ὄντες, ἀ-
ντιπάδεις ἢ ἀγῶνα, καὶ παρε-
χωρῶσατέ μοι τῶν ἀθλῶν. ὁ
ἢ Λαέρτου, ὃν ἐγὼ πολλάκις
ἔσωσα κινδυνεύοντα κατακ-
κρόφθαι ὑπὸ τῶν Φρυγῶν, ἀ-
μείνων ἤξις εἶναι, καὶ ἐπιτη-
δειότερος ἔχειν τὰ ὅπλα. Αἰ.
αὐτῷ τοι γάρ γε ὁ γηναῖα τὴν
θέτην, ἢ δέον σοι τὴν κληρονο-
μίαν τῶν ὀπλῶν παραδιδόναι
φυγῆναι ὅντι, φέρουσα, ἐς τὸ
κοινόν, κατέβητο αὐτά. Αἰ. ἔκ.
ἀλλὰ τὸ Οδυσσεύς, ὃς αὐτεποίη-
σθαι μόνος. Αἰ. συγγνώμη ὦ
Αἴαν, εἰ ἀνδρῶπος ὢν, ὠρέχθῃ
δούξῃς ἡδέσου πράγματος, ὑπὸ
ἢ καὶ ἡμῶν ἕκαστος κινδυνεύειν
ὑπομύμει, ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ
σου. καὶ ταῦτα, παρὰ Τρωσὶ δι-
καστῶς. Αἰ. οἶδα ἐγὼ ἥ τις
μου κατεδίκασεν. ὅττι οὐ δύ-
μιν λέγειν τι πρὸς τῶν θεῶν.
τὸ γοῦν Οδυσσεύς μὴ ἔχει μι-
σηνταῖς ἀπὸ δυνάμειν ὦ Αἰά-

Ille enim mihi furoris huius
author extitit, ut qui solus
mecum pro armis iudicio
contenderit. Ag. Putabásne
æquum ut aduersario care-
res & omnia sine puluere
superares? Ai. Quidni, in
tali utique causa? Nam ea ar-
matura cognationis quodam
iure ad me pertinebat, cum
patruelis esset. Vósque reli-
qui, quanquam illo præstan-
tiores eratis, certamen de-
trectastis, armæque mihi ces-
sistis. Athic Laërtae filius,
quem ego sæpe seruaui in
summo periculo, cum iam à
Troianis propè concideretur,
melior esse me voluit,
magisque hadendis ar-
mis idoneus. Ag. Accusa
igitur Thetin, ὁ generose,
quæ cum tibi armorum hæ-
reditatem ut pote cognato,
tradere debuisset, in medium
allata illa posuit. Ai. Mini-
mè: sed Vlysssem ut qui solus
sele mihi opposuerit. Ag.
Ignoscendum Ajax, si homo
cum esset appetiuit gloriam,
rem dulcissimam, cuius gra-
tia quilibet etiam nostrum
obire pericula sustinet:
siquidem & te deuicit, id-
que Troianis ipsis iudici-
bus. Ai. Noui ego quæ
me damnarit, sed fas non
est de Diis quicquam di-
cere. Vlysssem igitur non
possum non odisse, Aga-

μνην, οὐδ' εἰ ἀπὸ τοῦ Αἰν-
να τοῦτο ἐπιτάττω.

memnon, non si mihi ipsa
Minerua hoc imperet.

ΜΙΝΩΣ, ΚΑΙ
ΣΩΦΡΑΤΗ.

A MINOIS ET
SOSTRATI.

ΜΙΝΩΣ.

MINOS.

Ὁ Μιν ληΐς οὗτος Σώ-
φρατος, ἐς τὴν Πυριφλεγέ-
θοντα ἐμβέβηκας. ὁ δὲ ἱερὸς
πυλῶν, ὅθεν τὸ Χιμαίρας δια-
σπλάτνυται. ὁ δὲ τυραννὸς ὁ
Ἐμὴ παρὰ τὴν Τίτυον ἀπο-
κτείνεις, ὅθεν τῶν γυναικῶν κεί-
ρων καὶ αὐτὸς τὸ ἦπαρ. ὑμῶν
δὲ οἱ ἀγαθοὶ, ἀπὸ κατὰ τὰ
ἔξω ἐς τὸν Ἡλύσιον πεδῖον. καὶ
οἱ μακρόν τι χρόνον κατὰ τὴν
ἐμὴν ὡς δίκαια ἐποιεῖτε πα-
ρὰ τὸν βίον. Σω. ἀκούσθω Μί-
νω, ἐν οἷσι δίκαια δοξῶ λέγειν.
Μιν, πῶς ἀκούσθω αὐτοῦ. οὐ γὰρ
ἔτι ἐλθεῖναι ὁ Σώφρατος πο-
τερὸς ὢν, καὶ τοσούτους ἀπο-
κτείνῃς; Σω. ἐλθέτω μὲν.
ὁ δὲ ὅρα εἰ δίκαιος κολα-
θίσσεται. Μιν. καὶ πάντως,
εἰ καὶ ἀποπνῆναι πῶς ἀξίαν δι-
κασθῶν. Σω. ὁ μὲν ἀποκεί-
ναι μοι ὁ Μίνως. βραχὺ γὰρ τι
ἐξήσθησάν τε. Μιν. λέγε μὴ μα-
κρὰ μῆνον, ὅπως καὶ τὸν ἀν-

B Hicquidem prædo So-
stratus, in Pyriphlegē-
thontem immittatur: hic au-
tem sacrilegus à Chimæra
discerpatur: tyrannus verò
iste Mercuri, iuxta Tityum
C extensus, hepar & ipse
vulturibus præbeat arro-
dendum. At vos boni in
Elysium campum celeriter
abite, & beatorum insulas
habitate, pro ijs quas
iustè in vita fecistis.
Soff. Audi ὁ Μίνος, num
tibi iusta dicere videar.
Min. An ego denuo nunc
audiam? annon convictus
es Sostrate, quod & ma-
lus fueris, & tam multos
occideris? Soff. Conui-
ctus quidem sum: sed
D vide an iusto afficiar sup-
plicio. Min. Ita sanè: si-
quidem iustum est meritam
cuique mercedem repen-
dere. Soff. Attamen res-
ponde mihi Minos: bre-
ve enim quiddam interro-
gabo te. Min. Dic dummo-
do non prolixè: νε & alioι.

λες διακείνω μὴ ἦδν. Σω. ὁ-
 ποσα ἔπρατον ἐν τῷ βίῳ, πό-
 τερα ἐκὼν ἔπρατον, ἢ ἐπεκέ-
 κλωσε μοι ὑπὸ τῇ μοίρας; Μι.
 ὑπὸ τῇ μοίρας δηλαδὴ. Σω. A
 ἔκῃν καὶ οἱ χεῖροὶ ἅπαντες, καὶ
 οἱ ποταμοὶ δοκοῦντες ἡμεῖς,
 ἐκείνη ὑπομετοῦντες, ταῦτα
 δρῶμεν; Μι. ναί, τῇ Κλωτῇ,
 ἢ ἐξ ὧν ἐπέταξε γυναικὲν τι, B
 τὰ θεακτεῖα. Σω. εἰ οὐκ
 τις ἀσχηματίζει ὑπ' ἄλλου
 φονεύσειεν τινα, ὃ δυνάμενος
 ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζομένους, C
 οἷον, δῆμιος, ἢ δορυφόρος, ὃ μὲν
 δίκας ἢ παιδείας, ὃ δὲ, τυραν-
 νῶ, τινα αἰτιάσθαι τῷ φόβῳ; Μι.
 ὅλον ὥς τῇ δικαστῇ, ἢ τῇ τυ-
 ραννῶ. ἐπεὶ ὅδε τὸ ξίφος αὐτό.
 ὑποκρίτεται γὰρ τὸ τοιοῦτον ὄν D
 φέρος τῇ θυμῶν, τῷ περὶ τῶν
 πασχόντων τὴν αἰτίαν. Σω. εὖ
 γε ὦ Μίνως, ὅτι καὶ ἐπιδα-
 ψλεύει τῷ πασχέειν μακρῶν
 δέ τις ἀποστείλαντες τὸ δε-
 σποτον, ἢ καὶ αὐτὸς χεῖρὸν ἢ
 ἀργύρεον κομίζων, τίνι τὴν χά-
 εἰν ἰστέον, ἢ τινα εὐεργετῶν ἀ-
 ναγκαπτόν; Μι. τῇ πέμψαντα
 εὖ σώσεται. διάκονος γὰρ ὁ κο-
 μίτας ἦν. Σω. ἔκῃν ὅσας πῶς
 ἀδίκᾳ ποιεῖς κολάζων ἡμᾶς
 ὑποκρίτας γυναικίνας, ὧν ἡ Κλω-

iam dijudicare possimus. S. f.
 Quaecunque in vita egi, utrum
 volens egi, an verò à Parca
 mihi agglomeratum est? Min.
 A parca scilicet. S. f. Proinde
 & boni omnes, & nos qui
 mali videmur, annon hæc
 agimus dum illi obsecunda-
 mus? Min. Ita profectò Clo-
 thoni illi obsequentes, quæ
 vni cuique cùm primùm na-
 tens est, agenda iniungit. S. f.
 Si quis igitur ab alio coactus
 quempiam occiderit, cùm ei
 nequeat contradicere à quo
 vi compellitur: verbi gratia,
 quum carnifex, aut satelles, C
 ille quidem iudici, hic ty-
 ranno morem gerens, quem-
 nam cædis istius reum ages?
 Min. Liquet reum agendum
 iudicem, aut tyrannum: si-
 quidem neque ipsum gladiū
 accusare possumus: subser-
 uit enim hic, tanquam in-
 strumentum quoddam ad il-
 lius explendum animum, qui
 primò causam hanc præbuit.
 S. f. Bene est Minos, quòd
 hæc etiam exemplo, quasi
 quodam auctario locuple-
 tas. Siquis autem ab hero
 missus, aurum vel argentum
 afferat utri habenda est gra-
 tia, utri beneficium hoc ac-
 ceptum est ferendum? Min.
 Ei qui misit, minister enim
 tantum fuit, qui attulit. S. f.
 Videt-ne igitur quàm iniusta
 facias, dum nos supplicio

δὲ πρὸς τὰ πλεῖστα, καὶ τοῦτοις πρὸς
τοὺς διακονησάμενους
ἀλλήλους ἀγαθούς· οὐ γὰρ δὴ
ἐκείνους ἐπὶ τῇ ἐξουσίᾳ, ὡς
ἀπὸ τῆς δυνάμεως αὐτῶν, τοῖς
καὶ παρὰ τὴν ἀνάγκην πρὸς τὰς
ἐκείνων. Μι. ὦ Σωφράτε, πολλὰ
ἴδεις αὖ ἀλλὰ οὐ κατὰ λόγον
γινώσκεις, εἰ ἀκριβὲς ἐξετά-
ζεις. ἀλλὰ οὐδὲν ἀλλὰ σὺ τῶτο
ἀπολαύσεις τῇ ἐπερωτήσας,
ὅτι οὐ ληστὴς μόνον, ἀλλὰ καὶ
σοφιστὴς τις εἶναι δοκεῖς. ἀπο-
λυστὴν αὐτὸν ὦ Ἑρμῆ, καὶ μη-
κέτι καταζέεσθαι. ὅρα δὲ μὴ
καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρω-
τᾷν τὰ ὅμοια διδάξῃς.

afficis, qui ministri tantum
fuimus eorum quæ Clotho
nobis imperavit : & dum
hos honore prosequeris, qui
aliena bona solum admini-
strarunt? Nemo enim dicere
poterit, possibile esse ijs
contradicere, quæ cum omni
necessitate imperata fuere.
M. n. Multa, Soffrate, & alia
videas licet, minimè secun-
dum rationem fieri, si dili-
genter expendas. Verum-
tamen tu ex hac quæstione
hoc boni consequeris, quod
non prædo solum, sed etiam
Sophista quidam esse vide-
ris. Solue ipsum Mercuri,
nec puniatur amplius. Cæ-
terum vide ne & cæteros
manes similia interrogare
doceas.

ΜΕΝΙΠΠΙΟΣ, Η ΝΕ-
CΥΟΜΑΝΤΙΑ.

MENIPPVS, SEV
NECYOMANTIA, Me-
nippus, Philonides.

MENIPPVS.

ΜΕΝΙΠΠΙΟΣ.
ὦ Χαῖρε μέγα θρον, πρὸς
τοὺς πύλας θ' ἐστὶς ἐμῆς.
ὡς ἀσπυρὸς σ' ἐστὶν
ὄν, ἐς φάος μολών. Φιλωνί-
δης, οὐ Μένιππος ἔστίς ὄντι
ὁ κίων; ἐξουσιᾷ ἄλλος, εἰ μὴ
ἐν παρὰ βλεπῶν Μένιππος
ὄντας. πρὶν αὐτῶν βάλει-
ται τὸ ἀλλόκοτον τῶ γή-
ματος, πῖλος, καὶ λύρα, καὶ
λεωντῆς; πρὸς τὸν ὅμοιον αὐτῶν.

S. Aluc atrium, domusque ve-
stibulum mea. Vete l-hens
aspicio luci redditus. Ph. Non-
ne hic Menippus est Canis
ille? non hercle alius, nisi
hallucinor omnes pro Me-
nippis accipiens. At quid sibi
vult habitus istius insolentia?
claua, lyra, leonis exu-
iæ? Adcundus tamen est.

χαῖρε ἢ Μένιππε. καὶ ποῦν ἡ-
μῖν ἀτίξαι; πολλὴ γὰρ χεῖρον
οὐ πένητας ἐν τῇ πόλει. Με.
Ἡκω νεκρῶν κευθμῶνα, καὶ
σκότου πύλας Διπλῶν, ἢ φ-
δης χρεῖς ὥκισται διῶν. Φιλῶ.
ἠεὲ κληῖς. ἐλελήθει Μένιππος
ἡμᾶς ἀποθανόν. καὶ τ' ἔ-
παρχῆς ἀναβείβωκεν; Με. ἔκ.
ἄμ' ἐτ' ἐμπνοῦν αἰδῆς μ' ἐδέ-
ξατο. Φιλῶ. τίς δ' ἡ αἰτία
σοι ἢ κραινῆς καὶ παραδόξου
ταύτης ἀποδημίας; Με. νεό-
της μ' ἐπῆρε, καὶ θρόνος τῷ
νέου πλέον. Φιλῶ. παῦσαι μα-
χέει βασιλεῶν, καὶ λέγε ὑπὸς
πῶς ἀπλῶς καταβῆς ἀπὸ τῶν
ἱαμβείων. τίς ἡ σολή; τί σοι
τῆς κατωπερίας ἐδόκουν; ἀλ-
λως γὰρ ἔχ' ἡδεῖά τις, ἐδ-
άσαστος ἡ ὁδός. Με. ὦ φιλό-
της, χρεῖά μακατήροισι αἰ-
δαο, συχὴ χηνοσύμῳρον θησαύ-
τειρεῖσσι. Φιλῶ. ἔτος, ἄμ' ἡ
παραπάεις. ὦ γὰρ αὖ οὕτως
ἐμυῖβως ἐρραβώδεις πρὸς ἀν-
δρας φίλους. Με. μὴ θαν-
μάτης ὧς ἐταῖρε. νεώτ' γὰρ Εὐ-
επίδῃ καὶ Οὐμένῳ συγχο-
μῶμος, καὶ οἶδ' ὅπως ἀνέπλη-
δω τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτόμα-
τά μοι τὰ μέγ' ἀπὸ τοῦ σώμα-
τος ἔρχεται. ἀτὰρ εἰπέ μοι, πῶς

Salve Menippe, unde nobis
aduenisti? iamdiu enim in
vrbe visus non es. Men.
Venia reliſtis manium specu,
& nigris Portū, ubi Orcus in-
colitur superusprocul. Ph. Her-
cle, clām nobis Menippus
vita functus est, reuixitque
denuo. Men. Non: sed me ad-
huc vinum recepit tatarum. Ph.

Quænam causa fuit tibi
nouæ huius & incredibili-
lis peregrinationis? Men.
Iuuenta, magisque iuueni ani-
mus me impulit. Ph. Desine ὃ
beate tragicum loqui, &
ab iambis descendens, sic
simpliciter eloquere. Quæ-
nam hæc vestis? quid tibi
inferno itinere fuit opus?
alioqui i necque iucunda,
neque delectabilis est via.
Men. Res dilectæ, grāui me
infernas egit ad umbras,
Consultem ut manes Tye-
bani Tiresiai. Ph. Heustu
deliras: non enim ita
confarcinatis versibus apud
amicos caneres. Men. Ne
mireris, amice: recens
enim cum Euripide at-
que Homero versatus,
nescio quomodo versibus
impletus sum, ut numeri
mihi sua sponte in os con-
fluant. Verum dic mihi, ut
se res in terris habent?

τὰ ἑαυτοῦ γὰρ ἔχει, καὶ τὰ περὶ

ἔστιν ἐν τῇ πόλει; Φιλω. καὶ
οὐδὲν, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ
τῶ, ἀρπάζουσιν, ἐμπορεύσιν,
πονηλυφῶσιν, ὀβολοσπύσσιν.

Με. ἀλλοι, καὶ χαροδαίμο-
νες. εἰ γὰρ ἴπασιν οἷα ἑταίρος
κεῖνται παρὰ τοῖς κατώ,
καὶ οἷα κεχρησμένοι τὰ
ἡγεῖσθαι καὶ τῶν πλε-
ονεσι, ἀλλὰ τὸ Κέρβερον, οὐ-
δέμια μηχανὰ τὸ διαφυγεῖν
αὐτοῖς. Φιλω. τί φῆς; δεδω-
κέναι πῶς πρὸς τοῖς κατώ
ἐπὶ τῶν ἐνθάδε; Με. γὰρ Δία
καὶ πολλά, ἀλλ' οὐδέμια ἐκ-
φῆξιν αὐτὰ πρὸς ἀπαν-
τας, οὐδὲ τὰ ἀπόρρητα ἔχα-
ρηξιν, μὴ καὶ πῶς ἡμᾶς
χάσεται χαφῶ ἀσβεβείως
ἐπὶ τῷ Ραδαμάνθου. Φιλω.

μυδαμὸς αἱ Μένιππες πρὸς
τῷ Διὶ, μὴ φθογῆς τῶν
λόγων φίλων ἀνδρῶν. πρὸς γὰρ
εἰδὸτα σιωπᾶν ἐρεῖς. τὰ τ'
ἄλλα, καὶ πρὸς μεμνημέ-
νοι. Με. χαλεπὸν μὲν ἐπι-
τάλεις τοῦ πταγμᾶ, καὶ οὐ
πῶς ἀσφαλές. πλὴν ἄλλα
οὐ γὰρ ἐνέες, πολυμήτεον. ἔδο-
ξε δὲ τὸν πλεονέκτην τοῦτο, καὶ
πολυχρημάτου, τὸ χρε-
στον κατακλῆσον, ὡς περὶ τῶν
Δαδῶν φυλάττουσιν. Φιλω.

& quidnam in urbe agunt
Ph. Nihil noui : sed ve
prius acitabant, rapiunt,
peierant, scenerantur, v-
suras colligunt. Mⁿ. O

miseri, atque infelices.
Nesciunt enim quid apud
inferos decretum sit, &
qualia contra diuites lata
suffragia, quæ per Cer-
berum arte nulla subter-
fugere poterunt. Ph. Quid

ais? noui-ne aliquid apud
inferos decretum est de
ijs qui hic viuunt? Mⁿ.
Per Iouem & quidem
multa, sed quæ non licet
apud omnes efferre, ne-
que cum sint arcana, re-
uelare, nequis fortè nos
apud Rhadamanthum im-
pietatis accuset. Ph. Ne-

quaquam Menippe, per
Iouem : ne amico ser-
monem hunc inuideas.
Etemin apud hominem
tacendi gnarum, quinc-
tiam sacris initiatum e-
differes. Mⁿ. Grauiapro-
fectò iubes, & neutiquam
tuta : verum tui vtrique
gratia est audendum. Ergo
decretum est diuites istos,

& pecuniosos, aurumque
tanquam Danaën seruantes
abstrusum. Ph. Ne prius,
d bone, quæ decreta sunt

μὴ πρὸς τῶν εἰρησίων γὰρ τὰ
καὶ πρὸς τῶν εἰρησίων γὰρ τὰ

διδουμένα, πρὶν ἐκείνα διελ-
 δεῖν, ἀμάλις αὖ ἡδέως ἀκῦ-
 σαιμί σου, ἥ τις αἰτία σοι ἢ
 χαρὸς δὲ ἐγρόετο, πῆς ὅ ἢ πο-
 ρείης ἡμεῶν. εἴθ' ἐξῆς ἂν τε
 εἴδεις, ἂν τε ἤκουσας παρ' αὐ-
 τοῖς. εἰκὸς γὰρ δὴ τιλόχalon ὄν-
 τα σε, μηδὲν τῶν ἀξίων δέας
 ἢ ἀκοῆς παρελπιν. Με-
 λισσοειχμητὸν ἔχοντά σοι. τί
 γὰρ αὖ καὶ πάθει τις, ὅποτε φί-
 λος αἰὲρ ῥιζοῖτο; καὶ δὴ
 παρ' ἑτά σοι δειμι τὴν γνώ-
 μην τὴν ἐμὴν, καὶ ὅθεν ὠρ-
 μηδὲν πρὸς τὴν κατάβασιν.
 ἐγὼ γὰρ ἄχρ' ἐν πατρὶν λυ-
 αλεύων Ομήρου, καὶ Ησίο-
 δου, πολέμους, καὶ αἵσις διη-
 γουμένων, ἢ μόνον τῶν ἡμι-
 δίων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἥδη τῶν
 δεινῶν, ὅτι καὶ μοιχείας αὐτῶν,
 καὶ βίας, καὶ ἀρπάζας, καὶ δι-
 κας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ
 ἀδελφῶν γαμοῖς, πάντα ταῦτα
 ἡγούμεν εἶναι καλά, καὶ ἢ
 παρ' ἑτέρους ἐκινῆμεν πρὸς αὐ-
 τὰ. ἐπεὶ ὅτι εἰς ἀνδρας τελέειν
 ἡξάμεν, πάλιν αὖ ἐν ταῦτα
 ἤκουον τῶν νόμων, ταῖς ἀντι-
 τοῖς ποιηταῖς κελευούτων, μή-
 τε μοιχεύειν, μήτε σπασάζειν,
 μήτε ἀρπάζειν. ἐν μέλλῃ ἂν
 χαρὸς ἔσται ἀμφοτέρω, καὶ

dixeris, quàm ea percurreris
 quæ ex te libentissimè au-
 diam: quæ videlicet descen-
 sus causa tibi fuerit, quis in-
 neris dux, atque ordine de-
 inceps quæ apud ipsos & vi-
 deris, & audieris. Verissi-
 mile enim est te, cùm exi-
 miarum rerum studio tenearis,
 eorum quæ visu vel au-
 ditu digna sunt nihil præ-
 termisisse. *Men.* Parendum
 etiam in his tibi est. Quid
 enim facias amico vim in-
 ferente? Quare primùm tibi
 sententiam meam expediam,
 & quæ res me ad hûc descen-
 sum impulerit. Ego cùm ad-
 huc puer essem, & audirem
 Homerum atque Hesiodum
 narrantes bella & seditiones,
 non semideorum modò, sed
 ipsorum etiam Deorum, præ-
 terea eorundem adulteria,
 violentias, rapinas, suppli-
 cia, patrum expulsionones, fra-
 trum & sororum nuptias,
 hæc omnia præclara duce-
 bam, nec ab ijs obiter mo-
 uebar. Postquam verò cæpi
 viris annumerari, hic contrà
 leges audiui contraria poë-
 tis iubentes, nec adulteria
 committere, nec seditiones
 mouere, nec rapinas exer-
 cere. Valdè igitur animi
 pendens constitui, nescius
 quo pacto me gererem.

εἰδὼς ὅτι χρὸς ἐμὴν ἡμαυτῷ.

ἔτι γὰρ τοῖς θεοῖς αὐ ποτε ἡ-
 γούμενῳ μοι γούσαι, καὶ σασι-
 σαι παρὲς ἀλλήλοις, εἰ μὴ ὡς
 περὶ χαλῶν τούτων ἐγνώσκον,
 ἕτ' αὖ τοῖς νομοθέταις τὰς ἀγίας
 νότοις παραινέειν, εἰ μὴ λυσι-
 τελεῖν ὑπελάμβανον. ἔπειθ' ὅ
 διηπόρουν, ἔδοξε μοι ἐλθόντα
 παρὲς τοῖς χαλκοῦσιν οὖτοις
 φιλοσόφοις, ἐγχερίσαι τε ἐ-
 μαιότη, καὶ διηδύσαι αὐ-
 τῶν χηρίδας μοι ὅ, τι βέλαιντο,
 καὶ πῃ ὁδὸν ἀπλῶ καὶ βε-
 βαιῶν ὑποδείξαι τοῦ βίου. ταῦ-
 τα μὲν φρονῶν, προσέειπεν αὐ-
 τοῖς, ἑλκεῖσθαι δ' ἐμαυτὸν ἐς
 αὐτό φασι τὸ πῦρ ἐκ τοῦ χαλκοῦ
 βιαζόμενος. παρὲς γὰρ δὲ τοῖς
 μαλιστα ἑνεύσκον ὀπισθοποῦν
 τ' ἀγνοῖαν, καὶ τὴν ἀποείαν
 πλεῖστα, ὅσα μοι τὰ χεῖρα χυ-
 ούν ἀπὸ δειξάν οὐτοὶ τ' τῶν
 ἰδιωτῶν βίον. ἀμέλγ', ὁ μὲν
 αὐτῶν, παρήγγ' τὸ πῦρ ἠδεύσαι,
 καὶ μόνον τῷτο ἐκ παντὸς μα-
 πῖναι. τῷτο γὰρ εἶναι τὸ εὐδαί-
 μοι, ὁ δέ τις ἑμπαλιν, ποιεῖν
 τὰ πάντα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ
 σῶμα κατασχεῖν, ῥυπῶντα,
 καὶ αὐχμῶντα, καὶ πᾶσι δυσ-
 αρεσῶντα, καὶ λοιδορούμε-
 τον, σιωχέει ὀπίρρα φροδῶν
 τὰ παιδῆμα ἐκείνη τῷ

Neque enim Deos nunquam
 putavi adulteria perpetrasse,
 & seditiones inter se exer-
 cuisse, nisi de his tanquam
 bonis iudicarent: nec legum-
 latores his contraria iussisse,
 nisi id conducere existi-
 marent. Quoniam igitur in du-
 bio eram, visum est mihi hos
 adire qui philosophi vocan-
 tur, hisque in manus me de-
 dere, & rogare ut me qua vi-
 lent in re vterentur, vitæque
 viam aliquam simplicem &
 certam commonstrarent.
 Hæc igitur mecum reputans
 ad eos iui, imprudens certe,
 quod me ex fumo, ut aiunt,
 in flammam conjicerem. Et-
 enim apud ipsos maximè di-
 ligenter obseruans, ignorant-
 tiam, magisque incerta om-
 nia reperi, adeò ut auream
 priuatorum vitam esse satis
 ilicò indicarent. Alius nimi-
 rum vni me voluptati ope-
 ram dare, & ad hoc solum
 studium me conferre iussit.
 In eo enim sitam esse fœli-
 citatem. Rursum alius om-
 nino labori incumbere, cor-
 púsque sordido squalidòque
 cultu subigere, miserè ab
 omnibus affectum & contu-
 meliis obnoxium, sedulo
 inculcans celebra illa He-
 siodi de virtute carmina,

Ησίοδου περὶ τῆς ἀρετῆς ἔπη,

καὶ τ' ἰδόντα, καὶ τὴν ἐπὶ τὸ
 ἀκρον ἀνάβασιν. ἄλλος χρη-
 φεῖν χρημάτων παρεκελεύ-
 ετο, καὶ ἀδιάφορον οἰεῖτο τὴν
 κτῆσιν αὐτῶν. ὁ δὲ τις αὐτὸν πεί-
 λιν, ἀγαθὸν εἶναι καὶ τὸ πλεον-
 εῖν αὐτὸν ἀπφαίετο. ὅτι
 μὴ γὰρ τὸ κόσμος, τί χρὴ καὶ
 λέγειν; ὅς γε ἰδέας, καὶ ἀσώ-
 ματα, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ
 τοῖσιν πῆμα ὄχλον ὀνομάτων
 ὀσμύεσθαι παρ' αὐτῶν ἡκουόν
 ἐναντίων. καὶ τὸ πάντων δεινὸν
 ἀτοπώτατον, ὅτι ὅτι τῶν ἐν-
 αντιωτάτων ἕκαστος αὐτῶν λέ-
 γαν, σφόδρα νικῶντας καὶ
 πιθανοὺς λόγους ἐποιεῖτο, ὥστε
 μὴτε τῷ θερμὸν τὸ αὐτὸ
 ψῆγμα λέγουσι, μὴτε τῷ
 ψυχρὸν, ἀπλήρην ἔχειν, καὶ
 ταῦτα, εἰδὼτα οὕτως, ὥς ἐν
 αὐτῷ θερμὸν πῆν καὶ ψυ-
 χρὸν ἐν ταύτῳ χεῖν. ἀπε-
 χνῶς οὖν ἔπαρσεν τοῖς νουά-
 ζοισι τοῦτοισ ὁμοίον, ὅτι μὴ
 ἐπιτεύων, ὅτι ὃ, ἀνανεύων
 ἔμπαν. ἔπ' ὃ πολλὰ τῶτο
 ἐκείνων ἀτοπώτερον, τὰς γὰρ
 αὐτὰς τοῦτοισ ἐνείκον ἐπι-
 τηρῶν, ἐναντιώτατα τοῖς αὐ-
 τῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας. τὸν
 γοῶν καταφρονεῖν παρὰ τῆς
 χρημάτων, ἑαδων ἀπορίᾳ ἐχο-

& sudorem, & ascensum in
 montis verticem. Alius
 pecunias contemnere, ea-
 rumque possessionem indif-
 ferentem putare iubebat.
 A Alius contrā bonas esse ip-
 sas etiam diuitias pronun-
 ciabat. Quid verò de mundo
 dicam? qui ideas, incor-
 poreas substantias, atomos,
 & inane, ac talem quan-
 dam pugnantium inuicem
 nominum turbam in diem
 audiebam: & quod absur-
 dorum omnium fuit ab-
 surdissimum, de maximè
 contrarijs cū vnusquis-
 que diceret, vincentes &
 probabiles admodum ratio-
 nes afferebat, vt nec ei qui
 calidum, nec ei qui frigi-
 dum idem esse contende-
 rent, contra quicquam di-
 cere potuerim, idque cū
 perspicerem fieri non posse
 vt idem eodem tempore
 frigidum sit & calidum.
 Prorsum igitur tale quid
 accidebat mihi quale his
 qui dormitant, scilicet vt
 modò annuerem, modò verò
 abnuerem. Præterea hoc
 illis longè erat absurdus,
 quòd obseruata ipsorum
 vita, eam sermonibus ip-
 sorum summo opere contra-
 riam comperi. Itaque eos
 qui pecuniam spernendam
 esse suadebant, ei tenaciter
 adherentes, de sœnore

ἰδὺς αὐτῶν, καὶ ἐπὶ τούτων δια-
 φεραμένους, καὶ ὅτι μὴ πα-
 δυνάσκει, καὶ πάντα ἔνεκα τού-
 τῃ ὑπομένοντας. τοὺς τε τῶν
 δόξαν ἀποβαλλομένους, αὐτῆς
 ἔνεκα πάντα ἐπιτηδυνάσκει. ἰδο-
 ῖν τε αὖ ῥαδὸν ἀπαντας κατη-
 γορητάς, ἰδὲ δὲ, μόνῃ ταύτῃ
 περὶ σφαιρίους. σφαλεῖς οὖν καὶ
 ταῦτα πῖ ἐλπίδος, ἔτι μᾶλλον
 ἰδυράσκειον ἥρμα παρεμυθί-
 κους ἑμαυτῶν, ὅτι μὴ πολλῶν,
 καὶ σοφῶν, καὶ σφοδρῶς ὅτι συ-
 τίσει διαβεβηκότων, ἀνὸς
 τίς ἐμὲ, καὶ τὰ ληθῆς ἐπὶ ἀγνοῶν
 ἐπὶ ἔρχομαι, καὶ μοι ποτὶ δια-
 χυπτῶν τούτων ἔνεκα, ἰδοῖν
 ἐς βαβυλῶνα ἐλθόντα, διεκ-
 νῆαι πρὸς τὸ μέγαν τὸ Ζωράστρε
 μαθητῶν, καὶ διαδόντων. ἤκουον
 δὲ αὐτοῦ ἐπωδῶν τε καὶ τε-
 λείων πῶν ἀνείγειν τε τὰ ἑαυτοῦ
 καὶ πύλας, καὶ κατὰ γινῆν ὅν αὐ-
 τῶν βύλων τὸ ἀσφαλῶς, καὶ ὁ πῶς
 αὐτῆς ἀναπέμπειν. αἰσῶν οὖν
 ἐργάται ἐῖναι παρὰ πρὸς τοῦ-
 τῃ διαπραξάμενον τὸ κατὰ-
 βασι, ἐλθόντα παρὰ Τίρεσιαν
 τὸ βοιωτῶν, μαθεῖν παρὰ αὐτοῦ
 ἅτα μέγιστος καὶ σοφῶν, τίς ὅστις
 ὁ αἰσῶν ἐῖος, καὶ ὅν αὐτῆς ἐλοιτο
 αὐτῶν. καὶ δὲ ἀναπιδύνας
 ὡς εἶχον τὰς αἰτίας, ἔτι μὴ οὐ

litigantes, pro mercede do-
 centes, omnia denique eius
 gratia tolerantes: eos verò
 qui verbis gloriam asperna-
 bantur, omnem vitæ suæ
 rationem eò referentes, eò-
 que pene omnes qui volup-
 tatem accusabant, ex ea sola
 priuatim pendentes videbā.
 Ergo hac spe frustratus ad-
 huc magis indignabar, tacite
 meipsum consolando quòd
 cum multis & sapientibus,
 & celeberrimis viris, insipi-
 ènque essem, & veri ignarus
 oberrarem. Tandem mihi
 horum causa aliquando per-
 uigilanti, visum est ut Baby-
 lonem profectus, magorum
 aliquem ex Zoroastri disci-
 pulis & successoribus con-
 uenirem. Audieram siquidē
 ipsos carminibus, & expia-
 tionibus quibusdam infe-
 rorum portas aperire, &
 quem voluerint tutò illuc
 deducere: indēque rursus
 reducere. Optimè ergo
 me facturum putavi si cum
 horum quopiam descen-
 su paciscens, Tiresiam Bœ-
 otium consulerem, ab eoque
 perfiscerem, tanquam à vate
 & sapiente, quæ vita sit op-
 tima, quamque potissi-
 mum sapiens eligat. Itaque
 quanta poteram celeritate
 exiliens Babylonem rectā
 contendi. Quò cum per-

Βαβυλωνίως. ἁδὼν δ', οὐ γίνομαι
 πινίτ' Καλδαίων σοφῶν αἰδέει,
 ἔχ' ἀποσιπῶν τεχνίῳ, πολιῶ
 μὲν δ' ἰκύνω, ἡμῶν δ' μάλα
 σκευὴν κατεμύρω. τοῦτομα δ'
 λῶν ἄπ' αὐτῶ, Μιθροβαρζάνης. δει-
 δείξ' ἔχ' ἡθροκετεύσας, μόλις
 ἔτυχον παρ' αὐτῶ, ἐρ' ὅτ' ὠβού-
 λοιτο μισθῷ κατὰ γὰρ ταῦτά μοι
 τ' ὁδοῦ. παρελαβὼν δὲ με ὁ
 αἰνῆς, πρὸς ἡμᾶς ἡμέρας ἐν-
 γέα καὶ εἰκοσὶν ἅμα τῇ σελή-
 νῃ ὁρᾶσθαι, ἔλθε, κατὰ γὰρ
 ἐπὶ τ' Εὐφράτῃ, ἔωθεν πρὸς
 ἀντιόχου τὰ τ' ἥλιον, ῥῆσιν π-
 να μακρὰν ἐπιλέγων, ἥς οὐ
 σφόδρα κατήκουον, ὡς περ γὰρ οἱ
 φαῦλοι τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κη-
 ρύκων, ἐπιβόλον π, καὶ ἀπα-
 φῆς ἐρᾶτο. πλὴν, ἂν ἐὼ-
 κῆ γέ πινας ἐπικαλεῖσθαι δαίμο-
 νας. μὲν γοῶν τῶν ἐπὶ ὁδῷ,
 τοῖς ἀρ' αὐτῶν πρὸς τὸ πρὸς ὠπνῇ
 ἀποπύσας, ἐπαρῆς πάλιν, οὐ-
 δένα τῶν ἀπαιτώντων πρὸς
 βλάβην. καὶ σὺ παρ' ἡμῶν, τὰ ὁ-
 κροδρῦα, ποτὶν δ', γάλα, καὶ
 μελίκρατον, καὶ τὸ τῆς Χοάσπης
 ὕδωρ. οὐνὴ δ' ὑπαβείος ἐπὶ τ'
 πίας. ἐπὶ δ' αἰλῆς εἴχ' τῆς
 περιδιατήσεως, περὶ μέγας νύκ-
 τας ἐπὶ τὸν Τίγριτα ποταμὸν
 ἀγαγὼν, ἐκάθηρε τέ με, καὶ

uenissem, versor cum quo-
 piam ex Chaldeis, sapiente
 viro, arte admirando, capil-
 los cano, promissaque barba
 valdè venerando. Nomen
 A autem erat illi Mithrobar-
 zanes. Orans igitur obse-
 cransque vix exoravi, ut qua
 tandem mercede vellet, in
 viam illam me deduceret.
 P Tum vir ille me suscepit,
 primum quidem dies no-
 uem & viginti cum luna si-
 mul incipiens abluit ad Eu-
 phratem deducens mane,
 orientem versus solem, long-
 C gum quempiam sermonem
 mustitans, quem non ad-
 modum audiebam. Nam
 quod in certamine præcones
 inepti solent, volubile quid-
 dam & incertum profere-
 bat: nisi quod dæmones
 quosdam visus est inuocare.
 D Post illam igitur incantatio-
 nem, cum in meam faciem
 ter inspuisset, denuo redi-
 uit, obuiorum nullum
 intuens. Cibus quidem
 nobis glandes erant,
 potus autem lac atque
 E mulsum, & Choaspsis aqua,
 lectus verò in herba sub
 dio. At postquam præpa-
 ratum iam satis hac dixta
 fuimus, media circiter
 nocte ad Tigridem fluuium
 me deductum purgavit,

ἀπέμαξε, καὶ περιήγιστο δαδί,
 & absterxit

ἢ πολλὰ, καὶ ἄλλοις πλείοσιν.
 αἷμα καὶ τὸ ἐσθλὸν ἐκένω
 ἡσυχίᾳ, καὶ πλείονα μα
 γημάτων, καὶ περικύβητον, ἵνα μὴ
 βλάψωμαι τὸν ἑαυτοῦ σπλάχνον, ὡς
 εἶχον ἀναποδίζοντα. ἔπειτα πολλοὶ
 ἄνθρωποι, οὐ μὴν μαγικῶν τινῶν
 ἐκείνων, τὰ πολλὰ ἐοικῶσαν τῇ
 μεσοκλίᾳ, ἐμὲ δὲ τοῦτο οὐ φέ
 ρον, ἐπεσκέυασε τῷ πλῶ, καὶ τῇ
 λειοτῇ, καὶ φερόμεν τῇ λυγρῇ, καὶ
 περικύβητον, ὅπως ἐρηταί
 με τένομα. Μένιππον μὲ μὴ
 ἔλθῃ, Ἡρακλῆα δὲ, ἢ Ὀδυσσεῖα,
 ἢ Ὀρφέα. Φίλω, ὡς δὲ τί τοιοῦτον
 Μένιππος, ὃ σὺ λέγεις, ἢ αὐτὸν
 ἔπειτα σέβας, ἔπειτα τὸν οὐρανόν.
 Με, καὶ μὴν σέβας, ἵνα ἴδω
 τὸν, καὶ ἵνα παρτελῶς ἀπορρήκτον.
 ἐπὶ τῷ οὐρανῷ σέβας ἡμῶν ζῶντες,
 ἵνα δὲ κατεπλήθυνται, ἡγήσιν
 εἰς ἀπὸ καὶ σέβας αὐτοῖς, ἵνα δὲ
 αὐτὸν τὸν Δία καὶ φερόμεν διαλα
 βῇ, καὶ ἀνακλῇ τὸν παρελθόντα,
 ἀπὸ σπλάχνων, ὅπως καὶ μά
 λα παρὰ πρὸς μένον ἑαυτοῦ
 ἡμῶν. ἡ δὲ δὲ οὐκ ἐσθλὰν
 ἡμῶν, καὶ κατεπλήθυνται, ὅπως
 πρὸς αὐτὸν, ἵνα ἀνακλῇ τὸν
 παρελθόντα, ἵνα αὐτὸν καὶ
 κατεπλήθυνται, ὅπως τὸν παρελθόντα

& absternit, facēq; ac scilla,
 aliisq; pluribus, magicum il
 lud carmen simul submur
 murans, lustravit. Deinde cū
 me iam totum incantasset, &
 circumiisset, ne à spectatīs
 læderet, domū reducit, ita ut
 eram, retrogredientē: reliquia
 verò nocte nauigationi nōs
 parauimus. Quare magicam
 quandā vestē ille induit, eaq;
 Medicæ multū similē: ac me
 quidē his, clavā videlicet, leo
 nis exornis, lyrāque insuper
 ornauit. Præterea iussit ut si
 quis nomen me rogaret, me
 nippum quidem nē dicere in
 sed Herculem, Vlyssē, aut
 Crphēd. *Ph.* Quid ita? Me
 nippe? Non enim neq; habi
 tus, neq; nominū causam in
 telligo. *Men.* Atqui perspicuū
 quidē illud est, ac ne unquam
 arcanum. Cū enim hi ante
 nos viui ad inferos descēdis
 sent, existimauit si me illis
 similaret, fore ut facilius
 Eaci custodias fallerem, nullūq;
 prohibēte transirem, ut pote
 notior tragico admodū illo
 cultu emissus. Iam igitur il
 lūcescebat dies, quum in flu
 men ingressi ad recessum de
 uenimus. Erant autē ab ipso
 parata cymba, sacrificia, mul
 sum: deniq; quicquid ad ea
 sacra cōpetebat tū impositis

σάφους, καὶ ἐξεία, καὶ μετὰ
 χρυσίμα. ἐμὲ καὶ αὐτὸν ὁ
 δὲ

πάντα τὰ παρὰ πένεσσιν ὄντα, ἔγωγε
 δὴ καὶ αὐτοὶ βαίνοντες ἀχύνεσθαι,
 θαλάσσης καὶ θαλάσσης χέοντες, καὶ
 μέγχι μὲν πρὸς ὑπερῶνα
 δα ἐν τῷ ποταμῷ. εἶτα δ' **A**
 ἐσπένεσθαι ἐς τὸ ἔλος, καὶ
 τῷ λίμνῳ, ἐς ᾧ ὁ Εὐφρά-
 τος ἀναίρεται. περιώδοντες
 ὃ καὶ τῷ τῷ, ἀρκεύμεθα
 ἐς πρὸς ἑρμῆον, καὶ ὑλῶ-
 δες, καὶ ἀνῆλιον. ἐς ὃ ὑπερ-
 τες, ἡγεῖτο ὃ ὁ Μιθροβάρ-
 ζης, βόθρεν τε ὠρυξάμεθα, καὶ
 τὰ μὲν ἐσπένεσθαι, καὶ τὸ αἶ-
 μα. περὶ τὸ βόθρεν ὠρυξάμεθα. **C**
 ὁ δὲ ὑγρὸς, ἐν τοσούτῳ δ' ἄδω
 χαλκῶν ἔχων, ὅς ἐστιν ἡμεῖς
 τῇ φωνῇ, παμμέλεις ὃ ὡς
 οἷός τε ᾧ ἀνακαστῶν, δαίμο-
 νας τε ὅμῃ πάντας ἐπεβόητο, **D**
 Ποταμοί, καὶ ἑρμῆον καὶ νύχτιν Ε-
 κείνῳ, καὶ περὶ τῷ περὶ τῷ
 ἀν, παρὰ μὲν αἶμα βαρβα-
 ρὰ πῖνα καὶ ἀσσημα ὀνόματα, καὶ
 πολυσύλλαβα. εὐδὺς ἔν τῷ
 ἐλκείνα ἐσπένετο, καὶ ὑπὸ τῷ **E**
 ἐπὶ τῷ τοῦ δαίμονος ἀνῆλθον
 το, καὶ ἡ ὑλῶν τῷ Κερβέρου,
 πρὸς ὅδον ἡκούετο, καὶ τὸ ἀν-
 γμα ὑπερῶνα τῷ, καὶ στυ-
 γρῶν. ἐδ' εἰσεν δ' ὑπερ-
 σεν ἀνὰ ἐν ἑρμῶν αἰδωνέας.
 καὶ ἡ λίμνη, καὶ ὁ Πυριφλεγέθων,

omnibus quæ parata erant,
 nos quoque sic ingredimur tri-
 stes, & abruimus, & perimus: ubi
 Atque aliquātisper quidem
 in fluuio sublabebamur: de-
 inde in paludē delati sumus,
 ac lacum quendam in quem
 Euphrates conditur. Quo
 etiam transmissio, in desertam
 ac syluosam & opacam quā-
 dam regionem deuenimus:
 in quam ubi descendimus
 (præibat enim Mithrobar-
 zanes) foueam effodimus, &
 oues iugulamus, & foueam
 sanguine conspergimus. At
 magus interim faciem accen-
 sam tenens, voce non am-
 pliùs summissa, sed quàm
 poterat maxima vociferans,
 dæmonas simul omnes in-
 clamat, Pœnas, Erynnēs, He-
 caten nocturnam, excelsam-
 que Proserpinam, commixtis
 vnâ barbaricis quibusdam
 ignotis & polysyllabis no-
 minibus. Statim ergo tre-
 mere cœperunt omnia, solū-
 que ex carmine rimis hiare,
 ac Cerberi latratus procul
 audiri: jamque res planè tri-
 stis ac mœsta fuit. *Vmbrosam*
& timuit rex Pluto sibi u-
imē. Iam enim inferorum
 pleraque patebant, & lacus,
 & Pyriphlegethon, & Plu-
 tonis regia. Cùmque per

κατεφάνετο ὃ ἦδ' ἡ τὰ πλεῖστα,
 καὶ τὸ Πλούτωνος τὰ βασιλεία.

ἔταδ' ὄρτες δ' ὁμῶς διὰ τοῦ
 χάσματος, τ' ἔμην Ραδάμανθυν
 ἐνερῶν τεθνηῶτα μικρὸν δὲν
 ὑπὸ τοῦ δένου. ὃ δ' Ἰέρβερες, ὑ-
 λάκτιστοι μὲν τοι, καὶ παρεκινή-
 α. παρὶ δέ μου κρούσαντος
 τὴν λύραν, παρερχόμενα ἐκοι-
 μῆντο ὑπὸ τοῦ μέλους. ἐπεὶ δ'
 φεῖς τὴν λίμνην ἠλδομένην, μι-
 κρὸν μὲν ἐπὶ ἐπεραιομένην. ἡ
 γὰρ ἡδὴ πληρὴς τὸ περιμέτρον,
 καὶ οἰμῶντος ἀνὰ πλάτων. βαυ-
 ματῆται δ' πάντες ἐπέπλεον. ὁ
 μὲν, τὸ σέλιος, ὃ δ' ἔτι κερα-
 λῶν, ὃ δ' ἄλλο πὶ συντεταμι-
 μένος. ἐμὰ δόκειν, ἔκ πινος
 πολέμου παρόντες. ὁμῶς δ' ἐν
 ὁ βέλπυς Χάρων ὡς εἶδε τὴν
 λειοτῆν, οἰκτιρῶν. μετ' Ἡρα-
 κλῆα εἶναι, ἐστὶ δὲ ἐξ αὐτοῦ με, καὶ
 διεπρόβησάν τε ἀσπίδος, καὶ
 ἀπὸ βᾶσι διδομένην τ' ἀβ-
 πύ. ἐπεὶ δ' ἦν ὡς ἐν τῷ σκοτῷ,
 φερεται μὲν ὁ Μιθροβαρζάνης,
 ἱππὶ μὲν δ' ἐγὼ κατόπιν ἐχθ-
 ῆρος αὐτοῦ, ὡς φεῖς λειμῶνα
 μέγιστον ἀφικνούμεθα, τῷ ἀ-
 σπιδέῳ κατὰ τὸν. ἐνθα δὲ
 περικύπτει τὸ ἡμᾶς περιγυῖαι
 τῶν περὶ αἱ σκιά. κατ' ὁλ-
 γον δ' ἀφ' ὅντες, παρερχόμεθα
 φεῖς τὸ τοῦ Μίνου δικαστήριον.
 νῦν πινος ὑπὸ μὲν καὶ ἡμῶς.

hiatum descendissemus, Rha-
 damanthum metu propè ex-
 tinctum reperimus. At Cer-
 berus quidem latrauit, & in
 furorem est versus. Sed cum
 ilico lyram pulsassem, cantu
 ex templo delinitus obdor-
 miuit. Postquam verò ad la-
 cum venimus, tranare ferè
 non licuit. Iam enim onu-
 stus erat, & eiulatu plenus
 ponto: omnes verò saucij
 nauigabant, hic femur, ille
 caput, alius alio quopiam
 membro luxatus, adeò ut ex
 bello quopiam adesse mihi
 videretur. At optimus Cha-
 ron cum leonis videret exu-
 vias, esse me ratus Hercu-
 lem, recepit, libensque
 transiit, quin etiam e-
 gressis viam commonstra-
 uit. Tum quoniam in te-
 nebris eram, præibat qui-
 dem Mithrobarzanes, ego
 autem ponè ipsi adhærens
 sequebar, quoad in pratum
 quoddam maximum, &
 asphodelo confectum perue-
 nimus. Ibi nos stridula
 mortuorum vmbra obibant
 Tum paulò longius pro-
 gressi ad Minois tribunal ac-
 cessimus. Hic autem in sub-
 limi quodam folio sedebat:
 adstabant autem illi Pæna,

ἐπύρχαν δ' ὁ μὲν, ἐπὶ δ' ἐ-
 παρείχοντο δ' αὐτῷ πύ-
 ρα.

καὶ, καὶ ἀλάστορες, καὶ Ε-
 εινύες. ἐτέρωθεν δὲ, παρὰ
 ροντο πολλοὶ πνὺς ἐξέζης
 ἀλύσει μακρὰ δεδεμένοι. ἐλ-
 ροντο δὲ εἶναι μοιχοὶ, πορν- A
 βοσκοὶ, καὶ τελῶναι, καὶ κολα-
 κες, καὶ συκοφανταί, καὶ τοῖς-
 τος ὁμιλοῦσι τῶν πάντα κυ-
 κώντων ἐν τῷ βίῳ. χρωεῖς δὲ,
 οἳ τε πλούσιοι, καὶ τοκογλύ- B
 φοι παρστήσαν, ὠχρεῖ, καὶ παρ-
 ζάστορες, καὶ ποδαγρεῖ, κλοιδόν
 ἔκαστος αὐτῶν, καὶ κόσκη διτά-
 λαντον ἐπικαίμενος. ἐξερῶ-
 τες οὐκ ἡμῖς, ἐωρεῶμεν τε τὰ
 γηγόνεμα, καὶ ἡκούμεν τῶν
 ἀπολογουμένων. κατηγόρεω
 δὲ αὐτῶν καὶ νῶι πνὺς καὶ πα-
 ραδόξει ρήτορες. Φίλω. τί-
 νες οὗτοι παρὲς Διός; μὴ
 γὰρ ἀκνήστεις καὶ τῷτο εἰπεῖν.
 Με. οἶδά περ ταυτασὶ τὰς
 παρὲς τὸ ἥλιον ἀποτελου-
 μένας σικαῖς ἀπὸ τῶν σωμα-
 των; Φίλω. πῶς μὲ οὐδ᾽.
 Με. αὐταὶ τοῖσι, ἐπει- E
 δαὶ ἀποδυνάμει, κατηγόρεοι
 τε, καὶ καταμαρτυροῖσι,
 καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγ-
 μένα ἡμῖν παρὰ τὸ βίον.
 σφόδρα πνὺς αὐτῶν ἀξιόπιστοι
 δοκοῦσιν, ἅτε αἰὲν σωῆσαι,
 τῶν πωμάτων. ὁ δ᾽ οὖν Μίνως

infesti daemones, Erihnyes.
 Ex altera verò parte adduce-
 bantur ordine multi longa
 catena vincti, quì diceban-
 tur adulteri, lenones, publi-
 cani, adulatores, sycophatæ,
 atque istiusmodi turba qui ali-
 us in vita turbantium. Se-
 orsum autem diuites ac fœ-
 neratores prodibant, pallidi,
 ventriosi, & podagrici, quo-
 rum unicuique tæabs, & cor-
 uis duorum talentorum
 pondo incumbibat. Nos
 igitur astantes, & quæ fiunt
 omnia, conspiciamus, &
 quæ ad defensionem dicun-
 tur, auscultamus: accusabant
 autem noui quidam atque
 admirabiles oratores. Ph.
 Quinam hi sunt per Iouem?
 ne te pigeat hoc quoque di-
 cere. Men. Nost. ne vni-
 bras istas, quas corpora soli
 opposita reddunt? Ph. Om-
 nino sanè. Men. Hæ igitur
 nos vita functos accu-
 sant, testimonio suo conuincunt,
 & quicquid in vita pec-
 cauimus redarguunt, atque
 ipsarum nonnullæ fide valdè
 dignæ videntur ut pote
 quæ nobiscum semper ver-
 sabantur, nostrisque à cor-
 poribus nusquam digre-
 diebantur. Itaque Mino-
 diligenter examinans, quem

καὶ μηδέποτε ἀφιστάμενα
 ἐπιμαρτυροῦντα ἀπ' αὐτῶν

πινύσαντες ἐς τὸν τῶν ἀσθεῶν
 ῥῶσιν, διζύω ὑφείγοντα κατ'
 ἄλκι τῶν τετολμημένων. καὶ
 μάλιστα ἐκείνων ἡ πύξτος, τῶν
 ἐπὶ πλουτίαις τε, καὶ ἀρχαῖς
 περφομένων, καὶ μονογονυχέ
 καὶ σεσημασμένων περφομένων
 τῶν, τῶν τε ολίγων χερσίων ἀ-
 λειψάνων αὐτῶν, καὶ τῶν
 ὑφείκων μυστηρίων. καὶ
 ἐπὶ μὴ ἐμμελῶς τῶν τῶν
 ὅπως αὐτοὶ, καὶ τῶν τῶν ἀρ-
 ρῶν τῶν τῶν οἰδῶν, ἀποδυ-
 σάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκείνα
 πύξτος, πλουτίαις λέγων, καὶ
 ῥῶσιν, καὶ ἀμειψίας, γυμνῶν
 τῶν τῶν οἰδῶν, παρειακῶν.
 ὡς πῶς πῶς ὡς πῶς ἀναπνεύ-
 σῶν τῶν πῶς ἡμῶν ἐκεί-
 νων. ὡς πῶς τῶν τῶν ὡς πῶς,
 ὡς πῶς καὶ ἡ πῶς γυμνῶν
 αὐτῶν, ὡς πῶς αὐτῶν
 ὡς πῶς, ὡς πῶς οἰδῶν
 πῶς τῶν τῶν, καὶ ἡλικίαν ἐκεί-
 νων, ὡς πῶς πολλοὶ μὲν
 ὡς πῶς ἐπὶ τῶν πλουτίων πα-
 ρειακῶν, τῶν τῶν αὐτῶν
 περφομένους, ὡς πῶς τῶν
 καὶ ἀποκαλειόμενοι πῶς τῶν οἰ-
 κῶν. ὡς πῶς μὲν αὐτῶν ἀναπνεύ-
 σῶν αὐτῶν περφομένους, ἡ
 ἐκείνων πῶς καὶ μακαρίων
 τῶν τῶν, ἡ τῶν δεινῶν

libet in sedes impiorum re-
 legabatur, dignas ausis poenas
 subiturum : eosque maximè
 supplicij exercebat, qui di-
 vitijs & dignitatibus super-
 binerant, quique adorari
 se ferè expectabant, breuem
 eorum superbiam, fastium-
 que detestatus : quippe qui
 non meminissent mortales
 ipsi cum sint, sese bona quo-
 que mortalia consequutos.
 At nunc isti splendidis illis
 omnibus spoliati, divitijs
 inquam, genere, imperijs,
 nudi, demissoque vultu ste-
 terunt, tanquam somnium
 quoddam, humanam hanc
 felicitatem recogitantes.
 Quæ cum conspicarer, sum-
 moperè gaudebam. Et si
 quem ipsorum nossem, ta-
 citè ad ipsum accedens, qua-
 lis in vita fuerat memora-
 bam, quantumque tunc
 turgeret quum multi mane
 fores obsiderent egressum
 eius expectantes, pulsi inte-
 rim exclusique à famulis. At
 ipse vix tandem illis expo-
 riens, purpureus, aut au-
 reus, aut versicolor, fox-
 lices & beatos salutan-
 tes se facturum putabat,
 si pectus dextram-ue por-
 rigens daret osculandam.
 πῶς χυρῶν, ἡ διαπύκνους,
 ἀποκαίνειν τῶν σεσημασμένων,
 σεσημασμένων δὲ κατὰ τῶν

ἐκείνην μὲν οὐκ ὡς λυσιγνώστον ἀκούον-
τες. τῷ δὲ Μίνωϊ, μία τις καὶ
σφοδρὴ χάρις ἐδιδόθη δίκην. τὸν
γαρ τοὶ σικελιώτῳ Διονύσιον,
πολλὰ δὲ ἀνοσία ὑπὸ τοῦ Δίωνος
κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῶν ἑσῶν
καταμαρτυρηθέντα, παρελθὼν
Λεισίππος ὁ Κυζιλιανός, ἀ-
γχοῖ δὲ αὐτὸν ἐν πηλῇ, καὶ διώ-
νται μέγιστον ἐν τοῖς κατὰ, μ-
ακρὸν δὲν τῇ Χίμαιρᾳ προσδε-
θέντα, παρέλυσεν τὸ καταδίκης,
λέγων πολλοῖς αὐτὸν τῷ πτω-
χισμῷ καὶ ἀργύριον ἤμεν
δεξιόν. ἀποστάντες δὲ ὁμοῦ τῷ
δικαστηρίῳ, πρὸς τὸ κολαση-
εῖον ἀφικνούμεθα. ἔνθα δὴ ὧ
φίλοι, πολλὰ καὶ ἐλεεινὰ λυγρὰ
σοῖτε, καὶ ἰδεῖν, μαστῶν τε καὶ
ὁμοῦ φόρος ἠκούετο, καὶ ὁμοῦ
τῶν ἐπὶ τῷ πυρὶ ὀπαι-
νούν. καὶ σφίλαι, καὶ κύρυνες,
καὶ βορροί. καὶ ἡ Χίμαιρα ἐσπύ-
ραπτε, καὶ ὁ Κέρβερος ἐδά-
δαπτε. ἐκλαλῶντό τε ἅμα
πάντες, βασιλεῖς, δούλοι, σα-
βύται, πένητες, πλούσιοι,
πτοχολοί. καὶ μετέμεινεν πᾶσι τῶν
πετολημμένων. ἐνίοις δὲ αὐτῶν
καὶ ἐγχεῖσθαι ἰδόντες, ὅπως
ἔσται τῷ ἑσῶς τελευτηκό-
των οἰδὲ, ἐνκαλύπτοντο, καὶ ἀπ-
σφίοντο. οἱ δὲ, καὶ προσβλέπουν,

Illi verò audientes ista me-
lestē ferebant. At Minos v-
num quoddam iudicium ad
gratiam pronuntiauit Quip-
pe Dionysium Siciliæ tyran-
num multis & atrocibus cri-
minibus à Dione accusatum,
& Stoicorum testimonio
conuictum, Aristippus Cy-
renæus interueniens (illum
enim honore prosequuntur
inferi, plurimumque ibi va-
let eius authoritas) propē-
modum Chimææ alligatū,
à pœna liberauit, asserens
illum nonnullos eruditorum
adiuuisse pecunia. Tum nos
à iudiciali foro digressi, ad
supplicij locum peruenimus.
Ibi certē multa erant audi-
tu, visuque miserabilia. Nā &
flagrorum sonus simul au-
diebatur, & eiulatus homi-
nū in igne flagrantium, &
tormenta, & catenæ, & rotæ.
Chimæra dilaniabat, Cerbe-
rus lacerabat: simulque pu-
niebantur omnes reges, ser-
ui, satrapæ, pauperes, diuites,
mendici, & scelerum omnes
pœnitebat. Et quosdam qui
nuper è vita discesserant,
conspicari agnouimus. Illi
verò se occultebant, & auer-
tebant, aut si aliquando nos
respiciebant, id seruiliter ad-
modum & adulatoriè facie-

μάλα δουλοειδέως τε, καὶ

ὁλοκαυπικόν. καὶ ταῦτα, πῶς
 οἱ, βαρεῖς ὄντες, καὶ ἡσπέρῃαι
 παρὰ τὸν βίον· τοῖς μὲν τοῖς πᾶ-
 νθη, ἡμῶν δὲ τῶν κακῶν ἐξέδο-
 τι. καὶ ἀσπαυόμενοι, πάλιν
 ἐκλαζόντο. καὶ μὴ κακῆϊνα
 ὡς τι μὲν ὡς δὲ, τῇ Ἰζίονα, καὶ
 τῇ Σισυφῶν, καὶ τῇ Φρύγα Τάρτα-
 ρου χαλεπῶς ἐχόντα, καὶ τῇ γα-
 ρὶ Τίτυον. Ἡρακλῆς ὁσος ἐκεί-
 νῳ τότε ἐπύχων ἀρχῆ. διελθόν-
 τες δὲ καὶ πούτοις, ἐς τὸ πείδιον
 ἐβόλλοντο, τὸ Ἀχαιεύσων.
 ἐκείνῳ τε αὐτοῦ τὸν ἡμ-
 ὄντος τε, καὶ τὰς ἡρώϊνας, καὶ τῇ
 ἀλλοτρίῳ τῶν τεκνῶν κατὰ
 ἑστῇ καὶ εὐλα διατηρούμε. τὸν
 μὲν παλαιὸς πινας, καὶ εὐρωπῶν-
 τας, καὶ ὡς φασιν Ὀμηροί, ἀμειν-
 νῆς. τὸν δὲ, νεαλῆς καὶ σπινθη-
 ρας. καὶ μάλιστα τὸν Αἰγυ-
 πτιον αὐτὸν, διὰ τὸ πολυαφ-
 ρὲς τῇ πειρίῃ. τὸ μὲν τοῖς δια-
 γινώσκουσιν, οὐ πάνυ τι ὡς
 ἡμῶν. ἀπαρτῆς δὲ ἀτεχνῶς
 ἀλλήλοισι γίνονται ὁμοιοί, τῶν
 ὅσων γεγενημένων. πάλιν
 μέγας καὶ διὰ πολλῆ ἀσθεν-
 εῖας αὐτὸν ἐγνώσκοντο.
 ἔπειτα δὲ ἐπὶ ἀλλήλοισι ἀμαυ-
 ροί, καὶ οὐδὲν ἐπὶ τῶν παρ'
 ἡμῶν καλῶν φυλάττοντες.
 ἀμύλη, πολλῶν οὐ ταῦτα

bant: Idque, quàm putas in
 vita molesti erant & fastosi?
 At pauperibus dimidium
 mialorum remittebatur: cum-
 que interquieuisent, rur-
 sum cruciabantur. Sed illa
 quoque fabulosa vidi, Ixio-
 nem, & Sisyphum, maléque
 affectum Phrygem Tantar-
 lum, & terra genitū Tityum.
 B Quantus hercle erat! inte-
 grum enim agri locum stratus
 occupabat. Præteritis et-
 iam hisce, in campum Ache-
 rusium irrumpimus: ibique
 cū semideos, & im heroinas,
 C aliàmque simul mortuorum
 turbam in gentes tribusque
 dispositam inuenimus: alios
 quidē vetulos ac marcidos,
 utque dicit Homerus, euani-
 dos: alios verò iuuenes, &
 integros, maximè quidem
 Ægyptios, propter illam cō-
 diendi efficaciam. Verùm
 quemlibet dignoscere, ne-
 quaquam erat facile, adeò
 nudatis ossibus omnes erant
 sibi inuicem similes: nisi
 quòd vix tandem, diùque
 contemplantes ipsos cogno-
 E scebamus: quippe confertim
 iacebant obscuri atque igno-
 biles, nihilque amplius de-
 coris illius qui est apud nos
 asseruantes. Cū igitur
 ossa simul multa eodem in
 loco iacerent, omnesque

σκώετον καμύον, καὶ

πῶτων ὁμοίων , φοβερόν τι ,
 καὶ διάκονον διδορότων , καὶ
 ἡμιούσι τοῦ ὀδονταῖς περιβα-
 λόντων , ἡπέρειμι πρὸς ἱμα-
 τὸν ὧπνι διακρίναμι τὸ Θεσπ-
 τῶ ἀπὸ τοῦ χαλκοῦ Νιρέως , ἢ τὸ
 μεταίτιον Ἰερὸν , ἀπὸ τοῦ Φαιά-
 κων βασιλέως , ἢ Πυρρίαν τὸν
 μάχιρον , ἀπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος .
 ἔστιν γὰρ ἐπὶ τῶν παλαιῶν γυν-
 εισμάτων αὐτοῖς περιέμειν ,
 ἀλλ' ὁμοία τὰ ὅσα ἡμεῖς , ἀδελφά ,
 καὶ ἀντιπράξα , καὶ ὅσα ἔστιν
 ἐπὶ διακρίνεσθαι διωδάμνα .
 τοι γάρ τοι ἐκείνα ὀρώντι , ὀδον-
 μοι ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος πομπ-
 ῇ πνι μακρὰ περιστοικείται ,
 χορηγεῖν δὲ καὶ διατάττειν ἔχουσιν
 ἢ τύχη , διάφρατα καὶ ποιήματα
 τοῖς πομπύνοισι γήματα περι-
 σάπτειν . τὸν μὲν γὰρ λαβύ-
 ρα ἢ τύχη , βασιλικῶς δι-
 σκύνουσιν , πάντας τε ὀπιδεῖ-
 ρα , καὶ δρυφόρους παρὰ δού-
 ρα , καὶ τὴν κεφαλὴν ἐκείνα
 τῷ διαδήματι . τῷ δὲ , οἰκό-
 του γήματα περιέδωκε . τὸν δὲ
 πνι , χαλὸν εἶναι ἐκείνου . τὸ
 δὲ , ἀμορφον , καὶ χαλὸν περι-
 σκύνετε . παντοδαπὴν γὰρ οἶμαι
 εἶναι γήματα τὴν δῖαν . πολ-
 λὰς δὲ , διὰ μέσης τὴν πομ-
 πης μετέβαλε τὰ ὄντων γήματα , καὶ ἐκείνα ἐς τέλος δια-

inter se similes essent , ter-
 rificum quiddam vacuis o-
 culorum orbibus intuentes ,
 dentesque nudos ostenden-
 tes , animi pendebam quo-
 nam signo Therficien à for-
 moso illo Nireo discerne-
 rem , aut mendicium Irum
 à rege Phæacum , aut ab Aga-
 memnone Pyrrhiam coquū .
 Quippe quibus iam nihil
 veteris indicij permanfit ,
 sed inter se similia sunt ossa ,
 incognita , titulis carentia ,
 nullique vnquam dignos-
 cenda . Hæc igitur spectan-
 ti mihi , hominum vita longæ
 cuiuspiam pompæ persimilis
 videbatur , cui fortuna præ-
 sit , & singula disponat ,
 iisque qui pompam agunt ,
 diuersos variisque habitus
 accommodet . Alium siqui-
 dem fortuna deligens re-
 gijs ornat insignibus , im-
 posita tiara , additis satel-
 litibus , & capite diademate
 reuincto . Alium verò ser-
 ui habitu amicit : hunc autem
 forma ornat , illum contrā
 deformem & ridiculum fia-
 git : nam omnigenum , ut opi-
 nor , oportet esse spectaculū .
 Quin habitus quorundam
 plerūque in media etiam
 pompa demutat , non sineis
 quo prodierant ordine ,

πομπῶσαι ὡς ἐπαίχθησαν. ὁμὰ
μεταμειβόμενα, τὸν μὲν Κερ-
σον ἡγάγετε πλὴν τοῦ οἰκέτου
καὶ αὐχμηλοῦ τοῦ σκευῶ ἀνα-
λαβεῖν. τὸν δὲ Μαιάνδεον, A
τίς ἐν τοῖς οἰκέταις πομπύ-
οντα, πλὴν Πολυκράτους τυ-
ραννίδα μετετέδου. καὶ μέ-
γας μὲν πινος ἦεν ἡ χηρὰ τῆς
ἡματι. ἐπειδὴ δὲ ὁ τῆς πομ-
πῆς χρεὼς παρέλθῃ, πλινθεύ-
τα ἔστος ἀποδοῖς πλὴν σκευ-
ῶν, καὶ ἀποδυτάμενος τὸ ἡμά-
μι. τὸ σῶματός, ὥστε ἢν περ
τῶν γένεται, μηδὲν τῷ πλησίον
διαφέρειν. ἔτι οἱ δὲ ἄνθρω-
μοῦν, ἐπειδὴ ἀπαυτῇ τὸν
κόσμον, ἐπεῖτα ἢ πύρι, ἔ-
χουσιν καὶ, καὶ ἀρμακτοῦσιν,
ὥστε οἰκίαν πῶν στελεκο-
μενοι, καὶ οὐχ ἂν περὶ οἰκίαν
ἔχουσιν ἀποδιδόντες. οἶμαι
δὲ καὶ τῶν ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ πολ-
λάκις ἐσερχέσθαι, πᾶν βα-
ρύνει ἡσυχρίαις τοῦτοις
περὶ τὰς χηρὰς τῶν δεσμά-
των, ἄφ' ἧς Κρέοντα, ἐνότι δὲ,
Πειάμειοι γηλομένους, ἢ Ἀγα-
μέμνονας, καὶ ὁ αὐτὸς, ὁ πύρι
μικρὸν ἐμπερδὸν μάλα σε-
μῶς, τὸ τῷ Κίρκωπος ἢ
μετ' οἰκίαν οἰκίης περὶ τὸν
ἄνδρα δὲ πύρι ἐχόντος τῷ

eodem ad extremum pro-
gredi. Sed ornato commu-
tato Cræsum quidem coë-
git, serui captiuique vestes
assumere: Mzandrium au-
tem, olim inter seruos ince-
dentem, Polycratis data ty-
rannide vicissim vestiuit:
eoque cultu aliquantisper uti
fuit. Verum ubi pompæ
tempus præterit, tum quis-
que apparatus reddens, &
amictum eum corpore exu-
ens, qualis erat antè, effici-
tur, nihil à vicino differens.
At nonnulli præ incititia,
C quum instans fortuna or-
natum repetit, ægrè ferunt
atque indignantur, tanquam
proprijs quibusdam priuati,
ac non ea reddentes quibus
ad exiguum tempus ute-
bantur. Existimo autem
etiam in scena vidisse te
plerunque histriones istos
tragicos, qui in fabularum
vsum modò Creontes, modò
Priami sunt, aut Agamem-
nones. Idemque si fors
tulit, paulò antè tam
E grauiter, Cecropis aut
Erechthei formam imita-
tus, paulò post seruus,
poëta iubente progres-
ditur. Cumque iam fabulæ
finis adfuerit, & ipsorum
Erechtheus ὡς ἡμα μιν μεταμένοις,
ὡς τὸ πῶν τῷ κελεύειν ἄνδρος.
δεσμοῦ, ἀποδυτάμενος

ἑκείνους αὐτῶν πῶς χευσόπα-
 ρον ἐκείνῳ ἰδῆται, καὶ τὸ
 φερόμενον ἀποθνήσκων, καὶ
 κραταῖς ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν,
 πίνης, καὶ ταπινὸς περὶ χε-
 ραῖς, καὶ ἔτ' Ἀγαμέμνων ὁ Ἀβέ-
 ρος, οὐδὲ Κρίων ὁ Μενονικῆς,
 ἀλλὰ Πῶλος Χαερικλῆος συ-
 νειὲς ὀνομαζομένης, ἡ Σά-
 τυρος ὁ Θεοργίτωνος μαρ-
 τύριος. τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν
 ἀνθρώπων πράγματα ὄντι,
 ὡς τότε μοι ὁρῶντι ἔδοξεν. Φι-
 λῶ, εἰπέ μοι ὦ Μένιππε, οἱ δ'
 πάντες πολυτελεῖς τούτοις καὶ
 ὑψηλοῖς τάροις ἔχοντες ἑσθ-
 ρῆς, καὶ σήλας, καὶ εἰκόνας, καὶ
 ἐπιγραμμάτια, οὐδὲν πρῶτον
 εἶμι παρ' αὐτοῖς εἰσι τ' ἰδίων
 νεκρῶν; Μὲν. ληρέεις ὦ ἄνθρωπε. εἰ γὰρ
 ἔβλαψεν τὸν Μαυσωλὸν αὐτὸν,
 λέγω δ' ἢ καὶ ἑσθ', τ' ἐκ τῶν πά-
 ρου περιεόντων, εὐοῖδα ὅτι καὶ
 αὐτὸς ἐπὶ τῶν μεγάλων. οὐ γὰρ ταπιν-
 ῶς ἔβριπτο ἐν παραβύσει που,
 λατρεύοντα τῶν λοιπῶν δῆμον
 τῶν νεκρῶν. ἐμοὶ δοκεῖν, τοσούτων
 ἀπολαύων τῶν μνημάτων, παρ'
 ὅσον ἐβλάψεντο πηλικύτων ἄλλους
 ἐπικειμένους. ἐπειδὴ γὰρ ὦ ἄνθρωπε
 ὁ Λίακὸς ἀπομεινῆσθαι ἐχέ-
 ται τὸν τόπον, δίδωσι δ' τὸ
 ἀγαπῶντα, κατεκείσθαι.

vnusquisque vestem illam
 auratam exuerit, personam
 deposuerit, & ex cothurnis
 descenderit, pauper & humi-
 lis obambulat: nec amplius
 Agamemno Atrei filius, nec
 Creon Menæctio prognatus,
 sed Polus Chariclei Sunien-
 sis, aut Satyrus Marathonius
 Theogitonis filius nomina-
 tur. Sic se hominum res ha-
 bent, vt mihi tum spectanti
 vilum est. Ph. Dic Menippe, i-
 sti qui sumptuosa, excellāque
 sepulchra habent in terris, &
 columnas, & imagines, & ti-
 tulos, nihil one apud inferos
 plebeijs defunctis sunt ho-
 noratiores? Men. Heustu
 nugatis: si enim Mausolum
 vidisses, Carem illum dico,
 sepulchro percelebrem, pro-
 be scio ridere nunquam de-
 fuisse; tam despectum in ab-
 strusum antrum proiectus
 dest, in reliqua mortuorum
 turba delitescens; hoc tam-
 en commodi meo iudicio
 percipiens ex hoc monumē-
 to, quod imposito tam graui
 pondere pressus laborat.

Postquam enim, ὁ ἄνθρωπε,
 Æacus vnique locum de-
 mensus est (dat autem
 cui maximum, non plus
 quam pedem) necesse est

μέγιστον ἢ πλεον πόδες, ἀνάγκη
 φερεῖν τὸ μέγιστον συμμεταληψήσθαι.

πῶς δ' αὖ οἶμαι μᾶλλον ἐγ-
 λας, εἰ ἐπείσω τὸν παρ' ἡμῶν
 βασιλέας, καὶ σατράπας, πῶς
 γίνονται παρ' αὐτοῖς, καὶ ἦτοι
 πειροχῶντας ὑπὸ ἀπορίας, A
 ἢ τὰ πρῶτα διδάσκοντας χάρι-
 ματα, καὶ ὑπὸ τῷ τυρόντος ὑ-
 βρίζουσιν, καὶ κατὰ κόρης πα-
 ρούσης, ὅσων τ' αὖδ' ἐσπείδων B
 τὰ ἀπρόστατα. Φίλιππον γὰρ
 τοῦ μακεδνικοῦ ἐγὼ θεασάμενος,
 εἶδε κρατῆν ἐμαυτῷ δυνάτος
 ἴσθαι. εἶδε γὰρ δέ μοι ἐν γυνιδῶ
 πῶς μὲν αὖ ἀκούμενος τὰ σατρά C
 πῶς ὑποδύμενται. πολλοὶ δ' καὶ
 ἄλλοι ὡς εἶδεν ἐν ταῖς τεύχεσι
 μεταποιῶντας, Σέξας λίγας, καὶ
 Δαρειούς, καὶ Πολυκράτους. Φί- D
 λω. ἀποπαύειν τὰ πρὸ τῶν
 βασιλέων, καὶ μὲν δὲν, ἀπ-
 α. π. ὅς οἱ Σωκράτης ἔφαρτε,
 καὶ Διογένης, καὶ οἱ πρὸς ἄλλος
 τ' οὐδὲν. Με. ὅς μ' ἔφη Σωκράτης,
 καὶ οἱ ἄλλοι γὰρ διελύχον
 ἀπαιτίας. οὐκ ἐστὶ δ' αὐτῷ Πα- E
 λλάδης, καὶ Οδυσσεύς, καὶ
 Νέστωρ, καὶ οἱ πρὸς ἄλλος ἄλλος
 ἡρώες. ἔτι μὲν τοῖς ἐπιφύουσιν το
 αὐτοῖς, καὶ διωδύκει ἐν τῷ φαρ-
 μακοποιῶν τὰ σέλην. ὅς γ' ἐλ-
 πεος Διογένης, παρὲν καὶ μ'
 Σαρδανάπαλιν τῷ ἀστυνέῳ,
 καὶ Μίδαν τῷ περὶ, καὶ

eo contentum iacere, sese-
 que ad locummodum contra-
 here. Risisses autem, opinor,
 multo magis, si vidisses re-
 ges nostros & satrapas, apud eos
 mendicantes, & urgente ino-
 pia vel falsamenta vendētes,
 vel prima elementa docen-
 tes, & vt à quolibet contu-
 melijs afficiuntur, atque in
 faciem caduntur, tanquam
 vilissima mancipia. Ego igitur
 Philippum Macedonem
 conspicatus, continere me
 non posui: ostensus est mihi
 calceos attritos in angulo
 quodam mercede refarciens.
 Multos etiam alios videre
 erat in trinijs mendicantes,
 Xerxes aio, & Darios & Po-
 lycrates. P. Admiranda hæc
 sunt, ac propemodum in-
 credibilia, quæ de regibus
 narras. Quid autem Socra-
 tes faciebat. & Diogenes, &
 si quis est sapientum alius?
 Men. Socrates quidem ibi
 omnes redarguens obambu-
 lat: versantur autem cum illo
 Palamedes, Vlysses & Nestor,
 & si quis alius defunctorum
 est garrulus: quin etiam ad-
 huc ipsi inflata sunt & tumi-
 da crura ex veneni haustu. At
 optimus Diogenes, accola est
 Assyrij Sardanapali, & Mi-
 dæ Phrygijs, & aliorum quo-
 rundam ex sumptuosus illis,
 ἄλλοις πρὸ τῶν πολυτελέων.

ακούων ὃ οἰμωζόντων αὐτῶν,
 καὶ τὴν παλαστὴν τὴν αὐτῶν
 κειμένην, καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ τοῦ κα-
 κειμένου, ἃ δὲ μάλα βαρύνει
 καὶ ἀπὸ τῆς τῆς αὐτῶν. τὰς οἰμω-
 γὰς αὐτῶν ἐπιμαρτυροῦν, ὥστε
 αἰσθάναι τὸν ἀνδρα, καὶ δια-
 σκεπτεσθαι μετακίβιν ὁ δέοντας
 τὸν Διαγρίλῳ. Φίλω. ταυτὶ
 μὲν ἱκανός. τί δὲ τὸ ἡδίστα
 ἐστὶν, ὅταν ἐν ἀρχῇ ἔλθῃς κικυ-
 ρῶσαι καὶ τῶν πλουσίων; Νε.
 εὖ γε ὑπέμνησας. ὁ γὰρ οἶδ'
 ὅπως περὶ τούτου λέγειν ὀρε-
 σάμενος, πάμπαν ἀπὸ πλανή-
 θῳ τῷ λόγῳ. διατείνοντες
 γὰρ μου παρ' αὐτοῖς, σπουδαι-
 οῦσι οἱ σπουδαῖς ἐκκλησίαν
 περὶ τῇ κοινῇ συμφορῇ. ἰδὼν
 οὐκ πολλοὺς συνδόντας, ἀνα-
 μύξαι ἐμαυτὸν τοῖς νεκροῖς, ἐν-
 δὺς εἰς καὶ αὐτοὺς ὡς τῶν ἐκ-
 κλησιασῶν. διφραδὴ μὲν οὐκ
 καὶ ἄλλα. τελευταῖον δὲ, τὸ πε-
 ρὶ τῇ πλεονείᾳ. ἐπὶ γὰρ αὐτῶν
 κατηγόρητο πολλὰ, καὶ δεινὰ,
 βία, καὶ ἀλαστονεία, καὶ ὑπερ-
 βία, καὶ ἀδικία, τέλος, ἀσασί-
 τις τῶν δημαγωγῶν, ἀνέγνω
 ἡδίστα τοῖς αὐτοῖς.

quos quum eiulantes audit,
 veteremque fortunam recē-
 sentes, & ridet, & delecta-
 tur, & saepe supinus iacens,
 admodum aspera & immani
 voce cantat, eiulatus illorum
 obscurans, adeo ut id virilli
 molestè ferant, quàmque Dio-
 genem ferre non possint, de
 mutanda sede deliberent. Ph.
 De his quidem satis. Cate-
 rùm quodnam illud decre-
 tum est, quod inirio dixeras
 contra diuites esse sancitum?
 Men. Bene certè admones.
 Nescio enim quo pacto cum
 hac de re dicere proposuis-
 sem, ab instituto sermone
 procul aberravi. Dum igitur
 ibi versabar, magistratus
 concionem aduocarunt pro
 reipublicæ commodis. Cum
 ergo multos concurrere vi-
 derem, ego me quoque mor-
 tuis immiscens ilicò vnus
 fui eorum qui in concione
 aderant. Aliis igitur etiam
 de rebus est actum: postre-
 mò verò negotium de diui-
 tibus: quibus postquam ob-
 iecta fuissent multa crimina,
 eaque atrocia, violentia, su-
 perbia, fastus, iniuria, sur-
 gens tandem ex populo pri-
 mās quidam, huiusmodi de-
 cretum legit.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

DECRETVM.

Επειδὴ πολλὰ καὶ παρὰ
τομα οἱ πλούσιοι δρῶσι
παρὰ τὸ βίον, ἀρπάζοντες, καὶ
βιζιζόμενοι, καὶ πάντα τρέπον
τῇ πηλῶν κατὰ φεγγυῶντες,
διδόκται τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δῆ-
μῳ, ἐπιδοῦν ἀποδανῶσι, τὰ μὲν
σώματα αὐτῶν, κολάζεσθαι,
καὶ τὰς ψυχὰς καὶ τὰς ἄλλων πονη-
ρῶν. ταῖς δὲ ψυχῇς, ἀναπεμ-
θεῖσας αὐτὰς εἰς τὸ βίον, κατὰ
λύεσθαι τοὺς ὄντες, ἀρχεῖς αὐ-
τοῖς τῇ ποιούτῳ διαγνώσει μυ-
εῖσθαι ἐπὶ πέντε καὶ ἑκοσθῶν,
ὅπου ἔσονται γηγόμοι, καὶ
ἀρχοφοροῦντες, καὶ ὑπὸ τῷ
πνέοντι ἐλαυνόμενοι. τοῦ-
του δὲ λοιπὸν, ἔστιν αὐτοῖς
ἀποδανῆν. εἶπε πλὴν γηγόμενοι
Κεχρίων Σκελεπίωνος νεανιστοῦ,
φυλῆς ἀλεξανδρίδος. τοῦτου
αἰγυροδόντος τοῦ ψήφισματος,
ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαί. ἐπε-
χειροποίησε δὲ τὸ πλῆθος, καὶ
ἐπεβρίμματο ἡ Βεμὴ, καὶ
ὠκλήθησεν ὁ Κέρβερος. οὕτω
δὲ ἐτελεῖ γίγνεται, καὶ κῆρυα
τὰ ἀρχηγισμῶν. ταῦτα μὲν δὴ
οἱ τὰς τῆς ἐκκλησίας. ἐγὼ δὲ,
ἐκπᾶ σφραγίστων, ἐκτέτυον

Q Vandoquidem iniqua
multa diuites in vi-
ta perpetrare, ra-
pientes, ac vim inferentes,
omniq̃ue modo pauperes
despicientes, Curia, popu-
lūque visum est, ut quum
obierint, eorum quidem
corpora ut & aliorum scele-
ratorum puniantur, animæ
verò sursum in vitā remissæ,
in asinos demigrent, donec
in tali statu quinquies ac vic-
cies decem annorum millia
translegorint, asini semper ex
asinis renati, onera ferentes,
& à pauperibus agitati. dein
ut liceat illis, vita excedere.
Sententiam hanc pronuncia-
uit Caluarius, patre Aridello,
patria Manicensis, tribu Sty-
giana. Lectum hoc suffra-
gium approbauerunt princi-
pes, sciuit plebs, adstremuit
Proserpina, allatrauit Cer-
berus: sic enim rata authen-
ticæque sunt, quæ inferi statu-
unt. Hæc quidem in con-
suetudine gerebantur. Ego ve-
rò Tiresiam adeo, cuius
gratia veneram, & re ut
erat narrata supplicavi,
ἐπεφρίμματο ἔνεκα, τῷ Τει-
ραῖον τὰ πάντα διηγησάμενος,

εἰπαὶν ὡς με πρὶν πρᾶ ἡ-
 γήταις τ' ἀρίστον εἶναι. ὁ δ', ἡ-
 λάτεις, ἐστὶ δ' τυφλὸν τι μερ-
 πον, καὶ ὡχέρι, καὶ λεπτέω-
 νον, ὡ τέκνον φησὶ, τί μ' αἰ-
 τῖαν οἶσθαι σου τ' ἀπείρας, ὅπ-
 περ τῶν σοφῶν ἐχέετο, εὐ τὰ
 οὐτὰ ρηγνυσκόντων ἑαυτοῖς.
 ἀτὰρ οὐδέ τις λήγειν ὡς σέ.
 ἀπέρηται γὰρ ὑπὸ τῷ Ραδα-
 μαύτῳ. μηδαμῶς ἐγὼ ὦ
 πατέρων, ἀλλ' εἰπέ, καὶ μὴ
 πεισθῆς με σὺ τυφλώτερον
 πεισθόντα ἐν τῷ εἶναι. ὁ δ', δὴ
 με ἀπαρῶν, καὶ πολὺ τῶν
 ἄλλων ἀπεσπάρτας*, ἡρέμα
 περιστῆλκας ὡς τυφλός, φησὶν,
 ὁ τῶν ἰδιωτῶν, αἰεὶς εἶς, καὶ
 σωφρονέστερος, ὡς τ' ἀφροσύνης
 παντάμῃς τὸ μετρωσελεγχῶν,
 καὶ τέλη, καὶ ἀρχὰς ἐπισκο-
 πῶν. καὶ μεταπύους τῶν σο-
 φῶν τούτων συλλογισμῶν, καὶ
 τὰ τοιαῦτα λήρον ἡρησάμηνος,
 τὸ το μόνον δ' ἀπαντος θηράτη,
 ὅπως τὸ παρὲν εὖ δεινός,
 περὶ δ' ἐξ ἡμῶν γελῶν τὰ πελ-
 λα, καὶ περὶ μηδὲν ἐπουδα-
 κῆς. ὡς εἰπὼν, πάλιν ὡς τὸ
 κατ' Ἀσφιδελὸν λειμῶνα, ἐγὼ
 δ', καὶ γὰρ ἡδὴ ὄψ' ἐμὴ, ἀγε δὴ
 ὦ Μιθροβάρζανη φησὶ, τί δια-
 μέλλομαι, καὶ οὐ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ

ut mihi diceret, quodnam
 optimum vitæ genus puta-
 ret. Hic verò subridens, est
 autem vetulus quispiam ex-
 cūs, pallidus, voce gracili,
 ὁ fili, inquit, tuæ perplexi-
 tatis causam scio à sapienti-
 bus istis profectam, non ead-
 em inter se sentientibus.
 Verùm haud fas est id ubi
 proloqui: nam à Rhadamant-
 ho est interdictum. Nequa-
 quam, inquam, ὁ patercule:
 sed dic quæσὶ, neque me
 contemnas, qui in vita te
 cæcior obero. Is igitur ab-
 ducto mihi, & procul ab
 alijs abstracto, leniter ad
 aurem inclinans, optima in-
 quit & sapientissima est pri-
 uatorum vita. Quamobrem
 ab hac vanissimæ rerum sub-
 limium consideratione de-
 sistens, mitte principia &
 fines speculari: & vastos
 hosce syllogismos despuens,
 atque id genus omnia nu-
 gas ducens, hoc solum in
 tota vita persequere, ut præ-
 sentibus contentus, plerum-
 que ridens, nulliusque rei
 futagens prætercurras. Sic
 locutus iterum in asphode-
 lorum pratum sese corri-
 puit. Ego igitur (etenim
 iam vesp̄r erat) age, in-
 quam ὁ Mithrobarzanes
 quid cunctamur, nec rur-
 sus ad vitam hinc imus?

ἐς τὸ βίον; ὁ δὲ, πρὸς ταύ-
τα, δάφνει φησὶν ὃ Μένιππε,
ταχέως γὰρ σοι καὶ ἀποδεί-
ξω ἀποδείξω ἀβυσσόν. καὶ
διὰ παραγών με πρὸς τὴν χω-
ρὴν τῆς ἀλλοῦ σοφώτερον,
δείξας τῇ χειρὶ πύργον ἀ-
μαρτῆς τὴν καὶ λεπτόν
ὡπτιν διὰ κλειδεῖας ἐστέρων
φῶς, ἐκείνο ἐστὶν ὅτι τὸ ἱερὸν τῆς
Τροφονίου, κατέειδεν κατέ-
ρχεται αἰ ἀπὸ Βοιωτίας. ταύ-
την οὐκ αἶνι-δι, καὶ ἐνδὺς ἐστὶν
ἐπὶ τῇ Ἑλλάδος. ἠδὲν δὲ τοῖς
εἰρημῶν ἐγὼ, καὶ τὸ μάλλον
ἀπαλάμνος, χαλεπῶς μάλα
διὰ τὸ σόμης ἀνερπύσας, ὅτι
οὐδὲ ὅπως ἐν Λεβαδείᾳ γί-
γρομαι.

Ille verò ad hæc : Confide,
inquit, ὁ Menippe, ostendam
tibi semitam, qua celeriter
nullòque negotio progre-
diemur. Cum autem me in
regionem alia obscuriorem
abduxisset, manu procul
ostendens subobscurum, &
tenue lumen tanquam per
rimam influens illud, inquit,
Trophonij est templum, &
illac ad inferos ex Ὀϊοτία
descendunt. Hac ascende, &
in Græcia statim eris. Ego
igitur hoc sermone gaudius,
salutato Mago ægrè admo-
dum per fauces subrepens,
nescio quo pacto in Leba-
diam perueni.

ARGVMENTVM NECYOMANTIÆ
IN PRINCIPIO OMISSVM.

Videtur Lucianus hoc Dialogo illud maxime commendatum
habuisse, quod in fine Menippus ait à Tiresia in aurem sibi dictum
fuisse. Privatorum videlicet hominū vitam optimā atque tutissimā
esse. Cum contrā diuitum & magnorum sit periculosa conditio,
pompis solennibus, tragicisque fabulis similis, quarum tristis est
exiit. Porro præcipui loci hic sunt, De incerta doctrina Philoso-
phorum. De Magorum superstitione & potestate. De inferorum
locis, supplicijs, & aequalitate. Denique collatio vita humana cum
pompa solenni, & cum fabulis Tragicorum.

ΧΑΡΩΝ. Η ΕΠΙ-
ΟΧΟΠΟΥΝΤΕΣ.•CHARON, SIVE
CONTEMPLANTES.

ARGVMENTVM.

Eiusdem ferme argumenti est hic Dialogus cum superiore. Nam ut illic Menippus apud inferos videre atque audire supplicia & miseris exitus diuitum atque potentum fingitur. Ita hic Charon apud superos hominum dementiam contemplatur, stulta illorum consilia & actiones deridendo. Quippe qui in ea qua incerta ac momentanea maxime sunt, puta robustate corporum, potentia, diuitijs, fortuna, gloria, & id genus alijs omnem spem atque fiduciam collocant. Mortui vero, qua omnium certissima, & mox consecutura est, nullam rationem habent. Id quod ipse Charon in fine Dialogi aperius verbum indicat, & paulo supra quoque, ubi homines stulticia sua admoerget, & ad meliorem mentem reuocat. Traduntur autem hac primo per speciem, propositis exemplis Miloni, Cyri, Crassi, Polycrati, & aliorum: mox & in genere descripti hominum & priuatorum & regum affectibus studiisque, postremo etiam confutata opinione, quam multis de defunctorum honoribus habebant. Et in summa non hominum modores & corpora, verum & ciuitates & flumina, denique omnia morti subiecta esse ostenduntur, quam eo faciliorem cuique esse, quo mundani istius rebus ac opibus minus impeditus aut captus fuerit. Prior pars Dialogi etiam δραματική est, dum Mercurius iam exoratus à Charonte, montes alios alijs imponit, & locum vnde processurus in omnes terras patrat, extrahit.

ΕΡΜΗΣ.

ΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟ ΟΙ ΜΑΛΩΣ Ω ΧΑ-
ΡΩΝ; Η ΤΙ ΤΟ
Τ πορθησιον απο-
λιπων, δευε
αυελήλυσας ες
τιω παρδσαν ημεραν, ου πανν
ειωδως επιχωειζειν τοις ανω

MERCVRIVS.

ΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟ Vid rides
Charon? au-
cur deserto
pontone in
hanc lucem
ascendisti, su-
perorum rebus interesse neu-

tiquant

τερχμασιν; Χα. ἐπεδύμωσα
 ὃ Ἑρμῆϊ δεινὸν πῦρ ὅστις τὰ ἐν
 τῷ βίῳ, καὶ ἃ περιήκοντο οἱ ἀν-
 ἄθρωποι ἐν αὐτῷ. ἢ τίνων σφε-
 μύρι, πάντες οἱ μάζες κατῖον-
 τες παρ' ἡμᾶς, οὐδεὶς γὰρ αὐτῶν
 ἀδαρυτὴ διέφλευσεν. αἰτη-
 σάμενος ἔν παρὰ τῷ ἄδου,
 καὶ αὐτὸς, ὅσῳ καὶ ὁ δετ-
 τολὸς ὁμῆνος νανίσκος, B
 μῖαι ἡμέρας λειπότως ἤν-
 ᾶται, ἀνελλυθῆαι ἐς τὸ φῶς.
 καὶ μοι δοκεῖ ἐς δέον ἐντε-
 πυγκέναι σοι. ξενισμοῖς γὰρ
 ἐν οἷσ' ὅτι με ξυμπιπνω-
 σῶν, καὶ δειξέας ἔχεται, ὡς
 αἰ εἰδὼς ἅπαντα. Εἰ. οὐ
 γὰρ μοι ὧ περιμευῖ. ἀπέρ-
 χουαι γὰρ π διακονησάμενος
 τῷ αἰῶ Διὶ τῶν ἀνθρώπων. D
 καὶ, ὅδε, ὁ ξένος τὸ ὅστις,
 καὶ διότι μὴ βροδύγαντ' ἔ-
 με, ὅλοι ὑμῶντες ἐσθλὴ εἴ-
 ναι, παρὰ δούε τῷ ζῆφῳ. ἢ
 ὅσῳ ἢ Ἡρακλῆον περὶ μὲν ἐ-
 πίνισε, ἢ ἢ καμὲν τιταγὼν τῷ
 ποδὸς ἀπὸ τῷ θρασυτοῦ βη-
 λῶ, ὡς ἰσποκάζων, γέλω-
 τα παρέχευι καὶ αὐτὸς οἶνο-
 χῶν. Χα. περὶ φει οὖν με
 ἄλλος πλανώμενος ὅσῳ γῆς,
 καὶ πάντων ἐταίρους, καὶ ξυμπλῆς,
 καὶ συνδιακτοῖς ὢν; καὶ

uquam assuetus? C. Opta-
 ui Mercuri videre qualia sint
 ea, quæ in vita geruntur,
 quidque homines in ea fa-
 ciant: tum etiâ quibus bonis
 A priuati plorēt omnes qui ad
 nos descendunt. Neque enim
 ex ipsis quisquam citra
 lachrymas traiecit. Quare
 exemplo Thessali illius iu-
 uenis, exorator. Dite ut mihi
 vnum saltem diem à naue li-
 ceret abesse, in lucem ascen-
 di, ac mihi videor in te op-
 portunè incidisse. Nam me,
 fat scio, simul obambulans
 circumduces, & singula, ut
 C qui notis omnia, ostendes.
 Merc. Non vacat ὁ portitor.
 Nam Ioui summo operam
 in negotio quod ad homi-
 nes pertinet, nauatur? ab eo.
 Ille verò est ira æreis, ut pla-
 nè verear ne me cūctantem,
 caliginē addictum vestrum
 sinat esse totum: vel quem
 admodum nuper Vulcanum,
 ita & me correpto pede, &
 magno deiciat cælo, quo &
 ipse pocillatoris munere fū-
 gens, claudicādo risū præ-
 beam? C. Despicias ergo me
 temerè in terra errātē: præ-
 fertim cū sis amicus, & nauil-
 gationis socius, & legationis
 collega? Atqui conueniret

μὲν καλῶς ἔχον ὧ παῖ

Μαίας ἐκείνων ρωῶ σι με-
μνησῶ, ὅτι μὴ ὅ πρότερό σε
ἢ αὐτὸν ἐπέλευσα, ἠὲ ὅσκιω-
πον εἶαι. ἀλλὰ σὺ μὲ ῥέγκεις
ἐπὶ τῷ κατασφάματος ἐκτα-
δεῖς, ὡμοῖς οὕτω καρτερεὺς ἐ-
χων. ἢ εἰ πῃ λαλὸν τεκεῖν
εὐρεῖς ἐκείνῳ, παρ' ὅλον τὸν
πλοῦν διαλέγῃ. ἐγὼ ὅ ὡρεσ-
βύτης ὢν, τὸ δικαίαν ἔλκων, ἐ-
ρέτω μόνος. ἀλλὰ πρὸς τῷ πα-
τρὸς ὡς τιτατον Ερμύδιον, μὴ
καταλίπῃς με. περὶ γὰρ ὅ
τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὡς π
καὶ ἰδὼν ἐπανελάττω. ὡς λῶ
με σὺ ἀγῆς, οὐδὲν πῶν τυφλῶν
διδόσω. καὶ δατῶ γὰρ ἐκείνοι
σφάλλονται διολιδαίνοντες
ἐν τῷ σκότῳ, οὕτω δὴ κα-
γῶ σοι πάλιν ἀμβλυώτῳ
πρὸς τὸ φῶς, ἀλλὰ δὲς ὡς κυλ-
λην ἐμοὶ ἐς αἰὲ μεμνησμένῳ
τὸ χρεῖν. Ερ. Τὰ τὸ πρᾶγμα,
πληγῶν αἰτίον καταστήσεται
μοι. ὅρῳ ρωῶ ἢ δὴ τὸ μὲν δὴ
περὶ γὰρ πρὸς ἐκ ἀκόνδυλον,
πάντα τασθὲν ἡμῶν ἐσόμενον.
ὡς περὶ γὰρ δὲ ὅμως. πὶ γὰρ αὖ
καὶ παρὶ πρὸς, ὅποτε φίλος πρὸς
τῶν βίῳ τοῖς πάντα μὲ οὐδὲν
ἰδεῖν καὶ ἔχασον ἀκείῳς ἀ-
μνησάμενος. ὡς περὶ γὰρ πολ-
λῶν γὰρ αὖ ἐπὶ τῶν ἢ διατελεῖ.

Maia filii, illorum te memi-
nisse, quod te vel sentinam
exhaustire, vel remigem age-
re nusquam iusserim. Quin
tu interim, quanquam adeo
robustis es humeris, in foris
porrectus stertis, aut si quem
garrulum defunctum offen-
deris, cum eo inter nauig-
andum perpetuo confabul-
laris. Ego vero, quanquam
senex, remum utrinque tra-
hens solus remigo. At te per
patrem obsecro charissime
Mercuriole, ne me deseras,
sed circunducas per omnia
quæ in vita cernuntur, ut al-
iquid novi conspicatus dis-
cedam. Nam si tu me reli-
queris nihilo à cæcis differ-
ram. Ut enim illi lubrico
gressu in caligine titubant:
sic etiam ego contra ad lu-
cem hallucinabor. Quin tu
Dô Cyllenie, mihi in perpe-
tuum memori futuro, gra-
tiâ hæc impertire. Merc. Res
hæc profecto mihi causa
verberum erit. Video igitur
iam circunductionis huius
mercedem non sine pugnis
omnino nobis futuram: at-
tamen est obsequendum.
Quid enim amico quopiam
vigente facias? Omnia qui-
dem te sigillatim, & ad
amissim videre impossibile
est ô portitor: nam hoc
multorum annorum foret

ἄλλοιτο. ἔστα ἐμὲ μὲν κερύπλειος
 δέσσει, καὶ δάσφ' ἀποδράντα
 ὑπὸ τοῦ Διός. σὲ δ' καὶ αὐτὸν
 καλύσει ἐκτρέφειν τὰ τ' ἀνέμου
 ἔργα, καὶ τ' Πλούτωνος ἀρχὴν
 ζημιῶν, μὴ περὶ πρῶτον
 πολλοῦ τοῦ χρόνου, καὶ ὁ τε-
 λῶντος Αἰακὸς ἀγανακτήσει,
 μηδὲ ὀβολοὶ ἐμπολῶν. ὡς δὲ
 τὰ κεφάλαια τῶν γυγνομέων
 ἔδης, τὸτ' ἦδη σκεπτόν. Κα-
 αὐτὸς δ' Ἐρμὶ ὁπνίσει τὸ βέλ-
 πον. ἔγω δ', οὐδὲν οἶδα τῶν
 ὑπὸ γῆς, ἕξτος ὢν. Εἰς τὸ μὲν ὁ-
 λοῦσ' Ἰάκω, ὑψιλῶ πινος ἡ-
 μὴ δέει χρεῖν, ὡς ἀπ' ἐκείνου
 παρ' ἰδοῖς. σὺ δ' εἰ μὲν ἔς τ' οὐ-
 ρανὸν ἀνελθεῖν δαυατὸν λῶ, αἰ-
 ἀνέλασθαι. ἐν πειρωπῇ γὰρ αὐ-
 ἀκρίτως ἅπαντα καθεύδεις.
 ἐπὶ δ' εὖ οὐδέ τις εἰδύλοισ ἀεί-
 ζυμὸντα ἐπιβατεύειν τῶν βα-
 σιλείων τοῦ Διός, ὡς αἰμὴν ὑ-
 ψιλὸν πὶ ὄρεος περιποπεῖν.
 Καὶ οἶδα δ' Ἐρμῶ ἀσφ' εἶωδα
 λέγειν ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς, ἐπιδὼν
 πλεονέχον ὁπνίσει γὰρ τὸ πνεῦμα
 καταγίγαι, πλαγίᾳ τῇ ὁδῶν
 ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κύμα ὑψιλὸν
 ἀρῶν, τότε ὑμεῖς μὲν ὄρνι-
 ας κελεύετε πλὴν ὁδόν, λυ-
 λαι, ὃ ἐνδύναται ὀλίγον τοῦ πο-
 δός, ἢ σιωπῇ ἐσμεῖν τῷ πνεύ-
 ματι.

negocium. Deinde me, ut
 qui aufugissem, per praeconem
 à Ioue publicari oportet
 tibi verò impedimen-
 to esset, quo minus mortis
 munia peragere posses. Plu-
 tonis etiam imperio dam-
 num inferres si longo tem-
 pore mortuos non deduce-
 res: publicanus quoque Aeacus
 succenseret, quòd ne ob-
 holim quidem lucrificeret.
 Sed iam hoc est dispicien-
 dum, quo pacto summa re-
 rum capita videre queas. Ch.
 Quod optimum factu fue-
 rit, Mercuri, ipse videris. Ego
 verò cum sim peregrinus ni-
 hil eorum novi quæ in terra
 geruntur. Merc. Breuiter, ὁ
 Charon, editiore loco nobis
 est opus, ex quo prospicias
 omnia. Tu verò si posses
 in cælum ascendere, non la-
 borarem: ex specula enim ac-
 curatè omnia despectares.
 Sed cum nefas sit te, qui cum
 manibus semper versaris,
 regiam Iouis calcare, iam
 fuerit tempus excelsum ali-
 quem montem disquirendi.
 Ch. Nosti Mercuri, quid vo-
 bis dicere consueverim quū
 nauigamus: vbi enim procel-
 losus ventus obliquo velo,
 incubuerit, adeò ut in subli-
 mis tollantur fluctus: ibi vos
 quæ est vestra impetitia,
 iubetis velum contrahere
 aut pedem paulū remittere.

μασι. ἐγὼ δ' , πῶς ἰσχύαν
 ἀγειν παρακλύνομαι ὑμῖν.
 αὐτὸς γὰρ εἶδέναι τὰ βελτίω.
 καὶ ταυτὰ δὴ καὶ οὐ πρῶτ-
 τε, ὅποσα χαλῶς ἔχουν νο-
 μίζεις, κυβερνήτης νῆω γ' ὦν.
 ἐγὼ δὲ ὡς πρὶ ἐπιβάταις νό-
 μος, σωπῇ καθεδύμαι,
 πάντα πειδόμενος κελύοντί
 σοι. Εἰς ὅρδ' αὖς λέγεις. αὐ-
 τὸς γὰρ εἴσομαι τί ποιεῖν,
 καξευρήσω πῶς ἱκανῶς σκα-
 πῶ. ἀπ' οὗ ὁ Καύκασος
 ἐπιήδειος, ἢ ὁ Πάρναξος ὑ-
 ψηλότερος, ἢ ἀμφοῖν ὁ Οὐλύμ-
 πος ἐκκενοσὶ χαίτοι οὐ φαῦλόν
 τι ἀνιμνήσθην ἐς τὸ Οὐλύμπον
 ἀπιδών. συγχμεῖν δὲ τι καὶ
 ὑποεργήσασθαι σέ δέ. Χα. πρὸς-
 ταίη. ὑποεργήσω γὰρ ὅσα δι-
 νάτα. Εἰ. Οἰμηρὸς ὁ ποιητής
 φησι, πῶς Αἰαείας υἱέας, δύο καὶ
 αὐτὸν ὄντας, ἐπὶ παῖδας, ἐδε-
 λήσας ποτὲ πῶς Ὀσσαν ἐκ βά-
 θρων ἀναστέφαντας, ἐπιδεῖναι
 τῷ Οὐλύμπῳ. εἴτα τὸ Πήλιον
 ἐπ' αὐτὴν ἱκανῶς ταῦτίω καί-
 μακα ἔξεν ὁ οὐρανὸς καὶ
 πρὸς βασιλὸν ἐπὶ τὸν οὐρανόν. ἐκεί-
 νῳ μὲν οὖν τὸν μαιερκίω, ἀπα-
 ῥαλῶ γὰρ ἥστω, δίχως ἐπ-
 σάπτω. νῶ δ', οὐ γὰρ ἐπὶ χακῷ
 μέν, τί οὐχ οἰκοδομῶμεν καὶ

aut cum ipso vento currere :
 ego autem moneo vos ut
 quiescat, cum quid sit op-
 timum non ignorem. Tu
 quoque eodem pacto, cum
 nunc sis gubernator, facito
 quicquid congruere putaris.
 Ego autem more vectorum
 tacitus sedebo, per omnia
 tibi iubenti obsecundans.
 M. r. Recte mones : ipse
 enim quid facto opus sit,
 sciuiro, & speculam idoneā
 inuenero. Num igitur ido-
 neus est Caucasus, aut Par-
 nassus excelsior, aut Olym-
 pus utroque eminentior? At-
 qui mihi in Olympum in-
 tuenti, quiddam non futile
 venit in mentem. Verum ad
 hanc rem tuo & labore, &
 obsequio pariter erit opus.
 C. Impera : pro virili pa-
 rebo. M. r. Homerus poeta
 dicit, duos Aloë filios, cum
 pueri adhuc essent, olim
 statuisse radicibus euulsam
 Ossam Olympo superimpo-
 nere : deinde & huic Pelion,
 quod arbitrarentur ita se
 scalas ad cælum ascensu
 petendum sufficientes habi-
 turos. Verum hi adolescens-
 tuli, quoniam erant impij,
 poenas dederunt. Nos autem
 qui hæc in deorū iniuriā mi-
 nimè molimur, cur nō & ipsi
 τῶν θεῶν ταῦτα βουλευο-
 ἄντο καὶ τὰ αὐτὰ, ἐπιμω-

ἀνδρῶν τῆς ἐπ' αὐτῆς καὶ τὰ ὄρη,
 ὡς ἔχειν αὐτὸν ὁ ἰσχυρότερος
 ἀντιβέβηκεν τῷ ποταμῷ ; Χα.
 καὶ δυνάσμεθα ὦ Ἑρμῆ δὴ
 ὄντες ἀνδράδας, ἀνδρῶν τὸ
 Πηλίου ἢ τῷ Ὄσαν; Ερ. δια-
 τί δὲ καὶ αὐτὸν ὦ Χάρων ; ἢ ἀξίοις
 ἡμᾶς ἀντιβέβηκεν εἶναι τοῖν
 βρεφελῶν ἐκείνων ; καὶ τῶν-
 τα, θεοὺς ὑπερβύτας ; Χα.
 οὐκ. ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δοκεῖ
 μοι ἀπίθανόν τινα τῷ μεγα-
 λουργίαν εἶναι. Ερ. εἰκότως. ἰ-
 διαπης γὰρ εἴ ὦ Χάρων, καὶ ἡκί-
 στα ποιητικός. ὁ δὲ ἡμιόδας
 Ὀμηρος ἢ ἀπὸ δυοῖν στήριον
 αὐτῆς ἡκίαν ἀμβάτον ἐποίησε
 τὸ οὐρανόν, οὕτω βεβήκει συμ-
 πῶς τὰ ὄρη. καὶ θαυμάζω
 εἰ σοὶ ταῦτα πρᾶστα εἶναι δο-
 κῆ, τὸ Ἀτλαντὰ δηλαδὴ εἰ-
 δέναι, ὅς τ' ὅλον αὐτὸν εἰς
 ὦν, φέρει, ἀνέχων ἡμᾶς ἀπαι-
 στας. ἀκούεις ὃ ἴσως καὶ τὸ
 ἐμὲ ἀδελφεῖ πῆρι, τὸ Ηρα-
 κλῆος, ὡς διαδέχοιτό ποτε
 αὐτὸν ἐμείγον τὸ Ἀτλαντὰ,
 καὶ ἀναπαύσει φερεῖ ὀλί-
 γον τῷ ἄλλῳ, ὑποδείξας
 ταυτὸν τῷ φορτίῳ ; Χα. ἀ-
 κύνω καὶ ταῦτα. εἰ γὰρ ἀληθὴ
 ὄντι, οὐ αὖ ὦ Ἑρμῆ, οἱ ποῖνται
 Χάρων. ἢ πῶς γὰρ ἐνέκα

montem monti inuoluentes
 pariter ædificamus, quo vi-
 delicet exactiorem ἐ subli-
 miori loco prospectum ha-
 beamus? Ch. Et poterimus
 Mercuri, duo tantum cum
 simus sublatum Pelion aut
 Ossam alij imponere? Merc.
 Quidni Charon: an nos præ-
 sertim cum Dij simus, putas
 illis infantulis ignaviores?
 Ch. Nequaquam: sed res ista
 incredibilem quandam ope-
 rositatem habere mihi vi-
 detur. Merc. Non iniuria:
 rusticus enim es Charon,
 nec in poetarum fabulis ver-
 satus. At egregius Homerus
 duobus versibus nobis ilico
 scansile cælum reddidit,
 montibus aded facile con-
 gestis. Et miror si tibi hæc
 prodigiosa videntur, cum
 videlicet non ignores Atlan-
 tem, qui vel solus cælum ip-
 sum fert, nos omnes sustine-
 re. Fortè autem etiam de fra-
 tre meo Hercule audisti ut
 olim illi ipsi Atlanti succes-
 serit, ipsèque se oneri tantif-
 per dum ille interquiesceret,
 supposuerit. Ch. Hæc etiam
 audio: an autem vera sint,
 tu & poetæ videritis. Merc.
 Verissima Charon. Nam
 cuius rei gratia viri illi
 sapientes mentirentur?
 εἰδέναι, Ερ. ἀληθέστατα αἰ
 ὅσοι ἀνδρες ἐψεύδονται αἰ;

ὡς ἀναμυχλεύωμαι τῷ Ὀσ-
 σαν πρῶτον, ὡς ἔφ' ἡμῶν ὑφ-
 γίττω τὸ ἔπος, καὶ ὁ ἀρχιτέκ-
 των Ὀμηρες, αὐτὰς ἐπ' Ὀσση
 Πήλιον εἰσείζυλλον. ὅγῃ, A
 ὅπως ῥαδιῶς ἅμα καὶ ποιητι-
 κῶς Ἑριρασώμεδα; φέρε οὖν
 ἀναβὰς ἰδῶ, εἰ καὶ ταῦτα ἰκα-
 νᾷ, ἢ ἐποικοδομεῖν ἐπὶ δεήσει.
 παπαί, καὶ τῷ ἔπι ἐσθλῷ ἐν τῇ B
 ὑπορρήσει τὸ οὐρανὸν ἀπὸ μὲν γὰρ
 τῶν ἑσπερίων, μόγις Ἰωνία, καὶ Λυ-
 δία φαίνεται. ἀπὸ δ' ἡ ἑσπε-
 ρας, οὐ πλείον Ἰταλίας, καὶ Σι-
 κελίας, ἀπὸ δ' τῶν ἀρκτῶων, C
 γὰρ ἐπὶ τὰς τῶ Ἰσθμοῦ μόνον. καὶ
 κείθεν, ἢ Κριτῇ οὐ πῦν σαφές.
 μετακινητέα ἡμῶν ὅτι πορθμεῶ
 καὶ ὁ Οἶτη ὡς ἔοικεν. εἴτα ὁ
 Παρνακτὸς ἐπὶ πᾶσιν. Χα. ἔγωγε
 ποιῶν. ὅρα, μόνον μὲν λεπτό-
 τερον Ἑριρασώμεδα τὸ ἔργον,
 ἀπομικνόντες πέρα τῶ π-
 ρανῶ. εἴτα συγκαταρρίψαντες
 αὐτῷ, περὶ αὐτῶν ὁ Ὀμήρου οἰκο-
 δομητικὴν πειραδὴν ξυ-
 νειρύντες τῇ κρανίῳ. Ερ. δαίρ-
 ρει, ἀσφαλῶς γὰρ ἐξεῖ ἀπαντα.
 μεταβῆς δ' Οἶτῳ, ἐπικυλιν-
 θεῖσθαι ἢ ὁ Παρνακτὸς, ἰδού, ἐ-
 παίρει αὐτοῖς. εὖ ἔχει. πάντα
 ὅρα. ἀναβάντε ἥδη καὶ σύ. Χα.
 ὁρεζόν ὃ Εὐρυὴ δ' ἡγεῖται, οὐ γὰρ

Itaque primum Ossam exa-
 mus ut carmen praescribit, &
 ipse architectus Homerus.
 At super Ossam Pelion ar-
 boribus densum. Vides quā
 facile, & poetice effecerim-
 mus? Age igitur conscensa
 mole videam, num hæc suffi-
 ciant, an verò plura super-
 struere oporteat. Papæ! su-
 mus adhuc in cæli radice.
 Nam ab Oriente vix Ionia
 & Lydia cernitur: ab Occi-
 dente non amplius Italia &
 Sicilia. Porro à Septentrione
 ea solum quæ Istro adjacent
 indeque nec admodum aper-
 tæ Creta. Quare nobis por-
 titor Oeta etiam transpo-
 nenda sicuti videtur: tandem
 Parnassus omnibus imponendus.
 Ch. Sic faciamus. Vide so-
 lum ne opus præter fidem
 producentes, tenuius effici-
 mus: deinde cum ipso de-
 turbati, Homericam illam
 ædificandi rationem amaram
 experiamur contritis casu
 caluantijs. M. te Bono es
 animo ô Charon? res omnis
 in vado erit. Oetam trans-
 pone: inuoluatur etiam
 Parnassus. En conscendam
 iterum: bene habet: omnia
 conspicio: tu quoque iam
 ascende. Ch. Porrigere manum
 Mercuri: non enim me par-
 uam molē conscendere facis.

ἐπὶ μικρῶ με ταῦτ' ἔχει, μικρᾶ

γινώσκεις. Ep. ἦ καὶ
 ἔδειξεν ἐξέλκεις ὃ χάριον ἀπαντά.
 καὶ ἐγὼ δὲ ἀμύω, καὶ ἀσφαλῆ,
 καὶ φιλοθεάμονα εἶναι. ἀλλ'
 ἔχει μου τὴν δεξιάν, καὶ φείδου
 μὴ καὶ τὸ ὀλισθηρὸν πατήν.
 εὖ γὰρ ἀνελκυσας καὶ σύ. καὶ
 ἐπεί περὶ δίκουμβος ὁ Πarnaσσός
 ὅς ἐστι, μίαν ἐκάτερος ἀ-
 κραν ἐπιλαβόμενοι, καθεζόμεθα.
 σὺ δὲ μοι ἦδη ἐν κύκλῳ
 περιβλέπων, ἐπισκόπεις ἀπαν-
 τὰ. Χα. ὁρῶ γῆν πολλήν,
 καὶ λίμναι πνὰ μεγάλαι πε-
 ριέχουσιν, καὶ ὄρη, καὶ ποτα-
 μούς, τῷ Κεκρυτῷ, καὶ Πυρι-
 φλεγέτοτος μείζονας. καὶ ἀν-
 δράποις παῖν μικρούς. καὶ
 πνας φωλεοὺς αὐτῶν. Ep. πό-
 λεις ἐκείναι εἴσιν, οὓς φωλεοὺς
 εἶναι νομίζεις. Χα. οἶδαι
 ὃ Ἑρμῇ ὡς οὐδὲν ἡμῖν πέ-
 ρεσται, ἀλλὰ ματὴν τοῖν
 Πarnaσσῶν αὐτῇ Κασσλίᾳ, καὶ
 τῷ Οἴτῳ, καὶ τὰ ἄλλα ὄρη με-
 τεκτιμήσασιν. Ep. ὅπ' ἤ;
 Χα. οὐδὲν ἀκεῖν ἐγὼ γὰρ
 ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς ὁρῶ. ἐβουλό-
 μην δὲ οὐ πόλεις καὶ ὄρη
 αὐτὰ μόνον ὡσπερ ἐν γραφαῖς
 ὁρᾶν, ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους
 αὐτῶν, καὶ ἀπερῆτοισι, καὶ
 ποταμοῖσι ἐντυχῶν εἶδεις

Merc. Si quidem omnia vi-
 dere vis Charon, hæc ambo
 consistere nequeunt: ut peri-
 culo vaces, & spectandi sis
 cupidus. Sed dextram meam
 A prehende, & ne pedem in lu-
 brico ponas, caue. Euge, tu
 quoque conscendisti. Iam
 verò siquidem biceps est Par-
 nassus, altero uterque oc-
 cupato, sedeamus. Tu verò
 B oculis in orbem circundu-
 ctis, omnia contemplare.
 C. Amplam video terram,
 & paludem quandam ingen-
 tem circumfluentem, & mon-
 C tes, & fluuios (ocyro &
 Phlegethôte maiores, & ho-
 mines planè exiles, & horum
 nidulos quosdam. Merc. Vr-
 bes illæ sunt, quos tu ni-
 dos arbitraris. C. Nosti
 Mercuri quàm nihil nobis
 D effectum sit: quin frustra
 cum Castalia Parnassum,
 & Oetam aliòsque mon-
 tes sede mouimus. Merc.
 Quid ita? C. Equidem è
 E sublimi nihil exactè despi-
 cio. Volebam autem non
 vrbes solum, ipsòsque mô-
 tes ceu in tabula depictos
 intueri, sed ipsos homines
 eum quæ faciunt, eum quæ
 dicunt: sicuti quum tibi
 primùm obuius factus sum
 & ridentem intuitus inter-
 οἷα λέγουσι. ὡσπερ ὅτε με
 γαλῶντα, χαμῆρου με εἶπες

ἡλώμην. ἀκούσας γὰρ πνος,
 ἡδύν ἐς ὑπερβολήν. Ep. τί
 τὸ τὸτ' ἰώ; Χα. ἐπὶ δει-
 σνον ὄμαι κληθεὶς ὑπὸ π-
 νος τῶν φίλων, ἐς τὴν A
 ὑπερίαν μάλιστα ἦν ἔφη.
 καὶ μετὰ τοῦ κέρωντος, ἀπὸ τοῦ
 πέτρους κέραμιν ἐπιπρῶσα,
 ἐκ τοῦ οἴου κινήσαντος, ἀ-
 γέκτεινεν αὐτόν. ἐξέλασθαι
 οὐκ, καὶ ἐπιτελέσαντος τὴν B
 ὑπερήσπον. ἔοικα δὲ καὶ νῦν
 ὑπερκαταβήσασθαι, ὡς μάλ-
 λον βλέπειμι, καὶ ἀκούοιμι.
 Ep. ἔχ' ἀβέβας. καὶ τὸ π C
 ἵδ' ἐγὼ ἰσχυμαί σοι, καὶ ὅξυ-
 θεύσεις ποτ' ἐβραχέϊ ἀπιδρα-
 γῶ, παρ' Ομήρου πῖν' καὶ
 πρὸς τὸ τοῦ ἐπεφύλου λαβόν.
 καὶ περὶ αὐτὸν τὰ ἐπιμνήμην- D
 σὺ μὲν κέτι ἀμεινῶσαι πῖν', ἀλλὰ
 παρ' ὧς πάντα ὄραν. Χα. λέγε
 μόνον. Ep. Αχλὺν δ' αὖ
 ποτ' αὖ ὄφθαλμῶν ἔλον, ἢ
 πρὶν ἐπῆν, ὅφρ' εὖ γινώ-
 σκησ' ἡμῶν θεόν, ἠδ' ἐκ αὐ- E
 δρα. Χα. τί ὅστιν; Ep.
 ἦδη ὄρας; Χα. ὑπερβῶς γα-
 τυρίας ὁ Λυγκεὺς ἐκείνος,
 ὡς πρὸς ἐμέ. ὥστε σὺ τὸ ἐπὶ
 τοῦτο περὶ δίδασκέ με, καὶ
 ἀποδείξου ἐρωτῶντι. ἀλλὰ
 ἔρωμαί σε, ὡς μάλιστα οὐδ'

rogasti quid riderem. Cum
 enim quiddam audiuissem
 summopere sum delectatus.
 M. re. Quidnam hoc erat?
 Ch. Quidam ab amico puto
 ad cœnam invitatus: in pro-
 sterum, inquit, diem veniam
 maximè. Atque interim dum
 hæc diceret, delapsa tecto
 tegula, nescio quo mouente,
 ipsum interemit. Risi ho-
 minem, ut qui promissa non
 prastitisset. Sed nunc, ut me-
 lius & videam, & audiam,
 descendendum censeo. M. r.
 Quietus es: hoc enim tibi
 curabo: atque incantatione
 quadam ab homero accepta;
 oculorum ariem acutissimam
 breui tibi reddam. Ac poste-
 aquam carmina pronūciaro,
 meminervis non amplius hal-
 lucinari, sed aperte cuncta
 contueri. Ch. Dic solum.
 M. re. Dimoue nubem, visum
 qua te exerat ante. Ut tandem
 agnoscas qui sint homines—re,
 Dei—re. Ch. Quid est? M. re.
 Annon iam vides? Ch. Ma-
 ximè: cæcus sanè Lynceus
 ille, si mecum componatur.
 Itaque velim hoc me prædo-
 ceas, atque interroganti res-
 pondeas. Sed vin' tu ut te
 versibus homericis interro-
 gem, ut intelligas neque me
 esse Homericæ elegæiæ co-
 βούλῃ καὶ τῷ Ομήρῳ κατὰ
 αὐτὴν ἀμεινῶσθαι με τῷ Ομήρῳ;

ἔρ. καὶ πόθεν σὺ ἔχεις πῶς θεῖ-
 ναι εἶναι, ταύτης ἀνὶ καὶ περ-
 κωπὸς ὡς καὶ ὄφρα, ὁτιδισ-
 καὶ τοῦτο ἐς πῶς τῆς καὶ. ἐν ᾧ
 ὁπότε διαπύρηνον αὐτὸ ἀπο-
 δαίνοντα, πολλὰ ἀρὰς διδοῖς
 ἀκούσας, ἐνέων ἐπὶ μὲν νῆμα.
 καὶ τοὶ χεῖμων ἡμᾶς οὐ μικρὸς
 τότε κατέλαβεν, ἐπὶ δὲ ἡρᾶ-
 το εἶναι ἐς πῶς αὐτὸν πῶς
 ὁδὸν τοῖς περὶ ἐν σὺν, ὡς οἱ Πο-
 σεῖδων πυνήγαρ καὶ νεφέλας,
 καὶ ἐπὶ ἑσέξῃ τὸ πῶς, ὡς τὸ το-
 ρωῶν πῶς ἐμὲ λαὸν πῶς
 βίαναι, καὶ πάσας καὶ θυέλ-
 λαι ὡς θυῶν, καὶ ἄλλα πολλὰ
 κωπὸν τὸ δαλᾶσαι ἐπὶ τῶν ἐ-
 πῶν, χεῖμων ἀνὶ καὶ γνῶστος
 ἐμπῶν, ὁλίστου δὲν περὶ βε-
 ῖν ἡμῶν πῶς ναυῶ. ὅτι καὶ καὶ
 ναυπάτας ἐκείνος, ἀπὸ μὲν σὺ
 ἐπὶ ὁδὸν τὰς πολλὰς αὐτῶν
 Σκύλλη, καὶ Χαρυβδί, καὶ Κύ-
 κλωπ. Ep. οὐ χαλεπὸν οἶον
 ὡς ἐκ ποσούτου ἐμῆτου ὁλίσ-
 τῶν διαφυλάττειν. Κα. ἐπὶ
 γὰρ μοι. τίς δὲ ὁδὸν ὅτι πᾶ-
 ρος ἀνὶ, ὡς τε, μέγας τε,
 ἐξ ὅσων ἀνὶ ὁπῶν κεφαλῶν,
 καὶ ἐνέας ὡμοῖς; Ep. Μίλων
 ὡς οἱ ἐκ Κρότωνος ἀθλητῆς.
 ἐπὶ πρῶτος δὲ ὁπῶν οἱ Ελ-
 λῶν, ὅτι τὸ πῶς ἐν ἀφ᾽ ἡμῶν,

temptorem? M. re. Et unde
 tu illius aliquid scire posses,
 haec semper, temetipsum cum
 sis? Ch. Vides, haec opprobria
 sunt in artem. At ego cum
 illum vita functum traiece-
 rem, multa canentem audivi,
 quorum nonnulla etiam nū
 memini. Porro tempestas
 non parua tunc nos corri-
 puit. Cum enim cantilenam
 quandam nauigantibus non
 auspicatam auspicatus esset,
 ilico Neptunus, nubes coē-
 git, & iniecto tridente tan-
 quam quodam hamo pon-
 tum turbauit, omnesq; pro-
 cellas excitauit: cumq; mul-
 tis alijs carmine commotis
 turbis mare pernuisceret, pa-
 rum absuit quin tempestas &
 caligo derēpēte incumbens,
 nauim nobis subuerterit.
 Tunc etiam nauscabundus
 ille ipsi Scyllæ, & Charybdi,
 & Cyclopi bonam castminū
 partem euomuit. M. re. Non
 ergo difficile fuit ex tanto
 vomitu pauca quadam re-
 seruare. Ch. At dic mihi,
 Crassius, tu ille quicquid, ut ma-
 gnus, conspicuusque, Vertice s-
 blimi, atque humerū latissimū
 amplius? M. re. Milo hic est
 athleta Crotoniates: ei au-
 tem applaudunt Græci
 quodd sublatum taurum per
 medium stadium ferat.

φέρει διὰ τῷ σταδίου μέσου.

Χα. ἢ τόσῳ δικημοτέρῳ αὐ-
 τοῖς ὁ Ἑρμῆς ἔπαυοίεν, ὅς αὐτὸν
 σοὶ τῷ Μίλωνι μετ' ὀλίγον
 ξυλλαβὴν, εἰδήσεται ἐς τὸ
 σκαρίδιον, ἐκτατὴ ἢ καὶ φέρῃς
 ἡμᾶς ὑπὸ τῷ ἀμαχιστάτῳ τῷ
 αὐταγωνιστῶν καταπαλαιδεῖς
 τὸ θανάτου, μὴ ὅτι ξυμείσῃς ὅπως
 αὐτὸν ὑποσκελίζεις; κατὰ οἰ-
 μῶξεται ἡμῶν θυλαδὴν, μεμνη-
 μένος σεσάων τέτων, καὶ τὸ
 κρείτου. νῦν ὅτι μέγα φρονεῖ,
 θαυμαζόμενος ἐπὶ τῇ τῷ ταυ-
 ρεῦ φρεσὶ. τί οὐκ οἶδ' ὧν,
 ἅα ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ περὶ
 ξειδῶν πετε; Ερ. πέδον ἐκείνος
 θανάτου νῦν μετ' ὀλίγον αὐ-
 τὸν ἀκμήν τοσῶτον; Χα. ἔα τὸ-
 τον ὡς εἰς μακρὰν γέλωτα ἡμῶν
 παρέξοιτα, ὅτι αὐτὸν ὡς
 μὴ ὅτι ἐμπέδα οὐκ ὅπως τῷ-
 ρον ἐπὶ ἀφάτῳ θυλάμῳ. σὺ
 δέ μοι ἐκείνο εἰπέ, τίς τ' ἄρ'
 ὁδὸς ἄλλος ὁ σεμνὸς ἀνὴρ; ἔχ-
 ῃ ἡμῶν ὡς εἰκὴν ἀπὸ γυναικὸς
 σελῆς. Ερ. Κύρος ὁ Χάρων ὁ
 Καμβύσου, ὅς τινος ἀφ' ἡμῶν, πά-
 λαι Μήδων ἐχόντων, νῦν Περ-
 σῶν ἡδὴ ἐπείσθην εἶναι. καὶ
 Ἀσσιέων ἐναρχὸς ὅτος ἐκρά-
 τιστε, καὶ Βαβυλωνίαν παρεσῆσα-
 το. καὶ νῦν ἐλασείνῃ ἐπὶ Λυ-
 δίαν ἔεικεν, ὡς καὶ δελὸν τὸν

Ch. At quanto iustius me
 laudarent Mercuri, qui Mi-
 lonein ipsum paulò post cor-
 reptum, nauculae imponam,
 quum ad nos venerit à morte
 aduersariorum inuidiissimo
 superatus, nescius quomodo
 ipsum supplantarit? Tum
 profectò plorabit, recordat^r
 harum coronarū, & applau-
 sus. Nunc verò sese effert
 quoniā est admirationi, pro-
 pterea quòd taurum gestarit.
 Quid igitur arbitremur? nū
 putare se aliquando moritu-
 rum? Merc. Quid ille mortis
 in tāto vigore recordaretur?
 Ch. Missum hunc facito, ri-
 sum nobis haud ita multò
 post exhibiturum quando
 nauigabit, & ne culicem qui-
 dem, nedum taurum ferre
 poterit. Sed illud tu mihi
 dicas velim: quis hic alius
 vir grauis? Græcus non est,
 Dux ex veste videre est. Merc.
 Cyrus, ὁ Charon, Cambyfis
 filius, qui imperium quod
 olim Medi obtinebant, ad
 Persas transtulit, idēque
 Assyrios nuper deuicit, &
 Babylonem expugnauit, &
 nunc expeditionem in Ly-
 diam moliri videtur, vt su-
 perato Cræso, imperio in
 omnes potiat^r. Ch. At

Κεῖσιν, ἀρχὴ ἀπείσῃ.

Χα. ὁ Κρείστος ὃ πῶ πῶ
 κακίνος ὄππ; Ερ. ἐκείσε
 ἀπ' ἀλ' ἐπὶ ἐς τὴν μετὰ
 ἀεὶ πάλιν, τὴν τὸ τετράπλυν
 τῶρος. Σαρδεῖς ἐκείναι. καὶ
 ἡ Κρείστος αὐτὸν ὁρᾷς ἡδὴ ὅππ
 κλῆτος χεῦσες καὶ θημῶν, Σό-
 λωπ τῶ Αἰδωαῖς διαλερό-
 μῶν; βέλει ἀκίστων αὐτῶν
 ὁ, πλὴ λέρουσι; Χα. πάλιν
 μὲν οὐκ. Κροῖ. ὦ ξένε Αἰθ-
 ραῖ, εἴδες γὰρ μου ἡ πλῆτον,
 καὶ τὸν θημῶν, καὶ ὅσος.
 ἀκίς χεῦσες ὄππ ἡμῶν, καὶ
 τὴν ἀλλῶ πολυτέλειαν, εἰπέ
 μαι πᾶ ἡγῆ τῶν πῶ τῶν ἀν-
 θρώπων ἐυδαμονέστατον εἶναι.
 Χα. τί αἶα ὁ Σόλων εἶπες; Ερ.
 εἴπεις. εἴδεις ἀγῶνες ὦ Χάρων.
 Σο. ὦ Κροῖτε, ὁλίγοι μὲ οἱ ἐν-
 δαίμονες. ἐγὼ δ' αὖν οἶδα,
 Κλέων, καὶ Βίτωνα ἡγῶμαι
 ἐυδαμονέστατους θνέσθαι, τὸν
 τῆς κρείας παῖδας. Χα. τῆς
 φρονι φρονι ἄτος, τὸν αἶμα
 ἀποθανόντας. ἐπὶ ἡ
 μετὰ παυδῶντες, εἰλκυσαν
 ἐπὶ ἡ ἀπὸς ἀχέας σφῶς τὸ ἰε-
 ρόν. Κροῖ. ἔγω. ἐχέτωσαν τὰ
 σφῶς ἐκείνοι ἡ ἐυδαμονίας.
 ὁ δὲ τῶν δ' τίς αὖ εἴη; Σο.
 Τέλλος ὁ Αἰδωαῖος, ὅς εὖ τε
 τείδει. Κροῖ. ἐγὼ δ' ἐχέτωμα,

ubi etiam est Cræsus ille?
 Mer. Illuc oculos in magnā
 illam arcem deflecte, quæ tri-
 plici muro est septa Sardis
 illa. Annon Cræsum ipsum
 iam vides in aureo solio
 sedentem, & cum Atheniense
 Solone differentem? vis aus-
 cultemus quæ de re verba fa-
 ciant? Ch. Maximè sanè. Cræ.
 O hospes Atheniensis, quia
 iam diuitias meas, & thesau-
 ros, & quantum mihi sit ru-
 dis auri, aliāque supellecti-
 lem preciosa vidisti, dic mihi
 quem omnium hominum
 felicissimum esse arbitreris.
 Ch. Quid tandem dicet Solō?
 Mer. Bono es animo nihil
 ineptū ὁ Charon. Sol. Pauci
 quidem, ὁ Cræse, felices sūt.
 Sed ex ijs quos noui, Cleo-
 bin & Bitonem sacerdotis
 illius filios arbitror felicif-
 simos extitisse. Ch. Argiua
 illius hic dicit, qui nuper
 vnā mortui sunt postquam
 iugum subeuntes, matrem
 vehiculo insidentem ad tem-
 plum vsque traxerunt. Cræ.
 Esto: habeant illi felicitatis
 primas: at quis tenebit se-
 cundas? Sol. Atheniensis
 ille Tellus, qui & bene vixit,
 & mortem pro patria oppet-
 iuit. Cræ. I go verò scelestè
 non tibi videor felix esse?

ἐγὼ, καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆ πα-
 τριδοῦ σοι δεκά ἐυδαμῶν εἶναι;

Σο. ἔδωκα οἶδα Κρείστον, ὡς
 μὴ πρὸς τὸ τέλος ἀγίχη τῷ
 εἶναι. Ο ὦ δὲ θάνατος, ἀκέραιος
 ἐλευγρὸς τῶν τοιούτων, καὶ τὸ
 εἶχει πρὸς τὸ τέρας ἐνδαι-
 μωνος διαβίωναι. Κα. καλ-
 λις ὦ Σόλων, ὅτι ἡρώων ἐν
 ἐπιπλήνῃ, ἀλλὰ τὸ πρὸς
 θυμὸν αὐτὸ ἀγίους ἡρώων τῷ
 σφίσι τῶν τοιούτων κείσθαι. ἀλλὰ
 πῶς ἐκείνους ὁ Κρείστος ἐν-
 πνέει, ἢ πῶς ἐπὶ τῶν ὤμων
 φέρεται; Ερ. πλὴν τοῦ τῷ
 Πυθίῳ χρυσοῦς ἀναπῆναι, με-
 δὲ τῶν χρυσοῦν, ὅτι ὡς ἐν
 ἀπολείπειται μικρὸν ὕστερον. φι-
 λόματις δὲ αὐτῶν ἐκτόπως.
 Κα. ἐκεῖνο γὰρ ὅτι ὁ χρυσοῦς
 τὸ λαμπρὸν, ὃ ἀποσπᾷ τὸ
 ὑπὸ χροῖν μετ' ἐρισηματός.
 νῦν γὰρ πρὸς τὸν εἶδον, ἀνέων
 αἶ. Ερ. ἐκεῖνο ὡς Χάριον τὸ
 αἰδιδμὸν ὄνομα, καὶ πειρά-
 χιον. Κα. καὶ μὴν ὡς ὅτι
 ὁ, πᾶσι δὲ αὐτῷ πρὸς στίχον, εἰ
 μὴ ἀφ' αὐτοῦ μόνον, ἐπὶ βαρύν-
 ονται οἱ φέροντες αὐτό. Ερ. ὡς
 ὦ οἶδα ὅσοι πόλεμοι διατῶ-
 το, καὶ ἐπιβουλαί, καὶ λησεί-
 εια, καὶ ἐπιγίγαι, καὶ φόνοι,
 καὶ δεισιμαί, καὶ πλῆθος μακρῶν,
 καὶ ἐμπείαι, καὶ δουλείαι;
 Κα. διατῶτο ὡς Ερμῆ, τὸ μὴ

Sol. Nondum ὁ Κρέστος no-
 ui, nisi ad vitæ finem perue-
 neris. Huius enim rei mon-
 est accuratus index, & vita
 feliciter ad metam usque
 transacta. C. Optimè So-
 lon, qui nostri non sis obli-
 tus, sed cymbam ipsam ha-
 rum rerum iudicio dignam
 censens. Sed quinam sunt il-
 li quos Κρέστος emittit, aut
 quid humeris gestant? Merc.
 Latere aureos Pythio di-
 cat, pro mercede oraculi,
 quo paulò post peribit. Est
 autem vir ille vatibus misri-
 cè deditus. C. Illud est
 aurum splendidum, quod
 cum rubore refulget sub-
 pallidum: illud enim nunc
 primum video, cum semper
 audiuerim. Merc. Hoc ce-
 lebre illud est nomen, cuius
 gratia tantopere pugnatur.
 C. Atqui non video, siquid
 boni ipsi insit, nisi hoc so-
 lum, quod qui ferunt, eo
 grauantur. Merc. Nescis
 quot propter ipsum bella,
 quot insidiæ, quot latroci-
 nia, quot periuria, quot ca-
 des, quot vincula, quàm
 longinqua nanigatio, quot
 mercaturæ, quot seruitutes?
 C. Idcirco-ne Mercuri,
 quod parùm ipsi xri præstat?

πλὴν τῷ χαλκῷ διαφέρεται

οἶδα γὰρ τὸ χαλκὸν, ὁβολὸν
ὡς οἶδα παρὰ τῶν καταπλεόν-
των ἔχου ἐκλήγων. Er. ναί.
ἀλλ' ὁ χαλκὸς μὲ πολλῷ ὅσον
ἢ πῶς ἀποδίδεται ὡς αὐτῶν. A
οὕτως δ' ὀλίγον ἐκ πολλῷ τῷ
βιάσει οἱ μεταλλεύοντες, ἀπο-
ρύπουσι. πάλιν δ' ἡ ἐκ τῆς
γῆς καὶ ἔστος ὡς περὶ ὁ μολιβδος,
καὶ τὰλλα. χα. δεινὴν πῖνα
λήγεις τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀρελ-
πείαν, οἱ τοσούτοι ἔρωτα ἔρωσιν
ὡς καὶ βαρύνει κτήματος.
Er. ἡ δὲ Σόλων γε ἐκείνος ὡς
Χάρον ἐξῆν αὐτῷ φάσκειται, ὡς
ὅρα. καταγέλῳ γὰρ τῷ Κρείσσου,
καὶ τὴν μεγαλουργίαν τῷ βαρβαρῷ.
καὶ μοι δοκεῖν ἐξεῖναι πῶς βούλε-
ται αὐτῷ ἐπακούσασθαι οὐκ.
Σο. εἴπ' μοι ὦ Κρείσσε. οἷός
τι πῶς δύναιτο τὴν πλίνθιν τυ-
πῶν τὴν Πύθιον; Κρι. νῆ Δία.
ἢ γὰρ ὅτι αὐτῷ ἐν Δελφοῖς
ἀνδρῶν ἐδὲν τοιούτων. Σο.
αἰσῶ μαχέριον οἷός τινος θεῶν
ἀποφαιεῖν, εἰ κτήματα ἐν τοῖς
ἄλλοις καὶ πλίνθοις χρυσῶς;
Κρι. πῶς γὰρ οὐ; Σο. πολ-
λὴν μοι λήγεις ὦ Κρείσσε πι-
πῆναι ἐν τῷ ἔργῳ, εἰ ἐκ Λυ-
δίας μεταστειλάσθαι τὸ χρυσίον
δύσκει αὐτῷ, καὶ ὅτι θυμὸς αὐτοῦ.

Nam æs noui, vt qui à
singulis vectoribus obo-
lum, vt nosti, accipiam;
Mere. Maximè. Verùm
æris magna est copia: i-
deoque non habetur in
precio ab ipsis. Hoc verò
paucum ex loco valdè pro-
fundo metallorum scruta-
tores effodiunt. Hoc ta-
men ex terra, vt & plum-
bum & reliqua metalla
prouenit. C. Grauem
hominum stultitiam narras,
qui pallidam, grauémque
possessionem amore tanto
prosequuntur. MERE. At
Solon quidem ille, Cha-
ron, eam, vt vides, vide-
tur non amare. Cræsum
enim ipsum, hominisque
barbari instantiam irridet:
& vt mihi videtur, vult
ipsum aliquid percunctari.
Quamobrem auscultemus.
Sol. Dic mihi Cræse, pu-
tas-ne Pythium his lateri-
bus indigere. CROC. Puto
per Iouem. Nullum enim
istiusmodi donarium Del-
phis habet. Sol. Arbitra-
ris ergo fore vt Deum red-
das beatum, si inter cæte-
ra lateres aureos possideat?
CROC. Quidni? Sol. Ma-
gnam mihi, Cræse, pau-
pertatem in cælo dicis esse,
si Deos, cum optent aurum,
ex Lydia aduehere oporteat.

Κροι. πῶς γὰρ τοῦτος αὐ-
 γήροιο χρυσὸς, ὅσος παρ' ἡμῶν;
 Σο. εἰπέ μοι, σίδηρος ὃ γυνέ-
 ῃς Λυδία; Κροι. ἔ. παῦν π.
 Σο. τῷ βελτίονος ἂν ἐδίδεις
 ἔσθ. Κροι. πῶς ἀμείνων ὁ
 σίδηρος χρυσοῦ; Σο. ὡ
 ἀποκρίνη μινδὲν ἀναπαύων,
 μάστις αὐ. Κροι. ἐρώτα ὦ
 Σόλων. Σο. πότερ' ἀμεί-
 νους οἱ σώζοντες πινὰς, ἢ οἱ
 σωζόμενοι παρὸς αὐτῶν; Κροι.
 οἱ σώζοντες δηλαδὴ. Σο. ἄρ'
 οὐκ ὡς Κῦρος, ὡς λογοποιεῖ-
 σί πινες, ἐπὶ Λυδίῃς, χρυσῶς
 μαχίμας οὐ πείνησιν τῷ στρα-
 τῷ, ἢ ὁ σίδηρος ἀναγκῆς
 τότε; Κροι. ὁ σίδηρος δηλα-
 δὴ. Σο. καὶ εἴη μὴ τῶτον
 παρὰ πνεύματος, οἷον αὐ-
 σοι ὁ χρυσὸς ἐς Πέρσας ἀ-
 χμαλῶτος. Κροι. ἐντήμει
 ὦ ἀνδρῶπε. Σο. μὴ γήροιο
 μὲν οὐκ ἔγω ταῦτα. φάνη
 δ' οὐκ ἀμείνων ἢ σίδηρον
 ὁμοιοῦν. Κροι. οἰοῦ καὶ
 τῷ θεῷ κελύεις σίδηρας
 πλίνθοις ἀνατιθέναι μα, ἢ ὃ
 χρυσὸν ὁπῶν αὐτοῖς ἀνακαλεῖν;
 Σο. εἰδὲ σίδηρον ἐκείνους γε
 δεύεται. δὴ ἢν τε χαλκόν,
 ἢν τε χρυσὸν ἀνάθῃς, ἄλλοις
 στρατιωτικῶς, Φωκῆσιν, ἢ

Cr. Vbi enim tantum pro-
 ueniat aurum, quātum apud
 nos? Sol. Dic mihi, num &
 ferrum in Lydia nascitur?
 Cr. Nullum prorsus. Sol.
 Ergo potiore metallo indi-
 geris. Cr. Quinam ferrum
 est auro praestantius? Sol. Si
 respondere citra stomachum
 velis, facile intellexeris. Cr.
 Interroga Solon. Sol. Vtri
 praestantiores, an qui seruât,
 an verò qui seruantur? Cr.
 Qui seruaut profectò. Sol.
 Si igitur Cyrus, vt quidam,
 in vulgus serunt, Lydos ado-
 rariatur, aureòsne gladios ex-
 ercitus facies, an ferro tunc
 opus erit? Cr. Ferro sanè.
 Sol. At nisi hoc comparau-
 ris, captium ad Persas au-
 rum tibi iuerit. Cr. Bona
 verba quae so. Sol. Absit vt
 hoc accidat. At saltem vi-
 deris ferrum confiteri prae-
 stantius. Cr. Ferreos ergo
 lateres me Deo consecrare,
 aurum autem reuocare iu-
 bes? Sol. At ne ferro quidem
 ille indiguerit. Sed siue as,
 siue aurum dicaris, alijs
 sanè, nimirum Phocensibus,
 aut Boeotis, aut Delphis
 ipsis, aut denique alicui
 tyranno praedoni futuram
 possessionem, & lucrum

μὲν ποτε κτήμας, καὶ ἔρμαιον ἔσθ'
 Βοιωτῶν, ἢ Δελφῶν αὐτοῖς;

ἡ πῖ πυράνῃ ληστῇ. τῷ δ' ὅτι ολίγον μέλει τ' σὺν χυ-
σπαιῶν. Κρη. αἰεὶ σὺ μου τῷ
πλάτῃ περισπλεμῆς, ἡ φθο-
νῆς. Ep. ἡ φέρει ὁ λυδὸς ὦ
Χάρων τὴν παρρησίαν, καὶ τὴν
ἀλγίστην τ' λόγων, ἀλλὰ
ἐξόν αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα,
πάντες ἀνθρώπος ἔχ' ἑσπέρησ-
ται, τὸ δ' παρειαῶνον ἐλευ-
θέρως λέγων. μνησθῆναι δ'
ἐν μικρὸν ὕστερον τῷ Σόλωνος,
ὅτι αὐτὸν δὲν ἀλόγῳ, ὅτι
τὴν πυράν ὑπὸ τῷ Κύρῳ ἀνα-
χθῆναι. ἡκουσά δ' ὁ Κλαυδῖος
πρὸς ἀσπινωσκοῦσης τὰ
ἐκείνῃ ἐπιτεκνωσμένη. ἐν οἷς
ἡ ταύτ' ἐγχεῖται, Κροῖσον
μὴ ἀλῆσαι ὑπὸ Κύρῳ, Κύρον δ'
αὐτὸν ἑσπέρησ' ὁ Μασσα-
γίδος ἀποθανεῖν. ὅρας τὴν
Σαυθίδα, τὴν ἐπὶ τῷ ἑπικου-
τῷ λευκῷ ἑλαινύσαν; Χα.
τὴν Δία. Ep. τῷ μωρῷ ἐκείνῳ
ὅτι καὶ τὴν κεφαλὴν γὰρ ἀπο-
τεμῆται τῷ Κύρῳ αὐτῇ, ἐς
ἀσπινωσκῆς πλῆρη αἵματος.
ὅρας δ' καὶ τὸν ἑὸν αὐτῇ τ' γε-
νήσῃ; Καμβύσης ἐκείνος
ἦν. ἔτος βασιλεύσει μὴ τ'
πατέρα. καὶ μνεία σφαλείς
ἐπὶ τῇ Λιβύῃ, ἡ Αἰθιοπία, τὸ
ἀποκτείνῃς τ' Ἀπν. Χα. ὦ

insperatum appēderis. Deus
autem tuos aurifices parum
curat. C. a. Tuscumper di-
uitias mihi oppugnās, & in-
uides. Merc. Non fert Lydus
iste, ὁ Charon, libertatem
& veritatem verborum: quin
ei res absurda videtur, ho-
minem pauperem, ea quæ
vrgeant, non trepidè sed
liberè dicere. Atqui Solo-
nis paulò post meminertit,
quum oportebit ut à Cyro
captus, rogam conscendat.
Nam Clothonem audiui
nuper legentem, quæ cuique
destinata sunt, in quibus &
hæc erant scripta, Cræsum
quidem à Cyro captivum
duci, Cyrum autem ipsum à
Massagetide illa occisū esse.
Viden? Scythicam illam e-
quum album agitantem? C.
Video per Iouem. Merc.
Gomyris illa est, quæ Cyri
caput propria manu trun-
catum, in utrem sanguine
plenum intrudet. Sed & fi-
lium eius adolescentem vi-
des? Cambyſes ille est. Hic
post patrem regnabit, ac vbi
mille modis in Lydia & Æ-
thiopia errarit, tandēmqve
insaniuerit, occiso Api mo-
rietur. C. O risum in ex-
haustum! Sed numquid ip-

τελευταῖον μαρτυρεῖται, ἀποθανεῖν,
πολλὴν γέλωτος, ἀλλὰ νυνὶ τίς

αὐτοὺς προσβλέψαι ἕως
 ὑπερβουώτας ἢ ἄλλων; ἢ
 τίς αὐτὸν πνεύσειν ὡς μετ' ὀλί-
 γον ἔτος; μὲν, ἀρχαίωτος ἔσθαι,
 ἔτος δ', πῶ κεφαλῇ ἔξει ἐν
 ἀσπῷ αἵματος; κείνος δ' τίς
 ὅστις ὁ Ερμῆς, ὁ πῶ πορφυ-
 ρῶ ἐρερίδῃ ἐμπεπορημένος,
 ὁ το διαδύμῃ, ὁ δ' ὁ δακτυλίον
 ὁ μαρμαίρει; ἀντιδιδῶν, ὁ ἰχθυῶν
 ἀντιπτεῶν νησὶ ἐν ἀντιπτεῶν;
 βασιλεὺς δ' τίς ἐν χεῖρσι εἶναι;
 Ερ. εὖτε παραδεῖς ὁ Χάρων.
 ἀλλὰ Πολυκράτῃ οὕτως ὅτι
 Σαμίον τυραννον, πανευδαί-
 μονα οὐδὲν εἶναι; ἀπὸρ καὶ
 οὗτος αὐτὸς, ὑπὸ τῷ παρ-
 σῶτι οἰκέτῃ Μαιανδρίου
 προσδοεῖς Οροίτῃ τῷ παρ-
 αῖ, ἀνικολοπιθήσεται, ἁ-
 θλιος ἐμπεσὼν δ' εὐδαμονίας
 ἐν ἀναρῇ τῷ χέρονι. καὶ τῷ-
 τα γὰρ δ' Κλωδῶς ἐπικουρεῖ.
 Κλ. εὖγε ὁ Κλωδῶς, ἡμικῶς
 καὶ αὐτὸς ὁ βελπίτη, καὶ τὰς
 κεφαλὰς ἀποτέμνει, καὶ ἀνα-
 σκολοπίξει, ὡς εἰδῶσιν αὐτῶν.
 πει ὄντες. ἐν ποσούτῳ δ' ἐ-
 παρῖστων, ὡς αὖ ἀρ' ὑπὸ λ-
 ογῶν ἀλγεινότερον καταπεσού-
 μνοι. ἐγὼ δ' ἢ μελίσσεται πό-
 τε γινώσκεις ἡμῶν ἔχουσιν
 περὶ εἶδα, μὴτε πᾶσαν, ἢ

sos aspicere sustineat quum
 alios ita contemnunt? an
 quis crediderit fore ut ille
 breui sit captivus; hic in
 vtre sanguine pleno caput
 habeat? Quis verò ille est
 A Mercuri, cui pallam purpu-
 ream fibula necat, quem
 diadema decorat, cui coquus
 pisce dissecto, annulum tra-
 dit, vbi Insula septa mari &
 B regis se nomine iactat?
 Merc. Bell. certè versum
 sermoni assuis ὁ Charon.
 Cæterum Polycratem Sa-
 miorum tyrannum vides,
 qui se ab omni parte felicem
 putat? Hic tamen ipse ab
 assistente famulo Mazandrio
 proditus Orestæ satrapæ,
 miser sanè momento fa-
 licitate sua lapsus, cruci
 suffigetur. Nam hæc quoque
 ex Clothoe audiri. Ch.
 D Præclare ὁ Clotho, gene-
 rose ipse, ὁ optima, ipso-
 rumque capita trunca, &
 crucifige, ut se homines esse
 norint. Verum adeò in su-
 blime attollantur, ut quanto
 altiori ruina, tanto graviori
 dolore decidunt. Ego autem
 tum ridebo, quum horum
 vnumquemque in nauigio
 nudum agnouero, nec pur-
 puram, nec tiaram, nec
 solium aureum afferentem.

γυμνὸν ἐν τῷ σαφιδίῳ, μὴτε
 κλίβω χευσθῇ κομίζοντα.

Merc. Ita

Ε. καὶ τὰ μὲν τούτων, ὧς δὲ
 ἔχει. τὴν δὲ πλὴν δὲν ὧ Χαίρων
 ὄρεας, τὸν πλείοντας αὐτῶν,
 τὸν πολυμοῦντας, τὸν δικα-
 ζομένους, τὸν χειρουργίας,
 τὸν δαιρίζοντας, τὸν περισσε-
 πωμένους. Χα. ὅρῳ ποιήσας πινὰ
 τῶν βίων, καὶ μετὰ ταύτας
 τὴν βίον, καὶ τὰς πόλεις γε
 αὐτῶν ἐκείνας τοῖς σμύνας. Β
 ἐκείνας αὐτῶν, ἰδὼν πὶ κέν-
 τῶν ἐξαι, καὶ τὴν πλὴν δὲν κεν-
 τῶν ἐξαι δὲ πινες, ὧς αὐτῶν σφῆ-
 κης, ἀγροί, καὶ φέρεται τὴν
 ἀποδίδεσθαι. ὁ δὲ περισσε-
 πωμένους αὐτῶν ἐκ τὰς αὐτῶν οὐ-
 πος ὄρεας, πινες εἰσιν ἔρ.
 ἐκείνας ὧ Χαίρων, καὶ δει-
 ματα, καὶ ἀγροί, καὶ ἡ-
 δοίαι, καὶ φιλανθρωπίαι, καὶ
 ὄρεας, καὶ μίση, καὶ τὰ πει-
 αῖα. τέτων δὲ ἡ ἀγροί αὐτῶν,
 καὶ τὸ ξυμμεμικταῖ αὐ-
 τοῖς, καὶ ξυμμεμικταῖ γε
 ἡ Δία, καὶ τὸ μίση, καὶ
 ἡ ὄρεας, καὶ ζήλοτυπία, καὶ ἀ-
 μεδία, καὶ ἀπεία, καὶ φι- Ε
 λανθρωπία. ὁ φόβος δὲ, καὶ ἐλ-
 πίδες, ὧς αὐτῶν πετόμενοι, ὁ
 ὄρεας, ἐκείνων, ἐκ πλὴν δὲν.
 αὐτῶν καὶ ἀποπλῆν δὲν πεί-
 αι δὲ ἐκείνες ὧς κεφαλῆς
 πινες πινες ἀπλῆν δὲν αὐτῶν,

M. Ita certè res illorum
 se habebunt. Multitudinem
 autem vides Charon, quo-
 rum alij nauigant, alij bel-
 lum gerunt, alij litigant,
 alij agriculturam exercent,
 alij scenerantur, alij men-
 dicant. C. Variam quan-
 dam video turbam, vitam-
 que perturbationum ple-
 nam, corúmque vrbes apud
 examiniibus similes: in qui-
 bus proprium quisque acu-
 leum habet quo vicinumi
 lancinat: pauci autem ex
 ipsis videntur crabrones, infe-
 riorem agunt ferúntque.
 At agmen illud quod ipso-
 clanculum circumuolitat;
 quinam sunt? M. Spes, ὁ
 Charon, metúsque, amentia
 voluptates, auaritia, ira,
 odia, & id genus alia. Ex
 his autem ignorantia infimæ
 turbæ est permixta: atque
 Din eadem republ. per Iouem
 degit ira, odium, zelo typiá,
 imperitia, hæsitantia, auari-
 tia. Metus autem, & spes
 desuper volitantes, ille qui-
 dem illapsus horrorem in-
 currit, aliquando verò tan-
 tum trepidare facit. Hæ verò
 spes supra caput sublatæ, vbi
 maximè quispiã eas prehensu-
 rú se putat, auolantes abeunt;

αὐτῶν αὐτῶν. ὁ πότ' αὐτῶν μάστιγ
 αὐτῶν αὐτῶν, αὐτῶν αὐτῶν

κεχινώτας αὐτοὺς ἀπὸ λω-
 σσι, ὅσῳ καὶ τὸ Τάνταλον χά-
 τω παρόντα ὄρεῖς ὑπὸ τοῦ ὕ-
 δατος. ὡς δ' ἀτενίσσης, κατό-
 ψει καὶ μοῖρας αὐτῶ ἐπιπλω-
 σούσας ἐκαστῶ τῷ ἄβρακτον,
 ἀφ' οὗ ἡρῆσθαι ξυμβέβηκεν
 ἀπαντας ἐκ λεπτῶν νημά-
 των. ὄρεῖς καὶ δ' αὖ ἀρχαῖά
 ἦν κατὰ βαλόντα ἐφ' ἐκείνῳ
 ἀπὸ τῶν ἄβρακτων; Χα. ὄρεῶ
 παῦν λεπτὸν ἐκείνῳ νῆμα ἐπι-
 πεπλεγμένον γε τὰ πολλὰ.
 τοῦτο μὲν, ἐκείνῳ. ἐκείνῳ δ',
 ἄλλῳ. Εἰς. εἰκότως ὦ περὶ μεῦ.
 εἰμαρται γὰρ ἐκείνῳ μὲν, ὑπὸ
 τούτου φορευθῆναι. τέτρω δ',
 ὑπὸ ἄλλου. καὶ κληρονομῆ-
 σά γε τοῦτον μὲν, ἐκείνῳ, ὅτου
 αὐτῷ ἢ μικρότερον τὸ νῆμα.
 ἐκείνον δ' αὖ, τούτου. τοῖόνδε
 γάρ π' ἐπιπλοκὴ δηλοῖ. ὅ-
 ρας δ' οὐκ ἀπὸ λεπτῶν κρεμα-
 μένους ἀπαντας; καὶ οὗτος μὲν
 ἀναπαυθεὶς αὐτῷ, μετὰ τοῦ
 ὄρεσι. καὶ μεταμικρὸν καταπι-
 στῶν ἀπερραχθὼς τοῦ λίθου,
 ἐπειδὴν μιν κέπ' ἀντέχει παρὰ
 τὸ βάρος, μέγα τ' ἔσθ' ἐρ-
 γάζεται. οὗτος δ' ὀλίγον ἀπὸ
 γῆς αἰσθεύμενος, ὡς καὶ πέ-
 τη, ἀφ' ὧν καὶ κρίνεται, μόλις
 τοῦ τοῦ πύματος. Χα.

illis ore hiantē relicto: quod
 ipsi Tantalo in aqua vides
 apud inferos accidere. Quod
 si oculos intenderis, Parcas
 etiam in alto. conspicias
 vnicuique fufum voluentes
 vnde ex tenuissimis filiis
 omnes pendent, quæ vides
 ut veluti araneorum stamina
 ex fufis in unum quemque
 descendunt? Ch. Equidem
 tenuissimum vnicuique
 filum ut plurimum video
 innexum: hoc quidem illi,
 illud verò alij. M. Rectè
 ò portitor: nam est in fati
 ut ab hoc ille, hic ab alio
 interficiatur: atque ut hic
 sit filius hæres cuius filium
 fuerit breuius: ille verò
 huius. Nam tale quid hæc
 connexio portendit. Vides
 ergo cunctos à tenui filo
 suspensos? Atque hic quidem
 in altum attractus, sublimis
 est: verum paulò post ubi
 sustinendo ponderi non
 amplius par fuerit, disrupto
 lino decidens, ingentem
 strepitum edet. Alius autem
 qui paululum tantum à
 terra fuerit subductus,
 tametsi cadat, sine strepitu
 iacebit, adeò ut ruinam
 vix ipsi vicini exaudiat.
 Ch. Hæc ò Mercuri sūt prorsus

καὶ τοῖς γένουσιν Ἰακωβίν-
 παγγέλεια ταῦτα ὦ Εἰσα.

Ερ. καὶ μὲν οὐδ' εἰπεῖν ἔ-
χουσιν αὐτῶν τὴν ἀξίαν ὅπως
οἱ καταγέλασα ὦ Χάρων. καὶ
μάλιστα αἱ ἀγὰρ σπουδαῖαι ἀν-
τὶ, καὶ τὸ μεταξὺ τῶν ἐλπίδων
οὐχ ὅσον, ἀναρπάσσουσιν γι-
γνομένους ὑπὸ τοῦ βελτίστου
δαιμόνου. ἄγγελοι δ' αὐτῶν, καὶ
ὡς κέεται μάλ' αὖ πολλοὶ ὡς ὁ-
ρᾶς, ἡπάλιοι, καὶ πυρετοὶ, καὶ
ἐξέται, καὶ περικνημονίαι, καὶ
ἐξέται, καὶ ληστῆρια, καὶ κώμια,
καὶ διχασαί, καὶ τύραννοι. καὶ
τούτων οὐδεὶς ὁλῶς αὐτοῦ εἰσ-
έρχεται, ἔς αὐτὸν εὖ περὶ πᾶσιν.
ὅταν δ' σφαλῶν, περὶ τὸ ὁπιο-
τι, καὶ αἱ, αἱ, καὶ ὅμοιοι μοι. εἰ
δὲ ἐνδοῦς ἔξ ἀρχῆς ἐνενόουμι
ἐπὶ δαιμόνιοι τέ εἰσιν αὐτοῖς, καὶ
ὁλίγον τῶτον χρόνον ἐπιδημή-
σαντες τῷ βίῳ, ἀπασαν, ὡς ὅτε
ἔξ ἐνείκετος, πάντα ὑπὸ τῆς
ἀείντης, ἐξέων τε αὐτῶν σφραγίσ-
τερον, καὶ ἡπὶ τὸν ἡνιῶντο ἀπο-
σπώντες. νῦν δ' ἐς αἰὲν ἐλπί-
σαντες χεῖνται τοῖς παρῶσιν.
ἐπιδὲν ἐπιστὰς ὁ ὑπερέτης
καλῶ, καὶ ἀπαύρη, πεδῆσας τῷ
πυρετῷ, ἡ τῇ φθόρῃ, ἀνακατῶ-
σι πρὸς τὴν ἀγῶνιν, οὐ ποτε
ἀποσδοκῆσαντες ἀποσπασθῆ-
σεσθαι αὐτῶν. ἡ τί γὰρ ἐκ αὐτῶν
ἐπεὶ δὲ οὐκ ὁδοῦν ἐκείνου, καὶ τῶν

ridicula. Merc. Atqui ne
verbis quidem pro dignitate
possis exprimere quā sint
ridicula Charon: in primis
nimia ipsorum studia, quod-
que inter spes intereunt ab
optima morte arrepti: cuius
nuncij & ministri ut cernis,
per multi sunt: epiali, febres,
tabes, pulmonia, gladij, la-
trocinia, cicuta, iudices, ty-
ranni. Et horum omnino
nihil ipsos subit, dum rebus
secundis utitur. At ubi spe
exciderint, illud in ore fre-
quens ohe, hæ, hæ, hei mihi,
hei mihi. Sed si inde ab ipso
initio perpenderent morta-
les se esse, & postquā in vita
breue tempus fuerint pere-
grinati, relictis in terra re-
bus omnibus, tanquam ex
somnia migraturos, pruden-
tius profectō viuerent, &
moriendo min⁹ angeren-
tur, Nunc autem quia præ-
senti rerum statu sperant
se in perpetuum vsuros,
quum irruens minister aut
vocarit, aut abduxerit irre-
titos febre, vel tabe, abduci
se ægrè ferunt, quod se
nusquam ab his abstrahen-
dos expectarint. Sedenim
quid non faceret ille qui
domum diligenter ædifi-
cando operarios virget,

ποιήσεν ἐκείνου, ὁ τὴν οἰκίαν
ἐργάτας ἐπισπέρχων, εἰ μὴ δὲ

ὅπ' ἡδὺν, ἔξει τέλος αὐτῷ.
 ὁ δὲ, ἀπ' ἐπιθεῖς τ' ὄρεσθον,
 ἀπὸι, τῷ κληρονομῶ καταλι-
 πὼν ἀπολαύειν αὐτῆς, αὐτὸς
 μὴ δ' δειπνήσας ἀθλιος ἐν αὐ-
 τῇ ἐκείνῃς μ' ἢ δ' ὁ χαίρων, ὅπ'
 ἀφ' ἑνὸς παῖδα ἔτεκεν αὐτῷ ἢ
 γυνῇ, καὶ φίλους διὰ τὸ ἐ-
 στῶν, καὶ τοῦτομα τὸ πατρὸς
 πιδεύμενος, εἰ ἥπισατο ὡς ἐπ' ἐ-
 τις ἡσυχύμενος ὁ παῖς τεθνηῖ-
 ται, ἀφ' αὐτοῖς δοκῇ χαί-
 ρειν ἐπ' αὐτῷ ἡσυχύμενος; ἀλ-
 λά τὸ αἴτιον, ὅπ' τ' μὲν ἐν τυ-
 χουῦντα ἐπὶ τῷ πατρὶ ἐκείνῳ
 ὄρεα, τ' τὸ ἀθλητῶν πατέρα, τὸ
 ὀλύμπια νενικηκότος, τ' γεί-
 τονα δὲ τ' ἐκκομίζοντα τὸ
 παιδίον ἐχ' ὄρεα, ὃ δὲ οἶδεν ἀφ'
 οἷας αὐτῷ κερκεῖς ἐκρέματο. D
 τὸς μὲν ἢ περὶ τῶν ὄρων δια-
 φερεμένων ὄρεας ὅσοι εἰσι, καὶ
 τὸς ξυμμετρήσαντας τὰ χηρῶν
 τα, εἴτα πρὶν ἀπολαύσαι αὐτῶν
 χαλουμένους, ὅφ' ὧν εἶπεν,
 ἐπιόντων ἀγγέλων τε, καὶ ὥσπ' ἑ-
 ρετῶν; Χα. ὅρῳ πάντα ταῦτα,
 καὶ πρὸς ἐμαυτὸν ἐγὼ ἐννοῶ,
 τί τὸ ἡδὺ αὐτοῖς παρὰ τ' εἶναι,
 ἢ τὸ ἐκείνῳ ὅσπ' οὐ φερεμένοι
 ἀγανακτοῦσιν. Εφ. μὲν γὰρ τὸς
 βασιλέας ἰδὼν τις αὐτῶν, οἷῳ
 ἐνδραμιονέσμετοι εἶναι δοκοῦσι

si nouerit fore ut finem ea
 habeat: is verò decedat,
 qui fastigium imposuerit,
 relicta hæredi domus ipsius
 fruitione, in qua ne cœna-
 uerit quidem ipse miser: Ille
 verò qui lætatur, quòd sibi
 masculam prolem vxor pe-
 pererit, ideòque amicos con-
 uiuiò excipit, & patris
 nomen imponit, si sciret
 puerum septimo ætatis anno
 periturum, nunquid tibi
 videretur gaudere quòd is
 sit natus? Verùm in causa
 est, quòd in eum intueretur,
 cui res in filio prosper ce-
 dunt, & qui pater est athletæ
 qui vicerit Olympia: vici-
 num autem qui natum cre-
 mandum effert nò intueretur,
 neque nouit à quo subteg-
 mine ipsi pendeat. Quin
 & eorum qui de finibus dis-
 fident vides quanta sit turba,
 & eorum qui pecunias coa-
 ceruant: attamen prius quàm
 ipsis fruantur, ab imminen-
 tibus illis quos dixi, nun-
 cijs & ministris auocantur?
 C. Video isthæc omnia, &
 apud me cogito, quid sit
 ipsis in vita iucundum, aut
 quidnam sit illud, quo pri-
 uati tātopere stomachantur.
 Merc. Siquis etiam ex regi-
 bus eos aspiciat qui fœlicif-
 simi videntur, extra aleam,
 ἔξω τῷ ἀβεβαίῳ, καὶ ὅς

ἐν ἀμειβόλῳ τῷ τύχης ,
 πλείων τῶν ἡδέων τὰ αἰα-
 ρὰ εὗρεται παροσόντα αὐτοῖς,
 φόβους, καὶ παραχὰς, καὶ μίσση, καὶ
 ἐπιβουλὰς, καὶ ὀργὰς, καὶ κατα-
 κείας. τοῖς τοῖς γὰρ ἅπαντες ξύ-
 νησι. ἔω πένητες, καὶ νόστιμοι, καὶ πᾶ-
 ντες, ἔξ ἰσοπείρας δηλαδὴ ἀρχόν-
 τα αὐτῶν. ὅπου δὲ τὰ τούτων
 ποικίλα, λογίζεσθαι καὶ εἰς οἷα
 τὰ τῶν ἰδίων τῶν ἀνείν. Χα. ἐ-
 ρώω σου ὦ Ἑρμῆ εἰπὲν,
 ὅπου ἐνέκλειται μοι ἔδοξαν οἱ
 ἀνθρώποι, καὶ ὁ βίος ἅπας αὐ-
 τῶν. ἔδη περὶ τοῦ πολέμου ἐν
 ὅσῳ ἐξήλασεν ὑπὸ κερωνῶ
 πικρὰ ἀρὰ ἦσαν ἀνισαμύνας,
 πᾶς τυταλλίδης λέγων, ἀφ' οἷ
 ξυπαγείρεται ὁ ἀφρός; ἐκεί-
 νῳ τοῖσι αἱ μὲν, πινεῖς μικραὶ
 εἰσι. καὶ αὐτίκα ἐκέρχονται,
 ἀπὸ τῆς πύλης. αἱ δὲ ἐπὶ πλεον
 διακρούσι. καὶ παροσφύσων
 αὐταῖς τ' ἄλλων, αὐταὶ ὑπὸ
 εὐσπύμας, ἐς μέγιστον ὄγκον
 αἰετοῦται. εἴτα μὲν τοὶ κακείναι
 πᾶσι τῶν ἑρρέαζοντων ποτε, ἔγδ
 οἷον τε ἄλλως γηράσκει. τὸ δὲ ὅστιν
 ὁ ἀνθρώπων βίος. ἅπαντες
 ὑπὸ πνεύματος ἐμπεσυσ-
 κέναι, οἱ μὲν, μέγιστος, οἱ δὲ ἐ-
 λάττους. καὶ οἱ μὲν, ὀλίγοι χρονοῖοι
 ἔχουσιν καὶ ἀκύνωρον τὸ φύσιμα.

& ut dicis, extra ancipitem
 fortunam constituti, tristia
 plura iucundis comperiet
 eis inherere, metus, turbas,
 odia, insidias, iras, adula-
 tiones: his enim omnes di-
 stringuntur. Prætermitto
 luctus, morbos, animique
 perturbationes, ipsis æquæ
 atque vulgo dominantes:
 quandoquidem horum mala
 recensere non minùs tem-
 poris exigeret, quàm quæ
 sunt privatorum. Cb. Volo
 igitur Mercuri, dicere tibi,
 cuinam affimiles homines
 mihi videantur, eorùmq
 vita omnis. Vidistin' ali-
 quando bullas illas, torrente
 cum strepitu scaturiente,
 exurgentes: flatuosos dico
 tumores ex quibus spuma
 cogitur? Illarum igitur, aliæ
 quidem parvæ sunt, quæ pro-
 tinus ruptæ evanescent: aliæ
 verò diutius durant, sibi quæ
 adjunctis alijs vehementer
 intumescunt, ac in maxi-
 mum tumorem attolluntur:
 ac tandem aliquando illæ
 etiam prorsus ruptæ dissol-
 vuntur. Neque enim secus
 fieri possit. Hæc tibi ho-
 minum vita. Singuli statu
 tumescunt, hi maiores,
 illi minores, atque alij mo-
 mentaneam môxque defici-
 entem inflationem habent:

οἱ δὲ, ἀμὰ τῷ ξυσθῆναι ἐπαύ-
σαντο. πᾶσι δ' οὖν ἀπορρα-
γῆναι ἀναγκᾶν. Ερ. οὐδὲν
χρεῖν οὐ τοῦ Ομήρου εἰκα-
σας ὁ Χάρων, ὃς φύλλοις τὸ
χρὸς αὐτῶν ὁμοιοῖ. Χα. καὶ
τοιοῦτοι ὄντες ὧ Ἑρμῇ, ὁρᾶς οἶα
ποιῶσι, καὶ ὡς φιλοτιμουῦνται
πρὸς ἀλλήλους ἀρχῶν πέρι, καὶ
πῶν, καὶ κτήσεων ἀμυλλώ-
μενοι; ἄνθρωποι πάντα καταλι-
πόντες αὐτοῦ, δέχονται ἕνα ὄβο-
λὸν ἔχοντα, ἥκειν παρ' ἡμᾶς.
βούλει οὖν ἐπιεικὲς εἶναι ὑμῶν
ἔσθην, ἀναβούτας παμμέγε-
δεις, παρσινέσω αὐτοῖς, ἀπέχου-
νται μὲ τῶν ματαίων πόνων, ὅτι
ἴσθαι τὸ θάνατον πρὸ ὀφθαλ-
μῶν ἔχοντα, λέγων ὧ μάταιοι,
πὶ ἐσθουδῆκατε περὶ τὰντα;
πάνταδε κέμνοντες. οὐ γὰρ ἐς
αἰὲ βιώσιδε. οὐδὲν τῶν ἐν-
ταῦθα σεμνῶν, αἰδίων ὄντων, οὐ-
δ' αὖ ἀπάρτοις οὐτῶν τι ξυὺ
αὐτῶ ἀποθανόντων. διὸ ἀνάγ-
κη τ' ἔμ', γυμνὸν εἰχεῖν. τί
εἰκίαν ὅ, καὶ τ' ἀγρὸν, καὶ τὸ
χρυσόν, αἰὲ ἄλλων εἶναι, καὶ
μεταβάλλειν τὸν δεσπότην. εἰ
πάντα καὶ τὰ τοιαῦτα ἔμ-
πόου ἐμβολήταμι αὐτοῖς, καὶ
αὖ οἷα μέγα ὠφελήσθηναι τὸν
βίον, καὶ σωφρονιστέρευσ αὖ

alij simul atque constituti
sunt, desistunt. Itaque om-
nes rumpi necesse est.
M. Tu nihilo deterius ho-
mero Charon, hominum vi-
tam similitudine expressi-
sti, qui genus ipsorum folijs
assimilat. Ch. At tales quom-
uis sint, vides tamen qualia
faciant, vt inter se auidē cō-
tendant de imperijs, hono-
ribus, & possessionibus, qui-
bus omnibus relictis, ipsos
vnicō cum obolo ad nos ve-
nire oportebit. Vis igitur
siquidem in edito loco su-
mus, vt maxima voce accla-
mando eos adhorter, vt ab
inanibus quidem laboribus
abstineant, viuant autem,
mortem ob oculos semper
habentes, hisque verbis utar,
O stulti quid hæc tanto stu-
dio prosequimini: desistite
à laboribus, neque enim in
perpetuum viuetis: nihil ex
ijs quæ hic preclara habentur,
est sempiternum, nec
aliquid horum moriēs quis-
quam secum auferre possit.
Sed necesse est quemuis nu-
dum abire, domum autem,
agrum, aurum, esse semper
aliorum, & dominos subinde
mutare. Hæc & id genus a-
lia, si ipsis vnde exaudiri pos-
sent, inclamarem, annon
vitæ magno putas emolu-
mento fore, ita vt longē

ἤμεῖς παρὰ πολὺ ; Ερ. ὦ
μακάριε, καὶ εἶδα ὅπως αὐτὸν
ἰσχυροῦς, καὶ ἡ ἀπάτη διατε-
θείασθαι, ὡς μοι αὖ ῥυπαίῳ
ἐπὶ διατριβῇ αὐτοῖς τὰ
ῶτα ; τοσούτω κηρῶ ἔβυσσαν
αὐτὰ, οἷόν τ' Ὀδυσσεὺς τοῦ ἐ-
ταίρου ἔδεσσε δέει ἡ Σει-
ρήνων ἀμετάσχετος. πόθεν ἔν' αὖ
ἐκείνη δύνηται ἀκοῦσαι, ὡς
καὶ κεκρυμμένους διαρρήγῃς ; ὅτ' ἄν
γὰρ παρ' ὑμῶν ἡ λήθη διώσται,
τί τοι ἐνταῦθα ἡ ἀγνοία ἐργά-
ζεται, πλὴν ἂν εἰσὶν αὐτῶν
ὀλίγοι, καὶ παρὰ δεδεδυμένοι ἡ
κηρὸς τὰ ῶτα, πρὸς τὴν ἀ-
λήθειαν ἀποκλίναντες, ὅς τ' ἐ-
δοκῶτες ἐς τὰ πρᾶγματα, καὶ
καταγνώσκοντες οἷά ἔστιν. Χα.
εὐκωῶ ἐκείνοις γὰρ ἐμβοή-
σας ; Ερ. περὶ τὸν τῆ τοι λέ-
γει πρὸς αὐτοῦ, αἶσα σπ. ὅ-
τις ὅπως ἀποσάντες τῶν πολ-
λῶν, καταμύσῃ τ' ἡ γοησιμότη-
τι, καὶ οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἀφεί-
σονται αὐτοῖς, ἀλλὰ δὴ οἱ
εἰσι δεσμον ἦδη βουλεύοντες
παρ' ὑμᾶς ἀπὸ τῆ βίβου ; καὶ γὰρ
καὶ μισοῦνται, ἐλέγχοντες αὐτῶν
τὰς ἀμαθίας. Χα. εὐγε ὦ ἡμετέ-
ρα, πλὴν πάνυ ὀλίγοι εἰσιν ὡς
Ερμῆ. Ερ. ἱκανοὶ καὶ οὗτοι.
ἐπὶ ἐκείνου εἰδέναι ὡς Ερμῆ,

prudenter evaderent
M^{er}. O beate, nescis ut ip-
sos ignorantia, & error atte-
cerit, adeo ut ipsorum aures
ne terebro quidem amplius
aperiri queant : tam multa
cera eas obturarunt, hand
aliter ac socijs Ulysses,
veritus ne Sirenum can-
tus exaudirent. Quinam
igitur audire possint, etsi
vocem in tantum efferas ut
rumparis? Nam quod apud
vos Lethe potest, id apud
nos ignorantia præstat. Ve-
rumtamen ex ipsis pauci sunt
qui cera in aures non re-
cepta in veritatem incli-
nant, acutum in rebus cer-
nunt, & quales sint agnos-
cunt. Ch. Illis igitur ac-
clamem? M^{er}. Illis ea que
sciunt, dicere fuerit super-
uacaneum. Vides ut à plebe
semoti rident, quæ alij fa-
ciunt, eaque nullatenus pro-
bant, sed iam à vita ad vos
fugam apertè meditantur?
etenim etiam odiosi sunt
illis quorum imperitiam re-
darguunt. Ch. Pellè δ
generosi. verum perpauci sunt
δ Mercuri. M^{er}. Vel hos
esse satis fuerit. Sed iam
descendamus Ch. Vnum
adhuc scire opto Mercuri,
quod quum me docueris,
ἀλλὰ κατίωκον ἦδη. Χα. ἐν
χαί μοι δείξας αὐτὸ, ἐντελέῃ

ἔστι τὴν περιήρησιν πεποι-
 κας, τὰς ἀποθηκὰς τῶν σωμα-
 των, ἵνα κατωρθώουσι διατα-
 σται. Ep. κείνα ὦ Χάρων, καὶ
 τύμβους, καὶ τάφους χαλεοὶ
 τὰ τοιαῦτα, ἀλλὰ τὰ πρὸς τῶν
 κόλων ἐκείνα, τὰ χρώματα
 ὄρας, καὶ τὰς σήλας, καὶ
 πυραμίδας; ἐκείνα πάντα νε-
 κροδοχεῖα, καὶ σωματοφυλά-
 κία ὄντι. Χα. τί οὐκ ἐκείνοι
 φεραντοὶ τὸν λίκον, καὶ
 χεῖρας μέγιστοίδ' ἐ, καὶ πρὸς
 νηπυτες πρὸς τῶν χρωμάτων, καὶ
 βόθρον πῖνα ὀρύξαντες, καὶ
 τε ταυτὶ τὰ πολυτελὴ δεινὰ,
 καὶ εἰς τὰ ὀρύγματα οἶνον καὶ
 μελίκρατον, ὡς γούμ' εἰκάται,
 ὑγχεύουσιν; Ep. ὦ οἶδα
 ὦ περθεύ, τί σάυτα πρὸς τὸν
 ἐν ἄδου. πιστεύουσιν δ' οὐκ
 τὰς συχὰς ἀναπειρομένους
 κατὰν, δειπνῆν μὲν ὡς οἶον
 τε περπετομένους τὴν κνίσ-
 σαν, καὶ τὸ καπνὸν, πίνειν ἢ
 ἀπὸ τοῦ βόθρου τὸ μελίκρατον.
 Χα. ζύνεις ἐπὶ πίνῃ ἢ ἐδίδειν.
 ὦν τὰ κρανία ἐκείναι; καὶ
 τοὶ μελοῖς εἰμὶ σοὶ λέγων
 ταῦτα, ὅσημέραι κατὰρον
 αὐτούς. οἶδ' οὐκ εἰ δύνανται
 αἱ ἐπ' ἀνελθεῖν, ἀπ' αὐτοῦ
 ἄδοντος γλυκόμενοι ἐπιτοὶ κα.

perfectam sanè institutio-
 nem tradideris : nimirum
 videre velim repositoria
 corporum, vbi terram defo-
 diunt. Merc. Monumenta,
 tumulos, sepulchra hæc vo-
 cant. At vides-ne ante vrbem
 aggeres illos, columnas, &
 pyramidas? Illa omnia sunt
 cadauerum receptacula, &
 corporum conditoria. C. n.
 Quid ergo saxa illi coronâr,
 vnguentoque inungunt? alijs
 præ tumulis constructo ro-
 go, ac fouea effossa, sumptu-
 osas illas exurunt cœnas,
 & vinum multumque (quan-
 tum saltem coniecturis asse-
 qui possum) in ipsas foueas
 infundunt. Merc. Nescio,
 Portitor, quid hæc ad eos
 perferant, qui apud inferos
 agunt. Verùm illis persuasum
 est umbras ab inferis
 reduces, circum nidorem &
 fumum quantum possunt,
 volitando cœnare, & ex fo-
 uea multum bibere. C. n. Il-
 los adhuc bibere & edere,
 quorum aridissimæ sunt cal-
 uariæ : atqui ridiculum est
 me tibi hæc dicere, cum
 eos quotidie deducas, ac
 proinde scias an postquam
 semel terram subierint,
 denuo redire queant. Quin-
 etiam ego prorsus ridi-
 cula paterer, Mercuri, tot
 παρρηλοῖα αἰὲν ὦ Ερμῇ ἔπαρον,

ἂ ἡδὲ σπέρματ' ἔχων, εἰ
 εἴη ἀκατάχρηστος μόνον αὐτὸς,
 ἀλλ' ἔτι καὶ αὐτὸς ἀνάχρειν προ-
 κινῶν ματαίῃ, τ' ἀνείας. ἔα
 ἄλλοις κλίσεις ὄρεσι διακί-
 κειν τὰ νεκρῶν καὶ τὰ ζώντων
 σπέρματα, καὶ οἷα τὰ πορ-
 ρῆναι ὄσι. καὶ ὅπ' ἔχ' ἔδαν' ὁμῶς
 εἰ, τ' ἀτρυγέας ἀνὴρ, ὅς τ' ἔλα-
 χ' ὑμῶν. ἐν δ' ἴθ' πικρὴν ἱερὴν, B
 κρήνην τ' Ἀγαμέμνων. Θεοσίτη
 δ' ἴσως Θέτιδος παῖς ἠὲ κόμοιο.
 πάντες δ' εἰσὶν ὁμῶς νεκρῶν
 ἀνέκ' ἀκατάχρηστα, γυμνοὶ τε,
 ἐρείτε, κατ' ἀσπιδελὸν λυ- C
 μῆνα. Ἐρ. Ἡρόκλητος, ὡς περὶ ὡ
 τ' Οὐμῶν ἐταπτελῆς. εἰς ἐπί-
 κ' ἀνέκ' ἀκατάχρηστα με, δέλω σι
 δέξαι τ' τὸ Ἀχιλλέως τάφον. *
 οἷός τ' ἐπὶ τῇ θαλάτῃ; Σί- D
 γνην μὲν ἐκείνην τὸ βωϊκόν, ἀν-
 περὶ δ' οἱ Αἴας τέταπται ἐν
 τῷ Ροιτίῳ. Χα. οὐ μεγάλοι
 οἱ Ἑρμῆ οἱ τάφοι. πᾶς πέλεις
 πᾶς ὀπίσθιους ἠδὲ δειξόν μοι,
 ὡς ἔγωγε ἀκούσῃ. πῶν Νίνου
 πῶν Σαρδαναπάλου, καὶ Βα-
 βυλῶνα, καὶ Νυκκίως, καὶ Κλε-
 ονάς, καὶ πῶν ἱλίων αὐτῶν, πλ-
 λῆς γούμ' ἔμνημαι διαπερ-
 θέντας ἐκείνην, ὡς δέκα ὁ-
 λῶν ἐτῶν μὴ δὲ νεωλκῆται, μὴ
 δ' ἀφύξει τὸ σκαρίδον.

negocijs occupatus, si oport-
 teret ipsos non solum de-
 ducere, sed etiam hibituros
 reducere. O stulti, quæ hæc
 amentia? Nescitis quàm lō-
 go finiū interuallo res mor-
 tuorum & viuentium sunt
 discretæ, quòque pacto se
 res habeant, apud nos, vbi
 Mortuus est æquè tumuli
 qui nescit honorem, Quiq;
 scit: vnus honos Agamem-
 nonis, vnus & Iri est: Ther-
 sitæ & similis Thetidos for-
 mosus Achilles, Vmbræ nam
 pariter siccæ, nudæque per-
 errant Asphodeli campos
 constracto vertice cunctæ.
 M. Hercule, quàm multa
 ex Homero hauris! Sed quia
 submonuisti me, volo tibi se-
 pulchrum Achillis indicare.
 Vides illud quod mari ad-
 iacet? Sigeum quidem il-
 lud Troianum est: è regio-
 ne autem conditus est Ajax
 in Rhæteo. C. Non ma-
 gna sunt monumenta. Ve-
 rùm insignes illas vrbes mihi
 iam commonstra, de quibus
 tam magnifica in inferis au-
 dimus, Ninum Sardanapali
 urbem, Babylonem, Myce-
 nas, Cleonas, ipsūque Iliū,
 multos enim illinc oriūdos
 memini trajcere, adeò vt
 totis iam decem annis, ne-
 que nauim subduxerimus,
 neque ea interim refrixerit.

Ερ. ἡ Νῆνος μὲν ὧ παρεμῶν
 ἀπώλειεν ἡδὴ, καὶ οὐδὲν ἔργον
 ἐπὶ λοιπὸν αὐτῆς. οὐδ' αὖ ἐν τῆς
 ὅπου πῶτ' ἔω. ἡ Βαβυλῶν δὲ
 σοὶ κεῖν' ὄσπιν, ἡ εὐπυργος, ἡ τ'
 μέγας πειρῶλον, οὐ μεταπλὺ
 καὶ αὐτὴ ζητησώμεν, ὥσπερ ἡ
 Νῆνος. Μυκῆνας δ' καὶ Κλεωναί,
 αἰχμῶνται δειξά σοι. καὶ μά-
 λιστα τὸ Ἰλιον. ἀποπνίξεις γὰρ
 εὐδαίμων, ὅπ' ἡ Ὀμηρον κατελ-
 θὼν ἐπὶ τῇ μεγάλῃ κρηίδι τ' ἐ-
 π' ἄν, πλὴν ἀμείψεται μὲν ἦσαν
 εὐδαίμονες, νῦν δ' ἡ τετθῆκασι καὶ
 αὐταὶ ἀπεθνήσκουσιν γὰρ αἱ πό-
 λεις ὥσπερ αἱ θρωπεὶ, καὶ τὸ πνεῦ-
 ματιν, καὶ πεταμὶν ὅλοι. Ἰ-
 ναχὸς γὰρ καὶ δὲ πόρος ἐν Ἀργεὶ ἐπ'
 καταλείπει. Χα. παπαὶ τ' ἐ-
 παίων Ὀμηρε, καὶ τ' ὑπομά-
 των, Ἰλιον ἰδὼν, καὶ εὐρυάχη-
 αν. καὶ εὐκλῆσαι Κλεωναί.
 ἀλλὰ μετὰ τὸ λόγον, τίνες εἰ-
 σὶν οἱ πελεμῶντες κεῖνοι, ἡ
 ἑστ' ἦτος ἀλλήλους φονεύουσιν;
 Ερ. Ἀργεὺς ἐρᾷς ὧ Χάρων,
 καὶ Λακεδαιμονίους, καὶ τ'
 ἡμιθνήτα κεῖνον στρατηγὸν
 Ὀθρυάδην, τ' ὀπλησάρον-
 τα τὸ τροπαιὸν τῷ αὐτῷ ὀ-
 νόματι. Χα. ἑστ' ἦτος δ'
 αὐτοῖς ὧ Ἑρμῇ ὁ πόλεμος;
 τίς; C. Cuius rei causa

Merc. Ninus quidem ὁ Por-
 titor iam est euerſa, ita ut ne
 reliquum quidem sit eius ve-
 stigium, nec ubi olim sita
 fuerit, facile dixeris. Baby-
 lon autem illa est, multis
 turribus præclarè munita,
 magnæque ambitu mœniâ
 septa, haud ita multò post
 desideranda & ipsa, quem-
 admodum nunc Ninus. At
 Mycenæ & Cleonæ me tibi
 commonstrare pudet, ac in
 primis Ilium. Præfocabis
 enim sat scio Homerum ubi
 descenderis, qui urbem il-
 lam tam magnificis versibus
 celebravit. Verùm olim sæ-
 cles fuerunt; nunc autem et-
 tiam hæc interierunt. Mori-
 untur enim etiam urbes ὁ
 Portitor, quemadmodum
 homines. Quòdque longè
 mirabilius, solidi etiam flu-
 uij, ita ut Inachi ipsius in
 Argo ne monumentum qui-
 dem supersit. Ch. Vah, quæ
 laudes Homere, & quæ no-
 mina, ingens, viſque paten-
 tibus Ilium, tam Cleonæ
 bellè structæ. Sed interim
 dum loquimur, quinam illi
 sunt qui dimicant, aut cuius
 rei causa se mutuò cædunt.
 Mer. Argiuos vides & La-
 cedæmonios, ὁ Charon, atq;
 semimortuum imperatorem
 Othryadem, suo ipsius no-
 mini trophæum inscriben-
 cæptum est hoc bellum!

Ερ. ὡς τὸ πεδίου αὐτῆς, ἐν
 ᾧ μάχονται. Καὶ ὧς ἀνδρας,
 οἷα καὶ ἴσασιν ὅτι καὶ ὅλῳ
 τῷ Πελοπόννησον ἔχαστος αὐ-
 τῶν κτήσονται, μόρις αὖ πο-
 δῖον λάβειν τόπον παρὰ τοῦ
 Λακῆ. τὸ δὲ πεδίων τῆτο, **A**
 ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσουσι, πολ-
 λὰς ἐκ βάρων τὸ τρέπλον
 ἀναπαύσαντες τῷ ἀρόρῳ. Ερ.
 ἴτω μὲν ταῦτα ἔσται. ἡμεῖς δὲ,
 καταβάντες ἡδὴ, καὶ κτ' ἰδὼμεν
 εὐκλειῶντες αὐτῶν τὰ ὄρη, **B**
 ἀπαλλοτρίωμεθα, ἐξὼ μὲν κα-
 δὰ ἐσάλῃ, σὺ δ' ἐπὶ τὸ πε-
 ρύον. ἢ ὧς σὺ μετ' ὀλίγον
 καὶ αὐτὸς γενοσέλων. Καὶ εὐγε
 ἰππίστας ὧς Ερμῆ. εὐφραδὴς
 αἰὶ ἀναγεγάφη. ὡς αὖ μὲν δέ
 πρὸς τὰ ἐπὶ τὸ ἀποδημίαι. οἷα **C**
 ὅτι τὰ τῶν χαροδαμύων ἀν-
 δρώπων ὄραγματα, βασιλεῖς,
 πλῆθος χεῦται, ἑκατόμβαι,
 μάχαι. Χάριτος δὲ, οὐδεὶς
 λόγος.

Mer. Pro ipsomet agro, in
 quo pugnant. Ch. Camen-
 tiam hominum, qui nesciunt
 se, etiam si nunc eorum
 quisque totam Peloponne-
 sum possideat vix tamen pe-
 dis vnus locum ab Æaco ac-
 cepturos. Hunc autem agrū
 alias alij colent, hoc tro-
 phæo à fundamentis per
 aratrum sæpe reuulso M r.
 Hæc quidem hoc modo se
 habebunt. At nos iam hinc
 descendamus, ac montibus
 his in suas sedes repositis,
 discedamus: ego quò sum
 iussus ire, tu ad pontonem.
 Ad te autem breui veniam
 mortuos adducens. Ch.
 Beneficio me affecisti Mer-
 curi, atque in eorum album
 adscriberis, qui de me sum
 benemeriti: quandoquidem
 tua ope in hac peregrinatio-
 ne sum adiutus. O qualia
 infœlicium hominum ne-
 gicia, reges, lateres aurei,
 hecatombæ, prælia. Cha-
 rontis autem nulla habetur
 ratio.

δα, καὶ ἀνακτεῖν ἀμειλότε-
 ρον. τὰ γὰρ αὐτῶν αἰτωλικὰ πάθη,
 καὶ τὰ τῶν Καλυδωνίων συμφο-
 ραί, καὶ τὸν τοσούτοις πό-
 νους, καὶ τὴν Μελέαγρου A
 διαλυσιν, πάντα ταῦτα ἐργα-
 ζομένη εἶναι ἡ Ἀρτέμιδος,
 μεμψιμερούσης ὅτι μὴ παρ-
 ληθῇ πρὸς τὴν θυσίαν ἑσθλὰ
 τὸ Οἶκτος. οὕτως ἄρα βα- B
 ρύτως καθίστατο αὐτῆς ἡ τῶν
 ὑπέρων διαμαρτία. καὶ μοι
 δοκεῖ ὁρᾶν αὐτὴν ἐν τῇ οὐ-
 ρανῇ τότε μόνῃ, τῶν ἄλλων C
 θεῶν ἐν Οἴκῳ πεπορευμένων,
 δευὰ πειθεσθαι, καὶ χαλκιάζου-
 σαι, οἷας ἐορτῆς ἀπολειψθή-
 σεται. τὸν δ' αὖ Αἰδίουπας,
 καὶ μαχέρινος, καὶ τεισενδυ-
 μωνας εἰποι τις αὖ, εἴγε ἀπο- D
 κημοσύνη τὴν χάριν αὐτῆς
 ὁ Ζεὺς, ὡς ἐν ἀρχῇ τῆς Οὐραν-
 οῦ ποιήσεως πρὸς αὐτὸν ἐπι-
 δίδξαντο, δώδεκα ἐξ ἧς ἡμέρας
 ἰστῶσιν αὐτῆς. καὶ ταῦτα, ἐπαρ- E
 μόνη καὶ τὸν ἄλλοις θεοῖς.
 ὅπως ἐδὲν ὡς εἰκεν ἀμυδι πει-
 θεσθαι, ὡς πειθεσθαι. ἀλλὰ παλῶ-
 σι τοῖς ἀνθρώποις τάχα δα, καὶ
 ἔστι φοβεῖσθαι παρ' αὐτῶν, ἢ
 μὴ ὑπάρχειν, εἰ τυχοῖ βοϊδίου.
 ῥον. ἢ ὅ, βασιλεύειν, ἔχου μέγας.
 ἢ πύλον, ταύρων ἐνέα, καὶ τὸ ἐν

& se negligi doleat. Nam
 Ætolica illa mala, & Caly-
 doniorum calamitates, & tot
 cædes, & Melcagri interit-
 um, hæc omnia dicunt esse
 Dianæ opera, quæ graviter
 ferret, se ab Ōeneo ad sacri-
 ficiū non fuisse adhibitam:
 usque adeo altè dolor hic a-
 nimo illius infederat, quòd
 sacris epulis fuisset frustrata.
 Et mihi videor vidiſſe ipsam
 in cælo tunc solam, reliquis
 Dijs ad Ōenei condituium
 profectis, graviter ferentem,
 ac miserabiliter eiulantem
 quòd ab eiusmodi sacris esset
 abfutura. Contrà verò Æ-
 thiopas & fortunatos, & ter
 beatos quispiam dixerit, si
 gratiam ipsis referat Iupiter,
 quam initio Homericæ poë-
 ſeos in ipsum contulerunt,
 quem perpetuos duodecim
 dies epulis exceperunt, idq;
 secum adductis etiam Dijs a-
 lijs. Ita nihil, ut apparet,
 gratis faciunt, quicquid illi
 faciunt: sed bona vendunt
 hominibus, & ab illis emen-
 da sanitas, fortè bucula divi-
 tia, quatuor bobus, regnum,
 hecatomba, præterea inco-
 lumis à Troia in Pylum re-
 ditus, novem tauris: & ex
 Aulide in Ilium navigandi
 ἢ ὅ, πλατύν, βοῶν τετρά-
 ἢ ὅ, σῶον ἐπανελθεῖν ὅ, ἱεῖον
 ἢ Αὐλίδος ἐς Ἴλιον διαπλεῦσαι.

παρ' αὐτοῦ βασιλικῆς. ὁ μὲν γὰρ
ἐξαγορεύει τὸ μὴ ἀλῶναι τότε
τὴν πόλιν ἐπεὶ αὐτὸ παρὰ τῆς
Ἀθηνῶν ἑλθὼν δώδεκα, καὶ πέ-
πλο. εἰκάζειν ὅτι καὶ πολλὰ
εἶναι, καὶ ἀλεξυρόνος, καὶ σε-
φανν, καὶ λιβαυτὸς μόνου
παρ' αὐτοῖς ὄνια. ταῦτα ὅ-
τι οἶμαι καὶ Χρύσιος ὁπταῖνος
αἶτε ἱερεὺς, καὶ γέρον, καὶ τὰ
ἑστῶτα σοφός, ἐπειδὴ ἀφρακτοῦ
ἀπίει παρὰ τῶ Ἀγαμέμνονος,
ὅταν καὶ περὶ δαείσας τῶ Ἀ-
πόλλωνι τὴν χάριν, δικαιολο-
γεῖται, καὶ ἀπαυτὶ τὴν ἀμοι-
βὴν, καὶ μόνον ἐκ οὐκ εἰδίζει,
λέγων, ὃ ἐλάττει Ἀπελλόν,
ἐγὼ μὲν σου τὸ νέον, τίως ἀ-
σεφάτως ὄντα, πολλὰ καὶ ἐ-
σεφάτως. καὶ τοσαῦτα σοὶ
μνησάμενος τε καὶ ἀγῶν
ἐκαστα ἐπὶ τῷ βωμῶν, συδὶ
ἀμελῆς μου πιαῦτα πεπνυ-
χτοῦ, καὶ παρ' ἐδὲν πῆσαι
τὸ ἐνεργέτω. τοιγαροῦν οὕτω
κατεδυσώπησεν αὐτὸν ἐν τῷ
λόγῳ, ὥστε ἀπαπαύστος τὰ
πύξα, καὶ ἑστῶ τῶ ναυαγίῳ
καθίστας ἐαυτὸν, κατετίξεν
τῶ λοιμῷ τὸν Ἀχαιῶν αὐτοῖς
ἡμίονοις, καὶ κυσίν. ἐπὶ δὲ
βουλόμαι καὶ τὰ ἄλλα εἰπεῖν, ἃ
πῶν λέγουσιν, οὐχ ὅσα ἄρτι

facultas regia puella: nam
quidam alius, ne tunc urbs
caperetur, à Minerva bobus
duodecim erat mercatus, &
peplo. Verisimile est autem
multa esse apud illos & gal-
lo, & corolla, & thure solo-
venalia. Quæ cum sciret
Chryses, ut pōte sacerdos, &
senex, & rerum diuinarum
peritus, posteaquam se in-
fecta rediisset ab Agamem-
none, tanquam qui prior
Apollini gratiam esset sœne-
ratus, expostulat, & vicem
repetit, nec solū conuicia-
tur, quum dicit, Ego optime
Apollo tuum templum cum
id temporis non esset coro-
natum, sæpe coronaui, tōt-
que taurorum, & caprarum
coxas in aris adoleui, at tu,
me huiusmodi injurijs affe-
ctum negligis, & de te be-
nemeritum nihili facis. Ita-
que sic illum hac oratione
exorauit, ut protinus arrepto
arcu & sagittis, se super na-
uium statione collocans, pe-
stem in Græcos ne omisis-
set quidem mulis & canibus, iac-
cularetur. Sed quoniam Ap-
pollinis semel memini, alia
præterea volo dicere, quæ sa-
pientes illi de ipso tradunt:
nō quā infeliciter amarit,

ἀπαξ τῶ Ἀπόλλωνος ἐμνήσθην,
ὅστις αὐτῷ οἱ σοφοὶ τὸ ἀνθρώ-
που ἔρωτας ἐδυσώπησεν, ἐν

λίθον, ἐς τὸ Κρήτιον ἐκτεθείς,
 ὅπ' Αἰγὸς ἀνέτερχετο, καὶ δ' αὖτ' ὁ
 Τηλέφος ὤσατο, καὶ ὁ Πέρ-
 σης Κύρος ὁ παρθένον, ὅσῳ δ'
 κυνός, ἐπὶ δ' ἑλάντας τὸν πατέ-
 ρα, καὶ ἐς τὸ δεσμοπῆσον κα-
 παβελών, αὐτὸς ἔρχετο ἀρ' ἑλ-
 ῖναι, ὅτι πολλὰς μὲν αἰτίας, ὅσα-
 τιν, τὴν Ἡραν τὴν ἀδελφὴν, κα-
 τὰ τὸν Περσῶν νότον, καὶ Ασυ-
 είων νόμους, ἐρωτικὸς ὢν, καὶ
 εἰς ἀρετὴν καὶ καλὴν, ἐφ-
 ῖδος ἐνέπλησεν παίδων, τὸν οὐ-
 ρανόν. τὸν μὲν, ὃς ὁμοτίμων
 ποινιστῶν, ἐνίοις δ' καὶ νό-
 θοις ἐκ τῶν διητῶν καὶ ἐπιγείου
 γένους, ἀπ' ἑλ' ὁ γυνάδας γι-
 γνῆσκος χευσίον, ἀπ' ὅ, τῶν
 εὐρος, ἢ κύνος, ἢ ἀέτος. καὶ ὅλως, D
 ποιικιλότερος αὐτῷ Πρωτέας.
 μόνῳ δ' ἢ Ἀδύμῳ ἔρυσεν ἐκ
 τῆς κεφαλῆς, ὅσῳ αὐτὸν
 ἀτεχνῶς τὸν ἐγκέφαλον συλ-
 λαβών. τὸν μὲν δ' Διονύσου ἡ-
 μιτελῆ φασίν ἐκ τῆς μηρῆς ἐπὶ E
 καὶ ὅλως, ἀπ' ἀπας, ἐν τῷ μηρῷ
 φέρον κατωρῆξε. κατὰ δ' ἑξέτερες,
 τὴν ὁδὸν ἐνείκας. ὁμοία δ'
 τὰ τοιαῦτα καὶ Ἡρα τὴν Ἡραν,
 αὐτὴ δ' ὅσῳ τὸν ἀνδραγαθὸν
 ὑπὸ τῶν αὐτῶν πῦρ καὶ γυνή-
 σαι τὸν Ἡρατῶν, ὃ μάλ' ἐν τῷ
 τῶν, διὰ δ' αὐτῶν, καὶ καλ-

posito lapide, in Cretam sit
 expositus, & à Capra edu-
 catus, ut Telephus à erua,
 primusque Cyrus Persa à
 cane. Deinde ut expulso pa-
 tre, & in vincula coniecto;
 imperium ipse obtinuerit,
 aliaque complures uxores
 duxerit, postremam verò Iu-
 nonem sororem, idque iux-
 ta Persarum, & Assyriorum
 leges: utque in amorem pro-
 pensus & in venerem effusus,
 liberis cœlum facillè imple-
 rit: quorum alios ex eiusdè
 sortis deabus, alios ex mor-
 tali, terrestrique genere no-
 thos procreavit generosus
 ille, modò in aurum, modò
 in taurum, modò in cyncum,
 aut aquilam conuersus, ac
 denique ipso Proteo mura-
 bilior. Solam autem Miner-
 uam è suo ipsius capite pro-
 genuerit sub ipso cerebro
 planè conceptam. nam Bac-
 chum imperfectum adhuc
 ut aiunt, è matre etiamnum
 conflagrante surreptum, in
 suum femur illatum defodit:
 deinde vrgente partu exe-
 cuit. His autem similia
 etiam de Iunone canunt,
 nempe hanc citra virilem
 congressum, subuentaneo
 conceptu grauidam puerum
 edidisse Vulcanum, cum non
 valdè fortunatum, sed forna-
 carium, & fabrum ærarium,

κία, καὶ πνείτω, καὶ ἐν χαρῇ
 τοῦτο βιωῦντα, καὶ ἀνθρώπων
 αἰάτων, οἷα δὲ χαμνυέντων,
 καὶ ἐν ἄρτιον τὸ πόδε. χαλκί-
 δυναι δὲ αὐτὸ ἀπὸ τοῦ πῦρος
 τοῦ, ὅποτε ἐρίφη ἑαυτοῦ τοῦ Δι-
 οῦς, ὅς οὐρανὸν, καὶ εἴη μὴ οἱ Ἀθ-
 ηνοὶ καλῶς ποιοῦντες, ἐπὶ
 φερόμενον αὐτὸν κατεδίξαντο,
 ἐπιδάκει αὐτὸν ἡμῖν ὁ Ἡρακλῆς,
 ὅς οὐκ ἔσθ' ἄνθρωπος ἀπὸ τοῦ πύ-
 ρου καταπεσών, καὶ τοὶ τὰ μὴ
 Ἡρακλῆος, μίτεια. τὸ δὲ Περσέ-
 δας, τίς καὶ οἰδεύοις ἐπαθε, διότι
 καὶ ἑσθ' ὁλοκλήρως φιλανθρώπως
 ὡς καὶ δὲ αὐτὸν καὶ τὸν ἐς τὴν
 Σκυθίαν ἀγαγόντ' Ἰεὺς, ἀν-
 τίσταται ἐπὶ τοῦ Καυκάσου, καὶ
 τὸ αὐτὸν αὐτὸν παρὰ καταστάς
 τὸ πᾶν ἐσημέρει καλὰ φοντα,
 ὅς μ' εἰ ἔτελεσε τὴν κα-
 τὰ δίκην. ἡ Ρέα δὲ, καὶ δὲ ἰδὼς
 καὶ ταῦτα ἐπὶ τῇ, πῶς καὶ ἀν-
 μοῖται, καὶ δεινὰ ποιεῖ, καὶ οὐ μὴ
 ἡδὲ, καὶ ἔξωρος οὖσα, καὶ ποσὺ-
 νων μητρὶ θυῶν, παιδεύσθ' E
 σα δὲ ἐπὶ, καὶ ἡλοτυπύσα, καὶ
 τὸ Ἀττίν ἐπὶ τῶν λεόντων φέ-
 ρουσα; καὶ ταῦτα, μικέ-
 τ' ἡρώσιμον εἶναι διωάμενον.
 ὅς, πῶς αὖ ἐπὶ μέφοιτό τις ἢ
 τῇ Ἀφροδίτῃ, ὅτι μοιχεύει, ἢ
 τῇ Ἀλλήνῃ φέρει τὸν Ἐνδυμίωνα.

ignipotentem, & in fumo
 perpetuò viuentem, & scin-
 tillis oppletum, vt pote qui
 circa caminos versatur: tum
 etiam ne pedibus quidem in-
 tegrum, cum enim claudi-
 care à casu, ex quo à Ioue de
 cælo deturbatus est: ac nisi
 pro sua beneficentia Lemnij,
 cum dum adhuc ferretur in
 aëre, suscepissent, pèrierat
 nobis Vulcanus, non aliter
 B quàm è turri deiectus Afty-
 anax. Verumenimucro tole-
 randa videntur, quæ de Vul-
 cano narrant. Sed quis ne-
 scit qualia passus sit Promè-
 theus; propterea quòd hu-
 manæ gentis supra modum
 amans fuerit. Hunc enim in
 C Scythiam deductum Iupiter
 in Caucaso cruci suffixit, ad-
 hibita aquila quæ iecur ip-
 sius quotidie pertunderet.
 D Hic igitur pœnas expendit.
 Porro Rheæ (nam hæc pa-
 riter sunt referenda) annon
 indecorè atq; indignè facit?
 Iam anus cùm sit, iisque re-
 bus intempestiua, tótque
 Deorum mater, attamen ad-
 E huc pueros amat, eosque
 zelotypia prosequitur, & le-
 cum Attin leonibus vectar,
 idque cùm non amplius víui
 esse queat. Itaque quínam
 vitio quis vertat Veneri,
 quòd adulteretur, aut
 Lunæ quòd ad Endymionem

καπτήσῃ πολλάκις ἐν μέσῃς τῇ
 ὁδοῦ, φέρε δ' ἡδὴ τούτων ἀφεί-
 ρηται τ' λόγων, ἐς αὐτὸν ἀνέλ-
 θωῶν τ' οὐρανὸν, ποιητικῶς
 ἀνὰ πλάμῃν κτ' ἢ αὐτ' Ομή-
 ρῳ ἢ Ησίοδῳ ὁδὸν, καὶ θεασάμε-
 να ὅπως ἔχουσιν διακεκόσμηται
 τ' αὖθις, ὅτι μὲν χαλκοῦς ἐστὶ τὰ
 ἔξω, καὶ σφῆς ἡμῶν τῶ Ομήρου
 λήγοντος ἡκούσαμεν. ἰσθρῆαυτι
 δ' καὶ ἀνακύνειται μικρὸν ἐς τὸ
 αὐθιγόν, καὶ ἀτεχνῶς ἐπὶ τῷ νότῳ
 γυμνῶν, ὥς τε λαμπρότερον
 φαίνεται, καὶ ἥλιος καταρῶτε-
 ρος, καὶ ἀστρα διαυγέστερα, καὶ
 τὸ πᾶν ἡμέρα, καὶ χυσοῦν τὸ
 δόσπιδόν, ἐπὶ ὅντι δὲ, πρὸς τὸν μὲν
 οἰκόνυσιν αἱ ὄρεα, πυλωροῦσι
 γὰρ. ἔπειτα δ', ἢ ἱεῖς, καὶ ὁ Ερ-
 μῆς, ὄντες ἐπὶ ἡρέται, καὶ ἀγγε-
 λιαφόροι τῷ Δίῳ. ἔξῃς δ', τῷ
 Ηφαιστῷ τὸ χαλκείον ἀνάμα-
 στον ἀπάσης τέχνης. μὲν δ' αἱ τ'
 θεῶν οἰκίαι, καὶ τῷ Δίῳ τὰ βα-
 σίλιστα, ταῦτα πάντως περικαλ-
 λῇ τῷ Ηφαιστῷ κατασκευάσαν-
 τος. οἱ δ' ἑτοίμοι παρ' Ἰλίου καὶ ἡ-
 μῶν, ὥς περὶ γὰρ οἶμαι αὐτὰ ὄντα
 μεταλλὰ γορεῖν, ἀποσκοπεῖσιν ἐς
 τὴν γῆν, καὶ πάντῃ περιβλέπου-
 σιν ὀπκιμπόντες, εἴ ποτε ὄψον-
 ται πύρ ἀνὰ πτόλιν, ἢ ἀνα-
 φερεθῆναι κίονας, ἐλαιοποιήσιν

frequentem ē medio curi-
 diuertens descendat? Sed
 age missas iam faciamus hal-
 ce fabulas, ipsūque cœlum
 cōscendamus, poetico more
 subuolantes, ea nimirum via
 quæ Homero & Hesiodo est
 eadem: & quo pacto quidq;
 sit apud superos ordinatum,
 contemblemur. Quodd autē
 forinsecus est æneum, vel ab
 Homero, qui id ante no-
 stram ætatem dixit, audiui-
 mus. Quod si superaueris,
 & paulum sublato capite,
 sursum aspexeris, & planē
 supra dorsum peruenieris, &
 lumen apparet candidius, &
 sol serenior, & astra fulgen-
 tiora: quicquid apparet, dies
 est, & solum vndique autēū.
 Cæterum ingredienti, primo
 loco habitant Horæ, etenim
 portas seruant: secundo Iris
 & Mercurius, vt pote mini-
 stri ac Iouis internuncij: de-
 inde Vulcani fabrilis officina,
 omnigeno referta arti-
 ificio. Postea Deorum ædes,
 ac Iouis ipsius regia, quæ
 Vulcanus pulcherrimē fa-
 bricauit. At perὸ Diū Ioui
 assidentes (conuenit enim
 vt opinor, res supernas ver-
 bis extollere) in terram de-
 spiciunt, & inclinato capite
 quoquo versum circumspe-
 ctant, sicunde subuolantem
 ignem videant, aut surgētē

πρὶν ἔσθαι, καὶ μὴ θύῃ τις, ἐνω-
 χουῦνται πάντες, ὅτι κτεχνύουσιν
 τῷ ἑσπέρῳ, καὶ τὸ αἷμα πίνο-
 υσιν τοῖς βραχίοις περιεχόμενον,
 ὡς αἱ μῆσαι. ὡς δὲ οἰκίστοισι
 ὕψι, νέκταρ, καὶ ἀμβροσία τὸ
 δέονται. πάλαι μὲν οὖν καὶ ἀν-
 θρώποι σιωπῆσθηντο, καὶ σιω-
 πῶντες αὐτοῖς, ὅτι ἰξίων, καὶ ὁ
 Τάνταλος. ἐπὶ δὲ ἦσαν ὑβρι-
 σταί, καὶ λάλοι, ἐκείνοι μὲν ἔπινον καὶ
 οὐκ ἀλάζοντο. ἄβατος δὲ τῷ
 θνητῶν ἦν καὶ ἀπόρρητος ὁ
 ἕρανός. τοιοῦτος ὁ βίος τῶν θεῶν.
 πρὶν γὰρ καὶ οἱ ἀνθρώποι συ-
 νῆδαί τοις, καὶ ἀκούεσθαι περὶ
 τῆς θρησκείας ἐπιτηδεύουσι. καὶ
 ὡς οὖν μὲν, ὕλας ἀπιδέμοντο,
 καὶ ὅρῃ ἀνέστησαν, καὶ ὄρεα
 ἐκδύσαν, καὶ τὰ φυτὰ ἐπ-
 φάνησαν ἐκείνῳ θεῷ. καὶ δὲ, νε-
 μάμενοι καὶ ἔσθην, σέβοισι, καὶ
 πελάτας αὐτῶν ἀποφάνοισιν.
 ὅτι καὶ θελόντες, τὸν Ἀπόλλων, καὶ
 ὁ δῆλιος. ὁ δὲ ἀθηνῶν, τὴν
 Ἀθηνᾶν. μαρτυρεῖται γοῦν ὅτι
 ἐκείνη, τῷ ὀνόματι. καὶ
 τὴν Ἥραν ὁ Ἀργεῖος. καὶ ὁ Μυ-
 δωνεύς, τὴν Ρέα. καὶ τὴν Ἀ-
 ρεθδίτην ὁ Πάριος. οἱ δὲ αὖ
 ἑκείνη, ἐκείνη παρ' αὐτοῖς ἐ-
 δίδαξεν αὐτοὺς μόνον τὴν Δία λέγε-
 σθαι, ἀλλὰ καὶ τὰς ἄλλας θεάς.

nidorem, circâque fumum
 sese rotantem. Ac si quis for-
 tē sacrum faciat, epulantur
 omnes inhiantes fumo, ac
 muscarum in morem, affu-
 sum aris sanguineum bibētes.
 Si verò domi cibum sumant,
 nectare & ambrosia victi-
 tant. Atque olim quidem
 etiam homines in cōuiuium
 & computationem ab illis
 sunt adhibiti, nempe Ixion
 & Tantalus : sed quoniam
 stuprum moliti sunt, & gar-
 roli fuerunt, ob id in hunc
 quoque diem pœnas luunt:
 & reliquo mortalium generi
 inaccessum & abditum est
 cœlum. Huiusmodi est Deo-
 rum vita. Proinde etiam ho-
 mines hisce consimilia &
 congrua in ipsorum cultu
 sectantur. Ac primū quidem
 sylvas consecrarunt, montes
 dedicarunt, suamque cuique
 Deo plantam assignarunt.
 Postea per gētes distributos
 colunt, ac veluti suos ciues
 faciunt : nempe Apollinem
 Delphi, Delique Minervam
 Athenienses, quæ vel ipso A-
 thenes nomine se ei reipu-
 bl. familiarem esse testatur,
 Argiui Iunonem, Mygdonij
 Rheam, Paphij Venērem.
 Rursū autem Cretenses
 Iouem affirmant non so-
 lum apud se fuisse edu-
 catum, sed etiam sepul-
 chrum eius ostendunt. Ac

κύνουσι. καὶ ἡμεῖς ἀρὰ τοσούτων
ἡπατώμεθα χρόνον, οἷώμενοι
τὴ Δία βρύναντε, καὶ ὕειν, καὶ
πάλαι πάντα ἐπιτελέειν. ὁ δὲ,
ἐλεάσας πάλαι τιτρώς, παρὰ
Κρησὶ τεθαμνένος. ἐπιτά τ'
ναὺς ἐγείραντες, ἐν αὐτοῖς μὴ
αἰτικοί, μὴ δ' αἰετοὶ δύναν ὄσιν,
θίκονα αὐτῶν ἀπικνέουσι, πα-
ρεχάλε πάντες ἢ Περσεύιδην,
ἢ Περικλέοντα, ἢ Φειδίαν. οἱ
δ' ἐκ οἰδ' ὁ πευίδοντες, ἀν-
παλῆσι γυμνήτω μὲν τὴ Δία,
παῖδα δ' ἐς αἶψα τὴν Ἀπόλλωνα,
καὶ τὴν Ἑρμῆν ὑπὸ νηήτω, καὶ
Προσίδωνα κυανόχαιτῳ, καὶ
γλαυκῶπιν τὴν Ἀθήναι. ὁ μὲν
δ' οὖν οἱ παριόντες ἐς τὸν νηὸν,
ἔτε τ' ἐξ Ἰνδῶν ἐλέσσαντα ἐπ-
οῖνται ὀρέειν, ἔτε τὸ ἐκ τὴ Θρά-
κης μεταλλεύον χρυσόν, ἀλλὰ
τὸ Κρόνῳ καὶ Ρέαῖ ἐς τὸ γυνὴν
Φειδίου μετακισμῶν, καὶ τῷ
Πισίων ἐρημίαν ἐπιχοπῆν
κελευσμένων, καὶ ἀρχαίων-
τα εἰς διὰ πάντα ὅλων ἐτῶν θυ-
σεν τις αὐτῷ πάρεργον ὀλυμ-
πίων. θυμῶι δ' ὁ βομῶς, καὶ
πρὸς ἑρρίοις, καὶ περὶ ἑρρίοις,
πρὸς αἰσῶσι τὰς θυσίας. βομῶ
μὲν ἀετῆρες, ὁ μαργῶς. ἀρ-
να δ' ὁ ποιμὴν, καὶ αἶμα ὁ αἰ-
πῶλος. ὁ δὲ τις, λίβαντον, καὶ

nos interim tam multis sa-
culis fallimur, quum existi-
mamus Iovem tonare, plue-
re, aliisque omnia peragere:
nosque illud latuit, eum iam
olim fuisse defunctum, & apud
Cretenses sepultum. De-
inde verò fanis in honorem
illorum effectis, ne tectis aut
penatibus careant, effigies
illorum exprimunt, adhibito
ad id vel Praxiteles, vel Poly-
cleto, vel Phidia. Ac hi ne-
scio vbi visps illos effingant,
Iovem quidem barbarum,
Apollinem verò semper pue-
rum, Mercurium ducentem
primam lanuginem, Neptu-
num nigro capillitio, cæcis
oculis Minervam. Attamen
qui templa ingrediuntur,
nec ebur ex Indis allatū, nec
ex Thracia effossum aurum
iam videre se arbitrantur, sed
Saturni Rheæque filium à
Phidia in terram hospitem
translatum, & Pisanorum so-
litudinem observare iussum,
hoc præmio contentum, si
quinto quoque anno, præter
Olympiorum propositum,
ipsi quis sacra faciat. Tum
autem constitutis aris, ora-
culique septis, & puris vasīs,
victimas adducunt: bovem
aratorem agricolæ, agnum
opilio, caprā caprarius: alius
thus, aut placentam. Pauper
verò Deum, eius tantūmodo
πρῶτον, ὁ δὲ πῆμα, ἡλῶσατο δ'

δεύον, φιλήσας μόνον τὴν αὐτὴν
 δεξιάν. ὅμη οἷα δύοντες, ἐπὶ
 ἐκείνους γὰρ ἐπαίημι, σφραγίσ-
 αυντες τὸ ζῶον, καὶ πολὺ γὰρ
 πρὸς τὸν ἑτάπυρτος εἰ ἐν-
 τελὲς εἴη, ἵνα μὴ ὅ τῶν ἀχρῶ-
 νων πρὸς τὰ σφραγίσαι, πρὸς τὰ
 ῥωσι τῶν βωμῶν, καὶ φονεύουσιν
 εἰς ὅσα λαμβάνει τὸ δεῦρ, γὰρ πρὸς τὸ
 μὴ κωλύειν, καὶ ὅς τὸ εἶδος ἐν-
 φανισί, καὶ ἡμῶν ὅν ἡ δὲ τῶ
 δύσας ἐπαυλοῦν. τίς γὰρ αὖ ἐν-
 χόσκειν ἡ δὲ δαι, ταῦθ' ὁρῶντας
 τὸν δεῦρ; καὶ τὸ μὴ πρὸς
 χαμῆα φησὶ, μὴ παρῆται εἰ-
 σω περὶ τὰν τῶν, ὅς τις μὴ
 χαμῆας ὅς τὰς χεῖρας. ὁ δὲ
 ἱεὺς αὐτὸς, ἐσκεν ἡμῶν μέ-
 νος, καὶ ὅσα ὁ Κύκλωϊ ἐκεί-
 νος, ἀνατίθει, καὶ τὰ ἔγκατα
 ἑλκῶν, καὶ καρδιουκῶν,
 καὶ τὸ αἷμα τῶν βωμῶν περ-
 χῶν. καὶ τί γὰρ ἐν ἐστέρῃς ἐπι-
 πλῶν; ἐπὶ πᾶσι ὅ πῦρ ἀνα-
 καύσας, ἐπὶ τῶν, φέρων αὐτῶν
 ὅσα τῶν αἵμα, καὶ αὐτοῖς ἐκεί-
 νος τὸ σφραγίσαι. ἡ δὲ κλῆσι, δε-
 σπῶν, καὶ ἱεροφάνης γὰρ
 ὅν, καὶ ἐς αὐτὸν τὸ ἑστέρῃς δια-
 σπῶνται ἡρῆμα. ὁ μὴ γὰρ σκυ-
 πῶν, καὶ πᾶτας τὰς δύσας ἀ-
 φῆς, καὶ ἡμῶν τῶν παπινῶν,
 αὐτὸν ἀνδρῶν τῶν Ἀρτίμωδ' παρῆται, καὶ ἔτω πειρῶν.

dextram osculatus, propitiū
 reddit. Iam verò quū im-
 molant (ad illos enim redeo)
 coronatam pecudem quæ
 multo ante, sit ne ad sacra
 legitima explorarunt, ne
 quam ex his maſtent, quas
 vetat religio, ad aram addu-
 cunt & ob oculos Dei iugu-
 lant, flebile quiddam enugi-
 entem, vtque verisimile est,
 bene ominantem, & iam di-
 midio vocis sono rei sacræ
 accinentem. Quis non con-
 iſciat Deos hoc ſpectaculo
 delectari? Quin & pro fori-
 bus poſita tabula denunciat,
 ne quis intra pura vaſa con-
 ſiſtat, qui non ſit puris ma-
 nibus. Tum ipſe ſacrificus
 ſanguine ſœdatus, non aliter
 quàm cyclops ille pecudem
 diſcīdit, inteſtina educit, cor
 auellit, & cruorem aræ cir-
 cūfundit. Et quid tandem
 quod ſit pletatis nō peragit?
 Poſt omnia demum in cenſo
 igni, capram cum ipſa pel-
 le portatam, cūmque lana-
 ouem imponit. Nidor inte-
 rim ille diuinus & ſacer ſur-
 ſum fertur, & in ipſum vſq;
 cœlum ſubuectus, paulatim
 diffunditur. Verū Scythæ
 omiſſis omnibus hiſce ho-
 ſtijs, vt quas viles exiſti-
 met, ipſos homines Diane
 maſtat, rēmque gratam

ἀρῶσαι τῇ θεῷ. ταῦτα μὲν ἴσως
 μέγιστα, καὶ τὰ ὑπο Λαυρέων γι-
 γνόμενα, καὶ ὑπο Φρυγῶν, καὶ
 Λυδῶν. ὡς δ' ἐς τὴν Αἴγυπτον
 ἔλθης, τότε δὴ τότε ὅψαι πολλά
 τὰ σμικρὰ, καὶ ὡς ἀλκιδῶς ἀξία
 τοῦ ὕψους. κεινοπαροῦσιν μὲν τὸ
 Δία, κεινοπαροῦσιν δὲ τὸ βέλ-
 ηστον Ερμῆα, καὶ τὸ Παῖα ὄλον
 βῆρον, καὶ ἱβιν πινὰ, καὶ χρο-
 κόδειλον ἔτερον, καὶ πίδουκον. εἰ
 δ' ἐδάλοισι καὶ ταῦτα διακρίναι
 ὄφρ' εὐεῖδ' ἦς, ἀκούσῃ πολλῶν
 σοφιστῶν, καὶ γεγραμμάτων, καὶ
 παρορητῶν ἑυρημένων, διηγε-
 μμένων. κατέτερον δ' ἐφιστὶν ὁ λό-
 γος, διότι δ' ἐπὶ τῇ βέλ-
 ηστοι, ὡς ἀπὸ τῶν πολεμίων,
 καὶ τῶν γιγάντων τῶν ἐπαράσσει
 οἱ θεοὶ φοβηθέντες, ἤκοντες τῶν
 Αἰγυπτίων, ὡς δὴ ἐν ταῦτα λη-
 σθέντες τοὺς πολεμίους. εἴθ' ὁ μὲν
 αὐτῶν, ὑποβῶν βῆρον. ὁ δὲ κείον
 ὑπο τοῦ δέους. ὁ δὲ, θεῖον, ἢ ὀρ-
 νεον. διὸ δὴ εἰσέτι καὶ νῦν φυ-
 λαττεῖς σὺς τότε μερῶς τοῖς
 θεοῖς. ταῦτα γὰρ ἀμείλι ἐν τοῖς
 ἀδύτοις ἀπικεῖται γεσφέντα,
 ὅρην ἢ παρ' ἐπὶ τῶν μυελῶν. αἱ δὲ
 δυσίασι, καὶ παρ' ἐμείνοις αἱ ἀν-
 ται. ὅλῳ ὅτι πινδοῦσι τὸ ἱε-
 ρεῖον, καὶ κόπτονται πεισάντες
 ἡδὴ περὶ νεμύχον. οἱ δὲ, καὶ

Dea sic facit. Hæc quidem
 fortasse modesta videantur,
 quæq; factitant Assyrij, quæ
 Phryges, quæ Lydi. At si in
 Ægyptum venias: ibi demum,
 ibi res graues videbis multas,
 & cælo reuera dignas: puta
 Iouem arietino vultu: cani-
 no Mercurium illum opti-
 mum. Panem verò totum
 hircum, alium etiam Ibin,
 alium crocodilum, & similia.
 Verum prædiscendo velu pernef-
 cere & illa, complures sophis-
 tas audies, & scribas, & pro-
 phetas qui tibi mento abra-
 ho narrent (Sed prius ut di-
 cunt Fores occludo Prophane,
 nimirum ut ab hostibus terris,
 illamque gigantum rebellio-
 nem veriti Dij in Ægyptum
 venerint, ut illic ab hostibus
 tuti latitent: ideoque alius
 D ipsorum hircum præ formi-
 dine induerit, alius arietem,
 alius feram, alius auem. Atq;
 hinc esse ut Dij nunc etiam
 eas obtineant formas, quas
 id temporis assumpserant.
 E Nam hæc diligenter manda-
 ta literis, idque ante annos
 plus decies mille in adytis
 posita seruantur. Victimæ
 autem, etiam apud illos sunt
 eadem: nisi quòd hostiam
 luctu prosequuntur, iamque
 mortuæ membra circun-
 fusi laniant, eamque soli
 sepeliunt, qui occiderunt.
 διαπλοῦσι, μόνον ἀποσπάζου-

τες. ὁ μὲν γὰρ Ἀπὶς ὁ μέγιστος θεὸς
 αὐτοῖς, αὐτὴ ἀποθνήσκει, τίς οὕτω
 περὶ πολλὰ ποιεῖται τῶν κο-
 μῶν, ὅστις καὶ ἀπεξέρχεται, καὶ
 μέλον ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τὸ πέν-
 dos ἐπεδέξατο, καὶ τὸ Νίσου
 ἔχει πλόκμον τὸ πορφυρεῶν;
 ἔσι δ' ὁ Ἀπὶς ὁ ἀγέλης θεός,
 ἐπὶ τῷ περὶ τῶν χειρῶν τοῦ
 μένου, πολὺ καλλίων, καὶ σμύ-
 πνος τῶν ἰδιωτῶν βοῶν. ταῦτα
 οὕτω γιγνόμενα, καὶ ἔσθ' ὅτι πολ-
 λῶν πτωχόνμα, δεικνύει μοι
 θεοί, τὸ μὴ ἐπιτιμῆσόντος,
 οὐδενός, Ηρακλείτου δ' ἑπὶ πτος,
 ἢ Δημοκρίτου. τὸ μὴ, γελα-
 σιμόν τῶν ἀνοίων αὐτῶν. τὸ
 δ' ὅτι, τῶν ἀνοίων ὁ δούλοῦ.

Nam Apis ille qui maximus
 ipsis est Deus, si moriatur,
 quis suam cæsariam adeo
 magni facit ut non deton-
 deat, & nudo capite lucum
 præ se ferat, etiam si vel pur-
 puream Nisi comam habue-
 rit? Est autem hic Apis Deus
 ex armento iam antea suffra-
 gij designatus, ut pote mul-
 to formosior ac venerabilior
 gregarij illis bobus. Hæc
 quæ ita se habent, & à vulgo
 creduntur, mihi postulare
 videntur, non aliquem æquo
 reprehendantur, sed Hera-
 clitum quempiam, aut De-
 mocritum; hunc quidem
 qui eorum rideat amentiam,
 illum qui deplorat inscitiam,

ΒΙΩΝ ΠΡΑΞΙΣ. VITARVM AVCTIO.

ARGVMENTVM.

Argumentum huius Dialogi planum est, vel ex ipsa inscri-
 ptione. Desideret enim philosophos, enumerando omnes propè il-
 lorum sectas, & exagitando eas, quæ in vñaque earum ridiculæ
 maximè docentur. Fingit autem venales illas proponi hominibus
 à leuæ, mercatorum exemplo, ut, quemadmodum illi, quum mancipia,
 iumenta, aut etiam alias res vendunt, usum ac precium cuiusque
 indicant, ita ipse quoque occasione hac mores, doctrinam, ac totam
 denique vitæ ætatis rationem, maiore licentia exponere atque
 irritare possit.

ΖΕΥΣ.

IUPITER.

Ὁ μὲν διατίθει
 τὰ βάρη, καὶ
 παρσύνει τὸν
 τόπον τοῖς ἀφί-
 κνυμένοις. σὺ δ'
 ἔπῃσον ἔξῃς παρσυγὰν τὸν βί-
 ος, ἀλλὰ κοσμήσας πρῶτερον,
 ὡς ἐν πρῶτῳ τοὶ φανῶνται, καὶ
 ὁππλείους ἐπάξυνται. σὺ δὲ
 ὦ Εἰρων, κηρύττει, καὶ συγκαλεῖ
 ὁρᾷ τὴν τὸν ὄντας ἡδὴ
 παρῆναι πρὸς τὸ πωλητήριον.
 ἀποκηρύττει δὲ βίους φιλοσό-
 φους παντός εἶδους, καὶ πρῶται-
 ρέσεων πεικίλων, εἰ δὲ τις καὶ
 εἴη τοπαφυτικά τὰ γυμνασίου
 καταβαλλέσθαι, εἰς νεώτα ἐκτί-
 σει, καταστῆσας ἐγγυητήν. Εἰρ.
 πολλοὶ συνίσταν. ὥς γὰρ μὴ
 διατείρειν, μὴ δὲ κατέχειν
 αὐτοὺς. Ζ. πωλῶν μὲν οὖν. Εἰρ.
 τίνα δέλεις πρῶτον παρσυ-
 γαμῶν; Ζ. τοῦτον γὰρ κορινθίον,
 τὸ ἰωνικόν, ἐπεὶ καὶ σμυρναῖος πε-
 εῖναι φαίνεται. Εἰρ. οὗτος ὁ πυ-
 θαγορείος, καταξήνηται, καὶ πα-
 ρερεῖται σῶντων ἀναδιδωρεῖν τοῖς
 υμνητοῖς. Ζ. κηρύττει δὲ.
 Εἰρ. τὸν ἀείρων βίον πωλῶν, τὸ
 σεμνότητων. τίς ἀνίσταται; τίς

quidem com-
 pone scamna,
 & locum adue-
 nientibus ad-
 orna: tu verò
 siste vitas or-
 dine adductas. Verum eas
 prius exorna vt formosæ ap-
 pareant, & quamplurimos
 alliciant. Tu autem Mercuri
 quod scilicet faustumque sit,
 proclama, & emptores, vt
 iam ad forum adsint, con-
 uoca. Philosophicas autem
 omnis generis, & variarum
 sectarum vitas proclama-
 bimus. Quòd si quis præ-
 sentes pecunias numerare
 nequeat, is dato sponfore,
 sequenti anno soluet. *Merc.*
 Multi conueniunt. Itaque
 nec differre, nec diu ipsos
 detinere par est. *Iup.* Ven-
 damus igitur. *Merc.* Quem
 vis vt primum producamus?
Iup. Ionicum illum coma-
 tum: grauitatem enim quan-
 dam præ se fert. *Merc.* Heus
 tu Pythagorice descende,
 atque his qui sunt congre-
 gati, conspiciendum præbe.
Iup. Proclama. *Merc.* Op-
 timam vitam vendo, &
 maximè venerandam: quis
 emet? quis homine maior
 esse vult? quis cupit
 aliquid æquius esse? quis cupit

τίς εἶναι τὴν τὸ παντὸς ἀρ-
 μωνίαν, καὶ ἀναβιβᾶναι πάλιν;
 Αἰ. τὸ μὲν εἶδος, καὶ ἀρχή. τί
 δὲ μαλιστα οἶδεις; Εἰ. ἀριθμητι-
 κῶν, ἀστρονομίαν, τετραγώνων, Α
 γεωμετρίαν, μουσικῶν, γρηκτε-
 αν. μάντιν ἀκρον βλέπεις. Αἰ.
 ἔστιν αὐτὸν ἀντικείμενον; Εἰ.
 ἀντικείμενον ἀγαθὴν τύχην. Αἰ.
 ποδαπὸς εἶ σύ; Πυ. δα. σάμι- Β
 ος. Αἰ. πῦ δὲ ἐπαιδευ-
 σης; Πυ. ἐν Αἰγύπτῳ, παρὰ
 τοῖς ἐκείνους σοφοῖς. Αἰ. φέρε
 δὲ, καὶ πείνωμαί σε, τί με διδά-
 ξεις; Πυ. διδάξω μὲν ἔδεν, ἀντι- C
 μνησθῆναι. Αἰ. πῶς ἀντιμνη-
 σεις; Πυ. καθάραν πρὸς τὸν ἑ-
 λικὸν ἐργαστήριον, καὶ τὸ ἐ-
 παυτὴν ἑυπονον ἐκκλῦπας. Αἰ.
 καὶ δὴ τί μισθὸν ἔδεν κεκαθάρθαι
 με. τίς ὁ τρέψας τὴν ἀντιμνηστικὴν;
 Πυ. τὸ μὲν πρῶτον, ἡσυχίαν μα- D
 ζῆν, καὶ ἀφωγίαν, καὶ πέντε ὅλων
 ἐπιστὰς καλέειν μηδέν. Αἰ. ὅ-
 ροι οὗ βέλτερος τὸν Κρείσσου
 παῖδα παιδεύειν. ἐγὼ γὰρ λά-
 λος, καὶ ἀδελφεὶς εἶναι βούλο- E
 μαι. τί δὲ μὲν τὸ σιωπῶν, ὁμῶς
 καὶ τὴν πεντατίαν; Πυ.
 μουσουργίαν, καὶ γεωμετρίαν ἐνα-
 σκῆσαι. Αἰ. χαίρειν λέγεις, εἰ
 πρὸς τὸν καθάρων δὲν γυμ-
 νάριον, κατὰ εἶναι σοφὸν γένος.

vniuersitatis harmoniā nosse,
 & reuiuiscere? *Mercat.* For-
 ma certè non est illiberali:
 verum quid potissimum scire?
Mercat. Arithmetica, Astro-
 nomiam, Prodigiorum sci-
 entiam, Geometriam, Musi-
 cam, Præstigiorum artem:
 vatem summū vides. *Mercat.*
 Licet-ne ipsum interrogare?
Mercat. Quod faustum sit, in-
 terroga. *Mercat.* Cuias es tu?
Pyth. Samius. *Mercat.* Vbi
 verò institutus es? *Pyth.* In
 Ægypto, apud sapientes qui
 illic sunt. *Mercat.* Age verò,
 si te emam, quid me doce-
 bis? *Pyth.* Nihil equidem
 te docebo, sed commonefac-
 iam. *Mercat.* Quomodo
 commonefacies? *Pyth.* Pri-
 mū animam tuam puram
 faciam, à sordibus quibus est
 immersa, repurgans eam.
Mercat. Atqui finge me iam
 purum esse: quis erit com-
 monefaciendi modus? *Pyth.*
 Primū quidē, longa quies,
 & taciturnitas, & quinquen-
 nale silentium. *Mercat.* Ergo
 bone vir, tibi Cræsi filius est
 erudiendus: ego enim lo-
 quax, non statua esse volo.
 Verū quid post illud silen-
 tium, & quinquennium fiet?
Pyth. In Musica, & Geome-
 tria exercebere. *Mercat.*
 Rem lepidam dicis: si prius
 quàm sapiens fiam, citha-
 rædum me esse oportet.

Πυ. εἴτ' ἐπὶ τουτέισιν, ἀριθμέ-
 εν. Αρ. οἶδα καὶ νῦν ἀριθμεῖν.
 Πυ. πῶς ἀριθμεῖς; Αρ. ἔν.
 δύο. τέταρτα. Πυ. ὅρας,
 ἃ οὐ δοκίμεις τέσσαρα, ταῦτα
 δεκά εἰσι, καὶ τετράγωνον ἐτελές,
 καὶ ἡμέτερον ὄρκιον. Αρ. ὅ
 μὰ τὸ μέγιστον τοίνυν ὄρκον τὰ
 τέσσαρα, ὃ ποτε θεοτέρευσ
 λόγους ἤκουσα, ὃ μᾶλλον
 ἱερέας. Πυ. καὶ ὃ ἔειπες, εἶσαι
 γῆς τε πίεις, καὶ ἡέρες, καὶ ὕ-
 δατος, καὶ πυρός, ἥ τις αὐτέτοι-
 σιν ἡ φορῇ, καὶ ὁμοῖα ἔοντα
 μορφῶν, καὶ ὁμοῦ κινεῖν. Αρ.
 μορφῶν γὰρ ὅχει τὸ πῦρ, ἢ αἷρ,
 ἢ ὕδωρ; Πυ. καὶ μάλα ἡμφανέα.
 οὐ γὰρ εἰά τι ἀμορφῆν καὶ ἀ-
 σχημοσύνην κινεῖσθαι. καὶ ἐπὶ
 τουτέισι δέ, γινώσκει τὸ θεὸν
 αἰεθρὸν ἔοντα, καὶ ἀρμονίαν.
 Αρ. θαυμάσια λέγεις. Πυ.
 πρὸς δὲ τοῖς θεοῖς τοῖσιν εἰρη-
 μένοισι, καὶ σταντὸν ἕνα δε-
 κέοντα, καὶ ἄλλον ὁρέοντα,
 καὶ ἄλλον ἔοντα εἶσαι. Αρ. τί
 φῆς; ἄλλος εἰμὶ, καὶ ὅχ' ἕτος. E
 ὅσῳ νῦν πρὸς σὲ διαλέρομαι;
 Πυ. νῦν μὲν ἕτος, πάλαι δὲ ἐν
 ἄλλῳ σώματι, καὶ ἐν ἄλλῳ ὀνό-
 ματι φαντάζομαι. χερόν γ' αὖ-
 τις, ἐς ἄλλο μεταβήσεται. Αρ.
 γὰρ το φῆς, ἀθάνατος ἐσθ' ὅσον μὲν

Pyth. Post hæc numerandi
 artem addisces. Mercat.
 Nunc etiam numerare scio.
 Pyth. Quomodo numeras?
 Mercat. Vnum, duo, tria,
 quatuor. Pyth. Vides ea esse
 decem, quæ tibi quatuor vi-
 dentur, & perfectum trigo-
 num, nostrumque iuramen-
 tum. Mercat. Per maximum
 igitur iuramentum quatuor,
 nunquam neque diuiniore,
 neque sanctiores sermones
 audiui. Pyth. Post hæc verò
 hospes, de terra, aëre, aqua, &
 igne scies, cuiusmodi sit illis
 impetus, quam habeant for-
 mam, & quomodo mouean-
 tur. Mercat. Formam ne
 habent ignis, aër, & aqua?
 Pyth. Certè manifestam. Ne-
 que enim sine forma & spe-
 cie moveri possent. Præte-
 rea ipsum etiam Deum nu-
 merum esse, & harmoniam
 cognosces. Mercat. Mira
 narras. Pyth. Ad hæc quæ di-
 cta sunt, te ipsum quoque v-
 num videri, aliūque con-
 spici, & alium esse scies,
 Mercat. Quid ais? alius sum,
 & non is qui tecum nunc
 colloquor? Pyth. Nunc qui-
 dem ille es, quondam verò
 in alio corpore, aliòque no-
 mine videbaris, & progressu
 temporis iterum in aliud
 transibis. Mercat. Hoc ne
 dicis, immortalē me fore

ἀλλ' αἱ τοῖσδε ἐς μορφαὶ πλείονας; ἀλλὰ ταῦτά μ' ἱκανῶς. τὰ δ' ἀμφὶ διαίτας, ὅπως τις εἴη; Πυ. ψυχρὸν μὲν ἐδὼν πίνωμαι. τὰ δ' ἄλλα, πάλιν κινάμην. Αἰρ. τίτος εἰνεῖται μὲν πρὸς τὴν κινάμην; Πυ. ἔκ' αὐτῆς ἰσχυρὸν εἶσι, καὶ θαυμαστὴ αὐτῶν ἡ φύσις. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ πᾶν γόνι εἶσι. καὶ μὲν ἀποδύσκει κινάμην ἐπὶ χλωρῶν ἑόντων, ὅτε αὖ τοῖσιν ἀνδρείοισι μοειῶσιν ἐμφερῆ τινὲν φυλὴν ἐκείνην περὶ, μὲν ἐπαφῆς ἐς τινὲν σελήναιον τυχεῖ μεμεβημένην, αἶμα ποιεῖται. τὸ δ' αὖ μῆζον, Ἀθιναῖοι νόμος, κινάμην σὺν ἀγλαῖς ἀφρέειται. Αἰρ. καλῶς πάντα εἴης, καὶ ἱεροπρεπῶς. ἀλλ' ἀπόδιδι, καὶ γυμνοὶ γὰρ σὺ ἰδεῖν βούλομαι. ὦ Ἡρακλῆς, χρυσὸς αὐτῷ ὁ μιν εἶναι ὄντι. θεός, ὃ βροτὸς τις εἶναι φαίνεται. ὥστε ἀνίσταμαι πάντας αὐτοὺς. πόσου τὸτον ἀποκηρύχτης; Εἰ. δέκα μινῶν. Αἰρ. ἔχω, ποσούτου λαβὼν, Ζ. χάρις τὸ ἀνταμύσου τοῦτομα, καὶ ὅτι ὄντι. Εἰ. ἰταλιώτης ὁ Ζεὺς δὲ τις εἶναι, τὸ ἀμφὶ Κρότωνα καὶ Τάραντα, καὶ τὴν ταύτην Ελλάδα. καί τοι ἔχ' εἶς, ἀλλὰ βιαχόσκι γὰρ δὲν ἐκείνηται καὶ

dum plures in formas mutabor? Sed de his satis. Iam quod ad victus rationem attinet, qualis es? Pyth. Nul- lum quidem animal edo, sed reliqua omnia, præter fabas. Mercat. Quamobrem odisti fabas? Pyth. Non odi: sed sacrae sunt, & ipsarum natura mirabilis: ac primum genitale sunt in totum, & si fabam adhuc viridem exueris, videbis eam virilibus membris similem naturam habere. Elixam verò si certis noctibus Lunæ exposueris, sanguinem facies. Et quod maius est: consuetum est Atheniensibus, fabis magistratus eligere. Mercat. Præclarè & religiosè omnia dixisti. Verum te exue: etenim nudum te videre volo. hercle. Femur est illi aureum. Deus, non mortalis videtur esse. Itaque illum omnino emam. Quanti illum æstimas? Merc. Decem minis. Mercat. Tanti acceptum habeo. Iur. Scribe nomen emptoris, & vnde sit. Merc. Italus videtur esse Iupiter, ex ijs qui Crotonem, & Tarentum, ibique sitam Græciam incolunt. Atqui non vnus tantum, sed propè trecenti ipsum communiter emerunt. Iur. Abducant.

καὶ τὸν αὐτόν; Ζ. ἐπαχέτωσαν.

ἄλλον παρὰ γὰρ ἡμῶν. Εἰ. βού-
 λει ὃ ἀνυχμῶντα ἐκείνον; ἢ
 πεντικόν; Ζ. παῦν μὲ οὐδ᾽.
 Εἰ. ὅτος, ὃ τὴν πέραν ἐξήρ-
 τημένος, ὃ ἐξομίας, ἐλθέ, καὶ
 πειῖθι ἐν κυλῶ τὸ συνί-
 δεον. βίον ἀφεικὸν πωλῶ.
 βίον αἰετον, καὶ θηνικόν. βίον
 ἐλευθερον. τίς ἀνίσταται; Αἰρ.
 ὃ καὶ πῶς ἐξῆς; πωλείς ὃ
 ἐλευθερον; Εἰ. ἔγωγε. Αἰρ.
 εἴτα ἢ δεδίας μὴ σοι διασπῶ-
 νται ἀνδραποδιστῶ, ἢ καὶ
 παραχλίσσεται σε ἐς Ἀρείον
 πάρον; Εἰ. ἔδεν αὐτῷ μέλει
 τῆς πράξεως, οἷται γὰρ εἶναι
 παντάπην ἐλευθερος. Αἰρ.
 τί δ᾽ αὖ τίς αὐτῷ χεῖται το-
 ῦ πῶντι, καὶ οὕτω χυκαδα-
 μῶνως διακειμένω; πάλιν εἰ
 μὴ σκαπανέα γε καὶ ὑδρόφο-
 ρον αὐτὸν ἀποδεικτέον. Εἰ.
 οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡ δύ-
 ρωρεῖν αὐτὸν ἐπιστήης, πολὺ
 πιστότερον χεῖται ὃ κυλῶν. ἀ-
 μέλει, κύων αὐτῷ καὶ τοῦτο-
 μα. Αἰρ. ποδαπὸς δὲ ὅστις, καὶ
 τίνα τὴν ἀπλοσιν ἐπαγγέλλε-
 ται; Εἰ. αὐτὸν ἐξ. καλῶ-
 στον γὰρ οὕτω πεινῶ. Αἰρ.
 δεδία τὸ σκυδρωπὸν αὐτῷ, καὶ
 κατηφές, μὴ με ὑλακλήτη
 ἀάκη γε. οὐχ ὁρᾷς ὡς διήρκατο τὸ

alium adducamus. Merc. Vis
 squalidum illum ex Ponto?
 Ius. Maxim' Merc. Heustu,
 cui ex humeris pera depen-
 det accede, & cōfessum hunc
 circumneas. Vitam virile ven-
 do: vitam optimam, & gene-
 rosam, vitam liberam; quis
 emet? Mercat. Quid dixisti,
 præco? tū ne liberam homi-
 nem vendis? Merc. Maximè.
 Mercat. Annon times plagij
 te accuset, aut in Arcopago
 tibi litem intendant? Merc. Ni-
 hil ipsi curæ est quod vendi-
 tur. Omnino enim liberum
 se esse putat. Mercat. At cui
 foret vñi hic sordidus, tamq;
 miserè affectus: nisi quis fos-
 forem, & aquæ gerulum fa-
 cere ipsum velit. Merc. Non
 hoc tantum: imò si ipsum
 quoq; ianitorem cōstitueris:
 ipso longè fidiore quàm a-
 lijs canibus vtère: nimirum
 & ille canis appellatur. Merc-
 cat. Cuias autem est, & quam
 artem profitetur? Merc. Ip-
 sum interroga: sic enim fa-
 cere prætiterit. Mercat.
 Vultum ipsius seuerum &
 tristem timeo, & ne me ac-
 cedentem allatret, aut per
 Iouem mordeat: non vides
 ut baculum sustulit, & super-

παραπλόντα, ἢ καὶ νῦν Δία
 ξύλον, καὶ συνίσταται τῇ ὀφρῷ,

καὶ ἀπειλητικόν τι καὶ χολώδες
 ἵσασθαι; Ερ. μὴ δίδωσι.
 πεισῶς γὰρ ἔστι. Αἰσ. τὸ
 φερόντων ὃ βέλπει, ποδαπὸς
 εἶ; Διο. ἄλλως. ποδαπὸς. Αἰσ.
 πῶς λίγεις; Διο. τὸ κόσμου
 πάλιν ὅρας. Αἰσ. ζήλοισ' ὃ
 πῖας; Διο. τὸν Ηρακλῆα. Αἰσ.
 τί οὐδ' οὐχ' ἐξ λωστῶν ἀμπί-
 λης; τὸ μὲν γὰρ ξύλον, ἵσθαι
 αὐτῶ, Διο. τοῦτ' μοι λωστῶ
 τὸ περιώνιον. φραγέσθαι ὃ
 ὅσως ἐμῆος ἐπὶ ταῖς πόδασι,
 οὐ κελεύεις, ἀλλ' ἐκούσις, ἐκ-
 κείνους τὸν βίον φραγέσθαι.
 Αἰσ. εὖ γὰρ φραγέσθαι.
 ἀλλὰ τί μάλιστα εἰδέναι σε φά-
 ρος; ἢ τίνα πλὴν τέχνην ἔχεις;
 Διο. ἐλευθέρως εἰμι τῶν ἀν-
 θρώπων, καὶ ἰατρὸς τῶν παιδῶν.
 Διο. εἰ δὲ ὅλοι, ἀληθείας καὶ παρ-
 ῥησις φερόντης εἶναι βέλομαι.
 Αἰσ. ἀλλ' ὃ φερόντα, λέω ὃ
 φερόντα σε, τίνα με τὸν τέκνον
 διακινεῖς; Διο. φερόντων μὲν πα-
 ραβάν σε, καὶ ἀποδύσας τῶν
 βουλῶν, καὶ ἀποεία σπυκατα-
 κλίσας, περιβάνιον περιβαλῶ.
 Διο. ὃ, πῶς ἐξ ἐμῶν κατὰ-
 γινώσκω, χαίμαί καὶ εὐδοντα,
 καὶ ὕδωρ πινοντα, καὶ ὡς ἐν ἑνὶ
 σπυκαμένον. τὰ ὃ χεῖματα,
 λέω ἔχεις, ἐμοὶ. περιδιδόμενος,

cilia contraxit, & minaci i-
 racundoque oculo ob-
 tuetur? Diog. Ne timeas;
 cieur enim est. Mercat. Pri-
 mum quidem ὁ bone, cuias
 es? Diog. Omnis ego sum
 soli. Mercat. Quid ais? Diog.
 Mundi ciuem vides. Mercat.
 Quem verò imitaris? Diog.
 Herculem. Mercat.
 Cur igitur leoninam pel-
 lem non induis? nam bacu-
 lo quidem illum refert. Diog.
 Hoc palliolum leoninæ pellis
 loco mihi est, & quemad-
 modum ipse, aduersus vo-
 luptates pugno non iussus
 sed sponte mea, cum vi-
 tam repurgare constitu-
 rim. Mercat. Ecce, quam
 præclarum institutum. Sed
 quid te potissimum scire di-
 camus? aut quam artem
 nosti? Diog. Liberos ho-
 mines facio, & medeor as-
 sectibus. In summa verita-
 tis, & audaciæ in loquendo
 propheta esse volo. Mercat.
 Age Propheta si te emero,
 qua re me exercebis? Diog.
 Primum ubi te accepero,
 & delicijs exuero, inque
 egestatem conclusero, te pal-
 liolo amisciam: deinde ad
 labores compellam: tum
 humi dormire, aquâ bibere,
 & ijs rebus quæ casu offer-
 rûtur, vesci faciam. Quod si
 pecunias habes, meo cōsilio,

ἐς τὴν θάλατταν φέρον, ἐμβα-
 λῆς. γὰρ μοι δ' ἀμιλῆσεις, καὶ
 πῦθον, καὶ πατρίδος, καὶ παῖτα
 σοι λῆρες ἔσται. καὶ τὴν πα-
 τέρην οἰκίαν ἀπολιπὼν, ἢ τὰ
 φρονήσεις, ἢ πυργίον ἱερμον,
 ἢ καὶ πύθον. ἢ πῆμα δ' ἐσσι θέρ-
 μων ἔσται μετ', καὶ ὀπιδουρά-
 φων βιβλίον. καὶ ὅπως ἔχων,
 εὐδαιμονέστερος εἶναι φήσεις τῷ
 μεγάλῳ βασιλεῶς. καὶ μασ-
 τρεῖ δ' ἐπεὶ, ἢ σπρίβλοῦ, πύτων
 οὐδ' ἐν αἰσθεῖν κήρη. Ἀρ.
 πῶς αὐτοῦ φῆς τὸ μὴ ἀλγεῖν
 μαστρούμῳ; οὐ γὰρ χαλῶντες,
 ἢ κερύβου τὸ δέσμα πεισβ-
 βληκεῖ. Διο. τὸ Εὐεπίδειον
 ἀκίνο ζῆλῶσις, μικρὸν ἐναλ-
 λαξί. Ἀρ. τὸ ποῖον; Διο.
 ἢ φεῖν σοι ἀλγῆσι, ἢ γ' ἡλῶσα
 ἔσται ἀάλητος. ἢ γ' μάλιστα
 δὴ περσεῖναι, ταῦτά ὄντι. ἰτα-
 μὸν χεῖν ἔται, καὶ θρασυῖ, καὶ
 λαιδορεῖναι πᾶσιν ἐξῆς, καὶ
 βασιλευσὶ, καὶ ἰδιώταις. οὕτω
 γὰρ ἀποβλέπονται σὺ, καὶ ἀ-
 δρεῖον ὑπολήφονται. βαρβαρος
 ὅς ἢ φωνὴ ἔσται, καὶ ἀπὸ γὰρ τὸ
 φθόγμα, καὶ ἀπὸ γὰρ ὁμοίον κυ-
 ν. καὶ περὶ σῶπον ὅς ἐν τεταμένον,
 καὶ βλάβος, τοῖς τῷ περὶ σῶπον
 ὁρίον. καὶ ὅλως, διεκώδη τὰ
 πάντα, καὶ ἀρχία. αἰδώς γ', καὶ

cas in mare projicies : ou-
 ptias, liberos, patriamque
 non curabis : sed tibi nugæ
 erunt hæc omnia : & relicta
 domo paterna, specum, aut
 desertam turriculam, aut do-
 lium inhabitabis : plena lu-
 pinis, & opistographis li-
 bris pera tibi erit. Hoc mo-
 do instructus, magno illo re-
 ge feliciorem te predicabis.
 Si autem vapules, aut tor-
 quearis ab aliquo, nihil ho-
 rum molestum esse putabis.
Mercat. Quid dicis? num cæ-
 sus non dolebo? Neque enim
 testudinis, aut carabi cutem
 circumfero. *Dicer.* Illud
 Euripidis imitabere : pau-
 cis immutatis. *Mercat.*
 Quale illud est? *Dicer.* Do-
 lente mente, lingua sit do-
 lens nihil. Hæc verò in pri-
 mis adesse tibi necesse est.
 Oportet ut sis impudens, &
 audax, & omnibus sine dele-
 ctu, tam regibus, quam pri-
 uatis maledicas. Ita enim
 fiet ut omnes in te oculos
 conjiciant, & que fortem ef-
 se existiment. Barbara quo-
 que vox, & sonitus absonus,
 ac planè similis sit canino.
 Intentus sit vultus : & gres-
 sus, qui talem vultum de-
 ceat : in summa, beluini &
 agrestes sint mores om-
 nes : absint autem verecun-
 dia, æquitas, & modestia :
 ἐπιθυμία, καὶ ματαιότης, ἀπίστια,

καὶ τὸ ἐκβαλεῖν ἀποξυσσὼν τῷ
 προσώπου πατελεῖς. δίδωκε δὲ
 τὰ πολυανθρῶπιστα τῷ ἡω-
 εῖνι. καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις μό-
 ρος, καὶ ἀχρὶνῶντος εἶναι θέλα, A
 μὴ φίλον, μὴ ξέρον προσέμα-
 ρος. κατὰ λίσσας δὲ τὰ τριαῦτα
 τῆς ἀρχῆς. ὃν ὁ φειδὼν παύτων, ἃ
 μὴ δὲ ἰδίᾳ ποιήσεται αὐτῷ πρὸς
 δαίμον, πᾶσι. καὶ τῷ ἀφροδι-
 σιῶν αὐτῷ τὰ μελοῖότατα. καὶ
 τίλος, ὡς σοὶ δοκῇ, πολυπόδα
 ὁμῶν, ἢ σκίαν φαγῶν, ἀπό-
 δασι. πᾶσι σοὶ τίλῳ ἐνδου-
 μῶνιαν προσέξωμαι. Αἰσ.
 ἅπαντα. μὴ γὰρ δὲ, καὶ ἐν ἀν-
 θρώποις λέγεις. Διο. ἀλλὰ ῥα-
 σὰ με ὅς τοι, καὶ πᾶσι ἐν χε-
 ρὶ μετελθεῖν. ἢ γὰρ σοὶ δέησι
 παιδείας, καὶ λόγων, καὶ λήρων,
 ἢ ἐπιτομῆς αὐτῇ σοὶ πρὸς
 δόξαν ἢ ὁδός. καὶ ἰδιώτης γὰρ
 αὐτῆς, ἢ τοὶ σκυτοδέκας, ἢ τα-
 ειροπόλεις, ἢ τέκτων. ἢ ῥα-
 πίζτης, οὐδὲν σε κωλύσει
 δαυμάσιον εἶναι. ὡς μόνον ἢ
 καὶ αἰδέα καὶ τὸ θράσος παρῇ, καὶ
 λιδοθεῖα καλῶς ἐκμαθήσῃ. Α-
 ισ. πρὸς ταῦτα μὴ ἢ δέομαι σε.
 ταύτης δὲ αὐτῆς. ἢ κηπυρὸς ἐν
 κρημνῷ. καὶ ταῦτα. ἢ ἐν δέλῃ
 σε ἀποδοῦναι οὕτως τὸ μέγιστον
 ἐν ὀβολῶν. Ερ. ἔχει λαβῶν.

erubescendi etiam facilita-
 tem de facie prorsus abster-
 gas: loca hominibus fre-
 quentissima quæras, & in his
 solus, & sine ullo commer-
 cio esse velis, neque amicum,
 neque hospitem adeundo.
 Nam res istiusmodi hoc im-
 perium dissoluerent. In con-
 spectu verò omnium ea fa-
 cias, quæ ne priuatim qui-
 dem quispiam alius facere
 auit, & venerem maximè ri-
 diculam eligas. Deniq; si tibi
 videtur, crudo polypo, vel
 sepia deuorata mortem op-
 petas. Hæc est illa fœlicitas,
 quam tibi conciliamus. Merc-
 car. Apage, scelestæ enim &
 inhumana dicis. Diog. Sed,
 heustu, sanè facillima, & quæ
 quis nullo negotio assequa-
 tur. Neq; enim ad gloriam
 D consequendam tibi opus erit
 eruditione, orationibus, ac
 nugis. Verùm compendiarie
 ad illam via est. Nam etsi ple-
 beius fueris, siue coriarius, si-
 ue falcamentarius, aut faber,
 aut numularius: nihil tamen
 vetat quo minùs sis admira-
 E tionis, si modò adsit impudẽ-
 tia, & audacia, & conuiciari
 egregiè didiceris. Mercar. Ad
 hæc non indigeo tua opera.
 forsan autem nauta, vel hor-
 tulanus per occasionem fieri
 posses: idque si velit iste
 duobus ad summū obolis te
 vendere. Merc. Eum accipe.

καὶ ὃ ἀσμενοὶ ἀπαλαξόμε-
 σα, ἐνοχλῶντος αὐτοῦ, καὶ
 βοῶντος, καὶ ἀπαντας ἀπα-
 ξαπλῶς ὑβρίζοντος, καὶ ἀ-
 γορεύοντος κακῶς. Ζ. ἄλλον
 καλεῖ τὸν κυριωτάον, τὸ ἐν τῇ
 πορνεύειδι, τὸν ἐσθραυμῶνον.
 Ερ. ἀλλὰ δὴ περὶ σε παῖς.
 πολυτελεῖς τὸ γῆμα, καὶ
 πλουσίῳν δεύων. βίος οὗτος,
 ἡδύς, βίος βίσιμα χάρειος. τίς
 ἐπιθυμεῖ βυζης; τίς ἀνείττει
 τὸν ἀβρότατον; Αρρ. ἐλθὲ
 σὺ, καὶ λέγε ἅπαν εἰδὼς πυ-
 γαίης. ἀποποιεῖς γὰρ σε, ἢ
 ἀφελίμος ἴς. Ερ. μὴ ἐνόχλει
 αὐτὸν ὃ βέλπει, μὴδ' αἰά-
 κεινε. μέθυει γάρ. ὥς ἐκ αὐ-
 τοῦ ἀποκείναιτό σοι, τίλῳ γλῶτ-
 τας ὡς ὄρας διολιδαίνων. Δ
 Αρρ. καὶ τίς αὖ εὖ φρονῶν,
 πρῶτα διεσθραυμῶνον ἔτω
 καὶ ἀκόλαστον ἀνδραπόδον;
 ὅσων ἢ καὶ ἀπὸζει μύρων.
 ὥς ἢ, καὶ σφαλερὸν βαδίζει,
 καὶ πνεύφορον. ἀλλὰ καὶ σὺ
 ὦ Ερμῆ, λέγε ὅποια περὶ σε-
 σιν αὐτῶν, καὶ ἀμεπῶν πυ-
 γαίης. Ερ. τὸ μὲν ὅλον, συμ-
 βῆναι δεξιὸς, καὶ συμπεῖν
 ἱκανὸς, καὶ καμῆται μὲν
 αὐλητῆδος ἐπιτήδειος ἐξωνπ
 ἔα ἢ 3 περὶ μῶν ὁπσημῶν

Nam ab eo libenter libera-
 bimur, cum nos clamoribus
 obtundat, prorsusque omnes
 contumelijs & maledictis
 lacestat. *Interp.* Alium accersē,
 A purpuratum illum & coro-
 natum Cyrenæum. *Merc.*
 Agite, animum aduorite
 omnes. Hæc res sumptuosa
 est, & diuitibus indiget. Vita
 hæc iucunda, vita ter beata
 est. *B* Quis cupit delicias? quis
 mollissimum emet? *Mercat.*
 Accede tu, & dic quid noris.
 Emam enim te, si utilis fue-
 ris. *Merc.* Ne obturba ipsum,
 C ὁ bone, neque interroga: e-
 brius enim est. Itaque non
 poterit tibi respondere, lin-
 gua, ut vides, titubans.
Mercat. Ecquis mentis com-
 pos, emat tam corruptum &
 immodestum mancipium?
 quot vnguenta olet, quàm
 lubrico, & errabundo gressu
 incedit! Sed dic Mercuri
 quibus artibus sit præditus,
 & quænam tractare soleat.
 M. In summa conuiuator
 est, & compotor egregius: &
 ad lasciuas saltationes vnâ
 E cum tibicina exercendas,
 amatori, & perduto cuiuslibet
 hero idoneus. Cæterum
 parandorum bellariorum
 gnarus est, & in adornandis
 edulijis exercitissimus:

καὶ ἀσώτῳ διαπότη. τὰ λ-
 καὶ ὁποιοῖς ἐμπιπρότατος.

breviter

καὶ ὅλων, σοφιστὴς ἡδυνάσκει-
 με. ἐπαυδένθη μὲν οὐκ Ἀθή-
 ησιν. ἐδούλευσε δὲ καὶ περὶ
 Σικελίαν τοῖς τυράννοις, καὶ
 σφόδρα κυδοκίμει παρ' αὐτοῖς·
 τὸ δὲ κεφάλαιον τὸ περὶ αἰεσι-
 ως, ἀπαύτων καταφρονεῖν, ἀ-
 πασι χροῖς, παταχῶς ἐ-
 ρασιζέσθαι τῷ ἥδονίῳ. Ἀγρ.
 ὦρε σὺ ἄλλον περιβλέπεις
 τῶν πλουσίων τούτων, καὶ
 πολυχρημάτων. ἔγωγε δὲ ἐπι-
 τίθεσθαι ἱλαρὸν ὠνέσθαι βίον.
 Ερ. ἀπράκτος ἔοικεν ὃ
 Ζεῦ οὗτος ἡμῶν μύθῳ. Ζ.
 μέγιστος. ἄλλον παρ' ἡμε-
 ρῶν δὲ τὸ δύο τούτων, τὸ
 γαλῶπα, τὸ Ἀεθροῦ, καὶ τὸν
 κλαυθρὸν, τὸν δὲ Εὐφρόν. ἅμα
 δὲ αὐτὸν περὶ αὐτὸν βύλεδον.
 Ερ. καταβήκοντες ἐς τὸ μέσον. τῷ
 αἰεσῶν βίῳ πῶλῳ τὸ σφ-
 οδότην πάντων ἀποκινεῖ-
 ται. Ἀγρ. ὃ Ζεῦ τὸ ἀναπό-
 κτος. ὃ μὲν οὐκ ἀλλοίπει γαλῶν.
 ὃ δὲ, πᾶσι τοῖς πενδύειν. διακρί-
 νει δὲ τοὺς πάντας. τί ταῦτ' ὃ οὐ-
 κος; τί γαλῶς; Δημιόκει-
 τος. ἔρωτάς; ὅτι μοι γαλῶς
 πᾶσι δοκεῖ τὰ ἀργήματα
 ἡμῶν, καὶ αὐτοὶ ἡμέας.
 Ἀγρ. πῶς λέγεις; καταγὰς
 πᾶσι τὰ ἡμέας ἀργήματα; Δημ. ὦδε ἔργα.

breuiter voluptatis artifex
 est. Institutus autem est A-
 thenis, & Sicilia tyrannis
 seruiuit, apud quos in ma-
 gno precio fuit. Summa
 verò propositi ipsius est;
 omnia contemnere, omni-
 bus rebus vii, vndique volu-
 ptatem conquirere. Mercat.
 Tempus est ut aliquem ex
 diuitibus, & pecuniosis istis
 circumspicendo quæras. Ego
 enim emendæ hilaritatis vitæ
 non sumidoneus. Mercat. Iste,
 δὲ Iupiter, quantum apparet,
 inemptus nobis manebit.
 Iup. Amoue illum, aliumque
 adduc: ac potius duos istos,
 scilicet ridentem illum Ab-
 deritam, & flentem illum
 Ephesium: simul enim ven-
 di volunt. Mercat. Descendite
 in medium. Vitas optimas
 vendo, omnium sapientissi-
 mos proclamo. Mercat. O-
 rem contrariam Iupiter. Ille
 quidem perpetuò ridet: hic
 aliquem videtur lugere: om-
 nino enim plorat. Heus tu,
 quid hoc sibi vult, quid ri-
 des? Democritus. Interrogas: quæ-
 niam ridicula videntur om-
 nia quæ facitis, ac vos ipsi.
 Mercat. Quid ais? nos
 omnes irrides, resq; nostras
 nihili facis? Democritus. Sic est.

ἡμῶν ἀπάντων, καὶ παρ' οὐδενὸς
 ἡμῶν ἀπάντων, καὶ παρ' οὐδενὸς

17

απουδαῖον γὰρ ἐν αὐτοῖσιν οὐ-
δὲν, κενὰ δὲ τὰ πάντα, καὶ
αὐτόμων φορὴν, καὶ ἀπειρίαν.
Αἰσ. οὐ μόνον, ἀλλὰ σὺ κε-
νὸς ὡς ἀληθῆς, καὶ ἀπειρὸς.
ὦ ἦ ὕβρεως, οὐ παύσῃ γε-
λῶν; σὺ δὲ τί κλέεις ὃ βλέπ-
εις; πολὺ γὰρ οἶμαι χέλλιον
σοὶ προσλαλεῖν. Ηἰσ. κλεινός.
ἤξεομαι γὰρ ὃ ξένη τὰ ἀνθρώ-
πινα κτήνηματα οἷζυρά, καὶ
δακρυώδη, καὶ οὐδὲν αὐτί-
κον, ὅτι μὴ ἐπιχέριον. τῷ, δὲ
οἰκτεῖραν τε σφίας, καὶ ὀδύ-
μαι. πὰρ μὲν παρόντα, οὐ δε-
κλῶ μεγάλα. τὰ δ' ὑτέρῳ ἰ-
σχύοντα, παμπαι ἀνιερὰ. λέγω
δὲ τὰ ἐκπυρώσεις, καὶ πλὴν
τῶ ὅλα συμφορῶν. ταῦτ' ὀδυ-
ρομαι. καὶ ὅτι ἔμπροσθεν οὐδὲν,
ἀλλὰ καὶ εἰς κινεῖα πάντα
συνιέονται, καὶ ἐστὶ τούτῳ
τέρψις, ἀτερψία, γένεσις, ἀγνο-
σίη. μέγα, μικρόν. αἶψα, χρόνι-
ον, πειρομένον, καὶ ἀμειβομένον
ἐν τῇ τῷ αἰῶνος παιδίῳ. Αἰσ.
τί γὰρ ὁ αἰὼν ἔστι; Ηἰσ.
πάντες, παίζον, πωσέων, δια-
φειρόμενος. Αἰσ. τί δὲ οἱ
ἀνθρώποι; Ηἰσ. θεοὶ ἐπι-
τοί. Αἰσ. τί δὲ οἱ θεοί;
Ηἰσ. ἀνθρώποι ἀθάνατοι.
Αἰσ. αἰνίγματα λέγεις ὃ ὕ-

serium enim nihil ipsis inest,
sed inania sunt omnia quæ
facitis, & atomorum con-
cursio, & infinitio. Mercat.
Nequaquam, imò tu vanus
es reuera, & imperitus. O
contumeliam! non desines
ridere? Tu verò quid fles, ð
optime? nam tecum colloqui
longè, vt puto, meli⁹ fuerit.
Heract. Existimo enim ð
hospes, calamitosas & flebi-
les esse res humanas, nihil-
que ex illis non esse fato ob-
noxium: eas idcirco miserior,
& lamentor. Præsentia au-
tem magni non facio: fu-
tura verò planè ærumnosa
fore puto: conflagrationes
dico, mundi que totius cala-
mitatem: ista sunt quæ ego
deploro: quòdque nihil sta-
bile est: sed omnia in cyce-
onè quodammodo conuol-
uuntur: tum quod eadem
res delectat, & offendit, est-
que cognitio, ignotatio, ma-
gnum, paruum: sursum, de-
orsum feruntur omnia, pér-
que vices in hoc sæculi ludo
mutantur. Mercat. Quidnam
est sæculum? Heract. Puer
ludens, ludens talis, conten-
dens. Mercat. Quid verò
homines sunt? Heract. Mor-
tales Dij. Mercat. Quid verò
Dij? Heract. Immortales
homines Mercat. Heus tu
ænimata dicis, an griphos

πος, ἢ γέροντος συνπιπείης; ἀπ-
 ρωσὲς γὰρ ὡς σὺ ὁ Λοξίας, οὐδ' ἐν
 ἀποταφῇ. *Her.* οὐδ' ἐν
 γὰρ μοι μάλα ὑμῶν. *Agr.*
 ταίμαρ σὺ οὐδ' ἀγνοῖται σε
 τις εὖ φρονῶν. *Her.* ἐγὼ δὲ
 κέλομαι πάντῃ ἡβηδὸν οἰμώ-
 ζειν, τοῖσι δ' ἀντομόχοις, καὶ
 τοῖσι δ' ἀντομόχοις. *Agr.*
 τοῦτ' ἐπὶ τὸ κακὸν οὐ πόρρω μα-
 λαγχεύεις ὅτι, οὐδ' ἔτερον
 ἔργον αὐτῶν ἀνίσταμαι. *Er.* ἄ-
 φροναίτοι καὶ οὗτοι μόχθοι. *Z.*
 ἄλλον ἀποκρίψῃ. *Er.* βούλεις
 ἢ ἀδελφεῖον ἐκείνον, ἢ ζω-
 μύλον; *Z.* πάντῃ μὲν οὐκ.
Er. Διὸς ἔλθ' ἐν βίῳ ἀγα-
 θόν, καὶ σὺν τὸν ἀποκρηύτ-
 τοῦ. τίς ἀνείτα ἢ ἰσχυρὰ
 τον; *Agr.* ἐπὶ μοι, τί μάλιστα
 εἰδὼς περὶ γένεως; *Σωκράτης.*
 παιδερασὴς εἰμι, καὶ σοφὸς
 τὰ ἐρωπιαῖα. *Agr.* πῶς ἔν ἐγὼ
 φρίσσω σε; παιδερωγὸν γὰρ
 ἰδοῦμέν, τῷ παιδὶ χαλῶν ὄντι
 μοι. *Σω.* τίς δ' ἀσπιδόχοις
 εἰμι; καὶ γὰρ οὐ τῶν σωμάτων
 ἐρασὴς εἰμι, τῶν ψυχῶν δὲ
 ἐρωῦμαι χαλῶ. ἀμείλεις, καὶ
 ἀπὸ ταῦτον ἰμάτιόν μοι χατα-
 κέννεται, ἀκούσῃ αὐτῶν
 παρ' ἐν. *Agr.* ἅπαντα λέγεις, τὸ

componis: planè enim tāquā
 Apollo, nihil explicas. *Her.*
 Quia nihil vos curo. *Merc.*
 Itaque neque quisquam
 mentis compos te effem-
 pturus. *Her.* At ego omnes
 à pueris plorare iubeo, tam
 eos qui me emunt, quàm qui
 non emunt. *Merc.* Hoc
 malum ab infania non distat:
 neutrum horum emā. *Merc.*
 Inempti etiam hi manent.
Imp. Alium proclama. *Merc.*
 Vis-ne facundum illum A-
 theniensem? *Imp.* Maxime.
Merc. Accede tu. Vitam bo-
 nam & prudentem procla-
 mamus, quis emet sanctis-
 simum hominem? *Merc.*
 Dic mihi, quam potissimum
 artem nosti? *Soc.* Pæderastes
 sum, & in rebus quæ ad amo-
 rem spectant prudēs. *Merc.*
 Qui ergo te emam? etenim
 opus habeo pædagogo,
 cum mihi sit puer egregius.
Soc. At quis magis me
 idoneus esse queat, qui cum
 egregio puero versetur?
 etenim non sum amator
 corporum: animam enim
 formosam esse duco: &
 quanquam sub eodem pal-
 liolo decumbunt, dicentes
 illos audies, à me nihil graue
 perpeti. *Merc.* Incredibilia
 dicis, cum qui sit pæderastes,
 λεγόντων μηδὲν ἑστ' ἐμὸν δεῖν
 παιδερασὴν ὄντα, μὴ πῖρα

ἢ Ἰουλιῶς π πολυπραγμο-
 νεῖν, καὶ ταῦτα, ὡς ἔχουσιν, ἐν
 τῷ αὐτῷ ἱματίῳ κατακείμε-
 νον. Σω. καὶ μὴν ὁμνῶν γε
 σοι τὸν κυῖα, καὶ τὴν παλ-
 τανον οὕτω ταῦτ' ἔχειν. Αἰρ.
 Ηεῖκλεις ἢ ἀτοπίας τῶν θε-
 ῶν. Σω. τί σὺ λέγεις; ἢ δο-
 κεῖ σοι ὁ κύων εἶναι θεός; ἢ χ-
 ὄρας ἢ Ἀνθεῖν ἐν Αἰγύπτῳ
 ὄσος, καὶ τ' ἐν οὐρανῷ σείειον,
 καὶ τ' παρὰ τοῖς κατὰ Κέρβε-
 ρον; Αἰρ. εὐ λέγεις, ἐγὼ δ' ὅ
 διημαρταρον, ἀλλὰ πῶς σοῖς
 ἢ τέρεπιν; Σω. οἰκῶ μὲν ἐμαυ-
 τῷ πῶς πάλιν ἀναπλάσας,
 χεῶμαι δ' πολιτείᾳ ξένη, καὶ
 νόμοις νομίζω τὸν ἐμούς.
 Αἰρ. ἐν ἐβουλόμην ἀκῆται
 τῶν δογμάτων. Σω. ἄκουε δὴ
 τὸ μέγιστον, ὃ πλεῖ τῶν γυναι-
 κῶν μοι δοκεῖ. δοκεῖ μηδεμίαν
 αὐτῶν, μηδεὲν εἶναι μόνου,
 παντὶ δ' μετεῖναι τῷ βουλο-
 μένῳ τῷ γάμου. Αἰρ. τί τὸ το-
 φής; ἀνερῆσθαι τὸν πλεῖ μοι-
 χείας νόμους; Σω. νῦν Δία,
 καὶ ἀπακῶς γε πάντων τῶν πε-
 εὶ τὰ τοιαῦτα μικροκόμην.
 Αἰρ. τί δ' πλείων ἐν ὧρα
 παίδων σοι δοκεῖ; Σω. καὶ
 οὗτοι ἔσονται τοῖς ἀρίστοις ἀ-
 θλοῦ φιλήται λαμπροῦν τι, καὶ

nihil præter animam curare,
 præsertim cum iacendi sub
 eadem veste fiat copia. Soc.
 Atqui per canem, & pla-
 tanum, rem sic habere, iuro.
 M^{terat}. Hercle, quanta ab-
 surditas Deorum! Soc. Quid
 tu dicis? non videtur tibi ca-
 nis esse Deus? Nonne vides
 quantus sit in Ægypto A-
 nubis, in cælo Sirius, apud
 inferos Cerberus? M^{terat}.
 Rectè dicis: ego verò pec-
 cavi: verum quod vitæ ge-
 nus insistis? Soc. Mihi ipsi
 ciuitatem quandam extruxi
 quam incolo: peregrina au-
 tem politia vtor, measque
 leges præferibo M^{terat}. Vñ
 aliquod ex tuis dogmatibus
 audire velim. Soc. Audi ergo
 maximum illud, quo senten-
 tiam meam de vxoribus pro-
 pono. Censeo nullam de-
 bere cuiusquam esse pro-
 priam, sed ad quemuis ac-
 cedere qui nuptias eius ap-
 petat. M^{terat}. Quid ais?
 sunt ne abrogandæ leges de
 adulterio? Soc. Ita per Io-
 uem, utq; vno verbo dicam,
 reliquæ omnes nugæ ea de
 re constitutæ. M^{terat}. Quid
 verò tibi de pueris iam ma-
 turis videtur? Soc. Et hi
 optimatibus, qui præclari
 aliquid gesserunt, præmiū
 erunt, ut eos ament. M^{terat}.
 νεανικὸν ἐργασασθῆναι. Αἰρ.

βραὶ ἢ φιλοδωρίας. ἦ ὃ
 σείας, τί σοι τὸ κεφάλαιον ;
 Σω. αἰ ἰδέαι, καὶ τὰ τ' ὄντων
 παραδείγματα. ὅπρτα γ' ὃ δὴ
 ὄφης, τὴν γλῶ, τὰ π' ἡγῆς, τ' οὐ-
 ρετοί, τὴν θάλατταν, ἀπαιτῶν
 πύστην εἰκόνες ἀφανεῖς ἐσῶσιν
 ἔξω τ' ὅλων. Αἰ. πού ὃ ἐσῶσιν ;
 Σω. ἰδαιμῶ. εἰ γὰρ που εἶεν, ὅτι
 αἰ εἶεν. Αἰ. ἔχ' ὅρῳ ταῦτ' ; ἀ-
 φ' λέγεις τὰ παραδείγματα.
 Σω. εἰκότως. τυφλὸς γ' εἴ τ'
 ψυχῆς τ' ὀφθαλμόν. ἐγὼ δέ,
 πάντων ὅρῳ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀ-
 φαιῇ, καὶ μὲν ~~τοῦ~~ λου. καὶ ὅλων,
 διπλαῖα πάντα. Αἰ. ποιησεύμῃ
 οὐκ εἶς, σοφὸς, καὶ ὀξύδρεχός
 τις αἶ. φέρε' ἰδῶ τί καὶ πρᾶξῃς
 με ἔξω αὐτῶ σὺ. Εἰ. δὸς δύο
 τάλαντα. Αἰ. ὠνησάμην
 ὅσου φῆς. τὰργύριον μύθοι ἐς
 αὐτῆς καταβαλῶ. Εἰ. τί σὺ
 σοι τοῦτομα ; Αἰ. Δίων
 συρακεύσιος. Εἰ. ἄγε λαβὼν
 ἀγαθὴν τύχην. ἦ ἐπικούρειον σὲ
 ἔστι καλῶ. τίς ἐνέεται τῷτον ;
 ἔστι μὲν τῷ μελῶντος ἐκείνου
 μεσηπῆς, καὶ τῷ μεθύοντος,
 οὗς μετὰ πρῶτον ἀπεκνήυτ-
 τισθαι. ἐν ὃ πλέον οἶδεν αὐτῶν,
 παρὸν ἀσβεβέστερος τυγχά-
 νει, τὰ δ' ἄλλα, ἡδύς, καὶ λι-
 χήφ' φίλος. Αἰ. τίς ἡ τιμή ;

Paræ quanta beneuoli ani-
 mi largitio? sed quæ tuæ sa-
 pientię est summa? So. Ides,
 & eorum quæ existunt para-
 digmata. Nam quæcunque
 vides, terram, quæ supra ter-
 ram sunt, cælum, mare, om-
 nes horum imagines obscu-
 ræ extra vniuersitatem exi-
 stunt. Mercat. Vbi autem
 existunt? Soc. Nullibi: nam
 si alicubi essent, non essent.
 Mercat. Hæc quæ dicis para-
 digmata non video. Soc. Meritò: cæcus enim est tibi
 animæ oculus. Ego autem
 omnium rerum video ima-
 gines, & te latentem, & me
 alium: in summa, duplicia
 video omnia. Mercat. Ergo
 emendus es, sapiens cum sis,
 & acutè cernas. Age videam
 quid tu à me pro ipso exigas.
 Merc. Da duo talenta. Mercat.
 Emi quanti dixisti: pecu-
 niam verò in posterum nu-
 merabo. Merc. Quodnam
 igitur tibi nomen est? Mercat.
 Dion Syracusius. Merc. Ago,
 quod fœlix, faustumque sit,
 accipe cum. Te iam voco
 Epicure. Quis hunc emeta
 Est risoris discipulus, Item
 illius ebrij, quos paulò ante
 proclamabamus. Vnius au-
 tem rei cognitione vincie
 ipsos, quatenus magis est
 impius. Cæterum suavis
 est, & gulæ amans. Mer-
 cat. Quo precio venditur?

Ερ. δύο μαῖ. Ἀγο. λάμβανε.
 τὸ δὲνα δὲ ὅπως ἴδω, τίσι
 χαίρει τῶν ἰσχυμάτων; Ερ. τὰ
 γλυκῆα στένεται, καὶ μελιτώδη.
 καὶ μάστιγα τὰς ἰσάδας, Ἀγο.
 χαλεπὸν μὴ οὐδὲν ἀνίσταμαι
 γὰρ αὐτῷ παλάστας τῶν χει-
 κῶν. Ζ. ἄλλον χαλκ. ἢ ἐν
 χρῶ κουεῖαν ἐκείνον, ἢ σκυ-
 δρωπὸν, ἢ ἀπὸ τ' εὐαῖς. Ερ. Β
 εὐ λήγεις, εἰκόασι δ' οὐκ πολὺ
 πρὶ πληθὺς αὐτὸν περικύβην
 τῶν περὶ τῶν ἀγορῶν ἀπην-
 ηκότων. αὐτῶν τῶν ἀρετῶν
 πολλῶν. ἢ βίον τὸν τελειότα-
 τον. τίς πάντα μόνος εἰδέναι
 δύναται; Ἀγο. πῶς τῆτο φησ;
 Ερ. ὅτι μόνος οὗτος σοφός.
 μόνος καλός. μόνος δίκυμος.
 ἀνδρείος. βασιλικός. ῥήτωρ.
 πολούσιος. νομοθέτης. καὶ τέλ-
 λα, ὅπουκα ὅτι. Ερ. ἔχουσιν ὦ
 γὰρ δὲ, καὶ μάγειρος μόνος, καὶ
 γὰρ Δία γε σκυτοδέτης, καὶ τέκ-
 των, καὶ τὰ τοιαῦτα. Ερ.
 ἔοικεν. Ἀγο. εἰδὲ ὦ γὰρ δὲ,
 καὶ λέγε πρὸς τὸν ὀνητῶν ἐ Ε
 μὲ πῶς τις εἶ, καὶ πρὸς τὸν εἰ
 καὶ ἄλλῃ παρεσκόμηνος, καὶ
 εὐχλος ὢν. Χρύσιππος. οὐ-
 δαμῶς. οὐ γὰρ ἐπ' ἡμῶν ταῦτά
 ὅτι, ὅσα δὲ καὶ ἐπ' ἡμῶν,
 ἐξιδίωρα εἶναι συμβέβηκεν.

Μερε. Duabus minis. μερεας.
 Accipe. Verum ut hoc quo-
 que sciam, quibus delecta-
 tur edulij? Μερε. Dulcia
 edit, & mellita, maxime verò
 A ficus. μερεας. Bene se res
 habet: emam enim ipsi ca-
 ricarum massas. Τυρ. Alium
 accersc: illum videlicet ad
 viuum detonsum, seu eróque
 vultu Stoicum. μερε. Rectè
 dicis: videtur enim magna
 multitudo, quæ ad forum
 accurrit, illum expectare.
 Ipsam virtutem vendo, vi-
 tam perfectissimam. Quis
 vult omnia scire solus?
 μερεας. Quid istud est quod
 C dicis? μερε. Quòd solus
 hic sapiens est, solus pulcher,
 solus iustus, fortis, rex,
 rhetor, diues, legislator, &
 alia quotquot sunt. μερεας.
 Num, ò bone, solus etiam
 coquus est, & coriarius, &
 D faber, & similia? Μερε.
 Sic videtur. Μερεας. Ac-
 cede ò bone, & dic mihi
 tuo emptori, qualisnam sis,
 ac primum an doleas quòd
 venderis, & seruis. Chry.
 Nequaquam: neque enim
 in nobis hæc sunt: quæ-
 cunque verò in nobis non
 sunt, ista indifferentia
 esse solent. Μερεας. Non
 intelligo quid dicas. Chry.

Ἀγο. οὐ ματαιῶς ἢ λέγεις.

Χρυ. τί τῆς, οὐ μαθηταίης ὅπ-
 τῶν τοιούτων τὰ μὲν, ὅτι προ-
 γυῖσι, ταδὶ ἑμπαλιν ἀποπρο-
 γυῖσιν. Αἰσ. οὐδὲ γυνὴ μα-
 θηταίης. Χρυ. εἰκότως. ἔ γάρ ἐ-
 πισηκὸς τοῖς ἡμετέροις ὀνόμα-
 σι, καὶ ἐκπαλιν ἐπισηκὸν φαί-
 ναι ἔχεις. ὁ δὲ ἀπυδαῖος ὁ ἡ-
 λοικὴν θνητὴν ἐμμετῶν οὐ
 μόνον ταῦτ' οἶδεν, ἀλλὰ καὶ
 σύμβημα, καὶ παρσύμβημα,
 ῥῥῖον, καὶ ὁπῶν ἀλλήλων
 διαφέρει. Αἰσ. πρὸς τὸ φιλο-
 σοφίαν, μὴ φθονήσης καὶ ἐν τῷ
 ἐπὶ τῷ, πὶ σύμβημα, καὶ πὶ
 παρσύμβημα. καὶ γὰρ ἐν τῷ
 δὲ ὅπως ἐπλήλιν ὑπὸ τῷ
 μὲν τῶν ὀνοματιῶν. Χρυ.
 ἀλλ' οὐδεὶς φθονός. ὅ γάρ πε-
 ραὶς ἂν, αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ
 ῥῥῖον ποδὶ προσηπταίης λίθῳ,
 ῥῥῖον ἐξ ἀθανάτου λάβῃ. ὁ
 πῦτος εἶχε μὲν δὴ πῦν σύμβημα
 τῷ ῥῥῖον, τὸ ῥῥῖον δὲ,
 παρσύμβημα προσηπταίης.
 Αἰσ. ὅ τῆς ἀγχιότης. τί δὲ
 ἄλλο μάλιστα τῆς εἰσεναίης Χρυ.
 τῶν λόγων πλεγματίας, αἷς συμ-
 ποδίζῃ τὸς προσηπταίης,
 καὶ ἀποπροπῖα, καὶ σὺ πᾶν πῖω,
 εἰμὶ ἀπερῶς αὐτοῖς πει-
 πῖης. ὄνομα δὲ τῇ δυναμει
 ταῦτα, ὁ ἀσυνεπὶς συλλογισμὸς.

Quid ais? non intelligis
 quod horum quædam sunt
 prælata, quædam non præ-
 lata. *Merita*. Ne nunc qui-
 dem intelligo. *Chry.* Merito
 quidem, neque enim assuetus
 es vocabulis nostris: reque
 imaginationem habes quæ
 facile apprehendat. Verum
 studiosus dialecticæ con-
 templationis, non hæc tan-
 tum novit: verum etiam
 qualiter, & quantum acci-
 dens, & præter accidens in-
 ter se differant. *Merita*.
 Per philosophiam quaeso,
 ne inuideas explicare, quid-
 nam sit accidens, & præter-
 accidens: nescio enim quo-
 modo vocum istarum nu-
 mero perculsus sum. *Chry.*
 Citra invidiam dixero. Si-
 quis claudus existat, illi so-
 que pede claudō ad lapidem
 ex inopinato vulnus acce-
 perit, is certè accidens ha-
 bet claudicationem, vulnus
 autem præter accidens acce-
 pit. *Merita*. O argutiam!
 præterea verò quidnam po-
 tissimum scite te profiteris?
Chry. Retia ser, nonum, qui-
 bus implico, & obstriago,
 denique tacere cogō eos
 qui contra me disputant,
 planè frantum illis obdu-
 cens. Isti verò tantæ ora-
 tionis vi, nomen est,
 Syllogismus celeberrimus.

Αρ. Ηρόκληις, ἀμαρτόν τινα, καὶ
 βίαιον λέγεις, Χρ. σκοπεῖ γυν.
 ἔπαισι παιδίων; Αρ. τί μιν;
 Χρ. τὸ τοῦ ἰσχυροῦ κροκόδειλος
 ἀρπάσσει, ἀνθρώπων πεταμὴν πλά-
 ζι μὲν ὤντα, καὶ τὰ σὺ ἀπ-
 ὀδῶν ἐπιτρέψῃται αὐτὸ, ἡ
 ἔτι τὰς τάλαντας ὅ, τι δέδοκται
 πρὶν δ' ἀποδοῦναι τὸ βέρεαι;
 τί φῶσις αὐτὸν ἐγκρίναι;
 Αρ. διυπαπείκει τον ἐρωτάς.
 ἀπὸ τοῦ γὰρ ὁ πότερον εἰπῶν,
 ἀπολαμβάνει. ἀλλὰ σὺ σὺ
 Διὸς ἀπὸ κεινὰ ὤντος, ἀνάσω-
 σάι μοι τὸ παιδίον, μὴ καὶ φθά-
 σῃ αὐτὸ ἐκ ταπίων. Χρ. ὁρῶ
 καὶ ἄλλα γὰρ σὺ δίδασκας
 θαυμασιώτερα. Αρ. τὰ τίνα;
 Χρ. τὸν δείζοντα, καὶ τὸν
 κρυπτόντα, καὶ ὅτι πᾶσι τῶν
 Ηλέκτρων, καὶ τὸ ἐγκυκαλυμ-
 μέν. Αρ. τίνα τῶν τὸν ἐν-
 κυκαλυμμένον, ἢ τίνα τῶν
 Ηλέκτρων λέγεις; Χρ. Ηλέκτρων
 ἰσχυρὸν ἐκείνῳ τῶν πάντων, τῶν Α-
 γαμέμνωνος, ἢ τὰ αὐτὰ οἶδ' ἢ
 αἶμα, καὶ οἶδ' οἶδ'. παρὲς τῶν
 αὐτῶν τὸ Ορέστου ἔπαισι ἀγνώστου,
 οἶδ' ἢ μὴ Ορέστου ὅτι ἀδελφὸς
 αὐτοῦ, ὅτι οὗτος Ορέστης, ἀ-
 γνῶσθι. τὸν δ' αὖ ἐγκυκαλυμ-
 μέν, καὶ πάντων θαυμαστὸν ἀκού-
 σαι λόγον. ἀπὸ κεινὰ γὰρ μοι, ὅ

Mercat. Hercle fortem &
 inexpugnabilem syllogismū
 dicis. Chry. Vide ergo, est
 ne tibi puer? Mercat. Quid
 nūc? Chry. Si crocodilus hunc
 ad flumen errantem nactus
 rapuerit, postea verò se
 redditurum polliceatur, hac
 lege ut verum dicas quod de
 pueri redditione decretum
 est: quid illum decreuisse
 dicēs? Mercat. Quæstionem
 rogas, ad quam respondere
 difficile est: dubito enim
 utrum dicere debeam, quò
 puerum recipiam. Sed tu,
 quæso per Iovem, respon-
 dens, incolumem puerum
 mihi serua, ne prius ipsum
 deuoret. Chry. Bono es ani-
 mo: etenim alia magis mira
 re docebo. Mercat. Quenam
 sunt illa? Chry. Istum sermo-
 nes metentem, illumque do-
 minantem, præterea eam
 quæ est supra omnes. Ele-
 ctram. & opertum illū. Merc.
 Quis ille opertus sermo, aut
 quæ electra est quam dicis?
 Chry. Electram illam dico
 Agamemnonis valde cele-
 brem, quæ eadem nouit si-
 mul & non nouit. Astante
 enim Oreste illi adhuc in-
 cognito, nouit quidem Ore-
 stem suum esse fratrem, hunc
 verò Orestem esse ignorat.
 Rursus verò opertum illum,
 ac planè mirabilem sermo-
 nem audies. Responde mihi:

πατέρα ὁῦτα τὸν σταντῆ; Ἀρ.
 ναί. Χρυ. τί οὖν, ὡς σοι παρ-
 ῆς πινά ἐγκεισθαι μὲν,
 ἐξομαι, τῶτον οἶδαι, τί φήσεις;
 Ἀρ. δηλαδὴ ἀγνοῖν. Χρυ. Α
 ἀλλὰ μὴν αὐτὸς οὗτος ὡς ὁ
 πατὴρ ὁ σός. ὥς ἐστι τῶτον ἀγ-
 νοῖς, δῆλος ἐστὶ τὸν πατέρα τὸν
 σὸν ἀγνοῖν. Ἀρ. εὐμβουμ.
 ἀλλ' ἀποκαλύψας ὡς τὸν, εἴσο-
 μαι τίς ἀληθεῖαι. ὅμως δὲ
 οὐκ ἔστι σοι ἡ σοφία τὸ τέλος,
 ἢ πρὸς ἀξίαν τῶν ἀρετῶν
 τοι ἡ ἀρετὴ ἀρικόμηνος; Χρυ.
 πρὸς τὰ φεῖται καὶ εὖσιν κα-
 τασκευασμαί. λέγει ὅτι πλῆτον,
 ὑγίαι, καὶ τὰ τοιαῦτα. φεῖται
 ἐν ἡ ἀνάγκη πολλὰ φεῖται
 σαι, ἀπὸ χάριτος βιβλίου πα-
 ραδόντα τίς ὅτι, καὶ χάρις
 σαι ἀγέροντα, καὶ σολοικισμῶν
 ἐκπαισμάς, καὶ ἀπὸ πᾶν ἡ-
 μάται. καὶ τὸ κεφάλαιον, ὅ
 δέμας ἡλῆσαι σφόν, ὡς μὴ
 φῆς ἐπεξῆς ὅτι ἀλλεῖορ σφόν.
 Ἀρ. ἡναιε σου ταῦτα, καὶ
 δεινὸς ἀδελφός. τὸ ὅτι γινώσκει
 ἡται, καὶ τοκογλύφον, καὶ γὰρ
 τὰς ὁρῶς σοι φεῖται, τί φῆ-
 μιν, ἀδελφὸς ἡδὴ πεπαισμένος ὅ
 ἐλλεῖορ, καὶ πλείον φεῖται ἀπὸ
 τῶν; Χρυ. ναί. μόνον οὖν τὸ
 δεινὸς φεῖται ἀπὸ τῶ σφόν.

nosst-ne tuum patrem?
Merc. Maximè. *Chry.* Quid
 igitur? si prope te statuerem
 quempiam opertum, atque
 interrogarem: Nosti-ne
 hunc? quid diceret? *Mercat.*
 Scilicet, me non nosse. *Chr.*
 Atque hic tuus erat pater.
 Itaque si istum non nossti, pa-
 lam est te patrem tuum non
 nosse. *Mercat.* Nequaquam:
 sed si ipsum detexeris, ve-
 rum nouero. Sed quisnam
 tuæ sapientiæ est finis? aut
 quid facturus es, si ad virtu-
 tis fastigiū perueneris? *Chry.*
 In his quæ natura prima
 sunt, veritas, dico diui-
 tias, sanitatem, & similia.
 Sed prius oportet multos
 labores impendere, libris
 exiguis literis descriptis o-
 culos admoendo, inter-
 pretationes congerendo, se-
 que solæcisinis atque ab-
 surdis vocibus implendo.
 In summa, te sapientem fieri
 fas non est, quin ter ex
 ordine helleborum biberis.
Mercat. Egregia sunt ista
 tua, fortique viro digna.
 Verum meticulosum esse
 fœneratorem (hoc enim tibi
 inesse video) num dicemus
 esse viri qui helleborum bi-
 berit, & iustam virtutis ma-
 gnitudinem attigerit? *Chry.*
 Maximè: solum enim sapien-
 tem fœnus exercere deget.

ἐπὶ γὰρ ἰδιῶν αὐτῶν συλλογίζε-
 σαι, τὸ διακρίνειν δ', ἢ λογιζέ-
 σαι τῶν τοκοῦ πλῆθους εἶναι
 δεῖται τὸ συλλογίζεσθαι, μόνου
 αὖ εἴη τὸ ἀπουδαῖον καὶ δαΐφρ
 ἐκείνου, καὶ τὸτο. καὶ οὐ μόνον
 γὰρ ἀπλῶς, ὡς περ οἱ ἄλλοι τῶν
 τοκοῦ, ἀλλὰ καὶ τούτων ἐπί-
 ρους τοκοῦ λαμβάνειν. ἢ γὰρ
 ἀνθρώποις ὅτι τὴν τοκοῦ οὐκ ἐστὶν
 ἀρετῆς τοῖς, οὐδ' ἐστὶν, δ' ἐντεροι,
 καὶ δαΐφρ αὐτῶν ἐκείνων ἀπογο-
 νοί. ὅρασι δ' ἐστὶν καὶ τὸν συλ-
 λογισμὸν ὅτι αὐτὰ φησὶν, εἰ τὸν
 ἀρετῆς τοκοῦ λαμβάνει, καὶ τὸν
 δ' ἐντεροι. ἀλλὰ μὲν καὶ τὸ ἀρετῆς
 τοῖς λαμβάνει, ἀρετῆς καὶ τὸ δ' ἐντε-
 ρον. Ἀρ. οὐκ ἐστὶν καὶ μισθὸν πεί-
 τα αὐτὰ τῶν αὐτῶν, οὐκ οὐ λαμ-
 βάνειται ἐπὶ τῇ σοφίᾳ παρὰ τῶν
 ἄλλων, καὶ δὴλος ὅτι μόνος ὁ
 ἀπουδαῖος μισθὸν ἐπὶ τῇ ἀρετῇ
 λαμβάνει, Χρυ. ματαίως. οὐ
 γὰρ ἐμαυτὸν εἵνεκα λαμβάνω,
 τὸ δ' ἰδιῶν αὐτῶν χάριν.
 ἐπὶ γὰρ ὅτι οὐκ ἐστὶν ἐκ-
 τῆς, ὁ δ' ἐστὶν, περικτενός, ἐμαυτὸν
 μὴ ἀσκάειν περικτενόν, τὸ δ'
 ματαίως, ἐκτῆς. Ἀρ. καὶ
 μὲν τῶν αὐτῶν ἐστὶν, τὸν
 νέον μὲν εἶναι περικτενόν, σὲ
 δ' τὸν μόνον πλούσιον, ἐκ-
 τῆς. Χρυ. σκόπησις ὡς οὗτος.

Quandoquidem enim illius
 proprium est syllogismis
 concludere, scenerari autem
 & usuras computare, atque
 syllogismis concludere, pa-
 rum differre videntur, hoc
 etiam, ut & illud, soli studio-
 so competit: nec illam sim-
 pliciter scenus, quemadmo-
 dum alij solent accipere de-
 cet, verum etiam alterius
 quonque sceneris scenus. Nisi
 forte ignoras, scenus aliud
 esse primum, aliud secundum,
 velut quandam illius proge-
 niem. Vides autem quid syl-
 logismus quidam concludat.
 Si primum scenus acceperit,
 accipiet secundum. Atqui
 primum accipiet, Ergo &
 secundum. Mercat. Num
 ergo & de mercede, quam
 pro sapientiae disciplina à
 iuuenibus accipis, similia
 dicamus? & sit manifestum
 solum studiosum pro virtute
 mercedem accepturum esse?
 Chry. Intelligis. Certè non
 mea causa, sed dantis gratia
 accipio. Cum enim alius sit
 effusor, alius comprehensor,
 me quidem ipsum, ut sim cõ-
 prehensor, præparo, discipu-
 lū verò ut fiat effusor. Merc.
 At tu contrarium dixisti, iu-
 uenem esse comprehensorē,
 te verò qui solus diues es,
 effusorem. Chry. Heustu
 scemmate me perstringis.

ἂν' ὅρα μὴ σε ἀποτοξεύσω
 ἀναποδύκτην συλλογισμῶν. Αἶο.
 καὶ τί θεινὸν ἀπὸ τοῦ βέλους;
 Χρυ. ἀπορία, καὶ σιωπὴ, καὶ
 διαφραγεῖται τὴν διαύσιον. ὁ δ'
 μέγιστον, ὡς ἐβίβω τάχιστα σε
 ἀποδείξω λίθον. Αἶο. πῶς λί-
 θος; οὐ γὰρ Περσέως ὦ βέλπετα
 εἴταί μοι δοκεῖς. Χρυ. ὅδε πῶς.
 ὁ λίθος σῶμα ὄν; Αἶο. ναί.
 Χρυ. τί δ', τὸ ζῶον ἐστὶ σῶμα;
 Αἶο. ναί. Χρυ. σὺ δ', ζῶον; Αἶο.
 ἔστι γὰρ. Χρυ. λίθος ἄρα εἶ,
 σῶμα ἂν. Αἶο. μηδὲ μὲν. ὅτι
 ἡλύοντες με παρὰ τὸ Διὸς, καὶ
 ἐξ ὧν ἄρ' ἐκείνη πίνουσι ἀνθρώπων.
 Χρυ. καὶ χαλεπὸν, ὅτι ἐμπαλιν
 ἰδὲ ἀνθρώπος. εἴπῃ γὰρ μοι,
 πῶς σῶμα, ζῶον; Αἶο. ναι. Χρυ.
 τί δ', λίθος, ζῶον; Αἶο. ναι. Χρυ.
 τί δ', σῶμα εἶ; Αἶο. ναί. Χρυ.
 σῶμα δ' ὄν, ζῶον εἶ; Αἶο. ναί.
 Χρυ. καὶ ἄρα λίθος εἶ, ζῶον γὰρ
 οἶ. Αἶο. ὡς ἐποίησας, ὥς ἡδὴ
 μοι πῶς ἐλάττω καὶ δάσκαλος ἦ Νιό-
 βης ἀπὸ λύχου, καὶ πάμα λῶ. Ε
 ὡς ἐπὶ σῶμα γὰρ σὲ. πόσον
 ὡς αὐτὸ καταβαλῶ; Ερ. μὴδὲ
 ἔτι. Αἶο. λάμβανε. Ερ.
 μὴδὲ δ' αὐτὸν ἐποίησαι; Αἶο.
 μὴ δὲ, ὅτι ἔστι πάντες, οὐκ

Sed vide tu ne te petam inde-
 monstrabili syllogismo? Mercat.
 Quid verò mali ex hoc telo
 accidet? Chry. Dubitatio, &
 silentium, mentisque subuer-
 sio. Quod autem est maxi-
 mum, si voluero, te celerrimè
 in lapidem conuertā. Mercat.
 Quomodo lapidem me feceris?
 neque enim Perseus, ὁ bone, mihi
 esse videris. Chry. Hoc modo. Lapis
 est corpus. Mercat. Certè. Chry.
 Quid verò? nonne & animal
 est corpus? Mercat. Maximè.
 Chry. Tu verò, nonne es animal?
 Mercat. Sic videtur. Chry.
 Lapis igitur es, cum sis cor-
 pus. Mercat. Nequaquam: sed
 me per Iouem solue, & de
 nouo fac hominem. Chry.
 Non est factu difficile: quare
 rursus sis homo. Dic enim
 mihi. Nonne omne corpus
 animal est? Mercat. Nō. Chry.
 An verò lapis, animal est?
 Mercat. Non. Chry. Tu verò
 corpus-ne es? Mercat. Ma-
 ximè. Chry. Corpus autè cū
 sis, animal-ne es? Mercat.
 Maximè. Chry. Ergo non es
 lapis, animal cū sis. Mercat.
 euge effeceras ut iā mea cru-
 ra nō aliter ac Niobes refrigi-
 gerata & saxea facta essent.
 Attamē te emā. Quātum pro
 ipso numerabo? Mercat. Duo-
 decim minas. Mercat. Accipe.
 Mercat. Solus-ne ipsum emisti?
 verū illi omnes quos vides.

Mercat. Non per Iouem:

ὄρεας. Ερ. πολλοί γε, καὶ τὸν
 ὁμοῖς καρτερεῖ, καὶ τὸν διείζοντος
 λόγου ἄξιον. Ζ. μὴ διάτει-
 βει. ἄλλον χάλει. Ερ. τὸν πε-
 ριπατητικὸν σε φημι, τὸν πλού-
 σιον. ἀγε δὴ, ἀνήπαδε τὸ συ-
 νιτώπατον, τὸ πάντα ὅλος
 ἐπιδείκνυτον. Αζο. πῶς δέ τις
 ὄρεῖ; Ερ. μέτερος. ἐπεικνύς.
 ἀνυόδιος τῷ βίῳ. τὸ δὲ μέ-
 γιστον, διπλῆς. Αζο. πῶς λέ-
 γεις; Ερ. ἄλλος μὲν ὁ ἐκ τοῦ
 φαινόμενος, ἄλλος δὲ ὁ ἐπο-
 δὲν εἶναι δοκεῖ. ὥστε ἡ
 αὐτὸν, μέμνηται, τὸ μὲν, ἰσω-
 πεικνόν, τὸ δὲ, ἐξωτεικνόν χα-
 λεῖν. Αζο. τί γινώσκει μά-
 λιστα; Ερ. τεῖρα εἶναι τὰ ἀγα-
 θὰ, ἐν ψυχῇ, ἐν σώματι, ἐν
 τοῖς ἐκτός. Αζο. ἀνθρώπινα
 φρονεῖ. πόσον δέ ὄρεῖ; Ερ. εἰ-
 κοσι μῶν. Αζο. πλὴν λέγεις.
 Ερ. οὐκ ὅ μακάριον. καὶ γὰρ
 αὐτὸς ἔχειν τι ἀγνέειον δοκεῖ.
 ὥστε καὶ αὐτὸς φθαλοῖς ἀνούμενος.
 ἐπὶ δὲ εἴη αὐτῷ μάλα παρ'
 αὐτῷ πόσον μὲν ὁ κἀναφ' βιοῦ
 τὸ χεῖρον, ἐφ' ὅσον δὲ βέλτερος ἢ
 θαλάσσης ὑπὸ τῷ ἡλίῳ κατα-
 λάμπεται, καὶ ὅτις τις ὄρεῖ
 ἢ ψυχῇ τῶν ὀρέων. Αζο. Ηρά-
 κλεις τὸ ἀκραιβολογίας. Ερ. τί
 τοῦτων ὀξυτερικέστερα, γρηῃς

Μετ. Certè multi sunt sique
 validis humeris, & colligen-
 te sermone digni? Inf. Ne
 tempus teras: alium accersere.
 Μετ. Te Peripateticum ac-
 cerseris, formosum, diuitem.
 Agite, emite hunc pruden-
 tissimum, qui omnia omnino
 scit. Μετ. Qualisnam ille
 est. Μετ. Modestus, æquus,
 vita bene composita: quòd-
 que maximum est, duplex.
 Μετ. Quid dicis? Μετ.
 Alius quidem foris apparet,
 quàm intus esse videtur. Ita-
 que si emas ipsum, memento
 internum hunc, externum il-
 lum appellare. Μετ. Quid
 verò potissimū nouit? Μετ.
 Nouit triplicia esse bona, ani-
 mæ scilicet, corporis, & re-
 rum externarū. Μετ. Hu-
 mana sapit, sed quanti vendi-
 tur? Μετ. Viginti minis.
 Μετ. Multum certè dicis.
 Μετ. Nequaquam ὁ beate:
 etenim pecuniam aliquam
 habere ipse videtur. Itaque
 non nimis citò ipsum eme-
 ris. Præterea autem protin-
 us ab eo discēs quandiu vi-
 uat culex, & quàm profun-
 dè mare à sole illustretur, &
 qualis sit ostrearum anima.
 Μετ. Hercle quanta ar-
 gutia! Μετ. Quid si audias
 alia multa his acutiora, de
 semine, & generatione, deq.
 δὲ, εἰ ἀκούσις ἄλλα περὶ
 τε πέει, καὶ γυναικῶν, καὶ τῶν

ταῖς μύθαις τ' ἐμβρύων πα-
 στικῆς; καὶ ὡς αἰσχροπρεπὲς μὲν γε-
 λαστικόν, ὄνος δ' οὐ γελαστικόν,
 οὐδὲ τεκταίνοντες, οὐδὲ
 παροϊζόμενοι; Αἰσχροπρεπὲς Α
 φῆς, καὶ ὀνησιφόρα τὰ μαθήμα-
 τα. ὥστε ὠνεῖσθαι αὐτὸν εἰκοσίν.
 Εἰ. εἴεν. τίς λοιπὸς ἡμῶν κατα-
 λείπειται; ὁ σκεπτικὸς οὗτος.
 οὐδ' οὐ πυρρῆς, ἀλλ' ὀπίσθι, καὶ ἀπο- Β
 κερύπτεται καὶ τὰ ἄλλα. ἥδη μὲν
 ὑποβρέκεσθαι οἱ πολλοὶ, καὶ ἐν
 ὀλίγοις ἢ παύσειν ἔσται. ὁ μὲν δ'
 τίς καὶ τὸ πυνθῶν εἴηται; Αἰσχροπρεπὲς
 φησὶ. οὐδ' οὐκ ἔστιν ἐπὶ μοι,
 οὐδ' ἐν ὀλίγοις; Φιλόσοφος.
 οὐδέν. Αἰσχροπρεπὲς τὸτ' ἐφησθαι;
 Φι. ὅτι οὐδὲν ὅλως εἴηται μοι
 δοκεῖ. Αἰσχροπρεπὲς οὐδὲ ἡμῶν ἀφ' ἑσ-
 ῆς πηγῆς; Φι. οὐδὲ τὸτο οἶδα. D
 Αἰσχροπρεπὲς οὐδ' ὅτι σὺ τίς ὢν τυγ-
 χάνεις; Φι. πολὺ μάλλον ἐπὶ
 τὸτ' ἀγνοῶ. Αἰσχροπρεπὲς ὡς δ' ἀποείας.
 τί δαί σοι τὰ σάθιμα ταυτὶ βύ-
 λεται; Φι. ζυγῶνται ἐν αὐτοῖς
 τὰς λόγους, καὶ πρὸς τὸ ἴσον
 ἀπευθύνει. καὶ ἐπιδιδῶ ἀκεί-
 βως ὁμοίους τε καὶ ἰσοβαρεῖς
 ἰδῶ, τότε δὴ ἀγνοῶ τ' ἀλη-
 θῆς εἶναι. Αἰσχροπρεπὲς τ' ἄλλων δ', τί αὖ
 ἀπ' αὐτοῖς ἐμμελῶς; Φι. τὰ πάντα
 πλὴν δραπέτην μεταδιδόναι.
 Αἰσχροπρεπὲς τί δαί τὸ σοι ἀδύνατον; Φι.

embryonis in vtero forma-
 tione, utq; risibilis est homo;
 non risibilis autem asinus,
 neq; ad ædificandum, neque
 ad nauigandū habilis? Mercat.
 Planè admiranda, & uti-
 lia præcepta narras. Itaque
 viginti minis ipsum emam.
 Mercat. Esto. Quis adhuc reli-
 quus est? Iste Scepticus: Ac-
 cede tu Pyrrhia, statim pro-
 clamandus es: multi jam ef-
 fluunt, & in paucis erit ven-
 ditio. Verumtamen quis e-
 met istum? Mercat. Ego. Sed
 primum dic mihi, tu quid
 nosti? Phil. Nihil. Mercat.
 Quid ita? Phil. Quia nihil
 omnino mihi videtur existe-
 re. Mercat. Nos verò nihil ne-
 sumus? Phil. Neq; hoc scio.
 Mercat. Neq; tu es aliquis?
 Phil. Hoc multò etiam magis
 ignoro. Mercat. O ignoran-
 tiam! Verum quid sibi volūt
 hæc stateræ. Phil. Sermones
 in illis trutino, & ad æquali-
 tatem redigo: postquam au-
 tem eos exquisitè similes, &
 æqualis esse pòderis cogno-
 uero, tunc quis horū verior
 sit, ignoro. Mercat. Ex alijs
 autem rebus, quid cōpositè
 facere soles? Phil. Omnia fa-
 cio, præterquā quod fugiti-
 uos non persequor. Mercat.
 Quid? anne hoc tibi im-
 possibile est? Phil. Quia,
 ὁ bone, non comprehendo.
 ὅτι ὡς γὰρ, οὐ καταλαμβάνω

Αγο. εικότως. βραδύς γδ, καὶ
 τωδὴς τις εἶναι δοκεῖς. ἀλλὰ τί
 σοι τὸ τέλος τῆ ὀπισθασίας; Φι.
 ἡ ἀμαθία, καὶ τὸ μὴτε ἀκούειν,
 μὴτε ὁρᾶν. Αγο. ἔκωυ καὶ
 κωφός εἶμι, καὶ τυφλός εἶναι λέ-
 γεις. Φι. καὶ ἀκριτὸς γε περὶ σέ-
 τι, καὶ ἀναίδητος. καὶ ὅπως, τὸ
 σκώληκος ἐδὲν διαφέρων. Αἶο.
 ὄννητες εἰ διὰ ταῦτα, πῶσου
 τῶτον ἀξίον χεὶ φάσαι; Ερ.
 μίας ἀπικῆς. Αἶο. λάμβανε.
 τί φῆς ὦ ὅτος, ἐπαίμην σι;
 Φι. ἀδελφον. Αγο. μηδαμῶς.
 ἐόντιμα γδ, καὶ παργύρειον κα-
 τέβαλον. Φι. ἐπὶ γὰρ περὶ τού-
 του, καὶ διασέπτομαι. Αγο.
 καὶ μὲν ἀκολουθεῖ μοι, καὶ δά-
 σκω καὶ ἐμὸν οἰκέτιον. Φι. τίς
 οἶδεν εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῆς; Αἶο. **D**
 ὁ κηρυξ, καὶ ἡ μῆα, καὶ οἱ πα-
 ρόντες. Φι. παρῇσι γδ ἡμῶν πι-
 νες; Αγο. ὅτι ἔγωγε σὲ ἥδη ἐμ-
 βαλὼν ἐς τὸ μύλωνα, πῶσου
 εἶναι δεσπότης κτ' τὸ χεῖρον λό-
 γον. Φι. ἐπὶ γὰρ περὶ τούτου.
 Αγο. μὰ Δῖ', ὅτι ἥδη γε ἀπε-
 φησάμην. Ερ. σὺ μὲ παύσαι αὐ-
 πτεῖων, καὶ ἀκολουθεῖ τῷ
 παρκαλύψῃ. ὑμᾶς δ' ἐς αὐτοῖον
 παρκαλύψῃ. ἀποκρῖναι γδ
 τοῦ ἰδιώτου, καὶ βαναύσου,

Mercat. Rectè, tardus enim
 & piger videris esse. Verum
 quis tibi scientiæ est finis?
 Phil. Ignorantia : & nihil
 videre, neq; audire. **M**ercat.
 Ergo te surdum simul & æ-
 cum dicis. **Phil.** Imò iudicio
 etiam & sensu carco : breui-
 ter nihil à verme differo.
Mercat. Propterea emendus
 es. Quanti facis illum? **Mercat.**
 Attica mina. **M**ercat. Accipe-
 heus tu quid dicis, te ne emi?
Phil. Incertum est. **Mercat.**
 Nequaquam : emi enim, &
 pecuniam numeraui. **Phil.**
 Iudicium suspendo hac de
 re, & eam considero. **M**ercat.
 Atqui sequere me ut famu-
 lum decet. **Phil.** Quis scit
 num vera dicas? **M**ercat.
 Præco, mina, & qui adfue-
 runt. **Phil.** An aliqui etiam
 nobiscum sunt? **M**ercat. Ac
 ego te iam coniectum in pi-
 strinum, adducam ut cre-
 das me tuum esse herum, se-
 cundum peiorem causam.
Phil. Hac de re assensionem
 etiam retineo. **M**ercat. Sed
 per Iovem iam offendi.
Mercat. Tu quidem desine ob-
 niti, & cum qui te emit, se-
 quere. Vos autem cras ad-
 uocabimus. Etenim idiotas,
 & fabriles, vilésq; vitas pro-
 clamaturi sumus.

καὶ ἀγοραίους βίους μάλλον.

ΑΙΙΕΤΣ, Η ΑΝΑ- ΠΙΣCΑΤΟΡ, ΣΕΥ. βίρτυς. REVIVISCENTES.

ΑΡΓΥΜΕΝΤΥΜ.

Hic Dialogus, quasi quadam Apologia superioris est, quantum ad Luciani personam attinet. Exponit enim ille causam hic, cui toties in philosophos inuehat: Nempè quòd plerique simulato nomine, pro veris falsos se gerant, quastumque magis, quàm virtutem sciuntur. Series argumenti ita se habet: Finguntur Philosophi illi veriores, Pythagoras Socrates, Plato, Aristoteles, Chrysippus, Diogenes, atque alij, ad ulciscendum Lucianum, cum propter aliam convicia, tum quòd proximo Dialogo venales eos proposuerat, idq; etiam vilissimo precio, ab inferis redire, ac reviviscere, commeatu in unum diem impetrato. Qui cum illum sanis persecuti, in sanguinem conuersum cepissent, occidere primum statuerunt. Ille verò provocando ad ipsam Philosophiam, eoque obtento; ut causam sibi dicere liceret, postquam à Diogene, utpote Cynico, & ceteris liberiore, communi omnium nomine accusatus esset, tanquam qui contumeliosissimi omnes Philosophia cultores, viros de tota virtute & rebus mortalium optimè meritos, proscidisset, ita sese defendit, ut diceret se minimè negare obiecta, sed consilio & ratione adductum, & hac, & plura etiam his fecisse: non quidem in veros Philosophos, sed in eos, qui nomine tantum illo sese iactarent, cum interim non modò Philosophiam veram ignorarent, sed planè diversa ordina & præceptis & regulis illius fastidirent. Proinde se non modò supplicio nullo dignum esse, sed contrà etiam præmij, tanquam vera Philosophia amatorem, atque assertorem, donari debere. Hoc iudicio peracto, cum illo non solum ab accusatione liberatus, verum etiam in societatem eorum, à quibus antè accusabatur, ascitus fuisset, à Philosophia deinceps & falsissimi Philosophia simulatores citantur, ut sua profectiois causam redderent. Qui cum iudicium hoc omnes sermè declinassent, mittitur Lucianus unà cum Elencho, ut illos inquirant, ac bonos quidem honoribus afficiant, malos autem adempto habitu stigmatè inurant. Sed prius quàm id fieret, Lucianus seu Parrhisades (ita enim sese apud Philosophiam appellat) puta quòd iam repisa comprobaret, quod verbis antea dixerat, accepto hamo, eoque auro, carycis & placentis abscondito, quasi piscator ali-

quis, alios & aliaffos simulatores istos capit, captos autem de
 totummi reliquorum consensu de saxo precipites mittit. Habet du-
 tem Dialogus hic duos titulos, quorum alter ab his, qua à principio
 geruntur nomen accepit, alter ab exitu seu Catastrophi, sumptus est.
 Simillimusque quod ad argumentum & eius tractationem attinet,
 alicui veteris Comœdia fabula est.

ΣΟΚΡΑΤΗΣ.

SOCRATES.

Αλλε, βάλλε τὴν
 κατὰ τὸν τοῖς
 Β ἀφ' ὧν οἱς λίδοις.
 ἐπὶ βάλλε τῶν
 βάλων. πορρε-
 πὶ βάλλε καὶ τῶν ὀστέων.
 πᾶσι τοῖς ξύλοις τὴν ἀλτήριον.
 ὅρα μὴ διαφύγῃ. καὶ σὺ ὦ
 Πλάτων, βάλλε. καὶ σὺ ὦ
 Χρυσιππῆ, καὶ σὺ. παῖτες ἅμα
 ξυμπαύστωμεν ἐπ' αὐτὸν, ὡς
 πῆρ' ἡ πῆρ' ἡ ἀνήγει, βακβαῖ τὴν
 βακβαῖς. κοινὸς γὰρ πολέμιος,
 καὶ οὐκ ἔστιν ὅν πνα ἡμῶν ὅχ
 ὕβρις. οὐ γὰρ ὁ Διογένης, εἰ
 ποτε ἄλλοτε, καὶ τῶ ξύλῳ,
 μὴδ' αἰψῇ. διδοῖτο τῶν ἀξίων,
 βλασφημίας ὧν. τί τῶτο; κεκ-
 μῆκετε ὦ Αἰσιππῆ. καὶ μὴ
 ἐκ ἐχέλω. ἐστὶ σοφοί, μὴ παῖτες
 γὰρ δουλεύουσιν ὧν. Αἰσιππῆς,
 ὁ παυσιδασὺν ἐπὶ δαῖτον. κα-
 λῶς ἔχει. ἐλάτωκε τὸ δειλόν.
 εὐλαφάμεν σὺ ὦ μαρβ. εἰς

Impete, impete
 crebris lapidi-
 bus hunc exe-
 crandum, in-
 cesse glebis, in-
 cesse præterea
 testis, percutere fustibus ca-
 lumniatorem. Vide ne effu-
 giat: et tu Plato, impete, & tu
 Chrysippe, & tu: omnes si-
 mul in illum obarmemur.
 Petasus cadat opus petre, bacu-
 lusque bacille: siquidem com-
 munis est hostis, nec è nobis
 est quispiam quem iniuria
 non affecerit. Tu verò &
 Diogenes, si unquam alias
 vtere baculo, nec remittas:
 dignas conuiciator ille pec-
 nas luat. Quid hoc rei est?
 Numquid Aristippe, deflessi
 estis? atqui non oportebat.
 Este cati, memores vehementer
 & ira. Aristoteles magis
 propera, bene habet:
 capta est fera. Prehen-
 dimus te scelestè. Quare

καὶ αὐτοὶ οὗς πῦρ ὄν-
ται ἡμᾶς, ἐκακηγόρεις. τῷ,
τῷ δὲ πρὸς αὐτὸν καὶ με-
τάδω; ποιῶλον γὰρ πᾶς
ἐπιτοῦτον θάνατον καὶ αὐτῷ,
πᾶσι ἡμῖν ἡσυχίαν δυνά-
μει. καὶ ἔχουσιν ἐπὶ τοῦ
καὶ δικαιοσύνης ὅτι ἡμῖν ἀπο-
λῶνται. Πλάτων. ἔμοι μὲν,
ἀπολῶνται δοθεὶς αὐτὸν γη-
ναι, μαστῶνται γε πρὸς
πρὸς. τὸν ὁφθαλμὸν ἐκ-
καθεύδω, τίμω γὰρ αὐτῶν
ἐπιτοῦτον πρὸς τὸν ἀποτε-
τιμῶν. τοὶ δὲ τὴν ἑμπεδוקλέους,
δοκεῖ; ἑμπεδοκλῆς. ἐς τὸν
κατὰ τὸν ἑμπεδοκλῆν, ὅς
μαστῶν μὴ λαιδοῦνται τοῖς
κατὰ τὸν. Πλά. καὶ μὲν
αὐτοὶ καὶ κατὰ τὸν πῦρ
Πειθία, ἢ Ὀρφέα, λακιστὶν ἐν
πᾶσι τοῖς εὐρέως μόρον, ἵνα
καὶ καὶ μέγας αὐτῷ ἔχουσιν ἑ-
χῶν, ἀπαλλάττω. Λουκία.
κατὰ τὸν, ἀλλὰ πρὸς ἱε-
ρεῖς ἐκκαθεύδω. Σω. ἀφ-
ρεν. καὶ ἀφ' ἀφ' αὐτῶν ἐπὶ. ὅρα
δὲ δὲ καὶ τὸ Ὀμηρον ἀλέ-
γει, ὅς οὐκ ἐστὶ λῆσι καὶ ἀν-
δρῶν ὅρα κατὰ. Λου. καὶ
μὲν καὶ Ὀμηρον ὑμᾶς καὶ
αὐτοὶ ἱερεῖς. αἰδοῦνται γὰρ
κατὰ τὸν κατὰ. ὡς καὶ οὐ

protinus intelliges quos-
nam viros maledictis lacer-
averis. Sed quo quis pacto
ipsum vlciscatur? varium
quoddam mortis gentis in
A ipsum excogitemus, quod
nobis omni us satisfacere
possit: æquum est ut lectes
saltem singulis nobis pereat.
Plat. Mihi quidem cruci
videtur suffigendus ubi
prius fuerit flagris cæsus,
B erutique ipsi oculi, & in
multas partes a scissa lin-
gua. Tibi vero quid videtur
Empedocles? Emped. In
crateras Ætnæ præcipitan-
C dus est, ut præstantiores con-
vicijs discat non lacerare.
Plat. Quinimo esset opti-
mum ut Penthei vel Orphei
instar inter faxa dilaniatus
inveniretur, ut quisque par-
ticulam eius habens, discede-
ret. Lucian. Minimè. Ve-
drum mihi parcatis obsecro
per supplicem Iovem. Socr.
Placuit: non dimitteris am-
plius. Homerum audis quid
dicat. Non est tanta fides homi-
num generisq; lionum. Lucian.
Atqui ex Homero vos ipsos
orabo: nam fortè carmina
eius reuerberimini, meaq; ve-
sus recitantem non sperne-
tis. Accipite as, aurumque viris
sapientibus ultro, Munera
ἴσως τὰ ἐπὶ, καὶ ὁ παρὰ τὸν
κατὰ αὐτῶν, καὶ ὁ ἀφ' αὐτῶν

ἀποινα, χαλκόν τε, χρυσόν τε,
 τὰ, δὴ εἰλέεσσι σοσοι ὄφρ. Πλ.
 ἔμ' εὐδὲ ἡμῖς ἀπερροσμήν
 πορὸς σὺ ὁμπεικῆς ἀντιπορίας.
 ἄκουε δὴ, Μὴ δὴ μοι φύξιν γὰρ
 χαλκὸν γὰρ βάλῃς θυμῷ, χρυ-
 σὸν ὄφρ' ἰδέσθαι, ἐπεὶ ἵκεν χιτῶνα
 ἐς ἀμᾶς. Λα. οἱμοὶ τῶν κακῶν.
 οἱ Οὐρανὸς ἡμῶν ἀποστατός, ἢ
 μέγιστον ἐλπίς. ἐπὶ τ' Εὐειπί-
 δην δὴ μοι καταφρονέειν. τὰ-
 ρα γὰρ αὐτὸς ἐλπίος σωσέει με.
 Μὴ κτείνειαι τ' ἰκέτω. οὐ γὰρ
 δέμης καταρῖν. Πλ. πῶς οὐ-
 γὰρ κακῆϊνα Εὐειπίδου ὄντι,
 οὐ δεινὰ πάχιν, δεινὰ τὸν
 εἰρησυχίους; Λα. νῦν οὐκ
 ἐπὶ φρεσίν κτείνετε με;
 Πλ. νῦν Δία. φησὶ γὰρ
 ὁκείνος αὐτὸς, Ἀχαιῶν σο-
 μάτων, ἀνδρῶν τ' ἀνδραγαθῶν,
 τὸ τέλος διδύχα. Λα. οἱμοὶ
 ἐπὶ τῇ διδοικαί παύτως ἀπο-
 κτηνῶμαι, καὶ οὐδένα μη-
 γαλὴν τὸ διαφυγῆν με, φέρετε
 ὅσοτο γὰρ εἶπατε μοι, οἵπνες
 ὄντες, ἢ τί πεποιδότες ἀνέκε-
 σοι πορὸς ἡμῶν, ἀνέκετα ὅς-
 γιγέσθε, καὶ ἐπὶ θανάτῳ
 σωεῖσθαι με; Πλ. ἀ-
 πηνα μὲ εἰρησυχίαν ἡμᾶς τὰ δει-
 νὰ, σκαυτοὺς ἐγροῦτα ὃ κακίς, καὶ
 τοὺς καλὸς ἐκείνους σου λόγους,

grata, veniuntque virtum me
 prendit vivum. Plat. Verum
 neque nobis adversum te
 Homericæ decrit responsio.
 Audi igitur. Acc mihi, mente
 fugam tu persuadere valere,
 A Postquam te teneo, licet antea
 verba loquar. Lucian. Hei
 malorum, siquidem spes
 maxima Homerus nos fru-
 stratur. Ad Euripidem igitur
 mihi confugiendum,
 B forsan enim ille me ser-
 uaverit. Ne supplicem occide,
 est nesci occidere. Plat. Quid
 vero? nonne & illa sunt
 Euripidis? Par est mala pati
 qui patiaverunt mala. Lucian.
 C Nunc ergo verba propter
 hæc me occiditis? Plat.
 Recte per Iovem idem enim
 inquit, effrausor & exigu-
 a mentis extremum infeli-
 citas occupat. Lucian. Pro-
 inde quoniam omnino me
 interficere decreuistis, nul-
 lumque mihi testat effugium,
 agite hoc saltem mihi indi-
 cate, quinam sitis, aut quid
 tam atrox à nobis perpeffi,
 atrociter irascamini, meque
 E occidendum comprehen-
 deritis. Plat. Quibus nos
 affeceris contumelijs, à te
 ipso sceleratissime perquire,
 & à tuis bellulis sermo-
 nibus, in quibus & Phi-
 losophiam ipsam maledi-
 cū ὅς φιλοσοφίαν τε ἀντίω,

καὶ ἔς ἡμᾶς
ὑβρίζεις, ὥστε ὅτε ἀνθρώποις
ἀποκρινόμενοι σοφῶς ἀδίδρα-
καὶ τὸ μέγιστον, ἐλευθέρους. ἔφ-
θις ἀναγκασθέντες, ἀνέληλυ- A
θαίμεν ἐπὶ σέ, παρεστησάμενοι
σοφιστὴν τὸν Αἰδωνίδα, Χρύ-
σιππον οὐτοσί, καὶ Εὐκλεῆ, καὶ
Πλάτωνα ἐγὼ, καὶ Αἰσίδα-
λῆν ὁκνήσαντα, καὶ ὁ σιωπῶν ἕτος B
Πυθαγόραν, καὶ Διογένην, καὶ
ἄλλους, ὁποῖους δίδωσιν ἐν
τοῖς λόγοις. Λου. ἀνέπνευ-
σα. εὐ γὰρ ἀποκτενείτε με, εἰ
μὴ ὅτι ὁποῖος ἐγὼ περὶ ὑμᾶς C
ἐχθρόμαι. ὥστε ἀπορρίψατε
τὸν λίθον. μᾶλλον δ' οὐ-
λάτρετε. Χρῆσται δὲ αὐτοῖς
καὶ τῶν ἀξίων. Πλα. λη-
θεῖς. σὲ δὲ καὶ τῆμερον ἀπο-
κτείνω. καὶ ἡδὴ γε λαίον
ἔως χροῖαν κακῶν ἐνεχ', ὅσα
ἔσθας. Λε. καὶ μὴ ὡς αἰ-
σίδα, ὁ ἐχθρὸν ὅτε ἀπαιτῶν ἀκεί-
ει τὸ ἐμὸν ὄντα, καὶ ἔνοον, καὶ
ἐμνησάμενα, καὶ εἰ μὴ φορτικόν E
ἐστί, καὶ ἐμὸν ὅτε ὁππότεν-
μάτων εὐχῇ ἀποκτενοῦντες,
ὡς ἐμὲ ἀποκτείνετε, τοσούτα
ὡς ὑμῶν πεινηκότα. ὁ γὰρ
τι γὰρ μὴ τὸ τῶν νῦν φιλο-
σοφῶν αὐτὸ ποιεῖτε, ἀχάριστοι,
καὶ ὀργιστοί, καὶ ἐχθροί, καὶ

his petijisti, nōque con-
tumeljis laccessuisti, cum
tanquam ex foro sapientes
viros, & quod maximum
est, liberos, venderes. Qua-
re indignati, impetrata à
Plutone venia, aduersus te
prodijmus, Chrysippus iste,
& Epicurus, & ego Plato,
& Aristoteles ille, & Aclens
iste Pythagoras, & Dio-
genes, omnesque quotquot
sermonibus tuis infectatus
es. Lucian. Respiravi. Non
enim me interficietis, si in-
tellexeritis qualisnam erga
vos ego fuerim. Itaque ab-
ijcite lapides: imò potius
asseruate: vobis enim con-
tra meritos vsui erunt. Plar.
Nugaris: se certè hodie
mori necesse est: iamque
ob perpetrata scelera, ia-
pidum induas amictum.
Lucian. Atqui viri optimi,
quem solum ex omnibus
laudare oportebat, fami-
liarem vestrum, beneuolum,
contentientem, ac nisi graue
est vt dicam, studiorum
vestrorum procuratorem,
probè scitote vos interfe-
cturos, si me interficiatis,
qui tot labores pro vobis
exantlaui. Videte igitur
ne huius temporis philoso-
phorū more faciatis, ingrati,
iracundi, ac perfidi erga

νόμοισι πρὸς ἀνδρ. ἐνεργή-
 τῳ. Πλα. ὦ τ' ἀνωγει-
 νίας, καὶ χάριν σοι τ' χαρημο-
 εῖας προσφείλομαι; ὅτος ἀν-
 δραποδῖς ἀλκιδῶς οἷσι δια-
 λέχεται; ἢ καὶ ἐνεργεσίαν κα-
 ταλογὴν πρὸς ἡμᾶς ὅπῃ τῇ
 τοσαύτῃ ὕβρει, καὶ παρρησίᾳ
 τῶν λόγων; Λου. πῶς γὰρ
 ἐγὼ ὑμᾶς, ἢ πότε ὕβρικα,
 ὅς ἀεὶ φιλοσοφίαν τε θαυμά-
 ζων διατετέλεκα, καὶ ὑμᾶς ἀν-
 τὸν ὑπερπαιῶν, καὶ τοῖς λό-
 γοις; οὗς καταλελοίπατε ὀμι-
 λῶν. αὐτὰ γὰρ ἂν φημι ταῦτα,
 πῶς ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν
 παρελαβὼν, καὶ κατὰ τὴν μά-
 λιπῆν ἀπαντισσάμενος, ἐπι-
 δεικνύμαι τοῖς ἀνθρώποις; οἱ δὲ,
 ἐπαινεῖσιν, καὶ γνωρίζουσιν ἐκά-
 στου τὸ ἀνδρ., ὅθεν, καὶ παρ'
 οὗτου, καὶ ὅπως ἀνελξαίμεν.
 καὶ λόγῳ μὲν ἐμὲ ζητῶσι τ'
 ἀνδορίας. τὸ δὲ ἀλκιδῶς,
 ὑμᾶς, καὶ τ' λειμῶνα τ' ὑμῶν
 τερρῶν, οἱ ποταύτα ἔλυσαν κα-
 τεποιήσαν, καὶ πολυειδῆ τὰς
 βάραις, εἰ τις ἀνὰ λέξασθαι γε
 αὐτὰ ἐπὶ σταιτο, καὶ ἀναπλέξασ-
 θαι, καὶ ἀμύσσειν, ὥς μὴ
 ἀπάδειν θατέρων θατέρου,
 ἕως ὅς τις οὖν ταῦτα εὖ πε-
 πεισθὼς παρ' ὑμῶν, καμῶς αὖ

virum beneficium videami-
 ni. *Plat.* O impudentiam!
 Numquid tibi ob conuiuia
 gratiam debemus? verè hic
 cum mancipijs sibi rem esse
 existimat? an etiam tantam
 iniuriam, & debacchatio-
 nem verborum pro benefi-
 cio computabit? *Lucian.*
 Vbinam ego, vel quando
 iniuria vos affeci? ego qui
 semper philosophiam sum
 admiratus, vόλοιπε ipsos
 laudibus extuli, & cum
 sermonibus, quos reliqui-
 stis, assidue sum versatus.
 Quin & hæc ipsa quæ dico
 vnde quàm à vobis accepta,
 & apicularum more decer-
 pta hominibus ostendo?
 At illi laudant, & cognos-
 cunt vniuscuiusque florem,
 vnde, à quo, & quomodo
 collegerim: meque oratione
 ob hoc florilegium com-
 mendant: imo verè vos
 ipsos, vestrumque pratum,
 qui tot tamque varios, ac
 multiplicis coloris flores
 produxistis, quos si quis
 colligere, connectere, &
 concinnare noñit, ita ut
 alterum ab altero non dis-
 sonet, numquid qui tam
 egregie à vobis affectus
 fuerit, viris benefactori-
 bus obloqui conabitur,

εἰπὼν ὅτι χειρὴν ἔσται

αἰδώς, ἀλλ' ὅν ἐν αἰ πῖς ἔδοξεν;
 ἐκ τὸς εἰ μὴ καὶ τ' ὀάμυεν, ἢ
 τ' Εὐρυτοῖν εἰν πῶ φουσι, ὡς τ'
 μῦθος αὐτὰ δὲν, παρ' ὧν εἰλη-
 ρεῖ τ' ὁ δῶν, ἢ τῶ Ἀπόλλωνι
 ἱερῶν, ἐκ αὐτὰ τοξέων, καὶ
 ταῦτα, οὐτῶς ὄντι τ' τοξέων.
 Πλα. τὸτο μὲν ὡς γινώσκεις, καὶ
 τὸν ἄριστον εἰρηταί σοι. ἐκ αὐ-
 τῶν παλαιῶν γινώσκεις τῶ περ-
 γματι, καὶ χαλεπωτέρῳ σου
 ὀπιδέμεται τ' τολμαῖ, εἴη τῇ
 ἀδικίᾳ καὶ ἀχαρείᾳ πέρσεται,
 ὡς παρ' ἡμῶν τὰ τοξέματα ὡς
 ὡς λαβὼν καὶ ἡμῶν ἐτόξευες,
 εἴη τῶτον ἑσθλὸς ὡς τ' σκο-
 πῶν, ἀπαρτὰς ἡμῶν ἀρρύνει
 καὶ αὐτὰ τοιαῦτα παρ' ὧν ἀπαι-
 λήσας, ἀλλ' ὅν σοι τ' λειμῶ-
 ναί κεῖνοι ἀπαιτῶντες, ὡς
 ἐκ αὐτῶν δρέπεται, καὶ τὸ
 περὶ αὐτὸν ἐμπλητῶμενον, ἀ-
 πιδέειν. ὡς, διὰ γε τὸτο μά-
 λιστα, δίκης αὐτῶν εἴη ἀποδα-
 νῆν. Λου. ὁρᾶτε; πρὸς ὅρην
 ἐκείνην, καὶ οὐδὲν τῶν δικαίων
 περὶ αὐτὸν καίτοι, ὡς ἀνὴρ δῶν
 τῶν ὡς ὅρην Πλάτωνος,
 ἢ Χρυσίππου, ἢ Λειστολέως, ἢ
 τ' ἄλλων ἡμῶν καδικοῖτο αὐ-
 τῶν. ἀλλὰ μοι ἰδοὺ κεῖται μόνος δὴ, πορ-
 ρεῖται τ' τοῖς τοῦ πλάτωνος, ἀλλὰ
 μὴ κεῖται τῶν ὁ θάυμαστοι, μὴ

quorum gratia existimatio-
 nis alicuius esse reputatur?
 Nihil eisdem naturæ, cuius
 Thamyris, vel Eurytus, ut
 musis occinat, à quibus can-
 endi normam acceperit,
 vel Apollinem, idque iac-
 culationis præceptorem, iac-
 culando prouocet. *Plat.*
 Hæc, ô generose, Rhetorum
 more dixisti. Igitur rei ma-
 ximè est contrarium, & pro-
 tერიuorem tuam audaciam
 indicat, siquidem iniuriam
 atque ingratitudinem præ se
 fert, si cum à nobis, ut fa-
 ceris iacula acceperis, aduer-
 sus nos iaculatus es, hunc
 unum scopum obseruans, ut
 nos omnes conuicijs lacer-
 fas. Talem à te consequimur
 gratiam, pro eo quod tibi
 pratum illud reserauimus:
 nec ut decerperes, plenò-
 que sinu discederes, inhibui-
 mus. Itaque ob id maximè
 dignus es qui moriaris.
Lucian. An videtis? aures iræ
 præbetis: & quæ iusta sunt
 minimè approbatis. Ego
 verò me nunquam in Plato-
 nis vel Chrysippi, vel Ari-
 stotelis vel aliorum vestri
 ordinis iram incidere posse
 existimassem. Verùm soli v-
 tiq; hinc procul abesse, mihi
 videbamini. At verò, ô ad-
 mirandi, ne indénatú, causæq;
 non cognita me interficiat;
 περὶ δίκης ἀπεκτείνητε με.

ὑμῶν γὰρ καὶ τὸ τοῦ
 μὴ βίβλην ἔχει τὸ ἰσχυρότε-
 ρον πολιτεύεσθαι, δικὴ δὲ τὰ
 διαφορὰ διαλύεσθαι διδόν-
 τας λόγους, καὶ δεχόμενοι
 ἐν τῇ μέρῃ, ὥστε δικαστὴν
 ἐλόγιον, κατηγορεῖσθαι μὴ
 ὑμεῖς, ἢ ἅμα πάντες, ἢ ὅν
 πνα αὐτὸν χειροτονήσιντες ἅπ-
 πάντων. ἐγὼ δὲ ἀπολογισμαί-
 σθαι τὰ ἐγκλήματα. καὶ τα-
 εἰ μὴ πᾶσι δίκων φαίνομαι,
 καὶ τὸ τοῦ περὶ ἐμοῦ γὰρ τὸ δι-
 καστέον, ὑφ' ἐξουσίας δὴ πᾶσι
 ἀξίαν. ὑμεῖς δὲ, βίβλον οὐδ' ἂν
 πολυμήστε. καὶ τὰς ἐνδύνας
 ἑαυτῶν, καθαρὰς ὑμῶν καὶ
 ἀνεπίκλητος εὐείσκημαι, ἀ-
 φήσουσι μὴ οἱ δικασταί. ὑμεῖς
 δὲ, εἰς τὸν ἑαυτῶν πᾶσι
 ὑμᾶς, καὶ παροξύνοντας
 καὶ ἡμῶν, πᾶσι ὁρῶν ἴε-
 ψετε. Πλα. αὐτὸ ἐκείνο ἐς
 πείδον ἢ ἴσπον, ὥς παρὰ κρι-
 σίμωνος τὸν δικαστὴν, ἀπέλ-
 λους. φασὶ γὰρ ἰσχυροῦτε, καὶ
 δικαστικὸν πᾶσι εἶναι, καὶ πα-
 νόρρον ἐν τοῖς λόγοις. πᾶσι
 δὲ καὶ δικαστὴν ἐθέλεις γινώσκειν;
 ὅν πᾶσι μὴ σὺ δωροδοκῆσαι,
 ὅτι πολλὰ ποιεῖτε ἄδικα, πεί-
 σεις ἅπ' ὅσ' ἰσχυροῦσθαι.
 Λου. διαφείτε. τοῦτου γὰρ

Vestrum est igitur ut nec
 violentia, nec saevitia gra-
 uiore agatis, sed iure con-
 trouersias diluatis, locum
 dicendi causam pariter dan-
 tes, & accipientes. Itaque
 facto iudicis delectu, vos
 quidem accusate vel simul
 omnes, vel aliquem qui
 id agat pro omnibus con-
 stituite. Ego verò aduer-
 sus crimina me defendam:
 deinde si qua visus fuero in
 re iniurius, idque de me ju-
 diciū statuerit, meritas
 poenas dabo: vosque vio-
 lentum nihil perpetrabitis.
 Si verò dicta causa, infons
 & ab omni culpa alienus in-
 ueniar, me iudices dimit-
 tent: vos verò in eos à qui-
 bus decepti, & in nos in-
 stigati estis, iram conuer-
 tetis. *Plat.* Hoc illud est
 in campum educere equum,
 ut deceptis indicibus abeat:
 siquidem te rhetorem, &
 causidicum vehementem,
 atque in orationibus valde
 callidum esse dicunt. Quem
 autem iudicem esse cupis?
 quem muneribus non cor-
 ruptum (qualia iniusta
 multa perpetratis) addu-
 cas ut pro te sententiam
 ferat? *Lucian.* Confidite:
 huius utique rei gratia nul-
 lum talem arbitrum suspe-
 cemus.

ὑποτιν, ἢ ἀμφίβολον ἀξιῶται-
 μ' αὖ ἡμέδου, καὶ ὅς τις ἀπο-
 δικαίται μοι τὴν ψήφον. ὁ-
 ρεῖτε γοῶν, τὴν φιλοσοφίαν
 αὐτῶν μεθ' ὑμῶν ποιεῖμαι δι-
 κασίαν ἔργου. Πλα. καὶ τίς
 αὖ κατηγορεῖται, εἴγε ἡμεῖς
 δικαστοὶ ; Λου. οἱ αὖ-
 τοὶ κατηγορεῖτε, καὶ δικάζε-
 τε. οὐδ' ἐν οὐδ' ἐστὶ το δόδια.
 τοῦτο γὰρ ἡμεῖς τῶν δικαί-
 ον, καὶ ἐκ περιστάσεως ἀπολο-
 γησάμεθα. Πλα. τί πυνθάνομαι
 καὶ Σωκράτες ; εἰκοι γὰρ αὐτῶν
 αἰσθησάμενοι, δι-
 κάζονται ἀξίων. Σω. τί δὲ
 αἰσθησάμενοι ; καὶ τὴν φιλοσοφίαν
 παραλαβόντες, ἀκούσονται
 ἢ, καὶ ἀπολογισθήσονται. τὸ περὶ
 αὐτῶν γὰρ οὐχ ἡμέτερον, ἀλλὰ
 θεῶν ἰδιωτικόν, ὀργίλων πινῶν
 ἀνθρώπων, καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ
 καὶ περὶ αὐτῶν. παρέξομεν
 γοῶν ἀφορμὰς τοῖς κατηγοροῦ-
 ῖν ἡμῶν, καταλείψαντες αὐ-
 τοὺς μὴ δὲ ἀπολογισσάμενοι
 ἑαυτῶν καὶ ταῦτα, δικαιο-
 σουν χαίρειν αὐτοὶ λέγοντες.
 ἢ τί αὖ εἰπομένη Ἀγίου καὶ
 Μελίτου πεί, τῶν ἐμῶν
 δικαστῶν, εἴ τις τὴν ἐμὴν, μὴ

αὐτὸν vel ancipitem, mihi
 contingere velim, & qui
 suum calculum iniuste mihi
 tribuat. Ego Philosophiam
 ipsam vobiscum iudicem e-
 ligo. *Plat.* Ecquis accusave-
 rit, si nos iudicemus? *L. c. an.*
 Vosmetipsi accusate, & iudi-
 cate. Neque enim illud ti-
 meo, tam iusta causa ante-
 cello, tamque abunde cau-
 sam me dicturum credo. *Plat.*
 Quid faciamus Pytha-
 gora, & Socrates? Nam cum
 iste vir iudicio velit experiri,
 haud absurdè prouocare vi-
 detur. *Soc.* Quid verò aliud,
 quàm ut ad iudicium per-
 gamus, assumptaque Phi-
 losophia quidnam sit res-
 ponsurus audiamus? Nam
 causa non cognita cadere,
 non nostrum est, sed sum-
 mæ ruditatis, hominum
 iracundorum, & ius in
 manu situm habentium.
 Nam obloqui volentibus
 occasionem præbebitis, si
 virum hunc non proposita
 sui defensione lapidibus
 petamus, idque nosmetipsi
 iustitiam valere iubentes.
 Aut quid Anyto & Melito
 accusatoribus meis, vel qui
 me tum damnarunt iudi-
 cibus, respōdebo, si hic aquæ
 nō compos factus moriatur?

κατηγορησάτων, ἢ τῶν τότε
 ὃ το παρὰ παρ' ὅδετος μεταλα-

ρόν; Πλα. ἀρίστα παραι-
 νείς ὃ Σόκράτης. ὥς ἀπώ-
 μόν ἐσσι τῷ φιλοσοφίᾳ, ἢ
 δὲ, δικαστῶ. καὶ ημεῖς
 ἀπαγορεύω ὡς αὐτὸν διὰ
 γὰρ. Λου. εὐγε ὃ σοφώτα-
 τοι. ἀμείνω ταῦτα, καὶ νομι-
 μότερα. τοῦ μὲντοι λίσσας
 φυλαττέτε ὡς ἐγώ. δείξει γὰρ
 αὐτῶν μικρὸν ὕστερον ἐν τῷ
 δικαστηρίῳ. πῶς δὲ τῷ φιλοσο-
 φίᾳ ἐξέσι πρὸς αὐτὸν γὰρ οἶδεν ἐνθα-
 ρικεῖ. καὶ τοὶ πάντες πολλὰ ἐ-
 πλανήθην χρεὶν ἀναζητῆ ἢ
 εἰκίαν, ὡς ἐξηγήσιν αὐτῇ.
 εἴπα ἐντυχάνων αὐτὸν πε-
 ρὶ τῆς περικελευδίας, καὶ
 πύργου βασιλεὺς κατεμύρις,
 παρ' αὐτῆς ἐκείνης ἤκειν φά-
 σκον, οἷόν μιν εἶδεν αὐτὸν,
 ἀνθρώπων. οἶδεν, πλὴν μᾶλλον
 ἐμὴ ἀγνοῶντας, ἢ ὡς ὅπως
 ἀπεκρινόντο μοι, ὡς μὴ ἐλέγ-
 χοντο ἐκ εἰδότες, ἢ ἀλλὰ
 δύσαν αὐτὸν ἄλλως ἀπεδεί-
 χον ἐξέπειν γὰρ καὶ τιμωρὸν
 ἔχειν δειδωμένος τῇ οἰκίᾳ.
 πολλὰ γὰρ ὃ αὐτὸς εἰκότως, ἢ
 ἐναρτάντος πινος, ἢ καὶ ἀν-
 τιστῆς δύρας, βίβαντος ἐλπίδας
 τότε γὰρ εὐρίκειναι, τεκμαι-
 ρώμενος τῷ πλῆθει τῶν ἐσόντων
 τε καὶ ἐχόντων ἀπαύτων

Plac. Optimè admones ὁ
 Socrates. Itaque Philoso-
 phiam adeamus : illa verò
 iudicet. Nos autem qui-
 quid statuerit amplectemur.

A Lucian. Euge viri sapientissi-
 mi: meliora hæc & iustiora:
 lapides verò vt dicebā, serua-
 te: ijs enim in iudicio paulò
 post opus erit. Verùm vbi
 quis philosophiam inueniat?
 P Nescio enim vbi habiter,
 quanuis longo circumerra-
 uerim tempore domum que-
 rens, vt eam conuenire pos-
 sem. Inde in quosdam vili-
 bus amictos vestibus, bar-
 bāsque prolixas gestantes
 incidi, quise ad eam con-
 ferre dicebant, quos scire
 ratus, interrogavi. At illi
 eius rei me multò magis i-
 gnari, nihil omnino res-
 ponderunt, ne ignorantiz
 D arguerentur, aut ianuam
 aliam prò alia ostenderent.
 Ego verò in hunc vsque
 diem domum inuenire ne-
 quini. Sæpius autem ipse
 suspicans, vel ductorē quo-
 piam, ad quasdam ianuas
 perueni, certissimè tum in-
 uenisse sperans, à multitu-
 dine ingredientium & egre-
 dientium sumpta cōiectura
 qui omnes feueritatem præ-
 se ferebant, forma decora
 erant, & vultu meditantibus.

σπουδαίων, καὶ τὰ χήματα

ἐνθάδ'· καὶ φερόμεναι τῶν
 φερόμεναι· ὡς τὸ πρῶτον οὐκ ἔστι·
 παρὰ τοὺς, καὶ αὐτοὺς ἐπὶ
 αὐτῶν· εἴτα ἐφ' ὧν γυναικὶ π
 ἔχ' ἀπαικτὸν, εἰς ὅτι μάλιστα
 ἐς τὸ ἀσφαλὲς καὶ ἀκόσμητον
 ἐκτὸς ἐπὶ ῥύθμῳ, ἀλλὰ κα-
 τὰ τὴν μοῖαν αὐτῶν οὐδὲν τὸ
 αἰσίου δὲ οὐκ ἔστι κοινὸς ἀκα-
 λήπτου ἔσται, ὅδε τὸ ἱματίου
 τῶν ἀναβολῶν ἀνέπτυξεν ὡς
 περὶ ἐλλοισα. περὶ δὲ τοῦ
 ὡς κοινουμένην αὐτοῖς, καὶ
 περὶ ἐνταῦθα τῶν ἀνα-
 ραπτῶν δοκοῦντι φερόμεναι·
 ὡς· ἐφ' ὧν αἰνέτο δὲ π καὶ
 ἡμῶν, καὶ οὐκός, καὶ τὰ
 ἱματῶν πᾶν ἐτακτο. καὶ
 ἐπὶ τῶν ἐκτὸς τῶν ἐρασῶν, ἐς
 τὸ ἄλλος ἔχει· καὶ εἰ δὲ π
 φερόμεναι ἐδ' ἔχτο. καὶ τὸν
 πρῶτον τῶν αὐτῶν παρὰ κα-
 τὰ τὴν μοῖαν αὐτῶν, τὸν πᾶν
 τῶν ἐρασῶν ὅδε φερόμεναι.
 πολλὰ δὲ καὶ γυναικῶν
 αὐτῶν καὶ τὸ ἀκούσιον, ἐφ'
 ὧν περὶ αἶμα χυσοῦν, τῶν
 ἐχθρῶν παρὰ τῶν. ταῦτα
 ἰδοὶ, ὅτι πᾶς αὐτῶν οὐδὲν
 ἀφ' ὧν, οὐκ ἔστι δὲ αὐτῶν
 τῶν φερόμεναι ἐκτὸς, καὶ
 τῶν ἰδόντων, ἀλλὰ τὸ πᾶν
 αὐτῶν ἐφ' ὧν ἡμῶν. Πλα.

Quare inter hos delitescens
 ingressus sum. Ibi mulierem
 vidi quandam non caren-
 tem fuce: & si in modum
 quàm maximè opportunū,
 & incompertum se aptabat:
 verum ilico deprehendi eam
 dependulos capillos non
 relinquere inornatos, nec
 non vestitus cultum studiose
 affectare. Manifestum autem
 erat eam his mundicijs esse
 ornata, decoris tamen
 gratia, cultu qui neglectus
 videretur, vi. Apparebat au-
 tem creta, fucus, & ver- a
 perquam meretricia. Ab a-
 matoribus autem laudata,
 valde gaudebat: & si quis
 aliquid dedisset, avidè exci-
 piebat: & propè se opulen-
 tiores collocabat: at ne aspi-
 ciebat quidem pauperes a-
 matores. Sæpius quoque
 cum se præter mentem de-
 nudasset, torques aureos,
 anguillis crassiores conspi-
 ciebam. Hæc cum vidissem,
 confestim ad pedes conuer-
 sus sum, nimirum miseratus
 illos infælices, qui non na-
 ribus, sed barbibus ad illam
 pertrahuntur, atque Ixio-
 nis instar, non cum Iunone,
 sed eius idolo cōgrediuntur:
 Plai. Hoc quidē rectè dixisti:
 ἐλκόμενους πρὸς αὐτὴν οὐ
 καὶ κατὰ τὸ ἱεῖον εἰδόμενους
 τῶν μὲν ὁρθῶς ἐκτὸς.

ὁ δὲ θεόφιλος, οὐδὲ πᾶσι
 γινώσκων ἢ δύσας. πάλιν δὲ
 ἔδεν δεινὸν καθίσθην ἐπὶ τῷ
 οἴκῳ. ἐνταῦθα δὲ ἐν κερματι-
 κῇ ὑπομνηστικῇ αὐτῷ. ἡ δὲ, A
 ἥδη περ ἀρίζεται, ἐπανιῶσα
 ἔξ Ακαδημίας, ὡς πειπατή-
 σαι καὶ ἐν τῇ Ποικίλῃ. τὸτο
 δὲ ὁσμήραι ἔδος ποιῶν αὐτῇ.
 μᾶλλον δὲ ἥδη προσέειπεν. ὁρᾷς
 τῷ κόσμῳ τῷ ἀπὸ τοῦ ὁμι-
 ματος, τῷ προσώπῳ τὸ βλέμ-
 ματος, ὅτι πᾶσι συννοήματα βα-
 δίζουσιν; Λου. πολλὰς
 οὐσίας ὁρᾷς τὸ γινώσκον, καὶ τὸ
 βάδισμα, καὶ τῷ ἀνὰ βροχίῳ.
 καίτοι μία πάντων ὅρα ἀλη-
 θὴς φιλοσοφία καὶ ἐν αὐταῖς.
 Πλα. εὖ λέγεις. ἀλλὰ δηλώ-
 σαι ἡμῖν ὅτιν, φθονοῦσιν μὴ μό- D
 τον. Φιλο. παπῆ. τί Πλά-
 των καὶ Χρύσιππος αὖ, καὶ
 Λεϊστοτέλης, καὶ οἱ λοιποὶ ἀπαν-
 τες, αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαιά μου
 τῶν μαθημάτων, τί αὐτῶν ἐξ ἧ
 ριον; ἀρὰ τίς ὑμᾶς ἐλπίει τῶν E
 κατωτέρων ὁρᾷς ὁμοίους τοῦ εἰκα-
 τε καὶ τίνα τῶτον ἐλλοβόντες
 ἄρατε; ἢ που λωποδύτης τις, ἢ
 ἀδελφοφόνος, ἢ ἐρεσουλός ὅστις;
 Πλα. γὰρ Δία ὦ φιλοσοφία,
 πάντων γε ἐρεσουλὸν ἀσπί-
 σαιτος. ὅς τῷ ἐρεσουλῷ σέ,

Non enim manifestum, no-
 tumque omnibus est ostium:
 nec ad ipsius ædes ire
 oportebit. Hic enim in
 Ceramico ipsam opperie-
 mur: iamque aderit illa
 reuertens ex Academia ut
 in Pœcilo etiam deambulet:
 id enim quotidie facere
 consuevit. Quin potius iam
 præstò est. Vides ne illam
 habitu decoram, aspectu
 mansuetam, & ob medita-
 tionem placidè inceden-
 tem? *Lucian.* Multas ha-
 bitu, gressu, & vestitu vi-
 deo similes. Atqui hæc
 omnium vna inter has est
 Philosophia. *Plat.* Rectè
 dicis. Verùm quænam sit,
 loquuta solùm, indicabit.
Phil. Papæ! cur Plato, &
 Chrysippus, & Aristoteles,
 necnon reliqui omnes,
 ipsa mea disciplinarum ca-
 pita apud superos? cur
 rursus in vitam? numquid
 ex inferis vobis fuit mole-
 stus? iratis similes estis.
 Quisnam iste est, quem com-
 prehensum ducitis? num-
 quid fur est, vel homicida,
 vel sacrilegus? *Plat.* Ita
 per Iouem, ô Philosophia,
 omniumque sacrilegorum
 maximè impius, qui te
 sanctissimam maledictis in-
 cessare conatus est, nôσque

κακῶς ἀγορεύειν ἐπιχρίσει

καὶ ἡμᾶς ἀπαντᾷς, ὁποῖοι τι
παρὰ σὺ μαθόντες, τοῖς μετ'
ἡμᾶς καταλειδομένοις. Φίλο.

εἴπα ἡγεσθῆσθε λοιδορησα-
μένων πρὸς, καὶ ταῦτα, εἰδόν-
τες ἐμὲ οἷα παρὰ ἡ κατωρδίας
ἀκούουσα ἐν Διονυσίῳ; ὅμως
εἰδὼς αὐτῷ ἡγήμαι, καὶ
εἴτε ἐλθούμεν, εἴτε ἡπαστά-
μεν προσελθούσα. ἐγὼ μὲν δ'

παύειν τὰ εἰκότα, καὶ τὰ ξυ-
νέηται τῇ ἐορτῇ. οἶδα γὰρ ὅς τις
αἰὲν πρὸ σκώμματος χεῖρεν
ἔχει, ἀλλὰ τοῦναντίον ὅσῳ
αἰὲν ἡ χεὶρ, ὥσπερ τὸ χρυσίον,

ἀπασπύζον τοῖς κομμασι,
λαμψέτερεν ἀποσίλβει, καὶ
εὐκλείτερον γίγεται. ὑμεῖς δ',
εἰδὼς ὅπως ὀργίλοι, καὶ ἀγα-
ταὶ καὶ γέροντες. τί δ' οὐκ

αὐτοὶ σφραγίσαντες; Πλά. μὴν
ἡμέτεροι ταῦτά μιν παρεπισημα-
ναι, καὶ οὐκ ἐπ' αὐτὸν, ὡς ἡ πό-
λις αὐτῶν ἀγῶν ἐν δέδρακε. φη-
μαι γὰρ ἡμῖν διήγγελον οἷα ἐ-
λεγον ὁπῶντες τὰ πλῆθι καὶ

ἡμῶν. Φίλο. εἴπα παρὰ δίκης
οὐδ' ἀπολογισάμενον ἀποκτε-
νέτε; δῖλος γὰρ ὅστις εἰπὴν
πρὸς ἡμῶν. Πλά. οὐκ. οὐκ ἐπὶ
ἐν τῇ παρὰ ἀντιβαλλόμεθα. καὶ
οὐκ ἐπὶ, πρὸς δὲ, τὸ τοιοῦτον
ἐστὶν; Λου. τὸ τοιοῦτον οὐ

omnes, quotquot abs te
quippiam didicimus, ac
posteris vitendum reliqui-
mus. Phil. Num maledi-
cente quopiam indignati
estis, cum sciatis quam
ego à Comœdia audire so-
leo in Dionysijs? attamen
ipsam amicam duco, neque
in ius voco, seu accedens
incuso: verum conuenientia,
& festo consueta ludere sino.
Noui enim nihil reddi de-
terius à scommate. Sed
contrà, quod bonum est,
quemadmodum aurum quū
erutum inciditur, clariùs
refulget, fitque splendidius.

At vos nescio quomodo ira-
cundi, & queruli euasistis.
Cur igitur ipsum strangula-
tis? Plat. Hoc vnico die
impetrato, contra illum
venimus, vt iniuriarum
quas intulit, meritis pœnas
exoluat. Nam fama nobis
denuntiavit, qualia in vul-
gus progrediens aduersum
nos dixerit. Phil. An eum
indicta causa interficietis?

atqui videtur velle quippiam
dicere. Plat. Minimè. Sed
negocium omne tibi com-
mitteremus: quòdque tibi vi-
sum fuerit, litis finem faciet.
Phil. Quid tu dicis? Lucian.
Hoc idē ò hera Philosophia.

τέλος τῆς δίκης. Φίλο. τί
δύσποινα φιλοσοφία, ἥσπερ καὶ

μόνη τὰ ληθῆς ἔξουρῆν δύναιο,
 μέλεις γούω εὐερίω πολλὰ
 ἐκετύπας, τὸ σὶ φυλαχθῆναι
 τὴν δίκην. Πλα. γού ὦ κα-
 τάρατε, διαποιναν αὐτῷ κα-
 λείς, πεφύλω δὲ τὸ ἀπίμωστον
 φιλοσοφίαν ἀπειραγίς, ἐν το-
 σοῦτῳ ἀποκηρύττων θεάβῳ,
 καὶ μὲν δὲ ὁρῶντων ἔχασιν
 εἶδος αὐτῆς πῶν λόγων; Φιλο. B
 ὁρᾶτε μὴ οὐ φιλοσοφίαν οὐτός
 γε, ἀλλὰ λόγους ἀνδρας ἐπὶ
 τῷ ἡμετέρῳ ὀνόματι πολλὰ καὶ
 μακρὰ παρὰ ποταμῶν, ἡγέρων
 χακάς. Λου. εἴση αὐτίκα, καὶ
 ἱερέως ἀπολογουμένης ἀκούειν.
 μόνον ἀπὸ μὲν ἐπ' Ἀρείον πά-
 ρον. μάλλον δὲ εἰς τὴν ἀνέπο-
 λιν αὐτῷ, ὥσπερ ἐκ πειρω-
 τῆς ἅμα καταφασκύν πάντα
 τὰ ἐν τῇ πόλει. Φιλο. ὑμεῖς δὲ
 ὦ φίλοι, ἐν τῇ ποικίλῃ τέλει
 περικυπτόμενοι, ἡξώ γὰρ ὑμῖν, ἐκ-
 διδάσσει τὴν δίκην. Λου. τί-
 νες δὲ εἰσὶν ὧ φιλοσοφία; πάν-
 γ' ἡ κοσμίαι καὶ αὐταὶ δεκδοί. F
 Φιλο. μετὰ γὰρ ἡ ἀνδραγαθία
 αὐτῇ, σωφροσύνη δὲ ἐκείνη, καὶ
 δικαιοσύνη παρ' αὐτῷ, ἡ περ-
 ηγεμένη δὲ παιδεία, ἡ ἀμυνδρὰ
 δὲ αὐτῇ, καὶ ἀταρξείας τὸ χρο-
 μα, ἡ ἀληθεία δὲ πν. οὐχ ὁρῶ
 ὡς πῶ καὶ λέγεις. Φιλο. καὶ

siquidem sola veritatem in-
 uenire potes, multisque pre-
 cibus vix obtinui, ut causa
 tibi seruaretur. *Plar.* Nunc,
 ô execranda, ipsam dominā
 appellas, at pridie Philosophi-
 am rem esse vilissimam
 asserebas, cum duobus obo-
 lis singulatim, vnamquamq;
 sermonum eius speciem pro-
 clamares? *Phil.* Videte ne
 non Philosophiam hic ma-
 ledistis insectatus sit, sed
 praestigiatōres viros sub no-
 stro nomine multa & fœda
 perpetrantes. *Lucian.* Quā-
 primum cognoscēs, si cau-
 sam dicentem audire velis.
 Eamus tantum in Areopa-
 gum, imò potiùs in ipsam
 arcem, ut tanquam ex specu-
 la, omnia quæ in vrbe sunt,
 simul parcant. *Phil.* At vos
 amice, in Poecilo tantisper
 deambuletis. Ad vos veniam
 quum litem dijudicauero.
Lucian. Quænam hæ sunt,
 ô Philosophia? nam hæ
 quoque admodum honestæ
 videntur. *Phil.* Virtus est,
 virilis ista, Modestia illa, &
 iuxta ipsam Iustitia. At an-
 tesignana Disciplina: obscu-
 ra verò hæc, & dubij colo-
 ris, est Veritas. *Lucian.*
Phil. Incomptam illam.

ἀλλὰ πῶς οὐκ ὁρᾶς,

ἢ ἡμεῖς, τὴν ὑποταγήν σου
αἰ, καὶ διαλιδομένου σου; Λου.

ὅρα γὰρ μάλιστα. ἀλλὰ τί ἔτι καὶ
ταῦτα εἶπες, ὡς πληρεὶς ἡγοί-
το καὶ ὡπείλες τὸ σωτέριον; ἢ

ἐλπίσας δὲ γε, καὶ ξυνήρουν
ἀναβιβασάσαι πρὸς ἢ δίκην
βαύλομαι. Φιλ. γη Δία, ἀκολα-

στήσας καὶ ὑμῖς, ἡ βαρὺ ὃ μίαν
δίκασι δίκην, καὶ ταῦτα, πρὶ
ἡμετέων ἐσομένων. Αλλήθεια, B

ἀπὸ τῶν ὑμῶν, ἐγὼ γὰρ ἐδὲν δομαί
ἐκείνη, ἀπάλας οἶδα ὁποῖά εἰσιν.
Λου. ἀλλ' ἡμῖν ὦ ἀλήθεια, ἐν-

δύοτι ξωδικοῦσι αἱ, ὡς καὶ
ἡμεῖς μὲν οὐκ ἔχουσι, Φιλο. ἐκείν
ἐπαίνομαι καὶ τὸ θεράπειν

δὴ τοῦτο, συνοικῶτάτω μοι
ὄντι. Λου. καὶ μάλα ὁποῖας
αὐτοῦ. Φιλο. ἐπειδὴν ὦ ἐ-

λευθερία, καὶ παρρησία μεθ'
ἡμῶν, ὡς τὸν δέλαιον σῶτον
ἐπ' ἀπὸ τῶν ἐργῶν ἡμετέρων

ὄντα, καὶ κινδυνεύοντα ἐπὶ
μυθμῶν πρὸς αἰσῶσι δικαίᾳ, σὺ
οὐκ ἐμυθίζεις. Φιλ. ἐλεγχος, E

αὐτὸς ἀπὸ τῶν ὑμῶν. Λου. μηδεμῶς
ὦ δέσποτα, ἡκέτω δὲ καὶ ἕτος,
καὶ εἰ τις ἄλλος. οὐ γὰρ τοῖς

τοῖς ἐπὶ θεοῖς πρὸς πολεμῆσαι
δύναται μοι, ἀλλ' ἀλαζόσιν ἀν-
θρώποις, καὶ δουλοῦν τοῖς αἰ-

σῶσι, ἀποφυγὰς ἐνδοκίμοις.

nudam, subterfugietem sem-
per, ac subterlabentem non
vides? *Lucian.* Nunc ægrè
video. Sed quare has etiam

non ducis, ut plenus, perfe-
ctusque sit confessus? liqui-
dem veritatem patronam in
judicium adducere volo.

Phil. Per Iovem, vos quoque
sequimini: non enim graue
erit causam unam iudicare,

præsertim cum de rebus no-
stris sit futura. *Ver.* Abite vos,
nihil enim audire mihi est

opus, quæ qualia sint iam pri-
dem noui. *Lucian.* Verum o
Veritas, nostra interest, ut
iudicio interfis, atque singu-

la indices. *Phil.* Igitur has
famulas, mihi maximè bene-
uolas adducam. *Lucian.*

Imò & quòcquòt volueris.
Phil. Sequimini Ingenuitas,
& Loquendi libertas: ut mi-

serum hunc homuncionem
amatorem nostrum, ac nul-
lo prætextu iusto periclitan-

tem, seruare possimus. *Actu*
Elenche, illic remane. *Lucia.*
Nequaquam o hera: sed hic

quoque veniat, & si quis alius.
Non enim mihi cum feris
trivialibus erit depugnand-

um, sed cum arrogantibus
hominibus, quos rodargue-
re difficile est, cum effugia
semper inueniant. Quare
necessarius est Elenchus.

ὥστ' ἀπ' αὐτῶν ὁ ἐλεγχος.

Φίλο. ἀναγκαιότατος μὲ οὐδ' αἰμιον ὃ εἰ καὶ τὴν ἀπιδειξιν παρῆλθεις. Ἀλλ'. ἐπιδεπτῶς, ἐπειθ' ἀναγκαιὸν δοκεῖτε πρὸς τὴν δικλῶν. Αἰ. ὅγας, προσεταίριζεται καὶ ἡμῶν ὧ φιλοσοφία, τὴν ἀληθεῖαν. Φίλο. εἴτα δεδίατε ὧ Ἰλατών, καὶ Χρυσόπτε, καὶ Αἰεσίστες, μή τι ψεύσονται ὑπὲρ αὐτῶ ἀληθεῖα οὕτας Ἰλα. ἐ τὸτο, ἀλλ' αἰετῶς παρῆλθες ὅστι, καὶ καλαχικός. ὅς περ πείσει αὐτῶν. Φίλο. θαρρύντε. ἔδεν ἐ μὲ γήυνται ἀδικον, δι- κμοσυνῶς τῶντης συμπαρέυσης. ἀπώων οὐ. ἀμ' εἰπέ μοι σὺ, τί σοι τοῦτομα; Λου. ἐμοὶ Παρρησιάδης, Ἀληθινός τῶ Ελεγκτικῶν. Φίλο. πατὴς δέ; Λου. Σύρος ὧ φιλοσοφία, πῶν ἐσ' Εὐρεπιδίων. ἀλλὰ τί τὸτο; καὶ ὃ τῶπων πῆαι οἶδα τῶ ἀπιδίκων μου, ἐχ ἦπον ἐμὲ βαρβαροῖς τὸ γῆος. ἐ τέρπος ὃ, καὶ ἡ παιδεία, ἐ κατ' Σιλλας, ἡ Κυστεῖους; ἡ Βα- κυλωνίους, ἡ Σταγειρείας. καί- ται πρὸς τε σέ, ἐδεν αὖ γήυντο ἔλαπτον, οὐδ' εἰ τὴν φωνῶν βαρβαρος εἴη τις, ἐπὶ ἡ γῆα ὅρβη καὶ δικαία αἰεῖται οὕτα. Φίλο. εὐ λῆγεις. ἄλλως γὰρ τὸτο

Phil. Ergo maximè necessarius. Melius si Demonstrationem etiam tecum assumas. *Ver.* Sequimini omnes, siquidem necessarii ad iudicium videmini. *Phil.* Vides ô Philosophia, sociam contra nos Veritatem, sibi assumit. *Phil.* An veremini Plato, & Chrysispe, & Aristoteles, nequid in eius gratiam mentiat, Veritas cum sit *Plac.* Non hoc, sed callidus admodum est, & blandus, ita ut ipsam persuasione flectere possit. *Phil.* Confidite, nihil hac iustitia præsentis, iniqui fiet. Abeamus igitur. Verùm dic mihi tu, quod tibi nomen est? *Lucian.* Vocor Parrhesiades, Alethionis Elenxiclei filius. *Phil.* Patria verò quænam? *Lucian.* Syria, ô Philosophia, iuxta Euphratem. Sed quid hoc? Novenim quosdam ex meis adversariis, non minùs me barbaros esse genere, moribus autem, & disciplina, non Solenses, aut Cyprios, aut Babylonios, aut Stagiritas: Quanquam quod ad te attinet, nihil refert, si quis voce sit barbarus, dummodo iuste ac rectè sentire videatur. *Phil.* Rectè dicis. Verùm & hoc quæro, quamnam artem possis? nam &

ἔστιν ὃ ἐπιστάται τὸ το γα.
 Λου. μεταλαζών εἰμι, καὶ μισο-
 ρους, καὶ μισοφροῦς, καὶ μισο-
 τυροῦς, καὶ μισὸν πᾶν τὸ τοιοῦτον
 ἔσθ' οὗτος τῶν μαζῶν ἀνθρώ-
 πων. πᾶν δὲ πολλοὶ εἰσι ὡς
 εἶδα. Φίλο. Ἡράκλεις, πολυ-
 μισὸν πᾶν μέντοι τῷ τέχνῳ.
 Λου. εὐ λέγεις. ὅρας γοῦν ὅ-
 πόσοι ἀπεχθάνονται, καὶ ὡς
 κινδυνεύω δι' αὐτῶν, ἢ μὲν
 ἀλλὰ καὶ τῶν ἐναντιῶν αὐτῇ
 πᾶν ἀκείβωτος οἶδα. λέγω δὲ
 τῶν ἀπὸ τοῦ φιλοῦ τῶν ἀρχῶν
 ἔχουσιν. φιλαλκίδης γὰρ, καὶ
 φιλόχελος, καὶ φιλαπλοϊκός,
 καὶ ὅσα τῶν φιλέειν συγγενή.
 πλὴν ὁμολογοῦναι πᾶν ταύτης
 ἀξίως τῆς τέχνης. οἱ δὲ ὑπὸ
 τῆς ἐναντίας πᾶσι τοῖς θύοι, καὶ τῶ
 μισοῦν ἐκείνους, περὶ αἰσχυ-
 ροῦ. κινδυνεύω τοιοῦτον ἢ
 μὲν, ὡς ἀρχαίς ἀπομαθεῖν ἰδόν,
 τῶν δὲ πᾶν κινδυνεύειν. Φί-
 λο. καὶ μὲν καὶ ἐχέτω. τὸ γὰρ
 αὐτὸ καὶ τάδε φασί, καὶ ταῦδε.
 ὅτε μὲν διαίρει τὸ τέχνη. μία
 γὰρ ἐστίν, ὅτι εἶναι δοκῶσαι.
 Λου. ἀμείνον οὐ οἶδα ταῦτα. ὡ
 φιλοσοφία. τὸ ἴδιον ἐμὸν, τοι-
 οῦτον ὅτι, οἷόν τός μ' ἐπενεργεῖ
 μισοῦν, ἐπειγὼν δὲ τὸν χεῖρε, καὶ
 καὶ φιλοῦν. Φίλο. αἴτε δὲ,

hoc quoque scire est operæ
 pretium. *Lucian.* Arrogan-
 tix, imposturæ, mendacij,
 & fastus sum orator: & omne
 istiusmodi scelerum ho-
 minum genus odi: admo-
 dum autem multi sunt, ut
 nosti. *P.* Hercle! multi
 odij artem exerceas. *Lucian.*
 Rectè dicis. Vides igitur
 quàm multis odio sum, utque
 propter eam periclitor? *Ver-*
rum & cōtrariam admodum
 artem præbè noui: eam in-
 quam, quæ ab amare princi-
 pium habet. Etenim Verita-
 tis, Honestatis, ac Sinceriti-
 atis sum amator, atque om-
 nium quæ amandis sunt co-
 gnata. Verùm pauci admo-
 dum hac arte sunt digni: qui
 verò sub aduersa sunt ordi-
 nati, magisque odio familia-
 res, sunt infiniti. Periclitor
 igitur, illam quidem ob se-
 gnitiam dediscere jam, sed
 hanc nimium callere. *Phil.*
 Atqui non oportebat: eius-
 dem enim ferunt esse & ista,
 & illa. Itaque indiuisibilis
 est ars: nam vnica est, et-
 si duæ esse videantur. *Lu-*
cian. Melius tu hæc nosti,
 ô Philosophia. Ego verò
 talis sum ut prauos odio
 prosequar, probos verò lau-
 dem & amem. *Phil.* Age, quæ
 oportebat, jam deuenimus:

πάρεστι δὲ ὅτι ἐντα ἐχέτω.

ἐν ταῦτά που ἐν τῷ προστάτῳ
 τῆς πολιάρχου δικαζομένη. ἡ ἱε-
 ρεῖα, διαδὸς ἡμῖν τὰ βάρβαρα,
 ἡμῖς δ' ἐν πούτῳ προσκυνη-
 σάμεν τίμω δύν. Λου. ὦ πο-
 λιάς, ἐλθέ μοι καὶ τῷ ἀλαζόνων
 σύμμαχος, ἀναιμωδῆστα ὁπό-
 σα ἀπορρυμίων ὁσαμέραι ἀ-
 κούεις αὐτῶν. καὶ ὁ φρατῆρου
 ὃ μόνον ὄρεται, ἀτὲ δὴ ἐπίσκοπος
 οὖσα, νυῦν καὶ εἰς ἀμύσασθαι
 αὐτοῖς, ἐμὲ δ' ἡμῶν που κρατού-
 μενον ἰδῆς, καὶ πλείους ὥσπιν αἰ-
 μιλαῖναι, οὐ προσδοῖτα τίμω
 σεαυτῆς, σώζε. Φίλο. εἶεν,
 ἡμῖς, μὲν ἡμῶν καὶ δὴ καθεμένα
 ἵτοιμοι ἀκούειν τῶν λόγων,
 ὑμεῖς δὲ, προσελόμενοι πῖνα ἐξ
 ἀπαιτῶν, ὅστις αἰεὶ κατηργη-
 σαι αὐτὸν δόκη, ξυμμερετε τίμω κα-
 τηρεῖαν, καὶ διελέγχετε. οὐ γὰρ
 οἶόν τε πάντας ἅμα λέγειν. σὺ
 δὲ ὦ Παρρησιάδην, ἀπολογη-
 σῃ τομετατότο. Αναξίβητες.
 τίς οὖν ὁ ἐπιτηδείωτατος ὅς
 ἡμῶν αὐτῶν ἡγούται πρὸς τῷ δι-
 κῶν; σὺ ὦ Πλάτων, ἢ τε
 μεγαλόνοια θαυμαστὴ, καὶ ἡ
 χαλκίφωγία δεινῶς ἀπικὴ, καὶ
 τὸ κεχαιρτομέμον, καὶ παιδοῖς
 μερόν, ἢ τε σωφροσύνη, καὶ τὸ
 χαλεπῶ τῶν ἀποδείξεων, πάντα
 ὥστε τῷ προσκυνητῶν δέχου, καὶ

Hic in Minerarum vestibulum
 judicemus. Heus tu sacer-
 dos, dispone sedilia: nos
 interim Deam adorabimus.
 Lucian.

C. bsecro Dea, fer
 adversus arrogantes opem,
 ac recordare quantum ipsos
 quotidie peierantes audias.
 Et sola quæ perpetrant, vi-
 des tanquam speculatrix:
 Nunc illos vlciscendi temp'
 adest. Si verò me vinci cer-
 nas, plurésq; esse nigros cal-
 culos, tu tuo addito me fer-
 ua. Phil. Esto. Iam confedi-
 mus, querelas vestras audire
 parati. Vos verò quempiam
 ex omnibus eligatis, qui op-
 timè videatur accusare, &
 accusationem exponite, ac
 confutate. Non enim omnes
 simul loqui possibile est. Tu
 autem Parrhesiades dehinc
 respondebis. Reum. Quis
 igitur è nobis maximè ido-
 neus erit ad causâ hâc agendâ?
 tua Plato mirabilis est animi
 cellitas, & Attico lepore re-
 ferta facundia, venusta &
 persuasionis plenâ etiâ pru-
 dentia, & diligentia, nec non
 tempestiva demonstrationū
 pellacia, hæc omnia tibi
 abundè adsunt. Itaq; dicēdi
 primas suscipe, omniumque
 nomine quæ par est, eloquere
 ἀκεχεῖς, καὶ τὸ ἐπαγωγὸν ἐν
 ταῦτά σοι ἀδελφά προσδοκῶν,
 ὡς ἀπαιτῶν ἐπὶ τὰ εἰκότα.

Nunc in

τῶν ἀναιμῆδων παύτων ἐκεί-
 νῳ, καὶ συμφέροις εἰς τὸ αὐτὸ, εἰ
 π σοι πρὸς Γοργίαν, ἢ Πάλλον,
 ἢ Προδικόν, ἢ Ἰππίαν εἴρηται.
 δεινότερος ὅτός ἐστιν. ὅτι πᾶσι πε-
 ρὼν καὶ τὰς εἰρωμέναις, καὶ τὰ κομ-
 νὰ κείνη καὶ αὐτοὶ ἐρωτά.
 καὶ σοι δοκῇ, καὶ κείνῳ που πα-
 ρέβυσον, ὡς ὁ μέγας Ζεὺς πῆ-
 ρον ἄμμα ἐλευνων, ἀναγκά-
 σσει αὐτὸν εἰ μὴ ὅς τοι ὑποχρῆται
 δέδωκεν. Πλά. μὴ δα μῶς. ἀλλὰ
 πῶς τῷ σφοδρτέρῳ πρὸς
 χρεῖσιν ἔμετα, Διογῆνι τῷ τόν,
 ἢ Ἀντιδένῳ, ἢ Κρατίτῃ, ἢ καὶ
 οὐδ' ἄλλοις. οὐ γὰρ δὴ καλ-
 λος ἐν τῷ παρόντι, καὶ δεινό-
 ττος συγχεσθῆναι ὁ κμαρὶς,
 ἀλλὰ πῶς ἐλεγχθῆναι, καὶ δι-
 κρινθῆναι παρὰ κείνους. ἐν τῷ
 ὅτι Παρρησιαδῆς ὅστις. Διο. ἀλλ'
 ἐν αὐτῷ κατηγορησὼν. καὶ γὰρ
 οὐδὲ παρὰ μακρῶν οἶμαι τῶν
 λόγων δέησιν. καὶ ἄλλως δ'
 ὑποφάσκειται ὑβρίσασθαι, δὴ ὁ-
 βελῶν πρὸς αὐτὸν ἀποκεκρυ-
 γέναι. Πλά. ὁ Διογῆνης ὁ φι-
 λосоφία, εἴρη δὲ λόγον ὅτι ὑποφά-
 σκειται. μέμνηται δ' ὅτι ἡμεῖς
 μὴ τὰ σαυτοῦ μόνον πρὸς βένδιν
 καὶ τὰ κατηγορεῖται, τὰ καὶ ἡμεῖς ὁ-
 ροῦμεν. εἰ γὰρ π καὶ πρὸς ἄλλους
 διατίθεται ἐν τοῖς λόγοις,

Nunc in memoriam reuocā
 illa omnia, & in vnum con-
 fer, siquid in Gorgiam, vel
 Polum, vel Prodicum, vel
 Hippiam à te est dictum, nec
 est ad dicendum habilius.
 A Insperge igitur Iroas, cre-
 brasque illas ac festinas in-
 terrogationes. Quin si vide-
 tur illud inculca, vt magnus
 ille Iupiter alatum impellens
 currum indignaturus est,
 B nisi pœnas iste expendat.
 Plar. Nequaquam: sed ex
 his vehementioribus aliquē
 eligamus, Diogenem hunc,
 vel Antisthenem, vel Crate-
 tē, vel etiā te Chrysippe: nō
 C enim elegantī in presenti,
 nec facultatis conscribendæ
 tempus est, sed refutationis
 & iudicialis actionis appa-
 ratus. Rhetor enim est Par-
 rhæsiades. Diog. Proinde
 ipsum accufabo. Neq; enim
 D longa oratione opus fore
 arbitror: præterea me supra
 omnes iniuria affecit, cum
 duobus oñolis venalis fue-
 rim proclamatus. Plar. Dio-
 genes ὁ Philosophia, om-
 E nium nomine verba faciet.
 Verum, ὁ generose, me-
 mineris, non solum pro te
 hæc accusatione postulare,
 sed rem communem etiam
 respicere. Siquid enim ali-
 ab alijs rationib; discrepam-
 tu id nunc minimè seruicium
 σὺ δ', τὸ τοῦ καὶ μὴ ἔχεται,

μιν δ' ὅστις ὄντι ὁ ἀληθέστερος
 νῦν λέγει. ὅλως δ', ὡς φιλο-
 σοφίας αὐτῆς ἀγανάκτη πει-
 ρεῖται μῶν, καὶ κακῶς ἀκού-
 σης ἐν τοῖς Παρρησιαίου λό-
 γοις. καὶ τὰς περὶ αὐτοῦ ἀφῆς, ἐν
 αἷς διαλλάττομαι, ὁ κοινὸν ἀ-
 παντες ἔχοντες, τὸ ὡς μάχεται.
 ὅρα, σὲ μόνον περὶ σπασμένα,
 καὶ ἐν σοὶ τὰ πάντα ἡμῶν νῦν
 κινδυνεύει, ἢ σπουδαιότερα δό-
 ξει. καὶ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αἰ-
 ῶτος ἀπείρη. Διο. Σαρρεῖτε,
 ὅθεν ἔλκεται τὸν ἄνθρωπον
 ἐρῶ. καὶ ἡ φιλοσοφία δὲ περὶ
 τοῦ λόγου ἐπικλαδεῖται, φύ-
 σι γὰρ ἡμῶν, καὶ πρῶτος ὄντι,
 ἀφῆσαι διαβυλεύεται αὐτὸν,
 ἀλλ' οὐ τὰ ἐμὰ ἐδέχεται,
 δεῖξέ γ' αὐτῷ ὅτι μὴ μάττω
 ἐνλοφονεύω. Φιλο. Τῶτε
 μὲν ἡμεῖς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ
 μάλλον. αἰεῖται γὰρ, ἥσπερ τῷ
 ξύλῳ, μὴ μέλλει δ' οὐκ ἔστι γὰρ
 ἐκκλινῆται τὸ ὕδωρ, καὶ περὶ
 σὲ τὸ δικαστήριον ἀποβλέπει.
 Λου. οἱ λοιποὶ καθιζέδωσαν
 ὃ φιλοσοφία, καὶ φιλοσοφί-
 ρήσασαν μετ' ἡμῶν. Διοχρόνης
 δ', κατηγορεῖται μόνος. Φιλο.
 οὐδέ τις ἂν μὴ σου κατα-
 ψεύσονται; Λου. ὅρα μῶν.
 πλήρως γὰρ κρατῆται βού-

neque quis sit veracior nunc
 dicas. Sed hoc solum, quo-
 niam Philosophia iniuria est
 affecta, indigneris, & quo-
 niam in Parrhesiadis sermo-
 nibus male audiuit : atque
 opiniones omitte, in quibus
 dissidemus, communemque
 omnium causam defende.
 Vide, te solum praefecimus,
 & in te omnia nostra nunc
 periclitantur, ut vel gra-
 vissima censeantur, vel qua-
 lia hic expressit, credantur.
 Diag. Confidite, nihil omit-
 temus : pro omnibus verba
 faciam. Ac quanvis Philo-
 sophia verbis exorata (na-
 tura enim mansucta est ac
 mitis) ipsum dimittere de-
 cernat : meo tamen officio
 non deero : nam ipsi me non
 frustra baculum gestare, o-
 stendam. Phil. Non hoc :
 sed potius sermone : sic enim
 optimum est, non ligno rem
 agere. Ergo ne cuncteris.
 Iam enim effusa est aqua,
 conciliūque in te oculos
 convertit. Lucian. Reliqui
 consideant ὁ Philosophia,
 & suffragia vobiscum ferant :
 ac solus Diogenes accuset.
 Phil. At numquid vereris
 ne contra te sententiam
 pronuncient? Lucian. Ne-
 quaquam : imò plures volo
 vincere. Phil. Generosa sunt

ῥωμα. φίλο. ἡμεῖς σου ταῦ-
 τα ἐξήκουσμεν δὲ ὧν σοὶ ὁ Διο-
 γηνες, λέγει. Διο. οἱ μὲν ἡμεῖς
 αὐτοὶ ἐξήκουσαμεν ἐπὶ τῷ βίον
 ὁ φιλοσοφία, παύσασθαι
 αἰδῶν, καὶ ὅδῃ δεῖ λόγον. ἵνα
 ᾗ τὸ κατ' ἐμὲ σιωπῆσαι, ἀλ-
 λα Πυθαγόραν τόντον, καὶ Πλά-
 τοντα, καὶ Αἰεσιτύλῳ, καὶ Χρύ-
 σιππῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις, τίς ἔτι
 αἰδῶν ὅτι ἐπὶ τῷ βίον καλὰ ἐστὶ
 κωμῶνται; ἀλλ' οἱ τοιαύτους ὄντας
 οὐκ ἔστιν, ὁ τε περὶ αὐτῶν ἔπος
 Παρρησιάνῳ ὅτι βέλτερον, ὅδῃ ἐστὶ.
 ἵνα γὰρ τίς ὡς φασὶν ὧν,
 ἀπολαύσῃ τὰ διχόνοια, καὶ τὰς
 ἐν αἰσθήσει ἐνδοκίμησιν, ὅτι
 οὐκ ἐστὶν αἰσθητικὸς, ἡ ἀκμὴ ἐπὶ
 τῷ ἐν τοῖς λόγοις, τὸ τοῦ
 ἐν ἡμῶν συσκευασθέντος, οὐ
 παύσασθαι μὲν ἀγρεύων κακῶς,
 ὅντας, καὶ ἀπατεῖναι ἀποκα-
 λῶν, τὰ πλεονάζοντα ἀναπείδων
 καταμλῶν ἡμῶν, καὶ κατα-
 θερτῶν, ὡς τὸ μὴ εἶναι ὄντων.
 μᾶλλον δὲ καὶ μισέωσθαι πρὸς τὸ
 πολλῶν ἢ δὴ πεποιθῆκεν αὐτούς
 πρὸς ἡμᾶς, καὶ οὐ πλεονάζοντα
 φιλίας, φιλίας, καὶ λήρους ἀπο-
 καλῶν τὰς, καὶ τὰς ἀποκαλῶν
 τῶν, ὧν ἡμᾶς ἐπαίδευσας,
 ἐπὶ χλευασμῷ διήξων, ὡς
 αὐτοὶ μὲν, κροτῶνται, καὶ

hæc tua verba. Sedete igitur: tu verò Diogenes lo-
 quere. *Diog.* Quales viri nos
 in agenda vita fuerimus ò
 Philosophia, tute optimè
 nostri, nihilque verbis est o-
 pus. Nam vt de me fileam:
 quis ignorat quanta Pytha-
 goras ille & Plato, & Aristot-
 eles, & Chrysippus aliique
 bona in vitâ introduxerint?
 Verùm quibusnam contu-
 melijs, quanuis tales exti-
 terimus, scelestissimus hic
 Parrhesiades nos laceffuerit,
 iam dicam. Cùm enim Rhe-
 tor vt aiunt, esset, dere-
 licto foro, ac illius existi-
 matione, quicquid vehem-
 entia, ac vigoris oratorij
 consecutus est, vniuerso
 illo contra nos collecto, non
 desinit insectari maledictis
 præstigiatores ac decepto-
 res subinde vocans, & vulgo,
 vt nos, tanquam nullius mo-
 menti simus, derideat, & con-
 temnat persuadens. Qui-
 nimò multorum iam odium
 nobis tibiue Philosophia,
 conflauit, nugæ & comen-
 ta vocans tua documen-
 ta, & que maximè serias,
 quibus nos imbuisti, sub-
 sannatione incessens: ka
 vt à spectatoribus plausu
 excipiat & laudet: nos

ἐπαίνῳ δὲ πρὸς τῶν πεποιη-
 τῶν,

ἡμᾶς δ', ὅφρ' ἐξιδῶμεν. φύσει γὰρ
 τοῖς τοῖς ὄντιν ὁ πολὺ λεῖψ, χαί-
 ρουσι τοῖς ἀπὸ πᾶσι, καὶ λοι-
 δερκῶν, καὶ μάλα δ' ὅταν τὰ
 σημαντάτα εἶναι δοκῶντα, δια-
 σῶν. ὡς ἄρ' ἀμείλιχ' καὶ πάλα
 ἔχουσι Λεϊστοφάνει, καὶ Εὐπεί-
 δι, Σωκράτην τὸν τοῖς ὄντι χλευ-
 ασίᾳ παρέρουσι ἐπὶ τῇ σκη-
 νῇ, καὶ κωμῶν ὄντι ἀλλοκότοις
 πᾶσι περὶ αὐτῶν κωμῶν. καὶ
 τοῖς ἐκείνοι μ' καὶ ἐνός ἀνδ' εἰς
 ἐτόλμων τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν
 Διονυσίοις ἐπειρώμενον αὐτὸ
 δρᾶν, καὶ τὸ σκῶμμα, μέγας π
 ἐδόκει τῇ ἐρῶν. καὶ ὁ θεὸς ἔσως
 χαίρει, φιλοχλῶς πρὸς ὧν. ὁ δ'
 τῶν αἰετῶν ξυγχαλῶν, οὐκ πελ-
 λῶ φρενίστας, καὶ παρέρουσι
 πᾶσι, καὶ βλασφημίας πᾶσι
 ἐς παρὸν βιβλίον ἐγγράφας, μα-
 γάλῃ τῇ φωνῇ διαγράφει κα-
 κῶς Πλάτωνα, Πυθαγόραν,
 Λεϊστοφάνην τὸν, Χρύσιππον
 ἐκείνον, ἐμὲ, καὶ ὅλους ἀπαντας,
 οὔτε ἐρῶν ἐπειρώμενος, οὔτε ἰδίᾳ
 πρὸς ἡμῶν πατρῶν. εἴχε-
 γὰρ αὖ πᾶσι συγγνώμην αὐτῶν τὸ
 περὶ ἡμᾶς, εἰ ἀμυνόμενος, ἀλ-
 λα μὴ ἀφ' ἑαυτοῦ αὐτὸς ἐδ' εἶπεν, καὶ
 τὸ πᾶσι τὸν δεινότετον, ὅτι πᾶσι
 ταῖς ποιῶν, καὶ ὑπὸ τὸ σὺν ὄνομα
 ὁ φιλοσοφία, ὑπερδύεται. καὶ

verò cōtumelijs afficiamur.
 Ea enim est vulgi natura, vt
 cauillantibus & conuiciant-
 tibus gaudeant: ac præcipue
 quum rebus specie grauissi-
 mis detrahitur: vt nimirum
 & olim gaudebat Aristopha-
 ne & Eupolide, quum hunc
 Socratem irrisuonis gratia
 in scenam introducerent, &
 absurdas quasdam de illo
 comedias commentarentur.
 Atque illi contra virum v-
 num talia sunt ausi, etiam
 in Dionysijs, vbi id facere
 erat concessum; & cauilla-
 tio, festi pars quædam vi-
 debatur, ac si Deus ille for-
 tallis gauderet, vt pote ioci
 amans. Hic autem accitis
 optimis quibusque, multo
 iam tempore commentatus;
 ac præmeditatus obtrecta-
 tiones quasdam, easque
 magno libro complexus, ma-
 gna voce Platonem, Pytha-
 goram, Aristotelem hunc,
 Chrysippum illum, me, ac
 denique omnes maledictis
 insectatur, cum neque fe-
 stiuitas id permittat, neque
 priuatim vlla in re à nobis
 læsus fuerit. Hæc enim illi
 res veniam obtineret, si vt
 iniuriæ vindicem, non vt
 aggressiorem se gessisset. Sed
 illud omnium est grauissi-
 mum, quod hæc faciendū,
 tuum ὁ Philosophia, nomen
 sibi vendicat, & repræstetato

ὁ δὲ πρῶτος, τὸ δὲ λόγον ἡμέτερον
 ἡκίττω ὄντα, τοῦτο ξυνάγω-
 νιστὴ καὶ ὑποκρίτῃ χεῖρ ἔσθ'
 ἡμῶν, ἐπὶ καὶ Μένιππον ἀν-
 πίπας ἑταῖρον ἡμῶν ἀνδρα-
 γαγῶν μὲν αὐτῷ τὰ πολ-
 λά, ὅς μόνος οὐ παρέστιν, οὐδὲ
 ἔσθ' ἡμεῖς μὲν ἡμῶν ἀνδρῶν
 τὸ κοινόν, αὐτὸν ὅν ἀπάντων ἀξι-
 όι ὅτι αὐτὸν ὑποκρίν τῷ δί-
 κῳ, ἢ τί γὰρ εἰπεῖν ἔχῃ, τὰ
 σμύματα διατύρων ὅτι το-
 σούτων μαρτύρων ἢ χηρῶν
 γῶν καὶ ἀνδρῶν ἐκείνους τὸ
 πῶς τὸν, εἰ δεῖται αὐτὸν κα-
 λῶς, ὡς μὴ ἄλλος τις
 ἐπὶ ἡμετέροισιν φιλοσοφίας. ἢ
 πῶς τὸν τῷ νόστῳ ἄγαν, καὶ
 ὑβρίζοντον ἀνέχεσθαι, ἢ μα-
 ρτυρῶν, ὅτι ἀνδρείας, καὶ
 ἐλευθέρως ἐκόντος αὐτὸν νόμῳ
 τοῦ τὰ μὴ γὰρ τελευτῶσα, πῶς
 φορητὰ ἢ ὅς καὶ δάτῳ ἀν-
 δραγαθῶν παρὰ τῶν ἡμῶν
 ἐπὶ τὸ πωλητήριον, καὶ
 κρυφῶς ὁπότε, ἀπὸ μὴ πό-
 λων ὡς φασί, τὸν μὴ, ἐπὶ
 πολλῶν, ἐκόντος ὅ, μὴ ἀπὸ
 αὐτοῦ. εἰ μὲν δὲ ὁ πονηροτάτος
 ἔσθ' ὁ βέλων, οἱ παρόντες δὲ
 ἡμεῖς αὐτὸν ὡς αὐτοὶ τε ἀν-
 δραγαθῶν, ἀνακατήσαντες.
 ἡμῶν, τὰ αὐτὰ ὑβρίζοντες.

dialogi familiaris nostro, co-
 adiutore & mimo contra
 nos vtitur: ac præterea Me-
 nippo amico nostro vt mul-
 ta secum cauillaretur, per-
 suasit: qui solus non adest,
 neque nobiscum, prodita
 societate, accusat: pro qui-
 bus omnibus æquum est vt
 pœnas pendat. Quid enim
 contra hæc dicere posset,
 cum res hæc grauissimas
 coram tot testibus carpsit?
 Quare illis in utilitatē
 veritatē istud, si pœnas dan-
 tem spectauerint, vt nemo
 posthac Philosophiam con-
 temnat. Quandoquidem
 hac in re silere, & con-
 tumeliam tolerare, non mo-
 destiæ, sed ignauix & a-
 mentix esse merito cen-
 setur. Cæterum postrema,
 cuiusnam videantur tolera-
 bilia? Siquidem nos tanquā
 mancipia in venalitiū de-
 ductos, adhibito, vt aiunt,
 præcone, diuendidit: non
 nullos ingenti precio, quos-
 dam mina Attica, me verò
 nequissimus hîc, duobus
 obolis: ita vt circumstantes
 riderent. Eam ob causam in-
 dignatione perciti, & ipsi ve-
 nimus, & te rogamus, vt nos
 turpissimis affectos iniurijs,
 vlciscaris. *Menippus.* Euge ὁ δὲ
 καὶ σὲ ἀξιόλογον τιμωρήσῃς
 φίλο. εὖ γὰρ ὁ Διόχοιτος,

ἅπ' ἀπάντων καλῶς, ὅποτα ἐ-
 ρχέω, ἅπαντα εἴρησας. φιλο-
 πύπυαδε ἐπαυνοῦντες. ἔρχει
 τῷ ἀπολογισμῷ. σὺ δ' ὦ
 Παρήσιαδε, λέγε ἥδη ἐν τῷ
 μέρει. σοὶ γὰρ τὸ ὕδωρ εἴνυται.
 μὴ μέλλε οὖν. Παρήν. ἔ. πάντα
 μου ὃ φιλοσοφία κατηγορήσει
 Διογένης, ἀλλ' ἂν τὰ πλεονάζοντα
 ἡμεῖς χαλεπώτερον, ἢ οἱ δὲ ὅ,
 π' ἀπολογισμῷ, παρέλπιεν. ἐγὼ δ' ὅ το-
 σούτου δέω ἐξ ἄλλου γινώσκω, ὡς
 ἔα εἶπον αὐτὰ, ἢ ἀπολο-
 γίαν πᾶσι μεμνημένους ἀφί-
 ρθαι, ὥς τε, εἰ πᾶσι ἢ αὐτοῖς
 ὕπνος ἀπαισιόπῃσιν, ἢ ἐγὼ, μὴ
 παύσεσθαι ἐφ' ἧς εἰρήνης, γυνῶ
 παύσεσθαι μοι δεκά, ὅτι γὰρ
 αὐτὰ μοι εἰς τὴν ἀπὸ κέρμυ-
 τος, καὶ κακῶς ἠρξάμενος, ἀλα-
 ζοντες, καὶ γόντας ἀποκαλῶν, καὶ
 μοι μόνον τὸ τοῦ πατρὸς φυλάτ-
 τετε, εἰ ἀληθὴ περὶ πάντων ἐγὼ.
 εἰ δὲ π' ἐλασσομένη, ἢ βαρὺ
 φαίνεται ἔχον ὁ λόγος, οὐ γὰρ
 διελέγχεσθαι ἐμὴ ἀλλὰ ἐκείνου
 αὐτοῖς οἱ μοι δεικνύοντες αὐτὰ
 ὅτι, τὰ τοιαῦτα πεισύντας.
 ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τὰ χρεῖ-
 στον ὅποτα τοῖς ἐντολέουσιν τὰ
 διὰ τὴν αἰσχρονομίαν παύσεσθαι,
 ἀπάτην, καὶ ψεύδος, καὶ ἀρσέ-
 νητα, καὶ βολὴν, καὶ ὠδισμούς,

genesomnia pro omnibus vt
 par erat, egregiè dixisti. Phil.
 Desinite laudare. I nfunde
 responsuro. Tu verò Par-
 rhesiades, vicissim fare: ubi
 enim aqua nunc defluit: ergo
 ne cuncteris. Parrh. Non
 omnia mea, ὁ Philosophia
 in accusatione sua Diogenes
 recensuit: sed plura, quæ
 acerbiora erant, nescio cur
 prætermisit. Tantum verò
 aberit vt ea me dixisse ne-
 gem vel præmeditatum quā-
 dam excusationem præten-
 dam, vt si qua hic ipse reti-
 cuit, vel ego antehac non
 protuli, mihi nunc propo-
 nenda putem. Ita enim in-
 telliges, quosnam arrogan-
 tes, & præstigiatores appel-
 lans proclamauerim, & ma-
 ledictis infectatus sim. Pro-
 inde hæc solum obseruate,
 nunquid de cunctis verum
 dixero. Quod si blasphemi
 vel asperi quid habere vide-
 bitur oratio: non me qui
 redarguo, sed illos qui talia
 committunt, culpandos po-
 tius arbitror. Ego enim
 quumprimum intellexi quā
 improbæ res causidicos ne-
 cessariò comitentur, nimi-
 rum fraus, mendacium, tem-
 meritas, vociferatio, con-
 flictatio, aliæque infinita:

καὶ μυσία ἄλλα, ταῦτα

μὲν ὁπωρ εἰκὸς λῶ, ἀπέφυ-
 γόν. ἐπὶ δὲ τὰ σα ὧ φιλοσο-
 φία καὶ ἀρμύνης, ἡξίον ὅτι-
 σοι ἐπιμοιροῖν τὸ εἶναι καὶ δα-
 σκῶν ζῆλτος, καὶ κλυδωνός, ἐς
 ἑωδὸν πνευματικὰ ἐσπλύν-
 σας, ἵνα σοὶ σκεπτόμενος, κα-
 ταβῶμαι. καί περ δὲ μοῖον πα-
 ρικνῶς ἐς τὰ υἱάτετα, σὺ δὲ
 ἄσπερ ἀσπασίον λῶ, καὶ τοῦσα
 δὲ ἀπαττας, ἐδαύμαζον, ἀρί-
 στου βίου νυμφότατος ὄντας, καὶ
 τοῖς ἐὰν αὐτὸν ἐπιπροσώποις
 ῥήεις ὀρέγονται, τὰ κάλλιστα,
 καὶ συμφορώτατα παρρησιώ-
 ντας, ἡ τις μὴ παρβαίνει αὐ-
 τὰ, μὴ δὲ διολεῖται αὐτὰ, ἀλλὰ
 ἐπιβλέπων ἐς τοῦ καυθ-
 οῦ, οὗς παρβαίνει, παρ-
 πύτους ἐνδύει, καὶ ἀπυ-
 λῶνται τὸ καυθὸν βίον. ὁ δὲ πρὸ
 δία καὶ τῶν καθ' ἡμᾶς αὐ-
 τῶν ὀλίγοι ποιῶσι. ὅσων δὲ
 πολλοὺς καὶ ἔρωσι φιλοσοφίας
 ἐροῦμεν, ἀλλὰ δεῖξας μοῖον.
 τὰς ἀπὸ τοῦ πρᾶγματος, τὰ
 μὲν παρχειται πάντα, καὶ δι-
 μόσια, καὶ ὅποια πᾶσι μι-
 μῶνται ῥᾶδιον, εὖ μάλα ἐνικό-
 νται ἀγαθοῖς ἀνδράσι, τὸ γυμνόν
 λῆρ, καὶ τὸ βαδισμα, καὶ πῶς
 ἀναβλεπῶ. ἐπὶ δὲ τοῦ βίου
 ὅτι γινώσκουσιν τὸ ὀλίγον, καὶ

hæc equidem vt pat erat,
 declinaui: & ad tua bona me
 conferens, ὁ Philosophia,
 reliquum vitæ curriculum,
 tanquam ex procella & tem-
 pestate ad tranquillum por-
 tum appulsus, sub tua tu-
 tela viuere expetui. Ac po-
 steaquam obiter tantum ita-
 tura vestra intitus essem, te
 quidem vt necessum erat
 hoiſque omnes admirabar,
 qui optimæ vitæ fuissent in-
 stitutores, & manus ad ip-
 sos festinantibus porrige-
 rent, & ad optima ac vtilis-
 sima adhortarentur, siquis
 ea non transgrederetur, nec
 inteslaberetur: sed inten-
 tis oculis ad regulas illas à
 vobis propositas, ad eas vi-
 tam suam componeret, ac
 dirigeret, quod quidem per
 Iouem pauci nostrum faci-
 unt. Cum autem viderem
 multos non Philosophiæ,
 sed gloriæ tantum quæ ex ea
 capicit studio teneri: & in
 his quæ sunt in promptu &
 vulgaria, quæque cuiuis imi-
 tari sit facile, viris bonis
 valde similes esse, barba dico,
 gressu, & vestitu: vita autem
 & factis speciei cōtradicere,
 & studia vestris cōtraria am-

καὶ τῶν πραγμάτων αὐτῶν
 τὰ ἀντὶα ἡμῶν ἐπιτηδεύοντες,

καὶ διαφθείροντας τὸ ἀξίωμα
 τῆς ὑποκρίσεως, ἡγανάκτου.
 καὶ τὸ τραγῆμα ὁμοιοὶ ἐδόκει
 μοι, καὶ δάπτει αὐτὸς ἡ περὶ ὑπο-
 κρίτης βραχυδίας, μαλθακὸς
 αὐτὸς ὢν, καὶ γυναικίαις, Ἀχιλ-
 λεία, καὶ Θουσία, καὶ καὶ τῶν
 Ηρακλεία ὑποκρίνοιντο αὐ-
 τῶν, μὴτε βαδίζον, μὴτε
 φθγγόμοις ἡρώϊκον, ἀλλὰ
 θρυπτόμοις ὑπὸ πηλικύτῳ
 προσωπείῳ. οὐκ ἔστι αὐτὸς ἡ Ελένη
 ποτε, καὶ Πολυξένη ἀνὰ χροίον πέ-
 ρει καὶ ματερεὶ αὐτῆς προστοικώ-
 τα, καὶ ὅπως ὁ Ηρακλῆς ὁ
 χαλκίνικος, ἀλλὰ μοι δοκεῖ,
 ταχὺς αὐτὸς ἐπιτείνει τῇ ῥο-
 πάῳ πᾶσιν τὸν τοῦτον, αὐ-
 τῶν τε, καὶ τὸ προσωπείον,
 οὕτως ἀπίμως καταπλην-
 σμένος πρὸς αὐτὴν. τοιαῦτα καὶ
 αὐτὸς ὑμᾶς πάροντας, καὶ
 ἐκείνων ὁρῶν, οὐκ ἠέτι
 τίμω αἰσχύνῃ τῆς ὑποκρίσεως,
 εἰ πῆλκοι ὄντες, ἐπὶ τῇ μνησ-
 τῇ ἡρώων προσωπία περὶ δίδαι,
 καὶ τὸν ἐν Κύμῃ ὄνον μιμήσα-
 δαι, ὅς λεοντῶν περιβαλλό-
 μενος, ἡξίου λείων αὐτὸς εἶναι,
 πρὸς ἀγροομήτας τὸν Κυμαῖος
 ὀγκώμενος μάλα βραχὺ, καὶ
 καταπληκτικόν, ἀρετὴ δὲ τις
 καὶ ὄνον, πολλὰ καὶ ἡλεγεῖ, καὶ

plecti, ac professionis dig-
 nitatem corrumpere, indigna-
 bar. Eaque res mihi videba-
 tur similis esse Tragico his-
 trioni molli & effœminato,
 qui Achillem, aut Theſeum,
 aut Herculem ipsum ageret,
 cum tamen neque incederet,
 neque loqueretur Heroicè,
 sed sub larua istiusmodi las-
 ciniret: ut nec Helena, nec
 Polyxena, cum id eorum
 modestiæ minùs consuevi-
 ret, tolerare possent. Nec
 se continuisset Hercules
 Callinicus, quin occysimè
 talem clava percussum con-
 triuisset, ipsum inquam, &
 personam illam, quæ tam
 effœminatè eum represen-
 tando contaminasset. Et
 cum ipse talia vos ab illis
 perpeti viderem, non tulî
 hypocrisicos impudentiam:
 D quod cum similes essent, per-
 sonas Heroum assumere, vel
 Cumanum illum asinum i-
 mitari auderent, qui leo-
 nina pelle indutus, leo quo-
 que ipse videri volebat, cum
 aduersus Cumæos ignaros
 valdè asperum, horrendum-
 que rugitum ederet, donec
 quidam hospes se leonem, &
 asinum videre sæpe arguit,
 & fuste cædens insecutus est.

αὐτὸν ξένος καὶ λείοντα ἰδὼν,
 ἀπὸ δὲ τῆς πύλης τῶν ξύλων. οὐ

ἡ μάστιξ μοι δεινὸν ὃ φιλο-
σοφία κατεφάνητο, τὸτο μὲν οἱ
ῥῶ ἀνδρῶται ἢ πῶς τούτων
ἰσχύοντι ποιεῖν, ἢ ἀρχαί, ἢ ἀ-
σφαλές τι ἐπιτηδύοντα, καὶ ἐστὶν
ὅς τις οὐ φιλοσοφίαν ἀντὶ τῆς
ἡπείας, καὶ τῆς Χρύσιππον ἐνδύς
ἢ Πλάτωνος, ἢ Πυθαγόρου, ἢ
ὅτι αὐτὶ ἐπωνυμῶν, ὃ διαμαρ-
τυρίαν ἐκλήτος ἐποιεῖτο, καὶ τῶν
λογίαις ἐποιεῖτο. καὶ ἀπὸ τῆς
ἐκείνης βίου, ποιεῖται πρὸς
ὑμῶν ἐκείνων, τῶν πολλῶν
τις ἐκείνων. οὐ ῥῶ παρὰ ζών-
τας ὑμῶν ἢ ἐξέταστος αὐτῶν
ἐκείνων, ἀλλ' ὑμῶν μὲν ἐκ πρὸς,
ἐκείνων ἢ ἐκείνων σαφῶς ἀπαρ-
τῆς δεινὰ, καὶ ἀσφαλῆς ἐπιτη-
δύοντα, ὥς ἐκείνων ἐκείνων
ματ' αὐτῶν, καὶ ἐπὶ τῶν οὐκ
διαβολῶν συγκαταστήσει,
ταῦτα καὶ ἐκείνων ὅσον ἐκείνων,
ἀλλ' ἐκείνων αὐτῶν, καὶ
ἐκείνων αὐτῶν. ὑμῶν ἢ,
ἐκείνων ἐπὶ τούτοις δεινὰ, ἐκείνων
ἐκείνων ἀρῶν. οὐκοῦν μὲν
ἐκείνων καὶ τῶν μεμνημένων ἰδὼν
ἐκείνων τῶν Θεῶν τὰ
ἐκείνων, καὶ ἐκείνων ἐκείνων,
ἐκείνων ἐκείνων, καὶ ἐκείνων
ἐκείνων ἐκείνων ἐκείνων
ἀλλ' οὐ δεινὰ. ἐκείνων καὶ οἱ
ἐκείνων ματ' αὐτῶν ἐκείνων,

Sed quod mihi videbatur
maximè indignum, hoc ce-
rat: quod nemo non eorum
qui ex ijs quempiam vide-
rent flagitiosum quid aut
turpe, aut impudicum com-
mittentem, Philosophiam
ipsam accusabat: illico etiam
Chrysippum, aut Platonem,
aut Pythagoram, vel cuius-
cunque cognomen, vel cu-
iuscunque doctrinam delin-
quens ille assumebat: & ex
eo quod malè viueret a-
liquis, de vobis multò antè
vita functis malè sentiebant.
Non enim de vobis viuen-
tibus, sed è medio sublatis
inquisitio fiebat: omnes verò
manifestè cernebant eum
atrocia, & indecora perpe-
trare: vos verò cum ipso
damnabamini, similique ca-
lumnia pariter conuelleba-
mini. Equidem ego cùm
hec viderem non tuli, verùm
eos redarguebam, & à vobis
secernebam. At vos propter
hoc honore me dignum, in
iudicium rapitis. Nunquid
si initiatum quempiam vide-
rem, arcana Dearum pro-
dentem, ac in publicum my-
steria efferentem, idèoque
indignarer, & reprehende-
rem, me impium esse exi-
stimaretis? At iniustum est:
quandoquidem certaminum
quoque præfecti, eum

ἡ περ ὑποκριτῆς Ἀθώμας, ἢ
 Ποσειδῶνα, ἢ τὸ Δία ὑποδε-
 δυκώς, μη καλῶς ὑποκρίνοιτο,
 μηδὲ κατ' ἀξίαν τῶν θεῶν, καὶ
 οὐδὲν πυνδρίζοντα αὐτοῖς
 ἐκείνοι, ὅπ' τὴν πεικνέμενον
 αὐτῶν τὰ προσωπίδα, καὶ τὸ
 ὄψα ἐνδεύοντα, ἐπέβησαν
 παύειν τοῖς μαστροφοῖς, ἀλ-
 λά καὶ ἡδύντο αὐτοὶ μασι-
 γρουδῶν. οἰκνέτω μὲν γὰρ, ἢ
 ἀρχαῖον, μὴ διέξῃς ὑποκρι-
 ναδαι, μικρὸν τὸ πᾶσιμα. τὸ
 Δία δ', ἢ τὴν Ἡρακλέα μὴ κατ'
 ἀξίαν ἐπιδείξασθαι τοῖς θεο-
 τοῖς, ἀποτρέψαι αὐτοὺς, καὶ
 αἰσχρὸν. καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ τὸ
 παιτῶν ἀτοπώτατόν ἐστιν, ὅπ'
 τὸς μὲν λόγους ἱμῶν, παύσας
 κείβουσιν οἱ πολλοὶ αὐτῶν, κα-
 δ' αὖτ' ἐπὶ τούτῳ μόνον ἀνα-
 γιγνώσκοντες αὐτοὺς, καὶ με-
 λετώντες, ὡς ταυαντία ἐπιτη-
 δεύουσιν, οὐτω βιάσθαι. πάντα μὲν
 γὰρ ὅσα φασίν, οἷον χρημάτων
 καταφρενέειν, καὶ δοξῆς, καὶ μόνον
 τὸ κελὸν οἰεσθαι ἀγαθόν, καὶ ἀόρ-
 γητον εἶναι, τὸ λαμβάνειν τού-
 των ὑποφρενέειν, καὶ ἐξισοτιμῶν
 τοῖς διαλέγεσθαι, καὶ αὐτὸ θεοῖς,
 καὶ σοφοῖς, καὶ θαυμάσια εἶναι
 ὡς ἀληθῶς. οἱ δ', καὶ αὐτὰ
 ταῦτα ἐπὶ μαθὲν διδάσκουσιν,

histrionem qui quum Mi-
 neruam, vel Neptunum, vel
 Iovem assumpsit agendum,
 non rectè, neque ex digni-
 tate Deorum simulauit, fla-
 gellare consueuerunt. Ac
 non irascuntur ipsis Dij illi,
 quod eum qui suas personas
 assumpsit, habuissentque in-
 duit, flagellisferis cædendum
 tradiderunt, verum vt puto,
 vapulantibus delectantur,
 Seruum enim vel nuntium
 minus aptè agere, parius est
 error. Sed Iovem aut Her-
 culem non pro dignitate
 spectatoribus ostendere, tur-
 pe ac piaculo simile esse vi-
 detur. Quinimo etiam hoc
 omnium est absurdissimum,
 quod eum ex ijs multi dog-
 mata vestra exactè calleant
 ita tamen viuunt, ac si illa
 videro tantum legerint, ac me-
 ditati sint vt contraria exer-
 ceant. Etenim quæcunque
 dicunt, vt contemnendis
 esse pecunias, & gloriam,
 solumque honestum bonum
 putandum, ira vacandum,
 & res hæc splendas esse
 despiciendas, & cum ipsis
 æqualiter conuersandum,
 eximia sunt o Dij & scita,
 aut summo pere miranda pro-
 fectò. Verum hi hæc ipsa
 mercede docent, & diuites

καὶ τὸν πλουσίους τ. ἡ. π. α. ἡ.

καὶ πρὸς τὸ ἀγύειν καὶ χή-
 σθαι, ὀργισμένους μὲν τῶν κωιδίων
 ὄντες, δειλότεροι δὲ τῶν λαγῶν,
 κατακνηκώτεροι δὲ τῶν πιδή-
 νων, ἀταλάστεροι δὲ τῶν ὄνων,
 ἀπακτικώτεροι δὲ τῶν γαλῶν,
 φιλονεικώτεροι δὲ τῶν ἀλεξυό-
 νων. ποιμαίνοντες γέλωτα ὀρλι-
 σσάντες, ᾠδίζοντες ἐπὶ ταῦ-
 τα, καὶ περὶ τὰς τῶν πλυσίων δύ-
 ρας ἀλλήλους παραδούμενοι, καὶ
 δεῖπνα πλυσίων ἔρωπα διενθύν-
 τες, καὶ ἐν αὐτοῖς τοῦτοις
 ἐπιπύοντες φορτικῶς, καὶ πέρα
 τῆς ἑλπίδος ἔχοντες ἐμπορεύμενοι,
 καὶ μαμψιμοῖσι φανόμενοι,
 καὶ ἐπὶ τῷ κυλικῷ ἀτερπῆ, καὶ
 ἀποδιδόσκοντες φιλοσοφώμενοι, καὶ
 ἄλλοις φέροντες. οἱ δὲ δίδωται
 δὲ, ὅπως ἐνυμνῶσι, γέλωσι
 δὴλαδὴ, καὶ καταπύουσι φι-
 λασφίας, εἰ τοιαῦτα καὶ δάρι-
 ματα ἐκδέχεται. τὸ δὲ πάντων
 ἄλλων, ὅτι μηδὲν δεῖσθαι λέ-
 γοντες αὐτῶν, ἀλλὰ μό-
 νον παλούσον εἶναι τὸ σφοδρὸν
 κερασθῆναι, μικρὸν ὑπερὶν αὐ-
 τῇ προσελθόντων, καὶ ἀναπα-
 κτῆ μὴ λαβῶν, ὁμοίον, ὡς εἰ
 περὶ βασιλικῷ ὀφθαλμῷ ὁρῶν
 παρὰ ἔχον, καὶ διάδημα,
 καὶ τῶλλα, ἅπαντα βασιλείας
 ὑποδύσονται δέσμιος. ὅταν μὲν

admirantur, & pecunijs in-
 hiant, caniculis iracundio-
 res, leporibus timidiores,
 simijs blandiores, asinis pe-
 tulantiores, felibus rapa-
 ciores, gallis cōtentiosiores.
 Itaque risum mouent, quum
 de his rixantur, & circum
 ianuas diuitum se inuicem
 pulsant, & in conuiujs fre-
 quentibus epulantur, in eis-
 que tædium laudando pari-
 unt, ac præter decorum sese
 ingurgitant, & queruli ap-
 parent, & inter calices inui-
 cunda & absfona philoso-
 phantur, ac merum non se-
 runt. Idiotæ autem quot-
 quot compotant, rident sci-
 licet, ac Philosophiam cons-
 puunt, quoniam huiusmodi
 educat piacula. Illud verò
 omnium est turpissimum,
 quòd quum vnusquisque eo-
 rum nullius se rei indigum
 profiteatur, sed solum diui-
 tem esse sapientem vocife-
 retur, paulò post tamen pos-
 cit, & ni accipiat stomacha-
 tur: perinde ac si quis regiẽ
 ornatus rectam gestet tia-
 ram, & diadema, cæterâque
 regni insignia, friuolarum
 tamen rerum indigus, men-
 dicet. Proinde quum illis
 quippiam est accipiendum,

γινώσκοντες, προσποιῶνται, τὸ
 οὐκ αὐτοῦς πρὸς δεῖν λαμβάνειν,

πολὺς ὁ πρὶ τῷ κωνωνικῷ εἶ-
 ναι δὲν λόγος, καὶ ὡς ἀδύνα-
 ρον ὁ πλεῖστος. καὶ τί γὰρ τὸ χρυ-
 σίον, ἢ ἀργύριον, οὐδὲν τ' ἐν
 τοῖς αἰμαλώτοις Ἰνδοῖσι διατί-
 ρει; ὅταν δὲ τις ἐπικουρίῃ δε-
 ούμενος ἐπιτρέσσει ἐκ τῆς αὐτῆς, καὶ
 φίλος ὁππότε πολλῶν, ὁρίζεται ἢ
 περὶ τῶν, σιωπῇ, καὶ ἀπο-
 εἶα, καὶ ἀμαθία, καὶ παλινο-
 δία τῶν λόγων πρὸς τὸ ἐν-
 ῥόν. αἱ δὲ πολλοὶ πρὶ ἐπιλή-
 κειναι λόγοι, καὶ ἡ ἀρετὴ, καὶ
 τὸ καλὸν, οὐκ οἶδ' ὅπῃ τετε-
 λελεται. πάντως τὰ πάντα ἀποπύ-
 μνα, πείρεντα ὡς ἀληθῶς
 ἐπὶ μάλιστα ὁσημέρῃ, ὥστε
 αὐτῶν ἐν ταῖς διατεταταῖς σι-
 μαρχύμῃσι. μέγιστον γὰρ τοῦτου,
 φίλος ἔχων αὐτῶν ἐς ὅσον αὐ-
 τὸν ἀργύριον, ἢ χρυσίον ἢ πε-
 κύριον ἐν τῷ μέσῳ. ὡς δὲ
 τις ὀβολὸν ἐπιδείκνυται μόνον,
 λένεται μὲν ἡ εὐχὴ, ἀσπνδα-
 ῖ, καὶ ἀκρυκτα πάντα. καὶ τὰ
 βιβλία ἀλλ' ἢ ἱστορίαι, καὶ ἡ ἀρε-
 τὴ πύρευσθαι, οἷον τι καὶ οἱ κύ-
 νες πάρουσιν. ἐπιδάσκει τις ὅς ἐστιν
 ἐς μέσους αὐτὸν ἐμβαλεῖν, ἀν-
 κιδύσαντες, δακνόντων ἀλλήλους,
 καὶ τ' ὡς ἀπ' ἀσπίδα τὸ ὅς ἐστιν,
 ὑλακτῆσαι. λέγεται δὲ καὶ βασι-
 λεὺς τις αὐτῶν τοῖς, πρὶν ἵστας ποτε

multa oratione prosequun-
 tur, oportere de suo libenter
 conferre, & indifferentes es-
 se diuitias: quid enim aurum
 & argentum littoralibus à
 lapillis differat? At quum
 vetus quispiam amicus & fa-
 miliaris, opis egens, paucula
 quardam ex multis postula-
 tum venit, taciturnitas, ino-
 pia, ruditas, & dictorum in-
 cōtrariū palinodia. Varij au-
 tē illa de amicitia sermones,
 & virtus, & honestum quodnā
 abeant ignoro: nam omnino
 auolantia, & verè alata verba
 hæc sunt, quibus illi quoti-
 die in disputationibus inter
 se vmbatili certamine de-
 pugnant. Eousq; enim vnus-
 quisque eorum est amicus,
 quousque nec de auro, nec
 de argento, quicquam in me-
 dium affert. Quod si quis o-
 bolum tantammodò indica-
 rit, confestim pax soluitur,
 omniâque turbantur, atque
 implacata redduntur, libri
 obliterantur, virtus aufugit,
 iisq; accidit quod canibus,
 in quorum medium si quis os
 proiecerit, exiliunt, seq; in-
 uicem mordent, eique quos
 præripuit, allatrant. Fertur
 autem rex quidam Ægy-
 ptius simias tripudiare
 docuisse, eaque animalia,

πρὶν ἵστας ποτε

ἡμιλόγητα δὲ ὅτι τὸ ἀνθρώπων, ἐκμαθεῖν τάχιστα καὶ ὁρεῖσθαι, ἀλουργίδας ἀμπεριῶνα, καὶ παρσσωπία πεικείνομα, καὶ μέγιστον πολλὰ ἐνδοκιμῶν. Ἰδὼν, ἄρχει δὴ τις θεατῆς ἀστῆος, κάρσα πρὸ κόλπων ἔχον, ἀπὸ καὶ ἐς τὸ μέσον. οἱ δὲ πῖθηκοι, ἰδόντες, καὶ ἐκλαδύμενοι τὸ ὄρμητους, τῷ ὁρῶντι, πῖθηκοι ἔχοντο ἀντὶ πυρρίχων, καὶ ἑυαίρειζον τὰ παρσσωπία, καὶ ἰδόντες χατέρηνον, καὶ ἐμάχοντο περὶ τὸ ὀπίσθας πρὸς ἀλλήλους. τὸ δὲ σινύταγμα δὲ πύρρηδες, διελύτο, καὶ ἐπεμύσατο πρὸ τοῦ διαβίου. τοιαῦτα καὶ οὗτοι ποιεῖσι. καὶ ἔρωγε τὸν τοιούτοις κακῶς ἡγορευόν, καὶ οὐποτε παύσονται διελύχων, καὶ καμωδῶν. περὶ ὑμῶν δὲ, ἢ τὸ ὑμῶν παρσσωπείων, εἰσι γὰρ ἰσῆες ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίαν ζητῶντες, καὶ τοῖς ὑμῶν πειρῆσι νόμοις ἐμυθίζοντες, μὴ ἔπομαιντο ἔγωγε, ὡς βλάσφημον εἰπεῖν τι, ἢ σκαῖον. ἢ τί γὰρ ἀνθρώπων ἔχοιμι; τί γὰρ τοιαῦτα βεβῶται; τὸν δὲ ἀλαζόνας ἐκείνοισι, καὶ θεοῖς ἐβρεῖν ἀξίον οἶμαι μισεῖν. ἢ οὐ γὰρ ὦ Πυθαγόρα, καὶ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε,

(nam ad imitandum humanas actiones maxime sunt apta) eelerime didicisse, ut purpureis vestibus induta, & personis circumdata saltarent, idque spectaculum multo tempore claruisse, donec spectator quidam urbanus, quas nuces in sinu habebat, in medium proiecit. Quibus conspectis, simix saltationis oblitæ, id quod erant, simix pro saltatoribus fuerunt, & personas conterebant, & verem discerpebant, & pro fructu inter se pugnabant. Ita ut Pyrriches ordo solueretur, & à theatro derideretur. Talia & hi perpetrant; & ego tales infectatus sum convicijs, nec redarguere unquam desinam, & comice perstringere. Sed quod ad vos, vobisque similes attinet (sunt enim sunt profecto nonnulli qui Philosophiam amplectuntur, vestrisque legibus immorantur) absit ita infamiam, ut quid probrosum & sinistrum proferam. Nam quid dicere possem? quid enim in vita simile commistis? Sed arrogantes illos, & Deorum inimicos, odio dignos esse puto. Tu enim Pythagora, & Plato, & Chrysippe,

καὶ Αἰσώτερες, τί φατέ προσ-
 ἵκειν ὑμῖν τῶν τοιούτων, ἢ
 οἰκείον τι, καὶ ξυγγυῆς ἐπίδει-
 κνυδαὶ τῷ βίῳ; νῦν Δία Ἡρα-
 κλῆς φασί, καὶ Πιθήκος. ἢ Ἄ
 δῶτί τι πάγονας ἔχουσι, καὶ φι-
 λосоφῶν ἀπῆλθον, καὶ σκυθρω-
 ποὶ εἰσι, διατρετο γὰρ ὑμῖν εἰ-
 κέζεν αὐτοῖς; ἢ νύγε καὶ αὐ-
 τοὶ πιδανὸν γούνησαν καὶ ἐπὶ τῷ
 ὑποκρίσεως αὐτῆς. νῦν δὲ,
 δαΐμονα γὰρ ἀνδρα μιμή-
 σαιτο, ἢ οἱ φιλοσοφοῖς. εἰρη-
 κα τὰ ὑπὲρ ἑμαυτῶν, ὅποσα εἶ-
 χον. σὺ δ' ὅ ἀληθεῖα μαρτύ-
 ρει πρὸς αὐτὸν, εἰ ἀληθῆ ὄντι.
 Φίλο. μετὰ σῆθι ὅ Παρρησιάδην
 πρὸς τέρῳ ἔπι. τί ποιεῖς ἡ-
 μέεις; πῶς ὑμῖν εἰρηκέναι ἀνὴρ
 ἔδοξεν; Ἀρετῇ. ἐγὼ μὲν ὁ φιλο-
 σοφία, μετὰ τὸν λέγοντος αὐτοῦ,
 καὶ τῷ γῆρας διῶναι νύχου μιν. οὐ-
 τως ἀληθῆ πάντα εἶπεν. ἐγὼ γὰρ
 εἰδὼν γούνη ἀκύνετα ἔκαστον τῶν
 ποιούντων αὐτὰ, κατὰ ῥημοζον
 μετὰ τὸν τοῖς λεγομένοις, ὅσο
 μὲν, ἐς τὸνδε. ὅσο δ' ὅ, ὁ δεινὰ
 ποιεῖ. καὶ ὅλως ἔδειξε τὸν ἀν-
 δρα εὐαγῶς, καὶ δαΐμον ἐπὶ
 πινος γραφῆς τὰ πάντα προσ-
 οικότας, οὐ τὰ σώματα μόνον,
 ἀλλὰ καὶ τὰς ψυχὰς αὐτὰς ἐς
 τὸ ἀκρίβιστατον ἀπικρύπτει.

& Aristoteles, qua in re tales
 vobiscum dicitis convenire,
 aut proprium, ac cognatum
 in vita præstitisse? Ita per
 Iouem, Hercules, inquit,
 & Simia. An quia barbas
 habent, & se Philosophari
 profitentur, & severitatem
 vultu prætendunt, propte-
 rea cum vobis sunt compa-
 randi? At tulissem, si saltem
 illi ad simulationem fuissent
 apti. Nunc verò citius vul-
 tur Iusciniam imitabitur,
 quàm illi Philosophos. Quæ
 pro me dicenda habebam
 exposui. At tu Veritas num-
 quid vera sint apud ipsos tes-
 tificare. Phil. Nunc longi-
 ὁ Parrhesiades, absiste. Quid
 nos faciamus? quomodo vir
 hic vobis videtur dixisse?
 Virtutem. Ego quidem ὁ Phi-
 losophia, dum iste perora-
 bat, terram subire optabam:
 adeò vera omnia dixit. Ita-
 que audiens unumquemque
 eorum qui talia faceret, ag-
 noscebam: interimque ex
 ijs quæ dicebantur, hoc ad
 istum, hoc verò ad certum
 illum qui faceret refere-
 bam. Denique viros illos
 perspicuè indicavit, tan-
 quam ex aliqua pictura ex-
 pressos: nec solum corpora
 sed animas etiam ipsas
 absolutissimè effinxit. Phil.

Φίλο. καὶ γὰρ πάντῃ ἠνυθείατα ὦ
 ἄνθρωπε. ὅμως ὅ, τί φασί; Ἀνα-
 βιβέντες· τί ὅ ἄλλο, ἢ ἀρεῖσθαι
 αὐτοὺς τῷ ἐγκλήματος, καὶ φί-
 λον ἡμῶν, καὶ εὐεργέτην ἀνα-
 γαχαφθεῖν; τὰ γὰρ τῷ Ἰλίου
 ἀπερχοῦ πεπόνθαμεν, βαρυ-
 ὄντι πᾶσι τῶτον ἐξ ἡμῶν κει-
 τήκαμεν, ἀσπίδων τὰς θρυλῶν
 ξυμφορὰς. ἀδελφὸν γούν, καὶ
 τοὺς θεοὺς ἐχθροὺς ἐκβαλόντες.
 Διο. καὶ αὐτὸς ὁ φιλοσο-
 φία, πάντῃ ἐπανῶ τ' αἰδέσθαι, καὶ
 ἀναπίπτειν τὰ κατηργημένα,
 καὶ φίλον ποιεῖν αὐτοὺς, ἡ-
 γαῖον ὄντα. Φίλο. εὖγε ὦ Παρ-
 ρησιάδῃ. ἀφιεῖς σε τ' αἰτίας,
 καὶ ἀπάσαις κρατείς, καὶ τὸ
 λοιπὸν, ἵδι ἡμέτερος ὢν. Παρ-
 ρη. περισκύνουσα τίς γὰρ περ-
 τίς. μᾶλλον ὅ βαρύνουσιν
 αὐτὸ ποιεῖσθαι μοι δοκῶ. σμερό-
 τερον γὰρ ὡς μέγα σμερὴ νίκη τ'
 ἐμὸν βίον κατέχεις, καὶ μὴ
 λήγῃς στεφανῶσα. Αἰ. ἔκῃ
 δευτέρῃ κρατῆρος ἡδὴ κα-
 τὰρχάμεθα περισκαλῶμεν κα-
 κείοις, ὡς δὴ καὶ ἀποθῶσιν,
 ἀπὸ ᾧ εἰς ἡμῶν ὑβείζουσιν.
 κατηργήσῃ ὅ Παρρησιάδης
 ἐχάσθαι. Παρρ. ὁρθῶς ὦ ἀρετὴ
 ἔλεξας. ὥστε οὐ πᾶσι συλλογι-
 στέαι, κατακύνοντας τὸ αἶσιν,

Ego quoque planè erubui, ὁ
 Virtus. Vos verò quid dici-
 tis? *Reuiv.* Quid aliud, quàm
 à crimine eum absolui, inter
 amicòsque & benefactores
 nostros ascribi debere? Planè
 enim nobis idem quod Illi-
 ensibus, accidit: hunc tan-
 quam Tragædum quempià
 in nos excitauimus, qui
 Phrygum calamitates de-
 cantaret. Canat igitur, &
 Dei inimicos tragicè exa-
 gitet. *Διο.* Ego quoque ὁ
 Philosophia, planè hominè
 laudo, quæque illi obieci re-
 tracto: & quia generosus est,
 amicum eum facio. *Phil.*
 Euge ὁ Parrhesiades ab ac-
 culatione te absoluius, in
 omnibus vincis. Cæterùm te
 nostrum esse scias. *Parrh.*
 Hanc primam adoraui: ve-
 rùm aliud magis tragicum
 opus mihi superesse puto.
 Siquidem ὁ valde veneranda
 Victoria quotidie vitam meà
 reddis venerabilem, nec co-
 ronare desinis. *Virtus.* Num-
 quid igitur à secundo iam
 ordiamur cratere, & illos
 citemus, vt ob ea quibus in
 nos iniuriæ fuere, potnas ex-
 pendant? Parrhesiades au-
 tem vnumquemq; accusabit.
Phil. Rectè ὁ Virtus, elocuta
 es. Quapropter heus tu mi-
 nister Syllogisme in urbē te
 confer, & Philosophos ad-
 περισκύνου τὸν φιλοσοφῶντα.

Συλλογισμοὶ ἄκατοι, σίγα. τῶν φιλοσοφῶν ἢ κεν ἐς ἀρετὴν ἀπολογισμῶν ἐπὶ τῇ ἀρετῇ, καὶ δικαιοσύνης, καὶ δικῆς. Παρρη. ὅρα; ὀλίγοι σωφρονίζονται, ἡμεῖς πάντες τὸ κηρυγμα. ἄλλως δὲ δίδασσι τὴν δικήν, οἱ πολλοὶ δὲ αὐτῶν, ἢ ὃ γὰρ ἀρετὴν, ἀμφὶ τῶν πλουσίων ἔχοντες. εἰ δὲ βέλαι πάντες ἵκειν, καὶ τὰς ὁσυχασίας ἀρετῆς. φιλο. μὴ δαμως. ἀλλὰ τὸ ὅ Παρρησιάζου, φερὲν παλαι, καὶ τὸ σοὶ δοκεῖ. Παρρ. ἦ. εἴην τοι χαλεπὸν ἀκούει. σίγα. ὅσοι φιλοσοφοῦν εἶναι κέρουσι, καὶ ὅσοι φερουσὶν ὅ τοις οἰονταὶ τὸ νόημα, ἢ κεν ἐς ἀρετὴν ἐπὶ τῶν δεινῶν. δὴ μὴ καὶ ἐκαστὸν δόξουσιν, καὶ σπουδαίως πλάκους. ὅς δ' ἐν πωγῇ βαθὺν ἐπιφύκει, καὶ παλάτῳ ἰσχυρῶν, ὅτος γε φερὲν πλεονέκτηται καμίζου. εἰς σπονδῶν σπουδῶν μὴ καὶ δικαιοσύνην, ἢ ἔρχεται, μὴ δαμως, καὶ ἀνάκατα δὲ ταῦτά γε, μὴ μὴ παρρη. πέντε δὲ συλλογισμοὶ δὲ ἀπαιτούντο. ἢ ὃ δέ τις ἀνὴρ τοῦτων εἶναι σοφὸν κέεται εἰ ἐν μισθῷ σὺν χειροσίο ταλάντα, τῷ, δέ μόνον, ὅς μὴ πᾶσι τειζέμεν

Syllog. Audi, tace. Philoſophi in arcem ascendunt, vt apud Virtutem, Philosophia, & iustitiam accusationem diluant. Parrrh. Vides-ne? pauci conveniunt citatione cognita. Nam iustitiam praefertim timent. Nec ociosi sunt plerique ipsorum, dum circa diuites versantur. Sed si vis vt veniant omnes, praefertim his verbis pronuncia Syllogistinae. Phil. Minime: sed tu Parthesiades, prout tibi visum fuerit illos aduocare. Parrrh. Hoc non est difficile. Audi, tace. Quicunque se philosophos esse dicunt, & quicunque nomen hoc ad se spectare arbitrantur, ad distributionem in arcem veniant: dux minae singulis dabitur, & scilamina placentia. Quicunque vero barbaram profundam ostenderit, ille caricarum massarum insuper accipiet. Nemo vero modestiam, & iustitiam & continentiam afferat (haec enim necessaria non sunt, si non adint), sed ex modis omnibus quinque syllogismos. Non enim fas absque his sapientem esse in medioque auribus sunt obicienda talenta. Danda illi qui sit melior certamine cunctis. Parrrh. quam refertus

ἢ ὃς ἐστὶν βαβαί. ὡς πλεονέκτης
est con-

ἢ ἂν ἀφ' οὗτος ὠθησόμενοι, ἰ-
 ππὶ τοῖς δύο μῖσας ὡς ἤκουσαν
 μῖνον. παρὰ δὲ τὸ Πελασγικόν
 ἄλλοι, καὶ κατὰ τὸ Ασκληπιεῖον
 ἔπει. καὶ περὶ τ' Ἀρεῖον πᾶ-
 ρον, ἐπὶ πελαιοῖς ἐγίνοιτο, καὶ κατὰ
 τὴν Τάλῳ τάρον. οἱ δὲ, καὶ
 παρὰ τὸ Ἀνακτοῦ παρὰ δὲ ἄλλοι
 κλῆμας, ἀνέρπουσι βομβηδόν.
 ἢ δὲ καὶ βούδον, ἐσμὲν δὲ
 κλῆμα καὶ κατὰ Ὀμηροῦ εἶπω,
 ὡς καὶ κλῆμα ἐν μάλᾳ πολ-
 λὴ καὶ πύδον μελίοι, ὅσα τε
 φύλλα, καὶ ἄνδρα γίνεται ἡελ.
 κατὰ δὲ ἂν ἀκροπόλιν ἐν βε-
 λῆ, κατὰ δὲ παρὰ δὲ ἄλλοι
 κατὰ δὲ ἀνατολῆς. βακτη-
 ρία. ληρία. συλλογισμός. φι-
 λαρμεία. οἱ οὐλίροι, ὅποσοι
 παρὰ τὸ παρὰ τὸν κήρυγμα ἐκ-
 ἴτο ἀνέστη, ἀφανείς, καὶ ἄσημοι,
 ἀναμνηστές τῶν πλῆθους τ' ἄλ-
 λων, καὶ λεληθάσιν ἐν τῇ ὁμοιό-
 τητι τ' ἄλλων ζημάτων. τὸ το
 ρωτὸ δὲ γινώσκον ἐστιν ὡς φιλο-
 σφία, καὶ ὅπως αὐτὸ μέγα τὸ σου
 μάλα, τε μὴν δὲ ἐπιβάλλειν
 γινώσκον καὶ σημειώσαντας. πι-
 δικώτεροι γὰρ οἱ γινώσκοντες ἔσονται
 πλάκας τῶν ἀληθῶς φιλο-
 σοφούντων. φιλο- ἔσονται
 γινώσκοντες. οὐλίρον. ἀλλ' οὐ

est constantium ascensus,
 postquam duarum minarum
 mentionem tantum audie-
 runt. Ad Pelasgicum alij,
 alij iuxta templum Æscula-
 rij, & circum Arcopagum
 etiam plures, nonnulli quo-
 que penes Tali sepulchrum:
 pars etiam admotis scalis
 templo Dioscurorum, cum
 strepiu ascendunt, per Io-
 uem etiam confertim, exa-
 minis apum instar: & ut
 Homeri verbis utar: sed inde
 quamplurimi, illic quoque
 innumeri, *Quos solia & flores*
nascuntur tempore verno. Ple-
 na autem est arx breui tem-
 pore cum clangore confi-
 dentium: estque yndique
 pera, barba, adulatio, im-
 pudentia, baculus, edacitas,
 syllogismus, avaritia. Ac
 pauci illi, quotquot ad pri-
 mum illud præconium as-
 cenderunt, obscuri & ignoti,
 reliquorum turbæ immixti,
 sub aliarum formarum simi-
 litudine delitescunt. Est &
 hoc ὁ Philosophia molestis-
 simum, & in quo te maxi-
 me quis reprehendat, quod
 nullas illis notas & signa
 inuissisti: siquidem præstigia-
 tores isti, læpius ad persuad-
 endum, verè philosophan-
 tibus sunt aptiores. *Phil.*
 Fiet illud paulò post: sed
 iam excipiamus. *Platonici.*
Διχόμεθα ἡδὴ. Πλατωνικός

αὐτὸν ἡμᾶς πρὸς τοὺς ἡσυχίου
πλατωνικοὺς λαβεῖν. Πυθα-
γορικός, ἔκ, ἀλλὰ τὸν πυθα-
γορικοὺς ἡμᾶς. πρὸς τοὺς γὰρ
Πυθαγορεῖς ἡμᾶς. Σταϊκός, λη-
ξήτε αὐτοὺς ἡμᾶς οἱ ἀπὸ τῆς
στάς. Περικα, οὐ μὲν οὖν.
ὁ μὲν γὰρ τοῖς ἡσυχίοις, πρὸς τοὺς
αὐτοὺς εἰναι, οἱ δὲ τὸν περι-
πάτου. Επὶ, ἡμῖν τοῖς ἐπικυ-
ρεῖς τὸν πλακωῦντας δοτε, ἡ
ταῖς παλαῖστας, περὶ τῶν μὲν
περικυρεῖς, καὶ ὑσάτοις δὲ
λακωῦντας. Ακωδῆ, πᾶσι τὰ
δύο παλαῖστας δειξομένων γὰρ οἱ
ἀκωδῆμαίκοι ὅσον τῶν ἄλλων
ἐσὼν ἐκτετακότεροι. Στωϊκῶν, οὐχ
ἡμῶν γὰρ τῶν στωϊκῶν παρην-
των. Φιλοσοφία, πάντα δὲ φι-
λοσοφούμεντες, ὑμεῖς γὰρ οἱ
κυμικοί, ἡμεῖς δὲ οἱ ἀλλήλους,
μὴ τε τοῖς ξύλοις παῖς τε,
ἐπὶ ἄλλῃ γὰρ ἔτε κεκλιμένοι.
καὶ νῦν ἔρχομαι ἡ φιλοσοφία,
καὶ ἡ ἀρετὴ αὐτὴ, καὶ ἡ ἀλήθεια,
δικαστοὺς ἴσως οἱ ὁρθῶς φιλο-
σοφῶντες εἰσὶν. εἴτα ὅσοι μὲν αὐ-
τοῖς ἐσὼν καὶ τὰ ὑμῖν δοκῶν-
τα βιβλῶντες, εὐδαίμονες ἡσυχίαν,
ἀριστοὶ κεκλιμένοι. τὸν γρηγο-
ρῶς, καὶ ἔξω ἡμῶν, πρὸς στωϊ-
κούς, κακῶς κακῶς ἐπιτελο-
μεν, ὥς μὴ ἀντιποινῶντο τῷ ἑσθῶ

Nos Platonicos par est acci-
pere primos. *Pythagoricus.*
Minimè : sed nos Pythago-
ricos. Prior enim fuit Py-
thagoras. *Stoicus.* Desipitis,
nos Stoici sumus præstantio-
res. *Peripateticus.* Minimè
quidem : verum nos ex Pe-
ripato primi sumus in pecu-
nijs. *Epicureus.* Nobis Epi-
cureis date placentas, & ca-
ricarum massas. Quod ad
minas attinet, expectabimus,
quanvis oporteat nos po-
stremos accipere. *Academicus.*
Vbi sunt illa duo talèta?
siquidem nos Academici o-
stendemus, quantum alijs si-
mus contentiosiores. *Stoici.*
non præsentibus nobis Stoici-
cis. *Phil.* Desinite conten-
dere, vos verò Cynici, ne
vos inuicem pulletis, ne-
que baculis cædatis : nam
vos ad alia vocatos esse
scitis. Nunc equidem ego
Philosophia, & hæc Virtus,
Veritatemque iudicabimus qui-
nam sint qui verè philoso-
phantur. Inde qui nostrum
institutis vivere inuenien-
tur, felices erunt quod op-
timi habiti fuerint. Sed
præstigiatores illos, nilque
ad nos spectantes, malos
male perdemus : ne superbi
illi quæ sunt supra se affe-
rent. Quid hoc rei est?

αὐτὸν, ἀλαζόνες ὄντες. τί

ἄπο· ὅν γε καὶ τὴν Δία καὶ τὸν
 καὶ κρημῶν οἱ πολλοί, ἀλλ' ὁ-
 μῶν· καὶ ὁ δ' ἐν ἡ ἀλεόπο-
 λισ· πλὴν ὁλίγων τούτων, ὁ πό-
 σοι μὴ κέραι, οὐ φοβηθέν-
 τε τῶν κείων· οἱ κερήται
 ἀνέστη τῶν πύργων, καὶ ὁ
 Κωϊκὸς ἀπέριπεν ἐν τῇ
 τρεῖς ἐρίδων πικρὰ ἔχει, ἡ πικ-
 ραία, ἡ βέλκων, ἡ ἀφ' αὐτῶν
 τῶν αὐτοπειτῶν Παρρη-
 ὦν· ἀλλὰ χυσιὸν τοῦτ', καὶ
 μύρον, καὶ μαχαίριον θυ-
 πῶν, καὶ χροτόρεον, καὶ κύ-
 βαν· Φιλ. εὖ γε ὁ γυναικί-
 πεισῶν σοι καὶ τὰ ἐφόδια τῇ
 ἀπικτίας· καὶ μὲν τούτων,
 ἔχουσιν λαοφορέωμαι ἀπικτίας, καὶ
 πῶς αἰλλοὺς παύσασθαι.
 Παρρη. τίς τοι εἰ ἡμῖν οὐ-
 ται· καὶ ὁ ὑμᾶς σκοπεῖν ὄν-
 τια τρέπον ἀγνοούμενα ταῦ-
 τα πικρῶνται, καὶ διαγνώ-
 σονται οἱ ἐπυγχαίοντες οἱ π-
 κῆ οἱ ἀγαθοὶ αὐτῶν, καὶ οἱ-
 πικῆ αὐτῶν οἱ τῶ ἐτέρου
 βίου· οὐδ' ὁ ἀλκίδια, ἔξιν-
 εἶπε· ὡς οὐ γὰρ τῶ γυναικί-
 αἰ, ὡς μὴ ὁπικρατῆ σου τὸ
 ψεύδος, μὴ ὁ ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ
 λαοφάσων οἱ φαῦλοι τῶν αἰ-
 δῶν ἐς τὸν χερσὺς μιμητῶν. Αλλ' ὡς αὐτῶν εἰ δὲ-
 καὶ Παρρησιᾶς, ποιησάμεθα τοῦτοῦτον, ἐπεὶ χερσὺς ὡπται,

Fugitis per Iouem multi
 per contragosa desilientes:
 iamque arce est vacua: præ-
 ter paucos illos qui iudi-
 cium non formidantes re-
 mansere. Vos verò mini-
 stri peram tollite, quam
 Cyniscus fugiendo abiecit.
 Age videam quid habeat,
 an lupinos, librúmque, aut
 panes cibarios? Parrh.
 Minimè: sed aurum hoc, &
 vnguentum cultrum sacrifi-
 culi, & speculum, & talos.
 Phil. Euge ò generose, hæc
 tibi exercitationis erant
 viatica: cùmque his æquum
 esse censebas omnibus
 conuiciari, atque alios do-
 cere. Parrh. Tales illi sunt
 nobis. Cæterùm oportet
 vos considerare, quo pacto
 desinent hæc ignota esse,
 & dignoscantur qui tecum
 consuescunt, quinam il-
 lorum sint boni, quinam
 contrà alterius sint vitæ.
 Tu autem Veritas illud
 comperito. Nam è re tua
 fuerit, vt tibi mendacium
 non praualeat: neu præ
 ignorantia prauī homines
 immixti bonis delitescant.
 Verit. Hac in re ex Parrhe-
 siadis arbitrio, siquidē pro-
 bus, ac nobis beneuolus

καὶ ἔνους ἡμῖν, καὶ σὲ δ' φι-
λοσοφία, μάλιστα θαυμάζων,
παρελαβόντα μὲθ' αὐτὸς ἢ
ἐλευχόν, ἀπασι τοῖς φάσκουσιν
φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνειν. εἴθ' **A**
ὃν μ' αὖ ἔνυ γηπτοὺς ὡς ἀλη-
θῆς φιλοσοφίας, σεφανώσα-
τω θαλῶ σεφανῶ, καὶ ἐς τὸ
πρυτανεῖον καλεσάτω. ἰὼ δὲ
πνι αἰεὶ πολλοὶ εἰσι, καταρά- **B**
τῳ αἰδεῖ ὑποκειτὴ φιλοσο-
φίας ἐντύχει, τὸ τειρόνιον πε-
εισάσους, ἀποκτενέτω ἢ
πώγωνα ἐν χεῖρ' αὐτοῦ βαρα- **C**
κουεικὴ μαχαίρῃ, καὶ ἐπὶ τῷ
μετώπῳ σήματα ὀφθαλμο-
ποιῇ, ἐν χερσίν τε καὶ τῷ μεσώ-
φρουρον. ὃ δ' ὅτι πῦρ τῷ χρομῇ-
ες, ἔσω αἰώπῃ, ἢ πίνκος.
Φιλ. εὐχὴ ᾧ ἀλήθεια. ὃ δ' **D**
ἐλευχὲς ὡς Παρρυσάδην, τοῖός-
δε ἔσω, οἷος ὁ πῶν αἰτῶν πρὸς
ἢ ἥλιον εἶναι λέγεται. ὃ μὰ
Δία. ὥς κἀκείνους ἀνβλέ-
πειν τῷ φωτὶ, καὶ πρὸς ἐκείνους
δοκιμάζειν. ἀλλὰ πρὸς τοὺς
χερσίν, καὶ δόξαν, καὶ ἡδονὴν, **E**
ὃν μὲν αὖ αὐτῶν εἰδὴς ὑπερ-
ορῶντα, καὶ μηδαμῶς ἐλκό-
μενον πρὸς τὸν ὄψιν, οὗτος
ἔσω, ὃ τῷ θαλῶ σεφόμενος. ὃν
δ' αὖ ἀπένεος ἀποβέβοντα,
καὶ τὸν χεῖρα ἐξέροντα ἐπὶ

est visus, et reque ὁ Philosophia
maximè admiratur: ita
faciamus: ut assumpto se-
cum Elencho, conveniat
omnes qui se philosophari
profitentur: tum quem verè
legitimum Philosophiæ a-
lumnium inuenerit, corona
coronet oleagina, & in pry-
taneum vocet. Si verò in al-
liquem, quales multi sunt,
execrandum virum, ac Philo-
sophiæ simulatorem inci-
derit, attritam vestem dila-
ceret, barbâque hirci ton-
soria nouacula abradat, fron-
tique stigmata imprimat, vel
inter media supercilia inurât
fitque iniustionis figura Vul-
pes, aut Simia. *Phil.* Euge
Veritas. Talis autem ὁ Par-
rhesiades, sit Elenchus, qua-
lis aquilarum pullus ad so-
lem esse fertur. Non per
Iouem tamen, ita ut lumen
obtueantur, indeque pro-
bentur. Verùm exposito
coram illis auro, gloria, vo-
luptate, quem ipsorum ea
despicere videris, & nequa-
quam ad aspiciendum trahi,
is esto qui oleagino ramo
coronetur. Quem verò si-
xis oculis intuentem, ma-
nûmque ad aurum proten-
dentem deprehenderis,
hunc abrafa priùs barba,

τὸν χεῖρ' αὐτοῦ ἐπὶ τῷ

ἡμῶν τῶτον, ἀποκείματα
 περὶ τὸν πῶγονα. Παῖρρ.
 ὡς ἐδεδίξεν ἔσται ταῦτα ὡς φι-
 λосоφία, καὶ ὁ φειδύμενος μά-
 λα τῶν πολλῶν αὐτῶν, ἀλαμπ-
 κίας, ἢ πρὸς κοφους. ὀλίγους δὲ
 καὶ ἐστρατωμένους. εἰ βούληται
 ἐμὲ τοι, καὶ ταῦτα ἀνέξω πιναι
 ἐμὲν γὰρ Δι' αὐτῶν. Φίλο.
 πῶς λέγεις, ἀνέξεις τῶν φυ-
 γόντων; Παῖρρ. καὶ μάλα,
 ἐπεὶ ἡ ἱερέα μοι ἐδέξατο πρὸς
 ὀλίγον χρῆμα ἢ ὀρεῖαν ἐκεί-
 νην καὶ τὸ σκυρσον, ὅσῳ ὁ
 αἰεὶ ἀνέσκειν ὁ ἐν Πειραι-
 ῶς. Ἰε. ἰδοὺ δὴ λάβε καὶ τὸ
 πλάγιον καὶ ἅμα, ὡς πάντ'
 ἔχῃς. Παῖρρ. ὡς ὅσον ἡ ἱε-
 ρεία, καὶ ἰσχυρὸς μοι πιναι
 δὲς ἀνύστα, καὶ ὀλίγον τῶ
 χρυσίου. Ἰε. λαμβάνε. Φί-
 λο. τί περὶ πέν ἀνὴρ διανο-
 οῦται; Παῖρρ. διαλέσας τὸ
 σκυρσον ἰσχυρὸν, καὶ χρυσίον,
 καὶ ζεύξας ἐπὶ τὸ ἄκρον
 τῶ τειχεῖ, καὶ ἔθηκεν ἐς τὴν
 πόλιν. Φίλο. τί ταῦτα ὡς
 Παῖρρ. σιάνη ποιεῖς; ἢ που τῶν
 λίθους αἰετῶν διέγνωκας
 ἐν τῷ Πελασγικῷ; Παῖρρ.
 σιάνησον ὡς φιλοσοφία, καὶ
 Πόσειδον ἀρετῇ, καὶ Ἀμφιτέτη
 τῶν ἰσχυρῶν. ἡ γὰρ ὁρῶ πιναι

inurendum abducas. Parrh.
 Hæc, ὁ Philosophia, e-
 runt, ut censes: & con-
 festim permultos eorum
 vulpe, vel simia notatos
 videbis, paucos verò coro-
 natos: quinimo si placue-
 rit, nonnullos illorum vo-
 bis per Iovem huc addu-
 cam. Phil. Quid ais? fu-
 gientes adduces? Parrh.
 Ita quidem, si sacerdos fu-
 niculum hunc, & hamum
 à Piræensi piscatore dica-
 tum, velit mihi parumper
 commodare. Sacerd. En
 accipe, calamumque simul,
 ut habeas omnia. Parrh.
 Quin igitur Sacerdos, cari-
 cas aliquas, parumque auri
 da mihi properè. Sacerd.
 Accipe. Phil. Quidnam vir
 hic facere intendit? Parrh.
 D Hamo carica & auro inef-
 cato, summo muro insi-
 dens in urbem demisit.
 Phil. Quid agis ὁ Parrhe-
 siades? numquid lapides
 ex Pelasgico piscari decre-
 uisti? Parrh. Tace Phi-
 losophia, ac prædam ex-
 pecta. Tu vero piscator Ne-
 ptune, tu quoque chara Ani-
 phitrite, multos pisces nobis
 immitte. At lypum quendam
 ingentem video, vel potius

τὴν ἄρσαν περιέρχε. σὺ δὲ
 φίλη, πολλὰς ἡμῖν ἀπάμπας
 λάβεσθα, συμεχθῇ, μᾶλλον δὲ

χεύσθην. Ελευ. οὐκ.
 ἀλλὰ γαλέος ὄνι. περσέρεται
 δὴ τῷ ἀγκύρῳ κελυγῶς. ὁ-
 σσεῖται τῷ χεύσθῃ. πληστόν
 ἦδη ὄντι. ἔλαυσεν. ἔληπται.
 ἀπαπατωμέν. Παρρη. καὶ σὺ
 ὦ ἐλεγε, νῦν ξυμπελασθε ἡ
 ὀρμίας. αὐτὸν ὄντι. ἔρ' ἴδω τίς
 εἰ ὦ βέλτερος ἰχθύων. αὐτὸν ἔ-
 τος γέ. Ηρακλῆος τῶν ὀδόντων.
 τί τὸτο ὦ θῆναιότατε ἔλη-
 λμαι, λιχθένων περὶ τὰς πέ-
 ρας, ἐνθα λήπειν ἡλπεως, ὥσο-
 δεδωκώς ἀλλὰ τῷ ἔσθῃ φανε-
 ρὸς ἀπασιν, ἐν πῶν βραχέων
 ἀπρητημῶς. ἔξελωμέν τὸ δέ-
 λειον, καὶ τὸ ἀγκύρον ποῦ τί.
 κενόν σοι τὸ ἀγκύρον. ἢ δ' ἰ-
 γὰς ἦδη περσέρεται, καὶ τὸ
 χεύσθῃ ἐν τῇ κοιλίᾳ. Διο-
 γε. μὰ Δία ἔξεματάτω, ὡς
 δὴ καὶ ἐπ' ἄλλοις δειλεῶσιν.
 Παρρη. εὖ ἔχει, τί φῆς ὦ Διό-
 γενης; ὅσα τῶτον ὅσις ὄντι.
 ἢ περσέρεται σοι τί ἀνὴρ; Διο-
 γε. οὐδαμῶς. Παρρη. τί
 οὐκ; ποῦτον ἀξίον αὐτὸν χεῖ
 φάναι; ἐγὼ μὲν γὰρ οὐ βόλων
 περσέρεται αὐτὸν ἐπισηπόμεν.
 Διο. πολὺ λόγος. ἀφραγῶς τε
 γὰρ ὄντι, καὶ εἰδεχθῆς, καὶ
 σιληρὸς, καὶ ἀπμος. αὐτὸς αὐτῷ
 ρας. σὺ δὲ ἄλλον ἀνάσσειν,

auratam Libert. Mini-
 mē felis est, accedit ad
 hamum hians, aurum
 odoratur, prope iam adest,
 tetigit, captus est, attra-
 hamus. Parrh. Tu quo-
 que Elenche, nunc una
 funiculum arripe: attra-
 ctus est. Age videam quā sis
 ὁ piscium optime. Clamat
 iste: quales hercle dentes!
 Quid hoc rei est ὁ genero-
 sistime, circa petras ligu-
 riendo captus es, vbi te
 latitaturum sperabas: at nūc
 à branchiis pendens mani-
 festus eris omnibus. Escam
 hanc, & hamum hunc ex-
 trahamus. En vacuus ha-
 mus; carica cum auro ven-
 tri iam adhæret. Diog. Per
 Iouem euomat, ut alios etiā
 inescemus. Parrh. Bene
 habet, quid ais ὁ Dioge-
 nes? tūc hunc quisnam
 sit nosti? num ad te atti-
 net? Diog. Nequaquam.
 Parrh. Quid igitur? quo
 precio dignus hic est dicen-
 dus? ego enim pridie duo-
 bus obolis eum aestimaui.
 Diog. Nimum dicis: nam
 & cibo est inutilis, & tur-
 pis, & durus, & neglectus.
 Hunc in caput à saxo præci-
 pitum da. Tu verò alium
 demisso hamo attrahe: at-
 ρὴ κεφαλῇ ἀπὸ τῆς πέ-
 ρας τὸ ἀγκύρον. ἐκείνῳ

μέντοι ὅρα ὃ Παρρησιάδην, μὴ
 ἐξικέσθαι σοι ὁ κάλαμος,
 ἀποκλαδῆ. Παρρην. Δάρρει
 ὢ Διόσχοις, καὶ τοὶ εἰσὶ, καὶ
 τῶν ἀφ' αὐτῶν ἐλαττότερες. Διο.
 νῦν Δία ἀφύστα πύλα. ἀντί-
 σπα ὃ ὅμως. Παρρην. Ἰδὲ τίς
 ἄλλος ἔστος ὁ παλαῦς, ὅστις
 ἡμίτομος ἰχθύς προσέχεται;
 ἥ τίς τις κεχηνὼς ἐς τὸ ὄγ-
 κιστον. κατέπεν. ἔχεται. ἀν-
 σπαδω. τίς ὅστις; Διο. ὁ πλα-
 τυνικός εἶναι λέγων. Πλατ. ἔ-
 γὼ ὃ κατέρατε, ἡμεις ἐπὶ τὸ
 χυσιόν; Παρρην. τί φησὶ ὃ Πλά-
 τω; τί ποιῶν αὐτόν; Πλα-
 τώ. ὃ αὐτῆς πέρας καὶ οὐ-
 τος. Διο. ἐπ' ἄλλον καθεῖδω.
 Παρρην. καὶ μέν ὅρῳ τινα πάγ-
 γαλον προσείποντα, ὅσα δ' ἐν βυ-
 θῷ δόξαι ποικίλον τινὲν χεῖραν,
 ταῖαι πιαὶ ἐπὶ τῷ νώτου ἐπι-
 χύουσιν ἔχοντα. ὅρας ὃ ἐλγυ-
 ρὸς τὸ Λειστέλις προσποι-
 ῖσθαι, ὅτος ὅστις. ἥλθεν. εἶ-
 πα πάλιν ἀπηνήξατο. πει-
 σιστὶ ἀμφώδης, αὐδὴς ἐπαπλη-
 ρυν. ἔχεν. εἰληπται. ἀνι-
 μέδω. Αἰ. μὴ ἀνέρι με-
 πτεῖ αὐτῷ ὃ Παρρησιάδην.
 ἄνωγ' ὃ ὅστις ὅστις. Παρρην.
 ἴδεν καὶ ὅτος Λειστέλις καὶ τὸ
 πωτὸν ἰχθύς ὅρῳ καὶ ταυτὸν

qui videfis ὁ Parrhesiades
 ne tibi calamus inflexus
 abrumptur. *Parrh.* Confide
 Diogenes, leues sunt & a-
 physis tenuiores. *D.* Per
 Iouem leuissimi : attamen
 A trahe. *Parrh.* Ecce. Quis-
 nam alius hic latus, tanquam
 semisectus piscis accedit?
 Psecta quaedam hamo inhi-
 ans : deglutit : tenetur :
 attrahatur : quisnam est? *D.*
 B Platonici se asserit. *Pla.* Et
 tu execrande ad aurum ac-
 cedis? *Parrh.* Quid ais
 Plato? quid illo agamus?
Plat. Ab hac eadem petra
 & ille. *D.* Ad capiendum
 alium demittatur. *Parrh.*
 Atqui bellissimum quendam
 accedentem video, ac si in
 profundo varij coloris ap-
 pareat, ac vitras quasdam
 auratas super dorso habeat.
 D Videf-ne Elenche? Hic est
 qui Aristotelem simulat : ve-
 nit, deinde rursus enatauit.
 circumspecte diligenter : ite-
 rum venit, hiauit, captus
 est : extrahatur. *Aristot.* Ne
 me Parrhesiades de ipso in-
 terroges : quis enim sit igno-
 ro. *Parrh.* Numquid ὁ Ari-
 stoteles etiam, iste de saxo de-
 ijcendus? *D.* At ecce
 multos hic conspicio pisces,
 paricolores, spinolos,
 περὶ ἄν; Διο. ἴδεν πολλοὺς
 ὁμοχέρας, ἀκανθώδεις, καὶ τινὲν

ἐπιτρανείαν ἐκτὶς βαρυμύνης,
 ἔχον δὲ τληνότερες. ὅπου
 σπληνὸς ἐπ' αὐτοῦ δέησι.
 ὅμ' οὐ πάρεστιν. ἰκανὸν εἰ καὶ
 ἓνα πινάει καὶ ἀγέλης ἀνασπα-
 σαιμυ. ἤξει δ' ἐπὶ τὸ σπλη-
 νον δηλαδὴ, ὅς αὖ αὐτῶν
 θρασυτάτος ἦ. Ελεγ. κάδεις,
 εἰ δοκῇ, σιδερέας καὶ περ-
 τερον ἐπιπολυτὸ ὀρμῆας, ὥς μὴ
 ἀποφρίσῃ τοῖς ὀδόντι, κατα-
 πῶν τὸ χρυσόν. Παρρη. καδῆ-
 κα. σὺ δ' ὦ Πόσειδον, ἐπιτέλει
 τῷ ἄρῃ. βαβαῖ, μάχονται
 περὶ τοῦ θαλάσσης. καὶ οἱ μὲν,
 ξυάμα πολλοὶ πειρῶντο
 τῷ ἰσχυρῷ. οἱ δὲ, περὶ φῶτες,
 ἔχονται τῷ χρυσῷ. εὐ ἔχει.
 πειρῶντο πῆς μάλα καρτεροί.
 φέβ' ἰδὼ πῆρος ἐπώνυμον σιαν-
 τὸ εἶναι λέγεις. καί τοι γελοῖός
 τέ εἰμι ἀνὰ χαλκῶν ἰχθυῶ λα-
 λεῖν. αὐτοῦ δ' αὐτοί. ἀλλὰ σὺ
 εἰ ἔλεγχῃ, εἰπέ ὅτι πῆρος ἔχει δι-
 δάκαλον αὐτῷ. Ελεγ. Χρύ-
 σιππον τουτονί. Παρρη. μαρ-
 τῶν, διότι χρυσὸν οἶμαι περ-
 σῶ τῷ ὀνόματι. σὺ δ' οὐ
 χρυσὸν περὶ τοῦ Αἰδίου εἶ-
 ναι οἶδα τὸν ἀνδρα, ἢ τοιαῦ-
 τὰ παρῆναι αὐτῷ τοιῶν χρυ-
 νη Δία ὑβρίζεις. ἐρωτᾷς ὦ
 Παρρησίαν. περὶ σέθεν τί μὲν

in superficie asperiores :
 echinis captu difficiliore.
 Verriculo opus esset, at non
 adest : satis erit si vel unum
 ex grege attrahamus : ve-
 nient autem ad hamum is
 nimis qui est ipsorum
 audacissimus. Elench. De-
 mitte, si videtur : priusque
 ferro multum munias funi-
 culum, ne eum deuorato
 auro dentibus secet. Parrh.
 Demisi. Tu vero Neptune
 capturam absolue. Papæ!
 pro esca depugnant : alique
 simul multi caricam circum-
 rodunt : alij vero adhae-
 rent auro tenaciter. Bene
 habet, valde robustus ali-
 quis transfixus est. Age sci-
 am cui te cognominem esse
 dicas. Atqui ridiculus sum,
 qui piscem loqui cogam.
 muti enim sunt illi. Verum
 Elenche, dic quoniam mag-
 gistrum hic habeat. Elench.
 Chrysippum hunc. Parrh.
 Intelligo : puta quoniam
 aurum inest nomini. Tu
 igitur Chrysippe, per Mi-
 neruam dicito : nosti ne
 viros istos, vel ipsos ut talia
 faciant, hortaris? Chry. Per
 Iouem Parrhesiades inter-
 rogas contumeliosè, qui
 nobis cum talibus conueni-

πολαμβάνων τοιούτοις ὅ-

ΚΑΤΑΠΑΥΟΣ, Η CATAPLVS, SIVE
ΤΥΡΑΝΝΟΣ. TYRANNVS.

ARGVMENTVM.

Vti supra in Menippo, diuinitum exitus ac penae descripsit, recitatio etiam decreti, quo anima illorum in asinos migrare subitur, ita hic sub Megapenthi persona, Tyrannorum vitam, mores, exitum, & qua tandem post hanc vitam, animorum supplicia & cruciatum illos maneat, exponit: amplificat ubi uictiam antea si quadam, dum sutorem Micylum, & Philosophum Cynisium, utrumque pauperem, alterum etiam virtuti ac sapientia deditum, cum illo componit. Illud uidelicet innuens, quod, qui potentiam & diuitias sectantur, & vitam plerumque pessimam atque nequissimam agant, & mortem quam grauissimam animo patiantur. Contra autem, qui à rebus istis mundani, ipsi demque malorum omnium principis & causis, animum remotum ac liberum habent, quique uirtutem praesens, quae uulgus appetit & miratur, colunt, illos & mortem contemnere solere, neque ullis consensientia flagitijs facile perterriti. Trahit autem hac, pro more ac instituto suo, fabuloso trusum dramatico quodam, siela umbrarum transmigratione apud Acherontem, in qua dum & tyrannus hic transiendus foret, mora ceteris, ueniente ac mortem d. precante illo, iniecitur. Quam rem Charonte atque alijs grauiter ferentibus, tandem Mercurius collo astratum illum, in nauem compellit, adiuantibus ad id pauperibus illi Cynisco & Micyllo. Porro ubi iam tractum esset, rursum apud Rhadamanthum eodem passo iudicium subterfugere uelle idem fingit, sed tamen & ibi in medium protractus, & à Cynisco accusatus, extremo tandem supplicio damnatur.

ΧΑΡΩΝ.

CHARON.

Ιεν ὦ Κλωθεῖ,
τὸ μὲ σκάφος
τοῦτο, ἡμῖν πά-
λαι ἐν βρετὲς, καὶ
σὺ ἀναγώγῃ

Ge Clotho,
iamdudum
hæc scapha
nobis est pa-
rata, & ad
traiectionem

εὐ μάλα παρεσκευασμένον ὁ,
 ᾧ ἀνέτλος ἐκκέχεται, καὶ ὁ
 ἰσὺς ὠρδύεται, καὶ ἡ ὁδὸς πα-
 ρεκέκρυπται, καὶ τῶν κατ' ὧν
 ἐκαστὴ τέτρεσπεται. καλῶς τε
 εἰδὲν ὅτι ἐπ' ἐμοῖ, τὸ δ' αὖτε
 ἀνίσταται, ἀποπλεῖν. ὁ
 δ' Ἐρμῆς βραδυῖ, πάλαι
 παρῆναι δειν. κείνῳ γὰρ ὅπ-
 βατων ὡς ὅρας τὸ περιβόητον, B
 τοῖς ἡδὴ τήμερ' ἀμυπητέον-
 κέναι δυνάμενον. καὶ γὰρ
 ἀμυπητέον ὅστις. ἡμεῖς δ'
 ἔδωκεν οὐδ' ὀβελόν ἐμπεπλῆ- C
 κέναι. εἴτα ὁ Πλούτων εὐ οἶδ'
 ὅτι ἐμὲ γὰρ μένιν ἐν τοῖς
 ὑπολήπτει. καὶ ταῦτα, παρ'
 ἄλλω οὐδὲν ἔαίπας. ὁ δ' ἔ-
 λος ἡμῶν κατὰ δὲ νεκροπο-
 πος, ὡς πᾶσι πᾶσι καὶ ἀν- D
 τὸς αὖτ' ὁ δ' ἡδὲ ὕδωρ πε-
 πτωκός, ἀναστρέψαι πρὸς ἡ-
 μάς ἐπλήρηται. καὶ ἡτοιμα-
 λαίει μὲν τῶν ἐφ' ἑβων, ἡ καὶ τα-
 εἰζει, ἡ λόγους πᾶσι δαξίει
 ταῖς, ὅπως ἐκὺ μῆνος ἔλθῃ
 τὸν αὐτὸν. ἡ γὰρ ταῦτα καὶ κλω-
 πύει ὁ φράδας παρελθόν. μία
 γὰρ αὐτὴ καὶ αὐτὴ τῶν τεχνῶν.
 ὁ δ' οὐκ ἐλευθεριάζει ὡς ἡ-
 μάς. καὶ ταῦτα, ὅτι ἡμισείας
 ἡμεῖς ὦν. Κλω. τί δ'
 οἶδας ὃ Χάρων, εἴ τις

commodè admodum instru-
 eta: siquidem exhausta est
 sentina, malus erectus, ve-
 lum passum, remi singuli
 scalmo alligati: nihilque per
 me obstat, quin extracta an-
 chora soluamus. Moratur
 autem Mercurius qui iam-
 diu adesse deberet. Itaque
 vectoribus ut vides, vac-
 cuus est hic ponto, qui iam
 ter hodie traiecit potuisset.
 Et iam ad vesp̄eram
 vergit dies: nos autem non-
 dum vel obolium lucrifici-
 mus. Porro Pluto, sat scio,
 me interea desiderare suspica-
 bitur, idque cum alius sit
 culpa. Cæterum bonus ille
 & egregius vmbrarum dux,
 ut manium aliquis, ipse hau-
 sta apud superos obliuio-
 nis aqua, ad nos redire non
 meminit. Et vel cum ephē-
 bis luctatur, vel citharam
 pulsat, vel aliquas orationes
 pronunciat, suas nugas
 ostentans: vel alicubi fu-
 rat̄ur inter redeundum ille
 generosus: hæc enim est eius
 artium vna. Hic igitur li-
 berè erga nos se gerit, id-
 que cum noster sit dimidia
 ex parte. Clo. At qui scis δ'
 Charon, annon aliquod ipsi
 negocium acciderit, si diu-
 tius ad res superũ eius opera

ἀρχὴν προσέπειν αὐτῷ. ἥ

Διὸς ἐπὶ πάλιν δεικνύοντος
 ἀπορρησάσαι παρὲς τὰ αὐτοῦ
 ἀρχαῖα; διασπῆς ὃ καὶ κή-
 ρος ὄπιν. Χα. δὴ ἐχ' ὅσα
 ὦ Κλωδοῦ πέρα τὸ μέρους
 διασπῆν καὶ κήρατος, ἐ-
 πὶ ἐδ' ἡμεῖς ποτὶ αὐτὸν ἀ-
 πύσαι δὲν χεῖρα καὶ δὴ
 ἐπ' αἶδα πλὴν αἰτίαν. παρ'
 αὐτῶν μ' γὰρ ἀσφodelος μόνον,
 καὶ χοαί, καὶ ποτανα, καὶ ἐν-
 αρίσματα. τὰ δ' ἀν. α, ζό-
 φος, καὶ ὀμάχλη, καὶ σκότος.
 ἐν ᾧ ἔσαν, φαιδρὰ πάντα,
 καὶ ἢ τε ἀμβροσία πολλή, καὶ
 τὸ νέκταρ ἀττόνον. ὥστε μοι
 ἥδοιτο παρ' ἐκείνοις βραδύνειν
 εἰσι. καὶ παρ' ἡμῶν ἡδὺ αἰ-
 πύεται, καὶ ὡς ἐν δεσμο-
 πλείου πινὲς ἀποδιδράσκων.
 ἐπιδοῦ ὃ χαίρεις καπνέαι,
 γρηῃ, καὶ βιάδωι, μόρις ποτὶ
 κατέρχεται. Κλω. μικρὴν
 χαλίστατε ὦ Χοάων. πλησίον
 γὰρ αὐτοῖς οὗτος ὡς ὄρεϊς, πε-
 λους πινὰς ἡμῶν ἄγων. μάλλον
 ὃ ὡς πέρ τι αἰπύλιον, ἀτρείους
 αὐτοῖς τῇ γὰρ βδω σφῶν. ἀλλὰ
 τί τοιοῦτο; διδιδυμόν πινὰ ἐν
 αὐτοῖς. καὶ ἄλλον γελῶντα, ἵνα
 δέ πινὰ καὶ πέραν ἄρμιφρόν,
 γόντα, δειμυ ἐνερῶντα, καὶ
 ἐχ' ὄρεϊς ὃ καὶ ἔ Εὐρύμω

Ioui sit opus? Herus autem
 est & ille. Co. At non ita
 ut communi ministro prae-
 ter modum imperitare de-
 beat: siquidem nos eum ab-
 eundi tempore nunquam de-
 tinuimus: sed ego causam
 scio. Nam apud nos est tan-
 tum asphodelus, libamina,
 placentulae, exequiz: cete-
 ra verò, caligo, nebula,
 tenebrae. Sed in caelo cla-
 ra sunt omnia, am-
 brosia multa, nectar copio-
 sum. Idcirco suavius apud
 illos morari mihi videtur:
 sed à nobis auolare solet,
 quasi è carcere aliquo aufu-
 giat. Descendendi verò tem-
 pore, lentè, pededentim,
 aggre tandem aduenit. Clo.
 Mitte iram istam Charoni:
 nam hic prope adest ut vi-
 des, complures nobis addu-
 cens, vel potius densam tur-
 bam velut gregem virga abi-
 gens. Sed quid hoc rei est?
 Quendam inter ipsos vin-
 ctum, & alium ridentem,
 alium cui pera dependet,
 quique manu baculum tenet.
 Video, asperumque in-
 tuetur, alioque accelerat.
 Annon & Mercurium ip-
 sum sudore difluentem,

καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ὄρεϊ ἔ-
 χον ἄλλοις ἐπασιδόντα.
 αὐτὸν ἰδρῶτι βρώμενον,

καὶ τὸ ποδὶ κεκοιμημένον, καὶ
 πνευστῶντα, μεσὸν γουὶ ἀδ-
 ματος αὐτοῦ τὸ σῶμα; τί ταῦ-
 τα ὦ Ερμῆς; τίς ἡ αὐτοῦ δὴ; π-
 ταρχυμῶν γὰρ ἡμῶν εἰσας.
 Ερ. τί δὲ ἄλλο ὦ Κλωθεύ,
 ἢ τουτοῖ τ' ἀλιτρίων ἀπο-
 δέσσονται μεταδιδώκων, ὁλί-
 γον δέιν λατρίως ὑμῶν τήμα-
 ρον ἐχούμεν; Κλω. τίς δέ
 ὅστις; ἢ τί βουλόμενος ἀπι-
 δίδρασκε; Ερ. τουτὶ μὲν
 παρῶν, ὅτι ζῆν μάλλον
 ἐβούλετο. ἐστὶ δ' βασιλεὺς τις,
 ἢ τύραντος ἀπὸ γουὶ τῶν ὀ-
 θυρῶν, καὶ ὧν ἀνακῶναι πολ-
 λῆς πρὸς εὐδαιμονίας ἐστερή-
 σαι λέγων. Κλω. εἴθ' ὁ μά-
 τριος ἀπιδίδρασκον ὡς ἐπι-
 βιώναι δυνάμενος, ἐπιλελοι-
 πότος ἦν τὰ ἐπικεκλωσμέ-
 νου αὐτοῦ νήματος; Ερ. ἀ-
 πιδίδρασκε λέγεις; εἰ γὰρ μὴ
 ὁ θνητοτάτος ἔτος, ὁ τὸ ξύ-
 λον, σωήρησέ μοι, καὶ σὺλ-
 λαβόντες αὐτὸν ἐδύναντο,
 καὶ ἔρχετο ἡμᾶς ἀποφυγόν.
 ἀπ' οὗ γὰρ μοι παρῶν δέδωκεν
 αὐτὸν ἡ Ἀρσος, παρ' ὅλλω
 τῷ ὁδὸν αὐτέτεινε καὶ ἀνέσσει.
 καὶ τὸ ποδὶ ἀντρίδων παρῶν
 τοῦδαφος, οὐ πανταῶς
 ἐκίτευε, καὶ τῶντα παρῶν

pedibus puluerulentis, an-
 helantem, adeò ut ipsi os
 spiritu sit plenum, cernis?
 Quid hoc rei est ὁ Mercu-
 ri? quæ hæc properatio? no-
 bis enim perturbatus vide-
 ris. Merc. Quid aliud ὁ
 Clotho, quàm quod scele-
 stum hunc fugientem inse-
 quens, vobis hodiè. nautis
 defertor propemodum sum
 factus? Cl. At quisnam est?
 aut quid sibi volens aufugit?
 Merc. Hoc manifestum est,
 quod mallet vivere. Est au-
 tem rex aliquis, vel tyrannus,
 quantum ex ciulatu eius
 conjicere est, ex eoque quod
 magna se felicitate priu-
 tum conqueritur. Cl. An
 stolidus ille aufugiebat qua-
 si posset supervivere, cum
 jam innexum illi filum de-
 fecisset? Merc. Aufugiebat
 dicis? Nam nisi generosi-
 simus iste, qui baculum ge-
 stat, auxilio mihi fuisset: sic-
 que ipsum comprehensum
 ligassemus nobis effugisset.
 Nam ex quo illum mihi tra-
 didit Atropos, per totam
 viam obniti & retiahere non
 destitit: sed pedibus solo fir-
 miter innitens, nequaquam
 duetu fuit facilis. Interdum
 supplicabat & deprecabatur
 postulâs se paulisper dimitti.
 ἐνάρματα ἡ. ἐπίστε δ' ἐν
 ἀρεθῶν παρῶν ὁλίγον ἀνέσσει

καὶ πολλὰ δύνειν ὑποχρέμε-
 νος. ἐγὼ δ' ὡς ἄρ' εἶκος, καὶ
 ἀγίαι, ὁρῶν ἀδυνάτων ἐπιέμε-
 νον. ἐπεὶ δ' ἔστ' αὐτὸ ἥδη τὸ
 σέμειν ἥνῳ, εἰμὲν τὸν νεκρὸν
 ὡς ἔδος ἀπειθιμῶντος τῷ
 Αἰακῷ, καὶ αἰῶνος λογιζομένου
 οὐτοῦ, πρὸς τὸ περὶ τὸ
 ἀδελφῆς περικτείναντα συμ-
 βολον, λαδῶν, καὶ οἷδι ὅπως
 ὁ τεισκατάστατος, ἀπὸν ὄρε-
 το. ὡς δὲ οὐκ νεκρὸς εἰς τῷ
 λογιζομῶ. καὶ ὁ Αἰακὸς ἀν-
 τίναντα τὸν ὄρετος, μὴ ἐπὶ πατ-
 ρων ὧν Εὐνή φησι, γῆν τῇ
 κλειπικῇ. ἀλλ' οἱ σοὶ αἰὲν οὐ-
 ρανθῶ παιδία. τὰ νεκρῶν δ',
 ἀκείβη, καὶ οὐδ' αὖτως λαδῶν
 δυνάμει. τέτταρας ὡς ὕρας
 πρὸς τοῖς χελύσιν ἔχει τὸ συμ-
 βολον ἐγκρατεζομένους. σὺ δέ
 μοι παρ' ἑταῖρα ἥκεις ἄγων, εἰ μὴ
 τῶτο φης, ὡς περ ἀελογομένης
 ἡ Ἀτρεΐδος. ἐγὼ δ' ἐρυδριάσας
 πρὸς τὸ λόγον, ταχέως ὑπε-
 μνησθῶ τῶν κατὰ πλὴν ὁδόν. κα-
 πεῖδ' ἡ περικτείναντα οὐδ' αὖτε
 τῶτον εἶδον, σπυρὶς πλὴν ἀπό-
 δρασιν, ἐδίδον ὡς εἶχον τά-
 ρους κατὰ πλὴν ἄρουσαν πρὸς τὸ
 φῶς. εἶπετο δ' αὐθαίρετός μοι
 ὁ βέλπτερος ἔπος. καὶ ὡς ἄρ' ἀπὸ
 ἑσπληγρὸς δέοντες, καταλαμβαίνοντες αὐτὸν ἥδη ἐν Ταυνάρῃ.

pollicensque multa se daturum. At ego, ut par erat, non dimisi, videns impossibile optantem. Postquam jam in ipsis faucibus essemus, & desinētes & pro more numerarem, ipsosque ille recenseret ad tesseram à tua sorore sibi missam, perditisti nunc iste nescio quomodo clam nobis aufugerat. Itaque mortuus vnus summæ deest: tum & eacus contractis supercilijis; ne in omnibus Mercurij, vtere arte furandi. Sufficiant tibi tui in cælo lusæ: accuratæ autem sunt mortuorum res, nec quicquam nos latere potest. Quatuor supra mille ut vides, interiptos habet tessera. Tu verò præter vnum adducis: nisi hoc dicas quòd te circumuenit Atropos. Ego rubore ad hæc dicta suffusus, eorum quæ in via acciderant protinus memini. Cùmque circumspiciens ipsum neutiquam viderem, intellecta eius fuga, quàm celerimè per eam viam quæ ducit ad lucem sum secutus cum hoc spontaneo comite optimo: & tanquam de carceribus currentes, ipsum iam in Tænaro deprehen-

πρὸς ποῦτον ἦλθε διαφυγῆν.
 Κλω. ἡμῖς δὲ ὁ Χάρον. ὁ-
 ληρωσαν ἡδὴ τὸ Ερμῆ κατε-
 γρησσομένο. Χα. τί οὖν ἐπὶ
 διαμύλλομαι, ὡς ἐχ' ἱκανῶς
 οὖν γρηγορώς διατελεῖς;
 Κλω. εὐ λέγεις. ἐμβαλέτωσαν.
 ἐγὼ δὲ σπασχέειπαυρην τὸ βί-
 βλισ, καὶ περὶ τῷ ἀποβέ-
 ζαν κατεζεύχην, ὡς ἔδος.
 ἐπὶ βέλονται ἕκαστον αὐτῶν,
 διαγρόσσαι τις καὶ πόδην, καὶ
 ὅτινα τεθνήσκῃ τρεῖς. σὺ
 δὲ παρελαμβάνων, στίβαζε,
 καὶ σιωπῇ ὁ Ερμῆ, σὺ δὲ
 τὰ νεύρα ταυτὶ σπῶντα ἐμ-
 βαλε. τί γὰρ αὖ καὶ ἀποκει-
 ραστό μοι; Ερ. ἰδεὺ δὴ σοι
 ὁ περὶ μὲν, τ' ἀνθρώπων ἔτοι οἱ
 τετακτοί μὲν τ' ἐκτεθειμένων.
 Χα. βαβαὶ τ' εὐαχρίας. ὁμ-
 ρακίας ἡμῶν νεκρῶν ἡκεις
 ἄγων. Ερ. βούλει ὁ Κλωδοί,
 τὸν ἀκλαύσις ἐπὶ πύτοις
 ἐμβέβασσάμενος. Κλω. τὸν
 γέροντας λέγεις; οὐτὼ πίνει.
 τί γὰρ με δεῖ σφάγματα ἔχειν, Ε
 τὰ σφῶ Εὐκλείδου πῶς νῦν
 ἔχεται; οἱ ἄλλοι ἐξήκοιτα
 ὑμῖς τάδετι ἡδὴ. πὶ τὸτο;
 καὶ ἐπακούουσί μου βιβυσομένο
 τὰ ὅσα ἴσθ' ὅτων ἑτῶν. δεῖται
 τάχα καὶ τοῦτους ἀνθρώπων

dimus, usque adeo parum
 abfuit quin effugisset. *Cl.*
 Et nos ὁ Charon ignaviz
 Mercurium damnabamus.
Cl. Quid ergo diutius cun-
 ctamur, quasi non satis mo-
 rati simus? *Cl.* Recte dicis,
 inscendant. Ego verò sum-
 pro in manibus libro, in-
 gredientes singulos, qui, &
 vnde, quòque pacto mor-
 tui sint, circumscalas sedens,
 pro more dignoscā, tu
 verò exceptos compone, &
 ordine colloca Mercuri. Ve-
 rùm infantulos hosce pri-
 mos injice: quid enim mihi
 respondere queant? *Mer.*
 En tibi ὁ portitor sunt hi
 numero trecenti cum iij. qui
 fuerunt expositi. *Cl.* Papæ
 quàm opima præda! mor-
 tuos immaturos nobis ad-
 ducis. *Mer.* Visne Clotho
 cum his, indefectos intro-
 ducamus? *Cl.* An senes
 dicis? ita facias. Quid enim
 opus est, ut ea quæ fuerunt
 ante Euclidem scrutando,
 negotium mihi facessam?
 Vos qui plusquàm sexage-
 narij estis, jam adeste.
 Quid hoc rei est? Ita-ne
 eorum aures annis sunt
 obruratæ, ut me non ex-
 audiant? forsitan & hos sub-
 latos importare oportebit.

παράγειν. Ερ. ἰδοὺ πάλιν
ἦτοι δεῖν. δέοντες τετρακόσιοι,
ταχέει πάντες καὶ πεπιεσμένοι,
καὶ καθ' ὅσον τετραμύρου.

• Κλω. νῦν Δέ, ἐπὶ ἀσπίδες
καὶ πάντες ἥδη εἰσὶ τοῦ βα-
μματίας ἐπὶ τοῖς ὧ Ερμῇ
παράγει. καὶ ὡς ἔστιν μοι εἶ-
πατε, ὅπως ἀποθάνοντες,
ἔχετε. μάλλον ὅ ἂν αὐτῇ ὡς
τὰ τετραμύρα ὑμᾶς ἐπιπέ-
ρμασι. τελεμονίας ἀποθάνειν
ἔδει ἥ τις ἐν Μιδίᾳ τέλειας
ἐπὶ τοῖς οὐδονκοντα, καὶ ὅ
Οξυάρτου ὅσον μετ' αὐτῶν
Γωβαρίω. Ερ. πάρεσι. Κλω.
δὲ ἔρωτα αὐτοῦ ἀπὸσφάζειν
ἐπ' αὐτῷ. καὶ ὁ φιλόσοφος Θια-
γῶν, διὰ τὴν ἐταίραν τὴν
Μεγαρέδην. Ερ. οὐτοὶ πλη-
σίον. Κλω. αὐτὸ ὅ οἱ περὶ τὸ
βασιλείας ὡς ἀλλήλων ἀπο-
θάνοντες; Ερ. παρῶσιν.
Κλω. ὁ δὲ ὑπὸ τῷ μίχθῃ
καὶ τῷ γυναικὸς φονευθεὶς;
Ερ. ἰδοὺ σοι πλησίον. Κλω.
τοῦ ἐκ δικασθείων δῆτα
παράγει. λέγω δὲ τοῦ ἐκ
τυμπαις, καὶ τοῦ ἀνέσκολοπι-
σμεύουσι. αἱ δὲ ὑπὸ ληστῶν ἀπο-
θάνοντες ἐκ καὶ δεκά, πῶς εἰσιν ὧ
Ερμῇ; Ερ. πάρεσιν οἷδε οἱ
βαμματίας, ὡς ὁρᾷς. καὶ ὅ

Μερε. En duodequadringenti
ti, marcdi omnes, & pra-
maturi, subque tempore de-
cerpti. Per Iouem quan-
doquidem omnes iam sunt
vux passae. Saucios praete-
rea adducito Mercuri. Vos
quo mortis genere e vita
excesseritis, mihi primum
dicite. Verum ipsamet quid
cuique vestrum inscriptum
sit inspiciam. Decretum erat
ut heri quatuor & octoginta
pugnantes in Media occide-
rent, cumque his Gobares
Oxyartis filius. Merce. Ad-
sunt. Cl. Prae amoris impa-
tientia septem sibi mortem
consciuerunt: & Theagenes
propter Megarense scortum
quo potiri non poterat.
Merce. Hi propè adsunt. Cl.
Porro ubi illi qui de imperio
certantes, mutuis se cadi-
bus consecere? Merce. Hic
astant. Cl. Est qui ab adul-
tero & vxore est interfectus?
Merce. En tibi adest. Cl. Eos
qui sententia iudicis dam-
nati fuerunt, adduc, fusti-
bus inquam caesos, & cruci
affixos. Illi verò sedecim,
quia à latronibus sunt inter-
fecti ubi sunt Mercuri.
Merce. Adsunt saucij illi
quos vides. Porro vis ut
mulieres simul adducam?

γυναικας ἅμα βάλει παρὰ γὰρ
Cl. Maximè,

Κλω. μάλιστα καὶ τὸς ἀπὸ
 ναυαγίῳ. ἅμα γὰρ τεθῆσσι,
 καὶ τὸ ὁμοιον τρέπον. καὶ τὸς
 ἀπὸ πυρετῶ, καὶ τοῖς ἄ-
 μα. καὶ τὸ ἰατρὸν μετ' αὐτῶν
 Ἀγαθοκλῆα. πῶ δὲ ὁ φιλόσο-
 φος Κωϊσῆος, ὃν ἑδεῖ τὸ Εὐχ-
 ρας πὲρ δειπνον φαρύοντα, καὶ τὰ
 ἐκ τῶν χαδαρσιῶν ὡς, καὶ
 πρὸς τοῖς γέ, σπέναν ὠμίω,
 ἀποδανῆν; Κωϊ. πάλαι σοι
 παρέσχε. ὡς βελ. πση Κλωδοῦ.
 τί δὲ με ἀδικήσαντα, τοσῶτον
 ἔατος ἀνὼ τὸ χερόν; καὶ
 δὲν γὰρ, ὅλον μοι τὸ ἄβαντον
 ἐπέλωτας. καίτοι πολλάκις
 ἐπιεσάμην τὸ νῆμα διακό-
 νας ἰλθεῖν. ἡγ' ἐκ οἷοι
 ὅπως ἄρρηκτον ἴω. Κλω.
 ἔρεξεν σε καὶ ἰατρὸν εἶναι τῶν
 ἀνθρώπων ἀμαρτημάτων ἀ-
 πλιμπανόν. ἀλλ' ἐμβαινε ἀ-
 γασθὴν τύχη. Κωϊ. μὰ Δι'.
 ἴω μὴ πρὸς τρέον γὰρ τοῦτον
 τὸ δεινὸν ἐμβιβασώμε-
 θα. δέδια γὰρ μὴ σε παρ-
 πύση δεινός. Κλω. φέρ-
 ἴδω τίς ἐστίν. Ερ. Μεγα-
 πύσης ὁ Λακύνδου. τύραννος.
 Κλω. ἐπίβανε σύ. Μεγα-
 μνημῶς ὡς δέποινα Κλω-
 δοῦ. ἀλλὰ με πρὸς ὁλόν γε
 ἐστὶ ἀνελθεῖν. ἦτοι σοι αὐτοῦτος ἦν, καὶ ἄντος μνημῶς

Cl. Maximè, & naufragio
 perditos: simul enim, pari-
 que modo perierunt. Simul
 etiam quos febris extinxit,
 cumque illis Agathoclem
 medicum. Ceterum ubi est
 philosophus Cyniscus, què
 Hecates cœna, lustralibus
 ouis, quin etiam sepia cruda
 deuoratis mori decretum
 erat? Cyn. Iamdudum tibi
 alto optima Clotho: sed
 qua in re iniurium me tan-
 diu apud superos reliquisti?
 Nam mihi fufum fecit to-
 tum agglomerasti, quan-
 quam filum rumpere sepe
 conatus sum ut venirem:
 sed nescio quo pacto in-
 fragile erat. Cl. Equidem
 te humanorum peccatorum
 inspectorem, & medicum
 relinquebam. Iam autem,
 quod felix faustumque sit,
 inscende. Cyn. Non per
 Iouem, quin prius vincitum
 hunc inscendere adegerimus:
 vereor enim ne te precibus
 à tua sententia dimoueat.
 Cl. Age videam quis sit.
 M. rei. Lacyde filius Mega-
 penthes tyrannus. Cl. In-
 scende tu. M. rei. Mini-
 mè domina Clotho: sed
 me paulisper reuertì si-
 nito: deinde vitro à
 nemine vocatus veniani.

Κλω. πὶ δὲ ἔστιν, αὐτὸς ἔχειν ἀτι-
κένωτα θελεις; Μεγα. τίω οἰ-
κίαν ἐκτελέσω μοι πρῶτον
ἐπιβέβω. καὶ ταῦτα γὰρ ὁ δό-
μος καταλέλειπται. Κλω. Α
ληρεῖς. ὅμ' ἔμβανε. Μεγα.
οὐ πάλιν χεῖρον ὧ μῦθε
αὐτό. μίαν μὲ ἔασον μέναι
τῶνδε ἡμερῶν, ἄλλοις αὖ π
ἐπιπλήρω τῇ γυναικὶ πει^B
τῶν χρεμάτων, ἔσθ' ὅ μὲ-
ραν εἰχον θύσαντες κατω-
φυλάξον. Κλω. ἀφαινε. ἔκ
αὖ τυχεῖς. Μεγα. ἀπολεί-
ται σοὶ χρεῶδες τοῦτο; C
Κλω. ἔκ ἀπολείται. δαί-
ρει σου ταῦτα ἔνεκε. Μεγακλῆς
γὰρ αὐτὸν ὁ σὸς ἀνελὸς πα-
ρακλήσεται. Μεγα. ὦ ἦ ὕ-
βρις, ὁ ἐχθρὸς, ὃν ἐσθ' ἔρα-
θυμίας ἔφαγε καὶ παραπύκτεινας
Κλω. ἐκείνος αὐτός. καὶ
ἐπιβέβωται σοὶ ἔτη τεττα-
ράκοντα καὶ μισροὶ π πρῶτος,
ταῖς παιδ' ἀκίδας, καὶ τῶν ἐ-
σθ' ἔσθ' αὐτῶν, καὶ τ' ἡλικίαν σου^E
παράλαβον. Μεγα. ἀδικεῖς
ὦ Κλωδοῦ, παιδὰ τοῖς πελε-
μιαστέοις φιλῶμεν. Κλω.
οὐ γὰρ οὐχὶ Κουδύμαχον αὐτὸν
ὄντα ὧ γυναικὶ παρὰ κί-
φας, ἐπιπλήρας τε αὐτὸν, ἡ
σεύξας; Μεγα. ἀλλὰ νῦν

Cf. Sed quid est, quorsum ad
vitam redire vis? *Megar.*
Permitte mihi ut domum
prius perficiam, quam se-
mifactam relinqui. Cf. De-
m. liras, inscende. *Megar.* Non
multum flagito temporis ὁ
Parca. Sine me vnicum hunc
diem manere apud superos,
donec vxori de pecuniis
mandata dederō, atque ubi
defossum habebam thesau-
rum indicauero. Cf. Placuit.
Non id consequeris. *Megar.*
Num igitur tantum auri pe-
ribit? Cf. Non peribit: bono,
quod ad hoc attinet, sis ani-
mo: confobrinus enim tuus
Megacles id accipiet. *Megar.*
O contumeliam! inimicus
ille, quem præ ignavia ego
antea non occidi? Cf. Ille
ipse, tibi que annos quadra-
^Dginta superstes erit, imo
paulo amplius, pellices
tuas, vestes, & quicquid est
auri nactus. *Megar.* Præ-
ter ius facis Clotho, quum
res meas mihi infensissimis
hostibus attribuis. Cf. Non-
ne tu Cydimachi bona ipsa,
ὁ generosissime, accepisti,
occiso ipso: liberisque eius
cum adhuc spiraret, iugu-
latis? *Megar.* Sed mea nunc
erant. Cf. Itaque exactum

τὰ πινδία ἔπ' ἐμπέροντι ἐπ-
εμά λῶ. Κλω. ἔκ' ἐχθρὸς

σοι ὁ χρόνος ἥδη, ὃ κτήσῃς.
 Μεγα. ἀκούσῃ ὦ Κλωδῶδι, ἃ
 σοι ἰδία, μηδενὸς ἀκούοντες,
 εἰπὼν βέλῃμαι. ὑμεῖς δ', ἀπο-
 στήτε παρὲς ὁρίζον. αἰ. μα. ἀφ' ἧς
 ἀποδερῶμαι, χιλιά σοι τάλαντα
 χρυσίου ὁποῖον μου δοῖσιν ὑπ-
 ἄρχῃς καὶ σήμερον. Κλω. ἐπὶ γὰρ
 χρυσὸν ὦ χελοῖτε, καὶ τάλαν-
 τα διὰ μήνης ἔχῃς; Μεγα.
 καὶ τοὺς δύο δ' κρατῆρας εἰ
 βάλῃς, περὶ δόντω, οὓς ἔλα-
 βον ἀπὸ κτείνης Κλεόκλειτον,
 ἔλκοιτας ἑκάτερον χρυσίου ἀ-
 πὸ τοῦ τάλαντα ἑκάτον. Κλω.
 ἔλκετε αὐτόν. εἴκει γὰρ ἐκ
 ἐπιμέλειαν ἡμῖν ἔχων. Με-
 γα. μαρτυρεῖμαι ὑμᾶς, ἀτελεῖς
 μὲν τὸ τεῖχος, καὶ τὰ νεώεα.
 ἔτι τελευτᾷ γὰρ αὐτὰ, ὅσκιος
 πᾶσι μόνος ἡμέρας. Κλω.
 ἀμύλησιν, ἄλλος τεῖχεϊ. Μεγα.
 καὶ μὴ τὸ τόξα πάσι τὸς εὐνοῶ-
 μαι αὐτῷ. Κλω. τὸ πῶτον; Μεγα.
 εἰς πρῶτον ἐπιδίαναι, μέγας
 αἰ. ὑπαρχόμενος Πισίδας, καὶ
 Λυσίας ἐπὶ τῷ τῷ φορεῖς, καὶ
 μήνα ἑαυτῷ παμμέγας
 ἀσκήτας, ἐπὶ χάρις ὅποσα
 ὑπερβαίνει μέγας καὶ στρατηγικὰ
 παρὰ τὸ βίον. Κλω. ἄτος, ἐκ
 ἐπὶ μὲν ἡμέραν αὐτοῖς, ἀλλὰ
 χρόνον εἰκοσι ἑπτῶν διατελεῖ.

est tui dominij tempus.
 Μεγα. Audi Clotho, quæ
 tibi priuatim, nullo audi-
 ente volo dicere. vos pau-
 lisper secedite. Si me au-
 fugere sinas, mille signati
 auri talenta me tibi hodie
 daturum polliceor. C. Ad-
 huc-ne ridiculum caput, ta-
 lentorum meministi? Μεγα.
 Sed enim duos, si velis cra-
 teras addam, quos occiso
 Ckocrito accepi, vtrumque
 pondo centum puri auri ta-
 lentorum. C. Illum tra-
 hite. Nobis enim videtur
 non ingressurus ultro. Με-
 γαρ. Testor vos: murus ma-
 net imperfectus, & nauium
 statio inchoata: quæ omnia
 exegissem, si solos quin-
 que dies superuixissem, C.
 Ne cures: alius extruet. Με-
 γαρ. Atqui hoc saltem om-
 nino æquum postulo. C.
 Quid hoc? Μεγα. Vt
 tantisper viuam dum Pisi-
 das subiugauero, & tribu-
 tum L. dis imposuero, mi-
 hisque ipsi magnificentis-
 simo monumento erecto,
 inscripsero quicquid magni,
 & Imperatore digni, à me
 in vita gestum fuerit. C.
 Heustu, non vnum diem
 postulas, sed ferme viginti
 annorum moram. Μεγα.
 Atqui festinationis, mei-

Μεγα. καὶ μὴ ἐρηυται ὑμῶν.

ἐπιμοις παρεχόμεναι τὰ τα-
χους, καὶ ἡ ἐπαρόδου. εἰ
βούλειτε δ', καὶ αὐταῖς εἰς
ὑμῶν αὐτ' ἐμαυτῷ παρεδύσω
ἡ ἀγαπήτων. Κλω. ὦ μαρὲν, A
ὅν ἡνυχοι πολλάκις ἔσθ' ἡμῶν
καταλιπεῖν; Μεγα. πάσαι
ταῦτ' ἡνυχόμεναι. νυκτὶ δ' ὅρῳ
τὸ βέλπον. Κλω. ἡξεί
καὶ κενός σοι μετ' ὀλίγον, ὥστε B
ὅς περὶ βασιλεύοντος ἀνη-
ριώδης. Μεγα. ἐκοῦν ἄλλὰ
τοῦτο μὴ ἀντίτις ὅ μοι-
εῖ μοι. Κλω. τὸ πῖον; C
Μεγα. εἰδεῖναι βούλομαι τὰ
μετ' ἐμὲ, ὅτινα ἔξει ἡ τρέ-
πον. Κλω. ἄκου. μᾶλλον
ἢ αἰδίαση μαζών. τίς γὰρ
γυναικί σοι, μίδης ὁ δοῦλος
ἔξει. καὶ πάσαι δ' αὐτῷ ἐ-
μοίχουν. Μεγα. ὁ κατάρχτος,
ὃν ἐγὼ παιδομάχος αὐτῇ, ἀπῆκα
ἐλεύθερον. Κλω. ἡ θυγάτηρ
δὲ σου, ταῖς παλλακίσι τῇ νυκτὶ
πυρεχνώωτος ἐγκαταλεχθήσε-
ται. εἰκόνας δ' καὶ ἀνδραῖνες,
ὅς ἡ πόλις ἀνέστη σοι πάσαι,
πάντες ἀνατρεψαμένοι, γέλω-
τα παρεξοῦσι τοῖς θεομάχοις.
Μεγα. εἰπέ μοι, τῶν φίλων δ'
οὐδεὶς ἀγαπητῇ τοῖς θεο-
μάχοις; Κλω. τίς γὰρ ἡ σοι
διηγάς ἡνυχόμενος; ἀγνοεῖς ὅτι

meique reditus sponsores
vobis dare sum paratus. Imò
si velitis etiam mei succeda-
neum tradam vobis Agape-
tum. C/. O scelestè, quem
sæpe optasti in terra relin-
quere? M. etc. Hoc olim
optabam: sed video nunc
quid sit satius. C/. Veniet &
ille tibi haud ita multò post,
ab eo qui recens regem agit,
è medio sublatùs. M. etc.
Sed illud ò Parca tu mihi ò
negaueris. C/. Quidnam?
M. etc. Scire velim ut res me
defuncto se sint habituræ.
C/. Audi: nam edoctus ma-
gis angeris. Tuam uxorem
Midas servus habebit, quam
iam olim adulterio corruppe-
rat. M. etc. Ille scelerosus
quem eius suasu manumisi.
C/. Tua verò filia pellicibus
D eius qui nunc tyrannidem
obtinet, annumerabitur.
Porro statuz, quas olim
tibi vrbs erexit, omnes
euerse, spectantibus ri-
sum præbunt. M. etc.
E Dic mihi, nullúsne ex a-
micis ob ea quæ sunt indi-
gnatur? C/. Quisnam
tibi fuit amicus? aut
quis iusta de causa concilia-
tus? nescis omnes qui te ado-

φίλος; ἢ ἐκ τίνος αἰτίας
καὶ πάντες οἱ προσκυνητῆς,

καὶ τῶν λεγεμένων καὶ πρεσ-
 τοτέρων ἔχουσι ἐπαυουώτες,
 ἢ φόβῳ, ἢ ἐλπίσι, ταῦτ' ἔδρων,
 ὃ ἀρχῆς ὄντες φίλοι, καὶ
 πρὸς τὴν χεῖρὸν ἀποβλέπον-
 τες; Μεγα. καὶ μὴν ἀπέν-
 δοντες ἐν τοῖς συμποσίοις, με-
 γάλῃ τῇ φωνῇ ἐπύχοντο μοι
 πολλὰ, καὶ ἀραδὰ, σεραποδα-
 ρεῖν ἔχουσιν αὐτῶν ἔτιμος, εἰ
 οἶόν τε εἶναι. καὶ ὁλως; ὄρκος
 αὐτοῖς μὲν ἔγω. Κλω. ποιηρὲν
 παρ' ἐν αὐτῶν χρεὶς δεκνῆσαι,
 ἀπεπαρες. τὸ γὰρ τελευταῖον
 σοι πεῖν ἐπεχθὲν, ἐκείνο δὲ
 εἰ κατέπεμψε σε. Μεγα. τοῦτ'
 ἀρα περὶ πινος ἡδονῶν. τί
 βουλόμηνος ὅ τ' αὐτ' ἔσθ-
 ξει; Κλω. πολλὰ με ἀνα-
 κεύεις. ἐμβῆναι δέον. Μεγα. D
 εἰ με πίνει μάστιγα ὃ
 Κλωδοῦ, διότι ἐπόδου καὶ
 πρὸς ὀλίγον ἐς τὸ φῶς ἀνα-
 κύναι πάλιν. Κλω. τί ὅ
 τοῦτό ἐστι; ὅτι γὰρ πινάμ-
 μέχθεις εἶναι. Μεγα. Καρίων E
 ὁ ἐμὸς οἰκέτης, ἐπὶ ταχ-
 ρὰ με ἀποθανόντα εἶδε, πρὶν
 θείλῃ ὁφίαν ἀνελθόν ἐς τὸ
 οἶκόν μου, ἔνθα ἐκείμην, ὁρ-
 νῆς οὐσης, οὐδὲ γὰρ οὐδὲ
 ἐρύλασέ με, Γλυκέριον τὴν

rabant, & eorum quæ
 dicebas ac faciebas singula
 laudabant, id vel metu, vel
 spe fecisse? imperij nimirum
 amici erant; & temporis
 rationem habebant. M^{car}.

A Atqui cum in conuiuijs
 libarent magna voce multa
 bona mihi precabantur,
 parati singuli ante me mori,
 si fieri posset. In summa per
 me iurabant. Gl. Quare

B heri cum quodam ex ip-
 sis cœnatus, obiisti: nam po-
 culum tibi postremò alla-
 tum huc te demisit. M^{car}.

Hoc illud est quod amari
 quiddam sensi. Quid verò
 hoc facinore voluit? Cl.

Multa percunctaris, cum
 iam incendisse oportuisset.

M^{car}. Vnum me maximè
 angit Clotho, cuius gra-
 tia paulisper ad lucem e-
 mergere cuperem. Cl.

Quid istud est? id perma-
 gni quid videtur esse. M^{car}.
 Carion famulus meus
 quumprimum vidit me ex-
 tinctum, circa vespertinum

F crepusculum, conclaue in
 quo iacebam ingressus, cum
 vacaret (neque enim me
 custodiebat quisquam) Gly-
 cerium pellicem meam, cum
 qua iam ante rem habere so-
 lebat, attractis foribus

παλλακίδα μου, καὶ πάλαι ὅ
 σιμα κελαιωνήκει, ἐπασσάμενος τὴν θύραν, ἐπαύθη

καὶ θάλασσαν οὐδένος ἐνδόν παρόν-
 τος· εἶπα ἐπειδὴ ἄλλος εἶχε ὃ
 ἐπιθυμῶν, ἀπὸ βλάβης ἐς ἐμὴν,
 σὺ μὲν τοι φησὶν ὃ μαχρὸν ἀν-
 δρώπων, πληγὰς μοι πολλὰς
 καὶ ἐδὸν ἀδικουμένων ἐνέτεινας.
 καὶ ταῦθ' ὁμολέγων, παρέ-
 πλιν τε με, καὶ κτ' ἑξήκως
 ἔπειτα· τέλος δ', πλατὺ χρέμα-
 ψάμφορος, καὶ κατὰ τύπος μου, B
 καὶ ἐς τὸ τῶν ἀσπέρων χῶρον
 ἀπιδι ἐπιπῶν, ὄρχετο· ἐγὼ δ',
 ἐν ἐπιπράμει μ', ὅτι εἶχον
 ὃ ὅμως δ', π καὶ δεχταίμην αὐ-
 τόν, αὐτὸς ἦδη καὶ ψυχρὸς C
 ὢν, καὶ ἡ μικρὰ δ' παιδική,
 ἐπὶ φόβῳ, προσόντων πινῶν
 ἦν τε το, σέλιον χεῖρα τοῦ
 ὀρθαλμοῦ ὡς διαφύτατα ἐπ'
 ἐμοί, καὶ κούστα, καὶ τὸν νομα D
 ἐπικαλουμένη, ἀπὸ ἀλλήλων
 ὦν εἰ λαβερύμην; Κλω. παῦ-
 σαι ἀπὸ αὐτῶν. ὅμ' ἔμβηθι.
 χαμεῖς ἦδη σε ἀπαντᾶν ἐπὶ
 τὸ διγαστήριον. Μεγα. καὶ
 τίς ἀξίωσι κατ' ἀνδρείας τυ- E
 ρά. σου ἡ γὰρ λαβερύμην; Κλω.
 κτ' ὑπερβόου μὲν οὐδεὶς, κτ'
 γερῆ δ' ὁ Ραδάμανθους, ὃν
 αὐτίκα μάλ' αὖτε δέχοντο,
 καὶ κατ' ἀξίαν ἐπιπράμει
 ἐχέτω πλὴν δέκλιν. τὸ νῦν δ'
 ὅσον, μὴ διάπραξα. Μεγα.

tanquam nemo intus esset,
 subegit. Deinde postquam
 libidini satifecisset, con-
 uersus in me oculis. Tu qui-
 dem, inquit, homuncio
 scelestē, mihi plagas nihil
 commērito saepe inflixisti.
 Cūque hæc diceret, simul
 vellicabat me, & alapas
 impingebat. Tandem cū
 lato sceratu me conspuisset
 & in regionem impiorum
 abire me iussisset, discessit.
 At ego quanquam ira suc-
 cendebar, tamen quia iam
 frigidus & exanguis eram,
 hominem vlcis non po-
 tui. Porro scelestā famula
 cū aduenientium quorun-
 dam strepitum sensisset, o-
 culis saliuā inunctis, ac si
 me desseuisset, eiulando,
 nomēque meum incla-
 mando, discedebat: quos
 si prehendero. Cl. Desine
 minari: & incede: iam
 enim tempus est ut in iudi-
 cium concedas. Μεγας. Ec-
 quis contra tyrannum pro-
 nunciare vult? Cl. Contra
 tyrannum nemo: sed contra
 mortuum Rhadamanthus,
 quem in ferendis pro cuius-
 que merito sententiis, mox
 acquisitum videbis: quare
 in præsentia ne cuncteris.
 Μεγας. Priuatim me & ex

καὶ ἰδιώτῳ με πείνουν ὃ

μοῖρα τῶν πενήτων ἓνα, καὶ
 δουλὸν ἀντὶ τοῦ πάλαι βασι-
 λῆος. ἀναβιάσθαι με ἔασον
 μόνον. Κλω. πῶς ὃ οὐδέ ἔυλον;
 καὶ σὺ ὃ ὦ Ερμῆ, σέρετ' ἀν-
 τ' εἶσω τῆς πεδός. ἢ γὰρ αὖ
 ἐμβαίει ἐκόν. Ερ. ἔπου νῦν
 δεσπότη. δέχου τῶτον σὺ πορ-
 θῶν, καὶ τ' δεῖνα. καὶ ὅπως ἀ-
 σφαλῶς ἀμείλει σέως τ' ἰσὺν
 δεδίσταται. Μεγα. καὶ μὲν ἐν
 τῇ σεσεδείᾳ κατὰδεσθαι με
 δεῖ. Κλω. ὅτι τί; Μεγα.
 ἐπὶ τῇ Δία τύραννος εἴμι, καὶ
 δευτέρως εἶχον μυνείους.
 Κλω. εἴτ' οὐ δικαίως σε πα-
 ρήπλην ὁ Κασίων, οὕτως
 σκαῖν ὄντα; περὶ δ' οὐκ
 πῶς περὶνίδα ἔξεις, γευσάμε-
 νος τοῦ ξύλου. Μεγα. πολὺν σκε-
 ρὸ Κωϊσκὸς ἐπατατίνεσθαι
 μοι τὸ βάκτρον; καὶ ἐγὼ σε
 σεσέλω, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν,
 καὶ βαρὺς ἥδιστα, καὶ ὅπτημη-
 πικος, μικρὸ δεῖν σεσεπατ-
 πάλωσα; Κλω. ταῖμαρ ἐν
 ἰούης καὶ σὺ τῷ ἰσῷ σεσεπα-
 παλέμενος. Μικυλλος.
 εἰπέ μοι ὦ Κλωδοῦ, ἐμὲ ὃ
 οὐδεὶς ὑμῖν λόγος. ἢ διότι
 πικὸς εἰμι, διὰ τοῦτο καὶ τε-
 λεσταῖον ἐμβῆναι με δεῖ;
 σκεπτόμενος Μικυλλος. Κλω.

pauperibus unum, quine-
 tiam pro regeservum facias
 licet, dummodo revivisce-
 re me sinas. Cl. Vbi ille
 est qui sustem gerit? & tu
 Mercuri, istum correpto
 pede intro trahite. Non
 enim inscendat ultro. Merc.
 Sequere nunc fugitive, ac-
 cipe hunc tu portitor, atque
 illum: utque malo diligen-
 ter alligetur, cura. Micyp.
 B Atqui me primas occupare
 par est. Cl. Quid ita? Merc.
 Quia rex fui, innumerof-
 que satellites habui. Cl. An-
 non te meritò vellicabat
 Carion, cum saevus adeo
 C fuisses? acerbam certè de-
 gustato huius baculo tyran-
 nidem obtinebis. Mercyp.
 Audebit-ne Cyniscus mihi
 baculum illudere? Nonne
 ego te nuper, quòd liberius,
 & asperius obiurgares, cruci
 propemodum affixi? Cl.
 Quamobrem & tu malo af-
 fixus manebis. Micyllus. Dic
 mihi Clotho: nullam mei
 rationem habetis. An quia
 sum pauper. me postremum
 inscendere par est? Cl. Tu
 verò quises? Micyl. Sutor
 sum Micyllus. Cl. An mo-
 lesta tibi est mora? Non

Κλω. σὺ ὃ τίς εἶ; Μι. ὁ
 εἶτα ἄχθῃ βεβαδύων; οὐχ

ὅρας ὅπως ὁ τύραννος ὑπ-
 οχρεῖται δόσιν, ἀρεθίς περὶς
 ἀλόν; θαῦμα γάρ μοι ἔχει με,
 εἰ μὴ ἀγαπῶν καὶ σὺ ἡ-
 διατεθείη. Μι. ἀκουσὲν ὦ
 βελτίστη μοιρῶν, ἔπειτα με ἡ
 σὺ Κύκλωπις ἐκείνη σὺ φραίνῃ
 δαρεῖα, τὸ ὑποχρεῖσθαι, ὅτι
 πύματον ἐγὼ τ' ἐπὶ κατέδο-
 μα. αὐτὲ γάρ μοι περὶτον, αὐτὲ B
 πύματον, οἱ αὐτοὶ δόντες πε-
 ρεμύρυσαν, ἄλλως τε, οὐδ' ὁ-
 μεία τιμὰ τίς τῶν πλεονόν.
 ἐκ διαμέτρου γὰρ ἡμῶν οἱ βίαι
 φασίν. ὁ μὲν γὰρ πύμανος, ἐν-
 δαμῶν εἶναι δέκων περὶ τ' ἔ-
 βιον, σοφίης ἀπασι, καὶ περὶ
 βελτίστους, ἀπειλῶν γάρ σὺν το-
 σῶτον, καὶ ἀρχαίων, καὶ ἐδῶτα, καὶ
 ἑπτοίς, καὶ δέπνα, καὶ παῖδας
 φερίους, καὶ γυναῖκας ἐμώρ-
 φους, εἰκότως λυγρὰ καὶ ἀπο-
 σώματος αὐτῶν, ἡχέτο. ἔπειτα
 οἷσ' ὅπως καὶ δυνάμει ἡγῶν
 περὶ σὺν τοῖς τοῖς τοῖς ἡ
 γὰρ, καὶ ἐκείνη ἀπὸ πλεονόν
 περὶ δαδῶς, ἔπειτα αὐτοῖς E
 πάλαι περὶ σὺν τοῖς, μᾶλλον δ'
 ὡς περὶ ἀρρίκτος περὶ σὺν ὁ δε-
 σμῶς ὅτιν, ὡς δέδεται ξυμμέ-
 φηκεν. αὐτοῖς. ἀμείλει, καὶ
 ἀπῶν περὶ αὐτοῖς ὡς βίαι,
 ἀνακαλῶσι. καὶ πάλαι ὄντες

Non vides quàm multa se
 daturum polliceatur hic
 tyrannus; si vel paulum
 in vitam remittatur? Quare
 me tenet admiratio, cur
 non & tibi mora sit iucunda.

Micr. Audi Parcarum opu-
 ma. Non admodum me de-
 lectat munus illud Cyclopi-
 quum pollicetur se postre-
 mum Vtim voraturum: nam
 siue primum, siue postre-
 mum, ijdem me dentes man-
 nent. Præterea res meæ, non
 ut diuturnum se habent. Nam
 vitæ nostræ ex diametro
 (ut aiunt) inter se distant.

Hic enim tyrannus qui bea-
 tus in vita videbatur, hor-
 rendus omnibus ac suspici-
 endus, relicto tam multo
 auro, & argento, vestibus,
 equis, epulis, pueris flori-
 dis, & mulieribus formosis,
 non iniuria cruciatur: ab

Dijisque se abstractum graua-
 tur. Etenim anima nescio
 quo pacto hisce veluti visco
 affixa hæret, nec faciliè demi-
 grare vult, ut quæ his iam-
 dudum addicta sit. Quin
 potius ac si fragile sit vin-
 culum istud quo ipsos illigari
 cōtingit, quàm à quopiam vi
 abducitur, aliū eiulant. Ac
 cū in cæteris sint feroces, in
 hac via quæ ad inferos ducit,

δραστῆς, δειλοὶ περὶ τούτων

εἰσεκοιταται τῷ ἐπὶ τὴν
 ἡδύμ φέρουσαν ὁδόν. ἐπιφί-
 ροῖται γυνὴ εἰς τὴν οὐρανόν,
 ὅς οἱ δουλεύοντες, καὶ πύρραδεν
 ἀπεβλέπειν τὰ ἐν τῷ φωτὶ
 βυλόνται, οἷα ὁ μάταιος οὐκεί-
 νος ἐπέειπεν. καὶ παρὰ τῷ ὁδόν
 ἀπεδιδράσκων, καὶ ταῦτα σε
 καταπαύσῃ. ἐγὼ δὲ, ἄτε μη-
 δὲν ἔχω ἐνέχον ἐν τῷ βίῳ,
 καὶ ἄρ' ἐν, ἢ συνοικίαν, ἢ χυ-
 σόν, ἢ σκεῦος, ἢ δόξαν, καὶ εἰ-
 κόνας, εἰκότως ἐυζώνος ἴσθι.
 καμπύλῃ μοῖρον ἢ Ἀτρεΐδης
 εἰσεῖ με, ἀσύντροφος ἀπὸ πύ-
 ρρας τῇ σπυρίλῃ, καὶ τὸ κατὰ
 κρηπίδα πῦρ ἐν ταῖς χερσὶν
 ἔχων, ἀναπείδους ἐνδὺς αἰν-
 πεδέτος, ἢ δὲ τῷ μεταστροφῇ
 ἀποκταμένος, εἰπέμην. μάλ-
 λον δὲ ἢ γούμῃ, ἐς τὸ πρὸς
 ὁρῶν. οὐδὲν δὲ με πῶν. κατόπιν
 ἐπίστροφος, καὶ μετεξέλιξ. καὶ ἐν
 Διὶ ἦδη κατὰ τὰ παρ' ὑμῖν
 πάντα εἶρα. τὸ τε γὰρ ἰσοπρῆμα
 ἔπασι εἶναι, καὶ μηδὲν ἂν
 ἑλκίσον διατρέψιν, ὡς ἡδύσων
 ἔμοιγ' οὐδ' ὁκέει. τεκμαίρο-
 μαι δὲ μὴδ' ὁπαιτείδως χρεῖα
 τῶν οὐκ εἰκοιτας ἐν ταῦτα, μη-
 δὲ φόβος ὡς περ εἶναι. τὸ δὲ
 μέγιστον, μὴ δὲ βίβλῳ τοῦ χει-
 μῶτος, μὴ δὲ νοσῆν, μὴδ' ὡς

meticulosi deprehenduntur.
 Itaque veluti perdidit aman-
 tes à tergo subinde respiciūt,
 & ea quæ apud superos
 geruntur è longinquo cer-
 nere cupiunt : sicut stultus
 hic faciebat, cū & in via
 fugeret, & hic tibi suppli-
 caret. At ego, vt qui nullum
 in vita pignus haberem, non
 agrum, non domuum mul-
 titudinem, non aurum, non
 supellectilem, non gloriam,
 non imagines, meritò ad
 mortem expeditus fui, ac
 postquam mihi solū in-
 nuuit Atropos, scalpro,
 soleæque libenter abicētis,
 crepidam præ manibus ha-
 bens, ilico exilij discalcea-
 tus, nec abstergo atramentū,
 sum secutus : imò potiùs
 præiui, ad anteriora respi-
 ciens : cū nihil à tergo re-
 dictum me conuerteret, &
 reuocaret. Et per Iouem
 iam pulchra apud vos om-
 nia video. Nam pares om-
 nibus esse honorum gra-
 dus : nullūque vicino
 præstare, res mihi longè
 luauissima videtur. Conijcio
 etiam hic neque æs alienum
 à debitoribus reposci, neque
 tributum pendi : quòdque
 maximum est, neminem hye-
 me rigere, nec egrotare, nec à
 potētiorib' colaphos infligi.
 τῶν δωατωτέρων ραπίζεσθαι.

εἰρήνη ὃ πᾶσι, καὶ τὰ παρὰ
 γματα ἐς τοῦμπαιιν ἀνι-
 σθημύνα. ἡμεῖς μὲν γὰρ οἱ
 πάντες, γελῶμεν, αἰσῶνται
 ὃ καὶ οἰμῶζουσιν οἱ πᾶσιτοι. A
 Κλω. παλαι οὐκ οἶ
 Μίκυλλε γελῶντα ἑώραν. τί δ'
 ὡς οἱ μάλα ἐκινῶ γελῶν;
 Μι. ἀκούσιν ὧς πικροτάτη
 μοι θῶν. παρὲς αὐτῶν τυ-
 ραίνω, πάντῃ ἀκείῳς ἑώραν
 τὰ γηρόφωνα ἑστᾶ ἑστᾶ. καὶ
 μοι ἑδοκεῖ τότε ἰδοῦντος πρὸς
 εἶναι. ἢ τε γὰρ περὶ τούτων
 ἀνδρῶν ὄρων, ἑμαρτύνον, καὶ
 τῶν ἀκολυτῶν τὸ πᾶσι-
 δος, καὶ τὸ χρυσόν, καὶ τὰ
 λευκόκλινα ἐκπύματα, καὶ
 τὰς κλῖνας τὰς ἀργυρέπιδας.
 ἔπειτα καὶ ἡ κλῖνα ἡ τῶν σκευ-
 αζομένων ἐς τὸ δειπνόν, ἀπέ-
 κραι με, ὥστε ἑστᾶ ἑστᾶ πρὸς
 αὐτῶν καὶ τεισὸς βίος κατεφά-
 ρετο. καὶ μονογενὲς καλλίων,
 καὶ ὁ φιλοτέρως, ὅλα πᾶσι βα-
 σιλικῶ ἐπαρμύνης τῇ τυχῇ.
 καὶ σμῆνος παρβαίνων, καὶ
 ἐαυτὸν ἑστᾶ ἑστᾶ, καὶ τῶν
 ἐν τυχῇ ἑστᾶ ἑστᾶ. ἐπὶ ὃ ἀπέδανεν, αὐτὸς τε
 παγγέλοιος ὥστε μοι ἀπεδυ-
 σάμενος ἢ βυβλῶ. καὶ αὐτῶν
 καὶ δούρα ἐστᾶ ἑστᾶ, ἀπὸ

sed omnia pace consistere,
 resque hominum in contra-
 rium versas esse. Nos enim
 pauperes ridemus, ac diui-
 tes tristantur & plorant. C.
 Te iamdiu ridentem vidi
 Micylle : sed quid potissi-
 mum tibi risum mouebat ?
 Micyl. Audi, Dearum mi hi
 maximè veneranda. Cum
 apud superos propter ty-
 rannum habitarem, valdè
 diligenter inspiciebam, quæ
 ab ipso fiebant : ac ille tunc
 mihi Deo par videbatur.
 Nam cum purpuræ florem
 spectarem, & comitantium
 turbam, & aurum, & po-
 cula geminis distincta, le-
 ctisque pedibus argenteis
 suffultos, cum foelicem præ-
 dicabam : præterea eorum
 quæ in cœnam parabantur,
 nidor me afficiebat. Itaque
 vir homine maior, & ter
 beatus videbatur, imò ferè
 pulchrior, & altior, toto
 cubito regio fortunæ suc-
 cessu se erigens, & grauius
 incedens, ac seipsum resu-
 pinans, obuiósque obstupe-
 faciens. Sed postquam vita
 functus est, ipse deliciis exu-
 tis, visus est mihi prorsus
 ridiculus : ac me ipsum ma-
 gis irridebam qui sceleratum
 illū obstupuisse, foelicitatem
 ἐπὶ μάλλον κατεγέλων, οἷον
 τῆς κλῖνης τεταρμύνης

πλὴν ἐνδοιμειαν, καὶ
 μακρίζων ἐπὶ τῷ αἵματι τῷ
 ἐν τῇ λακωνικῇ θαλάττῃ κο-
 χλιδωτ. κ' μόνον ὃ τῶτον, ἀλλὰ
 καὶ τὴν δαρείην Γνήριον ἰδὼν
 γενεόντα, καὶ μεταγνώσκοντα,
 ὅτι μὴ ἀπὸ λαύσε τῶν χειρῶν
 τῶν, ἀλλ' ἀγρευτὴς αὐτῶν ἀπέ-
 ρχετο, τῷ ἀσώτῳ Ροδοχάρει
 πλὴν ἰσὶαν ἀποκλιπὼν, ὅπως
 ὃ δ' ἀγρεῖα λῶ αὐτῷ χροῖς, καὶ
 περὶ τὸς ἐπὶ τῇ κληρῶν ἐκα-
 λήτο καὶ τῷ νόμον, καὶ εἶχον
 ὅπως καταπαύσω τὸν γέλωτα.
 καὶ μάλα μεμνημένος ὡς
 ὠχρεῖς αἶν, καὶ ἀσχυμερὲς
 λῶ, φερετῆδες τὸ μετωπὺν
 ἀνταλκῶς, καὶ μόνους τοῖς θα-
 λυλαῖς πλουτῶν, οἷς τάλαντα
 καὶ μυριάδας ἐλογίζετο, κατα-
 μέρων συλλέγων τὰ μετ' ὀλί-
 γον ἐκλυθισσώμενα περὶ τῶ
 μαγείῳ Ροδοχάρει. ἀλλὰ
 πᾶσι ἀσφ' ἡμεῖς ἤδη; καὶ
 μετὰ ὃ πλείοντες, τὰ λοι-
 πὰ γλασώμεθα, οἰμώζοντας
 αὐτοῦ ὄροντες. Κλω. ἔμ-
 βαλε, ἵνα καὶ ἀνιμνήσῃται ὁ
 περὶ μὲν τὸ ἀγκύριον. Χα.
 οὐτος, ποῖ φέρε; πάλιν ἡσθ
 τὸ σκαφος. αὐτὴ περιμει. ἐς
 αὐτοῦ ἐπὶ σὲ διαταρβευ-
 σόμην. Μι. ἀδίκεις ὦ Χάριον,

eius ex nidore tantum attri-
 mando, & ob sanguinem,
 qui Laconici maris cochleis
 innascitur, beatum prædi-
 cando. Neque hic solum
 mihi ludo fuit sed cum for-
 neratorem illum Gniphonem
 gementem viderem, &
 consilij prænitentem, quod
 pecunijs non esset fructus,
 sed non gustatis illis obijisset,
 & nepoti Rhodochari fa-
 cultates reliquisset (hic enim
 ipsi erat genere proximus,
 & primus ex lege in hæredi-
 tatem vocabatur) risum
 compescere non poteram:
 præcipue cum meminissem
 quam pallidus & squalidus
 esset, vultumque curis tri-
 stem gereret, solisque di-
 gitis dives esset, quibus ta-
 lenta, & myriadas supputa-
 bat, minutatim colligendo
 ea quæ paulò post à beato
 Rhodochari erant dissipanda.
 Sed quid iam hinc non
 soluimus? Etenim reliquæ
 inter nauigandum ridebi-
 mus, quum plorantes ipsos
 videbimus. C. Incende, ut
 Portitor anchoram extra-
 hat. C. Heus tu, quò per-
 gis? plena iam scapha: ibi
 expecta: cras luce prima te
 traiiciemus. M. Iniquus
 es, ὁ Charon qui mortuum
 iam exoletum relinquis.

ἔωλον ἡδὲν νεκρὸν ἀπελκισμένον

αἰμελεῖ, χαλάρωμαί σε παρανό-
 μων ἐπὶ τῷ Ραδαμανθυό. οἰ-
 μοι τ' ἡκανῶν, ἥδη πλέουσσι,
 ἐγὼ θύμονος ἐνταῦθα πειλε-
 λείφομαι. καίτοι, τί οὐ διανή-
 χωμαί κατ' αὐτοῖς; οὐ γὰρ δε-
 δια μὴ ἀπαρρεύσας ἀπιπι-
 γῶ, ἥδη τιθεῖας. ἄλλωστε, εἰδὲ
 τ' ὀβολὸν ἔχων τὰ πορθέμια κα-
 ταβαλεῖν. Κλω. τί τῆτο; πε-
 εἰμεινον ὦ Μικυλλέ. οὐ θύμος
 οὐτὼ σε διελέγει. Μι. καὶ μὴν
 ἴσως ὑμῶν καὶ περὶ κατὰ χθίσου-
 μαι. Κλω. μηδαμῶς, θηὰ
 περὶ πλάσσαντες, ἀναλάβαντες
 αὐτόν. καὶ σὺ ὦ Ερμῆ, σιωπῆ-
 πασον. Χα. πῦ νῦν καθεδεῖ-
 ται; μετὰ γὰρ πάντα ὡς ὅρας.
 Ερ. ἐπὶ τοῦ ὤμου εἰ δοκεῖ, τῷ
 πυράνῳ. Κλω. χαλῶς ὁ Ερ-
 μῆς ἐνεγόνον. ἀνάβαινε οὐν,
 καὶ τ' τένορτα τῷ ἀλιτρίῳ
 κατὰπάτει. ἡμεῖς δ' ἐν πλοῶ-
 μῳ. Κωϊσίκας. ὦ Χάρων, κα-
 λῶς ἔχει σοι τὰς ἀληθείας ἐν-
 τεῦθεν εἰπεῖν. ἐγὼ τὸν ὀβολὸν
 μὲν ὡς αὐτὸν ἔχοιμι δοῦναι σοι,
 καταπλεύσας. πλεόν γὰρ οὐ-
 δὲν ὅτι τ' πῆρας, ὡς ὅρας, ἔ-
 πούτου τῷ ξύλου. τάλλα θ',
 ὡς ἀντλέειν ἔδελος, ἔτοιμος,
 καὶ περὶ σκαπὸς εἶναι. μεμνη-
 ῖ οὐδὲν, ὡς ἐνῆρες, καὶ

Te profectò apud Rada-
 manthum iniuriæ accusabo.
 Hei misero mihi! jam na-
 uigant: & ego solus hic
 linquar. Atqui, cur ad eos
 natatu non contendo? Non
 enim timeo ne defatigatus
 suffocer, cum iam mor-
 tuus sim: præsertim, cum
 ne obolum quidem habeam
 quo nautam soluam. C.
 Quid hoc rei est? expecta
 Micylle: non enim fas est
 ita transfretare. M. At-
 qui fortè prior vobis trans-
 uero. C. Nequaquam: sed
 admota potius naue, ipsum
 recipiamus: tu quoque
 Mercuri nobiscum arripe.
 C. Vbi nunc sedebit: nam
 plena, ut vides, sunt omnia.
 M. Tyranni humeris, si
 videbitur, infidebit. C.
 Hoc scitè Mercurius exco-
 gitauit. Ascende igitur, &
 scelesti huius cervicem con-
 culca: nos autem faustè na-
 uigemus. C. Equum
 est ὁ Charon, ut verum hinc
 tibi dicam, ne obolum qui-
 dem pro traiectu tibi dare
 poterò: præter peram enim
 quam vides, & baculum
 hunc, planè nihil habeo.
 Cæterum si velis, sentinam
 exhaustire, & remigem age-
 re sum paratus. Nec con-
 quereris, si modò agilem,

καρτερόν μοι ἱερέτην δῶς μό-
νον. Χα. ἱερεῖε, καὶ τοῦτ' ἵ-
κανόν παρὰ σοῦ λαβεῖν. Κυ.
καὶ ὑποκαλεῖσθαι δέησιν;
Χα. γὰρ Δί, ὡς εἶδ' ἡς κέ-
λευσμά π' ἔ' ναυτικῶν. Κυ.
εἶδα καὶ πολλὰ ὧ Χαρίν τ'
ναυτικῶν. ὅς ὅρῃς, ἀντεπι-
χρῆσιν οὗτοι δακρυόεντες. ὅτε
ἡμῖν τὸ ἄσμα ἐπιταραχθή-
σεται. Πλούσιος. οἴμοι τ'
κτημάτων. Ἄλλος. οἴμοι τ'
ἐχθρῶν. ὅπποτ', πῶ οἰκίαν
οἶαν ἀπ' ἵππων. Ἄλλος. ὅσα
τάλαντα ὁ κληρονόμος ἀσπρή-
σει λαβών. Ἄλλος. αἶ, αἶ,
τῶν προγῶν μου παιδιῶν.
Ἄλλος. τίς ἀρὰ παῖ ἀμπέ-
λοις βύρῃσιν, αἶς πέρυσιν ἐφυ-
τευσάμην; Ερμῆς. Μίκυλλε,
οὐδ' οὐδὲν οἰμώζεις; καὶ
μὲν οὐδέ μιν ἀδακρυτὴ δια-
πλεῖν σάι πνα. Μι. ἀπαρ-
οὐδὲν ὅππ' ἐφ' ὅτ' αὐ οἰμώ-
ξομαι ἐν πλοῶν. Ερ. ὅμως
αὐ μὲν π' πρὸς τὸ ἔδος
ὀπσιναῖον. Μι. οἰμώξομαι
ποῖν, ἐπειδὴ σοι ὧ Ερμῆ
δοκεῖ. οἴμοι τ' κατ' ἡμῶν.
οἴμοι τ' κατ' ἡμῶν. ὅπποτ', τ'
σά-
δρῶν ὑποδημάτων. καὶ ἐπ' ὅ
ἐπιτος διαμῶν, οὐδὲ τῶ

firmumq; remū mihi dede-
ris. Ch. Remiga: nam hoc
à te satis sit accipere. Cyn.
Num remiges etiam cantu
accendere opus erit? Per
Iouem, siquidem nauticam
aliquam exhortationē tenes.
Cyn. Multas equidem teneo
Charon: verū hi plorando,
ut vides, obstreperunt: unde
futurum est ut cantus nobis
interturbetur. Dives. O meas
possessiones! Alius. O meos
agros! me miserum qualem
reliqui domū! Alius. Quam
multa talenta hæres à me ac-
cepta dilapidabit! Alius. Væ
væ meis infantulis! Alius.
Quis vites meas, quas anno
superiore plantaui, vinde-
miabit? Merc. Mycille, tu ve-
rò nihil ploras: atqui non fas
est quenquam citra lachry-
mas nauigare. Merc. Apage:
nam cum fausta navigatio-
ne deferar, nihil est quod
plorem. Merc. Attamen pro
more paulum ingemiscito.
Merc. Plorabo igitur: quan-
doquidem ita vis, Mercuri.
O meas soleas! ô veteres cre-
pidas! cheu putres calceos!
Non amplius infælix ego,
ab aurora ad vespèram
usque ieiunus manebo:
nec hyeme discalceatus,

κακοδαίμων ἔωθεν ἐς ἑσπέραν
χειμῶνος αὐτοπόδετος τε,

καὶ κίχνημιος πειροσκόσω, τὸν
 ὀδόντας ὑπὸ τῶ κρύους συγκρο-
 τῶν. τίς ἀρετῶν τῶν σμικρῶν
 ἐξεῖ, καὶ τὸ κεντητικέον; ἰσ-
 τὸς τεθρύνεται. χαλδὸν δ' ἦδη
 καὶ καταπεπλευκαῖον. Χα.
 ἀλλὰ δὴ τὰ περὶ αὐτὰ πρῶτον
 ἡμῶν ὀπτόδοτε. καὶ πῦ δ', ὁδός.
 περὶ πάντων ἦδη ἔχω. ὁδός
 καὶ σὺ τ' ὀβελόν ὦ Μικύλλε.
 Μι. πῶς εἰς ὦ Χαίρων, ἢ καδ'
 ὕδατος φασιν ἦδη χρεαίεις,
 περὶ Μικύλλε ἦδη πρὸ ὀβο-
 λὸν προσδεκῶν. ἀρχὴν δ', ὅτε
 οἶσα εἰς τὴν ἀγωνίαν ὄσιν ὀβελός,
 ἢ στρογγυλόν. Χα. ὦ καλῆς
 ναυπηγίας, καὶ ἐπικερδέως τή-
 μερον. ἀποβαίνετε δ' ὅμως.
 ἐγὼ δ' ἱπποῖς, καὶ ἔκῃς, καὶ
 κύναις, καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα μέ-
 τειμι. διασπλῦσαι γὰρ καὶ κεί-
 να δέ. Κλω. ἀπαρτὴ αὐτῶν
 ὦ Ερμῆ παρσφαζῶν. ἐγὼ δ'
 αὐτῇ, ἐς τὸ ἀντιπέρασ ἀπο-
 πλευσῶμαι, ἰνδοπατίω, καὶ
 Ηραμῖθριω τὸν Σύρας δια-
 ξύουσα. πηθῶσι γὰρ δὴ πρὸς
 ἀλλήλων, ὅρι γῆς ὅρων μα-
 γόλησι. Ερ. περὶ αὐτῶν ὦ ἄτολ.
 μάλλον δ' οὐκ αἶψα ἐξῆς ἐπεδὲ
 μοι. Μι. Ηρακλεις τὸ ζῆτα.
 πρὸ γὰρ ὁ καλὸς Μιγίλλος;
 ἢ τῶ, διαγνώπης ἐνταῦθα εἰ

& seminudus obambulabo,
 dentes prius frigoris acerb-
 itate complodendo: quis
 cultum meum, quis subulā
 habebit? satis lamentatus
 sum, ferè iam ad portum
 appulimus. C. Age verò
 prius naulū reddite: tu quoque
 redde: iam ab omnibus ha-
 beo: da tu quoque obolum
 Micylle. M. Micylle. Iocaris ὁ
 Charon, aut quemadmodum
 aiunt, in aqua scribis, qui à
 Micyllo obolum expectes:
 principio autè, ne noni qui-
 dem quadratus-ne, an ro-
 undus sit obolus. C. Egre-
 giam verò & quæstuosam
 navigationem hodiernam.
 Descendite tamen. Ego e-
 quos, & boues, & canes, reli-
 quaque animalia adibo:
 nam oportet ut & illa trai-
 ciant. C. Illos exceptos ab-
 ducito Mercuri. Equidem
 in aduersam ripam renau-
 gabo Indopatē & Hera-
 mithreū Syra filios adue-
 ctura. Iam enim de finibus
 agrorum pugnando mutuis
 se vulneribus confecerunt.
 E. M. Heus vos, progredia-
 mur: imò verò ordine se-
 quimini me omnes. M. Hercle
 quamnam est hæc cal-
 ligo? vbi nunc pulcher ille
 Megillus? aut quo pacto di-
 gnoscat hic aliquis an Sim-
 miche sit Phryna formosior?
 καλλιῶν Φρυγῆς Σιμμήρης;

πάντα γὰρ ἴσα, καὶ ὁμώχρῳα,
καὶ ἔδεν οὐτε καλόν, οὔτε καλ-
λίον. ὅς γ' ἦδ' ἢ καὶ τὸ περὶ βάνιον,
σφύττεσθ' ὥς ἀμορφὸν εἶναι
δικαῖον, ἰσότημον γίγνεται τῇ
περὶ βάνιον. ἀφανῆ
γὰρ ἀμφω, καὶ ἑκὸς τῷ αὐτῷ
σκότῳ καταδεδυκότα. Κυ-
κλῆ, σὺ δ' ἄρ' ἔτι ποτε ἀρὰ ἂν
πυρραῖς; Κρ. ἐνταῦθα
λέγω σοι Μικυλλέ. ὅς γ' ἄμα
εἰ δοκεῖ, βαδίζομεν. Μι. εὖ
λέγεις, ἐμβαλέ μοι πλῦ δα-
ξιά. ἐπὶ μοι, ἐπιτέλεις γὰρ
ὅτι Κυκλῆ ταῖς Ελευσινίαι, ἔχ
ὅμοια τοῖς ἐκεῖ ταῖς ἐνθάδε σοι
δοκεῖ; Κυκλῆ. εὖ λέγεις. ἰδοὺ
οὐκ ὁρᾷς ὅτι δαδουχῶτα
πῆ, φοβεῖσθ' ἢ, καὶ ἀπειληπ-
κὸν περὶ βάνιον. ἢ ἄρα πο-
τε Εριννὶς ὄρν; Μι. εἰκοιεν ἀπὸ γὰρ
τῷ ὄρν. Ερ. περὶ
λάμβανε τοῖς τοῖς ὡς Τισιφόνῃ.
τίπῳ ἐπὶ τοῖς χάλις. Τι.
καὶ μὴ πάλαι γὰρ ὁ Ραδάμαν-
θης οὗτος ὑμᾶς περιέμνει. Ε
Ραδ. περὶ αὐτὸν ἢ
Εριννί. σὺ δ' ὅτι Ερμῆ, κίρ-
πῃ, καὶ περὶ αὐτῷ. Κυκλῆ. ὅ
Ραδάμανθου, περὶ τῷ πατρί, εἰ
καὶ περὶ τὸν ἐπὶ σκεῖλαι περ-
ραῖς. Ραδ. τίς ἐκεῖ; Κυκλῆ.
πῶς, ὅτι συνεκίταται πορρεῖ

Quiduis enim hic par est, &
cōcolor: pulchrū nihil, nihil
pulchrius. Quin palliastrum
meum, quod fœdum ante-
hac videbatur, æquē nunc
est in precio, atque ipsa re-
gis purpura. Nam obscura
sunt ambo, iisdemque tene-
bris immerfa. Tu verò vbi
tandem es Cynisce. Cyn. En
tibi Micylle hic adsum: sed
si videtur, simul eamus. Mi-
cyl. Probè dicis, dextram
mihi injice. Dic mihi: tu e-
nim Eleusinijs sacris es ini-
tiatus: num tibi quæ hic
sunt illis similia videntur?
Cyn. Rectè dicis. Ecce quæ-
dam accedit facem gestans,
terrificum quiddam & mi-
nitabūdum obtruens. Annon
est Erinny's? Micyl. Videtur
certè ex habitu. Merc. Ex-
cipe Tisiphone hos quatuor
supra mille. Tisiph. Atqui
jamdudum Rhadamanthus
hic vos expectat. Rhad. Ad-
duc ipsos, Erinny. Tu verò
Mercuri, illos vt pote præco
accitè. Cyn. O Rhada-
manthe, per patrem obse-
cro, primum me inspicere.
Rhada. Quorsum? Cyn.
Omnino quendam accu-
sare velim, de ijs quæ in
vita me conscio commisit.

πῶς βούλομαι κατηγορεῖσθαι
δεδοῦναι αὐτῷ ἀπὸ τῷ βίον,

καὶ αὐτὸς οὐκ ἀξιόπιστος εἶμι
λέγων, μὴ οὐχὶ περὶ τούτων
αὐτὸς φανείς οἶός εἰμι, καὶ
οἷόν τινα ἐβίωσα τέθρον.

Ραδά. τίς ὃ σὺ; Κωι.

Κωίσκος ὃ ἄριστ. πλὴν γινώ-
μιμι φιλόσοφος. Ραδά. δεῦρ'
ἔλθε, καὶ περὶ τούτων τίς δι-
κλὴν κατὰ στήθεα. σὺ δὲ περὶ τούτων

λεῖ πῶς κατηγόρεος. Εἰς. εἰ

τίς Κωίσκος τοιούτου κατη-
γορεῖ, δεῦρ' ἐπελπίω. οὐδεὶς
περὶ τούτων λέγει. ἀλλ' οὐχ ἱκανὸν
τοῦτο ὅ Κωίσκος. ἀπεκρίθη δὲ,
ὅπως ἐπισκοπήσω σε ἀπὸ τῶν
σημάτων. Κωι. πῶς γὰρ

ἐγὼ σημάτων ἐξυμνῶ;
Ραδά. ὅπου αὐτὸς τῶν ὑμῶν
ποιήσας ἐγράφηται περὶ τὸν
βίον, καθ' ἑκάστην αὐτῶν ἀ-
φανῆ σημάτια ἐπὶ τῇ ψυχῇ
περιέχει. Κωι. ἰδοὺ σοι

γυμνὸς παρίστηκα. ὥστε ἀνα-
ζητεῖς ταῦτα, ἅσπερ σὺ φησὶ τὰ
σημάτια. Ραδά. καθάπερ
ὡς ἐπὶ τοῖς οὐτοῖς, πάλιν τοῦ-

των τοιούτου ἢ τετάρτου ἀμυν-
θῶν πάλιν, καὶ ἀπαφῶν σημά-
των. καί τοι, τί τοῦτο; ἔχῃ μὲν, καὶ
σημεῖα, τῶν ἐγκυμάτων, ἐκ οἷα
δὲ ὅπως ἐκλήθηται, μακρόν

Κωίσκος, ἢ πῶς καθάπερ ἔ-

γὼ σοι φέρω. πάλιν πονηρὸς δὲ ἀπειθεῖσάν

χρῶνται,

Non enim dicta mea fue-
rint fide digna, nisi qualis
ipse sim & quomodo vixe-
rim, prius manifestum fiat.

Rhad. Tu verò quis es? Cyn.

Cyniscus, ὁ optime, pro-
fessione philosophus. Rhad.

Adestum, primūque in iu-
dicio consiste: tu verò ac-
cusatores accersere. M. Si-

quis est huius Cynisci accu-
sator, huc prodeat. Nemo
accedit: sed hoc, Cynisce,

non sufficit, quare vestes
exue, ut tua stigmata consi-
derem. Cyn. Vbinam inusta
sunt mihi stigmata? Rhad.

Quot scelera quisque ve-
strum in vita perpetravit,
tot notas, sed quæ non

appareant, in anima circum-
fert. Cyn. Nudum ecce tibi
me sisto: itaque istas per-

quire quas dicis notas.
Rhad. Hic per omnia est pu-
rus, præter tres quatuorve

planè obscuras, et unid ali-
que notas: sed quid hoc
vestigia, signaque inustio-

num: sed nescio quo pacto
deleta, imò potius excisa
sint. Quid hæc ὁ Cynisce?

aut qui denno purus es fi-
ctus? Cyn. Ego tibi di-
cam. Olim cum propter

imperitiam prauus essem,
δὲ ἐκλήθησιν. πῶς ταῦτα
κατὰ τὴν ἀπάθειαν, Κωι.
καὶ τὸν φέρω. πάλιν πονηρὸς δὲ ἀπειθεῖσάν

multasque

ἢ πολλὰ διατέτο ἐμπολήτας
 στυμματα, ἐπειδὴ τάχιστα
 φιλοσοφῆν ἠρέαμην, καὶ
 οἰσὶν ἀπάσας τὰς καλῆ-
 δας ἐκ τῆ ψυχῆς ἀπλουσα-
 μῆν. *Rhad.* ἀγαθὸν γὰρ ὅτος,
 καὶ αὐσημωτάτῳ χερσὶ μα-
 νὸς τῷ φαρμάκῳ. οἷον ἀπὸ
 ἐς τὰς μακάρων νήσοις, τοῖς
 ἀρεταῖς συνεισπύμενος. κατη-
 ρήτας γὰρ πρότερον οὐ εἶπες τυ-
 ράννου, ἄλλους περιστάσεις.
Μεν. καὶ τοῦτον ὦ *Rhad.*
 μῆν, μικρὸν ὅστις, καὶ βραχέως
 πρὸς ἑτάσας δούλους.
 πᾶσι γοῦν σοὶ καὶ θυμὸς
 ἐμὸς ἐπισκόπει. *Rhad.*
 τίς ὃ θὶ τοῦ γένους; *Μι.*
 οὐ τοτόμος *Μικυλλος.*
Rhad. εὖ γὰρ ὦ *Μικυλλε,* κα-
 τὰς ἀρετῆς, καὶ ἀντί-
 ρατος. ἀπὸ καὶ οὐ πᾶσι
 Κωϊστον τυτονί. τὸ τῶρον
 ἡδὴ περιστάσεις. *Ερ.* Μεγα-
 πύδης Λακύνου, ἡκέτω. ποῖ
 εἶπες; ἀρεταῖς. σὲ τὸ τῶρον
 περιστάσεις. ἀρεταῖς. αὐτὸν
 ὦ *Τισφόν* ἐς τὸ μέσον, ἐπὶ
 βάλαντον ὡδοῦσα. σὲ ὦ *Κυ-*
 νίπτε, κατηγέρει, καὶ διέλεγε-
 γὰρ ἡδὴ. πλῆστον γὰρ αἰὲρ
 οὐδὲ λόγων ἔδει. γνώση γὰρ αὐτῶν
 τῶν στυμάτων. ὁμοίως δὲ, καὶ τοῖς

multâsque ideo notas con-
 traxissem, simul atque phi-
 losophari cœpi, paulatim
 maculas omnes ex anima e-
 lui. *Rhad.* Bono profectò, &
 præsentissimo vñs es reme-
 dio. Sed in beatorum insu-
 las ito cum optimis conuer-
 satorus. Quum priùs ty-
 rannum quem dicis, accu-
 saris, alios accersere. *Micyl.*
 Quod ad meam causam at-
 tinet parua, breuîque in-
 quisiçione indiget. Iamdudum
 tibi nudus adsum: itaque
 me inspice. *Rhad.* At quis-
 nam es? *Micyl.* Sutor *Μι-*
cyllus. *Rhad.* Euge *Micylle;*
 exquisitè purus es, nullisque
 stigmatibus notatus: abi-
 tu quoque ad hunc Cyni-
 cum. Tyrannum iam accer-
 se. *Merc.* *Megapenthes*
Lacydæ filius prodeat. Quò
 te vertis? accede: te tyran-
 ne voco: ipsum *Tisiphone*
 in caput impulsum protrude
 in medium. Tu verò *Cyni-*
 sce actusa nunc & conuin-
 ce: vir enim iste prope adest.
Cyn. Quanquam in vniuer-
 sum verbis non est opus, si-
 quidem cum, qualis sit, ilico
 ex notis cognoscere posses;
 ipse tamen virû tibi retegã,

οὐ τοσοῦ. *Κωϊ.* τὸ μὲν ὅλον,
 αὐτίκα, μάλα οἷς ὅστις ἀπὸ
 ἀποκαλύψαι σοὶ τὸν ἀρεταῖς;

καὶ τὸ λόγου δέξω φανερὸν ὑποστῆναι ὁ τειματάρατος, ὅπου μὲν ἰδῶντος ὦν ἔπαρξε, παρελθὼν μοι δοκᾷ ἐπὶ δὲ τὸν θρασυτατοῦς περὶ ταυροθύου, καὶ θυμώρεος πυρραγῶν, ἱππασίας τῇ πόλει τυραννὸς κατέστη, ἀκρίτους μὲν ἀπέκτεινε πλειονὰς ἢ μυκτοῖς. τὰς δὲ οὐσίας ἐκείνων ἀπαρνούμενος, καὶ πλούτου πρὸς τὸ ἀκροτάτου ἀνικουόμενος, οὐδεμίαν μὲν ἀκολασίαν ἰδεῖν παρεγλήσινεν. ἀτάσῃ δὲ ὁμοίηται, καὶ ἔρπει καὶ τῶν ἀθλίων πολιτῶν ἐχθρῶτα, παρθένους διαφθείρων, καὶ ἐτήβους καταφρονῶν, καὶ πάντα τρέπον τοῖς ὑπὸ κακοῖς ἐμπαινοῦν καὶ παροφθαλμίζον, καὶ τύφου, καὶ τῷ πρὸς τοῦ ἐντυχαρίου τοῦ θρασυτάτου, οὐδὲ κατ' ἀξίαν δυνάμει αὐτοῦ παρ' αὐτῷ λαφύει τῶν δικῶν. ἐφ' ὅσον γὰρ αὐτῷ πρὸς τὸ ἥλιον, ἢ ὅσον ἀπορροή μὲν καὶ περὶ ἐλπίαν. ὁ μὲν καὶ τὸ τῶν κολαστῶν πρὸς ὁμοίηται καμνοῦργον αὐτῷ πρὸς αὐτὸν διηγάται, ὅτι μὴ ὅσον τῶν πάντων, ὅτι μὴ ἄλλως κενὴ πρὸς εἶσα, περὶ καλῶς τὸν ὑπ'

& oratione clariùs ostendat. Ac flagitia quæ ter scelestus ille commisit dum priuatam vitam agebat, omittere mihi censeo. Sed postquam ascitis in societatem audacissimis viris, collectisque sacerdotibus insurrexit, & tyrannus urbi præfectus est, plures quàm sexcentos indicta causatruccidauit. Deinde cum singulis facultates eripuisse, summâsque diuitias attigisset, nullam libidinis speciem prætermisit, sed omni crudelitate, & contumelia contra miseros ciues est usus, virgines vitando, adolescentes stuprando, & quouis modo subditis insultando. Pro superbia verò, fastûque, eiûsque in obuios fremitu, supplicium meritum sumere non possis. Faciliùs certò solem quispiam quàm illum intentis oculis conspexisset. Porro noua etiam supplicia ad crudelitatem eius explendam inuenta, qui nec à necessarijs abstinerit, quis recensere possit? Quòd si ab eo interemptos huc aduocaueris, statim cognosces hæc inanem non esse calumniam, ipsi instructam. οἰκιστάτων ἀπὸ γετο; καὶ ὅτι κατ' αὐτῷ διαβολῇ, αὐτῷ καὶ αὐτῷ περὶ ταυροθύου. μὲν ἄλλως

ἢ ἄλλοι τοὶ ὡς ὁρᾷς πάρεσι. καὶ
 πρὸς αὐτοὺς, ἄρχουσι αὐτὸν. ἔ-
 τοι πάντες ὦ Ραδάμανθυ, πρὸς
 τῷ ἀλιθνεῖν τιτλάσῃ. οἱ μὲν,
 γυναικῶν ἐρεῖα ἐν μόρῳ ἐπι-
 βουλεύοντες. οἱ δὲ, ὕψιν πρὸς
 ὕβριν ἀπαρμόρων ἀνακτῆ-
 σαιτες. οἱ ἦ, ὅτι ἐπ' αὐτοῦ.
 οἱ δὲ, ὅτι ἦσαν δεινοί, καὶ σώ-
 φρονες, καὶ οὐδαμῶς κλέποντο
 τοῖς θεοῖς. Ραδά. τί πρὸς
 ταῦτα φησὶ ὦ μακρὲ σὺ; Μιγα-
 πὸν μὲ φόνους εἰργασμαι, οἱς
 λέγει, τὰ δ' ἄλλα πάντα, καὶ
 μοιχείας, καὶ τὰς τῶν ἐσθίων ὕ-
 βρεις, καὶ τὰς διαφορὰς τῶν
 παρ' αὐτῶν, ταῦτα πάντα, Κυνί-
 σκος μου κατέλευσεν. Κυνί.
 εἰπὲν καὶ τοῦ τῶν ὦ Ραδάμανθυ,
 παρέξω σοι μαρτυροῦ. Ραδά.
 τίνας τοῦτους λέγεις; Κυνί.
 προσέειπεν μοι ὦ Ερμῆ τῶν
 λυγρῶν αὐτῶν, καὶ πλὴν κλί-
 νῳ, μαρτυρήσοις ὅτι αὐτοὶ
 παρελθόντες, οἷα φράζοντι
 σιωπήσαντο αὐτῷ. Ερ. ἢ
 κλίνῃ, καὶ ὁ λυγρὸς ὁ Μεγα-
 πένθης παρέξω. εὖ γε ἐπίλ-
 σαι ὑπακούσαντες. Ραδά.
 ἔπαυε οὖν ὑμεῖς ἅ σῶντες
 Μιγαπένθι τούτῳ. πρὸς τῶν
 δεινῶν καὶ κλίνῃ λέγει. Κυνί.
 πάντα ἀληθῆ κατηγόρηται

Imò verò non vocati ad-
 sunt ut vides, & circun-
 stantes ipsum argunt. Hi
 omnes Rhadamanthe, ab
 hoc scelerato sunt interem-
 pti, alij propter formosas
 coniuges insidijs petiti,
 alij ad libidinem abductos
 fuisse filios stomachatis
 fuisse filios stomachatis
 alij quòd diuites essent;
 alij quòd boni, & pruden-
 tes, & nequaquam factis
 eius delectarentur. Rhad.
 Quid ad hæc respondes sce-
 leste? Merc. Quas dicit
 cædes, equidem perpetravi;
 reliqua verò omnia, nempe
 adulteria, in puberes libi-
 d e n, virginum stupra, hæc
 omnia Cyniscus falso cri-
 minatur. Cyn. Quin & ho-
 rum testes tibi proferam
 Rhadamanthe. Rhad. Quos-
 nam dicis? Cyn. Illius lucer-
 nam Mercuri accersisse mihi,
 & lectum. Nam in medium
 progressi testabuntur, quæ-
 nam ille sese conscijs perpe-
 trarit. Merc. Et lectus &
 lucerna Megapenthis adsint;
 bene est quod obtem-
 perarint. Rhad. Dicite i-
 gitur ea quæ vobis conscijs
 Megapenthis iste commisit.
 Tu verò lecte prior fare.
 L. B. Vera omnia Cyniscus
 obiecit: quæ quidem domine

Κυνίπικος. ἐγὼ οὐκ οἶμαι ταῦτα

εἰπὼν δὲ ἅπαντα Ραδάμανθυ, αἰρησάμενος τοιαῦτα λόγους, ἃ ἐπὶ ἐμὲ διασφάττειτο. Ραδά. σαρξί-
 στα μὲν οὐκ καταμαρτυρεῖς,
 καὶ εἰπὼν ἅπαντα ὑπομύρουσα.
 καὶ σὺ δὲ ὁ λυχνὸς ἦδη μαρτύ-
 ρει. Δυσὲ, ἐγὼ τὰ μετ' ἡμέραν
 μὲν, ἐκείνη. οὐ γὰρ παρὼν. ἃ
 δὲ τῶν νυκτῶν, ἐπεὶ, καὶ ἔπα-
 ρον, οὐκ ἔχουσιν. πλὴν ἀλλὰ
 ἐθαπτόμενος γε πολλὰ, καὶ ἄρρη-
 τὰ, καὶ πᾶσαν ὕβριν ἱερῶν πα-
 κότα, καίτοι πλάκας ἐκὼν
 τοῦ λαοῦ καὶ ἔπνον, ἀποσβῆ-
 ναι θέλων. ὁ δὲ, καὶ προσέειπε
 με τοῖς δεινύουσιν, καὶ τὸ εἶος
 μου πάντα ὅσον καταλείπων.
 Ραδά. ἄλλος ἦδη τῶν μαρτυ-
 ρων. ἀλλὰ καὶ ἀπόδου τιμὴν
 περσεύειδα, ἵνα καὶ τὸν ἀφί-
 θμὸν ἰδῶμεν τῶν σιγμάτων.
 παπαί, ὅλος οὐπέσι πηλι-
 δόνης, καὶ κατὰ σταθμὸν, μᾶλλον
 δὲ κυανέος ὅστις ἀπὸ τῶν σιγμά-
 των. τίνα οὐκ καταδιδόναι τεθρῶ-
 πην; ἀρ' ἐς τὸν Πινετιλέγι-
 στοντᾶ ὅστις ἐμβλητῆς, ἢ πα-
 ραδότης τῷ Κερβερώ; Κωμ.
 μινδύμω. ἀν' εἰ θέλεις, ἐγὼ
 σοι καὶ τὴν καὶ προσέτευσαν
 αὐτῷ πτωχεῖαν ὑποδείξομαι.
 Ραδά. λέγε, ὡς ἐγὼ σοι
 μετρίως ἐπὶ τοῦτο χρεῖν

Rhadamanthie, pudet me
 dicere, eiusmodi fuerunt
 quæ supra me patrauit. Rhad.
 Manifestissimo testimonio
 eum damnas, quamquam ea
 efferre non sustines. Tu verò
 Lucerna iam testare. Lucr.
 Equidem quæ facta sint in-
 terdiu nescio: non enim ad-
 fui: sed quæ noctu faceret
 vel pateretur, piger medi-
 cere. Cæterum nefanda
 multa, & quouis iniuriz
 genere superiora spectavi:
 quanquam sæpe extingui
 volens, oleum vltro non
 bibebam. At ille me suis fa-
 cinoribus adhibuit, mecum
 que lucem modis omnibus
 contaminavit. Rhad. Iam
 satis est testium. Verùm put-
 puram quoque exue vt sti-
 gmatum etiam numerum vi-
 deamus. Papæ! hic torus est
 bliuidus & notatus, imò po-
 tius notarum vi cæruleus.
 Quonam igitur supplicij ge-
 nere est puniendus? An est
 in Phlegethōtē iniiciendus,
 Cerberōue tradendus? Cyn.
 Nequaquam. Sed si velis no-
 um quoddam supplicium,
 eique cōueniens tibi propo-
 nam. Rhad. Dicis: nam ego
 tibi eo nomine gratiā habe-
 bo maximā. Cyn. Mos est, ai

ἵσσημι. Κωμ. ἕδος ὅστις ἵσημι

τοῖς ἀποθνήσκουσιν πᾶσι, πίνειν
τὸ ἁλῆος ὕδωρ. Ραδά. πᾶν
μὲν ἔν. Κωμ. οὐκ ἔν μόνος δὲ
ἐπ' αὐτῶν, ἀποτος ἔσθ'. Εἰ. δια-
τί δὲ Κωμ. χαλεπὸν ἔτος
ὑπέξει πῶς δίκην, μνη-
μὸς οἷος λῶ, καὶ δὲν ἰδύα-
το ἐν τοῖς αἰῶ, καὶ ἀαπμ-
παζόμοις πῶς βυβλῶ.
Ραδά. εὖ λέγεις. καὶ κατε-
βιθίσθην, καὶ παρὰ τὴν Τά-
ταλον ἀπαχθεῖς ὑποσὶ, δὲ δ-
δου, μνημὸς ὅν ἐπεξέ-
χῃ τὴν βίον.

fallor, ut qui moriuntur, om-
nes aquam obliuionis bibāt.
Rhad. Maximè. *Cyn.* Omnium
ergo solus hic à potu arcea-
tur. *Rhad.* At quamobrem?
Cyn. Graues ita dabit pœnas
quum meminerit qualis esset
quantâque potentia apud
superos polleret, quumque
delicias animo recales.
Rhad. Rectè dicis. Hunc in mo-
dum condemnetur, & ad
Tantalum adductus ligetur,
eorumque quæ in vita egit
recordetur.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ

Μισθῶ συνόντων.

DE HIS QVI MER-

CIDE CONDVCTI IN
diuitum familijs
vivant.

ARGVMENTVM.

Aulica vita molestia & incommoda oratione hac depingit Lu-
ciani, quàmque indigna ea sit homine, præsertim docto & libera-
liter instituto, exponit. Confutatus etiam causus h's, quibus se ruen-
tur, qui hoc vita genus sectantur, & in seruitutem ultrò sese praci-
pitant. Exordium ab attentione incipit, amplificando rei magnitu-
dinem, sedamque faciundo dictu, ab eorum persona, qui in eadem vita
oliquandiu vixerunt. Mox & beneuolentiam caprat Timocli, eius
ad quem scribit ab officij amicitia, indicans se hac propterea illi
scribere, ut quia illum iam olim de hac vita suscipienda, consilia
agitare intellexerit, ne quid olim, si res malò cadat, & illum
consilij sui pœnitere incipiat, accusare sese possit, ut à quo admo-

nisi, aut renouatus non fuerit, praesertim quando sciat hanc vitam non modò per se difficilem atque periculosam esse: verùm etiam homini philosopho, aut quocunque denique disciplinarum genere docto, minime conuenire. Exordia in hunc modum petito, consuetudinem statim subiungit: atum causatum, quibus sese tueri solet qui hoc vita genus vltro amplectuntur. Diluit autem omnes casus per inuersionem, ostendens ea maxime vltis qui, vel negari, quae illi cum primis cuiusque, vel consequi student: ac postremo etiam turpe esse homini d. d. & intenu, ob solam spem voluptatis alicuius, in voluntariam seruitutem sese dare. Atque hinc iam ad ipsam rem accedit: proposita per diuisionem in 3, de quibus distinetur sit. Principio itur recenset quanta incommoda, quantaque molestia perferenda sint, antequam in aulam recipiaris. Deinde, quae & quanta toleranda, atque adgo deuoranda, ubi iam receptus fueris, circa prima conuiuia, circa passionem, mercedu, circa seruitutem reliquam, quae ex exceptum atque perdomitum, paulatim in contemptum adducit, & ad adulandum i pellit. Prater a & merupiculisque inuoluit, ob qua varia exinde quarela, & vita mutata ponit: et sequuntur. Atque haec omnia nò dcmisolum perscrutanda esse indicat, verum etiam forn, ubi interim multò sordidiora miseria imponuntur, etiam a mulieribus, quibus aqne ac vitu adulandum est. Post hac & circa munerum compensationes, quo patto nuncj ac dispensatores conciliandi, & circa mercedu solutionem, quanta cum molestia exigenda illa, quantaque aliorum etiam inuidia accipienda sit: & postremo, quàm ignominiosi exitus plerisque maneat, senes iam & exhaustos, cum clam aut turpiter ab aula proficiunt, aut reijciuntur. Quae omnia ad finem, velut in tabella quadam proposita, brevis sed eleganti admodum i agine pingit, & ob oculos ponit, amplificat etiam in media papimoratione in, qua maxime urgere aut commendare voluit.

Αἰ τί σοι πρῶτον
ὦ φιλότιμος, καὶ
πῶς αὖτον φασὶ
καταλέξω τῶν
τῶν, ἢ παλαιῶν, ἢ
αὖτις ἀναγκῇ τῶν ἐπιμυδῶν

Quid tibi
primum Amice,
& quid postremum
ut aiunt, recenseas,
ex his quae tū facere, tū pati

αυόνας, καὶ ταῖς τῶν ἐνδου-
μίων τούτων φιλίαις ἔχου-
σιν, εἰς φιλίαν δὲ τοι-
αύτην αὐτῶν δουλείαν ἐπονο-
μαζέειν; οἶδα γὰρ πολλὰ, καὶ
ἔχοντα τὰ πάντα τῶν συμ-
βαινόντων αὐτοῖς, καὶ αὐ-
τὸς μὲν διὰ τοῦ τοῦτου πι-
εῖται, οὐ γὰρ ἐν ἀρχῇ μοι
ἐπὶ πύρρῳ ἐκλήβητο, μὴ δ' ὡς οἱ,
ἥμῃτε ἀλλὰ πολλοὶ τῶν ἐς τὸ
βίον ἥσαν ἐμπιπλωκότων,
ἔχοντες πρὸς μαοίμῳ, ἐπὶ
ἐν τῷ καλῷ ὄντες, ἀποδου-
λεύοντες ὅτινα καὶ ὁ πόσις ἐπαχρον.
οἶδα ὅτι οἱ ἐν δεσμοῦ καὶ πι-
νος ἀποδίδονται, καὶ ἀνδρὶς
ἐμπιπλωκότος, ὅν ἐπεπείδου-
σιν, ἀλλὰ γὰρ ἐν φρεσὶν ὄντες, ἀνὰ λο-
γισμῶν οἷον ἀπὸ ἀλλήλων.
ἀλλ' ἐπεὶ οἱ περὶ τοὺς διὰ
πύρρῳ ὡς εἰπὼν δὲ τελετῆς
ἐκτελεσθέντες, καὶ πάντα ἔχοντες
ἐπὶ τὸς ἐκτελεσθέντας.
ὅσοι περὶ τῶν ἐν, οἶδα ἀμείνων
ἐπὶ κενῶν αὐτῶν, καὶ δαῖμα ναυα-
γίας πᾶς, καὶ σωτηρίας πα-
ροῦσιν διηγουμένων, οἷον εἰσιν
εἰς πρὸς τοὺς ἱεροῖς ἔχοντες
ταῖς κεφαλῇ, αὐτὰ ἅμα πολλοὶ
τοὺς περὶ τῶν, καὶ ζῶντες, καὶ
ἀποθνήσκοντες, καὶ ἐμβολαί, καὶ

coguntur qui mercedis gra-
tia se in alienum conuictū
tradunt, & in locupletum
istorum amicitiam accen-
sentur, si modò eiusmodi il-
lorum seruitutem conuenit
amicitiam appellare? Noui
enim multa, atque adeò ple-
raque omnia eorum quæ ip-
sis accidunt, non quòd per
Iouem ipse tale quid experi-
sim (Neque enim mihi vn-
quam incidit experiundi ne-
cessitas, ac nequādo incidat,
Dij prohibeant) sed quòd
plerique eorum qui in hoc
vitæ genus inciderunt, mihi
confessi sint: quorum alij in
ipsis malis etiamdum consti-
tuti, quæ & quanta ferrent,
deplorant: alij tanquam ἐ
carcere quodam profugi, nō
sine voluptate commemo-
bant ea quæ perpassi fuerant.
imò quantas effugissent æ-
rumnas, computare iuuabat.
Atque hi quidem digniores
mihi visi sunt, quibus fides
haberetur, vt qui eius sacri-
ritus omnes (vt ita dixerim)
compleuissent, omniāque ab
initio finem usque perspe-
xissent. Non ergo persun-
ctoriè, & oscitanter hos au-
diat: à veluti naufragium ali-
quod, & inopinatam salutem
enarrantes. Cuiusmodi sunt
isti, qui in tēplis derafo ca-
pite simul multi, decumanos
fluat, procellas, rupes, iactu-

ἰσὺν κλάσεις, καὶ πηδάλιον
 ἀποκωλύσεις διεξιόντες. ἐπὶ
 πᾶσι δ', τὸν Διοσκύρεον ἐπι-
 φαινομένους. οἰκέοι γὰρ ἡ
 τοιαύτης βραχydίας οὐτοί γε. ἢ
 πῇ ἄλλον ἐκ μηχανῆς θεὸν
 ἐπὶ τῷ καρχησῶ κενδεύμα-
 νον, ἢ πρὸς τοῖς πηδάλιοις
 ἐσῶτα, καὶ πρὸς πινὰ νῆονα μα-
 λακῶν ἀπευθύνοντα τῶν ναυῶν,
 οἱ προσνεχθεῖσα ἔμελλεν, ἀν-
 τὴν μὲν ἡρέμα, καὶ κτ' ὁρῶν
 διαλυθῆσθαι, αὐτοὶ δ' ἀσφα-
 λῶς ἀποβήσθαι, χάριτι καὶ
 εὐμενείᾳ τοῦ θεοῦ. ἐκείνοι μὲν
 οὖν τὰ πολλὰ ταῦτα πρὸς
 τῶν περὶ τὴν χεῖραν ἐπι-
 βραχυδύον, ὡς περὶ πλειόνων
 λαμβάνειν, οὐ δυσχερὲς μά-
 νον, ἀλλὰ καὶ θεοφιλεῖς πῖτες
 εἶναι δοκῶντες. οἱ δὲ, τὸν ἐν
 ταῖς οἰκίαις χειμῶνας, καὶ
 τεικυμίας, καὶ νῆ Δία πεντακυ-
 μίας τε, καὶ δεκακυμίας εἰ οἶον
 τι εἶπεν, διηρουντοί, καὶ
 ὡς τὸ πρῶτον εἰσέπλευσαν,
 χαλκῶν ὑποφανομένου τοῦ
 πέλους, καὶ ὅσα πράγματα
 περὶ τὸ πλοῦν ὅλον ὑπέμει-
 ναν, ἢ διψῶντες, ἢ ναυπιῶντες,
 ἢ ὑπερπλεῶντες τῇ ἀλμῇ. καὶ
 τέλος, ὡς πρὸς πέραν πινὰ
 ἔχον, περιέρχοντες τὸ δύνον

ras, malos fractos, gubernacu-
 lorum ruptiones narrant:
 in primis autem Dioscuros
 apparentes (nam hi propriè
 ad hanc tragœdiam perti-
 nent) aut quempiam alium
 ex machina Deum summis
 antennis insidentem, aut cla-
 uo astantem, & ad molle
 aliquod littus nauim dirigē-
 tem, ad quod ubi appulisset,
 futurum erat ut paulatim ac-
 lent' solveretur, at ipsi tuto
 descenderent, idque ope ac
 favore diuino. Itaque isti
 tam multa ad præsentem ne-
 cessitatem tragicè exagger-
 rant, ut à pluribus stipem
 accipiant, cum non modò
 calamitosi, verum etiam dijs
 chari videantur. Porro ijs
 dum quas tempestates in do-
 mibus tulerunt, illòsque ter-
 tios, quintos, decimòsque
 fluctus si fas est dicere, re-
 ferrent: utque primum à
 littore soluerint mari tran-
 quillo, quòtq; molestias
 toto nauigationis tempore
 sustinuerint, dum vel sitie-
 bant, vel nauseabant, vel
 salo perfundebantur: deniq;
 ut infelici nauigio in cau-
 tem quampiam sub undis
 latentem, aut in præruptum
 scopulum effracto miseri

ὕφαλον, ἢ σκόπελον ἀπόρρα-
 σκαφίδιον, ἀλλοιοι κακῶς ἔχοντα

ζαντο, γυμνοὶ, καὶ πάντων ἐν-
 δεικτῶν ἀναγκάων. ἐν δὲ
 τοῦτοις, καὶ τῇ τούτων διαγίγῃ,
 ἐδέκω μοι τὰ πολλὰ οὗτοι
 ὡς ἀρχαῖς ἐπακρύπτειν, καὶ
 ἐκόντες εἶναι ἐπλανηθεῖν
 αὐτῶν. ὅμ' ἔγωγε καὶ κεῖνα,
 καὶ πῖν' ἄλλα ἐν τῶν λόγων
 ξυμπθεῖς, εὐρίσκω προσόντα
 ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις, **B**
 ἃ ἂν οὐκ ἴσως σοι πάντα ὦ
 χαλκὸς Τιμόκλεις, διεξέλθῃν.
 δεκῶ γὰρ μοι ἐκ πολλῶ ἥδη
 καταγενομένην σε τούτῳ τῷ
 εἶναι ἐπιβαλέοντα. καὶ προσ-
 τόν γε, ὁπλιῆος περὶ τῶν τοιού-
 των ὁ λόγος ἐπέπλεον. εἴτα ἐ-
 πηροῖ τις τῶν παρόντων τῶν
 τοιούτων μισθοφορῶν, πεισυν-
 δαίμονας εἶναι λέγων, οἷς μὲν
 τὸν φίλος ἔχειν τὸν αἰεῖς
 Ῥωμαίων, καὶ δεῖπναι δεῖπνα
 πολυτελῆ, καὶ ἀσούμβολα, καὶ οἰ-
 κῆν ἐν χαλῶ, καὶ ἀποδιδμεν μὲν
 πάσης βρασμένης, καὶ ἡδύτης, ἐπὶ
 λευκῷ ζευγίσι εἰ ἦν καὶ ἔξυπτι-
 ἀζοις, προσέτι καὶ μισθὸν δ' **E**
 φιλίας, καὶ ὦν εὖ παύσει τέτων
 λαμβάνειν, ὅτι οὐκ ὅλizon ὅσον ἀτε-
 χῶς γὰρ ἀσπερα καὶ ἀνέρο-
 τα τοῖς τοιούτοις τὰ πάντα
 φέρεται. ὅποτε οὕτω ταῦτα
 καὶ τὰ τοιαῦτα ἤκουεις,

agere enatarint, nudi, cūcta-
 rumque rerum necessariarū
 inopes. Hæc inquam cū
 referrent, visi sunt mihi
 multa præ pudore subticere,
 & volentes ac scientes obli-
 uisci. At ego tum illa, tum
 alia nonnulla ex illorum nar-
 rationibus cōiectans, depre-
 hendi quicquid ærumnarum
 cum istiusmodi conuictibus
 est coniunctum: quæ omnia, **B**
 ὁ præclare Timocles, tibi
 per censere non grauabor.
 Iamptidem enim mihi vi-
 deor animaduertisse, te de
 capeßenda hac vitæ ratione
 cogitare. Ac primū quid-
 dem, cū hac de re sermo
 incidisset, mox præsentium
 aliquis mercenarium istius-
 modi vitæ genus laudare
 cœpit, fortunatissimos eos
 affirmans quibus cū eo quod
 amicos haberent Romano-
 rum optimates, & sumptuo-
 sis in conuiuijs immunes e-
 pularentur, in splendidis æ-
 dibus versarentur, & omni-
 gena cum recreatione, ac vo-
 luptate in alba rheda, si libe-
 ret, resupinati peregrinaren-
 tur, non parui esset emolu-
 menti mercedem amicitia, &
 benefactorum istorum ac-
 cipere: cū haud dubiè nec
 sata, nec culta, omnia istis
 proueniant. Hæc igitur, atq;
 id genus alia cū audires,

ὅπως οὕτως ἀνέχωντες πρὸς
 ἀσπὶν, καὶ πάλιν σπόμεθα πρὸς
 τὸ δέλεαρ ἀσπιδόπλημον
 παρείχες τὸ σωμα. ὡς ἐν τοῖς
 ἡμέτερον εἰς αὐτοῖς ποτὲ ἀ-
 ταιπον ἡμῶν ἔχουσιν λέγειν ὡς
 ὁρῶντες σὺ πηλικυτο μὲν τῆς
 χειρὸς ἀγκυρὸν καταπνιγον-
 τα, καὶ ἐπιδόμαδα, καὶ δὲ
 πρὶν ἐμπροσθεν τῷ λαίμῳ π-
 ρεσπασσάμεθα, οὐδὲ πρε-
 δηλώπαμεν, ἀλλὰ περιμέναν-
 τες ἑλκομένου, καὶ ἐμπ-
 πρὸς ἀνέγκλει ἀρούμενον ὁ-
 ρῶν, ὅτ' ἐδὲν ὄφελος, ἐσώ-
 τες, ἐπιδιαιρούμεν, ὅπως
 μὴ ταῦτα λέγεις ποτὲ πάλιν
 ὕλοχα, καὶ λέγεται, καὶ
 ἀφύκτα ἡμῖν, ὡς καὶ ἀδ-
 κῶν μὴ περιμένουσιν, ἀ-
 κουσιν ἤ ἀρχῆς ἀπαιτῶν.
 καὶ τὸ δικτυὸν καὶ αὐτὸ, καὶ τῶν
 κυρτῶν τὸ ἀδιδόσον ἐκποδὲν
 ἐπὶ γῆρας, ἀλλὰ μὴ ἐνδ-
 δεῖν ἐν τῷ μυρῶν περιπλο-
 πῶν. καὶ τὸ ἀγκυρὸν ὃ τὸ
 ἀγκυλόν, καὶ πάλιν ἐς τὸ ἐμ-
 παλιν τῷ σκολοπτε ἀνασπ-
 φῶν, καὶ ὃ πεινῶντας τὰς ἀ-
 κμας εἰς τὰς χεῖρας λαβῶν, καὶ
 πρὸς ὃ γνάθον πεφυσμηδύμ-
 νον ὅστα, μὴδὲ ἀφύκτα,

animaduerti ut his inhiarēs,
 & valdè patulum os ad escam
 præberes. Proinde ut in
 posterum culpa vacem, nec
 expostulare queas, quòd
 A cum te videremus tantum
 cum squilla deglutientem
 hamum, non retineremus,
 nec priusquam in guttus
 demergeretur. reuelleremus,
 nec præmoneremus: sed
 B quòd postquam illecto &
 intracto iam trahi, & per vim
 te duci, videre expectasse-
 mus, tum adstantes quum
 nihil opis afferri possit, fle-
 remus: hæc inquam, re ali-
 C quando possis dicere: quæ si
 dicantur, meritò omnino
 dicantur, nec à nobis refelli
 queant, quo minus peccasse
 videamur, quòd ista non
 prædixerimus: audiab in-
 itio omnia. Ac rete quidem
 D ipsum, fagenasque imper-
 uias, foris, non intus expe-
 netrati per ocium ante con-
 templare. Et cum hami vn-
 cum, & reflexam aculeia-
 ciam, & tridentis cuspidēs
 in manus assumpseris, & ad
 malam inflatam expertus
 fueris: nisi prorsus acuta, nec
 E ineuitabilia, nec vulneribus

ἀποπνιγόμενος, καὶ μὴ π-
 μῶν ἀνίσταται ἐν τοῖς βάνισι

φάσινται βιάσις αὐτῶντα, καὶ
ἀμάχως ἀντιλαμβάνομεθα,
ἡμᾶς μὲν ἐν τοῖς δειλοῖς, καὶ
διὰ τοῦτο πεινώσιν, ἀνέχραφε.
σαυτὸν ὃ παρεχόμενος δαρί-
ζειν, ἐπιφέρει τῇ ἀρχῇ, εἰ δέ-
λεις, καὶ δάσφ' ὁ λάρες, ὅλον
πείραχων τὸ δέλεαρ. ἐκδησε-
ται ὃ ὁ πᾶς λόγος. τοῦ ὅλον,
ἴσους διὰ σέ. πλὴν, ὅμ' ὕστε-
ρὰ τῶν φιλοσοφούντων ὑμῶν
μῶνται, οὐδ' ὁ πόσις ἀποιδίαι
τίσαν πλὴν περὶ αἰρεσιν περὶ
λαττο ἐν τῷ βίῳ, ὅμ' αὖ καὶ
περὶ χαμματισῶν, καὶ ῥητό-
ρων, καὶ μουσικῶν, καὶ ὅλων τ'
ἐπὶ παιδείᾳ συνείναι, καὶ με-
θορεῖν ἀξιουμένων. κοινῶν
ὃ ὡς ἐπίπαι ὁ τιμῶν, καὶ ὁμοίων
τ' ἐμβαινόντων ἀπασι, δῆλον
ὡς αὖ ἡμέτερά μ', αἰσῶν ὃ τὰ
αὐτὰ ὄντα γίγνεται τοῖς φιλο-
σοφῶσι, εἰ τ' ὁμοίων τοῖς ἀλ-
λοις ἀξιοῖντο, καὶ μηδὲν αὐτῶν
σημειοῦσιν οἱ μωδοδότης ἀρρι-
στ. ὁ, π' αὖ οὐκ ὁ λόγος
αὐτὸς ἐπὶ τῶν ἀνεύσειν, τοῦτου
πλὴν αἰτίας μάλιστα μὲν οἱ ποι-
ῶντες αὐτοῖ, ἐπιπτα ὃ οἱ ὑπο-
βύοντες αὐτὰ, δίσχοι ἔχειν.
ἐγὼ ὃ ἀνάπτος, εἰ μὴ ἀλλήδεας
καὶ παρήγορας ἐπιτιμῶν τί ὅστι.
τὸν μὲν τοῖς τῶ ἀλλοῦ πλῆθους,

inbigendis molesta, & vche-
menter trahentia, & inexpli-
cabiliter retinentia videantur:
nos quidem inter formi-
dolosos, atque idcirco fame-
A licos adscribe: tēque ipsū
ad fiduciam hortatus, piscac-
tionem hāc aggredere, si vis,
lari in morem totam escam
hiatu deglutiens. Atque in
vniuersum quidem forsitan
B tua causa omnis hic sermo
instituetur: quanquam non
solū pro vobis philosophis,
aut his quicunque vitæ gra-
uius institutum sibi delege-
rūt: verū etiam pro gram-
C maticis, rhetoribus, & Musi-
cis, omnibūque qui ad do-
cendi munus cū alijs viuere,
quæstūque facere propo-
suerunt. Cæterū cū ferè
communia, similiaque sint ea
D quæ his omnibus accidunt:
palam est philosophorum
cōditionem nihil eximij ha-
bere: imò eo turpius illis ista
contingere, quod ij qui con-
ducunt, & alijs præmijs eos
quā reliquos dignātur, nihi-
E lōq; magis in honore habēt.
Quicquid igitur narrationis
series inueniet, eius culpam
in eos potissimum conferre
par est, qui talia faciūt, dein-
de in eos qui talia sustinent.
Ego verò culpari non debeo,
nisi veritas & libertas in di-
cendo reprehensionem me-
reatur. Verumenimvero
reliqum hominum vulgus,

οἷον γυμνασάς πινας, ἢ κόλακας
 ἰδιώτας, καὶ μικροὺς τὰς γνώμας,
 καὶ ταπεινοὺς αὐτῶν ἀνθρώ-
 πους, ἕτε ἀποβίβειν ἄξιον τῶν
 τοιούτων συνοσιῶν, ὅδε γὰρ αὖ A
 πιδέειν, ἕτε μὴ ἀπαῶδες κα-
 λῶς ἔχει, μὴ ἀπελεπτοῦς τῶν
 μισθωτῶν, εἰ καὶ πᾶσι πολλὰ
 ὑβρίζοντο ὑπὸ αὐτῶν. ἐπιτή-
 δειοι γὰρ, καὶ οὐκ ἀνάξιοι τῶν ταύ- B
 τῆς διατελέεσθαι. ἀλλ' ὥστε, ὅδε
 οὐκ ἐν αὐτῶν ἀλλο, πρὸς ὅ, πρὸς ἡ
 ἀποκλίνουσαι αὐτῶν, παρέχον
 αὐτῶν ἐνεργούς. ἀλλ' ὡς πρὸς
 αὐτῶν ἀνέλη γὰρ, ἀπὸ τοῦ αὐ-
 τῆς, καὶ ἀγροί, καὶ περὶ τοῖς εἰ-
 σιν. ὅδε οὐκ ἔστι αὐτοὶ δεῖνον
 παροῖν αὐ, ἕτε ἐκείνοι ὑβρίζου
 δοκῶν, ἐς τὴν ἀμύδι φασὶν
 ἐνερῶντες. ἐπὶ γὰρ τοῖς ὑβρί-
 ταῦτις, καὶ ἀγροίς παρέρχονται
 ἐς τὰς οἰκίας, καὶ ἡ τέχνη, φέ-
 ρειν, καὶ ἀνέχουσι τὰ γυμνα-
 σία. καὶ ὅ, ὅν περὶ τῶν τῶν
 παιδευμένων, ἄξιον ἀνακα-
 τῆν, καὶ περὶ τῶν ὡς ἐνὶ μάλας E
 μεταχρῆν αὐτῶν, καὶ πρὸς ἐλευ-
 θερίας ἀναρῶντες, διὰ δὲ μοι
 καλῶς αὐτῶν περὶ τῶν, εἰ τὰς ἀπείας,
 ἀφ' ὧν ἐπὶ τῶν τοιούτων βίον ἀφι-
 κνύται πινες παρὲς τὰς, καὶ
 δείξαι μὴ ὅ, πᾶσι βίαις, οὐδὲ
 ἀναγκάσις. οὐ γὰρ αὖ αὐτοῖς

puta palæstricos, adulatores
 ineptos, & sordidi animi, ab-
 icctique ingenij homines, ne
 opere quidem precium fue-
 rit, ab istiusmodi convivibus
 dehortari, neque enim obte-
 perarent: neque illis vitio
 vertere equum sit, quod non
 relinquant suos conductores
 etiamsi plurimis contumelijs
 affecti ab illis fuerint. Sunt
 enim ad eam vitæ rationem
 accommodati, eaq; non in-
 digni: præsertim cum nihil
 aliud habeant, ad quod se co-
 uertāt, & in quo se exerceāt:
 adeo ut si quis hanc vitā illis
 adimat, inertes ilico, desides,
 inutilēq; sint. Quamobrem
 nec ipsi rem aliquam indi-
 gnā patiuntur, nec illi con-
 tumeliosi videantur, si (quod
 aiunt) in matellā imminxe-
 rint. Etenim iam inde ab ini-
 tio ad contumelias illas parati
 sese in familias conferunt:
 atque sola hæc ars illis sup-
 petet, ferre & perpeti quic-
 quid acciderit. Cæterum e-
 ruditorum causa, de quibus
 ante verba feci, merito indi-
 gnandum, & pro virili parte
 enitendum ut eos inde reuo-
 catos in libertatem vindice-
 mus. Videor autē mihi rectē
 facturus, si causis, ob quas ad
 hoc vitæ genus quidā se con-
 ferunt, excussis, eas nec vrgē-
 tes nec necessarias esse de-
 monstravero. Sic enim omnis

ἢ ἀπολογία ἀντιμεριέτω, καὶ
 ἢ παροχὴ ὑποδείξει, ἢ ἐξυλο-
 δουλείας. οἱ μὲν δὲ πολλοὶ,
 πλεονεχίαν, καὶ πλεονεχίαν ἀντι-
 κειμένην ἡσυχίαν ποιοῦντες, ἵνα
 ἵπτοι τοῦτο περικλυμμενὸν εἶναι
 περικλυμμενὸν ἢ τοῦτο τὸν βίον
 τοῦτον αὐτομαθίας. καὶ ἀποχρῶν
 αὐτοῖς, ἡμῶν ἡμῶν, ἐκείνων, ὡς
 ἐγγυητῶν ἀξίον πεῖσι τὸ χα-
 λειπόμενον τῶν ἐν τῷ βίῳ, ἢ
 πλείονα διακτείνειν ζητοῦντες.
 ἥτις ὁ Θεογνὶς περὶ τοῦτο, καὶ
 πάλιν τὸ, Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πένιν
 διδμυδῶς, καὶ ὅτι ἀλλὰ δει-
 ματα ὑπὲρ τῆς πείνης οἱ ἀβήντα-
 ποι τῶν ποιητῶν ἐξυλοδοχοῦν.
 Ἐγὼ δὲ εἰ μὴ ἐνέωμι αὐτοῖς φυ-
 γῆναι πᾶς ὡς ἀλλοτρίαν τῆς πείνης
 ἐνταυτοῖς ἐν τῶν τοιούτων
 ἐνταυτοῖς, οὐκ αὖ ὑπὲρ τῆς ἀγῶ-
 νίας ἐκείνης ἐμικρολογούμεν
 τοῖς αὐτοῖς. ἐπὶ δὲ ὡς ὁ κα-
 λὸς περὶ τῆς πείνης, τοῖς δὲ νο-
 σῶσιν οἱ πᾶσι ἐνικότερα λαμβά-
 νουσιν, τίς ἐπὶ μνησθῆναι μὴ ἐχέ-
 ῃ τοῦτο καὶ ὡς βέλους
 λείψανον δοκεῖν αὐτοῖς, ἀλλὰ μὴ ὡς
 οἰκίας αὐτοῖς τῆς ὑποδεί-
 σις ὅτι βίου; πλείονα γὰρ εἰς
 αὐτὴν, καὶ τὸ λαμβάνειν ἀναγ-
 χῶν, καὶ ἀποδεχόμενον οὐδέν,

excusatio illis præripietur,
 primumque subeunda ser-
 uitutis voluntariæ argumē-
 tum. Plerique igitur pau-
 pertatem, & rerum necessa-
 riarum inopiam proponunt,
 satisque idoneum hunc præ-
 textum obtendisse putant,
 quo suum illud ad vitam
 hanc transfugium excusent:
 ac sibi sufficere credunt, si di-
 cant veniam dignum esse quod
 faciunt. quum rei in vita
 molestissimæ, nempe pauper-
 tatis effugium quaerunt. Pos-
 tea Theognis est in prom-
 ptu, crebrumq; illud in ore.
*Omnes namque vitam pauper-
 tas enecat.* Et quotquot alia
 terricula abiectissimi quique
 poetæ de paupertate protu-
 lerunt. Equidem si viderem
 ex huiusmodi conuictu, eos
 verè paupertatis effugium
 aliquod nancisci, non admo-
 dum anxie cum eis de am-
 plectenda libertate discepta-
 rem. Sed quandoquidem, ut
 egregius ille orator dixit, æ-
 grotorum alimentis similia
 capiunt, qua ratione vitare
 possint, quominus in hoc
 ipsum malè sibi consuluisse
 videantur, nimirum semper
 illis manente eodem vitæ
 illius argumento? Semper
 enim manet paupertas,
 semper accipiendi neces-
 sitas, nihil quod seponatur,

οὐδὲ περιπίῃ ἐς φυλακὴν,
 ἀλλὰ τὸ δοῦν, καὶ δοθῇ, καὶ
 ἀγρίας λιτῇ, παῦ ἀκρίως,
 καὶ τῆς χρείας ἐνδεῶς κατα-
 λίσσεται. καλῶς ὃ εἶχε, μὴ
 τοιαύτας πινεῖ ἀφορμὰς ἐπι-
 τοῖν, αἱ τὴν πνίαν τηροῦσι,
 παρεμβολῆσαι μόνον αὐτῇ,
 ὅτι αἱ τέλειον ἐξαυρήσουσι. καὶ
 ἔσθ' ἂν τὸ τοιούτου, καὶ ἐς βε-
 θυκτεῖα πάντων ἴσως μετῴν-
 ῃσι ὧ Ὀύργη, καὶ πρέων ὡς
 φῆς κατ' ὑλιβόρων. εἰ δὲ πε-
 ρὶ πένης, καὶ ἐνδεῶς, καὶ ἐπι-
 μιδος ὢν, οἴεται πνίαν αὐτῷ
 τούτῳ διασφενδύσει, καὶ οἶδα
 πῶς ὁ τοιαύτος ἐκ αὐτοῦ δόξεν
 ἑαυτὸν ἐξαπατᾶ. ἄλλοι δ',
 πνίαν μὴ αὐτῷ ἐκ αὐτοῦ φο-
 βηθῆναι, οὐδὲ καταπαλινῶναι
 φασιν, εἰ ἰδῶναι τοῖς ἄλλοις
 ὁμοίως ποιεῖντες, ἐκπειρῶν-
 ται ἄλφιστα. νῦν δ', πενηκί-
 νται ὅτι αὐτοῖς τὰ σώματα, ἢ
 ἔσθ' ἂν γέρας, ἢ ἔσθ' ἂν νόσον, ἐπὶ
 τῷ τῆ ἐξουσίας οὐσαν τῷ μισο-
 φροσίν, ἀπνητικίαναι. φέρ' οὐκ
 ἰδῶναι εἰ ἀλκῇ λέγουσι, καὶ εἰ
 ἐκ τῆ ἐξουσίας πεπεισμένοι αὐ-
 τοῖς τὰ διδόνεσθαι, μὴ πολλὰ,
 μὴ ὅτι πλείον τ' ἄλλων πνίαν.
 εὐχῇ γὰρ αὐτοῖς ἐκκατάειν ταῦτά
 γι, καὶ πενητικῆται, μὴ δὲ χειρόν-

nihil superest quod referretur.
 Verum quicquid datum
 fuerit, ut detur, ut affatim ca-
 piatur, prorsus omne insu-
 mitur, ita tamen ut ne id qui-
 dem in usus sufficiat. At be-
 ne cederet, si non comminil-
 cerentur occasiones humil-
 modi, quæ paupertatem ser-
 uant, eique duntaxat opitu-
 lancur, sed quæ illam plane
 tollerent. Atque forsitan id-
 circo, esset in altum mare
 proijcienda, ut dicis Theo-
 gni, & præruptis de scopulis
 præcipitanda. At si quis sem-
 per pauper, & egenus, &
 mercede conductus mereat,
 hoc ipso sese arbitretur au-
 fugisse paupertatem, non vi-
 deo qui fieri possit quomi-
 nus hic ipse sese fallere vi-
 deatur. Rursum alij negant
 sese paupertatem formidatu-
 ros, si modò reliquorum ho-
 minum in morem possint
 suo labore sibi victum sup-
 peditare. At nunc sibi fra-
 ctas esse corporis vires, seu
 senio, seu morbis, eoque ad
 eam vitam mercenariam vi-
 delicet facillimam cōfugere.
 Age igitur, verumne dicant
 videamus, & num ea quæ
 dantur, illis ex facili suppe-
 tant, nec multum, nec plus
 quàm alij in consequendo
 victu laborent. Nam id qui-
 dem, etiam votis experientū,
 ut citra laborem, nulloque

τε, ἵπποισι ἀργυρεὺν λαβεῖν.
 περὶ οὗ, καὶ ῥηθῆναι κατ' ἀ-
 ξίας ἀδυνατὸν τοσαῦτα πό-
 τιν, καὶ χαμικτοὺς ἐν ταῖς συν-
 σίας, ὥστε πλείονος ἐνταῦθα
 ὅπ' ἑτοῦτο μάλιστα τὸ υἱείας δεῖ-
 ναι, μυρίων ἐν πτωὶ ὁσημέ-
 ρ' ὅπ' ἐπὶ τριβόνηται τὸ σῶμα, καὶ
 περὶ ἐχάτῃ ἀπογορεῖν κα-
 ταπύου, πτωὶ. λέξομεν δ' αὐτὰ
 ἐν τῷ περὶ σκόντι χαρῶ. ἐπι-
 δεῖ καὶ τὰς ἀλλὰς αὐτῶν δι-
 γρησίας διέξινωμεν. τὸ δ' ἐν ἡμῶν εἰ-
 ραι, ἐκείνην ἡμῶν ὑποδείξαι, ὥς
 εἰδὶ οἱ διὰ τοῦτ' ἐλθόντες
 αὐτὸν ἀποδέδωκεν πτωὶ περὶ
 φασί, ἀλ' ἐκείνην αὖ. λοιπὸν
 δὲ καὶ ἐλπίδατον μὲν, ἥκιστα δ'
 περὶ αὐτῶν λεγόμενον, ἡδονῆς
 εἶτα, καὶ τὸ πολλὸν καὶ ἀθρόον
 ἐλπίδων, ἵαση δ' αὖ αὐτὸν εἰς
 ταῖς οἰκίας, κατὰ πλῆθος μὲν
 τὸ πλῆθος τῷ χρυσῷ, καὶ τῷ
 ἀργύρῳ, ἐν δὲ ταυμονήσαντας δ'
 ὅπ' τοῖς δειπνοῖς, καὶ τῇ ἄλλῃ
 βουτῇ, ἐλπίσαντας δ' ὅσον αὐ-
 τὰ καὶ δὸν ἐκείνους ὅπ' ἐπὶ μὲν
 ζῶντες, πτωὶ τῷ χρυσοῦ.
 ταῦτα ὑπάρχει αὐτὸν, καὶ δού-
 λος αὐτ' ἐλευθέρων ἡδονῶν.
 ἐχ' ἡμῶν ἀσυχρίων χρῆμα, ἡμῶν
 ἵαση, ὡς ἡμῶν ἐκ ἀσυχρίων
 ὅπ' ἐπὶ μὲν, καὶ ὁ τῶν πολλῶν καὶ

negotio paratum argentum
 accipias. Sed hoc pro rei di-
 gnitate dici nequit: tantum
 laboris, tantum doloris in
 his conuictibus perferendū,
 ut hic ne valetudo quidem
 ad id par sit, quippe cū
 quotidie sexcenta non desint
 negotia, quæ corpus confici-
 ciant, adque extremam usq;
 defectionem delassent. Ve-
 rum hæc idoneo tempore
 dicemus, quum reliquas etiā
 illorum molestias comme-
 morabimus. In præfætia sat
 erat ostendere, neq; eos vera
 dicere, qui ea de causa in ser-
 uitutem addicere sese aiunt.
 Superest iam ut eam causam
 referamus, quæ quidem ut
 verissima est, ita ab illis mi-
 nimè profertur: nempe istos
 voluptatis gratia, multisque
 atque amplis spebus incita-
 tos, in diuitem familias insi-
 lire, auri, atq; argenti vim
 admirando. Præterea quod
 fœlices sibi videantur ob cō-
 uiuia, reliquasq; delicias, spe-
 rentq; futurum uti mox, ne-
 mine verante, affatim aurum
 bibant. Hæc sunt quæ illos
 adducūt, atq; ex li' eris ser-
 uos faciunt: non rerum ne-
 cessariarum penuria quam
 prætexunt, sed non ne-
 cessariarum cupiditas, atque
 ingentium illarum & ampla-
 rum opum admiratio.
 πολυτελῶν ἐκείνων ζῆλος.

τοιαυτῶν ὡς τῶν λυσιτελεῖν
 αὐτῶν καὶ χακοδαίμονας ἔρασαν,
 ἔντεχνοί τινες, καὶ τεύχωνες
 ἐρώμενοι, παρελαβόντες, ὅ-
 περοπτικῶς πελείουσι, ὅπως
 αἰεὶ ἐραδῶσιν αὐτῶν διερα-
 σκύνοντες, ἀπολαύται δὲ τῶν
 παιδικῶν, ὅς ἐδὲ μέχρι φι-
 ληματος αἵρου μεταδιδόντες.
 ἵπποι γὰρ ἐν τῷ τυχεῖν τῶν
 διαλυτῶν τῶ ἐρωτος ἡμισημέ-
 νων. ταῦτ' οὖν ἀποκλεί-
 οισι, καὶ ζηλοτύπως φυλάτ-
 τοισι. τὰ δ' ἄλλα, ἐπ' ἐλ-
 πίδος αἰεὶ τὸν ἔρασιν ἔχουσιν.
 δεδίασι γὰρ μὴ αὐτὸν ἢ ἀπὸ
 ἡμισημῶν ἀπαγάγῃ ἢ ἄλλῃ ἐπι-
 θυμῶν, καὶ ἀνέρας αὐτοῖς
 ἡμῶνται. περὶ μετὰ οὖν,
 καὶ ὑπογινώσκουσι, καὶ αἰεὶ ποιή-
 σοισι, καὶ χερσίν, καὶ
 ἐπιμελήσονται πολυτελῶν.
 εἴτ' ἄλλαν ἀφ' ἧς γράσαν-
 τες, ἐξωροὶ ἡμισημῶν, καὶ οὐ-
 τος τῶ ἐραν, καὶ κένος τῶ με-
 ταδιδόται. περὶ αὐτῶν δ' οὖν
 αὐτοῖς οὐδὲν ἐν ἀπαντὶ τῷ
 βίῳ πέρα δ' ἐλπίδος. τὸ μὲν
 δὲ δι' ἡδονῆς ἐπιθυμῶν ἀπαν-
 τα ὑπομένειν, οὐ πάντ' ὅπως
 ὑπομένειν, ἀλλὰ συγγνώμη, εἰ
 τις ἡδονὴ χαίρει, καὶ ταῦτ' οὖν
 ὅς ἀπαντὰς διερασκύνει, ὅπως

Enimvero quemadmodum
 mileros istos, atque infeli-
 ces amantes, callidi quidam
 & veteratores amafij rece-
 ptant, & fastidiosè colunt,
 quò iugiter amantes, ipsis
 inferuiant : ceterum pro a-
 moris fructu, ne summum
 quidem osculum imperi-
 unt : amorem enim facta
 copia dissolui intelligunt?
 B Hanc igitur amoris dissolu-
 tionem arcent, & diligenter
 cauent, ceterum amantem
 spe semper retinent : metu-
 entes ne desperatio minuat
 cupiditatis ardorem, aman-
 temque à se alienet. Proinde
 C semper arrident, pollicen-
 tisque, semper facturi sunt,
 semperque gratificaturi,
 semperque ingentium sum-
 ptuum rationem habituri:
 donec imprudentes ambo
 D senuerint, atque vtrique iam
 præterierit ætas, huic ad a-
 mandum, illi ad dandum.
 Itaque nihil ipsis in omni
 vita præter spem est pera-
 ctum. Ac sanè propter vo-
 luptatis cupiditatem omnia
 E ferre, non omnino fortè
 vitio vertendum : quin ma-
 gis venia danda si quis vo-
 luptate capiatur, & hanc
 vnde quaque consecetur,
 ut ea potiatur : quanquam

μετέξει αὐτῆς. καὶ τοὶ ἀρχεῖν
 εὐτρε

ἴσως, καὶ αὐτὸς ἐπαποδώσει, ἀπο-
 δώξῃ διὰ ταύτην ἑαυτὸν, πολὺ
 ᾧ ἡδίων ἢ ἐμὲ τὸ ἐλευθερίας
 εἶναι. ὅμως δὲ οὐκ ἔχεται
 πρὸς συγγνώμην αὐτοῖς, ἐπὶ
 πυχνοῖτο, τὸ δὲ ἡδίων
 ἐκείνου μόνον πολλὰς ἀνδίας
 ὑποφέρειν, γελῶτον οἶμαι, καὶ
 αἰσχυρὸν. καὶ ταῦτ' ὁρῶντας, ὡς
 οἱ μὲν πῦρ, παθεῖν, καὶ πρὸς ἑλπίδας
 καὶ ἀντρυφᾶν. τὸ δὲ ἐκπύ-
 ρωτον ἐκείνο, ὃ, πῶς ποτε οὐ
 τὸ ἡδὺ, καὶ ἐχθρὸν τὸ πῦρ τοσούτου
 χρεόν. φέρεται δὲ, ὅδ' ἔχον-
 τι δαίτυκεν, ἐπὶ πρὸς ἐμὲ τὸ ἀλ-
 γῶναι λογίζοντο. οἱ μὲν γὰρ τὸ
 Ὀδυσσεὺς ἐπαίροι, γλυκύν
 πρὸς τὸ λωτὸν ἐδιδόντες, ἡμέ-
 λαι τῶν ἄλλων, καὶ φέρεται τὸ
 παρὲν ἡδὺ, τῶν χαλῶς ἐχόντων
 κατεφρονομῶ. ὥστε οὐ πάντῃ
 ἄλλοις αὐτῶν ἡ λήθη τῶ χαλῶς,
 φέρεται τὸ ἡδὺ ἐκείνο τὸ ψυχρὸν
 διατελευτῶν. τὸ δὲ λιμὸς ἐν-
 ῖντα, παρὲν τῶ ἄλλῳ τῶ λω-
 τῶ ὑπερβαλόντων, μὴ δὲ ἐν μετα-
 δίδοντι, καὶ ἐκείνου μόνου, τὸ
 καὶ αὐτὸν παρὰ γένεσθαι ποτε
 δίδοναι, τῶν χαλῶς καὶ ὁρ-
 ῶν ἐχόντων ἐπιλασθέντων,
 ἡμέλειν ὡς κατεμάχοντες,
 καὶ πλῆθος πινῶν ὁμει-
 καὶ ὡς ἀλκῶν δαίμονι.

turpe forsitan ac seruisse, si quis
 ob eam in ius alienum se tra-
 dat. Nam longè suauior est
 voluptas quæ ex libertate
 proficiscitur. Attamen hoc
 illis aliquo pacto ignoscendum
 si modò consequantur. Ve-
 rumenimvero ob solam vo-
 luptatis spem multas perferre
 molestias, ridiculū & itulū
 arbitror, maximè cum vide-
 ant labores esse certos, mani-
 festos & inuitabiles : por-
 rò illud quod speratur, quod
 nihil aliud tandem est nisi
 voluptas, ne tam longo qui-
 dem tempore contigisse :
 præterea nec verisimile vi-
 deri ut aliquando fiat, si modò
 quis rem ex veritate reputet.
 At Vlyssis quidem socij, dul-
 ci degustata loto, reliqua ne-
 gligebant, ac præsentī volu-
 ptate delinīti, honesta con-
 temnebant, ut non prorsus
 in illis cum ratione pugna-
 rit honestatis obliuio: num-
 rum animo voluptatis illius
 sensu occupato. Verum si
 quis famelicus alij cuiquam
 loto sese ingurgitanti, nec
 quicquam inde impertienti,
 assistat, idque solam ob spem
 quod credat fore ut & ipsi
 degustandum lotum ali-
 quando porrigat : assistat
 inquam, recti atque honesti
 oblitus, Dij boni, quàm
 hoc ridiculum, & verberibus
 Homericis seuera dignum.

τὰ μὲν τοίνυν πρὸς τὰς ξυμφορὰς
 αὐτοῦ ἀγνῶτα, καὶ ἂν ὦν αὐ-
 τὸν φέροντες ἐπιβέτοισι τοῖς
 πλοῦσι τοῖς ἡδύτοις πρὸς ὃ, π
 ἂν ἐβίλωσι, ταῦτά ἐστιν, ἢ ὅτι
 ἐγγύτατα τούτων. πλὴν, εἰ
 μὴ καὶ κείνων τις μαμῆται
 ἀξιώσεται, τῶν καὶ μόνῃ τῇ δοξῇ
 ἐπαρεμύσαν, τὸ ξυμμεῖναι ἐν-
 πατεῖσαις τε καὶ ἐνπαρύφοις
 ἀνδράσιν. εἰσι γὰρ οἱ καὶ τὸ το
 πείελεπτον καὶ ὑπὲρ τὸν πολ-
 λὺς νομίζουσιν, ὡς ἐγὼ καὶ τοῦ-
 μων ἴδιον, οὐδὲ βασιλεῖ τῶ
 μέγαλῳ αὐτὸ μόνον σιωεῖναι,
 καὶ σιωῶν ὀράσθαι, μηδὲν
 ἡσυχίαν ἀπολαύειν ἢ ξυμμου-
 σίας, δι' ἐξαιμῶν αἰ. τοιαύτης δ'
 αὐτοῖς ἢ ὑποθέσεως οὐσης,
 φέρε ἡδὴ πρὸς ἡμᾶς αὐτοῦ
 ἐπισκοπήσωμεν, οἷα μὲν πρὸ
 τῶ εἰσδεχθῆναι καὶ τυχεῖν
 ὑπομύσειν, οἷα δὲ ἐν αὐτῷ
 ἡδὴ ὄντες, πάχουσιν. ἐπὶ πάν-
 δι, ἢ πῶς αὐτοῖς ἢ καταστροφῇ τῶ
 δόξατος γίγνεται. ἢ γὰρ δὴ ἐκεί-
 νος γὰρ εἰπεῖν ὅτι, ὡς ἐκὼς ποιεῖ
 ταῦτα, ἔβληται γὰρ, καὶ οὐ
 πολλὰ δέήσει τῶ πόνου, ἀλλὰ
 θαλῆται δὲ μόνον. εἰτά σοι πῶ-
 πρεα. τὸ πᾶν ἐν μαρῶς. ἀλλὰ
 πολλὰς μὲν ἢ διαδρομῶς, σιω-
 χεῖς καὶ τὸ θυγαλίας, ἔωδὲν τε

Ergo quæ istos ad diuitum
 conuictum adducunt, &
 quibus impulsi sese illis de-
 dunt, ad quodcunque li-
 bitum fuerit utendos, hæc
 sunt, aut his quàm simillima.
 Nisi si quis eos commemo-
 randos esse iudicet, qui sola
 gloria incitantur, ad consue-
 tudinem cum illustribus &
 opulentis viris captandam.
 Sunt enim qui hoc admiran-
 dum, supraque plebem esse
 existiment. Nam quod ad
 me propriè attinet, recusa-
 rim vel cum magno Rege so-
 lūmodo viuere, conuictorq;
 videri, si nullus ex eo conui-
 ctu fructus ad me redeat.
 Cū igitur causa eius vitæ
 suscipiendæ sic illis habeat,
 age iam consideremus apud
 nosmetipsos, cuiusmodi sint
 illis perferenda priusquam
 admittantur, & obtineant,
 cuiusmodi verò in ipsa vita
 iam constituti patiantur: po-
 stremo qualis fabulæ cata-
 strophe illis contingat. Ne-
 que enim illud dicere licet,
 hæc etsi molesta sint,
 captu saltem esse facilia,
 neque multo labore ad ea
 opus esse, sat esse simodò
 velis: quiduis postea fa-
 ctu fore facile. Imò ne-
 cesse est ut diu sursum ac
 deorsum cursites, manè
 excitatus assidue pro foribus

σώης, ἀπὸ λῆθους καταδράσας
 σ' αὐτὸ πάλιν πῶς ἀπόρρο-
 σιν, ἐπιδάσθ' ὅτι πολλὰ μὲν αἰώνες
 νύκτας ἰαίνης, ἡμέρας δὲ
 αἵματι πάντα διασπῆς, οὐ μὲν
 Δία τ' Ἑλένης ἔνιχα, οὐδὲ τῶν
 Πειρίμου πύργων, ἀλλὰ τ'
 ἐλπιζομένων πῶντε ὀφθαλμῶν,
 πῶς δ' καὶ βαρύνει πρὸς θεῶν
 σωιστῶντος, ἐξ ἡμέρας τοῦ πτε-
 ρῶν, οἷον δὲ τὰ μαθήματα. καὶ
 τῶ μὲν πλεῖστον ἢ διατερεῖν, καὶ
 ἀνδρῶν, ἐπαυκέρων, καὶ εὐδα-
 μοσιζομένων. σὶ δ', ὅς τις τ'
 ψυχῆς ἀγρὸν, καὶ τῶν ἀπαιτῶν
 τῶν εἰς τότε περιεσθῆναι δεκτῶν.
 ὡς ἰσχυρῆται ὅς οἰκώτος, τὸ
 μὴ δὲ τῶν ἄλλων αὐτὸ καταδ-
 χθῆναι πρὸς τὸ πρὸς τὸν ἀπο-
 βληθέντα, καὶ δόξαντα εἶναι
 ἀδουκίμων. ἀνέχων τοῦτο ἔς
 κενεῖα διακρίσθαι τότε, τοῖς μὲν
 αἰσθητοῖς ζομένων, φρονέοντα,
 πῶς δ' καὶ ἄλλους εἶναι τῶν
 αὐτῶν ἀπ' ἐπινοήσεων, οὐ τὸν δ'
 πάντα ἐνδεῶς εἰρηκέναι νομι-
 ζοντα. φοβούμενον δ', καὶ ἐλ-
 πίζοντα, καὶ πρὸς τὸ ἐκεί-
 νου πρὸς αὐτὸν ἀντιζοντα. καὶ
 οἱ μὲν ἐκτραυλίζονται τῶν λε-
 γομένων, ἀπολλυμένων. οἱ δ'
 μακροὶ ἀκούει, μακροὶ δὲ, καὶ
 πολλοὺς εἶναι τὸν ἐναντίον

damnata tui animi magna
 imbecillitate discedis. Porro
 ubi iam multas noctes in-
 somnes duxeris, multosque
 dies crucentos egeris, non
 A per Iouem Helenæ, & Pri-
 ami pergamorum causâ, verû
 spe quinque obolorum: con-
 tingerit autem tibi quispiam
 Deus tragicus qui tibi addit:
 exinde restat vt exploreris
 B num literas noris. Atque ca
 quidem exercitatio diuini nō
 est iniucunda, quippe qui
 laudatur interim, ac felix
 prædicatur. Cæterum tibi
 videtur tum de anima, om-
 C nique vita propositum esse
 certamen: nam id merisō te
 subit, futurum vt alius nemo
 te admittat, cum à priore re-
 jectus fueris, visusque despi-
 cibilis. Cogeris igitur in
 varias curas distrahi, dum ipsi
 D inuides qui tibi reluctantur
 (finge enim & alios esse eius-
 dem fortunæ competitores,
 te verò tibi videri cuncta ten-
 nuerit respondisse) dum etiā
 metuis, & speras, fixisq; in
 E eius faciem oculis: dumq;
 peris, siquid negligat eorum
 quæ dicis: at gaudes siquid
 ridens audit, ac bona spe ful-
 tus consistis. Consentaneum
 autē est multos esse qui tibi
 aduersentur, aliisq; tuo
 loco ponere veliat: quorum
 ἑλπιζομένων. εἰκός καὶ
 σὶ φρονέοντα, καὶ ἄλλους

αὐτὴν οὐ παύσῃ. ὅν τιςτος
 ὡς αὖ ἐκ λόγου τοῦτον, λί-
 λυθεν. εἴτ' ἐνόησον ἀνδρᾶ ἐν
 βαθεῖ παύσει, καὶ πολλὰ τῇ
 κόμῃ ἤξαζ' ὀφθαλμοῖν, εἰ ποῖδεν
 ἀγέλιμον, καὶ τοῖς μὲν, δ-
 κοῦντα εἰδέναι, τοῖς δ' ἴ, μί-
 μέσος ἐν ποσούτῳ χεῖνος, καὶ
 πολυπερὶ μόνειται σου ἄπας
 ὁ παρεκλυδῶς βίος. καὶ
 μὲν τις ἢ καλῆς ὑπὸ φθο-
 ρῆς, ἢ χεῖρων ἢ πινος ἐντε-
 λῆς αἰτίας περὶ κεκρυμμένης, αἰα-
 κριστοῦμος ἐπὶ μοιρῇ, ἢ παι-
 δεσθῆν, τὸτ' ἐκείνο ἐκ τῶν
 διῶν δαλτων ὁ μάρτυς. αὐτὸς
 πάντες ἅμα, ἐξῆς ἐπαινοῦσιν,
 ὑποπτοὶ, καὶ ἀμφιβολοὶ, καὶ ἀ-
 δισκίμνοι. καὶ τοῖσι πολλὰ
 ἐντυχεῖται, καὶ μηδὲν ἄλλως ἐν-
 απωθῆναι. μόνους γὰρ αὐτοῦ
 κρατησας, εἶναι. καὶ δὴ ἐντύ-
 χεται σοι πάντα ἐκ πύχης
 μεγονος. αὐτὸς τε γὰρ ἐπαρη-
 σι πῶν λόγους, καὶ τ' φίλων
 ἢ ἐπιμύστατοι, καὶ οἷς μάλιστα
 πεύκει τὰ τοιαῦτα, καὶ ἀπὸ
 βέλους ἐπὶ δ' ἢ γυνὴ βύλε-
 ῖν ἀντὶ λέγει δ' ἐδὲ ὁ ἐπίβο-
 πος, οὐτὲ ὁ οἰκονόμος. ἐδὲ τις
 ἐμμελᾶτό σου τ' βίον, ἀλλὰ
 πάντα ἔλεω, καὶ πάντα χεῖρον
 καὶ οὐκ ἢ μακροῖς, καὶ

vnusquisque clanculum ve-
 lut ex insidijs in te iaculatur.
 Deinde cogita promissa bar-
 ba, & cana caesaris virum
 examinari, numquid bonæ
 rei norit, & alijs quidem sci-
 re, alijs secus, videri. Media
 interim ætas, omnisque tua
 vitæ antea curioſius dis-
 quiritur. Quod si quis, vel ci-
 uis inuidia, vel vicinus leui
 quapiam de causa prouoca-
 tus te deferat, & adulterum
 vel pæderastem dicat: illud
 vulgo tritum, ex Iouis tabu-
 liæ est testis. Et si omnes pa-
 riter te laudent, suspecti, du-
 bij, ac largitionis redempti
 videbuntur. Operæ precium
 igitur est vt omnia prosperè
 tibi cedât, nihilque prorsus
 aduerſetur, nam hoc solum
 pacto vincere possis. Ago
 sanè, omnia etiã maiore for-
 tuna tibi successerint: ipse
 enim tuâ doctrinâ probauit,
 & amicorum præcipui, &
 quibus ille plurimam in re-
 bus huiusmodi fidem habet,
 non sunt dehortati: præterea
 vult etiã cõiux, nō refragatur
 procurator, non œconomus.
 Nemo etiã tuâ vitã insinu-
 lauit dextra omnia, omniq;
 ex parte fausta sũt sacra. Vi-
 cisti igitur ô beate, & coro-
 nat⁹ es Olympia: imò potiùs
 ἅπαντα τὰ ἱερὰ. κεκεράτι-
 ῖσθαι τὰ ὀλύμπια, μᾶλλον δ'

Βαβυλῶνα εἰληφας, ἢ ἢ Σαρ-
 δεων ἀκρόπολιν καθήρηνκας. καὶ
 ἔξῃς τὸ ἢ Αμάλθειας κέρας,
 καὶ ἀμυγδαλεὶς ὀρνίστων γα-
 λα. δεῖ δὴ σοι αὐτὴ τῶν το-
 σούτων πόνων, μέγιστα ἡλίκα
 χρύεσθαι πάρα δα, ἵνα μὴ φύλ-
 λιος μόνον ὁ σέφανος ἦ, καὶ
 τοῖ τε μισθόν, καὶ εὐχαριστήρι-
 ον δοιδήσῃς, καὶ τὸτον ἐν
 χαρῇ ἢ χρεῖας ἀποσφραγίσως
 ἀποδίδου, καὶ πῶ αὐτῷ
 πικρὸν ὑπὸ τῶν πολλοῦς
 ὑπάρχειν. πόνων ἢ ἐκείνων,
 καὶ πικρῶ, καὶ δόρμων,
 καὶ ἀργυριῶν, ἀναπνεύ-
 σαι. καὶ τὸτο δὴ τὸ τῆς
 ἐλπίδος, ἀποτείναντα τὸ πό-
 δε, καὶ τεύδειν, μόνα ἐκείνα
 παράπτοντα, ὧν ἔνι καὶ πῶ
 ἀργυρὸν παρελθέσθης, καὶ ὧν
 ἔμμιδος εἶ. ἐχέτω μὲ οὕτως
 ὦ Τιμόκλεις, καὶ οὐδὲν αὐτῷ
 μέγα καλόν, ὑπεκρίναντα φέ-
 ρειν ἢ ζυγόν, ἐλαφρόν τε, καὶ
 εὐφορόν, καὶ τὸ μέγιστον, ἐπὶ
 χρεῶν ὄντα. ἀλλὰ πολλῶ,
 μάλλον ἢ τὸ παντὸς δεῖ. μυ-
 εια γάρ ὅστις ἀφόρητα, ἐλευ-
 θέρῳ αὐδεῖ ἐν αὐταῖς ἡδὴ
 ταῖς συνουσίαις γηροσύνας.
 στέψαι δὲ αὐτὸς ἐξ ἑστέ ἀκούων,
 εἰ τις αὐτὰ ὑπομείνῃ

Babylonem cepisti, vel Sas-
 didium arcem occupasti. Et
 habebis Amaltheæ cornu, &
 gallinarum lac mulgebis.
 Iam sanè par est ut pro tan-
 tis laboribus quammaxima
 bona capias, ne corona tua
 sit duntaxat frondea, & mer-
 ces non contemnenda præ-
 stituatur, eaque commodè
 ad usum nullo negotio per-
 solvatur, reliquus item ho-
 nor vulgari maior tibi defe-
 ratur: te verò à laboribus il-
 lis, à luto, à cursitationibus,
 à vigilijs, in ocium recipias:
 & quod in votis esse solet,
 porrectis pedibus dormias,
 ea tantùm faciendo quorum
 causa primum receptus es, &
 conductus. Sic quidem rem
 se habere oportebat, Timoc-
 les, neque futurum erat in-
 gens malum, subdita ceruice
 iugum ferre, leue nimirum &
 portatu facile, quòdque om-
 nium est maximum, auro il-
 litum. Sed multum abest ut
 ita se res habeat, imò nihil
 horum non desideratur: si-
 quidem in medijs ipsis id ge-
 nus conuictibus sexcète res
 accidunt, ingenuo viro neu-
 tiquam tolerandæ. Quæ
 cum ordine audieris, ipse
 tecum reputato, num ea
 perpeti quisquam queat, cui
 vel minimum cū eruditione

δυνάτω, παιδείᾳ καὶ ἐπὶ

ἐλάχιστον ὁμιληκώς. ἀρξομαι
 δ' ἀπὸ τοῦ παρόντος δεύτου,
 ὡς δοκῇ, ὅς σε οἶκος δευτέρου
 τὰ περιστάματα ἢ μολούσης
 ξυνοῦσας. ἐνθὺς οὐκ ὀρέσ-
 εαι παρρηγέλλον τις ἦκειν
 ἐπὶ τὸ δεῦτον, ἢ ἀνομιλη-
 τὸς οἰκίτης. ὃν καὶ περιστρέφον
 ἴλεον ποίνοισθαι, παρθεβύ-
 σατα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς
 μὴ ἀλλέγιος εἶναι δοκεῖς, τοῦ-
 λάχιστον, πάντα δεσχμάς.
 ὃ δ' ἀκκοσμήματος, ἢ ἀπαρ-
 παρθε σὲ δ' ἐγὼ, καὶ Ἡρό-
 κλεις μὴ ἤρῃτο ἐπιπῶν,
 τέλος ἐπέδην. καὶ ἀπεισί σοι
 πλατὺ ἐγγυῶν. σὺ δ' ἐδῶτα
 καὶ δαυρὸν περιχειριστάματος, ἢ
 σταυτὸν κοσμηώτατα ὀμφα-
 τίτας, λουσαμένους ἦκεις, δε-
 διδως μὴ πρὸ τῶν ἄλλων
 ἀφίκοιο. ἀπιδέχου γὰρ,
 ὡς σὺ τὸ ὕστατον ἔκειν,
 φορτικόν. αὐτὸ οὐκ ἔτιρας
 τὸ μέσον τοῦ χαλεποῦ, εἰσελκί-
 νους. καὶ σε παῖν ἐντίμως
 ἐδέξαντο, καὶ παρθελαβόν τις,
 ἐστὶν ἡμεῖς μικρὸν ἔσθ' ὅτε
 πλεονίου, καὶ διό που ὁρῶν
 τῶν παλαιῶν φίλων. σὺ δ'
 ὡς σὺ τὸ Διὸς τ' οἶκον πα-
 ρειδῶν, πάντα τεταύμακας,
 ἴλεον, μετέφερος εἰ. ἔξγα

commercium fuerit. Exor-
 diar autem si videtur, à pri-
 mo conuiuio vnde consen-
 taneum est te cōsuetudinem
 illam auspicaturum. Statim
 A igitur ad te venit quispiam
 quite ad cœnam accedere
 iubeat, famulus nō incomis,
 quem tibi prius propitium
 reddere oportet, inditis in
 manum, ne videaris inciuil-
 B lis, ad minimum quinque
 drachmis. Ille verò accissans,
 apage inquit: numquid ego à
 te accipiam? quibus addit,
 Dij prohibeant: tandem fle-
 scitur, ac discedit, latè didu-
 C cto rictu te deridens. Porro
 tu sumpta veste nitida, mun-
 dissimòque cultu, lotus ve-
 nis, sollicitus interim ne ante
 alios venias: inurbanū enim
 illud, sicuti postremum ve-
 nire graue. Proinde obser-
 uata opportunitate media
 D ingrederis, téque omnino
 honorificè excipiunt. Tum
 atrepta manu, quispiam iu-
 bet te paulum supra diuitem,
 inter duos fermè veteres a-
 micos accumbere. Túque
 veluti Iouis ædem ingressus,
 E nihil non admiraris, & ad
 omnia quæ gerūtur intet^o es.
 Noua enim & incognita tibi

καὶ ἐφ' ἐξέσω τῶν παρθε-
 γὰρ σοι καὶ ἀγνωστα πάντα.

καὶ ἢ τε οἰκετεύσεις σὺ ἀπο-
βλέπεις, καὶ τὴν παρὲντων ἔργος
εἶ, πὶ πράξεις ἐπιτηδεύῃ. οὐδὲ
αὐτῷ ὃ ἀμείλις τῷ πλάσιον τῷ
πο, ἀλλὰ καὶ προσεῖπέ σοι τῶν
οἰκετῶν ἐπιποπτεῖν, ὅπως ἐς
τοὺς παῖδας, ἢ ἐς τὴν γυναῖκα,
εἰ πολλάκις ἐκ περιουσίας ἀπο-
βλέψεις. οἱ μὲν γὰρ τὴν σωδεί-
πνων ἀκόλουθοι ὄρῳντες ἐκ-
πεπληγμένοι, ἐς τὴν ἀπει-
ρίαν τῶν δεινῶν ἀποσκώ-
πτουσι, τεκμαίρονται ποινῶν
τῇ μὴ παρ' ἄλλῳ πρῶτον σὺ
δειπνήσῃναι, καὶ τὸ κρινόνει-
ναί σοι τὸ χειρομακτεῖν παρ' αὐ-
τῶν. ὥσπερ ἂν εἰκὸς ἴδῃν τε
ἀνέγκη ἴσθαι ἀπειρίας, καὶ μήτε
διψῶντα πίνειν ἀετῶν τοιμῶν,
μὴ δόξης οἰοῦντο πείναι, μὴ
τῷ ὄντι περὶ τῶν τοικίλων
σφός πνα ταῖς ἐκπερασμένον,
εἰδέναι ἐφ' ὃ, πὶ προσῶτον ἢ δυν-
τερον τῷ χεῖρα ἐνέγκης. ἴσο-
βλέπειν ἂν ἐς τὸν πλάσιον
δειπῇ, καὶ κείνον ζητῇ καὶ
μαρτυρεῖν τὸ δειπνῶν τῷ ἀκο-
λουσίῳ. τὰ δὲ ἄλλα, πικίλος
εἶ, καὶ δορυβου πλέως τῷ ψυ-
χῷ, σφός ἐκαστὸν τῷ προσπο-
ρῶν ἐκπεπληγμένος. καὶ ἂν
μὲν, ἐνδουμονίζεις τῷ πλούσιον
τὸ χεῖρόν, καὶ τὸ ἐλεῖναι, καὶ

omnia. Interim familia te
spectat, & presentium quilibet
quid facias, observat. Neque
non ea res cura est diuini,
qui aliquos ex famulis præ-
monuit ut explorent quo-
modo in pueros, uxoremque
te geras, num subinde ex ob-
liquo respectes. At conui-
uarum assecleæ quum vident
te propter imperitiam ad ea
quæ sunt stupefactum, de-
rident clanculum, coniecta-
tes te nunquam ante apud
quempiam alium cenasse,
nouumque tibi esse, ut man-
tile apponatur. Proinde re-
risimile est necesse esse ut
præ hæsitantia fudes, ac
neque cum sitias, potum pe-
tere audeas, ne vinosus vi-
deare, neque varijs apposi-
tis opsonijs, & ordine quo-
dam compositis, scias cui
prius aut posterius manum
admoticias. Quare ad eum
qui proximus ac cumbit res-
picias oportebit, cumque
imitatus, conuiniij rationem
addiscas. Cæterum varius es,
animoque penitus perturba-
to, quum singula quæ illic
geruntur, stupes. Et modò
diuitem illum beatum præ-
dicas, ob aurum, & ebur, tan-
tisque deliciis: modò te ipsū

καὶ τὸ πομπῆς βυζῆς. ἂν δὲ

ἐκτύρεις σεαυτὸν, ὡς τὸ μηδ' ἐν
 ὢν, εἴτα ζῇ ὑπολαμβάνεις.
 εἴστε ὃ κακίνο εἰσέρχεται
 σε, ὡς ζῳωτὸν πῖνα βιώσῃ ὃ
 εἶσι, ἀπασιν ἐκείνοις ἐνβυφί-
 σον, καὶ μεθ' ἑξῶν αὐτῶν ἔ-
 ἴσθιμις. οἷτι γὰρ εἴσαι Διο-
 νόσια ἐορτάσειν, καὶ πευ καὶ
 μαισσημα ὡραία διακονοῦμε-
 να, καὶ ἡρέμα προσμεθιδιώντα,
 γλαφυρωτέραν ὑποχράφει σοι
 τῶν μέλλουσιν διατειβέω,
 ὥστε συνεχῶς τὸ ὀμνείκον ἐκεί-
 νο φέρεις, Οὐ νέμεις Τρώας
 καὶ ἐκνήμιδας Ἀχαιῶς πολλὰ
 πικρὰ καὶ ὑπερώρειν ὑπὲρ τῆς
 ποσότητος ἐνδαιμονίας. φι-
 λεσίομαι τὸ ἐπὶ τούτῳ. καὶ
 αἰετοὶ ἐμμεγέθη τις αἰτήσας,
 προσπίπῃ σοι τῷ διδυμά-
 λῳ. ἢ ὃ, πὶ δύνετε προσεπιπῶν.
 ἐν ὃ λαβὼν, ὃ, πὶ μὲν πὶ σε
 καὶ αὐτὸν ὑπεπιπῆν ἔδει, ἡ-
 γήσας ὑπὲρ ἀπείρας, καὶ ἀ-
 χροκίας δόξαν ὡφελος. ἐπὶ φ-
 θονος δ' οὐκ ἀπὸ τῆς προσπό-
 σιως ἐκείνης πολλοῖς τῶν πα-
 λαιοῶν φίλων μεχέσονται. καὶ
 τρέτεις ἐπὶ τῇ κατακλίσει
 ὑπὸ πῶτος πῖνας αὐτῶν. ὅτι τῇ-
 μερὲν ἡκων, προσουκείδης ἀν-
 δρῶν πελευτῇ δουλείαν ἠντλη-
 κῶτων. ἐν δὲ οὐκ καὶ τοιούτος

miseraris, qui quavis nihil
 sis, vivere te tamen putas.
 Nonnunquam & illud in
 mentem venit, fore ut admi-
 randam vitam viuas, quippe
 qui sis omnibus illis delicijs
 fruiturus, cunctorumq; ex
 æquo particeps futurus. Ar-
 bitraris enim te Bacchanalia
 semper celebraturum. Quin
 & adolescentuli formosi mi-
 nistrantes, placidèque arrir-
 dentes, elegantius in poste-
 rum hoc vitæ genus polli-
 centur: ita ut Homericum il-
 lud assiduò in ore habeas:
 Haud vitio vertes dicitur si Troas
 rubes, Αττικὴν σφινδύαται,
 multum laboris sustineant
 ob tantam felicitatem. Ad
 hæc accedunt ad bibendum
 inuitatiunculæ. Ac postulado
 perquam ingenti scypho tibi
 aliquis præbabit, præcep-
 torem te, aut alio quouis tā-
 dem nomine compellans. At
 tu recepto scypho, quid tibi
 sit respondendum, præ impe-
 ritia ignoras, & rusticus exi-
 stimaris. Cæterùm ea propi-
 natio multorum veterum a-
 micorum invidiam tibi cre-
 auit, quorum nonnullis iam
 ante tuo accubitu fuisti mo-
 lestus, quòd cùm adueneris
 modò, ijs antepone, qui
 multorū annorū seruitutem
 exalarūt. Protin⁹ itaq; talia
 quædā de te inter illos dicta
 τις περὶ σὺ λόγος ἐν αὐτοῖς,

τὸτο ἡμῖν πρὸς τοῖς ἀλλοῖς
 θηνοῖς ἐλείπτο. καὶ ἄρπ' ἐσ-
 κληιδότων ἐς τὴν οἰκίαν, δευ-
 τέρους εἶναι. καὶ μόνους τοῖς Ελ-
 λησι τέτοις ἀνέωκ' ἡ Ρωμαίων
 πέλις. καὶ τοῖς π' ὅστιν ἐφ' ὅτ' αὐ-
 τὸς τιμῶνται ἡμῶν, ἐξημέτια
 δύνῃα λέγοντες, οἶονταί τι
 παμμέλειος ὠφελὲν; ἄλλος δ',
 ὃν εἶδες ὅσα μὲν ἔπειν, ὅπως δ'
 τὰ παρὰ τείντα συλλαβαῖν
 κατέφαρξεν; ἀπειρὸς καλὸς ἀν-
 δρῶν, καὶ λιμὲν πλέως. ὃ δ'
 ὅτ' αὐτὸς ποτὲ αὐτοῦ ἐμφο-
 ρηθεῖς, οὐ πη νομαδικῆ, ἢ φα-
 σαῖν ὄρνιθες. ὦν μάλιστα τὰ
 ὅσα ἡμῖν καταλέλοιπε, τείτος
 ἄλλος ὡς μάταιοι φησὶ, πέντε δ'
 δὲ ὅλων ἡμερῶν ὄψαδ' αὐτὸν,
 ἐνταῦθα περὶ ἡμῖν τὰ ὅμοια
 ποτὶν ὠμῶν. τοῦ μὲν δ' ὅτ' αὐ-
 τὰ κατὰ τῶν ὑποδημάτων ἐν
 τιμῇ πνι καὶ ἐπιμαλὲφ' ὄσιν,
 ἐπειδὴν δ' πατηθῇ πολλάκις,
 καὶ ὑπὸ τῆς πλῆθ' ἀναπλα-
 σθῇ, ὑπὸ τῇ κλίτῃ ἀθλίως ἐφρί-
 ψ' ἡ, κῶρεων ὡς αὐτὸς ἡμεῖς ἀνά-
 πλεως, ἐκείνοι μὲν ἐν τοιαῦτα
 περὶ σὺ πολλὰ φέρουσι. καὶ
 περὶ ἡδὴ πρὸς διαβολὰς πνιες
 αὐτῶν παρὰ πνεύζονται. τὸ δ'
 ἐν συμπόσῳ ὅλον ἐκείνο, σὺν
 ὅτ' αὐτῷ, καὶ περὶ σὺ οἱ παλαιοὶ τ'

feruntur. Illud reliquis malis
 nostris deerat, ut etiam illis
 qui nuper in familiam com-
 migrarunt, posthabeamur.
 Itē, solis hūc Græculis patet
 urbs Romana : quanquam
 quid est cur nobis præferan-
 tur? Num mirificam quan-
 dam utilitatem afferre vi-
 dentur, quum misera quædā
 verba dicunt? Rursus alius
 hæc. Annon vidisti quantū
 biberit, & quā avidē cor-
 repta fercula deuorari? Homo
 inelegans, & famelicus,
 qui ne per somniū quid-
 em unquā fuerit albo pane
 saturatus, multo minū aue
 Numidica, aut phasiano: ē
 quibus vix reliqua nobis ossa
 fecit. Porro tertius, fatui, in-
 quit, ante totos quinq; dies,
 videbitis hunc pariter hic
 inter nos quiritantem. Nam
 nunc quidem ut calcei noui
 solent, honorem, & curam
 aliquam obtinet: sed postquā
 crebrō calcatus, lurōque de-
 formatus fuerit, sub lectum
 miserē abijcietur, cimicibus
 quemadmodum nos refert.
 Illi igitur inter se talia de te
 multa versant: iāque ex ip-
 sis aliqui ad calumniandum
 se comparant. Quare totum
 illud conuiuīū tuū est, & plu-
 rimi de te sermones. Cæterū
 tu propter insuetudinem, te-
 λόγων. σὺ δὲ ὑπὸ ἀνδρείας πλῆθ'

τῶ ἰκανῷ ἐμπῶν οἶνε λεπτῷ,
 καὶ δειμῶς, πάλας ἡ γαστρίς
 ἐπειρουσῆς, πονηρῶς ἔχεις. καὶ
 ἔτε πορτεξανασιλῶσαι σοι κεχλόν,
 ἔτε μὲν ἀσφαλῆς. ἀποτεινο- A
 μένου τοίνυν τῷ πότου, καὶ λό-
 γων ἐπὶ λόγοις γηγομένων, ἢ
 διαμάτων ἐπὶ διαμάσι πα-
 είντων, ἅπαντα γὰρ ἐπιδήξα-
 δαί σοι τὰ αὐτῶν βούλεται, κό- B
 λασι οὐ μὲν ἰσομήρεις μὴ-
 τε ὅραν τὰ γηγομένα, μὴτ'
 αἰοῦναι εἰ τις εἴδει, ἢ κινδαι-
 ζει, παύει πωμῶντος μετὰ κί- C
 στος. ὅμ' ἐπαίσεις μὲν ἰσο-
 μέρους, εὐχῇ δ' ἢ σιαιμῶ
 συμπίσιν κενεῖα πάντα, ἢ
 πυρκαϊά πῖνα πορταγελθῶ-
 ναι, ἵνα ποτὲ καὶ διαλυθῇ τὸ
 συμπίσιν. ὅτ' ἂν μὲν δὴ σοι τὸ
 πορτον ὡς ἐταίρε, καὶ ἡδιστον
 ἐκείνο δεῖπνον, καὶ ἔμοιγε τῶ
 θυμῷ, καὶ τῶν λευκῶν ἀλῶν
 ἰδοί, ὅπνιν καὶ βούλομαι, καὶ D
 ὅπσον ἰλευδέρως ἰδορμῶν.
 ἵνα γῶν σοι τῷ ὀξυγεγμῶν
 τῷ ἐπὶ τοῦτοισ παρῶ, καὶ τ'
 ὡς τῇ νύκτ' ἔμετον, ἔωδεν δε-
 σσι φησὶ τῶ μωδῷ ξυμβῆναι ὡ-
 μῶς ὅπσον τὲ καὶ ὅπ' ὅτε τῶ ἔ-
 τοις καὶ λαμβανῶν. παρῶντων
 ὡς δὴ ὡς τῶν φίλων, πορτα-
 λῶσαι, καὶ καὶ ὡς καλεῖσαι, ἀρχεται λέγειν. τὰ μὲν ἡμέτερα,

nuis, acrisque vini plus æquo
 potus, iamdudum vrgente
 aluo malè habes : attamen
 neq; decorum tibi ante alios
 surgere, neque manere tu-
 tum. At producta interim
 potatione, dum sermo alius
 ex alio nascitur, dum specta-
 culo spectaculum accedit
 (omnia enim sua tibi osten-
 tare cupit) non mediocriter
 discruciaris, cui non liceat,
 neque videre quæ geruntur,
 neque auscultare si quis voce
 citharæque canat, magni pre-
 cij adolescentulus. At lau-
 das tamen inuitus : cæterum
 animo illud optas, vt vel
 terræ motu illa omnia con-
 cident, aut incendium ali-
 quod renunciatur, quò tan-
 dem aliquando conuiuium
 dirimatur. Habes, amice,
 primum illud & suauissimū
 conuiuium, mihi certè nec
 cepa, nec sale candido iu-
 cundius, quando, quantumq;
 liberè velim edenti Vt igitur
 ructus acidus, qui his ac-
 cedunt, prætermittam, &
 nocturnum vomitum, manè
 vobis erit de mercede con-
 ueniendum: quantum, & quo
 anni tempore tibi sit accipi-
 endum. Ergo præsentibus
 duobus, tribusue amicis, ac-
 cersiro te, & federe iusso, sic
 loqui incipit. Cuiusmodi sint

ὁποῖα ὄντι, ἰσρακας ἦδη, καὶ
ὡς τῷρος ἐν αὐτοῖς οὐδὲ εἶς.
ἀρῶν φθιπτα ὅ, καὶ περὶ αὐτῶν
τα, καὶ δημοτικῶ. καὶ δὲ σε οὐ-
τως ἔχειν ὡς ἀπαιτῶν ἡμῶν κοι-
νῶν ἐσομένων. γελοῖον γὰρ εἰ τὸ
κρυπτότατον, ὅ καὶ χυμῶσι τοῖς
ἐαυτοῖς, ἢ καὶ γὰρ Δία τὸ παιδῶν,
εἰ παῖδες εἴη αὐτῶν παιδευόμενοι
δεξιμοῖσι, ἐπιτρέπων, τῶν ἄλλων
μὴ ἐπιστῆς ἡγεμονίᾳ δεσπότην.
ἐπεὶ ὅ καὶ ὡρίσθαι πρὸς εἶς, ἔρῳ μὲν
τὸ μέτερον καὶ αὐταρχεῖς τῶν σῶν
τῶν περὶ, καὶ σωτηρίας, ὡς καὶ μι-
αδὲ ἐλπίδι προσελήλυθας ἡ-
μῶν τῇ οἰκίᾳ, τῶν δὲ ἄλλων ἐνε-
κα, ὅ ἐνοίας τὸ παρ' ἡμῶν, καὶ
τιμῆς, ἢ παρὰ πάντων ἔξῃς. ὁ-
μως δὲ οὐκ ἔχει ὡρίσθαι πρὸς εἶς.
αὐτὸς ὅ, πρὸς βούλει, λέγει, μα-
θητευόμενος ὡς φίλτατε καὶ κείνων,
ἀπὸρ ἐν ἐορταῖς ἐπισημαῖς εἰκὸς
ἡμῶν παρέξῃ. οὐ γὰρ ἀμελήσαν-
τες ὡς τὸ τοιούτων, εἰ καὶ μὴ
γὰρ αὐτὰ πωπτεῖμεθα. πελ-
λαὶ ὅ οἶδα τὸ ἔτοις αἰ τοιαῦτα
ἀπαιτῶν. καὶ πρὸς ἐκείνα τοί-
κω ἀπερλέπων, μετεωρῶν
δολοῖσι ἐπιβόλοισι ἡμῶν τὸ μι-
αδὲ. ἄλλως τε, καὶ περὶ αὐτῶν
εἰν τοῖς παιδευομένοις ὡς
κρίνοσιν εἶναι χρημάτων. ὁ μὲν
deceat vos. eruditos viros;

res nostræ, utque nihil fastus
ipsis inest, iam vidisti: sed ut
ostentatione careret, moderate
sūt ac populares omnes. Sic
autem animū inducas velim,
A ut omnia nobis fore cōmun-
nia putes. Ridiculum enim
foret si cū potissimā mei par-
tem, nimirum animam meā,
vel per Iouē liberorū (si quos
habeat liberos quibus erudi-
tione sit opus) tibi commit-
tam, non aliarum item rerū
te mecum ex equo dominū
ducam. Cæterū quādo certū
quippiam est præfiniendum,
equidē video tuæ vitæ fru-
C galitatem, animūq; paucis
contentum, atq; intelligo te
mercedis spe nō adductum,
in familiam nostram venisse,
verūm aliarum rerū gratia,
puta nostræ in te beneuolē-
tiæ, & honoris, quem apud
D omnes consequēris: aliquid
tamē præfiniendum. Quine-
tiam ipse quid velis, dicito,
habita ratione, ut amicissimē
me, illorum etiam munerum
quæ nos anniuersarijs festis
tibi datuos est cōsentaneū?
E neque enim ista negligemus,
& si hæc pactione non com-
plectamur. Scis autē cōplu-
res per annum eiusmodi oc-
casiones incidere. Horum
igitur habita ratione, æqtio-
rem nimirum mercedem nobis
irrogas, præsertim cū
pecunias negligere. Ille his

παῦτ' ἐπιπῶν, καὶ ὅλον σε διατεί-
 λας ἢ ἐλπιε, πιδραστὸν ἑαυτῷ
 ποιῶν. σὺ δ', ἄλκιμα ταλάνηα,
 καὶ μυρία δὲς ὄνειδος τελευτῆς, καὶ
 ἀγροῦ ἰλαίς, καὶ σωτικαῖς, συ-
 νηὶς μὲν ἡρώεα ἢ μικρολογίας,
 σάειν δ' ὅμως ἢ ὑποχέσιν. καὶ
 τὸ πάντα ἡμῖν καὶ ἀέσται, βέ-
 βηται, καὶ αἰνῆδες ἐπεδωγομι-
 ζεις, καὶ εἰδὸς ὅτι τὰ τοιαῦτα,
 Χέλεια μὲν τ' ἐδῆνεν, ὑψώλει
 δ' ἐκ ἐδῆνεν. τελευτῶν δ' ὑψώ-
 λεις αὐτῷ ἐπιβέβηας. ὁ δὲ, αὐ-
 τοῦ μὲν φησὶν ἔειν, ἢ φίλων δὲ
 πιατ' παρῶντων κλυεῖς, μέσση
 ἐλθόντα τὸ σφοδρῆματος ἐπιπῶν,
 ὁ μὲν αὐτῷ γίγνεται αἰ φάρυ,
 καὶ σφῆς ἀλλὰ τούτων ἀναγ-
 χαιότερα διαπανθῶσι, μήτε τῷ
 λυφώδῳ ἐυτελής. ὁ δὲ, ὁμο-
 γέρων τις ἐν παιδῶν κολακίᾳ
 σωβρότος, ὡς μὲν καὶ ἐνδαιμό-
 νητος εἴησι τῶν ἐν τῇ πόλει
 ἀπώτων ὁ ἕτος καὶ αὐτὸς εἴπεις,
 ὅτι τὰ τοιαῦτα σφοδρῶν ὑποκρίνεται, ὁ
 πολλοὺς παῖν γλῆρυχοις, μά-
 λιστα αὐτῷ φησὶτο παρὰ τὸ τυχῆς.
 λέγει δ', ὁμολίας ἀξίω θύμῃ, καὶ
 ἰσὺς κοινωνῆται, καὶ ἐς τὸ σφο-
 δρῶν εἰκαστ' ἐν τῇ Ρωμαίων
 ἀρχῇ καταδεδυμέναι; τὰ τοιαῦτα
 ὑψώ τὰ Κρείσσε ταλάντα, καὶ τὸ
 Μίδε πλεόν, εἰ σφρογνῶν οἶδαι.

dictis totū spe te cōcussit, ac
 sibi tractabilē reddidit. Tu ve-
 rō qui dudū talenta, multaq;
 nūmōrū millia, totōq; agros
 & domū multitudinē sōnia-
 ras, quanquā hominis parci-
 moniā tacitus apud te intel-
 ligis, tamē ob pollicitationē
 tibi blādiris: atq; illud, *Comu-
 nia nobiscum sunt omnia, ratū ve-*
rumq; fore arbitraris: ignorās
huiusmodi dicta, Summū ē la-
brū, nō imo ē corde profecta. Tā-
dem prae pudore ipse illi ius
statuendi defers: verūm illud
facturum sese negat: & ali-
quem ex amicis praelenūbus
in eo negotio medium in-
tercedere iubet, qui salarj
modum pronuntiet, ut neq;
ipsi sit graue, in alia magis
necessaria sumptus facienti,
neq; accepturo tenue videat-
ur. Atq; is seniculus quispiā
à pueris cū adulatione edu-
catus, heus tu, inquit, nū infir-
mieris, te omnium qui sunt in
urbe esse fortunatissimū, cui
hoc primū cōtingit quod mul-
tis valdē cupientibus vix à
fortuna datī possit: nempe ut
in huius hominis cōsuetudi-
nē admittaris, ut communes
penates habeas, inq; familiā
in Romanorū imperio pri-
mariam recipiaris? Id enim
Cræsi talenta & Midæ diui-
tias superat, si modo
modestus esse noris,

εἶδον ὃ πολλοὶ καὶ ἐνδοκίμων,
 ἐδιδασκαστας αὐτῷ εἰ καὶ περὶ δι-
 δόναι δέοι, μόνος δὲ δόξης ἐκείνης,
 συνῆναι τούτῳ, καὶ ὁρᾶσθαι πρὶ
 αὐτῷ ἐπαίσεις, καὶ φίλοις εἶναι Ἀ
 δοκῶντας, αἱ ἔχοντες ὅπως σὺ δὲ ἐν-
 ποτιμίας μαχεῖσθαι. ὅς καὶ
 περὶ ἑλπίμωρον δὲ τοιαύτης
 ἐνδοκμοσύνης. ἀρκεῖν οὐδὲν γὰρ
 ζῶ, εἰ μὴ παῖν ἄσπυτος εἶ, το- B
 σὺν δὲ πείπων ἑλᾶσθαι, καὶ μά-
 λιστα πρὸς ταῖς σῆς ἐκείνης ἐλ-
 πίδας. ἀγαπᾶν δὲ ἑμῶς ἀσπυ-
 χῶν. οὐ γὰρ οὐδὲ αὐτὸν φεγγῆν ἐπὶ
 σοι δωματὸν ἐντὸς ἀγκυρῶν ἡρῶ- C
 μένῳ. δέχῃ τοῖσι καὶ χαλινὸν
 μέσας. καὶ τὰ περὶ ταῦτα ἐν ἀγῶνι
 εἶ πρὸς αὐτὸν, οὐ παῖν πι-
 εῖσθαι, οὐδὲ ὁρᾶσθαι νύπτον-
 τα, μέγας αὐτὸν λαθρὸς τέλειον D
 αὐτῷ συνήδης ἡρώδης. οἱ μὲν
 δὴ ἔξω ἀνδρῶν, τὸ μὲν τῶν
 ζηλωτῶν σὺ, ὁρῶντες ἐντὸς δὲ κα-
 κλίδος διατρεφόντα, καὶ ἀκα-
 λήτως εἰσιόντα, καὶ τῶν παῖν
 πινᾶ ἐνδοκμοσύνην. οὐ γὰρ E
 αὐτὸς οὐδέπω ἑρᾶς, οὐ πινος
 ἔκτα ἐνδοκμοσύνην αὐτοῖς εἶναι
 δοκεῖς. πολλὰ ἀλλὰ χαίρεις με,
 καὶ σκαυτὸν ἐξαπατᾶς, καὶ αἰ-
 τὰ μέλλοντα βελτίως ἡμῶν σκεπ-
 νομίζεις. τὸ δὲ ἑμπαλιν ἢ οὐ
 ἄλλως, γίγνεται, καὶ ὅς ἢ παρ᾽ ἐμὴν φωνήν, Ἐπὶ μαρδὸς βούλου.

Equidem multos vidi et
 lebres viros, qui voluissent,
 et si dandum quid fuisset, so-
 lius gloriæ causa, cum isto
 vivere, & huius familiares,
 atque amici videri. Non
 possum tuam felicitatem la-
 tis prædicare, qui fausta hu-
 ius fortunæ præmium etiam
 accipies. Ergo hoc sufficere
 putem, nisi planè sis nepos.
 Ac minimum quiddam pro-
 nuntiat, si præsertim cum tua
 spe comparetur. Attamen
 boni consulas necesse est.
 Neque enim iam possis ef-
 fugere, cum intra retia tene-
 atis. Frenum igitur ore com-
 presso recipis, eique non ad-
 modum torquenti, nec acutè
 pungenti te præbes obsequio-
 sum, donec illi tandem pau-
 latim assueveris. Tum homi-
 nes qui sunt foris, eo nomine
 te admirantur, quòd te
 conspiciant intra cancellos
 versantem, nullòque prohibe-
 te ingradientem, & illustrem
 inter domesticos factum. At
 ipse nondum vides, quam-
 obrem illis beatus videaris.
 Attamen gaudes, teque ipsam
 decipis, ac semper meliora
 fore putas, nihilominus ac-
 cidit secus quàm sperasti, &
 quæ admodum adagio dicitur,
 Mandrabuli in morem res

ῥοῦν τὸ ἀράγμα, καθ' ἑκά-
 στῳ ὡς εἶπεν τῷ ἡμέραν
 ἀποσυμικνωόμενον, καὶ εἰς
 τοῦτοσιν ἀναποδίζον. ἡρέμα
 οὐκ ὄσσερ ἐν ἀμυδρῇ τῇ θα-
 λῇ τότε πρῶτον διαβλέπων,
 ἄρ' ἢ κατανοῶν, ὡς αἱ μὲν χρυ-
 σὰ κεῖναι ἐλπίδες, οὐδ' ἐν
 ἀλλ', ἢ φῦσαι πηγες ἦσαν ἐπι-
 χρῆστοι. βαρεῖς δ', καὶ ἀλκηδεῖς,
 καὶ ἀπερτίητοι, καὶ συμειχθεῖς
 οἱ πόροι, τίνες οὗτοι ἴσως ἐρήση-
 μα. ἐχ' ὅσῳ γὰρ δ', πὶ τὸ ἐπιπο-
 νον ἐν τῇ τοιαύταις ξυμφοῖς
 ὄντι, οὐδ' ἐπὶ ποῶν ἀπὸ πᾶσι ἐρηδου-
 τὰ καματηρὰ, καὶ ἀφόρητα.
 ἰσοῦν ἀνέσπον ὡς θηγαῖν, μὴ εἰ
 κέρματος ἐνεστὶν ἐν τῇ περὶ
 μαρ μόνον ἑκτάζων, ἀλλὰ
 καὶ τὸ ἀχρεόν, καὶ ταπεινόν,
 καὶ συνόλεως δουλοπρεπές, καὶ
 ἐν παρίεργῳ τῷ ἀχροάστει πιδέ-
 ῖμος. καὶ πρῶτον γε μέμνησο.
 μηκέτι ἐλευθερεν τὸ ἀπ' ἐκεί-
 νου, μὴδ' ἐν πατρίδ' αὖ σταντὸν
 εἶδαι. πάντα γὰρ ταῦτα, τὸ
 γένος, τῇ ἐλευθερίᾳ, τὸν πρῶ-
 τόν τοι ἐξ ἧς τὸ ἐδ' ἔκ καταλή-
 λων ἰδὲ, ἐπιδάδ' ἐπὶ τοιαύτῳ
 σταντὸν λαβεῖν ἀπὸ πολλοῦ,
 εἴσθης. οὐ γὰρ ἐξέλθῃ σοι ἢ
 ἐλευθερία ξυμεισθῆναι, ἐφ'
 ταπεινὰ εἰσότητι. δ' ἔλεος οὐκ,

procedit, quotidie, ut ita
 dixerim, in deterius ruens,
 ac retrò labens. Vnde pau-
 latim, velut in luce dubia,
 tum demum dispiciens, in-
 telligere incipis, aureas il-
 las spes, nihil aliud fuisse
 quàm inauratas quasdam
 ampullas: labores autem
 esse granes, veros, inevitabi-
 les, atque assiduos. Qui-
 nam hi sint forsàn me roga-
 bis: neque enim video quid
 in hac consuetudine sit adeò
 molestum, neque intelligo
 ista quæ commemoras gra-
 uia, & intolerabilia. Audi
 igitur vir generose, non in-
 sit-ne huic rei molestia so-
 lum inquirens, sed fœditatē,
 vililitatem, atque omnino ser-
 uilitatem quā inesse dicam,
 non negligens. Principiò
 nemineris ex eo tempore
 non amplius liberum atque
 ingenuum te putare, hæc
 enim omnia, genus, liberta-
 tem, progenitores extra li-
 men relicturum te scias,
 quum in huiusmodi seruitu-
 tem temetipsum addicens,
 ingredieris. Siquidem liber-
 tas tibi comes ire nolet,
 rem tam ignobilem, hu-
 milméq; subeunti. Seruus
 itaq; etsi nomine ipso gra-
 uiter offenderis, non vnus,
 οὗτος ἀγνοῖν ἀράγματα καὶ
 εἰ καὶ πᾶν ἀχρεῖον τῷ ὀνόματι.

καὶ ἔχων ἄλλὰ πολλῶν δού-
 λους ἀναγκάως ἔσθῃ, καὶ θητεύ-
 σεις καὶ τῷ γενεακῶς ἔωθεν ἐς
 ἑσπέρην, ἀνεκλήσῃ ἐπὶ μισθῷ.
 καὶ ἄτε δὴ μὴ ἐν παιδὶν τῇ
 δουλείᾳ ξυμβαλὲς, ὁφθαλ-
 μήσῃς ὅ, καὶ πύρρῳ πύ τῆς
 ἡλικίας παιδευόμενος φέρῃς
 αὐτῆς, οὐ πᾶν εὐδύκωμος
 ἔσθῃ, οὐδὲ πολλὰ ἄξιός τῃ
 δεσποτῇ. διαφθείρει γάρ σε
 ἢ μνήμη ἢ ἐλευθερίας ἑστί-
 σα, καὶ ἀποκυρτᾷ ἐνιοτε-
 ποιεῖ, καὶ δὲ αὐτὸ ἐν τῇ δου-
 λείᾳ πονήρως ἀπαλλάττειν.
 πλὴν εἰ μὴ ἀποχρῶ σοι,
 φέρῃς ἐλευθερίαν νομίζεις τὸ
 μὴ Πυρρίου, μὴ δὲ Λωπυεῖω-
 νος ὑπάρχειν, μὴ δὲ ὥσπερ πρὶς
 βιθύνος ὑπὸ μεγαλοφάνῳ τῷ
 κήρυκι ἀπὸ πολλῶν δού, ἀλλ'
 ὁ πόταρ ὁ βέλτιστε, τῆς νομμι-
 νίας ἐπιστάσης, ἀναμυχθεὶς τῷ
 Πυρρίᾳ, καὶ τῷ Λωπυεῖωνι,
 περτύνῃς τὴν χεῖρα ὁμοίως
 τοῖς αὐτοῖς οἰκέταις, καὶ λά-
 βης ἐκείνῳ ὃ, πῶ δὴ ποτε λῶ τὸ
 διδοῦνόν, γέτο ἢ πᾶσις ὄστῃ.
 κήρυκος γὰρ εἶναι ἐπ' ἀδελφῶ
 ἑαυτὸν ἀπὸ κρυψάλλα, καὶ
 μακρῷ χρόνῳ μετῃ στυγερῶν
 ἑαυτῷ ἢ δεσποτῇ. εἴτ' ὅ
 λησα φέρῃς τὸν φιλοσοφῆν

sed multorum necessarius ser-
 uus eris : & capite obstituto à
 diluculo ad vesp̄eram, idque
 vili mercede, operam naua-
 bis. Addē quod non admo-
 dum probaberis, neque ma-
 gni fies ab hero, vt qui ad
 seruitium à puero non fueris
 institutus, sed ierò didiceris,
 & ætate multum aliena ad id
 erudiri cœperis. Excruat
 autem te subiens libertatis
 memoria, facitq; vt inter-
 dum reluctēris, & ob id
 seruitus tibi molestior acci-
 dat. Nisi ad libertatem tibi
 sufficere putas, quod non
 Pyrrhiz, nec Zopyrionis
 sis filius, nec, vtī Bithynicū
 aliquod mancipium, à præ-
 cone vociferāte diuenditus.
 Atqui vir optime, quum in-
 stante nouilunio Pyrrhiz &
 Zopyrioni cōmixtus, ma-
 num itidem vt alij famuli
 porrigis, capīque quod-
 cunque illud est tandē quod
 datur, hæc est venditio.
 Nam præcone nihil opus
 erat ad hominem qui suū
 fuerit præco, multoq; tem-
 pore ipse sibi dominum am-
 biuerit. Age seclēste, libenter
 dicam, in eum præcipuē qui
 sese philosophum esse dicit,
 siquis te pirata captum

καὶ θάρμα, φαίλιν αὐ καὶ μά-
 φάσκορτα, εἰ μὲν σε τις ἢ
 ἴσκει

πλέοντα ἔχοντα τοῦτοῦς συλλα-
βῶν, ἢ ληψὶς ἀπὸ τοῦ ὅκτει-
ρις αὐτοῦ, ὡς παρὰ τὴν ἀ-
ξίαν δις ὑποῦντα, ἢ εἰ πρὸς σου
συλλαβόμενος, ἢ γὰρ δοῦλον εἶναι A
λέγων, ὁ βόας αὐτοῦ νόμοις, καὶ
δραγὰ ἐπὶ οἰκίῃς, καὶ ἡ γὰρ ἀκτεῖς, καὶ
ὡ γὰρ, καὶ δὲ, μετὰ τῇ φωνῇ
ἐκκράχῃς αὐτοῦ. σπαστὴ δὲ, ολί-
γων ἔνεκα ὀβολῶν ἐν τούτῳ B
δὲ ἡλικίας, ὅτε καὶ εἰ φύσει
δύλος ᾖ, καὶ ἐξ ὧν ὡς ἐξ
ἐλευθερίαν ἢ δὲ ὀφείν, αὐτῇ
ἀρετῇ καὶ σοφίᾳ φέρων ἀπὸ μ-
πολύκτας, οὐδὲ τῶν πολ- C
λῶς ἐκείνους λόγους αἰδεσθεῖς,
οὗς ὁ καλὸς Πλάτων, ἢ ὁ
Χρυσίππος, ἢ Λειστοτέλης διεξ-
ελκύνει, τὸ μὲν ἐλευθερίον
ἐπαίοντες, τὸ δὲ δουλοφροσύνην D
διαβαλλόντες, καὶ καὶ αἰσχρὴν κό-
λασιν ἀνθρώποις, καὶ ἀγοραίῃς,
καὶ βασιλοῦς αὐτῶν ἐξέταζόμε-
νος, καὶ ἐν τοσούτῳ πλήθει Ρω-
μαίων μόνος ἐξενίζων τῷ τεύ-
βῳ, καὶ ποιήσας τῷ Ρω- E
μαίων φανῶν βαρβαρίων, εἴ-
τα δειπνῶν δειπνῶν δορυβώ-
δῃ, καὶ πολυάνθρωπα, συγ-
κλύδων πινῶν, καὶ τῶν πλεί-
ων μοχλοῦν. καὶ ἐν αὐτοῖς
ἐπιμαίῃς φορετικῶς, καὶ πίνεις
πρὸς τῇ ματείας ἔχοντος, ἡ δὲ

inter nauigandum, aut prae-
do in seruitutem tradidisset,
te ipsum deplorares, vt qui
indignam fortunæ iniui-
ciam patereris: aut si quis
manu iniecta te duceret, ser-
uum esse asserens, leges in-
clamarer, grauitur ferres, at-
que indignareris: & ὁ terra;
ὁ Dij, magno clamore vociferareris. Nunc verò, ipse
te ob paucos obolos, id æta-
tis in qua, etiam si seruus na-
tus esses, tamen tempestiuum
fuisse iam ad libertatem res-
picere, cum ipsa virtute ac
sapientia adductum vendi-
disti, nihil illa reueritus quæ
permulta ab egregio Platone,
Chrysippo, Aristotele dis-
feruntur, quum libertatem
laudent, seruitutem damnant.
Nec pudet te cum homini-
bus assentatoribus, merce-
narijs, & scurris ex æquo æ-
stimari, & in tanta Roma-
norum turba solum peregrino
in pallio versari, & male
linguam Romanam pronun-
ciare, præterea tumultuosa
conuiuia agitare, magnam
hominum copiam, conue-
narum quorundam, ac plu-
rimorum improborum cõ-
ferta. Inter quæ laudas
odiosè, bibisque præter
modum: deinde manè ad
tintinabulum expergefactus,

τε ἐπὶ κώδωνι ἡ γὰρ

ἀποσεισάμενος τῷ ὕπνου τὸ
 ἥδισον, συμπεριδεῖς ἄνθρωπε, καὶ χά-
 τω, ἐπὶ τῷ χριζόντι πλὸν ἔχον
 ἐπὶ τῶν σκελοῖν. ὥτως ἀποεία
 μὴ σε θέρμων ἔχον, ἢ τῶν ἀ-
 γρίων λαχέων, ἐπέλιπον ὃ καὶ
 αἱ κρήναι φέουσαι τῷ Ἰουχέῳ
 ὕδατος, ὡς ἐπὶ ταῦτά σε ἴσῃ
 αὐτοχρανίας ἔλθουσιν· ἀλλὰ θύλον
 ὡς οὐχ ὕδατος, οὐδὲ θέρμων,
 ἀλλὰ περμάτων, καὶ ὄψων, καὶ
 οἶνα ἀνδομίου ἐπιθυμῶν, ἐά-
 λως, καὶ δαῖτα ὁ λαβερὲς, αὐτὸν
 μάλα δικαίως τῷ ὀρεζομένῳ
 τούτων λαμὼν διαπαρεῖς. πα-
 ρὰ πόδας πειραξέιν τὴν ληχεῖαν
 ταύτης τὰ πικρὰ, καὶ ὥσπερ οἱ
 πίθηκοι, κλοῖψι δευεῖς τῷ βρά-
 χιλον, ἄλλοις μὲν, μέλατα
 παρέχεις. σαυτῷ δὲ δοκεῖς βυ-
 φᾶν, ὅτι ἐστὶ σοι τῶν ἰσχυρῶν
 ἀφθονῶς ἐνδύαξιν. ἢ δὲ ἐλευ-
 θερία, καὶ τὸ εὐχόμεν, αὐτοῖς
 φυλάτεις καὶ φράτορες, φρεσὶ
 πάντα, καὶ ἑδὲ μήμητις αὐ-
 τῶν. καὶ ἀγαπᾷ εἰ μόνον τὸ
 αἰρετὸν προσῆν τῷ πράγματι,
 θύλον αὐτὸν ἐλευθέρου δοκῆν, οἱ
 δὲ πόνοι μὴ καὶ τοῦ παντός του-
 τοῦ οἰκίας. ἀλλ' ὅρα εἰ μετε-
 βάλες σοι προστέτακται τῶν
 Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ προστε-
 ταγμένων. ὣν μὲν γὰρ ἔνευε, τῶν μαθημάτων ἐπιθυμῶν φήσας πα-

discussa somni parte dulcis-
 sima, vna sursum ac deorsum
 circumcurfas, hesterno luto
 tibijs etiamdum adhærente.
 An vsq; adeò lupinorum, aut
 agrestium olerum tenuite
 penuria, & frigida manantes
 aqua fontes defecerunt, vt per
 desperationem ad ista deue-
 nires? At palam est te, non a-
 quæ, non lupini, sed bellario-
 rum & opsoniorum, ac vini fra-
 gratis cupiditate captum fuisse
 quemadmodum lupus ille
 piscis, tuòq; merito euenisse,
 vt huidas illas fauces hamus
 transxerit. Itaq; præstò sūt
 huius intemperantiæ præmia
 & perinde atq; simia, a trūco
 reuinctus collo: alijs quidem
 risui es: tibi verò delicijs
 affluere videris, cui liceat
 affatim expleri caricis. Ce-
 terum libertas, ingenuitas,
 cum gentilibus, & tribulibus
 evanida sunt omnia, nullaq;
 rerum istarum memoria. Ac
 ferendum foret, si res ista cū
 turpitudine solum coniuncta
 esset, quod è libero seruus
 videaris: non labores etiam
 accederent cum illa famulo-
 rum colluie cōmunes. Sed
 vide num quæ tibi imperan-
 tur leuiores sint his quæ Dro-
 moni aut Tibio mandantur.
 Nam doctrinæ, cuius cupi-
 ditate simularat te in fami-
 liam suam recepisse sese,

ῥήλας σι, ὀλίγον αὐτῷ μέλει.
 πρὸ κοπὸν φασί λυράς, καὶ ὄνως
 πῶν γούμ' ἔχ' ὀρέας; ἐκτετήκασι
 γὰρ πόθ' ὃ Ὀμηροῦ σοφίας, ἢ
 ὃ Δημοδρόνους δεινότητος, ἢ ὃ
 Πλάτωνος μεγαλοφροσύνης.
 ὅτι καὶ περ ἐκ τῆς ψυχῆς ἀφείλη
 τὸ χρυσοῖ, καὶ τὸ ἀργυρεῖον, καὶ
 καὶ περ τοῦτων φροντίδας, τὸ
 καταλειπόμενον ἔστι τῷ φος, καὶ B
 μαλακία, καὶ ἡδοναίαι, καὶ
 ἀσέλγεια, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπει-
 θυνία. δῆται δὲ σου ἐπ' ἐκεί-
 τα μὲν, οὐδαμῶς. ἐπὶ δὲ πό-
 ρηται ἔχεις βαδύν, καὶ σιμῶς C
 πρὸς ἡ πῶν φροσύνῃ καὶ ἰμέ-
 ποι ἐλλωικὸν εὐκαλῶς πει-
 θέσθαι, καὶ πῶντις ἰσοῦσι σε
 χαμμαικοῖ, ἢ ῥήτορες, ἢ
 φιλόσοφοι, καὶ ἐν αὐτῷ δευ-
 ἀμαμύχθαι καὶ τοιοῦτον πῶν
 τῆς φροσύνης, καὶ φροσὺμ πύ-
 σι αὐτῷ. δόξει γὰρ ἐκ τούτου
 καὶ φιλομαθῆς τῶν ἐλλωικῶν
 μαθημάτων, καὶ ὅλως, περὶ
 παιδείας φιλόκαλος. ὥστε λι-
 διμύεις ὃ γῆναῖ, ἀπὸ τῶν
 δαμασῶν πλοῶν, ὃ πῶν γῆνα
 καὶ τοῖς πείσονται μεμιδουκέναι.
 καὶ ὅτι ἀπὸ σὺν αὐτῷ ὀρεῶδες,
 καὶ μηδὲ ποτε ἀπολείπειται,
 ἀλλ' ἔχειν ἑξανασταῖτα, παρ-
 χη σπαντὸν ὀφειδουκέναι ἐκ τῆ

exigua ipsi cura est. Quid
 enim, ut aiunt, asino cum lyra
 est commercij? Annon vides
 ut macerentur desiderio vel
 Homericæ sapientiæ, vel De-
 mosthenicæ vehemētis, vel
 Platonicæ sublimitatis: quo-
 rum ex animis si quis aurum,
 argentum, atque harum re-
 rum curas tollat, nihil fuerit
 reliquum præter fastū, mol-
 litiem, lasciviam, luxum,
 ferocitatem, & imperitiam.
 Atque ad ista nihil prorsum
 opus te. Verum quoniam
 promissam habes barbam, &
 vultu gravitatem præ te fers,
 atque Græcanico pallio de-
 center amictus es, noruntq;
 omnes te grammaticum esse
 vel rhetorem, vel philoso-
 phum, pulchrum ille sibi pu-
 tat, ut huiusmodi quispiam
 suorum anteaambulōnū ῥό-
 ρα permisceatur. Futurum
 enim hac re, ut Græcanicarū
 disciplinarum studiosus, &
 omnino in eruditione elegās
 putetur. Itaque vir egregie,
 in periculum venis, ne non
 admirandas illas artes, sed
 barbam & pallium mercede
 locaueris. Proinde ut perpe-
 tuò apud illum conspiciaris
 oportet, nec absis vnquā, sed
 diluculo excitatus in famu-
 litio temet- conspiciendum
 præbeas, nec ordinem dese-

διακρίνα, καὶ μὴ λιπὺν πῶν

παρ' ἐν. ὁ δ' ἐπιβάλλων ἐνιργεῖ
 σοι ἤ χεῖρα, ὅ, π αὐ τυχού,
 λυρεῖ, τοῖς ἐντυγχέουσιν, ἐπι-
 δεικνύμενος ὡς ἐδὴ ὁ δ' ὦ βασι-
 ζων, ἀμελὴς ὅτι τ' μυστῶν, ὅς
 εἰς χαλὸν ἢ ἐν τῷ πειπτατῶ
 διαπίπτει γολάν, σὶ δ' ἀθλῖος,
 τὰ μὲν, πνευδ' ἐμῶν, τὰ δ',
 βάδην ἀνάπτει πολλὰ, καὶ κατα-
 ντα, ποιαυτὴ γὰρ ὡς οἶδ' αὖ πολλοῖς,
 πειπτατῶν, ἰδρυχὸς τε, καὶ πνευ-
 σίας. καὶ κενὸν ἔνδον πρὶ τῶν
 φίλων, πρὸς οὐκ ἄλλῃ διαλεγο-
 μένου, μὴ δ' ὅπως καὶ δ' ἔχον,
 ὁρῶς ἐπ' ἀπορίας ἀστρονομί-
 σεις τοβιβλὸν περὶ χεῖρας με-
 νος. ἐπιπιδαν δ' ἀσπὸν τε καὶ ἀπο-
 τον ἢ νύξ κατὰ ἀβη, λυτὰ με-
 νος πομπῶς ἀνεί, πρὶ αὐτὸ
 πνευδ' ὅδ' ἐν τῷ μυστῶν πόνῳ
 ἐπὶ τὸ δειπνόν, ὡς ἔθ' ὁμοίως
 ἔνι πρὸς, ἐδὴ πρὶ βλεπτοῖς τοῖς
 παρ' αὐτῶν, ὅς ἢ πρὶ ἄλλοις
 ἀπὸ τῆς θήρας ἀλγέρος, ἐς τοῦ πρὶ
 σὺν δὴ καὶ πρὸς ἐς τ' ἀπὸ μυστῶν
 γονίας ἐξ ὧν αἰεὶς, κατὰ τῶν μαρ-
 τυρῶν, μόνον τ' παρ' ἀφ' ἑαυτῶν πρὶ
 ὅσῃ, ἐὶ ἀφικεῖτο μὲν πρὶ σὺ, κα-
 τὰ τῶν οἰκῶν πρὶ πειπτατῶν, ἢ τὸ
 σκληρὸν τ' μαλακὸν φύλλον, ὅ
 τὰ ἄλλα πρὶ πρὶ πρὶ πρὶ πρὶ πρὶ
 εἰς τὴν ἐπὶ τ' πρὶ πρὶ πρὶ πρὶ πρὶ
 πρὶ πρὶ πρὶ πρὶ πρὶ πρὶ πρὶ πρὶ πρὶ

ras. Porro ille nōnunquā in-
 iecta tibi manu, quicquid
 in mentem incidere, de eo
 tecum nugatur, obuijs osten-
 tans, quān ne per viam qui-
 dem ingrediens, incurius
 sit literarū, sed otium quod
 suppetit, ambulando in re
 honesta colloct. At tu mi-
 ser nunc cursim, nunc gra-
 datim, scanlim saxe & de-
 scensim (nam scis huiusmodi
 esse urbem) tum sudas, tum
 anhelas. Eo interim domi-
 cum amico quopiam ad quē
 accessit, confabulante, cum
 tibi locus desit vbi sedeas, li-
 brum in manū sumis, quē
 nescius quid agas, stans legis.
 Postquam autem impastum,
 improūmque te nox occu-
 pavit, via intempestiue locus
 circa noctem ferē mediam,
 ad cœnam venis. nō amplius
 pari in pretio habitus, neq;
 conspiciend⁹ ijs qui adsunt.
 Verū si quis recentior ad-
 uenerit, tu post tergum re-
 ijeceris. Itaque in angulum
 aliquem abiectissimū retru-
 sus, accumbis testis eorum
 quæ apponuntur, ossa dun-
 taxat, si ad te vltique perue-
 nerint, more canum circum-
 rodens: vel durum malum
 foliū, quo reliqua involubū,
 si fastidiatur ab ijs qui priori
 loco accumbunt, prae
 fame libenter accepturus.

νος, ὃ μὲν δὲ ἢ ἄλλῃ ὕβρις ἀ-
 πεστιν. ἀλλ' ἔτι θὸν ἔχεις μόνος,
 οὐ γὰρ ἀν' ἀκαίων ἔστι καὶ σὲ τ'
 αὐτῶν ἀεὶ τοῖς ξένοις, καὶ ἀγνώ-
 ροις αὐτοποιῶν. ἀγνοοῦσιν
 γὰρ σὲ τὸ τό γε, καὶ ἢ ὅρσις ὁμοία
 ταῖς ἄλλαις, ἀλλὰ τῷ μὲν πλε-
 οῦν, παρ' ἑξ, καὶ πικρῆς, σοὶ
 δ', ἡσυχίας ἡμέτομος, ἢ φάπ-
 πης ὑποσπληνός, ὕβρις ἀπ-
 κρις, καὶ ἀπίμα. πολλάκις δ'
 λῶ ἐπιτίπτει ἄλλου πινός, αἰ-
 φριδέως ἐπὶ πλεόντος ἀρσά-
 νος ὃ διακινῶς τὸ σοὶ παρ' ἐκεί-
 νῳ φέρων, ἐκείνῳ παρ' ἐξεί-
 κειν, ὑποπτοδουρῶς. σὺ γὰρ
 ἡμέτερος εἶ. τεμνομένου μὲν γὰρ
 ἐν τῷ μέσῳ ἢ σοὺς ὑπογα-
 σείου, ἢ ἐλάφου, καὶ ἐν πιν-
 τὸς ἢ τ' διατέμνοντα ἱλίων
 ἔχειν, ἢ τ' Προμηθεὺς μείδα
 φέρειν, ὅσα κεκαλυμμένα
 τῇ πικρῇ. τὸ γὰρ τῷ μὲν ὑπὸ
 σὲ τῶν λοπάδων παρ' ἐξείναι,
 ἐς αὐτὴν ἀπαρρῆυσιν ἐμφορῶ-
 μένος, σὲ δὲ τῶν ταχέως παρ-
 δεικνύει, τίνι φορητὸν ἐλευθέρῳ
 αὐτῷ, καὶ ὅπως αἱ ἐλάφοι
 τῶν χαλῶν ἔχοντι; καὶ τοῖς
 ἐξείναι ἐκείνῳ ἐφ' ἑαυτοῦ, ὅτι τῶν
 ἄλλων ἡδιστὸν τε καὶ παλαιό-
 τατον οἶνον πινόντων, μόνος σὺ
 πινέσθαι τινα καὶ παρ' ἑξ πίνεις,

Neque verò deest aliud con-
 tumeliæ genus. Tu neque
 ouum solus habes. Neque
 enim conuenit vt eadem re-
 quiras quæ hospitibus atq;
 ignotis ministrantur, siquidē
 hæc tua inficitia est. Nec si-
 milis alijs tibi apponitur a-
 uis: verum diuiti illi pinguis
 & succulenta: tibi verò dimi-
 diatus pullus, subdurusue a-
 liquis palumb⁹, in manifestā
 cōtumeliā, & ludibriū. Sæpe
 etiam, siquando desit alij, re-
 pente minister te præsentē
 tollens ea quæ tibi erant ap-
 posita, ei apponit: illud tibi
 in aurem immurmurans: tu
 profectò noster es. Et quum
 vel scæta sus media secatur,
 vel ceruus: aut distributorē
 tibi modis omnibus propi-
 tium habeas oportet, aut
 Promethei partem feras, ossa
 nimirum adipe obducta. Nā
 quod ei qui supra te accūbit,
 patina sinitur astare, quoad
 satiatus repudiet, te contrā
 tā celeriter prætercurrat, quis
 ferat, qui modò sit ingenuus,
 cuique quantum ceruis in-
 stit⁹? Atque illud equidem
 nondum dixi, quod reliquius
 suauissimum ac vetustissimū
 vinum bibentibus, tu solus
 malum quoddam & crassum
 bibis: sēper curās vt in argēto

δεσπύων αἰεὶ ἐν ἀργύρῳ

ἢ χρυσὸν πίνειν, ὡς μὴ ἐλθ-
 ρθείης ἀπὸ τοῦ χρώματος, οὐ-
 πως ἀπῆμος ὢν ξυμπότης. καὶ
 εἶδε γὰρ καὶ ἐκείνου ἐς κόρον λι-
 πτεῖν. νυνὶ δὲ πολλὰ κίς ἀτή-
 σαντος, ὃ παῖς οὐδ' αἰογῇ
 εἰκεν. ἀνὰ δὲ ἤσσε πολλά, καὶ
 ἀθρόα, καὶ σχεδὸν τὰ πάντα,
 καὶ μάλα σὺ δὲ σὺ παρευδο-
 κίμῃ κίναϊδος πῆς, ἢ ὀρχησθι-
 δίσκαλος, ἢ ἰωνικὰ ξυμείρων,
 ἀλεξανδρεωπικὸς ἀνδρονό-
 σκος. τοῖς μὲν γὰρ τὰ ἐρωτικὰ
 ταῦτα διακοιμήσῃς, καὶ χαμ-
 μαπιδία ἔσθ' ἐκάλπου διακο-
 λήσουσι, πύδων δὲ γ' ἰσότημος
 κατακίμῃς, τοῖς γὰρ ἐν μν-
 χῶ τοῦ συμποσίου, καὶ ἔσθ' αἰδῶς
 κατὰ δειδικῶς, σένης ὡς τὸ εἶδος,
 καὶ σεαυτὸ οἰκτερεῖς, καὶ ἀπὸ
 πλὴν πύχην, οὐδ' ὀλίγα σοι τῇ
 χαερίων ἐπὶ λεχέτασιν. ἡ δέως
 δ' αὖ μοι δοκῆς καὶ ποιητῆς
 ἡμέτερος τῇ ἐρωτικῇ ἀσμάτῳ,
 ἢ καὶ ἄλλα ποιῶσαντος, διω-
 δαίεσθαι ἀξίως. ὁρᾷς γὰρ οἱ τὸ
 περὶ τιμᾶς, καὶ ἐυδοκίμῃ
 ὅσῃ. ἔσθ' αὖ μοι εἰ καὶ
 μάλλον, ἢ μανθίνῃ ὑποκρίνασθαι
 δόξοι, ἢ κληροῖς πολυταλαί-
 τοις, καὶ ἀρχαῖς, καὶ ἀθρόοις
 τοῖς πλεῖστοις ὑπογυμνῶν.
 καὶ γὰρ αὖ καὶ τούτους ὁρᾷς

vel auro bibas, ne color ar-
 guat, te visque adeo neglectū
 esse conuiuiam. Atq; vtiā
 ex eo ad satietatem bibere
 liceret. At nunc vbi crebro
 poposceris, minister audisse
 dissimulat. Adde quod multa
 confertim, imò ferè omnia
 te discruciant: maximè quum
 tibi cinædus aliquis antefer-
 tur, aut choreæ ducēdæ præ-
 ceptor, aut qui iocos Ioni-
 cos contexit Alexandrinus
 quispiam homunculus. Nam
 qui speres tu vt in accubitu
 æqueris ijs qui amatoriam sub-
 ministrant, quisque in sinu
 literulas gestant? Proinde in
 aliquo conuiuij latibulo præ
 pudore abstrusus, suspiras vt
 consentaneum est, tēq; ipsū
 deploras, tuāque fortunā
 inculcas: quæ tibi ne gratiarū
 quidem gurtulam asperferit.
 Ac proflus ita vidēris affe-
 ctus, vt optes poëta fieri vt
 amatorias cationes conscri-
 bas, sin minùs ab alijs con-
 scriptas, dignè canere possis.
 Vides enim qua in re situm
 fit vt quis præferatur, ac pro-
 betur. Quin & illud ferè
 queas, vt magi quoque aut
 arioli personam, si necesse sit,
 induas, ex horum genere qui
 amplas hæreditates, qui
 imperia, qui cumulas opes
 pollicetur: quādoquidē hos
 quoq; vides à diuitibus valdè
 ἐν περὶ μενέσῃς ἐν πῶς φιλικῇ,

καὶ πολλὰν ἀξίουμφοις, καὶ
 ἐν τῶν τούτων, ἴδως αὖ
 ἥρως, ὡς μὴ ἀποβλητος καὶ
 περὶ πῶς εἴη. ὅτ' οὐδὲ πρὸς
 ταῦτα ὁ καχοδαίμων πιδά-
 ρος εἶ. τοιγαροῦν ἀνάγκη
 μεῖναι, καὶ σιωπῇ ἀνέχεται,
 ὑπομιμνῶντα, καὶ ἀμελοῦμε-
 τον, ὡς μὴ γὰρ κατέστη σὺ τις
 ψύδους οἰκίτης, ὡς μόνος ἐκ
 ἐπὶ πῶς τ' ἢ διαποίνης παι-
 δισκον ὀρχοῦμνον, ἢ καθεύ-
 ζοντα, κινδυνος οὐ μαρὸς
 ἐκ τῆ παύματος. καὶ οὐ
 χρησίου βαρβάρου δίκην δι-
 ψύπτα, κεκραγῆσαι, ὡς ἐπι-
 σιμος εἴη ἐν τοῖς ἐπαινεῖσι,
 καὶ κορυφαῖος, ἐπιμελοῦμε-
 τον, πολλάκις ἢ καὶ τῶν ἄλ-
 λων σιωπῶντων, αὐτ' ἐπι-
 πῶν, ἐσκεμμένον τινὰ ἐπαι-
 τον, πολλῶν ἢ κολακείαν ἐμ-
 φανίζοντα, τὸ μὴ γὰρ λιμῶ ξυμῶν
 τα, καὶ νῦν Δία γε διψῶντα,
 μέγ' ἐχέειν, καὶ σφανῶ-
 δαι τῶ κεφαλῶν, ἥρως καὶ
 μελῶν. εἰσὶν γὰρ τότε σῆλη
 ὥλου τινὸς νεκρῶ, ἄρνοντος
 ἐπὶ πῶς. καὶ γὰρ ἐκείνου
 καταχρᾶντες μύρον, καὶ τ'
 σέφανον ἐπιδέντες, αὐτοὶ
 πῶσι, καὶ ἐνὶ χερσὶν ταῖς
 καὶ ἡλότυπος τις ἢ, καὶ

amari plurimiq; fieri. Eoque
 vel vnum quodlibet horum
 fieri percupias, ne reijculus
 & inutilis fias. Atqui tu in-
 fœlix, neque ad ista es do-
 cilis. Quare necesse est vt te
 submittas, tacitûsque clam
 apud te plorando feras te
 negligi. Etenim si te famulus
 aliquis susurro deferat, qui
 solus omniû non laudaueris
 heræ puerum saltantem, aut
 cithara canentem, ista scili-
 cet ex re non leue discrimen
 impendet. Oportet igitur
 vt ranæ terrestris in
 morem sitiens vocifereris,
 atque operam des, vt inter
 laudantes sis insignis & præ-
 cipuus. Quin sæpiculè, si
 lentibus reliquis, tibi pro-
 uisa quæpiam laus est profe-
 renda, quæ multam com-
 monstret assentationem. Nā
 te esurientem & sitientem
 vnguento collini, & capite
 gestare coronam, aliquan-
 tulum est ridiculum. Tunc
 enim similis es columnæ
 obsoletæ cadaueris, liba-
 mina ducentis. Nam ei
 infuso vnguento, & impo-
 sita corona, bibunt ipsi,
 eduntque apparatus epulas.
 Porro si zelotypus fuerit
 herus, eique sint formosi
 pueri, vel vxor iuuenis,
 παρεκνευασμένα. ὡς μὴ γὰρ
 παῖδες ἑυμορφοὶ ὦσιν, ἢ νῆα

ζωὴν, καὶ σὺ μὴ παντελῶς πέρρω
 Ἀφροδίτης καὶ χειρὶν ἡς, καὶ ἐν
 εἰρήμῃ τὸ φράγμα, ἐδὲ ὁ κίν-
 δυνος εὐκαταφρόνητος. ὧτα γὰρ
 καὶ ὅς περ μοὶ βασιλῆως πολλοὶ, **Δ**
 οὐ μόνον τάλιν δὴ ὁρῶντες, ἀλλ'
 αἰετὶ καὶ φρεσὶ πιμυθῶντες,
 ὥς μὴ νυσαίνειν δοκοῖεν. διὲ
 οὐδ' ὅσπερ ἐν τοῖς φρεσικοῖς δει-
 πνοῖς χάτω νέοντα, κατα-
 κεῖσθαι, δεδιότα μὴ πε-
 ς εὐνῆχος σὲ ἴδῃ φρεσὶ βέ-
 λαστα μὲν τῶν παλλακίδων,
 ἐπὶ ἄλλος γὰρ εὐνούχος ἐντε-
 ταυμόν παλαιὰ τὸ πῆρον ἔχων,
 ἃ μὴ δέμης ὁρῶντα, δια-
 πειρας τῷ οἴκῳ μεταξὺ πύ-
 νοντος, πῶν γνάθον. εἴτ'
 ἀπαλθὼν τῷ δέπνῳ, μικρόν
 τι κατέδραρες. ἔσθ' δ' ἐφ' ὅν
 ἀλεξυόντων ἀνιγρόμενος, ὦ
 δειλαὸς ἐγὼ φῆς, καὶ ἄθλιος,
 οἷας ταῖς πάλαι διατειρὰς
 ἀπολιπὼν, καὶ ἐταίρους, καὶ
 βίον ἀπαρχόμενα, καὶ ὕπνον
 μεβούλωτον τῇ ὀπθυμίᾳ, καὶ
 πειράτοις ἐλευθέρους, εἰς
 οἷον βάραν φέρων ἐαυτὸν
 ἐνέσειχα. πῶς ἐνεκα ὧν θεοί,
 ἢ τίς ὁ λαμπρὸς μῦθος ὅ-
 τος ὅτι; ἢ γὰρ καὶ ἄλλ' αὖ μοι
 πλείον τούτων ἐμπειρεῖσιν δι-
 γὰτ' ἔω, καὶ περὶ τὸ ἐλευθερεῖν, καὶ τὸ πάντα ἐπ' ἄστυας.

& tu non omnino sis à Vene-
 re & Gratijs alienus, non ex-
 tuta pax, nec periculum cō-
 temnendum. Aures enim &
 oculi regis multi sunt, qui
 non solum vera vident, sed
 semper aliquid addunt, ne
 conuiuere videantur. Quā-
 obrem vultu demisso, quē-
 admodum in Persicis conui-
 uijs, tibi est accumbendum, **B**
 vetito nequis eunuchus vi-
 deat te oculos in concubi-
 nam aliquam conijcientem:
 innoxque alter eunuchus, cui
 iam dudum arcus in manu
 tensus est, qui videris quē-
 videre nefas, inter biben-
 dum malam iaculo transfigat.
 Iam peracto conuiuiū **C**
 ubi paululum dormieris, sub
 galli cantum expergefasci-
 tus, O me miserum, inquis,
 d' infortunatum, cuiusmodi
 pristinos conuictus & ami-
 cos reliqui, & vitam tran-
 quillam, somnūque ad cu-
 piditatem dimensum, ac li-
 beras deambulationes, in
 quale barathrum memet in-
 cussi? Quorsum Dij immor-
 tales? aut quāam splendi-
 dum est hoc prēmium? Nō
 enim fieri poterat ut aliās
 hisce plures commoditates
 suppetere: accedebat li-
 bertas, omniāque pro ar-
 bitrio faciendi potestas.

γεῦ δὲ τὸ τῷ λόγῳ, λέων
 κέρκη διδύς, αἶω καὶ κατὰ
 πεισέμεναι, τὸ πάντων οἰ-
 κησι, ἐδὲ ἐνδοκίμειν εἰδύς,
 ἔδὲ κεχαισμένος εἶναι δυ-
 ναμένος. ἰδιώτης γὰρ ἐγὼ γὰρ τῶν
 τοιούτων, καὶ ἀτυχός, καὶ μάλα
 παρθελλόμενος ἀνδρα, ἡ-
 τέχῃ τὸ πρᾶγμα πεπι-
 μένους. ὡς γὰρ καὶ ἀχάρις εἰμι, B
 καὶ ἥμισυ συμπεπικός, οὐδὲ ὅσον
 γέλωτα πεῖται διωάμενος.
 συνίημι δ' ὡς καὶ ἐν γλῶ-
 πλάσι βλεπέμενος, καὶ
 μόλις δ' ὅταν ἰδῶν αὐτὸς
 αὐτὸ εἶναι δύνῃ. σκυδρωπὸς
 γὰρ αὐτῷ δικῶ. καὶ ὅλως, καὶ
 ἔγω ὅπως ἀμύσσομαι πρὸς
 αὐτόν. καὶ μὲν γὰρ ἐπὶ τῷ
 σμικρῷ φυλάττω ἐμαυτῶ, ἀν-
 δρὲς ἐδόξα, καὶ μονονοχέτευ-
 κτής. καὶ δ' μεθίσταται, καὶ συ-
 θμύσω τὸ πρῶτον εἰς τὸ ἡ-
 δισόν, κατεφρένησεν ἐνδύς καὶ
 διέπυσεν, καὶ τὸ πρᾶγμα ὁμοι-
 ὄν μοι δοκεῖ, ὥσπερ αὐτὸς
 κομῶν δίδαι ὑποκρίναιτο, βασι- E
 λὸν πρῶτον πεικνέμενος.
 τὸ δ' ὅλον, τίνα ἄλλον ὁ μά-
 τμος ἐμαυτῷ βεβῶσμαι βίον,
 ἡπαρόντα τοιοῦτον ἄλλω βεβῶ-
 κας; ἔπ' σου ταῦτα διαλογί-
 ζομένου, ὁ καδὼν ἰχίσε. καὶ

Nunc verò, quod audent, leo
 cordula vincētus, sursum ac
 deorsum circūferor. Quòd-
 que omnium est maximè de-
 plorandum : nec efficere
 A possum ut placeam, nec
 gratiam emereri queo : ha-
 rum enim rerum rudis sum,
 ac imperitus, maximè si
 cum illis comparet qui hæc
 velut artem profitentur.
 Proinde iniucundus sum, ac
 minimè conuiuījs aptus,
 quippe qui ne risum quidem
 concitare norim. Quinimo
 sæpe molestum illi esse con-
 spectum meum intelligo, ac
 in primis quum ipse seipso
 vult esse iucundior. Illi enim
 tetricus videor. In summa,
 nullo pacto ipsi accommo-
 dari possum. Etenim si meam
 gravitatem tuear, iniucun-
 dus, ac propemodum fugi-
 endus videor. Cōtrā si risero
 D vultumque quàm possum,
 maximè ad hilaritatem com-
 posuero, contemnit ilico, &
 respuit. Idque perinde mihi
 videtur esse ac si quis in per-
 sona tragica Comœdiā agat.
 Postremò quam tandem aliā
 vitam viuam mihi demens,
 posteaquam alteri hanc vixit
 Dum hæc tecum loqueris, tibi-
 que ad eadem est redeundū.

καὶ τῶν ὁμοίων ἔχεται.

ἡ πεινοσεῖν, καὶ ἰσάναι, ἡ α-
 λείψαντά γε ποστέρεν τὸν
 βουβῶνας, καὶ ταῖς ἰγνύας, εἰ
 θέλεις διαρκέσαι ποσὶς τ' ἄ-
 θλον. ἔτα δὲ πνον ὁμοιον, καὶ
 ἐς τὴν αὐτὴν ὥραν πειν-
 γμύρον. καὶ σοὶ τὰ τ' διαίτης,
 πρὸς τ' πάλαι βίον ἀντίτρο-
 φα. καὶ ἡ ἀρχιπρία τ', καὶ
 ὁ ἰδρώς, καὶ ὁ κάματος, ἡρέ-
 μα πρὶν ὑπορυπτοῖσιν ἡ φθό-
 λω, ἡ πεινιευμονίαν, ὁ κάλου
 ἄλγημα, ἡ τὴν χαλκὴν ποδά-
 ραν ἀναπλάθοντες. ἀν-
 τέχεις τ' ὅμως. ἡ πολλάκις
 κατακείδου δειν, οὐδ' ἐπὶ
 το συγκεχώρηται. σκῆψις
 γὰρ ἡ νόσος, καὶ φυγὴ τῶν
 κατηκόντων ἔδοξεν. ὥστε ἔξ
 ἀπαύτων ὠχρὸς αἰὶ, ἡ ὅσον
 ἐδέπω τεττηξομένη βοί-
 κας. καὶ τὰ μὲν ἐν τῇ πό-
 λει, ταῦτα. μὴ δ' ἐπεὶ καὶ
 ἀποδημήσαι δεῖ, τὰ μὲν
 ἄλλα ἰῶ. ὕπνος τ' πολλάκις,
 ὕψατος ἐλθὼν, τοῦτο γὰρ σοὶ
 ἀποκινῆσθαι, καὶ τὸ ζευ-
 γος περιώρεῖς, ἔς' αὖ ἐκ τ'
 οὔρης καταγῶγης, τῷ μαγεί-
 ρῳ σε, ἡ τῷ τ' δεσποίνης
 κομμωτῇ, συμπαραβύσσωσιν,
 οὐδ' ἐπὶ τῶν φρυγῶν δαψιλῶς
 ὑποβαλόντες. ἐκ οὕτως δ' ἐ

obambulandum, standum,
 sed ceromate inunctis ante
 femoribus poplitibusque, si
 modò velis par esse labori.
 Deinde conuiuium idem, &
 eadem apparatus horarumque
 viuendi ratio superiori
 contraria Tum vigilia, su-
 dor, defatigatio, paulatim
 quasi suffocis cuniculis in-
 ducūt vel tabem, vel pulmo-
 nis inflammationem, aut col-
 licum dolorem, aut egregiā
 illam podagram. Attamen
 reluctaris: ac sæpe cūm tibi
 per valetudinem esset decū-
 bendum, neque hoc conce-
 ditur: nam simulari morbus
 putatur, vt officia defugas.
 Itaque præter omnes per-
 petuò palles, & iam iam mo-
 rituro similis es. Et hæte-
 nus quidem de ijs quæ in
 vrbe sunt ferenda. Quòd si
 quando sit peregrinandum
 (vt ne interim referam alia
 incommoda) sæpe fit vt
 pluuio cælo, vbi postremus
 veneris (nam is locus tibi
 forte contigit) vehiculum
 opperiaris, donec nullo
 iam reliquo loco vbi diuer-
 seris, prope coquum aut
 heræ comptorem te reclin-
 ent, ne stipulis quidem
 affatim substratis. Nec me
 piget tibi referre quod

σοὶ καὶ διηγήσασθαι ὁ μοι

Θεσμόπολις ἕτος ὁ στωϊκὸς διη-
 γήσατο, ξυμβαλὲν αὐτῷ παῖν γε-
 λοῖον. καὶ νῦν Δί' ἐκ ἀνέλπιστον,
 ὅς αὖ καὶ ἄλλω ταυτὸν συμ-
 βῆν. σωλὺ μὲ γὰρ παλαιά A
 πη καὶ βυφώση γυναικὶ τῶν
 ὀπφαιῶν ἐν τῇ πόλει. δεῖσαν
 ὅτι ἀποδημῶσά ποτε, τὸ μὲν
 ἄριστον, ἐκείνο παθεῖν ἔφη γε-
 λοῖστατον, συγκαθίζεσθαι παρ' B
 αὐτῷ παρὰ δεξιότατα φιλοσόφῳ
 ὄντι, κίναδόν τινα τῷ πεπιπλω-
 μένῳ τὰ σκέλη, καὶ τὸν πώ-
 γονα περιεξυρημύων. διὰ τι-
 μὴς δὲ αὐτὸν ἐκείνη ὥς τὸ εἰ- C
 κὸς ἦκε, καὶ τοῦτομα ὅτι τῷ κι-
 ναίδου ἀπμνημόνευε. χελι-
 δόνιον γὰρ καλεῖσθαι. ἔπειτα τοῖ-
 νυ ἄριστον ἡλικον, πυθρον πῶ,
 καὶ μέγιστα αἰδέει, καὶ πολλῷ τὸ D
 ἥμειον, οἷδα ὅτι ὡς βαδὺν πώ-
 γονα, καὶ σκεπὸν ὁ Θεσμόπο-
 λις εἶχε, παρὰ καθίζεσθαι φύ-
 κος ἐπιτεμνόμενον, καὶ ὑπο-
 μεγαμνόμενον τὸν ὀφθαλμοῦς,
 καὶ διασπαιεμνόμενον τὸ βλέμ- E
 μα, καὶ τὸ βῆμα ὀπκικλα-
 σμένον. οὐ χελιδόνα μὰ Δί',
 ἀλλὰ γῆνα πνέει περὶ τεπλόμε-
 νον τὸ πώγωνος τὰ πτερά. καὶ εἰ
 καὶ μὴ πολλὰ δεκνύμαι αὐτῷ,
 καὶ τὸ κεφάλον ἐχρίτα, ἐπὶ
 τῷ κεφαλῇ αὖ συγκαθίζεσθαι.

Thesmopolis ille Stoicus
 narrauit sibi accidisse, planè
 ridiculum illud, quod & ip-
 sum alij cuius accidere
 posse non desperaueris. Cō-
 uiuebat enim cum opulenta
 quadam ac delicata muliere
 ex illustribus illis ciuibus.
 Cūm autem aliquando pe-
 regrè proficiscendum esset,
 id primum maximè ridicu-
 lum sibi accidisse dixit, tra-
 ditum fuisse, sibi qui philo-
 sophus esset, quendam cinæ-
 dum picatis cruribus, derasa
 barba, propè se collocadum:
 quem vt conijcio, illa secum
 honoris gratia ducebat.
 Nomen quoque cinædi
 commemorabat: aiebat enim
 Chelidonium appellari. Hoc
 utique primum cuiusmodi
 fuit, iuxta virum tetricum, &
 senem, canòque mento (scis
 autem quàm profundam &
 venerabilem barbam ha-
 buerit Thesmopolis) assi-
 dere hominem fucatum, pi-
 cturatis oculis, lubrico
 aspectu, fracta ceruice,
 non Chelidonem per Io-
 uem, idest hirundinem, sed
 vulturem magis, reuulsis
 barbæ plumis. Ac nisi
 magnopere deprecatus fu-
 isset, flammeum etiam in
 capite gestans, assedisset.
 Præterea autem perpetuo
 τὰ Δί' οὐκ ἄλλα, παρ' ὅλῳ

τὴν ὁδὸν μείας πὰς ἀνδρας
 ἀνασάδαι, ὑποδόντος, καὶ πε-
 ρεπιζόντος. εἰ δ' ἢ μὴ ἐπιζῶν
 αὐτός, ἴσως αὖ καὶ ὀρχουμένου
 ἐπὶ τ' ἀπίνης, ἔτερον δὲ οὐκ ἔτι
 καὶ ποιεῖτον αὐτῷ προσπαρῶ-
 ναι. καλέσται γὰρ αὐτὸν ἡ γυ-
 νή, Θεσμόπολιν φησὶν, οὕτως
 ὄνομα, χρεὶν οὐ μικρὰν αὐτό-
 σιν, δὲς, μηδὲν ἀντιπῶν,
 μήδ' ὅπως ἐπὶ πλείον σου
 δεύσομαι πειμίννας. ἥν δ' ἢ,
 ὅσαρ εἰκὸς ἴω, ὑπορχουμένου
 πάντα παρᾶξιν, δεύμαι σου
 ὅσαρ ἔφη, χρῆσθ' ὀρώσῃ σε,
 καὶ ἐπιμύλη, καὶ φιλόσφορον
 τὴν κυρία ἴω οἶδα, τὴν μὲν-
 ρίνην, ἀναλαβὼν ἐς τὸ ὄχημα,
 φύλατ' ἐμοί, καὶ ἐπιμαλῶ,
 ὅπως μηδενὸς ἐνδεὲς ἔσσι. **D**
 βαρύνεται γὰρ ἡ ἀθλία τὴν γασ-
 τῆρα. καὶ χρεὶν ὡς ἐπιτέξ-
 ῶσιν. οἱ δ' ἢ κατὰρτοι οὗτοι,
 ἢ ἀπειθεὶς οἰκνῶν, οὐχ ὅπως
 ἐκείνης, ἀλλ' οὐδ' ἐμὲ αὐτῆς
 πολλὰ ποιοῦνται λόγον ἐν
 ταῖς ὁδοῖς. μὴ τοίνυν τί σται-
 κερὸν οἰσθῆς εἴ ποίησιν με, τὸ
 πεισπύδασόν μοι, καὶ ἡδί-
 σον κυνίδιον διαφυλάξας.
 ὑπὸ γὰρ τὸ Θεσμόπολις, πολ-
 λὰ ἱκετευούσης, καὶ μονον-
 ουχὲ καὶ δακρυούσης. τὸ δ'

hoc itinere molestias innu-
 merabiles pertulisse sese illo
 cantillante, garrientéque:
 demum (nisi ipse hominem
 coërcuisset) fortassis etiam
A in rheda saltante. Secun-
 do loco tale quiddam etiam
 sibi mandatum fuisse adde-
 bat. Accersito illo, mulier
 Thesmopolis, inquit, ita
 Dij tibi benefaciant, offi-
 cium non exiguum pos-
 centi præsta, nihil refragans,
 nec ut te sæpius rogem
 expectans. Cúmque hic,
 ut pat erat, omnia factu-
 rum se promississet: hoc,
C inquit, te rogo, quandoqui-
 dem video te virum pro-
 bum, diligentem, & amátem:
 caniculam quam nosti, Myr-
 rhinam in vehiculū recipe,
 eamque mihi serua, & cura
 ne quid illi desit: misera enim
 illa graui est ventre, & par-
 tui propinqua. At isti sceles-
 ti & immorigeri famuli, nō
 dicam eius, sed ne mei qui-
 dem ipsius magnopere rationem
 habent in peregrinationibus.
 Quare putes te
E mihi non mediocre benefi-
 cium facturum, si charissimam
 mihi, iucundissimamque
 caniculam seruaris. Re-
 cepit Thesmopolis cū illa
 tantopere rogaret, ac pro-
 pmodum fieret. Res autem
 prorsus ridicula erat: ca-
 νιστῆμα, παρῆλθον ἴω, καὶ

οἰδὼν ἐν τῷ ἱματίῳ σερχύ-
 πτον μύρον ὑπὸ τῷ πωγῶνι, καὶ
 καταβύσσαι πολλάκις, οἱ καὶ μὴ
 ταῦτα οὐ θείμιοι πολὺς ἀποσιπ-
 δεῖ, καὶ βαύζον λεπτὴν τὴν φωνήν. A
 τοιαῦτα καὶ τὰ μελιτώα, καὶ τὸ
 χύειν τὸ εὐλαστόφρου περικυ-
 μώδητον, μάστιγι οἱ τὸ τὸ χυ-
 ζεῖ αὐτὸ ζῶντι ἐγγυατέμεκτο. B
 καὶ οὐ κινάδης, ὁ ξυνέδρος, ἐν
 αἰνέσει ποτὶ καὶ εἰς τὸν ἀλ-
 λους τὸν παρόντας ἐν τῷ
 ξυμπόσιῳ ἀποσκώπτων, ἐπει-
 δη ποτὶ καὶ ἐπὶ τοῖς Θεσμολο-
 γοῖσι καὶ ἐπὶ τὸν σκόμμα. C
 εἰ δὲ Θεσμολογίδης ἐστὶν τὸ το-
 ποῖον ἐστὶν ἐχθρὸς, ὅτι αὐτὸν
 σκίειν, ἢ δὲ κυνικός ἢ μὴν γι-
 γήσκει. τὸ δὲ οὐκ κινάδων,
 καὶ τετοκίαι ἐν τῷ τριβῶνι τῷ
 Θεσμολογίδης ἐπὶ τὸν μέν. τοι-
 αῦτα ἐν τῷ τριβῶνι, μάλλον δὲ
 ἀνυβείζουσι τοῖς ξυνῶσι, κατα-
 μέρει αὐτὸν χειρὸν δειξάν τῇ
 ὑβρίῃ παρὰ πινυζόντες. οἱ δὲ
 δὲ ἐχθρὸς καὶ ῥήτορες τῷ Καρχα-
 ρῶνι οἱ τῷ δειπνῶ καλεῖσθαι
 τε, καλεῖσθαι πάντα μετὰ τῷ Δίῳ καὶ
 ἀπολεύτως, ἀλλὰ πάντων τοῖς,
 καὶ ἐν γυμναστίῳ. ἐπὶ τὸν το-
 ποῖον μετὰ ξὺν πινόντων, οὐ ποτὶ
 ὑβρίῳ μετὰ ξὺν πινόντων, ἀλλὰ ποτὶ
 ῥήτορι. ἀμφοτέρω ἀντιγῶν. καὶ

nacula è pallio paulum infra
 barbaram prospectans, ac
 subinde imbeciens (etsi
 Thesmopolis hæc non ad-
 didit) ac gracili voce latrans
 (tales enim catellæ sunt in
 delicijs) neque non Philo-
 sophi mentum oblingens,
 maxime si quid pridiani iu-
 ris inhæreret. Porro cinx-
 dus affessor ille, nunquam
 insulset alijs etiam qui con-
 uivio intererant disterijs
 petens, postquã ad Thesmo-
 polidem dicacitas peruenit,
 de Thesmopolide vnum hoc
 dicere possum, eum è Stoico
 Cynicum iam nobis esse fa-
 ctum. Equidem audiui ca-
 niculam etiam in Thesmo-
 polidis pallio peperisse. Hu-
 iusmodi ludibrijs, imò po-
 tius contumelijs conuictio-
 res excipiunt, mansuetos il-
 los ad ferendas contumelias
 paulatim reddentes. Noui
 præterea Carcharorum o-
 ratorem, qui iussus in conui-
 uio declamauit, neuti-
 quam ineruditè per Louem;
 sed vehementer, magnòque
 cum applausu. Tum autem
 laudabatur inter bibendum,
 quòd non ad aquæ men-
 suram, sed ad vini ampho-
 ram diceret: ausumque
 illud suscepisse dicebatur

τὸ τοῦ ὑποσηῖος τὸ τὸν μετὰ

ἐπὶ διακοσίαις δραχμαῖς ἐλ-
 γατο. ταῦτα μὲν ἴσως μάστιγα.
 ὡς δὲ ποιητικὸς αὐτοὺς, ἢ συγ-
 γραφικὸς ὁ πλάσιος ἦ, παρὰ τὸ
 εἰπεῖν τὰ αὐτῶν ῥαβδῶν, τότε
 καὶ μάλιστα διαφραγνύει ἡ
 ἐπαινουῦντα, καλακίουντα, καὶ
 ῥόποις ἐπαινῶν χαιροτέρως
 ἐπαινοῦντα. ἐπὶ δὲ οἱ καὶ ἐπὶ
 καλλῇ διαμαρτυρεῖται ἐξήλοισι.
 καὶ δὲ Ἀδωνίδας αὐτοῦ, καὶ
 Τακίνδου ἀκονεῖν, πύχους ἐλ-
 σσιν πλὴν ῥίνα ἔχοντα. σὺ δὲ
 οὐκ ἔστις μηδὲ πῦρ, ἔστις τῆς λι-
 ποτομαίας τῆς Διονυσίου εὐδύς
 ἀφίξιν, ὡς καὶ φδοῶν καὶ ἐπι-
 βουλεύων αὐτῶν. καὶ δὲ καὶ σ-
 φοῖς, καὶ ῥήτορας εἶναι αὐτοῦ,
 καὶ ἢ πὶ σοφοκρίσαντας πύχους,
 αὐτὸ τὸ δὲ Ἀπικῆς, καὶ τῆς Τυμνί-
 σης, μεσοῖς δοκεῖν πύχους,
 καὶ νόμον εἶναι τὸ λογιῶν, ἔτι
 λέγειν. καὶ τοὶ φορετὰ ἴσως τὰ
 δὲ ἀδελφοί. αἱ δὲ οὐκ ἔστις μὴ αἰετῶν,
 καὶ δὲ αὐτὸ καὶ πᾶσι τῶν γυ-
 γαιῶν ἀποδιδέχεται, τὸ εἶναι
 σπῆας αὐταῖς πεπαιδευμένους,
 μηδὲ ἰσοτιλοῖς ξυζήτου, καὶ
 τῶν φορετῶν παρεπιδήμιος, ἔτι
 γὰρ πὶ καὶ τὸ τῶν ἄλλων
 καλλωπισμάτων. αὐταῖς δὲ
 καὶ, ὡς λέγεται ὡς πεπαι-
 δευμέναι τὸ εἶναι, καὶ φιλόσοφοι, καὶ πινυῖται ἀσμοῦ

pro ducentarum drachma-
 rum pretio. Hæc quidem
 fortasse sunt tolerabilia. Por-
 rō si diues ipse aut poetescos
 fuerit, aut historiarum scriptor,
 qui sua scripta recitet in ed-
 uio, tum disrumparis o-
 portet laudando, assentan-
 do, nouōsque laudandi mo-
 dos excogitando. Sunt au-
 tem qui volunt admirabiles
 forma videri: quos & si nares
 cubitali magnitudine am-
 plas habeant, & Adonidas, &
 Hyacinthos oportet voca-
 re. Quos nisi tu laudaris,
 protinus in lapidinas Dio-
 nyfiacas asportaberis, tan-
 quam qui illi tum inuideas,
 tum infidieris. Oportet etiā
 ut illi sint sapientes & ora-
 tores: ac quannīs solæcis-
 mum aliquem commiserint,
 id quod dici solet, Artica
 eloquentia, & Hymetti mel-
 le plena videatur oratio, at-
 que deinceps in legere abeat
 ut ita loquantur homines.
 Atqui ferenda fortasse faci-
 unt viri. Ac verō mulieres
 (nam mulieribus hoc etiā
 studio est, ut doctos aliquos
 in suo conuictu conducti-
 tios habeant, quique sese
 mercede affectentur) hoc
 quoque vnum ad reliquum
 cultum pertinere putant, si
 dicantur eruditæ, si phi-
 losophæ, si earmina com-

οὐ πολὺ τῆς Σαπφίης ὑπο-
 λόντα, διὰ δὴ τούτων, μωδ-
 οῦς καὶ αὐτοὶ πειράζονται
 ῥήτορες, καὶ γραμματικοί,
 καὶ φιλόσοφοι. ἀκροῶνται δὲ
 αὐτῶν πλείους, γιλοῖον γὰρ καὶ
 ὅσοι, ἥτοι μεταξὺ κοσμοῦμα-
 ναι, καὶ τὰς κόμας πειπλε-
 κόμεναι, ἢ παρὰ τὸ δάπνον.
 ἄλλοτε γὰρ καὶ ἄριστοι ῥητοῖ.
 πολλὰς δὲ καὶ μεταξὺ φι-
 λосоφῶν τι διεξίοντες, ἢ ἄβρα
 σοφιστοῦσα, ὥρεται παρὰ τῷ
 μοιχοῦ γραμματίῳ. οἱ δὲ πλεῖ-
 στες σοφιστῶν ἐκείνων λόγοι,
 ὅσοι περικλυτοὶ ἐς αὐτοὺς ἐκεί-
 νη ἀπύργωστα τῷ μοιχῷ,
 ὑπεραδραμὴ πρὸς τὴν ἀρε-
 σιν. ἐπιδὼν δὲ ποτὶ διὰ
 μακρὰ τῷ χερσὶν Κροτίων,
 ἢ Παναθηναίων ἐπιστάτην,
 πέμπεται τί σοι ὑπερβόλον
 ἄθλιον, ἢ χερσὶν ὑπόπα-
 θρον, ἐνταῦθα μάλιστα
 πολλὰ δὲ καὶ μεγάλῃ
 γινώσκει τὴν κομῆν. καὶ ὁ
 μὲν σοφιστὴς, ὡς οὗτος ἐπιστα-
 τήκομος παρὰ κόμας τῷ δε-
 σπότην, σοφιστῶν, καὶ
 σοφιστῶν, ἀπέρχεται, μω-
 δοῦν καὶ ὁλίγον ἢ ἀγγέλιος σο-
 σταδόν. ὡς δὲ τρισεκδίδει
 πολλὰ εἶπε, καὶ ὡς ὑπέμνησε,

ponere Sapphicis haud in-
 feriora, ac propterea etiam
 hæ conductitios Rhetores,
 Grammaticos, & Philoso-
 phos secum circuducunt.
 Hos autem audire solent
 A (id quod ipsum est ridicu-
 lum) quum vel comuntur,
 vel capillos religant, vel in
 conuiuio : alias enim non
 vacat. Cæterum sæpe etiam
 interim dum Philosophus
 B differit, interueniens ancilla
 literas ab adultero missas
 porrigit. Ac præclari illi
 de pudicitia sermones im-
 mittuntur, opperientes
 donec illa rescripserit a-
 C dultero, & ad auditionem
 redeat. Quum autem lon-
 go post tempore Saturna-
 libus, aut Panathenæis in-
 stantibus, miserit tibi mi-
 seram umbellam, aut sub-
 putrem tunicam, multam
 magnamque pompam ce-
 lebrare oportet. Ac pri-
 mus quidem, qui statim
 id facere destinantem sub-
 auscultarit dominum, præ-
 currit, priorque monet, &
 E accepto non exiguo nuncij
 præmio, discedit. Mane
 verò tredecim veniunt re-
 ferentes, ut unusquisque
 multa dixerit, ut submonue-
 rit, ut sibi dato arbitrio com-
 ἥκοισι κομίζοντες, ἔχοντας ὡς
 καὶ ὡς ὑπερβόλον, τοῦ καλ-

λιοῖσι πλεῖστον διεξιών. ἀπα-
 ρις δ' οὐκ ἀπαλλάσσονται λα-
 βόντες, ἐπὶ τῷ βρωδυόμῳ, ὅπ-
 μιν πλεονέδωκας. ὁ μὲν γὰρ μι-
 δὸς αὐτὸς, καὶ δύο ὀβολοῖς,
 καὶ τέσσαρας. καὶ βαρεῖ αὐτῶν
 σὺ, καὶ ὁ χληρὸς δοκεῖς. ἵνα δ'
 οὐκ λάβης, κατακυττός μὲν
 αὐτὸς, καὶ ἱκετεύεις. Δρα-
 πευτός δ' καὶ ὁ οἰκονόμος, B
 οὗτος μὲν, καὶ ἄλλος δραπέτης
 τρέψας, καὶ ἀμειψτός δ' οὐδ' ὁ
 ξυμβολός, καὶ φίλος. καὶ τὸ
 ληστὴν, ἢ δὲ φερωφείλετο ἱμα-
 ποκαπλῶν, ἢ ἱατρῶν, ὃ στυ- C
 τόμῳ πνί. ἄνερα οὐκ οἶσι τὰ
 δῶρα, καὶ ἀνόντα, πολλοὶ δ' ὁ
 φθόνος, καὶ πόνος καὶ διαβολῆς
 τις ἡρέμα ὑπερβάνταται παρὰ
 ἀνδρα ἢ δὲ πόνος καὶ σὺ λόγους D
 ἡδέως ἐνδεχόμενον. ὅρα γὰρ ἢ δὲ
 σὺ μὲν ὑπὸ τῷ συνερχοῖν πόνον
 ἐκτενέζωμενον, καὶ παρὰ τὴν
 δραπέτην σιάζοντα, καὶ ἀ-
 πινυδνότητα, καὶ ποδῶν καὶ ὕ-
 πατιῶνται. ὅλας γὰρ ὅσας λῶ
 νοσημάτων, ἐν οὐκ ἀπαιτι-
 μένος, καὶ τὸ ἐκχερπύτατον
 τῆς ηλικίας, καὶ τὸ ἀκμασ-
 τατον τῷ σώματος ἐπιτείνας,
 καὶ ῥάχος σὺ πολυμήδης ἐρ-
 γασσόμενος, ἢ δὲ περιβλέπται,

modiora subiecerit. Omnes
 itaque donati præmio dis-
 cedunt: ac non sine mur-
 mure, quod plura non dede-
 ris. Salarium enim ipsum
 est duorum circiter, & qua-
 tuor obolorum: idque si te
 postules, grauis, & importu-
 nus videris. Quod ut acci-
 pias, hero ipse blandiendum
 est & supplicandum: est &
 captandus officijs æcono-
 mus. Estque hic alius etiam
 seruitutis modus. Neque verò
 negligendus is quem in con-
 siliis adhibet, nec amicus.
 Deinde quod acceperis, iam-
 dudum debebatur vel vestia-
 rio, vel medico, vel cædmoni
 cuiquam. Quare intertem-
 ptiua, atque inutilia tibi sunt
 dona, multaque accedit in-
 uvidia, quinetiam calumnia
 sensim excitatur apud virum
 qui iam libenter admittit, si-
 quid contra te dicatur: quip-
 pe qui perspicias te iam assi-
 duis laboribus attritum, &
 ad munia famulatus obeun-
 da claudicantem, atque ob-
 E audientem, & podagram
 tibi suborientem. Proinde
 posteaquam id quod erat in
 te florentissimum decerpit,
 ætisque partē maximē frigi-
 feram, ac præcipuū corporis
 vigorem detriuit, iamque te
 lacerum pannum reddidit:
 tum circumspectum in quod

sterquilinum

οὐ μὲν οἱ τὸ καὶ πρὸς ἀπορίαν
 φέρον, ἄλλον δ' ὅπως τ' ὁμοα-
 μύων τὸν πρὸς καρτερῆν
 προσλήψῃ. καὶ ἡτοιμασμένον
 αὐτὸς ἐπὶ ἐπιρροῇ τὸτε, ἢ τ'
 γυναικὸς ἀβρεχάμενον γέ-
 ρον αἰὲρ διαφθείρας, ἢ ἄλλο τι
 τοῦτον ἐπικλινθεὶς, νύκτωρ
 ἐκ κεφαλῆ μύθος, ἐπὶ βράχυνον
 αἰνέτης, ἔχελυδας ἔρμος ἀ-
 παύτω, καὶ ἄπορος, ἢ βελ-
 τίστῳ ποδάρχειν αὐτῷ γῆρας
 παραλαβών. καὶ ἂ μὲν τῶς
 ἡδύς, ἀπομαζών ἐν τοσούτῳ
 χέρον, θυλάκου δ' αὖ μείζον τῷ
 γαστρί, ἐργασάμενος, ἀπλήρω-
 τον τι, καὶ ἀπαράτητον χεῖρον.
 καὶ γὰρ ὁ λαμὸς ἀπαυτεῖ ἐν
 ᾧ ἴδους. καὶ ἀπομυζάμενον
 αὐτὸ, ἀγανακτεῖ, καὶ σὺ καὶ αὐ-
 πτὸς ἄλλος δέξαιτο ἔξωρον ἢ δὴ
 γερνόντα, καὶ τοῖς γερμενο-
 σι ἴσταις ἐνικότα. οὗ οὐδὲ τὸ
 ἔρμα ὁμοίως γήνησιμον. ἄλλω-
 στε, καὶ ἢ ἐν τῷ ἀπιδιῶναι
 διαβολῇ πρὸς τὸ μείζον ἐκκα-
 ζομένη, μοιχρὸν, ἢ φαρμακεία
 σὲ, ἢ τι τοιοῦτον ἄλλο δοκεῖν
 ποιῆν, ὃ μὲν γὰρ κατὰ γέρας, καὶ σω-
 πῶν ἀξίωτος. σὺ δὲ ἔλλειψαι, καὶ
 ῥάδιος τ' ἐρῶσαι, καὶ πρὸς
 πᾶσι ἀδύνατον ἔυκαλος. τοιο-
 τος γὰρ ἀπαυτεῖς ὕμνος εἶναι

sterquilinum te deportatum
 abijciat, atque alium perfe-
 rendis laboribus idoneum in-
 tuum locum assumat. Ibi in-
 simulatus, vel quod fusione
 eius tentaris, vel quod homo
 senex uxoris ancillam virgi-
 nem vitiaris, vel alio huius-
 modi crimine imposito, no-
 ctu obvolutus, in ceruicem
 extrusus, discedis desertus ab
 omnibus, & rerum omnium
 inops, optimā podagrā vnā
 cum senectute comitem su-
 mens. Cum interim quæ
 quondam sciueris, tanto tē-
 poris spatio dedidiceris, tum
 ventrem culco reddideris
 ampliorē, inexplebile quod-
 dam, & implacabile malum
 (etenim gula ea quibus in-
 sueuit, flagitat: quæ quum
 dedidit, indignatur) nemo
 te posthac est recepturus, ve
 qui iam sis exoletus, & senio
 confectis equis similis: quo-
 rum ne pellis quidē perinde
 ac antea est vsui. Quin ex
 hoc ipso quod eiecetus es, ca-
 lumnia maiorem ad verifi-
 militudinē conficta, facit vt
 aut adulter, aut venefic⁹, aut
 aliud quippiam tale videaris.
 Nam accusator etiam tacens
 fide dignus habetur: tu verò
 Græculus, moribus leuib⁹,
 & ad scelus omne facilis.
 Vos enim omnes huiusmodi
 esse ducūt, idq; iure optimo
 οἰονταί, καὶ μάλα εἰκότως.

δοκῶ γὰρ μοι καὶ ἡ ποταύτης
 δοξὴς αὐτῶν, ἡ δ' ἔχουσι πει-
 ρῶν, κατὰ τὸν κέναι τῶν
 αἰτιῶν. πολλοὶ γὰρ οἱ ἐς τὰς
 οἰκίας παρελθόντες, ὡς τὸ
 μὴ ἐν ἄλλο χηρισμὸν εἶδεναι,
 μαρτύρια καὶ φαρμακείας ὑπὸ
 τοῦ καὶ χρεῖταις ὅτι τοῖς
 ἐρωτικοῖς, καὶ ἀπαγωγῆς τοῖς
 ἐχθροῖς. καὶ τὰντα πειπιδεῖ-
 σται λέγοντες, καὶ τείνοντες
 ἀμπροσφύροι, καὶ πάγωντας
 οὐ συνιστάμενοι τοῖς καθε-
 μένοι. εἰκοτὸς οὐμ τῶν ὁμοίων
 περὶ πάντων ἔχουσιν, ὡς
 αἰετοῖς φροντο, τοῖς τοῖς ὁ-
 ρῶντες, καὶ μάλιστα ὀπτηρεῶν-
 τες αὐτῶν τῶν ἐν τοῖς δειπνοῖς,
 καὶ τῇ ἄλλῃ ξυμουσίᾳ κατα-
 κείναι, καὶ τῶν πρὸς τὸ κέρδος
 δουλοπρεπείαν. ἀποσεισάμενοι
 δὲ, αὐτοὺς μιτῶσι, καὶ μάλαι-
 εκότως. καὶ ἡ ἀπαρτος ζήτη-
 σιν ὅπως ἀρῶσι ἀπὸ πλείωσιν,
 ἡ δὲ διωκονται. λογιζονται γὰρ
 ὡς ἡ ἀρχαῖος οὐσιν αὐτῶν τὰ
 πολλὰ ἐκείνα ἡ φύσις ἀ-
 πύρματα, ὡς ἀπάρτα εἰδοτες
 ἀκείως, καὶ γυμνοὺς αὐτοὺς
 ἐπωπλευκοτες. τὸ τοῖνυν
 ἀποπνίγει αὐτοὺς. ἀπάρτες γὰρ
 λίστοις τοῖς τοῖς βελίοις, ὡς
 φερεῖ δὲ ἔκ τοῦδε ἡ διφρεῖα.

Nam mihi causam aduertisse
 videor cur ita de vobis sen-
 tiant. Etenim plerique qui
 in familias veniunt, quoniā
 boni aliud nihil norunt, di-
 uinationem ac veneficia pol-
 licentur, amorum concilia-
 tiones, abductiones in ho-
 stes: idque eruditos sese
 affirmantes, pallijs inuoluti,
 barbalsque non contemnē-
 das promittentes. Quare
 eadem de omnibus meritò
 suspicantur: quos optimos
 putabant, cū tales vide-
 ant, ac in primis vſitacū
 illis, & in conuiuijs, reli-
 quòque conuictu adulatione-
 nem obseruent, quin etiam
 in captando lucro seruilem
 animum. Eiectos autem eos
 oderunt, neque iniuria: &
 vndiquaque rationem qua-
 runt, qua si possint, eos fun-
 ditus perdant. Cogitat enim
 fore ut multa illa suæ natu-
 ræ arcana, ut quibus exacte
 sint nota, & qui nudos illos
 viderint, in vulgus efferant.
 Illud igitur eos angit.
 Omnes enim sunt similes
 pulcherrimis istis libris:
 E quorum aurei umbilici, pur-
 purea foris pellis: sed intus,
 vel est Thyestes liberos suos

ἀκείως ὁμοιοὶ εἰσι τοῖς κα-
 χευστοῖς μὲν οἱ ὁμφαλοὶ, περ-
 τα δὲ ἔνδον, ἡ Θυέστης ὅτι τῶν

ἴστων ἐστὶν ἄνθρωπος, ἢ Οἰδίπουν
 τῇ μητρὶ ξυῶν, ἢ Τηρεὺς
 δυο ἀδελφὰς ἅμα ὀπύων. τοι-
 ῆτοι καὶ αὐτοὶ εἰσι, λαμπροὶ,
 καὶ περιβλεπτοί. ἔνδον δ' ἔσθ'
 τῇ πορφυρᾷ πολλὴν τιμὴν βα-
 ρυδίαν σκέποντες. ἔχουσιν γὰρ
 αὐτῶν ἡμῶν ἑξήκοντες, δεκά-
 μα ἢ μισρὸν ἐσθῆτος Εὐεπί-
 δου πνύς, ἢ Σοφοκλέους. τὰ δ'
 ἔξω, πορφύρεα ἐναυδής, καὶ
 χρυσοῦς ὁ ὀμφαλός. ταῦτ' οὐκ
 ξυνοικεῖται ἄνθρωποι αὐτοῖς, μηδ' οὐκ
 καὶ ἐπιβουλεύουσιν, εἴ τις ἀπο-
 σταίῃ, ἀκρίβως κατανοήσας
 αὐτῶν ἐκβαρύνουσι, καὶ πρὸς
 πολλοὺς ἔρεϊ. βουλομαι δ'
 ὅμως ἔργον ὁσὸν ὁ Κλέης
 ἐκείνης, εἰκόνα πῖνα τοῦτου
 σου βίην γράψαι, ὅπως ἐς αὐ-
 τὴν ἀποβλέπων, εἰδὴς εἰ σοὶ
 παρρησιᾶν ὅτι ἐς αὐτὴν. ἡ δὲ
 οὐ μὲν οὐκ Ἀπὸλλῶνιος, ἢ
 Παρράσιον, ἢ Αἰπίωνος, ἢ καὶ
 Εὐφρανόρου ἀν' ἰδανίδην ἐπὶ τῇ
 γαστρὶ. ἐπὶ δ' ἄπορον νῦν
 εὐρεῖν πῖνα οὐ τοῦ γυναικῶν, καὶ
 ἀκριβῆς τῇ τέλει, ψαλμῶδες οἶον
 τί σοι ἐπιδείξω τῇ εἰκόνι. καὶ δὲ
 γὰρ ἄφρονος, περὶ πύλας μὲν ὕψι-
 λα, καὶ ἐπὶ γυῖα, καὶ μὴ κα-
 τὰ τὴν τῇ ἰδέσθους, ἀλλ' ἀνω-
 τέρως, ἐπὶ λόφου κοιμώμενα,

comedens, vel Oedipus ma-
 tris maritus, vel Tereus cum
 duabus pariter fororibus re
 habens. Tales & ipsi sunt
 splendidi, & admirandi, sed
 qui sub purpura multam
 tragœdiam intus occultant:
 quorum unumquemque si
 euolueris, Euripidis alicui-
 us, aut Sophoclis non par-
 uam fabulam inuenies, erunt
 verò foris splendida purpu-
 ra, & aureus umbilicus. Ha-
 rum itaque rerum sibi con-
 scij, oderunt illos, atque in-
 fidias parant, si quis ab illis
 defecerit, qui eos probè co-
 gnitos depingat, qualisque
 sint, euulget. Iam verò li-
 bet mihi Cebetis illius ex-
 plo & imaginem quandam
 huius vitæ tibi depingere,
 quam contemplatus scire
 queas, num ex vsu tuo sit
 eam adire. Equidem ma-
 gnopere cupiam, vel Apel-
 lem quempiam, vel Parrha-
 sium, vel Aëtionem, vel Eu-
 phranorem ad tabulâ hanc
 depingendam adhibere.
 Verùm quia fieri non potest
 ut aliquem artificem tam e-
 gregium, tamque absolutum
 nanciscar, tenuem pro virili
 imaginem tibi adumbrabo.
 Ergo pingatur sublime ac
 inauratum vestibulum, ne-
 que id humi situm in solo, ve-
 rum procul à terra, in collis

καὶ ἡ ἀνδρὸς ἐπιπλὺν, καὶ
 αὐαίτης, καὶ ὀλιδὸν ἔχου-
 σα, ὡς πολλὰκις ἦδη περὶ
 τῷ ἀκρῷ ἔσταδαι ἐλπίσανται,
 ἐκβραχλυδιῶναι, διαμαρτίν-
 τος τῶ ποδὸς. ἐνθὺν δ', ὁ πλῆ-
 ρος αὐτὸς χροῖσθαι, χρυσῶς
 ὅλος ὡς δοκεῖ, πᾶν ἔμμορφος,
 καὶ ἐπέρχους. ὁ δ' ἐραστὴς μώ-
 ρις ἀνελθὼν, καὶ πλῆσιόσας τῇ
 δύρεα, τεθνηπύτω, ἀφ' ὧν ἐς
 τὸ χρυσόν. παρλαβέσθαι δ'
 αὐτ' ἡ ἐλπίς, ἐν περὶ σῶτος καὶ
 αὐτῇ, καὶ ποιήσας ἀμπεχέμεν
 ἔσταδαι, σφόδρα ἐκ πεπληγ-
 μένων τῇ εἰσόδῳ. τοῦτο δ' ἐν
 δ', ἡ μὲν ἐλπίς, αἰὲν περὶ ἔειδαι.
 διαδεξάμεναι δ' αὐτ' ἄλλαι
 γυναικες, ἀπ' αὐτῇ, καὶ δουλείας,
 παρδύτωσαι τῷ πόνῳ. ὁ δ',
 πολλὰ τ' αἰθλίον καταγυμνά-
 σαι, πλεονῶν, ἐν χειρὶ παῖδα
 αὐτ' τῷ γήρε, ἦδη ὑπονο-
 σῶντα, καὶ τετραμμένον πῶ
 χροῖαν. ὑστέρη δ' ἡ ὑβρις ἐπι-
 λαβομένη, σφύρεται πρὸς πῶ
 ἀπογνοσιν, ἡ δ' ἐλπίς, τὸ ἀπο-
 τέτου, ἀφανὴς ἀποπλάσθαι, καὶ
 μικρὴν καὶ ἔς εἰσπλάσθαι τὸν
 χρυσῶς θυρῶνας, ἐκ πῶτος δ'
 ἀποσέρφου καὶ λεληθῆναι δ' ὅ-
 δου ἔχειν παῖδα, γυνὸς. περὶ γάρ. ὁ γάρ. γάρων. τῇ ἐπὶ γάρ μ',
 πῶν αὐτὸν σέβων, τῇ δ' ἐξίγ' δ', αὐτὸς ἐαυτ' ὀργῶν, ἀπ' αὐτῇ

fastigio, cuius aditus valde
 sit acclivis & lubricus, ita vi-
 plerumque, qui iam in ver-
 tice se fore sperarent lapsio
 pede præcipitati cervicem
 frangant. Intus autem Opu-
 lentia sedeat, tota, sicuti vi-
 detur, aurea, formosa admo-
 dum, & amabilis. Porro a-
 mator ubi vix tandem con-
 scendit, iamque ad fores ac-
 cessit, obstupescat, oculis in
 aurum defixis. Deinde &
 Spes, quæ & ipsa specioso
 vultu est, & versicoloribus
 amicta, manu prehensum
 introducat, miræ iam ipsæ
 ingressu ætonitum. Exinde
 Spes illi semper præeat: tum
 aliæ mulieres Fallacia, &
 Servitus eum exceprum
 Labori tradant: hic verò mi-
 serum illum diu exercitatum
 tandem Senectæ tradat iam
 morbidum, & colore com-
 mutato. Postrema verò Cō-
 tumelia, arreptum illum ad
 Desperationem pertrahat: ab
 eoque tempore Spes avols
 evanescat. Tum ille non am-
 plius per fores aureas per
 quas fuerat ingressus, sed
 per posticū & occultum ex-
 itum expellatur, nudus,
 uentericosus, pallidus, senex:
 laua pudorem occultans,
 dextra seipsum strangulans.

το δὲ ἔχοντι ἡ μετανοία δα-
 κρύουσα ἐς οὐδὲν ὄφελος, καὶ τὸ
 ἀθλιον ἐπαπλύνουσα. τὸτο μὲν
 ἔστιν τὸ τέλος τῆς χάριτος. σὺ δὲ εἴ
 ποῦ ἀρετῇ Τιμόκλεις, αὐτὸς ἦδη
 ἀκρεβὼς ἐπιπομπῶν ἔχων, ἐν-
 νόησον εἰ σοι καλῶς ἔχει, φερό-
 μενος εἰς τὴν εἰκόνα καὶ
 ταύτης ταῖς θύραις, ἐκείνῳ τὴν
 ἐμπαλίην αἰχρῶς οὕτως ἐκπι-
 σσῇ. ὃ, πῶς αὖτε φράσης μέ-
 μενον τῷ σοφῷ λέγοντος, ὡς
 θεὸς ἀνάστος, αἰτία τῆς ἡλο-
 γου.

Occurrat autem exeunti
 pœnitudo frustrâ lachrymâs,
 & miserum insuper confici-
 ens. Atque hic esto picturæ
 finis. Tu igitur optime Ti-
 mocles, ipse diligenter confi-
 deratis singulis, expende
 num è re tua sit ut in hanc
 imaginem per aureas illas
 fores ingressus, per illas
 longè dissimiles tam turpi-
 piter excidas. Quicquid au-
 tem feceris, memineris sapi-
 entis illius, qui dixit, Deum
 in culpa nō esse, sed eum qui
 delectum fecerit.

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΠΕΡΙ

τῶν ἐπὶ μισθῷ σπυόντων.

APOLOGIA PRO HIS

qui mercede conducti
 serviunt.

ARGUMENTVM.

Hæc Apologia est, non in genere omnium eorum, qui mercede
 conducti serviunt, sed libri seu Orationis superioris propriæ, & au-
 thoris ipsius Luciani. Nam post scriptum illud editum, senior iam
 in aulam atque familiam Caesaris sese contulerat, & conditionem
 procuratoris, ut videtur, principi in Ægypto acceperat, ut infra ex
 ipsa quoque oratione patet. Hoc igitur factum suum, quia cum
 superiore scripto prorsus pugnare videtur, defendit primum à divi-
 sione seu diversitate conditionum, quod longe alta resistit, principi
 operam suam locare, quàm apud diuitem aliquem priuatum ser-
 uire. Deinde quod non omnes mercenarios miseros dixerit, sed
 solum eos, qui prætèxu doctrinæ & literarum seruiant: se verò
 alio pacto mercedem accipere, quàm illos, nempe cum præter sa-
 larium ingens, etiam in magna existimatione viuat: publicis quo-
 rebus procurandis præstitutum, tam certam quoque ssem, totius ali-

cuius provincia, aut regni aliquando administrandi, propositam habet. Denique quod cum nemo quicquam ferè grati faciat, & tamen bonum virum conveniat, certo alicui operi intentum esse, neque ignaviter ferriari, neque ipse adhucdam eo perfidionis venerit, ut omnem mercedem, aut honorem pro suo contemnere queat. Atque huic defensionis, promittit Sabini (cuius ad quem scribit) accusationem per prosopeiam, qua se ipsum fingit ab illo graviter accusari, ut qui supra quidem de servitute apud diuites optimeat, quæ utilissimè scripserit, nunc autem contra, quasi mutata sententia, idem vita genus ingressus sit, perinde quasi aliud lingua sonare voluerit, aliud animo senserit, exaggerata hac vita, scriptorumque diversitate ac repugnantia, multum varijsque tum similibus, tum exemplis. Exorditur autem per praecipitationem, & simulationem admirationis, quam & ipsam à circumstantijs atque causa amplificat.

Αλαί σκοπῶ
 πρὸς ἑμᾶν ὃ
 Π ἰκέλει Σάβινε,
 ἀπὸ σοὶ εἰκὸς
 ἐπιδεῖν λυγρῶ
 πῶν ἀνθρώπων τὸ πλεῖστον
 ἐπὶ μὲν τῶν σωόντων βιβλίον.
 ὅτι μὲν γὰρ καὶ ἀγλαστὶ διεξέρχεις
 αὐτὸ, καὶ πάντοι μοι περὶ δούλων.
 ἃ δὲ μεταξὺ καὶ ἐπὶ πᾶσιν ἔσθ'
 σὺ ἐλέγχεις, ταῦτα νυνὶ ἐξαρ-
 μόπηται ζῆτῳ πῶς ἀνθρώπων
 σκώδους. εἰ πῶν μὴ κακῶς
 ἔχω μαθητικῶς δοκῶ μοι ἀ-
 κοῦσέν σου λόγοντος, εἴτά τις
 αὐτὸς ταῦτα γεγραφοῦς, καὶ
 γεγραμμένα οὕτω δεινῶς καὶ
 τοῦ ποιήτου βίου διεξελθόν,
 ἐπιταπαιτῶν ἐκλαδωμένος,

Amdndum
 apud me co-
 gito, præclare
 S. binc, quæ
 tibi nostrum
 de ijs qui mer-
 cede conducti serviunt, li-
 bellum legenti in mentem
 venisse dicenda verisimile
 est. Nam quod in eo legen-
 do risum non tenueris, mihi
 certò constat: sed quid in-
 terim in singula diceris, id
 nunc nostris à te lectis
 accommodare quæro. Qua-
 re nisi malè vaticinor, te
 dicentem audire mihi vi-
 deor. Equis iste est, qui cū
 hæc scripserit, & gravi adeò
 accusatione hoc vitæ in-
 stirutum incesserit, postea
 tamen omnium oblitus,

ὁ δ' ἔρχεται φησὶ μεταπώσιντος,
 ἔκων ἑαυτὸν φέρον ἐς δουλείαν
 οὐ τὸ πεισθαι, καὶ περι-
 βλεπτοῖν ὡς κείνους πόσει Νῆδου,
 καὶ Κρήσι, καὶ Πακτωλοῖ
 ὅλοι μάλιστα αὐτὸν ἀφεί-
 ναι ἐκὼν τῷ ἐν παίδων φίλῳ
 καὶ σωτῆρι ἐλευθερίᾳ,
 πρὸς αὐτὸν δ' ἦδ' ἡ Λία καὶ ἡ
 νόστιμος, καὶ μονογονεὶς ἔπειρον
 πόδα ἐν τῷ πορθμῷ ἔχοντα,
 παρέχειν ἑαυτὸν ἔλκεσθαι, καὶ
 φέρεσθαι, καὶ δάσφ' ὑπὸ κλοιῷ
 πινε χρεῖσθ' ἢ ἀλγὴν δίδον-
 τα, οἷά οἱ τῶν βυβαίων
 πλουσίῳ τὰ σπργία, καὶ τὰ
 κουράλια, πολλὰ γυνὴ δια-
 φωνία τῷ νῦν εἶναι πρὸς τὸ
 σύγγραμμα, καὶ τὸ αὖτ' ὅτε
 ποταμῷ χερσὶν, καὶ ἀνίστα-
 σθαι τὰ πάντα, καὶ παλι-
 νωδῆν πρὸς τὸ χεῖρον, τῷτ'
 αὖτ' εἶναι, ἔχ' ὑπὸ Ἑλένης μά-
 δει, οὐδ' ὑπὸ πῶν ἐπ' Ἰλίου
 θυμῶν, ἀλλ' ἔργῳ ἀναβί-
 ποδῶν τῶν λόγων, καλῶς
 ὁπότερον ἐγῆσθαι δοκούτων.
 ταῦτα μὲν πρὸς ἑαυτὸν, ὡς τὸ
 εὖκός, λείκεται σοι. ἐπάξεις
 δ' ἴσως καὶ πρὸς αὐτὸν ἐμὲ
 συμβουλῶν πῶς ποιαῖν,
 καὶ ἀχρεῖν, ἀλλὰ φιλικῶς,
 καὶ οἷψ' σοι χρεῖσθ', καὶ

velut testula, quod aiunt,
 transmutata, seipsum ultro
 in servitutem adeo mani-
 festam, & conspicuam con-
 iecit: Quot midæ, quot Crea-
 si, quot Padoli, vel toti hunc
 hominem à sententia dimo-
 uerunt, ut charam illam, & à
 pueris connutritam liberta-
 tem repudiet, & quanquam
 ab Æaco non procul abest,
 alterumq; pedem in cymba
 (harōtis propemodum ha-
 bet, seipsum tamen trahen-
 dum, ac ferendum huc illud
 præbeat, ac si collario quo-
 piam aureo sit illigatus, qua-
 les sunt illi torques & cola-
 ria delicatorem diuitum.
 Longè ergo vita quam nunc
 vivis, à tuo scripto dissidet,
 & hoc certè fuerit, quod
 aiunt, flumen sursum ferri,
 rerum omnium ordinē sub-
 uerti, atque in deterius re-
 cantare, non Helenæ per
 Iouem, nec eorum gratia quæ
 apud Ilium gesta sunt, sed
 quod factò euerfa sunt ea,
 quæ ante probè à te dici vi-
 debantur. Hæc sanè tecum
 te dixisse verisimile est. Ac
 forsitan ad me ipsum eius
 generis consilium afferes,
 non intempestiuum, sed a-
 micum, & quale tibi cum
 viro bono, tum philosopho
 conueniat. Itaque si tuam
 φιλοσάφην ἀνδρείαν ἀνέπνουσαν

ἡμῶν μὲν καὶ τῶν ἄλλων ὑποδύ-
 ας τοὺς σὺν πρὸς σὺν ὑποκεί-
 νοις, εὖ αὖ ἡμῶν ἔχῃ, καὶ τῶ
 λόγῳ ὑποσώζῃ, εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ
 σὺ περὶ δόξης τὰ ἐνδεοντά, ὦρα
 τοῖσι μετὰ σκευάσαντας ἡμῶς
 τὸ πᾶν, ἐμὲ μὲν σωτῆραν, καὶ
 ἀνέχεσθαι τριμύθρον, καὶ καί-
 μύθρον, εἰ δέ οἱ, ἐπὶ σωτηρίᾳ, σὺ
 ὅ ἐπαπείλῃ τὸ φαρμάκων, ἢ
 σμύλῳ αἵμα πρὸς ἑξῆς ἔχοντα,
 καὶ τὸ χωτῆριν διάπυρον, καὶ
 δὴ παραλαβὼν πᾶν ῥῆσαν, σὺ
 πᾶντα πρὸς μετὰ Σαβίνοιο ἴδῃ
 λέγεις, πάσαι μὲν αὖ φιλότις, ὥς
 εἰκὸς εὐδοκίμῃ παῖσι τοῦτῃ τὸ
 σύγγραμμα, ἢ ἐν πολλῷ πλῆ-
 θι; δέχθεις, ὥς οἱ τότε ἀκροασά-
 μνοι διηγουῦτο, καὶ ἰδίᾳ πα-
 ρὰ τοῖς πεπαιδευμένοις, ὅπο-
 σοι ὁμιλεῖν αὐτῷ, καὶ διὰ χει-
 ρος ἔχειν ἡξίωσαν. ἢ τε γὰρ
 τῶν λόγων περὶ σκευῆ, οὐ
 μὲν πᾶν, καὶ ἡ ἱστορία πᾶ-
 λη, καὶ ἐμπειρία τὸ φαρμά-
 κων, καὶ ὅτι ἔχουσα σαφῶς
 ἐλέγχο. καὶ τὸ μέγιστον, ὅτι
 χρῆσιμα πᾶσιν ἡμῶν, καὶ μά-
 λιστα τοῖς πεπαιδευμένοις ὥς
 μὴ ὑπὸ ἡγεσίας σφῶν ἀντι-
 εἰς δουλείαν ὑποαχθῇ. ἐπεὶ
 δὲ σοὶ μετέδοξε βελτίον τοῦτῃ
 εἶναι, καὶ τῷ μὲν ἐλευθερίαν μακρὰ χρίσθαι ἔαν, ἢ

quam induo personam, ut
 decet egero, bene nobiscum
 agetur, & eloquentiæ Præ-
 sidi mercurio sacrificabimus.
 Sin minus, quæ decerunt tu
 addes. Iam ergo fuerit tem-
 pus, ut transformata scena,
 ego quidem taceam, & me
 secari, atque vri fusti neam, si
 ad salutem necesse sit, tu verò
 medicinas adornes, scalprum
 in promptu habens, & cau-
 terium candens. Nunc igitur
 tu, ὁ præclare Sabine, à me
 acceptis dicendi vicibus, sic
 mecum agis. Olim quidem
 amice, liber hic tuus ut par-
 erat in precio est habitus, &
 vulgo ostentatus (ut qui
 tum audiverunt, nobis nar-
 rantur) & peculiariter apud
 eruditos, quotquot cū ipso
 versari, & præ manibus ha-
 bere dignati sunt. Etenim &
 verborum apparatus culpa
 vacat, multamque historiam
 & rerum experientiam con-
 tinet, & singula dilucidè di-
 cuntur. Maximum verò est,
 quòd illa omnibus, ac potis-
 simum eruditis conferunt:
 ne per rerum inscitiam sese
 in servitutem introducant.
 Sed cū mutata sententiā sta-
 tueris vitæ aulicæ statū mel-
 iorem esse, & libertati longū
 vale dicere, & cū illud ge-

λῶσαι ὃ τὸ ἀφύεστατον ἐκείνο
 ἰαμῶτον, ὅπου τὸ κέρδος,
 παρὰ φύσιν δουλεύειον, ὅρα
 ὅπως μηδὲς ἔπι ἀκύνεται
 σου αἰαγνίσκοντος αὐτό.
 ἀλλὰ μὴδ' ἄλλω παράχης ἢ
 ἢ παροῖτα σοι βίον ὄντων,
 ἐπιλαθεῖν τὰ γεγραμμένα. ἐν-
 χοῦ δ' Ἐρμῇ τῷ χθονίῳ, καὶ
 ἢ ἀκηκόωντων πείττεται, πολ-
 λὴν λήδην κατασιεύσαι. ἢ
 δόξεις τῷ τῷ κορινθίου μύθῳ
 ταυτὸν π. ποιῶναι, κτ'
 σου τῷ ὁ Βελλεροφόντης, γε-
 γραφὸς τὸ βιβλίον. μὰ τῷ ἢ
 Δι' οὐχ' ὁρῶ τῷ ἀπολογίαν,
 ἢ τις αὐτὸν ἐπὶ σωπὸς σοι ἡύσι-
 το πρὸς τὸν κατηγορεῦντα.
 καὶ μάλιστα, ὡς πῶς γέλοι
 αὐτὸ ποιῶσι, ἐπαινοῦντες μὴ
 τὰ γεγραμμένα, καὶ ἢ ἐν αὐτοῖς
 ἐλευθερίαν, αὐτὸ ὃ ἢ συρρα-
 φία δουλεύοντα ὁρῶντες,
 καὶ ἐκόντα ὑποπείναι ἢ
 ἀντὶ τῷ ζυγῷ. καὶ ἀπεικό-
 τα γυνὴ αὐτὸν κέρειν, εἰ λῶ-
 ρειν, ἢ τοι ἄλλου τοῦ ἡυ-
 γάνου ἀδ' εἰς εἶναι τὸ βιβλίον,
 καὶ σὲ ἢ κολοῖον, ἄλλοτεῖς
 περὶς ἀλλήλων, ἢ εἰς τὸν
 ἔπη, ὅμοιά σὲ τῷ Σολωνῷ
 πικρῶς πικρότατον κτ' μοι-
 χῶν τοῖς Κροτωνιάταις νόμον θύς, καὶ θαυμαζόμενος ἐπ' αὐτῷ,

neroso animo indignū imi-
 tari, *Vbi est luctu natura*
adacta, s. tristes: vide ne quis
id te legentem audiat: imò
nulli eorum, qui præsentem
tuz vitæ conditionem cer-
nunt, tua scripta recensenda
præbeas. Verùm ab Infe-
rorum legato Mercurio pre-
care, vt eos qui ista olim au-
diuerunt, multa obliuione
aspergat. Alioqui simile quid
fabulæ illi Corinthiæ acci-
dille tibi videbitur, vt quem-
admodum Bellerophontes,
librum contra te ipsū scri-
pseris. Per Iouem enim non
video, quæ tua aduersus ac-
cusatores, speciosa saltem de-
fensio esse possit: præsertim
si cum risu actionem inten-
dant: ac laudent quidem
tua scripta, & eam quæ illis
inest libertatem: te verò scri-
ptorem videant seruientem,
& sponte collum in go sub-
dentem. Itaque nihil absurdi
pronunciarint si dicant, vel
alius generosi viri esse hunc
libellum, te verò graculum
alienis plumis exultare: vel
si tuus sit, te similia Salax-
tho facere, qui cū legem
durissimam Crotoniatis in
adulteros tulisset, ob eam-
que admirationi esset,

μεταμικρὸν αὐτὸς ἐάλω, μοι-
 χεῖναι τὴν ἀδελφὴν τὴν γυναι-
 κᾶ. ὅτῃ περὶ πότῳ καὶ σὶ ὃ
 Σάλαυτον ἐκείνου, φαίη τις αὖ.
 μᾶλλον ὃ πλεὸς μεταίωτερος
 ἐκείνος, ἔρπον μὲ ἄλλος ὥς ἔφα-
 σκεν ἀποτολοῦνός, ἐκὼν ὃ
 μάλα ἐν ψυχῇ ἐς τὸ πῦρ ἀλ-
 λόμηνος, καί τοι ἐλευσάντων
 αὐτὴν ἥδη Κροτωνιατῶν, καὶ
 ἐνδιδόντων φυγεῖν εἰ βούλοιο.
 τὸ ὃ σὺν, ἢ παρὰ μικρὸν ἀπο-
 πύττερον, ἀκείρε. τοὺς μὲ ἐν τοῖς
 λόγοις τὴν πῶ τοιούτου βίου
 δουλοπρέπειαν, καὶ κατηγορέον-
 τος εἰ τις ὡς πλουσίου πινὸς
 ἑμπύων, καὶ καθεύδων ἐαυτῶν,
 ἀείχοντο, μυρία τὰ θυχεῖν
 παρῶν, καὶ ποίων. ἐν γὰρ
 δ' ὕσας, καὶ χαδὸν ἥδη ὑπὸ
 τῷ οὐδόν, οὕτως ἀγνῆ λαβεῖ-
 αν ἑταιρημάτων, καὶ μονοουχῶν
 καὶ ἑμπυπύωντες αὐτῇ, ὅσων
 γυνῶν φασιν ἐπιστημώτερος
 εἶναι δοκεῖς, τοσούτω κατα-
 γελαστότερος αὐτῶν εἶναι,
 ἀπὸ φωνοῦτος τῶ γυνῶ βίου
 τῷ βιβλίῳ. καί τοι τὸ δὲ κε-
 γνὼν ὅπῃ σὲ κατηγορεῖαν ζητεῖν,
 καὶ τὴν θαυμαστὴν βραγυδίαν
 λέγουσαν, Μισὴ σοφιστῆν,
 ὅς τις ἐχ' αὐτῶν σοφός, καὶ ἀπο-
 κησίοις ὃ οἱ κατηγορευώτες

paulò post cum sui fratris
 uxore in adulterio est de-
 prehensus. Quare non in-
 ceptè quispiam te Salsathum
 illum esse diceret. Nisi quòd
 longè tolerabilius est eius
 factum, qui quod fecit, cum
 causam ageret, amore se ca-
 ptum fecisse fatebatur, &
 sponte maximo animo in
 ignem insilijt: tamen si Cro-
 toniatæ hominis misereban-
 tur, & exulandi, si vellet,
 copiam faciebāt. At tu feci-
 sti multò absurdius, qui vitæ
 quidem eiusmodi quæ vilem
 conditionem accuratè tuis
 in libris persequeris, eumq;
 incusas qui in diuitis famu-
 litium incidat, & se velut in
 vincula coniiciens, infinitas
 molestias pati & inferre su-
 stineat: at in extrema senec-
 tute, iamque ferè vitra limē
 illius, adeò illiberalem ser-
 uitutem elegisti, ac propo-
 modum de ea te iactas.
 Quanto itaque ut aiunt, in-
 signior esse videris, tanto
 videaris risu dignior, cum
 tua vita tuis scriptis recla-
 met. Ecquid attinet nouam
 accusandi rationem aduer-
 sum te querere, pòst admi-
 rādam illam tragediam quæ
 dicit. Sapientem eum odi
 qui sibi ipse non sapit? Nec
 alia tuis accusatoribus
 exempla in te deerunt.
 καὶ ἄλλων παρεστημάτων

ἐπὶ σί. ὅς οἱ μὲν τοῖς βαρ-
κοῖς ὑποκριτῶς ἐκείσιν. οἱ
ἐπὶ μὲν τῆς σκηνῆς, Ἀγαμέμνων
ἔχθρος αὐτῶν, ἢ Κρέων, ἢ
αὐτὸς Ἡρακλῆς εἰσιν. ἔξω δὲ
Πάλλος, ἢ Λεϊστῆρες, ἀπο-
δείκνυσι τὰ πρὸς σπουδαίαν, γυμνο-
ταὶ ὑπομῖνοι βαρυνόμενοι,
ἐκ τῆς ποικίλης, καὶ σκελετικῆς.
ἐνίοτε δὲ μαστουράκοι πηκ-
αὐτῶν, ὡσαύτῃ διαβῶ δοκῇ.
ἄλλοι δὲ, τὸ τῷ πῶτον πιπτο-
δέναι σὺ φέρεται, ὃν Κλεοπά-
ρα τῇ παύσει φασὶν ἔχειν.
ἐκείνου δὲ διδασκαλίας τῶς
ἐν ὁρεῖσιν παύσει κοσμίως,
καὶ ἐμμελῶς, καὶ ἐπιτελεῖ
δαυμάζειν μόνον ἐν τῷ γυμ-
νασίῳ, καὶ τὸ ἐν τῷ φιλάθλῳ
τα, καὶ τοῖς ἀθλοῖς καὶ αὐλῶσι
συγκείμενον ὑμῶν αἶον. ἐπὶ δὲ
οἱ δὲν ἰσχυροὶ οἶμαι, ἢ αὐτὸν ὀδυ-
λον πῆρρον κειμένον, μακρὰ
χαίρειν ἐφάσονται τοῖς αὐλοῖς,
καὶ ῥυθμῶς, καὶ ὁρχήματι, συ-
ταρπάζοντα, κατὰ βῶχην, ἀ-
πορήσαντα, μᾶλλον δὲ συ-
ταρπάζοντα τὸ πρὸς σπουδῇ. καὶ οὐ
τοῖνυ φανερὸν, ὅτι ὑποκριτῆς,
ἀλλὰ ποιητῆς τῷ καλῷ ἵστων, καὶ
νομοθέτης γυμνασίου, ὑπὸ
ταυτοῖς δὲ ἰσχυροῖς περὶ φανεί-
σης, ἡλγυχῆς πῆρρος ὢν, καὶ

Verum alij te tragœdiarum
actoribus assimilabunt: quo-
rum quisque in scena qui-
dem est, vel Agamemnon,
vel Creon, vel ipse Hercules:
extra verò Polus, aut Aristo-
demus, depositis personis
sunt mercenarij tragœdiæ
actores, qui excidunt, &
exibitantur, & quorum ali-
qui nonnunquam flagris ex-
duntur, vt spectatoribus vi-
sum fuerit. Alij idem quod
simia tibi contigisse dicent,
quam celeberrima illa Cleopa-
tra dicitur habuisse. Ea enim
probè edocta, cum aliquan-
diu compositè modulatèque
non sine magna spectantium
admiratione, saltantis habi-
tum exhibuisset, & decorum
seruasset, atque hymenæum
voce ac tibia canentibus res-
pondisset: posteaquam cari-
cas puta vel amygdalā pro-
culiacentem vidit, abiecta
vel discerpta potius perso-
na, tibijs, modulis, saltatio-
nibus longum vale dixit,
corruptam verò amygdalam
arrodere cœpit. Sic etiam tu,
dixerint illi, qui non histrio,
sed author rerum pulcher-
rimarum, & legislator fuisti,
obiecta hac carica, te simiam
esse prodidisti, vt qui summis
tantū labijs sis philosophus,
ἀπ' ἄκρου χείλους φιλοσοφῶν,

ἢ ἔπρεα μὲν κεύθων ἐνὶ φρεσίν,
 ἀλλὰ ὃ λέγων, ὡς εἰκότως αὖ
 πνα ἐπὶ σὺ εἰπῆν, ὅππῃ αὖ λέ-
 γεις, καὶ ἐν οἷς ἐπαυγεῖσθαι ἀ-
 ξιοῖς, χεῖλεα μὲν σου ἰδίηνεν,
 ἑσθλῶν δ' ἀρχμῶσιν κατα-
 λείποντο. ποιᾶς οὖν, παρὰ πό-
 δα ἐνδὺς ἔπτας δίκην, περ-
 πτωτὸς μὲν δρακονάμφορος ἀεὶ
 ταῖς ἀνδράπων χεῖρας, μὲν μι-
 κρόν ὃ μονονυχὶ ὑπὸ κήρυξιν
 ἑομοσάμφορος ἦν ἐλευθερίαν.
 ἢ ἰσχυρὴ ἡ ἀδράστεια τότε κα-
 τόπιν ἐπεσῶσα σοι ἐνδοκίμου-
 τι, ἐφ' οἷς κατηγόρεις τῶν ἄλλων,
 καὶ ἀεικλῆν, ὡς αὖ θεὸς εἰδὺς ὅτι
 μέλλουσαι σοι ἐς τὰ ὅμοια με-
 ταβολῆναι, καὶ ὅππῃ καὶ εἰς τὴν κάλ-
 πον πύσας περὶ τρεῖς, ἡξίους
 κατηγορεῖν τῶν διαποικίλων πινυ-
 τυχας, τοιαῦτα παρήλιν ὑπο-
 μόνων. εἰ γοῦν ὑπόδοιτό
 τις τῷ λόγῳ τῶν Αἰσχίνων μὲν τὸ
 καὶ τῶν Τιμαρχῶν κατηγορεῖαν
 αὐτὸν ἀλῶσαι, καὶ φανεράκινα
 τὰ ὅμοια πάροντα, πῶς οὖν αὖ
 εἰς παρὰ τῶν ὁρώντων χυδαῖται
 τὴν γλῶτταν, εἰ Τιμαρχῶν μὲν ὑ-
 δνεν ὅτι τοῖς καὶ ὡς αὖ ἡ-
 μαρτημένοις, αὐτὸς ὃ γέρον
 ἦδεν, τοιαῦτα εἰς ἑαυτὸν πα-
 ρέλωμαι; τὸ δ' ὅλον, ἐκείνῳ
 τῷ φαρμακοπώλῃ εὐχεσθαι, ὅς

aliâque mente occultes, alia
 dicas. Ita ut merito de te
 quis dicere possit, ea quæ
 profiteris, & ex quibus lau-
 dem captas, labra tua qui-
 dem rigasse, palatum verò
 aridum reliquisse. **Quam-**
obrem ilico pœnas soluisti,
 qui cum ante audacia pro-
 caci humanarum rerum ne-
 cessitatibus insultaris, paulò
 post ipse libertatem velut
 sub præconibus abiuraris.
 Nec dubium est, quin Adra-
 stea tum à tergo stans, te ea
 probantem quæ alijs vitio
 vertebas, deriserit, ut pote
 quæ cum sit dea, sciuerit fu-
 turum ut ipse mutata sen-
 tentia ad simile vitæ genus
 transires, cumque prius in
 tuum sinum non spuisles, ac-
 cufare velles eos qui pro-
 pter varias fortunæ vicissi-
 tudines, ita facere sustinet.
 Siquis igitur fingat Aeschi-
 nem post gravem illam ora-
 tionem qua Timarchum ac-
 cufavit, ipsum quoque ac-
 cufatum quòd eodem in fa-
 cinore esset deprehensus,
 quantum putas spectanti-
 bus risum fuisse obortum,
 quòd Timarchum criminis,
 ad quod ætas hominem tu-
 lit, reum faceret, ipse verò
 iam senex eadem in se ad-
 mitteret? Denique similis
 videris illi pharmacopolæ,

καὶ τὸ, Γεινομένων ἐπύκνισέ λίκ-
 τω, ὅτ' ἐμὶ τέκε μήτηρ, εἰ δὲ
 ὅστων ἀφείς τ' λόγον, ὡς οὐ
 πάλυ ἀξίόσπον, ἐκείνο λέγειμι,
 μήτε ὑπο χρεμάτων, μήτε
 ὑπ' ἄλλης πηγῆς ἐλπίδος τοι-
 αύτης διλεαδείς, ὑποσῆναι τ'
 παρ' οὗαν πυνυσίαν, ἀλλὰ τὴν
 σωίστην, καὶ ἀνδρείαν, καὶ μαρ-
 λόρησαν τὸ ἀνδρὸς θαυμαπας,
 ἐβελήται κοινοῖνται πράξιον
 τῷ τοιούτῳ, δίδοι καὶ μὴ παρ'
 τῇ ὀπιθερομένη κατηρεία κο-
 λακίας αἰτίαν παρσλαβόν,
 κατὰ εὐείπκωμα ἢ φασὶν
 ἐκκρούων τ' ἥλον, καὶ μύζονι γὰ
 τ' σμικροτέρων, ὅσῳ κολακεία
 τ' ἄλλων ἀπαιτῶν κακῶν, τὸ
 δουλοπαρεπίστατον εἶναι, καὶ
 ταύτην χεῖρας γενόμεναι, πῶ
 οὐκ ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε
 ἐκείνα λέγειν δοκεῖ, ὑπολοι-
 πόν ὅστιν, ἢ ὁμολογεῖν μήτ' ἐν
 ὑγίαι εἰπεῖν ἔχειν; μά μοι ἴσως
 ἐκείνη σῆχυρα ἔπ' ἀβροχός,
 ὁδύρεαδ' τὸ γῆρας, καὶ τὴν νό-
 σον, καὶ μὴ τούτων τὴν πει-
 νίαν, πάντα ποιῆν καὶ πάθειν
 ἀναπίδουσαν, ὡς ἐκφύγοι πε-
 ς αὐτῇ. καὶ ἐν τῷ τοιούτῳ, καὶ
 ἀχαίρον ἴσως καὶ τὴν τῷ Εὐεί-
 πιδου Μίνδιαν παρσκαλίσται,
 ἐκείνη τὰ ἱαμβεῖα, μικρὸν

atque illud. *Filium parca dedit
 nascenti* : *arma ab alio*. Quod
 si hac ratione omissa, tanquā
 fide parum digna, illud dice-
 rem, neque pecunia, neque
 A villa alia huiusmodi spe inef-
 catum me, praesentem con-
 uictum ferre: sed prudentiā,
 fortitudinē, & magnanimitatem
 viri admiratum, rerū
 B gerendarum confortē ei esse
 voluisse: vereor ne ad priorē
 accusationem adulationis
 accedat nota, deinde compe-
 riar, quod aiunt, clauū cla-
 uo pellere, & maiore qui-
 C dem minore: quatenus a-
 dulatio aliorum omnium
 malorum esse maximē serui-
 le, & ob hoc pessimum cen-
 setur. Quid igitur aliud, si
 neque haec, neque illa dicen-
 da videntur, nobis restat, nisi
 D vt fateamur, nos sani nihil
 habere quod dicamus? Vna
 mihi forsā illa superest an-
 chora integra, vt senectutem
 & morbum deplorare: po-
 stea paupertatem, quae vt e-
 uitari queat, hominem nihil
 E non & facere, & pati persua-
 det. Quo loco fortē non
 fuerit intempestium Medea
 illam Euripidis ad opem vo-
 care, quae huc progressa,
 jambos illos non nihil huc
 detortos pro me tibi occinat

παριδούσαν εἰπεῖν ὑπ' ἐμῇ
 αὐτὰ παρσκάλλου, καὶ μά-

δυνάμει μὲν, οἷα δρᾶν μάλλω
 κακῇ. Πενία γὰρ, κρείσσον των
 ἑμῶν βουλευμάτων. τὸ μὲν γὰρ
 τῷ Θεογνίδος καὶ ἐγὼ μὴ λέ-
 γω, τίς ἐκ οὐδεν ἐκ ἀπαξιοῦ-
 τος, καὶ ἐς βαθυκῆτα ποταμὸν
 σφᾶς αὐτοῦ ριπτήν, καὶ κτ'
 κρημῶν γε ἡλίβια των, εἰ μάλλω
 τίς οὕτως ἀποδ' εἰσθῆναι τῷ
 πνίαν; ταῦτα μὲν εἶναι δοκῶν, B
 ἂν τίς αὖ ὡς ἐν τοιούτῳ ἀπο-
 λογήσας ἔχοι, οὐ πάνυ ἐν-
 περὶσσωπεν ἔλασσιν αὐτῶν. οὐ
 δέ μοι θάρρει ὅ ἐταῖρε, ὡς οὐ-
 δὲν τούτων ἐμὲ χρεοσμῶν, C
 μὴ γὰρ τοσούτος ποταμὸς κα-
 ταλαβοῖ τὸ Ἄργος, ὡς ἢ κοίλῳ
 Λαβύλῳ ἀσπείρειν ὀπχειρεῖν.
 εἰ μὲν αὖτε πνίαντες ἐυλόγῳ
 ἀπολογίαις, ὡς ἔσ' ἀποείας, D
 τὰ τοιαῦτα κρησφύγας περὶ
 τῷ κατηγροῖας ζῆτῶν. ἀλ-
 λά μοι ἐκείνο ἐννοήσον, ὡς
 πάμπαν τὰ τοιαῦτα διαφί-
 ρει, ἐς οἰκίαν πνὸς πλουσίου
 ἑσθιμῶν παρελθόντα, δου-
 λείην, καὶ ἀνίχας ὅσα μοι E
 ἐσσι τὸ βιβλίον, ἢ δημοσίᾳ
 ἀνάπορτα τι των κοιτῶν, ἐν
 ἐς δυνάμει πολιτεύομενον,
 ὅπ' οὕτως περὶ βασιλείας με-
 δοφορεῖν. διελθὼν δὲ καὶ
 ἰδίᾳ καταδείξας ἔχουσιν.

*Intelligo quam sint mala, hac
 qua nunc pavo, sed mentu im-
 peria reclama: pauperes. Nam
 Theognidis illud, quanuis
 non citem, quis ignorat, qui
 non censet indignum, si quis
 se ipse vel in profundum ma-
 ris proijciat, vel de rupe præ-
 cipitet, si modò paupertate
 hoc pacto effugiat? Hæc videntur esse quæ quis
 in eiusmodi causâ pro se di-
 cere posset, quanquam eo-
 rum unumquodque non est
 admodum speciosum. Tu verò
 amice bono es animo, siqui-
 dem nulla huiusmodi defen-
 sione sum visurus. Neq; enim
 tanta fames Argos virgere
 unquam poterit, ut cauam
 Arabiam ferere aggrediatur:
 neque nos adeo iusta defen-
 sionis inopes fuerimus, ut
 adacti penuria, huiusmodi
 perfugia aduersus accusatio-
 nem queramus. Quin illud
 mihi considera quam magno
 hæc inter se discrimine distet
 videlicet in diuitis alicuius
 familiam ingressu mercede
 seruire, quæq; meus recēset
 libellus perferre, atq; publicè
 re populi tractatē, ac pro vi-
 rili rempub. administratē,
 hoc nomine stipēdia ab im-
 peratore accipere? Quare
 percurrēs & seorsim utrum-
 que disponens considera.
 Comperies enim (Musi-
 κόςπι, εὐχρηστίς γὰρ τὸ πῶν*

ρουσικῶν δὲ τῶτο, δις διὰ
 πασῶν τὸ πρᾶγμα, καὶ τοῦ-
 τον οἰκίας ἀλλήλοις τὸν βίους
 ὅσον μόλιβδος ἀργύρου, καὶ χαλ-
 κὸς χρυσῷ καὶ ἀνέμωνι ῥόδον,
 καὶ ἀνέμωνι πικρὸς. μὲν δὲ
 μὴ δὲ δὴ καὶ ἐκεί, κἀνταῦθα, καὶ
 τὸ πρᾶγμα ἄλλω τὰ πηδῶναι. τὸ
 ὃ πρᾶγμα, παμπόλλω
 ἔχει πῶν διαφωνίαν. ἐκεί μὲν
 γὰρ δουλεία σαφὴς, καὶ οὐ
 πολὺ τῶν ἀργυρῶνιων καὶ
 οἰκοτελείων διαφέρεσι. οἱ
 ἐπὶ τῷ τοιούτῳ περσίουτες
 οἱ δὲ τὰ κοινὰ διὰ χειρὸς ἔ-
 χοντες, καὶ πύλωσι, καὶ ἔσπην
 ὅλοις σπᾶς αὐτῶν χρησίμους
 παρέχοντες, καὶ αὐτοὶ οἰκίας ἐκ
 μόνου τὸ μὲν διαβάλλονται,
 καὶ ἐξ ὁμοιότητος καὶ κοινωνίας
 τῆς κατηγόρας κατέλκονται.
 ἐπὶ καὶ αὐτοὶ τῆς ἀπάτης
 ἀναστὰς τὰς τοιαύτας περ-
 σίας, καὶ ἔτι οἱ τοιαῦτα ἔθνη
 ἐπιβουλεύοντες, οὐδ' οἱ τὰς πό-
 λεις ἀνέχοντες, οὐδ' οἱ τὰς
 φάλαγγας, ἢ στρατόπεδα ὅλα
 ἐγχειρίζομενοι, ὁρῶντες ποιή-
 σουσιν, ἐπὶ καὶ μὲν αὐτῶν
 τῶ ἔργῳ περσίουται. ἀλλ' οὐ
 ἀφ' ἑνὸς οἶμαι καὶ ἀναβέβαιν
 τὰ πάντα, οὐδ' ἰσοτιμίαν ἵ
 μνησφορῶντων κατέλκονται.

corum illud prouerbiū,
 bis per omnes hoc est, *in-
 gressimo intervallo a se se
 disidere*: cum has duas vitæ
 rationes tantum inter se cō-
 uenire, quantum cum argen-
 to plumbum, æ cum auro,
 anemone cum rosa, cum ho-
 mine simia. Siquidem &
 illic & hic merces accipitur,
 & alteri est parendum. Sed
 in rei ratione ingens est dis-
 sonantia. Illic enim manife-
 sta est seruitus, & qui ad of-
 ficiū huiusmodi se conse-
 runt, non multum eripitijs
 seruis, & vernis præstant.
 Qui verò tempus tractant,
 seque vrbibus, ac totis genti-
 bus vtilēs præbent, nullo
 iure ob solam mercedem
 traducantur, inque crimi-
 nis similitudinem & com-
 munitatem trahantur. Alio-
 qui fieri non poterit quia
 hac ratione præfecturæ om-
 nes exaurentur, ut neque
 tot tantarūque gentium
 præfides, neque ciuitatum
 rectores, neque ordinum
 militarium ductores, imò
 nec ipsi totius exercitus im-
 peratores rectè facere vide-
 antur: quando horum om-
 nium laboribus proposita
 sunt præmia. Cæterum vni-
 co mercedis nomine non o-
 portet opinor, omnia euer-
 tere, nec mercedem acci-
 pientibus æqualē cōditionis
 gradum

ἔδελε γοῦν ἐν πλείῳ χρεῖ-
 μῳ τῇ παύσει, καὶ ὁμοί-
 ας γὰρ τῷ ὀπίσθῳ ἐν-
 κληματι, καὶ ὑπὸ βελῶν
 ἀπολογησάδ'. καὶ δὴ καὶ σοὶ A
 μηδεὶα μηδ' ἐν ἀμυδί ποιῆν.
 εἰ δ' αὖ πῶς τὰ μέγιστα παρ-
 τοῦτας εἴπῃς, ὅπου μὴ ὁ βα-
 σιλεὺς αὐτὸς, ἀλλ' ὅστις οὐ
 φόβος λέγω, οὐδ' ἐλαφύς, ὁ-
 πότε παρὰ τῶν ἀρχαίων ἐπι-
 τρεῖται φοιτῶν, δὴ ἐστὶ βασι-
 λεὺς μὲν μέγιστος, ἔπαινοι, καὶ
 ἡ παρὰ πάντων ἐκκλησία, καὶ τὸ
 ἐπὶ ταῖς ἐυεργεσίαις προσ-
 κληθεῖσθαι. εἰκοίτες ὅλῳ γὰρ καὶ
 τεμνῇ, ὅπερ παρὰ τῶν ἀρ-
 χων ἐν γούρῳ, μισοὶ καὶ παύ-
 τὰ εἰσιν ὑπὸ τῶν φροντῶν,
 καὶ προσοντίας, καὶ ἐκτρέφον-
 ται προσκοπιώτες αἰὲν τὰ
 καὶ αὐτὰ, καὶ βελτίω ποιῶντες,
 ὥς δὴ μικρὰ μεγάλους ἐκείζον,
 καὶ ἐλάττω, ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ
 τοῦ σὺν καρυφῇ, ἐφ' ἑκα-
 στεν τοῦτων, ἀφ' οὗ σύγκειται E
 κατωβαίνειν, ὅπως ὅτι μεγέθει
 καὶ σμικρότητι διαλλάττονται
 τῶν ἀκροτάτων. τὰ δ' ἄλλα, μι-
 σθοδότης ὁμοίως ἅπαντες. εἰ
 μὲν ἂν τὸν ἐπετελεῖν ὁ νό-
 μος, μηδεὶα μηδ' ἐν παρτίειν,
 ἕτοιμος αὖ εἰκότως ἐδράκουμι τῷ

Volo igitur loquendi liber-
 tate ingenti utens, & cum
 obiecto crimine cominus
 congregiendi, illud praestanti-
 ssimè refellere. Equidem
 affirmo tibi neminem gratis
 quicquam facere. Nec sum-
 marum rerum administrato-
 res excipias, quando nec
 ipse rex mercedis est expers.
 Non dico tributa, neque ve-
 stigalia quæ quotannis pen-
 duntur à subditis: at regi
 merces fuerit maxima si
 laudetur, si ab omnibus ce-
 lebretrur, si pro collatis be-
 neficijs adoretur. Imagines
 etiam, templa, delubra quæ-
 cunque à subditis habent,
 mercedis loco sunt & ipsa,
 pro curis, & providentiâ
 qua reipub. semper prospici-
 unt, eamque in melius
 D prouehunt. Et ut magnis
 parua componam, si initio
 à cumuli cacumine ducto,
 per singula ex quibus con-
 stat, descendere velis, nos
 non nisi magnitudine & par-
 uitate à summis differre vi-
 debis: cæterùm mercena-
 rios pariter omnes esse.
 Quod si legem hanc tu-
 lisses, ut nemo quicquam
 ageret, non iniuria ini-
 quitatis reus videret. Sin
 hoc in libello nullibi à me

παρονομία. εἰ δ' ὅτε μὲν

εὐδαμῶς τῷ βίβλιου λέλε-
 κται μοι, καὶ ἡ δὲ ἡ ἀγαθὸν
 ἀνδρα ἐνεργὸν εἶναι, πὶ αὖ
 ἄλλο ἐς θεὸν αὐτῷ χεῖρον,
 ἢ οἴλοις συμπονῶν παρὲς τὰ
 βέλτερα, καὶ τῷ μέσῳ ὑπαί-
 σθρις πείραν αὐτῷ διδοὺς, ὅπως
 ἔχει πείρας, καὶ σπουδῆς, καὶ
 ἐνστάς παρὲς τὰ ἐγκρατε-
 σιῶνα, ὡς μὴ τὸ ὀμνείκον
 ἐκείνο, ἔτῳσιον ἀνύρως ἀχθὸς
 εἶναι. παρὲς δὲ τῶν ὅλων, μακρῶ-
 ὤς καὶ τὸν ἐπιτιμῶνται, ὅτι
 ἐστὶν ὅτι μοι, εἰ δὴ τις καὶ
 ἄλλος ἐστὶ περὶ σοφῆς, ἐπιτιμη-
 σουσιν, ἀλλὰ τῷ ἐκ τῶ πολλῷ
 δημοῦ λόγῳ μὲν ἀπὸκτανται,
 καὶ τὰ κατεία ἐπαινουμύρῳ
 ἐπ' αὐτοῖς, παρὲς δὲ τῷ ἀκρεῖ
 ἐκείνῳ τῷ κορυφαίῳ ἀρετῶν,
 οὐ παύει γενημασμένῳ, καὶ μα-
 δὲ οὐδ' ἐπὶ τούτῳ ἀνίσταται
 μοι ἀξίον, ὅτι καὶ ἡ ἄλλῃ ἐργῶν
 οὐκ ἐπὶ τῷ χεῖρ, τῷ τῷ
 σοφῇ ὑποχρῶν ἀποπληρω-
 π. τῷ ὅντοι καὶ θαυμασται
 αὖ ἐπιτιμῶντος μοι τῷ νυκ-
 τῷ, εἴχα ἐπιτιμῶν, ὅτι παρὲς
 πολλῶν ἡδὲ ἐπὶ ῥητορικῇ δι-
 μοσίᾳ μετὰς μισθοφορῆς ἐνε-
 γήσθην, ὅποτε καὶ δέαν τῷ
 ἰατρικοῦ Ωκεανῷ καὶ τῷ κελ-
 πῶν ἅμα ἐπὶ τῶν ἐνέτηχες ἡ-

dictum est: virum autem bo-
 num alicui operi decet esse
 intentum: quid aliud est in
 quo suam operam collocare
 debeat, quàm in iuvandis ad
 res optimas amicis, inque
 A medio sub dio specimen sui
 dando, quanta fide, diligen-
 tia & benevolentia deman-
 data munia prosequatur, ne
 sit illud Homericum, *Pondus
 inutile terra*. Ante alia autē,
 B meos obiurgatores memi-
 nisse oportet, se non sa-
 pientem virum (si modo ali-
 quis alius est sapiens) obiur-
 gaturos, sed plebeium, in
 orationibus exercitatum, qui
 C mediocrem ex ijs laudem
 comparavit: at verò ad sum-
 mam illam procerum virtu-
 tem, non est admodum in-
 stitutus. Quanquam ne hoc
 quidem nomine dolere de-
 beo per Iovem, quòd in ne-
 minem incidi, qui omnes sa-
 pientia, quam profitebatur,
 numeros expleret. Te verò,
 quòd hanc viuendi ratio-
 nem mihi vitio vertis, non
 E possum non mirari, siquidem
 cum obiurgaveris, quem
 olim nosti pro causis publicè
 agendis mercedes maximas
 accepisse, quo tempore ad
 visendum occidentalem O-
 ceanum profectus peragrata
 simul Gallia in nos incidisti,

μῖν, τοῖς μεγαλομύδοις τῶν
 σοφιστῶν ἀριθμουμένοις. ταῦ-
 τά σοι ὧ ἐπαίρει, καί τοι ἐν μυ-
 εῖαις ταῖς ἀσολίαις ὦν, ὅ-
 μως ἀπελογοσάμην, ἡ ἐν
 παρέργῳ δέδωκός τιν' λευκῶν
 παρὰ σὺ καὶ πληρὴ μοι ἐγε-
 ρθῆναι. ἐπὶ σφός γε τὸν ἀλ-
 λος καὶ συνάμα πάντες κατη-
 γορεύσιν, ἰχθυεὶν αὖ εἴη μοι τὸ,
 ὃ φροντὶς Ἰπποκλείδῃ.

cum quatuordecim rhetoribus
 annumeraremur. Hæc tibi,
 amice, ego quanquam sex-
 centis negotijs districtus,
 respondi: non parui facturus
 si candidum plenumque cal-
 culum à te reportauero. Nā
 quod ad alios attinet, etiam si
 simul omnes accusent, illud
 mihi suffecerit, Non curat
 Hippoclidēs.

ΤΗΡ ΤΟΤ ΕΝ ΠΡΟ ΕΟ QVOD

τῇ προσαγορεύσει πται-
 σματος.

INTER SALVTANDVM
 verbo lapsus fuerat.

ARGVMENTVM.

Respondet hac Apologia, pro errato, quod inter salutandum
 ipse exciderat, cum manet in prima salutatio, quando χαῖρε,
 hoc est Ave seu salve dicendum fuerat, ipse ὕλασθαι, hoc est, Val,
 dixisset. Orationis statum est in iudiciali assumptum. Fatetur enim
 & ipse peccasse se, quia ordinem inuerterit, & quod postremum dici
 conueniebat, à principio usurparit. Sed tamen culpam hanc mitigat
 atque eleuat. Primum usu ac potestate ipsorum verborum, ostendens
 τὸ χαίρειν non in principijs tantum à veteribus, sed etiam in
 fine atque diceſu usurparum fuisse, ὕλασθαι autem utroque loco
 frequenter à multis, à quibusdam etiam in principio semper pos-
 sum fuisse, deinde & efficaciorē atque auspiciatorem vim ac signifi-
 cationem habere, idque probat multū & poetarum & aliorum testimo-
 nijs adductis, item historiarum exemplū, ubi vel eodem errore

ὕμναις pro χάρσιν positum fuisset vel aliàs usurpatum, commodum aliquod utentibus attulisset. Post hac ordinis inuersioni opposit enectum erroris, quod tale verbum, pro alio dixerit, cuius uel seu potest, hac est, ualere seu sanum esse, cuius tempore, non magis in tantum, conueniat, & quod hac saluatio cateru potior atque efficacior sit. Denique & principes hoc idem primam atque precipuam suam mandant, ut salutis seu ualitudinis curam gerant, & priuati quoque in resalutando saluos esse iubent. Hinc & causam erroris sue euentus huius, in deum aliquem transfert. Animi autem conseruationem, qua causam erroris dederit, à consuetudo, & obiecto seu casu defendit. Deinde & voluntatem principii pro se interpretatur si hæc conformatione, idque argumentum à consequentibus, & exemplo ducto. Ad finem, si hæc alia ac noua obiectione, orationem in uotum seu preceationem definit. Exordium à loco communi sumitur,

Αλεπόν μ' αὐ-
X θρωπον ὄντα,
δαίμονός πινος
ἐπιχειραν δια-
φυγείν. πολὺ δ'

χαλεπότερον ἀπολογία ἐν-
ρεῖ παρὰ λόγου καὶ δαιμονίου
πλάσματος. ἅπερ ἀμφοτέ-
ρα νῦν ἑμοὶ συμβέβηκεν.
ὅς ἀρικόωρος παρὰ σέ,
ὅς περὶ σέπιμι τὸ ἐωδι-
νόν, δέον τινὲ συνῆδιν ταμί-
τη φωνῶν ἀρεῖναι, καὶ χαί-
ρειν καλεῖναι. ἐγὼ δ' ὁ χρεὺς
ἐπιδιδώμενος, ὑμναῖν σε
ἔξεν. εὐδρημον μὲ καὶ τῷ το, καὶ
ὅς καμῶ δ', ὅς ἐκ' τινὲ ἐω.
ἐγὼ μὲν ἐπὶ τούτῳ ἐνδοξεί-

Difficile est, ho-
mo cum sis
D fortunæ ali-
cuius offensio-
nem euitare :
longè verò dif-

ficilius inopinati, diuinòque
impulsu commissi erroris
defectionem inuenire. Quod
utrumque mihi nunc accidit,
qui cum mane te salutaturus
adiissem, & consuetam hæc
vocem emittere, teque salu-
etere jubere debuissim, ego
aureus ille oblitus, ualere te
iussi. Quod quidem ver-
bum boni est ominis, sed
intempestiuum, ut quod
auroræ non conueniat.
Ob id igitur sudabam, cru-

διὸν πρὸς ἡγεμονίαν, καὶ πα-
 τοὺς ὡς ἑσπερίας. οἱ πα-
 ρόντες δ' οἱ μὲν, παρεπαίειν, ὡς
 τὸ εἶκος, οἱ δ' ἄλλοι, ληρῆν ὑφ' ἡλι-
 κίας. οἱ δ' ἑ, χρεσίνης κρηπίδης
 ἀνέμεινον ἐπὶ ὧν τὸ μέγεθος, εἰ
 καὶ ὅτι μάλιστα σὺ ἐπεικῶς
 ἡγεῖσθαι τὸ γεροντός. οὐδ' ὅσον
 ἄλλω τῷ μεδιάματι ἐπιση-
 μναμένος ἢ γλώττης ἢ δια-
 μαρπίαν. ἔδοξεν οὖν μοι καλῶς
 ἔχειν παραμυθίαν πνῆ ἐμαυ-
 τῷ συγχαίρειν, ὥς μὴ παύω ἀ-
 νιμῶν ἐπὶ τῷ πεισμάτι,
 μηδὲ ἀφ' ὧν ἡρώδης, εἰ
 προσβύτης αὐτῷ τοσούτων ἀ-
 ποσφάλλω τῷ καλῶς ἔχοντος,
 ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων. ἀπο-
 λογίμαι μὲν γὰρ οὐδ' ἐν ἑδραίῳ
 ὑπὸ γλώττης, εἰς οὗτος εὐρη-
 μων ἐν ἡμῶν οὐλοδούσης ἀρχόμε-
 νος μὲν οὖν ἢ χαρῆς, παύω
 ἀπορῶ ἐν τεύχεσσι τῶν μὲν τῷ
 προσβλήματι, προσδόντι δ' πολ-
 λὰ σευραῖν τὰ λεκτέα. οὐ
 μὲν ὡς πρὶν ἐφ' αὐτὰ, ὡς
 μὴ περὶ τὸ χαίρειν αὐτῷ, καὶ τὸ
 εὐφραίνειν, καὶ τὸ ὑγιαίνειν
 σευραῖν τὰ εἰκότα. τὸ μὲν δὲ
 χαίρειν, ἀρχαία μὲν ἢ σευρα-
 γορεῖσθαι. ἐμὲν ἐωθινὴ μόνον,
 ἢ δ' ὑπὸ τῷ σευραῖν ἐν τεύχεσσι,
 ἀλλὰ καὶ σευραῖν μὴ ἰδόντες

bescebam, & prae inopia
 consilij peruarius eram. Eo-
 rum autem qui aderant, alij
 quidem me lingua lapsum
 esse, ut erat consentaneum :
 A alij verò prae ætate delirare,
 alij denique hesternæ cra-
 pula plenum adhuc esse exi-
 stimabant : tametsi tu ani-
 mo maximè æquo casum
 hunc ferebas, ut qui ne leui
 B quidem risu linguæ erratum
 notares. Visus sum igitur
 mihi præclarè facturus si
 consolationem aliquam ipse
 mihi componerem, ne hoc
 lapsu nimis ægrè afficerer,
 necue intolerabile putarem,
 C si senex ego, præsentibus tot
 testibus, à decoro tantum
 deflexi. Nihil enim, opinor,
 opus erat defensione pro
 lingua, quæ in tam boni o-
 minis præcationem labendo
 incidit. Quare mihi scri-
 D bere incipienti videbar in
 dubiam quæstionem incur-
 surus esse : sed progredienti
 multa dicenda se obrulerunt :
 quæ tamen prius non dicam,
 quàm de verbis Salu re, Bene
 E agere & Valere, quæ consen-
 taneum est, exposuero. Ver-
 bum igitur Salu re, antiqua
 est salutatio, quam usurpa-
 bant non solum mane, pri-
 mæque in cōpellatione, sed etiam
 cū ante se mutuo nō vidiſſet,

ἀλλήλους, ἔλεγον αὐτό. ὡς τὸ,
 καὶ ὁ δυνάστης ἦδε τῆς Τι-
 ρωδίας. καὶ μὲν τὸ δείπνον ὅς
 λόγους ἥδη παρεστῶτος βρεπό-
 μῃσι, ὡς τὸ, καὶ Ἀρχαίου, δι-
 τὸς μάλιστα ἐπιδεικνύμενος, Ο-
 δυναύς ὅποτε ἔπιπυρρῶς ἐπὶ
 οὐρανῷ αὐτῷ ἔρρητόρευσεν. καὶ
 ἥδη ἀπὸντες παρ' ἀλλήλων, ὡς
 τὸ, χαίρετ', ἐγὼ δὲ ὑμῶν θεός
 ἀμφοτέρων, καὶ ἐπὶ στήθεος. ἰδὼς ὃ
 χαίρει οὐδεὶς ἀπενέμειντο τῇ
 παρρησίᾳ, ὡς δὲ ὡς νῦν λόγος ὁ
 ἰωδῆος, ὅπου καὶ ἐπὶ τῇ ἀ-
 πωσίᾳ καὶ ἀπικτοτάτων ὁμῶς
 ἐκ τῆς αὐτῆς, ὡς ὁ τῷ Εὐει-
 πιδῷ Πολυμήκης ἥδη τελευ-
 τῶν τῆ βίον, καὶ χαίρετ' ὡς ἥδη
 γὰρ μακρὰ βάλει σκότος. καὶ
 ὁ μόνον φιλοφροσύνῃς αὐτοῖς
 ὡς τὸ σύμβολον, ἀλλὰ καὶ ἀ-
 πειρίας, καὶ τῷ μιν ἐπὶ χεῖρας
 ἀλλήλοις. τὸ γὰρ μακρὰν
 χαίρει φέρει, τὸ μιν ἐπὶ φέρει
 πῇ δηλοῖ. παρρησίας δὲ αὐτὸ
 φιλικῶς ὁ ἡμερὸς ἐμνήσκει
 λέγεται ἀπὸ Μακρῶντος ἀγ-
 γέλου τῷ νικῶν, ἐπὶ πᾶσι πρὸς
 τοὺς ἀφροσύνας καὶ ἡμερῶν, καὶ
 παρρησίας ὡς τὸ τῷ τέ-
 λει ὃ μάλιστα, χαίρετε,
 νικῶν. καὶ τὸ ἐπὶ πᾶσι,
 συναποδομένη τῇ ἀφροσύνῃ,

quale illud est. *Salve* ὁ *soli*
rex istius Tyræ. Deinde à
cœna cùm iam ad sermones
vinolos conuerteretur: qua-
le illud Salve Peliden il *cana*

A *aqualis eges nunc*. quum suæ
 legationis mandata *Vlysses*
 ipsi exponeret. Preterea cùm
 iam à se mutuo discederent,
 quale illud, *Salvete*; atque
Deum me agnosce ite non morra-

B *l. m.* Certum autem tempus
 nullum huic salutationi est
 attributum: neque ut nunc,
 solum matutinum, quando-
 quidem in infauis, abomi-
 nandisque rebus similiter

C usurpabant, ut *Euripidis* *Po-*
lynices iam moriens, *saluete*,
 inquit, *nam te morientem tu iam*
reser. Nec solum illis erat
 beneuolentiæ, sed etiam odij
 symbolum, cùm significa-

D rent nihil amplius inter se
 commercij fore. Nam qui
 longum saluere dixisset, in-
 nuebat se non amplius cura-
 turum. Primus autem hoc
 verbo usus fuisse fertur *Phi-*
lippines, cùm vno die cursu
 iter à *Marathone* *Athenas*

E usque emensus victoriam
 sedentibus magistratibus,
 & de pugnae euentu sollicitis
 annuntiaret. *Saluete*, & *no-*
mus: eoque dicto statim cum
 nuncio interiisse, & cum
 verbo *Saluete*, expirasse.

καὶ τῷ χαίρειν συναποδομένη

ἐν ἐπιστολῇ δ' ἀρχῇ, Κλέων
 ὁ Ἀθηναίων δημαγωγός, ἀπὸ
 Σφακτηρίας περὶ τὸν χαίρειν
 παρῴδκει, εὐαγγελίζου-
 κος τῷ νικίῳ τῷ ἐκείνῳ, A
 καὶ τῷ τῶν Σπαρτιατῶν
 ἄλῳσιν. καὶ ὅπως γε, μετ'
 ἐκείνῳ ὁ Νικίας ἀπὸ Σικελίας
 ἐπιστέλλων, ἐν τῷ ἀρχαίῳ τῶν
 ἐπιστολῶν διέμεινεν, ἀπ' αὐ-
 τῶν ἀρχαίων τῶν παρὰ γυμνά-
 των, ὅτι ὁ Δαυμάτος Πλάτων,
 ἀνὴρ ἀξίος πρὸς νομοθέτης τῶν
 τοιούτων, τὸ μὲν χαίρειν κέλεις
 καὶ πανυ ἀποδοκιμάζειν ὡς
 μαχθῆσθαι ὃν, καὶ οὐδ' ἐν σου-
 δαίον ἐμφατῆρον. το εἰ εὖ φρά-
 τειν αὐτ' αὐτὸ εἰπάσει, ὡς κοι-
 νὸν σώματος τε καὶ ψυχῆς εὖ
 διακειμένων σύμβολον. καὶ ἐπι-
 στέλλων γε τῷ Διονυσίῳ, αὐτῷ πᾶ-
 ται αὐτ' ὅτι πειῶν ἐς τὸ Ἀπόλ-
 λω, χαίρειν τ' ἑαὸν παρῴδκειν,
 ὡς ἀναξίον τῆς Πυθίου, καὶ
 ἔχ' ὅπως θεοῖς, ὅτι οὐδ' ἀν-
 θρώποις θεοῖς παρῴδκει. ὁ μὲν
 γε Δαυμάτος Πυθαγόρας, εἰ καὶ
 μηδὲν αὐτὸς ἡμῖν ἰδίον κατα-
 λιπὼν τ' αὐτὸς ἡζιώσκει, ὅσον
 Οἰκέλλω τῷ λευκίῳ, καὶ Ἀρ-
 χύτῃ, καὶ τοῖς ἄλλοις ὁμιλήσας
 αὐτὸ τεκμαίρεται, ὥστε το εὖ
 φράττειν παρῴδκειν, ὅτι ἀπὸ

In Epistolæ autem initio,
 Cleon ille Atheniensium tri-
 bunus, cum ex Sphacteria
 scriberet, primo loco *Salute*
 posuit, lætum illic patre
 victoriæ nuncium mittens,
 expugnatis videlicet Spar-
 tianis. Denique post illum
 Nicias dux, cum ex Sicilia
 scriberet, antiquam episto-
 larum formam retinuit, sta-
 tim ab ipsis rebus exordi-
 endo. Sed mirabilis ille Pla-
 to, vir fide dignus, & legum
 huiusmodi lætor, hoc verbū
Salute iubet planè impro-
 bare tanquam malum, nihil-
 que serium præ se ferens.
 Eius autem loco verbum,
Bene agere, introducit, tan-
 quam commune corporis a-
 nimique bene affectorum
 symbolum. Ac missis ad Dio-
 nysium literis, reprehendit
 ipsum, quod versus in Apol-
 linem scribens, Deum sal-
 uere iussisset, tanquam Deo
 indignum, ac nedum Dijs,
 sed ne præstantissimis quidē
 viris decorum. At certe di-
 uinus Pythagoras, tameti
 nihil ipse nobis proprium
 suorum scriptorū relinquere
 voluit, quantum ex Cecello
 Lucano, & Archyta, aliisque
 ipsius discipulis cōiicio, nec
 verbū, *Bene agere*, præposuit,
 sed à verbo *Valere* ordinis iussit.

τὸ ὑγιαίνειν ἀρχαίον ἐκείνῳ

ἔπαντες ῥωμὶ οἱ ἀπ' αὐτῶν
 ἄλλήλοις ἐπισπείλοντες, ὅπου
 τε σπουδαῖον πρᾶττον,
 ὑγιαίνειν ἐνδὺς ἐν ἀρχῇ παρε-
 κέλευοντο, ὡς καὶ αὐτοὶ ψυχῇ
 τε καὶ σώματι ἀρμεδιώτατον,
 καὶ σωθῶς ἅπαντα περιειλη-
 φὸς τὰν θῆρατον ἀγαθὰ καὶ τοῖς
 πεπλουμένοις περιωγόν,
 τὸ διαλλήλων, τὸ πεντά-
 γραμμον, ὃ συμβόλῳ πρὸς
 τοὺς ὁμοδρόμους ἐχέοντο, ὑγια-
 πρὸς αὐτῶν ὠνομάζετο καὶ ὁλως
 ἡρωῶτο τὸ μὴ ὑγιαίνειν εἶναι,
 οὔτε ὃ τὸ εὖ παρῆναι, οὔτε τὸ
 χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν.
 εἰσὶ δ' οἱ καὶ τῶν περὶ αὐτῶν, ἃ
 μέγιστον ὄρεον αὐτῶν, ἢ τὸ ἐν-
 τελεῖν αὐτοῖς ἀειθμῶν ἀποτε-
 λειν. οἱ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν
 ἐκάλεισαν, ὡς καὶ φιλόλαός θη.
 καὶ τί σοι τὸν παλαιὸν ἰέρω,
 ὅπου καὶ Ἐπίκουρος αὐτῶν
 παύει χαίρειν τῷ χαίρειν, καὶ ἢ
 ἡδονῇ πρὸς ἀπαυγίων αἰετού-
 μος, ἐν τῇ σπουδαίᾳ
 ἐπιστολαίς, εἰσὶ δ' αὖ ὃ ὀλίγαι,
 καὶ ἐν τῇ πρὸς τοὺς φίλους
 μάλιστα, ὑγιαίνειν ἐνδὺς ἐν
 τῇ ἀρχῇ πρὸς αὐτῶν, πλὴν δ' αὖ
 καὶ ἐν βραγυδίᾳ, καὶ ἐν τῇ ἀρχῇ
 καὶ ἐν βραγυδίᾳ εὖρεῖς τὸ ὑγιαίνειν,
 πρὸς τὸν ἐνδὺς λεγόμενον.

Itaque omnes ipsius sectato-
 res, cum ad se invicem literas
 mitterent, quoties scrij quip-
 piam scribebant, statim ab initio iubeant, ut
 quod tam corpori quam animo
 erat accommodatissimū, omniāq; simul hominis bona
 complecteretur. Et triplex,
 illorum triangulus qui al-
 ternatim inter se iūctus, quin-
 quelinearem figuram con-
 stituit, quo symbolo apud
 eiusdem sententiæ sectatores
 utebatur. Sanitas ab ipsis ap-
 pellabatur. In summa, ipsum
 quidem Bene valere putabat
 esse, verum neque *Bene agere*,
 neque *Salvare* omnino idem
 quod *Valere*. Sunt autem &
 qui Quaternionem maximū
 ipsorum iuramentum, aut
 perfectum ipsis numerum
 perficere dicāt: alij verò etiā
 valetudinis principium. vo-
 carunt: ex quibus etiam est
 Philolaus. Ecquid tibi pris-
 cos dicam, quando & Epicu-
 rus, quanquā verbo *Gaudere*,
 gaudebat, & voluptatem re-
 bus omnibus anteponerat,
 in epistolis quas de rebus
 paulò gravioribus scripsit
 (quæ quidem sunt paucæ) &
 in ijs quas ad amicissimos
 potissimam misit, statim à
 principio bene valere impe-
 rat? Sæpe etiam & in Tra-
 gœdia, & in veteri Comœdia
 statim à principio dictum
 illud *Bene valere* inuenias.

το μὲν γὰρ οὐδέ τι, καὶ
 μήνα χαίρει, σφῶς περὶ
 ταχυῶν, τὴν χαίρειν τὸ ὑ-
 γαίνειν ἔχει, ὁ δὲ Ἀλέξιος, ὁ
 δὲ αὖθις, ὡς χε-
 νιος ἐκάλυθας. ὁ δὲ Ἀρχαίος,
 Ηκω περὶ σφῶς δεινὰ, σὺ
 δὲ ὑγίανέ μοι. καὶ ὁ Φιλί-
 μων, Αἰτῶ δὲ ὑγίαν περὶ
 εἶτ' ὑπερβίαν. τίτον δὲ, χαι-
 ρειν. εἶτ' ὀφείλειν μηδενί. ὁ μὲν
 γὰρ τὸ σκολιὸν χάλας, οὗ καὶ
 Πλάτων μίμηται, τί καὶ ἑ-
 πος φησι; Ὑγαίνειν μὲν αἰετον.
 το δὲ περὶ, καλὸν φησὶν.
 περὶ δὲ, πλουτεῖν. τὴν χαίρειν
 δὲ σπουδάζειν ἐν ἐμνήσθῃ. ἵνα
 σοι τὸ γυναιμῶτατον ἐκείνο,
 καὶ πᾶσι διὰ σώματος λήθῃ,
 Τρέψα περὶ βίαν μαχάρον, καὶ
 σὺ νέοιμι τὸ λειπόμενον βιο-
 τῆς. ὥς εἰ περὶ βίαν ἔστιν ὑγία,
 καὶ τὸ ἔργον αὐτῆς τὸ ὑγαίνειν,
 περὶ σφῶς τῶν ἄλλων ἀγα-
 θῶν. μυρία δὲ καὶ ἄλλα ἐκ τῆς
 ποιητῶν, καὶ συγγραφέων, καὶ
 φιλοσόφων καταδύξαι σοι
 ἔχων, περὶ μὲν τὸν ὑγαί-
 νειν, τὸ μὲν, παρατίσεται ὡς
 μὴ εἰς ἀπὸ ἐκείνου πινά μιν
 γαλῶν ἐκείνῃ μοι τὸ σύγ-
 γραμμα, καὶ κατὰ δὲ τὸν ἄλλῃ
 ἡκω ἐκείνῃ τὴν ἡλόν. ὅλητα δὲ σοι τὸ ἀρχαῖος ἰσοείας, ὁ πῶς μέμνη-

Vale, & multum mihi Salus,
 prudenter illi verbo Salus re
 verbum illud Vale - pro-
 positum habet. Alexis autem,
 O Here Vale, ut tunc admodum

Aduenu. Achæus etiam, Venio
 peracta re graui, et cum mihi va-
 le. Et Philemon, Præsumo va-
 lere cupio, dein agere bene, Sal-
 uero tertio, ultimo debere nil.

B Nam qui conuiuale illud
 carmen scripsit, cuius etiam
 meminit Plato, quid etiam
 ait? Equidem hoc iudico primo,
 Valere, dein pulchrum videre,
 Post esse ditem. Verbi autem

C Saluere omnino non memi-
 nit. Et ut notissimum quo-
 que illud, & quod omnibus
 in ore est tibi dicam, Superum
 antiquissima Dina Salus, Te-
 cum mihi liceat, Viuere omnia

D superest. Itaq; si antiquissima
 est Sanitas, eiusque opus est
 Bene valere, bonum hoc alijs
 est anteponendum. Quauis
 autem sexcenta alia exempla
 tum ex poetis, tum ex histo-
 ricis & philosophis comme-
 morare possim, ubi verbum

E hoc Valere anteponunt, hoc
 tamen omitam, ne scriptum
 meum in iuuenilem inepti-
 am incidat, & clauum clauo
 trudere videar. Sed pauca ex
 veteri historia deprom-
 pta, quæ memoria teneo,

μαὶ οὐκ εἶα τῷ παρόντι πρὸς
 ἀλλήλους, καλῶς ἔχον ὑπελάβον.
 ὅτε Ἀλέξανδρος πῶς ἐν Ἰσθμῷ
 μάχῃ ἀγωνιεύειν ἐμελλεν,
 ὡς Εὐμένης ὁ σαρδιανὸς ἐν τῇ
 πρὸς Ἀντίπατρον ἐπιστολῇ λέ-
 γει, ἔωξεν εἰσελθὼν εἰς πῶς
 κληλὺ αὐτῷ ὁ Ἡφαισίων, εἴτ'
 ἐπλάττειν ὁρμῶς, εἴτ' ἐκταρα-
 χθεὶς ὡς ἄρ' ἐγὼ, εἴτε καὶ δεῦ-
 πρὸς τὸ τοῦ καταναγκασμένου,
 ταῦτον ἐμὲ ἔειπεν, ὅτι καὶ βασι-
 λεύ, καὶ εὖς ἡδὴ παρὰ τὴν ἐξου-
 σίαν τῶν παρόντων ὅς τινος
 πρὸς τὸ παρὰ δεῖξον ὅς πρὸς
 γὰρ εὖς, καὶ τὸ Ἡφαισίωνος
 ἐλίκου δὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐκτα-
 ρόντος, Ἀλέξανδρος δὲ χρεμαί-
 ῃ πῶς κληλὺ δόνα. τὸ γὰρ σώσις
 ἐπαίξειν ἀπὸ τῆς μάχης, ἡδὴ
 μοι ὑπογράφεται. Ἀντίπατρος
 δ' ὁ σωτὴς, ὅτε τοῖς Γαλά-
 ταις συνάπτεν ἐμελλεν, ἔδο-
 ξεν ὅτι ἐπιστάται οἱ τῷ Ἀλέ-
 ξανδρῷ, κληλὺν συνάπτεν
 πρὸς τῆς μάχης παρὰ δεῖξαι
 τῇ φρασί τὸ ὑμῶν. καὶ
 ὑπὸ τούτῳ συνάπτεν, πῶς
 δυνάσιν ἐκείνῳ νίκῃ ἐνί-
 κησεν. καὶ Πτολεμαῖος ὅς ὁ
 Ἀλίου, Σελεύκου ἐπιστάται,
 σαρδὸς ἀντίπατρον πῶς τῷ
 καὶ αὐτὸν πρὸς πατρὶν, ἐπὶ

scitē facturū putavi si pro-
 pria huic causæ adscriberē.
 Quādo Alexander pugnam
 illam ad Issum initurus erat,
 ut Sardinus Eumenes in e-
 pistola ad Antipatrum dicit,
 mane in eius tentorium in-
 gressus Hephæstion, siue o-
 blitus, siue sicut ego pertur-
 batus, siue etiā numine quo-
 piam impellente adactus, idē
 quod ego dixit. Bene vale
 rex: tempus iam est in aciem
 duci exercitum. Conturbatis
 autem cæteris qui tum ade-
 rant ob inopinatam salutē di
 formā, iploque hephæstione
 propemodum præ pudore
 exanimato, Alexander, reci-
 pio inquit omen: illud enim
 nos ē pugna incolumes re-
 uersuros, iam mihi pollice-
 tur. Antiochus autē cogno-
 mento Soter, quando cum
 Galatis prælium esset con-
 ferturus, Alexandrum in fō-
 nis astare sibi putavit, qui
 iuberet ut ante pugnam ex-
 ercitusi tesseram hanc Val re-
 daret. Ac sub hac tessera præ-
 claram illam victoriam est
 consecutus. Ptolemæus etiā
 Lagi filius missis ad Seleucū
 literis planē ordinem inuer-
 tit, à principio quidē episto-
 læ valere illū iubens: pro eo
 autem vbi alij Val scribunt,
 ἀρχῇ καὶ τῷ ἐπιστάτῳ ὑμῶν
 τέλει δ', ἀπὸ τῆς ἐπὶ δεξιῇ

ὑπογράψας τὸ χεῖρην, ὡς Διονυσόδωρος ὁ πᾶς ἐπιστολὰς αὐτῷ συναγαγὼν φησιν. ἄξιον ὃ καὶ Πύρρῃ τῷ ἡπείρατου μνηστῆραι, ἀνδρὲς μετ' Ἀλέξανδρον τὰ δεύτερα ἐν στρατηγίαις ἐνεγκυμένους, καὶ μνείας βροτῶν τῇ τυχῇ ἐνεγκόντες. οὗτος τοίνυν αἰεὶ θεοῖς εὐχόμενος, καὶ θύων, καὶ ἀναπείθεις ὡς πῶποτε ἢ νικῶν, ἢ βασιλείας ἀξίωμα μίζων, ἢ εὐκλείαν, ἢ πλούτου ἄσπβολῶν, ἤθησε παρ' αὐτῶν, ὅτι ἐν τῷ τοῦ ἡνυχετο, ὑγιαίνειν. ὡς ἔς' αὐτὸν τὰτ' ἔχῃ, ῥηιδίως αὐτῶν τῶν ἄλλων περὶ στήνους μύθων. καὶ αἰετὰ οἶμαι ἐφρονεῖ, λογιζόμενος ὅτι οὐδὲν ὄφελος τῷ ἀπαύτων ἀγαθῶν, ἔς' αὐτὸ ὑγιαίνειν μόνον ἀπ' αὐτῶν. ἀλλὰ νῦν ἑκάστου χαμερὸς ἰδίος ὑφ' ἡμῶν ἀποδέδκεται. τάχα αὖ εἴπω τις, σὺ δ' ὅσον ἐναλλάξας, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο ἐφρονεῖς, ὅμως τῷ δικαίῳ λόγῳ καὶ αὐτὸν ἐξω εἴης τῷ ἡμαρτηκέναι, ὥστε αὐτὸν εἰς τις περὶ τῇ κεφαλῇ τὸ κρανίον, ἢ περὶ τῇ κεφαλῇ τῆς κεφαλῆς ἐπιδύσσειτο. ὅτι ὡς βέλτεται, φαίλου αὐτὸν ὡς αὐτὸν, εἰκότως αὐτὸν πῶτ' ἔλεγε, εἰ τις ὅλως χαμερὸς λῶν ὑγείας μὴ δοόμενος. νῦν

Saluere subscribens quæ admodum Dionysiodorus tradit, qui epistolas eius collegit. Equum etiam Pyrrhi Epirotæ meminisse, qui post Alexandrum secundas tenuit in re militari, variâque fortunæ vices pertulit, hic cum Deos precando, sacrificando, & donaria consecrando semper veneraretur, nunquam tamen ab illis vel victoriam vel regni maiestatem amplio rem, vel gloriam, vel dititiarum abundantiam postulauit, sed vnum hoc, ut bene valeret precabatur et pote cui, hoc fruente cætera facillimè suppetere. Atque me iudice optimè sentiebat, illud secum reputans, nullum cæterorum omnium honorum fore fructum, si sola Sanitas abesset. Sed nunc cuiusque proprium tempus quo usurpabatur à nobis est demonstratum. Fortassis autem dixerit quispiam. Tu verò hoc immutato, et si nihil aliud dixisses, iusta tamen de causa extra culpam non esses: perinde ac si quis galeam tibi, vel capiti cretas alligaret. Verum ego optime, ego illi responderem, merito sanè hæc diceret, si quod in vniuersum tempus esset quod sanitate opus non haberet. Nunc verò & mane, & ἔωθεν, καὶ μεσοῦσθαι ἡμῶν,

καὶ νύκτωρ, αἰεὶ τὸ ὑγιαίνειν
ἀνταγχεῖν, καὶ μάλα ἰσχυροῖς
ἐσσι, καὶ πολλὰ πράττεισιν
ὑμῖν, ὅσων καὶ πρὸς πολλὰ δει-
δναι τὰ σώματα. ἔπειθ', ὅ μὲν
ἄλλοι εἰπὼν, μόνον ἐνφύμῳ τῇ
ἀρχῇ ἐχρῆσθαι, καὶ ἐστὶν ἐν τῇ
πράξει. ὁ δὲ ὑγιαίνειν παρ-
κελευόμενος, καὶ χρῆσιμόν π
δρᾶ, καὶ ὑπομνηστικὸν πρὸς
τὸ ὑγιαίνειν συντελοῦντων. καὶ
ἐπισημαίνει μόνον, ἀλλὰ καὶ
προσγγέλλει. τί δ' οὐ καὶ ἐν
τῇ ὁπολὼν βιβλίῳ, ὅ αἰεὶ καὶ
πρὸς βασίλειος λαμβάνετε,
τὸ πρὸς ὑμῖν ὅτι παρὰ γ-
νημα, καὶ ὑγείας καὶ ὑμετέρους
αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι; καὶ μάλα
εἰκότως. οὐδὲν γὰρ αὐτῶν ὅφελος,
ὑμῶν πρὸς τὰλλα, μὴ
οὐτω διαχειρῶμεν. ἀλλὰ καὶ
ὑμῖς αὐτοὶ, εἴ τι καὶ γὰρ τῶν
μῶν φωνῆς ἐπαύω, τὸν πρὸς
αἰσθύνοντας ἀντιδείξιμάροι,
τῷ καὶ ὑγείας ὀνόματι πολλάκις
ἀμείβεσθαι. καὶ ταῦτα πάντα
εἰπὼν, οὐχ ὡς ἐν πρὸς αἰ-
σθύνω μὲν τὸ χαίρειν, ἐπισημα-
νῶν δ' αὐτῶν αὐτῶν εἰπὼν τὸ
ὑγιαίνειν, ἀλλ' ὡς τὸ μὲν ἀκων
παθόν. ἢ γελῶντος αὐτῶν ἐν-
ζῶν, καὶ τὸν χαίρειν πρὸς
ἀνταγχεῖν ἐναλλάττειν. χαίρειν δὲ ὁμιλοῦν τοῖς θεοῖς,

& meridiē, noctūque bene
valere semper necesse est: in
primis verò principibus vo-
bis, qui multa negotia ge-
ritis, eoque ad multa sano
corpore opus habetis. Præ-
terea autem ille qui dixit
Salus, auspicato tantum
principio est usus, eaque
res est vorum. Sed qui valere
iubet, is & quiddam vile
facit, & eorum admonet quæ
ad sanitatem conferunt: nec
compreccatur modò, sed et-
iam imperat. Quid autem?
nonne in mandatorum li-
bello, quem semper a rege
quoque accipitis, hoc pri-
mum vobis præcipitur, ut
vestram valetudinē curetis?
Ac meritò sanè: neque enim
villa vestri utilitas ad res cæ-
teras obeundas foret nisi
integri ac sani essetis. Quin-
etiam vos ipsi, si Romanam
linguam ego nonnihil in-
telligo, quum salutantes
resalutatis, illis plerumque
sanitatis nomine responde-
tis. Et hæc omnia dixi,
non quòd verbum Salutare
consultò demerim, & Valere
pro eo dicere affectarim:
sed quòd inuito mihi ex-
ciderit: alioqui ridiculus
essem si inusitatam vocem
inducerem, & tempora sa-
lutationum immutarem.
Gratiam autem Dijs habeo,

ἐπὶ μοι τὸ σφάλμα ἐς ἄλλο
 μακρῷ αἰσιότερον πειρώσῃ,
 καὶ εἰς τὸ ἀμεινον παρωλιδον.
 καὶ τάχα τῆς υἱείας, ἢ Α-
 σκληπιδεῖ αὐτῷ ἐπινοία τῆς
 ἐπερχομένης, δι' ἐμὴ σοι τὸ υἱά-
 νειν ὑπερχουμένου. ἐπὶ ἔγω-
 γε, πῶς αὖ αὐτὸ ἔπαθον ἀνεί-
 δεῖν, μή με περὶ πρῶτον ἐν τῷ
 μακρῷ βίῳ ταπεινὸν ὁμοιον;
 εἰ δὲ δὲ καὶ ἀνθρώπινον πινά-
 ρον τῷ γεροντότος ἀπολογίαν
 εἰπεῖν, ὃ δὲν ξένον εἰ πάν-
 ῃ σπουδακῶς ἐπὶ τοῖς αἰετοῖς
 ὑπὸ τῷ γινώσκειν, ἐκ τῆς
 ἀγῶν ἐπιθυμίας εἰς τοῦ ἀντι-
 διαταραχθεῖς, ἐπέπεσον. τάχα
 δὲ αὖ πῃ ἐκπλήξει τῶν κατ'
 ὅρον λογισμῶν, καὶ σπασιπῶν
 πληθὺς. ὡς οἱ μὲν, περὶ δου-
 λους, οἱ δὲ, ἐν τῇ τάξει τῆς
 περὶ παρρησίας μὴ μύθοντες.
 σὺ δὲ εὖ οἶδ' ὅτι κατ' οἱ ἄλλοι
 εἰς ἀνίας, ἢ ἀπειθυμίας, ἢ
 περὶ παρρησίας περὶ πρῶτον
 πρᾶγμα, αἰδοῖς αὐτὸ σύμβο-
 λον, καὶ ἀρετῆς ἐπινοῶν, καὶ ψυ-
 χῶς μὴ δὲ ἀρετῶν, καὶ ἐπὶ
 χροῦν ἐρῶσης. ὥς τὸ γε πάν-
 ταρρᾶλλον ἐν τοῖς τοιούτοις,
 οὐ πόρρω θρασύτητος καὶ
 ἀναισθησίας ὄντι. καὶ ἐμοί γε
 εἴη μὴ δὲ μὴ τοιούτων σφάλλῃ. εἰ δὲ συμβαίῃ, περὶ

quodd mihi erratum hoc, in
 verbum aliud longè auspica-
 tius est conuersum, & in me-
 lius prolapsus sum. Et for-
 tasse hoc Salutis vel Æscula-
 pij ipsius consilio factum est,
 qui tibi per me sanitatem
 promittat. Nam quo pacto
 ipse equidem illud sine Deo
 commisisset, qui per longam
 ætatem antea nunquam si-
 mili modo fui perturbatus?
 Si quam verò facti defensionem
 humanam asserere oportet,
 nihil nouum putes si quæ
 à te in optimis cognosci pro-
 perabam, nimia cupiditate
 conturbatus, in contrarium
 incidi. Iam & à recta cogita-
 tione, militū etiam frequen-
 tia faciliè quempiam detur-
 bauerit, quorum alij aduersos
 protrudunt, alij in ordine
 salutationis non manent. Tu
 verò, sat scio, quanuis alij fa-
 ctum hoc in amentiam, aut
 imperitiam, mentisue impo-
 tentiam detorqueant, illud
 pro verecundia & simplici-
 tatis indicio accepisti, ani-
 mæque nihil vafri nihil calli-
 di habentis signum esse du-
 xisti: nam nimia in his rebus
 audacia, à temeritate &
 impudentia non distat.
 Atque vtinam mihi contingat
 nunquam in hunc modum
 errare: si verò contingat,

εὐφημία αὐτὸ βέβαιον. ἐπὶ
 γὰρ τῷ πατρὶ σου Σέβας, ὅ
 μιν ἐπὶ τῇ δικῇ πινάδι διακρί-
 νῶν, καὶ ἀπολύτως ἐγκλημά-
 τος τῆς μεγίστης ἀδικίας συκο-
 φαντοῦντων ἀνθρώπων. ὁ δὲ,
 χρεὶν ὁμολογῶν μεγάλην τῇ
 φωνῇ, χρεὶν οἰδῆσαι ἐφ' ἧς αὐ-
 παρὰ τῶν, ὅτι κακῶς καὶ ἀδί-
 κως ἐδικασας. καὶ ὅτι περὶ Σε-
 βασίου ἀνακτικῶντων, καὶ
 διασπατάτων τὸν ἀνθρώπον
 ἐκλογῶν, πάντα ταῦτα χρεὶν παύ-
 νηαις ἐκείνους εἶναι. οὐ γὰρ τὴν
 γνώμην αὐτῶν, ἀλλὰ τὴν γνώ-
 μην ἡγεῖται ἀξιῶν. ἐκείνους
 μὲν οὖν, σὺ δ' εἴτε τὴν γνώ-
 μην σέβας, παῦν εὐνοῦν
 εὐρήσεις, εἴτε τὴν γνώμην,
 εὐρήσεις καὶ αὐτῇ. οἷον δ' ἐν-
 ταῦτα ἡδὴ γινώσκεις, εὐκρίτως
 ἀλλὰ πρὸς βλάβην σου, μὴ πρὸς
 δόξαν ἡγεῖται δὲ ἡ μαρτυρία
 καὶ, ὡς τὴν ἀπολογία ταύ-
 την συγγράφωμι. καὶ εἴη καὶ
 φίλτατε Ἀσκληπιε τοιοῦτον
 φαῖναι τὸ λόγον, ὡς μὴ
 ἀπολογία, ἀλλ' ἐπιδείξω
 ἀπορίας εἶναι δοκεῖν.

id in faulstam precationem
 vertatur. Temporibus igitur
 primi Augusti, etiam tale
 quiddam accidisse dicitur. Hic
 enim cum aliquando licem
 A quandam rectè diremisser,
 hominémque calumniolè
 accusatum maximo crimine
 absolvisset, ille gratias agēs
 magna voce, gratiam, inquit,
 habeo tibi Imperator, quod
 malè atque iniuste iudicasti.
 B Ibi cum qui Augustum cir-
 cunstabant, indignarentur,
 hominémq; discerpere vel-
 lent. Desinite indignari, in-
 quit ille: neque enim lin-
 C guam eius, sed animum exa-
 minare æquum est. Sic qui-
 dem ille. Tu verò, siue
 mentem spectes, planè be-
 neuolam me comperies:
 siue linguam, ipsa quoque
 bene ominatur. Cæterum
 D videor hoc loci iam consti-
 tutus, aliud quiddam meritò
 veritutus, ne qui data opera
 errasse me putent, ut hanc
 scribendam apologiam occa-
 sionem haberem. Atque v-
 tinam Æsculapi charissime,
 E eiusmodi hæc appareat ora-
 tio, ut non apologia, sed
 ostentationis occasio capta-
 ta videatur.

ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ, Η ΠΕΡΙ ΗΕΡΜΟΤΙΜΟΥ, ΣΙΒΕ
αἰσίων.

DE SECTIS.

ARGUMENTVM.

Hic Dialogus didacticus est. Disputat autem de sectis philosophorum; quam optima sit, & ad felicitatem quam omnes promittunt, certissime ducat. Et quia impossibile apparet, ex iam multis, tamque diuersa sentientibus, quid optimum atque verissimum sit, eligere, tandem concluditur, Satius esse non philosophari, quam frustra atatem ac operam in eo, quod assequi nequeas, consumere; Series Dialogi ita se habet. Occasionem & exordium ab incessu & habitu Hermotimi, Stoica philosophia sectatoris, sumitur: qui, quoniam viginti iam annos perperuos philosophos audierat, utque tamen adhuc mediam ad virtutem viam superauerat, dissertationi occasionem & materiam subministrat. Prima igitur quaestio tractatur, quanto omnino tempore opus sit, ad virtutem & felicitatem consequendam. Luciano longitudinem illius ut nimiam accusante, Hermotimo autem contra premia, & mercedem tanti laboris opponente. Atque hoc disputationis proaemio, & quasi quadam sylva praemissa, mox ad principalem quaestionem venit, circa quam philosophorum secta certissima atque optima sit, & quomodo eadem d. prehendi debeat. Ibi Hermotimo Stoicam praefertente, eiusque rationes quasdam non satis idoneas adhibente, Luciano deinde turmagis quam confutatur. Idem autem mox totam hanc disputationem quasi de integro orditur. Ac primo quidem Virtutis hanc quendam proposita, offendit cum multo adeo sint, qui viam ad illam polliceantur, in tam diuersa turba, tamque graui causa optimum & certissimum ducem querendum atque eligendum esse. Quem cum alter ex Stoicis sumendum esse, rursus diceret, eiusque rei argumentum etiam hic non satis idoneum afferret, Luciano per propositam reliquorum philosophorum, se ipsos immerito, causa indicta, damnari, ac Stoicis, istius recentioribus, praeponi, querentium, apologiam subiungit, Hermotimumque reprehendit, qui quos nunquam cognouit ac legerit, temere adeo damnet. Et hunc locum ita concludit, ut dicat, quoniam in incerto sit, quam philosophandis alijs praeferrere debeat, omnes aequae relinquendae esse. Hinc utque similitudinibus utrinque res agitur, Hermotimo defendente Stoicam viam,

viam, & contendente, apud unum aliquem deprehensa veritate, non esse opus, alios vltra consulere: contra autem opponente Luciano, sed apud unum aliquem, nondum inuentam ac deprehensam illam esse, & ob id pariter omnes perscrutandos & cognoscendos esse. Quo obtento, iam & de tempore agitur, quo ad cognoscendos omnes opus sit, quod tam longum praefinitur, ut impossibile videatur, vel partem illorum, etiam per omnem aetatem ab uno aliquo euoluere, quae cognosci posse. Rursum igitur quod supra concluditur, quoniam impossibile sit omnes euoluere, & tamen idem necessarium, si veram viam ad virtutem deprehendere vellet, satius esse in totum ab illis abstinere. Et hinc quoque ad similitudines deueniunt, Hermotimo contra hanc longitudinem temporis contendente, non esse necesse, ut omnium omnia scripta euoluantur, sed ex parte cognosci ac indicari totum posse. Luciano autem contra iurgante, nisi sit totum id in uniforme sit, & ante aliquando, qual. sit, visum ac cognitum fuerit. Nam philosophiam ipsam non vnus generis esse, sed de multis ac diuersis rebus tractare. Post hac idem alijs quoque argumentis ostendit difficultatem eligendi & iudicandi, tum de ipsis vijs, tum de ductibus & praeceptoribus. Deinde ut maxime de via & duce, corset, inane tamen ac vanam spem propositam esse, & hac multis similitudinibus passim amplificatur. Postremo per fictionem conuocato eo, ut Stoicorum optima via sit, testimonio ipsius Hermotimi comprobatur, nominem adhuc illorum inuentum fuisse, qui, quod promitteret alijs, ipse praefitisset. Denique & mores & vitam illorum officio & effectui virtutis pugnare, quod & exemplo cuiusdam Stoici praeceptorum confirmatur. Concludit igitur philosophandum hoc passio non esse, id quod mox Hermotimus facit, ex praesentia, priore vita atque habitu rescillis.

ΑΤΚΙΝΟΣ.

LUCIANVS.

Σὸν ὦ Εὐρώπια τῷ βιβλίῳ καὶ τῇ τῷ διαμαρτυρίας, διὰ τὴν διδασκαλίαν ἐπιχειροῦντα, ἐννοεῖς τοῦ μεταφράσεως, καὶ τὰ χεῖρα διδάσκεις, καὶ τὰ πόσων δόξων, καὶ τὰ

Vantū ō Hermotime, cum ex libello, tum ex gressibus festinatione cōicio, ad praecceptorem properare videris. Aliquid tūtem inter eundem mēte voluebas, & tacite submurmurādo labia motitabas

χρεα ὧδε καλῶς μετέτερες,
 ὥς περ πῖνα ῥῆσιν ἐπὶ σεαυτῷ
 διαπιδεύχῃς. ἐρώτημα δ', ἢ πῶς
 τ' ἀρχύλων σωπῆταις, ἢ σέμ-
 μα σοσιτικοῖσι ἀνδρῶν τίς ὡς
 μὴ ὅσον βελίζων ὁρῶν ἀ-
 ργείῃς, ἀν' ἐνερῶς εἰς, ἀεὶ σπου-
 δαίον π' ὡραίων, καὶ ὅπως
 ὁδῶ σοι ῥῆσις αὐτὸς τὰ μαθη-
 ματα, ἐμπομπῶς. νῦν δ' ὁ Λυ-
 κίης, τοιῦτο π. τῶν ὅδ' ἡβίζων
 συνκίσαι, καὶ εἰπε πρὸς ἡμᾶς,
 ἀντεπεπαζόμεν, ἐπὶ τῶν
 μνήμῃ ἔλασα. καὶ ὅ μιν ἐνα
 χαμρόν οἶμαι πειρῆσαι, εἰδοῦς
 ἀληθῆς ὅν τὸ ὑπὸ τῷ κῶφῳ ἰα-
 ρῷ εἰρημῶν, ὡς ἀεὶ, Βεαχίς
 μὲν ὁ βίος, μακρὴ δ' ἡ τέχνη. καὶ
 τοι ἐκείνος ἰατρικῆς περὶ ταῦτ'
 ἔλεχον, ἐυμαστέρῃ περὶ
 γματος. εἰλοσσία δ', καὶ μα-
 κρῷ τῷ χρεῖν ἀνέκτος, ὡς
 μὴ ταῖς τις ἐχρηρῶς ἀνένδῃς
 αὐτὴ καὶ ῥῆσιν ἀποβλέπῃ εἰς
 αὐτῶν. καὶ τὸ κενόκενον εἰ
 περὶ μνήμῃ, ἢ ἀλλοτρίῃ ἐν
 τῷ πολλῷ τῶν ἰσχυρῶν συρ-
 φετῶ περὶ πολέων, ἢ ἐν δαι-
 μονίῃσι φησὶ σπουδαίαν. Λυ-
 κίᾳ μὲν ἀδλα ὁ ἐρμώπις,
 δαυρόσι, ἢ λίαν εἰρημῶν.
 οἶμαι γὰρ εἰς πᾶσι σε εἶναι
 οὐτῶν, εἰ καὶ καὶ ἐκείνῃ τῷ τε

manumq; huc illuc ferebas,
 quasi orationē apud te dige-
 reris, vel quæstionem ali-
 quam obliquā componeres,
 vel sophisticam speculatio-
 nem excogitares, ut neq; per
 viam incedens otiareris, sed
 operi sedulō vacares, aliquid
 scrij tēper faciendo, quodq;
 ad præcepta tibi conferat.

H. m. r. Per Iouē Luciane,
 tale quiddā est. Nā quæ he-
 sterno in conuētu nobis di-
 xit, singula repetēs memoriā
 reolecā. Æquum verō esse
 opinor nullū præterire tēp'
 siquidē verū esse scim' illud

C. Oī medici dictū, Nimirū,
 breuem ess' v. tam, att' m. vti
 longam. Quod quidē de arte
 medica est effarus, quæ mi-
 nore negotio perdiscurit.
 At Philosophia ne lōgo qui-
 dē tēpore comprehenditur,

D. nisi quis summa vigilantiā
 acres oculos in eam semper
 defigat. Neq; paruis de re-
 bus periclitamur: aut enim
 in multa priuatorū collauie
 dispereundo miserū esse, aut
 philosophando felicē vitā

E. ducere oportet. I. m. r. Per-
 quam admiranda certē sūt, δ
 Hermotime, præmia quæ di-
 xisti. Cæterū opinor, te ab
 ijs nō remotū esse, siquidē
 ducenda est coniectura ex
 tēpore quod multū in phi-
 losophiæ studijs collocasti:
 καὶ ἐν ὅσῳ φιλοσοφῆς, καὶ

περιέπι τῷ πόνῳ, οἷόν μοι ἔ-
 μεταιν ἐκ πολλῆς ἡδονῆς ἰν δο-
 κείς. εἰ γάρ τι μέμνημαι, χαρὸν
 ἔκαστον ἐπὶ ταῦτά ὄσιν, ὅτ' ἔσσι
 ἔδωκεν ἄλλο ποιοῦντα ἐφ' ἑαυτοῦ, ἢ
 παρὰ τοῦ διδασκάλου φοιτῶν-
 τα, καὶ ὡς το πολὺ ἐς βιβλίον
 ἐπιγεγραμμένα, καὶ ὑπομήματα
 τοῖς συμκοσίων ἀπογραφομένων,
 ὡχρεῖν αἰεὶ ὑποφροντίζον, καὶ
 το πῶμα ἄτε πλεονότα. δοκεῖς
 δὲ μοι ἀπὸ ἐδ' ἐὼς ἀρ ποτὲ ἀνιέ-
 ναι ταῦτ', ἕτως ὅπως εἶναι ἐν
 τῷ περὶ ματι. ταῦτ' οὐκ πο-
 πυνήσῃ μοι, φαίη δὲ ἐς μα-
 κρὰ ἐπὶ τῇ ψυχῇ ὅτ' ἐν δαίμονιαι
 εἴη μὴ λείποντας ἡμᾶς καὶ πεί-
 λαι αὐτῇ συνόν. Ερμω. πό-
 θος ὦ Λυκίε ὅς νῦν ἀρχο-
 μαι περὶ χυπτεν ἐς τὴν ὁδόν,
 ἡδ' ἀρετὴ πάλιν πόρρον καὶ τ'
 Ἡσίοδον οἰκεῖ, καὶ ἐστὶν ὁ οἶ-
 μος ἐπ' αὐτῷ μακρὸς τε, καὶ
 ὁρῶντος, καὶ βήχους, ἰδρῶτα καὶ
 ὀλίγον ἔχον τοῖς ὁδοπόροις;
 Λυ. οὐχ ἱκανὰ οὐκ ἰδρωταί
 σοὶ ὦ Ερμώπιμα, καὶ ὁδοπορη-
 ται; Ερ. οὐ φημι. ἔδ' ἐν γὰρ ἐκώ-
 λυς με παρὲν δαίμονα εἶναι, ἐπὶ
 τῷ ἄκρῳ γυμνασίῳ. τὸ γ' νῦν,
 ἀρχόμεθα ἐπὶ ὦ Λυκίε. Λυ.
 ἀλλὰ τίς γὰρ ἀρχῶν, ὁ αὐτὸς
 ὅστις Ἡσίοδος ἡμῖν τῷ παντὸς

præterea ex labore quæ non
 mediocrè iam dudù impèdi-
 sti. Nā si bene memini, hic
 ferme annus est vigesimus
 ex quo nihil aliud te faciendū
 vidi, quàm præceptores fre-
 quentatē, & vt plurimum in
 librū incūbentem, & disser-
 tationum cōmentarios de-
 scribendū, ita vt perpetuò præ-
 curis palleres, & corpore
 macresceres. Ac mihi videris
 ne per somniū quidē vnquā
 te ipsū relaxasse, ita totus in
 re fuisti. Itaq; mihi hæc cō-
 sideranti, videris felicitatē
 breui consecuturus, nisi no-
 bis inscijs cum ipsa iādudū
 versaris. *Hermot.* Vnde illud
 conijcis Luciane, cum in viā
 iam primum prolato capite
 prospiciā: virtus verò procul
 admodū ex Hesiodi senten-
 tia habitat, cuiusq; via sit lōga
 & ἀσπείρα, & aspera, nec eua-
 ribus paucū sudorē moueat.
Lucian. Ergo nondum tibi
 satis est sudatum, neq; satis
 confectum itineris? *Hermot.*
 Minimè inquā. Nihil enim
 prohiberet quominus per
 omnia beatus essem, si fasti-
 gium attigissem: at nunc
 adhuc, ὦ Luciane, incipio.
Lucian. At principium, ille
 ipse Hesiodus, dimidium to-
 tius esse dixit. Itaque si di-
 xerimus te iam in medio esse

ἔρην εἶναι, ὥς τε καὶ μέσῳ τῷ

ἀνοδὸν εἶναι τῷ ἡδὴ λέγον-
 τες, οὐκ αὐτὰ μαρτυροῦν. Ερμιο.
 οὐδέ τι οὐδ' ὅτε το. πάμπολυ
 γὰρ αὐτῷ ἡμῖν βύσσος. Λυ. ἀλλὰ
 πῦρ γὰρ σε γὰρ οὐδ' ὅτε πυ-
 γμαίνοντα; Ερ. ἐν τῇ ὑπὸ
 γῆ κατωτέρῳ ὅτε Λυκίῃ, ἀπὸ
 περὶ βραχύνειν βιαζόμενον. ὀλι-
 γὰρ δ' ὅτε, βραχύνει, καὶ δεῖ χε-
 ρα ὀρέζοντος. Λυ. ἐκαστὸν δ' δι-
 δασκαλὸς σοι τὸ τοῦ ἱκανὸς
 πείσσει, ἀνέστην ἐκ τῶ ἀκρε-
 καδάρῳ ὅτε Ομήρου Ζεὺς,
 χρυσῶν πηγάσσει καὶ χεῖρας,
 τὸν αὐτὸν λόγους, ὅτε ὦν σε ἀνα-
 παύσσει ἀπὸ τῆς, καὶ ἀνακουφίσει
 περὶ αὐτοῦ τε καὶ τῶ ἀπὸ αὐ-
 τὸς περὶ πολλὰ ἀναβιβηκώς.
 Ερμιο. αὐτὸ ἔφησθα ὅτε Λυκίῃ τὸ
 γηγόμενον, ὅτε γὰρ ἐκ τῆς
 νῦν, πάλαι ἀνέπαυσμαι αὐτοῦ, καὶ
 σιμῶν αὐτοῖς. τὸ δ' ἐμὸν, ἐπὶ
 ἐνδεῖ. Λυ. ἀλλὰ θαρσύνει καὶ καὶ
 θυμὸν ἔχειν ἀγαθόν, ἐς τὸ τέλος
 ὅτε ὅτε ὅτε καὶ τῶ αὐτῷ ἐν-
 δαμονίαν, καὶ μάλιστα ἐκείνη
 συμπερὶ θυμουμένη. πλὴν,
 ἀλλὰ τίνα σοι ἐλπίδα ὑποταί-
 νει, ὡς δύνατε ἀσβεστομέγεθες
 πῶτα ἐκκαλεῖν ἐπὶ τὸ ἀκρε-
 ἐπεδύσει, οἷον μὲν τὰ μυστήρια
 τὰ ἄλλα, καὶ Παναθηναῖα; Ερ.
 ἐκίρην φῆς ὅτε Λυκίῃ. Λυ.

ascensu, à vero non aberraverimus. *Hermet.* Nequaquam hoc dixeris, etsi multum nobis confectum sit. *Lucian.* At vrbinae itineris esse te dixerimus? *Hermet.* infra adhuc in ipsa montis radice, ὁ Luciane modò porro ire conantem. Est autem lubrica, & aspera, & opus habet aliquo qui manum porrigat. *Lucian.* Proinde idoneus est ad id agendum praeceptor tuus, de super è cacumine, quemadmodum Homericus ille Iupiter, demissa catena aurea, suis nimirum praeceptis, quibus te attrahat, attollatque ad se, & ad virtutem, quòd ipse iam pridem conscendit. *Hermet.* Hoc ipsum quod sit, Luciane, dixisti. Etenim quantum ad illius operam attinet, *Diamdudum* trahor sursum, & cum ipsis versor: sed quod ad me attinet, adhuc sum inferior. *Lucian.* Atqui confilmandus est animus, cum viā finem, & sitam in summo felicitatem cōspicias, maxime *E* verò cohortante illo. Quam verò tibi spem facit, quum tandem aliquando coniecderis? An te anno sequenti in summo fore conieciat, veluti post alia sacra, aut post Panathenaea? *Hermet.* Exiguū est quod dicis *Lucian.* An subsequenti quinquē-
 'du' ἐς τὴν ἐξῆς ὀλυμπιάδα.

Ερ. καὶ τὸτο ὀλίγον ὡς παρὲς ἀρετῆς ἀπεκρίθη, καὶ ἐν δαίμονίᾳ κτῆσι. Λυ. μὲν δὲ δύο μὲν δὴ ὀλυμπιάδας παύτως. ἢ πλεονάζει ἂν ὑμῶν ῥαθυμίαν κα-
 A ταγνοίη τις, εἰ μὴ δὲ ἐν τοσού-
 τῳ χρόνῳ διώσῃ, ὅσον τοῖς ἀπὸ ἡρακλείων σιγῶν εἰς Ἰν-
 δὸν ἀπελθεῖν. εἴτ' ἐπαυλαθεῖν ῥάδιον, εἰ καὶ μὴ ἐνδοῦ, μὴ δὲ
 B αἰετὰ διζῇ τις, ἀλλ' ἐν τοῖς διὰ
 μέσου ἔδρασι περικτανώδης.
 καὶ τοι πότῳ πνιβούλει ὑψιλο-
 τέρει καὶ λισσοτέρει δῶκεν εἶναι
 C τὴν ἀρετὴν, ἐφ' ἧς ὑμῖν ἡ ἀρετὴ
 εἰκεί, ἢ Ἀόργε ἐκείνης, ὡς
 ἐπὶ τοῖς ὀλίγων ἡμερῶν, Ἀλέξαν-
 δρος κατακράτος εἶλεν; Ερ-
 μο. οὐδὲν ὁμοίον ἢ Λυκίῃ.
 οὐδ' ἔστι τὸ πρᾶγμα τοιοῦτον, D
 οἷον σὺ εἰκάζεις, ὡς ὀλίγῳ χρόνῳ
 κατεργασθῆναι, καὶ ἀλῶναι, ὅτι
 ἂν μύειαι Ἀλέξανδρος πρὸς σ-
 βάλωσιν, ἐπεὶ πολλοὶ αὖ οἱ
 αἰόντες ἦσαν. νῦν δ' ἀνέρχον-
 ται μὲν ὀλίγοι μάλα ἐρρωμέ-
 νως, καὶ προσέρχονται ἐπὶ πο-
 σὶν, οἱ μὲν, ἐπὶ παύῳ ὀλίγον. οἱ δὲ,
 ἐπὶ πλεόν. ἐπειδὴν δ' ἢ κατὰ μέ-
 σω τὴν ὁδὸν ἤκωνται, πολ-
 λοῖς τοῖς ἀπόροις καὶ δυσχερέσιν
 ἀπυγγάνοντες, ἀποδυσπετῶσι
 τε, καὶ ἀνασφύρουσιν, ἀδμαίνοντες, καὶ ἰδρῶτι βρώμενοι, οἷον

nio? *Hermos.* Hoc quoque est
 exiguum cum ad virtutem
 excedendam, tum ad fœli-
 citatem cōsequendā. *Lucian.*
 Proinde ad summū post duo
 lustra. Alioqui magnā quis
 A ignaviæ vos arguat, nisi id
 poteritis ex temporis spatio,
 quo quiuis ter eat redeatq;
 facilè à columnis Herculis
 ad Indos, quanvis neq; rectā
 B neque semper progrediatur,
 sed per gentes in medio sitas
 oberret. Atqui quanto altio-
 rem, & accliuioiem vis po-
 namus esse verticem montis
 in quo vobis habitat virtus,
 Aorna illa petra, quam intra
 paucos dies Alexander sum-
 ma vi occupavit? *Hermot.*
 Nihil simile est Luciane: nec
 eiusmodi est negocium, cu-
 iusmodi tibi fingis, ut breui
 D tempore conficiatur & ca-
 piatur, non si sexcenti Ale-
 xandri vires suas coniunxe-
 rint quoniam multi sunt co-
 nati conscendere, nunc verò
 non pauci valdè forti animo
 conscendunt, & aliquantum
 E pergunt, alij parum admodū,
 alij plusculum. Ceterum
 vbi medium itineris attige-
 rint, multas difficultates &
 perplexitates nacti, fastidio
 capiuntur, & regrediuntur, an-
 helātes & sudore manantes,

φέρειτε τὸ χάματον. ὅσοι δὲ
 αὐτὸς εἰς τέλος διακαρτερήσωσιν,
 ἔσονται πρὸς τὸ ἀκρον ἀτίκτου
 ταῦτα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, εὐδαί-
 μοι ὄντα, θαυμάσιον πᾶσι βίον
 τὸ λοιπὸν βιωήσονται, μὴ μνη-
 χας ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐπιπρο-
 σθύντες πᾶσι τοῦ ἀλλοιῶν. *Λυ.*
 παπᾶ ὁ Ερμώπιμα, ἡλίκοις
 ἡμᾶς ἀποφαινεί. οὐδὲ ἔτι
 τοῦ πυγμαίους ἐκείνους, ἀλλὰ
 χαμαὶ πατάσασιν ἐν χθονὶ τῇ
 γῆς. εἰκότως. ὕψιλά τ' ὅσον
 φέρει, καὶ ἀνιδν. ἡμῶν δ' ὁ
 σφρεστος, καὶ ὅσοι χαμαὶ ἐρχό-
 μιν ἐστὶν, μὴ τῶν διῶν καὶ
 ὑμᾶς φερεσύνόμεθα ὡς νεφέ-
 λαις ἡνωμένοις, καὶ ἀνελθόντας
 οἱ πάλαι ἀπύθετε. *Ερμω.* εἰ
 γὰρ ἡλίοιο καὶ αἰὲθ' εἶναι ὁ
 Λυκίην. ἀλλὰ πᾶμπαν τὸ
 λοιπόν. *Λυ.* ὅμως ἐκέρηδα
 ὅπισσον, ὡς χρεὶν παραβα-
 λείν. *Ερμω.* οὐδὲ αὐτὸς γὰρ
 οἶδα ὧ Λυκίην ταχέως. εἰ-
 κάζω μὲν τοι οὐ πλείων τῶν
 εἰκοσθ' ἔτ' ἐστίν, μεθ' ἃ πᾶν τὸ
 πᾶν καὶ ἐπὶ τῇ ἀκρῇ ἐσόμε-
 θα. *Λυ.* Ἡράκλειος, πε-
 λυὸν λέγεις. *Ερμω.* καὶ γὰρ
 περὶ μεγίστων ὧ Λυκίην οἱ πό-
 νοι. *Λυ.* τοῦτ' ἐμὲ ἴσως
 ἀληθές. ὡς δ' ὅσον εἰκοσθ'

nec laborem ferentes. Qui-
 cunq; autē ad finē perdurā-
 rint, hi ad fastigiū perveniūt,
 ab eōq; tempore felicitatis
 compotes facti, vitā quandā
 admirandam per reliquam
 etatem viuunt, ab ὅςq; homi-
 nes tanquā formicas ἐ subli-
 mi contemplantur. *Lucian.*
 Papæ Hermotime, quātu-
 los nos facis, neq; cum Pygmaeis
 nos comparas, sed omnino
 cum humi repentibus ani-
 malculis. Merito, nam alta
 iam à principio sapis. Nos
 verò vilis plebecula, & quot-
 quot humi repimus, cū Dijs
 etiam vos qui nubibus alijs
 evasistis, & quò iam dudū
 festinatis ascēsu pervenistis,
 precatōne venerabimur.
Hermot. Vtinam Luciane da-
 retur ascēdendi facultas, sed
 viæ multū superest. *Lucian.*
 tamen non dixisti quantum,
 ut id cum tempore cōpares.
Hermot. Neq; enim ipse Lu-
 ciane, probē scio, nihilomin⁹
 conijcio non pluribus quàm
 viginti annis opus fore, qui-
 bus exactis in summo iugo
 consistam. *Lucian.* Multum
 hercle dicis. *Hermot.* Etenim
 pro rebus maximis suscipi-
 untur labores. *Lucia.* Id fortē
 quidem est verum. Te verò
 tot annos, nempe viginti,
 victurum num præceptor
 ἐτῶν, ὅτι εἰσὶν πεντήκοντα, πέτε-

ον, ὁ διδάπναλός σου καὶ
 πίχτο, ἢ μόνον σοφός, ἀλλὰ
 καὶ μαθηκὸς ὢν, ἢ χρησιμολόγος
 τῶν, ἢ ὅσοι τὰς Χαλδαίων με-
 θόδους ἐπίστανται; φασὶ γοῶν
 εἶναι τὰ τοιαῦτα. οὐ γὰρ δὴ
 εἴ γε εἰκὸς ἐπὶ τῷ ἀθλήῳ, εἰ
 βιάσθαι μᾶλλον πρὸς τὴν ἀρετὴν,
 ποσούτοις πόνοις ἀνίσχεσθαι,
 καὶ παλαιπωρεῖν. νύκτωρ καὶ
 μεθ' ἡμέραν, καὶ εἰδότε εἰ ὅτι
 πλεονὴν ἢ δὴ τὸ ἀκροῦ ἡρώου-
 κος, τὸ χρεὼν ἐπίσταν, κατασπύ-
 σσει λαβόμενον τὸν ποδὸς, ἐξ ἀτε-
 λῆς τὴν ἐλπίδος. Εἰρημ. ἀπαγε.
 ὁ πρῶτος γὰρ τὰ πάντα ὦ Λυκίη.
 ἀλλ' εἴη βιώναι ὡς μίαν
 γοῶν ἡμέραν ἐν δαίμονί σου, σο-
 φὸς ἡρώουκός. Λυ. καὶ ἱκανή
 οἱ ἀπὶ τῶν ποσούτων καμά. D
 τὴν ἡμῶν ἡμέραν; Εἰρημ. ἐμοὶ
 ἴσθι καὶ ἀκαχεῖαν ὁπόσον
 ἱκανόν. Λυ. τὰ δ' ἡνῶν ὅτι
 ἐν δαίμονα, καὶ τοιαῦτα, ὡς
 πάντα χελῶν ὑπομῆναι δι'
 αὐτὰ, πόθεν ἔχεις εἶδέναι; οὐ
 γὰρ δὴ αὐτὸς πῶ ἀνελήλυθας.
 Εἰρημ. ἀλλὰ τῷ διδασκα-
 λῳ πιστὸν λέγοντι. ὁ δ', πᾶ-
 ν οἶδεν, ὅτι ἀκρότατος ἢ δὴ
 ὢν. Λυ. ἔλεγε δ' πρὸς θεῶν,
 πῶς τὰ περὶ αὐτῶν, ἢ πῶς
 τὴν ἐν δαίμονίαν εἶναι τὴν ἐκείνῃ

tuus tibi est pollicitus, non
 solum sapientia, sed diuinādi
 etiam arte pollens, aut sortis
 dicendæ peritus, vnus-ue ex
 illis qui Chaldæicam disci-
 plinam callent? Atunt quippe
 eos talia nosse. Neque enim
 sanè equum foret vt incertus
 num vltq; ad virtutem sis vi-
 ctur⁹, tot labores sustineres,
 noctes diēsque ætumnas per-
 ferres, nescius an te iam ca-
 cumini proximum. Parca in-
 stans pedes correptū tracturā
 sit ab imperfecta spe auulsū.
Hermot. Apage ista Luciane,
 siquidem maledica sunt. At
 viverem vtinam, vt sapientiæ
 assecutus vniciū, saltē diē
 fœlicitate fruerer. *Lucian.*
 Et pro tot tantisque labori-
 bus vnica dies tibi sufficiat?
Hermot. Mihi quidem etiam
 exiguum momentum satis
 esset. *Lucian.* Cæterum vnde
 nosse potes rebus supernis
 inesse fœlicitatem, vt earum
 gratia quiduis perferre o-
 porteat? Nunquam enim ed
 ipse conscendisti. *Hermot.*
 At ego dicenti præceptori
 credo; planè enim id nouit,
 vt qui iam sit excelsissimus.
Lucian. At per Deos, qualia
 illa, quam-ue illic esse fœli-
 citatē aiebat? Nunquid
 diuitias aliquas, & gloriam,

ἢ πῶς πινὰ πλεον, καὶ δόξαν;

καὶ ἡδονὰς ἀνυπερβλήτους;
 Ερμω. εὐνήμαι ὧ ἐπιτρέ. οὐδὲν
 γὰρ ὅτι ταῦτα πρὸς τὸν ἐν τῇ
 ἀρετῇ εἶσιν. Λυ. ἀλλὰ πῶς φησὶ
 τὰ γὰρ δὲ, εἰ μὴ ταῦτα ἐξέιν πρὸς
 τὸ τέλος τῆ ἀπληστίας ἐλθόν-
 τας; Ερμω. σοφίαν, καὶ ἀνδρεί-
 αν, καὶ τὸ καλὸν ὡς τὸ καὶ τὸ
 δικαίον, καὶ τὸ πάντα ἐπίστατον
 βεβαίως πεπιστωμένον, ἢ ἕκαστα
 ἔχει. πλοῦτοις γὰρ, καὶ δόξαν, καὶ
 ἡδονὰς, καὶ ὅσα τῷ σωματι, παι-
 τα ταῦτα κατὰ ἀφῆκε, καὶ
 ἀποδυσάμενος, ἀνέρχεται, ὡς
 ὅς εασι τὸν Ηρακλέα ἐν
 τῇ Οἷτῃ κατακλιθεῖν, θεὸν
 ὑποτάσσας. καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἀπο-
 βαλὼν ὅππῃσιν ἀνθρώπων
 εἶχε παρὰ τῆς μητρὸς, καὶ
 καταβρόν τε, καὶ ἀκέραιον
 φέρων τὸν θεόν, ἀνέπιπτο ἐς
 τοὺς θεοὺς διευκρινισθὲν ὑπὸ τοῦ
 πυρός. καὶ οὕτως δὴ ὑπὸ φι-
 λοσοφίᾳ, ὡς παρὰ πῶς
 πυρὸς, ἀπαντα ταῦτα περι-
 αιρεθέντες, ἀ τοῖς ἀλλοῖς θαυ-
 μάσια εἶναι δοκεῖ, ὡς ὁρῶντας δο-
 ξάζουσιν, ἀνελθόντες ἐπὶ
 τὸ ἄκρον, εὐδαίμωνος, πλοῦ-
 του, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν ὅμῃ
 οὐδὲ μνησθέντες ἐπὶ, κατακα-
 λώντες γὰρ τῶν οἰκιστῶν ταῦτα
 εἶναι. Λυ. γὰρ τὸν Ηρακλέα

& voluptates incredibiles
 Hermet. Bona verba quædam,
 amice nihil enim ista faciunt
 ad vitam cum virtute exor-
 dam. Lucia. At quænam sunt
 illa bona, nisi hæc sunt, quæ
 habituros illos dicit quili-
 nem exercitationis perage-
 rint: Hermet. Sapientia, for-
 titudo, honestum ipsum, &
 justum, & omnium, ut singu-
 la se habent, certa cum per-
 suasione scientia. Diuitias
 verò, gloriam, & voluptates,
 & quæcunque sunt corporis
 bona, infra reliquit: & exatus
 ascendit, ut combustum in
 Oeta monte Herculem Deū
 factum ferunt. Etenim ille
 cum abiecisset quicquid hu-
 mani à matre contraxerat, &
 puram atque incorruptam
 diuinitatem ferret, illa ab
 igne discreta ad Deos sub-
 uolauit. Ad hunc modum hi
 à philosophia, seu ab igne
 quopiam spoliati his omni-
 bus quæ alijs non rectè sen-
 tientibus, miranda videntur,
 consensu cacumine beatam
 degunt vitam: nec diuitiarū,
 gloriæ, ac voluptatum me-
 minerunt amplius, sed eos
 derident qui hæc alicuius
 esse momenti sentiunt. Lu-
 cian. Sanè per Oeteum Her-
 culem Hermotime, viuis

ὧ Ερμώπμα τὸν ἐν Οἷτῃ, αἰ-

δρῆα, καὶ εὐδαίμονα λέγεις πρὶ
αὐτῶν. πάλιν, ἀλλὰ τὸδε μοι
ἔπι. καὶ κατέρχονται ποτε ἐν
τῷ ἀκρας, ὡς ἐβελήσωσι χερσὶ-
μόροι τοῖς κέτω, ἀκαταλαιοί-
πασιν; ἢ ἀνάγκη ἀπαξ ἀνελ-
δοῦτας αὐτοῦ, μῦθον, καὶ πω-
θεῖαι τῇ ἀρετῇ, πλούτου, καὶ
δοξῆς, καὶ ἡδονῶν καταγελῶντας;
Εἰρω. οὐ μόνον τὸτο ὦ Λυκίτε,
ἀλλ' ὅς αὖ ἀποτελεσθῇ πρὸς ἀρε-
τήν, οὔτε ὀργῇ, οὔτε φόβῳ, ἢ
ἐπιθυμίαις ὁ τοιοῦτος αὖ δου-
λίῃ. οὐδ' αὖ λυπῆτο. οὐδὲ
ὄλως, πάθος ἐπὶ τοιοῦτον πάθος
αὖ. Λυ. καὶ μὴν εἰ γέ μοι δεῖ,
μὴν ὀκνήσαντα, εἰπὴν τάλη-
δὲ, ἀλλ' εὐφραίνῃ καὶ οἷμαι,
μὴδ' ὅσον εἶναι ἐξετάζειν τὰ
ὑπὸ τῷ ὄντι γινόμενα. Εἰρω. **D**
φειδαιῶς, ἀλλ' εἰπὲ ὅ, τι καὶ λέ-
γεις. Λυ. ὅρα ὦ ἑταῖρε, ὡς
ἔργα καὶ παῖν ὀκνῶ. Εἰ-
ρω. ἀλλὰ μὴ ὀκνεῖς ὦ ἡλυ-
τάς, πρὸς γε μόνον ἐμὲ λέγων.
Λυ. τὰ μὴ πίνω ἀλλὰ ὦ **E**
Ερμώπμω, διηγουμένῳ σοι πα-
ρηκόμενῳ, καὶ ὀπίσσειν οὕτως ἔ-
χον, στροῖς τε γίγνεσθαι αὐτῶν,
καὶ ἀδρῆες, καὶ δικαίους, καὶ τάλ-
λα. καὶ πῶς ἐκηλούμεν πρὸς
τὸ λόγον. ὁπότ' ὃ καὶ πλούτου
ἔρῃδα καταφροσίν' σφας, καὶ

digna, & foelicia de ipsis
refers. Atqui id mihi dicas,
Nunquid è fastigio descen-
dunt vnquam si velint, ve
rebus infra relictis vtantur?
A an verò vbi semel ascende-
runt, manere coguntur, &
cum virtute conuersari, di-
uitias, gloriam, & volupta-
tes irridendo? *Hermot.* Non
B solum hoc, Luciane, sed qui-
cunque in virtute perfectus
eualit, huiusmodi vir nec
ira, nec metui, nec cupidi-
tatibus seruit, nec tristitia,
nec denique vlla animi per-
turbatione afficitur. *Lucian.*
C Sed enim si mihi, nihil verito
fas esset verum dicere: sed
linguis fauendum puto, nec
fas esse inquirere quæ sa-
pientes faciunt. *Hermot.*
Nequaquam, sed apertè
loquere. *Lucian.* Vide, ὁ
amice quàm verear. *Hermot.*
At ne verearis, generose,
apud me solum dicere.
Lucian. Enimuero alia quæ
dixisti, Hermotime, seque-
bar, & ita se habere cre-
debam: cōsque esse sapi-
entes, & fortes, & iustos, &
cætera: tuoque sermone
quodammodo demulcebar:
sed quum dixisti ipsos di-
uitias contemnere, & glo-
riam, & voluptates, nec

δοξῆς, καὶ ἡδονῶν, καὶ μήτε

ὀργίζεσθαι, μὴτε λυπηθῆναι,
 παύειν ἐν ταῦτά, μόνον γὰρ ἐσ-
 μῶν, ἐπίστην, ἀναιμνηστὴς αὐ-
 τοῦ τε ἑσθὶν ποιοῦντα. βέ-
 λει φῶ τίνα; ἢ ἰχθύνον καὶ αἰνῶν
 οὐκ ἐνοματός; Εἰμο. μὴδα-
 μῶς, ἀλλὰ καὶ τὸ τοῦ ἐπί, ὅστις
 λῶ. Λυ. διδύκαλος αὐτὸς
 οὗτος ὁ σὸς, ἀνὴρ τὰ τ' ἄλλα
 αἰσθύνων αἰσῶν, καὶ γέρον ἡδὴ
 ἔστι τὸ ὑστέρων. Εἰμο. τί οὐδὲν
 ἔποιεις; Λυ. τὸν ξένον οἶ-
 δα τὸν Ηρακλειώτῃ, ὃς ἐν
 πολλῷ σωεργιστοῦν αὐτῷ,
 μαθητὴς ὢν; τοὶ ξανθόν; τὸν
 ἱερεικόν; Εἰμο. οἶδα ὃν λέ-
 γεις. Δίωγ αὐτῷ τὸν αὐτῶν.
 Λυ. οὐκ εἶνοι αὐτὸν, ἐπὶ τὸν
 μῦθον οἶμαι μὴ ἀπεθίδου καὶ
 κερῶν, ἀπὸ γὰρ πλεῖστον
 ἀρχοῦ ἐναγχοῦ, πειθεῖς
 γὰρ αὐτῷ δογματικῶν πλεῖστον
 τὸν ἑσθὶν. καὶ ἐβόα, καὶ ὀργίζε-
 το. καὶ εἰ μὴ τῶν συνηθῶν πλεῖστον
 ἐν μέσῳ γυμνασίου, ἀφύλογ-
 το τὸν νεανίσκον ἐν τῶν χει-
 ρῶν αὐτοῦ, εὐτὶς, προσφύειν,
 ἀπὸ βραχὺ αὐτοῦ πλεῖστον ὅτι
 ῥοι, ὅπως ἡγάγετο. Εἰμο.
 πονηρὸς γὰρ αὐτὸς οὐκ εἶναι, καὶ
 ἀγνώμων ὅτι Λυκίῃ πλεῖστον
 ἀποδοσῆς. ἐπὶ τοῖς γὰρ ἄλλοις,
 οἱ δὲ δαυεῖς, πολλοὶς οὐκ,

irasci, nec tristitia affici, hinc
 utique, soli enim sumus, hēsi,
 recordatus quæ facientem
 vidi: vis dicam quæ? an verò,
 nomine etiam supresso, satis
 est? Hēsi. Nequæquam: sed
 hoc etiam dicito quis ille
 sit. Lucianus. Ille ipse præ-
 ceptor tuus, vir aliàs vene-
 randus, & iam summè senex.

Herm. Quid igitur ille fecit?

P. Lucian. Hospitem illum He-
 racleotem nosti, qui multo
 iam tempore in ijsdem Phi-
 losophiæ studijs discipulus
 eius fuit? Naum illum? il-
 lum contentiosum? Herm.

C. Noui quem dicis: Dion vo-
 catur ille. Lucian. Illum ip-
 sum dico: quem cū in tem-
 pore mercedem non pende-
 ret, nuper ad Prætozem du-
 xit pallio eius collo circum-

D. dicto: & clamabat interea,
 & exandescibat. Ac nisi ex
 familiaribus eius aliqui in
 medium venissent, & adoles-
 centem ē manibus eius eri-

E. puissent, certò scias, senem
 illum ei nasum mordicus a-
 uulsurum fuisse, adeò sto-
 machabatur. Herm. Malus
 enim est ille & ingratus, &
 Luciane, in pendenda mer-
 cede. Alioqui in alios mul-
 tos quibus pecunias fœnera-
 tur, nihil vnquā tale cōstituit.

οὐδὲν ταῦτό πω διατίθειται.

ἀποδιδόναι γὰρ αὐτῷ καὶ χαί-
 ρει τοὺς πέποις. *Λυ.* τί δ', αὐ-
 τὸν ἀποδιδόναι ὃ μολάει,
 μέλει τι αὐτῷ, καὶ δαίρει τι ἥδη
 ὑπὸ φιλοσοφίας, καὶ μὴ ἐπι-
 τὴν ἐν τῇ οἴτῃ καταλειμ-
 μένων δευτέρῳ; *Ερμ.* οἶμαι
 γὰρ ἐπὶ ἐαυτῷ χάριν ἐκείνου
 εἶναι τὰ τοιαῦτα ἐασυδασκέν;
 ἀλλ' ἐστὶν αὐτῷ παιδία ιερογὰ,
 αὐτὸς δὲ, μὲν ἐν ἀπείρῃ κα-
 ταλείπουσι. *Λυ.* δέον ὃ Ερ-
 μίμην ἀνασχέειν καὶ ἐκείνα ἐπι-
 τὴν ἀρετῇ, ὡς συνειδαίμο-
 ναι αὐτῷ, παλαιοῦ κατα-
 λείπει. *Ερμ.* οὐ γὰρ μοι
 ὃ Λυκίη περὶ τούτων διαλέ-
 γεται σοι. ἀντιδῶ γὰρ ἥδη
 ἀφ' ἑσέως αὐτῇ, μὴ καὶ λά-
 βω τελείας ἀπαιτήσεις. *Λυ.*
 δαίρει ὃ γὰρ δέ. τὸ τήμερον γὰρ
 ἐκείνη ἐπὶ γένηται, ὥστε ἐγὼ
 ἀεικίμῃ σοι ὅσον ἐπὶ λοιπὸν δ'
 ὁ δέ. *Ερμ.* πῶς λέγεις;
Λυ. ἐπὶ ἐν τῷ παρόντι ἐκ
 αὐτοῦ αὐτὸν, εἴη καὶ π-
 ούειν τῷ περὶ χρόνου. π-
 ούειν γὰρ τι ἐκείνου ἐπὶ τῷ
 παρόντι, μέλει τι γὰρ ἐκείνου
 λέγει, τήμερον οὐ συμβαίνο-
 υσιν. ἐλέγχετο δ' παρ' Εὐκρά-
 τει, τῷ παύειν δὲ πῶς χάρις,
 καὶ βίβλια διαγινώσκουσιν,

siquidē præscripto tempore
 reddunt scœnora. *Lucian.*
 Quidverò, nisi reddât ô bea-
 te, id-ne curat ille quem Phi-
 losophia iam purgavit, nec
 rebus in Cœta môte relictis
 A amplius indiget? *H. et met.* Pu-
 tas-ne illum sui causâ rerum
 harû studio teneri? Sed libe-
 ros habet paruulos, qui ne
 inopē vitâ agant, sollicitè cu-
 rat. *Lucian.* Opera præcium
 F esset Hermotime, vt & illi ad
 virtutē promouerentur, quò
 communi cū illo scœlicitate,
 diuitias contēnendo, fruerē-
 tur. *Hermot.* Nō vacat mihi,
 C Luciane, tecum hisce de reb?
 differere: propero enim ad
 audiendū ipsum, ne impru-
 dens penitus absum. *Lucian.*
 Bono animo esto ô bone. Nā
 in hodiernum diem indicte
 sunt feriæ. Quare ego tibi,
 D quod viæ reliquū est, remit-
 to. *H. et met.* Quid ais? *Lucian.*
 Fore vt in præsentia non vi-
 deas ipsum, si programmati
 est credendum. I teniam ap-
 pensa foribus tabella, maius-
 culis elementis exarata, mo-
 nebat his verbis, *Hodie dis-*
 E *sertationibus philosophicis non*
vacabimus. Porro eum arguē
 Eucratem filiæ suæ natalitia
 celebrantem, heri cœnalicè
 dicebant: multa præterea
 super philosophicis rebus
 πολλά τε συμφιλοσοφῆσαι ἐν

τῷ συμπίῳ, καὶ αὐτὸς Εὐθύ-
δημος ἢ ἐκ τῆς Περὶ πατρὸς παρ-
ξωθῆναι π, καὶ ἀντισθητῆται
αὐτῷ, πείδων ἐκείνῳ εἰώθα-
σιν ἀπλῆξιν τοῖς ἀπὸ τῆς
Στοῖας. ὑπὸ τε αὐτῶν κραινῶς,
πικρῶς τῷ κεραλῷ διατε-
θῆναι, καὶ ἰδὲ ῥῶτα μάλ' α πολ-
λὰ ἐς μέγας ῥύκτας, ἀποτα-
θείσης ὡς φασὶ τὸ πυνουσίας.
ἀμα ὃ καὶ ἐπὶ τῷ ῥῶτι πλέον
τῷ ἰχθυῖ, τῷ παρῆτων ὡς
εἰκὸς φιλοτιμίας περιπνύντων.
καὶ ἰδεῖν πῶς πλέον, ἢ καὶ
ῥέοντα. αὐτὸ ἀναφύλας, ἡ-
μιεῖτε τε ὡς ἔρασκον πολλὰ, καὶ
μόνον ἀεθμῶ παρῆτων τὰ
κράα, ὅτε τὰ τῷ παιδὶ χεῖρ πνι-
έσθαι παρῆτων δέκει, καὶ σιμ-
νάμους ἐπιμελῶς, τὸ ἀπὸ
ἐκείνου χεῖρ δέκει, μὴ δέκα εἰς-
δεχέσθαι παρῆτων ῥέας. ταῦτα
ὃ Μίδα ἵκοντα τῷ αἰκίῳ
αὐτῷ διηγουμένῳ πρὸς τὸ μα-
θῆναι, εἰ καὶ αὐτοὶ ἀνέστροφον
μετὰ πολλοί. Εἰμὼ. ἐκράτη-
σε ὃ πτέρως ὁ Λυκίης, ὁ δι-
δάσκαλος, ἢ ὁ Εὐθύδημος, εἰ
π καὶ τοῖσδε ἐλεγε ὁ Μίδας;
Λυ. τὰ μὲν αὐτὰ φασὶν ὁ
Εἰμώπις, ὃ ῥομάλα σφίσι
ῥηῖσθαι τὸ δὲ οὐ πῶς τῆς
ῥίμης, καὶ ἡμᾶς ἐρῶμεν, καὶ

in conuiuio commentatum
esse: adhuc aduersus Eu-
thydemum Peripateticum
non nihil exasperatum esse,
suscepta cum eo his de re-
bus contentione, pro qui-
bus nunquam non cum Stoi-
cis digladiari solent Peripa-
teticici: prae nimia vocifera-
tione, capitis dolorem con-
traxisse, & ad mediam usque
noctem producta disputa-
tione, plurimum sudasse.
Præterea plus æquo; opinor
potauerat, cum, ut verifimi-
le est, qui aderant ipsum
philotesijs prouocassent:
& supra senis captum cibo
se ingurgitaret. Itaque do-
mum reuersus, ut aiunt, mul-
tum euomuit: & accepus
numeratisque carnibus, quas
à tergo stanti puero asser-
uandas tradiderat, ijsque di-
ligenter obsignatis, ab eo
tempore dormit, neminem-
que admitti iussit. Hæc à
Mida famulo eius accepti,
cum quibusdam ex discipu-
lis, qui non pauci domum
regressi sunt, narraret. Her-
motimeusne præceptor, an Eu-
thydemus? numquid ea de
re quidpiam dicebat Midas
ille? Luc. Primum quidem
aiebat, Hermotime, illos pug-
na pares fuisse: at victoris
finem penes vos fuisse, &

παρὰ πολὺ ὁ ἀρετῆ βύτης ὑπερέ-
 ρη. ἢ γὰρ Εὐθύδημον, ἢ δὲ
 αὐτὸς πῶς ἀπελθεῖν, ἀλλὰ
 βῆμα παμμέγεθες ἔχοντα ἐν
 τῇ κεφαλῇ. ἐπεὶ γὰρ ἀλαζών A
 ἦν, καὶ ἐλθὺς πικρὸς, καὶ πῶ-
 σιναι ἔμελλεν, οὐδὲ παρῆ-
 ρε ξάδιον αὐτὸν ἐλέγχεσθαι, ὁ
 διδάσκαλός σου ὁ βέλπυς, B
 οἷόν γε σκύρον, νεώτερόν τινα
 καταφέρει αὐτῷ, πλεονάζον κα-
 τακειμένον. καὶ οὕτως ἐκρά-
 τισεν. Εἰμο. εὖ γε. οὐ γὰρ ἀλ-
 λος ἐχέτω πρὸς τοὺς μὴ ἐδέ-
 λοντας εἰκὴν τοῖς κρείττοσι. C
 Λυ. ταυτὶ μὲν ὁ Ερμότιμος,
 παῖς Εὐλόγα. ἢ τί γὰρ πατρὸν
 Εὐθύδημος, ἀνδρα γέροντα
 παρώτρυνεν, ἀόρητον, καὶ θυ-
 μὸν κρείττονα, σκύρον οὕτω D
 κερῶν ἐν τῇ χειρὶ ἔχοντα; ἀλ-
 λά ὅλως γὰρ ἄραρον, τί οὐ
 διγῆ μοι ἐπαύριον ὄντι, ὃν
 τέρεον ὠρμήνης τὸ πρῶτον
 φιλοσοφεῖν, ὡς καὶ αὐτὸς εἰδυ-
 ρατὸν, ἐπιπαιδοποιεῖν E
 ὑμῖν, τοῦ ποτὶς ἀξέσμενος;
 οὐ γὰρ ἀποκλείετε με δηλα-
 δὴ φίλοι ὄντες. Εἰμο. εἰ
 γὰρ ἐκλήσεις ὁ Λυκίτε, ὅψι
 ἐν βραχί ὅσον διρίπεις τῶν
 ἄλλων. πάντας εὖ ἴδω αἰν-
 ῶν ἅπαντας ὡς πρὸς σέ.

senem hūc longè superasse :
 neque Euthydemum in-
 cruentum abiisse, sed vulnus
 ingens in capite habentem.
 Cum enim arrogans & con-
 tentiosus esset, nec persua-
 deri vellet, nec se facillè con-
 uincendum præberet, opti-
 mus ille præceptor tuus, Ne-
 storeum scyphum, quem
 habebat præ manibus, ipsi
 prope se accumbenti in ca-
 put illisit : sicque victoriam
 obtinuit. *Hermot.* Rectè
 quidem: non enim aliter
 erat cum his agendum qui
 cedere melioribus nolunt.
Lucian. Hæc certè æqua
 sunt Hermotime. Quorsum
 enim Euthydemus, virum
 senem exasperabat, alienum
 ab iracundia, animoque po-
 tiores, cum tam grauem
 scyphum præ manibus ha-
 beret? Sed enim ocium iam
 agimus, cur non mihi tuo
 familiari exponas quonam
 modo ad philosophiæ stu-
 dia primùm te contuleris ut
 & ipse si fieri possit vobiscū
 iter, hinc initium ducens,
 suscipiam? nam quæ vestra
 est amicitia, me non exclu-
 detis. *Hermot.* Si modò ve-
 lis Luciane, breui videbis
 quantum alijs præstabis.
 Omnes, certò scias præ te
 pueros existimabis, tan-
 tum ingenio præpollebis.
 τοσούτοι ὑπὲρ γέροντες αὐτός.

Λυ. ἱκανὸν εἰ καὶ ἑκοσὶν ἔτη
ῥησὶ μὲν τοῦτος, οἷος σὺ γυν.

Ερμω. ἀμελείη καὶ αὐτὸς καὶ
σὲ γεροντός, καὶ ῥησὶ μὲν ῥησὶ

σοφῶν τι παρακοινοῦντος ῥη-
σὶν, ὅπερ αὖτις σὺ γυν γε-

ροντός. Λυ. τοσαῦτα γὰρ ὡς
Ερμωπεία. ὥστε τίς αὐτῶν ἀρε-

λαβὼν, καὶ μὲν. διγμῶν γὰρ καὶ
σφῶν γὰρ μοι τόπο εἶπεν, B

διδότε ἀντιλέγειν τοῖς μαντα-

ρισιν, ὡς πῶς μὲν ὁρῶντες λέγετε
δοκῆν αὐτοῖς; καὶ ἐφίετε τόπο

τοῖς νεωτέροις; Ερμω. οὐ πά-

νυ. σὺ δ', ὡς πῶς βούλη, ἐρώτα C

μεταξὺ, καὶ ἀντιλέγει. ῥῶν γὰρ
οὕτω μάλας. Λυ. εὖ γὰρ νῦν ἔ

Ερμῶν ὡς Ερμώπειας αὐτῶν, οὗ
ἐπώνυμος ὢν τυγχάνεις, ἀτάξ

εἰπέ μοι, μίαν περ ὁδὸν ὅτιν ἢ D

ὅτι φιλοσοφίαν ἀρνούσας, ἢ πῶν
Σπεικῶν ὑμῶν, ἢ ἀληθῆ ἔγω

ἤκουον, ὡς καὶ ἄλλοι πολλοὶ π-

νές εἰσι; Ερμω. μάλα πολ-

λὰ Περικατήρικαί, καὶ Επ-
κούρην, καὶ οἱ δ' Πλάτωνες E

ἐπὶ πρᾶξιν ἀνδρῶν, καὶ αὖ Διογένης
ἄλλοι πῆρες, καὶ Ἀντισθένης

Ζηλωταί, καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ Πυ-
θαγόρου, καὶ ἐπὶ πλείους. Λυ.

ἀληθῆ τῶντα. πολλοὶ γὰρ εἰσι.

τόπερ δὲ ὡς Ερμώπειας, τὰ

αὐτὰ εἰποι λέγουσιν, ἢ διαφέρεις

Lucian. Sufficeret mihi, si
post viginti annos, qualis

nunc es, euaderem. H. mor.
Ego profectò ætate qua nunc

es, annos ferme quadragin-

ta natus (idque ætatis esse te

puto) philosophiæ operam

dare cœpi. Lucian. Id eum

ætatis Hermotime. Itaque

eadem via me ducit: id enim

æquum est. Ac primum

mihi dic, An discitibus

copiam contradicendi faci-

tis, siquid ipsis videatur non

rectè dictum? an verò iu-

nioribus non conceditis?

Hermot. Minimè. Sed tu, si

quid volueris, interim qua-

rendi & contradicendi co-

piam tibi facio: faciliùse-

nim ita disces. Lucian. Euge

per Mercurium, Hermoti-

me, cui es cognominis, dic

mihi, est-ne vnica via ad phi-

losophiam, videlicet Stoico-

rum vestrorum: an verò ve-

rum est quod audiui, alios

etiam esse complures? Hermot.

Complures, nempe Peripa-

terici, Epicurei, Platonici:

alii præterea Diogenis &

Antisthenis æmuli, quinetià

Pythagorici, & longè plu-

res. Lucian. Vera dicis: mul-

ti sunt. Vtrum autem Her-

motime, eadem omnes, an

diuersa dicunt? Hermot.

Omnino diuersa.

Ergo. καὶ πάνυ διάφορα.

Λυ. τὸ δὲ γε ἀληθὲς οἶμαι
 πάντως πρὸς τὴν αὐτῶν, ὅτι
 οὐ πάντα, διάφορα γε ὄντα
 Ερμ. πᾶν μὲ οὐκ. Λυ. ἴδι
 δὲ ὁ φιλότιμος, ἀποκρίναί μοι
 τῷ, τότε πεισθεὶς τὸ πρῶτον
 σὺ, ὅποτε ἦεις φιλοσοφῶν,
 πολλῶν σοι θυγῶν ἀναπνέου-
 σάντων, παρὲς σὺ ταῖς αἰσῶν,
 εἰς τὴν τῶν Στωϊκῶν ἦκες, καὶ
 δι' ἐκείνης ἡξίους ἐπὶ τῷ ἀρε-
 τῇ εἰσέναι, ὡς δὴ μόνος ἀλη-
 θεὺς οὐσης, καὶ τῷ εὐθείαν
 ἐπιδεικνύουσας, τῶν δ' ἄλ-
 λων εἰς τυφλὰ καὶ ἀνέξοδα φε-
 ρουσῶν, πῶς ταῦτ' ἐτεκμαίρε-
 τότε; καὶ μή μοι τ' γυνὴ δὴ τῶ-
 ποι σαυτὴν ἐννόη, ἢ εἴτε ἡμί-
 σφοδρῶν, εἴτε σοφῶν ἢ δὴ τὰ βελ-
 τίω κείνην ὑπὲρ τῶν πολλοῖς
 ἡμᾶς διωάμενον. ὅτι οὕτως
 ἀποκρίναί, ὅπως τότε ἦδεν
 ἰδιώτης, καὶ κατ' ἢ γυνὴ ἐμέ.
 Ερμ. οὐ συνίημι ὅ, πὶ σοι
 τὸτο βούλεται ὁ Λυκίης. Λυ.
 καὶ μὴ οὐ πᾶν ἀγκύλον ἡρό-
 μῳ, πολλῶν γὰρ ὄντων φιλο-
 σῶν, οἷον, Πλάτωνος, καὶ
 Λειστελείου, καὶ Ἀντιπιδένου,
 καὶ τ' ὑμετέρων προγόνων, τῶ
 Χρυσίππου, καὶ Ζωίλωνος, καὶ
 τ' ἄλλων, ὅσοι εἰσὶ, τῷ, σὺ π-
 τῶσαι, πᾶν μὲ ἄλλοις εἶας,

Luc. Atqui vnum omnino ex
 ipsis verum arbitror, non
 autem omnia, siquidem sunt
 diuersa. Herm. Maximè. Lu-
 cian. Age verò, amice, cui-
 nam primùm credidisti,
 quando philosophiæ ope-
 ram daturus ibas, vt cum
 multæ tibi paterent fores,
 præteritis reliquīs, in Stoi-
 corum venires, & per eas ad
 virtutem aditum habere pu-
 tares, ac si solæ veræ sint
 viæ rectæ indices, contrā ve-
 rò reliquæ in cæca & deuia
 ducant? Quonam tunc argu-
 mento hæc deprehendebas?
 Ac ne te ipsum qualis nunc
 es consideres, siue es semi-
 sapiens, siue iam sapiens, qui
 optima præ multis nobis di-
 iudicare possis. Sed ita res-
 ponde vt idiota quispiam,
 qualis tunc eras, qualis &
 ego nūc sum. Hermot. Non
 intelligo, Luciane, quid hæc
 tua uerba sibi velint. Lucian.
 Atqui nequaquam obliqua
 percontor. Cum enim multi
 sint Philosophi sectatores
 Platonis, & Aristotelis, &
 Antisthenis, maiorūque
 vestrorum, Chrysippi, Zeno-
 nis, atque aliorum, quot-
 quot sunt, cuiam, omīssis
 alijs, credidisti, delectus ex
 omnibus, quæ prius dixisti,

ὅτι ἀπάντων τὸ παρελόμενος,

ἄλλο περιέρχεται, ἀξίους καὶ
 πῦρα φιλοσοφῶν; ἄρα καὶ σὺ
 ὦ Λούκιε τὸ Χαίρεφοντα ὁ Πύ-
 ριος ἀπεμύθεν ἐπὶ τὰ Στωϊ-
 κῶν, ἀριστοὶ δὲ ἀπαύτων σοφ- A
 εῖων; ἔσθ' αὐτῶ ἄλλον
 ἐπ' ἄλλο εἶδος φιλοσοφίας
 προσβῆναι, τὴν ἀμώπυστον
 οἰσμεν εἶναι εἰδὼς. Ερμ. ὦ
 οὐδὲν τοῦτο ὦ Λούκιε. οὐδὲ B
 ἐξ ὧν περὶ γε τούτων τὸ δέον.
 Λυ. πότερον, καὶ ἀξίον θεῶν
 συμβουλίαις ἢ συνέθεσις αὐτῶ,
 ἢ ἱκανὸς ὡς αὐτοὶ εἶναι ἐλέ-
 γει τὸ βέλτερον καὶ σωτὴρ, C
 ἀνὲν τῶ θεοῦ; Ερμ. ὦ μὲν
 γάρ. Λυ. οὐκοῦν καὶ ἡμᾶς
 αὐτοὶ διδάσκεις τὸτο σέφτον,
 ὅπως διαγινώσκον ἡμῶν εὐθις
 ἐν ἀρχῇ, τίς ἢ αἰεὶ φιλοσοφία D
 ὅτι, καὶ ἡ ἀληθινότητα, καὶ ὧν
 αὐτοὶ πλεῖστοι, παρὲς τὰς ἀλ-
 λας. Ερμ. ἐγὼ σοι γράσω.
 ἐώραν τὸν πλείους ἐπ' αὐτῶν
 οἰκωμάτων, ὅσα ἐνέχον ἀμείνω
 εἶναι αὐτῶν. Λυ. πόσω π- E
 νὶ πλείους τῶ Ἐπικούρειων, ἢ
 Πλατωνικῶν, ἢ Περικρατη-
 τικῶν; περὶ μάλιστα γὰρ αὐτοὺς
 ἀλλασθῆναι, καὶ δαΐφ' ἐν τῷς χει-
 ερτονοίαις. Ερ. ὦ καὶ περὶ
 θιμότη. ἐγὼ γε. εἰκάζον δὲ.
 Λυ. ὡς οὐ ἐξέλεις διδάσκει

facto, secundum illa vis Phi-
 losophiæ studijs incumbere.
 Numquid etiam te, quem-
 admodum Chærephonem ad
 illum, Apollo Pythius ad
 Stoicorum placita misit, ubi
 prædixisset illos omnium
 esse optimos? Alium enim
 ad aliam philosophiæ spec-
 tiem cohortari solet, quam,
 utputo, vnicuique cōuenire
 nouit. Hermot. Sed nihil
 istiusmodi, Luciane, Deum
 de hisce rebus interrogauit.
 Lucian. Vtrum hanc rem di-
 uina cōsultatione indignā
 ducebas, an verò ipse tibi
 videbare satis idoneus ad-
 ligendum per te, quod erat
 optimum, nullo cōsulto nu-
 mine? Hermot. Ita mihi vi-
 debar. Lucian. Quare etiam
 nos id primum doceas, quo
 pacto statim ab initio nosse
 queam quænam optima sit
 & verissima philosophia, &
 quam quis prætermisiss alijs
 eligat. Hermot. Ego tibi di-
 cam. Cum viderem plurimos
 ad eandem se conferre: eam
 meliorem esse coniiciebam.
 Lucian. Quorum igitur nu-
 merosior erat turba, Epicu-
 reorum, an Platonicoῦ, an
 Peripateticorū? Eos namq;
 perinde atq; in suffragijs nu-
 merasti. Hermot. At non nu-
 meravi, sed cōiectavi. Lucian.
 Nō vis docere me, sed decipis
 me, ἀλλ' ἐξαπατᾷς, ὅς τις

τῶν τοιούτων ἐκ κοινῷ φῆς καὶ
 ἀλλῆθι κεῖναι, ἀποχρυπτό-
 μος λέγειν πρὸς μετὰ λυγρῶς.
 Ερμ. οὐ μόνον τὸ τοῦ Λυκί-
 νη, ἀλλὰ καὶ ἡκούον ἀπαίωντων
 λεγόντων, ὡς οἱ μὲν Επικού-
 ρηται, γλυκύθυμοι, καὶ φιλή-
 δοτοί εἰσιν. οἱ Περὶ παθητικοί
 δ', καὶ φιλοπλουτοί, καὶ ἐρι-
 στικοί πρὸς. οἱ Πλατωνικοί δ',
 πεύφονται, καὶ φιλόδοξοί εἰσι.
 πρὶ δ' ἡ Στωικῶν, πολλοὶ ἐφα-
 σκον ὅτι ἀνδρώδεις, καὶ πάντα
 γρηγόριοι. καὶ ὅτι οὗ τῶν
 τῶν ἰσὺν τῶν ὁδῶν, μόνος
 βασιλεὺς, μόνος πλάσιος.
 μόνος σοφός, καὶ σωθῶν,
 ἀπαρτα. Λυ. ἔλεγον δ'
 ταῦτα πρὸς σὲ ἄλλοι δὲ ἀλα-
 δὴ πρὸς αὐτῶν. οὐ γὰρ δὴ ἐκεί-
 νους αὐτοὺς ἐπίστευσας ἐπα-
 ρέσσεια αὐτῶν. Ερμ. οὐδα-
 μῶς. ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἔλεγον.
 Λυ. οἷμ' οὐ δὴ ἀντίδοξοι, καὶ
 ἔλεγον ὡς τὸ εἶκος. οὗτοι δ'
 ἴσως οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφῶν-
 τες. Ερμ. οὐ γὰρ. Λυ. οἱ
 δ' ἄρα ἰδιῶται ταῦτα ἔλεγον.
 Ερμ. καὶ μάλα. Λυ. ὅρα
 ὅπως αὐτοὺς ἔπαπατ' ἡμεῖς.
 καὶ οὐ λέγεις τὰ λυγρῶς. ἀλλ'
 οἱ Μαρτυρῶν διαλέγεσθαι τι.
 ὡς πισῶσαι ὅτι Ερμώπριμος.

qui veritatem me celas, di-
 cisque te numero & con-
 iectura iudicasse. *Hermot.*
 Non hoc solum Luciane,
 sed ex omnibus audiui
 Epicureos animum ad
 delicias, & ad voluptates
 appellere, Peripateticos verò
 diuitiarum amantes esse,
 & contentiosos, Platonicos
 autem fastosos, & gloriæ
 cupidos. Sed quod ad
 Stoicos attinet, multi viri-
 les illos esse, atque omnia
 cognoscere dicebant, cum-
 que qui viam hanc insisteret
 solum diuitem, solum regē,
 solum sapientem, omnia
 denique simul esse. *Lucian.*
 Videlicet ista de illis tibi
 dixerunt alij : neque enim
 illis sua laudantibus credi-
 disses. *Hermot.* Nequa-
 quam : sed dicebant alij.
Lucian. Qui contrariæ opi-
 nionis erant, id tibi, vt veri
 simile est, non dicebant. Hi
 autem erant qui in alijs dis-
 ciplinis versantur. *Hermot.*
 Minimè. *Lucian.* An verò
 hæc dicebāt idiotæ. *Hermot.*
 Maximè. *Lucian.* Vides
 vt me iterum decipis, nec
 vera loqueris : sed te cum
 Margite aliquo colloqui
 putas : vt credam Hermoti-
 mum virum prudentē, annos

ἀπὸ σμυρῶν, ἐπὶ τότε γεγραμῶς

τεσσεράκοντα πλεί φιλοσο-
 φίας, ἢ φιλοσόφων ἀνδρῶν,
 τοῖς ἰδιώταις ὁπίστευσι, καὶ
 ἤ τὰ ἴσα ἐκείνων λεγό-
 μιν, ἐποιεῖτο πλεῖν αἰρεσιν
 καὶ τῶν κρείττων ἀξίων. ἢ
 ᾧ πισυτομῖσι τοιαῦτα λέ-
 γοντι. Ερ. ὅγ' οἶδα ὃ Λυ-
 κίη, οὐχὶ τοῖς ἄλλοις μόνον
 ὁπίστευον, ἀλλὰ καὶ ἑμαυτῷ. Β
 ἐγὼ γὰρ αὐτὸν κοσμίως ἐα-
 δίζοντας, ἀναβεβλημένους ἐν-
 σαλῶς, φροντίζοντας αἰεὶ, ἀρ-
 ρηνότους, ἐν ῥῆϊ κουρίας τὸν
 πλείστοις, ἔδεν ἀβρὸν, ἔδ' αὖ
 πάλιν ἐς τὸ ἀδιάφορον ἑσθρῆ-
 κῆπτον, ὡς ἐκπληκτον εἶναι ἢ
 κυνικὸν ἀτεχνῶς, ὅγ' ὅπ' τῷ
 μέσου κατὰ στήματος, ὃ δὴ αἰ-
 ρον ἀπάρτες εἶναι φασιν. Λυ. Γ
 αἶψ' οὐδ' ἡμέτερά εἶδες ποιεῖντας
 αὐτὸν, ἃ μικρῷ πρὸς δὲν ἔλεγον
 αὐτὸς ἐωρεμέναις τὸν διδά-
 σκαλον ὃ ἐρμώπτεσθαι πόντας
 ὄϊον, δανείζοντας, καὶ ἀπαι-
 τοῦντας πικρῶς, ἢ φιλονεικῶς
 πάλιν ἐείζοντας ἐν ταῖς ξυνη-
 σίαις, καὶ τὰλλα ὅσα ἐπιδεί-
 κνυμι; ἢ τούτων ὁλίγον σοι μέ-
 λι' ἄχρεῖς αὐτοῦ σαλῆς ἢ ἀναβο-
 λῆ, καὶ πῶγων βαδύς, καὶ ἐν ῥῆϊ
 ἢ κουρά; καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν ἀρ-
 ῆς καὶ τούτων κερύα, καὶ

quadraginta natus, dephi-
 losophia & philosophis i-
 diotarum opinioni credi-
 disse, & ex eorum dictis pre-
 stantissimorum sectam dele-
 gisse. Non ego tibi hæc di-
 centi fidem adhibuerim.
 Hermet. At scias Luciane me
 non alijs solum, sed mihi ipsi
 fidem adhibuisse. Videbam
 enim ipsos decenter inceden-
 tes, frugaliter amicos, me-
 ditationibus semper inten-
 tos, aspectu tetricos, pluri-
 mos ad cutim tonsos, nihil
 molle, nihil quod medium
 excederet admittentes, C
 quod vel stupendum, vel
 caninum esset: sed in
 medio statu constitutos,
 quem omnes optimum esse
 dicunt. Lucian. Annou ip-
 sos etiam ea factitantes vi-
 disti, quæ paulò ante dice-
 bam ipse me vidisse præce-
 ptorem tuum factitantem?
 videlicet scenerari pecunias,
 eas amarulenter repetere,
 in colloquijs pertinaciter
 contendere, & quæcumque
 alia ingenij sui documenta
 præbent? An verò hæc pa-
 rum curas, si modò frugalis
 sit amicitus, & promissa
 barba, & ad cutim abra-
 coma? Quare in posterum
 regulam hanc, amulsimque centā
 habeamus, ad hæc exploranda,

καθ' ἑμὲν ἀκρίβη' ἢ τούτων, ὅτι

Ερμώτιμος φησι. καὶ χεῖρ ἀπὸ
 σχημάτων, καὶ βαδισμάτων, καὶ
 κινήσεως διαγνώσκειν τὸν αἰ-
 σιόη. ὅς δ' αὖ μὴ ἔχη ταῦτα,
 μὴδὲ σκυδρωπὸς ἦ, καὶ φρονι-
 στικὸς τὸ σέβωσθαι, ἀποδοκι-
 μαστός, καὶ ἀπεβλητός. ἀν' ὅρα
 μὴ καὶ ταῦτα ὁ Ερμώτιμος παί-
 ζεις πρὸς με, πειρώμενος, εἰ
 ἔλαπταί με, σωθήμι. Ερμώ-
 διαπὶ τῶτ' ἔφησα; Λυ. ὅτι ὁ
 γὰρ, ἀν' εἰσάγων ταῦτ' αὖτ' ἔ-
 πασιν λέγει, τίω ἀπὸ τῶν σχημά-
 των. παρὰ πολὺ γοῶν ἐκείνοι
 ἐν σχηματιστέσι, καὶ ταῖς ἀναβο-
 λαις κοσμιωτέροι, Φιδίε πνός, ἢ
 Ἀλκιμάχους, ἢ Μυρώνος πρὸς
 τὸ ἐν μαρτυροῦσθαι τοὺς εἰκόσαντος. εἰ
 ἦ καὶ ὅτι μάλα καὶ χεῖρ τεκμαίρε-
 σθαι τοῖς τοιούτοις, τί αὖ πᾶσι
 περ, εἰ τυφλὸς αὖ ἐπιδυμοῖν
 φιλοσοφεῖν; τῷ, διαγνώ-
 τίω ἀμείνων πρὸς αἰσθη-
 ρησίον, ὅτε ὁρῶμα, ὅτε βάδι-
 σμα ὁρῶν διωκόμενος, Ερμώ-
 ἀλλ' ἔμοιγε καὶ πρὸς τυφλὸν ὁ
 λόγος ὁ Ἀντικῆ, ὅδε μοι μέλει
 τὸ τοιούτων. Λυ. ὁ γὰρ μὴ
 ὁ χεῖρ κοινόν τι τὸ γνώσιμα
 εἶναι τῷ ἔσω μαζῶν, καὶ ἄ-
 πασι χερσὶ μόνον. πάλιν εἰ δοκεῖ,
 οἱ μὲν, ἔξω ἡμῖν φιλοσοφίας μα-
 νήσονται οἱ τυφλοὶ, ἐπεὶ ὅτι μὴ

ut ait Hermotimus. Sic ex
 habitu, & gressu, & ton-
 sura quinam sint optimi di-
 gnoscendum. Qui autem
 hæc nō habuerit, nec se uero
 vultu & meditando fuerit,
 reiiciendus erit & repudian-
 dus. At vide ne hisce etiam
 meludas, periculum faci-
 endo, num me decipi perci-
 piā. *Hermot.* Quorsum hoc
 dixisti? *Lucian.* Quoniam
 hæc quæ capitur ex habitu
 cognitio, ad statuas perti-
 net. Omnino enim illæ ha-
 bitu sunt elegantiore, &
 amictu ornatiore, quas vel
 Phidias aliquis, vel Alca-
 menes, vel Myron, ad ab-
 solutissimæ formæ archety-
 pum expressit. Quod si ar-
 gumentum ex huiusmodi re-
 bus est capiendum, quid fa-
 ciat cæcus si operam dare
 philosophiæ cupiat? quo
 pacto dignoscere queat eum
 qui meliorē sectam delegit,
 cum neque habitum, neque
 gressum cernere possit?
Hermot. At mihi Luciane
 non est ad cæcos sermo, nec
 talium curam gero. *Lucian.*
 Atqui conueniebat, ὁ bone,
 ut tantarum rerum, tamque
 omnib' vtiliū cōmune esset
 documentū. Sed enim si tibi
 ita videtur, cæci à Philoso-
 phia exclusi maneat, quoniā
 ne vidēt quidē: quanquā his
 ὁρῶσι. καὶ τοι ἀναγκάζον ἔσ-
 ται

τοῖς τοιούτοις μάλιστα φιλο-
σοφείν, ὥς μὴ πάνυ ἀχθοῖντο
ἐπὶ τῇ συμφορᾷ. οἱ δὲ δὴ
βλέποντες, καὶ πάνυ ὀξύτε-
ραις ὄσι, τί αὖθις δυνάσιντο συ-
νιδεῖν τῶν τῷ Λυκίῳ, ἀπὸ γὰρ
τῷ ἔξωθεν ταύτης περιβολῆς;
ὃς βούλομαι εἰπεῖν, τοιοῦτός
ἔστιν, οὐχ ὅτι τῷ γνῶμης τῶν
ἀνδρῶν ἔρωτι περσέης ἀν-
τοῖς, καὶ ἡξίους ἀμύμων γίγνε-
σθαι ἐς τὰ τῷ γνῶμης. Εἰρη-
καὶ μάλα. Λυ. πῶς οὖν οἶόν-
τε σοι ἡμῶν, ἀπ' ὧν ἔφηδα
ἐκείνων τῶν γινωσκουσιν
δοξαῖν, τῷ ὁρθῶς φιλοσοφώ-
ντα, καὶ μὴ οὐ γὰρ φιλεῖ τὰ τοιαῦ-
τα οὐκ ὡς διαφαινεῖται, ἀλλ' ἔστιν
ἀπόρρητα, καὶ ἐν ἀφανεί κεί-
μενα, λόγοις καὶ συνηθείαις ἀνα-
δεικνύμενα, καὶ ἔργοις τοῖς
ὁμοίοις ὅτε μάλιστα. ὁ γὰρ Μῶ-
μος, ἀκρίτως οἶμαι ἄπιστα ἡπά-
σατο τῷ Ἡφαίστῳ. εἰ γὰρ μὴ, ἀλ-
λά νῦν ἀκούει. φησὶ γὰρ ὁ μῦθος
εἴεται Ἀθλῶν, καὶ Ποσειδῶνα,
καὶ Ἡφαίστον εὐτυχίας πέρι. καὶ
τῷ μὲν Ποσειδῶνι, ταῦτά τινα
ἀναπλάσσει. τῷ Ἀθλῶνι γὰρ,
εἰκλάν ἐπινοήσας. ὁ Ἡφαίστος
γὰρ, αὐτῶς ποτὶ ἄρα σιωπῇσιν.
καὶ ἐπὶ τῷ Μῶμον ἡ-
κον, ὅταν διχαστὴν ἀπορίσιντο,

necesse erat in primis phi-
sophiæ studijs incumbere,
prorsus sua calamitate gra-
uarentur. Cæterum qui
dent, quanvis sint perspi-
cissimi, quonam modo
quæ sunt animæ, ab hoc
terno amictu perspi-
queant? Istiusmodi autem
est quod volo dicere, Non
solum sapientiæ virorum
lorum amore captus, imo
adiuisti, sed in sapientiæ
dio melior euadere voluisti.
Hæc enim. Ita sanè. Lucianus.
Quomodo igitur potuisti
notis illis quas dixisti per-
dere qui rectè, qui secus phi-
C losopharetur? Non enim ita
perspici ita queunt, sed gra-
na sunt, & obscuro in locis
posita, quæ vix tandem ser-
monibus & dissertationibus,
operibusque similibus an-
D maduertuntur. Audisti per-
qua in re Momus Vulcanum
reprehenderit: sin minus,
audi nunc. Fert enim fabula
Minervam, Neptunum &
Vulcanum de artis præfata
contendisse. Neptunum qui-
E dem taurum effinxisse, Mi-
neruam verò domum exco-
gitasse. Porro Vulcanus ho-
minem composuit. Ac post-
quam ad Momum ventus est,
is considerato vniuërsiūm

διασπόμενος ἐκείνους ἐκείνους

ἔργον, τῶν μὲν ἄλλων, ἅπανα ἡ-
πάσαστο, πειρὸν τὸν αὐτὸν εἰν ἔλκεν.
ἐπὶ τῷ ἀνθρώπῳ δὲ τὸ τοῦ ἐμμέ-
μεστο, καὶ τῷ ἀρχιτέκτονα ἐπέ-
πλαξε τὸ Ηφαιστον, διότι μὴ καὶ
δουρίδας ἐπαίσειεν αὐτῷ καὶ τὸ
εἶργον, ὡς ἀναπετασθῆναι τῶν,
μυρία γίγνεται ἅπαντα ἃ
βούλεται, καὶ ἐπινοεῖ, καὶ ἢ
ψεύδεται, ἢ ἀληθεύει. ἐκείνος
μὲν οὐκ ἂν ἀμβλυώπῳ, οὐδὲ πο-
τεῖ τῶν ἀνθρώπων διανοεῖτο.
οὐδὲ γὰρ ὡς τὸ Λυγκέα ἡμῶν
διδόχας, καὶ ὅσας τὰ ἐνδόν ὡς
τοῖσι διὰ τῶν στεγνῶν, καὶ ἀνέω-
κται σοι τὰ πάντα, ὡς εἶδεν
ταὶ μὴ μόνον ἃ βούλεται, καὶ
ἃ γινώσκει ἕκαστος, ἀλλὰ καὶ
τῶν ἀμείνων ἢ χειρόνων.
Ερμ. παίζεις ὦ Λυκίε. ἐγὼ
δὲ, καὶ θεὸν εἰλόμην. καὶ οὐ
μεταμέλει μοι τὸ αἰρέσθαι.
ἔχον δὲ τῶν περὶ τοῦ ἐμμέ.
Λυ. ὁμῶς καὶ αὐτὸς εἶπας, ὅ
ἐπείρε, καὶ περὶ ἐμμέ, ἀλλὰ
περιόψει με παραπολύμενον
εἰ πολλῶν τῶν συρφετῶν; Ερ-
μο. οὐδὲν γὰρ αὐτὸς σοι ἀρέ-
σει, ὡς αὐτὸς εἶπας. Λυ. οὐκ ὦ
ῥαδὲ. ἀλλ' οὐδὲν ἐθέλεις ἐ-
πιπῆν ὅποιον αὐτὸς ἀρέσειεν. ἐπεὶ
δὲ οὐκ οὐκ ἐκὼν ἀποκρύπτῃ, καὶ
φθάνει ἡμῶν ὡς μὴ ἔξ ἔργου

opere, in alijs quidem quid
reprehenderit, superuaca-
neum esset referre: at in ho-
mine hoc carpsit, & Vulca-
num architectum increpauit
quod non ipsi etiam in pe-
ctore ostiola fecisset, quibus
apertis, innotesceret omni-
bus quid vellet, & cogitaret:
an mentiretur, an vera dice-
ret. At ille quidem veluti
caecutiens ita de hominibus
statuebat. Tu verò nobis vel
ipso Lynceo es perspicacior
qui, sicuti videtur, per pectus
ipsum quæ intus sunt cernis
patentque tibi omnia, adeò
ut non solum certò teneas
quid quisque velit & cogitet.
verum etiam vter sit melior
aut deterior. *Hermot.* Lu-
dificaris me, Luciane. Ego
verò Dei ductu delectum ha-
bui, neque me poenitet ele-
ctionis: & hoc mihi satis est.

Lucian. Attamen ne sic qui-
dem mihi, amice, exponas,
sed me in infima plebe peri-
turum usque despicias?
Hermot. Nihil enim placue-
rit tibi, eorum quæ dixero.
Lucian. Minimè, ô bone:
verum nihil vis dicere quod
mihi placeat. Quandoqui-
dem igitur de industria
me celas, mihi que inui-
des ne in philosophiæ
studijs par tibi euadam,

ῥηοίμεθα σοι φιλοσοφῆσαντες.

ἔγω περᾶσθαι ὅπως αὐτοὶ οἶός
 τι ᾧ κατ' ἐμαυτὸν ἔχειν ἢ
 ἀκείνη πρὸς τούτων κρίσιν, καὶ
 τὴν ἀσφαλέστατον αἴρεσιν. ἀ-
 κούε' ὃ καὶ σὺ, εἰ βούλει. Ερμω.
 ἀλλὰ βούλομαι ὅτι Λυκίην, ἰσως
 γάρ τι γνώριμον ἔξεις. Λυ. σκό-
 πει δὴ, καὶ μὴ καταγελά-
 σης, εἰ πάντας ἰδωπ-
 κῶς ἀνελκνῶ αὐτό. αἰσχύν-
 ῃ οὕτως, ἐπὶ μὴ συνέλθης
 σαρξέσθην εἰπεῖν, εἰδὼς ἀμει-
 γνον. ἔγω δὴ μοι ἡ μὲν ἀρετὴ, τοι-
 ὄνδε τι, οἶον, πόλεις τις ἐνδαί-
 μονας ἔχουσα τὸν ἐμπειλιτευο-
 μένους, ὡς φαίνεται ὁ διδασκα-
 λος ὁ σὸς, ἐκείθεν ποδὲν ἀφι-
 γμένος, σφοδρὸς ἐς τὸ ἀκέραι-
 ον, ἀνδρείους ἀπαρτὰς, δικαί-
 ας, σώφρονας, ὀλίγον θεῶν ἀπο-
 δέοντας, οἷα ὃ πολλὰ γίγνεται
 παρ' ἡμῖν, ἀρπαζόντων, καὶ
 βιαζομένων, καὶ πλεονεκτούν-
 των, ἔδδ' αὖ εἰδὼς φασὶν ἐν
 ἐκείνῃ τῇ πόλει τοιμώμενον,
 ἀλλ' ἐνείρηνη καὶ ὁμοιοῖα ἔξυμ-
 πελιτεύονται. μάλα εἰκότως. ἃ
 καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν
 οἶμαι τὰς σάσεις, καὶ φιλονη-
 κίας ἐγχείρει, καὶ ὧν ἕνεκα ὁπι-
 βουλευσιν ἀλλήλους, ταῦτα
 πάντα ἐκπεδῶν ὅστις ἐκείνοις. ἃ
 καὶ οὐκ ἐχέουσιν ἐπὶ, οὔτε ἡδονὰς, οὔτε δόξας ὁρᾶσθαι, ὡς

operam dabo ut per me pos-
 sim adinuenire exactam iu-
 dicandi rationem, ad certis-
 simam eligendi normam.
 Itaque tu etiam si vis audi.
 A Hymus. Equidem volo Lu-
 ciane, præclarum enim quid-
 piam fortè dices. Lucian.
 At vide ne me irrideas, si il-
 lud infcitè perquiram. Ita
 B enim factò opus esse video,
 siquidem tu qui nosti quid sit
 melius, clarius explicare nō
 vis. Virtus igitur mihi esto
 qualis vrbs quam fœlices
 ciues incolant (sicuti tuus
 C præceptor inde reuersus
 dicere possit) summè sapi-
 entes, fortes omnes, iusti,
 moderati, parum Dijs in-
 feriores. Cuiusmodi autem
 multa fiunt apud nos rap-
 pinam, violentiam, anan-
 tiatiam, neminem in ea vrbe
 audere videas, ut aiunt,
 sed pacati munera Rei-
 pub. simul obeunt. Nec in-
 iuria. Quæ enim alijs in
 vrbibus seditiones, & con-
 E tentiones excitant, & quo-
 rum gratia alter alteri
 molitur insidias, omnia è
 medio illorum sunt subla-
 ta. Neque enim aurum,
 non voluptates, non ho-
 niores respiciunt, ut de

ἀφίρεσθαι περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ
 πάλαι δὲ πόλεως Ἑλληνάχουσιν
 αὐτὰ, καὶ ἀναγκαστὰ ἡγεσάμενοι
 ξυμπολιτεύεσθαι. ὥστε γα-
 λῶν πῖνα, καὶ παρευδαί-
 μονα βίον βίῃσι, ξυὺ ἐνομήφ,
 ἐξισότητι, καὶ ἐλευθερίᾳ, καὶ τοῖς
 ἄλλοις ἀγαθοῖς. Εἰμο. τί οὐκ
 ὁ Λυκίη; καὶ ἀξίον ἀπαντας
 ἐπιδυμῶν πολίτας γίγνεσθαι
 τῆς τοιαύτης πόλεως, μήτε
 ἕματα ὑπολογίζομενοι, ὅτι
 ἐν τῇ ὁδῷ, μήτε πρὸς τὸ
 μέγος τὸ χρέον ἀπαρξέ-
 ονται, καὶ μέλλουσιν ἀφικόμενοι,
 ὄψασθαι καὶ αὐτοὶ, καὶ
 μετρίῃ δὲ πολιτείᾳ; Λυ-
 κὶν δὲ Εἰμοτίμη, πάντων μά-
 λιστα ἐπὶ ταύτῃ σπουδάζον.
 τῇ δ' ἄλλῃ, ἀμαλῆτιον.
 καὶ μήτε πατείδος δὲ ἐνταῦ-
 θα ἐπιδυμῶν, πολὺ
 ποιῆσαι λόγον, μήτε παί-
 δων, ἢ γονέων, ὅτῳ εἰσὶν ἐπιχα-
 τερόντων, καὶ κλαυμυεζομένων
 ἐπικλᾶδς, ἀλλὰ μάλιστα μὲν
 ἀρχαίοις παραχλεῖν ἐπὶ τῇ
 αὐτῇ ὁδῷ. εἰ δὲ μὴ ἐθέλοιεν,
 ἢ μὴ δύναιντο, ἀποσεισάμενοι
 αὐτὸν, χωρεῖν ἐνδὺ δὲ παρυ-
 δαίμονος ἐκείνης πόλεως. καὶ
 αὐτὸ ἀπορρίψας τὸ ἱμάτιον,

ipsis contendant : verum
 iam olim hæc rati non ne-
 cessaria ad civilem societa-
 tem, urbem expulerunt. Ita-
 que tranquillam quandam,
 A modisque omnibus felicem
 degunt vitam bonis legi-
 bus, æqualitate, libertate,
 alijs denique bonis instru-
 ctam. Hermot. Quid igitur
 Luciane? annon æquum est
 B ut urbis istiusmodi ciues fieri
 omnes cupiant, nec laboris
 in via sustinendi rationem
 habendo, nec ob temporis
 C prolixitatem animum des-
 pondendo, dummodo ubi
 eò peruenerint, ciuium
 numero ipsi inserantur, &
 ciuitatis iure donentur Lu-
 cian. Sanè per Iouem Her-
 motime, in hoc omnium
 D maximè est incumbendum:
 quiduis autem aliud negli-
 gendum: & neque patræ
 hinc retinentis multa ratio
 habenda est, neq; exorari
 oportet parentum, aut libe-
 rorum, ei qui habuerit, deti-
 nentium complorationibus:
 E sed illi maximè ad iter idem
 suscipiendum sunt cohor-
 tandi. Quòd si nolint, aut nò
 possint, excussis illis, rectè
 ad urbem illà ab omni parte
 beatam erit contendendum,
 imò relicto pallio, si eo præ-
 hensò detineret, erumpédū.

καὶ τοῦτου ἐπισημασμένοι περτερόκοιεν, ἐσπύμενον ἐκείνη, οὐ

ὃν δὲος μὴ σέ τις ἀπεκλείσει,
 καὶ γυνῆν ἐκείνην ἥκουσα, ἥδη
 γὰρ ποτὲ καὶ ἄλλοτε πρὸς βύ-
 του αὐτῆος ἥκουσα διεξιόντος,
 ὅπως τὰ ἐκεῖ φάρμακα ἔχοι, **A**
 καὶ μὲν πρὸς βύτην ἐπεσθαι
 οἱ πρὸς τὴν πόλιν, ἡγήσασθαι
 ὃν αὐτός, καὶ ἐλθόντά, ἐγγε-
 ῖναι, καὶ φυλῆσαι ποικιλάδας,
 καὶ φερείας μεταδώσειν ἃ **B**
 αὐτῷ, ὡς μὲν πάντων ἐνδομυ-
 νοῖται, ὅμ' ἐγὼ καὶ ἐπιδόμην
 ὑπ' αὐτοῦ, καὶ νεότητος
 τότε, πρὸς πινυμένω, καὶ
 δὸν ἐπὶ τῶν ἰσῶς, ὃν αὐτὰ ἥδη
 ἀμφὶ τὰ πρὸς ἑσέ, καὶ πρὸς **C**
 ταῖς πόλεσι καὶ αὐτῷ, ἔλεγα
 εἰ οὐκ οὐκ εἴ ποτε, εἴγε
 μέμνηται, ἀλλὰ τε πολλὰ,
 καὶ ἥδη καὶ τὰδε, ὡς ἐξυμ-
 πνυντες μὲν ἐπὶ πόλιν, καὶ
 ξένοι εἶεν, αὐτῶν δὲ οὐ-
 δέως. ἀλλὰ καὶ βαρβάρους ἐμ-
 πολιτεύεσθαι πολλοὺς, καὶ δεύ-
 λους, καὶ ἀμώστους, καὶ μικροὺς,
 καὶ πάντας, καὶ ὅλους, μετέ-
 χεῖν ἃ πόλεως ἢ βουλὰς, ὅν
 ὃν δὲ νόμον αὐτοῖς, καὶ ἀπὸ
 ἡμερησίων ποιῆσαι τὴν ἐγ-
 γραφίαν, οὐδ' ἀπὸ χρημάτων,
 ἢ μετέδους, ἢ καλλοῖς, οὐδ'
 ἀπὸ χύματος, οὐδ' ἐλαμψῶν
 ἐκ πρὸς γυναικας, ἀλλὰ τὰ πάντα μὲν,

Neque enim metuendum est
 nequis excludat te nudum
 eo venientem. Iam enim
 aliàs virum senem aulici
 differrentem, quomodo ibi
 se res habeant, isque me,
 ut sibi ad urbem illam co-
 mes irem, hortabatur. Ipse
 enim se præturum, cumque
 venissem civibus inserturum
 & tribulem facturum, suo sode-
 litio donaturum me, polli-
 cebatur, ut cum omnibus
 sollicitate fruerer. Sed ego,
 quæ iuuenilis fuit amentia,
 tunc nondum quindecim
 annos natus, illi morem
 non gessi: quod si fecissem,
 fortè iam in suburbio, ip-
 sisque portis consisterem.
 Porro de ciuitate, si bene
 memini, cum alia multa,
 tum etiam hæc prædicabat,
 omnes esse aduenas, nemi-
 nem indigenam: quin etiam
 multos barbaros, in ea ver-
 sari, & seruos, & defor-
 mes, & paruos, & pauperes:
 denique participem fieri ur-
 bis quicunque veller, si-
 quidem lex ipsis, ut nulla
 census habita ratione, non
 habitus, non magnitudinis,
 non pulchritudinis, non ge-
 neris, non illustrium ma-
 iorum ciuitate donent:
 cum hæc nihili ducant.

οὐδ' ἐνομύζεσθαι πρὸς αὐτοῖς,

ἀποχρῶ δ' ἐχθρῶ πρὸς τὸ
 πλιτῶν ἡμέδῃ, συνέσπιν, καὶ
 ἐπιθυμίαν τῶν χαλῶν, καὶ πό-
 νον, καὶ τὸ ἀλιπαρὲς, καὶ τὸ μὴ
 εἰδέναι, μὴ ὅ μαλακισθῶναι
 πολλοῖς τοῖς διαγέροι, καὶ πῶν
 ὁδὸν ἐπιγχαίνοντα. ὅς ὅστις αὖ
 ταῦτ' ἐπιδείξεται, καὶ διεξ-
 ἔλθῃ, πορευόμενος ἄξει πρὸς
 πῶν πόλιν, αὐτίκα μάλαι
 πολιτῶν ὄντα φετόν, ὅστις
 αὖ ἢ, καὶ ἰσοπμον ἅπανσι, τὸ
 ὅ χεῖρων, ἢ χρεῖτων, ἢ ἐυπα-
 ρείας, ἢ ἀβρυγῆς, ἢ δούλος, ἢ
 ἐλεύθερος, ἐδ' ὅλως εἶναι, ἢ
 λέχας ἐν τῇ πόλει. Εἰμο. ὅφας
 ὦ Λυκίτε, ὡς οὐ μάττω, ἐδ' ἔ-
 πει μικρῶν κάμω, πολιτῆς
 ἐπιθυμῶν ἡμέδῃ καὶ αὐτὸς ἔ-
 πω χαλῶν καὶ ἐνδαίμονος πό-
 λιος; Λυ. καὶ γὰρ αὐτὸς ὦ Ερ-
 μώτιμ, πῶν αὐτῶν σοι ἔρω.
 καὶ αἶψιν ὅ, πᾶσι μὲν πρὸς τῶ-
 νων ἐνδαίμων ἡμέδῃ. εἰ μὲν
 οὐκ ἔστιν ἡ πόλις, καὶ
 φανερόν ἐστιν ἅπανσι, πάλαι αὖ
 εἰ ἰδοι μὲν ἐνδοξίας, αὐ-
 τὸς ἦν ἐς αὐτῶν, καὶ ἐπολι-
 τισμῶν αὖ ἐκ πολλῶν. ἐπεὶ ὅ
 ὡς ὁ μῆτις φατε, σὺ τε, καὶ Ησίο-
 δος ὁ ῥαψωδός, πάντ' ἔρρω ἀ-
 πόκισμα, ἀναγκῇ ζητεῖν ὁδὸν τε
 ἢ ἀρῶσαι ἐπ' αὐτῶν, καὶ

Oportere autem, ut qui-
 cunque ius ciuitatis indipis-
 citur, intelligentia polleat,
 cupiditate rerum honesta-
 rum teneatur, laborem &
 macritatem non detrectet,
 non det tergum, non mol-
 lescat, quum multas in via
 molestias nanciscitur. Fum
 autē qui ista praeſtiterit, & ad
 urbem vsque iter peregerit,
 protinus esse ciuem omni-
 búsque æqualem, quicumque
 tandem fuerit. Nec peior,
 an melior, nobilis an igno-
 bilis, seruus an liber ille
 sit, vel prorsus esse, vel dici
 in vrbe. *Hermot.* Vides Lu-
 ciane, ut non frustra, nec
 paruis de rebus laboro,
 quum tam pulchræ, tam-
 que sælicis vrbis ipse ciuis
 fieri cupio? *Lucian.* Ego
 quoque Hermotime, eadem
 tecum amo, nihilq; est quod
 ante ista cōsequi optē. Quod
 si propinqua vrbis esset, &
 omnium conspectui expo-
 sita, iampridem, probè scias,
 nihil ambigens, ad eam pro-
 fectus fuisset, & in ea iam-
 diu versarer. Siquidem igitur,
 ut dicitis, tu nimirum
 & poëta Hesiodus, lon-
 gissimè est semora, ne-
 cesse est viam querere quæ
 eò ducit, optimum e-
 tiam ducem. Nonne tu
 ἡγεμόνα ἢ ἄριστον. ἢ ἔτι οἷς αὖ

οὐτω χελῦσαι ποιῆν ; Ερ-
 μο. καὶ πῶς αὖ ἄλλως
 ἔλθοι τις ; λυ. οὐκοῦν σοὶ
 μὴ ἐπὶ τὸ ἐπιχρεῖσθαι, καὶ
 φάσκεν εἰδέναι, πολλὰ ἀφθο-
 νία τῶν ἡγεμονικῶν. πολλοὶ
 γὰρ ἱστοιοὶ παρεστῶσι αὐτό-
 χθοτες, ἐκείνων ἔκαστος εἶναι
 λέγοντες. ὁδὸς γὰρ οὐ μία
 καὶ ἡ αὐτὴ φαίνεται, ἀλλὰ
 πολλαὶ, καὶ διαφόροι, καὶ
 οὐδ' ἐν ἀλλήλαις ὁμοιαί. ἡ μὲν
 γὰρ, ἐπὶ τὰ ἑσπέρεια. ἡ δ',
 ἐπὶ τὴν ἑωφρέην ὁικεῖν. ἡ δὲ,
 ἐπὶ ταῖς ἀρκτοῖς. καὶ ἄλλα, C
 ἐνδοῦ δ' ἐμσημείας. καὶ ἡ
 μὲν, διὰ λειμῶνων, καὶ φυ-
 τῶν, καὶ σκιάς, ἐνυδρως,
 καὶ ἡδεῖα, οὐδ' ἐν ἀντίπτωσι,
 ἡ δὲ σβατον ἔχουσα. ἡ δ', πε- D
 βώδης, καὶ βραχέα, πελὺ
 ἥλιον, καὶ δῆλος, καὶ χάματος
 περφαίνουσα. καὶ ὁμοίως, αἷται
 πᾶσαι πρὸς τὴν πόλιν ἄγχι
 λέγονται, μίαν οὖσαν, ἐς τὰ
 εἰσπλάσματα τελευτῶσαι. ἐν-
 δα δ' ἡ μοι καὶ ἡ πᾶσα ἀπτεία
 ὅστιν, ἐφ' ἣν γὰρ αὖ ἔλθω ἀντῶν,
 ἀντὶ καὶ τὴν ἀρχὴν δ' ἀρ-
 πῆ ἔκαστος ἐφείσως, ἐν τῇ εἰσο-
 δῳ μάλ' αἰετὶς οὐδέποτε
 γαί τε τὴν χεῖρα, καὶ περὶ τὴν
 λέγων ἕκαστος αὐτῶν μῦθος πῶς ἐνδοῦ εἰδέναι. πᾶς δ' ἄλλος,

sic faciendum putas ? Her-
 moi. Ecquo pacto quispiam
 alia ratione eò perueniret?
 Lucian. Adest tibi ingens
 hominum multitudo qui te
 ducturos promittant, & se
 A viam tenere dicant. Multi
 namq; adsunt ad hoc para-
 ti, qui se indigenas profi-
 tentur. Via autem nō vnica,
 eadēque, sed multæ, ac di-
 uersæ, nihilque inter se si-
 miles apparent: hæc enim
 ad occasum, illa ad ortum
 ferre videtur: hæc ad Sep-
 tentrionem, illa ad meridiē.
 Rursus hæc quidem per
 prata, plantas, & vimbram,
 humida, iucunda, nihil
 duri, nihil asperi habet. Illa
 verò petricosa, aspera, mul-
 tum solis, & sitis, & laboris
 exhibet. Attamen hæc om-
 nes ad urbem illam, quæ vna
 est, ducere dicuntur, quan-
 quam in contraria desinunt.
 Inde perplexa dubitatione
 totus teneor. Nam in quam-
 cunque ipsarum venero, v-
 nusquisque qui in viâ prin-
 E cipio stat, in aditu fide di-
 gnus manum porrigit, & in
 suam ingrediar hortatur,
 quam rectam esse se solum
 scire dicit: alios verò

γαί τε τὴν χεῖρα, καὶ περὶ τὴν
 λέγων ἕκαστος αὐτῶν μῦθος πῶς ἐνδοῦ εἰδέναι. πᾶς δ' ἄλλος,

πλανῶμαι, μήτε αὐτὸν ἐλ-
λυσίας, μήτε ἄλλοις ἡγ-
σάσθαι διωαμύροις ἀκολουθή-
σαι. καὶ ἐπὶ τῷ πλανῶντι
ἐφίκομαι, καὶ κείνος τὰ ὅμοια
ὑποχρεῖται περὶ τῷ αὐτῷ ὁδῷ,
καὶ τοὺς ἄλλοις καλίζει, καὶ
ὁ παρ' αὐτῶν ὁμοίως, καὶ ἐξ ἧς
ἀπαντες. τότε τοίνυν τὸ πλανῶ-
ντος τῶν ὁδῶν, καὶ τὸ ἀνό-
μοιον αὐτῶν, οὐ μετέως τα-
ράτῃ με, καὶ ἀπορεῖν ποιεῖ.
καὶ μάλιστα οἱ ἡγμόνες ὑπερ-
διατεινόμενοι, καὶ τὰ ἐαυτῶν
ὑπερεκπαυωῦντες. οὐ γὰρ οἱ-
δε μὴ πᾶσα βατόδρομος, ἢ τῷ,
μᾶλλον ἀκολουθήσας, ἀφίκοι-
μιν αὐτῶν τῷ πλανῶντι. Ερμο-
τιμῷ ἐγώ σε ἀπολύσω τῷ ἀπο-
ρίας. τοῖς γὰρ περιωδιπορευκό-
σι τῷ Λυκίῳ περὶ σπῆας, καὶ αὐ-
τοῖς αὐτοῖς. Λυ. τίσι λέγεις;
τοῖς καὶ πᾶσαν ὁδὸν ἐλθούσιν;
ἢ τί τῷ ἡγμόνων ἀκολουθή-
σαι; αὐτοῖς γὰρ ἡμῶν τὸ αὐτὸ
ἀπορεῖν, ἐν ἄλλῃ μορφῇ ἀνα-
στῆναι, ἀπὸ τῷ παραγμάτων
ἐπὶ τοὺς αὐτοὺς μετελλυσί-
σι. Ερμο. πῶς τῷ φῆς;
Λυ. ἐπὶ οὐ μὴ, τῷ Πλάτων-
τος βατόδρομος, καὶ περιωδι-
πορεύσας μετ' αὐτοῦ, ἐκείνῳ
ἐπιπύσσει δειλοῖέ τι. ὁ δ',

aberrare, qui neque eò ipsi
peruenerint, neque alijs se-
quentibus præire possunt.
Quod si ad vicinũ accessero,
ille etiam similia de via sua
pollicetur, alijsq; obtreçtat;
A sic & vicinus ipsius, omnesq;
deinceps. Quare cum multi-
tudo, tum dissimilitudo
viarum non mediocriter me
turbat, facitque vt hæream
dubius, maximè verò du-
B cès qui summa peruicacia
contendunt, suâque singuli
laudibus extollunt. Nescio
enim ad quam conuersus, aut
quem potius sequens, ad
C urbem illam perueniam.
Hermot. At ego te ab
omni hæsitacione liberabo
Luciane. Nam si ijs qui
prius iter confecerunt fi-
dem habeas, non aberra-
bis. Lucian. Quibus dicis
D quam viam ingressis? aut
quem ducem sequutis? jte-
rum enim nobis idem du-
bium, in alia forma appa-
ret, factò à rebus ad ho-
mines transitu. Hermot.
E Quonam modo istud dicis?
Lucian. Quoniam hic qui
in Platonis viam est digres-
sus, eumque ducem sequi-
tur, illam videlicet laudabit,
ille verò viam Epicuri,

τῷ Επικούρου ἐκείνῳ. καὶ

ἄλλος ἄλλω. σὺ δ', ἢ ὑμετέ-
 ρων. ἢ πῶς γὰρ ἑρμώπημ' ἔχ-
 οῦτο; Ἑρμῶ. πῶς γὰρ ἔξ Λυ-
 οῦ τοίνυν ἀπέλυσάς με τ' ἀ-
 πείρας, ὅμ' ἐπὶ ὁμοίως ἀγροῶ
 τῷ μᾶλλον ἤ περὶ τοῦ
 ὁδοιπόρων. ὅρα γὰρ ἔατον αὐ-
 τῶν, καὶ αὐτὸν, καὶ τὴν ἡγεμό-
 να, μὲν πεπιεσμένον, καὶ
 ἐκείνῳ ἐπαυομένῳ, καὶ λέγον-
 τα ὡς αὐτὴ μόνη ἀρεὶ ἐπὶ πλὴν
 πόλιν, οὐ μόνον ἔχον εἰδέναι
 εἰ ἀληθῆ φησιν. ὅμ' ἐπὶ μὲν ἀφί-
 κτας πρὸς τὸ τέλος, καὶ εἰδὲ
 πῆνα πόλιν, δῶσω αὐτῷ ἴσως.
 εἰ δ' ἐκείνῳ εἰδεν, ὡς ἐχέτω,
 ἐν ᾗ ὅπῃ μὲν ἐγὼ τε, καὶ σὺ
 περικτυσάδ', ὡς ἴσον εἰς Κό-
 ρεινον ἔλθῃν, ὃ δ' εἰς Βαβυ-
 λωνα ἀφικόμενος, οἷμαι Κό-
 ρεινον ἐωρακέναι, ἄλλῳ δ' ἔ-
 μοι γ' οὐκ ἔστι. ἢ γὰρ πῶς οὐ
 πῆνα πόλιν ἰδὼν, Κόρεινον εἴ-
 δειν, εἴη ἢ μόνη πόλις ὅτι ἢ
 Κόρεινος, ὃ δ' ἢ μάλιστα εἰς
 ἀπορίαν με καθίστησιν, ἐκείνῳ
 ὅτι, τὸ εἰδέναι ὅτι πᾶσα ἀνάγκη
 μίαν εἶναι τὴν ἀληθῆ ὁδὸν. καὶ
 γὰρ ἢ Κόρεινος μία ὁδὸν. αἱ δ'
 ἄλλαι, πανταχόσε μᾶλλον, ἢ
 εἰς Κόρεινον ἀγροισί, εἰ μὴ τις
 οὕτω σφόδρα παρὰ πῶς, ὡς
 οἰεῖται καὶ πλὴν εἰς Τάφροβροισι,

& alius aliam: tu verò vestra.
 Nam quī non ita fiat Her-
 moine? Hermoi. Et cur nō?
 Lucian. Proinde dubium
 non soluiſti, ſed adhuc ſi-
 militer ignoro cui nam ex
 viatoribus potiùs fides ad-
 hibenda ſit. Video namque
 ynumquemque ipſorum, p-
 ſumque & ducem vnus pe-
 riculum feciſſe, quā laudar,
 dicitque ſolam eſſe quæ ad
 urbem ducat. Ego autē ſcire
 nequeo num verum dicat.
 Sed illi fortē cōceſſero, quòd
 ad finem aliquem deuenit,
 & aliquam urbem viderit.
 Cæterum num illam viderit,
 quam oportebat, in qua ego
 & tu verſari percuſſum (ut
 ſi Corinthum veniſe oport-
 teat, at ille Babylonem præ-
 ſectus Corinthum viſiſſe ſe
 putet) etiamnum mihi non
 conſtat. Neque enim qui ci-
 uitatem aliquam vidit, Co-
 rinthum vidit: ſiquidem
 non ſola vrbs eſt Corinthus.
 Illud autem omnium maxi-
 mē incertum me facit, quòd
 ſcio vnam eſſe neceſſario, e-
 ἂμ; veram viam: ſiquidem
 vnica eſt Corinthus. Aliæ
 verò quòvis potiùs quàm
 Corinthum ducunt: niſi
 quis addeò mente ſit car-
 tus, ut eā quæ ad Hyper-
 borcos, & ad Indos ducit,
 καὶ πλὴν εἰς Ἰνδοὺ ἀγροισί,

οὐ Κόρινθον τέλλων. Ερμω.
 καὶ πῶς οἶόν τι ὁ Λυκῆς ἀλ-
 λ' οὐδ' ἀλλ' ἄλλος ἀγέρῃ Λυκί.
 καὶ οὐ καλὸν Ερμότιμα, οὐ μ-
 κρὰς δὲ βουλῆς ἐπὶ τῷ ἀρε-
 σῇ τ' ὁδῶν τε, καὶ ἡγεμόνων.
 οὐδὲ τὸτο δὴ τὸ τῷ λόγῳ ποι-
 ῆσαι, ἐνθα αὖ ἡμᾶς οἱ πόδες
 φέρονται, οὐκ εἰσι ἀπὸ τοῦ. ἐπὶ
 ληστροῦ οὕτως, ἀπὶ δ' εἰς Β
 Κόρινθον ἀγούσης, τῷ ἐπὶ
 Βαβυλωνος, ἢ Βαβυλὼν ἀπὸν-
 τες. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ἐκείνο κα-
 λῶς ἔχει, τῇ πύχῃ ἐπιβέβηται,
 ὡς τάχα αὖ τῷ ἀεὶς ἐνέλο- C
 μένοις, εἰ καὶ αὖ ἐξέταστος
 ὁρμίστατος ἐπὶ μίαν τῶν ὁδῶν
 λῶν πᾶσιν. διωκτὸν μὲ γὰρ ἐν
 τῷτο γυμνάσι. καὶ ἵσως ποτὶ
 ἐξήμετο ἐν τῷ μακρῷ χρο-
 νῷ. ἡμᾶς δὲ γε περὶ τῶν οὐ-
 τῶν μεγάλων, καὶ οἶμαι δεῖν
 παροβόλους ἀναρρῆσαι, οὐδὲ
 ἐς συνὸν κομῆν καὶ κατακλείειν τ'
 ἐλπίδα, ἐπὶ ῥήκτος ὡς ἡ παροι-
 μία φησὶ, τὸν Αἰγαῖον, ἢ τ'
 Ἰόνιον διαπλεῦσαι θέλοντας.
 ὅτε ἐδὲ αἰτιασάμεθα αὖ ἐν-
 λόγως τῷ πύχῳ, εἰ ποτε εὐ-
 ούσια, καὶ ἀκοντίζοντα, μὴ
 παύτως ἐν τῷ ἀλυστοῦ,
 ἐνθ' ὄντος ἐν μυέσις τοῖς
 ψεύδεσσι, ὅπερ οὐδὲ τῷ Ομηρικῷ πορροτῇ ἀπερξεν. ὅς, δεόν τ'

Corinthum mittere putet.
 Herms. At quis id fieri
 possit Luciane? alia nam-
 que aliò tendit. *Lucian.* Qua-
 re egregie Hermotime non
 paruo opus est consilio in e-
 ligendis cùm vijs, tum duci-
 bus. Neque quod dicitant,
 faciemus, quocunque nos
 pedes ferant, ibimus. Nam
 sic non per eam quæ Corin-
 thum, sed quæ Babylonem,
 aut Bactra ducit, impruden-
 tes iremus. Neque enim
 bene consultum est, si fortu-
 nae rem committamus, vt
 tanquam optimam eligētes,
 etiam sine peruestigatione,
 in vnam aliquam quamcunq;
 tandem temerè feremur. Il-
 lud enim fieri potest, & fortè
 iam olim in tanta temporis
 longinquitate factū est. Nec
 equidem par esse puto, vt de
 rebus adeò magnis spem te-
 merè abijciamus, aut in an-
 gustum coactam concluda-
 mus, virgultea scapha, quod
 aiunt, *Ægæum* aut *Ionium*
 mare transmittere volentes.
 Quando neque fortunam
 rectè accusamus, si sagit-
 tando, & iaculando, Verum
 nō sit prior^s assequuta, quip-
 pe quod in sexcentis menda-
 cijs est vnicum. Quod ne
Homerico quidem sagitta-
 rio concessum est, qui cūm

πελιδιάδην κατατρεῖται, ὃ δ',
 ἢ μιν εἰδὼν ἐπείσκει. ὁ πύκνος
 οἶμαι. ἀλλὰ παρὰ πολὺ ἐκείνῳ
 ἐυλογώτερον ἢ πολλῶν, βω-
 θήσεται, καὶ περὶ πεσόντων τῶν
 τοξεύματι ἐλπίζειν, ἢ παύτως
 ἐκείνῳ τὸ ἐν ᾧ ἀπαίων. ὁ δ'
 κίνδυνος ὅτι οὐ μικρὸς, εἰ ἀν-
 τι ἢ ἐπ' ἐνὶ ἀγρούσης, εἰς τὴν
 πετλανημένην μίαν ἀνορού-
 ντες, ἐμπέσσομεν, ἐλπίζοντες
 αἰετοῖν αἰρησέσθαι τὴν τύχην
 ἡμῶν, εἰς ἀζέν οἶμαι. οὐδὲ
 γὰρ ἀνατρέψαι ἐπὶ, καὶ ἀνασω-
 θῆναι ὁπίσω βέβαιον, ὡς ἀπαξ
 ἐπὶ δὴ τῇ πλεούσῃ τις αὐτὸν,
 τὰ ἀπὸ γαίης λυσσαίνους, ἀπὸ
 ἀνέγκη ἐν τῷ πελάγει διαφέ-
 ρεται, ναυπηγῆται ὡς τὸ πολὺ,
 καὶ δεδιότα, καὶ κρηβαρεύ-
 οντα ἡμῶν ὅς οὐ σῶται, δέον ἔχει
 ἀρχῆς ποιεῖν ἐκπλεῦσαι, ἀνα-
 βάντα ἐπὶ σκαπὴν πηγάδα, σκέ-
 ψασθαι εἰ ἐπὶ φερόν ὅτι, καὶ οὐ-
 ρεῖν τὸ πνεῦμα τοῖς εἰς Κόριν-
 θον διαπλεῦσαι ἐθέλοισι. καὶ
 γὰρ Δία, κυβερνήτην ἕνα τὸν
 ἄριστον ἐκλέξασθαι, καὶ ναυῶν
 ἐν παρῇ, οἷαν διατρέσαι πορὸς
 τηλικούτων κλύδων. Εἰς
 οὕτω γὰρ αἰετοῖν ὡς Λυκίαν πα-
 ρεπολὺ. πολλὰ οἶδά γε ὅτι
 ἀπάντας ἐν κύκλῳ περιελθόν,

sagittis columbam petere
 debuisset, fune rupit. Is au-
 tem opinor Teucer fuit.
 Sed longè magis rationi est
 consentaneum, speres fore
 ut multa vulnerentur, & in
 teli iactum incidant, quam
 omnino vnum illud ex om-
 nibus. Non exiguum autem
 esse periculum, si non in re-
 ctam, sed in aliquam ex de-
 uijs incidamus imprudètes,
 sperantes fore ut meliorem
 pro nobis fortuna eligat,
 exprimo ni fallor. Neque
 enim amplius reuerti, & re-
 tro incolumè seruari facile
 est, si quis fune soluto nauis
 commiserit: verùm necesse
 est in pelago iactari, plerum-
 que nauscando, trepitando,
 & capitis grauedine labo-
 rando propter fluctuum agi-
 tationem, cum operæ pre-
 cium fuisset ab initio ante
 discessum conscensa specula
 explorare num nauigabile
 esset mare, & secundus flaret
 ventus Corinthum nauigare
 volentibus: & per Iouem
 optimus quispiam guberna-
 tor eligendus fuisset, & bene
 compacta naus, quæ tantis
 fluctibus sustinendis par es-
 set. Hæmot. Sic quidem
 Luciane, multò meli⁹ fieret.
 Verùm scio equidem te
 perlustratis omnibus, non

ἐν ἄλλοις αὖ εὐροις, οὐτε
 ἡγεμόνας ἀμείνοις, οὐτε κυβερ-
 νηταὶ ἐμπειροτέρους τῷ Στωϊ-
 κῶν. καὶ ἢν ἐδολήσῃς με ἀφι-
 κέδαι ποτὲ παρὲς Κόρινθον, A
 ἐκείνοις ἐλθῇ, καὶ τὰ Χρυσίπ-
 που, καὶ Ζήνωνος ἔχῃ παρῶν.
 ἄλλως δ', ἀδωάστον. Λυ.
 ὁρᾷς οὕτω ὡς κοινὸν ὃ Ἑρμώ-
 τιμα εἰρηχας; εἴποι γὰρ αὖ αὐ- B
 τὸ καὶ ὁ τῷ Πλάτῳνι ξυνοδοι-
 περῶν, καὶ ὁ Ἐπικούρῳ ἐπό-
 μβος, καὶ οἱ ἄλλοι, μὴ ἀνελ-
 δεῖν με εἰς τὸ Κόρινθον, εἰ C
 μὴ μεθ' ἑαυτοῦ ἔχαστος. ὥστε, ἢ
 πᾶσι πτεύειν ῥῆν, ὅσῳ γε-
 λιοτάστον, ἢ ἀπιστεῖν ὁμοίως.
 μακρῷ γὰρ ἀσφαλέστατον τὸ
 τοῦτο, ἄρχεις αὖ εὐρωμῶν τὰ
 λαθῇ ὑποχρονούμενον. ἐπὶ φέ- D
 ρει, εἰ καὶ ἀσφαλὲς νῦν ἔχω, ἀγροῶν
 ἐπ' οἷσι δὲ ἀπαύτων ὄσιν ὁ
 ἀλκιδεύων, ἐλοίμην τὰ ὑμέτε-
 ρα σὺ πιστεύσας, ἀνδρὲ φίλω,
 ἀτὰρ μόνον με εἰδότε τὰ τῶν
 Στωϊκῶν, καὶ μίαν ὁδὸν ὁδοι-
 πορήσαντι ταύτῃ, ἔπειτα E
 δυνάμει ἀναβιβᾶσαι ποιήσεις
 Πλάτωνα, καὶ Πυθαγόραν, καὶ
 Λεισυτέλειον, καὶ τοὺς ἄλλους,
 οἱ δ', πεισθέντες, ἐρωτῶν με,
 καὶ νῦν Δὲ εἰς δικαστήριον ἀγα-
 γόντες, ὑβρεως ἔχαστος διχάζονται, λέγοντες, ὃ βέλτιστε Λυκῆ, τί

alios, non meliores duces,
 non peritiores gubernato-
 res quàm Stoicos inuentu-
 rum:& si quādo Corinthum
 proficisci velis, illos secutu-
 rum per Chrysippi & Zeno-
 nis vestigia incedendo: alio-
 qui non possis. *Lucian.* Vi-
 des Hermotime vt hoc ex
 communi sententia dixisti?
 Id ipsum enim dixerit, qui
 Platonem comitatur, & qui
 Epicurum sequitur, alijque,
 me non nisi secum Corin-
 thum aditurum. Itaque vel
 omnibus credendum, quod
 maximè ridiculum est, aut
 similiter diffidendum: quod
 est longè tutissimum, donec
 vera pollicentem inueneri-
 mus. Age verò, si vt nunc
 sunt res meæ ignorans ad-
 huc quis ex omnibus verum
 dicat, vestras partes, tibi cre-
 dendo, deligerem, viro qui-
 dem amico, sed Stoicæ tan-
 tūm disciplinæ gnaro, solā-
 que hanc viam ingresso:
 deinde Deorum aliquis in
 vitam reuocaret, Platonem
 & Pythagoram, & Aristote-
 lem atque alios: illi autem
 circumstantes interrogarent
 me, & tractum in ius, contu-
 meliæ singuli reum facerēt,
 dicētes, Quid causæ fuit, op-
 time *Luciane*, cur adhibita

παθῶν, ἢ τίτι ποτὲ πισύσαι,
 Χρύσιππον, καὶ Ζεύωνα περὶ
 τιμῆς ἡμῶν, πρεσβυτέρων
 ὄντων παρὰ πλὴν, ἄλλοι, καὶ
 παρὰ τὸν ἡμετέριον, μήτε λό-
 γου μεταδοῦς ἡμῖν, μήτε πι-
 ερθεῖς ὅλων ὧν φαιδρῶν, εἰ
 ταῦτα λέγειν, τί αὖ ἀπο-
 κρινάμεθα αὐτοῖς; ἢ ἔχαρτέ-
 σαι μοι, αὖ εἰπω, ὅτι Ερμού-
 τῆμιν ἐπὶ τῶν φίλων ἀνδρείων
 λαφύειν αὖ οἶδ' ὅτι, ἡμεῖς δ'
 Λυκίαν, καὶ Ἰσχυρὸν ἔρμώτημον
 τῶτον, ὅς τις ποτὲ ὄντι, ἐδὲ
 ἐκείνος ἡμᾶς. ὥστε καὶ ἐχθρῶν
 ἀπαύτων καταχρησάμεθα, ἐδὲ
 ἐρμῶν ἡμῶν καταδικάζειν, ἀν-
 δρεί πτεύσαντα μῶν οὐδὲν ἐν
 φιλοσοφίᾳ, καὶ οὐδὲ ταῦτ' αὖ
 ἴσως ἀκριβῶς κατανοοῦνται.
 οἱ δὲ γε νομοθέται δ' Ἰσχυρῶν,
 οὐχ οὕτω πρεσβυτέρους τοῖς δι-
 καστέας ποιεῖν, οὐδὲ τῶ ἐτέρου
 μὴ ἀκούειν, ἢ ὅ ἐτέρου, καὶ
 ἑᾶν λέγειν ἑαυτῶν, ἀ οἷ-
 ται συμφορῶν, ἀλλ' ὁμοίως ἀμ-
 φοτέρῳ ἀκροᾶσθαι, ὥς ἕκαστος ἀντι-
 ἐταξοῦνται τοῖς λόγοις, εὐεί-
 σκοιεν τὰ ληθῆ τε, καὶ ψευδῆ. καὶ
 ἴω γε μὴ οὕτω ποιῶσιν, ἐφ' ἡ-
 ναι δίδωσιν ὁ νόμος εἰς ἕτερον
 δικαστήριον τοιαῦτα, ἀλλὰ
 αὐτῶν καὶ πρεσβυτέρους μὴ,

nescio cui fide, Chrysippum
 & Zenonem nobis longè se-
 nioribus, heri ac pridie natis
 anteposueris, cum neque
 nobiscum communicaueris,
 neque eorum quæ dicimus,
 periculum feceris. Si hæc
 dicerent, quidnam illis res-
 ponderem? Num suffecerit,
 si dicā, me Hermotimo viro
 amico credidisse? At, scio,
 dicerent illi. Nos, Luciane,
 Hermotimum hunc nō no-
 uimus, neque ille nos. Quare
 nec omnes despiciendi, nec
 indicta causa condemnandi
 fuimus, ei fidem adhibendo
 qui vnicam in philosophia
 viam, ac neque eam fortassis
 exquisitè nouerit. At, ὁ Lu-
 ciane, non præscribunt judi-
 cibus legislatores ut ita fa-
 ciant, nimirum ut altero tā-
 tum audito, alteri facultatē
 dicendi ea quæ conferre sibi
 putat, non concedant: sed
 utramque partem pariter
 audiant, ut facilius exami-
 natis orationibus, verum &
 falsum comperiant. At
 nisi sic faciant, potestatem
 E facit lex ad iudicium aliud
 prouocandi, ut sibi dicenda
 dicant. Aut si fortè quis-
 piam illorum interrogaret
 me, dicēs, Dic mihi, Luciane,
 αἰὲς ἐρεῖν αὐτῶν. ἢ τὰχ' αὖτις
 εἰπὲ μοι λέγων ὁ Λυκίαν,
 si quis

εἰπέ μοι λέγων ὦ Λυκίνε , εἴ
 τις αἰτίοι μὴδὲ πώποτε ἄλ-
 λους αὐθράποους ἰδὼν, οἷοι ἡμεῖς
 ἰδῶμεν, διὰ τὸ μὴ ἀποδημη-
 κῆναι τὸ παρ' αὐτῶν, ἐν τινι συλ-
 λόγῳ τῶν Αἰθίοπων διόρυ-
 εῖσιντο , καὶ λέγῃ μὴδαμόθι
 ἢ ὡς αὐθράποους εἶναι λευκοὺς,
 ἢ ξανθοὺς , μὴδὲ ἄλλό τι , ἢ
 μολαντας, ἀφ' αὐτοῖς αὐτῶν;
 αὐτῶν; ἢ εἴποιν τις αὐτῶν
 αὐτοῖς τῶν περὶ τρυφῆς Αἰ-
 θίοπων, σὺ δ' ἦν, πόθεν ταῦτα
 ὦ θρασύτατε οἶδα, ἢ ὅτι ἀπε-
 δημηκτας παρ' ἡμῶν οὐδαμόθεν,
 οὐδὲ γὰρ Δία τὰ παρὰ τοῖς ἄλ-
 λοις οἶδας ὁ παῖς ἔστι , φαίλω
 ὅτι ἔγωγε δίχαια ἐρωτῶμαι ἢ
 περὶ τῶν ; ἢ πῶς ὦ Ερμώ-
 τιμη συμβουλεύεις; Ερμω. οὐ-
 τὼ δίχαιά τατα ὅτι ἐκπληξῆσαι
 δύκεῖ μοι. Λυ. καὶ ὅτι μοιγε ὦ
 Ερμώτιμη. ἀλλὰ τὸ μὲν τῶτο,
 καὶ ἔτ' οἶδα, εἰ ὁμοίως καὶ σοὶ
 δοξεί. ἐμοὶ μὲν ὅτι καὶ τῶτο πάν-
 τος. Ερμω. τὸ ποῖον ; Λυ.
 ἐπάξει δηλαδὴ ὁ ἀνὴρ , καὶ
 φήσει πρὸς με ὡς δὲ πῶς. ἀν-
 λογον τοίνυν κείῳ τις ἡμῶν ὦ
 Λυκίνε, τὰ Στωϊκῶν μόνον εἰ-
 δὼς καὶ δάσκαλος ὁ σὸς φίλος ἔσται,
 ὁ Ερμώτιμος. ἀποδημηκτας δ'
 μὴδὲ πώποτε , μήτε εἰς Πλάτωνα , μήτε παρὰ τὸν Ἐπίκουρον,

aliquis Æthiops qui homines
 alios quales nos sumus nus-
 quam vidisset , quod nun-
 quam omnino peregrè fu-
 isset profectus , in aliquo
 A Æthiopum cœtu affirmaret,
 diceretque nullibi gentium
 homines esse albos , vel
 flavos , nec alterius coloris
 quàm nigros , numquid ipsis
 fidem faceret ? Diceret autē
 B ipsi aliquis ex senioribus Æ-
 thiopum , Tu verò audacis-
 sime , vnde hæc nosti , nus-
 quam enim peregrè à nobis
 es profectus , neque scis
 C qualia sint quæ apud alios
 populos extant , annon rectè
 dicerem senem hunc iustā
 interrogasse ? aut quid tu
 Hermotime consilij habes ?
 Hermot. Id ipsum. Nam
 D mihi videtur eum iustissimè
 consternasse. Lucian. Et mihi
 quidem Hermotime. Sed
 quod posthac dicturus sum,
 nondum scio an id mecum
 sentias : id enim equidem
 omnino sentio. Hermot.
 E Quale nam illud est ? Lucian.
 Addet nimirum ille , & sic
 mihi dicet. Eadem igitur
 ratione, Luciane, nobis pro-
 ponatur aliquis , qui sola
 Stoicorum placita calleat, si-
 cuti amicus hic tuus Hermo-
 timus : nec peregrè vñquam
 sit profectus , neq; ad Platonis
 Academiam, neq; ad Epicurū,

μη δ' ὁλως πρὸς ἄλλον πινά-
 ει τῶν γε λέγει, μηδ' ἐν οὕτω
 καλὸν εἶναι, μηδὲ ἀληθὲς παρὰ
 τοῖς πολλοῖς, οἷα τὰ τ' ὅσας ὅς,
 καὶ ἃ ἐκείνη φησιν, καὶ αὐτὸν λό- A
 γως θραπὺς εἶναι διζέει σοι,
 πρὶν πάντων ἀποφανόμενος.
 καὶ ταῦτα, ἐν εἰδῶς, οὐδ' ἐπὶ
 ποτε ἔξ Αἰθιοπίας ἢ ἕτερον B
 πόδι περελθὼν, πῶς ἀπο-
 κεινόμεαι αὐτῷ, τὸ ἀληθὲς αὐ-
 τον ἐκείνο δηλαδὴ, ὅτι ἡμεῖς
 τὰ μὲν Στωϊκῶν, καὶ πάντων ἐκ-
 μαρτυρούμεν, ὡς αὐτὸ καὶ τὰ
 φιλοσοφῆν ἀξιοῦντες. καὶ ἀ- C
 γνοῦμεν δ' καὶ τὰ ὑπὸ τῶν
 ἄλλων λεγόμενα. ὃ γὰρ διδά-
 σκαλος, καλεῖται μεταξὺ καὶ
 διέξεισιν πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἀνα-
 βέπει γε αὐτὰ, περὶ τοὺς αὐτοὺς.
 ἢ νομίζεις ἐν ταῦτα σιωπῆσαι
 ἡμῖν τὰς ἀμφὶ τῷ Πλά-
 τωνα, καὶ Πυθαγόρῃ, καὶ Επὶ-
 κουρῷ, καὶ τοῖς ἄλλοις. οὐ γὰρ δὲ
 ἀναγέλασαντας αὐτοῖς εἰπεῖν πρὸς
 ἐμὲ, οἷα ποιεῖ ὁ Λυκίην ὁ ἐπαι- E
 εὖός σου ὁ Ερμώπιμος, ἀξιοῖ τοῖς
 ἀπιδέχοις περὶ ἡμῶν πνεύνην,
 καὶ οἷεται τοιαῦτα εἶναι τὰ ἡ-
 μέτερά, ὅτι αὐτοὶ ἐκείνοι φά-
 σιν, ἢ καὶ εἰδότες, ἢ κρυπτόμενοι
 τὸ ἀληθὲς. ἐκ οὗτω πᾶσι καὶ τῷ
 ἀθλητῶν ἰδὲ ἀκούμενον πρὸ

neque omnino ad alium
 quempiam. Itaque si diceret
 nihil ita pulchrum, nihil ita
 verum apud multos reperiri,
 qualia Stoicorum sunt, quae-
 que illi asserunt, annon me-
 ritò tibi videretur esse te-
 merarius, qui de omnibus
 definirer, idque cum vnus
 scet ignarus esset, neque
 vnquam ex Aethiopia vel
 alterum pedem protulisset.
 Quid vis ipsi respondeam?
 Verissimum illud videlicet,
 Nos Stoicorum placita et-
 tiam perdiscere, ac si se-
 cundum illa philosophari
 velimus: sed quae dicuntur
 ab alijs non ignorare. Prae-
 ceptor enim illa quoque in-
 ter differendum nobis pro-
 ponit, idemque subuertit.
 Num verò hinc tacituros
 Dexistimas Platonicos, & E-
 picureos, tum etiam alios?
 Annon in risum soluti di-
 cerent, qualia facit fami-
 liaris tuus Hermotimus,
 Luciane: æquum censet
 aduersarijs fidem de rebus
 nostris habere, & dogmata
 nostra putat esse cuiusmodi
 dicunt illi, siue ea nesciunt,
 siue verum celant. Num-
 quid siquem ex athletic ex-
 ercentem se viderit ante cer-
 tamen, calcitrantem in aëre,

τῷ ἀγῶνι, λακτιζοῦντα εἰς τὸ

αἶμα, ἢ πῶς κενὴ πλεονάζουσα
 να κατατέροντα, ἵνα αὐτὰ γυναικὶν
 δίδωκε παύοντα, ἐν δὲ αὐτῇ
 εὐξείᾳ αὐτῇ, ἀγωνοδότης ὢν, ὡς
 ἀμαχότινα. ἢ ἐκείνα μὲν οἶσιν
 ῥάδι εἶναι, καὶ ἀσφαλὴ τὰ νε-
 πύματα, ἐδενός αὐταρ ἐμὴν
 αὐτῇ, ἢ ὅτι νίκην πλεονάζουσα
 κείνη, ἀπότασιν καταγωνίσκηται
 ἢ ἀντίπαλον αὐτῇ, καὶ κρατήσῃ,
 ὅτι ἀπαρρέουσιν. ἄλλως δὲ, οὐ.
 μὴ τοίνυν μὴ ὅτι Εὐμοτίμος,
 ἀφ' ὧν αὐτοὶ οἱ διδάσκαλοι αὐτῇ
 σιαμαχῶσι πρὸς ἡμᾶς ἀπόν-
 τας, οἷόν τι κρατεῖν αὐτοῦ, ἢ τὰ
 ἐμπερατοῦτα εἶναι, ὡς ἀνα-
 βέβηκεν ῥάδιος. ἐπεὶ τὸ τοιούτον
 ὅμοιον αὐτῇ εἶναι τοῖς ἑταίροις
 οἰκοδομήμασιν. ἃ κατασκευά-
 σαι ἐκείνοι ἀδενός, ἐν δὲ αὐτῇ
 ταβέουσιν. ἢ καὶ νῦν Δία τοῖς
 πύκνῃ μελετῶσιν. οἱ χάρις τι-
 νὰ πωδύσαντες, ἐπειτα ἐπὶ
 κορυφῇ πύκνῃ, ἢ πύρρον πρὸς
 δέμασι, συχάζονται ἀφίεντες. καὶ
 καὶ πύκνῃ ποτε, καὶ διαπύρρον
 τὰ χάρις, ἀνίκαρον ἐν δὲ,
 ὡς πὺρρον ποιήσαντες, εἰ διε-
 ξιλήνουν αὐτοῖς τὸ βέλος διὰ
 τῶν φρυγῶν. ἀλλ' οὐ Πέριος
 καὶ οὐτὼ ποιήσιν, οὐδὲ Σκυθῶν,
 ὅσοι τούτοις. ἀλλὰ πρὸς τὸν
 μὲν αὐτὸν κενόμασιν ἀφ' ἑπταων;

aut pugnis inanem quam-
 piam plagam inferentem ;
 quasi caderet aduersarium ,
 ideo illum certaminis
 præses ut inuictum statim
 proclamabit ? Annon contra
 existimabit facilem esse ac
 tutam hanc strenuitatem ,
 nullo ipsi repugnanre aduer-
 sario : tum verò decernen-
 dam victoriam , quum ad-
 uersariū ipsum expugnarit
 & deuicerit : hic vero cesserit
 alioqui nequaquam ? Proin-
 de neque Hermotimus ab ijs
 de quibus præceptores sui
 aduersus nos absentes , ut
 aduersus umbras pugnant ,
 illos victores esse putet , vel
 talia esse nostra , ut faciliè sub-
 uertantur . Quoniam illud
 esset persimile puerorum æ-
 diculis , quas illi infirmas
 D parant , & protinus subuer-
 tunt . Vel per Iouem ijs qui
 sagittando se exercent qui
 colligatis stipulis , contòque
 infixis , nec procul positis
 emissio telo iaculantur , & si
 fortè stipulas attigerint &
 E penetrarint , ilico exclamant
 ac si rem magnam præstite-
 rint , quòd telum ipsis hæc
 cremia transuerberarit . At-
 qui non Persæ , non Scythæ
 quotquot sunt sagittarij , sic
 faciunt . Sed primū qui-
 dem ipsi dum ab equis mo-
 uètur , ut plurimū iaculantur .
 ὡς τὸ πολὺ τοξέουσιν . ἐπειτα

ὅ, καὶ πὰ τοξυόμῳα κινεῖσθαι
 ἀξίωσιν, οὐχ ἑστῶτα, οὐδὲ
 πεινόμεντα τὸ βέλος, ἔστ' αὖ
 ἔμπροσθεν, ἀλλὰ διασπιδέσποντα
 ὡς ἐνὶ μάλισσῃ. θνεία γὰ τοι ὡς
 τὸ πελὺ χατατοξέουσι, καὶ
 ὀρνίθων ἔνισι τυγχάνουσιν. ὡ
 δὲ ποτε καὶ ἐπὶ σκοπῶ δὴ πει-
 ραζοῦμαι τῷ τόνῃ τ' ἀπληγῆς,
 ξύλον ἀντίτυπον, ἢ ἀσπίδα ὡ B
 μοβοῖντι περὶ θύμῳροι, διαλεύ-
 νοισι, καὶ οὕτω πτενέουσι, κἄν
 δι' ὅτλων σφίσι χωρήσῃσι τὸν
 οἰσὺς. εἰπὲ τοίνυν ὦ Λυκῆνε C
 παρ' ἡμῶν Ερμούτιμῳ, ὅτι οἱ δι-
 δάσκαλοι αὐτῷ φεύραμα περ-
 ῖ θύμῳροι, χατατοξέουσι. εἴτα
 φασὶν, ἀνδρῶν ὠπλισμένων
 κικεσθηκέναι. καὶ εἰκῶνας ἡ-
 μῶν χαλαροῖσι, πικτενοῖσι D
 περὶς ἀκείνας, καὶ κρατήσαντες
 ὡς τὸ εἶκος κρατεῖν ἡμῶν οἶον-
 ται. ἀλλὰ φαίνεσθαι αὐτῶν
 περὶς αὐτὸν τὰ τῷ Ἀχιλλέως
 ἐκείνῃ, ἃ φησι περὶ τῷ Εκτο-
 ρος, Οὐ γὰρ ἡμῶν Κόρυδος λευ- E
 οῦσι μετώπων. ταῦτα μὲν οἱ
 ξύμπαρτες, ἐν τῷ μέρει ἔχαστος.
 ὁ Πλάτων δ' αὖ μοι δοκῇ καὶ
 διηγήσασθαι π τῶν ἐν Σικελί-
 ας, ὡς αὐτῶν τὰ πλεῖστα. τῷ
 γὰρ συνεχούσῳ Γέλωνι, φασὶ
 λυσσῶδες εἶναι τὸ σῶμα, καὶ

Deinde etiam, ea quæ sagit-
 tis petunt moueri volunt,
 nec loco consistere, nec re-
 lum expectare donec inci-
 derit, sed ut plurimum aufu-
 gere. Feras autem plerumque
 sagittis conficiunt, & volu-
 cres nonnulli assequuntur.
 Quod si quando opus est ut
 ictum in scopum intendere
 experiatur, lignum solidum,
 vel scutum ē crudo bouis
 tergore confectum propo-
 nentes transfigunt, atque ita
 suas etiam sagittas arma pe-
 netraturas credunt. Quare δ
 Luciane Hermotimo dic no-
 stro nomine, præceptores
 ipsius proposita cremia telis
 petere, deinde dicere arma-
 tos homines à se superatos
 esse, inque nostras imagines
 depictas pugiles agere, qui-
 bus ut par est superatis nos
 victos esse existiment. At
 illis dicere possit unusquisque
 nostrum ea quæ de Hectore
 Achilles, Namque mea calca
 faciem spectare timebunt. Hæc
 simul omnes, singulatim un-
 usquisque dixerit. Mihi au-
 tem videtur Plato aliquid
 ex ijs quæ in Sicilia accide-
 runt, ut qui multa sciat, nar-
 raturus. Dicunt enim Geloni
 Syracusanorum tyranno for-
 tidum os fuisse, idque
 ipsum perquam diu latuisse,

τῷτο ὀπιπλὺ διαλαδῆν αὐτῷ,

οὐδενὸς πολὺντος ἐλέγχειν
 τύραννοι ἄνδρα, μέχρι δὴ
 πῖνα γυνάικα ξένῳ συνε-
 χθῆναι αὐτῷ, πολὺντος καὶ εἰ-
 πῆν ὅπως ἐχοί. ὃ δ', παρὰ τὴν
 γυνάικα ἐλθόντα τὴν ἑαυτοῦ,
 ὀργίζεσθαι, ὅτι καὶ ἐμύνησε
 παρὰ αὐτῇ, εἰς ἣν μάλιστα τὴν
 δυσωδίαν. τὴν δ', παρσιτεῖ-
 ναι συγγνώμῳ ἔχειν αὐτῇ.
 ἔσθ' ὅτι τῷ μὴ πεπεισθῆναι
 ἀλλὰ ἀνδρὸς, μὴ δὲ ὁμιλῆ-
 σαι πλῆστον, οἰκθύναι ἀπαι-
 τοῖς ἀνδράσι τοιοῦτόν τι ἀπο-
 πῆν τῷ σώματος. καὶ Εὐ-
 μόπῃτος τοιαυτῶν ἄτε μόνος
 τοῖς Στωϊκοῖς ξυμὸν, φάμ
 αὖ ὁ Πλάτων, εἰκότως ἀ-
 γνοεῖ ὅποια τῶν ἄλλων τὰ
 σώματά ὄντι. ὁμοίᾳ δ' αὖ
 καὶ Χρύσιππος εἶποι, ἢ ἐπὶ
 πλείων τούτων, εἴσθ' λιπὼν
 αὐτῷ ἄκειτον, ἐπὶ τὰ Πλά-
 τωτος ὁρμήματα, πτεύσας πῶ
 τῶν μόνῳ Πλάτωνι ὁμιλη-
 κότων. ἐνὶ τε λόγῳ ξυμελὸν
 φημι, ἄλλῃς αὖ ἀνδρῶν ἢ τίς ἀ-
 ληθὴς ὅτι παρὰ αὐτοῖς ἐν φιλα-
 σοφίᾳ, μηδὲ μίαν ἀρετὴν. ὅ-
 βεις δ' ἐς τὰς ἄλλας τὸ τοιοῦ-
 τον. Εἰμα. ὃ Λυκίην, παρὰ
 ἢ εἰσίας, Πλάτωνα μὴ, καὶ
 ἢ τὸν ἄλλος ἀρετῶν ὁσίων.

cum nemo virum qui rex
 esset, arguere auderet, donec
 peregrina mulier cum ipsa
 congressa, ut res se haberet,
 dicere ausa est. Eum verò ad
 vxorē iratum venisse, quòd
 factoris quem ipsa potissi-
 mum nosse debuerat, mini-
 mē monuisset. Ipsam autem
 sibi veniam concedi depre-
 catam esse, quòd non alium
 B experta virum, neque pro-
 prius collocuta, talem à viris
 omnibus animam ore exha-
 lari putaret. Itaque Herimo-
 timus quia cum solis Stoicis
 commercium habuit, dixe-
 rit Plato, qualia sint aliorum
 ora meritò ignorat. Similia
 quoque Chrysippus, atque
 his plura diceret, si ipsum
 incognitum relinquerem, &
 soli cuiquam ex ijs qui cum
 Platone versati sunt adhi-
 bita fide, ad Platonem me
 conferrem. Vno verbo sum-
 mam complectēs dico, Dum
 incertum fuerit quznam
 vera sit Philosophiæ secta,
 • nullam esse eligendam. Hoc
 enim est in alias contume-
 liosum. Hermot. Per Ve-
 stem obsecro Luciane, Pla-
 tonem, Aristotelem, Epicu-
 rum, aliòsq; missos faciam.
 Neq; enim cū illas cōfligere

Λεισοτέλλω, καὶ Εὔκλειον,
 ἐγὼ δ' κατ' ἐμὲ ἀνταγωνί-
 ζομαι.

ζεῖσαι αὐτοῖς. νοῖ ὃ, ἐγὼ πε-
 και σὺ, ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν ἔξετα-
 σωδὴμ εἰ τοιούτον ὄβρι τὸ φιλο-
 σοφίας ὄραγμα, οἷον ἐγὼ φημι
 αὐτὸ εἶναι. Αἰδίοπαρ ὃ, ἢ
 τίω Γέλωνος ἡμιαῖκα, πῖ ἔδει
 χαλεῖν ἐκ Συρακουσῶν ἐπὶ
 τῷ λόρῳ; Λυ. ἀν' ἐκείνοι
 μὲν ἀπώσαν ἐκπεδόν, εἰ σοι
 δοκῶσι πείληοι εἶναι πρὸς τὸ
 λόρῳ. σὺ ὃ λέγα ἡδὴ. θαυ-
 μαζὸν γὰρ πῖ ἐρεῖν ἔδικας. Ερ.
 δοκεῖ μοι ὧ Λυκίε καὶ πάν-
 θωατ' εἶναι μόνον τὰ τῶν
 Στωϊκῶν ἐκμαδόντα, εἰδέναι
 πᾶνθες ἀπὸ τούτων, καὶ μὴ
 τὰ τ' ἄλλων ἐπεξέλθῃ πρὸς ἐκ-
 μαθάνων ἕξασα. οὕτωσὶ ὃ
 σκόπει, βῶ πρὸς λέγει πρὸς σὲ
 μόνον τὸ τοῦ, ὡς αἱ δύο δυνάμεις, τ
 τέσσαρα ἀριθμὸν ἀποτελεῖσιν,
 ἀφ' ἧς δεῖσται περὶ οὗτοι σε πτω-
 δαίνεσθ' ὅτ' ἄλλων, ὅσοι ἀριθμη-
 τικοὶ, μὴ πρὸς ἀφ' εἰς πέντε, ἢ
 ἐπὶ αὐτῶν αὐταὶ εἶναι; ἢ αὐτῶν
 καὶ εἰδέναι αὐτὸν ὅτι αὐτὸν ἀλκῇ
 λέγει; Λυ. αὐτῶν ὧ Ερμώπια.
 Ερ. πῖ ποτ' ἐν ἀδωμάτων εἶναι
 σοι δοκεῖ, ἐν πυρὶ χάνοντά πνα
 μόνον τοῖς Στωϊκοῖς λέγουσι
 πᾶνθες, περὶ δεῖσται τε αὐτοῖς, καὶ
 μηκέτι δεῖσθαι τ' ἄλλων, εἰδόντα
 αὐτὸν ποτὲ τὰ τέσσαρα πέντε

me decet. Ceterum nos, ego
 inquam & tu, per nos ipsos
 discutiamus, num sit res
 philosophica, cuiusmodi
 eam esse affirmo. **A**ethiopas
 autem, aut Gelonis uxorem,
 quid ex Syraculis ad hunc
 sermonem vocare opus erat?
Lucian. Procul sane abeant,
 si tibi ad sermonem hunc vi-
 dentur superuacanei. **T**u
 verò iam loquere: videris
 enim mirum quid dicturus.
Hermot. Videtur mihi Luci-
 ane, id omnino fieri posse,
 ut qui Stoicorum duntaxat
 placita didiceris, ex his Ve-
 rum noscat, quanvis aliorum
 singula discendo non per-
 sequutus sit. Sic etiam consi-
 dera, si quis hoc solum tibi
 dixerit geminas dyades qua-
 ternarium numerum absol-
 uere: num erit circumeundū
 ut ex omnibus alijs arithme-
 tices peritis scisciteris, num-
 quis sit qui eas quinque aut
 septem constituere dicat?
 annon ilico intellexeris eum
 • virum vera dicere? *Lucian.*
 Illico Hermotime. *Hermot.*
E Cur igitur fieri nō posse pu-
 tas, ut qui in Stoicos vera di-
 centes tantum inciderit, ipsis
 credat, nec alijs op⁹ amplius
 habeat, cum sciat nunquam
 fore ut quatuor quinque sint,
 non si sexcenti Platones,
 βύσιντο, οὐδ' αὖ μυρίοι Πλά-

τωτες, ἢ Πυθαγόρει λέγων·
 Λυ. οὐδὲν πρὸς ἑπὶ ὧς Ε
 μῶπις. τὰ γὰρ ὁμολογούμενα,
 τοῖς ἀμφισβητούμενοις εἰσά-
 ζεις, παύ διαφέροντα ἀν-
 τὶν. ἢ τί αὖ φαίης· ἐστὶν ὥτινι
 ἐντετύχης, λέγοντι τὰς δύο
 δυάδας σωτεθείσας, ἢ ἐ-
 πὶ αὖ, ἢ ἐνδεκα ἀειθμὸν ἀποτε-
 λειν; Ερ. ἢ ἐξωγε. ἢ μαλ-
 λ' αὖ ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαί-
 νειν λέγων. Λυ. τί δαί, ἐν-
 τετύχης πώποτε, καὶ πρὸς
 χαίτων, περὶ ἄληθεύειν,
 σωτὴρ τῆς, καὶ ἐπικουρίῳ, μὴ
 διαφερόμενοις περὶ ἀρχῆς, ἢ
 τέλους; Ερμ. οὐδαμῶς.
 Λυ. ὅρα τοίνυν μὲν πως μα-
 παραλογίζῃ ὧς ἡγεναίε, καὶ ταῦ-
 τα, φίλον ὄντα. ζητουμένων
 γὰρ ἡμῶν οἵτινες ἀληθεύουσιν
 ἐν φιλοσοφίᾳ, σὺ τὸτο περὶ πα-
 πάσας, ἔδωκας φέρων τοῖς
 Στωϊκοῖς, λέγων ὡς οὗτοί εἰ-
 σι, οἱ τὰς δύο, τέτταρα τι-
 δύντες. ὅτι ἄδελφον εἰ οὕτως
 ἔχει. φαίεν γὰρ αὖ οἱ Ἐπικουρίοι,
 ἢ Πλατωνικοί, σφᾶς μὲν οὕτω
 ζωτίζονται, ἡμᾶς δὲ, πέντε, ἢ
 ἐπὶ αὖ λέγειν αὐτά. ἢ οὐ δοκῶσι
 σοὶ τὸτο ποιεῖν, ἐπὶ τὰς ὑμῶν
 μὲν μόνον τὸ καλὸν, ἀγαθὸν
 ἡγεῖσθαι εἶναι, οἱ Ἐπικουρίοι δὲ,

aut Pythagoræ dicant. Luc.
 Nihil ad versum, ὁ Hermo-
 time. Nam ea quæ certa sunt
 dubijs assimilata, valdè inter
 se dissidentia. Aut quid di-
 cas? Est ne aliquis in quem
 incidaris qui dicat geminas
 dyadas coniunctas, septe-
 narium, aut vndecenarium
 numerum constituere? Her-
 mot. Non ego, aut insaniret,
 B qui quatuor non convenire
 diceret. Lucian. Quid autè?
 incidisti-ne aliquando, (per
 gratias obsecro da operam
 ut verum eloquaris) in Stoi-
 cum aliquem & Epicureum,
 C qui de principio, aut fine nō
 dissiderent? Hermot. Nus-
 quam. Lucian. Vide, ὁ gene-
 rose, ne me, præsertim ami-
 cum fallas. Cum enim qua-
 ramus quinā in philosophia
 verum dicant, tu illud præ-
 ceptum, Stoicis attribuisse,
 D dicens hos esse qui bis duo
 quatuor esse statuerint.
 Quod quidem an ita se ha-
 beat incertum est. Etenim
 Epicurei vel Platonici dicere
 possent, se quidem ita com-
 ponere, nos verò quinque; aut
 septem illa esse dicere. Annō
 videtur tibi hoc facere, quā-
 do vos solum honestum
 bonum esse ducitis, Epicu-
 rei verò solum jucundum?
 & quando vos dicitis
 τὸ καλὸν καὶ ὁπῶς ὑμεῖς λέγετε.

σώματα εἶναι ἅπαντα, ὁ Πλάτων δὲ νομίζει καὶ ἀσώματον τι ἐν τοῖς οὖσιν εἶναι; ὅς ᾧ ὁσφ' ἔρην, πλεονεκτικῶς πάνυ τὸ ἀμφισβητοῦντος συλλαβὴν, ὡς ἀναμφιλογως ἴδιον τῶν Στωϊκῶν δίδως αὐτὸ εἶ-
 χριν, καὶ τοὶ ἀντιλαμβανομέ-
 νων τ' ἄλλων, καὶ λέγοντων
 αὐτῶν τὸτο εἶναι, ἐν δὲ δὴ κρί-
 σινως μάλιστα ὅμοια δεῖ. αὐτὸ μὲν
 οὐκ ἐπὶ δὴλον ᾗσινται τὸτο,
 ὡς Στωϊκῶν ὅτι μόνων τὰ
 δις δύο, τέσσαρα ἡγεῖσθαι, ὡς αὐ-
 σιῶνται τοῖς ἀλλοῖς. ἄρχει δὲ
 αὐτῶ τούτου πέρι διαμά-
 χωνται, πάντων ὁμοίως ἀκού-
 σεν, ἢ εἰδέναι ὅτι πρὸς χάριν
 διακρίνει δόξου. Εἰμο. ἔ μοι
 δοκεῖς ὦ Λυκίῃ ξυνιέναι πῶς
 βούλομαι εἰπεῖν. Λυ. ἔμοι
 σαφέστερον ἔχει λέγειν, εἰ ἔστι
 εὐνοῖα, ἀλλὰ μὴ τοῦτον φη-
 σεις. Εἰμο. εἰσὶν αὐτῆκα οἷον τι
 λέγω. Σάμῳ γὰρ πινει δύο
 ἐσπεραλυσθῆναι ἐς τὸ Ἀσκλη-
 πείον, ἢ ἐς τὸ Διόνυσον τὸ ἱε-
 ρόν. εἴτα μὲν τοὶ φιάλῳ πινά τ'
 ἱερῶν ἀπολωλέναι. δεῖσθ' ὁπποῦ
 ἀμφοτέρους ἐρευνῇ θύειν αὐ-
 τόν, ὁποτέρους αὐτὸ κρήνου
 ἔχει πῶς φιάλῳ. Λυ.
 καὶ μάλα. Εἰμο. ἔχει δὲ πάντως ὁ ἑτερος. Λυ. πῶς γὰρ ἔ,

Corporea esse omnia : Plato
 putat aliquid in rerum
 natura esse incorporeum?
 Sed quod dixi, auidē priorius
 quæstionem comprehen-
 dens, ut citra controuersiam
 Stoicis proprium illud ha-
 bendum dedisti, quanuis
 id sibi vendicarent alij, su-
 umque esse assererent, hic
 certē iudicio potissimū opus
 esse existimo. Si igitur pa-
 lam est solorum esse Stoico-
 rum putare bis duo esse qua-
 tuor, iam est alijs tacendū.
 Sed quamdiu de hoc ipso
 contendunt, omnes propter
 sunt audiendi, aut pro com-
 perto habendum quod ad
 gratiam iudicare videbimur.
 Hæmæ. Non videris mihi,
 Luciane, intelligere quid
 dicere velim. Lucian. Cla-
 rius ergo est dicendum: num
 diuersum quid, nō verō tale
 quid eloqueris. Hæmæ.
 Scies illic cuiusmodi sit
 quod dico. Ponamus enim
 duos aliquos in Æsculapij,
 vel Bacchi sanum ingressos,
 deinde sacram aliquā phia-
 lam amissam esse: ambos per-
 scrutari oportebit, vter illo-
 rum abditam in sinu phialam
 habeat. Lucian. Maximē.
 Hæmæ. Omnino autem al-
 ter habet. Lucian. Quidni,

εἴ γε ἀπώλαδεν; Ερμῷ. ἐκ-
 ουὶ αὖ παρὰ τῷ περτέρῳ
 εὐρὺς αὐτῷ, καὶ ἐπὶ τ' ἐτε-
 ρὴν ἀπεδύσεις. περὶ δὲ λον γῶ
 ὅς κα' ἔχει. Λυ. περὶ δὲ
 λον. Ερμῷ. καὶ εἴ γε μὴ εὐρε-
 μῳ ἐν τῷ τῷ περτέρῳ κόλ-
 πῳ, ὃ ἔτερες πάντως ἔχει. καὶ
 ἔδεν ἐφύνης ἔδεν οὐπω δεῖ.
 Λυ. ἔχει γάρ. Ερμῷ. καὶ ἡμεῖς B
 πῶς εἰ εὐρεμῳ ἢ παρὰ
 τῷ Στωϊκοῖς πῶς φιάλῳ,
 καὶ ἐπὶ ἐρεμῳ τὸν ἄλλους ἀ-
 ξιόμῳ, ἔχοντες ὃ πάλα ἐξ-
 πῶς ἢ πῶς γ' ἔτερες ἐπὶ κα-
 μῳ; Λυ. ἔδενος, εἴ γε εὐ-
 ρεῖτε καὶ εὐρεῖντες, ἔχοντες εἰδέ-
 ναι, ὡς ἐκείνῳ καὶ τὸ ἀπολω-
 λός. ἢ εἰ ὅλως γινώσκον ὑμῶν
 ἢ τὸ ἀνέμῳ. καὶ δὲ ὡς ἐταῖ-
 ρε, περτέρῳ μὲν ὃ δύο εἰσιν οἱ
 παρὲλδόντες ἐς τ' ἐνὸν, ὡς ἀνα-
 γινώσκον εἶναι τ' ἔτερον αὐτοῖν,
 τὰ φάρα ἔχειν, ἀλλὰ μάλα
 πολλοὶ πῶς. εἴτα καὶ τὸ ἀπο-
 λωμῳ αὐτῷ, ὁ δὲ λον ὃ, πῶ
 περὶ ὅσιν, εἴτε φιάλη τις, ἢ
 σκύφος, ἢ σέφανος. ὅσοι
 γινώσκοντες, ἄλλος ἄλλο εἶναι
 λέγουν, καὶ οὐδὲ πρὶν τ' ὕλης
 αὐτῆς ὁμοιογενεῖν. εἰς οἱ μὲν,
 χαλκῷ. οἱ δὲ, ἀργύρεον. οἱ δὲ,
 αὐτὸ φάσκουσιν. ἀνάγκη τοῖσι
 ἀπαιτῶν ἀποδύσαι τὸν

siquidem amissa est? Hermot.
 Proinde si ipsam apud prio-
 rem inueneris, non etiam
 alterum exes: palam enim
 est non habere. Lucian.
 Palam est sanè. Hermot. Si
 A verò in sinu prioris non in-
 uenerimus, alter omnino ha-
 bet, neque sic vlla perscruta-
 tione opus est. Lucian. Ha-
 bet enim. Hermot. Ergo nos
 quoque si iam apud Stoicos
 B phialam inuenerimus, alios
 perscrutari amplius nolumus,
 habentes quod iamdudum
 quærebamus. Etenim cuius
 rei gratia adhuc laborarem?
 C Lucian. Nullius: siquidem
 inuenistis, & inuēta scire po-
 testis, id esse quod amissum
 fuerat: aut si planè cognitum
 vobis esset donarium. Nunc
 autem, amice, Primum qui-
 D dem duo in templū non sunt
 ingressi, ut necesse sit alterum
 ipsorum habere furta, sed
 quamplurimi. Deinde etiam
 incertum est quidnam id sit
 quod amissum est, phiala-ne
 aliqua, an scyphus, an corona.
 E Quotquot enim sunt sacer-
 dotes, alius aliud esse dicunt,
 ac neque de materia ipsa cō-
 ueniunt: sed alij æneum,
 alij argenteum, alij aureum,
 alij stanneum ipsum esse di-
 cunt. Itaq; planè necesse est
 eos omnes qui ingressi sunt
 χρυσῷ. οἱ δὲ, χασιτῆρες εἶναι

εἰσλαμβάνοντας, εἰ βούληται εὐρεῖν τὸ
 ἀπολλωδός. καὶ γὰρ αὐτὸς τῷ
 πατρὶ τῷ εὐδὲς εὐρὴς φιάλῃ
 χρυσῇ, ἔτι καὶ τὸν ἄλλος οἶ
 ἀποδύσαν. Ερμ. διὰ τί ὦ Λυ-
 κίης; Λυ. ὅτι ἀδελφὸν εἰ φιάλῃ
 τὸ ἀπολλωδόνων. εἰ δὲ καὶ τὸ
 ὑπὸ πάντων ὁμολογῆται, ἀλλ'
 οὔτε γὰρ χρυσῇ ἀπατῆς φα-
 σιν εἶναι τὴν φιάλῃ. εἰ δὲ καὶ
 μάλιστα γνώμεται χρύσειον, ὡς
 φιάλῃ ἀπόλοιτο χρυσῇ, καὶ σὺ
 πατρὶ τῷ πατρὶ εὐρεῖς φιά-
 λῃ χρυσῇ. οὐδὲ οὕτω παύ-
 ση διερευνημένος τὸν ἄλλος. εἰ
 γὰρ δὴλον ποὺ εἰ αὐτῇ. ἢ ἢ τὸ
 δεῖ. ἢ καὶ οἶμαι πολλὰς φιάλας
 εἶναι χρυσῆς; Ερμ. ἔγωγε. Λυ.
 δεῖσθαι δὲ ἐπὶ πᾶσι γενέαι
 ἐξαιρῶντα, καὶ τὰ παρ' ἐκείνῳ.
 εὐρεῖν τὰ πάντα, εἰς μέσον κα-
 ταθέσθαι, εἰκάζειν ὅ, τί ποτε
 αὐτῶν ᾤεσθαι αὐτὸν κτήμα
 οἶσθαι. καὶ γὰρ αὐτὸ τὴν πολ-
 λὴν ἀπορίαν παρεχόμενον.
 οὐδὲν ὅτι ἐκείνους τῶν ἀπο-
 δυνάμεων ἔχει τι πάντως. ὁ
 γὰρ σκύρον. ὁ δὲ φιάλῃ, ὁ δὲ
 σέξανον. καὶ ὁ μὲν, ἐκ χαλκῆς.
 ὁ δὲ, ἐκ χρυσῆς. ὁ δὲ, ἀργύρεον. εἰ δὲ
 ὁ ἔχει, τὸ τοῖς ἐξείν ὅτι, οὐδέ-
 ποτ' ἀλλοι, πᾶσι τοῖσι α-
 νάγκῃ ἀπορεῖν, ὃν τινα ἐξέσουλον εἴσθαι. ὅπου γὰρ, καὶ εἰ πάντες

exuere, si rem amissam inue-
 nire velis. Ac quanvis apud
 primū phialam aureā statim
 inueneris, exuendi tibi sunt
 etiamnū alij. *Hermot.* Quid
 ita Luciane? *Lucian.* Quia nō
 liquet, sit-ne phiala quod a-
 missum erat. Tamenī verō
 hoc omnes confiteantur: nō
 tamen omnes auream phia-
 lam esse affirmāt. Ac etiamnū
 notissimum id esset amissam
 esse phialam auream, tūque
 phialam auream apud primū
 inuenisses, ne sic quidē alios
 perferutari desineres. Ete-
 nim sit-ne Dei illa, ubi non
 constat: aut non putas mul-
 tas esse phialas aureas? *Her-
 mot.* Sanē censeo, *Lucian.*
 Oportebit igitur omnes per-
 scruteris, & omnibus quæ
 apud vnumquemque inue-
 neris, in medio depositis,
 conijcias quodnam ex ijs di-
 uinum donarium existimare
 conueniat. Etenim hoc mul-
 tam dubitationem præbet,
 quod eorum qui exuti fue-
 runt, vnusquisque omnino
 aliquid habet: hic scyphum,
 ille phialam, alius coronam:
 Hic quidem ex ære, ille verō
 ex auro, alius tandem ex ar-
 gento. An verō sacrum sit,
 quod habet, nondum liquet.
 Quare prorsus cogeris dubi-
 tare quē sacrilegū appelles.
 Quandoquidem etū omnes

τὰ ὅμοια εἶχον , ἄδωλον ὡς
 ἐν ὁπῶς , ὅστις ὁ τὰ τῷ θεῷ
 ὑπερμενέας. ἔστι γὰρ καὶ ἰδιω-
 πικῶς εἶχειν. τὸ δὲ αἶπρον τῆς
 ἀγνοίας, ἐν ὅσιν οἶμαι , τὸ αἰ- A
 πηχάρον εἶναι πλὴν ἀπολομέ-
 νου φιάλλου. θωρόν γὰρ φιάλλου
 ἀπλωλέναι. ὥς εἰ μὲ ἐπεγέ-
 γραπτό τῷ θεῷ τὸ ὄνομα, ἢ τῷ
 ἀνδρείου, ἢ τῷ αὐτῷ ἐκάμερο- B
 νον. καὶ ἐνέοντες πλὴν ἐπιγέ-
 γραμμένον , ἐπιπαύμεθ' αὐ-
 τοδύοντες , καὶ ἐνοχλῶντες
 τὸν ἄλλοις. οἶμαι δὲ σε ὡς
 Ερμώπιδες, καὶ ἀγῶνας ἦδη γυ- C
 μικοῖς ἐωρακέναι πολλάκις.
 Ερμω. καὶ ὁρῶντας οἶμαι. πολλά-
 κες γὰρ, καὶ πολλὰ χόθι. Λυ.
 ἦ οὐκ ὅτε καὶ περὶ τοῦ ἀ-
 θλοδότης αὐτὸν ἐκαδέζου; D
 Ερμω. νῆ Δία ἐναγχεὶς ὀλυμ-
 πιάσιν ἐπὶ τὰ λαῖα τῶν Ελ-
 ληνόδικων , Εὐανδρείδου τῷ
 ἡλίου θῆαν μοι περκαταλα-
 βόντες ἐν τοῖς ἑαυτῷ πελίταις.
 ἐπεδύμου γὰρ ἐγὼ γένει ἅπαντα E
 ἔβαν τὰ παρὰ τοῖς Ἑλλανοδί-
 κως γηγόμενα. Λυ. οἶδου
 ἐμῷ, τῷ το, πῶς κληρῶσιν ὄν
 πια ὅτι γὰρ παλαίειν, ἢ
 περκατάζει; Ερμω. οἶδα γὰρ.
 Λυ. ἰαοῦ ἄμεινον σὺ εἶπας,
 ἐγὼ γένει ἰδῶν. Ερμω. τὸ μὲν

similia haberent, neque sic
 constaret, quismam Deo sa-
 cra sustulisset. Etenim hæc
 etiam priuata habere licet.
 Ignorantiæ autem vna, opi-
 nor, est causa, quod amissa
 phiala nullo titulo sit inscri-
 pta. Ponamus enim amissam
 esse phialam, quæ si vel Dei
 vel eius qui consecrauit, no-
 men inscriptum haberet, mi-
 nus laboraremus: & inuenta
 ea quæ titulo notata esset,
 alios exuere & perturbare
 desineremus. Opinor autem
 te, Hermotime, etiã gymnico-
 cos ludos sæpe iam vidisse.
 Hermot. Et rectè quidem opi-
 naris, nam & sæpe, & multis
 in locis vidi. Lucian. Num-
 quid igitur etiam aliquando
 iuxta Athlothetas confedi-
 sti? Hermot. Per Iouem nuper
 in Olympijs ad iudicium le-
 uam: Euandrida Elei filio in-
 ter suos ciues spectaculum
 mihi præoccupante. Omnia
 enim quæ à iudicibus fiunt,
 propiùs videre cupiebam.
 Lucian. Scisne igitur & hoc
 quomodo forte comperiant
 cuiusnam cum quoque sit lu-
 ctandum, aut pancratio de-
 certandum? Hermot. Planè
 scio. Lucian. Quare tu me-
 lius dicere possis, ut qui
 propiùs videris. Hermot.
 Olim cū præsideret Hercules,
 παλαιόν, ἐπὶ Ἑρακλείοις

ἀγωνοθετοῦντος, φύλλα δά-
φνης. Λυ. μὴ μοι τὰ πάλαι ὁ
Ερμώπιμε, ἀλλ' εἶδες ἐγγύθεν,
ἐκείνην λέγε. Ερμω. κάλπις
ἀργυρὰ περικείται ἱερὰ τῷ θεῷ.
ἐς ταύτην ἐμβάλλονται κλη-
ρομικεῖ, ὅσων δὴ κυμαίνει
τὸ μέγεθος, ὁπληραυμνοί.
ἐγγράβηται δ' ἐς δύο μὲν, ἀλ-
φα ἐν ἑκατέρῃ, ἐς δύο δ' ἄλλοις
βῆντα. καὶ ἐς ἄλλοις δύο, τὸ
γάμμα. καὶ ἐξ ἑξῆς καὶ τὰ αὐτὰ,
ὡς πλείους οἱ ἀθληταὶ ὄντες,
δύο αὖ κληρεῖ τὸ αὐτὸ γάμ-
μα ἔχοντες. περικλαδὸν δὲ τῶν
ἀθλητῶν ἔχουσι, περικλαδὸν
μυρὸς τῷ Διὶ, καθεῖς πλὴν
χείρα ἐς πλὴν κάλπιν, ἀνα-
σπᾶ τῶν κληρῶν ἕνα. καὶ μετ'
ἐκείνων, ἑπτερες, καὶ παρεσῶς
μαστροφόρες ἕκαστος, αὐτὴν
αὐτῷ πλὴν χεῖρα, ἐπὶ τῶν
ἀναστῶντων ὁ, πὶ τὸ γάμμα
ἔστι, ὁ ἀνέσπακεν. ἀπαιτῶν
δ' ἡδ' ἔχοντων, ὁ Αλκυάρχης
οἶμαι, ἢ τῶν Εὐνοδίων ἀν-
τιῶν εἰς, καὶ ἐπὶ τῷ τῷ μέ-
γεθους, περὶ τῶν, ὁπληραυ-
τῶν κληρεῖς ἐν κύκλῳ ἐσῶ-
ντων. καὶ οὕτως τῶν μὲν τὸ ἀλφα
ἔχοντες, τῶν τὸ ἑπτερες ἀλφα
ἀνέσπακον, παλαίειν ἢ
τὸ βῆντα, τῶν τὸ βῆντα ὁμοίως.

lauri folia. Lucian. Ne mihi
prisca, Hermotime, sed quæ
propius vidisti, narres.
H. Argentea vna Deo
sacra in medio posita est: in
eam parvæ sortes conijci-
untur, fabæ magnitudine,
literis inscriptæ. Duabus,
utriq; nimirum *alpha*. inscri-
bitur: duabus item *beta*, dua-
bus quoque alijs *gamma*. ac
deinceps, ordine literarum, si
sint athletæ plures, duæ
semper sortes eandem lite-
ram habent. Tum athleta-
rum quisque accedit, & in-
uocato Ioue, manūque in
vnam immissa, vnam ex for-
tibus trahit, & post eum al-
ter. Et astans vniciq; fla-
gellifer, protensa manu ob-
stat quominus legant quæ-
nam sit litera quam traxit.
Sed quum iam habet omnes,
Alytarches opinor, auriu-
dicum vnus (non enim hoc
amplius memini) circum-
eundo, sortes in orbem sta-
tium inspicit. Sicque eum
qui *alpha*. habet, cum eo
qui *alpha*. alterum trahit,
aut lucta aut paneratio de-
certaturum committit: eum
quoque qui *beta*. cum eo qui
beta, similiter, alijsque

παλαίειν συνάπτει. τῶν
καὶ τοῦ ἄλλοις τοῦ ὁμοίως.

μοις καὶ ταυτά. οὐτὼ μὲν γάρ, ὡς ἄνθρωποι ὄντων οἱ ἀγωνιστῶν, οἷόν οὐκ ἔστι, ἢ τέσσαρες, ἢ δώδεκα. ὡς δὲ περὶ τοῖς πέντε, ἐπὶ τὰς ἐντάς, χάμματι περὶ τὸν ἐνὶ κλήρῳ ἐγγραφὲν, συμβάλλεται αὐτοῖς, ἀπὸ τῆς χάμματος ἄλλο ἐκείνου. ὅς δ' αὖ τὸ τοῦ ἀγώνιστη, ἐφεδρεύει, περιβρῶντες αὐτὸν ἐκείνοι ἀγωνίσονται. οὐ γὰρ ἔχει τὸ ἀπὸ τῆς χάμματος. καὶ ἐστὶ τὸ τοῦ οὐ μικρὰ ἐκ τῆς ἀθλητῆς, τὸ μέλλειν ἀκμῆσαι τοῖς κακμηκόσι συμπεσῆναι. Λυ. ἔχ' ἀρέμα. τίτου γὰρ ἐδύο μὲν μάλιστα. ἐκκομῶν ἐντάς ὄντες, ἀγώνισται ἀπάρτες, καὶ ἔχουσιν τὸν κλήρῳ. περὶ τὸν δὲ, βούλομαι γὰρ σε Ελλανοδίκῳ ἀπὸ διατῆς ποιῆσαι, ἐπισκόπον τὰ χάμματα. καὶ οὐ φερόμενον εἶμαι μάταις αὐτὸς ὅστις ὁ ἐφεδρὸς ὅστις, ὡς μὴ ἐπὶ πάντας ἔλθῃς, καὶ συζεύξῃς αὐτοῖς. Ερμο. πῶς δ' Λυκίῳ τὸ τοῦ φῶς; Λυ. ἀδύνατον ὅστις ἐκδοῦν εὔρειν τὸ χάμμα ἐκείνου τὸ δολοῦν ἢ ἐφεδρῶν. ἢ τὸ μὲν χάμμα ἴσως αὐτὸ εὔρειν, οὐ μὲν εἶση γὰρ ἐκείνός ὅστις. ἢ γὰρ φερόμεται ὅτι τὸ καὶ ἢ τὸ μὲν. ἢ τὸ. ἢ ἐστὶ τὸ φερόμενον

eadem ratione qui easdem literas fortiuntur. Sic enim committitur, si pari numero sint athletæ, ut octo, vel quatuor, vel duodecim, si verò impares, quinque, septem, nouem, superuacua aliqua litera vni forti inscripta, una cum alijs in vnam mittitur, literam aliam sibi respondentem non habens: quæ qui traxerit, victori imminet, expectans dum illi certauerint: non enim oppositam literam habet. Nec parua est ista felicitas athletæ, quod viribus integer, cum defessus est certatur. *Lucian.* Quiesce. Hoc enim potissimum egebam. Itaque cum sint nouem traxerunt omnes, habentque sortes. Tu verò circumeundo (nā te prospectatore iudicem facere volo) literas inspicere. Non prius cogniturum te puto quis sit imminens victori futurus, quam ad omnes veneris, eosque copulaueris. *Hiermo.* Quomodo hæc dicis, *Luciane?* *Lucian.* Non potes illico literam illam inuenire quæ victori imminentem indicat. Aut literam fortè inuenieris, nec tamen scies ille ne sit. Non enim ante dictum est, litera carpa. vel my. vel icta. eam esse quæ ephedrum designat. Sed quum in ἢ ἐφεδρῶν. ἀπὸ ἐπειδὴ τῆς.

α. ἐντύχης, ζητῆς τ' τὸ ἔπε-
ρον α. ἔχοντα, καὶ εὐρών,
ἐκείνους μὴ ἡδὴ συνιζεύξαι.
ἐντύχων δ' αὖθις τῷ βήτα, τὸ
ἔπερον ὅσα ὅπου ὅτι ζητῆς, A
τὸ ἀντίπαλον τῷ εὐρέδειντι.
καὶ ἐπὶ πάντων ὁμοίως ἀ-
ρχεῖς αὐτὸς ἐκείνους σοὶ πειλει-
φθῆ, ὃ τὸ μόνον χάμμα
ἔχων τὸ ἀνταγωνίστην. Ερ- B
μο. τί δ' εἰ ἐκείνῳ παρ-
τῷ, ἢ δευτέρῳ ἐντύχης, τί
πειρήσεις; Λυ. οὐδ' ὁρῶ
ἀλλὰ σὺ ὁ Ἑλλανοδίμης, ἐ-
δέλω εἰδέναι ὃ, τι καὶ παράξῃς. C
πότερον, αὐτίκα ἐρεῖς ὅτι
οὐτός ἐστιν ὁ ἔφεδρος, ἢ δὴ-
σει ἐπὶ πάντας ἐν κύκλῳ ἑλ-
δόντας εἰδέναι, εἰ που αὐτῶν
χάμμα ὁμοίον ἔστιν, ὥς εἰ D
γε μὴ τοῦ πάντων κλήεις
ἰδοῖς, οὐ αὖ μάλοις τ' ἔφε-
δρον; Ερμο. καὶ μὲν ὃ
Λυκίην, ῥαδίως αὖ μάλοισι
ἐπὶ τοῦ τ' ἐνεία, ἢ τὸ
ε. εὐρὺ παρῶν, ἢ δεύτε- E
ρον, οἶδα ὅτι ἔφεδρος ὁ τῷ
τὸ ἔχων ἐστὶ. Λυ. πῶς ὃ
Ερμώτιμης Ερμο. οὕτω. τὸ
α. δύο αὐτῶν ἔχουσιν. καὶ τὸ
β. ὁμοίως δύο. τῶν λοιπῶν
δ' ἐπὶ τῶν ὄντων, οἱ μὲν τὸ γ.
καὶ ἀνέλω) ἡδὴ ἐς τοῦ ἀθλητῆς

alpha. incidis, quæris aliū
quī alpha. habeat, quo in-
uento eos ad luctam copu-
las. Deinde quū in beta. in-
cidisti, quæris ubi sit beta. al-
terum, inuento oppositum.
Et sic cum omnibus agis, do-
nec, ille tibi relictus fuerit,
qui solitariam aduersario
carentem literam obtrinet.
Hermot. Quid? si in illum
primum, vel secundum inci-
deris, quid facies? Lucian.
nihil equidem: verū tu iu-
dex scire velim quid sis fa-
cturus. Vtrum dices hunc
esse ephedrum, an verò in
orbem eundo omnes erunt
inspiciendi, num alicubi li-
tera sit ipsi similis, ut nisi for-
tes omnium videris, ephed-
rum nosse non possis? Her-
mot. Atque Luciane facile
nouero saltem in nouem: si
literā Epsilon. inuenero pri-
mam, aut secundam, scio
ephedrum esse eum qui hāc
habet. Lucian. Quomodo
Hermotime. Hermot. Isto.
Literam alpha. duo ex ipsīs
habent: literam etiam beta.
duo similiter: ex reliquis au-
tē quatuor, alij literā gamma.
alij delta. omnino extra-
xerūt: & iam in athletas octo
quatuor literæ assūptæ sunt.

οἱ δ', τὸ δ. πάντως ἀνίσταται,
ὁκτὼ ὄντας τὰ τέσσαρα χάμ-

ματα. ὧλον οὐδ' ὅτι μόνον
 αὐτῷ περὶ τὸν εἶναι τὸ ἐξῆς
 χάμμα τὸ. α. καὶ ὁ τοῦτο
 ἀνισακῶς, ἐφεδρὸς ὄν. Λυ.
 πότερον ᾧ Ερμώτιμα, ἢ παρὰ
 σὲ τὸ συνίσταται, ἢ δέλεος ἀν-
 τὶ τὸν τὰ γὰρ μοι δοκοῦντα,
 ὅποια αὐτῷ ἦ. Ερμω, γὰρ Δία,
 διαπορῶ μόνον ὅ, πᾶν εὐ-
 λογον ἀντιπῆν ἔχουσιν ὡς τὸ
 τοῦτον. Λυ. σὺ μὲν γὰρ ὡς
 ἐξῆς πᾶντος χαροῦντων
 χαμμάτων, εἰσῆκας, ὅσον,
 αὐτοῦ τοῦ. α. δευτέρου δ'
 τοῦ. β. καὶ κτ' ἡμῶν τὰ ἐξῆς
 ἀρχὴς αὐτῶν ἐν αὐτῶν τελευτή-
 σῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀθλητῶν.
 καὶ δίδωμι σοι ὁλυμπιάσιν
 οὕτω γίνεσθαι. τί δαί, εἰ
 ἐξελόντες ἀπὸ πάντων
 χαμματα, ὅ, ἀπαιτῶν τὸ.
 χ. καὶ τὸ. σ. καὶ τὸ. ζ.
 καὶ τὰ κ. καὶ τὸ. θ. τὰ μὲν
 γὰρ ἄλλα τέσσαρα, διπλά
 ὅτι τῶν κλήρων τῶν ὀκτὼ
 χαροῦντων. τὸ δ'. ζ. μόνον
 ἐπὶ τοῦ ἐπὶ αὐτοῦ ὁ δὲ καὶ δι-
 λῶν ἐμάλιν ἡμῶν τὸ ἐφεδρὸν.
 πᾶν ποιεῖς αὐτοῦ ἐν τῷ
 ζ; τῷ, διαγνώσῃ ἐφεδρὸν
 ὅντα τὸ ἐχόντα αὐτὸ, μὴ μὴ
 ἐπὶ πάντας ἐλθὼν εὐρὴς ἔδεν
 ἔχας ὡς περ γυνὴ τῇ τὰ ἐξῆς

Constat igitur solam deinceps
 superesse literam *esilē*.
 eumque ephedrum esse à
 quo extracta fuerit. *Lucian.*
 Vtrum te Hermotime, ob
 singularem ingenij industri-
 am laudem: an vis, quæ mihi
 obijcienda videntur, oppo-
 nam? *Hermot.* Volo per lo-
 uem, namque animi pendo,
 nescius quid probabile ha-
 beat his opponendum. *Luri.*
 Etenim tu, ut literæ ex ordi-
 ne omnino pinguntur, di-
 xisti, veluti primum *alpha*:
 secundum *beta*, & pro suo ordi-
 ne cætera, donec in ipso-
 rum vnum desinat numerus
 athletarum. Sic in Olympijs
 fieri tibi concedo. Quid
 autem si electis nullo ordine
 quinque literis ex omnibus
 videlicet *chi*. & *sigma*. & *zeta*.
ro. *cappa*. & *theta*. nam qua-
 tuor alias fortibus octo du-
 plices inscribimus: solâ autē
zeta. nono, quæ nobis ephe-
 drum erat indicatura. Quid
 facies quâ *zeta*. primâ inue-
 neris quomodo dignoscere
 ephedrum esse eum qui ipsâ
 habuerit, nisi omnium perqui-
 sitione factâ nihil consonum
 ipsum repereris? Non enim
 uti nunc ex eorum ordi-
 ne conijcere posses.

αὐτῷ συμφωνοῦν; οὐ γὰρ
 αὐτῶν τελευτῶνται.

Ερμ. διπαύκειτον τὸ το
 ἐρωτᾷς. Λυ. ἴδου δὴ καὶ ἐτέ-
 ρως τὸ αὐτὸ ἐπισκόπῃσον. τί
 γὰρ εἰ μὴ ὅ χαρμματα χαρμαι-
 μῶ ἐπὶ τῇ κληρῶν, ἀλλὰ πι-
 νὰ σημάα, καὶ χαρκατῆρας,
 οἷα πολλὰ Αἰγυπῆιοι χαρφοῦσιν
 ἀντὶ τῇ χαρμαμάτων, κυνοκετά-
 λους πινὰς ὄντας, καὶ λεοντοκε-
 φάλοισ ἀνθρώποις; ἢ κείνα
 μὲν ἐκ ποτῶν, ἐπὶ πῶν ἄλλοκο-
 τὰ ὄντι; εἴρε ὅ τὰ μονοειδῆ
 καὶ ἀπλὰ ἐπιχαρμῶν, ὡς
 οἷον τὴν ἐκείνην ἀνθρώποις
 ἐπὶ δουρὶν κληρῶν, δούρειας
 ἐπὶ δουρὶν καὶ ἀλεκτρυόνας δύο,
 καὶ κυνας δύο. τῶν δὲ ἐκείνων,
 λέων ἕως τὸ ἐπίσημον. ἡ
 ποίησι τῶν λεοντοκεφῶν τούτων
 κληρῶν ἐν ἀρχῇ ἐντύχῃς, πό-
 διν ἔχεις εἰπεῖν ὅτι οὗτος ὄντι
 ὁ τὸν ἐπεδρὸν ποιεῖν, ἡ μὴ
 πεδρωμένης ἀπαρτῆς ὄντων,
 εἴ τις καὶ ἄλλος λέοντα ἔχει;
 Ερμ. ἔχω ὅ, τι σοι ἀπο-
 κρίνωμαι ὡς Λυκῆν. Λυ. εἰκό-
 τως. οὐδὲ γὰρ ἐν ποσὶ σπονδῶν
 δέν. ὥς ἡ ἐξελωμῶν ἢ τῇ
 ἔχοντα τῇ ἱερᾷ φιάλῃ εὐ-
 ρεῖν, ἢ τῇ ἐπεδρῶν, ἢ τὸν
 ἀριστὴν ἡμισυμῶν ἡμῶν, ἐς πλὴν
 πόλιν κείνην πλὴν Κορινθῶν,
 μετὰ καὶ ἑταίστων ἀφῶς

Hermet. Hoc interrogas cui
 respondere difficile est. Luc.
 En id ipsum alia ratione cō-
 sidera. Quid si non literas
 sortibus inscriberemus, sed
 A signa, & characteres aliquos
 qualia multa literarum vice
 pingunt Egyptij, caninis
 nimirum, aut leoninis ca-
 pitibus homines? an verò
 missa faciemus illa, siqui-
 dem sunt aliena? Age verò
 uniformia & simplicia illa
 inscribamus, quantum fieri
 potest homines duabus in
 sortibus exprimendo, duos
 equos in duabus, & gallos
 duos, & canes duos. Non
 C verò leonis imago insculpta
 sit. Proinde si in leoniferam
 hanc sortem initio incideris:
 vnde dicere possis hanc esse
 quæ ephedrum constituit,
 nisi omnes scrutando circun-
 spicias, numquis alius leo-
 nem habeat? Hermet. Nihil
 D habeo Luciane, quod tibi
 respondeam. Lucian. Non
 iniuria. Nihil enim est spe-
 ciosum. Quare si velimus inue-
 nire vel eum qui sacrâ phia-
 lam habet, vel ephedrum, aut
 ducein qui nos optimè in
 urbem illam Corinthum du-
 cat, ad omnes necessariò ac-
 cedemus, summâque dili-
 gentia tentando, & exuendo,
 ἐπὶ πάντας ἀναγκάως ἀνέξο-
 πωμένους, καὶ ἀποδυνστε-
 & circun-

ἢ πείθουσι. μάλιστα γὰρ
 αὐτῶν τὰ κηδὺς ἐκμάτοις.
 ἢ ἔτι τις μέλλει σύμβουλός
 μοι ἀξίος εἶναι, φιλοσοφίας
 περὶ, ὡς πῶς φιλοσοφῆται, **A**
 ἔτι αὖ ἐν μόνος ὁ τὰ ἑσπε-
 ρίωντων ἀνθρώπων ἐκμάτος.
 εἰ δ' ἄλλοι, ἀτελεῖς. καὶ οὐ αὖ
 πισυταιμι αὐτοῖς, ἔστι αὖ καὶ
 μᾶλλον ἀπίστετοι ὄντες. τάχα γὰρ **B**
 αὐτῶν ἡ ἀρίστη ἐκείνη εἴη. οὐ γὰρ
 δὴ εἰ τις παρασησάμενος καλὸν
 ἀνθρώπον, λέγει τῶτον εἶναι
 καλλίστον ἀνθρώπων ἀπάντων,
 πισυταιμι αὐτῶν, ὡς μὴ εἰ-
 δώμεν ὅτι πάντας ἀνθρώπους **C**
 ἔορακεν, ἴσως μὲν γὰρ καὶ ἔτος
 καλός, εἰδὲ πάντων καλλίστος,
 καὶ αὐτὸς ἐχρὶ εἰδέναι, μὴ ἰδὼν
 ἀποπαι. ἡμῶς δ' ὅτι αὐτὸ
 μὴ καλὸν, ἀλλὰ τὸ καλλί-
 στον δεινὰ. καὶ ὡς μὴ τῶτον
 ἔννομεν, εἰ δὲν μῆνιν πλέον πε-
 φάσκειν ἡμῶς. αὐτὸ γὰρ ἀγα-
 πῶς οὐκ οἶμαι δῆποτε καλὸν
 ἐπύχοντες, ἀλλ' ἐκείνο τὸ ἀ-
 κέραιον ζῆτον καλλίον, ὅσον
 αὐτῶν ἐν εἶναι. Εἰς. ἀληθῆ-
 ρ. τί οὐδ' ἔχεις μοι πῶς
 ἐπὶ, ἀπάσης ὁδοῦ πεπει-
 ρημένος ἐν φιλοσοφίᾳ, καὶ ὅς
 τίς τις ὑπὸ Πυθαγόρου, καὶ
 Πλάτωνος, καὶ Λεωτέλου,

& circumspectiando explora-
 bimus. Etenim vix ita veri-
 tatem ediscemus. Quod si-
 quis fide dignus mihi futu-
 rus est super Philosophia
 consiliarius, qui consulat
 quam persequi debeam, hic
 esto vnicus, qui quæ ab il-
 lis dicuntur, omnia norit;
 reliqui autem nullius mo-
 menti. Nec ipsis crediderim
 dum etiam vnus erunt ne-
 scij, quæ omnium fortè sit
 optima. Neque enim si quis
 adducto homine formoso,
 diceret hunc esse omnium
 hominum formosissimum,
 ipsi crederem, nisi eum om-
 nes homines vidisse seirem.
 Forsitan enim etiam hic est
 formosus: sed scire non po-
 test sit-ne omniū formosissi-
 mus, cum omnes non vide-
 rit. At nos nun formoso-
 duntaxat, sed formosissimo
 opus habemus, quem nisi
 inuenerimus nobis nihilo
 plus actum putabimus. Nō
 enim contenti erimus in
 qualemcumque tandem for-
 mosum inciderimus: sed
 summam illam formæ ele-
 gantiam, quæ necessariò est
 vna, querimus. *Hermor.*
 Vera sunt hæc. *Lucian.* Quid
 igitur, mihi-ne habes ali-
 quæ dicendum, qui omnem
 in philosophia viam sit
 expertus, & à Pythagora
 à Platone, ab Aristotele,

καὶ Χρυσίππου, καὶ Επικούρου, καὶ τῶν ἄλλων λεγόμενα
 εἰδώς, τελευτῶν, ὡς ἐλετο ἔξ
 ἀπασι τοῦ ὄντος, ἀλλ' ἢ τὴν δοκι-
 μίαν, καὶ πείραν μαθὼν, ὡς
 μὴν ἄρτι ἐνδὺ τὸ εὐδαίμονος;
 εἰ γὰρ πῶς ταῦτοι εὐερίων,
 παύσασθαι πράγματα ἔχον-
 τες. Εἰμὶ. οὐ γὰρ διὸν ὁ Λυκί-
 τοῦτον ἀνδρα εὐρεῖν. Λυ.
 τί δὴ οὐκ ἐπὶ πρᾶξι καὶ ἔρ-
 μότις; καὶ ἀν' ἀπαρρητοῦτον
 οἶμαι, ἐπεὶ μὴδενὸς ἡγεμόνος
 τοιοῦτον ἔς γε τοπαρὸν εὐ-
 περίαν. ἀρ' αὖ τὸδε παύτων
 κρατῶν ὄντος, καὶ ἀσφαλείας
 τοῦ, αὐτ' ἔχασεν ἀξάντων,
 διὰ πάσης περὶ αἰρέσεως χωρή-
 σαι, καὶ ἐπιπλεῖσαι ἀκεί-
 βως τὰ τοῦ παύτων λεγόμε-
 να; Εἰμὶ. εἰσὶν ἀπὸ γε
 τούτων πολλὰ ἐκείνο μὴ ἐναν-
 τίων ἢ, ὁ μὴ γὰρ περὶ ἐλε-
 γος, ὡς οὐ γὰρ διὸν ἐπιδότα
 ἑαυτ', καὶ περὶ πάντα πῶς ὁ-
 δούτω, ἀναδραμεῖν αὐτοῦ.
 πῶς γὰρ οὐκ ἐν τῇ πρᾶξι
 διὰ τὸν ὄντος ἐν τῇ πρᾶξιν
 αἰσθῆς καταχρῆσθαι; Λυ.
 ἐγὼ σοι φράσω. τὸ τὸ Θησε-
 ως ἐκείνο μιμήσασθαι. καὶ π-
 λῆτον περὶ τὸ βαρύνειν Αἰά-
 δους λαβόντες, εἰσὶν ἔς

à Chrysippe, ab Epicuro, &
 alijsque dicta sciat: denique
 qui unam viam ex omnibus
 elegerit, quam veram com-
 probarit, & experientia di-
 dicerit solam esse quæ ad sa-
 licitatem rectè ducit. Nam si
 quempiam huiusmodi repe-
 rissemus, difficultatibus ha-
 rere desineremus. *Hermot.*
 Huiusmodi virum inuenire
 Luciane, non est facile. *Lu.*
 Quid facimus igitur Her-
 motime? Non abijciendus
 est animus, quia nullus in
 praxetia nobis suppetit dux
 huiusmodi. Nunquid hoc
 omnium est optimum &
 tutissimum, ut quisque ab
 initio exorsus, sectam om-
 nem percurrat, & quæ ab
 omnibus dicuntur, accuratè
 inspiciat? *Hermot.* Id ex te
 faciendum videtur: nisi quod
 paulò ante dicebas, repu-
 gnet, videlicet eum qui se
 mari tradiderit, & velum
 expanderit, non faciliè de-
 nuo recurrere. Nam qui po-
 terit omnes peragrarè vias,
 qui in prima, ut dicis, detine-
 bitur? *Lucian.* Exponam
 illud tibi. Illud Thesei com-
 mentum imitabimur, filioq;
 ab illa Ariadne tragica ac-
 cepto, in quemvis laby-
 rinthum ingrediemur, ut

τὸ λαβύρινθον ἔχον, ὡς

ἔχιν ἀπεργαζόμενος μινυρόμενοι
αὐτό, ἔχειναι. Ερμό. τίς αὖ
οὐκ ἡμῶν Αειάδην θύοιτ' αὖ;
ἢ ποθεν τὸ λίγν ἐνυπνέσο-
μῶν; Λυ. θάρρει ὦ ἑταῖρε.
δεκά γάρ μοι ἐνρηκέναι. οὐ
πινος ἐχόμενοι, ἔξελδοίμεν αὖ.
Ερμ. τί οὐκ ὅτο ὅστιν;
Λυ. καὶ ἐμὸν ἐρῶ, ἀλλὰ πι-
νος τῶν σοφῶν, τὸ νῆφε, καὶ
μύμησο ἀπείν. ὡ γὰρ μὴ φα-
δίας περὶ αὐτῶν ἀκούοντες,
ἀλλὰ δικαστικῶς αὐτὸ ποιῶμεν,
ἀπυλίστοντες καὶ τοῖς ἐξῆς λό-
γῳ, ἵσως ἐμμελῶς αὖ τὸν λα-
βεύοντες ἐκνύροίμεν. Ερ-
μο. εὖ λέγεις. καὶ ὅτο ποιῶ-
μεν. Λυ. εἴη. ἐπὶ τίνε
δὴ αὐτῶν περὶ αὐτῶν ἔλπειμεν
αὖ; ἢ ὅτο μὴ οὐδὲν διοί-
σει; ἀρξάμενοι δὲ ἀφ' οὐτου-
οῦ, οἷον, ἀπὸ Πυθαγόρου, ὡ
ἴτω τύχη, πίσω αὖ χεῖν οἷο-
μεθα ἐκμαθεῖν τὰ Πυθαγόρου
ἀπαρτα; καὶ μοι ἔαίρει καὶ τὰ ἐπὶ
ἐκείνα τὰ ἢ σωπῆς. οὐκ δὲ
οὐκ τοῖς πέντε, ἵκανα τεράκον-
τα οἶμαι. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ πάλ-
τως γε εἴκοσι. Ερμ. θάρρει
οὕτως. εἴτα ἐξῆς τῷ Πλά-
τωνι δεύτερον δηλαδὴ τοσαῦτα
ἔπερ. ἐπὶ μὲν καὶ Αεισο-
τλήν καὶ ἐλάττω. Λυ. οὐ

illud deducentes, nullo ne-
gocio egredi possimus. *Hermot.* Quænam igitur nobis
Ariadne fuerit? aut unde fi-
lum comparabimus? *Lucian.*
Bono sis animo, amice. Mihi
enim inuenisse videor, cu-
ius ductum sequuti, egre-
diamur. *Hermot.* Quidnam
igitur illud est? *Lucian.* Non
meum dicam, sed sapientum
cuiusdam, nempe, *Sobrius*
esto, & nemento dissidere. Ete-
nim si non faciliè auditis cre-
damus, sed more judicium,
alijs quoque loquendi co-
piam fecerimus, faciliè for-
sit ex labyrinthis effugie-
mus. *Hermot.* Rectè dicis.
Hoc faciamus. *Lucian.* Esto.
Sed quem ipsorum primum
adibimus? an verò nihil in-
terest? Si à quolibet in cepe-
rimus, veluti à Pythagora,
si ita contingat, quantum
temporis collocandum pu-
tamus in perdiscendis Pytha-
goræ placitis? Excipe mihi
illos silentij annos. Opinor
autem cum illis quinque
triginta satis fore: sin mi-
nus, omnino quidem vigin-
ti. *Hermot.* Ponamus ita
esse, Deinceps verò totidem
alij Platoni sunt conceden-
di: nec pauciores etiam
Aristoteli. *Lucian.* Nō certè.
Herm. Chrysippo autem

γάρ. Ερμ. Χρυσίππῳ δὲ

καὶ ἐπιέριστοι σὲ πάντα δι-
 δαχθῆναι παρὰ σοῦ ἀκούσας, ὅτι
 τετραχίλιοντα μύτις ἱκανά.
 Λυ. οὕτως. Ερμ. εἴτα
 ἐξ ἧς Επικούρου, καὶ τοῖς ἄλ-
 λοις, ὡς ὃ ἔστι πολλὰ τῶντα πύ-
 θημι, οὐκ εἶδεν μάστις αὐτῷ, καὶ
 ἐννοήσας ὅσοι ἐχθροὶ τούτου εἰ-
 σὶ Στωϊκοί, ἢ Επικουρεῖοι, ἢ
 Πλατωνικοί, ὁμολογῶντες
 μὴ πάντα εἶδέναι τὰ τῆ ἐαυτοῦ
 αἰρέσεως ἕκαστος, ὡς μὴ δὲν
 εἶδέν οἱ σὶν ἐς τὰ μαθήμα-
 τα. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ Χρύσιπα-
 πόσι, καὶ Λεισοτέλῃ, καὶ Πλά-
 τωνα φαίεν αὐτῷ καὶ πούτων, ὁ
 Σωκράτης ἔδεν φαυλότερος
 αὐτῶν. ὅς οὐκ ἐξήκει πρὸς
 ἀπαιτίας, ἐχθρὸς μὴ πάντα,
 ἀλλὰ μὴ δὲ ὅλως εἶδέναι τί. ἢ
 τὸ το μόνον, ὅτι οὐκ εἶδε. λογι-
 σάμεθα οὖν καὶ ἀρχῆς. εἰκοσι
 τῶ Πυθαγόρα ἐπὶ δὲ μὴ. εἴτα
 Πλάτωνι τοσαύτῃ ἔπρεσ. εἴτα
 ἐξ ἧς τοῖς ἄλλοις. πάντα δὲ ἔν
 ταῖς συντεθέντα, ἐν κεφα-
 λαίῳ ὄντοί τ' αὐτῷ, εἰ δὲ καὶ μὴ οὐκ
 δεῖται παρὰ αἰρέσεις ἐν φιλοσο-
 φία; Ερμ. ἔτι δὲ διακό-
 σια ὅ Λυκίῃ. Λυ. βού-
 λαι οὖν ἀραιγῆναι τὸ τέταρ-
 τον, ὡς πεντεκάδεκα ἐτη ἴκα-
 να εἶναι, ἢ τὸ ἡμῶν ὅλον;

quot sint tribuendi, te non
 interrogabo amplius. Scio
 enim ex te audisse, quadra-
 ginta vix sufficere posse. Lu-
 cian. Ita sanè. Deinde Epicu-
 curo, & alijs. Quòd autem
 non nimis multos pono,
 inde perdisces, si animaduer-
 tas quot sint octogenarum
 Stoici, vel Epicurei, vel
 Platonici, quorum quisque
 fatetur sibi nondum esse co-
 gnita suæ sectæ omnia pla-
 cita, adeò ut nihil ipsis ad
 præcepta desit. Sin minus,
 Chrysippus saltè & Aristoteles
 & Plato confiteantur, & ante
 hos Socrates, nihilo deterius
 ipsis, qui magna voce apud
 omnes professus est non se
 non omnia, sed prorsus ni-
 hil scire, nisi hoc solum
 quòd nihil sciret. Denuo
 igitur ab initio supputemus,
 Pythagoræ viginti posui-
 mus, deinde Platonis totidem
 alios, atque alijs deinceps.
 Quot igitur essent anni isti
 in summam collecti, si de-
 cem tantum sectas in philo-
 sophia numeraremus? Her-
 mot. Plures quàm ducenti
 Luciane. Lucian. Vis igitur
 quartam partem auferamus:
 ita ut sufficiant anni quindecim,
 vel denique dimidium?
 Hermet. Videris ipse quid sit

Ερμ. αὐτὸς αὐτῷ εἰδόντι ἀμείνον.

ἐγὼ δ' ὁρῶ ὅτι, ὅτι ὀλίγοι αὐ-
 καὶ ἔτι διὰ πασῶν ἔξελ-
 θοῦν, ἐκ γῆρας ἐκ τῆς ἀρχαί-
 μῃ. Λυ. τί οὖν πάδοι πρὸς
 τὸ Εὐμοῖμα, εἰ τοιούτον ἔστι τὸ
 πρῶμα; ἢ ἀναβηπῆσαν ἐκεῖ-
 τατὰ ἥδη ὁμολογημένα, ὡς
 καὶ αὐτοὶ εἰλοῖτο ἐκ πολλῶν τὸ
 βέλτερον, μὴ οὐχὶ πειραθεῖς
 ἀπαύτων. ὡς τὸν γε ἀνὲρ πείρας
 αἰσινύμενον, μαρτεία μάλ' ὄν,
 ἢ κείσῃ τάλαντες ἀναζητου-
 τα, οὐχ οὕτως ἐλέγχοντες Εὐμο-
 ναί. Λυ. πάντα τοίνυν ἀνάγ-
 κη ἐπὶ τοσούτον βιώναι ἡμᾶς,
 εἰ μέλλοιμεν εὖ τι αἰσινεῖσθαι,
 ἀπαύτων πειραθέντες, καὶ
 ἐλόμενοι, φιλοσοφήσιν. καὶ φι-
 λοσοφῶσιν, εὐδαιμονήσιν.
 ἔστι δ' οὕτω ποιῆσαι, ἐν σκό-
 τῳ φασὶν ὁρχοίμεθ' αὐτοῖς, οἷς αὐ-
 τὸν πᾶσι περὶ πλάττοντες, καὶ
 ἔτι, πᾶσι περὶ τὸν ἐξ τῆς χεῖρας
 ἔλθῃ, ὅτι εἶναι τὸ ζητούμενον
 ὑπολαμβάνοντες, διὰ τὸ μὴ
 εἶδέναι τάλαντες. εἰ δ' ἔτι
 εὐδοκίαν ἄλλως κατὰ τινὰ ἀγα-
 θὴν τύχην περιπλύνοντες αὐτῶν,
 οὐχ ἔξομεν βεβαίως εἶδέναι,
 εἰ ἐκείνῳ ὅτιν' ὁ ζητῶμεν. πολ-
 λὰ γὰρ ὅτιν' ὁμοία αὐτοῖς, λέ-
 γοντα ἔχον αὐτὸ εἶναι τάλαν-
 τίς. Εὐμο. ὦ Λυκίε,

fati⁹. Ego equidē hoc video,
 fore ut pauci sectas omnes
 percurrant, tametsi ab ipso
 ortu incipiāt. *Luc.* Quid igitur
 faciat aliquis Hermotime
 si ita se res habet? an sub-
 uertenda sunt ea quæ iā cō-
 fessi sumus, neminem vide-
 licet electurum vnquam id
 quod ex multis est præstan-
 tissimum, nisi factō prius
 omnium periculo: ita ut qui
 citra experientiam delectum
 non habuerit, diuinatione
 potius aut iudicio Veritatem
 perquirat. Annon hoc dice-
 bamus? *Hermot.* Ita sanē.
Lucian. Proinde summopere
 est necessarium ut ætatē tan-
 tum temporis agamus, si &
 bene delecturi sumus, om-
 nium factō periculo, factōq;
 delectu philosophiam am-
 plexuri, & philosophiā cal-
 lentes, beati futuri. Sed pri-
 usquam id fecissemus, in te-
 nebris (quod aiunt) saltarem⁹
 impingentes in quæcunque
 incideremus: & quod primū
 veniret in manus, id quod
 quæritur, esse putarem⁹,
 propter veritatis ignoratio-
 nem. Quòd si etiam alicubi
 bona quadam fortuna in il-
 lud delapsi inuenerimus, cer-
 tō scire non poterimus, sitne
 id quod quærimus. Sūt enim
 multa ipsis similia, quæ sin-
 gula affirmāt se illud Verissi-
 mū esse *H.* Nescio, *Luciane,*

καὶ οἷον ὅπως ἔχουσιν μὴ δοκῆς
 μοι λείπειν. ἀτὰρ, εἰρήσεται γὰρ
 τὰ ληϊστὰς, καὶ μακρείως ἀνδρὲς μα-
 δεινῶν αὐτὰ, καὶ ἀκρεβο-
 λογοῦντες οὐδ' ἐν δόξῃ. ἴσως δ' ἂν
 καὶ ἐνίκησεν ἐπ' ἀγαθῶν ἡμεῖς. **A**
 λυδῆναι τήμερον ἐν τῇ οἰ-
 κίᾳ. καὶ ἡμεῶν, ἐντετυχη-
 κέναι σοι. ὅς με πλῆστον ἡδὴ
 τῇ ἐλπίδι οὐκ ἔστιν, εἰς ἀπο-
 εἰας φέρων ἐμὲ βέλους, ἀδύ-
 νατον ἀποφάνων τῇ ἀληθείᾳ
 πλὴν ἔσθ' ἐστιν, ἐπὶ τῷ γὰρ το-
 σούτῳ διαβῶμεν. **Λυ.** ἔστιν
 ὅτι ἐπὶ τῷ, πολὺ δὲ δικαιοτέρῳ
 μέμφοιο αὖ τῷ πατρὶ σου
 Μενελάτῃ, καὶ τῇ μητρὶ,
 ἢ πᾶσι τοῖς ἐχθροῖς, οὐ γὰρ οἶδ' αὖ,
 ἢ καὶ πολὺ φερότερον τῇ φύ-
 σει ἡμῶν, ὅτι σὲ μὴ καὶ τῇ
 Τιθωνὸν πολυετῇ, καὶ μακρό-
 βιον ἔδεισαν, ἀλλὰ περὶ ἡμε-
 ρῶν μὴ πλείον βίβαναι τὸ μή-
 χιστον ἐπὶ τῶν ἐχθρῶν, αὐτῶν πο-
 ῶντα. ἐγὼ δ' ἂν μὴ σὺ σκεπτόμε-
 νος, εὖ εἴην τὸ ἐν τῷ λόγῳ ἀπο-
 βάν. **Ερμ.** οὐκ. ὅτι ὑβρι-
 στὴς αἰεὶ σὺ, καὶ καὶ οἷον ὅς, πᾶ-
 σιν, μάλιστα φιλοσοφίαν,
 καὶ ἐς τὰς φιλοσοφώσας
 ἀποσώπεις. **Λυ.** ὦ Ἐρμώ-
 τιμα, ἢ πᾶσι μὴ ἀληθείᾳ ὄντι,
 ὑμῖν αὖ ἀμείνον ἐπιτίτεσι

quam probabilia mihi vi-
 dearis dicere, verum ut ve-
 rum dicam, non mediocriter
 me discrucias ista differen-
 do, nimiumque argutè dis-
 quirendo, cum nihil opus
 sit. **A** Fortasse etiam inauspi-
 catò videor hodie domo pe-
 dem extulisse, cum egressus
 in te inciderim, qui me spei
 iam proximum, in despe-
 rationem iniecisti, Veritatis
 inuentionem impossibilem
 esse ostendens, ut quæ tot
 annos requirat. **Lucian.** Pro-
 inde multò iustius cum pa-
 tre tuo Menecrate, & matre
 tua, quodcumque tandem
 illi nomen fuerit (neq; enim
 teneo) expostulares: vel
 etiam potius cum natura no-
 stra, quod te non ut Titho-
 num annosum & longæuum
 fecerint: sed homini vitam
D centum annorum quàm ló-
 gissimam præfiniuerint. Cæ-
 terum ego tecum conside-
 rando reperi, quod è differ-
 tatione nostra consequutum
 est. **Hermot.** Minimè: sed tu
 semper es contumeliosus, at-
 que haud scio quid faciat
 ut Philosophiam oderis, &
 philosophiæ studiosos ca-
 uillèris. **Lucian.** Quæ sit
 Veritas, Hermotime, vos
 qui sapientes estis, tu vide-
 licet, & tuus præceptor,
 melius diceretis. Ego verò
 σοφοί, σὺ τέ, καὶ ὁ διδασκαλός.

ἐγὼ δ' ὅ, τό γε ποσῶτον οἶδα, ὥς
οὐ παύησ' ἡδεῖά ὄσιν αὐτῇ τοῖς
ἀκούουσιν, ἀλλὰ παρυσδοκι-
μεῖται ὑπὸ τοῦ ψεύδους παρ-
πολύ. ἐπερωτώτερον γὰρ A
ἐκείνο. καὶ διὰ τῆτο, ἥδιον.
ἡ δὲ, ἅτε μηδὲν κίβδηλον
ἐαυτῇ συνειδῆα, μὲ παρρη-
σίας διαλέγεται τοῖς ἀνθρώ-
ποις, καὶ διὰ τῆτο ἄχθον) αὐτῇ. B
ἰδοὺ γὰρ τοι καὶ σὺ νυνὶ
ἀχθῇ με, τάληδες ἔξευρόντι
περὶ τούτων μὲ σῶ, καὶ
δελώσωντι, οἷον ἐρωῶμαι ἐγώ
τε, καὶ σὺ, ὥς οὐ παύησ' ἡδεῖα.
ὥστε εἰ ἀδελφάτος ἐρῶν
ἐπύχαντες, καὶ ὥς τεύξεσθαι,
ὑπολαμβάνων ἀνθρώπον εἶναι,
ἐγὼ δ' ὅ, χαπιδὼν ὥς λίθος, ἡ
χαλκὸς εἶναι, ἐμμένοντα πρὸς σε D
ὑπὲρ ἐνοίας, ὅτι ἀδελφάτων
ἐρῶν, καὶ τότε δύσνομον ἐμὲ εἶναι
ὥς αὐ στυγῶ, διότι σε ὅτι εἶναι
ἔπατασθαι, ἀλλόκοτα, καὶ
αἰέττα ἐλπίζοντα. Ερμ. καί-
ομαι τῆτο ὅτι Λυκίην φησ, ὥς ἔ E
φιλοσοφητέον ἡμῖν, ἀλλὰ καὶ
ἀγὰρ παρὰ δίδοντας αὐτοῖς,
ἰδίως χαταβιῶναι. Λυ. καὶ
πῶ τῆτο ἡκούσας ἐμὲ λέ-
γοντος; ἐγὼ οὐχ ὥς οὐ φιλο-
σοφητέον φημι, ὅτι ἐπὶ σφ
φιλοσοφητέον, ὅτι τε πολλά εἰσι. ἐπὶ φιλοσοφίᾳ

hoc tantum scio, ipsam au-
dientibus non valde esse iu-
cundam, sed à mēdacio ple-
rumque obscurari : quod
quia speciosius, ideo & iu-
cundius est. Sed hæc, ut pote
nullius impuritatis sibi con-
scia, magna libertate apud
homines loquitur, eoque
nomine molesta est. En etiā
tu sanè es mihi infensus, qui
tecum hisce de rebus Veri-
tatem comperi, & explicavi
qualia sint ea quæ ego & tu
amamus, quàm non sint in-
uentu facilia. Veluti si sta-
tuam amares, eaque te po-
titurum putares, hominem
esse existimans. Ego verò
qui lapidem, aut æs esse per-
spexissem, pro mea in te
benevolentia tibi significa-
rem, te rerum quibus potiri
nequeas, amore capi, & tunc
me tibi infensum putares,
quòd te absurda nec sperāda
sperantem decipi non sinis-
sem. *Hermot.* Hoc igitur Lu-
ciane dicis : nobis non esse
dādādam operam philosophiæ,
sed desidīæ addictis priuatā
vitam exigendam. *Lucian.*
Et ubi me hæc dicentem au-
disti? Non enim dico nō esse
philosophiæ incumbendū :
sed siquidem philosophiæ
est incumbendū, multæq; sunt
viæ quarum quæque affir-
mant se ad philosophiam

ἔστι, καὶ ἀρετὴν ἄγειν φάσκου-
 σαι. ἢ δὲ αὐτὸς ἐν αὐτοῖς, ἀ-
 δηλός, ἀκεῖν πειράσασθαι τὴν
 διαίρεσιν. ἀδύνατον δὲ γὰρ ἡμῶν
 εἶναι το, πολλῶν προσεγγόντων, A
 ἐκείνους τὸν ἀριστον, εἰ μὴ ὅτι πᾶν-
 τὰ ἴσι τις πειράσμενος. εἴτα πως
 μακρὰ ἢ πῆρα ὦσθαι. σὺ δὲ,
 πως ἀξιολογῆσθαι οὗτος γὰρ ἐρωτομαί,
 ὅτιω περὶ τὸν ἀνὴν τυχερὸν, τοῦ- B
 τῶ ἐξ ἡ, καὶ συμφιλοσοφῆσεις
 κακῆς, ὅς ἐρμαιον ποιῆσαι
 σὲ; Ερωτ. καὶ τί σοι ἀπο-
 κρινάμεν ἀνὴν ἐπὶ τοῖς οὐτε αὐ-
 τὸν πᾶσι κείνους οἶοντες εἶναι
 φης, μὴ μὴ σοφιστικὸς ἐστὶν βίωσι,
 πᾶσι ἐν κυκλῷ περὶ ὧν, καὶ
 πειράσμενος, οὐτε τοῖς προσπ-
 τισμοῖς πιστεύειν ἀξιολογῆσθαι,
 οὐτε τοῖς πολλοῖς ἐπαύσει,
 καὶ μαρτυρεῖται. Λυ. πᾶσι
 φης τοῖς πολλοῖς εἰδότες,
 καὶ πειράσμενος ἀπάντων;
 εἰ γὰρ τις τοῖς τοῖς ὄντων, ἰκα-
 νὸς εἶναι γὰρ καὶ εἶς, καὶ ἐπὶ
 πολλῶν δεήσει. μὴ δὲ τοῖς ἐκ
 εἰδότες λέγεις, οὐδὲν τι τὸ
 πᾶσι ὄντων αὐτῶν προσεγγεῖται με-
 πιστεύειν, ἀλλὰ εἰς ἀνὴν μὴ μὴ, ἢ
 ἐν εἰδότες, περὶ ἀπάντων ἀπο-
 φάσκοντα. Ερωτ. μόνος
 δὲ σὺ τὰ ληθῆς κατεῖδες, οἱ
 δὲ ἄλλοι, ἀνοήτοι ἀπαιτεῖς,

& virtutem ducere, nec per-
 spicuum est quænam ex ipsis
 vera sit, accuratè faciendum
 esse delectum. Nā mihi vide-
 bar propositis multis, quod
 esset optimum eligere non
 posse, nisi omnium fieret pe-
 riculum. Deinde longum vi-
 sum est experimentum. Tu
 verò quid scitis. Rursus enim
 te interrogabo, quem primū
 nāsceris, eum-ne sequeris,
 & cum eo philosophiæ ope-
 ram dabis? is verò te lucrum
 insperatum putabit? H. 1. 1. 1.
 Nequid tibi respondeam am-
 pliūs? qui neminem iudicare
 posse asseris, nisi phœnicis
 annos vivat, omnes in orbem
 pellustrando, & tentando:
 neque ijs qui prius experti
 sunt, nec collaudantibus, nec
 testimonio probantibus cre-
 dere æquum censes. Lucian.
 Quosnam dicis multos illos
 qui factō cunctōrū periculo
 probè norunt? Siquis enim
 est istiusmodi, sufficiat mihi
 etiam vnus, nec multis opus
 fuerit. Porro si imperitos
 proferas, non me illorum
 multitudo adducet vt cre-
 dam, donec aut nihil, aut
 vnum scire de omnibus o-
 stendant. Hermot. Proinde m-
 sol? Veritatē perspexisti: aut
 ceteri quotquot philosophā-
 tur inepti sūt. Lucian. Fallō
 ὅσοι φιλοσοφῶσι Λυ. κατὰ

ἡμῶν μου ὦ Ερμότιμ, λέγων,
ὅς ἐγὼ περὶ τῆς αἰμαυτῆς
τῶν ἄλλων, ἢ τὰ πῶς ὅλως ἐν
τοῖς εἰδῶσι. καὶ ἔμνημονεύεις
ὡς ἐφ' ἑαυτὸν αὐτὸς εἰδέναι τὰ
ἁπλῆς ὑπὲρ τοῦ ἄλλοις δια-
πειρώμενος, ἀλλὰ μὴ πάντων
αὐτὸ ἀγνοεῖν ὁμολογῶν.

Ερμό. ὦ Λυκίε, τὸ μὴ
ἐπὶ πάσας ἐλθεῖν χεῖναι, καὶ
πειραθῆναι, ὧν φασί, καὶ τὸ
μὴ ἂν ἄλλως ἐλέσθαι τὸ βέλ-
πον, ἢ οὕτως, ἐυλογεῖν ἴσως. τὸ
δ' ἐπὶ τῇ πείρᾳ ἐκείνῃ τοσαῦτα
ἐπὶ ἀποδιδόναι, παγγέλοιον,
ὥς ὅτε οὐχ οἷόν τε ὄν ἀπ' ὀλί-
γων, καταμαθεῖν τὰ πάντα.

ἔμοι δ' καὶ πάνυ βράδιον εἶναι
δοκεῖ τὸ τοιαῦτον, καὶ οὐ πολ-

λῆς διατελεῖς δειρόμενον. φασί
γὰρ τοῖς πᾶσι πλασθῶν τινα, Φει-
δίαν οἶμαι, ὄνυχά μόνον λέον-
τος ἰδόντα, ἀπ' ἐκείνου ἀναλε-
κτίζοντος ἡλικὸς ἂν ὁ πᾶς λέων
ᾔνοιτο, κατ' ἀξίαν τῶ ὄνυχος

ἀναπλαθεῖς. καὶ σὺ δ', ὡς τις σοὶ
χεῖρα μόνῳ ἀνθρώπῳ δείξῃ,
τὸ ἄλλο σῶμα κατακαλύψας,
εἴη οἶμαι αὐτίκα ὅτι ἀνθρώπος
ὅστις τὸ κεκαλυμμένον, καὶ ἂν μὴ
τὸ πᾶν σῶμα ἴδῃς. καὶ τοίνυν
τὰ μὴ κεφαλαιώδη, ὧν ἀπα-

τε λήρουσι, βράδιον καταμαθεῖν ἐν

me accusas Hermotime,
quod me ipsum alijs antepo-
nam, & in eruditorum or-
dine collocem. Nec eorum
meministi quæ dicebam,
quando alius quàm alij ve-
ritatem me nescire conten-
debam, sed eam cum omnib⁹
ignorare confitebar. H. τμορ.

Atqui Luciane, ad omnes ac-
cedendum esse, quæq; dicunt
tentanda, neque alio quàm
hoc modo eligendū id quod
est melius, rationi forsitan est
consentaneum. Sed tot an-
nos vniciuique experimento
impendendos, planè rīdi-
culum, quasi verò non pos-
sint è paucis cuncta perdisci.
Mihi quidem cum planè fa-
cilis res ista videtur esse, tum
non multa disquisitione op⁹
habere. Dicunt vtique sta-
tuarium quendam, puto Phi-
dīam, leonis vāgue tantum
conspēcto, ex eo æstimasse
quantus foret leo totus, ad
rationem vnguis formatus.

Tu verò si quis solam homi-
nis manum tibi cōmonstret,
obuelato corpore reliquo
scies ilico hominem esse, id
quod obuelatum est, quan-
uis totum corpus nō videas.
Itaq; sūma capita eorum quæ
dicūt omnes, exigua die par-
ticula facile est perdiscere.

ὀλίγῳ μείψῃ ἡμέρας,

τὸ δὲ ὑπεράκειρες τὸ το, κα-
 κῆς δὲ ἡμετέρας δευτέρου, ἢ
 παύ αναγκῶν ἐς τὸ αἰρεσὶν ἢ
 βελτίονος, ἀλλ' ἐνέσι κείναι καὶ
 ἀπ' ἐκείνων. **ΛΥ.** παπαὶ ὦ Ερ-
 μότιμ, ὡς ἰσχυρὰ ταῦτ' εἰρη-
 κῆς, ἀπὸ τῶν μερῶν ἀξίων
 τὰ ὅλα εἶναι. καί τοι ἐγὼ τὰ
 ἀναίτια ἀκούσας, μέμνημαι,
 ὡς ὁ μὲν τὸ ὅλον εἰδὼς, εἰδεῖν
 αὐτὸ καὶ τὸ μέρος, ὁ δὲ μόνον το
 μέρος, οὐκ ἐπὶ καὶ τὸ ὅλον. οὐπω
 καὶ μοι τόδε ἀπόκειναι, ὁ
 Φειδίας αὐ ποτε ἰδὼν ὄνυχας
 λέοντος, ἐγὼ αὐτὸν ὅτι λέοντος
 ἔβη, εἰ μὴ ἐωσάκει ποτε λέον-
 τα ὅλον; ἢ σὺ αὐτῷ ἄνθρωπον χεῖρα
 ἰδὼν, ἔλεος αὐτῷ εἰπὼν, ὅτι αὐτῷ
 ποτε ἔβη, μὴ περὶ τέρων εἰδὼς,
 μή τι ἐωσάκει αὐτῷ ἄνθρωπον; τί
 σπᾶσι βέλει ἐγὼ ἀποκείνω-
 μαι ὑπὸ σὺ τὰ καὶ ἀναγκῶν,
 ὅτι αὐτὸν εἶχες, ὥστε κινδυνεύ-
 ει ὁ Φειδίας ἀπερχόμενος
 ἀπειληθέναι, μά τινα ἀνα-
 τλάσας τὸ λέοντα. οὐδὲν
 γὰρ πρὸς τὸ Διόνυσον ὦ παῖ
 λέγων, ἢ πῶς ταῦτ' ἐκείνοις
 ὁμοία; τῷ μὲν γὰρ Φειδίᾳ, καὶ
 σοὶ, οὐδὲν ἄλλο τῷ γινώ-
 ζειν τὰ μέρη αὐτῶν ἢ τὸ
 εἶναι τὸ ὅλον, αὐτῷ ἄνθρωπον λέγω
 καὶ λέοντα. ἐν φιλοσοφίᾳ δὲ,

Sed hæc nimium accurata
 & longa perquisitio, non est
 admodum necessaria ad me-
 lioris electionem : sed ab
 ijs quæ dixi iudicium su-
 mere licet. *Lucian.* Papæ
 Hermotime, quâ fortia hæc
 sunt quæ dixisti, quum vis
 totum ex partibus nosse.
 Quamquam contraria au-
 dire memini, eum scilicet
 qui totum norit, partem
 etiam nosse, sed qui partem
 duntaxat norit, totum non
 nosse. Hoc etiam mihi res-
 ponde, num Phidias con-
 specto leonis vngue, leo-
 ninum esse cognovisset, ni
 leonem integrum aliquando
 vidisset? Vel tu, conspecta
 hominis manu, homini esse
 dicere posses, cum antea ne-
 que nosses, neque vidisses
 hominem? Cur taces? Num-
 quid vis ut pro te ad rem
 pertinentia respondeam, quia
 non posses? Itaque peri-
 culum est ne Phidias infecta
 re abeat, leone frustra
 formato. Nihil enim ô puer,
 ad rem dicis. Vel quomodo
 hæc illis similia sunt? Ne-
 que enim Phidiæ, tibique
 alia cognoscendarum par-
 tium causa fuit, quàm prior
 toti? cognitio: hominis dico
 & leonis. In Philosophia
 etiâ ut in Stoica, quo pacto

οἷον τῇ Στωϊκῶν, πῶς αὖ

ἐπὶ τῷ μέρεϊ καὶ τὰ λοιπὰ
 ἰδίαις; ἢ πῶς αὖ ἀποφάνοιο
 ὡς καλὰ; οὐ γὰρ οἶδα τὸ ὅλον,
 οὐ μὲν ἐκείνῃ ὄσιν. ὃ δὲ φης,
 ὅτι τὰ κεφάλαια ῥάδιον ἀκῶ-
 σαι ἀπάσης φιλοσοφίας, ἐν
 ὀλίγῳ μείψῃ ἡμέρας, οἶον,
 ἀγῆας αὐτῶν, καὶ τέλη, καὶ
 πηροῦς οἰόνται εἶναι, τί βυ-
 βλῶ, καὶ πίνες μὲν σώματα
 πάντα φασί, πίνες δὲ καὶ ἀσώ-
 ματα εἶναι ἀξίους. καὶ ὅτι οἱ
 μὲν, ἡδονῶν, οἱ δὲ, τὸ καλόν,
 ἀγαθόν, καὶ εὐδαίμονιν πείνεται.
 καὶ τὰ τοιαῦτα. οὐ τωσὶ μὲν
 ἀκούσαιτας, ἀποφηνάσθαι ῥά-
 διον, καὶ ἐργον ἡδὲν. εἰδέναι δὲ
 ὅστις ὁ τὰ λεγόμενα λέγων ὄσιν,
 ὅσα μὴ οὐχὶ μωρίον ὄσιν ἡμέ-
 ρας, ἀλλὰ πολλῶν ἡμερῶν
 δέκται. ἢ τί γὰρ ἐκείνοι πα-
 ρόντες, ὑπὲρ αὐτῶν τοῦτων
 ἑκατοντάδας, καὶ χιλιάδας
 βιβλίων ἔχουσι συγγεγραφέα-
 σιν, ὡς πείσαιεν οἷμαι ἀληθῶς
 εἶναι τὰ ὀλίγα ἐκείνα, καὶ ἃ
 σοὶ ἔδοκε ῥάδια, καὶ εὐμοσθῆ.
 νῦν δὲ μαρτυρῶς οἷμαι δέησει
 σαι καὶ ταῦτα πρὸς τὴν αἰ-
 μασητὴν κρείττωνον, εἰ μὴ ἀνέ-
 χηται διατελεῖν, ὡς ἀκριβῶς
 ἐλέσθαι αὐτὸς, ἀπαντα, καὶ
 ὅλον ἔχουσαν κατανοήσας.

ex parte reliqua cognosce?
 aut quo pacto demonstrabis
 esse honesta? Non enim no-
 uisti totum cuius illæ partes
 sunt. Verum quod dicis fa-
 cile esse philosophiæ totius
 summa capita audire exi-
 gua diei particula, nimi-
 rum quæ sint rerum princi-
 pia, qui fines, quid de ijs
 sentiant, quid de anima: qui-
 nam omnia esse corporea
 dicant, quinam incorporea
 censcant: quodque alij qui-
 dem voluptatem, alij verò
 honestum, summum bonum
 ac felicitatem esse statuunt:
 atque id genus alia: hæc
 quidem sic audita fuisse, de-
 monstrare facile est, nulli-
 usque negotij: sed scire quis
 vera dicat, vide ne non vnus
 diei particulam requirat, sed
 multis diebus indigeat. Aut
 cur illi de his ipsis rebus
 centenos, millenosque li-
 bros singuli conscripserunt,
 nisi vt persuaderent, opinor,
 vera esse pauca illa, & quæ
 intellectu facilia tibi vi-
 dentur. Nunc autem vate,
 vt puto, indiges hic ad
 meliorum electionem fa-
 ciendam, nisi recipias dis-
 quisitionem illam, vt quum
 omnia, & vnumquemque
 totum exploraueris, accu-
 ratè deligas. Hæc enim
 sic fuerit compendiosa, nec
 ἐπίτομος γὰρ αὐτῇ ᾔρουσι αὖ.

ἢ ἐχούσα πεισθηκῆς, οὐδὲ
 ἀναβούλῃς, εἰ μεταστειλῇ ἀμφοῖς
 τῇ μανθῇ, ἀκούσας τῶν κεφα-
 λαίων ἀπαύτων, σπαζιάζοις
 ἐφ' ἐχέσεις. ἀπαλλάξει γὰρ σε
 ὁ θεὸς μυείων ὀραγμάτων,
 δείξας ἐν τῷ τῷ ἱερείῳ ἥπατι
 ἀπὸ σοὶ αἰχμητέν. εἰ δὲ βούλει,
 καὶ ἄλλο π' ἀποσχημοσύνης
 ὑποδύσασθαι σοι, ὡς μὴ ἱερεῖα
 καταδύεις ταυτὴν, ἡθυσάξῃ τῷ
 μηδὲ ἱερεῖα πινά τῶν μεγαλο-
 μύδων παρὰ χελεῖν, ὅμῃ ἐς κάλ-
 πιν ἐμβαλὼν γραμματεῖα,
 ἔχοντα τῶν φιλοσόφων ἐκαστοῦ
 τοῦνομα, κέλευε πῦδα τῇ αἰνέ-
 ρων ἀμφιστάλῃ πινᾷ, πρὸς-
 ἐλθόντα πρὸς τὴν κάλπιν,
 ἀνιέλδου ὁ, π' αὖ πρὸς τὸν
 ὑπὸ τῇ χεῖρᾳ ἔλθῃ τῇ γραμ-
 ματεῖων, καὶ τοιοῦτον, ἡτ' ἢ
 λαχόντα ἐκείνων, ὅστις αὖ ἢ
 φιλοσοφεί. Ερμῶ. ταυτὴν μὲν
 ὦ Λυκῖνε βωμολοχικὰ, καὶ
 ἢ ἡτ' σέ. σὺ δὲ εἰπέ μοι,
 ἦδ᾽ ἂν ποτὲ οἶνον ἐπαίω αὐτός;
 Λυ. καὶ μάλα πολλάκις.
 Ερμῶ. ἄρ' οὐκ περιέεις ἀ-
 παύτας ἐν κύκλῳ τὸς ἐν τῇ
 πόλει καπύλους, ἀπογευμέ-
 νος, καὶ παρὰ βάλαν, καὶ
 αὐτὲς ἐτάζων τὸς οἰνοῦς;
 Λυ. οὐδ' ἄνωγας. Ερμῶ. ἡ

ambages, nec moram habe-
 bis, si accersito vate, audi-
 tisque summis omnium ca-
 pitibus, ad singula victimas
 immolaris. Nam te Deus
 infinitis negocijs liberabit,
 in sacro hepate quænam
 sint eligenda tibi demon-
 strans. Quod si velis, aliud
 etiam minoris negocij com-
 pedium tibi subijciam, quod
 sequutus neque victimas of-
 feras, neque aliquem ex sa-
 cerdotibus magna mercede
 conducendis asciscas. Sed
 coniectis in urnam literulis,
 quæ vniuscuiusque philoso-
 phi nomen habeant, iube im-
 puberem puerum cui parens
 uterque sit, ut ad urnam ac-
 cedens eam literam extrahat
 quæ prima sub manum ve-
 nerit, atq; in posterum illius
 qui tibi sorte obtigerit, qui-
 cunque sit, philosophiam se-
 ctare. *H. r. m.* Scurrilia ista
 non tui sunt ingenij Lucian-
 ne. Tu verò dic mihi, ipse ne
 aliquando vinum emisit?
 Lucian. Et persæpe quidem.
H. r. m. Ergo ne omnes vrbis
 E caupones in orbem obibas
 gustando, comparando, &
 expendendo vina? Lucian.
 Nequaquam *H. r. m.* Opor-
 tet enim, opinor ut in quod
 bonum & dignum incidetis,

γὰρ οἶμά σοι τῷ πρῶτῳ

ῥῆσι καὶ ἀξίῳ ἐντυχόντι
ἀποφύεσθαι. Λυ. νὴ Δία.
Ερμ. καὶ ἀπὸ γε τοῦ ὀλί-
γου ἐκείνου γεύματος, εἶχας
ὡς ἐπὶ ὅποιος ἅπας ὁ οἶνός
ἔστι; Λυ. εἶχον γάρ. Ερμ.
ὣς δὲ ἔλεγες περὶ τῶν
τοῖς κατήλοις, ἐπειδὴ κοτύ-
λῳ τρίαδάς βούλαμαι, δό-
τι μοι ὧς οὗτοι ἐκπεῖν ὅλον
ἕως ὑμῶν τὸ πῖθον, ὡς
διαπαρτὸς ἐπεξελθὼν, μάστι-
γι ὥς ἀμύνω τὸ οἶνον ἔχει,
καὶ ὅθεν μοι ὠνητέον. εἰ ταῦτ'
ἔλεγες, καὶ ἂν οἶε καταμελά-
σαι σου αὐτοῖς; εἰς καὶ ἐπι-
πλέον ἐνοχλοῖς, ταχὺ ἂν καὶ
περὶ τῶν ὕδατος; Λυ.
ἦμαι ἔγωγε. καὶ δίχαιά γ'
ὡς πᾶσι. Ερμ. κατὰ
ταῦτά δὲ καὶ ἐν φιλοσοφίᾳ.
τί δὲ ἐκπεῖν τὸν πῖθον, δι-
ναμένους ἀπὸ ὀλίγου τοῦ γεύ-
ματος εἰδέναι ὅποιον τὸ πᾶν
ἔστι; Λυ. ὡς ὀλιωθὲς ὧς
Ερμώπμῃ, καὶ διαδιδέσκεις
ἐν τῇ χειρὶ. πάλιν, διὴ ὠνη-
σας γε. οἰόμενος γὰρ ἐκπερευ-
θῆναι, εἰς τὸν αὐτὸν κύβητον ἐμ-
πίπτωσας. Ερμ. πῶς τὸτ'
ἔστι; Λυ. ὅτι αὐτομολο-
γούμενον πρᾶγμα λαβὼν, καὶ
κάζεις αὐτῷ τὰ ἀνομοίωτα

ex eo auferas. *Lucian.* Ita
per Iouem. *Hermot.* At ex
illa degustati vini portiu-
cula cognoscere potuisti cu-
iusmodi sit totum. *Lucian.*
Potui certè. *Hermot.* Sed si
caupones adiens diceres,
Quoniam vini sestarium e-
mere volo, heus vos date
mihi singuli ebibendum in-
tegrum dolium, ut exhausto
toto, norim quis optimum
habeat vinum, & unde mihi
sit emendum. Si inquam hæc
diceres, annon putas ipsos te
derisuros? imò si magis tur-
bares, fortè aquam etiam
affusuros? *Lucian.* Id cer-
tè existimo, & pro meritis
exciperer. *Hermot.* Eodem
modo se res habent in phi-
losophia. Quid opus est do-
lium exhaustire, cum ex de-
gustata portiuuncula, quale
sit totum, nosse possimus?
Lucian. Ut lubricus es, Her-
motime, & è manibus cla-
beris. Attamen parum pro-
mouisti. Nam cum effu-
gisse te putaris, in eandem
sagenam incidisti. *Hermot.*
Quorsum hoc dicis? *Lucian.*
Quoniam rem per se
nam, omnibusque cognitam,
scilicet vinum cum rebus
dissimillimis comparas, &
de quibus ut pote obscuris

γινώσκοντες ἅπας, τὸν οἶνον, εἰ-
καὶ περὶ ὧν ἀμφισβητῶσιν

ἅπαντες ἀφ' αὐτῶν ὄντων. ὥς
 ἔρω καὶ ἔγω εἰπεῖν καὶ σοὶ
 ὁμοίους φιλοσοφίας καὶ οἷος εἶναι.
 ἀρα καὶ τὸ το μόνον, ὅπ' καὶ φι-
 λόσοφον ἀποδίδονται τὰ μα-
 θήματα, ὥσπερ οἱ καπηλοί,
 κεραιπύργοι γὰρ οἱ πολλοί, καὶ
 δολωπαῖτες, καὶ χακομεβεύ-
 τες. οὐτως δ' ἐπισκοπήσω-
 μὲν ὅ, π καὶ λέγεις. ἢ οἷόν
 φησὶ ἐν τῷ πύθῳ ὅλον αὐτὸν
 αὐτῷ ὁμοίον εἶναι, καὶ μὰ Δί'
 οὐδὲν ἄτοπον. ἀλλὰ καὶ εἰ πε-
 γύττωτο ἀρυσάμενος ὀλίγον
 ὅσον αὐτῷ, εἰσπλάσαι αὐτίκα
 ἐκείνους ἅπας ὁ πῖτος ὄντι. ἀκό-
 λουθον καὶ τὸ το, καὶ ἔστιν αὐ-
 τῷ ἔρω γὰρ π' αὐτίκω. ὅρα δὲ καὶ
 τὸ μετὰ τὸ το, φιλοσοφία, καὶ
 οἱ οἱ φιλοσοφούντες, οἷον, ὁ διδά-
 σκαλος ὁ σὸς, ἀρα ταῦτα φε-
 ρύμας λέγει ὁσημέζαι, καὶ ὅτι
 ἢ αὐτῶν, ἢ ἄλλα ἄλλοτε;
 πολλὰ γὰρ ὄντι. φερίηνον ὅ
 ἐταῖρε, ἢ ἢ αὐτῷ εἰκὸς ἐπὶ παρ-
 ῶν αὐτῷ καὶ ὁ Οδυσσεὺς
 περὶ ὧν, καὶ περὶ πλανώ-
 μως, εἰ τὰ αὐτὰ ἐλέγχοι, ὅτι
 ἀπέχρη αὐτῷ καὶ ἀπ' αὐτῶν ἀ-
 κούσαντι; Εἰμο. πῶς γὰρ οὐ;
 Λυ. πῶς οὐκ οἷόν τε σοὶ λῶ,
 ὑπὸ τῷ φερόντος γένους
 αὐτὰ γὰρ, ὅτι αὐτῷ ἔτερε

omnes ambigunt. Itaque
 non possum dicere quatin re
 similia tibi sunt vinum, &
 philosophia, n si in hac so-
 lum, quod philosophi prae-
 A cepta tradunt, sicuti cau-
 pones, commiscendo, adul-
 terando, & malè metiendo.
 Ad hūc autem modum quod
 dicis consideremus. Vinum
 quod est in dolio totum tibi
 B simile esse dicis. Neque id
 per Iouem est absurdum.
 Verum etiam si quis haustū
 vel minimam particulam
 gustauerit, cogniturum il-
 lico quale sit dolium inte-
 C grum. Hoc quoque est con-
 sentaneum, neque huic con-
 tradixero. At vide posthac,
 philosophia, & philosophi,
 veluti praeceptor tuus, num
 haec quotidie dicit vobis, &
 de iisdem verba facit, an
 D verò aliās alia proponit?
 multa enim sunt, vt patet,
 amice. Annon verò etiam-
 num, vt pat est, apud ipsum,
 instar Vlyssis circumeundo,
 & errando perduras, si
 eadem loquitur, vel tibi satis
 E est aliquid semel inaudiuisse?
 Hic mo'. Quidni? L. 1111.
 Quinam igitur potuisti ex
 primo gustu omnia cogno-
 scere? nō enim eadē, sed noua
 sēper alia nouis addebantur.

εἰδέναι τὰ πάντα; οὐ γὰρ τὰ
 πάντα ἐπὶ καμῶν ἐλέγχοι.

οὐχ ὡς οἶνος αἰὶ οὐκ αὐτὸς
 λῶ, ὥς ὡ ἐπάρει, λῶ μὴ ὅλον
 ἐκπῆς τὸ πῖνον, καὶ ἄλλως, μα-
 ρύων περιεῖς, ἀπὸ τῶν γὰρ ἐν
 τῷ πῖνῳ δοκεῖ μοι ὁ θεὸς
 κατακρύπτει τὸ φιλοσοφίας ἀ-
 γαστὸν ἵππο τὸ βύσμα αὐτῶν,
 δέχομαι οὐδ' ὅλον ἔξαντληται
 ἐς τέλος. ἢ οὐ ποτ' αὐ εὖ εἶς
 τὸ νεκτέρων ἐκείνο πόμα, οὐ
 πάλαι δὴ λῶ μοι δοκεῖς. σὺ B
 ὃ οἶες τὸ τοῦτον αὐτὸ εἶναι,
 ὥς εἰ μόνον γύστατο αὐτῷ, καὶ
 πᾶσι μὲν ὅσον, αὐτῷ
 πᾶσι σφοδρὸν ἡμυσόμενον, ὡς περ
 φασι ἐν Δελφοῖς τὸ πρῶτον
 ἐπιδαῖπναι τῷ ἱερῷ νόμα-
 τος, ἐνθὺς ἐνθὺς γίνεσθαι, καὶ
 ἔξαι τοῖς περὶ σφῶν. ἀλλ' οὐχ
 οὕτως ἔχειν εἴκει. σὺ οὐ
 ἴσθ' ἡμῶν τῶ πῖνον ἐκπεπω-
 κώς, ἐπαρχεσθαι ἐπ' ἐλεγε.
 ὅρα τίνῃ μὴ τῷδε μάλλον
 φιλοσοφία εἴκειν. ὁ μὲν γὰρ πῖ-
 νος, ἐπὶ ἀκέρωτος, καὶ ὁ κα-
 πλος, ἐνθὺς ὃ μὴ οἶνος, ἀλ-
 λὰ πᾶσι πᾶσι πᾶσι πᾶσι
 αἶμα. καὶ μὲν τῷδε, καὶ μοι.
 εἴτα, καὶ μοι, καὶ ἵππο τῷδε,
 φακοί, εἴτα, ἐξέβινδοι, καὶ ἄλλα
 ποικίλα φέρει. εἰ δὴ σὺ ὠνομα-
 ζαι ἐνέων τῶν ἀσπερμάτων,
 καὶ ὅς ἀφελὼν τῶ πῖνον,

Nec uti vinum, semper idem
 erat, adeo ut nisi vas totum
 exhauseris, nequicquā inebriatus obambulaueris. Nā
 planē in fundo sub ipsa fæce
 mihi visus est Deus Philoso-
 phiæ summum bonum ab-
 struxisse. Itaque totum ad
 extremum exhaustire oportebit : alioqui nectaream il-
 lam portionem quam iamdiu
 sitire mihi videris, nusquā
 inuenias. Porro tu putas
 huiusmodi esse philosophiā,
 ut si solum degustaueris, ac
 de ea tantillum traxeris, pro-
 tinus euadas omnibus sapi-
 entia numeris absolutus.
 Veluti de illa diuinatrice
 Delphica perhibent, quæ si-
 mulatque sacra fluente de-
 gustarat, illico afflata nu-
 mine, consulentibus ora-
 culum responsa dabat. Atqui
 Drē nō ita se habere verisimile
 est. Itaque tu cū iam dimi-
 dium dolij bibisses, incipere
 adhuc perhibebas Ergo vide
 ne huic potius similis sit
 philosophia. Nam dolium
 adhuc & caupo tibi maneat,
 atque infit non vinum, sed
 E omnifaria seminum mixtio:
 triticum desuper, postea
 fabæ, deinde hordecum, &
 sub his, lentes, mox cicera,
 præterea varia alia semina.
 Iam si semina emere velis,
 & institor accepto tritico

οὐδ' ἔγωγε, ἀλλ' ἰδοὺ σοὶ δέγμα
 ἔς τιν' ἔχεις, ὡς ἴδεις, ἀρ' αὖ
 οὐκ ἔχεις αὖ εἰπὴν εἰς ἐμὸν
 ἀποβλέπων, εἰ καὶ οἱ ἑβρίων-
 δοὶ καὶ παρ' ἐγὼ οἱ φακοὶ ἐν-
 τακῆς, καὶ οἱ κύματοι ἐξ ἀνά-
 κειρας; Εἰκο. οὐδ' αὖτως. Λυ.
 οὐ τοίνυν οὐδὲ φιλοσοφίαν
 ἀφ' ἑσός, ὧν φήσει τις τῷ
 παρόντι, μάστιγ' αὖ ἀπασι. B
 ὅπτιά σ' εἶν. οὐ γὰρ ἐν π' ἡμῶν,
 ὡς περ' ο' οἶνος, ὅσ' οὐδ' αὖ
 τινὶ ἀπικαίρεις, ἀξίων ὁμοίαν
 εἶναι τῷ μενέματι. τὸ δ', ἐπε-
 ρεῖον π' ὥσπερ, οὐ παρ' ἐγὼ δ'
 ἑξάστως δεξιόμορον. οἶνον μὲν
 γὰρ φαῦλον ποταμῶν, ἐν δ' οὖν
 ἐβρολοῖν ο' κύνειος. αὐτὸν δ'
 τίνα ἐν τῷ συρφετῷ παρ' ἐγὼ
 λείδω, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ
 ἔφησθα, οὐ μὲν εἶναι κακόν.
 ἄλλως, ο' μὲν, ὅλον ἀξίων
 ἐκπεῖν τὸν πίδακα, ὡς κοτυλλίω
 ποταμῷ, ζυμώσται αὖ τὸν κά-
 πνον, οὐτως ἀπ' ἀνάγκης νο-
 μῖμος. φιλοσοφία δ', οὐδὲν αὖ
 τοιῦτο πάθος, ἀλλὰ καὶ ὅτι E
 πᾶσι πολλὰ πῆκε, ἐδὲν ἐλάττω
 ο' πίδακος γίγνεται, ἐδὲ ζυμώσ-
 ται ο' κάπνος. ἐπεὶ γὰρ καὶ
 τινὶ παροίμια τὸ πρῶτον,
 ἔχοντες τὸν πίδακα, οὐκ ἐμπαλιν,
 μὲν γὰρ τὸ ἐμβαλλόμενον οὐ

tibi specimen inspiciendum
 in manum indiderit: posset
 ne illud intuitus dicere, ac
 cicer mundum, an leuia
 maceratu faciles, & fabae ne-
 inanes insint? *H. vmo.* Ne-
 quaquam. *Lucian.* Proinde
 neque Philosophiam ab uno
 quod primum quis dixerit,
 vniuersam cuiusmodi sit co-
 gnoscet. Non enim vinum
 quid est, sicuti vinum, cum
 quo eam comparas, specimi-
 ni similem esse rapas. Sed
 hæc aliud quiddam est, quod
 disquisitione non persun-
 ctoria opus habet. Nam ma-
 lum vinum emere, iacturam
 affert duorum obolorū: sed
 in fæce disperire non exi-
 guum est malum. Alioqui
 qui totum vas epotare vo-
 luerit, vt fectarium emat,
 damno cauponem afficiet,
 tam insolenter degustando.
 D Sed philosophiæ nihil tale
 accidit: verum etsi quam-
 plurimum biberis, vas
 tamen non immittitur, ne-
 que cauponi damnum in-
 fertur. Nam iuxta prover-
 bium labor exhaustus affuit,
 & contra quàm Danaidum
 dolio euenit. Illud enim
 non continet, quod infun-
 ditur, sed protinus persluit,

ἢ ο' τῷ Δαναΐδων πίδακος. ἐκείνῳ
 συνεΐχεν, ὅπως διέρπει ἐν δολίῳ.

hinc

ἐκπεύδῃς ὧ, ὡς ἀφελὴς π,
 πλέον τὸ λοιπὸν γίγνεται. ἐξέ-
 λω δὲ σοι καὶ ἄλλο ὁμοιον εἰ-
 πῖν φιλοσοφίας περὶ γύμα-
 τος, καὶ μὴ με νομίσῃς βλασφη-
 μῆν περὶ αὐτῆς, ὡς εἶπες ὅτι
 φαρμάκω ὁλεθρίῳ ἔοικεν, ὅσον
 κωκίῳ, ἢ ἀκονίτιῳ, ἢ ἄλλῳ τῶ
 ποιούντων. οὐδὲ γὰρ ταῦτα,
 ἐπὶ τῷ διατακτῶρι ὅτιν ἀπο-
 κτείνωι αὐτῶν, εἴ τις ὀλίγον ὅσον
 ἀκραιφνέως ἀποξύνῃς αὐτῶν,
 ἄκρω τῷ ὄνυχι ἀποκύνται-
 το. ἀλλὰ ὡς μὴ τοσούτον
 ὅσον γὰρ, καὶ ὅπως, καὶ
 ἕως οὗ, καὶ αὐτὸ ἀποδαίνωι
 φρονεῖν καὶ ἄλλως. οὐ γὰρ ἡξί-
 ος τοῦλάχιστον ἔχειν, ὡς
 ἀποτελεῖται πῶς τῷ ὅλου
 γινώσκῃ. Ερμώ. ἔγωγε ταῦτα ὡς
 βούλει Λυκίῳ, ἐπὶ οὗ ἐκα-
 τὶ ἔτη γὰρ βιωταί, καὶ το-
 σαῦτ' ὑπομένειν πράγματα;
 ἢ καὶ αὐτὸς ἄλλως φιλοσοφῆσαι-
 μῳ; Λυ. οὐ γὰρ ὧ. Ερμώ-
 πικε, καὶ δεινὸν οὐδὲν, εἴη ἄλ-
 λ' ὅτι ἐκείνη ἀρχὴ, ὡς ὁ μὲν ἔστος,
 βραχὺς, ἢ τὴν τέχνην, μακρὴν, ἢ τὴν
 καὶ οὐδὲν ὅτι παθὼν ἀνακταίς,
 ἢ μὴ αὐθιμυρὸν ἢ μὴ φρίν
 δύναι ἡλίον, Χρύσιππος, ἢ
 Πλάτων, ἢ Πυθαγόρας ἢ ἄλλοι.
 οὐκ αὖτις ἐς σενόν, ἢ ἐν ἑαυτῷ

hinc verò siquid abstuleris,
 plura tamen reliqueris. Cæ-
 terum aliud quiddam simile
 de Philosophiæ gustu tibi
 volo dicere: ac ne putes me
 in eius infamiam loqui si di-
 xero similem esse exitiali
 pharmaco, veluti cicuta, vel
 aconito, vel id genus alij.
 Neque enim ista quanquam
 sunt lethalia, mortem infer-
 rant, siquis tantillum ex ijs
 abrasum summo vngue de-
 gustauerit. Sed nisi quantum,
 quomodo, & cum quibus o-
 portet superseris, mori possis.
 Tu verò vel minimum, ad
 perficiendam totius cogni-
 tionem sufficere volebas.
 Hermot. Istâ, Luciane, sint,
 prout vis. Quorsum igitur
 centum annos viuere, & tot
 negocia sustinere oportet?
 annon aliter philosophari
 possemus? Lucian. Nequa-
 quam, Hermotime. Neque
 id graue est: si verum est
 quod initio dicebas, vitam
 esse breuem, artem verò lon-
 gam. At nescio qui nunc fiat,
 ut stomacheris, si non hodie
 antequam sol occidat Chry-
 sippos, aut Plato, aut Pytha-
 goras euadas. Hermot. Tu
 me obsides Luciane, & in
 augustum adigis, nihil à
 me mali passus: præ inuidia

Ερμώ. περὶ τῆς γὰρ καὶ Λυκίῳ, καὶ
 ἐμῷ δεινὸν παθὼν. ὑπὸ φρίν

δηλαδὴ, ὅτι ἐγὼ μὲν, παρὰ
 πρὸν ἐν τοῖς μαθήμασι, σὺ δ'
 ὠλιγώρηντας ἐαυτῷ, τηλικούτος
 ὢν. *Λυ.* οἷός ἐν ὁ δ' ὄρασεις ;
 ἐμοὶ μὲν, ὡς ὅτ' κορυβαίνωντι,
 μὴ περὶ σε γὰρ ἢ νοῦν, ἢ
 ἑα ληρύν. σου δ' ὡς ἔχεις, περ-
 γῶραι ἐς τὸ περὶ δὲν ἢ ὁ δ' εἶ, καὶ
 πέραινε καὶ τὰ ἄρ' ἔς
 σοι δεδομῆκα περὶ τούτων.
Ερμ. ἢ καὶ ἐὰς σὺ βί-
 αιος ὢν αἰρεῖσθαι π, λῶ μὴ
 πειραθῶ ἀπάντων. *Λυ.* καὶ
 μὲν εἴ εἰδέναι γάρ, ὡς καὶ
 ἀν ποτε ἄλλο εἴποιμι. βίαιον
 δ' ἄγων ἐμὲ, ἀδαιπὸν δοκεῖς
 μοι καὶ ἢ ποιητῶν ἀπάσδ'
 αὐτ', ἔς' αὖ μὴ ἔπρε-
 σσι λόγος συμμαχίας, ἀφ' ἑλ-
 ται ἢ βίας, ἢ δὴ ἀγρόμην.
 ἰδοὺ γένοι καὶ τὰδε πολλῶν
 βιασιότερα φάιν' αὖ σοι ὁ λό-
 γος. σὺ δ' ἐκείνων παρείς, ἐμὲ
 ἴσως ἀπάσῃ. *Ερμ.* τὰ ποῖας
 θαυμάζω γὰρ εἰ π' ἄρρητον
 καταλείπειται αὐτῷ. *Λυ.* ὃ γ'
 ἔχον ἐῖναι φησι τὸ πάντα
 ἰδεῖν, καὶ διεξελθεῖν δι' αὐ-
 τῶν, ὡς ἔχειν ἢ δὴ ἐλθεῖν τὸ
 βέλτερον, ἢ καὶ ἐπὶ τῷ μεγέθει
 ἐνδεῖν. *Ερμ.* τίτος τοῦ-
 του ; *Λυ.* κερπικῆς τίτος ὃ
 θαυμάστε, καὶ ἄρ' ἐταστικῆς

nimirum, quoniam ego nos
 nihil in præceptis profeci.
 tuque te ipsum, ætate ut
 grandis, negligis. *Lucian.*
 Scis igitur quid facias? Mihi
 quidem tanquam infans
 mentem ne aduerfas, sed
 delirare sinas: tu verò,
 iam te habes, in via progre-
 dere, & quæ ab initio è
 his decreuisti perage. *Her-
 mot.* At tu in me es adeo
 violentus, ut nihil eligere
 sinas, nisi cuncta tentatum
Lucian. Atqui me nunquam
 aliud dicturum, probe scire
 oportet. Quumque violentum
 me appellas, videri
 mihi infontem, iuxta Poë-
 tam, incusare, nisi dum al-
 tera pro te faciens oratio,
 quod iam illarum est, au-
 ferat à violentia. En tibi
 etiam violentiora multo
 proponeret oratio. Sed illa
 fortè omissa me incusabis.
Hermot. Qualianam? miror
 enim si aliquid indictum
 reliquerit. *Lucian.* Dicit
 non sufficere omnia vidisse,
 eaque percurrisse, ut quod
 est optimum eligere possis:
 sed re maxima adhuc opus
 esse. *Hermot.* Quanam illa?
Lucian. Iudicij quodam acu-
 mine, & admirandæ, & exami-
 nandi arte, & mēte solerti, &

περὶ σε γὰρ, καὶ τὰ ἄρ' ἔς,

καὶ διανοίας ἀκρίβους, καὶ ἀδε-
 χότου, οἷαν ᾗ εἶναι ἢ περὶ
 τῶν τηλικούτων διακρίνουσαν. ἢ
 μάλιστα αὐτὰ πάντα ἐωραμένα
 εἶναι. ἀποδοτέον οὖν φησι καὶ τῷ A
 τοιούτῳ χρόνον καὶ ὀλίγον,
 καὶ φρεσίνων ἀπάντα, εἰς
 μέτρον αἰρεῖσθαι διαμέλλοντα,
 καὶ βραδύνοντα, πολλάκις
 ἐπισκοποῦντα, μήτε ἡλικίαν B
 τοῦ λέγοντος ἐκείνου, μήτε
 ἡλικίαν, ἢ δόξαν ἐπὶ σοφίᾳ αἰδέ-
 σθαι, ἀλλὰ καὶ τοὺς Ἀρεοπα-
 γήτας αὐτὸ ποιεῖντα. οἱ ἐν νυ-
 κτὶ καὶ σκότῳ διακρίνουσι,
 ὅς μὴ ἐς τοὺς λέγοντας, ἀλλ'
 ἐς τὰ λεγόμενα ἀποβλέπουσιν.
 καὶ τότε ἡδὴ ἔξιστα σοι βε-
 βαιώς ἐλομένη φιλοσοφεῖν.
 Εἰρη. μὲν ἢ βίον φησ. ἐν
 τούτων, οὐδενὸς ἀνθρώ-
 πῳ βίος ἡμετέριον αὐτὸς ὡς
 ἐπὶ πάντων ἐλθεῖν, καὶ ἐκείνου
 ἀκρίβως ἐπισκεῖν καὶ ἐπισδόντα,
 κεῖται. καὶ κείναντα, ἐλθέτω. καὶ
 ἐλόμενον, φιλοσοφῆσαι. μόνως E
 καὶ δὴ ὅπως εὐρεθῆναι φησ
 τῶνδε, ἄλλως ὅ οὐ. Λυ.
 οὐκ ἔστι σοι ἐπὶ τῷ ὧ Εὐμό-
 τιμῳ, ὅτι ἐδὲ τὸ τοῦτο ἰκανόν,
 ὅτι ἐπὶ μοι δοκοῦντο λεληθέναι
 ἡμᾶς αὐτοὺς, οἰόμενοι μὴ τι
 ἐνρηκέναι βίβαναι. εὐρέοντες

acri atque incorrupto inge-
 nio, quale illud esse debet
 quod de rebus tantis est iu-
 dicaturum: aut nequicquam
 omnia visa fuerint. Ac rei
 tali non exiguum tempus
 tribuendum affirmat: om-
 nibusque in medio positis e-
 ligendum eum qui differt,
 & cunctatur, sæpe contem-
 plando, quique non cuiusque
 dicentis ætatem, non habitum,
 non sapientiæ opinionem
 reuerenter habet, sed Arco-
 pagitarum more facit: qui
 noctu & in tenebris iu-
 dicant, ne dicentes, sed
 C quæ dicuntur, respiciant.
 Et tunc licebit tibi philo-
 sophari quum certo ele-
 geris. *Hermot.* Post vitam
 dicis. Ex his enim sequitur
 nullius hominis vitam satis
 longam esse posse, ut omnia
 perlustret, & accuratè sin-
 gula perspiciat, perspecta-
 que iudicet, iudicata eligat,
 delecta que habito philoso-
 phetur. Hac enim sola ra-
 tione, non alia Verum in-
 ueniri posse asseris. *Lucian.*
 Piger me tibi dicere Her-
 motime, neque hoc sufficere:
 verum adhuc videmur nos-
 met ipsos fallere, quum certi
 quippiam inuenisse putamur,
 attamen nihil inuenimus:
 quemadmodum piscatores,

ὅτι οὐδὲν, ὡς τὸ οἱ ἀλλέγοντες

πολλὰς καὶ δύνανται τὰ δίκτυα,
καὶ βάρεις πινὸς αἰδόμενοι,
ἀνέλκοισιν, ἰχθύς παμπόλλες
ἡ πειβεβληκέναι ἐλπίζοντες.
εἶτα, ἵππιδος ἡμῶν ἀνασπών-
τες, ἢ λίθος τις ἀναφαίνεται
αὐτοῖς, ἢ κερσάμων, ἡ μῦθος
σερμῶν, σκοπεῖ μὴ καὶ ἡμῖς
πὶ τοῦτον ἀνασπᾶμεν. Εἰμο.
ἢ ματαίως πὶ σοὶ τὰ δίκτυα
ταῦτα βούλεται. ἀπὸ γὰρ
μὲ πειβάλλεις αὐτοῖς. Λυ.
ἂν πρῶτον δεικνύει. σὺ
δὲ γὰρ οἶδα νῦν, εἰ καὶ
τις ἄλλος. ἐγὼ γὰρ καὶ ἐφ' ἀ-
παυτὸς ἔλθωμεν πειρώμενοι,
καὶ τοῦτο ἐγχαράσσεται ποτε,
οὐδέ τι οὐδέ τι τοῦτο δῆλον
ἔσται νομίζω, εἰ τις ἕ-
κτων ἔχει τὸ ζῆτον μῶν,
ἢ πάντες ὁμοίως ἀγνοοῦσι.
Εἰμο. τί φεῖς οὐδέ τούτων
τις πάντως ἔχει; Λυ. ἄδ-
λογ. ἢ σοὶ ἀδυνάτον δοκεῖ
ἀπαντα ψεύδεσθαι, τὸ δ' ἀ-
ληθές, ἀλλὰ πὶ εἶναι φεῖς
μὴδένος αὐτῶν πρὸς ἐνερμῶν;
Εἰμο. πῶς οἶόντε; Λυ.
οὕτως. ἔγω γὰρ οὐ μὴ ἀληθές
ἀληθὲς ἡμῖν, εἴκοσιν. οἶον,
κνέμας τις εἴκοσιν ἢ ἑξή-
λαβίων, ἐπικλησάμενος, ἐρω-
τάτω δὲ πρὸς πᾶς, ὅτι οὐκ εἶσιν

qui retibus saepe demissis;
perceptorq; aliquo pondere,
trahunt ut qui se magnam
piscium copiam irretivisse
sperant. Deinde postquam
trahendo delassati fuerint,
aut ingens lapis, aut vas a-
reus repositum ipsis apparet.
Vide ne nos etiam quippiam
huiusmodi traxerimus. *Her-
mot.* Non intelligo quid ista
retia sibi velint: nam me ipsi
plane irretitum tenes. *Lu-
cian.* Ergo da operam ut
effugias. Iuvante enim Deo
natat scis, si quis etiam ali-
? Etenim etsi omnes experi-
endo pellustremus, neque
aliquando faciamus, idque
quam planum esse hoc exi-
stimo, num quis illorum ha-
beat quod quaeritur, an verò
similiter omnes ignorent.
Hermot. Quid ais? an id
horum omnino nullus ha-
bet? *Lucian.* Non liquet.
An tibi videtur fieri non
posse ut mentiantur omnes,
ipsaque Veritas alia quip-
piam res sit, quam eorum
nemo inuenerit? *Hermot.*
Quid potest fieri? *Lucian.*
Hoc modo. Sit enim verus
nobis numerus, viginti. Ex-
empli causa, fabis viginti
in manum sumptis, & con-
clusis, quispiam decem
homines interroget, quos

οὐκ ἔχοντες τὴν χειρὶ αὐτῶν.
 οὐκ εὐχόμενοι, οὐ μὲν, ἐπὶ
 οὐδὲν, πεντάκοντα λέγειν, οὐ
 δεκάς, δεκάς, ἢ πεντάκοντα.
 καὶ ὅλως, ἄλλος ἄλλον πνα
 ἀριθμὸν. ἐνδεχεται μὲν τοῖς καὶ
 καὶ τὸν πνα ἀλλήλους.
 ἢ γὰρ; Ερμ. γαί. Λυ.
 οὐ μὲν οὐδὲν τὸ ἀδύνατον,
 ἀπαρτὰς ἄλλον ἄλλους, ἀ-
 εθμούς εἰπὶν, τὸν ψευδῆ,
 καὶ ἐκ ὅντας, μὲν γὰρ ἢ αὐ-
 τῶν φάσαι, ὅτι εἰκοσι ὁ αὐτῶν
 κυάμους ἔχει. ἢ πὶ φῆς; Ερ-
 μο. ἐκ ἀδύνατον. Λυ. καὶ
 πάντα τοῖσι ἀπαρτὰς μὲν
 οἱ φιλοσοφῶντες τὴν εὐδαι-
 μονίαν ζητοῦσιν ὁποῖον ἢ ὅτι,
 καὶ λέγουσιν ἄλλος ἄλλο π
 αὐτῶν εἶναι. οὐ μὲν, ἢ δυνά-
 οὐδὲν, τὸ καλόν, οὐδὲν, ὅσα ἔτε-
 ρασι περὶ αὐτῶν. εἰκὸς μὲν ὅτι
 τούτων ἔν τι εἶναι τὸ εὐδαιμον.
 καὶ ἀπικὸς ἢ καὶ ἄλλο τι, παρ
 αὐτὰ πάντα, καὶ εἰκοσι μὲν
 καὶ ἀνάπαλιν ἢ ἐχέτω, ὅτι
 τὴν ἀρχὴν εὐρεῖν, ἐπιζητεῖται
 οὗτος τὸ τέλος. ἔδει δὲ οἶμαι
 σφίτερον φανερόν ἡμετέρας, ὅτι
 ἐγνωσται τὰληθές. καὶ πάντως
 ἔχει τις αὐτὸ εἰδὼς τὴν φιλοσο-
 φούντων. εἴτα μὲν τὸ, τὸ
 ὅτι αὐτὸν ζητῶν, ὅτι πιστεῖται

fabas in manu habeat, hi ve-
 rō coniectantes, alius quidē
 septem, alius triginta dicat :
 alius decem aut quindecim,
 denique alius alium nume-
 rum : accidit vt aliquis fortē
 fortuna verum dicat, nonne?
 Hermot. Ita certē. Lucian.
 Ergo neque hoc impossibile
 est, vt omnes alij alios nu-
 meros dicant, eoque falsos,
 & qui non sunt : adeo vt
 nullus eorum dicat virum in
 manu viginti fabas habere.
 Tu quid ais? Hermot. Im-
 possibile non esse. Lucian.
 Eodem modo quicumque
 philosophantur quærunt cu-
 iusmodi res sit felicità, &
 alius aliud eam esse dicit :
 hic quidem voluptatem, ille
 honestum : alius alia de ipsa
 comminiscitur. Verisimile
 igitur est vnum quiddam ex
 illis esse felicitàem. Nec
 est absurdum, præter hæc
 omnia quiddam aliud esse.
 Ac nos secus quam o-
 porteret, ante inuentum prin-
 cipium ad finem videmur
 festinare. At opinor, prius
 oportebat manifestum esse,
 Veritatem esse cognitam, &
 omnino esse penes aliquem
 ex philosophis qui eam
 norit. Deinde ex ordine
 quærendum erat, cui sit fi-
 des adhibenda. Hermot.
 Itaque hoc asseris Luciane,
 ὅτι. Ερμ. ὅτι ὁ Λυσιμαχῆς,

αὐτο φησὶ ὅτι οὐδὲ αὖ διὰ πά-
 σης φιλοσοφίας χωρήσωμεν,
 οὐδὲ τότε πάντως ἐξέλμω τά-
 ληδες εὐρεῖν. Λυ. μὴ ἐμέ
 ὦ γὰρ ἐρωτά, ἀλλὰ τὸ λόγον
 αὐτοῦ αὐτὸν, καὶ ἴσως αὖ ἀπο-
 κρίνατό σοι ὅτι ὑδέπω, ἔς αὖ
 ἀδελον ἢ εἰ ἐν τῇ τούτων ὄσιν,
 ὧν ἅτοι λέγουσιν. Ερμω. οὐδέ
 ποτε ἀρὰ ἔξ ὧν σὺ φησὶ, εὐρήσο-
 μιν, οὐδέ φιλοσοπήσωμεν, ἀλ-
 λά δέησεν ἡμᾶς ἰδιωτῶν πηδ-
 βίον ζῆν, ἀποσάπτας τὰ φιλο-
 σοφῶν. Λυ. τὸ τοῦ συμβαίνει γε
 ὧν φησὶ ἀδύνατον εἶναι φιλοσο-
 φῆται, καὶ ἀνέφικτον ἀνδρώπῳ γε
 ὄντι. ἀξιοῖς γὰρ τὴν φιλοσοφίαν
 μέλλοντα, ἐλθεῖναι πρὸς τὸν φι-
 λοσοφίαν τὴν ἀρίστην, ἢ δὲ αἰρε-
 σις, ἢ τῷ σοι ἐδοκεῖ μόνως ἀκε-
 ρῆς αὖ γινώσκει, εἰ διὰ πάσης
 φιλοσοφίας χωρήσαντες, ἐλθο-
 μεθα πῶς ἀληθεύειν. εἴτα
 λογιζόμενος ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν, ὅπο-
 σος ἐκείνη ἱκανὸς ὄσιν, ὑπερ-
 ἐπιπῆς, ἀπομικτων τὸ
 πρὸς γὰρ ἡμᾶς ἄλλας, ὧς
 ὑπερμερὸν γινέσθαι τὰ ληδες τῶ
 ἐκείνου βίου. τελευτῶν γὰρ καὶ
 τὸ τοῦ αὐτοῦ ἐκ ἀνενδίασιν
 ἀποφάνεις, ἀδελον εἶναι λέ-
 γων, εἴτε εὐρηται πρὸς τῶν
 φιλοσοφούντων πάλαι τὰ ληδες,

nos tamen philosophiam
 omnem obiuuimus, nunquā
 tamen facultatem nobis pa-
 raturos inueniendi veritatē.

Lucian. Ne me interrogas ὁ
 bone, quin potius istum ser-
 monem: & fortasse responde-
 bit tibi nusquam hoc fore
 quoad incertum fuerit, num
 vnum quiddam illorum sit,
 de quibus hi verba faciunt.

Hermot. Proinde nunquam,
 ut ex tuis dictis colligo, in-
 ueniemus, neque operam
 philosophiæ dabimus, sed ea
 abdicata, vitam priuatam vi-
 uanuis oportebit. Lucian.

Illud quidem accidit quod
 dicis, non esse promptum
 philosophiæ incumbere, e-
 amq; ab homine comprehē-
 di non posse. Iubes enim ut
 is qui philosophiæ operam
 est daturus, optimam primū
 eligat. Ipsius autem delectus
 accuratē habēdi ratio in hoc
 solo consistere videtur, si
 perlustrata omni philoso-
 phia, verissimam eligamus.
 Deinde annorum quoque
 numerum cōpitando, quā-
 tus unicuique perscrutandæ
 sufficiat, supergressus es, rem
 in alia sæcula producēs, ita ut
 veritatis inuentio præstitutū
 vniuscuiusque vitæ tempus
 trāsgrediatur. Postremo, hoc
 ipsum etiam ambiguū reddis
 quū dicis esse incertū, num a
 priscis philosophis inuenta sit

τε καὶ μή. σὺ δ' ὅπως Ερμώτιμα
 ὡς αὖ ἐπομοσάμενος ἐ-
 πείνῃ, τι ἔυρηται φρεσὶ ἀντὶν;
 καὶ μὲν, ἐκ αὖ ὁμότητι. καί-
 τοι πόττα ἄλλα παρήδον ἑκάν
 σοι, ἐξετάσας μακρὰς καὶ
 ἀντὶ δόξας; Ερμω. τί
 πῖσας; Λυ. καὶ ἀκούεις ἢ Στωϊ-
 κῶν, ἢ Επικουρείων, ἢ Πλατω-
 νικῶν εἶναι φασκόντων, τὸν μὲν
 εἶναι τὸν λόγον ἐκέραι, τὸν
 δ' ὅ, μή, καί τοι τάχα ἄλλα
 παύσας ἀξιόπιστους ὄντας; Ερμω.
 ἀλλ' ἴθι ταῦτα. Λυ. τὸ τοίνυν
 διακρίναι τὸν εἶδους, καὶ δια-
 γνῶναι, ἀπὸ τῶν ἐκ εἶδων μὲν
 φασκόντων ὅ, οὐ σοι δοκεῖ πά-
 νυ ἐξ ἁδὸς εἶναι; Ερμω. καὶ μά-
 λα. Λυ. δεήσει τοίνυν σε, εἰ
 μέλλεις Στωϊκῶν τὸν ἄριστον εἶ-
 σεδαί, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ πάντας, ἀλλ'
 οὐκ ἐπὶ τὸν πλείους αὐτῶν
 ἔλθῃν, καὶ πιεσθῆναι, καὶ
 τοῖς ἀμύνα φρεσὶ παύσαι διδύ-
 σκαλον, γυμνασάμενόν γε
 φρεσὶν, καὶ κριτικῶν τῶν
 τοιούτων διωκτῶν πειτάμε-
 νοι, ὡς μὴ σε λάβῃ ὁ χεῖρων
 φρεσὶς. καὶ σὺ καὶ φρεσὶ τὸ το
 ἔρα, ὅσου δὲ τὸ χεῖρον, ὃν
 ἑκὼν παρήγα, δεδιὼς μὴ σὺ ἀ-
 γμακτησης. καί τοι τό γε μέγ-
 σται τι ἄμα, καὶ ἀναγκασιότατον,

veritas, nec-ne. Tu verò her-
 motime quī posses interpo-
 sito iurciurando affirmare
 ab ipsis inuentam esse? ego
 quidem iurare noli. Quā
 multa verò alia prætermitto
 lubens, quibus indagatione
 longa esset opus. *Hermot.*
 Quænam illa? *Lucian.* Non-
 ne audis Stoicos, aut Epicu-
 reos, aut Platonicos dicen-
 tes, hos quidem rerum om-
 nium rationes tenere, illos
 verò minimè, quanquam cæ-
 terum fide sunt penitus dig-
 ni? *Hermot.* Vera hæc sunt.
Lucian. Proinde diiudicare,
 & dignoscere peritos ab im-
 peritis, semet tamen peritos
 perhibentibus, nonne tibi
 prorsus operosum videtur?
Hermot. Ita sanè, *Lucian.*
 Oportebit igitur, si Stoico-
 rum optimum es cognitu-
 rus, si non ad omnes, saltem
 ad maximam eorum partem
 accedas, factoque experimē-
 to meliorem tibi præceptoꝝ
 præstituas, qui te prius ex-
 erceat, & de his iudicandi
 facultatem tibi suppeditet,
 ne nescius deteriozem ele-
 geris. Atqui tu hoc etiam
 perpende, quantum tempo-
 ris requirat, quod vltro præ-
 termisi, veritus ne stomacha-
 reris. Quāquā quod maximū
 simul, & summè necessarium,

ἐν τοῖς πρώτοις, λέγω δὴ
 τοῖς ἀδελφοῖς τε, καὶ ἀμφι-
 βόλοις, ἐν τῷ τὸ ὅτι οἶμαι,
 καὶ μόνῃ σοι αὕτη πρὶς, καὶ
 βέλαιος ἐλπίς ἐπὶ τῷ ἀλ-
 λήν τε καὶ εὐρεῖν αὐτῆς,
 ἀλλὰ ὅτι οὐδὲ ἡπιστῶ, ἢ τὸ κρί-
 νειν δυνάσθαι, καὶ χειρίζειν
 ἀπὸ τῶ ἀληθῶν τὰ ψευδῆ, καὶ
 ἀπαρξίν σοι καὶ κατὰ τὸν
 ἀφροσύνημονος διαγνώσκειν
 αἶ, τὴ δοκιμα, καὶ ἀνιβδῆλα,
 καὶ αἶ παρθενομύθια, καὶ
 ὅτι ποτε τοιαύτῳ πρὶς δυνά-
 μιν, καὶ τῷ πρὶς πρὶς αὐτοῦ,
 ὅτις ἐπὶ τῷ ἐξέτασθαι τὴ λεγο-
 μένων εἰς μὴ, εὐτοδίως οὐδὲν
 καλύπτει σὶ τὸ ῥῖνος ἐλκεῖται
 καὶ ἐκείτων, ἢ δαλλῶ πρὶς δει-
 χθῆναι ἀκαλουθῆναι ὅσων τὰ
 πρὶς αὐτὰ. μάλλον ὅτι τῷ ἐπι-
 βαπτίζῃ ὕδατι ἐκικῶς ἐστὶ, ἐφ'
 ὅ, πᾶν μέγας ἐκικῶς σὶ πρὶς
 ἀκρῶ τῷ δακτύλῳ ἀγρόβρος.
 ἢ καὶ νῦν Δίῃ κελάμῳ πρὶς,
 ἐπ' ὅχθῃ πρὶς πρὶς αὐτῆς πρὶς
 φυκάπ, καὶ πρὶς πρὶς τὸ πρὶς
 χαμπροῦς, καὶ μὴ πρὶς πρὶς
 αὐτῶν διαφυσήματα, διασπλύν-
 σθαι αὐτὸν, ὡς εἰ γὰρ πρὶς εὐρεῖς
 διδάκαλον, ὅς ἀποδείξῃς
 σίει, καὶ τὸ ἀμφοσβεκτουμῶν
 διακρίσας, τῷ πρὶς πρὶς αὐτοῦ,

est in rebus huiusmodi, & ambig-
 scuris inquam, & ambig-
 vnum hoc est opinor. Et
 sola tibi firma, certam
 spes consequendæ veritatis
 relicta est, aliud autem
 nihil, quàm ut discer-
 queas & sciungere verum
 falsis, utque argentarium
 in morem dignoscere pos-
 sis quæ proba, & sincera,
 & quæ adulterina. Hanc
 facultatem tandem conse-
 quutus, & artem, con-
 ferre te potes ad eorum quæ
 dicuntur explorationem: &
 minus probe scias, nihil
 prohibitorum, quominus
 ab unoquoque, quod aperi-
 nare traharis, & præmon-
 strata fronde, perinde ut
 oves sequaris. Vel aqz
 potius, quæ apponitur
 mensæ, similis eris: in quam-
 cunque partem te quiispiam
 traxerit, summo digito
 ducers. Vel per Iouem i-
 rundini ad stercusale ripam
 enatæ, semet ad quemcu-
 que flatum flectenti, quam
 vel exigua afflans aura com-
 mouerit. Ita si præcepto-
 rem inuenias, qui ali-
 quam artem calleat, quæ
 demonstrationes, & dubio-
 rum diiudicandorum ratione
 te doceat, negotia nimirum
 διδάξῃς σὶ, πρὶς δυνάμιν

πράγματα ἔχει. αὐτίκα γάρ
 οὐ τὸ βέλτερον φαίνεται, ἔν
 ἑλκυστὲς παρὲν τῇ ἀποδει-
 κτικῇ ταύτῃ τέχνῃ, ἔν τῷ ψεύ-
 δος ἐλεγχθένταί. καὶ οὐ βί-
 βαιώς ἐλομῶτος, ἔν κρίνεις, φι-
 λασσοφῶντος. ἔν τῷ τοιπέδοντον
 ἐνδραμονίαν κτησάμενος, βίβι-
 σῃ μετ' αὐτῆς, ἀπαντα συλ-
 ληβέντων ἔχει τὰ ἀγαθὰ. Εὐμο.
 εὖ γε ᾧ Λυκίῳ. παρὰ πολὺ γὰρ
 ταῦτ' ἀμείνω, ἔν ἐλπίδος οὐ
 μικρὰς ἐρόμενα λήεις, ἔν ζή-
 τητός ὡς εἰκεν ἡμῶν ἀντρ
 πος τοιοῦτος, διαγνωστικός
 τε, ἔν διακριτικός ποιεῖται
 ἀμῶς. καὶ τὸ μέγιστον, ἀποδει-
 κτικός. ὡς τὰ γὰρ μὲν ταῦτα,
 ῥάδια ἦν, καὶ ἀπράγματα, ἢ
 ἔν οὐ πολλῶς διατείνης δέο-
 μῶτα. ἔν ἔργῳ ἦν χάριν
 οἶδά σοι, ἐξευρόντι σὺν το-
 μῶν πῖνα τῶν τῶν ἡμῶν, ἔν αἰεί-
 σῃ ὁδόν. Λυ. ἔν μὲν ἔδειπε
 χάριν αἷ μοι εἰδείης εἰκότως. Ε
 ἔδην γάρ σοι ἐξευρῆκώς εἰδείξα,
 ὡς ἐγγυτέρω δε ποιήσῃ ἢ ἐλ-
 πίδος. τὸ δ', πολὺ πρῶτον ἡμῶν. ἔν
 γὰρ τὸν παροισμαζομένους, πολ-
 λὰ μοχθήσαντες, ὁμοίως ἐσμέν.
 Εὐμο. πῶς γὰρ φῆς, πᾶν

habere desines. Siquidem
 quod est optimum illico tibi
 comparebit, ipsaque veritas
 adducta arte illa demonstra-
 tiua, atque mendacium de-
 prehendetur: tunc certe
 delectu habito, & firmo ad-
 hibito iudicio philosopha-
 beris: & rer optabilem fac-
 lilitatem assecutus, cum ipsa
 simul omnia bona possidens
 vitam exiges. *Hermot.* Euge
 Luciane. Nam longè me-
 liora hæc sunt quæ dicis, &
 spem non mediocrem præ-
 fe ferunt. Et querendus
 videtur nobis: huiuscemodi
 vir, qui nos dignoscendi,
 & distinguendi, quoddam
 maximum est, demonstrandi
 facultate instruat, ita vt hæc
 postea facilia, nec operosa
 sint, nec multæ exercita-
 tionis indiga. Atque ego
 tibi gratiam habeo, quod
 compendiarium hanc & op-
 timam viam nobis commen-
 tus sis. *Lucian.* Atqui nullo
 iure mihi gratiam habeas:
 neque enim tibi quicquam
 meo Marte inuentum com-
 monstrauit, quo te spei pro-
 pius admouerim. Sed longè
 quàm antea remotiores su-
 mus: vtque vulgo fertur,
 exhausto labore multo, eo-
 dem in statu consistimus.
Hermot. Qui hoc dicis?

ἡρπ π λυπηρόν τι, καὶ δυσὶ λ π
 ἔρεϊν εἰκας. Λυ. ὅτι ὦ ἐπαίξῃς,
 καὶ ἐνθαυμάζω ὑμῶν ὄν
 πνα εἶδέναι τε ἀποδείξιν, καὶ
 ἄλλον διδάξιν, ὡς αὐτῶν οἰ-
 μαι πιστεύω αὐτῶν, ἀλλὰ
 πνα ζητήσωμεν τὸν κρῖναι δυ-
 ναμύον, εἰ ἀληθὴς ὁ ἀνὴρ λέγει.
 καὶ τούτου ἐνπερήσωμεν, ἀδελ-
 λον ἢ ἡμῶν, εἰ ὁ ἐπηγνώμων B
 ὅτος οἶδε διακρινώμεν τὸν ὁρ-
 δῶς κρινώμεν, ἢ μὴ. καὶ ἐπ'
 αὐτοῖς αὐτῶν τῶτον, ἀλλοῦ ἐπι-
 γνώμονος οἶμαι δεῖ. ἡμῶν γὰρ
 πέδον αὐτῶν εἶναι διακρίνῃ ἢ C
 ἀριστα κρῖναι δυναμύον; ὅρα
 ὅποι τῶτον ἀποτίνεται, καὶ
 ὡς ἀπέραιτοι γίγνεται, εὐδαί-
 ποτε, καὶ καταληγέσθαι μὴ
 δυναμύον; ἐπὶ καὶ ταῖς ἀπο- D
 δείξεϊς αὐταῖς, ὅπως οἷόν τι
 εὐείσκειν, ἀμείβεσθαι μὴ
 ὅψῃ, καὶ μὴδὲν ἐχούτας βέ-
 βαιον. αἱ γὰρ πλείους ὁμ-
 ῶν, δι' ἄλλων ἀμείβεσθαι
 μὴ ὡς πρὸς ἡμᾶς βιάζονται
 εἶδέναι. αἱ δὲ, ταῖς πᾶσι περ-
 δόλοις τὰ ἀνίστατα συνά-
 πτωσαι, ἐδὲν αὐτοῖς κεινῶ. ἔν-
 τα, ἀποδείξεϊς αὐτῶν εἶναι
 φάσκουσιν. ὥσπερ ἢ τις οἶσιτο
 ἀποδείξειν εἶναι θεοῖς, εἰ-
 π βαμοὶ αὐτῶν ὄντες φαίνονται. ὥστε ὁ Εὐμώπις,

Nam triste quiddam, vixque
 sperandum dicurus videris.
 Lucian. Quod o amice,
 quavis inueniamus aliquem
 qui se & demonstrationem
 scire, eamque alium docere
 velle profiteatur, non statim
 ipsi fidem ut puto habebi-
 mus, sed quaeremus aliquem
 qui iudicare queat, an vera
 loquatur ille. Ac quauis
 hunc comparauerimus, non-
 dum liquet num explorator
 iste norit dignoscere recte
 iudicaturum, nec-ne. Et in
 hunc, alio exploratore rur-
 sum opus esse puto. Nos
 enim vndenam discernere
 possemus eum qui optima
 potest iudicare? Videt-ne
 quod vsque protendatur, &
 ut imminens fiat, suspensio
 esse animo, & non posse co-
 prehendere, siquidem ipsas
 etiam demonstrationes, quot-
 quot inueniuntur, contro-
 versas videbis, nihilque certi
 habere. Nam harum pluri-
 max per alia dubia persuade-
 re nos cogunt scire: aliz
 obscurissima manifestis con-
 iungentes, quæ nihil com-
 mune cum ipsis habent, de-
 monstrationes eorum esse
 affirmant. Veluti si quis pos-
 taret se demonstraturum esse
 Deos, quia illis structæ aræ
 cernuntur. Itaq; Hermotimus,

αἰδῶ ὅπως καὶ θάψῃ οἱ ἐν κύ-
 λω θέοντες, ἐπὶ τῷ αὐτῷ ἄλῳ,
 ἢ ἀπερίαν ἐπανηλυθῶμεν.
 Ἑρμο. οἶά με ἐξήσσω ὦ Λυ-
 κίε, ἀνδραγάς μοι τῷ θησαυ-
 ρῷ ἀποφύγας, καὶ ὡς εἰκεν,
 ἀπολείπαι μοι τὰ πᾶσι
 ἔτι, καὶ ὁ κάματος ὁ πολὺς.
 Λυ. ὅγῃ ὦ Ἑρμότιμα, πάλυ
 ἐλαττον ἀνίστη, λυ ἐνοήσης
 ὅτι σύ μόνος ἐξῶ μῦθους πῶν
 ἐλπίδέντων ἀγαθῶν, ἀλλὰ
 πάντες ὡς ἔπος εἰπῶν, πρὶ
 οἴου σκιάς μάχονται οἱ φιλο-
 σοφώμενοι. ἢ τίς ἄρα δύναται
 δι' ἐκείνων ἀπάντων χωρῆσαι,
 ὡν ἔφη; ὅσῃ ἀδωάτων καὶ
 αὐτὸς λέγεις εἶναι. νῦν δ',
 ὅμοιον μοι δοκεῖς ποιεῖν, ὥσ-
 περ εἰ τις δακρυοὶ, καὶ αἰπώ-
 το πλὺ τύχῃ, ὅτι μὴ δυνά-
 το ἀνελθεῖν ἐς τὸ οὐρανόν, ἢ
 ὅτι μηδ' ὕψους ὑπερδύς εἰς πλὺ
 θαλάσῃ, ἀπὸ Σικελίας ἐς
 Κύπρον ἀναδύονται, ἢ ὅτι μη-
 ἀφείς πλὺτὸς ἀνδμερὸν ἀπὸ
 τῇ Ἑλλάδος, εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ.
 πᾶσι δ' αἶπον τῇ λύπῃ, ὅτι
 ἡλικίῃ οἶμαι, ἢ ὅταν ποτὲ
 ἰδῶν τοῦτον, ἢ αὐτὸς ἀν-
 τὴν ἀναπλάσας, οὐ φεστέον
 ἔχοντας εἰ ἐφικτὰ εὐχεται,
 καὶ κ' πλὺ τῷ ἀνθρώπῳ φύσιν.

nescio quomodo, ut qui in
 circulo currunt, ad princi-
 pium ipsum, eandemque
 dubitationem rediimus.
Hermot. Qua me affecisti
 iniuria Luciane, carbones
 mihi pro thesauro common-
 strans. Utque verisimile est,
 tot anni, tantumque laboris
 mihi peribit. *Lucian.* At
 multo minus merebis, Her-
 motime, si cogitaris te non
 solum speratis bonis exclu-
 di, sed omnes ut ita dicam,
 philosophos de asini umbra
 digladiari. Numquis ea
 omnia quae dixi, obire posset?
 Id quod ipse etiam fieri non
 posse conseris. Nunc au-
 tem mihi videris idē facere,
 ac si quis fletet, & fortunam
 inculcasset, quod in caelum
 ascendere non posset, vel
 quod vrinando in mare in-
 gressus, à Sicilia in Cyprum
 delatus non emergeret: vel
 quod tanquam volucris in
 sublime sublatus vno die à
 Græcia ad Indos non deuol-
 laret. Causa autem huius
 tristitiæ ea est, quod hoc spe-
 rauerat, cum tale quid olim
 vel in somnis vidisset, vel ipse
 sibi finxisset, nec prius per-
 quisivisset an ea optaret quæ
 consequi posset, & quæ cum
 hominis natura conveni-
 rent. Te verò amice,
 καὶ δὴ καὶ σὺ εἴ ταῦτα,

πολλά καὶ θαυμαστά οὐνεροπο-
 λῶντα νύξας ὁ λόγος, ἀπὸ τῆς
 ὕπνου ἐκδορεῖν ἐπέουσιν. ἦτα
 ὁργίζῃ αὐτῷ, ἔπ' ἡμίσης τὸν ὄφ-
 θαλμοῖς ἀνέβηκεν, καὶ τὸ ὕπνον A
 ἔραδιως ἀποσειόμενος ὑπὸ
 ἡδονῆς αὐτῶν ἰώσας· πάτερ μοι δι-
 αὐτὸ καὶ οἱ τῶν κενῶν μακα-
 ρία· ἐαυτοῖς ἀναπαλήγοιτες,
 ὡς μεταξὺ πλουτῶσιν αὐτοῖς, B
 καὶ θυσιαστέας ἀγορεύουσι,
 ἃ βασιλεύουσι, καὶ τὰλλα
 εὐδαμονῶσιν, οἷα πολλὰ
 ἢ θεὸς ἐκείνῃ ἐραδιουργεῖ, ἢ
 ἐν ἑρμῇ μεγαλόδωρος οὐσα, καὶ
 πρὸς ἡδὴν αὐτὴν ἔχουσα, καὶ
 πρὸς θύλην τις χυλῶσαι, καὶ
 κολοσσιῶδες τὸ μέγεθος, καὶ
 ὅρη ὅλα χεῦστα εὐείσκειν. ὡς
 τοίνυν πάντα ἐνοῶσιν αὐτοῖς.
 ὁ πᾶς περὶ σελιδὼν, ἔρηται π' ἢ
 αὐτοχέμων, οἷον, ὅθεν ἄρτοις
 ἀντήτες, ἢ ὅ, π' ἢ φατέροι περὶ
 τ' ἀπαιτωῦντα τοῖν οἰκίον, ἐν
 πολλῇ περιμέμοντα, οὕτως ἀ-
 ρεμακτῶσιν, ὥς ἑαδ' ἑὸν ἐξο-
 μόνου καὶ παρενοχλήσαντος
 ἀφαιρεθέντες ἀπαντα ἐκείνη
 πᾶρα δέ. καὶ ὀλίγου δέουσι τῶν
 ῥίνα τῷ παιδὸς ἀποβραχύν.
 ἀλλὰ σὺ ὦ φιλάτης, μὴ πά-
 ρας αὐτὸ περὶ ἐμὲ, εἰ σὺ
 θυσιαστέας ἀγορεύουσα, καὶ

multa & admiranda versan-
 tem in somnijs, vbi te pu-
 pugit hæc oratio, ē somno
 exilire fecit. Deinde succen-
 ses ipsi, vix adhuc oculos
 aperiens, nec facile somnum
 excutiens priæ voluptate eo-
 rum quæ vidisti. Idem ac-
 cidit ijs qui beatitatem ina-
 nem sibi confingunt, si in-
 terea dum ditescunt, & the-
 sauros effodiunt, & reges
 agunt, & in cæteris feli-
 ces sunt (qualia multa Dea
 illa Euche, hoc est, Votum
 facile operatur, donis ma-
 gnificum, nullaque in reco-
 tradicens, siue quis velit fi-
 eri voluer, siue colossæ
 magnitudine conspicuus,
 siue montes totos aureos in-
 uenire) Si igitur hæc illis
 animo versantibus, veniat
 puer qui necessariorum re-
 rum aliquid postulet, velut
 vnde panis sit emendus, vel
 quid respondendum ei qui
 mercedem conductæ domus
 iamdudum expectans repol-
 cit, ita stomachantur, ac si
 qui interrogauit, & inter-
 pellauit omnibus illis bonis
 ipsos priuasset: ac parum
 abest quin pueri nasum
 mordicus auellant. Verum,
 amice, ne eo sis animo erga
 me, si te effodientem the-
 sauros, & volantem, &
 πτόμενον, καὶ πινὰς ἐντοί-

ἄφρουεῖς ἐνοῦντα, καὶ πινεῖ
 λπίδας ἀνέφικτοις ἐλπίστοι-
 τα, φίλος ὢν, οὐ περιέειδον
 διὰ παντὸς τοῦ βίου, οἷόν ποτε
 ἦν ἔμ' ἴσους, ἀπὸρ ὄνειρον
 γὰρ συμμόντα, διανασταῖτα δ',
 ἀβυσσὸν φράσσειν π' τῶν αἰαγ-
 χρωδῶν, καὶ ὃ σ' παρ' ἐπὶ μέλει
 ἐς τὸ λοιπὸν τοῦ βίου, τὰ κοι-
 νὰ ταῦτα φρονέοντα, ἐπι-,
 ὃ γὰρ νῦν ἔσχατες, καὶ ἐπινοεῖς
 εἰδὲν τ' ἐκ ποικιλιῶν, καὶ
 χυμαρῶν, καὶ γοργόνων δια-
 φέρι. καὶ ὅσα ἄλλα ὄνειροι,
 καὶ ποικιλίαι, καὶ χαρφαὶ ἐλευθε-
 ροῖ ὄντες, ἀναπλάθουσιν, ἔ-
 τε θηρόμενα πώποτε, ἔτε θη-
 ραὶ δαυόμενα. καὶ ὅμως ὃ
 πολὺ λεῶς πιστεύουσιν αὐτοῖς,
 καὶ κηλῶνται ὁρώντες, ἢ ἀκού-
 οντες τὰ τοιαῦτα, διὰ τὸ ξέ-
 να, καὶ ἀλλόκοτα εἶναι. καὶ
 οὐδ' ἂν μωροποιῶ πινος ἀκούσας,
 ὡς ἔστι τις γυνὴ ἱερῶν τοῦ
 ἑλλοῦ, ἱερῶν τὰς χάρετας ἀν-
 τας, ἢ πλὴν οὐρανίαν εἶναι, μὴ
 φασκεῖν ἕξτάτας εἰ ἀληθῆ
 λέγει, καὶ εἰ ἔστι που τ' ἡς ἡ ἀν-
 ὄρωπος αὐτῇ, ἢ καὶ οὐδὺς, ὡς
 πρὶν φασὶν πλὴν Μινδείαν, ἢ
 ὀνείρωπος ἐκασθῆναι τοῦ Ἰάσο-
 υς, ὃ δ' ἂν μάλιστα σ' φασὶν
 ἀλλοις δ', ὅπουσι τὸ αὐτὸ σ'

eximias cogitationes con-
 cipientem, & quæ nequæq;
 assequi sperantem, ego tuus
 amicus, non permittite per
 omnem vitam, cum somnio;
 A fortè quidem iucundo, sed
 tamen somniq; conuerfari;
 sed volo ut experrectus res
 agas quæ ex usu sunt, & quæ
 te communia cogitantē per
 reliquum vitæ spatium co-
 mitentur. Siquidem quod
 B modò faciebas, & mente ver-
 fabas, nihil ab Hippocen-
 tauris, & Chimæris, & Gor-
 gonibus differt: nec ab alijs
 quæ somnia, quæ potest, quæ
 C pictores liberi confingunt,
 quæ nec fuerunt vnquam,
 nec esse possunt: quibus ta-
 men vulgus credit, talibus-
 que visis vel auditis demul-
 cetur, quia noua sunt & μό-
 στροφά. Et tu audito quopriā
 D fabulatore qui dicat esse mu-
 lierem aliquam insigniter
 formosam, Gratijs ipsis, &
 Vrania formosiore, prius
 quàm expenderis an vera di-
 cat, & an sit vsquam gentium
 hæc mulier, amore statim
 captus es, ut perhibent Me-
 deam ex solo somnio exar-
 tuisse in Iasonis amorē. Quod
 autem te potissimū ad amo-
 rem illexit, aliòq; quorquor
 illius simulachri tecum amo-
 re inflammatur, hoc fuit
 τ' ἔρωτα ἐπηγάτο, καὶ τοῦ
 εἰδωλοῦ ἐρώσι, τοῦτο λαύ,

ὥστα μὲν εἰς τὴν φαντασίαν,
 τὸ τὸν λέγοντα ὁκνεῖν περὶ τὴν
 γυναικὸς, ἐπειπερ ὁπισθεύει τὸ
 περὶ τὸν, ὅτι ἀληθῆ λέγει, ἀκό-
 λουθα ἐπαχύν. εἰς τὰς τῶν
 ἐν ἑστέ μόνον, καὶ διατῶτο
 εἰς κενύμας τὴν ῥῆσιν, ἐπειπερ
 ἀπαξ τὴν περὶ τὴν λαβὴν
 ἀνιδεῖαται αὐτῶν, καὶ ἡρῶν ἐπὶ
 τὴν ἀσπαρτῶν, δι' ἧς ἐλεγχῶ
 ἐνδείας ὁ δὲ ῥῆσις τὸ οἶμαι
 τὰ καὶ ταῦτα. καὶ οὐδεὶς ὑμῶν
 ἐπὶ ἐπερὶ τὸν εἰς τὴν
 δον, ὅτι ἦται εἰς ἀληθῆς ὅτι,
 καὶ εἰ μὴ ἔλαβε, καὶ ἡ καὶ
 ἐλεγχῶ ἐπὶ τῶν, ἀλλ' ἡ καὶ οὐ-
 δεὶ τοῖς τῶν περὶ τὸν
 ἐλεγχῶ, καὶ ταῦτα τὰ περὶ τὰς
 περὶ τὴν αὐτῶν ἡρῶν, δὲ τὸν
 ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ, καὶ καὶ τὴν ἀρ-
 χὴν ἐνδὺς σκέλεσται, ἐπὶ
 εἰσπλητῶν. ὁ δὲ φημι, σαρξί-
 εσθ' αὖ μάλα, καὶ πὶ τοῖς
 ὅμοιον περὶ τὸν αὐτῶν.
 λέγοντος γὰρ τίνος τὴν μετὰ
 λοτῶν τούτων ποιητῶν, ὡς
 ἡρῶν τὸ ποτε περὶ τὸν, καὶ
 ἐλεγχῶ αὐτῶν, αὖ τὸν περὶ
 τὸν ταῦτα ἀσπαρτῶν ἀπο-
 δέξῃ, μὴ ἔσται εἰς δυνατὸν,
 ἀλλὰ πεινῶν, ἐνδὺς ἀκο-
 λουθῶν αὐτῶν ἐπὶ καὶ τὰ λοι-
 πὰ, ὡς καὶ ὁ φημι μὲν ὁ

vt mihi conjicienti videtur,
 quoddam qui de muliere verba
 faciebat, siquidem creditus
 est primum vera dixisse, con-
 sentanea orationi induce-
 bat. In id enim solum intēti

A eratis, ideoque vos nalo tra-
 hebat postquam semel pri-
 mam anam ipsi tradidistis,
 & ad dilectam ducebat ea
 via quam rectam dicebat.

B Facilia enim vt puto quæ po-
 stea sunt agenda. Neque
 quispiam ex vobis ad ingres-
 sum conuersus inquirebat,
 num esset verus, & an per o-
 bliuionem ingressus esset eā

C viam quam deuitare oportebat.
 Verum præeuntium ve-
 stigijs insistebat, sequendo
 vt oues præcedentem pasto-
 rem, cum æquum fuisset sta-
 tim in aditu perpendere nū-
 quid erat ingrediendum.

D Clarius autē intelliges quod
 dico, si tale quiddam non
 ab simile compares cū ipso.
 Nam si aliquis ex poetis
 illis summē audacibus dicat

E olim fuisse tricipitem quen-
 dam, & senis manibus in-
 structum hominē: tuq; hæc
 primum nullo negotio ad-
 miseris, & prius credideris,
 quā exploraueris an id fieri
 possit: pari ratione reliqua etiam
 oculos, & sex aures

αὐτὸς εἶχεν ἑξ, καὶ ὅσα ἑξ,

καὶ φωναὶ βεῖς ἅμα ἦρκει, καὶ
 ἦν δὲ διὰ τεινῶν σομάτων, καὶ
 δακτύλοις τειάκοντα εἶχεν,
 ἔχ' ὅσπερ ἑκάστος ἡμῶν δέκα
 ἐν ἀμφοτέροις χερσίν. καὶ εἰ
 A πλεμεῖν δεοί, αἱ βεῖς μὲν χεῖ-
 ρες ἐχάσθη, πάλιν, ἢ γέρρον,
 ἢ ἀσπίδα εἶχεν. αἱ βεῖς δ', ἢ μὲν,
 πλεικυ κατέφερον. ἢ δ', λογ-
 χῶ ἦρκει. ἢ δ', τῷ ξίφει
 B ἔχ' ἦτο. καὶ τίς ἐστι αὐτῷ ἀπιστή-
 σεν ταῦτα λέγοντι αὐτῷ; ἀκό-
 λουθα γὰρ τῇ ἀρχῇ, πρὶν ἢ
 C ἔχ' ἔλθω ἐνδὺ σκοπεῖν, εἴπερ
 δεκτὰ, καὶ εἰ συγχωρητὰ ἔ-
 πως ἔχ' ἔιν. ὡς δ' ἀπαξ ἐκεί-
 να δῶς, ἐπὶ ῥέει τὰ λοιπὰ, καὶ
 οὐποτε σήσεται. καὶ τὸ ἀπιστεῖν
 αὐτοῖς ἐκ ἐτι ῥάδιον, ἐπεὶ περ
 D ἀκόλουθα, καὶ ὁμοιά ὅτι τῇ
 συγχωρηθείσῃ ἀρχῇ, ἅπτερ καὶ
 ὑμῖς πάρετε. ἄπο γὰρ δὴ ἑρωτος
 καὶ παροθυμίας, καὶ ἐξετάσαντες
 τὰ κ' ἢ εἰσόδον ἐκάσθη, ὅπως
 E ὑμῖν ἔχει. παροχωρεῖτε ἄπο τῆ
 ἀκολουθίας ἐλκόμενοι. καὶ ἐν-
 νοῦντες εἰ πᾶν ἡκούει αὐτὸ ἀκό-
 λουθῶν τι αὐτῶν, καὶ ψεύδους
 οὐκ ὄν. αἶον. εἴ τις λέγει τὰ δις
 πάντες, ἐπὶ αὐτοῖς. καὶ οὐκ π-
 σύσεται αὐτῶν, μὴ ἀριθμίας
 ἐπὶ συνῶν. ἐπ' αὐτοῖς δηλαδὴ,
 ὅτι καὶ τετρακίς πάντες.

habuisse, tresque simul vo-
 ces emisisse, triplicique ore
 comedisse, & digitos trigin-
 ta, non ut nostrum vnusquis-
 que in ambabus manibus
 A decem habuisse, & si bellan-
 dum esset, tres manus singu-
 las, peltam, parmam Peisi-
 cam, aut clypeum tenuisse:
 tres verò, hanc quidem se-
 curim incussisse, illam verò
 B hastam vibrasse, aliam autem
 gladio usam fuisse. Ecquis
 ipsi hæc dicenti non crede-
 ret? Nam cum initio conue-
 niunt, quod protinus erat
 C considerandum, an admittē-
 dum, & concedendum esset
 ita se habere. Sed si semel illa
 concesseris, influunt reliqua,
 nec sistentur vnquam. Nec
 iam facile est fidem illis de-
 negare, siquidem consenta-
 nea sunt & similia concessio-
 D principio. Quæ vobis etiam
 accidunt. Tantus enim est
 vester amor & alacritas, ut
 non scrutati quomodo se ha-
 beant, quæ vobis in aditu
 E offeruntur, progrediamini
 rerum consequentia pertra-
 cti: nec in mentem veniat, an
 falsum etiam sit quod priori
 est consentaneum. Veluti, si-
 quis dicat, bis quinque sep-
 tem esse, & credas ipsi, non
 facta apud te supputatione:
 inferet etiam quater quinq;
 quatuordecim omnino esse:
 τεσσαρεσκαίδεκα πάντως ὄν.

καὶ μέγας αὖ ὅτε ἐδιδόκη,
 οἷα καὶ ἡ θαυμαστὴ γεωμετρία
 ποιεῖ. καὶ κενὴ γὰρ τοῦ ἐν ἀρ-
 γῇ, ἀλλοκοτὰ πᾶσι αἰτήματα
 αἰτήματα, καὶ συγχωρηθῆναι
 αὐτῇ ἀξιώματα, καὶ συστῆναι
 δυναμῆα, σημεία πᾶσι ἀμερῇ,
 καὶ γραμμάς ἀπλατεῖς, καὶ
 τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σαδροῖς τοῖς
 θαυμαστοῖς τοῦτο οἰκοδομεῖ τὰ
 τοιαῦτα, καὶ ἀξιοῖ εἰς ἀπί-
 δεῖν ἀληθεύειν, ἀπὸ ψευ-
 δούς τῆς ἀρχῆς ὁρμώμεν. καὶ
 ταυτὰ ποίνω καὶ ὑμῖς δόντες
 ταῖς ἀρχαῖς τῆς παραέσεως
 ἐκείνης, πιστεύετε τοῖς ἐξῆς. καὶ
 γνώσεται τῆ ἀληθείας αὐτῶν
 πῶς ἀκολουθίαν ἡγεῖσθαι εἶναι,
 ψευδοῦσαν. εἴτα οἱ μὲν ὑμῶν,
 ἀναπνέουσιν ταῖς ἐλπίσι, D
 πρὶν ἰδεῖν τὰληδές, καὶ κα-
 ταγνῆναι τῆ ἁπατισμῶντων
 ἐκείνων, οἱ δὲ, καὶ αἰδωνταὶ
 ἁπατισμῶν, ὅψοτε γέρον-
 τες ἢ καὶ γυναικες, οὐκ ἔστιν
 ἀνδρείου, αἰδουμένοι εἰ δέ-
 σει πηλικύτοις αὐτοῦ οἷας
 ἁπολογιστῶν, ὅτι πρᾶ-
 γματα παίδων ἔχοντες, οὐ συ-
 νίσταν. ὥς ἐμμένουσιν τοῖς αὐ-
 τοῖς, ὡς ἀρχῆς, καὶ ἐπαί-
 σι τὰ παρὲντα. καὶ ὅποσους
 αὐτῶν ὄντας, περιβόησιν

quod quidem faciet quous-
 que libuerit : qualia etiam
 admirabilis geometria facit.
 Illa enim ijs qui artem exor-
 diuntur, abisurda quædam
 postulata proponens, eaque
 sibi concedi volens, quan-
 quam consistere nequeunt,
 indiuidua puncta, latitudi-
 nem non habentes lineas, &
 id genus alia putridis super
 fundamentis ædificat, cū-
 que à falso principio exor-
 diatur, vera tamen ad faci-
 endam demonstrationem
 vult dicere. Haud secus enī
 vos datis vniuērsiūque se-
 ctæ principijs, ijs quæ inde
 sequuntur fidem habetis, &
 eorum consequentiam, etiā
 falsam, veritatis indicium
 esse existimatis. Tum pars
 vestrum conceptis spebus
 immoriuntur, antequam
 veritatem viderint, & im-
 postores illos cognouerint:
 pars verò quauis se deceptos
 sentiant tandem ad ser-
 nium iam prouecti regredi
 metuunt, cū pudeat ip-
 sos id ætatis confiteri, se
 puerilibus negocijs occu-
 pari, non intellexisse. Pro-
 inde in iisdem studijs præ-
 pudore perseverant, & præ-
 sentem conditionem lau-
 dant : & quoscunque pos-
 sunt ad eadem hortantur, ne

ὅτι τὰ αὐτὰ, ὡς αὐτὸ μὲν

μόνοι ἑκπατημένοι ὥσπιν, ὅς
 ἔχουσιν παρθεμυθίαν τὸ καὶ πολ-
 λὰς καὶ ἄλλας τὰ ὁμοία παθεῖν
 αὐτοῖς. καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ ἐκεῖνο ὁρῶ-
 σι, ὅτι καὶ ταλινδὲς εἴπωσιν, A
 καὶ ἐπὶ σεμνοῖς, ὡς τὰρ γυνὴ καὶ ἄλλοι
 τοὺς πολλοὺς δόξουσιν, καὶ
 δὲ πειμύσσονται ὁμοίως. καὶ αὐ-
 τῶν ἔχοντες εἰποῖεν εἰδότες
 ἀπ' οἷων ἐκπεσόντες, ὁμοιοι B
 τοῖς ἄλλοις δόξουσιν. ὁλίγοις δὲ
 αὐτοῖς ἐντύχουσιν, καὶ ἀνδρείας
 πολὺν χρόνον λέγοντες, ὅτι ἑκπα-
 τήνται, καὶ τοὺς ἄλλους ἀποβέ-
 πει, τῶν ὁμοίων περιωμύμεν.
 καὶ οὐδὲν τι τοιοῦτον ἐντύχουσιν,
 φιλαλήθην τε καὶ ἐπὶ τοῖς ἄλλοις,
 καὶ χρεῖαν, καὶ δίκαιον. καὶ εἰ
 βούλει, φιλόσοφον. οὐ γὰρ
 αὐτὸ φρονήσασθαι τοῦτο μόνον τὸ
 οἰόμενος. οἱ δὲ ἄλλοι, ἢ οὐδὲν
 ἀληθὲς ἴσασιν οἰόμενοι εἰδέ-
 ναι, ἢ ἰδόντες, ἀποκρύπτονται
 ὑπὸ δειλίας, καὶ αἰσχύνῃς, καὶ
 τὴν ἀρετὴν ἀποβέβηται βούλεσθαι.
 καὶ τοῖς ἀπὸ τῆς Ἀθηνῶν, E
 ἀπ᾽ αὐτῶν μὲν ἂν ἴδωσιν, ἔκαστος
 μὲν, αὐτὴν καταβαλόντες, καὶ
 λήθην πρὸς ἑαυτοῦ, ὡς τὰρ
 τῶν ἀπὸ Εὐκλείδου ἀρχόντος
 ἀποβέβηται. ὑποβέβηται ὅτι
 πάντως φιλοσοφίαν ὁρῶν
 οἶμαι τὴν Στωικῶν, ἀλλὰ ὅτι

foli sint decepti; sed hoc so-
 latij habeāt: quod multi etiā
 alij communibus secū malis
 conflistantur. Etenim id vi-
 dent, fore vt si verūm fate-
 rentur, non amplius vt nunc,
 & supra plebem venerandi
 viderentur, & simili honore
 afficerentur. Quare non
 vltro fateantur, cum non sint
 nescij fore vt si hīs rebus
 excidissent, similes alijs cen-
 ferentur. In perpaucos autē
 incidas, qui prae fortitudine
 audeant confiteri sibi im-
 positum fuisse, aliōsque dehor-
 tentur, qui similia experiun-
 tur. Quod si quem eiusmodi
 virum nanciscaris, hunc veri-
 tatis amantem, & bonum, &
 iustum, & si velis philoso-
 phum appella. Hinc enim
 soli appellationem illam non
 inuidero. Ceteri verò, vel
 nihil veri sciunt, scire putan-
 tes, vel si sciant, id metus aut
 pudoris causa occultant, &
 quia volunt alijs honore
 praeferri. Porro, per Miner-
 uam, quaecunque disputauī,
 missa faciamus hoc ipso loco
 abiecta, & eorum indu-
 catur obliuio, qualis fuit
 rerum ante Euclidem du-
 cem gestarum. Ponamus
 autem rectam esse prae om-
 nibus hanc. Stoicorum
 philosophiam, & dispiciam

μήδ' ἡντιγὰρ, ἰδὼν αὖ ἐν τῇ

αὐτῇ, καὶ δυνάτῃ ὅτι, ἢ μάτῳ
 κἀμυνοῦσιν, ὅτι οἱ ἐφίενται ἀν-
 τὴς. ταῖς μὲν γὰρ ἑσπερίαις
 ἀκούει τρυφασίας π. α. ἢ νύκτα
 ἐνδύμωσιν οἱ εἰς τὸ ἀκρό-
 τατον ἐλθόντες. μόνους γὰρ
 τούτοις πάντα συλλαβόντας
 ἔχον τὰ τῶ ὄντι ἀγαθὰ. τὸ
 μὲν ταῦτα ὅ, οὐ ἀμεινον εἰ-
 δέης, εἰ πῃ ἐν τῇ φύσει Στωϊ-
 κῶ τοιούτῳ, καὶ Στωϊκῶν τῶ
 ἀκρῶ, οἷον μὴτε λυπεῖσθαι, μὴ
 οὐδ' ἡδονῆς κατασπᾶσθαι, μὴ
 ὀρεῖσθαι, φθόνου ὅ, κρείσσονι, καὶ
 παλαιοῦ καταφρονῶντι, καὶ
 σωφροσύνῃ ἐνδύμωσι, ὅτι οὐ
 γὰρ ἔχει κατὰ φύσιν, καὶ γνώμο-
 να τῶ καὶ τῷ ἀρετῇ βίου.
 ὁ γὰρ καὶ κτ' μικρότατον ἐν-
 δέον, ἀτελές, καὶ πάντα πλείω
 ἔχει. εἰ ὅ τὸ τοιοῦτον, οὐδέποτε
 ἐνδύμωσι. Ερμ. οὐδένα
 τοιοῦτον εἶδον. Λυ. εὖ γε ὃ
 Ερμώπαι, ὅτι οὐ ψεύδῃς ἑκόν.
 εἰς πρῶτον ἀποβλέπων φιλο-
 σοφείας, ὅταν ὀρεῖται μὴτε
 διδάσκαλον ἢ σοφόν, μὴτε
 ἐκείνου, μὴτε ἢ παρὰ αὐτὸς
 μὴδ' αὖ εἰς δεκάτην ἀνα-
 γάγῃς μὴδ' ἕνα αὐτῶν σοφὸν
 ἀκρίβως, καὶ διὰ τὸ ἐνδύμω-
 μονα γινώσκοντες, οὐδ' ἔτι
 αὖ ἐκείνο ὀρεῖται εἰς τοιαύτας ἀπό-

numquis eam adipisci queat,
 vel num frustra laborent
 quicunq; eius consequendæ
 desiderio flagrant. Etenim
 promissiones admirandas au-
 dio, quando qui summum
 A fastigiū attigerint, felicitate
 potientur. Solos nimirum
 illos bonis simul omnibus
 haud dubiè potituros. Sed
 enim quod dicam deinceps,
 melius ipse noris, si quæ na-
 ctus fueris istiusmodi Stoicū
 & inter Stoicos summū, qui
 B posset nec mœrote affici, nec
 à voluptate pellici, nec iras-
 ci: inuidia autem validior, &
 diuitiarum contemptor, atq;
 C invniuersum fœlix esset, qui-
 lem oportet esse regulam, &
 indicem vitæ quæ secundum
 virtutem viuitur. Etenim in
 quo vel minimum quid de-
 sideratur, imperfectus est, ta-
 D meti cæteris omnibus abū-
 der. Si tamen hoc non obti-
 nuerit, nondum est fœlix.
 Hermo. Nullum talem vidi.
 Lucian. Euge Hermotime,
 quia non mentiris ultro. Ad
 quem igitur finem intentus
 E philosophiæ vacas, quando
 neq; tuum præceptorē, neq;
 illius, neq; illo priorem, neq;
 si ad decimam generationem
 ascenderis, quenquam Stoi-
 corum perfectè sapientem, &
 propter hoc fœlicem fuisse
 vides? Neque enim illud
 rectè dixeris sufficere, si-

ἡ καὶ πλοῖον ἡμῶν ἐν δαμ-
 μονίας, ἔπειθ' οὐδ' ἐν ὄφελος, ὁμοί-
 ως γὰρ ἐξω τ' ὁδὸν ἐστὶν, καὶ ἐν
 τῷ ὑποαίθρῳ, ὃ, τὴ παρὰ τὸν
 ἑαυτοῦ ὅπως, καὶ ὁ πόρρω δια-
 λήπτονται δ' αὐτὸν μάλλον οὐ-
 τος ἀνίσταται, ὁρῶν ἐγγύθεν
 οὐκ ἐκέρχεται. εἶτα, ἵνα πλοῖον
 ἡμῶν ἐν δαμμονίας, δώσω γὰρ
 τὸ τοιοῦτον ποιεῖν, κα-
 ταβύχων σεαυτὸν. καὶ παρὰ δι-
 δραμμὴν σε ὁ βίος ὁ τοιοῦτος
 ἐν ἀκμῇ καὶ καμιάτῳ, καὶ ἀν-
 θυμίας καὶ τῷ πενικτω. καὶ
 ἐπιστάτης ποιήσεις ὡς φησὶ ἄλλοι
 εἰκοσὶν ἔτη τοῦλάχιστον, ἢ
 ὀνδρακονταῖς ἡμοῦμος. ἢ τίς
 ἐγγυητής ἐστὶ σοι, ὅτι βιώσῃ το-
 σαῦτα; ὁμοίως ἢς ἐν τοῖς μηδὲν
 πῶς ἐν δαμμονίᾳ, εἰ μὴ μάγος
 οἷε τὸν ἐξέδωκε τούτου, καὶ αἰρη-
 σιν δυνάμει. ὁ παρὰ σὺ μάλλα
 πολλοὶ, καὶ ἀγαθοὶ, καὶ ὑμῖν τε
 παρὰ πολλοὶ δυνάμει, οὐ κατὰ
 λαβόν. ἀλλὰ καὶ κατὰ λαβὴν εἰ
 δοκῇ, καὶ ἐκ ὅλον συλλαβῶν. τὸ
 γὰρ δὴ παρὰ τὸν, οὐχ ὁρῶ ὃ, τί
 ἐστὶν αὐτὸν ἐν τῷ, ὡς αὐτὰ
 ἐστὶν δοκῇ τ' ὅπως τ' τοιοῦ-
 τος, ἔπειτα ἐς πόσον ἔτι τ' λοι-
 πὸν χρόνον ἀπολαύσεις αὐτῶν,
 γέρον πῶς, καὶ πᾶσι τοῖς ἡμέ-
 ροις ἐστὶν, καὶ τ' ἐπεὶ πῶς

quis felicitati proximus fue-
 rit: siquidem inde nihil emo-
 lumentum. Nihil secus enim
 extra viam, & sub dio sumus,
 tum qui foris ad ianuam stat,
 tum qui procul adhuc distat.
 Differunt autem quod ille
 magis discrucietur, qui &
 propinquo videt ea quibus
 est priuatus. Deinde ut pro-
 xime ad felicitatem accedas
 (illud enim tibi concedam)
 tot labores te ipsum absumē-
 do exantlas: & tibi in tædio
 & labore, & vigilijs deorsum
 procumbenti tantum ætatis
 præterijt. At denique, ut a-
 lias viginti ad minimū an-
 nos in labore exiges, ut eua-
 das octogenarius. Ecquis
 sponsor tibi te tot annos vi-
 surum fidem fecit? Nihi-
 lominus eorum eris qui nō
 dum sunt compotes felici-
 tatis, nisi tu solus hoc te cō-
 sequitur nūm putes, & perse-
 quendo capturum, quod ante
 te plerique & strenui, multoque
 velociores persecuti, nōn af-
 secuti sunt. Sed si videtur, af-
 sequere, totum affecutus ob-
 tine. Non video tamen pri-
 mum quanti sit momenti il-
 lud bonum, ut sit dignum tot
 laboribus præmium: deinde
 quandiu per reliquum vitæ
 tempus eo frueris, cum iam
 senex sis, & ætate ad quam-
 uis voluptatem intempe-
 stiva, pedemque alterum

φασὶν ἐν τῇ σοφῷ ἔχων, εἰ μὴ
 πῆς ἄλλον ὃ ἡμεῖς εἶον προ-
 γυμνάζεις σταντον. ὡς ἐς ἐκεί-
 νον ἐλθὼν, ἀμεινον διαγάρεις,
 ἐκδὼς ὅτινα τέρποι χεῖν βίβν. **A**
 ὁμοιον, ὡς εἰ τις ἐς τοσούτον
 σκευάζει τε, καὶ ἐν βεπίζοι, ὡς
 δεκνησων ἀμεινον, ἄρχεις αὖ
 λάβη ὑπὸ λιμῆ διαφάρεϊς.
 ἀλλὰ μέντοι, ἐδὲ ἐκείνῳ πω κατὰ **B**
 γενόηκες οἶμαι, ὡς ἢ μὲ ἀρετῇ,
 ἐν ἔργοις δὴ πευ ὅτιν, οἶον ἐν τῷ
 δίχῳα παρὰ πειν, καὶ σοφῶ, καὶ
 ἀνδρείᾳ. ὑμῶς δ', τὸ δ' ὑμῶς **C**
 ὅτιαι εἶπω, τὸν ἀκρυς τ' φιλο-
 σφοδούντων φημ, ἀφέντες
 ταῦτα ζητεῖν, καὶ ποιεῖν, ῥη-
 μάπα δυσλῶα μελετᾶτε, καὶ
 συλλογισμῶν, καὶ ἀπορείας,
 καὶ τὸ πλείστον τῶ βίου ἐπὶ **D**
 τούτοις διατεῖετε. καὶ ὅς αὖ
 κρατῇ ἐν αὐτοῖς, καλλίνικος
 ὑμῖν δοκεῖ. ἀφ' ὧν οἶμαι καὶ τ'
 διδασκαλον τυτονὶ θαυμά-
 ζετε, μέροντα αὐδρα, ὅτι τὸν
 προσομιλῶντας ἐς ἀπορείαν
 καλίσσης, καὶ οἶδεν ὡς χεῖν ἐρέ-
 δαι, καὶ σοφιστᾶν, καὶ παυερ-
 γῆσαι, καὶ ἐς ἀφικτα ἐμβα-
 χεῖν. καὶ τ' καρπὸν ἀπὲρ ὡς
 ἀφέντες, οὗτος δ' ἴω πει τὰ
 ἔργα, πει τ' φλοῖον ἀχελῶ-
 δε, τὰ φύλλα κατὰ χροῖτες

quod aiunt, in capulo habeas :
 nisi te ὁ generose, ad vitam
 aliam hac exercitatione pre-
 paras : ut quum ad eam ve-
 neris, suavius viuas, quo-
 modo viuendum sic edoctus.
 Perinde ac si quis se exercitijs
 prępararet ac instrueret ad
 melius coenandum, donec
 imprudens fame necaretur.
 Atqui ne illud quidem, ut
 puto, animaduertisti, virtutē
 in actione consistere, velut
 in iustē, sapienter, & for-
 tititer factis. Vos autem, (2 :
 vós quum dico, summos il-
 los philosophos intelligo)
 omisso horum quęrendorū
 & faciendorum studio, ver-
 bula misera meditamini, &
 syllogismos, & dubia, maxi-
 męque vitę partē in hisce
 conteritis : in quibus qui vi-
 cerit, victor egregius vobis
 videtur. Quo puto nomine
 etiam hunc vestrum pręcep-
 torem thiramini, senem virū,
 quod secum versantes in du-
 bia conijciat, & calleat quo
 pacto interrogare, sophis-
 matis implicare, dolose agere
E & in laqueos ineuitabiles
 immittere oporteat. Ac sic
 omisso planē fructu qui ex
 opere percipitur, circa cor-
 ticem estis occupati, folia
 tantum alij in alios in vestris
 disputationibus effundentes.

ἀλλήλων ἐν ταῖς ὁμιλίαις. **H**

ἢ ἄλλα ὅτι, ἂν ἀράπτετε ὅ
 Ερμότιμα πάντες ἰωδεν ἐς ἐσ-
 πέραν; Ερμ. οὐκ, ἀλλὰ ταῦτα.
 Λυ. ἢ οὐκ ἔτι καὶ ὁρῶς πε-
 φαίη, ἢ σκιά ὑμᾶς θηρείειν,
 ἑάσαντας τὸ σῶμα, ἢ τῷ ὀφείως
 τὸ σῶμα, ἀμελήσαντες τῷ ὀλ-
 κῷ; μᾶλλον δὲ τὸ ὁμοιον ποι-
 εῖν, ὥσπερ εἰς ἐς ὁλμον ὑδωρ
 ἐκχέας, ἡδὲ σιδηρῷ πηλῆτι, B
 ἀράπτεν ἀναγκαῖον τι καὶ
 ἀπέρρου γιόμομος, καὶ εἰδὼς, ὅτι
 αὐτὸ ἀποβάλλη φασὶ τῶν ὁμοιῶν
 πηλῆτων, ὑδωρ ὁμοίως τὸ ὑ-
 δωρ ῥέει. καὶ μοι δὲς ἐνταῦθα
 ἢ δὴ ἔρεωαί σι. εἰ ἐξέλοις αὐ-
 τῷ τῷ λόγων τῷ ἄλλα εἰσκέ-
 ναι τῷ διδασκάλῳ, ἢ τῷ μὲν ἔρ-
 γῳ, ἢ τῷ μικρολόγῳ, ἢ τῷ
 δὲ φιλόνομῳ ὄν, καὶ φιλήδο-
 νος, τῷ δὲ εἰ καὶ μὴ τοῖς πολ-
 λοῖς δοκεῖ. Ερμ. πρὶς γὰρ Λυ.
 ὅ Ερμότιμα, δέλεος διηγήσομαι.
 ἂν ἀφῶν ἤκουσα, ἡδὲ φιλοσο-
 φίας πρὸς λέγοντος παῖν γε-
 γνηκότος, ὃ πᾶσι πολλοῖς τῶν
 νῦν ἐπὶ σοφίᾳ πηλῆσιάζουσιν;
 ἐπαιτῶν γὰρ παρὰ πινος τῶν
 μαθητῶν ἢ μισθόν, ἢ γὰρ ἀ-
 κτι, λέγων ἡδὲ ἡμέρην εἶναι,
 καὶ ἐκπεριειμένον τῷ ὀφλή-
 ματι, ὃν ἔδει ἀπὸ ἐκκαθάρσεως
 ἡμερῶν ἐκτετελέσθαι τῇ ἐν,

An verò alia sunt quæ facitis
 omnes Hermotime, à mane
 ad vesperam? *Hermot.* Mini-
 mè: sed hæc ipsa. *Lucian.*
 Annon igitur rectè quis di-
 xerit, vos relicto corpore
 umbram venari, vel serpentis,
 exuvium neglecto tractu: vel
 potiùs idem agere, ac si quis
 infusam in mortarium aquam
 ferreo pistillo tunderet, ratus
 se rem necessariam, & condu-
 cibilem agere: cum tamen i-
 gnoret aquam similiter aquam
 manere, quanuis tundendo,
 quod aiunt, humeros decu-
 tiat. Permite mihi ut te hic
 interrogem, num excepta e-
 ruditione per omnia præce-
 pto tuo similis esse velles,
 nimirum ita iracundus, ita
 minutus, ita rixosus, ita vo-
 luptarius, tametsi per Iovem
 non multis videatur. *Hermot.*
 Quibusnā? *Lucian.* Vis Her-
 motime tibi narrem, quæ nu-
 perrimè virum quendam se-
 nio confectum, quem ad sa-
 pientiam discendam plurimi
 iuvenes ad eunt, de philoso-
 phia differetem audiui? Cum
 enim à quodam ex discipulis
 mercedem exigeret, indigna-
 bundus dicebat eum debiri
 tempus præstitutum præte-
 riisse, quem oportebat ante
 sedecim dies, mensis trice-
 simo nimirum id persoluisse.
 Sic enim inter se conuenisse.

καὶ ὅτι ταῦτα ἡγεῖσθαι. πα-
 ρεὺς ὁ θεὸς τοῦ νεανίου, ἄ-
 γριος ἀνθρώπος, καὶ ἰδιώτης
 ὡς πρὸς τὰ ὑμέτερα. πρῶ-
 ταισιν εἶπεν ὁ θαυμαστής, τὰ
 μέγιστ' ἡδικοῦσθαι λόγων, εἰ ῥη-
 μάτια παρὰ σὺ προαίρησθαι, μη-
 δένω ἐκτενέμεν διάφορον.
 χαίτοι ἂ μὲν ἡμῖν πρότερον,
 ἐπὶ ἔχεις καὶ αὐτὸς, καὶ οὐδὲν
 ἔλαπτον χροῖόν σοι τῶν μαθη-
 ματων. τὰ δὲ ἄλλα, ὧν ἔξ ἀφ-
 ᾗς ὀπίσθμων, συνέστησά σοι
 τὸ νεανίσκον, ὅσ' οὐδὲν ἀμείνων
 γιγνέται διὰ σέ, ὅς τοι μοῦ
 χιτόνους ἐχκεράτους τίν' θυ-
 γατέρα σαρματίας, παρ' ἔργον
 οὐσαν, δῖονδεῖρε, καὶ ὀλίγου
 δίκῃ ἐφυγεν βιαιῶν, εἰ μὴ
 ἐγὼ τελευτῶν ὠκισμῶν τὸ
 πλεμμέλημα παρὰ πέντος. **D**
 αὐδρὸς τοῦ ἐχκεράτου, τὸ μη-
 τέρα τὸ πρῶτον ἐβράβυσεν, ὅτι
 αὐτὸ ἐλάβετο ὑπὸ κόλπου ἐκ-
 κομίζωντος τὸ χεῖρ, ὡς ἔχει
 συμβολαὶς οἷμαι καταδείναι. **E**
 τὰ μὲν γὰρ ἐς ὄργην, καὶ θυμὸν,
 καὶ ἀντιχωπῆν, καὶ ἐς πολ-
 μαν, καὶ λεῖδος, μακρὸν πνι ἀ-
 μινον εἶχε περισσὴν νύ. καί-
 τοι ἐβουλόμην αὐτὸν ἐς ταῦ-
 τα ἀρετῆς ὑπὸ σὺ μάλ-
 λον, ἢ πρὸς ἐκείναι εἰδέναι, ἂ

ideoque indignabatur. Tum
 adolescentis avunculus qui
 aderat, homo rusticus, ac prae
 vobis imperitus, desine, in-
 quit, ὁ admirande, dicere te
 maxima iniuria fuisse affectū
 si à te verbulam mercari, mer-
 cedem nondum solvimus. Ete-
 nim ea quæ nobis vendi-
 disti, etiamdum ipse habes,
 neque quicquam tibi de tuis
 præceptis est imminutum. **B**
 Cæterum quod ab initio op-
 tabam, quum hunc adolescē-
 tem tibi commendavi, nihilo
 melior tua opera factus est.
 Quippe qui vicini mei Eche-
 cratis filix virgini raptæ vi-
 tium intulit : & de vi illa
 fuisset accusat⁹, nisi ab eche-
 crate paupere talento scelus
 redemissem. Matri etiam ipsi
 nuper alapas impegit, quia
 ipsum in sinu efferentem ca-
 dum deprehēderat, ut habe-
 ret ni fallor, symbolas quas
 in convivia conferret. Ete-
 nim quantum ad iracūdiam,
 exeandescētiā, impudenti-
 ā, audaciā, & mendaciū
 attinet, superioribus annis
 longè melius sese habebat,
 quàm nunc. Atqui maluis-
 sem ut in his corrigendis
 apud te profecisset, quā illa
 didicisset, quæ quotidie no-

καθ' ἡμέρας ἡμέραν πρὸς ἡμᾶς

οὐδ' ἐν δεικνύουσιν, ἐπὶ τὸ δεῖ-
 πνον διεξέρχεται, ὡς κερκόδει-
 λος ἤρπασε παιδίον, καὶ ἐπ' ἐρχο-
 μαι ἀπεδώσειν αὐτόν, αὐτὸ ἀπο-
 κείνηται ὁ πατήρ καὶ οἶδ' ὅτι, π.
 ἢ ὡς ἀγαχιδόν ὅστις ἡμέρας
 εὐσης, μὴ νύκτα εἶναι. εἰσὶν τε
 δὲ καὶ κέραια ἡμῖν ὁ γυμναῖος
 ἀσφύει, καὶ οἶδ' ὅπως περ-
 πλέκων τὴν λόγον. ἡμῖς δ',
 γλωσσῶν ἐπὶ τούτοις. καὶ μάλι-
 α ὅτις ἐπιβυσσάμενος τὰ
 ὅσα, μαλετὰ πρὸς αὐτὸν ἔξεις
 πναί, καὶ χάσεις, καὶ καταλή-
 ψεις, καὶ φαντασίας, καὶ τοι-
 αῦτα πολλὰ ὀνείματα διεξι-
 ῶν. ἀκούομεν δ' αὐτὸν λέγοντος,
 ὡς καὶ ὁ θεὸς καὶ ἐν οὐρανῷ
 ὅστις, ἀλλὰ διαπαύτων πεφοί-
 τηκεν, οἶον, ξύλων, καὶ λίθων,
 καὶ ζώων, ἄλλοι καὶ τῶν ἀπ-
 μοτάτων. καὶ τὴν μητρὸς ἐρ-
 μόνης αὐτὸν τί ταῦτα ληρεῖ,
 καταγλάσας αὐτῆς, ὅτι
 ὡς τὴν λήρον τῶτον ἔφη ἐκμά-
 θη ἀκρίβως, οὐδ' ἐν κωλύσει μα-
 μόνον πλούσιον, μόνον βα-
 σιλία εἶναι. τὸν δ' ἄλλοις, ἀν-
 δρώμενα, καὶ καθάρματα νομί-
 ζεω, ὡς πρὸς ἐμέ. τοιαῦτα
 τὸ ἀνδρὸς εἰπόντος, ὁ φιλό-
 σσφος ὅρα οἷαν ἀπόκρισιν ἀ-
 πεκείνατο ὁ Ερμότιμος, ὡς

bis, & quorum re non est, in
 cœna differit: scilicet ut cro-
 codilus puerum rapuit, quē
 se redditurum promisit, si
 nescio quid responderet pa-
 ter: vel ut necesse est noctem
 non esse, si dies est. Non-
 nunquam etiam generosus
 ille cornua nobis affingit,
 nescio quomodo sermonem
 connectens. Nos autem hæc
 deridemus. Maximè verò
 quum obruratis auribus, a-
 pud se meditatur habitus
 quosdam, & dispositiones,
 & comprehensiones, & ima-
 ginationes, multaque id ge-
 nus nomina commemoran-
 do. Quinetiam ipsum audi-
 mus dicentem, Deum in cœlo
 nō esse, sed omnia permeare,
 veluti ligna, lapides, ani-
 malia, imò etiam vilissima.
 Quumque mater ipsum in-
 terrogat, cur ita nugetur,
 ipsam irridet: sed si has nu-
 gas, inquit, diligenter didi-
 cero, nihil obstat quominus
 sim solus diues, solus rex:
 alios verò mancipia, & pia-
 cula præ me putem. Cum
 hæc dixisset vir ille, vide mi
 Hermotime, cuiusmodi res-
 ponsum, quum sene di-
 gnum philosophus ille red-
 diderit. At nisi, inquit,

πρεσβυτικῶς ἔφη. γὰρ, ὅτι ἐν γὰρ

μή μοι ἐπιλοιάζειν ἔσται, καὶ
 οἷμα μακρῷ χεῖρῳ αὐτῷ ἔξερ-
 γάσασθαι; ἢ καὶ γὰρ Δία ἴσως
 τῷ θυμῷ παρεδιδόσθαι; ὥς
 αὖτε γὰρ χαλινὸν πῖνα ἐμβέβλη-
 κεν αὐτῷ ἡ φιλοσοφία, καὶ ἡ πρὸς
 πάντων αἰδώς. καὶ διατῶτο,
 μετεωριότερος ὅστιν ὑμῖν, καὶ
 φορτικὸς ἔπι. εἴρεαι γὰρ πῖνα αἰ-
 σχύμῳ αὐτῷ, εἰ ἀναξίως φαίνου-
 το τῷ ὀφθαλμῷ, καὶ τῷ ὀνύ-
 ματος. ἃ δὲ παρεκκολλησύντα,
 παιδαγωγῇ αὐτον, ὥς διχῶς
 αὐτῷ εἶμι, ἢ καὶ μὴ ὄν βαλ-
 τίς ἀπὸ πῖνα μὴδὲν παρ' ὑ-
 μῶν λαβεῖν, ὅτι οὐκ οὐκεί-
 νων γὰρ, ἀλλὰ μὴ δίδρακεν, αἰδοῦ-
 ρῶς φιλοσοφίας, ἐπεὶ καὶ αἱ
 τῆς παιδείας τοιαύτῃ λέγουσι περὶ τῆς
 παιδείας, ὥς ἀπὸ πῖνα αὐτοῖς
 ὡς διδασκάλου. καὶ γὰρ αὐτῷ
 μὴδὲν μαθεῖν ἀγαθὸν πᾶσι
 δύνανται, ὅτι οὐκ οὐκ οὐκ
 οὐδὲν ποιήσουσιν οὐκ οὐκ οὐκ
 τῶν. ὅτι μὴ οὐκ οὐκ οὐκ οὐκ
 ταῖς ἀποπληθύνει μοι δὲ καὶ, καὶ
 ὅτι πῖνα αὐτῷ ἐξέλεος τῶν εἰδοτῶν
 τὰ ἡμέτερα, καὶ μοι ἐς αὐτοῖς
 παρεκκολλησύντα, ὥς τῇ ὅτι
 ἐρωτῇ, καὶ πᾶς ἀποκρίνεται,
 καὶ ὅτι μεμάρχη, καὶ ὅτι
 ὅτι ἀνέγνωκε βιβλία, περὶ ἀξιώματων, περὶ συλλογισμῶν,
 περὶ καταλήψεως, περὶ καθήκοντων, καὶ ἄλλα τοιαῦτα. ὅτι

is se addidisset mihi, Nonne
 multò atrociora commis-
 surum fuisse putas? aut forte
 per Iovem carnifici traden-
 dum? At nunc frænū saltem
 iniecit ipsi philosophia, &
 A præter hanc verecūdia. Pro-
 pterea vobis est modestior,
 atque etiam tolerabilis. Hoc
 enim illi pudorem incuit, si
 indignus appareat habitus,
 B & nomine, quæ comitantia
 ipsum moderantur. Itaque
 iustus fuero, si mercedem à
 vobis accepero, non quòd
 meliorem reddiderim, sed
 pro ijs saltem quæ non ad-
 misit reueritus philosophiā.
 C Siquidem etiam nutrices ta-
 lia de pueris dicunt, nimirū
 præceptoris ædes illis ade-
 undas esse. Etenim quannīs
 boni aliquid nondum possint
 D discere, saltem nihil mali
 committent dum ibi mane-
 bunt. Cæterū omnes of-
 ficij mei partes implese mihi
 videor. Assume autem quæ-
 cunque volueris qui doctri-
 næ nostræ sit gnarus, & cras
 E veni : videbis ut interrogat,
 & ut respondet, & quæ didi-
 cit, & quos libros iam legit,
 de axiomatibus, de syllogis-
 mis, de comprehensione, de
 officijs : aliæque diuersa.

ἢ τὴν μητέρα ἐτυπεν, ἢ παρ-
 ζήτους σωήσπαζε, τί ταῦτα
 πρὸς ἐμέ; οὐ γὰρ παιδαγωγὸν
 με ἐπέστησας οὕτω. τοιαῦτα
 γέροντ' ἀνδρῶντος ὑπὸ φιλοσο-
 φίας ἔλεγε. σὺ δ' καὶ αὐτὸς
 αὐτὸς φάιντο ὡς Ερμώτιμα, ἰκανὸν
 εἶναι ὡς διὰ τοῦτο φιλοσοφίη-
 κῃ, ὡς μὴ ἐν τῶν φαυλοτέ-
 ρων προέποιοντο; ἢ ἐπ' ἄλλαις
 ἐλπίσιν ἔχ' ἀρχῆς φιλοσοφεῖν
 ἤξεσθαι. οὐχ ὡς τῶν ἰδιω-
 τῶν κομμιώτεροι εἴημι πει-
 νασωμένος. τί οὖν καὶ ἀποκεί-
 νη καὶ τοῦτο; Ερμῶ. τί δ'
 ἄλλο, ἢ ὅτι καὶ διακρύπτει ὀλί-
 γου δέουζες τοῦτο τοῦ μου καδί-
 κητο ὁ λόγος ἀληθείης ὢν, καὶ
 ὁδύεσμαι ὅσον ἀθλίως χρένον
 ἀνάλωκα, καὶ προσέτι μισθούς
 καὶ ὀλίγους τέλει ἂν πὶ τῶν
 πτωχῶν, νῦν δ' ὥσπερ ἐκ μέθης
 ἀναήτων, ὅρῳ οἷα μὲν ὅστιν ὢν
 ἦσαν, ὅποσα δ' πένοντα διὰ
 ταῦτα. Λυ. καὶ τί δὲ διακρύπτει
 ὁ χρεῖς; τὸ γὰρ τὸ μύθου ἐκεί-
 νου πάντοτε σωετόν οἶμαι, ὃν
 Αἰσωπος διηγείτο. ἔφη γὰρ ἄνθρω-
 πῶν τινα ἐπὶ τῇ ἡνίκανι καθεζο-
 μένον, ἐπὶ τῇ κυματώδη, ἀρι-
 θμίζειν τὰ κύματα, σφαλῆναι δ',
 ἀχθεῖσθαι, καὶ ἀνίστασθαι, ἀχθε-
 ῖσθαι τῇ καὶ ἐν τῇ παραστάσει

Quod si vel matrem pertuf-
 sit, vel rapuit virgines, quid
 hæc ad me attinent? non
 enim me pædagogum ipsi
 præfecistis. Hæc ille senex
 de philosophia diserebat.
 A Tu-ne etiam diceres Her-
 motime, satis esse, si ob id
 philosopharemur, vt nihil
 eorum quæ peiora sūt com-
 mitteremus? Annon ab ini-
 tio alia spe inducti vacare
 philosophiæ volebamus?
 B Nonne vt omnia perlustrâdo
 rudi vulgo moderatiores ef-
 femus? Quid igitur nōne hoc
 responderes? *Hermiot.* Quid
 aliud, quàm quod propemo-
 dum lachrymor, vique ad eò
 me commouit vera tua ora-
 tio. Et quod impendi tem-
 pus lugeo, & quos feci sum-
 ptus, mercedes non exiguas
 pro laboribus pendendo.
 D Nunc enim tanquam ex e-
 brietate ad me rediens, video
 cuiusmodi illa sint quæ a-
 mabam, & quantas ærum-
 nas pro illis exhauserim. *Lu-
 cian.* Sed quid ὁ bone la-
 chrymis est opus? Nam id
 prudentius esse puto, quod
 Æsopus in fabulis comme-
 morat: vbi dicit, quendā in
 littore maris conlêdisse ve
 numeraret vndas, & doluisse
 ac grauiter tulisse quod erra-
 ret, donec adueniens vulpes

εἰπὼν αὐτῷ, τί ὧς ἡγουμένε ἀνὴρ
 ᾧ παρελθόντων ἐνέγκας; δέον τὰ
 ἐντεῦθεν ἀρξάμενον ἀριθμεῖν,
 ἀμειλίχιστα δὲ κείνων. καὶ σὺ
 τοίνυν ἐπεί σοι οὕτω σοὶ δοκεῖ, A
 εἰς τὸ λοιπὸν αὖ ἄμεινον ποιή-
 σαις εἶναι τε κοινὸν ἅπασιν βίβην
 ἀξίω, καὶ συμπαιδείω τοῖς
 πολλοῖς, οὐδὲν ἀλόκοτον, καὶ
 πετυφωμένων ἐλπίζων. καὶ ἔτι B
 αἰσχρὴν, ὡς ἄρ' εὐφρονεῖς, εἰ γέ-
 ρων ἀνδρὸς μεταθήσῃ, καὶ
 μεταχωρήσῃς πρὸς τὸ βέλτερον;
 ταῦτα πάντα ὧ φιλότις, ὁποῦτα
 εἶπον, μὴ μα νομήσης καὶ τῆς
 σοῦ παρεκπευσμένην, ἢ ἔ-
 χθραν πινὰ ἔχαιρετον πρὸς
 Στωϊκοῖς ἐπαρηρημένον εἰρηκέ-
 ναι, ἀλλὰ κοινὸς ἐπὶ πάντας ὁ
 λόγος. τὰ γὰρ αὐτὰ, πρὸς σέ
 εἶπον αὖ, εἰ τὰ Πλάτωνος, ἢ
 Λεϊστοκλείους ἤρησο, ᾧ ἄλλων
 ἀγρίων ἐρήμιον χαταγνοῖς.
 νῦν δ' ἐπὶ τὰ Στωϊκῶν πρὸς
 ἡμῶν, πρὸς ᾧ σεαυτὸν ἀπο-
 τετάδω ὁ λόγος ἔδοξεν, ἔδεν E
 ἔχαιρετον πρὸς αὐτῷ ἔχων.
 ἔγωγε, εὖ λέγεις. ἀπείμω γοῦν
 ἐπαυτὸν τότο, ὡς μεταβαλεῖ-
 μέναι καὶ αὐτὸ δὴ τὸ γῆμα.
 οὐκ εἰ γοῦν καὶ εἰς μακρὰν
 οὕτε πύργον αὐτῶν νῦν
 λάσσω, καὶ βαθύν, οὕτε

dixit ipsi. Cur δ' generose
 propter præteritas vndas
 cruciaris? Oportet ut omil-
 sis illis hinc numerare inci-
 pias. Et tu quandoquidem
 ita tibi videtur, in posterum
 melius feceris, si commu-
 nem omnibus vitam vivere
 decreueris, & cum vulgo
 verferis, nihil absurdi aut
 fastuosi sperans. Nec te
 pudeat, siquidem sapit, quod
 senex consilium mutaris, &
 ad meliora transeas. Hæc
 omnia quæ dixi, ne putes
 amice me aduersus Stoicos
 instructum, quasi mihi cum
 illis essent susceptæ peculi-
 res inimiciæ, dixisse. Sed
 est communis in omnes
 hæc oratio. Eadem enim
 in te dixissem, si vel Pla-
 tonis, vel Aristotelis secta-
 torem te præbuissets, cæteris
 indicta causa damnatis.
 Nunc verò siquidem disci-
 plinam Stoicam prætulisti,
 in Stoicos inuchi visa est o-
 ratio, quamquam nihil in
 ipsos habet peculiare. Her-
 mor. Rectè dicis. Iam ita-
 que abeo ut habitum e-
 tiam ipsum mutem. Vi-
 debis igitur propediem,
 neque barbam ut nunc
 hirsutam & profundam, ne-
 que victus rationem tem-

διαταί κικολασμένην, ὅτι

αἶντα πάντα, καὶ ἐλεύθερα.
 τάχα ὃ καὶ πορφυρίδα μεταμ-
 ριάσσομαι, ὥς εἰδέϊν ἅπαντες,
 ὅτι μικέτι μοι τῶν λήρων ἐκεί-
 νῳ μέτεστιν. ὥς εἶδε γέ κ' ἔξε-
 μέσαι δυνάτον ἢ ἅπαντα
 ἐκείνα, ὅποσα ἤκουσα παρ'
 αὐτῶν. καὶ εὖ ἴδῃ, ὅκ' αὖ
 ὤκησα καὶ ἐλλέβορον πίνειν διὰ
 τοῦτο ἐς τὸ ἔμπαλιν, ἢ ὁ Χρύ-
 σιππος, ὅπως μηδὲν ἐπὶ ἐννοή-
 σαιμι ὧν φασί. σοὶ δ' οὐκ οὐ
 μικρὸν χάριν οἶδα ὧ Λυκίῃ,
 ὅτι με πειθερέωνρον ὑπὸ δο-
 λεῖα πινος χειμάρρου, καὶ βα-
 χέος, ἐπιδιδότα ἑμαυτὸν, καὶ
 κτ' ἔβην συρρέοντα τῷ ὕδατι,
 ἀνέσπασας, ἐπιστὰς τὸ τῶν βα-
 γαδῶν τοῦτο, θεὸς ἐκ μηχανῆς
 ἐπιφανής. δεχῶ δέ μοι ὅκ'
 ἀλόγως αὖ καὶ ξυρήσασθαι τῷ
 κεφαλῇ, ὥσπερ εἰ ἐκ τῆς ναυα-
 γίων ἀποσωθέντες ἐλεύθεροι,
 ἅπ' καὶ σωτήρια τήμερον ἄξων,
 τοσαύτῳ ἀχλὺ ἀποσεισά-
 μῃος τῶν ὀμμάτων. φιλοσόφῳ
 ὃς τὸ λοιπὸν, καὶ ἂν ἀκὼν πετὲ
 εἰ ὁ δ' ὠβαδίζων ἐν τῷ χῶ, εὐ-
 τως ἐκ βαπίσσομαι, καὶ πεισθή-
 σμαι, ὥσπερ τοῦ λυτῶντας τῆς

peratam, sed remissa & li-
 bera omnia. Mox purpuram
 induam, vt norint omnes,
 non amplius esse rem mihi
 cum nugis illis. Atque vti-
 nam ea omnia euomere pos-
 sem quæ ex ipsis audiui.
 Ac probè scias, neque me
 pigeret helleborum bibere
 propter hoc ipsum, alio sine
 quàm Chrysippus, ne quid
 eorum quæ dicunt, mihi ve-
 niret in mentem. Quare
 magnam habeo tibi gratiam
 Luciane, quòd me à turbido
 asperòque torrente iactatū,
 meopte motu traditum, &
 secundo flumine cum aqua
 fluentem retraxisti, mihi
 iuxta Tragædorum illud
 superveniens, Deus ex im-
 prouiso ostensus. Videor
 autem mihi non absurdè fa-
 cturus si caput abrafero,
 vt qui è naufragio incolum-
 es euaserunt, veluti festi-
 uiratem meæ salutis hodie
 celebraturus, excussa ex ocu-
 lis meis tanta caligine. Por-
 rò in posterum quemcunque
 philosophum, et si inuitus
 inter eundum nanciscar, nō
 secus ac rabiosos canes auer-
 sator, & deuotabo.

κυνῶν.

ARGVMENTVM.

Offendit hac praefatione Lucianus, se exemplo Herodoti, & post hunc Aetionu rīstō-ri adductum, ut in conuentu totius Macedoniae, exhibere se, ac specimen aliquod sui praebere voluerit. Effert enim compendiosiores hanc viam ad laudem & gloriam comparandam, quam singulas ciuitates circumcundo, magno negotio, multoque tandem tempore inclarescere. Exordium a voto incipit, post narratione utriusque & Herodoti, & Aetionu exemplum exponit, quia quia maiorem scripti huius partem absoluit, utriusque nominis titulum quoque dedit. Hinc Adaptatio sequitur, qua suum institutum cum superioribus exemplis comparat, amplificata per collationem, praefati conuentu cum Olympico, a loci & hominum qualitate. Postremo petit, ut illorum exemplo, se quoque pro aliquo mediocri Oratore habeant, non cum optimis ac vetustissimis illis, sed cum praesentibus conferendo.

ΑΙΤΙΩΝ.

Ῥοδότου εἴθε
 ἢ καὶ τὰ ἄλλα
 Η μίμνηται δὲ
 νατὸν ἰω. οὐ
 πάντα φημι ὅ-
 σα προσὲν αὐτῷ, μείζον γὰρ
 εὐχῆς τὸτό γε, ἀλλὰ καὶ ἐν
 ἐκ τ' ἀπάντων, οἶον, ἢ κάλλος
 τ' λόγων, ἢ ἀρμονίαν αὐ-
 τῶν ἢ τὸ οἰκείον τῇ ἰωνίᾳ, καὶ
 προσοτρὺς, ἢ τ' γνώμης τὸ πε-
 εἰπὸν, ἢ ὅσα μετρία καλὰ
 ἐκείνος ἅμα συλλαβὼν ἔχει,
 πρὸς τ' εἰς μίμησιν ἐλπίδος. ἃ
 δ' ἐπεικτεν ἐπὶ τοῖς συζηταμ-

AETIO.

TINAM verò &
 alias Herodoti
 V virtutes imitari
 possem, non
 dico omnes
 quibus fuit pre-
 ditus: maior enim voto res
 hæc foret: verum ex omni-
 bus vnam, videlicet aut ora-
 tionum elegantiam, aut ea-
 rundem compositionem, aut
 propriam & naturalem Ioni-
 cæ linguæ dictionem, aut sen-
 tentiarum præstantiam, aut
 quæcunq; cum infinita, tum
 pulchra confertim habet,
 imitationis spem excedentia.
 Verum quæ pro libris à se

ῥασι, καὶ ὡς πολλὰ ῥα τοῖς
 Ἕλλησιν ἐν βραχέϊ κατέστη, ἐγὼ
 καὶ σύ, καὶ ἄλλος αὖ μνημονεύμα-
 θα. πλεῖστας δὲ οἰκοῦντων ἐν τῇ
 Καραίας ἐνδοῦ τῇ Ἑλλάδος, A
 ἐστὸν πῖτον φέρει ἑαυτὸν, ὅπως
 αὖ τὰ ῥασι, καὶ ἀπαρχμονέσα-
 πα ὁπισθεως, καὶ περὶ βόντος
 ῥασι, καὶ αὐτὸς, καὶ τὰ συγ-
 ραμμάπα. τὸ μὲν οὖν περὶ B
 σωῦτα, νῦν μὲν Ἀθῶναις, νῦν
 δὲ Κροενδίοις ἀναγνώσκουσιν, ἢ
 Ἀργείοις, ἢ Λακεδαιμονίοις ἐν
 τῷ μέρει, ἐργῶδες, καὶ μακρὸν C
 ἦγετο εἶναι, καὶ τειβῶν ἢ μί-
 κρον ἐν τῷ ποταμῷ ἐστῆσαι. οὐ-
 κεν ἦξει διασπᾶν τὸ ῥασι, αὐ-
 τὸν δὲ διασπᾶν ἔτι καὶ ὀλί-
 γον ἀγείρων, καὶ συλλέγων τῇ
 ῥασι, ἐπεβύλευε δὲ ἐν ἑσθῶν D
 ἐν, ἀδελφεὶς που λαβὼν τὸν
 Ἕλληνας ἀπάρτας. ἐνίσταται ἔν
 ὀλύμπια τὰ μεγάλα, καὶ ὁ
 Ἡρόδοτος, τὸτ' ἐκείνο ἦκεν οἱ
 νομῆτας τῇ καρῶν, ἢ μάλιστα E
 ἐν ἑσθῶν, πλεῖστας τῶν
 τῶν παλαιῶν, ἀπάρτα ῥασι
 ἔστι τῇ ἀρίστων συνελευμένων,
 παρελθὼν ἐς τὸ πᾶσι δομον, οὐ
 διατίλ, ὅτι ἀγωνιστὴν ὀλυμ-
 πίων παρῆχεν ἑαυτὸν, ἀδελ-
 φὸς ἱσορίας, καὶ κληῶν τὸν πα-
 ῥοντα, ἀλλ' ἐν τῷ καὶ μούτῳ

conscriptis fecit, utque mul-
 tifarum Græcis breui inno-
 tuit, ego & tu, & quivis alius
 facile imitaremur. Nam do-
 mo ex Caria rectè in Græciâ
 naui profectus, apud se di-
 spiciebat quo pacto quâ cel-
 lerimè, minimòq; negotio
 inclaresceret, & celebraretur
 ipse, ipsiûsque scripta. Sede-
 nim terras obeundo, nunc
 Atheniensibus, nunc Corin-
 thijs ea legere, vel Argivis,
 vel Lacedæmonijs vicissim,
 sperosum, & longū esse du-
 cebat: & moram in hoc fore
 non exiguam prospiciebat.
 Quare statuebat negotium
 contrahere, non ita particu-
 latim ac paulatim notitiam
 congregando, & colligen-
 do. Idcirco diligenter ob-
 servabat, an Græcos vnâ cō-
 gregatos alicubi omnes de-
 prehendere posset. Itaque cū
 Olympia magna celebraren-
 tur, Herodotus, illam ejus
 quod expecebat obtinendi
 occasionem, obuenisse sibi
 ratus, obseruata celebritatis
 frequentia, cū iam vndi-
 quaque optimates conuenis-
 sent, in ædis sacrarum in-
 gressus est vbi non spectato-
 rem, sed certatorem Olympi-
 orum ipse se exhibebat,
 historias à se conscriptas can-
 nendo, & præsentibus demu-
 scendo, ita ut libros ejus
 κληθῶναι τὰς βίβλους αὐτῶ,

ἐνταῖς καὶ αὐταῖς οὐσας. ἦδη ἔν
 ἅπαντες αὐτὸν ἤθεσαν πολὺ
 μᾶλλον, ἢ τοῦ ὀλυμποίχου
 αὐτοῦς. καὶ ἔστιν ὅστις ἀήκοος
 ἦν τοῦ Ἡροδότη τοῦ ὀνόματος, οἱ
 μὲν αὐτοὶ ἀκούσαντες ἐν ὀλυμ-
 πῳ, οἱ δὲ ἐκ τῶν τῶν πανηγύ-
 ρεως ἡκόντων πωσανόμενοι. καὶ
 εἰ που γὰρ φανείη μοι, εἰδεί-
 κνυτο αὐτῷ τῷ δακτύλῳ. ἔπος
 ἐκείνου Ἡροδότης ὅστις, ὁ ταῖς μα-
 χας περσικὰς ἰασί συζητησάμενος.
 ὁ ταῖς νίκαις ἡμῶν ὑμνήσας. τοι-
 αὐτὸν ἐκείνος ἀπέλαυσε τῶν
 ἰσραηλῶν, ἐκ μὲν συνόδῳ παύ-
 δημῶν πῖνα κοινῶν ψῆφον τῇ
 Ἑλλάδι λαβὼν, καὶ ἀνακηρυ-
 χθεὶς ἐκ τοῦ ἐνός μὰ Δία
 κηρυκός, διῆ ἐν ἀπάτῃ πό-
 λει, ὅθεν ἔκθετος ἦν τῇ πανη-
 γυρίᾳ. ὁ δὲ ὕστερον κατα-
 νοήσαντις, ὅτι τοῦ πῖνα ταύ-
 τῳ ὁδοῖς γινώσκῃ, ἰσπίδας τε
 ὁ ἐπιχρῆστος αὐτῶν σοφιστῆς,
 καὶ Περσίδης ὁ κείνος, καὶ Ἀνα-
 ξιμένης ὁ χῆρος, καὶ Πῶλος ὁ
 ἀκραγανθίνος, καὶ ἄλλοι συγχοί,
 λόγοις ἔλεγον αἰεὶ καὶ αὐτοὶ
 πρὸς τὴν πανήγυριν, ἀφ' ὧν
 γινώμενοι ἐν βραχέϊ ἐγγύοντο.
 καὶ τί σοι τοῦ παλαιῦς ἐκείνου
 λέγω σοφιστῆς, καὶ συζητησάμενος,
 καὶ λογιζομένου, ὅπου καὶ τὰ

nouem mularum nominibus
 nuncuparint. Proinde iam
 erat illis multò notior, quàm
 Olympiorum victores. Nec
 quisquam erat cui nomen
 Herodoti esset inauditum:
 cum alij in Olympia audi-
 uissent, alij exijs qui ex ce-
 lebritate venerant, accep-
 sent. Ac sicubi tantùm ap-
 pareret, digito monstraba-
 tur: hic ille est Herodorus,
 qui Persicas pugnas Ionice
 conscripsit, qui victorias no-
 stras celebrauit. Hoc ille
 commodi ex suis historijs
 reportauit, quòd in vno cò-
 uentu ab omni populo com-
 mune suffragium accepit,
 nec ab vno præcone per lo-
 uem, sed in omni vrbe, vnde
 panegyristarum quisque erat
 promulgatus. Quod postea
 cum animaduertissent, hanc
 esse viam compendiosam ad
 cognitionem paradam, Hip-
 pias illius gentis sophista, &
 Prodicus Ceus, & Anaxi-
 menes Chius, & Polus Agri-
 gentinus, alijque complu-
 res, orationes habebant sè-
 per ad publicum totius
 Græciæ conuentum, vnde
 breui innotescabant. Ecquid
 tibi prisca illos sophistas,
 historicos & oratores recen-
 seo, quòd quidem postremo
 hoc tempore dicunt pi-
 ctorem Aëtionem Roxanes
 τελευτῶντα ταῦτα, καὶ Αἰτίωνα

ραπὶ τῷ ζωγράφῳ, συγγρά-
 φαστα τῷ Ρωξάνῃ, καὶ Αλε-
 ξάνδρῳ γάμον, εἰς Ὀλυμπίαν
 καὶ αὐτὸν ἀγαγόντα, τὴν εἰκόνα
 ἐπιδείξασθαι, ὥστε Περιένιδαν
 ἐλλαοδίκην τότε ὄντα, ἡδέντα
 τῇ τέχνῃ γαμβρὸν ποιησάσθαι
 Αετίωνα, καὶ τί τὸ θαῦμα ἐνῆν
 τῇ χαρῇ αὐτοῦ ἠγετό τις, ὡς τῷ
 Ελλαοδίκῃ δὲ αὐτὸ, ὡς ἐπι-
 χροῖν τῷ Αετίωνι συνάψασθαι
 τὴν θυγατέρα τῷ γάμον. ἔστιν ἡ εἰ-
 κὼν ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ γὰρ εἶδον, ὥστε
 καὶ σὺ αὖ εἰπέην ἔχριμι. Θα-
 λαμὸς ὅστις περικαλλὴς, καὶ
 κλίσθιν θυμφοικίᾳ, καὶ ἡ Ρωξάνη
 ἐκθῆται, παρὶ χεῖλόν τι χέριμα
 παρδύνη ἐς γυνὴν ὁρώσα, αἰδο-
 ῦμένη ἔσθῃ τῷ Αλέξανδρῳ.
 ἔρωτες δὲ πῖνες μειδιώντες, οἳ μὲν
 κατόπιν ἐφεσῶς, ἀπάγει τὴν κε-
 φαλήν τῷ καλύπτρῳ, καὶ δει-
 κνυσὶ τῷ θυμφοῖν τῷ Ρωξάνῃ.
 οἳ δὲ τις, μάλα δουρικῶς ἀτα-
 ργῇ τὸ παντάλιον ἐκ τοῦ ποδός,
 ὡς κατακλίνονται ἥδην, ἄλλος τῷ
 χλαμύδι τῷ Αλέξανδρῳ ἐπι-
 λημνύμενος ἔρωτος, καὶ ἐπὶ τοῦ
 αὐτοῦ φορὸς τῷ Ρωξάνῃ, παῖν
 βίαιος ἐπισπώμενος. οἳ βασι-
 λεὺς δὲ, αὐτὸς μὲν, στέφανόν τινα
 οἱ ἔχει τῇ παιδί. πάρος γος δὲ,
 καὶ θυμφοῦ γος, Ἡρακλείων

& Alexandri depictas nup-
 tias in Olympiam tulisse,
 ac imaginem spectandam of-
 stentasse, adeo ut Proxeni-
 des, quem tunc certaminum
 iudicem Græci constitue-
 rant, artis præstantia dele-
 ctatus, Aëtionem sibi gene-
 rum afficiuerit? Sed quæret
 aliquis quid adeo miri pi-
 cturæ illius inesset, ut Græ-
 corum iudex ideo Aëtioni
 peregrino filiam nuptum
 collocarit. Est imago in
 Italia, quam equidem vidi,
 adeo ut quidnam sit illud
 tibi dicere possim. Thala-
 mus est elegantissimus, &
 nuptialis lectus, ubi sedens
 Roxane, & adstantem Ale-
 xandrum reuerita, quod ma-
 ximè virginem decet, in
 terram intuetur. Cupidines
 quoque ridentes, quorum
 alter à tergo stans, à ca-
 pite flammeum aufert, &
 sponso Roxanen common-
 strat: alter verò seruiliter
 admodum sandalia pedibus
 detrahit, ut iam decumbat.
 Alius etiam Cupido Ale-
 xandrum amiculo arreptum
 magna admodum vi ad Ro-
 xanem trahit. Tum rex ipse
 coronam puellæ porrigit.
 Sponsæ verò assessor, &
 dux Hephæstion astat, fa-
 cem ardentem tenens,

θυμπαρέση, δ᾽ αὖτε κρομύδην

ἔχων, μισθὰ πᾶν ὡς αἰὼς
 ἐπεριδιδύμενος, ὑμῶν οἷμα
 ὅστιν. ἔτι ἐπὶ γὰρ τοῦ
 νομα, ἐτέρωθεν δὲ τὴν εἰκόνα,
 ἄλλοι ἔρωτες παίζουσιν ἐν τοῖς
 ὀπλοῖς τοῦ Ἀλεξάνδρου, δύο μὲν
 τὴν λόγχην αὐτῷ φέροντες,
 μιμούμενοι τοῦ ἀχθοφόρου,
 ὅποτε δοκὸν φέροντες, βασιλεύ-
 ον. ἄλλοι δὲ δύο, ἕνα πρὸς ὅπ-
 ῳ ἀσπίδος κατακείμενον, βα-
 σιλέα δὴν καὶ αὐτὸν, σύρεισι,
 τὴν ὀρχήν τὴν ἀσπίδος ἐπιλημ-
 μένοι. ἕως δὲ ἐς τὴν θώρακα ἐπι-
 δὸν ὑπὸν κείμενον, λοχῶν π-
 ῶς φορέσκειν αὐτοῦ, ὅ-
 ποτε κατ' αὐτὸν χύσιντο σίε-
 ντες. οὐ παιδιὰ δὲ ἄλλως ταῦ-
 τὰ ὄντι, ἐδὲ πειρίεργα ἐν
 αὐτοῖς ὁ Αἰτίων, ἀλλὰ δηλοῖ
 τὸ Ἀλεξάνδρου καὶ τὴν ἐς τὰ πο-
 λεμικὰ ἔρωτα. καὶ ὅτι ἅμα καὶ
 Ρωξάνης ἥρα, καὶ τὸ ὄπλων ἐν
 ἐπελήνῃ. πάλιν δὲ ἢ γὰρ ἐ-
 κὼν αὐτῇ, καὶ ἄλλως γαμήλιον
 πρὸς τὴν ἀληθείας διεφάνη ἔ-
 χουσα, περιμνησυσσάμενη τῷ
 Αἰτίωνι τὸ Περσέϊδου θυ-
 γατέρα. καὶ ἀπὸ τῆς γήρας καὶ
 αὐτὸς, πᾶν τὸν τὸ Ἀλεξάνδρου
 γάμων, ὑπὸ νυμφαγωγῶ τῷ
 βασιλεῖ, μισθὸν εἰκασμένου
 γάμου, περιτλαζὼν ἀληθῶς

formoso valdè iuveni inni-
 xus: hunc hymenæum esse
 puto: nomen enim non est
 inscriptum. Ex altera verò
 tabulæ parte, alij Cupidines
 in armis Alexandri ludunt,
 quorum duo eius hastam fe-
 runt, similes baiulis illis, qui
 trabis onere grauantur. Duo
 verò quendam super clypeo
 iacentem, quasi regem ip-
 sum, arreptis clypei ansis tra-
 hunt. Porro unus in tho-
 racem supinè iacentem in-
 gressus insidianti est similis,
 ut ipsos quum trahendo ad
 se peruenissent, perterrefa-
 ciat. Neque verò hæc sunt
 ludicra, neque superuacua
 operam in his Aëtio collo-
 cavit: sed Alexandri studium
 in res bellicas indicant, eum-
 que simul & Roxanen a-
 massæ, & armorum imme-
 morem non fuisse. Verum-
 enimvero hæc imago nup-
 tiale quiddam præ se ferebat
 ut quæ Proxeniæ filiz
 nuptias Aëtioni concilia-
 ret, qui vxore ducta abiit,
 ac præter Alexandri nuptia-
 rum propositum, ab au-
 spice rege veras nuptias,
 mercedem expressæ nup-
 tiarum imaginis accepit.
 Herodotus quidem: nam

γάμων. Ἡρόδοτος μὲν οὖν
 ad ipsum

ἐπαίεμι γὰρ ἐπ' ἐκείνον, ἰκανὸν
 τῶν ὀλυμπίων τῷ πανηγυρίῳ
 ἤκιστο, καὶ συγγεφέα θαυμα-
 σὸν δεῖξαι τοῖς Ἑλλησι τὰς Ἑλ-
 ληνικὰς διεξιόντα, ὥς ἐκείνος
 διεξῆλθεν. ἐγὼ δ' ἔτι καὶ πρὸς φι-
 λίσ, μὴ μὲ κορυβαντῶν ὑπο-
 λάβητε, μὴ δ' ἐπὶ τὰ μὲν εἰσάγειν
 τοῖς ἐκείνου. ἰλέως ὁ ἀνὴρ. ἀλ-
 λά τὸ τοῦ γε ὁμοίου παθεῖν φημι
 αὐτῷ. ὅτε γὰρ τὸ πρῶτον ἐπιδή-
 μιτα τῇ Μακεδονίᾳ, πρὸς
 ἑμαυτοὺς ἐσκοπούμην, ὅτι μοι
 χεῖτεον τῷ πρᾶγματι. καὶ ὁ
 μὲν ἔως ἔτος μὲν, ἀπὸ τῆς γνο-
 ῦμαι, καὶ ὅτι πλείους Μα-
 κεδόνων δεῖξαι τὰ μὲν. τὸ δ' αὖ-
 τ' ἐπεμύοντα, τῶνικαὶ τὰ τῶ
 ἑτοίμῃ ἐγγίγνεσθαι πόλει ἐκείνῃ,
 καὶ συμπαρὲς ἐφαίνετο. εἰ δ' ἐπὶ τῇ
 σμῇ τῶνδε ὑμῶν δ' ἐπὶ σὺν ὁδῷ,
 ὅτῃ παρελθὼν ἐς μέσον δεῖξαι-
 μὲν τὸ λόγον, ἐς δὲ ὅσον ἔπος ἀπο-
 βήσεται μοι τὰ δ' ἐκείνῃ. αὐτοὶ
 τε ὑνὴδ' ἐπὶ συνελκύνεσθε, ὅτι πρῶ-
 ὄφελος ἔστι ἐκείνης πόλεως. αὐτὸ
 δὲ τὸ κεφάλαιον Μακεδόνων
 ἀπαιτῶν. καὶ ὑποδέχῃ πόλις ἡ
 ἄριστος, ὅσα ἔτι Πίσαν μὰ Δί,
 ἐδὲ δ' ἐκείνῃ σενοχωρίαν, καὶ
 σκηνάς, καὶ χαλύβας, καὶ πύ-
 λους. οἱ τε αὖ πανηγυρίῳ, οὐ
 σφραγισθὲς ὄχλος, ἀλλ' ἔτι

ad ipsum redeo; Olympio-
 rum celebritatem idoneam
 ducebat, ad fidem Græcis
 faciendam admiratione di-
 gnum esse scriptorem, qui,
 quemadmodum ille, res
 Græcicas memoriz tradi-
 dit. Sed quod ad me attinet,
 etiam per Iouem Philium
 quæso ne infatire me suspi-
 cemini, eumque rebus illius
 meas comparare. Propitius
 sit mihi vir ille. Verum idem
 quod illi, accidisse mihi dico.
 Quum enim primùm in Ma-
 cedoniam sum profectus,
 apud me dispiciebam, quid
 in hoc negotio mihi geren-
 dum. Iamque omnibus in-
 notescendi amore tenebar,
 atque etiam quàm plurimis
 Macedonibus mea scripta
 ostendēdi. Sed obambulādo,
 cum quaq; vrbe cōmercium
 habere eo anni tempore non
 facile videbatur. Sed si ob-
 seruato hoc conuentu vestro
 venirem & ederem oratio-
 nem, commodè sic, quæ in
 votis erant, euentum fortit-
 ura censebam. Vos itaque
 conuenistis ex singulis ciui-
 tatibus quiq; præstantissimi,
 neque non lectissima omniũ
 Macedonum summa. Con-
 uentum vestrum excipit ciui-
 tas optima, non vt Pisa loco
 angusto, tentorijs, tugurijs,
 & æstu. Præterea panegyri-
 n agitant, non vilis præbecula,

μᾶλλον φιλοδοξῶντες, ἐν πα-
 ρέσσω οἱ πολλοὶ ἢ Ἡρόδοτον
 πειρώμενοι, ἀλλὰ ῥητόρων τε, καὶ
 συγγραφέων, καὶ σοφιστῶν οἰδοκί-
 μώτατοι, ὅσων οὐ μικρὸν ἦδη, **A**
 μὴ τοῦ μόνον παρὰ πολὺ ἐνδέ-
 ξεσθαι φαίνονται τῷ Ὀλυμπίων.
 ὅς μ' ἐγὼ μὲν ὑμῖν Πολυδά-
 ματι, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μίλωνι
 παρὰ θωρήτῃ μὲν, κομιδῇ ὑμῖν
 ἐδῶξω θρασὺς αὐθραψος εἶναι. **B**
 ἐγὼ δὲ πολὺ ἐκείνων ἀπαμαρτό-
 νης ἢ μημίλω, ἐφ' αὐτῷ μόνον
 ἀποδυσσάμενος ἵδμεν, τάχ' αὖ ἐ
 παύει μαστῶσιμος ὑμῖν δόξαι-
 μεν, ὡς ἐν γὰρ παλιούτῳ θαδίῳ,
 ἱκανὸν ἔμοιγ' οὐκ καὶ τῷ τῷ.

magis cupida spectandi ath-
 letas, vulgus Herodoti ne-
 gligens: sed rhetorum, hi-
 stororum & sophistarum
 omnium celeberrimi: adeo
 ut iam parum mihi deesse
 videatur, quin mea actio
 perinde ut Olympiorum cé-
 lebris sit habenda. Sed si vos
 Polydamanti, vel Glauco,
 vel Miloni me contendatis,
 homo audax admodum vi-
 debor. Sin verò longè il-
 lorum remota memoria,
 per se solum exutum vide-
 atis, fortè nequaquam ver-
 beribus dignus censebor:
 quòd tanto in stadio mihi
 utique suffecerit.

Z E T Z I Σ, H
 Ἀντίοχος.

Z E V X I S V E L
 ANTIOCHVS.

ARGVMENTVM.

Apologia quadam, scriptorum Luciani, est, qua ille ostendit
 non tantum nouitati seu peregrinitati studere se, sed & verum,
 sententiarumque elegantia; deinde & apta compositionis harmo-
 nia. Ceterum quòd sola nouitas illorum in admiratione sit,
 fieri communi quadam hominum natura; qui sola nouitate
 plerumque detineantur; interim aliorum nulla habita ratione.
 Idem enim & Zeuxidionem in pictura Centauri, in quam præter
 nouitatem argumenti, multam artem impenderat, & Antioche,
 in pugna contra Galatas accidisse, hostibus nouitatem & inso-
 lentiam elephantorum, non ipsius apparatus perterritibilis.
 Tractatur autem eadem fermè ratione, qua & superior oratio: nisi
 quòd hic ipsa causa à principio ponitur, exempla autem, eaque

amplificata sequuntur. Etiam tibi eadem ratione, ut supra, impositi sunt.

Ναυχος ἐγὼ μὲν
 ὑμῖν δείξαι τὸ
 Ε λόγον, ἀπὸ τῆς
 οἰκίας. προσόν-
 τες δὲ μοι τῶν
 ἀκούστων πολλοί, καλῶν δὲ
 οὐδὲν οἶμαι καὶ τὰ τριαῦτα
 πρὸς φίλους ἔδωκεν ὑμῶν
 λέγειν, προσόντες ἔνδεξιόν-
 τι, καὶ θαυμάζουσιν ἡρώων.
 ὅππῃ δὲ πρὸς παρμαρτουῶν
 τες, ἄλλος ἄλλωθεν ἐβόων, καὶ
 ἐπὶ τοῦ, ἄχρῃ που καὶ ἐρυ-
 θεῖναι με, μὴ ἄρα πάντως
 ἔσθαι τῶν ἐπάνων ἀπολει-
 πόμεν. τὸ δὲ ἔν κεφάλαιον
 αὐτοῖς, τὸ τοῦ καὶ πάντες ἔν
 καὶ τὸ αὐτὸ ἐπισημαίνοντο, πῶς
 γὰρ τῶν συγγραμμάτων
 ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ πάλιν αὐτῇ
 τῇ πωτισμῶν. μᾶλλον ὅ
 αὐτὸ εἰπεῖν ἀμυνον, ἀπὸ
 ἐκείνῳ ἀπεφάνοντο. ὡς δὲ
 καὶ οὐκ ἔστι. Ἡρώων δὲ πρὸς
 ἐκείνους, ἐμὸς καὶ ἀν-
 ἄνθρωπος. οὐδὲν αὖ τις ἔπει-
 ὅς ἐστιν ἡρώων. οἱ Ε
 μὲν, τριαῦτα πολλὰ ἔλεγον,
 ὡς ἐκείνῳ δὲ καὶ ἐπὶ
 ὅς ἀποδείξω. ἢ τίνα γὰρ αὖ

Vm nuper ha-
 bita apud vos
 C oratione do-
 mum me con-
 ferrem, eorum
 qui me audi-
 uerant multi me conue-
 runt (nihil enim prohibere
 puto quominus etiam ista
 vobis dicam, qui iam amici
 mei estis), & tanquam mira-
 bundi salutarunt. Qui dum
 itinere multo me deduceret,
 B alius aliunde exclamabat &
 laudabat, ita ut erubescere
 rem, metuens ne laudum
 meritis longè inferior essem.
 Fuit igitur illis hæc lauda-
 tionum summa: & omnes
 vnum idemque approba-
 bant, cum inusitatum scrip-
 torum materiam, cum mul-
 tum in ea nouitatis studium.
 Multò verò satius est re-
 ferre eadem quæ illi pro-
 nunciarunt. O nouitatem!
 D admirabilem orationem!
 Ingeniosus homo est: nihil
 quisquam hoc tuo artificio
 nouius esse dixerit. Illi ta-
 lia multa dicebant, prout
 oratione mea commoti fue-
 rant. Nam quid eis causæ
 fuisset cur mentirentur, atq;

αὐτῶν εἶχον ψεύδεσθαι, καὶ

ἀπακλύειν τὰ τοιαῦτα,
 ξένον ἀνθρώπον, οὐ πᾶσι
 πολλῆς αὐτοῖς φρενίδος ἀ-
 ξιον τὰ ἄλλα; πάλιν ἐμέ-
 γε εἰρήσεται γὰρ, οὐ μετρίως
 μοῖα ὁ ἔπαινος αὐτῶν. καὶ
 ἐπιμυθεῖτε ἀπαιδότητων κατ'
 ἐμαυτὴν ἐξητόμεν, ἐνεόσου.
 οὐκοῦν ἴστω μόνον χαεῖν
 τοῖς ἐμοῖς ἐνέστιν, ὅτι μὴ
 συνῆδη, μὴδ' ἔτι τὸ κοι-
 νὸν βαδίζοι τοῖς ἄλλοις, ὁνομά-
 των δ' ἀπὸ χαλῶν ἐν αὐτοῖς, καὶ
 πρὸς τὸ ἀρχαῖον κανόνα συγκρί-
 νουσαν, ἢ γὰρ ὅξτος, ἢ πει-
 νόας πινόμεν χαεῖτος ἀπικνῆς,
 ὁ ἀρμονίας, ἢ τέρχης δ' ἐφ' ἀ-
 πασι, τούτων δ' ὑπὲρ ὅσως
 τοῦ μόνου οὐ γὰρ αὐτὸ παρὲντες αὐ-
 τὰ δεῖνα, ἐπαίμων μόνον τὸ
 κακὸν τὸ παραμυθεῖσθαι, καὶ ἐ-
 νίξον. ἐγὼ δ' ὁ μάταιός, ὅ-
 μων ὅποτε ἀναπαύωντες ἐπαί-
 νοῖεν, τὰ χα μῆτοι καὶ αὐτὸ
 ἴστω παραμυθεῖται αὐτὸν, ἀλ-
 λ' οὐ γὰρ εἶναι τὸ τῷ Ὀμήρῳ, καὶ
 πλὴν γένει ὅδ' ἡν κεχαρισμένῳ
 ἀρχὴν τοῖς ἀκούουσιν, ἢ μὲν
 τοσούτον γε, ἔτε ὅλον τῇ χα-
 νότῃ νύμειν ἔξιν, ἀλλὰ πλὴν
 μὲν, ὡς ἄρ' ἐν παραδίκῃ μοῖα
 συνεπικρομεῖν π, καὶ πρὸς τὸ
 ἔπαινον συνετελεῖν καὶ αὐτῷ,

his laudibus blandiream
 homini extraneo: certe
 ipsis non multum curabo.
 Verumtamen me, nec
 enim dissimulabo, non me-
 diocriter laus illorum co-
 ciabat: & hæc solus ab illis
 relictus apud me cogitabam.
 Ergo solum meis sen-
 tientiæ inest iucundum, & hoc
 consuetæ compositionis est
 sunt, neque communi cum
 alijs pede procedunt. Si
 fortè procul à meis scrip-
 tis remota sunt pulchra vo-
 cabula; ad veterem regu-
 lam composita, ingenuam
 acumen & solertia, & gra-
 tia Attica, & sermonis cohe-
 rentia, & ars quæ in om-
 nibus existit. Non enim
 omnibus illis, solam insti-
 tuti novitatem, & inso-
 lentiam collaudassent. At
 stolidus ego quum subla-
 tes me laudarent, statim
 quidem id ipsum etiam ad-
 dituros putabam. Verum enim
 illud Homeri, Novæ quæque
 canilenum audientibus esse
 gratam. Nec tantum, nec
 totum novitati tribuendum
 sentiebam, quæ est velut
 quædam ornamenti accen-
 sio, & laudis complemen-
 tum: illa verò esse quæ
 reuera laudantur, & ab

τὰ δ' ὅτι ἐπαινοῦμαι,

ἡ ἀκούοντων ἐνθουσιάζοντες
 ἦσαν, ὥστε οὐ με-
 λους ἐπ' ἡρμῶν, καὶ ἐκινδυνεύ-
 ον πιστεύειν αὐτοῖς, ἵνα καὶ
 ἰόνον ἐν τοῖς ἑλλασσιν εἶναι λέ-
 γοιεν. καὶ τὰ τοιαῦτα. τὸ δ' ἔ-
 ρ' ἔτι πλεονάζει, ἀνδραγαθί-
 ῳ μὲν ὁ θεοσεύς ἦσαν. καὶ ὁ-
 λίζου δὲ δαυματατοῦ ἵππου
 ἐπαυτον ἐπαινεῖσθαι πρὸς αὐτῶν.
 ἐδέλω γε αὖ ὑμῖν καὶ τὸ πρὸ γε-
 φείας διηγήσασθαι. ὁ Ζεύξις
 ἐκείνος, ἀρίστος γεφείων ἡρώ-
 ισμος, τὰ δημόσια, καὶ τὰ κοινὰ
 ταῦτα καὶ ἔχραφεν, ἢ ὅσα παῖν
 ὀλίγα, πρῶτα, ἢ θεοῦς, ἢ πολέ-
 μοις, ἀεὶ δὲ χρηνοποιεῖν ἐπι-
 ορθετο. καὶ πᾶσι ἀλλόκοτον αὖ καὶ
 ξένον ἐπινοήσας, ἐπ' ἐκείνῳ δ'
 ἀκρίβειαν δ' τέχνης ἐπεδένυ-
 το. ἐν δ' τοῖς ἄλλοις πολέμοις,
 καὶ ἡρώεσσιν ἱπποκένταυ-
 ρον ὁ Ζεύξις αὐτὸς ἐποίησεν,
 ἀναξίφρουσιν πρὸς ὅτι πα-
 δῶ ἱπποκένταυρος διδύμος,
 κομὸς ἢ γυνή. δ' εἰκόνας ταύ-
 τας ἀντήρατος ὅτι νῦν Ἀθη-
 νησι, πρὸς αὐτὸ ἐκείνῳ ἀκρί-
 βει τῇ γὰρ μετεντυγμένη.
 τὸ ἀρχέτυπον δ' αὐτὸ, Σύλλας
 ὁ Ῥωμαῖον στρατηγὸς, ἐλάβετο
 καὶ τὰ ἄλλα εἰς Ἱταλίαν πεπο-
 ῖναι. εἴτα πρὸς Μακεδὸν οἶμα

auditoribus acclamatione
 excipiuntur. Itaque non
 modicè commovebar cò pe-
 nè adductus ut ijs crederem,
 qui vnum ac solum inter
 A Græcos esse me prædicabāt:
 aliàque id genus. Sed quod
 vulgo fertur, Carbores e-
 rant noster thesaurus. Ac
 propemodum ut præstigia-
 tor aliquis ab iphs. laudor.
 B Volo itaque pictoris insti-
 tutum vobis explicare. Zeu-
 xis ille omnium pictorum
 præstantissimus, popularia
 illa, & communia, aut quæ
 perpalica sunt, Heroas, aut
 C Deos, aut bella non pingebat,
 sed novi quippiam com-
 minisci semper conabatur,
 cùmque insolens & novum
 quid excogitasset, in eo so-
 lertiam artis ostendebat.
 D Inter cætera audacia opera
 Zeuxis hæminam Hippo-
 centaurum fecit, pueros hip-
 pocentauros geminos ad-
 modum paruos nutriendem.
 Huius imaginis exemplum
 nunc est. Athenis, ad veram
 imaginem accuratissimè ex-
 pressum ipsum verò arche-
 typum Sylla Romanorum
 E imperator, cum rebus alijs
 in Italiam misisse ferebatur.
 Deinde circum Maleam
 submersa navi oneraria,

καταδύσας τῆς ὀλγούρας.

κατακλύειν τὰ τοιαῦτα ,
 ξένον ἀνθρώπον , οὐ πᾶν
 πολλῆς αὐτοῖς φρενίδος ἀ-
 ξιον τὰ ἄλλα ; πάλιν ἐμέ-
 γε, εἰρήσεται γὰρ , οὐ μιν εἰς
 μοῖα ὁ ἔπαινος αὐτῶν . καὶ
 ἐπειδὴ ποτὶ ἀπληθύντων κατ'
 ἐμαυτ' ἐξηρόμην , ἐνεόουν .
 οὐκοῦν τὸτο μόνον χαιεῖν
 τοῖς ἐμοῖς ἐνεσιν , ὅτι μὴ
 σωμένη , μηδὲ καὶ τὸ κοι-
 νὸν βαδίζοι τοῖς ἄλλοις , ὀνομά-
 των ὅ ἀρὰ καλῶν ἐν αὐτοῖς , καὶ
 πρὸς τ' ἀρχαῖον κανόνα συκ-
 μύων , ἢ νῦν ὁξέος , ἢ πει-
 νόας πινόςῃ χαιεῖτος ἀπικῆς ,
 ἢ ἀρμονίας , ἢ τέχνης τ' ἐφ' ἅ-
 πασι , τοῦτων ὅ πόρρω ἴσως
 τοῦ μόνου γὰρ αὐτὸν παρὲντες ἀν-
 τὰ δεινὰ , ἐπὶ μὲν μόνον τὸ
 καλὸν τ' ἀρετῆς , καὶ ξε-
 νίζον . ἐγὼ δ' ὁ μάταιός , ὅ-
 μων ὁ ποτὶ ἀναπιδῶντες ἔπαι-
 νοῖεν , τίχα μὲντοι καὶ αὐτὸ
 τὸτο προσάμεται αὐτοῖς , ἀλ-
 λὰς γὰρ εἶναι τὸ τῷ Ομήρῳ , καὶ
 πλὴν νέαν ὅδῳ κεχαιρισμένῳ
 ὑπάρχειν τοῖς ἀκούουσιν . ἢ μὲν
 τοσούτον γε , ὅτε ὅλον τῇ κα-
 νότῃ τε μένιν ἤξιν , ἀλλὰ πλὴν
 μὲν , ὥσπερ ἐν προδικῆς μοῖρα
 συνεπικοσμεῖν πιν , καὶ πρὸς τ'
 ἔπαινον συνετελεῖν καὶ αὐτῷ ,

his laudibus blandirentur
 homini extraneo : ceterum
 ipsis non multum curando
 Verumtamen me , neque
 enim dissimulabo , non me-
 diocriter laus illorum cru-
 ciabat : & hæc solus ab illis
 relictus apud me cogitabam .
 Ergo solum meis scriptis
 hoc inest iucundum , quod
 consuetæ compositionis νό-
 sunt , neque communi cum
 alijs pede procedunt . Sed
 fortè procul à meis scri-
 ptis remota sunt pulchra vo-
 cabula ; ad veterem regi-
 lam composita , ingenij
 acumen & solertia , & gra-
 tia Attica , & sermonis cohz-
 rentia , & ars quæ in om-
 nibus existit . Non enim
 omissis illis , solam insti-
 tuti novitatem , & inso-
 lentiam collaudassent . At
 stolidus ego quum subfili-
 entes me laudarent , statim
 quidem id ipsum etiam ad-
 dituros putabam . Verum enim
 illud , Homeri , Novâ quâque
 cantilenam audientibus esse
 gratam . Nec tantum , nec
 totum novitati tribuendum
 sentiebam , quæ est velut
 quædam ornamenti accen-
 sio , & laudis complemen-
 tum : illa verò esse quæ
 reuera laudantur , & ab

τὰ δ' ὅτι τῷ ὅτι ἐπαινοῦμαι

ἄπο τῶ ἀκούοντων ἐυφημού-
 ντα, ἐκείνα εἶναι, ὥστε οὐ μα-
 λιστα ἐπ' ἡμῶν, καὶ ἐκινδυνεύ-
 ομεν πιστεύειν αὐτοῖς, ἵνα καὶ
 ὄνον ἐν τοῖς Ἑλλασσιν εἶναι λέ-
 οισι. καὶ τὰ τοιαῦτα. τὸ δ'
 τῶ πλὴν παριόντων, ἀνδρακ-
 τῶν ὁ θροισμὸς ἦσαν. καὶ ο-
 ἴστου δὲ δαυματα ποικίλους
 ἐπαίον ἐπαυεῖσθαι πρὸς αὐτῶν.
 ἰδέσθω γεωὺν ὑμῖν καὶ τὸ τῶ χα-
 ρίως διηγήσασθαι. ὁ Ζεύς τις
 ἐκείνος, αἶσαν χαρῶν ἡρό-
 μος, τὰ δημόσια, καὶ τὰ κοινὰ
 ταῦτα καὶ ἔχραφεν, ἢ ὅσα πᾶν
 ὀλίγα, ἡρώας, ἢ θεοὺς, ἢ πολέ-
 μοις, αἶσι δὲ χαλκοποιεῖν ἐπι-
 εστο. καὶ πᾶν ἀλλόκοτον αὐτὸν καὶ
 ξένον ἐπινοήσας, ἐπ' ἐκείνῳ δ'
 ἀκρίβειαν δ' τέχνης ἐπεδεδου-
 το. ἐν δ' τοῖς ἄλλοις πολυμή-
 μοις, καὶ ἄλλοις ἱπποκένταυ-
 ροις ὁ Ζεύς αὐτοῖς ἐποίησεν,
 ἀναβέβουσαν γε πρὸς στήναι πα-
 ῖδα ἱπποκένταυρον διδύμῳ,
 κομῶν ἡ νηπίῳ. δ' εἰκόνας ταύ-
 τας ἀντήραφός ἐστι νῦν Ἀθη-
 νησι, πρὸς αὐτὸ ἐκείνῳ ἀκρί-
 βει τῇ εἰσάμῃ μετεντυγμένῳ.
 τὸ ἀρχέτυπον δ' αὐτὸ, Σύλλας
 ὁ Ῥωμαίων στρατηγός, ἐλέγετο
 καὶ τῶ ἄλλων εἰς Ἰταλίαν πεπομ-
 ψῆναι. εἶπε πρὸς Μακεδὸν αἰμα

auditoribus acclamatione
 excipiuntur. Itaque non
 modicè commouebatur eò pe-
 nè adductus ut ijs crederem;
 qui vnum ac solum inter
 A Græcos esse me prædicabāt:
 aliâque id genus. Sed quod
 vulgo fertur, Carbones e-
 rant noster thesaurus. Ac
 ptopemodum ut præstigia-
 tor aliquis ab iphs. laudor.
 B Volo itaque pictoris insti-
 tutum vobis explicare. Zeu-
 xis ille omnium pictorum
 præstantissimus, popularia
 illa, & communia, aut quæ
 perpublica sunt, Heroas, aut
 C Deos, aut bella non pingebat,
 sed noui quippiam com-
 minisci semper conabatur,
 cùmque insolens & nouum
 quid excogitasset, in eo so-
 lertiam artis ostendebat.
 Inter cætera audacia opera
 D Zeuxis hæminam Hippo-
 centaurum fecit, pueros hip-
 pocentauros geminos ad-
 modum paruos nutriendem.
 Huius imaginis exemplum
 nunc est Athenis, ad veram
 imaginem accuratissimè ex-
 pressum: ipsum verò archet-
 E typum Sylla Romanorum
 imperator, cum rebus alijs
 in Italiam misisse ferebatur.
 Deinde circum Malcam
 submersa naui oneraria,

κατὰ δύσας τῆς ὁλκάδας.

ἀπολέσθαι ἅπαντα, καὶ τὸ χα-
 φιλῶ. πλὴν ἄλλὰ πῶς εἰκόνα
 τὴν εἰκόνας εἶδον. καὶ αὐτὸς ὑμῶν
 ὡσπερ οἷός τ' ἐστίν, δείξω τῷ λόγῳ, καὶ
 μὴ τὸ Δία χαφικός τις ὦν, Ἀ
 ἄλλὰ πᾶν μίμημα, καὶ περὶ
 πολλῶν ἰδὼν ἐν πινος τῇ χαφίῳ.
 Ἀδμήσι, καὶ τὸ ὑπὸ θαυμάσι
 τότε τὸ τέχνη, τὰς αὖ μοι καὶ
 νῦν περὶ τὸ σαφές ἐστιν δαλῶσι.
 συναγωνίζεται. ὅπῃ χλόης ἐν-
 δαλῆς καὶ κένταυρος αὐτῇ μι-
 μνῆται, ὅλη μὲν τῇ ἱππῳ χα-
 μαὶ κειμένη, καὶ ἀποτίναται
 εἰς τοῦ πινος οἱ πόδες. τὸ δὲ γυ-
 ναικεῖον ὅσον αὐτῆς, ἡρέμα ἐπι-
 μενται, καὶ ἐπὶ ἀγκῶνός ἐστιν. οἱ
 δὲ πόδες οἱ ἑμπερθεύει, καὶ ἐπὶ.
 καὶ οὗτοι ἀποτάσσει, οἷον ἐπὶ
 πλευρᾷ κειμένης. ὅμῃ δὲ μὲν, D
 ὁκλάζοντι ἑοικέν, ὡς καμπύλος
 ὑπερταλμένη τῇ ὀπλῇ. ὅς δὲ
 ἑμπαλιν ἐπαίσαται, καὶ τῷ
 ἑδάφει ἀντιλαμβάνεται, οἷον
 εἶσιν ἱπποὶ, πειράμενοι ἀναπι-
 δέν. τοῖν νεογνοῖν δὲ, τὸ μὲν αὖ, E
 ἔχει αὐτὴ ἐν ταῖς ἀγκῶναις, καὶ
 βέβηκεν ἀνθρωπικῶς, ἐπὶ χροῶσι τῇ
 γυναικεῖον μασόν. τὸ δὲ ἔτε-
 ρον, ἐκ τῇ ἱππου θηλάζει, ἐς
 τὴν πωλικὸν τέρεον. αὖθις δὲ τὴν
 εἰκόνας, οἷον ἀπὸ πινος σκοπῆς
 ἱπποκένταυρος τις, ἀνὴρ ἐκεί-

omnia, ipsamque picturam pe-
 rijsse. At veram imaginis ima-
 ginem vidi, quam oratione
 quoad fieri poterit, vobis o-
 stendam: non per Iouem quod
 facultate graphicè exprime-
 di sum præditus, sed quia pla-
 nè memini, quippe quā nu-
 perrime in pictoris cuiusdā
 ædib⁹ viderim Athenis. Ipsa
 vetò admiratio in quā tunc
 ars me rapuit, fortasse mihi
 etiam nūc ad rem dilucidius
 declarandam adminiculo erit.
 Hæc Centaurus in virenti
 gramine facta est: eaq; parte
 qua equam refert, humi ia-
 cet tota, pedesque postero-
 res retro extenduntur. Qua
 verò mulier est, se nūc exur-
 git, & cubito incumbit. Pe-
 des autem anteriores non
 sunt itidem porrecti, ut pote
 quæ super latere iaceat: sed
 alter, in genu inflexo est si-
 milis, subtracta vngula cut-
 uns: alter contra exurgit, &
 solumprehendit, quod fere
 faciunt equi, quando subsi-
 lire conantur. Infantium au-
 tem alterum desuper vlnis
 complexa humano more nu-
 trit, muliebrem mammam
 ori applicās: alterum equino
 lactat ubere equarum in mo-
 rem. Cæterum ex superiori
 tabulæ parte velut e spe-
 cula, mulieris illius infantes
 utrinque nutricantis ma-
 ritus Hippocentaurus,

γὰρ ἀναδὴ τὴν τὰ βρέφη ἀπο-
 τέρωνται πιδνωμένους, ἐπικύπτει
 χελὸν, οὐχ ὅλος φασγόνος,
 ἀλλ' ἐς μόνον τὸ ἔσπον, λείον-
 τος σκύμνον ἀνέχων τῇ δεξιᾷ,
 καὶ ἑαυτ' αὐτῶν, ὡς δεδι-
 ξας τοὺς παῖδας τὰ βρέφη.
 τὰ μὲν ἄλλα τὴν χροῆν, ἐφ'
 ὅσα τοῖς ἰδιώταις ἡμῖν, ἐπὶ πᾶσι
 ἐμφανή οὐτα, τὴν ὁλλὴν ὁμοῦ
 ἔχει διωαμὴν τὴν τέχνης. οἷον, τὸ
 ἀποτυῖναι τοὺς χαμμάς ἐς τὸ
 εὐδυστατον, καὶ τὴν χρομάτων
 ἀκρίβειαν καὶ ἐκείνην, καὶ ἑκατέρωθεν
 τὸ ἐπιβολὴν ποιῆσαι, καὶ
 σκιάσαι ἐς δέον. καὶ τὸ μαζά-
 ρος τὸ λόγον, καὶ τὴν τὴν μέδων
 φρεὶς τὸ ὅλον ἰσότητα, καὶ ἀρ-
 μοσίαν, χροῶν παῖδες ἐπι-
 νύτων. οἷς ἔργον εἶδεναι τὰ
 τοιαῦτα. ἐγὼ δὲ τὸ Ζεύξειδος
 ἐκείνο μάλα ἐπὶ πᾶσι, ὅτι ἐν
 μὲν καὶ τῇ αὐτῇ ἰσοδύναμι ποι-
 κίλως τὸ περὶ τὸν ἐπιδείξασθαι
 τὴν τέχνης, τὴν μὲν αὐτὰ, ποιή-
 σαι πᾶσι φοβερόν, καὶ κομ-
 δῆ ἀρχίον. σβαρὸν τῇ χρο-
 τῇ. λάσσι τὰ πολλὰ. αὐ-
 τῇ τὸ ἔσπον αὐτῷ μόνον, ἀλ-
 λά καὶ καὶ ἑτέροις τῷ ἀν-
 δρώπῳ. καὶ ἑκάρας αὐτῷ πᾶσι
 ὅμοις ἐπὶ πλείστον, τὸ βλέμμα,
 καὶ τοὺς χαλῶντας, ἀμελῶδες

inclinat⁹ ridet, nec totus ap-
 paret, sed media parte equi:
 catulum leonis dextra sus-
 tinet, & supra se attollit,
 ut hoc lusu pueros territet.
 Porro reliquæ picturæ par-
 tes, quanquam nobis ru-
 dibus & idiotis, non sunt
 planæ & conspicuæ, om-
 nem tamen artis virtutem
 habent: Vti linearum quàm
 rectissimos ductus, & co-
 lorum scitam mixtionem,
 & eorum opportunam ap-
 plicationem, & commodam
 inumbrationem. At magni-
 tudinis proportionem, &
 mensurarum ad totum æ-
 qualitatem atque compa-
 gem pictores commen-
 dent, quorum muneris est
 talia scire. Ego verò Zeu-
 xidis illam industriam po-
 tissimum laudari, quòd in
 vno eodémque argumento
 variè artis excellentiam de-
 monstravit: ut pote qui
 virum fecit prorsus terri-
 bilem, ac vehementer agre-
 stem, coma superbum,
 multa ex parte hirtum, non
 solum qua equus, sed etiam
 qua homo est, & subli-
 mibus finxit humeris, vul-
 tu, quanquam ridentis,
 tamen planè ferino, &
 montano, & immanifecto,

ὅλον, καὶ ὀρεγόν π, καὶ ἀνύμενον.

τοῖσιν ἡ δὲ κείνη. τὴν δὲ
 λειαν ὅ, ἵππου καὶ τῆς χαλκίσης,
 οἷσι μάλιστα αἱ θεῖαι αἰ εἰπν,
 ἀδμήτες ἔπ, καὶ ἀφρατοί. τὸ δὲ
 αὐτὸν ἡμίτομον γυναικὸς, πάγ-
 χυλον, ἔξω τῶ ὤτων. ἐκεῖνα ὅ
 μύνα, σατυρώδη ὅσιν αὐτῇ. καὶ
 ἡ μύξις ὅ, καὶ ἡ ἀρμόγη τῶν σω-
 μάτων, κατὰ συνάπτεται, καὶ
 σωδεῖται τῷ γυναικείῳ τὸ
 ἔσπικόν, ἡρέμα, καὶ ἐκ ἀθρόως
 μεταβαίνουσα, καὶ ἐκ ἀρροπα-
 γῶν βεπεμύνη, λαμβάνει τὴν
 ὅφιν ἐκ θατέρου εἰς τὸ ἔτερον
 ὑπαγομύνη. τὸ νεογνὸν ὅ τὸ ἐν
 τῷ νηπίῳ, ὁμῶς ἀγριον, καὶ ἐν
 τῷ ἀπαλῷ ἡδὴ φοβερόν. καὶ
 τὸ το θαυμαστὸν, οἷον ἔδιδέ μοι,
 καὶ ὅτι παιδικῶς μάλιστ' αὖτος
 αὐτὸν τὸ λέοντος ἀναβλέ-
 ποισι, μετὰ δὲ τῇ θηλῆς ἐν ἁτέ-
 ρας ἐπιλημμένοι, ἐν χεῖρ' τῇ μη-
 τρὶ προσεσκαμμένοι. ταῦτα δὲ ἔν
 ὁπιδέξάμενος ὁ Ζεῦξίς, αὐτὸς
 μὲν τὸ ἐκπληξέειν τοὺς ὁρῶντας
 ἐπὶ τῇ τέχνῃ. οἷδ' ὅ, αὐτὴ καὶ μὲν
 ἐβόων. ἡ τὴν δὲ αὐτὴν ἐπείκει, χαλ-
 κίσεω θεάματι ἐντυγχάνοντες;
 ἐπείκει ὅ μάλιστα πάντες, ἀ-
 σπ' καὶ μετὰ πόλιν ἐκείνη. τῆς
 ἐπινοίας τὸ ξέρον, καὶ τὴν γὰρ
 μὲν τῇ γραφῇ ὡς ἔειπν, καὶ τοῖς
 ἐμπαρῶν ἡγενομένην οὖσαν.

Sic quidem illum expressit.
 Porro feminam ad equæ
 pulcherrimæ speciem extulit,
 quales potissimū sunt Thes-
 salæ indomitæ, & sessoris
 A expertes. Dimidiâ verò mu-
 lieris partem, summa elegan-
 tia formavit: exceptis auri-
 bus, quas solas habet satyri-
 ricis similes. Cæterum mix-
 tio, & commissura corporum
 B quatenus muliebris pars cū
 equina coit & coniungitur,
 sensim, non affatim trāsiens,
 & paulatim descendens, as-
 pectu non percipitur, ita ex
 altero in alterum lenis fit de-
 C ductio. Porro infantum al-
 ter, non secus ac pater, a-
 grestis est, & in tenera ætate
 iam terribilis. Et hoc mihi
 visum est admiratione di-
 gnum, quod vterque dum
 vbera tenent, cuti matris af-
 L fixi, leoninum catulum puc-
 riliter respiciant. Itaq; cū
 hæc singulari artificio ex-
 pressisset Zeuxis, existimavit
 se artis præstantia spectantes
 in admirationem tracturum.
 Illi autem æctutum exclā-
 E mabant. Quid enim face-
 rent pulcherrimum nati
 spectaculum? Enimvero lau-
 dibus illum extollebant om-
 nes, ob quæ me nuper illi,
 nempe ob insolens inuen-
 tum, nouūmq; picturæ con-
 silium prioribus ignotum.

ὅτε ὁ Ζεῦξις συνῆς ὅπ
 αὐτὸν ἀχολεῖ ἢ ὑπόθεσις
 χροῦ ἔσται, καὶ ἀπάγει τὴν
 χροῦ, ὡς ἐν παρέργῳ τίθειται
 τὴν ἀκρίβειαν τῶν παραμάτων, A
 ἀγέδῃ ἐρηῶ Μικκίων πρὸς τὴν
 μαθητῶν, πείβαλε ἡδὴ τὴν
 εἰκόνα, καὶ ἀεγύμνοι, ἀποκομ-
 ζετο οἰκαδε. οὗτοι γὰρ ἡμῶν, τὴν
 πλὸν τὴν τέχνης ἐπαίνουσι. τὴν δὲ
 ἐφ' ὅτῳ, εἰ χαλῶς ἔχει, καὶ καὶ
 τὴν τέχνην, οὐ πολὺν ποι-
 ὦνται λογον. ἀλλὰ περὶ δολι-
 κῶν τὴν ἀκρίβειαν τῶν ἐργῶν ἢ τὴν
 ὑπόθεσιν χροῦ τοῦ μα. ὁ μὲν C
 καὶ Ζεῦξις, οὕτως. οὐ γὰρ ὁρῶντες
 ἴσως. Ἀντίοχος δ', ὁ σὺν τῇ ἐπι-
 κληθεὶς, καὶ οὗτος ὁμοίον π
 παθεῖν λέγεται ἐν τῇ πρὸς
 Γαλάτας μάχῃ. εἰ βούλει δε, D
 διηγήσομαι καὶ τὸτο, ὁποῖον
 ἔβητο. εἰδὼς τοῦτοις γὰρ ἀλκί-
 μοις ὄντας, καὶ πλὴν παμπόλ-
 λους ὄντας, καὶ τὴν φάλαγγα
 κατεργάσας συναρῶν, καὶ ἐπὶ
 μετώπῳ μὲν περὶ ἀσπίδας τοὺς
 χαλκοδόρατας αὐτῶν, ἐς βά-
 ρους δὲ ἐπὶ τετράγωνον, καὶ εἰκοσι-
 τετραγώνους ὀπλίτας, ἐπὶ κέ-
 ρως δὲ ἐκτερέωνεν τὴν ἵππων.
 δισυνείαν ἔσαν, ἐν δὲ τῇ μέσῃ,
 τὰ ἄρματα ἐκπηδῶσι μελ-
 λοντες, δὲ περὶ ἀσπίδας ὀρῶντες, καὶ συναρῶντες ἐπ' αὐτοῖς

Vt verò Zeuxis animaduer-
 tit eos argumenti noui-
 tate capi, & ab artis
 contemplatione auocari,
 ita vt rerum scitè expres-
 sarum industriam parui pen-
 derent, Age Miccio, dixit
 ad discipulum, picturam
 inuolue, & sublatam do-
 mum auferte. Hi namque
 nostræ lutum artis laudant:
 sed mentis & scopi, num
 rectè, & ex arte factum
 sit opus, nullam rationem
 habent. Verùm argumenti
 nouitas operis præstantiam
 gloria vincit. Ita quidem
 se gessit Zeuxis, forsan
 quàm par erat iracundiùs.
 Cæterùm Antiocho, cui
 cognomen Soteri, simile
 quiddam in pugna aduersus
 Galatas accidisse fama est.
 Quam historiam vobis nar-
 rabo si vultis. Cùm sciret
 Galatas viribus pollere, ma-
 gnâsque videret esse eorum
 copias, phalangem fortiter
 coniunctam, in fronte pro-
 pugnatores loriceis aneis
 instructos, in medio cata-
 phractos quatuor & viginti
 ordinatos, in cornu utrin-
 que viginti millia equi-
 tum, porro è medio cur-
 rus octoginta falcatos
 erupturos, præterea

δις τοσαύτας, ταῦτα ὁρῶν, πᾶ-
 νυ ποιηρὸς εἶχε τὰς ἐλπίδας,
 ὡς ἀμαρῶν ὄντων ἐκείνων
 αὐτῶν, ἐκείνος γὰρ δι' ὀλίγον τὸ
 στρατιάς ἐκείνης παρεστῆα-
 δείσκει, οὐ μεταλῶσι, οὐδ' ἔχου-
 σίαν τῷ πολέμου ἀφίκετο,
 κομῶν ὀλίγοις ἄγων, καὶ
 τούτων πελταστικὸν τὸ πολὺ,
 καὶ ψαλκῶν, οἱ γυμῆτες δ', ὡς
 ἡμῶν τῆς στρατίας ἦσαν. ὥστε
 ἐδόκει αὐτῷ ἥδη σπένδειναι,
 καὶ πῖνα εὐφρεπῆ διάλειπον εὐ-
 εἰπεῖναι τῷ πολέμῳ. ἀλλὰ
 Θεοδότας ὁ ῥόδιος, αἰὲς γυ-
 ναῖος, καὶ τακτικῶν ἐμπειρὸς, ἐκ
 εἰς παρῶν ἀδύμειν. καὶ ἦσαν
 γὰρ ἐκκαίδεκα ἐλέφαντες τῷ
 Ἀντιόχῳ. τούτοις ἐκέλευσεν ὁ
 Θεοδότας, τέως μὲν ἔχειν, ὡς οἶον
 τε κατακρύψασθαι, ὡς μὴ κα-
 τάδηλοι εἶεν ὡς φαινόμενοι
 τῷ στρατῷ. ἐπειδὴν δ' ὁ σιμῶν
 ὁ σαρπηκτηὶς, καὶ δὴ συμπλέ-
 κεται, καὶ εἰς χεῖρας ἵναι,
 καὶ ἡ ἵππος ἡ τῶν πολεμίων
 ἐπιδύνηται, καὶ τὰ ἄρμα-
 τα οἱ Γαλάται, ἀνοίξαν-
 τες τὴν φάλαγγα, καὶ διαστή-
 σαντες ἐπαφῶσι, τότε ἀνατέ-
 τας μὲν τῶν ἐλεφάντων, ἀ-
 παντῶν ἐν ἑκάτερα τοῖς ἰσ-
 πύσι. τὸν οὐκὼν δ' ἀντεπαρῆναι τοῖς ἁρμασπλάταις,

bis totidem bigas. Hæc
 cum videret, malum pugnae
 eventum expectabat, ut
 cui cum inuictis militibus
 esset decertandum. Ipse enim
 ob breuitatem temporis
 cum exercitu, nec magni-
 ficè, nec pro belli dignitate
 instructo venit, perpaucos
 adducens, eosque peltatos
 plerosque, & leuis armaturæ
 milites, plus mediam partem
 exercitus. Itaque videbatur ipsi
 iam foedus icendum esse, &
 decoram belli solutionem
 inueniendam. Verum Theo-
 dotas Rhodius, vir gene-
 rosus, acie instructæ pe-
 ritus, cum se præserte ani-
 mis cadere non fuit. An-
 tiochus sedecim elephantos
 habebat, quos Theodotas
 occultari iussit, quandiu
 fieri posset, ne exercitum
 supereriminentes apparetent:
 sed posteaquam rubicem
 signum dedisset, & con-
 grediendum atque ad ma-
 nus veniendum esset, &
 equitatus hostium procede-
 ret, & Galatæ aperta, di-
 uisæque phalange currus
 immitterent, tunc cum qua-
 ternis elephantis utrinque
 occurrere equitibus &
 reliquos octo aurigis, bi-
 garumque ductoribus im-

καὶ συνωθασαῖς. εἰ γὰρ ἥτο
 ἦναιτο, φοβηθήσονται αὐτῶν
 ἔτι οἱ ἵπποι, καὶ ἐς τὸν γαλά-
 τας αὐτῶν ἐμπεσούτων φεύ-
 γοντες. καὶ οὕτως ἔβητο. οὐ
 γὰρ φερέτεροι ἰδόντες ἐλέφαντα
 οὕτι αὐτοὶ Γαλάται, οὕτι οἱ
 ἵπποι αὐτῶν, οὕτω φερός τὸ
 παρ' ὁδόν τ' ὅπως ἐπαρά-
 χησαν, ὥς πῶρ' ἐπὶ τῶν θη-
 εῶν ὄντων, ἐπὶ μόνον τιτε-
 γόντων ἤκουσαν, καὶ τοὺς ὁδόν-
 τας ἑδὼν ἀποστρίβοντας ἐπισπ-
 μέτερον, ὥς αὖ ἐν μέλανος τοῦ
 πατρὸς σώματος, καὶ τὰς περ-
 νομαίας, ὥς ἐς ἀπαγμὴν ἑσθ-
 αωρομήνας, πρὶν ἢ τὸ τόξου-
 μα ἔκκλιῖναι, ἐκκλίναντες,
 συνὸδον χάσμα ἔβησαν. οἱ μὲν
 πεζοὶ, περὶ περιμήνοι ἑσθ' ἀλ-
 λήλων τοῖς δεξιαῖς, καὶ συμ-
 πικτούμενοι ὑπὸ τ' ἵππων, ὥς
 εἶχον, ἐμπόνων ἐκ' αὐτοῖς.
 τὰ ἀρματα δ' ἀσάρευστα,
 καὶ ταῦτα ἑμπαλιν εἰς τοὺς
 οἰκίους ἐκ' ἀσάμωπ' ἀφερέτω
 ἐν αὐτοῖς, ἀλλὰ τὸ τ' Ὀμήρου
 Διφεροὶ δ' ἀνικυμβαλίζον. οἱ
 ἵπποι δ' ἐπὶ περ' ἀπαξ τ' τὸ
 οὐδ' ὁδοῦ ἀπεβέβησαν, ἐκ
 ἀπαρόμηνον τ' ἐλεφάντων, τοὺς
 ἐπιβάτας ἀποβαλλόντες, Κεῖν
 ὄχλα προβαλίζον τέμνοντες νῆ

immittere. Hoc enim fa-
 cto, inquit, ipsorum equi
 perterrebuntur, & in Ga-
 latas impetum facient fu-
 gientes. Talisque fuit con-
 silij euentus. Cum enim nec
 Galatae, nec ipsorum equi
 elephantos antea vidissent,
 ita nouo elephantorum
 spectaculo turbati sunt,
 ut quanquam adhuc procul
 erant illarum belluarum, quum
 tantum stridentes audire-
 runt, & dentes insigniter
 candentes viderunt, velut
 ex toto nigro corpore, &
 proboscides tanquam ad ra-
 pinam sublatas, priusquam
 emissum fuisset telum,
 versis retrò habenis, nul-
 lóque ordine aufugerint.
 Sedenim pedites se inui-
 cem hastis configentes, ab
 equitibus in ipsos prolap-
 sis conculcabantur. Currus
 autem subuersi, denuo in
 suos non sine sanguine fe-
 rebantur: ac iuxta illud
 Homeri. Sursum ac deorsum
 voluebantur currus.
 At verò equi cum semel
 à recta via declinassent,
 elephantorum impetum
 non sustinentes, ses-
 sores excutiebant, &
 currus strepebant proscin-
 dentes per Iouem, &
 dissecantes falcibus, quos-

Δία, καὶ Διαιτῆτες τοῖς δε-

παύεις, εἴ πινας τ' εἰλών κατα-
 βάλοιεν. πολλοὶ δ' ὥς ἐν τα-
 ράχῃ τοσοῦτον κατεδάλλοντο.
 ἐν πορτο ᾧ καὶ οἱ ἐλέφαντες συμ-
 πατοῦντες, καὶ συναναρρι-
 πνοῦντες ἐς ὕψος ταῖς πρηνο-
 μαίαις, καὶ συναρπάζοντες, καὶ
 τοῖς ὁδοῖσι περικείμεντες. καὶ
 τέλος, οὗτοι καὶ κρατὸς παρα-
 δίδασιν τῷ Ἀντίοχῳ τὸν Νίκην.
 οἱ Γαλάται δ', οἰμῶν, ἐπεθνή-
 χεσαν, πολλὰ τὰ φόβου γήρυ-
 μόν. οἱ δὲ, ζῶντες ἐλαμβά-
 νοντο. πλὴν πάνυ ὀλίγοι, ὅπο-
 σοι ἔφθασαν ἐς τὰ ὄρη ἀναφυ-
 ζόντες. οἱ Μακεδόνες δ', ὅσοι
 σὺν Ἀντίοχῳ ἦσαν, ἐπαυόμι-
 ζον. καὶ περὶ πάντας ἄλλος ἀλ-
 λαχρόν, ἀνίδου τὴν βασιλείαν,
 καλλίνικον ἀναβοῶντες. οἱ δὲ,
 καὶ δακρυόσας ὡς φασιν, ἀνθρ-
 νόμεθα ἐν ᾧ σραπώται, οἷς γε
 ἡ σωτηρία ἐν ἐκκαθέσει τοῖς τοῖς
 θνέουσιν ἐχρήστο. ὡς εἰ μὴ τὸ
 χαῖνόν τοῦ δαμάτος ἤ ἐπαλθεῖ
 τὸν περικείμεν, τί αὖ ἡμεῖς ἡ-
 μῶν περὶ αὐτοῖς; ἐπὶ τε τῷ
 βροταίῳ, κελύει ἄλλο μὴ δέν,
 ἐλεῖντα δ' ἄνθρωπον ἐγκολάσαι.
 ὅσα τῶντων με σκοπεῖν, μὴ καὶ
 τοῦ μόνου ὁμοίον ἢ τῷ Ἀντίοχῳ.
 τὰ μὲν ἄλλα, καὶ ἄξια μαρτυρίας.
 ἐλέφαντες δὲ πῆρες, καὶ ἔθνη

cunque ex amicis deieci-
 sent : multi autem, ut in
 tanto tumultu, deicieban-
 tur : quos elephanti seque-
 bantur conculcantes, & in
 altum suis proboscibus
 A proijcientes, unaque rap-
 pientes, & dentibus trans-
 figentes. Tandem illi suo
 robore victoriam Antiocho
 tradiderunt. Galatæ autem
 B alij, magna clade edita, oc-
 cubuerunt : alij viui capti
 sunt, paucis exceptis, qui
 in montes confugerunt.
 Porro Macedones quicun-
 que cum Antiocho in præ-
 lium descenderant, præna-
 C caneant, & accurientes
 aliunde alius, victorem
 regem clamantes corona-
 bant. At ille lachryma-
 tus, ut aiunt, Pudeat nos,
 inquit, ô milites, quibus
 D harum sedecim beluarum
 ope salus obtigit : ita ut
 nisi spectaculi novitas ho-
 stes perterruiisset, quid nos
 præ ipsis fuissetmus ? Tro-
 phæo autem nihil nisi ele-
 E phantum insculpere iussit.
 Itaque jam tempus est ut
 considerem, num ego sim
 Antiocho similis. Cætera
 quidem quæ pugna non
 sunt digna : sed tantum
 sunt elephantes, & nova
 termiculamenta spectantibus

μερμιολύκεας περὶ τοῦ ὄρεα

τας, καὶ θαυρατοποιῖα, ἀλ-
 λως ἐκείναι τοῦ ἐπαινοῦ
 πάντες. οἷς δ' ἐγὼ ἐπιοῖδεν,
 καὶ πᾶσι ταῦτα ἐν λόγῳ παρ'
 αὐτοῖς ὄσιν. ὅς τ' ἔμ' ἀπληθεῖ
 ἱπποκένταυρος μεγαμύων,
 τὸτο μόνον ἐπλήθονται. καὶ Ἀ
 ὅσπερ ὅτι κενόν, καὶ πρᾶσον
 δοκεῖ αὐτοῖς. τὰ δ' ἄλλα, μά-
 λιν ἀρὰ τῷ Ζεύϊδι πεπνύ-
 ῃ. καὶ οὐ μάττω. χαρικοί γ'
 ὑμεῖς, καὶ μὴ τῆχης ἔχασα
 ὀρεῖται. εἴη μόνον ἄξια τῷ Διᾷ-
 ῶν δεικνύειν.

metum & admirationem
 parientia, tamen ab omni-
 bus laudantur. At quibus
 confidebam, horum ratio-
 nem non habent: sed hoc
 solum mirantur, depictam
 videlicet Hippocentaurum
 sceminam: idque, sicut est,
 nouum & monstrosum ip-
 sis videtur. At cetera ne-
 quicquam à Zeuxidæ facta
 sunt. At non nequicquam.
 Etenim vos qui estis pingen-
 di periti, etiam cum arte
 singula expenditis, dummo-
 do digna sint quæ in theatro
 spectanda proponantur.

ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ.

HARMONIDES.

ARGUMENTVM.

Commendat se amico, ex principibus cuiusdam suo, adductum, ut
 ipse fingit, exemplo Harmonida, quicum magistrum suum de pa-
 randa gloria & immortalitate consulisset, monitus ab eo deum suc-
 rit, ut artem quam à se didicisset, non omnibus Gracii, nam id
 impossibile fore, sed optimis ac praestantissimis quibusque osten-
 taret, sic enim fore, ut cum illi ipsi laudati fuerint, ubicunque ip-
 sum laudarent, veram ex eo gloriam ac laudem consequeretur.
 Statuisse igitur se eodem pacto, & huic commendari se, suaque de-
 bere, ut qui primum ea praestant, eoque iudicio fit, ut quod ipse suo
 calculo approbasset, deinde & ceterorum omnium probaretur, am-
 plicando hanc persona illius excellentiam, per collationem. Dein-
 de & ex eadem patria secum natum sit, ut vel eo nomine fauere ac

patrocinari sibi debeat. Postremo & à scriptorum ratione facilitatem ac meritum causa ostendit. Orditur statim ab expositione exempli, cuius occasione adductum ac motum sese fingit. Concludit autem Orationem per comprecationem & votum, à Dñs precando, ut captam laudem suam crescere ac perpetuam esse velint. Titulus eadem ratione, qua in superioribus inditus est.

Ἀρμονίδης ὁ αὐ-
 λητὴς, ἤρετο πο-
 τὲ Τιμόθεον
 διδάσκαλον αὐ-
 τῷ ὄντι, εἰπέ
 μοι ἔφη ὁ Τιμόθεε, πῶς αὖ
 ἐνδοξος ἡμοίμην ἐπὶ τῇ τέχνῃ;
 καὶ τί ποιοῦντα, εἰσονται μοι
 ἑλλῶνες ἅπαντες; τὰ μὲν γὰρ
 ἄλλα εὖ ποιῶν, ἐδιδάξω με
 ἡδὲ ἀρμότιας τὸ αὐλὸν ἐς τὸ
 ἀκριβές, καὶ ἐμπνέειν ἐς τὴν
 γλαυκίδα λεπτὸν π, καὶ ἐμ-
 μέλεις, καὶ ὑποβάλλειν τοῦ
 δακτύλου εὐαφῶς ὑπὸ πυκνῇ
 τῇ ἀρσεί, καὶ δέσει, καὶ βαίνειν ἐν
 ῥυθμῷ, καὶ σύμφωνα εἶναι τὰ
 μέλη πρὸς τὸ χορὸν, καὶ τὴν ἀρ-
 μονίαν ἐκάστης διαφυλάττειν τὸ
 ἴδιον. τῆς φρυγίου, τὸ ἔνδεον.
 τῆς λυδίου, τὸ βακχικόν. τὴν
 δωρίου, τὸ σμυρνόν. τὴν ἰωνικὴν
 τὸ γλαφυρόν. πάντα μὲν οὕτως
 πάντα ἐκμεμάσθηκα παρὲς σὺ.
 τὰ μέγιστα δ', καὶ ἀνένεκα ἐπι-
 θυμῶντα τὸ αὐλητικῆς, οὐχ

Armonides ti-
 bicen Timo-
 theum magi-
 strum olim his
 verbis interro-
 gavit. Dic

mihi Timothee, quomodo
 arte mea clarus euadam,
 & quid faciam vnde me
 Græci omnes norint? Nam
 alia quidem tuo beneficio
 iam didici, scilicet tibiam
 accuratè componere, te-
 nuem & canorum sonum
 in lingulam inspirare, &
 appositè digitos crebrò
 tollendo & ponendo ap-
 plicare, & ad numeros pro-
 gredi, modòsque ad chorum
 consonos facere, & Har-
 moniæ cuiusque propieta-
 tes obseruare. Phrygiæ
 impetum diuinum, Lydiæ
 furorem, Doricæ graui-
 tatem, Ionicæ iucundita-
 tem. Hæc inquam omnia
 ex te didici. Sed maxima
 illa quorum gratia artem
 ludendi tibia expetui,

ὅτ' ὅπως αὐτὸς αὐτῆς μοι
 προσήροιστο ἢ δόξα, ἢ πλεονέκτημα
 πολλῶν, καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι
 ἐν πολλοῖς, καὶ δέικνυται τῷ
 δακτύλῳ. καὶ ὡς που φανῶ, **A**
 εὐδὲς ἐπιστρέφεται πάντας εἰς
 ἐμὴν, καὶ λέγῃ τοῦτομα, οὐδὲς
 ἡμέτερος Ἀρμονίδης ὄντι, ὁ ἀρι-
 στος αὐλητής. ὡσαύτ' ὅτε καὶ σὺ
 ὦ Τιμόδει, τοπρεῖτον ἰλιδῶν **B**
 οἰκοῦν ἐν Βοιωτίᾳ, ἐπιύλη-
 σαι τῇ Πανδιονίδι. καὶ νικῶ-
 σαι ἐν τῷ Αἰάντι τῷ ἑμμανεῖ,
 ὅς ὁ μόνυ μὲν σοὶ ποίησαντος
 τὸ μέλος, ὅστις ὡς, ὅς ἡγάσθαι **C**
 τοῦτομα, Τιμόδειον ἐν Θηβῶν.
 ὅς ἔγινε αὐτὸ καὶ νῦν φανῆς,
 πωδείοισι ἐπὶ σὲ πάντες, ὡσ-
 περ ἐπὶ τῷ γλαυκῷ τὰ ὄρνεα.
 ταῦτ' ὄντι, δι' αὐτοῦ ἡνδράμιον
 αὐλητῆς ἡγεῖσθαι, καὶ ἵνα ὦν **D**
 πεπνυγκῶ τὸ πόνον τὸ πολὺ.
 ἐπὶ τότ' αὐλεῖν αὐτὸ,
 αὐτὸ ὅς ἡνδρόν εἶναι δι'
 αὐτὸ, ἵνα αὐτὸ δέξαιμι,
 ἡρώεω μοι προσήροιστον,
 εἰδὲ εἰ Μαρσύας, ἢ Ὀλυμπος **E**
 ἡγήσεται μέλλοιμι λατρεῖν.
 οὐδὲν γὰρ ὄφελος ἀπορρήτου
 φασί, καὶ ἀφανοῖς τὸ μοισικῆς.
 ἀλλὰ σὺ ἔφη καὶ ταῦτα πεί-
 θουσίν με, ὅπως μοι χρῆσθαι
 ἑμμανεῖ, καὶ τῇ τέχνῃ. καὶ σοὶ

nescio quomodo inde mihi
 obuenire queant, celebris
 apud multos opinio, & in
 cœtibus claritudo, ut digito
 monstrer, & ubicunque vi-
 sus fuero, protinus omnes
 in me conuertantur, & no-
 men dicant. Hic ille est Har-
 monides tibicen præstantis-
 simus. Quemadmodum quan-
 do, cum primum domo ἐ
 Bœotia venisses, Pandioni-
 di tibicinem jecisti: cumque
 in Aiace furente, eum vigif-
 ses, qui tuo cognominem
 cantum modulabatur, nemo
 erat, qui nomen tuum, Ti-
 motheum Thebanum igno-
 raret. Imò etiam nunc ubi-
 cunque visus fueris, ad te
 concurrunt omnes, ut ad
 noctuam auiculæ. Hæc sunt
 quorum gratia tibicen eua-
 dere optavi, & pro qui-
 bus magnum illum labo-
 rem exhausti. Quandoqui-
 dem tibia canere, per se ci-
 tra famæ accessionem non
 expetierim, si ignoto mi-
 hi obtingat, non si Marfyas,
 aut Olympus non sentiens
 euasurus sim. Siquidem in-
 celebris, & ignotæ Musicæ
 nullum est emolumentum.
 At tu, inquit, doce me
 etiam hæc quomodo mihi
 me ipso, & arte sit vten-
 dum. Ac tibi duplici no-
 mine gratiam habebo,
 διπλὴν εἶσθαι πῶς χρεῖν,

καὶ ἐπὶ τῇ αὐλήσει, καὶ τὸ μέ-
 ρισον, καὶ ἐπὶ τῇ δόξῃ αὐτῆς.
 ἀποκρίνεται οὖν αὐτῷ ὁ Τιμό-
 θεος, ὅς μ' Ἀρμονίδῃ, ἑρᾶς μὲν
 ἔφη εὐὶδῆ οὐ μικρὸν παράγμα-
 τος, ἐπαίνου, καὶ δόξης, καὶ
 ἐπίσημος εἶναι, καὶ γηγώ-
 σκεσθαι περὶ τῶν πολλῶν. τὸ δὲ
 ὅ, εἰ μὲν οὕτως ἴσως ἐς τὰ
 πλεονεκτήματα ἐπιτεκνύμε-
 νος, ἐξέλοις ποιεῖσθαι, μα-
 κρὲν αὖ γινώσκω, καὶ εὐδὲ οὕτως
 ἀπαρτὲς εἶσονται σοι. πρὸ γὰρ
 αὐτοῦ εὐρεθῆναι ἢ δέξασθαι, ἢ σάδον
 οὕτω μέγα, ἐν ᾧ πάντῃ αὐλή-
 σεις τοῖς Ἕλλησιν, ὥς δ' ποιη-
 σαι γινώσκῃ αὐτοῖς, καὶ ἐπὶ
 τὸ πέρας ἀφίξῃ τὸ εὐχῆς,
 ἐγὼ καὶ τῷ ὑποδείκνυμαι σοι.
 σοὶ γὰρ αὐτεῖ μὲν καὶ περὶ τὰ
 δέξασθαι ἐνίστε. ἀπάρ, ὁλίγον
 μαλίστω σοι τῶν πολλῶν. ἢ
 δὲ ἐπίσημος, καὶ ῥᾶστα ἐπὶ τῇ
 δόξαν ἀρροῦσα, ἢ δὲ ὅτι. εἰ γὰρ
 ἐπιτεκνύμενος τῷ ἐν τῇ Ἑλ-
 λάδι πάντῃ ἀρίστοις καὶ ὁλίγοις
 αὐτῶν, ὅσοι κορυφαῖοι, καὶ
 ἀναμφιλόγως θαυμαστοὶ, ἐπ'
 ἀμφοτέρω πρὸς, εἰ τοῦτο
 φημι ἐπιδείξασθαι τὰ ἀληθεύ-
 οντα, καὶ ὅτι ἐπαυτέσονται
 σε, ἀπασιν Ἕλλησι νόμιζε
 ἐν ᾧ βραχέϊ. καὶ τὸ

cūm propter tibiz cantum
 quem callebo, tum quod
 maximum est, propter glo-
 riam quam ex eo obtinebo.
 Cui sic respondet Timo-
 theus. Rem non exiguum,
 A ut probè scis Harmonides,
 laudem, & gloriam amas,
 qua sis insignis, & à vulgo
 cognoscaris. Sed hoc, si in
 coetus prodeundo vir speci-
 B men artis edas, tibi parare
 velles, longum foret, neque
 sic te nossent omnes. Etenim
 ubi gentium, aut theatrum,
 aut stadium ita magnum in-
 ueniretur, in quo Græcis
 C omnibus tibia modulareris.
 Ut autem illis innotescas &
 voti tui cōpos fias, hoc con-
 silium tibi dabo. Tu quidem
 in theatris tibia nonnunquā
 lude, sed vulgus parum tibi
 fit curæ. Hæc via quæ ad
 D gloriam ducit est compen-
 diaria & facillima: si colle-
 ctis Græciæ optimatibus,
 eorūque paucis, quicū-
 que primores sunt, & cī-
 tra controuersiam admi-
 E randi, spectatæ vtrinque
 fidei, si inquam his tuæ
 modulationis specimen ex-
 hibear, & hi te laudent, puta
 te tam breui tēpore Græcis
 omnib' iā innotuisse. et vide
 qua ratione tē hanc tibi cō-
 ἡδὴ γινώσκω γινώσκω
 πρῶτον ὅσα πᾶς συνήθη
 στυο.

μ. εἰ γὰρ ἔς ἀπαρτίς ἴσαισι, καὶ ἔς
 διαμάχῃσιν, ἔται δ', εἰσὸνταί σε
 αὐλητῶν ἐυδόκιμον ὄντα, τί
 σοι δέ τ' πολλῶν, οἷα πάντας
 ἀκολούθησιν τοῖς ἀμυγον κρι-
 ναι διαμάρτοισι; ὁ γὰρ τοι πο-
 λὺς ἔστος λείως, αὐτοὶ μὲν ἀγνοῦσι
 τὰ βελτίω, βάνουσι ὄντες οἱ
 πολλοὶ αὐτῶν. ὄντινα δ' αὖ οἱ
 παρ' ἄλλοις ἐπαινεῖσθαι, πυνύουσι
 μὲν αὖ ἀλόγως ἐπαινεθῶναι
 ἥτοι ὥστε ἐπαινεῖσθαι καὶ αὐτοί.
 καὶ γὰρ οὐκ ἐν τοῖς ἀγῶσιν, οἱ
 μὲν πολλοὶ θεαταὶ εἰσι κερτῆ-
 σά ποτε, καὶ σκεῖται. κείνοισι
 δ' ἐπὶ δ', ἢ πῶς, ἢ ὅσοι δὴ,
 ταῦτα ὁ μὲν Ἀρμονίδης καὶ
 ἐφθάρπηται. μεταξὺ γὰρ αὐλῶν
 φασιν, ὅτε τοσούτον ἠγώ-
 ηζετο, φιλοσημότερον ἐμφυ-
 σῶν, ἐπαπέπνευσεν τῷ αὐλῷ,
 καὶ ἀσφαλῶτος ἐν τῇ πύλῃ ἀ-
 πίδαται, τὸ αὐτὸ καὶ παρ' ἄλλοις
 καὶ ὕμνον αὐλητῆς ἐν Διο-
 νύσοις. ὁ μὲν τοι τῷ Τιμοδείῳ
 λόγος, καὶ αὐληταῖς, οὐδὲ
 Ἀρμονίδῃ μόνον εἰρηῶται μοι
 δοκεῖ, ἀλλὰ πάνσιν, ὅσοι δόξης
 ἐρέγονται, δημόσιόν τι ὁπιδει-
 κνύμενοι, τὸ παρὰ τῶν πολλῶν
 ἐπαινοῦ δεόμενοι. ἔγωγε
 οὐκ ὁπότε καὶ αὐτὸς ἐνεγό-
 νων τὰ ὁμοία πρὸς τῶν ἐμαυτῶν,

struo. Nam si ij quos norunt,
 & mirati r omnes, te præclari
 tibicinem esse cognoscent,
 quid vulgo tibi op⁹, qui me-
 liores ærū judices omnino
 sequetur? Siquidē popularis
 A ista multitudo, quæ magna
 ex parte mechanicis opifici-
 b⁹ constat, fere sæper ea quæ
 sunt optima ignorat. Quem-
 cumq; autē procures lauda-
 uerint, eum non temerē lau-
 B datū credunt. Itaque & ipsi
 laudabunt. Quippe in ipsis
 quoque certaminibus multi
 sūt spectatores, qui aliquādō
 applaudunt, & explodunt:
 C at septem aut quinque, aut
 quot libet iudicium ferunt.
 Hæc quidē Harmonides nō
 præstitit. Etenim inter tibia
 ut fertur, cū primū in cer-
 tamē descēdisset, ambitiosius
 spiritum intendens, in ipsa
 D tibia expiravit, & in scenā
 non coronatus obiit, cū
 idem & primum & postremū
 in Bacchanalibus tibia ceci-
 nisset. Hoc Timothei consi-
 lium, non tibicinibus, non
 Harmonidæ tantū dari mihi
 videtur, verū omnibus quæ
 E gloriam appetunt, & publi-
 cum ingenij specimen eden-
 tes, vulgi laudem repositur.
 Proinde ego quum simi-
 lia de rebus meis animo
 versabam, & quærebam
 qua ratione quamprimum
 καὶ ἐκίνομαι ὅπως αὖ ταχιστα

γνωστίῳ πᾶσι, τῷ Τιμοθέῳ
 λόγῳ ἐπύλμος, ἐσκοπούμεν
 ὅστις ἀριστος εἴη τῶν ἐν τῇ πόλει,
 καὶ ὅτῳ πεισύνῃ οἱ ἄλλοι, καὶ
 ὅς αὐτὶ παύτων ἀφίξειεν αὐτόν. **A**
 οὕτω δ' ἄρα σὺ ἐμελλες ἡ-
 μῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λό-
 γῳ, ὅτι τῷ τὸ κεφάλαιον ἀρε-
 τῆς ἀπάσης ὁ γινώσκων φασί,
 καὶ ὁ ὁρῶν χαρὼν τῶν τοιού- **B**
 των. εἰ δὲ σοὶ δείξωμι τὰ μα-
 καρὰ, καὶ σὺ ἐπαινέσεις αὐτὰ, εἴη
 γὰρ οὕτω φανήσεσθαι. καὶ δὴ
 ἐπὶ πύργῳ ἦκεν με τῆς ἐλ- **C**
 πίδος, ἐν μιᾷ ψήφῳ τὰς ἀπά-
 σας λαβόντα. ἢ τίνα γὰρ αὐ-
 τῶν σὺ ἐλόμην, οὐχὶ παρὰ
 πάντων αὐτῶν εἰκότως νομιματίῳ;
 ὥστε λόγῳ μὲν ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς
 ἀναρρίψωμεν ἢ κύβον. τὸ δὲ **D**
 ἀληθές, ὥσπερ αὐτὸς εἰ τοῖς ἀ-
 πανταχόθεν ἀνθρώποις ἐπι-
 δεικνύμεν τὸν λόγον. δῆλον
 γὰρ, ὡς καὶ ἓνα τι, καὶ σὺ
 αἶμα πάντων συνηλεγμένων,
 μόνος αὐτὸς ἀμείνων αὐτῶν.
 οἱ μὲν γὰρ τῶν Λακεδαιμονίων
 βασιλεῖς, τῶν ἄλλων ἐκαστοῦ
 μιαν ψήφον φερόντων, ἐκεί-
 νοι μόνον ἐκάτερος αὐτῶν, δύο
 ἔφερον. σὺ δ' ἐπὶ τὰς τῶν ἐφό-
 ρων, καὶ τὰς τῶν γερόντων φε-
 ρέει, καὶ ὅλως ἀπάντων ὁ πελυψήροτατος ἐν παιδείᾳ. σὺ γὰρ

innotescerem omnibus, Ti-
 mothei consilium secutus,
 considerabam quis civium
 esset præstantissimus, & cui
 fidem cæteri adhiberent,
 quique pro omnibus suffice-
 ret. Tu igitur nobis reuera
 talis videri debebas, quo-
 niā virtutis omnis caput es,
 ut aiunt, gnomon & recta
 regula rerum huiusmodi.
 Quod si mea scripta tibi
 commonstrarem, eaque lau-
 daret, fieret ut sic agnos-
 cerentur, & continuo spei
 compos essem, in vno calcu-
 lo cunctos assecutus. Annon
 si aliquem tibi præferrem,
 errare meritò existimaret?
 Itaque iuxta proverbium, in
 vno viro aleam iacimus.
 Ac reuera, perinde fuerit ac
 si omnium gentium homi-
 nibus meos libros ostendam.
 Etenim liquet quod & se-
 orsim singulos, & collectim
 vniuersos ingenij præstan-
 tia antecellis. Sanè Lace-
 dæmoniorum reges, cum
 reliqui vnum quisque cal-
 culum ferrent, ipsi soli
 vterque duos ferebant. At
 tu ephorum, præterea se-
 num, denique omnium cal-
 culos in eruditione æqua,

καὶ μάλιστα ὅσῳ πλεονεκτώ
 αἶψα καὶ σώζουσιν φέρεται, ὃ καὶ
 διαρρήν μα τῷ παρόντι ποιῶ,
 διὰ με τὸ μέγεθος τῶ πολυμή-
 ματος, καὶ πανὺ δικαίως ἀνφο- A
 βηθέντα. καὶ κείνο ὃ νῦν Δία,
 προσέτι καὶ αὐτῷ διαρρήν ποι-
 εῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότει-
 ον τὰ μὲν εἶναι σοι. ὅς πάλαι
 τε κείνης εἰμὶ, καὶ πολλάκις B
 εὖ ἐποίησας, τὸ μὲν παρόν,
 ἰδίᾳ, τὸ δὲ δυνάμεν, κοινῇ με-
 πατὸς τῶ ἐδούλου. ὅς καὶ καὶ
 καὶ νῦν ἐμοὶ ἐς τὸ χεῖρον ῥέπω-
 σαι ἤντοι ἐν τῷ λόγῳ, καὶ
 ἐλάττω ὅσῳ αἱ ἀμαρτίαι, οὐδὲ
 τῆς Ἀδελφῆς προσέτις, ἀνα-
 πλάττω τὸ ἐνδόν παρὰ σταυ-
 ρῶ. καὶ τὸ ἐπαυρόντα οἰκείον
 σοι δοκέτω, καὶ γὰρ οὐδὲ κεί-
 νῳ μοι ἰκανόν, καὶ πολλοὶ ἐδού-
 λωσαν παρόντα ἐν δόξῳ ἥδη
 ἐγὼ, εἰ ἐπαυρῶνται πρὸς τῶν
 ἀκουσάτων οἱ λόγοι. πάντα
 κείνα, καὶ κλέμα ὀνείρατα
 φασί, καὶ ἐπὶ τῶν οὐρανῶν. τὸ δὲ ἀλη- E
 θές, ἐν τῷ παρόντι διακρίνεται.
 οὗτος ἀκρίβης ὅρος τῶν
 ἐμῶν. οὐδὲν ἀμφιδόξον ἐπὶ, καὶ
 ὅς αὖ τις ἐνδοξάσειν, ὅς ἢ
 αἰετον καὶ παιδείαν δεήσει
 νομίζεσθαι, σοὶ με δόξαν, ἢ παι-
 στον. ἐυφημεῖν δὲ καὶ πρὸς

eosq; magis quodd albū sem-
 per & salutiferum fers. Quo
 fit ut in praesentia confidam,
 cum alioqui ob magnitudi-
 nem ausi merito metuerem.
 Quin etiam illud animum
 addit per Iovem, quodd me-
 res alienae tibi non censean-
 tur: cum ex ea urbe sim ori-
 undus, quam primū quidem
 priuatis, deinde etiam pu-
 blicis beneficijs tota cū gen-
 te cohonestasti. Quare si for-
 tē nunc in peius vergant cal-
 culi in sententijs ferendis, &
 pauciores sint qui meliores:
 tu adiecto Minerarū suffra-
 gio, ex te ipse quod deerit
 suppleto, tibiq; propriū sup-
 plementum censeatur. Neq;
 enim id mihi sufficit, si multi
 ante sunt admirari, si clarus
 ego iam sum, si meae ora-
 tiones ab auditoribus lau-
 dantur. Illa omnia ut est
 in proverbio, somnia sunt
 evanida, & verborum um-
 brae. Ceterū ipsa veritas
 nunc ostendetur. Hic lucu-
 brationum mearum exactus
 est terminus. Non amplius
 est dubium, nec quisquam
 ambiget, quin id omnium
 optimum iuxta disciplinas
 existimari oporteat, quod
 tibi visum fuerit. Sed
 cum bona verba dicere
 par est, qui in tantum
 certamen descendit. Vti-
 οὐτω μέγα ἀγῶνα χερσύντα.

δοξαίμεν γὰρ ὡς θεοί, λόγον δὲ
 ξιοί. καὶ βεβαιώσονται ἡμῶν τῇ
 παρὰ τῶν ἄλλων ἔπαυον. ὥς τὸ
 λοιπὸν διαβῆντας, ἐς τὸν πολ-
 λοῦς παρῆναι. πᾶν γὰρ ὡδὴν στα-
 διον, ἢ πον φοβερὸν τῷ ὀλύμ-
 πια τὰ μέγαρα νεκροῦσι.

nam certe pretio de-
 censamur ὁ Dii, ac tam cu-
 nobis ab alijs euentura
 laudem confirmetis, ut
 posterum fidenti animo
 publicū prodeamus. Quippe
 omne stadium minūs terro-
 midandum est ei, qui magni
 Olympia deuicerit.

ΣΚΥΘΗΣ, ἢ
 Περσένης.

SCYTHA, SEV
 HOSPER.

ARGVMENTVM.

Laudat Macedonicos quosdam ciues, patronos, ut videtur, su-
 ut à quibus manime adiutus atque apud ceteros promotus fuerit.
 Facit autem hoc collatione quadam Anacharsidū Scythæ & Solonis
 Atheniensis, ad quem cū alter Athenas profectus, à Toxare, popu-
 lari suo adductus fuisset, & humaniter acceptus ab illo, & breuiter
 ciuitati notus atque acceptus factus est. Eodem igitur passo & fa-
 cū in Macedoniam venisset ab omnibus, ut ad illos, de quibus ex-
 comium hoc instituit, diuerteret, ipsū que sese commendaret, ad-
 monitum fuisse, ait. Ut enim apud Athenienses aliquando Periclitus,
 Aristotelem & Solonem, quasi ceterorum omnium instar fuisset, ita
 hos inter Macedonas reliquos excellere. Titulum, ex eadem ratione
 qua superiores, hac quoque oratio habet. Cetera plana sunt.

Τοῦτο τὸν Ἀνα-
 χάρτην ἀφίκετο
 ἐν Σκυθίας Ἀ-
 νάξην πειδεί-
 ας ἐπιθυμῶν. ἢ
 ἐλλωπῆς, ἀλλὰ καὶ τοῖς
 αὐτοῖς, σφόδρ μὲν, καὶ φι-
 λοκαλὸς αὐτῶν, καὶ ἐπιθυμῶν
 τῶν φιλομαθῶν τῶν ἀείρων.

On primus
 Anacharsidis dis-
 ciplinæ Græ-
 canicæ studio
 ex Scythia ve-
 nit Athenas:
 sed ante illum Toxaris, vir
 sapiens honestatis & stu-
 diorum optimorum amator.

ἰκοι δ', ἡ τὸ βασιλεὺς ἦν
 ἡ δὲ πλοφρεϊκῶν, ἀλλὰ
 Σκυθῶν τῶν πολλῶν, καὶ δημο-
 πικῶν, οἳ οἱ εἰσι παρ' αὐτοῖς
 οὐκ ἑτάροδες καλεῖσθαι. τὸτο
 δὲ οὗτο, δύο βούων δεσπότιον ἔ-
 ναι, καὶ ἀμείβεσθαι μῆας. ἔτος δ' ὁ Τό-
 ξαεις, ὃς δὲ ἀπὸ τῶν ἐπὶ ὀπίσθῳ
 ἐς Σκυθίας, καὶ Ἀθῆνας ἀπὸ
 δασε. καὶ μετ' ἡ πολὺ, καὶ ἥρως
 ἔδδξεν, καὶ ἐντέμνεισιν αὐτῷ ξί-
 νη ἰαβῶν οἱ Ἀθῆναιοι. τὸτο γὰρ
 τοῦτομα, ἥρως ἡμοιόμος, ἐπε-
 κτήσατο. ἢ δὲ αἰτίας τ' ἐπινο-
 μίας, καὶ αὐθ' οὗτο ἐς τὸν ἥρωα
 κατελέγη, καὶ τῶν Ἀσκλη-
 πιδῶν εἰς ἔδδξεν, ἡ χεῖρον ἴσως
 διαγνώσκειν, ὡς μαθῆναι, οὐ
 Σκυθίας μόνον ἐπὶ χῶμα ὄν
 ἀπαθανατίζειν, καὶ πύμπιν πα-
 ρεῖ τ' Ἰάμωλξιν, ἀλλὰ καὶ Ἀθη-
 ναίους ἔχῃναι θεοποιεῖν ἐς Σκυ-
 θίας, ἐπὶ τ' Ἑλλάδος καὶ τ' λοι-
 μὸν τ' ἡμέραν, ἔδδξεν ἡ Ἀρχι-
 τέλους γυνή, ἀρεοπαγίτου
 ἀδελφός, ὅπως οἱ τ' σκυ-
 θῶν, καλεῖσθαι ἐπὶ τῶν Ἀθῆναι-
 ον, ὅτι παύσονται τῷ λοιμῷ ἡ-
 χυθῶν, καὶ τὸν στυγερὸν οἶνον
 πολλῶν βῆναισι. τὸτο συγχάρις
 ἡμοιόμον, ἡ γὰρ ἡμέλῃσαν Ἀθη-
 ναίους οἱ ἀκούσαντες, ἐπαύσε
 μικρὰ λοιμὸν τῇ αὐτῇ, εἴτε

Non erat autē regis stirpis,
 nec eorum qui pileos gestāt,
 sed vnus ē vulgo & plebe
 Scytharum: cuiusmodi sunt
 qui apud illos vocantur O-
 ctipedes: quo significant a-
 liquem duorum boum, vni-
 usque plaustrī esse domi-
 num. Hic Toxaris nusquam
 ad Scythas redijt, sed Athenis
 diem obiit. Nec multò post,
 & Heros est habitus, & ipsi
 quanquā peregrino Medico
 Athenienses hostias immo-
 lant. Nā hoc nomen, heros
 factus, insuper adeptus est.
 Sedenim causam nominis, &
 quomobré in heroum nume-
 rum est relatus, vnusque ex
 Asclepiadibus habitus, non
 erit fortè alienū narrare, vt
 cognoscatis, nō Scythiis tantū
 moris esse immortalitate do-
 nare, & ad Zamolxim mitte-
 re, sed etiam Atheniensibus
 licere Scythas in Græcia neos
 facere. Quo tempore sua
 pestilentia grassabatur Athe-
 nīs existimauit Architelis
 areopagitæ viri vxor, astantē
 sibi Scytham iussisse vt Athe-
 nensibus diceret cessaturam
 pestem, si vino mulro con-
 spergeret angiportus. Quod
 cum saepe fecissent (nō enim
 consilium neglexerunt Athe-
 nenses) non amplius grassa-
 ta est pestis, siue vapores
 infestos odore suo vinum
 ēτμούς πνυς πονηρός ὁ οἶνος

σβέσας τῇ ὁδῇ μῆ, ἔτε ἄλλο π
 πλεον εἰδὼς ὁ ἥρως ὁ Τόξα-
 ρεις, ἅτε ἰατρικὸς ὢν, συνήρ-
 λευσεν, ὁ δ' ἔν μωδὸς τῆς ἰά-
 σεως, ἔπ' καὶ νῦν ἀποδίδοται
 αὐτῷ, λευκὸς ἔτ' ἰσχυρὸς καὶ
 μένος ἐπὶ τῷ μῆματι. ὅθ' ἔ-
 δ' ἔξεν ἡ Δειμανίτη, φροσι-
 λόντα αὐτ', ἐν τεύχεσιν ἐκείνῃ
 τὰ περὶ τ' οἶνον, καὶ ἐνέειν καὶ
 ὁ Τόξαρις τεταμμένος, τῇ τε
 ἐπ' ἡραφὴ γυναικί, εἰ καὶ μὴ
 πᾶσι φαίνεται, ἔπ' καὶ μάλιστα
 ὅπ' ἐπὶ τῇ σκλῇ Σκυθικῇ αἰνῇ
 ἀγκυραπλοῖ, τῇ λαίᾳ μ', τόξον
 ἔχων ἐν τεταμμένῳ, τῇ δεξιᾷ δ'
 βιβλίον ὡς ἐδόκει. ἔπ' καὶ νῦν
 ἔδοξεν αὐτῷ ἑστῆ ἡμῖν, καὶ τὸ
 τόξον ὅλον, καὶ τὸ βιβλίον. τὰ
 δ' ἄλλα τῆς σκλῆς, καὶ τὸ
 πρῶτον, ὁ Χέρως ἥδη ἐλυ-
 μένατό που. ἐστὶ δ' ἔτι πολὺ ἀπὸ
 τοῦ διπύλου, ἐν αἰετῇ εἰς Ἀ-
 καδημίαν ἀπὸντων, ὃ μέγιστόν
 τ' ἔστι, καὶ ἡ σκλῇ χαμαὶ, πλὴν
 οὐκ ἐστὶν αἰεὶ. καὶ φασὶ
 πυρεταίνοντας πνας, ἥδη πε-
 πταῖναι ἀπ' αὐτῆς, καὶ μὴ
 ἔτι Δι', οὐδ' ἐν ἄπρον. ὅς ὁ-
 λῶ ποτὲ ἰάπατο πλὴν πόλιν.
 ἀλλὰ γὰρ οὐδ' ἔτι ἐμνή-
 σθω αὐτῆς, ἔξ' ἡ μὲν ἔπ' ὁ Τό-
 ξαρις. ὁ Ἀνάχαρις δ', ἄρ' ἐπ'

extinxit, siue quid aliud ef-
 ficacius cognitum heros to-
 xaris, ut potemedendi pe-
 ritus, consuluit. Itaq; cura-
 tionis merces, etiam nunc
 illi persoluitur, videlicet al-
 bus equus qui ad eius mo-
 numentum immolatur: vnde
 accedente illū, Dimanete
 ostēdit illa de vino mādā
 dedisse. Atq; ibi inuentus est
 Toxaris sepultus, ipsaq; in-
 scriptione cognitus, quo-
 quam integra nō apparebat.
 In primis verō quod super
 columnam Scythico vir or-
 natu sculptus erat, laeva in-
 tensum arcum tenens, dextra
 librum ut videbatur. Et e-
 tiamnum præter eius dimi-
 dium, & arcum totum, &
 librum vidēz: reliquum
 verō columnæ, & faciem,
 temporis longinquitas iam
 labefactauit. Est autem non
 D procul à Dipylō, à laeva in
 Academiam euntium, non
 magnus tumulus, humisque
 cippus, verūm semper est
 coronatus: & aiunt quosdam
 feblicitantes ab eo subleua-
 tos (neque id per Iouem à
 vero abhorret) qui totam
 E urbem olim sanauit. Atenim
 ad id veniemus cuius gratia
 mentionem eius feci. Viue-
 bat adhuc Toxaris, quum
 naui deuectus Anacharis, ex
 κατὰ πλεονικῶς, αἰνῇ ἐκ

Πῆραιος, οἷα δὲ ξένος, καὶ
 βαρβαρὸς, οὐ μετέως τεταρ-
 γμένος ἐπὶ τῷ γένει. πάντα
 ἀγνοῶν. ἰσοδοεῖς πρὸς τὰ
 πολλά, καὶ ἔχον ὅ, τι χρεῖσταιτο **A**
 αὐτῷ. καὶ γὰρ συνίει κατα-
 λήδμος παρὰ τῶν ὀρέωντων
 ἐπὶ τῇ σκευῇ, καὶ ὁμόλογος
 ἐπὶ οὐδένᾳ ἐνείσκει. καὶ ὅλως, **B**
 μετέμεινεν αὐτῷ ἥδη τῆς ὁδοῦ,
 καὶ ἐδέδεκτο, ἰδόντα μόνον
 ταῖς Ἀθύμῃς, ἐπὶ πόδι ἐν-
 δὸς ὅπισθεν χωρεῖν. καὶ παλίου
 ἐπιβάτη, πλεῖν αὐτῆς ἐπὶ **C**
 βοσπόρου. ὅθεν οὐ πολλὴ ὁδὸς
 ἔμελλεν αὐτῷ ἔσσεσθαι οἴκαδε
 ἐς Σκύθας. οὕτως ἔχοντι τῷ
 Ἀναχάρσιδι, ἐν πυγῇ χάνει δαί-
 μων τις ἀγλὸς, ὡς ἀληθῶς ὁ
 Τόξαρις ἥδη ἐν τῷ κρημνί- **D**
 κῷ. καὶ τὸ μὲν παρῶτον, ἡ σολὴ
 αὐτῷ ἐπιστάσαστο, πατεῶντις
 οὐ πλείοντα μὲνται, οὐ χαλεπῶς
 ἔμελλε καὶ αὐτῷ γινώσσεσθαι τῷ
 Ἀναχάρσῃ, αἵ τε γῆρους τῷ δο-
 κιμωτάτου ὄντα, καὶ ἐν τοῖς
 παρῶσι Σκυθῶν. ὁ Ἀναχάρσις
 δὲ, πῶθεν αὖ ἐκείνον ἔγνω ὁ-
 μοειότην ὄντως ἑλλήνιστι ἐσταλμέ-
 νῃ, ὑπεξυψηλόν τὸ γένειον,
 ἄψον, ἀσίδηνον, ἥδη σωμα-
 λον, αὐτῶν τῷ Ἀθηκῶν ἕνα τῷ αὐ-
 τοχόνοισι; οὕτω ματεπεποίητο

Pyræo venit, veluti peregrinus & barbarus, animo non mediocriter perturbato, omnia ignorans, ad multa meticulosus, nescius quid ageret. Siquidem à quibus videbatur, ludibrio haberi se ob vestem intelligebat: & nullum eandem linguam callentem inueniebat. Atque omnino iam illum susceptæ profectiois prænitebat, & visis duntaxat Athenis, vestigia retrorsum relegere decreuerat: atque conscensa naui, rursus in Bosporum nauigare, vnde non multum illi itineris domum ad Scythas conficiendum restabat. Sic affecto Anacharsidi, bonus quispiam demon incurrit, nimirum Toxaris in Ceramico. Ac primum quidem patria vestis ipsum pertraxit: deinde Anacharsidem nosse non futurum erat ipsi difficile, vt qui ex lectissimo genere ortum ducebat, & inter Scytharum primores locum obtinebat. Vnde verò Anacharsis gentilem illum esse agnouit, cum Græcam vestem gereret, abrado mēto esset, discinctus, sine ense, iam facundus, & ex Atticis indigenis vnus. Adcò iam temporis spatio erat immutatus. Verùm Toxaris

ὑπὸ τῷ χρένῳ. ἀλλὰ Τόξαρις

σκυθισί περσσι τῶν αὐτῶν, οὐ σὺ
 ἔφη Ἀνάχαρσις ὦν πυγμαίης, ὁ
 Δαυκέτου, ἐδάκρυσεν ὑπὸ ἡδονῆς
 ὃς ὁ Ἀνάχαρσις, ὅτι καὶ ὁμό-
 φωνον εὐρηκεῖ πινά, καὶ τῶτον εἰ-
 δότα ὅστις ἐν Σκυθίαις, καὶ
 ἤρετο. σὺ δὲ πόθεν οἶδα ἡμᾶς
 ὃ ξένε; καὶ αὐτὸς ἔφη ἐκείθεν
 εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξαις τοῦ-
 νομα, οὐ τῶν ἐπιφανῶν, ὥστε
 καὶ ἐγνωσθαι αὐτοῖσι κατ' αὐτό.
 μῶν ἔφη ὁ Τόξαις εἶ, περὶ οὗ
 ἐγὼ ἤκουσα, ὥς τις Τόξαις
 ἔρπει τῇ Ἑλλάδι, ἀπελιπὼν
 καὶ γυναῖκα ἐν Σκυθίᾳ, καὶ
 παιδίᾳ νεγνῆ, οἷχοντο ἔς
 Αἰθίῶας, καὶ νῦν διατεῖβει
 κείθι, τιμωμένος ὑπὸ τῶν ἀρί-
 στων; ἐγὼ ἔφη ἐκείνός εἰμι,
 εἴ τις καὶ μὲν λόγος ἔπαι παρ'
 ὑμῖν. ἔκρου ἡδὲ ὅς ὁ Ἀνά-
 χαρσις, μαθητὴν σου ἴδω με
 γεγηνημένον, καὶ ζηλωτὴν τοῦ
 ἔρωτος, ὃν ἡρώδης, ἰδεῖν τὴν
 Ἑλλάδα, καὶ κατὰ μετὴν ἐμ-
 πείαν τῷ τῷ ἀποδημίᾳ,
 ἤκω σοι, μυσία παθῶν ἐν ταῖς
 διαμέσου ἔδραισι. καὶ εἶπε μὴ
 σοὶ ἀνέτυχον, ἐγνωσθῆναι ὅτι
 ἡλίον διῶαι, ὅπως αὐτοῖς ἐπὶ
 ναῦν χαπέναι. οὕτως ἐπετα-
 εράμην, ξένα καὶ ἀγνωστα
 πάντα ὁρῶν. ἀλλὰ περὶ

Scythica lingua ipsū affatus
 nonne tu, inquit, es Ana-
 charsis Daucetæ filius? La-
 chrymatus est præ gaudio
 Anacharsis, quod lingua
 sibi consonum aliquem in-
 uenisset, quique nosset qua-
 lis inter Scythas esset: tum
 interrogauit. Tu verò unde
 me nosti hospes? Cui ille,
 Vestras ego sum, appellor
 Toxaris, non clara stirpe
 oriundus, ut ex eo tibi notus
 sim. Num, inquit, Toxaris
 ille es, quem audiui amore
 Græciæ, relictis in Scythia
 vxore, liberisque infantibus,
 Athenas venisse, ibique nunc
 degere, & apud optimates in
 precio esse? Ego inquit, ille
 sum, siqua de me apud vos
 fama superest. Proinde, in-
 quit Anacharsis, scias factum
 esse me discipulum tuum,
 tuique amoris æmulum, quo
 perductus es ut Græciam vi-
 deres. Itaque negociationis
 huius exemplo peregrinè pro-
 fectus, venio mala sexcenta
 passus apud gentes in medio
 sitas. Ac nisi in te incidissem,
 decreueram, antequam sol
 occidisset, gressum ad na-
 uim referre, ita turbat
 eram quòd peregrina, & i-
 gnota omnia conspicerem.
 At per Acinacē, & Zamolxian

Ακινάκου, καὶ Ζαμόλξις,

τῶν παρῶν ἡμῶν θεῶν, σὺ
 μὲν ὦ Τόξαιε παραλαβὼν,
 ξυνάγῃς, καὶ δεῖξον τὰ κάλ-
 λιστα τῶν Ἀθηνῶν. εἶτα καὶ
 τὰ ἐν τῇ ἄλλῃ Ἑλλάδι, νό-
 μων τε τῶν ἀρίστοις, καὶ
 αἰδῶν τῶν βαλτίστοις, καὶ
 ἡθῆ, καὶ παιηγύρεϊς, καὶ βίον
 αὐτῶν, καὶ πολιτείαν, εἰ ἄνθρω-
 πός τε, καὶ γὰρ μὲν σὲ, ποταύτιν
 ὁδὸν ἤκομην. καὶ μὴν περὶ δὲ
 ἀξίατον αὐτῶν ἀναστέοντα.
 τί το μὲν ἔτη ὁ Τόξαιε, ἤκιστα
 ἐρωτικὸν εἰρηκας, ἐπὶ ταῖς δύ-
 ρεσι αὐτὰς ἐλδοῖτα, οὐχ ἄτακ-
 τος ἀπὸ ταῦτα. πολλὴν ἄλλα θάρσει
 καὶ αὐτὸς εἴης, ἀπέλθεις, οὐδ' αὖ
 ἀρὴν σὲ φασίδως ἢ πέλις. οὐχ
 οὕτως ὀλίγα τὰ δέλγηρ' ἔχει
 φρεσὶ τῶν ξένων, ἀλλὰ μάλα
 ἐπληνέται σου, ὥς μὴ τε γυ-
 ναῖκος ἐπὶ, μὴ τε παίδων, εἰ σοὶ
 ἤδη εἰσὶ μεμνημένοι, ὥς δ' αὖ
 τάχιστα πᾶσαν ἴδοις τὴν πόλιν
 τῶν Ἀθηνῶν, μᾶλλον δ' ἢ Ἑλ-
 λάδα ὅλην, καὶ τὰ Ἑλληνῶν
 καλὰ ἐγὼ ὑποθήσομαι σοί. ἔστι
 σφόδρ' ἀνὴρ ἐν ταῦτά, ἐπιχρῆστος
 μὲν, ἀποδημιότας δ' ἰσχυρὰ πολ-
 λαῖς τε Ἀσίαν, καὶ ἐς Αἴγυπτον.
 καὶ τοῖς ἀείστοις τῶν ἀνθρώπων
 συγγενέμενος, τὰ ἅλλα, οὐδ' ἔτι
 φλουσιών, ἀλλὰ καὶ κεκοιμη-

Deos nostros, tu me assum-
 ptum ὁ Toxari, circumdu-
 cito, & quaecunque Athenis
 sunt pulcherrima mihi com-
 monstrato. Deinde cetera
 quæ sunt in reliqua Græcia,
 & leges optimas, & viros
 præstantissimos, & mores,
 & celebritates, & vitam
 ipsorum, & reip. admini-
 strationem: ob quæ tu, ego
 verò post te, tantum itine-
 ris emensis sumus: nec re-
 dire non spectatis ijs me si-
 nas. Hoc equidem, inquit
 Toxaris, minimè amanter
 dixisti, te vix fores ingres-
 sum, fuisse retrogressurum.
 Atqui confidenti sis animo:
 neque enim abibis, ut ais,
 neque te vrbs facillè dimit-
 tet. Nec adeò exiguas ha-
 bet illecebras ad retinen-
 dos peregrinos, ut non te
 capiat, & vxoris, ac libero-
 rum, si quos habes oblivio-
 nem non inducat. Ut verò
 quàm celerrimè vniuersam
 Athenarum urbem, imò
 Græciam totam, & res Græ-
 corum præclaras videas. tibi
 cōsiliū dabo. hic est vir sapi-
 ens, indigena quidē, sed qui
 diu in Asia & Ægypto pere-
 grinat' est, & cū optimis quī-
 busq; viris versatus. Ceterū
 nō diues, sed pauper admo-
 dū. Videbis senē hoc modo
 πένης, ὅψις γέροντα οὕτω

δημοπῶς ἐσαλμύρον. πλὴν
 διὰ γὰρ τὴν σοφίαν, καὶ τὴν
 ἄλλω ἀρετῇ, πάνι πμῶσιν
 αὐτόν. ὥς τε καὶ νομοδότης ἤσων-
 ται πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ
 ἀξιῶσι καὶ τὰ κοινὰ προα-
 γματα βίβν. εἰ τὸτον φίλον
 κτήσω, καὶ μάδοις οἷος ἀνὴρ
 ὅς, πᾶσαν νόμῳ τὴν Ελ-
 λάδα ἐν αὐτῷ ἔχειν. καὶ τὸ κ-
 φάλαιον ἥδη αὐτῷ εἶδναι τῶν
 • τῆδε ἀγαθῶν, ὥς τε ἐστὶν ὁ, πρὸς αὐ-
 μείζον σοι χαλὸν χρεῖσθαι
 δυναμῶν, ἢ οὐκ ἔστις ἐκείνῳ.
 μὴ τοίνυν μέλλωμεν ἔφη ὧ-
 ξαι ὁ Ἀναχάρσις, ἀλλὰ μα-
 λαβὼν, ἄγε παρ' αὐτόν. ἀπὸ
 ἐκείνου δέ δια, μὴ δυνατὸν εἶναι,
 καὶ ἐν παρέργῳ θῆται σοι τὴν
 ἔγχευξιν ἑαυτῶν ἡμῶν. ἐνδομήμῃ ἢ
 δι' ὅς, ἐκείνῳ τὰ μέγιστα χρεῖ-
 σθαι μοι δοκῶ, ἀφορμὴν πα-
 ραχῶν τῆς ξένης ἀνδρα ἐκποι-
 εῖς. ἔπου μόνον. εἴση γὰρ ὅση
 πρὸς τὸν ξένου ἢ αὐτοῦ, καὶ ἢ
 ἄλλῃ ὁππότε, καὶ χρηστότης.
 μάλλον δ' καὶ δαίμονα οὗτος
 αὐτὸς ἡμῶν πρὸς σιν, ὁ ὅτι
 συννησίας, ὁ λαλῶν ἑαυτῷ.
 καὶ ἅμα προσηπὼν τῷ Σόλῳ-
 να, τὸτό σοι ἔφη δῶρον μέγ-
 στον ἢ καὶ ἄλλον, ξένον ἀνδρα,
 φιλίας δόουλον. σκύθης δέ ὅς
 τῶν παρ' ἡμῶν εὐπατείδων.

populi more amictum. Ve-
 rumtamen cum propter sa-
 pientiam, tū propter alias
 virtutes ipsum colunt: adeo
 ut eo legislatore vrantur ad
 reipub. administrationem,
 eiusque præceptis in vita in-
 stituenda parere dignentur.
 Si hunc tibi amicum para-
 ueris, & cuiusmodi vir sit, di-
 diceris, in eo te Græciam v-
 niuersam habiturum puta, &
 bonorum quæ illic sunt sum-
 mam cogniturum, ita ut
 nullo maiori officio tibi pos-
 sim gratificari quā si te huic
 commendauero. Ne igitur
 cunctemur ὁ Torari, inquit
 C Anacharsis, sed me ad illum
 ducito. Sed enim illud ve-
 reor, ne sit aditu difficilis,
 tuamque pro me postulatio-
 nem flocci faciat. Bona ver-
 ba quæso, inquit ille, rem
 D maximè gratam ipsi me fa-
 cturum puto, quum occasio-
 nem offeram benefaciendi
 viro peregrino. Sequere me
 solummodo. Nā cognosces
 quanta sit illius in hospites
 reuerentia, quanta æquitas,
 ac benignitas. Imò potius
 forte quadam hic ipse ad nos
 accedit, nempe ille qui co-
 gitabundus secum loquitur.
 Simul Solonē cōpellans, hoc
 tibi magnū, inquit, donū ad-
 duco, virū peregrinū, ami-
 citiæ indigū. Est autē Scythæ
 ex nostræ gentis nobilibus.

ἢ ὁμῶς τὰ καὶ πάντα ἀρεῖς,
 καὶ σωσιόμηνος ὑμῖν, καὶ τὰ
 χαλίστα ὁ φόβητος τῆς Ελλάδος.
 καὶ γὰρ ἐπίτομον πῖνα παύτῃ
 ἔειπεν αὐτῷ, ὅπως ῥᾶσα καὶ αὐτῷ
 τοῖς μάδοι πάντα, καὶ γνώριμος
 γήσῃ τοῖς ἀρίστοις. τῆτο δὲ
 λῶσαι παραχαρῆν αὐτόν. εἰ
 ποῖναι ἐγὼ Σόλωνα οἶδα, οὕτω
 ποιήσεις, καὶ προσεγνήσεις
 αὐτῷ, καὶ πολίτῃν γνήσιον ἀ-
 ποφανῆς τῆς Ελλάδος. καὶ ὅσοι
 σοὶ ἐγὼ μικρὸν ἔμπαρσεν ὡς
 Ἀνάχαρσι, πάντα ἐνέσχεας
 ἡδὴ, Σόλωνα ἰδὼν. τῆτο αἰ-
 Ἀδῶμαι. τῆτο ἡ Ελλάς. καὶ ἔτι
 ξίτος. σύμπαντες σε ἴσασιν.
 πάντες σε φιλοῦσι. πηλικῶν
 ὄντι τὸ καὶ τῷ παρσβύτῃ τῷ-
 ποι, ἀπαύτων ἐπλήρη τῷ ἐν
 Σκυθίᾳ, σωτὴν αὐτῷ. ἔχεις τῷ
 ἀποδημίας τὰ ἄθλα, τῷ ἔρωτος
 τὸ τέλος. οὕτως σοὶ ὁ ἑλλῶνι-
 κὸς καιὼν. τῷτο δειγμὰ τῷ φι-
 λοσοφίας τῷ ἀθηναίᾳ. οὕτω ποῖ-
 ναι γήσῃ, ὡς εὐδαμονέ-
 σατος ὢν. ὅς σμῆσιν Σόλωνι,
 καὶ φίλῳ γήσῃ αὐτῷ. μακρὸν
 αὐτῷ εἶναι διηγήσατο, ὅπως μὴ
 ἡδὴ ὁ Σόλων τῷ δώρῳ, οἶα
 ὅς εἶπεν. ὅς ὅ τὸ λοιπὸν συ-
 γῆσαν, ὁ μὴ παιδείων, καὶ
 διδάσκων τὰ χαλίστα, ὁ

Attamen bonis omnibus ibi
 relictis, vobiscum conuer-
 satorus, & res Græciæ præ-
 claras visurus venit. Porro
 ei hoc compendium exco-
 gitavi, ut facillimè etiam
 omnia discat, & optimis
 quibusque innotescat, nimi-
 rum ut ipsum tibi adducere.
 Ergo si Solonem bene novi,
 sic facies, ipsum suscipies, &
 verum Græciæ civis efficies.
 Iamque Anacharsi, quod
 paulò ante dicebam, viso
 Solone, omnia vidisti. Hoc
 sunt Athenæ, hoc est ipsa
 Græcia. Non amplius es pe-
 regrinus, omnes te norunt,
 omnes te amant. Tantum
 bonorum in hoc sene tibi
 consistere puta. Res Scy-
 thicas, cum ipso conuer-
 sans, obliuioni trades. Ha-
 bes tuæ peregrinationis
 præmia, finem amoris. Hic
 tibi Græca est regula, At-
 ticæ philosophiæ exemplum.
 Cognosce igitur te esse
 felicissimum, qui cum So-
 lone versaberis, eoque a-
 mico vteris. Longum esset
 referre quantum hoc mu-
 nere delectatus sit Solon, &
 quibus verbis responde-
 rit, utque deinceps mutua
 consuetudine sint usi, hic
 quidem Solon, instituens &
 docens pulcherrima quæque,

Σόλων, καὶ φίλον ἅπαν

ποιῶν τὴν Ἀνάχαρσιν, καὶ περισ-
 ἄγων τοῖς Ἑλλήνων χαλοῖς,
 καὶ πάντα τέρενον ἐπιμελοῦ-
 μένος, ὅπως ἡδίστα διαφύγῃ
 ἐν τῇ Ἑλλάδι. οὐδὲ, τιθνηπὼς
 πλὴν σοφίαν αὐτῷ, καὶ μηδὲ τὸ
 ἔτερον πόδα ἔκων εἶναι ἀπο-
 λειπόμενος. ὥς γοῦν ὑπάρχει
 αὐτῷ ὁ Τόξαις ὅς ἐνός ἀν-
 δρὸς τῷ Σόλωνος, ἀπαντα
 ἔγνω ἐν ἀρεταῖς, καὶ πᾶσιν ὡς
 γνώριμος, καὶ ἐπιμᾶτο δι'
 ἐκείνου. οὐ γὰρ μικρὸν ὡς Σό-
 λων ἐπαινῶν, ἀλλ' οἱ ἀνδρω-
 ποι καὶ τὸτο, ὡς νομοθέται
 ἐπίσταντο, ἐφίλου, οὓς ἐκεί-
 νος δοκιμάζοι. καὶ ἐπίστανον
 αἰετοῖς ἀνδρας εἶναι τὰ τι-
 λευταῖα. καὶ ἐμυήθη μόνος
 βαρβάρων Ἀνάχαρσις, δημο-
 πίκτος ἡρώμενος, εἰ γὰρ Θεο-
 ξένῳ πιστεύειν καὶ τὸτο ἰσο-
 ροῦντι περὶ αὐτῷ. καὶ ἔτι αὐ-
 τοῦ ἀνέρεψεν οἶμαι ἐς Σκυ-
 θας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε.
 βούλεδε οὖν ἡδὲ ἐπαχάγῃ τῷ
 μυθῷ τὸ τέλος, ὥς μὴ ἀκίφα-
 λος πειροσθῇ; ὅρα γοῦν εἰ-
 ῖναι οὐ πνός μοι εἰπέει, ὁ
 Ἀνάχαρσις ἐν Σκυθίᾳ, καὶ
 Τόξαις ταυτῷ ἐς Μακεδονίαν
 ἦκετον, ἐπὶ καὶ Σόλωνα γέροντα
 ἀνδρα ἐπαγνόμενον Ἀθηνῶν.

& omnibus amicū faciens
 Anacharsin, Græcorūque
 optimis adducens, cum om-
 ne studium adhibens, et
 quāvis iucundissimē in Græ-
 cia vivens renideret. Ille
 verò eius sapientiam admi-
 ratus, ne altero quidem pe-
 de lubenter à senis latere se-
 cedens. Prout igitur polli-
 citus fuerat Toxaris, ex vici-
 co Solonē omnia momentis
 cognovit: omnibūque no-
 tus erat, & propter illam
 in precio habebatur. Non
 enim Solon parum eum
 laudabat. Verū homi-
 nes, ut legislatori parebant,
 sic amabant, quos ille pro-
 baret, eosque viros opti-
 mos denique esse credebant.
 Solus verò ex barbaris ini-
 tiatus est Anacharsis civitate
 donatus: si Theoxeno si-
 des est habenda, qui hoc et-
 iam de ipso memorie pro-
 didit. Sed neque ut puto, ni-
 si mortuo Solone, rediit ad
 Scythas Anacharsis. Vultis
 igitur fabulę finem iam sub-
 dam, ne sine capite obambu-
 let? Proinde iam tempus est
 cognoscendi cuius rei gratia
 Anacharsis ex Scythia, &
 Toxaris in præsentia vene-
 runt in Macedoniam, ad
 quos Solonem etiam virum
 senem adduxi ex Athenis.

φημι δὲ ὁμοίον τι καὶ αὐτὸς
 πεθεῖν τῷ Αναχάρσιδι. καὶ
 πρὸς χαίρων, μὴ νημερόσητέ
 μοι τὸ εἶκόνος, εἰ βασιλικῶ
 αἰδεῖ ἑμαυτὸν εἶχουσα. βαρ- **A**
 βαρος μὲ γὰρ καὶ κείνος. καὶ οὐ-
 δὲ τι φαίης αὖ τὸν Σύρος
 ἡμᾶς φαιλοτέρως εἶναι τῶν
 Σκυθῶν. ἀλλὰ, οὐδὲ καὶ τὸ βα- **B**
 σιλικὸν εἰσποῖαί τὰ μὲν ἐς τὴν
 ὁμοιότητα, κατ' ἐκείνην δέ.
 ὅτι γὰρ πρῶτον ἐπεδήμῃσα
 ὑμῶν τῇ πόλει, ἔπειτ' ἄλλῃ
 μὲν εὐθὺς ἰδὼν τὸ μέγεθος καὶ τὸ **C**
 κάλλος, καὶ τῶν ἐμπολιτευο-
 μένων τὸ πλῆθος, καὶ τὴν ἄλ-
 λην δυνάμει, καὶ λαμπρότη-
 τα πᾶσαν. ὥστε ὅτι πολὺ ἐτεθή-
 πειν πρὸς ταῦτα, καὶ οὐκ ἔφη- **D**
 κοῦν τῷ θαύματι, οἷόν τι καὶ
 ὁ γνησιότητος ἐκείνος πανίσκος
 ἐπεπόκει πρὸς τὴν Μενελάου
 οἰκίαν. καὶ ἐμελλον οὕτω δια-
 τεθεσθαι τὴν γνώμην, ἰδὼν
 πόλιν ἀκμάζουσαν ἀκμῇ το- **E**
 σαύτῃ, καὶ καὶ τὴν ποικίλῃ
 ἐκείνον, ἀντιθεῖσαν ἀγαθοῖς
 πᾶσιν, οἷς δάλλει πόλις. ὅτε
 δὴ ἔχων, ἐκκοπούμην ἥδη περὶ
 τῶν πραγμάτων. καὶ τὸ μὲν δεῖ-
 ξαι τῶν λόγων ὑμῶν, πάλαι
 εἰδέναι. τίσι γὰρ αὖ ἄλ-
 λως εἰδέναι, σιωπῇ παρεδύνας τηλικαύτῃ πόλιν;

Dico simile quid mihi ac-
 cidisse atque Anacharsidi:
 ac per Gratias ne mihi simi-
 litudinem vitio vertere, si
 cum viro regio memet com-
 paro. Etenim etiam barba-
 rus ille erat. Nec vlla in
 re nos Syros Scythis illis de-
 teriores esse dixeris: neque
 res meas cum regia dignita-
 te in similitudinem adduco,
 sed cum illis quæ dixi.
 Quum enim primum in ve-
 stiam urbem veni, statim
 obstupui, visa magnitudine,
 & pulchritudine ipsius, &
 incolarum multitudine, &
 liâque potentia, omnique
 splendore. Itaque diu attoni-
 titus hærebam, nec satis
 mirari illa poteram. Cuius-
 modi quiddam insulari illi
 iuveni Menelai ædes con-
 templanti accidit. Ac futu-
 rum erat ut animo sic affi-
 ceret intuitus urbem tam
 præclarè vigentem, ac iuxta
 poetam, bonis omnibus
 florentem, quibus ciuitas
 florere potest. Sic affectus,
 discipiebam quid facien-
 dum esset. Iamque olim
 vobis aliquam orationem
 edere decreueram. Nam
 quibus alijs edidissem, tan-
 ta vrbe silentio præterita?

ἐξήτοιμα γὰρ, οὐδὲ ἀποκρυψο-
μαι τὰ ληδῆς, οἵπινες οἱ
πρῶτοντες εἶναι, καὶ οἷς αὖ πρὸς
πρῶτοντων, καὶ συγγραφά-
ματος περὶ αὐτάς, συναγωνιστῆς
χρῆτο πρὸς τὰ ὅλα. ἐν ταύ-
τά μοι ἐχέει, ὥσπερ τῷ Ἀνα-
χάρσιδι καὶ οὗτος βαρβυρος,
ὁ Τόξαρης, ἀλλὰ πολλοί,
μᾶλλον ὅτι πάντες τὰ αὐτὰ, μῶ-
νον καὶ αὐταῖς συλλαβαῖς ἐλε-
γον. ὧς ἔπειτα, πολλοὶ μὲν καὶ ἄλ-
λοὶ χριστοὶ, καὶ δεξιοὶ αὐτὰ ἢ
πύλιν, καὶ ἐκ αὐτῶν ἀλλὰ χρῆσι
ποιοῦτοῖς εὖρεσι ἀνδρῶν ἀγα-
θῶν. δύο ὅμως μέγιστα ἐσὶν ἡμῶν
ἀνδρῶν ἀείσω, ἧτοι μὲν, καὶ
ἀξιώματι, πολὺ πρῶτοντες
ἀπάντων. περὶ αὐτῶν, καὶ λό-
γον διωάμην, τῇ ἀπικτῆ δεινῇ
διπερὶ ἀλλοῖς αὐτῶν. ἢ ὅτι περὶ
τῆς δόξης εὐνοία, πάντῃ ἐρωπι-
κῇ πρὸς αὐτοὺς. καὶ τοῦτ'
γίνεται, ὅτι, πᾶν ἀφίστην ἢ τῇ
τολμῇ. ἢ μὲν γὰρ χρῆσι, καὶ
ἢ πρὸς τοὺς ξένους φιλανθρω-
πία, καὶ τὸ ἐν μεγάλῃ το-
σούτῳ ἀντιφρόνου, καὶ τὸ
μετ' εὐνοίας αἰδέσθαι, καὶ τὸ
πρῶτον, καὶ τὸ ἐν πρῶτοντων,
αὐτὸς αὖ ἀλλοῖς διηγεῖται,
πειραδῆς μικρὸν ὑπερβῆναι. καὶ
ἢ αὐτῆς οἰκίας ἐσὶν, ἥος, καὶ

Quærebā enim, neque cel-
bo veritatem, quinam pro-
ceres essent, & quos aggre-
sus, præfules conscripta de i-
stis historia, ad omnia veteri
adiutoribus. Hic mihi non
vñus, vt Anacharidi, atque
hic barbarus Toxaris, sed
multi, imò omnes eadem, iu-
rūm non iisdem syllabis re-
pondebant. Multi quidem,
B ique boni & industrij viri, ὅ
hospes, in vrbe sunt, nec alibi
bonos eiusmodi viros inue-
nires. Verū duos potissimū
viros optimos habemus, ge-
nere, & authoritate omnibus
C præstantes: quos eruditione,
& dicendi facultate, cum At-
tica decade rectè compara-
ueris. Populi autem erga eos
benevolentia planè est ama-
toria. Et hoc sit, quod est ci-
uitati optimum. Nam beni-
gnitatem, & humanitatem
erga hospites nullāque in
tanta magnitudine inuiden-
tiam, ac reuerentiam cum
benevolentia coniunctam, &
mansuetudinem, & morum
E facilitatem, ipse paulò post
expertus alijs narrabis. At-
que vt mireris impensius,
vnius eiusdemque sunt
familix, filius & pater:
hic quidem si Solonem, aut

ὧς μᾶλλον θαυμάσης, μᾶς καὶ
πατὴρ. ὁ μὲν, εἰ-πὶα Σόλωνος,

ἡ Περικλῆα, ἡ Αἰσείδην ὀπι-
 νοῖς. ὁ δ' ὅς, ὅς. καὶ ὁφθεῖς μὲν
 αὐτίκα, ἀπάξεται σε. οὕτω
 μέγας ὄβρι, καὶ καλὸς ἀρρένων πᾶν
 πᾶσι τῶν εὐμορφίαν. εἰ δ' καὶ
 φθόνος ἔχει, μόνον, οἰχόμεναι σε
 ἀπὸ τῶν ὧτων ἀναδυσσάμενος.
 τοσαύτῃ Αφροδίτῃ ἐπὶ τῇ
 γλώτῃ ὁ νεανίσκος ἔχει. ἡ γὰρ
 τοὶ πόλεις ἀπᾶσι κεχνηνότες, B
 ἀκούουσιν ὅπου αὐτὸν διμνησθή-
 σαι παρὲς τοὺς, ὅπου ὅσον φασὶ τὸν
 τότε Αἰσείδην, πρὸς τὸ τῷ
 Κλενίου πεποιθέναι, παρ' C
 ὅσων τοῖς μὲν, καὶ εἰς μακρὰ
 μετεμέλῃσι τῷ ἔρωτος, ὃν ἡ-
 ἐράδισται τῷ Αλκυβιάδου. τῷ-
 τον δ' ἡ πόλις οὐ φιλεῖ μόν-
 ον, ἀλλὰ καὶ αἰδεῖσθαι ἤδη
 ἀξιοῖ. καὶ ὅπως ἐν τῷτο ἡμῶν D
 διμνησὶν ἀγαθὸν ὄβρι, καὶ μέγα
 ὄφελος ἀπᾶσι, αὐτὸν οὕτως,
 εἰ δὲ αὐτὸς τε καὶ ὁ πατὴρ αὐ-
 τῷ, δέξαντο σε, καὶ φίλον ποι-
 ῆταιντο, πᾶσι ἔχεις τῶν πό-
 λιν. καὶ ὀπισθεῖσαι καὶ τῶν E
 χεῖρα τῷτο μόνον, καὶ καὶ ἔτ'
 ἐκδιείδῃσι τὰ σά. ταῦτα γὰρ
 τὸν Διὶ ἀπᾶντες ἔλεγον, εἰ καὶ
 καὶ ὄρκον ἐπάγειν τῷ λόγῳ. καὶ
 μοι ἤδη πειρωμένῳ, τὸ πολ-
 λοστέν τῶν πρὸς ὅσων εἰρη-
 κέται ἔδοξα. οὐχ ἔδρα

Periclem, aut Aristidem ani-
 mo versas. Ille verò filius,
 simul atque visus fuerit tibi,
 te rapiet: adeò magnus est,
 & mascula quadam forma
 decorus: qui si tantummo-
 do loquatur, ducet te ab au-
 ribus reuinctum, tantam
 verborum suauitatem in lin-
 gua sitam hic iuuenis habet.
 Quinetiam vniuersa ciuitas
 ad audiendum inhiat, quo-
 ties ad populum verba fa-
 cturus prodit. Cuiusmodi
 quiddam Atheniensibus in
 Cliniz filio accidisse dicunt,
 nisi quod non multò post
 eos amoris pœnituit, quo
 Alcibiadem sunt persecuti.
 Hunc autem ciuitas non di-
 liget solum, sed reuerentia
 etiam dignatur. Denique
 hoc nobis populare bonum
 est hic vir, & ingens com-
 moditas omnibus. Hic si
 te, eiusque pater susceperint,
 & amicum fecerint, totam
 ciuitatem habebis, & so-
 lummodo intēdenda est ma-
 nus, ne tux res amplius
 ambigue erunt. Hæc per
 Iouem dicebant, omnes, si
 adhibendum etiam est iura-
 mentum orationi. Ac mihi
 iam harum rerum periculū
 faciēti, minimā partē eorū
 quæ supersūt dixisse videor.
 Quare nec desidiam, nec di-
 lationem patitur hoc opus,
 τοῖγυν, οὐδ' ἀμβολας ἔργον

ὥς ὁ κείος φησὶν, ἀλλὰ ἤ
 πάντα μὲν κελὼν κινεῖν, πάντα
 δὲ ἀνὰ πτεῖν, καὶ λείπειν, ὥς φί-
 λοι ἡμῶν τοῖς τοῖς ἡσυχάζουσιν. ἡ δὲ
 τοῦ ὑπάρχοντος, ἔνδοξα πάντα, ἔν-
 δοξα νεώτερος, καὶ λεοντόμων
 ἢ δολασσά, καὶ ὁ λιμὸς
 πλησίων.

ut ait poeta Cuius. Veram
 mouendus omnis rudens, ni-
 hil non faciendum ac dicen-
 dum, quo illorum amicis
 nobis conciliemus: qua si
 potiamur placida sunt om-
 nia, nautigatio secunda, tran-
 quillum mare, & in propin-
 quo portus.

Π Ω Σ Δ Ε Ι Ι Σ Τ Ο -

εἰαν συγγράφειν.

QVOMODO HIS-

toria conscribenda sit.

ARGVMENTVM.

Didascalicus liber est, continens praecepta ac regulas de historia
 scribenda. Diuiditur autem in duas partes. In priore expressis
 sine seu officio Historici, & consularis q̄, qui duplicem Historiam
 suam faciunt, Vtile videlicet & Delectabile, mox vtilitatem accersit,
 quae tum in verbis, & compositione, tum in ipsi rebus vitanda sunt,
 & hoc sub exemplis aliorum, quo quique modo aut genere peccarint,
 ostendendo. In posteriore autem parte primum, quae affert ad hanc
 rem, quaeque antea quasi domi sua comparata habere debeat, &
 qui ad scribendam historiam accedit, exponit. Deinde regulas pri-
 mum de rebus, deinde de expositione & phrasi verborum, postremo
 & de partibus operis tradit: etiam hic exemplis aliorum praecepta
 sua confirmando. Orditur autem ab occasione, quam collatione
 Abderitici morbi amplificat.

Βδνειταις φα-
 σὶ. Λισμάχου
 ἡδὲ βασιλευ-
 τος, ἐμπειρῶν
 π νόσσημα ὅ
 καὶ φίλων τοῖς τοῖς, πυρεταί-
 ναν μὲν γὰρ τὰ πρῶτα πα-
 ν-

Bderitis aiunt
 Lysimacho iam
 regnante, mor-
 bum, optime
 Philo, huius-
 modi quend: &
 incidisse, videlicet primum
 omnes in tota ciuitate

febri

θμὰ ἀπαρτας, ἀπὸ τ' αὐτῆς
 ἐοδὺς ἐρρωμένως, καὶ λιπαρῇ
 τῇ πυρετῷ. πρὶν δὲ τὴν ἐβδό-
 μῳ, τοῖς μὲν αἷμα πολὺ ἐκ-
 ειρῶν ῥυέν, τοῖς δὲ ἰδρῶς ἐπι-
 ῥέομενος πολὺς καὶ οὗτος, ἔλυσεν
 τὸ πυρετόν. ἐς χαλῶν δὲ πε-
 πάδος περιέσθη τῆς γυναικὸς
 αὐτῶν. ἀπαρτας δὲ ἐς βαρυ-
 διαν παρεκκινουμένη, καὶ ἰαμ-
 βεῖα ἐφθέγγοντο, καὶ μέγα
 ἐβόων. μάλιστα δὲ τῇ Εὐκλείδου
 Ἀνδρομέδαν ἐμονώδου, καὶ
 τὴν τῷ Περσέως ῥήσιν ἐν μέλει
 διεξήσαν. καὶ μετὰ τὴν πόλιν
 ἀρχῶν ἀπαύτων, καὶ λεπτῶν,
 τῶν ἐβδομαίων ἐκείνων βαρυ-
 δύν, οὗ δὲ ὧν δεῶν τύραννε,
 καὶ τρώπων Εἰρος. καὶ τὰλλα
 μεγάλη τῇ φωνῇ ἀναβοώντων,
 καὶ τότο ἐπιπολὺ, ἀρχὴ δὲ
 χειμῶν, καὶ κρυὸς δὲ μέγα γε-
 νομένη, ἐπαύσε ληρωμένας αὐ-
 τὰς. αἰτίαν δὲ μοι δοκεῖ τῆ
 τοιούτου παραχρῆν, Ἀρχέλαος
 ὁ βαρυδὺς, ἐνδοκίμων τότε,
 μεσσηνὸς δευρὶς ἐν πολλῷ τῷ
 φλογμῷ βαρυδύσας αὐτοῖς
 τὰ Ἀνδρομέδαν, ὡς πυρὴν
 πρὸ τῇ δεῶν τὸν πολλὸν,
 καὶ ἀνασάσας ὑπερὶ ἐς τὴν
 βαρυδίαν περιελιδάμεναι,
 ἐπιπολὺ ἐμφιλοχέουσης τῇ

febri correptos fuisse, eaque
 à primo statim die valida,
 & continua. Circa septi-
 mum autem diem, alijs mul-
 tam sanguinis ἐ naribus
 fluxionem, alijs copiosum
 sudorem obortum, febrim
 soluisse. Cæterum ridicula
 quædam perturbatio men-
 tes illorum obsessit. Omnes
 enim ad tragœdiæ actio-
 nem permouebantur, &
 iambos recitabant, & voci-
 ferabantur. In primis verò
 Euripidis Andromedam fle-
 biliter canebant, & Persei
 sermonem concinnè refe-
 rebant. Plenâque erat civi-
 tas pallidis omnibus, ma-
 cilentisque septimanis il-
 lis tragœdis, illudque
 ὁ tu Deorum, tu tyranne
 hominum Amor, aliâque
 magna voce clamantibus,
 idque perquam diu, donec
 hyems inagno cum frigore
 oborta delirium ipsorum
 compescuit. Causam verò
 eius rei mihi videtur præ-
 buisse. Tragœdus Arche-
 laus, illo tempore celebris,
 qui media æstate multo
 æstu Andromedæ fabulam
 ipsis egit. Ita ut multi ex
 theatro redirent febricitan-
 tes, & sequenti die menti-
 bus euerſi in eandem tra-
 gœdiam delaberebantur, il-
 lorum memoriæ suauiter

Ἀδρουέδας τῇ μνήμῃ αὐτῶν.
 καὶ τῷ Περσέως ἐπὶ οὐ τῇ
 Μεδούσῃ, τῷ ἐξέστου γνώμῃ
 περιπτοῦμένου. οὐ οὐ ἐν φα-
 σιν εἰ παρὰ βαλεῖν, τὸ ἀδρι-
 πτὸν ἐκείνο παῖδος, καὶ νῦν
 τοὺς πολλοὺς τῶν πεπαιδευ-
 μένων περιελάλουν. οὐχ ὥστε
 βαρυνεῖν, ἑλπίαν γὰρ αὐτῷ τότε
 παρέστυλον, ἀλλ' ὅτε τις ἱαμβεί-
 οῖς, οὐ φύλοῖς κατεγνησμένοι,
 ὅμ' ἀρ' οὐ δὴ τὰ ἐν ποσὶ ταῦ-
 τα κεκίνηται, ὁ πόλεμος ὁ
 παρὰ τοῦ βαρβαρῶς, καὶ τὸ ἐν
 Ἀρμενίᾳ βαρύνει, καὶ αἱ σὺν-
 χεῖν ἴσμεν, οὐδεὶς ὅς τις οὐχ
 ἰσχυρίαν συγγένοι. μᾶλλον δὲ
 Θουκυδίδει, καὶ Ἡρόδοτῳ, καὶ
 Ξενοφῶντι ἡμῶν ἅπαντες. καὶ
 ὥς ἔοικεν, ἀληθὲς ἀρ' ἡμῶν ἐκεί-
 νο, τὸ Πόλεμος ἀπάντων πα-
 τὴς, εἰ γὰρ καὶ συγγεφίας
 ποσούτους ἀνέβυσεν, ὑπὸ μακρῇ
 τῇ πλῆθει. ταῦτα τοίνυν ὁ φι-
 λότης, ὁρῶντα, καὶ ἀκούοντά
 με, τὸ τ' Σινωπέως ἐκείνο εἰς-
 ἤλθεν. ὅποτε γὰρ ὁ Φίλιπ-
 πος ἐλέγετο ἤδη ἐπὶ λαύνειν,
 οἱ Κορίνθιοι πάντες ἐπαρτέον-
 το, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν. ὁ μὲν,
 ὅπλα ἐπαπτευσάων. ὁ δ', ἀ-
 λείδους παρὰ τέρων. ὁ δ', ὑπο-
 κοδμῶν τῷ τείχεος. ὁ δ',

inhabitante Andromeda, ac
 Perseo vnà cum Medusa sin-
 gulorum animis adhuc ob-
 uolante. Vt igitur, alterum,
 quod aiunt cum altero com-
 paretur, Abderiticum illud
 malum etiam hoc tem-
 pore plerisque doctorum
 inuasit: non vt ipsi quoque
 tragœdias agant, nam in hoc
 minùs delirarent, alienis
 iambicis, isque haud malis
 occupati. Sed ex quo res pre-
 sentes moueri cœperunt, pu-
 ta bellum istud contra bar-
 baros, & acceptum in Arme-
 nia vulnus, & cōtinuæ illæ
 victoriæ, nemo non histo-
 riam conscribit. Imò verò
 Thucydides, Herodoti, &
 Xenophontes nobis facti
 sunt omnes. Et vt apparet,
 verum fuit illud, Bellum om-
 nium pater est, quandoqui-
 dem historiarum scriptores
 tam multos vna hac plaga
 procreauit. Hæc igitur, a-
 mice, videnti & audienti
 mihi Sinopenfis illius fa-
 ctum in mentem venit.
 Quando enim Philippus cū
 exercitu iam aduentare fe-
 rebatur, perturbati & openi
 intenti omnes Corinthij,
 alius arma adornabat, alius
 lapides comportabat, alius
 muros substruebat, ali⁹ pro-
 pugnaculū suffulciebat, ali⁹

ἐπαλξιν ὑποσπείζων. ὁ δ', ἀλ-

σοι φερόμεν. τὸ μὲν γὰρ καὶ
 κύματος, καὶ φερόμενον, ὁ-
 ραί τῷ συγγράφειν ἐνεῖσι, ἀν-
 ξω ἑμαυτῷ, εὖ ποιῶν. παρελ-
 θὼν δὲ πῃ μὲν καὶ ὑπερ-
 χεῖς ταύτας ἐλίγας ὑπερ-
 μαι τοῖς συγγράφειν, ὡς κοι-
 νωνόσμιαι αὐτοῖς ὁ οἰκοδομίας,
 εἰ καὶ μὴ τῆς ἐπιγραφῆς,
 ἀλλὰ γὰρ τῷ δικτύῳ τὸ π-
 λὲ φερόμενον. καὶ τοῖς ἑδὲ B
 παρελθόντες οἱ πολλοὶ δεινόν-
 ται σφίσι ἐπὶ τὸ πᾶν, οὐ
 μᾶλλον ἢ τέχνης πινος ἐπὶ τὸ
 βαδίζον, ἢ βλέπιν, ἢ ἰδίαν.
 ἀλλὰ παῖν ῥᾶσον, καὶ φερόμενον,
 καὶ ἅπαντος εἶναι ἰστέον συγ-
 γράφει, ὡς πῃ ἐρμηνεύσει τὸ
 ἐπὶ τὴν δυνάμειν τὸ ὅτι οἱ δὲ
 καὶ αὐτὸς ῥᾶσον, ὡς ὅτι ἐν με-
 ταχειρίσιν, ἑδὲ ῥᾶσον συ-
 γράφει δυνάμειν τῶν ὅτι ὅτι,
 ἀλλὰ εἰ πῃ λόγος, καὶ ἄλλο
 πολλῆς τῆς φερόμενης δυνάμειν,
 ὡς πῃ ὡς ὁ Θεοκρίδης φησὶν,
 ὡς αἰετὶς συγγραφήν. οἱ δὲ
 μὲν ὅτι καὶ πῃ πολλοὺς ἀπὸ τῶν
 ἐπιγράφων, ἐνίοις ὅτι καὶ πῃ ἐ-
 παχύνει δυνάμειν. καὶ μάλιστα ὁ πό-
 σος ἀποτετέλεται ἡδὲ, καὶ
 ἐν τῷ κοινῷ δυνάμειν ἰστέον.
 εἰ ὅτι καὶ ἐπὶ τῇ ἀπὸ τῶν
 τῶν ἀποδομῶν, ματρία, εἰ γὰρ

Dicam equidē tibi. A fumo
 & fluctu, & curis quæ scrip-
 torem historiæ circum-
 abstinebo me ipsum. Sed
 paruum admonitionem, &
 quæ præceptiones præ-
 scribentibus subministrabo, A
 ut exadificationi saltem
 adsum, etiam ab inscrip-
 tione abfuero, summo
 gito lutum attingendo.
 Quanquam neque admo-
 nitione plerique opus esse
 ad hanc rem putant, nec
 magis quàm aliqua arte
 vadendum, aut videndum
 edendum: sed planè facillimè
 ac promptum, & cuiuslibet
 hominis esse existimant, hi-
 storia scribere, si quis more
 verbis exprimere possit quod
 in mentem venit. Cæterum
 ipse nosti, amice, istud neque
 esse ex facillimis, neque ex
 Dijs quæ componi negligenter
 possunt: sed siquid aliud
 ex ijs quæ oratione traden-
 tur cura opus habet, hoc
 certè habere, si quis ut Thu-
 cydides ait, historiam quæ
 perpetuam possessionem ad-
 doret. Scio equidem fore
 ut paucos admodum ab
 errore reuocem, nonnullis
 etiam molestus videar, qui-
 buscunque in primis opus
 iā est absolutū, & historia in
 publicū edita. Quod si ab
 ijs qui tum audiuerunt, etiam
 est laudata, infamia profectū

πῆς, ὡς οἱ τοῖτοι μεταποιή-
 νυσιν, ἢ μεταχράσασιν π' ἢ
 παρὰ κειρωμένων, καὶ ὡς-
 ἄρ' ἔς τας βασιλείους αὐλάς
 υποκειμένων. ὁμοῦ δ', ἢ χει-
 ἔρον καὶ πρὸς αὐτῶν ἐκείνους
 ἐρεῖν δάει, ἢ εἰ ποτε πόλεμος
 ἄλλος συστήνῃ, ἢ καὶ τοῖς πρὸς
 Γέτας, ἢ Ἰνδοῖς πρὸς Βακτρίους,
 οὐ γὰρ πρὸς ἡμᾶς γὰρ πολέμῳ
 στείον αὐ πῆς ἀπαιτῶν ἢ δὲ κα-
 χερεσιμένων, ἔχουσιν ἀμεινον
 συμπερῆσαι, ἢ καὶ ὅνα τῶν
 πρὸς αὐτοὺς, ἢ ὡς γὰρ δὲ ἐκεί-
 νους ὁρῶς εἶναι. εἰ δ' ἢ μὴ, αὐτοὶ
 μὲν καὶ ποτε τῶν αὐτῶν πῆς, ὡς
 ἄρ' καὶ νῦν, μὲν οὖν τῶν
 πρὸς αὐτοὺς, ὡς αὐτοὺς, ὡς
 ἀριστοῦται, ἢ πᾶσις Ἀβδη-
 ται ἐκόντες Ἀνδρῶν δὲ βα-
 ρυδῶσι. Διτῶ δ' ὅντος τῶ πῆς
 συμβουλῆς ἔργου, τὰ μὲν γὰρ αἰ-
 ρῆσαι, τὰ δ' ἐκτελεῖν διδάσκει,
 φέρεται πρὸς αὐτοὺς, ἀπ-
 τα φευκτέον τῶ ἰσοεῖαν συγ-
 χράσασιν, καὶ ὡς μάλιστα κα-
 δαρευτῶν, ἢ περὶ, οἷς χρωμα-
 νος, ἢ αὐτῶν ἀμάρτοι δ' ὁρῶς,
 καὶ ἐν ἐκείνῳ ἀγούσης, ἀρ' ἢ
 τῶ ὅταν αὐτῶν ἀρκετόν, καὶ τὰ
 ξιν δὲ πᾶσι τοῖς ἔργοις ἑφαρ-
 μόνον, καὶ μὲν ὅσον ἐκείνου, καὶ
 ἢ σφαιρῶν, καὶ οἷς ἐκείνου πῆς, καὶ ὅτε παρὰ ἐκείνου.

fuerit, sperare illos aliquid
 immutatueros, aut transcrip-
 tueros esse eorum, quæ semel
 rata facta sunt, & veluti in
 regiam aulam relata. Sed
 tamen non abs re fuerit, et-
 iam ipsos admonere : ut si
 bellum aliud Celtæ contra
 Getas, vel Indi contra Bac-
 trianos aliquando commit-
 tant (nemo enim iam subiu-
 gatis omnibus contra nos
 mouere aufit) melius com-
 ponere possint, adhibita hac
 regula, si recta videatur
 ipsis : sin minus ipsi etiam
 tunc, eodem quo nunc cu-
 bito rem metiantur. Medi-
 cus autem non admodum
 ægrè feret, si omnes Abderi-
 tæ Andromedam vitro agât.
 Cum autem duplex sit con-
 silij opus, & alia eligere,
 alia vitare doceat : age pri-
 mum dicamus quænam fu-
 gienda sint ei qui historiam
 scribit, & à quibus maximè
 purum se tueri debeat. De
 inde quibus rebus vitando
 non aberrauerit à recta via,
 & eò quò tendit ducente :
 nempe quo exordio inci-
 piendum, quo ordine
 res inter se sint com-
 ponendæ, quis modus
 singulis adhibendus, quæ
 silentio prætereunda, qui-

ἀμεινον, καὶ ὅπως ἐρμηνεύσαι
αὐτὰ, καὶ συναρμόσαι. ταῦ-
τα μὲν, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὅστερον.
νῦν δὲ, τὰς χάρις ἥδη εἰπωμένων,
ὅπως τοῖς φαύλως συ-
γγραφοῖσι παρεκολουθούσιν. ἃ
μὲν οὖν κοινὰ πάντων λόγων
ὄσιν ἀμαρτήματα, ἢν τε φω-
νῇ, καὶ ἀρμονίᾳ, καὶ διανοίᾳ, καὶ
τῇ ἄλλῃ ἀτηρίᾳ, μακρὸν τε
ἂν εἴη ἐπιλαθεῖν, καὶ τὸ παρ-
ουσις ὑποθέσειν ἐν ἰδίῳ. κοι-
νὰ γὰρ ὡς ἐφ' ἑαυτῶν ἀπάντων λό-
γων ὄσιν ἀμαρτήματα ἢν τε
φωνῇ, καὶ ἀρμονίᾳ. ἃ δὲ ἐν ἰσο-
ερίᾳ διαμαρτάνουσι, τὰ τοιαῦ-
τα αὖ ἐν τοῖς ἐπιτηδεύουσιν, οἷα καί-
μοι πολλάκις ἀκροωμένων ἐδο-
ξε, καὶ μάλιστα ὡς ἀπασιν αὐ-
τοῖς ἀναπετασθῆναι τὰ ὦτα. καὶ
ἄχαιρον δὲ μεταξὺ καὶ ἀπομνη-
μονεύσαι ἔνια, παραδείγμα-
τος ἔνεκα, τῶν ἥδη οὕτω συγ-
γεγραμμένων. καὶ περὶ τὸν γὰρ
ἐκείνο, ἡλικὸν ἀμαρτάνουσι,
ἐπισκοπήσωμεν. ἀμελήσαντες
γὰρ οἱ πολλοὶ αὐτῶν τῷ ἰσορρεῖν
τὰ γενηνέμενα, τοῖς ἐπαίνοις
ἀρχόντων, καὶ στρατηγῶν δια-
πειβοῦσι, τοὺς μὲν οἰκίους, ἐς
ὑψος ἐπαίρουσιν. τοὺς πολ-
μίους δὲ, πέρα τῷ μετέωρῳ χα-
ταρρίπτοντες, ἀγνοοῦντες ὡς

bus immorandum, & quo-
modo exponenda & co-
aptanda, quæ percurrere est
satius. Atque hæc quidem, &
his similia posteriore loco
tractabimus. Nunc autem ea
vitia commemorabim⁹, quæ
sequuntur malè scribentes.
Quæ igitur communia sunt
orationum vitia in voce, in
concinnitate, in sententiâ, ex-
terisque inscitè compositis,
longum esset persequi, & ab
instituto præsentī etiā alie-
num. Nam cōmunia, ut dixi,
omnium orationum sunt vi-
tia in voce, & concinnitate
verborum. Quæ verò in hi-
storia quidam peccant, talia
comperies observando, qua-
lia mihi sæpe audienti sunt
visa: maximè verò si omni-
bus illis patulas aures præ-
bueris. Sed non intempesti-
uum fuerit, quædā interitū
exempli causâ cōmemorare,
ex ijs quæ iam ita conscripta
sunt. Ac primum quidem il-
lud, quantum peccent, consi-
deremus. Quum pleriq; ip-
sorum, neglecta rerum gesta-
rum narratione, in laudibus
Imperatorum, & Ducū im-
morantur, suos quidem in
cælum extollentes, hostes
verò præter modum depri-
mentes, nescij historiam
non angusto isthmō, sed
οὐ σὺν τῷ ἰσθμῷ διαίεσται,

ἢ διατείνεται ἡ ἰσοεία πρὸς
τὸ ἑγκώμιον, ἀλλὰ τι μῆρα τῆ-
χος ἐν μέσῳ ὅστις αὐτῶν, καὶ
τὸ ἑ μουσικῶν δὴ τῶτο, δις
διὰ πασῶν ὅτι πρὸς ἀλλήλα.
ἦν τῷ μὲ ἑγκωμιάζοντι, μό-
του ἐνός μέλει, ὅπως οὐκ ἐπα-
ίτῃ, καὶ ἐνφρονῇ τὸ ἐπα-
τούμενον. καὶ εἰ ψευσαμένῳ
ὑπάρχει πλεονέκτημα, ὁ δὲ
γὰρ φροντιστὴν. ἡ δὲ, ὡς αὐ-
τὸ ψευδὲς ἐμπιστὸν ἡ ἰσοεία,
οὐδὲ ἀφαιρεσιῶν ἀνάγκη. οὐ
μᾶλλον, ἢ τὴν ἀρτηρίαν, ἰα-
τρῶν καὶ δὲ φασιν, τὸ βραχίον
παραδέχεται, αὐτὸ πρὸς οὐκ ἐπι-
καταποδέν, ἐπὶ ἀγνοεῖν εὐρίσκει.
οἱ τοῦτοι, αἵ ποικητικῆς μὲν,
καὶ ποιημάτων, ἀλλὰ ὑποχέ-
σις, καὶ χρόνος ἰδιοί. ἰσοείας δὲ,
ἄλλοι. ἐκεῖ μὲν γὰρ, ἀκρατὴς ἡ
ἐλευθερία, καὶ νόμος οὐκ, τὸ δὲ
ἐστὶν τῷ πεποιητῇ. ἔνθεος γὰρ, καὶ
ἐπιτοχος ἐν μουσῶν, καὶ ἰσ-
πων ὑποπέρων ἀρμα ζεύξα-
σαι δέλη, καὶ ἐφ' ὕδατος ἀλ-
λους, ὅτι αὐτὸν ἀνδείκων ἀκρων
δυσσομένους ἀναβιβάζονται,
φθόρος ὑδαίς. οὐδὲ ὅπως ὁ
Ζεὺς αὐτῶν ὑπὸ μῆας σιγῆς
ἀσπασίας αἰὼρ ἢ ὁμῶς γλῶσσαι, καὶ
θάλατταν, διδιδασκί, μὴ ἀπερ-
ραγίσης ἐκείνης, σιωπῆς τὰ

magno intergetino muro
distinctam & diuisam esse ab
Encomio : quodque aiunt
Musici bis per omnes chor-
das inter se distare. Siqui-
dem is qui encomium scribit,
hoc vnum curat, vt quouis
modo quem laudandum sus-
cepit, extollat & oī lectet:
ac parui pendit, si mentiendo
finem assequatur. At historia
nihil falsum, ne pauxillum
quidem inferi sibi permittit,
non magis quam medici di-
cunt tracheam seu asperam
arteriam, absorptum in se
quicquā recipere. Hi præte-
rea videntur ignorare poeti-
ces & præmatum alias esse
promissiones, regulasque
propriās, historię autem
alias. Illic enim est mera li-
bertas, vnāque lex, quod
poëtæ visum fuerit, Et enim
fanaticus est, & à Musis af-
flatus : & siue equos alatos
curru iungere voluerit, siue
super aquam alios, aut super
summas aristas cursuros
conscendere faciat, nemo
vetat. Neque quum Iupiter
ipsorum, vna catenā suspen-
sam simul terram, ac mare
attraxerit, metuunt ne di-
rupta illa conterantur præ-
cipitata omnia. Quinetiā si

πάντα ἐκτελεθέντα, ἀλλὰ καὶ

Ἀγαμέμνονα ἑπαινεῖται δὲ λῶσιν,
 οὐδεὶς ὁ καλύσων, Διὶ μὲν αὐτῷ
 ὁμοιον εἶναι πλὴν κεφαλῶν,
 καὶ τὰ ὅμματα, τὸ σέρνον δ',
 τῷ ἀδελφῷ αὐτῷ τῷ Ποσει-
 δῶνι. πλὴν δ' ἑστῶτι, τῷ Ἀρηι. καὶ
 ὅλως, οὐκ ἐστὶν ἐν πατρὶων θεῶν
 γένεσσι δὲ τῷ Ἀφροδίτῃ, καὶ Ἀφρο-
 διτῇ. οὐ γὰρ ἰκανὸς ὁ Ζεὺς, οὐδ'
 ὁ Ποσειδῶν, οὐδ' Ἀρης, μόνος
 ἕκαστος ἀναπληρῶσαι τὸ κάλλος
 αὐτῶν. ἡ ἰσοεία δ', λυτὰ κο-
 λακείαν τοιαύτην προσλάβῃ,
 τί ἄλλο, ἢ περὶ τῆς ποιητικῆς
 γίγνεται, τῆς μεγαλοφονίας
 μὲν ἐκείνης ἐτεριώδη, πλὴν λοι-
 πῶν δὲ τετρατείαν γυναικῶν τῶν
 μέγαν, καὶ δι' αὐτὸ ὀπσημο-
 τέραν ἐκφαίνουσα, μέγα τοί-
 νυν, μᾶλλον δ' ὑπερμεγα γὰρ το
 κακόν, εἰ μὴ εἰδὲν τις χροεῖζεν
 τὰ ἰσοείας, καὶ τὰ ποιητικῆς,
 ἀλλ' ἐπισηαίη τῇ ἰσοείᾳ τὰ τῶν
 ἑτέρων κομμώματα, τῶν μῦθων,
 καὶ τὸ ἐγκώμιον, καὶ τὰς
 ἐν τούτοις ὑπερβολὰς. ὥστε
 αὐτὸς εἰς τῆς ἀθλητικῆς τῶν καρ-
 πῶν τούτων, καὶ κομμῶν
 ὀρνίθων ἀλουερίσι πειβά-
 λτοι, καὶ τῶν ἄλλων κόσμων τῶν
 ἐπαιρικῶν, καὶ φύκιον ἐντείβοι,
 καὶ ψευδῶν τῶν προσώπων,
 Ἡράκλειος ὡς καλεῖται, αὐτῷ

Agamemnonem laudare ve-
 lint, nemo prohibet quo-
 minus capite & oculis Ioué,
 pectore verò fratrem eius
 Neptunum, balteo Martem
 referat: Atque omnino il-
 lum Atrei, & Aëropes filium
 ex Dijs omnibus quiddam
 compositum esse oportet.
 Neque enim sufficit Iupiter,
 neque Neptunus, neq; Mars,
 ut pulchritudinem ipsius
 singuli compleant. At verò
 historia siquam huiuscemo-
 di adulationē recipiat, quid
 aliud quàm pedestris quæ-
 dam poetice redditur, ista
 grandiloquentia carens: re-
 liquam verò loquacitatem
 prodigiosam versibus nudā,
 ideòque manifestiorē, pro-
 dens? Magnū igitur, imò pl'
 quàm magnum hoc malum,
 si quis nesciat ea quæ histo-
 ricæ, & poetices sunt propria
 separare, sed introducat in
 historiam alterius orna-
 menta; fabulam nimirum,
 & laudem, eosque qui
 his insunt excessus. Non
 secus ac si quis validum
 ac vehementer robustum a-
 thletam purpura aliòque
 meretricio ornamento indu-
 eret, & faciei fucum ac ceru-
 sam illineret, hercle quam
 ridiculum illum faceret, illo

ὑπεργάσσειτο, ἀρχὴν τῶν

καὶ οὐκ ἐκείνῳ· καὶ οὐ τὸ τὸ φη-
μι ὡς οὐχὶ καὶ ἐπαινεῖται ἐν
ἱστορίᾳ· εἰς ὅτε, ἀλλ' ἐν καὶ τῇ
περὶ οὐκ ἐπαινεῖται, καὶ μέ-
γαν ἐπακτεῖν τῇ ἀράματι, A
τὸ μὴ ἐπακτεῖν τοῖς ὑπερ-
ἀνθρώποισιν αὐτῶν, καὶ ὁ-
λαῖς, πρὸς τὰ ἐπιτὰ κεραιεῖον
τὰ τοιαῦτα, ἀλλ' μὲν ὑπε-
ρεν ἐπιδείξωμεν, ὅσοι ὅσονται
καλὸς διακτεῖν εἰς δύο πλῆ
ἱστορίαν, εἰς τὴν περὶ, καὶ χη-
σιμῶν, καὶ διὰ τὸ ἐπιστῆσαι
καὶ τὸ ἐγκάμιν εἰς αὐτῶν,
ἀλλ' περὶ, καὶ ἐν τῇ περὶ τῶν
ἐν τῇ περὶ, ὅσας ὅσον τὰ
καλὸς ἡμερῆσαι, πρὸς τὸν
μὲν, καὶ διὰ τῇ διακτεῖν
καὶ οὐκ ἐπαινεῖται, ἐν τῇ
καὶ τέλος, τὸ χησιμῶν, ὅσας
ἐν τῇ ἀληθείᾳ μόνου συνά-
γεται, τὸ περὶ, ἀλλ' οὐκ ἐπαι-
νει, καὶ αὐτὸ περὶ οὐκ ἐπαι-
νει, ὅσας καὶ καλὸς ἀλη-
θῆ, ἐν τῇ μὴ, οὐδὲν καλὸς
ἀλλ' ἡμερῆσαι καὶ Νικό-
στρατον ὃ ἱσθότου, γεννάει ὄν-
τα, καὶ τῶν ἀνθρώπων ἐκ-
τεῖν ἀληθείᾳ, ἐν αὐτῶν
μὲν ἀληθείᾳ ὅσας εἰς πλῆ
ὄν, ἀλλ' οὐκ ἐπαινεῖται ὃ
καλὸς ὁ
μὲν, ἀλλ' οὐκ ἐπαινεῖται αὐτῶν,
καὶ ἐκείνῳ ὅσας τῇ Νικοστράτου ὄν, καὶ τῶν ἡ ἱστορία,

ornatudecedatum? At non
hoc dico quasi non sit ali-
quando in historia laudan-
dum: sed convenienti tem-
pore laudandum, eique rei
modum adhibendum esse
cenſeo, ne qui eadem in
posterum legent, molestia
afficiantur. Et in summa,
hæc ita sunt moderanda
quasi posteris scribantur,
ut & paulò post offendemus.
Porro qui historiam in duo
rectè diuidi putant. In Iu-
cundum, & Vtile, & ob id
oncomium etiam in eam
asciscunt, tanquam sua in-
cunditate legentes dele-
ctans, vides quantum à vero
aberrant: Primum quidem,
quum falsa diuisione vten-
tur. Vnum enim historiæ
opus, vnusque finis est Vti-
litas, quæ ex veritate
colligitur. Iucundum verò
melius erit, si illam, ut
forma athletam sequatur.
Sin minus, nihil vetat ab
Hercule prognatum esse
Nicostratum Isidori filium,
cùm sit generosus, & viro-
que colluctatore fortior, si
ipſe facie turpissimus vi-
deatur, Alcæus autem
formosus ille Milesius ipsius
Nicostrati amafius, cum eo
colluctetur. Proinde historia

οἱ μὲν ἄλλως τὸ τετυπὸν παρεμ-
 πρέυσαιτο, πολλοὺς αὖ τὸν
 ὀργάτας ἐπισπάσαιτο. ἄρχει δὲ
 αὖ καὶ μόνον ἵχη τὸ ἴδιον ἐν-
 τιλές, λέγων ὅτι πῶς τὸ ἀληθὲς
 δῖλῃσιν, ὁλίγον τὸ κάλλος
 φερνπεῖ. ἔτι καὶ κίνο ἐπιπῶν
 ἄξιον, ὅτι οὐδὲ τετυπὸν ἐν αὐ-
 τῇ τὸ κομῶν μὴ δῶδες, καὶ τὸ
 ἔτι ἐπαίνον μάλιστα φέρου-
 ντες, παρ' ἑκάτερον τοῖς ἀκοῦ-
 σιν ἰσῶς, μὴ τὸ συζητῶν, καὶ
 ἔτι πολλὴν δῆμον ἐπινοῶσαι,
 ἀλλὰ τὸν δικαστικῶς, καὶ νῦν
 Δία συκοφαντικῶς φέρουσι γὰρ
 αἰροσασαμένους. οὗς καὶ αὖ π
 λάθοι παρεδραμόν, ὅξύτερον
 μὲν τὸ Ἀργου ὀργῶντας, καὶ πῶς
 ταχέως τὸ σώματος. ἀφ-
 γεραμοιβικῶς ὅτι τὸ λεγομένων
 ἵσταται ἑκτάζοντες, ὡς τὰ
 μὲν παρεκεκομμένα, ἐνθὺς
 ἀπορρίπτειν, παρεδέχεσθαι ὅτι
 τὰ δοκίμα, καὶ ἔννομα, καὶ
 ἀκριβῆ τὸ τύπον πρὸς οὗς
 ἀποβλέποντα καὶ καὶ συγγρά-
 φειν. ἔτι δὲ ἄλλων ὁλίγον φερν-
 πῶς, καὶ διαβραγῶσιν ἐπα-
 νοῶντες. ἰσῶς δὲ ἀμειλίχας
 ἐκείνων, ἡδύνης πέρ. τὸ ματεί-
 ου πῶς ἰσοείαν μύθοις, καὶ
 ἐπαίνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ δωπίφ,
 τάχως αὖ ὁμοίαν αὐτῶν ἑκτάζοντα τῶν ἐν Λυδία Ἡρακλεῖ.

si iucundum auctarij vice
 haberet, multos à quibus
 scriberetur, alliceret. Sed
 quatenus propriam habet
 duntaxat perfectionem, ve-
 ritatis dico patefactionem,
 pulchritudinem parui pen-
 dit. Hoc quoque dici mere-
 tur, rem valdè fabulosam,
 quòdque in laudem maxi-
 moperè inclinât, utrinque
 audientibus non esse iucun-
 dum: dum non de fæce ho-
 minum & promiscua plebe
 hoc intelligamus, sed de ijs
 qui iudicantium, ac per
 Iouem, sycophantarum
 more auscultant: quos ni-
 hil subterfugere potest, ut
 pote acutius Argo, & toto
 corpore intuentes: men-
 siorum autem more sin-
 gula quæ dicuntur explo-
 rantes, ita ut adulterina
 protinus abijciant, proba
 & legitima, atque ad verum
 typum expressa recipiant.
 Ad quos respiciat oportet
 qui historiam conscribit:
 alios verò parum curet,
 quanuis laudando disrum-
 pantur. Sed si hisce negle-
 ctis historiam præter mo-
 dum fabulis, laudibus, alijs-
 que blāditijs iucundam red-
 das, celerrimè similem eam
 efficies Herculi Lydio.

ἑωρακεῖται γάρ που σε εἰκὸς γε-
 γραμμένον, τῇ Ομφαλῇ δου-
 λεύοντα, πάνυ ἀλλόκοτον
 σκευὴν ἐσκευασμένον, ἐκεί-
 νῳ μὲν, ἢ λείοντα αὐτὸς περι-
 βεβλημένῳ, καὶ τὸ ξύλον ἐν
 τῇ χειρὶ ἔχουσαν, ὡς Ηρα-
 κλῆα δίδων οὖσαν. αὐτὸν δ',
 ἐν χροκῳ, καὶ περὶ νεῖδι,
 ἔειρα ξανόντα, καὶ παυμένον
 ὑπὸ τῇ Ομφαλῇ τῷ σινδύ-
 λῳ. καὶ τὸ δράμα αἰχρὸν,
 ἀγρεσῶν ἡρώδης τῷ σώματι,
 καὶ μὴ φρεσὶ γάρουσα, καὶ τῷ
 θεῷ τὸ ἀνδρῶδες ἀρχιμόνον
 καταβηλωμένον. καὶ οἱ μὲν
 πολλοὶ, ἴσως καὶ ταῦτά σου
 ἐπαμύνησιν. οἱ δὲ λίγοι δ' ἐκεί-
 νοι, ὧν σὺ καταφρονεῖς, μά-
 λα ἡδὺ, καὶ ἐς κόρον γαλά-
 σονται, ὁρῶντες τὸ αὐσεπλον,
 καὶ ἀνάρμυσον, καὶ δυσκόλλη-
 τον τῷ σώματι. ἐκείνου δ'
 δὴ ἰδίον πινυμένον ὄψιν. οἱ δ'
 τῷτο ἐκείνη ἀξίαντες, ἀγαλλῆς τὸ
 αὐτὸ παρὰ τῇ χερὶ ἰγνέουσι.
 ἔω λέγειν ὅτι οἱ ἔπαινοι, ἐν
 μὲν ἴσως περινοὶ, τῷ ἔπαινω
 μὲν. τοῖς δ' ἄλλοις, ἐπα-
 χθεῖς καὶ μάστιγα ἢν ὑπερβού-
 τας ὑπερβολὰς ἔχουσιν, οἷοις
 αὐτοῦ οἱ πολλοὶ ἀπεργάζονται,
 ἐπαινωμένων θεῶν ἡρώδης, καὶ

Quem te alicubi depictum
 vidisse verisimile est, pictum
 illum Omphalæ servientem,
 atq; alieno admodum orna-
 tu indurum: Illam videlicet
 leonina eius pelle vestitam,
 A clavam manu tenentem, eoque
 Herculem præ se ferentem:
 Ipsum verò crocoto, purpu-
 raq; amictum, lanificio incu-
 bentem, ac sandalio Omphalæ
 vapulantem. Quodque tur-
 B pissimum est spectaculū, ve-
 stis à corpore abhorrens, nec
 ei habilis, partemq; Dei viri-
 lem indecorè effœminās. Ac
 multi quidē fortassis etiā hec
 tua laudabunt, pauci verò illi
 quos tu contemnis, suaviter
 C admodum, & ad satietatem
 vsque ridebunt, aspicientes
 indoctam, dissonam, malèq;
 coherentem rei cōpositio-
 D nem. Nam quod vniuiscuius-
 que rei proprium est, id pul-
 chrum est. Quod si muta-
 ueris, id ipsum deforme ad
 vsum redditur. Omitto di-
 cere, laudes vni fortasse, ei
 puta qui laudatur, esse iu-
 F cundas: in primis si ingentes
 hyperbolas habeant: qua-
 les plerique faciunt, dum
 eorum quos laudant, be-
 neuolentiam captant, ijs-
 que immorantur, donec
 τῷ εὐνοίαν τῷ παρὰ τῇ
 ἐνδιατρίβοντι, ἄχθῃ τῷ

πᾶσι περὶ αὐτῆς τὴν κολακίαν
 ἔξεργάσασθαι. οὐδὲ γὰρ καὶ τῇ
 χυλῇ αὐτὸ δρᾶν ἴσασιν, οὐδὲ
 ἐποικιλῶσι τὴν δουρίαν.
 ἥτις ἐμπισόντες, ἀθροῖα πᾶ
 τα, καὶ ἀπίθανα, καὶ γυμνά
 διεξίσσιν. ὥστε δὲ τὴν χάριν
 οὐ μάλιστα ἐρίενται. οἱ γὰρ
 ἐπαινούμενοι περὶ αὐτῶν, με
 σῶσι μᾶλλον, καὶ ἀποσφύρον
 ται ὡς κόλακας, εὐποιῶντες.
 καὶ μάλιστα ὡς ἀνδρώδεις τὰς
 γυναικας ᾄσιν. ὥσπερ Λεισοβύ
 λου μονομαχίαν γεγράφτος
 Ἀλεξάνδρου, καὶ Πύρου, καὶ
 ἀντιγόντος αὐτῶν τὸ το μάλιστα
 τὸ χυεῖον ἢ γεγεῖν, ὥστε γὰρ
 χαιεῖν τὰ μέγιστα τῷ βα
 σιλεῖ, ἐπιφειδόμενος ἀεισείας
 πιναι αὐτῶν, καὶ ἀναπλάθων
 ἔργα μείζων ἢ ἀληθείας, λα
 βὼν ἐκείνος τὸ βιβλίον, πλέ
 οντες δὲ ἐπύγχαρον ἐν τῷ πο
 ταμῷ τῷ Τυδάσπιδι, ἔρριψαν
 ἐπὶ κεφαλῇ ἐς τὸ ὕδωρ, ἐπι
 πῶν, καὶ σὲ ὅ οὕτως ἐχρῆν ὅ
 Λεισοβούλε, ποιεῖντα ὡς
 ἐμὴ μονομαχίῃ, καὶ ἐλέ
 φαντας ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα.
 καὶ ἐμελλέμε οὕτως ἀνακτῆ
 σθαι ὁ Ἀλέξανδρος, ὅς γε εὐδὲ
 τὴν τῷ ἀρχιτέκτονος τέλμα
 ὡς ἔλετο, ὑποορμήσου ἢ

omnibus manifestam adula
 tionem reddant. Neque e
 nim secundum artem id fa
 cere norunt, neque assenta
 tionem regunt, sed irruentes
 conferta omnia, & incredi
 bilia, audacque exponunt.
 Quare non consequuntur,
 quod maximè intendunt.
 Nam qui ab illis laudantur,
 oderunt potius, & anersan
 tur ut adulatores: idque re
 ctè: & maximè si generoso
 animo sint præditi. Quem
 admodum Aristobulo acci
 dit, qui singulare certamen
 Alexandri & Pori conscrip
 sit. Eo enim legente hunc
 potissimum locum quo pu
 gnam hanc descripserat (pu
 tabat enim se maximam gra
 tiam apud regem initurum,
 falso assignatis illi rebus
 quibusdam præclarè gestis,
 effictisq; factis veritate ma
 ioribus) Alexander librum
 accepit (tum autem in flumī
 ne Hydaspī nauigabant) eū
 que præcipitem in aquam
 proiecit: & te, inquit, eo
 dè modo decebat Aristobu
 le præcipitari, qui talia pro
 me singulari certamine pu
 gnaueris, & elephantos sa
 gitta interfeceris. Et certè
 ita fuerat indignaturus Ale
 xander, ut qui nec architecti
 illius audaciam ferre potue
 rit, pollicentis se montem

ἄλλο εἰκόνα ποιήσεν αὐτῷ,
 καὶ μετακοσμήσεν τὸ ὄφρ' ἐς
 ὁμοίότητα τῷ βασιλέως. ἀλλὰ
 κόλαζε ἐν αὐτῷ ἐπιγνοὺς τὸ αὐ-
 θράπον, ὡς ἔτ' ὑπὸ ἐς τὰ ἄλ-
 λα ὁμοίως ἐχρῆτο. πᾶσι τοίνυν
 τὸ τερπνὸν ἐν τοῦτοις, ἐκ τῶς
 ἡμέτης κομιδῇ αὐθιγῆτος εἴη,
 ὡς χαίρειν τὰ τοιαῦτα ἐπαινε-
 ρμός; ὡν παρὰ πόδας οἱ ἔλεγ-
 χοι, ὥσπερ οἱ ἄμωργοι τῶν αὐ-
 θράπων. καὶ μάλιστα καὶ τὰ γυ-
 ναικα τοῖς γραφεῦσι παρὰ κλει-
 οῦμα, ὡς καλλίστας αὐταῖς γρα-
 φειν. οἶονται γὰρ ἀμεινον ἔξιν τῷ
 ὄψιν, ὡς ὁ γραφεὺς αὐταῖς
 ἐξυδμήα τε πλείον ἐπαιδήσῃ,
 καὶ τὸ λευκὸν ἐν χροταμίσῃ πολὺ
 τῷ φαρμάκῳ. ποῖοι τοίνυν
 συγγραφόντων οἱ πολλοὶ εἰσι
 τὸ τήμερον, καὶ τὸ ἰδίον, καὶ
 τὸ χρεῖνδες, ὅ, τι αὐτῶν ἐν
 ἰστορίαις ἐλπίσωσι, διεραπύον-
 τιν. οἷς μισεῖσθαι καλῶς εἴ-
 χαν, ἐς μὲν τὸ παρὸν, κόλα-
 ζας παρὰ δόλους, καὶ ἀτέχνους
 ὄντας. ἐς τοῦτον δ', ὑποπίον
 πῶς ὑπερβολαῖς πᾶσι ὅλως
 πραγματίαν ἀποφαίνοντας.
 εἰ δὲ τις πάντως τὸ τερπνὸν
 ἡγεῖται κατὰ μεμύχθαι δεῖν τῇ
 ἰστορίᾳ πάσῃ, τὰ ἄλλα, ἃ σὺ
 ἄλλοις καλλίσαι τὸ λόγῳ, ὡς ἀμελήσαντες οἱ πολλοὶ, τὰ μὴ δὲ

Atho ad illius imaginem ef-
 ficturum, mōtémq; ipsum ad
 regis similitudinem trāsfor-
 maturū: nec eo homine quē
 adulatorem agnouit, ad res
 cæteras amplius ut antea sit
 vñsus. Vbi igitur in hisce est
 Iucundum? nisi si quis ita sit
 amens, ut huiusmodi laudi-
 bus oblectetur, quarum in
 pñdptu est confutatio: quē-
 aundodum deformes homi-
 nes, potissimū verò mulier-
 culæ, quæ pictoribus man-
 dant, ut se quàm pulcherri-
 mas pingant. Arbitrantur e-
 nim meliùs habituram sibi
 esse faciem, si pictor ipsi &
 plurimum ruborem illinat,
 & pigmento multum candor-
 is immisceat. Tales hodie
 sunt pleriq; scriptores, qui
 propriæ utilitati, quam ex
 historia sperauerint, infer-
 uunt. Quos odisse conue-
 nit, ut qui in præsens mani-
 festi adulatores, & inertes
 sint: in posterum verò, sus-
 pectam ob veritatis excessus
 rem totam reddant. Quòd si
 quispiam omnino putat toti
 historiæ iucūditatē esse per-
 miscēdā, præstet cætera illa,
 quæ veritate comite delecta-
 bilia sunt inter reliqua ora-
 tionis ornāmēta: quibus ple-
 rique neglectis, ea quæ nihil

ἀληθείᾳ τερπνά ὄντι ἐν ταῖς

περὶ τὸν ὅλον ἐπιστοκλῶσιν.
 ἐγὼ δ' οὐκ ἐπισησόμεαι ὁ-
 ποῦτα μέμνημαι ἐναγχος ἐν Ἰο-
 νίᾳ συγγεγραμένων πινῶν, καὶ νῦν
 Δία ἐν Ἀχαΐᾳ περὶ τοῦ αἰού-
 ρας τὸ αὐτὸν τῶτον πόλεμον
 διηγουμένων, καὶ περὶ χαλκίων,
 μηδεὶς ἀπίστησιν τοῖς λεχθησο-
 μένοις, ὅτι γὰρ ἀληθὴ ἔστι καὶ
 ἱππομοσάμην, εἰ ἀστὴρ ἰὼν
 ὄρεον ἐν πηδῶναι συγγεγραμμένον.
 οἷς μὲν τις αὐτῶν ἀπὸ μου-
 σῶν ἐυδὺς ἤρξατο, περὶ χα-
 λῶν τὰς θύας στυμφαλάδης τῆς
 συγγεγραμμένης. ὁρᾷς ὡς ἐμμε-
 λης ἡ ἀρχή, καὶ περὶ πόδα ἡ
 ἰσοεία, καὶ τῷ τοιούτῳ εἶδει
 τῶν λόγων ἀρίπυστα; εἴτα μι-
 κρὸν ὑποξέας, Ἀχιλλεὶ μὲν,
 τὸ ἡμέτερον ἀρχόντα εἰσάξει,
 Θεοσίτη δ', ὃ τὸ Περσῶν βα-
 σιλέα, καὶ εἰδὼς ὅτι ὁ Ἀχιλ-
 λεὺς ἀμείνων ἰὼν αὐτῷ, εἰ
 Ἐκτορα μᾶλλον, ὃ Θεοσίτῳ
 καθήκει, καὶ ἐπεὶ δὲν ῥ' ἐρω-
 γῃ ἐδδλός τις, εἰδὼς δὲ μὴ
 μέγ' ἀμείνων. εἴτ' ἐπὶ γῆν ὑπὸ
 αὐτῷ π' ἐγκάμουν, καὶ ὡς ἄξιός
 ἐστ' συγγράψαι τὰς πράξεις,
 οὕτω λαμπρὰς οὖσας. ἥδη δ'
 ἔχων, ἐπ' ἡμῶν καὶ τὸ πατρὶδα-
 τίω Μιλήτων, περὶ θύεις, ὡς
 ἀμείνον ποιῶν τῶτον τῷ Ομήρῳ,

ad rem, ingerunt atque in-
 uolunt. Ego verò etiam
 narrabo quæcunque mem-
 ni nuper audire me, cum in
 Ionia, ac per Iovem in A-
 chaia, quosdam historiarum
 scriptores idem hoc bellum
 exponentes auscultarem. Ac
 per Gratiâs nequis fidem à
 me dicendis denegat: si qui-
 dem vera illa esse iururan-
 do affirmarem, si commen-
 tario iusiurandum inserere
 urbanum foret. Vnus qui-
 dem ex illis statim à Muls
 exorsus est, inducendo Deas,
 ut opus scribenti adesset.
 Vides quàm concinnum
 principium, quàm in promptu
 historia, quàm tali orationis
 speciei conueniens? Deinde
 paulùm progressus, Achilli
 nostrum Imperatorē, Ther-
 sitæ Persarum regem com-
 parabat: ignorans meliorem
 ipsi futurū fuisse Achillem,
 si Hectorē potius quàm
 Thersten interfecisset, & si
 prior fortis quispiam fuge-
 ret, eum autem fortior per-
 sequeretur. Deinde in sui
 encomium addebat, dignum
 esse se qui res ad eò splendi-
 das scriptis mandaret. In-
 de quæ iam profectus patriâ
 suam Miletum laudabat: ad-
 dens se Homero melius agere,
 qui patriæ non memin-

μὴδὲν μνησέντος τὸ πατρίδα.

ὅτ' ἐπὶ τῇ τῷ φερύμῳ
 ὑπάρχοντι διαφύδῳ καὶ σα-
 φῶς, ἐπὶ μείζον μὲν αἰρεῖν τῷ
 ἡμέτερον, τὸν βαρβαροῖς ὃ κα-
 ταπολεμήσει καὶ αὐτὸν, ὡς ἂν
 διώκται. ὃ ἡμέτερον γὰρ ἰσο-
 εἰας οὐτως, αἰτία ἅμα τῷ
 πολέμου ἀρχῇ διεξίει. ὃ γὰρ
 μαρτυρίας, καὶ καὶ ἀπο-
 λούμενος Οὐολόγιστος, ἡμέτερον
 πολεμῶν, δι' αἰτίας ποιεῖται.
 ἔπος μὲν, ποιεῖται. ἔπειτα ὃ
 Θεκυδίδης ζηλωτὴς ἀφροδῖος,
 εὐ μάλα τῷ ἀρχιτύπῳ ἐκ-
 σιδῶν, καὶ τῷ ἀρχῇ ὡς
 ἐκείνος, οὐκ αὐτὸν ἐνόματι
 ἡμέτερον, καὶ καὶ ἀρχῇ
 ἀπαρτῶν, καὶ θυμῷ τῷ ἀπικῷ
 ἀπαρτῶν. ὅρα γὰρ, Κρεπί-
 εος καὶ λουριανὸς πομπῇ
 πολέμου, συνάγαγε τὸν πόλε-
 μον τῷ Παρδυανῶν, καὶ Ρω-
 μανῶν, ὡς ἐπολέμουν φε-
 ροῖς ἀλλήλοις, ἀρχαῖος ἐκεί-
 νων ἀρχῇ. ὡς μετὰ γὰρ τοῦ
 αὐτοῦ ἀρχῇ, τὸ αὐτοῦ τοῦ
 παλαιοῦ, ὅποια ἐν Αρμενίᾳ
 ἐδημιουργήσας, τὸ κεκρυμμένον
 αὐτὸν ῥητορὰ παρρησιασμένος;
 ὅσον Νισιβηνοῖς λαμῶν, τοῖς
 καὶ τῷ Ρωμαίων αἰσχυρῶν
 ἐπὶ γὰρ, παρὲς Θεουκιδίδου
 ἡμετέρος ὅλον ἀρχῇ;

Deinde in fine proæmij
 planè ac dilucidè polliceba-
 tur, sese res nostras in maius
 euecturum: barbaros con-
 trà quoad posset debellatu-
 rum. Atque hunc quidem in
 modum est orsus historiam,
 simul & causas vnde id bellū
 cœpisset, commemorando.
 Nam scelestissimus ille &
 pessimè perditus Vologesus
 hac de causâ bellum mouere
 cœpit. Atque hic quidem in
 hunc modum. Alter verò
 summus Thucydidis imita-
 tor, valdè similis archetypo,
 cum suo nomine principium
 duxit vt ille, festiuissimum
 illud principiorum omnium,
 animūque Articum spirās.
 Vide enim, Creperius Cal-
 purnianus Pompeij ciuis
 conscripsit bellum Partho-
 rum, & Romanorum, quo
 pacto illud inter se gesserunt
 ab eo moto statim exorsus.
 Itaque post istiusmodi prin-
 cipium, quid dicam tibi cæ-
 tera quæ in Armenia pero-
 rauit, Corcyrensem illum
 oratorem repræsentans: aut
 qualem pestem Nisibeni-
 nis immiserit, qui Ro-
 manorum partes sequi
 noluerant, omnia pror-
 sus à Thucyde mutua-
 tus, excepto Pelasgico solo,
 πλὴν μόνου τῷ πελασγικῷ;

καὶ τῶν τευχῶν τῶν μακρῶν. ἐν
 οἷς οἱ τότε λειμώζαντες, ὤκη-
 σαν. τὰ δὲ ἄλλα, καὶ ἀπὸ Αἰ-
 θιοπίας ἤρξατο. ὥς καὶ ἐς Αἴ-
 γυπτον κατέβη, καὶ ἐς τὴν βα-
 σιλέως γῆν τὴν πολλήν. καὶ ἐν
 ἐκείνῃ γὰρ ἔμεινεν εὖ ποιῶν.
 ἔργα οὐκ ὀλίγα ποιῶντα αὐτὸν ἔπι
 καταλιπὼν τοῦ ἀθλίου Αἰθιο-
 πῶν ἐν Νισίβει, ἀπῆλθον, B
 ἀκριβῶς εἰδὼς καὶ ὅσα ἀπῆλ-
 λήτος, ἔρεν ἔμελλε. καὶ γὰρ
 αὐτὸ καὶ τὸτο ἐπεικῶς πολὺ
 νῦν ὅτι, τὸ οἶδάμην τὸτο εἶναι C
 τοῖς Θουκυδίδου ἰοικότα λέ-
 γειν, εἰ ὀλίγον ἐνβέβας, τὰ
 αὐτῷ ἐκείνῳ λέγει τις μικρὰ
 καὶ ἐκείνα, ὥς καὶ αὐτὸς αὐτῶν φάινται,
 καὶ δι' αὐτὴν νῆΔία, καὶ ἐκείνα
 ὀλίγου δεῖν περιέλιπον. ὁ γὰρ
 αὐτὸς ἕτος συγγραφεὶς, πολλὰ
 καὶ τῶν ὁσίων, καὶ τῶν μυχα-
 νημάτων, ὥς Ῥωμαῖοι αὐτὰ
 ὀνομάζουσιν, ἕτως ἀνέγραψε,
 καὶ τὰ ῥεον, ὥς ἐκείνοι, καὶ γέ-
 φεαν, καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ μοι E
 ἐνόησεν ἡλικὸν τὸ ἀξίωμα τῶν
 ἱστορίας, καὶ ὥς Θουκυδίδης
 ἀπέπον, μετὰ τὸ τῶν ἀπῆλκων
 ὀνομάτων, τὰ ἰταλιωτικὰ
 ταῦτ' ἐγκείσθαι, ὥσπερ τὴν
 πορφύραν ἐπικκομῶντα, καὶ
 ἐμπεριέποντα, καὶ πάντως

longisque muris, in qui-
 bus habitabant, qui tunc
 peste laborabant. Ceterum
 ab Æthiopibus etiam cœ-
 pit: quare in Ægyptum
 etiam descendit, & in ma-
 gnā illam regis terram, in
 qua, idque rectè, mansit.
 Ego itaque relicto illo mi-
 seros Athenienses Nisibe
 sepeliente, abij, satis sciens
 etiam ea quæ me digresso
 dicturus erat. Nam rursus
 abundè illud suppetit, pu-
 tare hoc esse Thucydidi si-
 milia dicere, si parum reue-
 ritus, ea quæ sunt ipsius di-
 ceret quispiam, parva &
 illa, ut ipse dixeris etiam.
 Non ob eam causam per
 Iouem, & parum absuit quia
 illa prætermiserim. Nam
 idem hic scriptor multa quo-
 que armorum & tormento-
 rum genera iisdem nomini-
 bus quibus illa Romani vo-
 cant, perscripsit, & fossam,
 itidem ut illi, & pontem, &
 similia dixit. Ac mihi cogita
 quanta hæc historiarum digni-
 tas, & quàm Thucydidi con-
 ueniens, inter Attica voca-
 bula, Italica ista interponi
 tanquam ornantia purpuram
 eisque decora & consonantia.
 Alius verò quispiam ipsorum

συνάδω[ν] α. ἄλλος δὲ τις αὐτῶν,
 nudum

ἀπομνημονεύματα τῶν γεγονότων γρηγοροῦ
 συναγαγὼν ἐν χαρτῇ, κομίσθῃ
 πεζὸν, καὶ χαμαιπετὲς, οἷον καὶ
 στρατιώτης αὐτὸς τὰ καθ' ἡμέ-
 ραν ἀποχαφορύμενος, συνέθηκεν,
 ἢ τέκτων, ἢ χαμπλὸς τις συμπε-
 ειτοῦν τῇ στρατιᾷ. πλὴν ἀλλὰ
 μεταίωτέρες καὶ ἰδιώτης οὗτος
 ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτῶν δῆλος ὢν,
 οἷος ἦν, ἀλλὰ δὲ πνι χαρίεντι, καὶ
 δυνυσμένῳ ἰστορίαν μεταχειρί-
 σατο, πεπονηκώς. τὸ μόνον ἡ-
 πασαύτην αὐτῇ, ὅππῃ τὸς ἐπεξε-
 ψε τὰ βιβλία βαρύνοντες, ἢ
 καὶ τῶν συγγραμμάτων τυ-
 χῶν, Καλλιμορφου ἰατρῆς τῆς
 τῶν κορτοφόρων ἐκτὸς ἰστορίων
 Παρθικῶν. καὶ ἐπεξεργασθῇ
 ἐκείνη ὁ ἀειθμός. καὶ νῦν Δία,
 καὶ τὸ περὶ αὐτὸν ὡς ἔχον
 ἐπαινέσιν. ὅπως συναγαγὼν οἰ-
 κῆνον εἶναι ἰατρῆς ἰστορίαν συ-
 γράφειν, εἴγε ὁ Ἀπληντὸς μὲν,
 Ἀπόλλωνος υἱός, Ἀπόλλωνος υἱός,
 μουσηγέτης, καὶ πάσης παιδεί-
 ας ἀρχὴ. καὶ ὅππῃ ἀρξάμενος ἐν
 τῇ ἰατρικῇ γράφειν, καὶ οἷον ὅππῃ
 ἔχον, αὐτῶν καὶ μάλᾳ ὅππῃ τῶν
 κοινῶν μετῆλθον, ἰατρικῶν μὲν
 λέγων, καὶ πύριον, καὶ ὁκότι
 καὶ νῦν οἱ. τὰ δὲ ἄλλα, ὅσα ὁ
 κομίσματα τοῖς πολλοῖς, καὶ
 τὰ πλεονάζοντα ἐκ τῶν οὐκ ἐκείνων

nudū rerū gestarū cōmentari-
 rium in scripta relatum: ad-
 modū pedestre, humilq; ser-
 pens cōposuit: perinde ac si-
 quis miles, aut faber, aut cau-
 ro, qui cum exercitu circum-
 vagaretur, ea quæ quotidie
 geruntur, annotasset. Verūq;
 modestior est hic priuatus,
 qui qualis sit, statim apparuit
 atque alteri cuiquam, qui sit
 gratus, & historiā possit ag-
 gredi, materiā tubinistrat-
 uit. Hoc unū in eo reprehē-
 dere velim, quod ita tragicæ
 suæ librorum inscripsit, magis
 quā pro scriptorū ipsorū for-
 tuna, Callimorphi medici
 hastatorū legionis sextæ, hi-
 storiarū Parthicarū: & sub-
 scriptus erat vniuersiq; libro
 nūmerus. Ac per Iouē, pro-
 cemiū etiā plus quā frigidū
 fecit, ita colligens, Medici
 propriū esse historiā cōscri-
 bere, siquidē Æsculapius est
 Apollinis filius, Apollo Mu-
 sarū dux, & omnis eruditio-
 nis princeps. Deinde quod &
 Ionica lingua exorsus scri-
 bere, mox nescio, qua sētētia
 derrepente ad cōmunē trāsīit,
 ἰατρικῶν dicens, & πύριον, &
 ὁκότι, & νῦν οἱ. Cætera verò
 cum vālo communia,
 plurima etiam cum ex tri-
 uio desumpta. Quod si o-
 portet me sapiētis viri me-
 μαδῆ καὶ συγγραφεῖς μνηστῆ-
 ρας

ραι, τὸ μὲν ὄνομα, ἐν ἀφανεί κεί-
 δω, πλεῖν γινώσκω δ' ἐγώ. καὶ
 τὰ πρῶτον ἐν Κορινθῷ συγ-
 γράμματα, κρείττω πάσης ἐλπί-
 δος. ἐν ἀρχῇ μὲν γὰρ οὕτως ἐν τῇ
 πρῶτῃ τὰ προοίμια πειρόδω,
 συνηγάπησι τὸν ἀναγνώσκον-
 τας, λόγον πάνσοφον δειξά-
 σκευδων, ὡς μόνον αὐτῷ συμφῶ-
 πρὲς τοὶ ἱστορίαν συγγράφειν.
 εἴτα μὲν μὲν, ἄλλος συλλο-
 γισμὸς. εἴτα, ἄλλος. καὶ ὅλως,
 ἐν ἅπται γήματι συνηγάπητο
 αὐτῷ τὸ προοίμιον τὸ τῆς
 χολακίας ἐς κερὸν. καὶ τὰ ἑγ-
 κώμια, φορητὰ, καὶ κομιδῇ
 εὐμολογητὰ. καὶ ἀπολλογιστὰ
 μὲν τοι, ἀλλὰ συνηγάπημα,
 καὶ συνηγάπημα κειμένη. καὶ
 μὲν κειμένη φορητὸν ἔδωκε
 μοι, καὶ ἥμισυ φιλοσόφου ἀν-
 δρὶ, καὶ πῶρον πολὺν, καὶ
 βαδῶν, πρὲς τὸν ἐν τῷ προοί-
 μῳ εἰπὴν, ὡς ἔχαιρετον τῷ
 ἔξει ὁ ἡμέτερος ἀρχὼν, οὐ γὰρ τὰς
 πρῶτας ἐξ φιλόσοφοι ἡδὴ συγ-
 γράφειν ἀξίῃσι. τὸ γὰρ τοῦτον,
 ἐν τῷ ἀρχῇ, ἡμῖν ἔδει καταλι-
 πτεῖν λογίζεσθαι, ἢ αὐτῷ εἰπὴν.
 καὶ μὲν, οὐδ' ἐκέννη ὅσον
 ἀμνημονεύσαι, ὅς τοι αὐτὸν ἀ-
 γνῶν ἦρετο. Ἐρχομαι ἐρίων πρὸς Ῥωμαίων, καὶ Περσῶν. καὶ μακρὸν
 ἔτερον. ἔδει γὰρ Πέρσῃσι γινώσκοντες καὶ πάλιν, ὡς ὅσον

minisc, nomē quiddam
 curo sit positū, lēctant
 dicā, scriptāq; Corinthi
 per edita, omni spe meli
 A Statim enim à principio
 prima exordij periodo
 stionē lectorib' propone
 sermonē omnino eruditio
 hibere properans, quod
 B sapiētī historīā scribere
 neniret. Deinde paulō
 syllogism' alius sequen
 deinde ali'. Deniq; in om
 figura quæstionib' scate
 ipsi procemiū ad sciētiam
 adulatoriū. Molesta quoe
 C valdeque scurrilia enco
 syllogistica tamē, & dispar
 toria, & contraria illa. Quo
 tiā illud per quā ineptū mū
 videbatur, & viro philoso
 pho, & barba cana, promiss
 que minimē dignū, quod
 D procemio diceret. Principem
 nostrū hoc præter ceterose
 ximiū habiturū, quod ei' re
 gestas etiam philosophi me
 moriz iā prodere dignaretur
 E Nā istud, siquidem tale erat,
 nobis cogitādū poti' relin
 qui, quā ipsū dicere par erat.
 At verō neq; fas est illi' obli
 uisci, qui hoc exordio est v'.
 Venio dicturus de Romanis
 & Persis. Et paulō post. Ne
 cesse enim erat Persis male
 uenire. Et rursū fuit Osiroē,

ἦ, οἱ Ἕλληνες Ὀξυρρόην ὀνομα-
 ζοι. καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα.
 ὅς τις, ὁμοίος οὗτος ἐκείνῳ, παρ'
 ἑστὶν ὁ μὲν, Θεκυδίδης, οὗτος δ',
 Ηερδοτῶς εὖ μάλα ἑώρα. ἄλ-
 λος τις ἀρίσιμος ἐπὶ λόγων δι-
 τάμει, Θεκυδίδης καὶ αὐτὸς ὁ-
 μοίος, ἢ ὁλίγῳ ἀμεινόντων, ὡς
 πάσης πόλεως, καὶ πάντα ὅρα, καὶ
 περὶ αὐτῆς, καὶ ποταμὸς ἐρμηνεύει. ^Β
 ὅς τις τε σάφιστατος, καὶ ἰσχυρό-
 τατος, ὡς ὤϊτο. τὸ δ', ἐς ἐχθρῶν
 κεφαλὰς ὁ ἀλεξίκακος βέλτε, ^Β
 περὶ αὐτῆς ψυχρότης ἐκείνῳ ὡς
 τῷ χρυσοῦ καὶ χρύσειον, καὶ τὸν ^Β
 χρυσαλλὸν τὸν κελεπικόν. ἢ χρυ-
 σῆς ἢ τῆς αὐτοκρήτορας,
 ὅλη βιβλίῳ μόγις ἐξηγούμενη
 αὐτῇ. καὶ Γοργῶν ἐπὶ τῇ ὁμο-
 θαλίᾳ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ^Β
 ἐκ κίαντος, καὶ λευκοῦ, καὶ μέλα-
 ρος. καὶ ζωνὴ λευκοῦ, καὶ
 δέσποντος ἐλκευδόν, καὶ βοσφυ-
 ρδόν. ἢ μὲν δὲ Οὐρολόγιον ἀ-
 νακτοῦ, ἢ ὁ χαλκὸς τῆς ἰπ-
 πους, Ηερκλεις ὅσα μυριάδες
 ἐπὶ τῇ ἐκείνῳ τούτων, καὶ οἷα καὶ
 ἢ Ὀσρέου κόμην, διατέοντος τῆς
 Τίχτης. καὶ ἐς δὲ ὅσον αὐτῶν κα-
 πτεῖται κίπῳ, καὶ μυρρίνης, καὶ
 δαφνῆς, ἐς παντὶ συμπεφυκο-
 των, καὶ συσταὶν ἀκριβοῦς
 γὰρ καὶ τῇ ἰστορίᾳ πάντων, καὶ

quæ Græci Oxyroën nomi-
 nāt: aliā quid genus multa Si-
 milis hic illi, nisi quod ille
 quidē Thucydidein, hic verō
 Herodotū bene admodū re-
 ferebat. Alius quispiā dicēdi
 facultate celebris, ipse etiam
 Thucydidi similis, vel paulo
 melior ipso, omnes ciuitates,
 omnes montes, & campos, &
 fluuios, quā planissimē & va-
 lidissimē, ut sibi videbatur, est
 interpretatus. Sed quod in
 hostiū capita vertat malorū
 aueritator Hercules: tanta
 frigiditas inerat; ut Caspias
 niues, & glaciē Gallicā supe-
 raret. Clypeus quidē Impe-
 ratoris vix toto libro illi de-
 scriptus est, & Gorgō in um-
 brōne, eiūsq; oculi ex nigro,
 albo, & cæruleo cōpositi: &
 iridi similis balteus, orbisque
 & cæsariē in modum impli-
 cati dracones. Nam Vologesi
 bracca, aut frænū equi Her-
 cle, quot millia versū vñ-
 quodq; horū continebat! Et
 qualis erat Ostræ coma, per
 Tigrim natantis: & in quale
 antiū effugit, testū hedera,
 myrto, laurōque, onē eodem
 loco creuerāt, illūq; accu-
 ratē vmbrosū fecerāt. Cōsi-
 dera igitur quā hec ad histo-
 riā sit necessaria, & quā notā
 absq; his, ea quæ illic gesta sūt

περὶ αὐτῶν αὐτῶν, σκοπεῖ ὡς αὐ-
 τῶς ἐκ αὐτῶν αὐτῶν, ἢ δεινὸν πᾶ

τῶν ἐκεῖ παραχθέντων. ὑπὸ γὰρ
 ἀδεΐας τῆς ἐν τοῖς χησί-
 μοις, ἢ ἀγνίας τῶν λεκτέων,
 ἐπὶ ταῖς τοιαύταις τῶν χειρῶν
 καὶ ἀντρῶν ἐκράσις τρέπον- A
 ται. καὶ ὅποτε ἐς πολλὰ καὶ
 μεγάλα ἀνέγματα ἐμπέτω-
 σιν, ἐλέσθιν ἐκέτη νεηπλού-
 τῳ, ἀρπ τοῦ δευτέρου κλη-
 ρονομήσαντι. ὅς οὐτε πλὴν ἐδῶ-
 τα οἶδεν ὡς καὶ πειριβαλέσθαι,
 ὅτε δειπνῇται κατὰ νόμον, ἀλλ'
 ἐμπιπύνας πολλάκις, ὀρί-
 ζων, καὶ συείων, καὶ λαγῶν
 περικειμένων, ὑπερμπίπλα- C
 ται ἔντοισ πρὸς, ἢ ταείρου,
 ἐς' αὐτὴν διατράχυν ἐδίωκ. οὗτος
 δ' οὐδ', ὃν περὶ τὸν, καὶ βρά-
 ματα πυλῆς καὶ παύσας οὐκ ἔ-
 να, καὶ θυάτοις ἀλλοκότοις,
 ὡς εἰς δάκτυλον τῷ ποδὸς
 τὸν μέγαν βῶθεις πρὸς, ἀνίκα
 ἐτελεύτησε. καὶ ὡς ἐμβροχάν-
 τος μέγαν Πείσκου τῷ γρατ-
 ροῦ, ἐπὶ αὐτῷ καὶ ἐν τῷ τῶν πολε-
 μίων ἀπέθανεν. ἐπὶ δ', καὶ ἐν
 τῷ τῶν νεκρῶν ἀριθμῷ, τῷ το-
 μῷ, καὶ πρὸς τὰ μετὰ μύθια
 ἐν ταῖς τῶν ἀρχόντων ἐπιστο-
 लाῖς ἐλέγχετο. ἐπὶ γὰρ Εὐρώ-
 πῳ, τῶν μὲν πολεμίων, ἀπο-
 θανῶν μυριάδας ἐπὶ αὐτῷ, καὶ
 πεντακοντα, καὶ ἐξ ὧς διακοσίους. Ῥωμαίων δ', μόνους δέ,

scire poteramus. Nam prae
 imbecillitate cognitionis
 vitium, & prae ignorantia
 dicendorum, ad huius-
 modi locorum & antrorum
 descriptiones diuertuntur.
 Ac quoties in multa prae-
 clarè gesta inciderint, simi-
 les sunt famulo recens di-
 tato ex domini hereditate,
 qui non novit quo pacto sit
 induenda vestis, neque vter
 lege coenandum est: sed in
 mensam saepe irruens, quan-
 vis appositae sint gallinae,
 suillae, leporinae carnes,
 pulmento aliquo sic imple-
 tur, ut inter edendum dis-
 rumpatur. Hic igitur quem
 antè dixi, descripsit vul-
 nera planè incredibilia, &
 atrociora mortis genera, ve-
 luti, ut quidam in maiore
 pedis digito vulneratus,
 ilico decessit, & ut incla-
 mante solùm exercitus
 duce Prisco, septem & octo
 hostes occiderunt. Præte-
 rea & in occisorum nu-
 E
 mero, etiam contra quàm
 in Imperatorum epistolis
 scriptum continetur, hoc
 mentitus est. Nam circa
 Europum hostium septua-
 ginta millia cum ducentis
 triginta sex cecidisse dicit.
 Romanorū verò duos tantū,

καὶ βαρματίας χρέεσθαι ἐντα-
 πρῶτα καὶ οἶδε εἰ τις αὐτὸν εὐφρο-
 νῶν, ἀνάσσειτο. καὶ μὲν κακὴν
 λεκτίον, οὐ μὲν ὄν. ὡς γὰρ
 τῷ κομῷ ἡ ἀπικρὸς εἶναι, καὶ
 ἀποκείσθαι τὴν φωνὴν
 ἐς τὸ ἀκείριστον, ἡξίωσεν
 οὕτω καὶ τὰ ὀνόματα ποιῆ-
 σαι τῶν Ῥωμαίων, καὶ μετα-
 χεῖναι ἐς τὸ ἑλληνικόν, ὥς
 Κρόνον μὲν, Σατουρνῖνον λέγειν.
 Φρόντην δὲ, τὴν Φρόντωνα. Τι-
 τανῖον δὲ, τὴν Τιτανόν, καὶ τὰλλα
 πολλὰ γελοιότερα. ἐπὶ οὗ αὐ-
 τὸς οὗτος, πρὶν ἢ Σεβερῖανον
 τελευτῆς ἔχραψεν, ὥς οἱ μὲν
 ἄλλοι πάντες ἑκπύκνυνται,
 οἱ δὲ μοι ξίφει τιθασαί αὐτόν.
 ἀπεθάνοι δὲ αὐτὸς, σπέντων ἀπο-
 χρώμενος. τῶτον γὰρ αὐτῷ ἀλυ-
 πύτατον δόξα ἦ θάνατος, καὶ
 εἰδὼς, ὅτι τὸ μὲν πάθος ἐκείνο
 πᾶσι, τεινὴν οἶμαι ἡμερῶν
 ἔχματο. ἀπόστοι δὲ, καὶ ἐπὶ
 διαρχοῦσιν οἱ πολλοί, ἐκ τῶν
 εἰ μὴ τῶν ὑπολαβοί τις, ὥς
 Οσρέης εἰσήκει πεινῶν
 ἐς αὐτὸν Σεβερῖανος λιμῶν ἀπό-
 λη. καὶ διατῆτο καὶ ἐπὶ γὰρ διὰ
 τὴν ἐξουσίαν. τὸν δὲ καὶ πενηντακκοίς
 ὀνόμασιν ὅ καλὲ φίλων ἐν ἰσο-
 εἰα χρωμένους, πᾶσι αὖ τις δέη,
 πᾶσι λέγοντας, ἐλέλιξε μὲν

A nimio studio Atticæ elegan-
 tiæ, utq; quàm accuratissimè
 voces puras redderet, voluit
 eodem pacto, & Romanorū
 nomina efferre, & in Græca
 transcribere: veluti Cronon;
 Saturninum dicere, phrontia
 autem, Frontonem, Titaniū,
 Titianum, & id genus alia
 multò magis ridicula. Hic
 ipse præterea de Seuerini
 morte scripsit: quòd cæteri
 C quidem omnes decepti sunt,
 qui putarunt ipsum gladio
 interfectum esse, cum ta-
 men inedia perierit. Hæc
 enim mors omnium mi-
 nimè molesta ipsi visa
 est, cum ignoraret trium
 D fuisse dierum, opinor, totum
 id malum: multos verò ad
 diem usque septimum ine-
 diam perferre. Nisi si quis
 hoc putet Osroën astan-
 tem expectasse, dum Se-
 uerianus fame esset enectus;
 E & ob hoc cum per septem
 dies in aciem non eduxisset.
 Porro eos qui & poeticiis
 vocabulis, optime Philo,
 in historia vtuntur, quo-
 nam loco ponamus? eos
 qui dicunt, ἐλέλιξε STRI-
 DOREM DEDIT machina,

μυχῶν, τὰ τῆρος ὃ πῶς, μα-
 γάλως ἰδοῦσι; καὶ πάλιν ἐν
 ἑτέρῳ μέρει τῆς καλῆς ἰστορίας,
 Ἰδεῖν μὲν δὴ, ὅτε τοῖς ὀπλοῖς
 πεισιμαρτυρεῖτο, καὶ ὅ-
 τοβος ὡς, καὶ κόναβος ἀπαντα
 ἐκείνη, καὶ ὁ στρατηγὸς ἐμψυ-
 χίζει, ὃ ὅτι μάλιστα προ-
 σαγαγεῖ τοὺς τὸ τῆρος. ἔτι
 μεταξὺ οὕτως οὐταλὴν ἰνόμα-
 τα, καὶ δημοτικὰ, καὶ πτωχ-
 κα πολλὰ περιεβέβυστο, τὸ,
 ἐπιστεῖλαι ὁ στρατοπεδάρχης
 τῷ κυρίῳ, καὶ οἱ στρατιῶται
 ἡγόραζον τὰ ἐγχεύοντα. καὶ
 ἔδην λελουυμένοι περὶ αὐτὸν ἰ-
 γύροντο, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὥς
 τὸ πρῶτον εἰκότως εἶναι βα-
 ρυδῶ, ὃ ἑτέρῳ μὲν πόδα, ὃ
 ἐμβάτου ὑψηλῶς ἐπιβεβηκό-
 τι, θατέρῳ δὲ, σάιδalon ὑπο-
 δεδιδυμῶ, καὶ μὲν καὶ ἄλλους
 ἰδοῖς αἰ, τὰ μὲν προοίμια, λαμ-
 πρὰ, καὶ βαρύνει καὶ ἐς ὑπερβο-
 λῶν μακρὰ συγγερόντας, ὥς
 ἑλπίται θαυμαστὰ ἥλικα, τὰ
 μεταπύματα πῶς αὖτε ἀκούσι-
 δαι. τὸ σῶμα δὲ αὐτοῦ, τῆς
 ἰστορίας μικρόν τι καὶ ἀβυσσὸς
 ἐπαρόντας, ὥς καὶ τὸτο εἰκί-
 ναι παιδῶν, εἰ που ἔραται ἑ-
 δὲς παίζοντα, προσωπίον

& murus cadens, vehementer
 ἰδέσθαι, FRAGOREM DEDIT.
 Et in altera parte præclaræ
 huius historiz. Edessa igitur
 ita πεισιμαρτυρεῖτο CIR-
 CUMSTREPEBAT armis, &
 ὁτοβος & κόναβος SONVS,
 ac STREPITVS erant illa om-
 nia. Et Imperator ἐμψυχίζει
 ANIMO VERSABAT, quo pacto
 potissimum muros inuade-
 ret. Deinde inter hæc τὰ vilia
 nomina, plebeia, & inopia
 multa infarta erant, veluti
 ἐπιστεῖλαι ὁ στρατοπεδάρχης τῷ
 κυρίῳ SCRIPSIT CASTROVVM
 PRÆFECTVS DOMINO. Item
 οἱ στρατιῶται ἡγόραζον τὰ ἐγ-
 χεύοντα. MILITES EMEBANT
 NECESSARIA. Item ἔδην
 λελουυμένοι περὶ αὐτὸν ἰγύροντο
 IAM LOTI AD IPSOS VENE-
 RVNT: & similia. Quare mihi
 res hæc videtur esse similis
 tragædo, qui altero pede, in
 alto cothurno incedat, altero
 subligatum sandalium ferat.
 At verò alios etiam reperias,
 qui procæmia splendida, tra-
 gica, & summo opere proluxa
 componant, quo speres te,
 quæ sequantur omnino mi-
 randa, esse auditurum. At cor-
 pus ipsum historiz parvum
 & ingenerosum subterunt.
 Ita vt hoc simile sit puero,
 sicubi Cupidinem vidisti
 ludentem, personam Her-

Ἡρακλέους πάμμαχα, ἢ Τιτάν-
τος περικλυμένον. ἐνθὺς γούῳ οἱ
ἐκλούσαντες, ὀμφόθεν γονῶν αὐ-
τῆς, τὸ ὠδινῶδες. χεὶρ δ' μὴ
εὐτὺς, ἀλλ' ὁμοία τὰ πάντα, A
καὶ ὁμόχροα εἶναι, καὶ συνά-
δου τῇ κεφαλῇ τὸ ἄλλο σῶμα,
ὅς μὴ χρυσοῦ μὲν τὸ κρανίον
εἴη, θύραξ δ' πάνυ γελόϊος ἐκ
ρακῶν ποδῶν, ἢ ἐκ δερμάτων B
σπερσὼν συγκεκαπιμένος. καὶ
ἡ ἀσπίς οἰσύνῃ, καὶ χοιρίνῃ
περὶ ταῖς κνήμας. ἰδοὺς γὰρ
ὅτι ἀφδόνους τοιούτους συ-
χαρίας, τῷ Ῥοδίῳ Κολοσσῷ C
τῷ κεφαλῷ νανώδει σῶμα-
τι ἐπιπέντας. ἄλλους αὖ ἐμ-
παλιν ἀκέφαλα τὰ σῶματα
ἐκείνου, ἀπερριμμένα, καὶ
ἐνθὺς ἐπὶ τῶν περὶ γυμνάτων, D
ἢ καὶ περριπνίζονται ἢ
Ξενοφῶντι οὕτως ἀρξάμενον,
Δαρίου, καὶ Περσέως παῖ-
δες γίγνονται δύο, καὶ ἄλ-
λους τῶν παλαιῶν, ἐκ εἰδότες
ὅς δυνάμει πινὰ περριπνίζονται E
λελιδότες τοῦ πολλοῦ, ὡς
ἐν ἄλλοις δειξομένῳ. καὶ τοὶ
ταῦτα πάντα φορητὰ ὄντι, ὅσα
ἢ ἐρμύνης, ἢ τῆς ἄλλης δια-
τάξεως ἀμαρτήματα ὄντι. τὸ
δὲ καὶ περὶ τῶν τόπων αὐτῶν
φένδειται, οὐ παρὰ σέρας

culis permagnam, vel Ti-
tanis induentem. Statim
igitur auditores inclamant
ipsis illud, PARTVRIVIT
MONS. Decet autem non ita,
sed similia, eiusdemque co-
loris omnia esse, & capiti
reliquum corpus respōdere,
vt non aurea sit galea, thorax
planè ridiculus, ex pannis
alicunde vetustis, aut putri-
dis pellibus confutus. Item
vimineus clypeus, & tibia-
lia ex corio porcino facta.
Videas enim perquam mul-
tos huiusmodi historiarum
scriptores, qui Rhodij Co-
lossi caput, pumilionis cor-
pori imponant. Vt rursus
alios qui corpora sine capite
inducant, atque proæmij,
& statim à rebus ipsis incipi-
entes: qui etiam in societate
asciscunt Xenophontem, qui
sic orsus est. Darij & Parysa-
tidis duo filij nascuntur: atque
veteres alios: cum nesciant,
potestate quædam esse pro-
æmia, quæ multos latent: vt
in alijs ostendemus. Quan-
quam hæc omnia tolerabilia
sunt, quæcunque elocutio-
nis, aliûsue dispositionis
sunt vitia. At verò in lo-
corum descriptione mentiri;
non parasangas modò, sed
totas etiam mansiones,

μόνον, ἀλλὰ καὶ σταθμούς ὅλους,

ἦνι τῶν (ἐλὼν ἔοικεν) εἰς γῶν
 ἢ τῶ βαθυμῶς συνήγαγε τὰ
 ὑπάρχοντα, οὔτε σύρω πινι ἐν-
 τρυχῶν, οὔτε τὸ λεγόμενον δὴ
 φῶτο, ἢ ἐπικουρεῖαν τὰ ποι-
 αῦτα μυθολογῶντων ἀκού-
 σαι. ὥστε πλεὶς Ευρώπην λέγων,
 οὐτως ἔφη. Ἠδὲ Ευρώπος, κεί-
 νται μὲν ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ,
 καθύπευθε δύο τῆς Εὐφράτου B
 ἀπὸ χειμῶν ἀπώκισται δὲ αὐτῇ
 Εὐλαπίδι, καὶ οὐδὲ φῶτο ἀπὸ
 χερσην αὐτῇ, ἀλλὰ καὶ τῇ
 ἐμὴν πατεῖδα τὰ Σαμώτατα,
 αὐτὸς ἐν τῇ αὐτῇ βιβλίῳ ἀρ-
 μένος ὁ ἡγεῖται, αὐτῇ ἀφρο-
 πόλει, καὶ τῇ χερσὶ μετέθηκεν ἐς
 τῇ Μεσοποταμίαν, ὡς πεισ-
 εῖσθαι αὐτῇ ὡς ἀμφοτέρω
 τῶν ποταμῶν, ἐκείνῳ δὲ
 ἐν χερσὶ περὶ μεμβρανῶν, καὶ
 μόνον καὶ τῇ τῇ χερσὶ λαυόν-
 των. τὸ δὲ, καὶ γὰρ οἶον, εἰ σοὶ νῦν
 ὦ Φίλων ἀπολογισμῶν, ὡς οὐ
 Παρθύσιον, οὐδὲ Μεσοποταμί-
 πης σοὶ ἔγωγε, οἷς μετέρω ὁ Δαυ-
 μαρτος συγγράμματος, ἀπώκισται. νῦν
 Διὰ καλεῖται κοινῇ πιδανόν
 πλεὶς τῆς Σεβηλαίᾳ ὁ αὐτὸς
 οὗτος εἶπεν ἐπομπαίμενος, ἢ
 μὲν ἀκῆται τινος ἢ ἢ αὐ-
 τῷ τῇ ἐργῶν διαφυγόντων. οὔτε
 γὰρ εἶπεν ὡς ἐλπίσται αὐτῷ ἀποδιδῆναι; ἔφη. φαρμάκου πῖν,

cuinam honesto compara-
 bimus? Vnus igitur tam
 ignauiter res ipsas colle-
 git, quam qui neque in
 Syrum incidit, neque quod
 A dici solet, eos audiuit qui tra-
 lia in topstrinis fabulantur.
 Quare sic de Europa locu-
 tus est. Europus sita est in
 Mesopotamia, duabus man-
 sionibus ab Euphrate distans:
 eam autem coloniam dedu-
 xerunt Edessæi. Neque hoc
 satis illi fuit: sed & patriam
 meam Samosata, generosus
 ille, in eodem libro sublatam
 vñā eum ipsa arce, & muris
 C in mesopotamiam transtulit,
 ita ut terminaretur utroque
 flumine, quæ utrinque pro-
 ximè præteruehantur, &
 muros propemodum allu-
 unt. Hoc etiam ridiculum
 esset, Philo, si nunc apolo-
 giam tibi contexerem, quod
 neque Parthus, neque
 Mesopotamita sum, inter
 quos relatum me, egregius
 iste scriptor collocauit. Quin
 & illud per Iouem admo-
 dum credibile idem dixit
 de Scueriano, apposito etiā
 E iuramento, quod audiuisset
 ex aliquorum, qui ex eo
 ipso opere aufugerunt: ne-
 que gladio illum mori volu-
 isse, neque venenum bibere,

ὑπὲρ βρείχον ἀΐσασθαι, ἀλλὰ
 πῖνα θάνατον ἐπινοῶνται βραχι-
 ον, καὶ τῇ τολμῇ ξενοῖον-
 τα. τυχεῖ μὲν γὰρ αὐτ' ἔχοντα
 παμμεγέθη ἐκπύματα ὑάλα, **A**
 ἢ χαλλίσις ὑάλου. ἐπεὶ δὲ
 πάντως ἀποθανεῖν ἔγνωσεν,
 ῥατάξαντα τὸ μέγιστον τῶν
 σιγῶν, ἐνὶ τῶν θραυσμάτων
 χρησάμενος εἰς σφαγὴν, ἐντεμόν-
 τα τῇ ὑάλῳ τὸν λαμόν, οὕτως
 οὐ ξενοῖον, ἀλλὰ λογιστὸν ἐνέδεν,
 ὡς ἀνδρείος γε αὐτῷ, καὶ ἡ-
 ροϊκός οὐ θάνατος ἦν αὐτῷ. εἴτα **C**
 ἐπιδὲ Θουκυδίδης ἐπιταξιὸν
 πῖνα εἶπε τοῖς παρὰ τοῖς
 πολέμου ἐκείνοις νεκροῖς, καὶ
 αὐτὸς ἠγήσατο χεῖρας ἐπι-
 πῖν τῷ Σεβηριανῷ. ἀπασιν γὰρ **D**
 αὐτοῖς, παρὲς τὸ οὐδὲν αἰτιον
 τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ κακῶν, τὸ Θου-
 κυδίδην, ἢ ἀμιλλὰ. θάψας δὲ
 τὸν Σεβηριανὸν μεγαλοφρο-
 νῶς, ἀναβιβάζεται ἐπὶ τὴν
 τάφον Ἀφρανίου πῖνα σιλωνα **E**
 ἐκπύοντα, ἀνταγωνιστὴν
 Πεικλέους, ὃς τοιαῦτα καὶ
 ποσῶντα ἐπερρητορεῖσιν αὐτῷ,
 ὥς μετὰ τὰς χάριτας πολλὰ
 πάλιν θαυμάσαι ὑπὸ τῆς γέλω-
 τος. καὶ μάλιστα ὅποτε οὐκ ἦν
 τῷ Ἀφρανίῳ, ἐπὶ τέλει τῆς
 λόγου θαυμάσιον ἄμα καὶ οἰμωγὴν περπαθεῖν, ἐμμένοντο τῶν

neque laqueo collum in-
 necere, sed mortem quan-
 dam tragicam, & auda-
 cia mirandam excogitasse.
 Etenim cum haberet ingen-
 tia vitrea, pulcherrimo ex
 vitro pocula: & mori decre-
 uisset, maximum omnium
 fregisse, vnoque eius frag-
 mento ad sui cædem usum
B esse, quo guttur incidit. Ita
 neque gladiolum, neque
 lanceam nactus est, quod vi-
 rilem & heroicam mortem
 sibi inferret. Postea autem
 quoniam Thucydides func-
 brem orationem habuit pro
 ijs qui primi eo in bello oc-
 cubuerunt, ipse quoque ta-
 lem pro Seueriano haben-
 dam esse censuit. Omnibus
 enim ipsis cum Thucydi-
 de, qui nequaquam in
 culpa fuit eorum malorum
 quæ in Armenia acciderunt,
 est contentio. Seueriano
 igitur magnificè sepulto, ad
 tumulum adducit Afranium
 quendam Silonem Centu-
 rionem, æmulum Periclis,
E qui talia ac tanta pro ipso
 peroravit, ut per Grati-
 as, præ effuso risu abundè la-
 chrymarer, in primis quum
 rhetor iste Afranius, sub per-
 orationem cum miserabili
 affectu lachrymans, sum-
 ptuosarum cœnarum,

πολυτελεῖν ἐκείνων δεικνῶν,
 καὶ στυγρότων. εἴτα ἐπισημν
 αἰσθητῶν πῃ τῶν κορωνίδων.
 σπουδαῖος γὰρ τὸ ξίφος
 ὠδυσσεὺς πάνυ, καὶ ὡς Αφρανίου
 φίλος ἦν, πάντων ὁρώμενος,
 ἀπίσταντα ἑαυτὸ ὅτι τῷ
 τάφῳ, καὶ ἀνάξιος αὖτὰ μὲν τὸ
 ἐνυάλιον σὺ πολλὰ ἀποδα-
 τῶν, εἰ τοιαῦτα ἔρηκτορε. καὶ
 τῷτο ἔρηκτορε τοῦ παρόντος
 ἀπαρτὰς, δαυμάτω, καὶ ὑπερ-
 επαιδῶν τὸ Αφρανίου. ἐγὼ
 γὰρ καὶ τὰλλα μὲν αὐτῷ κα-
 τεχόμενος, μονογενὴς ζω-
 μῶν, καὶ λοπάδων μεμνημένος,
 καὶ ὀπιδανότορος τῇ τῶν
 πλακωμάτων μίμῃ, τῷτο δὲ
 μάλιστα ἔπιστάμενος, ὅτι μὴ τὸ
 συγγραφεὺς, καὶ διδύσκαιον
 τοῦ δράματος παραποσάξας,
 ἀπιδῶν, πολλοὺς γὰρ καὶ
 ἄλλους ὁμοίους τούτοις ἔχον-
 σοι ὅτι τὰ κατὰ ἐκείνην ἡμέραν,
 ὀλίγων ὁμοίως ἐπιμετῶν, ὅτι
 τῷ ἐτέρῳ ὑπόθεσιν ἔδω-
 μετέλυσμαι, τὸ συμβουλῶν,
 ὅπως αὐτὸ ἀμεινονὲς συγγραφεὺς
 ἦν γὰρ πῃ, οἱ τὰ μεγάλα
 μὲν τῶν παρεγμένων, καὶ
 ἀξιωματικόντα παραλείποντι,
 ἢ παραλείποντι. ὑπὸ γὰρ ἰδιω-
 τίας, καὶ ἀπειρησίας, καὶ

& propinationum illarum
 mentionem faciebat. De-
 inde Aiakis coronidem im-
 posuit. Nam gladio admo-
 dum generose ē vagans
 educto, idque ut Afranium
 decebat, omnium in cons-
 pectu, super tumulo se ip-
 sum iugulauit, non indi-
 gnus per Martem qui multo
 ante mortuus fuisset, si ta-
 lia declamasset. Atque hoc
 dixit, praesentes omnes qui
 id viderunt, miratos esse,
 summisque laudibus Afra-
 nium extulisse. Ego verò
 etiam cetera damnadam, ut
 qui tantum non offarum, &
 ollarum meminisset, & me-
 moriae placentarum illa-
 chrymaretur. Hoc verò
 maximè reprehendi, quod
 non scriptore ipso, & auctore
 fabulae huius ante se iugu-
 lato, mortuus sit. Multos
 autem etiam alios his simi-
 les, amice, enumerare
 possem tibi, cum tamen
 paucos commemorauerim.
 Verum ad alteram promi-
 sionis partem iam tran-
 sibo, puta ad consilium,
 quo pacto quis historiam
 melius conscribat. Sunt
 enim quidam, qui re-
 rum gestarum maximas,
 & memoria dignissimas,
 praetermittunt, aut per-
 currunt. Prae imperitia au-
 tem, & ineptia, & igno-

σοίαι των λεκτιών, ἢ σιωπ-
 ων, τὰ μικρότατα πάλι λι-
 ξεῖς, καὶ φιλοπύνως ἔρμη-
 νευομένη ἐμβραδύνοντες.
 ὡς αὖ ἦ τις τῷ Διὶ, ἢ ἐν
 λυμπία τὸ μὲν ὅλον κάλλος
 ὁσέστον καὶ ποῖστον ὄν, μὴ
 λείποι, μηδὲ ἱππῶν, μηδὲ
 τοῖς ἐκ εἰδότην ἔχουσιν. τῷ
 Ἰσχυροδίου δ', τὸ, τὴν ἐνδύει-
 ρος, καὶ τοὺς ἐξον θαυμάζοι,
 καὶ τὴν κρηπίδος τὸ εὐρυθμον.
 καὶ ταῦτα πάλι μὲν πολλὰς
 φρεσίνους διεξιών. ἔγω' οὐκ
 ἔκαστα πινος, ἢ μὲν ἔσ' Εὐρύ-
 ππῳ μάχῃ ἐν οὐδὲ ὅλοις
 ἐπὶ ἁ. ἔπειτα παρὰ δ' ἐκαστόν.
 εἰκοσι δ' μέτρα. ἢ ἐπὶ πλείω
 ὕδατος ἀνθρωπίνου εἰς ἡ-
 χῶν, καὶ οὐδὲν ἡμῶν σφισ-
 κουσιν διήρησιν, ὡς μαῦρος τις
 ἱππὺς Μανούκας τοῦ ὄνομα.
 ὑπὸ δ' ἵπποις πλανώμενος ἀπὸ
 τὰ ὄρη, καταλάβοι Σύρους
 πινὰ τ' ἀρχαίων, ἀρίστον παρὰ
 πτωχόμοις. καὶ ὅπ' τὰ μὲν
 σφιστά, ἀμείντοι φοβηδὲν αὐτῶν.
 ἦτα ὡς τοῖς μαδόντες ὡς τῶν
 φίλων ἦν, κατεδέξαντο, καὶ
 ἐπὶ σάτυρο, καὶ γὰρ πῶς τυχεῖν
 αὐτῶν ἀποδεδημῆκῶτα καὶ
 αὐτοὶ ἐς τὴν Μαύρων. ἀδελφεῖ
 αὐτῶν, ἐν τῇ γῇ στρατιωτῶν,

rantia cum eorum quæ dic-
 enda, tum quæ tacenda
 sunt, res minimas admo-
 dum prolixè & laboriosè
 immorando persequuntur.
 Non aliter ac si quis Iouis
 Olympici pulchritudinem
 vniuersam, quæ tanta est ac
 talis, nec videat, nec lau-
 det, neque etiam ijs, qui de
 ea nesciunt, quicquam nar-
 ret: sed subfellijs rectitudinè,
 & expolitionem, & cre-
 pidæ concinnitatem admi-
 retur, & hæc planè ma-
 gno studio exponat. Equi-
 dem audiui quendam, qui
 pugnam eam quæ ad En-
 ropum commissa fuit, ne
 totis quidem septem verbis
 percurrit: viginti autem
 mensuras aut etiam amplius,
 aquæ consumpsit in frigi-
 dam, & nihil ad nos perti-
 nentem narrationem: ut
 D Maurus quidem eques no-
 mine Mausacas præ siti per
 montes errans, Syros
 quosdam agrestes prandium
 apponentes deprehenderit,
 utque primum illi formi-
 darint ipsum: deinde ho-
 minem, vbi ex amicis
 esse intellexissent, recepe-
 rint, & cibum præbuerint.
 Nam illorum fortè quidam
 in Mauritaniam aliquando
 profectus fuerat, cum frater
 ipsius ea in terra militaret.

μῦθοι τὸ μὲν τὸτο μακροί, καὶ
 διηγήσεις, ὡς θηράσκειν αὐτὸς
 ἐν τῇ Μαυρουσίᾳ, καὶ ὡς ἴδωι
 τὸν ἐλέφαντα πολλοὺς ἐν τῷ
 αὐτῷ συννεμομένοις, καὶ ὡς Ἀ
 ὑπὸ λέοντος ὀλίγου δεινῷ κατα-
 βρωθεῖν, καὶ ἡλίκοις ἰχθύς ἰ-
 σχυράτο ἐν Καυσαρείᾳ. καὶ ὁ
 δαυμασὸς συρροφείς, ἀφεί-
 τας ἐν Εὐρώπῳ γηνομένης Β
 σφαγὰς τοσούτας, καὶ ἐπιλεύ-
 σεις, καὶ σπονδὰς ἀνυχθήμεας,
 καὶ φύλακας, καὶ ἀντιφύλα-
 κας, ἄχρει βαδείας ἐσπέρας
 ἀφεισθήκει ὄρων Μαλχίωνα ἢ C
 σύρον ἐν Καυσαρείᾳ, σκά-
 ρους παμμεγέθους ἀξίους ὠνέ-
 μων. εἰ δὲ μὴ νῦν κατέλα-
 βε, τάχα καὶ συνεδέσθηναι μετ'
 αὐτῷ, ἡδὴ τῶν σκαρῶν ἐπικυ-
 ατμῶν. ἀπερ εἰ μὴ ἐν-
 γράματο ὀπιμνησθῇ τῇ ἰστορίᾳ,
 μέγαλα αὖ ἡμεῖς ἠγνοήκοτες
 ἡμῶν, καὶ ἡ ζήνεια Ρωμαίσις
 ἀδίστητος, εἰ Μαυρούκας ὁ
 μαῦρος διψῶν, μὴ εὖρε πίνειν,
 εἰς ἀδείπνους ἐπαυήσαν ἐπὶ
 τὸ στρατόπεδον. καί τοι πότα
 ἄλλα μακρῷ ἀνυχθιμότερα
 ἐκὼν ἐγὼ νῦν παρίημι. ὡς καὶ
 ἀυλητὲς ἦκεν ἐν τῇ πλησίον
 κώμῃς αὐτοῖς, καὶ ὡς δῶρα
 ἀλλήλοισ ἀντίδωσαν, ὁ μαῦρος

& narrationes, ut ipse in
 Maurusia venatus sit, utque
 multos elefantos eodem
 in loco simul pascentes vi-
 derit, utque propemodum à
 leone deuoratus fuerit, &
 Cæsareæ magnos pisces e-
 merit. Et egregius hic hi-
 storicus, omisiss tot cadibus
 circa Europum factis, tot
 hostium impetibus, & fœde-
 ribus necessarijs, & custo-
 dibus inter se oppositis, ut-
 que in profundam vesperam
 substitit aspiciens Malchid-
 nem Syrum Cæsareæ scaros
 ingentes eminentem. Et nisi
 nox ipsum occupasset, fortè
 etiam scaris iam apparatus
 cum ipso cœnasset. Quæ nisi
 ille tam diligenter historiz
 tradidisset, res magnas ig-
 noraturi eramus: & dānum
 D hoc Romanis intolerabile
 fuisset, si Mausacas iste fū-
 ens, potum non inuenisset,
 sed incœnatus ad castra re-
 diisset. Atqui quàm multa a-
 lia longè magis necessaria,
 volens ego nunc prætereoi
 E ut & tибicina quædam ex
 propinquo vico ad eos ve-
 nit, utque alter alteri
 dona dederunt, nempe
 Maurus hic Malchioni
 lanceam, ille Mausacu

μὲν, τῷ Μαλχίονι λόγχην,

ὅτι, τῷ Μαυσακᾷ πόρπῳ. καὶ
 ἀλλὰ πολλὰ τοιαῦτα τῆς ἐν
 Εὐρώπῳ μάχης, αὐτὰ δὲ τὰ
 κεφάλαια. τοι γὰρ τοι εἰκότως αὐ
 πρὸς τοὺς τοιοῦτους, τὸ μὲν **A**
 εἶδον αὐτὸ μὴ βλέπειν, τὰς
 ἀρχίδας δὲ αὐτῇ τῇ παρὰ πῶ
 ρίζαν ἀκριβῶς ἐπισκοπεῖν. ἄλ
 λος δὲ φίλων, μάλα καὶ οὕτως **P**
 γελοῖος, οὐδὲ τὸν ἔτερον πόδα
 ἐκ Κορίνθου πώποτε θεωρεῖν
 κῶς, οὐδὲ ἄρχει κερχεῖν ἀπο
 δυνάστες, οὐ πρὸς Σινεῖαν, ἢ
 Αρμενίαν ἰδὼν, ὥστε ἠρξάτο. **C**
 μίμνημαι γὰρ. ὅσα ὀφθαλμῶν
 ἀπὸ τῆς γῆς. καὶ τῶ πόντῳ αὐ
 εἶδον, οὐχ ἂν ἤκουσα. καὶ οὐ
 πως ἀκριβῶς ἀπαντὰ ἐώρακεν,
 ὅτε τοὺς δρεκοντας ἔφη τῶν
 Παρδυαίων, σημαῖον δὲ πλὴν
 τοῖς τῶτο αὐτοῖς, χαλκίς γὰρ
 οἶμαι ὁ δρεκων ἀρεῖ ζῶντας
 δρεκοντας, παμμεγέδεις εἶναι
 ἡνωμένους ἐν τῇ Περσίδι,
 μικρὸν ὑπὲρ πῶς Ἰβηρίαν. τοῦ
 τοῖς δὲ, τῶς μὲν ἐπὶ κοντῶν μα
 γάλων ἐκδεδεμένους, ὑψηλοῖς **E**
 αἰαρεῖσθαι. καὶ πέρρυνεν, ἐπι
 λαμνόντων, δέος ἐμποιεῖν. ἐν
 αὐτῷ δὲ τῷ ἔργῳ, ἐπιδιδῶ ὁ μὲν
 ἴωσι, λύσαντες αὐτοῦ, ἐπα
 φιάσι τοῖς ποταμίοις. αἰε
 λη πολλοὶ τῶν ἡμετέρων

fibulam : atque alia id ge
 nus multa , ipsa certè
 præcipua capita pugnae in
 Europo commissæ. Proinde
 meritiò dixerit quispiam,
 tales scriptores, rosam qui
 dem ipsam non videre , spi
 nas autem quæ iuxta radi
 cem enascuntur , accuratè
 contemplari. Alius , ὁ Phi
 lo, hic etiam admodum ri
 diculus , qui ne alterum
 quidem pedem extra Co
 rinthum extulerat vnquam,
 neque ad Cenchreas vsque
 profectus fuerat , nedum
 Syriam, Armeniàmue vide
 rat, in hunc modum exor
 sus est. Memini enim. Au
 res quàm oculi minùs fide
 dignæ sunt. Quare scribo
 quæ vidi, non quæ audiui.
 Atque ita diligenter omnia
 viderat, vt diceret Partho
 rum dracones (signum au
 tem hoc multitudinis est ip
 sis, mille enim dracones vi
 uos draco producit) ingen
 tes esse , & in Perside gene
 rari paulùm supra Iberiam:
 hos autem longurijs antea
 illigatos, in altum attolli, &
 procul aduentantibus, me
 tum incutere. In ipso verò
 prælio , quando congre
 diuntur , solutos ipsos
 in hostes immittunt. Ni
 mirum multos nostrorum

οὕτω κατὰ ποδῶν αἰ. καὶ ἄλλοις,
 πειπιεῖς δύνων αὐτοῖς, ἀπο-
 πιγνῶναι, καὶ συκλαδῶναι.
 ταῦτα δ' ἐφιστὼς ὁρᾷ αὐ-
 τὸς, ἐν ἀσφαλῇ μὲν τοῖ ἀπὸ
 δένδρευ ὕψι ὅ ποιούμενος τῶ
 σκοπῶν. καὶ εὖ γε ἐπείντε, μὴ
 δυνάσθαι χωρήσας τοῖς θηρίοις,
 ἐπὶ οὐκ αὖ ἡμεῖς θαυμαστὸν ὅτω
 συρραφεία νῦν εἰχρῶν, καὶ
 ἀπὸ χειρὸς αὐτὸν μῆλα καὶ
 λαμψρὰ ἐν τῷ πολέμῳ τούτῳ
 ἐρρατάμηνον. καὶ γὰρ ἐκινδύνευσεν
 πολλὰ, καὶ ἐβόων πρὶ Σῦραν, C
 ἀπὸ τοῦ Κερνίου δηλοτόπι
 βαδίζων ἐπὶ τῶν Λέρναν. καὶ
 ταῦτα Κορινθίων ἀκούοντων
 ἀντίζήσασκε, τῶν ἀκριβοῦς εἰ-
 δόντων, ὅτι μὴδὲ καὶ τοῖς χερσὶ
 χαμμήνον πόλεμον ἰωρᾶναι,
 ἀλλ' ὅτε ὅπλα ἐκσπῶνός γε ἦδει,
 οὐδὲ μηχανήματα, οἷα ὄβρις,
 καὶ δὲ τὰ ξίφη, ἢ καταλοχιστῶν
 ὀνόματα. πάντων γοῶν ἔμεινεν
 αὐτῷ πλάγιον μὴ τῶν φάλαγγ-
 γων, ἐπὶ κέρως δ' λέγειν τί ἐπὶ
 μετώπου αἰεῖν. εἰς δὲ τις βέλ-
 πτης, ἀπαντα ἐξ ἀρχῆς ἔς
 τέλος τὰ πεπραγμένα, ὅσα
 ἐν Ἀρμενίᾳ, ὅσα ἐν Συρίᾳ,
 ὅσα ἐν Μεσοποταμίᾳ, τὰ ἐπὶ
 τῷ Τίγρει, τὰ ἐν Μεδίᾳ, πνι-
 τακοσίους οὐδ' ἑλοῖς ἐπεπ

hoc pacto devoratos esse al-
 lios verò ipsis transfixos, fu-
 isse necatos & contractos. Se
 autem astitisse, & vidisse,
 cum in tuto ab arbore ex-
 celsa spectaret. Et rectè sanè
 fecit, quòd cum hisce bestiis
 congressus non sit. Neque
 enim nos tam egregiū scrip-
 torem nunc haberemus, qui
 manu ipse hoc in bello ma-
 gna & præclara gessisset. E-
 tenim multa pericula subiit,
 & vulneratus est iuxta Su-
 ram, cum à Cranio videli-
 cet Lernam iret. Atque hæc
 Corinthjjs audientibus re-
 citabat, qui probè sciebant
 ipsum nec in pariete quidem
 vidisse depictum bellum: ac
 neque arma novisse, neque
 quales sint machinæ, neque
 qualia aut acierum, aut or-
 dianum nomina. Prorsus
 enim ipsi curæ fuit, obli-
 quam quidem, phalan-
 gem vocare: dicere au-
 tem cornu instruere, quod
 est exprorecta fronte e-
 ducere. Quidam etiam opti-
 mus, quæcunque à principio
 ad finem usque gesta fuerunt
 in Armenia, in Syria, in Me-
 sopotamia, ad Tigrim, in
 Media, quingentis non in-
 tegris versibus complexus,
 conscripsit: quo facto hi-

πειλαβὼν, σωίχαψι. καὶ τὸ το

ἐπίσταται, ἰσοείαν συγγεγραφήναι
 τοῖς. ἢ μὲντοι ἐπιγραφὴν ὁ-
 λίβου δὲν μακροτέρην τῆ
 βιβλίου ἐπέγραψεν, Ἀντιόχεια
 τῆ τοῦ Ἀπολλωνίου ἱερωνίκου.
 ὁ δὲ λὺον γὰρ ποὺ οἶμαι ἐν πῶσι
 περικύβει τῇ ἐν Ἀρμενίᾳ, καὶ
 Μεσσοποταμίᾳ. καὶ ἐν Μεδίᾳ
 Ῥωμαίοις γὰρ παραθίντων
 ἀρήρησται. ἥδη δὲ ἐγὼ τινὸς καὶ
 τὰ μέλλοντα συγγεγραφικότος
 ἔχουσα, καὶ τὴν λήψιν Οὐο-
 λογίστου, καὶ τὴν Οσρέου σπα-
 γνῶν, ὡς παρεβλαβήσονται τῇ
 λήσῃ. καὶ ἐπὶ πᾶσι, ἢ τειπέ-
 δῃται ἡμῶν Ἰβριάμβου. οὐτὼ
 πᾶν μαρτυκῶς ἅμα ἔχων, ἔ-
 σπυδεν ἥδη πρὸς τὸ τέλος ἢ
 χαρῆς. ἀλλὰ καὶ πόλιν ἥδη ἐν
 τῇ Μεσσοποταμίᾳ ἔκτισεν, μα-
 γίδει τε μεγίστην, καὶ ἡλλήν
 ἡλλίστην. ἔτι μὲντοι ἐπισκο-
 πῷ, καὶ διαβουλεύεται, ὅττι
 Νίχαμα ἀντὶ τὸ ἀπὸ τῆ νίκης
 καὶ ὀνομαζέσθαι, ὅττι Ομόνοίαν,
 ὅττι Εἰρηνίαν. καὶ τὸτο μὲν ἐπὶ
 ἀριτον, καὶ ἀδυνάμους ἡμῶν ἢ
 ἡλλὰ πόλιν ἐκείνη, λίαν
 πολλῇ, καὶ κορυφῆς συγγεφί-
 κῆς γέμεσα. τὰ δὲ ἐν Ἰνδοῖς
 παραθινόμενα, ὡς ἔχεται ἥδη
 γεγραπται, καὶ ἢ πείσονται ἢ
 ὅττι διαλάσσει. καὶ οὐχ ὑπερῶς ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ πᾶ

storiā à se scriptā aiebat.
 Inscriptionem verò prope-
 modum libro longiorem in-
 scripsit, his verbis. Antio-
 chiani Apollinis sacri certamini-
 nis victoris (Dolichum enim
 puer vicerat) eorum quæ in
 Armenia, Mesopotamia, & media à
 Romanis nunc gesta sūt, historica
 narratio. Iam & quendam ego
 audiui, qui futura scripserat,
 cum Vologesi expugnationem,
 tum Osroæ cædem, ut Iconi
 obijciendus erat: postremo
 triumphum illum nobis exoptatissimum.
 Ita vatis in morem se habens,
 iam ad finem scribendi properabat.
 Quin & civitatem in Mesopotamia
 idem iam condidit, magnitudine
 maximā, & pulchritudine pulcherrimā.
 Adhuc tamen deliberat, an
 eam Nicæm à victoria nominari
 conveniat, an verò Homonocæam,
 an etiam Irenæam. Et hoc adhuc
 est anceps, manetque nobis sine
 nomine præclara illa civitas,
 multis nugis, & fastu historico
 referta. Quæ autem apud Indos
 agentur, ea se iam scripturum
 promissit, & maris exterioris
 circumnavigationem. Neque tantū hæ
 sūt promissiones: sed Indicæ

storiā à se scriptā aiebat.

περιόμιον ἢ Ἰνδικῆς ἥδη σω-
 τέτακται, καὶ τὸ τρίτον τὰ γυμνά.
 καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαυραν
 μίτρα ὀλίγη σὺν Κασσίῳ
 πάντες οὗτοι ἐπεβλήθησαν ἢ
 Ἰνδὸν ποταμόν. ὃ, πὶ ὃ φρά-
 ξουσιν, ἢ πῶς δέξονται ἢ τῶν
 ἐλεφάντων ἐπιλάσων, ἢ εἰς
 μακρὰν ἡμῶν ὁ θαυμαστὸς σὺν-
 γραφεὶς, ἀπὸ Μουζούειδος, B
 ἢ ἀπὸ Οὔδρακῶν ἐπτελεῖ.
 τοιαῦτα πολλὰ ἔσθ' ἀπαυδευ-
 θίας ληΐσι, τὰ μὲν ἀξιώματα
 οὐδ' ὀφώντες, οὐτ' εἰ βλέποιν, C
 κατ' ἀξίαν ἐπὶ τὴν δυνάμειν.
 ἐπνοοῦντες ὃ, καὶ ἀναπλάτ-
 τοντες ὃ, πὶ κεν ἔσθ' ἀχαιεῖαν
 γλῶτταν φασὶν ἔλθῃ. καὶ ἐπὶ
 τῷ ἀριθμῷ τῶν βιβλίων ἐπὶ
 σημειωμένοι, καὶ μάλιστα ἐπὶ D
 ταῖς ἐπιγραφαῖς. καὶ γὰρ αὐ-
 καὶ αὐταί, παγγέλοι. τῆ
 δεινὸς Παρθικῶν νικῶν, το-
 σάδε. καὶ αὐτὰ Παρθίδος, περὶ
 τον, δεύτερον, ὡς ἀτθίδος
 δηλονότι. ἄλλος ἀσπερίτερον
 παραπλήσιον. ἀνέγων γὰρ Δημο-
 τεῖν σαγαλασίως παρθονικῆς.
 οὐδ' ὡς ἐν γέλωτι ποιήσασαι,
 καὶ ἐπιπλάσαι τὰς ἱστορίας ἢ τοῦ
 καλαῖ οὐκ ἔστι, ἀλλὰ τὸ χρησί-
 μου ἔνεκα. ὡς ὅστις αὐτὰ ταῦτα
 μέγας ἥδη ἐστὶ τὸ ὀρθῶς συγγράφειν οὗτος περιήλθε.

historiae proœmium iam est
 compositum, & ordo ter-
 tius. Et Galli, parq; exigua
 Maurorum, hi omnes cum
 Cassio fluvium Indum tra-
 iecerunt. Cæterum quid fa-
 cturi sint, aut quomodo ele-
 phantorum incursum exci-
 pient, non multò post egre-
 gius ille scriptor, à Muzuide
 vel Oxydracis ad nos scri-
 bet. Multa huiuscemodi præ
 inscitia nugantur, quæ sunt
 digna visu non videntes, ne-
 que si videant, ea pro di-
 gnitate exponere sciêtes, sed
 excogitantes, & effingentes,
 quicquid (ut aiunt) temerè
 in linguam venerit : etiam
 librorum numero, maximè
 verò inscriptionibus super-
 bientes. Etenim hæc profus
 sunt ridiculæ: ut istius neicio
 cuius, Parthicarum victoria-
 rum tot libri. Rursum, Par-
 thidos primus, secundus, ut
 Atthidos scilicet. Alius etiā
 multò urbanus. Nam legi.
 Demetrii cuiusdam Sagala-
 censis Parthonica. Non
 quòd irrideam & cavillet
 historias adeò præclaras, sed
 utilitatis causa hæc com-
 moro: ita ut quisquis hæc &
 similia fugerit, is bonā par-
 tem historiae rectè conscri-
 bendæ iam consequutus sit.

καὶ τὰ τοιαῦτα φέρη, καὶ
 ἰσθῶ

μάλλον ὅ ὀλίγων ἐπ' ὅρισ-
 δεῖται, εἴη ἀλλήως κεινὸ φησιν
 ἢ διαλεκτικῇ, ὡς ἔ' αἰμάτων ἢ
 δατῆς ἀφ' οἷς, τὸ ἔπεσον παύ-
 τως ἀντιστρέφει, καὶ δὴ τὸ χροῖον
 σοι φαῖν τις αὐ ἀκρίβως ἀνα-
 κειράσθαι, καὶ αἱ τὴ ἀκρίβεια,
 ὁπόσῃ ᾖ, καὶ βᾶτοι, ἐκκε-
 κομίσθαι εἰσι, τὰ ὅ ἔ' ἄλλων
 ὁρίσθαι, καὶ ἐκπιπρόντων, καὶ
 εἰ τι βᾶτον δὴ, καὶ τὸ το λείον B
 ὅσπιν, ὥστε οἰκοδομεῖν τι δεῖ ἥδη,
 καὶ αὐτ' ὡς δεῖξῃς, καὶ ἀναβέ-
 λαι μόνον τὰ ἔ' ἄλλων ἡνῶ-
 δας ὄν, ἀλλὰ τι καὶ αὐτὸς ὁπι-
 νοῦνται δεῖξόν, καὶ ὁ οὐδεὶς αὐ,
 ὅ ὅσῃ δὲ ὁ Μῶμος μωμῆσθαι
 δυνάτο. φημι τοίνυν ἔ' ἀρίστα
 ἰστέον συγγράφοντα, δύο μὲν
 ταῦτα κορυφαῖα οἰκοῦν
 ἔχοντα, ἢ κεν, συνίσθιν τε πολι-
 τικῶν, καὶ δυνάμειν ἐμφανέων τι-
 κῶν. πῶ μὲν, ἀδίδακτόν τι ἔ'
 φύσιν δίδον. ἢ δυνάμειν ὅ,
 πολλῇ τῇ ἀπλήσει, καὶ συνεχεῖ
 τῷ πότῳ, καὶ ἐν ἡλῷ ἔ' ἀρχαίων
 περὶ τῶν γεννημένων ἔσῳ. ταῦτα E
 ἰδὲ οὐκ ἄτρεχα, καὶ οὐδ' ἐν
 ἐμὲ συμβούλου δεινὰ. οὐ
 γὰρ συνεπὲς καὶ ὁρῆς ἀποφαι-
 νει τοῦ μὴ παρὰ τῆς φύσεως
 τοιούτους φησὶ ἔ' το ἡμῖν τὸ βί-
 βλον, ἐπεὶ πολλὰ αὐ, μάλλον

Imò pauca aded etiam illi
 desunt, simodò verum illud
 est quod Dialectica tradit,
 nimirum eorum inter quæ
 nullum est medium, altero
 eleuato, alterum contra de-
 primi. At verò dicat aliquis,
 area ipsa iam probè purgata
 est, spinæ quotquot erant &
 rubi sūt excisi, aliorum verò
 iam expōtatæ ruinæ: & si-
 quid olim fuit asperum, pla-
 num iam est. Quare iam tē-
 pus est vt ædificium aliquod
 construas ipse, quo ostendas
 te non solum alienis eruedis
 esse generosum, sed etiā pro-
 prijs comminiscēdis aptum;
 quæ nemo, ne ipse quidem
 Momus queat reprehēdere.
 Aio igitur eum qui optimè
 historiam conscribere voler,
 domo debere hæc duo præ-
 cipua afferre, Prudentiam
 D politicam, & exponendi fa-
 cultatem. Quorum alterum
 nulla doctrina traditum, na-
 turæ quoddam est donum.
 Exponendi autem facultas,
 exercitatione multa, labore
 assiduo, & priscorum imita-
 tione comparanda est. Atq;
 hæc quidem extra artē sunt,
 neque me consultore indi-
 gent. Neque enim prudenter
 & acutum reddere eum, qui
 non fuerit natura, talis meus
 hic libellus pollicetur: siqui-
 dem magni faciendus, imò

ὃ τῷ παντὸς ὡς ἄξιον, εἰ μετα-
 ταλάσαι καὶ μετακομίσαι
 τὰ πλεονεκτήματα ἐδύνατο. ἢ ἐκ
 μολίβδου χρυσὸν ἀποφύλαι,
 ἢ ἀργυρὸν ἀπὸ χαλκίτερον, ἢ
 ἀπὸ Κόνωνος, Τίτορμον, ἢ ἀπὸ
 Λεωβορίδου, Μιλωνα ἑργά-
 σαι. ἀλλὰ που τὸ τῆς
 τέχνης, καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς
 χρήσιμον, οὐκ ἐστὶν πῶς
 προσόντων, ὅς ἐστιν χρῆσι-
 μῶν αὐτῶν πῶς προσήκουσαν. οἷόν
 τι αἰελεῖ καὶ Ἰκκος, καὶ Ἡε-
 ροδίζης, καὶ Θέων, καὶ εἰ τις
 ἄλλος γυμναστὴς ὑποδείκνυται
 οὗτον Περιδικῶν παρα-
 λαβόντες, εἰ δὴ οὕτως ὅσον
 τῷ μηδὲν ἐραδιῆς, ἐξαιτίας τῶν
 κατὰ πλεονεκτημάτων, ἀλλὰ μὴ Ἀγπί-
 ος οὗτος Σειλέκου Στρατονίκης
 ἐκείνης, ἀποφαίνειν ὀλυμπι-
 ονίκῳ, καὶ Θεαγέει τῷ θα-
 σίῳ, ἢ Πολυδάμαντι τῷ σπο-
 τουσσίῳ ἀπὸ παλῶν, ἀλλὰ τῷ
 δοθέντι ἀπὸ Θεῶν ἐνφυῶς πρὸς
 ὑποδείκνυται τῆς γυμναστῆς πα-
 ρατελεῖ αἰετῶν ἀποφαίνειν
 μὴ τῆς τέχνης. ὥστε ἀπὸ τῶν καὶ
 ἡμῶν τὸ ἐπίδοτον τῶν τῆς
 ὑποδείκνυται, εἰ τῶν φανερῶν
 ἐφ' οὗτω μεγάλῳ καὶ χαλε-
 πῶ τῷ πρὸς μακρὰν ἐφευρηκ-
 να. οὐ γὰρ ὀφθαλμοῦ παραλαβόντες, ἀποφαίνειν συγγενεῖς

potius cuius anteferendus
 foret, si res huiusmodi
 transformare & immutare
 posset. Puta vel ex plumbo
 aurum facere, vel ex stanno
 argentum, vel ex Conone
 Titormum, vel ex Leotro-
 phide Milonem efficere.
 Verum artis, & consilij
 hæc est utilitas, non ut sup-
 peditent ea quæ adsunt, sed
 ut illis conuenienter vi
 doceant. Quo pacto nimi-
 rum & Iccus, & Herodizes,
 & Theon, & siquis alius
 palæstræ magister, pollice-
 rentur tibi se acceptum Per-
 diccam (si hic ille est qui
 nouercam amauit, ex eoque
 contabuit, at non Antiochus
 Seleuci filius Stratonices il-
 lius amore captus.) Olym-
 pionicen reddituros, & vel
 Theageni Thasio, vel Poly-
 damanti Scouruffo æqui-
 parandum: quum materiam
 eximiam à natura datam, ad
 palæstræ exercitationem
 suscipiendam, multo præ-
 stantiozem arte redderent.
 Quare à nobis absit hæc
 promissionis inuidia, ut ar-
 tem aliquam rei adeò ma-
 gnæ & difficilis nos in-
 uenisse dicamus. Neque
 enim quemuis acceptum,
 historię scriptorem nos
 reddituros asserimus: sed

φαινή, ἀλλὰ τῷ φύσει σωτηρῷ,
καὶ ἀεὶ πρὸς λόγους ἡσυχ-
μῶν ὑποδείξεν ὁδὸς πινυ
ῥῶς, εἰ δὴ τοιαῦτα φαίνον-
ται αἰς χροῖον, δῆλον αὖ
καὶ ἐμπερίεργον τελέσσειν ἄλλοι
καὶ πρὸς τὸ σκοπὸν. καίτοι, οὐ
δὲ αὖ φαίνεται ἀπερὸ δὲ τῷ
σωτῆρι εἶναι τῆς τέχνης, καὶ
διδασκαλίας, ὧν ἀγνοεῖ. ἐπὶ
καὶ ἐκταταῖς μὴ μαθῶν, καὶ
ῥῶς, καὶ πάντα αὖ ἡσυχάτο.
νῦν δὲ μὴ μαθῶν, καὶ αὖ πᾶσι
χειροῦρησεν. ὑποδείξαντος
δὲ πινυ, ῥῶς αὖ μαθῶν,
καὶ ἐμπερίεργον ἐφ' αὐτῷ.
καὶ τοίνυν καὶ ἡμῖν τοιαῦτος πιν
ὁ μαθητὴς νῦν παρὰ διδόναι,
σωτῆρα τε, καὶ εἰπεῖν καὶ ἀγνο-
εῖς, ἀλλ' ὅτι διδόναι, οἷος καὶ
πραγματοῖς χροῖον αὖ, εἰ
ἐπιβάπτην, καὶ γνώμην πρα-
ποτικῶν, ἢ ἢ πολιτι-
κῶν, καὶ ἐμπειρίαν πραποτικῶν
ἐργῶν. καὶ νῦν Δία, καὶ ἐν πρα-
ποτικῶν μαθόντες πιν, καὶ
ἡμῶν μαθόντες, ἢ ταπομῶν
πραποτικῶν ἡσυχῶν, καὶ ὅσα
εἰδῶν, καὶ μηχανήματα ἔνια,
καὶ πᾶσι ἐπὶ κέρους, καὶ πᾶσι
ἐπὶ μετῶπου. πῶς οἱ λόγοι,
πῶς οἱ ἡσυχῶν, καὶ πῶν, καὶ πᾶσι
ἐκταταῖς, ἢ πινυ αὖν.

ei qui sit natura prudens,
& in dicendo optimè exer-
citatus, viam aliquam rectā,
si qua talis apparet, ostensu-
ros, qua vtendo citius ac
facilius, ad propositum sco-
pum perueniat. Neque e-
nim dixeris eum qui fuerit
intelligentia præditus, arte
& doctrina earum rerum
quas ignorat, opus non ha-
bere: quoniam si absque do-
ctrina, citharam pullare, &
tibia canere posset, etiam
omnia sciret. Nunc autem
non edoctus nihil eorum
manu pulsare posset: sed do-
cente aliquo facillimè dis-
ceret, & rectè per se ipsum
administraret. Proinde nobis
quoq; nunc talis discipulus
tradatur, qui neq; ad intelli-
gendū, neq; ad dicendum sit
ignauus, sed acutū tueatur,
possitq; rebus vti, si cōmit-
tantur illi, ac militarem ani-
mum habeat, & cū pruden-
tia politica, Imperatoriam
experientiam. Denique per
Iouem, in castris etiam sic
versatus, & milites ipsos, seu
quū ad prælia exercetur, seu
quum in acie educuntur, vi-
derit, & arma, & machinas a-
liquas norit, & quid sit didu-
ctis cornibus, quid exporre-
cta fronte acie instruere: quo-
modo cohortes, & turmæ
ordinentur, vnde & quid equū
emittere, quid obsequitare.

ἔχ' ὅλων, ἔ' τ' κατοικίδων πρὸς,
 οὐδ' οἶος πνεύειν μόνον τοῖς
 ἀπαγέλλεσσι. μάλιστα δ' καὶ
 παρ' τ' παύτων, ἐλευθερὸς ἔστω
 φλυγῳίμω, καὶ μήτε φοβεί- **A**
 σθαι μηδὲνα, μὴ δ' ἐλπίζετω
 μηδέν. ἐπὶ ὁμοίως ἔσται τοῖς
 φεύκοις δικασταῖς, παρὲς χάριν,
 ἢ παρὲς ἀπέρχεται ἐπὶ μισθῷ
 δικάζουσι. ἀλλὰ μὴ μάλιστα
 αὐτῷ μήτε Φίλιππος ἐκεκομ- **B**
 μένος τ' ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέ-
 ρος τῆ ἀμφιπολίτου εἴς τοξό-
 του ἐν Ολυθῷ. ἀλλὰ τοιοῦτος,
 ὥς ἡ, δειχθήσεται. μήτε **C**
 Ἀλέξανδρος ἀνιάσεται ἐπὶ
 τῇ Κλείτου σφαγῇ, ὁμῶς ἐν
 τῷ συμποσίῳ ἡγομένη, εἰ σα-
 φῶς ἀναγέγραφοιτο. ἐδ' ἔκλειον
 αὐτ' φοβήσεται, μέγα ἐν τῇ **D**
 ἐκκλησίᾳ δυνάμενος, καὶ κα-
 τέχων τὸ βῆμα, ὥς μὴ εἰπῇ
 ὅτι ὀλέθριος καὶ μαρτυρὸς ἀν-
 θρωπος ἔστω ἡ. οὐδ' ἐν σύμπα-
 σι πόλιν τ' Ἀθηναίων, ἡ τὰ
 ἐν Σικερίᾳ καὶ ἰσορῇ, καὶ τῷ **E**
 Δημοδένους λῆψιν, καὶ τῷ
 Νικίου τελευτῇ, καὶ ὥς ἐδί-
 ψων, καὶ οἷον τὸ ὕδωρ ἔπινον,
 καὶ ὥς ἐφρονέοντο πίνοντες οἱ
 πολλοί. ἡγήσεται γὰρ, ὅσῳ δι-
 καστοτατος, ὥς οὐδένος τ' νομῶ
 ἐχόντων αὐτὸς ἔχειν τ' αἰτίαν,

Denique non sit ex ijs qui
 domi desident : neque so-
 lum ijs credat qui renunti-
 ant. In primis verò, & ante
 omnia, libero sit animo, ac
 neque quēquam metuat, ne-
 que quicquam speret : quo-
 niam similis esset malis iudi-
 cibus, qui vel ad gratiam, vel
 ad odium accepta mercede
 sententiam ferunt. At non
 curet, neque Philippū oculo
 ab Astere Amphipolitano
 sagittario ad Olynthum or-
 batum : sed talem ostendat
 qualis tunc erat. Neque ipsi
 se excruciet Alexander ob
 Cliti cædem crudeliter in
 conuiuio perpetratam, si
 planè sit depingendus. Neq;
 ipsum deterreat Cleon, quod
 in concione sit præpotens,
 & tribunal contineat, quo-
 minus ab eo perniciosus, &
 insanus homo pronūcietur.
 Neque tota ciuitas Athe-
 nienfium, si clades in Sicilia
 acceptas memoret, captum
 Demosthenem, mortuum
 Niciam dicat, quomodo sic
 laborarunt, qualem aquam
 biberunt, & vt plerique
 potu perierunt. Nam quod
 est iustissimum, nemo sanæ
 mentis exiſtimabit, eum
 in culpa esse, si quæ
 infelicitè, aut stultè

ἡ τὰ δυστυχῶς, ἢ ἀσπίτως

ῥε γημισθία ὡς ἐπράχθη δι-
 γήται. ἔ γ' οὖν ποιητὴς αὐτῶν,
 ἀλλὰ μίμνησθ' ὡς ὥστε καὶ ἡ-
 παλαιμαχῶνται, τότε καὶ ἐκεί-
 νος ὁ καταδύων ὅτι. καὶ φέ-
 ρουσιν, καὶ ἐκείνος ὁ δώκων, ἐκ-
 τὸς εἰ μὴ εὐξάσθαι δέον μὴ τι
 παρῆλπεν. ἐπετίτοιγ', εἰ σιωπῆ-
 σαι αὐτὰ, ἢ πρὸς πωλύαντιον
 ἐπὶ πᾶσι παρορθῶντα δὲ ἰδὼν αὐτοῦ, B
 ῥᾶσι καὶ ἐνὶ χαλὰ μὴ λεπτῷ τῷ
 Θουκυδίδῳ ἀναβέβαι μὲ τοῦ
 ἐν ταῖς ἐπιπολαῖς παρῆλ-
 χισα, κατὰ δύσιν δ' ἰπῶν Ερ-
 μωκράτους τελέειν, καὶ τὴν κατὰ C
 ῥστον Γύλιπον διαπεῖραι μα-
 ταξὺ ἀποτειχίζοντα, καὶ ἀπο-
 ταφρεύοντα ταῖς ὁδοῦς. καὶ τέ-
 λος, Συρακουσῶν μὴ εἰς
 ταῖς λιδοτομίαις ἐμβαλεῖν, D
 τὸν δ' Ἀδύμαχον περὶ πλεῖν
 Σικελίαν, καὶ Ἰταλίαν, καὶ
 τῶν παλαιῶν τῶν Ἀλκυονίδων
 ἐλπίδων. ἀλλ' οἶμαι, τὰ μὴ
 περὶ ἡρώτα, οὐδ' ἔκ Κλαυδίου
 αὐτῶν ἀνακλώσκειν, οὐδ' Ἀρ-
 πος μεταβέβηκε. τῶν δὲ συγχε-
 φέως ἔργον ἐν, ὡς ἐπράχθη εἰ-
 πῶν. τῶν δ' ἐν αὐτῷ δυνάμει,
 ἄλλοις αὖ ἢ φοβῆται Ἀρταξέρ-
 ξου ἰατρὸς αὐτῶν ὢν, ἢ ἐλ-
 πίζει καὶ δυνάμει πορφυρεῶν, καὶ
 ἐπὶ τῶν χερσῶν, καὶ ἐπὶ τοῦ

gesta sunt, ut gesta sunt, nar-
 rabit : siquidem talium non
 est author, sed nunciator.
 Quare siue praelio nauali ce-
 ciderint, non is est qui eos
 submergit : siue fugiant, non
 A is est qui persequitur, nisi
 optandum erat, ne quid
 pratermitteret. Quando-
 quidem si ea tacendo, aut in-
 diuersum narrando, corrigi
 possent, facillimum fuerat
 Thucydidi vno ac tenui ca-
 lamo, munitiones Epipola-
 rum inuertere, Hermocratis
 triremem submergere, & e-
 xecrabilem istum Gylipum
 confodere interea dum vias
 obstruit, & fossis intercludit:
 denique & Syracusanos in
 lapicidinas conijcere: Athe-
 niensibus verò copiam facce-
 re, cum Sicilia, tum Italia,
 cum prima illa Alcibiadis
 spe, circumnavigandi. At
 puto, quæ facta sunt, neque
 Clotho reuoluat denuo, ne-
 que Atropos immutet. Pro-
 inde historici vnum est opus
 ut res prout gesta sunt, ex-
 F ponat. Hoc autem facere non
 poterit, donec vel Artaxer-
 xem metuerit, qui eius est
 medicus, vel sperauerit
 Candyn purpureum, vel tor-
 quem aureum, & ex Nisæis
 equis aliquem se esse accep-
 turum, videlicet laudum

τὴν νικτήν ἀνέβηται μεθ' αὐ-

τ' ἐν τῇ γραφῇ πενήτων. ἂν οὐ
 Ξενοφῶν αὐτὸ ποιήσῃ δικαίως
 συγγράψας, οὐδ' ἔθνησιδης,
 ἀλλὰ καὶ ἰδίᾳ μισθ' ἵνας, πολὺ
 ἀναγκαστέρον ἡγήσεται τὸ
 κοινόν, καὶ τὴν ἀληθειάν περὶ
 πλείονος ποιήσεται τῆς ἑξέως.
 καὶ φιλή, ὅμως καὶ ἀφ' ἑξέως ἀ-
 μαρτάνοντος. ἐν γὰρ οὐκ ἔστιν,
 οὗτο ἰδίῳ ἰσορείας, καὶ μόνῃ
 θυτόν τῇ ἀληθείᾳ, εἴ τι ἰσο-
 ρείαν χάριον ἴναι. τὸν δ' ἄλλων
 ἀπαύτων ἀμελητέον αὐτῶν. καὶ
 ὅλων, πῆχυν εἰς, καὶ μέτρον ἀ-
 κριβεῖς, ἀποβλέπειν μηδὲς τὸν
 νῦν ἀκούοντας, ἂν εἰς τὸν
 μεταταῦτα συνεσσυμένους τοῖς
 συγγράμμασιν. εἰ δὲ τὸ παρθε-
 νῆα πῆς δεξαμένης, τῆς τ' κο-
 λακυνόντων μερίδος εἰκότως
 αὐτονομίδειν. ὅς παλαιὴ ἡ ἰσορεία
 ἔξ' ἀρχῆς ἐνδύς ἀπείραττο οὐ
 μῦθον, ἢ κοίμῃσι κλέῃ ἢ γυμνα-
 στικῇ. Αλεξάνδρου γοῦν καὶ
 οὗτο ἀπομνημονεύουσι. ὅς
 ἡδύως ἀνέον περὶ ὀλίγον ἀν-
 βίου τοῦ Οἰνοκράτης ἀποδα-
 τῶν, ὡς μάθοιμι ὅπως ταῦτα
 εἰ ἀνθρώποι τότε ἀναγνώσκου-
 σιν. εἰ δ' νῦν αὐτὰ ἐπαμύσει, καὶ
 ἀπαύονται, μὴ θαυμάσας.
 οἶονται γὰρ οὐ μικρῶν πινι τῷ
 ἐλπίσιν τούτῳ ἀνασσειν

scripto insertarum mercedē.
 At neq; Xenophon illud fac-
 iet, iustus scriptor, neque
 Thucydides: sed siue priua-
 tum aliquos oderit, id quod
 A publicum est, magis necessa-
 rium putabit esse, veritatēq;
 pluris faciet quā inimicitia:
 siue amauerit, tamē non par-
 cet illi, quisquis peccauerit.
 B Vnum enim hoc, ut dixi, hi-
 storix est proprium: ac soli
 veritati immolandum, ei qui
 ad scribendam historiam se
 contulerit: cætera verò ne-
 gligenda omnia. Vna deniq;
 C vna, certaq; mensura est, ut
 non ad præsentes auditores
 aspicias, sed ad eos qui in po-
 sterum, in legendis scriptis
 hisce versabuntur. At si quis
 continuo beneuolentiam
 captat, meritò in adulatorio
 D parte recensetur: quos
 olim historia statim ab initio
 est auersata, non minùs
 quàm comendi artem, gym-
 nastice. Alexandri igitur
 hoc quoq; dictum refertur.
 Libenter, inquit, in vitam
 E redirem, Onesicrates, post
 mortem, ut cognoscerem
 quo pacto hæc legerent ho-
 mines qui tum erunt. Quod
 si nunc ea laudant, & applet-
 untur, mirū non est: putat
 enim isto non paruo illecta-
 mento quisque sibi se bene-
 uolentiā meam conciliaturos.
 ἔχστος τὴν παρ' ἡμῶν ἑταιρίαν.

Ομῆρω γράω, καίτοι πρὸς τὸ
 μυθῶδες τὰ πλείστα συγγραφε-
 ρόπ' ὑπὲρ τοῦ Ἀχιλλέως, ἥδη καὶ
 πυνύειν πινὲς ὑπάρχοντα, μό-
 τος τῷτο εἰς ἀπόδειξιν τ' ἀλη- A
 θείας μέγα τεκμήριον τι δέμα-
 νοι, ὅτι μὴ πρὶ ζῶντος ἔγρα-
 φει. οὐ γὰρ εὐείπουσιν, οὐπινος
 ἔνεκα, ἐψεύδετ' αὐ. τοῖς τοῦ οὐ
 μοι ὁ συγγραφεὺς ἔσω φόβος, B
 ἀδύνατος, ἐλεύθερος, παρρησίας,
 καὶ ἀληθείας φίλος. ὡς ὁ Κω-
 μικός φησι, τὰ σῦκα σῦ-
 κα, τίμω σκάφῳ τ', σκάφῳ
 ὀνομάσων, οὐ μύσει, οὐδὲ φιλίφ. C
 ῥήμων, οὐδὲ φειδόμενος, ἢ
 ἐλῶν, ἢ αἰχμωόμενος, ἢ δυσ-
 πούμενος. ἴσους διασπῆς ἔυ-
 τους ἀπάσιν, ἄρχει τῷ μὴ
 δατῆρ' τι ἀπονεύμαι πλείον D
 τῷ δέοντος, ξένος ἐν τοῖς βε-
 βλίοις, καὶ ἀπολεῖ, αὐτόνομος,
 ἀβασίλευτος, ἢ τῷδε, ἢ τῷδε
 δόξει λογιζόμενος, ἀλλὰ τί πῶ-
 ρε καὶ λέγων. ὁ δ' οὐκ οὐκ Θου-
 κιδίδης, εὖ μάλα τῷτο E
 ἐνομεδέτισσι, καὶ διέκρινεν
 ἐπὶ τῷ, καὶ χαλκίαν συγγραφικῶς,
 ὅρων μάλιστα θαυμαζόμενον
 τὸν Ἡρόδοτον, ἄρχει τῷ
 καὶ μούσας κληθῆναι αὐτῶς
 τὰ βιβλία. κτήματα γὰρ φησι
 πολλὸν ἐς αἰὶ συγγραφῆναι,

Itaq; Homero, quāvis multa
 fabulosa de achille scripserit,
 aliqui adducuntur ut credāt,
 solum hoc ad demonstratio-
 nem veritatis magnum exi-
 stimantes argumentū, quòd
 nō de viuo illo scripsit. Nul-
 lam enim causam reperiunt,
 cuius gratia mentiretur. Ta-
 lis igitur mihi Historicus
 esto: ut metu careat, munc-
 ribus non corrumpatur, li-
 ber sit, dicendi libertatē ac
 veritatem amet: & quemad-
 modum ait ille Comicus, fi-
 cus ficus, ligonem ligonem
 nominet, nihil odio, nihil a-
 micitiā tribuens, nō parcēs,
 aut miseresceus, aut erubef-
 cens, non verecundans: æ-
 qualis iudex ac beneuolus
 omnibus, ita ut alterutri plus
 æquo nihil tribuat, peregri-
 nus in libris, ciuitate carens,
 suis legibus viuens, nulli regi
 subiectus: non quid huic, illi-
 ue sit placiturum, cogitans,
 sed id quod actum est, expo-
 nens. Thucydides igitur hoc
 bene admodū lege sanciuir,
 & virtutes ac vitia histori-
 corum inter se discreuit,
 cū videret Herodotum
 in maxima admiratione
 esse, adeò ut Muxæ voca-
 rentur ipsius libri. Nam
 scitius est, inquit, pos-
 sessiones in perpetuum,

ἡδὲ τὸ παρὸν ἀγώνισμα. καὶ
 μὴ τὸ μυθώδες ἀσπαζέσθαι,
 ἀλλὰ τὴν ἀληθειαν τῇ μετρη-
 μένων ἀπολείπειν τοῖς ὕστερον. **A**
 καὶ ἐπάγει τὸ χεῖσιμον. καὶ
 ὁ τέλος αὐτοῦ εὐφρονῶν ὑπο-
 δοιτο ἰστρίας, ὡς ἂν ποτε
 καὶ αὐτοῖς τὰ ὁμοία κατα-
 λάβει, ἔχοντες φησὶ παρὰ τὰ
 προσηραμμένα ἀποβλέπον-
 τες, εὐχεσθαι τοῖς ἐν πό-
 λεσι. καὶ τὴν μὲν γνώμην
 ποιαύτῃ ἐχόν, ὁ συγχα-
 φεύς, ἠκέτω μοι. τὴν δὲ φωνήν,
 καὶ τὴν τῆς ἐμμελεί-
 ας ἰσχύν, τὴν μὲν σφοδρὴν ἐκεί-
 νῃ, καὶ ἡφελῆ, καὶ συνε-
 χῶ ταῖς περὶ πόλιν, καὶ ἀγκύ-
 λῃ ταῖς ἐπιχειρήσεσι, καὶ **D**
 τὴν ἄλλῃ τῆς ῥητορίας δει-
 νότητα, μὴ κομίδῃ τετυγμέ-
 νος ἀρχέτω τῆς χαφῆς,
 ἀλλ' εἰρηνικώτερον διακείμε-
 νος. καὶ ὁ μὲν νῦν, σύριχος **E**
 ἔστω, καὶ πυκνός. ἢ λέξεις δὲ,
 σαφῆς, καὶ πολιτικῆς, οἷα ἐπι-
 σιμώτατα δηλοῦν τὸ ὑπο-
 κείμενον. ὡς γὰρ τῇ γνῶμῃ
 ὅδε συγγραφέος σκοποὺς ὑπε-
 δέμεθα, παρρησίαν, καὶ ἀλή-
 θειαν, οὕτω δὲ καὶ τῇ φωνῇ
 αὐτῇ, εἰς σκοπὸς ὁ παρῶν, σαφῶς δηλώσει, καὶ φαι-
 νάται ἐμφανίται τὸ πρᾶγμα μὲν ἀπορρήτοις, καὶ ἔτι

quàm certamen in præsenti
 conscribere: nec amplecti
 fabulosa, sed posteritati
 relinquere veritatem. De-
 inde & utilitatem addit: &
 quem quisque prudens ora-
 tionis finem statuere debeat,
 ut si quando similia rursus
 acciderent, ad hæc, inquit,
 descripta respicientes, rebus
 civitatis rectè uti possent. **B**
 Ac huiusmodi sententiæ
 scriptor ad me veniat vocem
 autem & expositionis vim,
 illam quidem vehementem
 & asperam, ac periodis con-
 tinuam, & argumentationi-
 bus rotundam, præterea
 reliquam oratoriam faculta-
 tem non afferens, ne admo-
 dum acuminatus scribendi
 initium faciat, sed sedat-
 iorem se præbeat. Sen-
 tentiæ autem inter se coha-
 reant, ac solidæ sint: dictio
 verò perspicua & civilis,
 quàm significantissimè ma-
 teriam explanans. Nam ut
 menti scriptoris hosce sco-
 pos proposuimus, dicendi
 libertatem, & veritatem:
 ita & voci eius vnus hic
 esto scopus, ut res planè ap-
 riat, & quâ lucidissimè decla-
 ret, verbis neque obscuris,

ἅπαν ὀνόμασι, μὴτε τοῖς ἀγο-
 ραῖς τούτοις, καὶ χαπηλικοῖς,
 ὅς ὡς μὲν τὸν πολλοὺς συ-
 νίηαι, τὸν δὲ πεπαιδευμέ-
 νους ἐπαινεῖται. καὶ μὲν καὶ
 ῥήμασι κεκοσμηδὼν ἀνέπα-
 ρχέσι, καὶ τὸ ἀνέππιδεῦτον
 μάλιστα ἔχουσιν. ἐπεὶ τοῖς κα-
 ταρτυμένοις τῷ ζῶματι ἐνικό-
 ται ἀποφάνει τὸν λόγον. P
 καὶ ἡ μὲν γνώμη κοινωνεῖται,
 καὶ περὶ τὰ πᾶσι καὶ ποιη-
 τικῆς, παρ' ὅσον μεγαλήρο-
 υς, καὶ διηρηδὴν καὶ ἐκείνη.
 καὶ μάλιστα ὁ πόταρ παρὰ τὰ-
 ξισι, μάχαις, καὶ ναυμαχί-
 ας, συμπλέκονται. δείξει γὰρ
 τότε ποιητικῆς πινος ἀέμου
 ἐπουειάσαντος τὰ ἀκρόα, καὶ
 σπυδαίοσαντος ὑψηλῶ, καὶ
 ἐπ' ἀκρων τῶν κυμάτων τῶν
 ναῦν. ἡ λέξις δὲ ὅμως ἐπὶ γῆς
 βεβηκέναι, τῷ μὲν κάλλει, καὶ
 τῷ μέλει τῶν λεγόμενων
 συνεπαρμένη, καὶ ὡς ἐνι μά-
 λις ὁμοιουμένη, μὴ ξερίζουσα
 δὲ, μήδ' ὑπὲρ τῆς κερὸν ἐν-
 θουσιῶσα. κίνδυνος γὰρ αὐτῇ
 τό, τε μέγιστον παρὰ κινῆσαι,
 καὶ κατενέχθηναι ἐς τὴν
 ποιητικῆς κορύβαντα. ὥστε μάλ-
 ις πεισὲν τῶν κινῶν τῷ
 ῥαλινῶ. καὶ σφραγιστέον,

neque ab usu remotis, neque
 etiam vulgaribus hisce &
 tabernarijs, sed quæ vulgus
 intelligat, & eruditi lau-
 dent. Quinetiam figuris
 A ornetur non molestis, &
 non affectatis: siquidem
 illud orationem condimen-
 tis similem reddit. Ac sen-
 tentia sit parriceps, &
 affinis etiam poëtices, qua-
 C tenus grandiloqua est illa,
 & in sublime elata: idque
 in primis quoties acerbus,
 & pugnis, navalibusq; præ-
 lijs concurrit. Opus enim
 tunc erit poëtico quopiam
 vento, qui secundo flatu
 vela impleat, ac sublimē, per-
 que summos fluctus sublatā
 nauem prouehat. Ac dictio
 tamen humi incedat, cum
 pulchritudine quidem, ac
 magnitudine eorum quæ
 D dicuntur sublata: & ijs quā-
 maximē assimilata: sed
 nihil peregrini præ se fe-
 rat, nec intempestiue ex-
 ultans, quasi quodam fu-
 rore concitetur. Periculum
 enim est, ne quod ma-
 E ximum est, de statu men-
 tis emoueat, & in
 istum Corybantem poëtices
 impingat. Quare maximē
 tunc fræno credendum,
 & ratione utendum:

εἰδότες ὡς ἱπποφυία τις, καὶ
 ἐν λόγῳ πάθος οὐ μικρὸν
 γίγνεται. ἀμεινον οὐκ ἔφ' ἱπ-
 που ὀχρυμὴν τότε τῇ γνώμῃ,
 τὴν ἐβριμύειαν πρὸς συμπαρε-
 δειν, ἐχρυμύλω τῷ ἐριπύου, ὡς
 μὴ ἀπολείπειτο τῆς φορᾶς.
 καὶ μὴ, καὶ συνθήκη τῶν
 ὀνομάτων ἐνκράτη, καὶ μίση
 χρηστὸν, οὐτὲ ἀγαν ἀφιστάτα,
 καὶ ἀπαρτῶντα, βαχὺ γὰρ,
 οὐτὲ ρυθμὸς παρ' ὀλίγον, ὡς οἱ
 πολλοὶ, συνάπτοντα. τὸ μὴ,
 γὰρ ἱππῆιον. τοῖς ἀνδρὲς τοῖς
 ἀκούουσιν. τὰ δ' ὠράγματα
 αὐτὰ, οὐχ ὡς ἐπύχε σωμα-
 κτίον, ἀλλὰ φιλοπονῶν καὶ τα-
 λαπωρῶς πολλάκις πειρῶν τῶν
 αὐτῶν ἀνακρίνοντα, καὶ μά-
 λιστα μὴ παρὲντα, καὶ ἐφο-
 ρῶντα. εἰ δὲ μὴ τοῖς ἀδελφείο-
 τέρον ἡ ηζουμύοις περὶ ἔχον-
 τα, καὶ ὡς ἐκείνην αὐτὴ τις, ἡ κ-
 σα περὶ χάριν, ἢ ἀπὲρ χεῖραν
 ἀφαιρῶσιν, ἢ περὶ δῆσιν τοῖς
 γεγονόσι. καὶ ταῦτα ἡδὴ καὶ
 σοχαστικὸς τις, καὶ συνθετικὸς
 τῷ πειρατωτέρῳ ἔστιν, καὶ ἐπι-
 δὴν ἀδρῶσιν ἀπαντα, ἢ τὰ
 περὶ ταῖς, περὶ τῶν μὴ ὑπὸ μίση
 μὰ πὶ συνυφανέτω αὐτῷ, καὶ
 σῶμα ποιέτω ἀγαλλῆς ἐπὶ, καὶ
 ἀδιδρῶτον, εἴτα ὁπῶς τὴν

illud scientes, quodd & in
 verbis non mediocre malum
 est inanis gloria seu hippo-
 typhia. Proinde satius fue-
 rit sententia super equo in-
 cedente, dictionem humi
 currere, ephippio adhaerentem,
 ne à vehementia curius
 superetur. At verò temperata,
 mediâque compositione vo-
 cabulorum est utendum, ne
 neque nimium distrahas illa
 & dissocias: id enim foret as-
 perum, neque quod plerique
 student, numerosè conne-
 ctas: alterum enim vitiosum
 est, alterum auditoribus in-
 iucundum. Res autem ipsæ
 nō sunt temerè construedæ,
 sed sæpe de ijsdem magno
 studio & labore interrogan-
 dus, ille in primis qui præfēs
 fuerit, & testis oculatus: sin
 minus ijs advertendus ani-
 mus qui narrabūt incorrup-
 tius, & quos putaveris mi-
 nimum ad gratiam, vel odiū
 rebus gestis detracturos vel
 addituros. Iam etiā hic esto
 aliquis ad id quod probabi-
 lius erit, tum conijciendum,
 tum componendum habilis.
 Ac postquam omnia, vel ma-
 ximam partem collegerit,
 primum ea in commenta-
 rios regerat, & corpus
 adhuc rude & informe com-
 ponat. Postea superaddito
 ordine formam inducat,
 τῶν, ἐπαγέτω τὸ ἁγλαῖος,

αὶ χρωμένω τῇ λίξει,
 ἡ χρηματίζετο. καὶ ῥυθ-
 υζέτω. καὶ ὅλως ἐνέκτω τὸτε,
 ὃ τὸ Ομήρου Διὶ, ἀπὸ τῆ μὲν
 ἀποκόλων Θρηάων γῆν ὄρων-
 π, ἀπὸ δὲ τῆ Μυσην. καὶ ταύ-
 τα γὰρ αὐτὸς, ἀπὸ μὲν τὰ Ρω-
 μαίων ἰδία ὀράτω, καὶ δηλοῦ-
 τω ἡμῶν οἷα ἐφαίετο αὐτῷ ἀφ'
 ὁφθαλμοῦ ὄρων. π, ἀπὸ δὲ τὰ Περ-
 σῶν. εἴτ' ἀμφότερα, ἡ μά-
 χητο. καὶ ἐν αὐτῇ δὲ τῇ πα-
 ρατάξει, μὴ πρὸς ἐν μέρεσ
 ὀράτω, μὲν δὲ ἐς ἕνα ἱππεία,
 ἢ πεζόν, εἰ μὴ Βρασίδας πρὸς
 εἰν περσιδῶν, ἢ Δημοδένους
 ἀνακόπων τῆν ἐπὶ βασιλῆα, ἐς
 τὸν στρατηγὸς μὲν τὰ πρῶτα,
 καὶ εἰ πὲρ παρεκλεύσαντο, κα-
 κήν ἀκούετω, καὶ ὅπως, καὶ
 τῇ πρὸς γνώμῃ, καὶ ἐπινοίᾳ ἑ-
 ταίαν. ἐπειδὴ δὲ ἀναμυθῶσι,
 κοινὴ ἔστω ἡ δία, καὶ ζυροσα-
 τίτω τῆτε, ὅσπερ ἐν τριτάτῃ
 τὰ γηνοῖθια. καὶ συνδιακέ-
 τω, καὶ συμφερέτω. καὶ πᾶσι
 ταῦτοις μέτρον ἐπέδω, μὴ ἐς
 καὶ ἐν, μὲν δὲ ἀπὸ πρὸς καλῶς,
 μὲν δὲ παρὰ, ἀλλὰ παρὰ
 ἀπολυέτω. καὶ σήπας ἐν ταῦτά
 πρὸ ταῦτα, ἐπὶ ἐκείνα μεταβαί-
 νετω, καὶ κατεπεύγη. εἴτω ἐπαί-
 τω λυθείς ὁ πόταρ ἐκείνα καλῇ.

ditionis colorem adhibeat,
 rebus explicandis, numeris
 aptandis vacet. Deniq; Ho-
 merico isti Ioui similem se
 præstet, qui nunc equestrium
 Thracû, nunc Mylorû terrâ
 aspicit. Eodem enim pacto &
 ipse, nunc ad Romanotum,
 nunc ad Persarû res seorsim
 respiciat, & quales sibi ex alto
 despicienti apparuerint, nobis
 exponat: deinde utroq; si
 pugnaverint, contèpletur.
 At verò in ipsa acie, ne ad
 partem vnâ, neq; ad equitè
 vnum, aut peditè oculos cõ-
 uertat, nisi Brasidas fuerit,
 qui de naui profiliat, vel De-
 mosthenes qui descēsum in
 terrâ prohibeat. Ac primùm
 quidem duces intueatur, ac
 siquid iusserint, illud audiat,
 & quomodo, quâq; scētentia
 & consilio acie instruxerint.
 Postquam autem manus cõ-
 fertæ fuerint, communis esto
 contemplatio, ac tum, velut
 in trutina examinet ea quæ
 geruntur, simul etiam per-
 lequatur, simulque fugiat.
 Et omnibus hisce modis
 adhibeatur, ne ad satietatem
 vsq; ne ineptè, ne iuueniliter,
 sed facilè absoluat. Atque
 his hîc subsistere iussis, si
 festinet, ad illa transeat:
 deinde solutus redeat,
 quum illa reuocauerint.

καὶ πρὸς πάντα σπουδέτω, καὶ
ὡς δυνατὸν, ὁμοχευεῖν, καὶ
μεταπιδύω ἀπ' Ἀρμενίας μὲν,
εἰς Μινδιαν, ἐκείθεν δ' ῥοι-
ζήματι ἐνὶ, εἰς Ἰβηρίαν, εἶτα εἰς
Ἰταλίαν ὡς μηδενὸς χερσὶ
ἀπολείπειτο. μάλιστα δ' ἐκ-
τότ' ἔτι εἰκῆσαν παρὰ χερσὶ
πλὴν γνώμῳ, ἀδύλῳ, καὶ
ἐπὶ πλὴν, καὶ ἀκριβεῖ τῷ κέντρῳ, B
καὶ ὅτι αἱ αὐτὴν δέχεται τὰς μορ-
φαῖς τ' ἔργων, τοιαῦτα καὶ δι-
κνύτω αὐτά. διαστροφὴν δ', ἢ
παρὰ χερσὶν, ἢ ἐπερὶ ὅμων,
μηδέν. οὐ γὰρ ὡς τοῖς ῥή-
τορσι χεῖροι σιν, ἀλλὰ τὰ μὲν
λεχθῶσιν ὡς ἐστὶ, καὶ εἰρήσει).
πῶς αὖτε γὰρ ἡ δὴ. δεῖ δ' τάξαι,
καὶ ἐπὶ τὴν αὐτά. ὥστε, ἢ πῶς
ζητητέον αὐτοῖς, ὅτι δ' ὁ-
πως εἴπωσιν. ὅλως δ', νομι-
σέον τ' ἰσοείαν συρράζοντα,
Φειδίαν, ἢ Πραξιτέλει χεῖρῶν
εἰκέναι, ἢ Αλκιμάδῃ, ἢ τῷ
ἄλλῳ ἐκείνων. ἢ δ' γὰρ ἢ δ'
ἐκείνοι χεῖρῶν, ἢ ἀργύρεον, ἢ
ἐλέφαντα, ἢ τ' ἄλλῳ ὕλῃ
ἐπὶ εἶναι. ὅτι ἢ μὲν, ὡς ἔστι, καὶ
πρὸς ὑπερέβλητο, Ηλείων, ἢ
Αδριαίων, ἢ Αργείων πεπορευ-
μένων. οἱ δ' ἐπὶ λατὸν μόνον, καὶ
ἑσπέριον τ' ἐλέφαντα, καὶ ἔξον,
καὶ ἐκὸς ὅλων, καὶ ἐρρύθμιζον,

Ac ad omnia properet, &
quatenus fieri potest, idem
tempus habeat: transvolée-
que ex Armenia in Mediam:
hinc autem vno impetu in
Iberiam, inde in Italiam, ita
ut nullam occasionem prae-
termittat. Praecipue autem
speculo similem mentem
praebeat, liquido nimirum
& splendido, quodque ac-
curatum centrum habeat, &
quales operum formas rece-
perit, easdem etiam tales
spectandas exhibeat: ac ni-
hil peruersum, nihil colore,
nihil specie diuersum reddat.
C Non enim perinde atque ora-
toribus scribunt, sed haec qui-
dem sunt, quae dici debent, &
dicuntur, siquidem iam facta
sunt: verum ea collocare or-
dine, & exponere oportet.
Quare, non quid dicant, ipsis
est quae edum, sed quomodo
dicant. Prorsus autem pu-
tandum est, cum qui histo-
riam scribit, Phidiam, aut Pra-
xiteli, aut Alcameni, aut alij
cuiquam illorum simile esse
oportere. Neque enim illi au-
rum, vel argentum, vel ebur,
E aliam ue materiā faciebant:
sed ea praexistebat, & sup-
peditantibus Eleis, vel Athe-
niensibus, vel Argiuis, prae-
parata erat. Illi verò finge-
bant tantum, & secabant
ebur, & poliebant, & con-
glutinabant, & concinnabant,

μὴ πένθειτον τῷ χειρῶν. καὶ
 ὅτο μὴ ἢ τήχη αὐτῶν, ἐς δὲ
 ἰκοδομήταται ἢ ὕλιν. τοῦ-
 το δὲ τοι καὶ τὸ πρὸ συγγρα-
 φῆς ἐργον, εἰς χαλὸν διατί-
 ναι τὰ πεπονημένα, καὶ εἰς
 διδάμιν ἐναργέστατα ἐπιθεῖναι
 αὐτά. καὶ ὅταν τις ἀκροῦντος
 οἴηται, μετατυπῶντα ὅσον τὰ λε-
 γόμενα, καὶ μὴ τὸ πρὸ ἐκείνου.
 τότε δὲ τότε ἀπικεῖσθαι, καὶ
 ἢ οἰκείον ἐπαινον ἀπείληψε τὸ
 ἐργον, τῷ ἢ ἰσοείας Φειδίφ.
 πάντων ἢ ἢ παρὲς κεινῶν
 τῶν, καὶ ἀποδομῶν μὴ πο-
 τε ποιήσεται ἢ ἀρχῶν, ὅταν
 μὴ πάλιν κατεπεύγῃ τὸ πρᾶγ-
 μα, περὶ δοκίμασαι πρὸ τῷ
 περὶ μῶν. διδάμιν ἢ καὶ τὸ πρὸ
 περὶ μῶν χεῖρῶν, τῷ ἀποσα-
 φῆναι περὶ τῶν λεκτῶν. ὅ-
 ποτε δὲ καὶ περὶ μῶν, ἀπὸ
 δυοῖν μόνον ἀρξεται. οὐχ
 ὡς περὶ οἱ ῥήτορες ἀπὸ
 τῶν, ἀλλὰ τὸ ἢ ἐνοίας
 παρὲς, περὶ μῶν, ἢ ἐνοίας
 διὰ ἐνοίας τοῖς ἀκούοις. Ε
 περὶ μῶν μὴ ὅδ' αὐτῶν. μὴ
 δὲ μῶν. ὡς περὶ μεγάλων, ἢ
 ἀγαθῶν, ἢ οἰκείων, ἢ χεῖ-
 ρῶν ἐρεῖ. ἐνοίας δὲ, καὶ
 περὶ τὰ ὕστερα ποιήσει.
 τὰς ἀπὸ περὶ μῶν.

atque auro intrustabant.
 Erhoc illorum artis erat,
 commodè materiam exar-
 dicare. Huiusmodi etiam
 A facta sunt, rectè disponat,
 eaque quàm fieri potest, cla-
 rissimè proponat. Ac quan-
 do auditor, se ea quæ nar-
 rantur, audire putaverit, ac
 postea laudaverit, tum de-
 mum opus hoc erit absol-
 B tum, propriamque laudem
 historico illi Phidiaz, seu ar-
 tifici suo reportarit. Porro
 iam adornatis omnibus, ali-
 quando etiam sine proœmio
 exordietur, scilicet quum res
 C non admodum virgebit, ut
 opus præfatione aliqua præ-
 paretur. Potentia verò etiam
 tunc proœmio utetur, quo
 dicenda declaret. Quum
 autem proœmium adhibe-
 bit, à duabus tantum rebus
 D exordietur, non more rhe-
 torum à tribus: sed omisso
 benevolentiz loco, atten-
 tionem & docilitatem pa-
 rabit auditoribus. Ipsi enim
 animum aduertent, si de ma-
 gnis rebus, aut necessa-
 rijs, aut ad ipsos pertinen-
 tibus, aut vtilibus, se di-
 cturum ostenderit. Intel-
 lectu autem facilia, & pla-
 na posteriora faciet,
 si causas præmittere, &

καὶ πειρῶν τὰ κεφάλαια τῶν
 μέννων. τοιούτοις περὶ
 μίσι οἱ αἰετοὶ τῇ συρραφίᾳ
 ἐχρήσαντο. Ἡρόδοτος μὲν, ὡς
 μὴ τὰ γυμνάσια ἐξίπλητα τῶν
 χερῶν γίνονται, μεγάλα, καὶ
 δαυμάσονται, καὶ πάντα, νί-
 κας ἑλληνικὰς δηλοῦντα, καὶ
 ἅπας βαρβαρικὰς. Θουκυδίδης
 δ', μέγα τε καὶ αὐτὸς ἐπι-
 σκεῖσθαι, καὶ ἀξιολογώτα-
 τον, καὶ μίջω τῇ περὶ γυμ-
 νάσιον ἐκείνου τῇ πόλεμον. καὶ
 γὰρ παθήματα ἐν αὐτῷ μέγα-
 λα ξυνέβη γυμνάσιον. μέγα δ'
 τὸ περὶ μίσι ἀνάλογον τοῖς
 πράγμασιν, ἢ μικρὸν γυμνάσιον,
 ἢ βαρβαρικόν. εὐαφὴς δ',
 καὶ εὐαγυρὴς ἔσω ἢ ἐπὶ τῷ
 δῖῳ μετὰ βασιλῆος. ἅπαν γὰρ
 ἀτεχνῶς τὸ λοιπὸν σῶμα τῇ
 ἰσοειας, δῖῳ μετὰ βασιλῆος
 ὡς ταῖς τῇ δῖῳ μετὰ βασιλῆος
 κατακεκοσμημένῳ, λείως τε, καὶ
 ὁμαλῶς περὶ ἔσθαι. καὶ αὐτὴ
 ὁμοίως, ὡς μὴ περὶ ἔσθαι,
 μὴτε κοιλάνειν. ἔπειτα τὸ
 σφῆς ἐπαιδεῖται τῇ λέξει, ὡς
 ἔφω, μεμνημενικόν, καὶ τῇ
 συμπεριπλοκῇ τῇ περὶ γυμ-
 νάσιον. ἀπόλυτα γὰρ καὶ ἐντελῆ
 πάντα ποιήσει. καὶ τὸ περὶ
 ἀξιοκρατικόν, ἐπάξει τὸ

rerum gestarum summa
 capita præfiniet Proæmij
 huiusmodi optimi historia-
 rum scriptores vsi sunt. He-
 rodotus quidem, ne res ge-
 stæ longinquitate temporis
 interirent, magnæ aded, at-
 que admiratione dignæ, id-
 que cùm victorias Græcorum,
 & clades barbarorum
 declarēt. Thucydides autē,
 quod magnū etiam ipse bel-
 lum illud futurum existima-
 ret, & memorabile maximè,
 & ante gestis maius, cùm
 in eo magna damna contig-
 issent. Magnum autem
 erit proæmium, quod rebus
 proportionē respondebit,
 seu longum, seu breue fue-
 rit. Transitiō autem ad nar-
 rationem mollis & placida
 sit. Omnino enim omne
 reliquum historię corpus,
 longa est narratio. Quare
 & virtutibus orationis ex-
 ornetur, leuiter & æquali-
 ter procedens, sibi similis,
 ita vt neque extet, neque
 hiatus habeat. Deinde &
 perspicuitas efflorescat, di-
 ctione, ceu dixi, & com-
 plexione rerum adornata.
 Absoluta enim & perfecta
 omnia reddet: & primo ad
 finem perducto, mox secun-
 dū inferet, illi continuatum,

δεύτερον ἐχόμενον αὐτῷ, καὶ

ἀλύτως τῷ πῶ σωηρισμῶ-
 νον, ὅς μὴ διακεκόφθαι, μηδὲ
 διαγῆσεις πολλαὶ εἶναι, ἀλλή-
 λαις παρεκκειμέναις, ὅς αἰτὶ τὸ
 πρῶτον τῷ δευτέρῳ, μὴ γει-
 ττικῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ κοινω-
 νικῶν, καὶ ἀνακεκράδῃ καὶ τὰ
 ἕκτα. τὰχος ἐπὶ πασι χρησι-
 μοι. καὶ μάλιστα εἰ μὴ ἀποεία
 τῶν λεκτικῶν εἴη. καὶ τὸτο πο-
 εἶδῃς καὶ μὴ τοσούτον ἀπὸ τῶ
 ὀνομάτων, ἡρημάτων, ὅσον ἀπὸ
 τῶ πραγμάτων. λέγω δ' εἰ πα-
 ρεδοίς μὲν τὰ μικρὰ, καὶ ἡπὶον
 ἀπακαῖα, λέγεις δὲ ἱκανῶς
 τὰ μεγάλα. μᾶλλον δ', καὶ
 παρεκκρίβειν πολλά. εἰδὲ γὰρ
 ὡς ἱστῶς τοὺς φίλους, καὶ
 πάντα ἡ παρεσκευασμένα, διὰ
 τοῦτο ἐν μέσοις τοῖς πέμμα-
 σι, καὶ τοῖς ὀρνέοις, καὶ λο-
 πάσι τοσαύταις, καὶ συστὴν
 ἀχίροις, καὶ λαγωοῖς, καὶ
 ὑπογαστρίοις, καὶ σαπύρδω ἐν-
 δόσεις, καὶ ἔτνος, εἰ τι κα-
 κένο παρέσκειται. ἀμελήσεις
 δ' ἢ τῶν ἐντελεστέων. μάλιστα δ'
 σφραγιστέον ἐν ταῖς τῶ ὄρῳ,
 ἡ τιχῶν, ἡ ποταμῶν ἐρ-
 μινείας, ὡς μὴ διώσκειν λό-
 γον ἀπυροχάλας παρεπιδεί-
 κνυται δοκοῖν, καὶ τὸ σαυτῷ
 δεῖται, παρὲς πλὴν ἰστορίας, ὅς ὀλίγον προσπατάμενος, τῶν χρησίμων,

& in modum catenæ co-
 aptatum, ut nihil interrup-
 tum insit, neque multæ sint
 narrationes mutuò sibi adia-
 centes : sed semper quod
 primum est, secundo non
 vicinum sit modò, sed etiam
 cum eo communicet, & per
 extrema commisceatur.
 Breuitas in omnibus est veti-
 lis : & maximè si rerum di-
 cendarum inopia non fue-
 rit : & hanc non tam à no-
 minibus & verbis, quàm à
 rebus ipsis suppeditari oportet.
 Dico autem si parua, mi-
 núsque necessaria percurras,
 magna autem copiosè expo-
 nas. Quin potiùs multa præ-
 termittenda. Neque enim si
 conuiuio accipias amicos,
 omniàque fuerint apparata,
 ob hoc inter media bellaria,
 & auiculas, & patinas tam
 multas, & capros, & lepores,
 & sumina, saperdam quo-
 que appones, & pulmentum,
 si illud etiam fuerit appa-
 ratum. Sed quæ viliora sunt,
 negliges. In primis verò
 sibi temperandum in des-
 criptionibus montium, vel
 murorum, vel fluminum, ne
 vim orationis ineptè osten-
 tare videaris, & omiſſa histo-
 ria tuum ipsius negocium
 agere. Sed quum illa pau-
 lum attrigeris, utilitatis

A

B

C

D

E

καὶ σαφὲς ἔνεκα, μεταβίβησιν,
 ἐκφυγόν τ' ἰξόν τ' ἐν τῷ πρῶ-
 ματι, καὶ τ' τοιαύτως ἀπασαν
 λιγυρίαν, ὅσον ὁρᾷς τι καὶ
 Οὐκρες ὡς μεγαλοερῶν ποιῆι.
 καὶ τοὶ ποιητὴς ὦν, παρεδίδε τ'
 Τανταλον, καὶ τ' Ἰξίονα, καὶ
 Τιτυόν, καὶ τοὺς ἄλλους. εἰ δὲ
 Παφθенийος, ἢ Εὐφρείων, ἢ
 Καλλιμαχος ἔλεγε, πόσους αὖ
 οἱ ἐπὶ τὸ ὕδωρ ἄχει παρὰ
 τὸ χεῖλος τοῦ Ταντάλου κηρύχου;
 εἴτα πόσους αὖ Ἰξίονα ἐκκύλισε;
 μᾶλλον δ' ὁ Οὐκυδίδης αὐτὸς,
 ὅλην τῇ τοιούτῳ εἶδει τὸ λό-
 γου χρησιμότητος, σκεῖται ὅπως
 εὐδύς ἀφίσταται, ἢ μηχανήματα
 ἐρμηνεύσας, ἢ πολιτικῶς ἡμι-
 μα δηλώσας ἀνταρξάμενον, καὶ
 χρεῖσθες ὄν, ἢ ἐπὶ πόλεων ἡμι-
 μα, ἢ Συρακουσίων λιμῶνα.
 ὅταν μὲν γὰρ τ' λοιμὸν διηγῇται,
 καὶ μακρὸς εἶναι δοκῇ, τὸ πρῶτον
 ἀφ' ὧν ἀνέστη. εἰς τὴν γὰρ
 ἔτι τὸ τελεῖον. καὶ ὡς φεύγοντες
 ὁμῶς ἐπὶ λαμβάνεται αὐτὴ τὰ
 μηχανήματα, πολλὰ ὄντα. ὡς
 δὲ ποτε καὶ λόγοις ἐροῦνται
 πρὸς διήγησιν εἰσάγειν, μάλιστα
 μὲν εἰκότα τῷ πρῶτον, καὶ
 τῷ πρῶτον, οἰκῆα λεγέ-
 δω. ἐπιτα, ὡς σαφὲς αὐτὰ
 καὶ ταῦτα. πλὴν ἐκείναι οὐ

& perspicuitatis tantum gra-
 tia, mox inde digrediaris:
 evitato quod in illa re est
 glutino, omnique huius-
 modi ganea, veluti magna-
 nimus Homerus facere
 vides: qui quāquā est poeta,
 Tantalum, Ixionem, Ti-
 tyum, aliosque percurrit.
 At si Parthenius, vel Eu-
 phorion, vel Callimachus
 eadem tractaret, quā mul-
 tis putas versibus aquam ad
 labia usque Tantali addu-
 xisset? Deinde quā mul-
 tis idem Ixionem volutaf-
 set? Quin & Thucydides ipse
 modicè hac orationis spe-
 cie usus, yde quā cito
 ab ea recedat, siue machi-
 namentum exponat, siue
 necessariam atque vtilem
 obsidionis speciem declaret,
 aut etiam civitatum for-
 mas, aut Syracusanum
 portum describat. Quum
 enim in pestis narratione
 longior esse videtur, tum
 res ipsas considera: sic enim
 brevitatem cognosces, ac
 celeritatem: & ut rerum
 multitudo fugientem ipsum
 apprehendit. Quod si quādo
 quispiam orationem habens
 erit introducendus, conue-
 niētia personę, rei; propria,
 eaque quā planissimè di-
 cantur: nisi quod licet tibi

τοῦ καὶ ῥητορεύου, καὶ ὀπι-
 δεῖσαι τὸ λόγων δεινότητα.
 ἔπειτα μὲν γὰρ ἡ φόροι, καὶ οὐκ ἐπι-
 φησμοὶ, καὶ περιουσιαι μὲν οὖν,
 καὶ ἀσχοφάντητοι. καὶ μὲν
 ἀποδείξεων, καὶ ταχεῖς, καὶ μὴ ἁ-
 χυροί, ἐπὶ ἔξω τῷ δικαστηρίου
 ἐκείνοι οἱσι, καὶ ὅτι αὐτὸ Θεοπόμ-
 πῳ αἰτίαν ἔξῃς, φιλαπαιχθῆ-
 μέως καταγορεύει τῷ πλείων, B
 καὶ διατειβὼν ποιουμένων τὸ
 ἔργον, ὡς καταγορεύει μάλ-
 λον, ἢ ἰσοῦν τὰ περὶ ἑαυτοῦ.
 ὅ μιν καὶ μῦθος εἴ τις παρεμ-
 πίσει, λεκτικός μὲν οὐ μὲν π-
 σωτός πάντως, ἀλλ' ἐν μέσῳ
 δευτέρῳ τοῖς ὅπως αὐτὸ ἐλέωσιν,
 ἐκείνοι οὖν πρὸς αὐτὸ, σὺ δὲ ἀκίν-
 δυνός, καὶ πρὸς οὐδέτερον ὀπρ-
 ῆς πέστερος. τὸ δὲ ὅλον, ἐκείνῳ μοι
 μέμνηται, πολλάκις τὸ αὐτὸ ἔρ-
 καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον
 ἔρῃ χάρις, ὡς οἱ νῦν ἔπαινε-
 σονται σε, καὶ τιμήσωσιν, ἀλ-
 λά τὸ σύμπαντος αἰῶνος ἐσθ' ἀ-
 σφάλτος, πρὸς τὸν ἐπιτα μάλ-
 λον συγγράφῃ, καὶ παρ' ἐκείνων
 ἀπάντη τὸ μῦθον τὸ γεγραπτός,
 ὡς λέγεται καὶ πρὸς σὺ.
 ἐκείνους μὲν τοὶ ἐλευθεροὶ ἀνὴρ
 ἔχοντες, καὶ παρρησίας μετὰ, οὐδ' ἐχο-
 λακωτικόν, οὐδ' ἐδουλοῦσθαι
 πῶς, ἀλλ' ἀλμύρια ὅτι πάνσι, τὸ τ'

tunc rhetorem agere, & gra-
 uitatem orationis ostentare.
 Etenim laudes, aut vituperia
 parce, circumspectè (ita vt
 calumnia vacent) præterea
 cum demonstratione, & ce-
 leriter ac tempestiuè adhi-
 benda sunt : siquidem hæc à
 foro sunt aliena. Alioqui in
 eadem eris culpa qua Theo-
 pompus, qui plurimos o-
 diosè nimis accusat, & eam
 rem in studium quoddam
 vertit, vt accuset magis, quàm
 res gestas historiæ tradat.
 Iam verò & fabula: si qua
 fortè incidat, dicenda qui-
 dem erit, non tamen confir-
 manda, sed in medio ponēda
 ijs qui vt volent, de ea con-
 iecturam facient. Tibi verò
 sit extra periculum, & in
 neutram partem inclinet. In
 vniuersum autem illud me-
 Dmineri: sæpius idem dicam.
 Ne ad præsens tempus dun-
 taxat respiciens, scribas, vt
 qui nunc viuunt te laudent
 & colant : sed ad vniuersum
 æuum cogitationem inten-
 dens, ob posteritatē potiùs
 historiā cōponas, & ab illis
 mercedē scriptionis depos-
 cas, vt & de te aliquādo di-
 catur: Ille sanè vir fuit liber,
 & ad dicēdū fiducia plenus:
 nihil adulatoriū, neq; seruire,
 sed veritatē in omnib; secut.
 Qui sapiet, hoc supra spes
 ei σωφροσύνη τις, ὡς πάρος

ἦταῖ νῦν ἐλπίδας θῆτο αὐτῷ, ὅ-
πως ὀλίγου χρόνιους οὖσας. ὁρᾷ
ἔκ κνίδιον ἐκείνον ἀρχιτέκτονα,
οἷον ἐπαύσαντο οἰκοδομήσας, ὃ δ'
ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον, μέγιστον,
καὶ χέλλισον ἔργον ἀπάντων,
ὡς πυρσιεύοντο ἀπ' αὐτῆ τοῖς
ναυπηλομέτρως ἐπὶ πολὺ τῆς
θαλάσσης, καὶ μὴ καταφύροντο
εἰς τιμὴν περὶ τὴν τοῖαν, περὶ χέ-
λεπον ὡς φασιν οὖσαι, καὶ ἀφην-
εκτον, εἰ τις ἐμπιστοί εἰς τὰ ἔρ-
ματα, οἰκοδομήσας ἐν τῷ ἔργον,
ἐν δὲ τῷ μὲν καὶ τῶν λίθων
τὸ αὐτῷ ὄνομα ἐπέγραψαν. ἐπι-
χρίσας δ' ἡ πταῖον, καὶ ἐπιγα-
λῦσας, ἐπέγραψε τοῦτομα τ'
τότε βασιλευσσοῦς, οἰδὼς ὅτι
καὶ ἔχεται, παῖν ὀλίγου χρόνου
συνεκπορεύμεθα μὲν τῷ χρί-
σματι τὰ χράματα, ἐκ φαρ-
μάκων δ', Σάφρατος Διέφρα-
ντος κνίδιος, τοῖς συντήρῃσι καὶ
τοῖς πλοῦσι τοῖς οὖτοι οὐδ'
ἐκείνος ἐστὶ τότε κτερεῖν, οὐδ'
τὸ αὐτῆ βίον τὸ ὀλίγον ἔμεναι,
ὅτι οὐκ ἐστὶ νῦν, καὶ τὸ αἰεὶ,
ἀχρεὶς ἀπ' ἐσθήκη οὐ πύργος, καὶ
μὴ αὐτῆ ἡ τέχνη, καὶ τὸ πᾶν
καὶ τὴν ἰσορίαν οὐ τὴν γοργόνα
συντὴ ἀλκιδῆ μᾶλλον τοῦ
τὴν μέλλουσαν ἐλπίδα, ἢ
τοῦ καλακίης τοῦ τὸ

presentes, quæ ad eum
momentanea, ponat. An-
gon vides Cnidium illum
architectum ut fecerit? An
enim extruxisset illa in Pha-
ro turrim, maximam, æque
pulcherrimum omnium o-
perum, ut ex ea accensæ fac-
tæ magno maris spatio nau-
gantibus illucetent, ac ne in
Parætoniam locum, ut aiunt,
omnino periculofum, & in-
extricabilem, si quis in sco-
pulos inciderit, deficerent.
Postquam igitur hoc opus
exedificasset, intus in saxo
suum nomē inscripsit: quo cal-
ce illita occultato, nomē ei'
qui tum regnavit, superim-
scripsit, ratus, id quod etiam
evenit, fore ut brevi admo-
dum, jiberet illæ cum illis
calce caderent: hoc verbū
apparet: Socratus Cnidi-
us, Dexiphanis filius, Dis-
servatoribus pro salute na-
vigantium. Hoc pacto neque
temporis illius, neque bre-
vis suæ vitæ rationem ha-
bebat: sed ad præsens, per-
petuumque tempus respici-
ebat, quod dum turris illa
staret, sua ars etiam maneret.
Quare sic etiam cum veri-
tate potius ad spem futu-
ram, quam cum adula-
tione, ad eorum qui nunc
laudantur voluptatem, hi-
storia est conscribenda.
Idē τοῖς νῦν ἐκπορεύμεθα.

ὅτις τοὶ κρατὶ καὶ σώμῳ ἰσο-
ρίας διέφευγε, καὶ οἱ μὲν σώμῳ
ταῖς πρὸς αὐτὴν, εὖ αὖ ἔχει, καὶ
εἰς δὴν ἡμῶν γέγραπται. οἱ δὲ
μὲν, καὶ ὁλοκλήρως ὁ πῶτος ἐν κρα-
τί.

Hæc tibi historia iustæ re-
gula & amussis: ad quam si-
qui perpendant, bene se res
habet, & commodum hæc
à nobis scripta sunt: sin mi-
nus, voluntatum est in Cri-
nio dolium.

ΛΗΘΟΤΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
Λόγος πρῶτος.

HISTORIÆ VERÆ
LIBRÆ PRIMVS,

ARGVMENTVM.

Ut supra Historia præcepta & regulas tradidit, ita in his duo-
bus libris; exemplum eiusdem proponit; non quidem rerum verè ge-
narum, sed fictarum; simul ut formam aliquam operis, cen vide-
tur, proponeret; simul ut animos à rebus serijs auocatos, paulisper
resceret & deleuaret. Quid autem in his narrationibus potissimum
scribendum sit, nempe qua occasione, quòque consilio argumentum
hoc tractarit, ipse in præfatio exponit.

Σὺν τοῖς ἀλλο-
ποῖς καὶ πρὸς
τὸ σωματικῶν
ἐπιμέλειαν ἡ-
συχάζουσιν, οὐ δὲ
ἐνέχουσιν μόνον, καὶ τῶν γυμνα-
σίων φροντίς ἐστίν, ἀλλὰ καὶ τὸ
καὶ ἐν γυμνασίοις ἀείδουσιν,
μέγας γὰρ τὸ ἀκούσας το
μῦθον αὐτῶν ὑπολαμβάνου-
σι, ὅτι καὶ τοῖς πρὸς λόγους
ἐκπαιδεύουσιν ἡρώδης περὶ
καὶ τὸ πολλὰ τὸ ἀκούειν
τῶν ἀγῶνων ἀκούειν τε
διδάσκων, καὶ πρὸς τὸ ἐπιτελεῖν
καὶ αὐτοὺς τῶν πρὸς τὸν

Os est athle-
tarum, ac eo-
rum qui summa
diligentia
corpus exer-
cent, non
modò bonæ habitudinis, at-
que exercitationis rationem
habere, verum etiam tem-
pestivæ remissionis, quam
maximam utique exercita-
tionis partem arbitrantur.
Idem literarum studiosis cō-
uenire duco, ut post multam
rerum seriarum lectionem,
animum relaxent, cūque
ad laborem postea suscipi-
endum, vegetiorē cōparent.

ἡρότο δ' αὖ ἐμμελὲς ἢ ἀνά-
 πωσις αὐτοῖς, οἱ τοῖς τοιούτοις
 τ' ἀναγνωσμάτων ὁμιλοῖεν, αὐ-
 μὴ μόνον ἐκ τ' ἀστὺς † καὶ χα-
 είντος ψιλῶ παρὶς † ψυχ-
 αγωγίαν, ἀλλὰ πῖνα καὶ θωρείαν
 ἐκ ἀμύσου ὀπιδέξιν, οἷον πῖ καὶ
 πρὶ τῶνδε τ' συγγραμμάτων
 φρονήσεν ὑπολαμβάνων, οὐ γὰρ
 μόνον τὸ ξέγον † ὑποδίσταται,
 ἀδὲ τὸ χαεῖν † περὶ αἰρέσεως
 ἐπαγωγὴν ἔσται αὐτοῖς, ἀδ' ὅπ-
 ψεύσματα ποικίλα, πῶς τε
 καὶ ἐναλίδως ἔξενωόχαυον,
 ὅς ὅπ καὶ τ' ἱερομύθων ἱε-
 ρον ἐκ ἀκωμωδίας πρὸς πῖνα
 ἦν † τ' παλαιῶν ποιητῶν τε,
 καὶ συγγραφέων, καὶ φιλοσόφων,
 πολλὰ πρὸς πῖνα καὶ μυθῶν
 συγγραφέας, ὅς καὶ ὀνομαστὶ
 ἀνέχαρον, εἰ μὴ καὶ αὐτῶ σοι ἐκ
 τ' ἀναγνώσεως φανεῖται ἐμμε-
 λει. Κτησίαι δ' Κτησιόχου, ὁ κεί-
 σιος, συνέγραψε πρὶ τ' Ἰνδῶν
 χείρας, καὶ τ' παρ' αὐτοῖς, αὐ-
 μὴν αὐτὸς εἶδε, μὴν ἄλλου
 οἰόντος ἤκουσεν. Ἰγραψὲ δ' καὶ
 Ἰαμβύλος πρὶ τ' ἐν τῇ μεγάλῃ
 θαλάττῃ, πολλὰ πρὸς πῖνα,
 γνῶσιμον μὲν ἀπασιν τὸ ψεῦδος
 πλάσματος, ἐκ ἀπὸ τῆ δ' ὁ-
 μῶς συνδίδει πῶν ὑποδίσταται.
 πολλοὶ δ' καὶ ἄλλοι τὰ αὐτὰ

Conueniens autem hoc oculis
 fuerit ipsis: si talium rerum
 in lectione versentur, quæ nõ
 solum ex facetijs, & lepore
 tenuem animi recreationem
 præbeant: verum etiam no-
 rudem speculationem præ se
 ferant: quale quiddam de hisce
 scriptis sensuros existimo.
 Non enim solummodò ma-
 teriæ nouitas, atq; instituti
 festiuitas, neque quod varia
 mendacia, probabiliter, &
 verisimiliter cõfinximus, eos
 ad legendum illiciet: sed quod
 eorum quæ narratur, singula
 non sine morfu taxat aliquæ
 veterum poetarum, & scrip-
 torum & philosophorũ, qui
 portetosa, & fabulosa multa
 literis mandarunt: quorum
 nomina subiecisse, nisi fu-
 turum esset vt ea tibi ex le-
 ctione innotescerent. Ctesias
 Cnidius, Ctesiochi filius, de
 Indorum regione, ijsq; rebus
 quæ apud ipsos sũt, ea scripsit
 quæ neque ipse vidit, neque
 ex aliis relatione accepit.
 Iambulus quoque de his quæ
 in mari magno sunt, multa
 præter hominũ opinionem
 literis mandauit, & notum
 quidem mendacium finxit,
 attamen non insuauē argu-
 mentum contexuit. Alij
 præterea multi facto si-
 milis argumenti delectu,

τούτοις περὶ ὁμοίαι, συνέγρα-

λα, αὐτὸς δὴ πινὰς ἐαυτῷ, πλάνας
 τε, καὶ ἀποδημίας, θανάτων ἢ μα-
 κρῶν ἰσορῶντες, καὶ ἀνθρώπων
 ὑμότητας, καὶ βίων κενότητας.
 ἤρχοντες δ' αὐτοῖς καὶ διδάκα-
 λος ἢ τοιαύτης βοημολοχίας,
 ὃ ἦ Ομήρου Οδυσσεύς, τοῖς περὶ
 ἡλκίοναν διηγουμένους αὐτῶν
 τε δουλείαν, καὶ μονοφθάλμους,
 καὶ ὁμοφάρους, καὶ ἀχίους πι-
 νὰς ἀνθρώπους. ἔτι δ' πολυκί-
 φαλα ζῶα, καὶ τὰς ὑπὸ φαρμά-
 κων ἢ ἑταίρων μεταβολάς, οἷα
 πολλὰ ἐκείνους αὐτοῖς ἰδιότηας
 τὸν Φαίακας ἐπεστυγάζετο.
 τοῖς οὖν οὐκ ἐστυγάζετο, ἢ
 ψεύσας μὲν, ἢ σφοδρῶς τὸν ἀν-
 δρα ἱεμυλάμην, ὅρῳ ἡδὴ σύ-
 νηδες ὃν ἦτο καὶ τοῖς φιλοσοφεῖν
 ὑπερουμένους ἐκείνους δι' αὐτῶν
 ἐπαύματα, εἰ ἐρόμῃ λήσσειν καὶ
 ἀληθῆ συλφεόφοντες. διότι καὶ
 αὐτὸς ὑπὸ κακοδοξίας ἀπολι-
 πὴν τι σπουδαίας τοῖς μετ' ἡ-
 μᾶς, ἵνα μὴ μόνος ἀμοιρος ᾖ ἢ
 ἐν τῷ μυθολογεῖν ἐλευθερίας,
 ἐπεὶ μηδὲν ἀληθὲς ἰσορεῖν εἴ-
 ρον, οὐδὲν γὰρ ἐπιπόνειν ἀξιο-
 λογον, ὅτι τὸ ψεύδους ἱστᾶσθαι
 μὲν, πολλὰ ἢ ἄλλων ἐνθου-
 λωμένους. καὶ ἐν γὰρ δὴ τὸ ἀ-
 ληθῆσαν λέγω, ὅτι ψεύδομαι, ἢ
 τῷ δὲ ἐμὲ δοκᾷ καὶ τῷ περὶ

suos errores ac peregrina-
 tiones, ingentia belluarum
 corpora, hominum feritares,
 & inusitatos mores narrarunt.
 Cuiusmodi scurrilitatis au-
 thor & magister ipsis fuit
 Homericus ille Ulysses, qui
 apud Alcinoum & ventorum
 seruitutem, & vniculos, &
 crudiuioros, & feros quosdā
 homines: praeerea multo-
 rum capitum animalia, so-
 cioisque meretricum venefi-
 cijs mutatos, multaq; mon-
 stris similia rudi Phaeacum
 populo edisserens est emen-
 titus. In quæ omnia cum in-
 cidissem, non magno vitio
 viris illis vertebam quod
 mentirentur, cum iam viderē
 id illis esse consuetum qui se
 philosophos esse profiteretur.
 Illud verò in ijs miror sum,
 si cum nō vera dicerent, id a-
 lios latere existimarēt. Qua-
 propter cum ipse etiam prae
 gloriae studio, posteris ali-
 quid relinquere velim, ne so-
 lus expertus sim libertatis in
 cōminiscendis fabulis, quan-
 doquidem veri nihil habeo
 quod narrē (nihil enim me-
 morabile mihi contigit) ad
 mendacium me conuerti,
 multo æquius quàm alij.
 Nam etsi vnum hoc verè di-
 cam quod mentior, idcirco
 tamen aliorū criminationem
 euitaturus mihi videor,
 ἢ ἄλλων κατηγορεῖσθαι ἐστυγνῶν,

ἡμοῖτο δ' αὖ ἐμμελὲς ἢ ἀνά-
 παυσις αὐτοῖς, οἱ τοῖς ταύτοις
 τ' ἀσχηρόματόν ὁμιλοῦν, αὖ
 μὴ μόνον ἐκ τ' ἀστὴν τ' ἐχ-
 εῖντος ψαλῶ παρὶξ τ' ἡχο-
 γωρίαν, ἀλλὰ πῖνα καὶ ζωείαν
 ἐκ ἀμύσου ἐπιδοίξει, οἷον π ἐχ-
 πεῖ τῶνδε τ' συγγραμμάτων
 φερύσσον ὑπολαμβάνειν, οὐ γὰρ
 μόνον τὸ ξέρον τ' ὑποδύσας,
 ἔδδ' τὸ χρεῖν τ' περὶ αἰρέσεως
 ἐπαργον ἔσαι αὐτοῖς, ἔδδ' ὅτι
 ψεύσματι ποιῶντα, πειθῶν τε
 καὶ ἐναλιδως ἐξενυόχου,
 ὅς τ' ὅτι καὶ τ' ἡγεμονῶν ἐχ-
 σον ἐκ ἀκαμωδῆτος πρὸς πῖνα
 ἦνικ) τ' παλαιῶν ποιητῶν τε,
 καὶ συγγραφεῶν, ἐχ φιλοσόφων,
 πῖνα πρᾶσια καὶ μυθώδη
 συγγραφεύτας, ὅς καὶ ὀνομαστὴ
 ἀνέχων, εἰ μὴ ἐχ αὐτῶν οἱ ἐκ
 τ' ἀσχηρόματος φανῶντα ἐμμε-
 λει. Κτησίαι δ' Κτησιόχου, ὁ καί-
 διος, συνήγαγε καὶ τ' ἰνδῶν
 χῆρες, καὶ τ' παρ' αὐτοῖς, αὖ
 μὴ αὐτὸς εἶδε, μὴτε ἄλλου
 εἰπόντος ἤκουσεν. ἔγραψε τ' καὶ
 ἱαμβύλος καὶ τ' ἐκ τῆς μεγάλης
 θαλάσσης, πολλὰ περὶ δέξας,
 γινώσκον μὴ ἀπασὶ τὸ ψεύδος
 πλασάμενος, ἐκ αὐτῶν δ' ὁ-
 μως συνδεις πῖνα ὑποδύσας.
 πολλοὶ τ' καὶ ἄλλοι τὰ αὐτὰ

Conveniens autem hoc oculis
 fuerit ipsis: si talium rerum
 in lectione versentur, quæ ad
 solum ex facientis, & lepore
 tenuem animi recreationem
 præbeant: verum etiam non
 rudem speculationem præ se
 ferant: quale quiddam de hisce
 scriptis sensuros existimo.
 Non enim solummodo ma-
 terie novitas, atque instituti
 festiuitas, neque quod varia
 mendacia, probabiliter, &
 verisimiliter obnoximus, eos
 ad legendum illiciet: sed quod
 eorum quæ narratut, singula
 non sine morfu taxat aliquæ
 veterum poetarum, & scrip-
 torum & philosophorum, qui
 portenta, & fabulosa multa
 literis mandarunt: quorum
 nomina subiecissim, nisi fa-
 cturum esset ut ea tibi ex le-
 ctione innotescerent. Ctesias
 Cnidius, Ctesiochi filius, de
 Indorum regione, ijsque rebus
 quæ apud ipsos sunt, ea scripti
 quæ neque ipse vidit, neque
 ex aliis relatione accepit.
 Iambulus quoque de his quæ
 in mari magno sunt, multa
 præter hominum opinionem
 literis mandavit, & notum
 quidem mendacium finxit,
 attamen non insuave argu-
 mentum contexuit. Alij
 præterea multi facto si-
 milis argumenti delectu,
 τῶν τοῖς ἀσχηρόματι, συνήγα-

ἡμῶς δὴ πηγὰς αὐτῶν, πλάνας
 τε, καὶ ἀποδημίας, θηρίων ἢ μα-
 γίστην ἰσορροπίας, καὶ ἀνθρώπων
 ὁμοιότητας, καὶ βίων χρηστότητας.
 ἀρχὴ δὲ αὐτοῖς καὶ διδάκτα-
 λος ἢ τοιαύτης βωμολοχίας,
 ὃ ἢ Ὀμήρου Ὀδυσσεύς, τοῖς περὶ
 ἡλκίνοισιν ἀνθρώπων ἀνέμων
 τε δουλείαν, καὶ μονοφθαλμίας,
 καὶ ὁμοφάγους, καὶ ἀχρίους πι-
 τας ἀνθρώπους. ἐπὶ ἢ πολυκί-
 φαλαζῶνα, καὶ τὰς ὑπὸ φαρμά-
 κων ἢ ἰταίρων μεταβολάς, οἷα
 πολλὰ ἐκείνους πρὸς ἰδίους
 τὸν θάνατον ἐπηρετεύετο.
 τούτοις οὐκ ἐστὶν ἅπαντες, ἢ
 ψεύσαντες μὲν ὁ σφοδρὸς τὸν ἀν-
 δρα ἐμαυτοῦ, ὅρῳ ἢ συν-
 ἰσταί, ὃν ἢ τοῖς φιλοσοφεῖν
 ὑπερβολῶς ἐκείνους δὲ αὐτῶν
 ἐδαύματα, εἰ ἐρόμεν ἢ λήσων καὶ
 ἀληθῆ συγγραφοῦντες. διότι καὶ
 αὐτοὶ ὑπὸ κερδοδότης ἀπολι-
 πῶν πᾶσι συνδράσκουσιν τοῖς μετὰ ἡ-
 μῶς, ἵνα μὴ μόνος ἄμοιρος ᾖ ἢ
 εἰ τῷ μωρολογεῖν ἐλευθερίας,
 ἐπὶ μὴδὲν ἀληθὲς ἰσορροπίας
 ἔχον, οὐδὲν γὰρ ἐπιπόνειν ἀξιο-
 λογον, ὅτι τὸ ψαῦδες ἐξ ἀπο-
 μύων, πολλὰ ἢ ἄλλων ἐννο-
 μώσεων. καὶ ἐν γὰρ δὴ ἢ τοῖς ἀ-
 ληθύνειν λέγων, ὅτι ψεύδεται, ἢ
 τῷ δὲ μοι δοκῶ καὶ τῷ περὶ

suos errores ac peregrina-
 tiones, ingentia belluarum
 corpora, hominum feritares,
 & inusitatos mores narrarūt.
 Cuiusmodi scurrilitatis au-
 thor & magister ipsis fuit
 Homericus ille Vlysses, qui
 apud Alcinoū & ventorum
 servitutem, & vno oculos, &
 crudiuoros, & feros quosdā
 homines: præterea multo-
 rum capitum animalia, so-
 cioſque meretricum venefi-
 cijſ mutatos, multaq; mon-
 stris similia rudi Phæacum
 populo edisserens eſt emen-
 titus. In quæ omnia cū in-
 cidissem, non magno vitio
 viris illis vertebam quod
 mentirentur, cū iam viderē
 id illis eſſe conſuetum qui ſe
 philoſophos eſſe proſtitur.
 Illud verò in ijs mirat⁹ ſum,
 ſi cū nō vera dicerent, id a-
 lios latere exiſtimarēt. Qua-
 propter cū ipſe etiam præ
 gloriæ ſtudio, poſteris ali-
 quid relinquare velim, ne ſo-
 lus expers ſim libertatis in
 cōmiſcendis fabulis, quan-
 doquidem veri nihil habeo
 quod narrē (nihil enim me-
 morabile mihi contigit) ad
 mendaciū me conuerti,
 multo æquius quàm alij.
 Nam eſt vnum hoc verè di-
 cam quod mentior, idcirco
 tamen aliorū criminationem
 euitaturus mihi videor,
 ἢ ἄλλαν κατηρεῖαν ἐμπεριγενῆ,

ἰδού, καὶ τὸ κύμα πύξαιτο, καὶ
 ζόφος ἐπύχνητο, καὶ αἱ ἑτ' ἡδὲ
 σῆλαι τ' ὀδονῶν δυνάτον ἦν.
 καὶ ὁπρὲς ἑαυτῶν ἐν τῷ πνεύματι,
 παροῦντες αὐτῶν, ἐχρήμαζό-
 μεθα ἡμέρας ἑπτὰ, καὶ ἐβδωμά-
 νηται. τῇ ὀγδοοκστῇ δ', ἄφνω
 ἐλάμψαντες ἅλιν, καὶ δορυμέ-
 νι πύρρον ἦσαν ὑψαλλῶ, καὶ δι-
 σπῆν, ὅρα καὶ πειραχουμένην B
 τῷ κύματι. καὶ ὅδ' ἦν τὸ πολὺ
 ἐξέλας ἡστυπαῦντο. παροῦν-
 τες ἦν, καὶ ὑποβαίντες, εἰσὶν ἐν
 μακρῇ θαλάσσεια πολὺν C
 μὲν ἐπὶ τῇ γῆς χερσὶν ἐκείμεθα.
 διασπῆντες δ' ὅμως, ἀπὸ κεί-
 νων ἡμῶν αὐτῶν, τεράκοντα μὲν
 φύλακας τῇ νηὶ παρεμμένειν,
 ἑκατὶ δ' οὐκ ἔμοι ἐπαυελθῶν
 ἐπὶ ἡστυποκστῇ τῇ ἐν τῇ νηὶ.
 παραδόντες δ' ὅσον σελίδας D
 βύς ἀπὸ τῆ θαλάσσης δι' ὕλης,
 ἐρῶντο πῦρ σῆλιν χαλκῷ π-
 σπυμένῳ, ἐλλυμένοισι γράμ-
 μασι ἡστυγαχαμένῳ, ἀμυ-
 δροῖς δ', καὶ ἐν τετεμένειοις, ἀβ- E
 γουσι, ἀχει τέτων Ἡρακλῆος
 καὶ Διόνυσος ἀφίκοντο. ἡ δ' καὶ
 ἔρη δύο πλοῖον ἐπὶ πύρας, τὸ
 μὲν, πλεδριαῖον, τὸ δ' ἑλαππῶν.
 ἡμῶν δοκέειν. τὸ μὲν, τὸ Διονύσου
 πῦρ ἐστὶν. καὶ τῶν δ', Ἡρα-
 κλῆος. παροῦντες ἦν, παροῦντες. οὐκ ἔστιν ὅσον πολὺ παρήμεν,

καὶ ἰφισάμεθα ποταμῷ, οἶνον
 ῥέοντι ὁμοιοτέρῳ μέλιστα, οἷος
 ὁ Χῖος ὄππ. ἀρδονον ὃ ἡ
 ῥῆμα, καὶ πολὺ, ὅσον ἐν ἁχῇ
 ναυσίπτερον εἶναι δυνάσθαι. ἔ-
 πρην ἐν ἡμῖν πολὺ μάλλον π-
 στυέν τῷ ἐπὶ τῷ σῆλῳ ἐπὶ χράμ-
 ματι, ὁρῶσι τὰ σημεῖα τῷ Διονύ-
 σου ἐπιδημίας. δέξαν δέ μοι ἐν
 ὄδῳ ἀρχεται ὁ ποταμὸς ἡστα-
 μαδεῖν, ἀνῆεν παρὰ τὸ ῥῆμα.
 καὶ πηλὴ μὲ οὐδὲμίαν εὐρον
 αὐτῇ, πολλὰς δὲ, καὶ μεγάλας
 ἀμπέλους, πλήρεις βορῶν.
 παρὰ δὲ τῷ ῥίζαν ἐκείνης, ἀνέ-
 ρει σαγῶν οἶνου διαυροῦς, ἀφ'
 ᾧ ἐγένετο ὁ ποταμός. ἡ δὲ καὶ
 ἔχθους ἐν αὐτῇ πολλοὺς ἰδεῖν,
 οἶνον μέλιστα καὶ τῷ χροίαν ἐν
 τῷ γούσῳ παρὰ σοικῶν. ἡμῶς
 ῥοῦ ἀρχόμεντες αὐτῶν πινάς,
 καὶ ἐμφαρόντες, ἐμεθύσαμεν.
 αἰμῆλοι, ἐν ἀσπεμέντοις αὐτῶν,
 ἐν εἰσοικῶν βύζος μεσούς. ὕσ-
 τρον μῆτοι ἐπνοήσαντες τῶν
 ἄλλοις ἔχθους, τὸν ἀπὸ τῷ ὕδα-
 τος παρὰ μνημῶντες, ἐκράνυ-
 μῶν τὸ σποδὸν τῆς οἶνοφαρίας.
 τότε δὲ τῷ ποταμὸν πρᾶσαν-
 τες, ἢ διαβατὸς ἡ, ἐν εὐρυδῇ
 ἀμπέλων χρῆμα πρᾶστον. τὸ
 μὲν γὰρ ἀπὸ τῆς γῆς, ὁ σῆλερος
 αὐτῶν, ἐκέρνῃς, καὶ παχὺς, τὸ

quum venimus ad fluvium,
 qui vino Chio similissimus
 fucebat. Fluxus autem co-
 piosus multusque erat, adeo ut
 alicubi naubus esset peruius.
 Nobis vero in mentem venit,
 ut inscriptioni columnarum ma-
 iorem multo fidem adhibe-
 remus, cum signa peregrina-
 tionis Bacchi animaduerte-
 remus. Cumque fluminis
 principium investigare stu-
 cuisset, aduerso fluxu ascendi,
 atque ibi quidem nullum for-
 tem inueni, sed magnas mul-
 tasque vites vuis refertas: qua-
 rum cuiusque ex radicibus
 guttae limpidi vini fucebant,
 ex quibus flumen efficie-
 batur: in quo multos pisces
 colore & sapore vino ma-
 xime similes cernere erat.
 Ex quibus cum aliquos pis-
 cati essemus ac comedisse-
 mus, temulepti euasimus:
 quos etiam praecedentes,
 fece plenos inueniebamus.
 Sed postea re animaduerta,
 commixtis piscibus alijs qui
 in aqua versantur, vini illius,
 unde vescuntur isti, veheme-
 ntiam temperauimus. Tra-
 iecto autem flumine, quae tra-
 ieci poterat, portentosas
 vites inuenimus. Nam truncus
 inferior qui a terra sur-
 git ramosus erat & cras-
 sus: superior autem mu-
 lieres erant, ab utero ferre
 di autem, γυναικῶν ἡ, ὅσην αὖ

τῶν λαρόνων, αὐταὶ ἔχουσιν
 τέλεια. τοιαύτῳ παρ' ἡμῶν
 τῷ δάφνῳ χρᾶφουσιν ἀρτίτῳ
 Ἀπόλλωνος κατὰ ἀμβανόντος,
 ἀποδεδουμένῳ. ἀπὸ δὲ τῶν
 δακτύλων ἀκρῶν ἄφύοντο
 αὐταῖς οἱ κλάδοι, καὶ μεταί
 ἥσαν βορῶν. καὶ μὲν καὶ ταῖς
 κεφαλῇς ἐκόμεναι ἑλίσσι τε, καὶ
 φύλλοις, καὶ βορῇσι. προσελθόν-
 ται δὲ ἡμᾶς, ἡσυχάζοντο, καὶ ἐδε-
 ξιούμην, αἱ μὲν, λυθίων, αἱ δὲ,
 ἰνδικῶν, αἱ πλεῖσαι δὲ, τῷ ἐλ-
 λάδα φώνῳ προσέειπαι. καὶ
 ἐρίλουν δὲ ἡμᾶς τοῖς γόμασι.
 ὁ δὲ φίλησθαι, αὐτίκα ἐμέθεν, καὶ
 παρὰ φῶρος ἴω. δέξασθαι μὲν
 οὐ παρήχον τῷ καρπῷ, ἀλ-
 λ' ἡλῆσθαι, καὶ ἐβόων, ἀποσπαι-
 μένου, αἱ δὲ, καὶ μέγιστα ἡμῶν
 ἐπισύμουν. καὶ δύο πρὸς τῶν
 ἑταίρων πλεονάσαντες αὐταῖς,
 καὶ ἐν ἀπελύοντο, ἡμῶν τῶν
 αἰδίων ἐδέδυντο. συμπεφύοντο
 γὰρ, καὶ συνέρριζοντο. καὶ
 ἦν αὐτοῖς κλάδοι ἥσαν οἱ
 δακτύλοι, καὶ ταῖς ἑλίσσι πει-
 πλοκόμοι, ὅσον οὐδέποτε καὶ
 αὐτοὶ καρποφορήσιν ἑμῶν.
 καρταλὸν τῶν δὲ αὐτῶν, ἐπὶ
 ναυὶ ἐφύοντο, καὶ τοῖς ἀπολει-
 φθεῖσι διαγυμνάδα ἐλθόντες τὰ
 πλοκά, καὶ τὰ ἀμπελομέγαν.

fursum omnia perfecta ha-
 bentes. Talem apud nos
 Daphnen describunt, quam
 cum Apollo iam comprehē-
 deret, in arborem versa est. A
 summis autem earum digitis
 exoriebantur palmites vuis
 pleni. Quin & capitibus pro-
 comis inerant capreoli, &
 folia, & vuz. Nos autem ac-
 cedentes salutabant, & dex-
 tras iungebant: quarum alie
 Lydia, alie Indica, plurimæ
 Græca lingua loquebantur.
 Nos quoque ore deoscula-
 bantur, & qui osculum acce-
 perat, ilico ebrius & mentis
 inops reddebatur. At fructū
 decerpi non sinebant, sed
 quum auellebatur, dolebant,
 & clamabant. Nobis autem
 commisceri gliscabant: duō-
 que ex socijs cum illis con-
 gressi, solui non potuerunt,
 sed ex pudendis cōnexi sunt.
 Statim enim coaluerunt, ac
 inter se radices egerūt. Iam-
 q; digiti ipsis erant palmites,
 & capreolis circumimplica-
 bantur, iamiamque fructum
 laturi erant. Quibus reli-
 ctis ad navim fugimus: quod
 reuersi, ijs qui remanserant,
 cum alia narrauimus, tum
 sociorum connectionem &
 commixtionē cum vitibus.
 Sumptis exinde amphoris,
 ἄλλα, καὶ τῶν ἑταίρων τῷ συμ-
 καὶ λαβόντες ἀμφορέας πῖα,

καὶ ὑδρευομένοι τε ἄμα, καὶ
 ἐν τῷ ποταμῷ οἰνοσάμενοι, καὶ
 αὐτῷ πλησίον αὐλοσάμενοι, ἔ-
 δω ἀν' ἡχθίμῳ ἢ σφοδρὰ βιαίῳ
 πτόματι. πρὶ μαστιβείᾳ δ', A
 ἡ ἐπὶ τῇ νήσῳ φανομένης, ἀφ' ἧς
 πυφὸν ἐπιβρόμενος, καὶ πειδι-
 νύκας τῶν ναυῶν, καὶ μετακεί-
 σαι, ὅσον ἐπὶ σελίδος τετραλίνος,
 ἡ ἐπὶ χεῖρσιν οὗ τὸ πλάτος, B
 ἡ αὐτομετώρεσι δ' ἡρτημένην,
 αἶμος ἱμπτὸν τῆς ἰσχύος, ἔ-
 φερε κολπῶντες τὸ ὄνυλον, ἐπὶ δ'
 ἡμέρας, καὶ ταῖς ἵπας τύκτας
 αἰροδρμήσαντες, ἐν δὲ χε- C
 δοσῶν γὰρ πᾶσα μεγάλην ἐν
 τῷ αἵματι, καὶ δάκρυ νῆσον λαμ-
 πρᾶν, καὶ σφαιροειδῆ, καὶ φανή
 μεγάλην καταλαμπρομένην.
 προσερχθὲν δ' αὐτῇ, καὶ D
 ὀρεσάμενοι, ἀπὸ βρυχῶν. ὅπου κρ-
 ποῦντες δ' ἡ χεῖρας, ἐνείσομεθα
 οἰκισμένην τῇ, καὶ γεωργημένην.
 ἡμέρας μὲν οὖν, ἔδ' ἂν αὐτῶν
 καὶ τοσούτων, νυκτὸς δ' ἐπὶ τρῶ-
 νομένης, ἐφάσποντο ἡμῖν ἄλλαι
 νῆσοι πλησίον, αἱ μὲν, μείζους, αἱ
 δ' μικρότεραι, πρὶν δ' ἡ χεῖρας
 προστοικῆσαι. καὶ ἄλλη δὲ τις
 γῆ ἐκείνη, καὶ πόλις ἐν αὐτῇ, καὶ
 ποταμούς ἐχρούσιν, καὶ πλάγην,
 καὶ ὕλας, καὶ ὄρη. ταῦτά μιν εἶναι
 τὸ καθ' ἡμᾶς οἰκισμένην εἰσάγομεν. εἶδεν δ' ἡμῖν καὶ ἑν

aquam simul, & ἐ fluvio
 vinum hausimus, ac prope
 cum pernoctauimus. Di-
 luctulo autem, spirante
 non vehementi vento, sol-
 uimus. Meridie verò, cum
 non appareret amplius in-
 sula, turbo repente exortus
 est, qui circumuolutam, &
 in sublime eleuatam nauim,
 ad ter mille ferè stadia, non
 iam in pelagus deposuit, sed
 sublatam suspendit, ingru-
 ensque ventus, sinuatam
 carbasum impulit. Septem
 ergo dierum, totidemque
 noctium iter per aërem e-
 menfi, octaua die cernimus
 in aëre magnam quandam
 terram, velut insulam lu-
 cidam, rotundam, magna luce
 micantem: in quam delati,
 portumque ingressi descen-
 dimus. Tum regionem ex-
 plorantes, comperimus
 eam habitari, & coh. Ibi
 interdū nihil cernēbamus,
 noctu alie insule nobis
 apparebant, hæ quidem ma-
 iores, illæ verò minores,
 quarum color ignem refe-
 rebat. Erat & alia sublimis
 terra, quæ vrbes & flu-
 uios, & maria, & sylvas,
 & montes in se contine-
 bat, quam conijciebamus
 eam esse, quæ à nobis in-
 colitur. Sed cum vellemus

πέρροντες περιελθεῖν. ξυνελ-
 λήθημεν τοῖς Ἰππογύποις
 περ' αὐτοῖς καλουμένοις, ἀ-
 πατήσαντες. οἱ δὲ Ἰππογυποί,
 οὗτοι εἰσι ἀνδρες ἐπὶ γυπῶν
 μεγάλων ὀχρούμενοι. καὶ καθά-
 ρ' ἵπποις τοῖς ὀρεγείοις χρώμε-
 νοί, μεγάλοι γὰρ οἱ γυπες, καὶ
 ὡς ἐπίπαι περικέφαλοι. μάδοι
 δὲ αὖ τις τὸ μέγεθος αὐτῶν ἐν-
 τύδων. πῶς γὰρ μεγάλης φορ-
 τίδος ἴσου, ἔχασον τ' πτερῶν,
 μακρότερον καὶ παχύτερον φέ-
 ρουσι. τούτοις οὖν τοῖς Ἰππο-
 γύποις προσέταχται πεισι-
 τήμοις πλὴν γῆνι, εἰ τις ἐν-
 δέη ξένος, ἄγειν ὡς τ' βασιλεία.
 καὶ δὴ καὶ ἡμᾶς ξυλλαβόντες,
 ἄρυσιν ὡς αὐτόν. ὁ δ' ὅ, διασα-
 μένος, καὶ ἀπὸ τ' σολῆς εἰκί-
 σας, Ἕλληνες ἀρ' ἔφη ὑμῖν ὅ
 ξῖνοι. ἀμφησαντων δ', πῶς ἔν
 ἀφίκεσθε ἔφη τοσούτον ἄερα
 διελθόντες; καὶ ἡμῖς τὸ πᾶν
 αὐτῷ εἰρηγύμεθα. καὶ ὅα ἀρ-
 ξάμενος τὸ καθ' ἑαυτὸν ἡμῶν
 διέξει, ὡς καὶ αὐτὸς ἀνδρῶπος
 εἶναι, τοῦτομα Ἐνδυμίων, ἀπὸ
 τ' ἡμετέρας γῆς καθύδων,
 ἀναπαύειν ποτὲ καὶ ἀφικό-
 μένος, βασιλεύσειε τ' χώρας.
 εἶναι δ' πλὴν γῆνι ὁμοίῳ ἔστιν,
 καλῶν. ἀλλὰ παρρεῖν το

ulterius progredi, ab Hip-
 pogypis quos sic vocant, in
 quos incidimus, cōprehensi
 fuimus. Hi autem Hypo-
 gypi, homines sunt, qui ma-
 gnis vulturibus vehuntur, il-
 lisque auibus tanquam equis
 utuntur. Nam magni, & ve-
 plurimum tricipites sunt
 vultures. Hinc autem illo-
 rum magnitudinem discas, si
 dixerimus eos singulas alas,
 navis onerariae malo lōgio-
 res, & crassiores ferre. His
 igitur Hippogypis ea cura
 demandata est, ut terrā cir-
 cumvolitent, & si quem pe-
 regrinum inueniant, eum ad
 regem adducāt. Illi nos cō-
 prehensos ad ipsum ducunt:
 qui ut nos conspexit, & ex
 veste coniecit, Vos δ' hospi-
 tes, inquit, Graeci estis. Ille
 assentientibus nobis, quo-
 modo, inquit, tantum aërem
 peruagati huc deuenistis? Ec-
 nos illi rem omnē retulimus.
 Tum ille incipiens, ea quae
 sibi acciderant nobis narra-
 bat: ut ipse homo cum esset
 nomine Endymion, ex nostra
 terra in somnis raptus est,
 & huc delatus, regioni impe-
 ravit. Dicebat autem illam
 esse terram, quae luna nobis
 videtur: sed bono esse
 animo, nullumq; periculum
 πλὴν ἡμῶν καί πο φαινόμενον
 παρεκείνυτο, καὶ μηδενα κιν-

διωγον ὑποφάσας, πάντα γὰρ ἡμῶν
 παρέστανται ὧν δεόμεθα. ὡς
 ὅ καὶ καταρθώσω ἐφ' ἧ πόλε-
 μον, ὃν ἐκφέρω νῦν πρὸς τὸν
 τῷ ἡλίον κατακυβήτῃ, ἀπαιτῶν
 ἐυδαίμονές τε παρ' ἐμοὶ κατα-
 βιώσιντες. καὶ ὑμεῖς ἡρώματα
 τίνες τε εἶναι οἱ πολέμιοι, καὶ
 πῶς αἰτίαν τῆ διαφορᾶς. ὁ δὲ,
 Φαίδων φησὶν, ὁ τῷ ἐν τῷ
 ἡλίῳ κατακυβήτῃ βασιλεὺς,
 οἰκῆται γὰρ ἐν κακῆνός ὠσπερ
 καὶ ἡ σελήνη, πολλὴν ἥδη πρὸς
 ἡμᾶς πολεμῶν χρόνον. ἤρξατο
 δὲ καὶ αἰτίας τοιαύτης. Τὸν ἐν
 τῇ ἀρχῇ τῇ ἐμῇ ποτε τὸν ἀπο-
 ρατάτοις σωμαζαγῶν, ἐβυλῶ-
 δῶ ἀποικίαν ἐς τὴν ἑσπέρην
 στείλαι, ὄντα ἐρημον, καὶ ὑπὸ
 μηδενὸς κατοικοῦμενον. ὁ τοί-
 νυν Φαίδων φρονήσας, ἐκάλυ-
 σε τὴν ἀποικίαν, καὶ μύσων τὴν
 πόρεον ὑπαγῆσθαι ἐπὶ τῇ Ἰππο-
 μυρμύκῃ. τότε μὲν οὐκ νικη-
 θήντες, οὐ γὰρ ἡμῶν ἀντίπαλοι
 τῇ παρασκευῇ, ἀνέχωρησάντων.
 νῦν δὲ, βούλομαι αὐτῷ καὶ
 νικῆναι τὸν πόλεμον, καὶ παρα-
 γεῖλαι τὴν ἀποικίαν. ὡς οὐκ
 ἐθέλητε, κοινωνήσατέ μοι τῷ
 σόλῳ. γυμνασθῶ ὑμῶν ἐγὼ παρ-
 ἔω τῶν βασιλικῶν ἵνα ἐλάσῃ,
 ὅς ποινισόμεθα τὴν ἐξοδόν. ὣτως

suspicari iubebat, quoniam
 necessaria cuncta nobis erāt
 adfutura. Quod si ex animi
 sententia, inquit, bellum
 quod Solis incolis nunc in-
 fero, prosperè confecerō,
 omniū felicissimè apud me
 viuetis. Hinc nos interro-
 gauimus qui essent hostes,
 quæque dissidij causa. Tum
 ille, Phaëton, inquit, Solis
 incolarum rex, ille enim in-
 colitur sicuti & Luna, iamdiu
 bellum contra nos gerit.
 Cœpit autem hac de causâ.
 Ego olim pauperrimis qui-
 busque, qui erant in meo re-
 gno, collectis, coloniam in
 Luciferum, tunc desertum &
 à nemine habitatum, mittere
 volui. Phaëthon autem in-
 uidia commotus, tran-
 situm prohibuit, medio in
 itinere in Hippomyrme-
 cibus occurrens. Tunc qui-
 dem victi, non enim appa-
 ratu æquales eramus, se-
 cessimus. Nunc autem de-
 nuo bellum inferre, & co-
 loniam accersere volo. Si
 velitis igitur, estote socij ex-
 peditionis, vnūque ex re-
 gijis vulturibus vnicique,
 aliāmque armaturam præ-
 bebo: & cras proficiscemur.
 Ita fiat, inquam, siquidem

καὶ τὸ ἄλλῳ ὁπλισθ. αὐτοὺς
 ἐρῶ ἐγὼ γηγεῖν, ἐπειδὴ ἐν

ἀπὸ τῆς αὐτῆς οὐκ ἀπὸ αὐτῶν
 ἐπαδόντες, ἐμεινάνην. ἰσθῶν
 ὃ διαναστάντες, ἐπαδόμεθα.
 καὶ ὃ οἱ σκοποὶ πολλοὶ ἐ-
 ναι ἰσθμῶν τῶν παλαιοῦς. τὸ
 μὲν οὐκ ἀλλήλους τὸ φραπῆς, δὲ
 μιν αὐτὸς ἐβόλοντο, αὐτῶν σκευ-
 οφόρων, καὶ τὸ μηχανοποιῶν,
 καὶ τῶν πηλῶν, καὶ τῶν ξένων
 συμμάχων. τούτων δὲ ὀκτα-
 κισμύριοι μὲν ἦσαν οἱ ἰσθμιοί-
 ποι, διςμύριοι δὲ, οἱ ὅτι τῶν
 λαχανοπήλων. ὄρεον δὲ καὶ
 αὐτὸ ἐστὶ μέγιστον, ἀπὸ τῶν πηλῶν
 λαχανοῖς παύτη λάστον. τὰ δὲ
 πηλῶν ἐξοί, ἀριδακύνους
 φύλλοις μάλιστα περισοικότε.
 ἐπὶ δὲ τῶν τῶν, οἱ καὶ χερσὶν οἱ
 πελάγῃ, καὶ οἱ σκευδομάχοι.
 ἰσθῶν δὲ καὶ ἀπὸ τῶν ἀρκτῶν συμ-
 μαχοί, τρισμύριοι μὲν ψυλλο-
 τοξοί, πεντακισμύριοι δὲ
 ἀνιμοδρόμοι. τούτων δὲ, οἱ μὲν
 ψυλλοτοξοί, ἐπὶ ψυλλῶν μα-
 γάλων ἰσθμῶν. ὅθεν καὶ τὸ
 περισοικότε ἐξοί. μέγιστος τὸ
 ψυλλῶν, ὅσον δώδεκα ἐλῆφαν-
 τας. οἱ δὲ ἀνιμοδρόμοι, πηλῶν
 ὅθεν ὅσον, φέρειν δὲ ἐν τῶν αἰε-
 τῶν τῶν πηλῶν. ὅ δὲ τῶν τῶν
 φέρει, τοιοῦτοι. χιτῶνας ποδῶν
 ὅθεν ὅσον, καὶ πῶς τῶν
 αὐτῶν τῶν ἀνιμῶν, καὶ δὲ τῶν

hæc tua est sententia. Tunc
 epulis ab ipso excepti, man-
 simus. diluculo autē, quoniā
 ab exploratoribus hostes ap-
 propinquare nunciabatur,
 A acies instructa est nobis ex-
 citatis. Quare exercitus cō-
 stabat centum millibus, ex-
 ceptis lixis, & machinarum
 fabris, peditibus & condu-
 ctitijs militibus. Horum au-
 tem octingenta millia erant
 Hippogypi, & eorum quā
 Lachanopteris vehebantur,
 viginti millia. Auis etiā hæc
 est maxima, oleribus vndi-
 quaq; loco pennarum hirta.
 C Quæ verò ex his velociore
 erant, pennas habebant la-
 tucæ folijs maximè similes.
 His vecti Cenchroboli, &
 Scorodomachi ordinantur.
 Venerunt etiā Septétrione
 D auxiliares copię, Psylloto-
 xotæ numero triginta millia,
 Anemodromi quinquaginta
 millia. Ex his quidem Psyl-
 lotoxotæ in magnis pulici-
 bus equitant, vnde & appel-
 lationem habet. Pulicū verò
 E magnitudo est circiter duo-
 decim elephantorum. An-
 emodromi autem sūt pedites,
 & sine pennis in aëre fe-
 runt. Modus autem quo
 ferūt talis est. Succingunt
 talaris tunicas, quibus ve-
 lorum instar sinuatis, tan-
 quam naues aguntur.
 ἰσθῶν, φέρειν τῶν αἰετῶν τῶν

τὰ πολλὰ δ' οἱ τοῖσιν ἐπὶ ταῖς
 μάχαις πελταταὶ εἰσιν. ἑλ-
 γοντο δ' ἐκ ἀπὸ τῶν ἑσθ' ἔκ Καπ-
 παδοκίαν ἀσέων ἦξεν, Σβρου-
 δοάδανοι μὲν, ἐπίκουροι, Ἰππο-
 γεράνοι δ', πεντακισχίλιοι.
 τοῦτοισ' ἔγων ἐστασάμενοι. οὐ
 γὰρ ἀτίκοντο. διόθεν ἔδ' ἡρά-
 αὐτῶν τὰς φύσεις ἐτόλμησε.
 πρῶστα γὰρ καὶ ἅπαντα περὶ αὐ-
 τῶν ἐλέγχετο. αὐτὴ μὲν τῇ Εν-
 δυμίωνος ἢ Δωάμας. σπανὺν
 δὲ πάντων ἢ αὐτῇ. κρήνη μὲν
 ἀπὸ τῆς κυάμων. μεγάλοι γὰρ
 παρ' αὐτοῖς οἱ κύαμοι καὶ καρ-
 τήροι. Δωάμας δὲ φολισυτοὶ
 πάντες, δέρυμνοι. τὰ γὰρ λέπει τῇ
 δέρυμνι συρράπτοντες, ποιεῖν
 Δωάμας. ἀβήκτον δ' ἐπὶ
 γίγνεται τῇ δέρυμνι τὸ λέπος,
 ὥσπερ κέρας. ἀσπίδες δὲ καὶ
 ξίρη, οἷα τὰ ἑλληνικά. ἐπεὶ
 δὲ κμηρὸς ὤν, ἐτάξαντο ὅδε.
 τὸ μὲν δεξιὸν κέρας, εἶχον οἱ
 Ἰσπογυτοί. καὶ ὁ βασιλεὺς τῶν
 αἰετοῦ περὶ αὐτὸν ἔχων. καὶ
 αὐτοῖς ἐπὶ τοῦτοισ' ἦσαν. τὸ δ'
 ἐκωνύμην, οἱ Λαχανόπτεροι.
 τὸ μέσον δὲ, οἱ σύμμαχοι, ὡς
 ἔχοντο. τὸ δὲ περὶ, ἦσαν μὲν
 ἀμείναι τὰ ἑξαπικισχίλιαι μυριά-
 δες, ἐτάχθησαν δὲ ὅπως. ἀφ' ἧς
 ἡραὶ περ' αὐτοῖς πολλὰ, καὶ

hi autem in praefixis peltis
 que sunt peltati. Diceban-
 tur autem ab his stellis quæ
 Cappadociæ imminet, ad-
 uentaturi Struthobalani mi-
 niero septuaginta millia,
 Hippogerani quinquaginta
 millia. Hos ego non vidi,
 quia non uenerunt. Ideo ne-
 que ipsorum naturas descri-
 bere ausim: etenim porten-
 tosa & incredibilia de his di-
 cebantur. Eris quidem etiam
 Endymionis exercitus Om-
 nium armatura eadem. Fa-
 bales erant galeæ: magnæ
 autem, apud illos & duræ
 sunt, fabæ. Lorice squa-
 mæ, ex lupinis omnes. Lo-
 ritæ enim ex confusis lupi-
 norum siliquis conficiunt.
 Lupini autem siliquæ, tan-
 quam cornu ibi nascitur
 in fragilis. Scuta, & enses
 sunt quales Græcorum. Vbi
 verò sese obtulit occasio, sic
 in aciem instructi sunt.
 Dextrum cornu, Hippo-
 gygi tenebant, & rex, cir-
 ca se optimos quoque
 habens, inter quos nos er-
 eramus. Iæuum Lachano-
 pteri. Medium auxilij r-
 tique singuli. Peditatus
 autem circiter sex millibus
 myriadum constabat: qui
 sic in aciem instructi sunt.
 Araneæ apud illos mul-
 tæ ac magnæ sunt,
 μεγάλοι γίγονται, πλεον

Κυκλάδων τήσων ἑκατοὶ μί-
 λιον. τούτοις προστάξει δι-
 φλώω & μεταξύ τῆ σελήνης,
 καὶ τῷ ἰωάννου αἴρα. οὗ δὲ
 τάχα ἄσπεργοντο, καὶ π-
 διον δ' ἐποίσουν, ὅπῃ τούτου
 περιτάξει τὸ πῦρ. ἡγήτο δὲ
 αὐτῶν, Νυκτερίων ὁ Εὐδία-
 νικτος. πέποις αὐτός. τῶν δὲ
 πολέμων, τὸ μὲν ἐσόντων,
 ἡγήτοὶ Ἰππομύρμηκες. καὶ ἐν
 αὐτοῖς, ὁ Φαίδων. θύειά δὲ
 ὄρι μέγα, ὑπόπτερος, τοῖς
 πᾶσι ἀπὸ μύρμηκες προστακό-
 τα, πλὴν τῷ μεγέθους. ὁ γὰρ
 μέγας αὐτῶν, ἢ διπλάσιος
 ὡς. ἡμάχοντο δὲ, οὐ μόνον οἱ
 ἐξ αὐτῶν, ἀλλὰ ἢ αὐτοὶ
 μέγιστα τοῖς κέραιον. ἐλέγοντο
 δὲ ἵπποι εἶναι ἀμφὶ τὰς πύργους
 μυριάδας. ἐπὶ δὲ τῷ δεξιῷ
 αὐτῶν, ἐτάχθησαν οἱ Αἰετοκί-
 νητες, ὄντες ἢ οὗτοι ἀμφὶ
 πύργους μυριάδας, πάντες τε-
 ξέται, καὶ ὅσοι μεγάλοι ἐπο-
 χεύοντο. μὲν δὲ τούτοις, οἱ
 Αἰετοκίνητες, ψαλοὶ τε ὄντες.
 καὶ πῶς. πλὴν μάχημοι. καὶ
 καὶ οὗτοι. πύργους γὰρ ἐσπινδο-
 νται βαρύνοντες ὑπὸ μεγέθους. ὁ
 βλαβεὶς ὅλ' ἐπολέων ἀντίχρη
 ἐδιδότατο. ἀπὸ θνητοῦ δὲ, δυν-
 αμίας ἐπὶ αὐτῶν τῷ βαύματι ἐπιπροσέχοντες. ἐλέγοντο

Cycladibus insulis vnaquae-
 que multò maior. Has ius-
 sit interexere medium aëris,
 quod à Luna in Luciferum
 diffunditur. Quod vbi pri-
 mum fecerunt, campumque
 strauerunt, in eo peditatum
 instruxit, cui praeerat Nycte-
 rion Eudianactis filius. Ter-
 tius ipse. Hostium autem
 laeuum cornu tenebant Hip-
 pomyrmece, inter quos me-
 dius Phaethon. Bestiae autē
 sunt maximae, alarum, formi-
 cis nostris assimiles, excepta
 magnitudine. Harum ma-
 xima duorum erat iugerum.
 Non solum autem qui ipsis
 insidebant, sed etiam ipsae
 maximè cornibus pugna-
 bant: & horum quinquag-
 inta ferè millia esse dice-
 bant. In dextro autem col-
 locati sunt Aëroconopes
 quorum quinquaginta ferè
 millia erant, omnes sagit-
 tarij, magnis culicibus insi-
 dentes. Post hos autem
 Aërocordaces, expediri qui-
 dem illi ac pedestres, ve-
 rum bellicosi: nam rapha-
 nos ingentes eminus vi-
 brabant, quibus qui fuerat
 percussus ne paulum quidem
 resistere poterat, & fœtore vl-
 ceri protinus superueniente
 moriebatur. Nā sagittæ ma-

βαύματι ἐπιπροσέχοντες. ἐλέγοντο

δι' χεῖρας τὰ βέλη μαλ' ὄχρε
 ἰψ'. ἐχθροὶ δ' αὐτῶν, ἐπαχ-
 θησαν οἱ Καυλομύκητες, ὅπλι-
 ται ὄντες, καὶ ἀγχιμαχοὶ τὸ
 πλῆθος μύριοι. ἐκλήθησαν δὲ
 Καυλομύκητες, ὅτι ἀσπίδι μὲν
 μυκητικοῖς ἐχθρόντο, δορασι δὲ
 καυλίνοις, τοῖς ἀπὸ τῆς ἀσπί-
 δος. πλεονάζοντες δὲ αὐτῶν, οἱ
 Κνωβοόλανοι ἔστησαν, οὓς ἄ-
 περ μὲν αὐτῶν οἱ τ' οἰόμενοι κα-
 τοικεῦντες, περὶ ταχυλάιοι. καὶ
 οὗτοι ἄνδρες κνωβοφόροι, οἱ
 ἐπὶ βαλάνων περὶ τῶν μαχό-
 μενοι. ἐλέγοντο δὲ καμίνων
 ὑστέρειν τῶν συμμαχῶν, οὓς
 τ' ἀπὸ τοῦ Γαλαξίου μετεπέμ-
 πτο σφενδονήτας, καὶ οἱ Νε-
 φελοκένταυροι. ἀγ' αἰετοὶ μὲν
 τ' μάχης ἤδη κακείδους ἀφί-
 κοντο, ὡς μέποτε ὄφελον. οἱ
 σφενδονῆται δὲ, οὐδ' ὅλως
 παρεγένοντο. διότι φασὶν αὐ-
 τοῖς ὑστέρων ὀργισμένῳ τ' Φαί-
 δοντα, πυρπολῆναι τ' χῶραν.
 τοιαύτη μὲν καὶ Φαίδων ἐπὶ τῇ
 παρασκευῇ. συμμαίξαντες δὲ,
 ἐπειδὴ τὰ σημεῖα ἤρδη, καὶ
 ἀγκίσταντο ἑκατέρων οἱ ὄνοι,
 τουτοῖς γὰρ αὐτῇ σάλπασιν
 χεῖνται, ἐμάχοντο. καὶ τὸ μὲν
 ἐνώμιον τῶν ἡλιωνῶν, ἀν-
 τίκα ἐφυγὼ οὐδ' ἐς χεῖρας

lux, veneno delibantur dice-
 bantur. Hos iuxta consti-
 tuti Caulomycetes armati,
 cominus pugnantes, nu-
 mero decies mille. Dicitur
 autem Caulomycetes, quon-
 iam scutis quidem fungis
 utebantur, hastilibus verò
 asparagorum virgultis. Col-
 locati sunt prope ipsos Cy-
 nobalani quiaquies mille.
 quos Sirij canis incolæ ipi
 miserunt. Et hi canina facie
 homines, alatis glandibus
 inuesti pugnant. Dicebāt
 autem posteriores venire a-
 liquos ex commilitonibus,
 funditores scilicet, quos ex
 Galaxia aduocauerat, & Ne-
 phelocentauros: qui cōmisso
 prælio aduenerunt. At vi-
 nam nunquam venissent.
 Sed funditores non vase-
 runt omnino. Quare iu-
 tum illis Phaëthontem,
 igne regionē vastasse aiunt.
 Et is quidem Phaëthon-
 tis exercitus erat. Post-
 quam verò signa erecta
 sunt, & utrorumque alui
 ruditu constrepuēre, nam
 E his tubicinu loco tinnit-
 tur, congressi pugnantur.
 Tum læuum cornu Hebio-
 tarum protinus aufugi,
 quia venientes ad manus
 Hippogypso non sustinuit:

δὲ ξάμενον πᾶν Ἰππογύπην.
 quos

αἱ ἄλλαι ἐπὶ τοῦ μαζοῦ κτάνον-
 τες. τὸ δὲ ξὺν δὲ αὐτῶν, ἐκέρχ-
 ηι τὸ ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ ζυγ-
 ῳ. καὶ ἐπὶ ἡλδον οἱ Ἀερό-
 νιοι περὶ διακόντες, ἀχέοντες
 τοὺς πεζοὺς. ἐνταῦθα δὲ κα-
 κήναι ἐπιβανδουμένων, ἔρυ-
 ρον ἐπικλινάτες, καὶ μέλιστα
 ἐπὶ ἡδοντο τοὺς ἐπὶ τῷ ζυγ-
 ῳ σφῶν νενικημένους. πρὸ
 δὲ τρυφῆς λαμψρῆς ἡμο-
 μῆς, πολλοὶ μὲν ζῶντες ἡ-
 λίσκοτο, πολλοὶ δὲ καὶ ἀνερῶν-
 το. καὶ τὸ αἷμα ἔρρει. πολὺ μὲν
 ἐπὶ τῶν νεφῶν, ὥστε αὐτὰ βα-
 πτίζεσθαι, καὶ ἔρυθρὰ φαίνε-
 σθαι, οἷα παρ' ἡμῶν δυοῦρου
 τὸ ἡλίου, φαίνονται. πολὺ δὲ
 καὶ ἐν πύλιν κατέκειτο, ὥς
 τίς τις εἰσέλθῃ, μὴ ἀρα τοιοῦ-
 τῶν πόντος καὶ παλαιὰ αἰὼν ἡμο-
 ῦρου, Οὐμῶς ἐπέλαβεν αἰ-
 ματι ὅταν τὸ Δία ἐπὶ τῷ τῷ
 Σαρπηδόνα διακόντῳ. ἀναστῆ-
 λαις δὲ ἀπὸ τῆς διώξεως,
 δυοὶ τρυφῆς ἐκπαύοντο, τὸ μὲν
 ἐπὶ τῷ ἀνακλινῶν τὸ πεζομαχίαι.
 τὸ δὲ τῆς ἀερομαχίαι, ἐπὶ τῷ
 νεφῶν. ἀπὸ δὲ τούτων γηγο-
 μῶν, ἡγέλλοντο ἐπὶ τῶν
 σκοπῶν οἱ Νεφελοκένταυροι,
 περὶ λαλῶντες. οὐς εἶδεν περὶ
 ἡ μάχης ἐκείνῃ τῷ φαιδοντι.

quos secuti interficiebamus.
 Interea verò dextrum illo-
 rum cornu, sinistrum no-
 strum superabat: quum etiam
 egressi Aëroconopes ad
 pedes usque inscqueban-
 tur, qui opem hic stren-
 tibus illis, declinantes fu-
 gerunt, & maxime quum
 devictum latus laevum fen-
 serunt. Illis in fugam in-
 signem conuersis; multi
 viui capti sunt, multi
 etiam caesi, quorum san-
 guis fluebat, multus quidem
 in ipsas nubes ita ut
 colore rubro inficerentur,
 & apparerent quales apud
 nos occidente sole cer-
 nuntur: multus etiam in
 tetram stillabat: ita ut con-
 iicerem, num tale quid
 olim in caelo contigisset.
 Quum in morte Sarpedonis
 Iovem sanguine pluisse
 Homerus existimavit. Post-
 eaquam fugatis illis reuersi
 sumus, duo trophæa sta-
 tuimus, vnum pedestris
 pugnae in telis aranearum
 commissæ, alterum aëritæ
 in nubibus confectæ. His
 modò peractis, nunciatum
 est ab exploratoribus. Ne-
 phelocentauros aduentare,
 quos Phaëthonti ante praë-
 lium aduenisse oportu-
 isset. Hi quum adfuerunt,
 καὶ δὲ ἐφαίνοντο περὶ σόντες,

διαμια παρεδξότατον, ἡ
 ἱππων πρωτων, καὶ ἀνδρά-
 των συγκείμενοι, μέγας δὲ,
 τῶν μὲν ἀνδράων, ὅσον· σὺ
 Ροδίων Κολλοσίου ἡ νῆπιος
 ἐς τὸ αὐτὸ, τῶν δ' ἱππων, ὅ-
 σον νῆως μεγάλης φορτίδος. τὸ
 μῦθος πλῆθος αὐτῶν, καὶ ἀνι-
 σταται μὴ τῶν καὶ ἀπὸ τῶν δό-
 ξη. τοσούτον γὰρ ἡγήτο ὃ αὐτῶν
 ὅ ἐκ τῆ ζωδιακῆς τοξότης.
 ἐπὶ δὲ ἤδοντο τὸν φίλους
 γυναικῶν, ὅτι τὸ φαί-
 δοντα ἐπομποι ἀγέλιαν ἀθ-
 ρος ἐπίνειν. αὐτοὶ δὲ διατρεφά-
 μενοι, τετραεργῶν ἐμπί-
 πησι τοῖς σελωπίταις, ἀτά-
 κτοις περὶ τὴν διώξιν καὶ τὰ
 λάφυρα διανοεσμένους, καὶ
 πάντα μὲν βίβουσι. αὐτὸν δὲ
 τὸν βασιλέα καταδιώκουσι
 πρὸς τὴν πόλιν, καὶ τὰ
 πλεῖστα τῶν ἀγέων αὐτῶν κτεί-
 νουσιν. ἀνίσταται δὲ καὶ τὰ
 τρέπαια, καὶ κατὰ κράτος ἀ-
 παῖ τοῦ πᾶν τῶν ἀρχῶν π-
 διον ὑφασμένον. ἐμὲ δὲ, καὶ δυ-
 πνῆς τῶν ἐταίρων, ἐξώρησεν.
 ἦδη δὲ παρῶν καὶ ὁ φαίδων.
 καὶ αὐτὸς ἄλλα τρέπαια τῶν
 ἐκείνων ἴσατο. ἡμεῖς μὲν αὖτ'
 ἀπὸ γόμεθα ἐς τὸ ἥλιον ἀν-
 θυμερον, τὸν γὰρ ὅπως δεδόντες ἀρχαίου ἀποκόμαται. οἱ

spectaculum incredibile
 præbuerunt, ex equis ala-
 tis, & hominibus compo-
 situm. Magnitudo hominum
 erat ex dimidio corpore sur-
 sum quanta Rhodij colossi :
 equorum verò, quanta ma-
 gnae navis onerata. Multi-
 tudinem ipsorum equidem
 non scripsi, ne cui incredi-
 bilis videatur, tanta erat.
 Praefectus illis erat Zo-
 diaci Sagittarius. Vbi au-
 tem devictos amicos cog-
 novērunt, nuncium Phaë-
 thonti miserunt, ut rediret.
 Tum ipsi instructa acie ir-
 ruērunt in Selenitas tur-
 batos, & ab hostium fuga
 inconditos, & ad aufe-
 renda spolia dispersos, quos
 omnes in fugam vertunt,
 adeoque regem ipsum ad
 urbem usque persequuntur,
 cuiusque quam plurimas
 aues conficiunt. Auulserunt
 etiam trophæa, totumque
 campum ab araneis con-
 textum decurrerunt : me
 quoque duobusque ex sociis
 viuos ceperunt. Iamque &
 Phaëthon aderat : & sub
 illis alia trophæa statuerunt.
 Nos autem ipso die ad Solē
 deducti sumus, manibus à
 tergo araneæ segmento illi-

ζ, πολιορκεῖν μὲν ἐν ἑνὶ ὧραι
 πλὴν πόλιν. ἀσπρέψαντες ζ, τὸ
 μεταξὺ τῶ ἀέρος ἀπετίχον,
 ὥστε μὴ κέτι τὰς αἰγὰς ἀπὸ
 τοῦ ἡλίου πρὸς τὴν σελήνην
 διήκον. τὸ ζ τείχος, ὡς διπλὴν
 περιέλατον. ὥστε σαφὲς ἔκλει-
 ψς τῆς σελήνης ἐγέρθη. καὶ
 νυκτὶ διηλεκθεῖ, πάντα κατέχρη-
 το. πεζόμενος δὲ τοῦτοισι οὐ
 ἐνδύμῳ, πέμψας, ἐκένει κα-
 θαρεῖν τὸ οἰκοδομημα, καὶ μὴ
 σπᾶς πελοράν ἐν σκάτῃ βιο-
 τήσας. καὶ ἰσχυρὸν δὲ καὶ φό-
 ρον τέλεισεν, καὶ σύμμαχος
 ἔσθαι, καὶ μὴ κέτι πολεμήσειν.
 καὶ οὐ μὲν οὖν ἐπὶ τοῦτοισι, δεῦ-
 κα πᾶσαν. οἱ δὲ περὶ τὸ φα-
 δορτα, ἡμιόμοις δις ἐκκλη-
 σίας, τῇ περὶ τῆς αἰῆς, οὐδὲν
 παρέλυσαν τῆς ὀργῆς. τῇ ὕστε-
 ραί δὲ μετέγνωσαν. καὶ ἐγ-
 ντο πείρην ἐπὶ τοῦτοισι. καὶ
 τὰς συνθήκας ἐποιήσαντο οἱ
 ἡλιῶται καὶ οἱ σύμμαχοι πρὸς
 Σελήνην καὶ τοὺς συμμά-
 χους, ἐπὶ τῷ καταλύσει μὲν
 τοῦ ἡλίου τὸ διατίχσμα,
 καὶ μὴ κέτι ἐς τὴν σελήνην
 ἐσβάλλειν. ἀποδοῦναι ζ καὶ
 τοὺς αἰχμαλώτους, ῥητῶν ἑκα-
 στον χημάτων. τοὺς δὲ Σελήνην, ἀφῆναι μὴ ἀντονόμοις
 τοῖς ἄλλοις ἀστέρας. ὅπλα δὲ μὴ ἀφῆναι τοῖς ἡλιώταις.

gatis. Hi ciuitatem non
 obsidere decreuerunt : sed
 reuersi medium aëris val-
 lauerunt : ita ut nō amplius
 radij Solis ad Lunam per-
 uenirent. Duplex autem
 erat murus, nubes, ita ut
 Lunæ manifesta defectio
 facta fuerit, & continua
 nocte tota oppressa. Qua-
 re pressus Endymion, misit
 legatos qui orarent ut hoc
 ædificium demolirentur,
 nec sinerent se in tenebris
 versari. Quod ut consequer-
 etur, promittebat se tributa
 persoluturum, belli socium
 futurum, nec amplius bel-
 lum illaturum. Insuper &
 obsides offerebat. Phaëthon
 autem & socij bis conuo-
 cato concilio, primò qui-
 dem in ira perstiterunt,
 postremò sententiam mu-
 tarunt. Ac pacis conditio-
 nes huiusmodi fuerunt. For-
 dus inierunt Heliotæ &
 horum socij cum Selenitis
 eorūque socijs, hac lege
 ut Heliotæ vallum deijciant,
 neque posthac Lunam in-
 uadant, statutoque precio
 captiuos reddant. Selenitæ
 verò ut stellas alias liberas
 dimittant, arma non am-
 plius Heliotis inferant :

συμμαχεῖν ὃ τῇ ἀλλήλων, ὡς
 πρὸς ὅπην. φέρον ὃ ὑποτελεῖν
 ἐκείνου ἔτους ἢ βασιλείᾳ τῶν
 Σελωνιτῶν τῶν βασιλείᾳ τῶν ἡλιωτῶν,
 δέξου ἀμφοτέρας μυείους.
 καὶ ὁμήρου ὃ σπῶν αὐτῶν
 δοῦναι μυείους, τῶν δ' ἀποικίαν
 τῶν ἐς τὴν ἐκπορεύου, καὶ
 τῶν ποιειδῶν, καὶ μετέχον τῶν ἄλλων
 τῶν βυλομένων. ἐγγράφαι ὃ
 τὰς συνθήκας σὺν ἡλικτείνῃ,
 καὶ ἀναστῆσαι ἐν μέσῳ τῶν αἰετῶν
 ἐπὶ τοῖς μισθοῖς. ὁμοῦσαν ὃ
 ἡλιωτῶν καὶ Πυρωνιδῶν, καὶ Θε-
 εΐπας, καὶ Φλόγιος. Σελωνιτῶν
 ὃ, Νύκτωρ, καὶ Μυῖος, καὶ
 Πολυλαμπῆς. τοιαύτην μὲν ἡ ἐ-
 ρήνην ἐβλήτο. ἐνθαυτῶν ὃ τὸ πείχος
 καθήκειτο, καὶ ἡμῶς τῶν αἰχμα-
 λώτους ἀπὸδοῦ. ἐπὶ ὃ ἀφικό-
 μεθα ἐς τῶν σελωνιτῶν, καὶ ὡ-
 πάζον ἡμῖν, καὶ παρὰ ἄλλον μὲν
 διακρύβαν, οἱ τε ἐπαίροι, καὶ ὁ
 Εὐδυμίων αὐτῶν. καὶ ὁ μὲν, ἡξίου
 μῖναι τι παρ' αὐτῶν, καὶ
 κοινοῦν τὴν ἀποικίαν, καὶ ἰσχυ-
 ρέμενος δόσεν ὥσπερ γάμον τῇ
 ἐαυτοῦ παῖδι. γυναικὶς γὰρ
 ὡς εἰσὶ παρ' αὐτοῖς. ἐγὼ ὃ
 οὐδὲ μῶς ἐπειδόμην, ὃς ἡ-
 ξίου ἀποπνεύσειν καὶ τῶν εἰς
 τῶν δαλῶν. οἱ ὃ ἐγὼ
 ἀδωάτορ ὃν κίδον, ἀποπνεύσει ἡμῶς, ἐστὶν ὃν ἀνέμεν.

vicissim autem opem feret:
 si quis inuaserit: tributum
 verò quotannis pendat rei
 Selenitarum regi Heliotarῶν,
 decies mille rotis amphoras,
 & de suis decies mille det
 obsides: missa verò ad Le-
 ciferum colonia fiat com-
 munit, & qui volet, alio-
 rum sit particeps. Tum fe-
 dera columnæ electrinæ in-
 sculpantur, mediisque in
 aëre in consuijs erigatur.
 Ex Heliotis fidem dederūt
 Pyronides, Therites, &
 Phlogius: ex Selenitis, Ny-
 ctor, Menius, & Polylampes.
 Facta est pax istiusmodi.
 Confestim murus euerfus
 est, nōsque captiuos reddi-
 dere. Vbi ad Lunam reuer-
 sumus, cū socij tum E-
 dymion ipse nobis obuiam
 venerunt, & cum lachry-
 mis salutarunt. Atque hic
 quidem rogabat, & ut apud
 se maneremus, commu-
 nique colonia videretur.
 & mihi filium (nam apud
 ipsos mulieres nullæ sunt)
 nuptui collocaturum polli-
 cebatur. At ego nequaquam
 parui, sed dimissionem in
 mare poposci. Is verò re-
 cognouit se non persuasurū,
 nos septenis diebus con-
 uiuiū exceptos dimisit.

ἂ δ' ἐν τῷ μεταξὺ διατείνων
 ἐν τῇ σελήνῃ, κατενόησα, καὶ αὐτὰ,
 καὶ παρ' ὁδοῦ, ταῦτα βέλομαι
 εἰπὼν. Πρῶτα μὲν τὸ μὴ ἐκ
 γυναικῶν γινῆσθαι αὐτὸν, ἀπὸ
 τῶν ἀρρένων. γάμος γὰρ
 τοῖς ἀρρεσὶ χεῖνται. καὶ οὐδὲ
 ὄνομα γυναικὸς ἔλασ' ἵσται. μέ-
 γιστον μὲν ἐν πέντε καὶ εἰκοσὶν ἔτων,
 γαμῆν' ἔλαστος. ἀπὸ δ' αὐτῶν,
 γαμῆν' αὐτὸς. κύστι δ' ἐν τῇ
 κοιλίᾳ, ἀπὸ τῶν γαστροκνη-
 μαις ἐπιδιδόν γὰρ συλλάβῃ τὸ ἐμ-
 βρυον, παχύνεται ἡ κύστις, καὶ
 χεῖρον ὑπερὶν ἀνατεμνόντες,
 ἑλάνοισι παρὰ. ἐκδέντες δ'
 αὐτὰ πρὸς τὴν ἀντιμονιχίνην,
 ζωοποιῶσι. δοκεῖ δέ μοι καὶ ἐς
 πᾶν Ἑλλῶνα ἐκείδεν ἡκείν' ἢ
 γαστροκνημίας τοῦτομα, ὅτι παρ'
 ἐλάνοις αὐτῇ γαστρός κνοφορεῖ,
 μέγιστον δ' αὐτοῦ ἄλλο διηγή-
 σμαι. Ἰσθίος δὲ παρ' αὐτοῖς ἀν-
 δρώπων, οἱ καλοῦντο Διὸς δ' ὀφ-
 ταί, γίνονται δ' ἢ τὸ τέρπον' ἔσθον.
 ὄρεον αὐτῶν τοῦ δ' ἐξείδον ἀπο-
 τεμνόντες, ἐν γῇ φυτεύουσιν. ἐκ δ'
 αὐτῶν, δένδρον ἀναφύει μέγι-
 στον, σφῆκνον, οἷον φάλλος. ἔχει
 δ' καὶ κλάδους, καὶ φύλλα. ὅ δ'
 καρπὸς, ἐστὶ βάλανοι πηχυαῖοι
 τὸ μέγεθος. ἐπιδιδόν οὖν πε-
 πηδῶσι, βυγῆσαντες αὐτὰς,

Quae, autem interim dum
 apud Lunam commorabar,
 animaduerti noua, & incre-
 dibilia, hæc narrare volo.
 Primum quidem illi ex mu-
 lieribus non gignuntur, sed
 ex maribus: masculis enim,
 nuptijs vtuntur; ac neque
 nomen mulieris omnino
 norunt. Quare ad quintum
 & vigesimum vsque annum
 quisque nuptum datur: ex-
 inde nuptum accipit. Con-
 cipiunt non in ventre, sed in
 furis. Concepto foetu, crus
 crassescit, tandem suo tem-
 pore præcidentes, mortuos
 educunt: cum expositos il-
 los ad ventum hiantes, vitæ
 tradunt. Atque inde mihi
 ad Græcos venisse videtur
 illud gastrocnemiz nomen,
 quod apud illos ventris
 loco sura concipit. Sed aliud
 hoc maius dicam. Genus
 hominum apud illos est,
 qui Dendritæ dicuntur. Hi
 hoc modo nascuntur. Dex-
 trum hominis testiculum in
 terra plantant: ex eoque
 exoritur arbor maxima, car-
 nea, ceu priapus, habetque
 ramos, & folia, fructus
 verò sunt cubitales glan-
 des: quas quum maturæ
 fuerint, decerpunt, & ex
 ijs homines excludunt.

ἐκ καλὰ πησι τοῦ ἀνδρώπευ.

αἰδοῖα μῦτοι θεοδιδάτῃ-
 ρισιν. οἱ μὲν, ἐλεφάντινα. οἱ
 δὲ πάντες αὐτῶν, ξύλινα.
 καὶ διὰ τούτων ὀχυροῦσι, καὶ
 ἀποσπάζουσι ταῖς γαματαῖς
 αὐτῶν. ἐπιδιδάσθαι δὲ γινώσκῃ ὁ
 ἄνθρωπος, καὶ ἀπεθῆσκει, ἥν
 ὥσπερ χαρπὸς διαλυόμενος, ἀπὸ
 γίνεται. τερφὴ δὲ πᾶσιν ἡ
 αὐτή. ἐπιδιδάσθαι γὰρ πῶς ἀνα-
 χαύσωσι, κατατρέχεις ὁπῶσιν
 ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων. πολλοὶ δὲ
 παρ' αὐτοῖς εἰσιν ἐν τῷ αἵματι
 πεταμένοι, ὁπῶσιν δὲ, πει-
 ραζομένους, ὥσπερ δὲ πειρᾶ-
 σθαι, λατρεύουσι τὸν ἀναδυμέ-
 νου χαρπὸν, καὶ ἐνυχνῶνται.
 σίτῳ μὲν δὲ βίβονται τοιοῦτω.
 ποτ' δὲ αὐτοῖς ὄσιν, αἷς
 ἀποθλιβόμενος εἰς κύλικα,
 καὶ ὑγρὸν ἀνίει, ὥσπερ
 δέξασθαι. οὐ μὲν ἀπουρῶσι γὰρ,
 καὶ ἀποδύνουσι. ἥν οὐδὲ τί-
 τρωται, ἥν ἡμῖς. ἥν οὐ-
 δὲ τίτω σωρούσαν οἱ πᾶντες
 ἐν τῇ πυγαῖς παρέχουσι, ἥν
 ἐν ταῖς ἰγνύσιν, ὥσπερ τίτω γα-
 στροκημίαν. ἐκεῖ γὰρ εἰσι πε-
 ρημένοι. χαλὸς δὲ νομίζῃ παρ'
 αὐτοῖς, λῦτον τις φαλακρὸς
 καὶ ἀκαμὸς ἢ τὸν δὲ κομῆτας
 καὶ μυσάποντας. ἐπὶ δὲ τῶν κομητῶν ὀσέον, τοῦ αἵματος,
 τὸν κομῆτας χαλὸν νομίζουσι. ἐπεδήμιον γὰρ πῶς, ἡ

Pudenda autem habent
 apposititia, quidā eburnea,
 pauperes verò lignea, qui-
 bus coeunt, & coniugibus
 miscentur. Postquam ta-
 tem senuerit aliquis, non
 moritur, sed in fumum
 resolutus aër fit. Cibis
 est omnibus vnus. Nam
 B Super accensi ignis prunis
 ranas assant, quæ apud
 ipsos magno numero in
 aëre volitant: quibus as-
 satis, velut ad mensam
 circumfusi, euaporatum ex
 illis fumum lambunt, &
 C epulantur. Ac tali qui-
 dem cibo aluntur. Potus
 est aër in calicem expres-
 sus, qui liquorem roris
 instar ex se reddit. Non
 mingunt autem, nec ege-
 runt, neque ea qua nos
 parte perforati sunt. Neque
 pueri natibus rem obsec-
 nam præstant, verum po-
 plitibus supra suram, vbi
 perforati sunt. Pulcher apud
 illos habetur, qui calvus
 E est, & depilis: sed comatos
 abominantur. Contrà quam
 apud eos qui cometas stel-
 las inhabitant: nam coma-
 tos pulchros existimant.
 Quidam enim aduenerunt,

ἡ περικείμενων διηγουμένων. καὶ
 μὴ καὶ ἴσως φύουσι, μακρὸν
 ὡς τὰ γόνατα. ἡ ὄνυχες ἐν
 τοῖς ποσὶν ἔχουσιν, ἀλλὰ πάλ-
 τις ἐπὶ μονοδακτυλοῖς. ὡς δὲ
 πάλιν πᾶς ἐκείνων αὐτῶν, καὶ ἁ-
 βὰ ἐκπέφυκε μακρὰ, ὡς ὅτι
 οὐρα, θάλλουσα ἐς αἶψα, καὶ
 ὡς τῶν ἀναπνέοντων, οὐ κα-
 τακλωμένη. ἀπομύπτουσι δὲ
 μέλας δερμίδατον. καὶ περὶ δὲ ἡ
 ποσὶν, ἡ γυμνάζονται, γάλα-
 κτι πάλιν τὸ σῶμα ἀλείφουσιν,
 ὡς καὶ τυρεὺς ἀπ' αὐτῆς πᾶ-
 ρηται, ὁλέρον τὸ μέλτος ἐπι-
 στήσαντες. ἔλαιον δὲ ποιοῦν-
 ται ἀπὸ τῶν κρομμύων πάλ-
 τιν λιπαρὸν τε, καὶ εὐω-
 δεῖ, ὡς ὅτι μύρον ἀμπελόους
 δὲ πολλὰς ἔχουσιν ὑδροφο-
 ροῦσι. αἱ δὲ ῥάγες τῶν βορύων,
 εἰσὶν ὡς ὅτι χέλαρα. καὶ μὴ
 δελεῖ ἐκείδαν ἐμπροσθεν ἀεμῶς
 διασείσθαι τὰς ἀμπελοῦς ἐκεί-
 ναι, τότε σὺν ἡμᾶς χαίτῃσι
 πᾶσι ἡ χέλαρα, διαφραγ-
 των τῶν βορύων. τῇ μὲν τε
 ῥαβδί, ὅσα πᾶσα χέωνται, πᾶσι
 τε ἐν αὐτῇ, ὅσων θύονται
 ἀνικτὸς δὲ αὐτοῖς αὐτῇ, καὶ
 πάλιν κλεισθὲν. ἔντερον δὲ
 ἐν αὐτῇ οὐδὲ ἡ παρὰ φαίνεται
 ἔντα, καὶ χάσιος ὅτι, ὡς

qui nobis illorum mores
 narrarunt. Barbam autem
 paulum supra genua pro-
 ducunt : nec in pedibus
 ungues habent : at vniciem
 illis est digitus. In speciem
 caudæ brassica cuiusque
 natibus innascitur, proluxa,
 semper virens, quæ & re-
 supino cadente non fran-
 gitur. Mel acerrimum e-
 stingunt : quis quando vel
 labori, vel exercitationi
 incubuerint, lacte totum
 corpus oblinunt, ita vt
 modico melle instillato,
 caseus ex eo coaguletur.
 Oleum ex cepis exprimunt
 pingue admodum & vnguētū
 instar, odoratum. Multas
 vites habent aquæ feraces :
 vuarum autem acinī sunt
 veluti grando. Ac mihi
 videtur, disuptis vuis illis
 in nos grando cadere,
 quum ventus irruens vites
 contufferit. Ventre tan-
 quam sacculo vtuntur, et
 que quicquid opus ha-
 bent, indunt. Nam illis
 aperiri, rursus claudi po-
 test. Neque in illo inte-
 stinum vllum, aut hepar
 apparet : sed solummodò
 intus est villosus, & hispidus :
 ica vt pueruli quum rigent,

ἡ τὸ μόνον, ὅτι διασεία
 καὶ τὰ νεογὰ ἐκείδαν ἐγγύσθη

ἡμῶν, καὶ παύσαντες τὴν παραίδαν. εἰ δὲ
 ἐφικνύντο με ἑώραν, καὶ ἐπὶ ἔχον
 τὸ ἀσφαλὲς εἰπέν, ὅπως δὲ μὴ
 πιστεύει ταῦτα οὕτως ἔχειν, ἀν-
 ποτε καὶ αὐτὸς ἐκείνῃ ἀφί-
 κηται, εἰσίνται ὡς ἀληθῆ λέγω.
 τότε δὲ οὐκ ἀσπασάμενοι τὴν
 βασιλείαν, καὶ τὸν ἀμφ' αὐ-
 τῆς, ἐμβαίντες, ἀνὴρ ἡνδρὶ ἐμῷ
 δὲ καὶ δύο, ἑδωκεν ὁ Εὐδυ-
 μίων, δύο μὲν τῶν ῥαλίων χιτῶ-
 νων, πέντε δὲ χαλκῆς, καὶ
 πανοπλίαν θυμῶν. ἅπαντα
 ἐν τῷ κήτει ἐπέλιπον. σὺν
 πλείπῃ δὲ ἡμῖν καὶ ἰσπερὶ
 πύς χιτῶν, παρὰ πύρροντας
 ἄρχειν ἐκείνων πεντακλόντων.
 ἐν δὲ τῷ παρὰ πύρροντας, πολλὰς μὲν
 καὶ ἄλλας χώρας παρημει-
 ψάμεν, περὶ τοῦ δὲ καὶ τῷ
 ἑωσφόρῳ ἀπὸ συνημιζομένη.
 καὶ ἀποβαίντες, ὑδρευσάμε-
 θα. ἐμβαίντες δὲ εἰς τὴν ζῶντα-
 κόν, ἐν αἰσθητῇ περὶ τοῦ δὲ
 ἡλίου, ἐν ἧς τὴν γῆν παρὰ
 πύρροντας. οὐ γὰρ ἀπὸ τοῦ
 ἐκείνου πολλὰ τῶν ἐπαιρῶν ἐπὶ θυ-
 μῶντων. ὅς τ' ὁ αἶμος ἐκ
 ἀφ' ἑκείνου. ἐδραμεθα μὲν τοὶ τὴν
 χώραν ἐν δαλῇ τῇ, καὶ πο-
 να, καὶ ἐν δ' ἑσπέρῃ, καὶ πολλῶν
 ἀγαθῶν μετὰ. ἑδόντες δὲ ἡ-
 μῶς οἱ Νεφελόκένταυροι, μισθοφορῶντες παρὰ τῷ φαίδοντι,

omnemque patriam vidi: an
 verò & illi me viderint, satis
 exploratum non habeo. Qui
 autem hæc ita se habere
 non credet, siquando illuc
 ipse se contulerit, me vera di-
 xisse cognoscat. Tum salu-
 tato rege, eiusque aulicis,
 naui concessa soluimus.
 Ceterum munera mihi de-
 dit Endymion, vestes quidē
 vitreas duas, arcas autem
 quinque, lupineæamque pa-
 nopliam, quæ omnia in ceto
 amisi. Misit & nobiscum
 Hippogypus mille, qui nos
 quingentis stadijs deduceret.
 Inter nauigandum, multas
 quidem etiam alias regiones
 præterlapsi sumus: Appu-
 limus verò ad referens con-
 ditam apud Luciferum ciui-
 tatem, vbi ad hauriendam
 aquam descendimus. Hinc
 Zodiacum ingressi, solem à
 sinistra prætergressi sumus,
 terræ margini adnauigantes.
 Non enim descendimus,
 quanquam id focij magno-
 pere expetebant. Sed non
 permisit ventus: quanquam
 videbamus regionem fœ-
 cundam, pinguem, irriguam,
 multorumque bonorum
 plenam. Porro Nephelo-
 centauri, hi videlicet qui
 Phaëthonti meruerant,

ἐπέπλεον ἐπὶ τῇ ναυῇ, καὶ μα-
 θόντες ἐκαστὸν τοῖς ἀσπασμοῖς.
 ἦδη δὲ καὶ οἱ Ἰππόγυπιοι ἀπε-
 λυθύνεισαν. πλεύσαντες δὲ
 πλεῖστον νύκτα, καὶ ἡμέ-
 ραν, περὶ ἑσπέραν ἀφικόμεθα
 εἰς τὴν Λυχνοπόλιν καλουμένην,
 ἦδη δὲ καὶ πλοῦν δυνά-
 κοντες. ἡ δὲ πόλις αὕτη, κεί-
 νται μεταξὺ τῶν πλειάδων, καὶ
 τοῦ ὕδατος αἴετος. ταπεινοὶ τῆς
 πόλεως τῶν ῥωδιακῶν. ἀποβαί-
 ντες δὲ, ἀνδραπον οὐδένα μὴ
 εὐερεῖν, λύχνους δὲ πολ-
 λούς περὶ τὸν ποταμόν, καὶ ἐν τῇ
 ἀγορᾷ, καὶ περὶ τὴν λιμένα δια-
 τεύοντες, τὸν μὲν μικροῦς, καὶ
 ὅσους εἰσὶν, πέντας. ὀλίγους
 δὲ τῶν μεγάλων, καὶ δυνατῶν, πάν-
 τας λαμβάνουσιν, καὶ περὶ τῶν οὐ-
 κιστῶν δὲ αὐτῶν, καὶ λυχνῶν
 ἰδίᾳ ἕκαστος πεποίηται, καὶ αὐτοὶ
 ὀνόματα εἶχον, ὡς περὶ οἱ ἀνδρα-
 ποί. καὶ φωνὴν περὶ τῶν μὲν
 ἀκούοντες, καὶ ἡδὴν ἡμῶν πόλιν
 ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ξενίᾳ ἐγγίνομαι.
 ἡμεῖς δὲ, ὅπως ἐφοβόμεθα.
 καὶ ἂν δειπνήσαι, ἢ τῇ ἑσπέρᾳ
 πρὸς ἡμῶν ἐτάμνησεν, ἀρχαῖα δὲ
 αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ πόλει παύειν.
 ἦδη δὲ ἀρχὴν αὐτῶν, δὲ ἔλκε-
 νος καὶ τῶν, ἰνομᾶσι καλῶν
 ἔκαστος. ὅς δὲ αὐτῶν μὴ ὑποκρίσθαι,

nos conspicati in nauem de-
 uolarunt: sed cum fardu-
 initum didicissent, abierunt.
 Et iam Hippogrypi discē-
 serant. Ceterum cum ui-
 uigassemus sequenti nocte,
 ac die, circa uesperam peti-
 uenimus ad Lychnopolin,
 quam vocant: iam iter no-
 strum ad inferiora secantes.
 Hæc autem urbs sita est in
 medio Pleiadum, & Hy-
 adum aëre, Zodiaco uicinis
 inferior. Vbi cum descen-
 dissemus, hominem quidem
 nullum inuenimus, sed le-
 cernas multas circumcu-
 rentes, & in foro, & circa
 littus deambulantes, alias
 quidem paruas, & ut ita di-
 cam pauperes, paucas uero
 magnas & potentes, splen-
 didas admodum, & illustres.
 Domus illis, & lychneones
 seorsim cuique suppetebant,
 & nomina ceu homines ha-
 bebant: easque uocem emi-
 tentes audiebamus, nullam-
 que iniuriā nobis inferet: sed
 imò ad hospitium inuitabamur.
 Attamen metuebamus, nec
 quisquam nostrum, apud il-
 las cœnare, aut dormire so-
 lus est. Palatium autem
 illis in media urbe est extru-
 ctum, ubi per totam noctem
 fedit earum princeps, nam-
 quamque nomine compellens.
 Quæcumque non parit,

καταδικάζεται ἀποθανεῖν, ὡς
 λιπὼν τὴν τάξιν. ὁ δὲ θάλα-
 τος ὅτι σβηδύσῃ. παρῆντες
 δὲ καὶ ἡμεῖς, ἐρωτῶμεν τὰ γι-
 γνόμενα, καὶ ἡκούμεν ἅμα
 τῶν λύτρων ἀπαλογνυμένων,
 καὶ τὰς αἰτίας λεγόντων, δι' αἷ
 ἐβρόδυον. ἔνθα καὶ τὸ ἡμέ-
 τερον λύτρον ἐρωτῶσα. καὶ
 περὶ τῶν ἀντὶ τῶν
 ἐστὶ οἶκον ἐκπαυδανύμεν, ὅ-
 πως ἔχουσιν. ὁ δὲ μοι πάντα
 διηγήσατο. τὴν δὲ οὐκ ὕκτα
 ἐκείνῳ, αὐτὸς ἐμείναμεν. τῇ
 ἑπομένῃ δὲ, ἄπαντες, ἐπὶ ἑο-
 ῶν πλοσίον τῶν νεφῶν. ἔνθα
 δὴ καὶ τὴν Νεφελόκοκκυρίαν
 πλινθίζοντες, ἰδαυμάμεθα.
 οὐ μόνον ἐπὶ τῇ αὐτῆς. οὐ
 δὲ ἰα τὸ πνεῦμα. βασιλεύει
 ἄρτι αὐτῶν Κορωνός ὁ
 ἐπιφύλιος. καὶ ἐγὼ ἐμνή-
 σθην Λεισοφάνους τὸ πικρῶς,
 ὡδρὸς σοφῆς, καὶ ἀληθοῦς,
 καὶ μάλιστα ἐφ' οἷς ἐχράσεν
 ἐπιστομῶν. πέτῃ δὲ ἀπὸ
 πύτης ἡμέρας, καὶ τὸ Ὠκεανὸν
 ἰδὼ σαφῶς ἐρωτῶμεν. γὰρ δὲ
 ἰδόμεθ', πλωμε τῶν ἐν
 τῷ ἁέρι. καὶ αὐταὶ δὲ, πυ-
 ῶδεις ἦδη, καὶ ὑδαρυεῖς ἐφαντάζοντο. τῇ τετάρτῃ δὲ περὶ μα-
 τιμείαν, μαλακῶς ἐνδιδόντος τὸ πνεύματος, καὶ σμιλλάζοντος,
 ἐπὶ τῇ θάλαττῃ κατεπέσθημεν. ὡς δὲ τῷ ὕδατος ἐφάνθημεν,

ad mortem condemnatur, ut
 aciei deservit: extingui
 mors illis est. Ibi nos as-
 stantes, ea quæ fiebant,
 considerabamus, simulque
 lucernas respondentes au-
 diebamus, causasque di-
 centes cur serò venirent. Hic
 lucernam nostram agnoui,
 eamque alloquens sciscita-
 tabar, quomodo se haberet
 res domesticæ, eaque mihi
 omnia narrauit. Itaque ibi
 noctem illam commorati,
 postridie soluimus, ac pro-
 pe nubes nauigauimus. Hic
 visa vrbe Nephelococcygia,
 mirati sumus: in eam tamen
 non descendimus, quia
 ventus non sinebat. Rex
 illorum est Coronus filius
 Cottyphonis. Tum me-
 mini Aristophanis poëtæ,
 viri sapientis & veridici,
 cui frustra non credideris
 in his quæ dixit. Tertia
 autem ab hac die Oceanum
 iam manifestè videbamus:
 terram verò nusquam, nisi
 aërias illas, quæ iam igneæ
 ipsæ & micantes mihi vi-
 debantur. Quarta verò die
 circa meridiem molliter
 aspirante aura & subsidente,
 in mare deponimur. Ut
 verò aquam attigimus,

θαυμάσιον ὡς ὑπερδόμητα, καὶ
 ὑπερχαίρομεν, καὶ δῖπνον πα-
 ριν ἐκ τῆ παρέντων ἐποιούμε-
 ντα. καὶ ἀπερρίψατες, ἐνηρό-
 μεθα. καὶ ᾧ ἐτυχε γαλήνη οὐ-
 σα, καὶ εὐσταθεῖα τὸ πλάγος.
 Εἶπε δὲ ἀρχὴ κακῶν μεζόνων
 γίγνεται πλάγος ἢ πρὸς τῇ
 βέλπον μεταβολῇ. καὶ ᾧ ἡμεῖς
 δύο μῆρας ἡμέρας ἐν ὕδασι
 πλείουσαι, ἢ τρίτης ὑπο-
 φαιούσης, πρὸς αἰθροῦν τῇ
 ἥλιον ἀφ᾽ ὧν ὀρώμεν θνεία, καὶ
 κῆπη. πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, ἐν
 ᾧ μέγιστον ἀπώτων, ἔσονται
 δίων γαλίων καὶ πεντακισίων
 τὸ μέγεθος. ἔπειτα ὃ κεκηνός,
 καὶ πρὸ πολλῆς περὶ πόντου
 θάλατταν, ἀφ᾽ ἧν τε πεικλυ-
 ζόμενον, καὶ τοῦ ὀδοῦντος ἐκ-
 φαῖνον, πλὴν τῶν παρ᾽ ἡμῶν
 φαλλῶν ὑψηλοτέραις. ὅς τις ὃ
 παίτας, ὥσπερ σκόλοπας. καὶ
 λευκοῖς, ὥσπερ ἐλαττοπνοῖς.
 ἡμεῖς μὲν οὐκ ἐστὶν ἄλλῃ-
 λοις φερομένηντες, καὶ πει-
 λαβόντες, ἐμφορῶμεν. τὸ δὲ,
 ἡδὴ περὶ. καὶ ἀναρρέφῃσαν
 ἡμᾶς, αὐτῇ νηὶ κατέπευ. οὐ
 μὲντοι ἔρην συλλαβᾶσαι τοῖς
 ὀδῶσιν, ἀλλὰ διὰ τῆ ἀραιωμά-
 των ἢ ναῦς εἰς τὸ εἶσιν διεξέπε-
 σιν. ἐπεὶ ὃ ἔνδον ἡμῶν, τὸ μὲν

mirum quantopere letare-
 mur & gauderemus, unde ex
 ijs quæ suppetebāt omnibus
 cœnam exhibuimus, cum-
 que tranquillum & placidum
 esset mare in id ad natādum
 nos proiecimus. Videtur
 autem plerumque mutatio
 in melius maiorum malorū
 esse principium. Nam bidui
 tantum navigatione peracti
 cum tertius illuceret dies,
 versus orientem solem re-
 pente videmus beluas, &
 cete: multa etiam alia. Ex
 quibus vnum maximum er-
 rat omnium mille circiter
 & quingentorum stadiorum
 magnitudine. Adueniebat
 hians, ac iamdiu mare per-
 turbans, spumâque circum-
 fusum, ac dentes ex-
 tens, phallis nostris multo
 longiores, omnes instar
 pali acutos, & instar eboris
 candidos. Itaque nos vi-
 timum vale vicissim dicen-
 tes, & amplexantes prae-
 labamur. Illud verò iam
 derat, & nos absorbens ei
 ipsa naui deglutiuit. At den-
 tibus non confregit prius
 quam per eorum ran-
 tatem intro navis dec-
 disset. Postquam intras-
 mus, primum erant te-
 nebrae, nihilque videbamus

πρῶτον, σκότος ἦν, καὶ οὐδὲν

ὑπερῶν. Ὑπερὸν δὲ αὐτῶ ἀνα-
 αρόντος, εἰς ἑαυτὸν κῆτος μέγα,
 οὐ παύει τῇ πλατύνει, καὶ ὑψηλόν,
 ἔχον μιν μιν δὲ πῶς οὐκ ἐνοί-
 εῖν. ἔκκειντο δὲ ἐν μέσῳ καὶ
 ὑπερὸν ἰχθυίους, καὶ ἄλλα πολ-
 ῶς θηρία συγκομιμῶν, καὶ
 γλοῖαν ἰστία, καὶ ἀγκυραὶ, καὶ
 ὑπερῶν ὅσα, καὶ φορτίων
 ἔμεινον δὲ, καὶ γῆ, καὶ λόφοι
 ἵστα, ἐμοὶ δοκεῖν, ὅτι ἰλῦς,
 καὶ ὑπερῶν αὐτοῖς, καὶ δὲ ἰδὲ
 παρὰ τοῖς ἐπὶ φύκει, καὶ λάρνα
 ἐβέλτεσθαι, καὶ ἐφίκει πάντα
 ἔκκειντο μιν. πλείους δὲ
 ἔκκειντο, καὶ οἱ διακόσιοι καὶ
 πεντακόσιοι. καὶ ἰδὲ καὶ
 ὄρεα τὰ θαλάσσια, λάρνα,
 καὶ ἀλκυόνας, ἐπὶ τῇ δὲ ἰδὲ
 καὶ οὐκ ἐπὶ τοῖς. τότε μὲν οὐκ ἐπὶ
 πολὺ ἐδραμύοντο. Ὑπερὸν δὲ
 αἰετῶν τοῦ ἐπὶ τοῖς, καὶ μὲν
 καὶ ὑπερῶν αὐτοῖς, καὶ δὲ
 τὰ πυρρὰ συντελεσάντες, καὶ
 ἀνακαύσαντες, δὲ πῶς ὅτι
 παρὰ τοῖς ἐπὶ τοῖς. παρέκει-
 το δὲ αἰετῶν καὶ παρὰ τοῖς
 κῆτος ἰχθυίους. καὶ ὕδωρ ἐπὶ
 τοῖς ὅτι ὑπερῶν αὐτοῖς. τῇ
 ἐπὶ τοῖς δὲ διαμείναντες, ἐπὶ τοῖς
 ἀνακαύσαντες, καὶ ὕδωρ ἐπὶ
 τοῖς μὲν ὄρεα, ἀλλοτε δὲ μόνον

Tandem eo hiantem videmus
 cetum ingentem, undiqua-
 que latum, altumque, ci-
 uitatis capacem, quæ inco-
 larum decem millia capere
 posset. In medio quoque
 parui erant pisces, aliaque
 multæ beluæ concisæ, na-
 uiumque mali, & anchoræ,
 hominumque ossa, & onera.
 Circa medium verò, & terra,
 & colles erant, ut conijcio,
 ex eo quem absorpserat
 limo, accumulati. In his
 innata erat sylva, arboribus
 omnigenæ, oleraque accre-
 uerant, omniæque cultis
 agris erant similia. Circuitus
 terræ ducentorum & qua-
 draginta stadiorum erat.
 Erat etiam videre, marinas
 aues, laros, & halcyones in
 arboribus nidificantes. Ac-
 tum plurimum fleuimus.
 Tandem cum sociorum ani-
 mos erexissem, paui-
 fulcuiimus: ipsique accenso
 ex attritis silicibus igne,
 ex ijs quæ aderant cœ-
 nam parauimus. Apposita
 sunt multæ omnigenum
 piscium carnes, & aquam
 ex Lucifero allatam adhuc
 habebamus. Sequenti die
 excitati, siquando hiasset
 cetus, nunc montes, nunc
 coelum duntaxat, sæpe verò
 insulas conspicabamur.

ὕδωρ, πολλάκις δὲ καὶ γῆρας.

καὶ ὃ κινούμεθα, περιέρου
 αὐτὸ ὅπως πρὸς πᾶν μέρος τῆ
 θαλάσσης. ἐπειδὴ δ' ἐδάδες τῇ
 διατειβῇ ἐργασίματα, λαβὼν
 ἐπὶ τῇ ταύρῳ, ἐβαδίζον ἐς
 πλὴν ὕλῳ, πειστέμεθα τα
 πάντα βουλόμενος. οὐπω δ'
 ὁλοῖς πέντε διελθὼν σταδίοις,
 εὗρον ἰσθμὸν Ποσειδῶνος, ὡς
 ἐδήλου ἡ ἐπιγραφή. καὶ μετ' ὅ
 πολὺ, καὶ παροῖς πολλοῖς, καὶ B
 σήλας ἐπ' αὐτῶν, πλῆσιόν τε,
 πηλὴν ὕδατος διαυγῆ. ἐπὶ δὲ
 καὶ κυνὸς ὑλακὴν ἠκούσαμεν, καὶ
 κτηνὸς ἐφάνητο πόρρωθεν. καὶ
 πῖνα καὶ ἔπαυλιν ἐκάλυψε.
 σπουδῇ οὖν βαδίζοντες, ἐφι-
 σάμεθα πρεσβυτῇ καὶ νεανί-
 σῃ, μάλα περὶ θυμῶς περσπαῖ
 πῖνα ἐργασίμοις, καὶ ὕδωρ
 ἀπὸ τῆ πηγῆς ἐπ' αὐτῷ διο-
 χετέουσιν. ἠδέντες οὖν ἅμα,
 καὶ φοβηθέντες, ἔστημεν. κα-
 κείνοι δὲ ταυτὸν ἡμῶν ὡς τοῦ εἰ-
 κὸς παρόντες, ἀναυδοὶ παρετή-
 κσαν. χρεὼν δ' ὁ πρεσβύτερος
 ἔρη, τίνας ὑμεῖς ἀπ' ἐστὲ ὧ ξένους
 ποτέρων ἔρη, τῇ ἐναλίῳ δαι-
 μονίῳ, ἢ ἀνθρώποι δυσχεῖς,
 ἡμῶν περὶ πλῆστοι; καὶ ὃ
 ἡμεῖς ἀνθρώποι ὄντες, καὶ ἐν
 τῇ θαλάσσῃ, γυνὴ θαλάσσιοι
 γέγοναμεν, καὶ σιωπήσαμεθα

Etenim eam ad omnem
 maris partem velociter ferre
 percipiebamus. Postquam
 autem huic mansioni sumus
 assuefacti, assumptis
 septem socijs, omnia la-
 strandi studio, per sylvam
 ambulabam. Nec dum totum
 quinque stadia emensis,
 Neptuni quoddam sacellum
 inveni, quemadmodum
 declarabat inscriptio: nec
 multo post, sepulchra multa
 desuperetque capros, intus
 etque fontem aquae lim-
 pidæ. Quinetiam latrans
 canis audiivimus, eminensque
 apparuit furvus, unde do-
 mum ibi esse conjiciebam.
 Itaque gressum accelerantes
 offendimus senem & ado-
 lescentem, qui valdè ali-
 criter sulcum faciebant, in-
 cūmque aquam ἐξ ὧν
 D deriuabant. Ergo læti sumus,
 ac territi constitimus. Pa-
 riter & illi, ut consensu-
 neum erat, muti astre-
 runt. Attandem aliquādo
 Quinam estis ὧ hospites?
 inquit senex. Vtrum et
 E marinis Dijs estis, an infe-
 lices homines nobis si-
 miles? Etenim nos qui su-
 mus homines in terris olim
 enutriti, marini nunc sumus,
 & cum hac qua cono-
 nemur belua fluctuamus,
 τῷ πεύκῳ τούτῳ θείῳ,

οὐδ' ὁ παρθένος, ἀκριβῶς εἰ-
 ρήναι. ταῦτα μὲν γὰρ εἰκάζο-
 μεν, ζῆν δὲ πιστεύομεν. οὐδὲ
 πάντ' ἔφησαν. καὶ ἡμεῖς τοῖς
 ἄνθρωποι νεώτεροι οὗ πατέρ
 ἤμεν, αὐτῷ σάαρι φράσω
 ἡμετέρας. οὐδὲ γὰρ τοῦ δὲ
 αὐτοῦ, βουλόμενοι μαθεῖν τὰ ἐν
 τῷ ὕμνῳ ὡς ἔχει. πολλὰ γὰρ τις
 ἐκ λήσας ἐφάνητο. δαίμων δὲ
 τις ὡς εἰπὼν ἡμᾶς ἤγαγε, σὲ τε
 ἡμετέρους, καὶ εἰσαγγέλλοις ὅτι
 ἡμεῖς ἐν τῷ δὲ καὶ ἀγγελλοῦμεθα
 ὅτι φέμεν. ἀλλὰ φράσον ἡμῖν ὅ
 τι αὐτῷ τῷ χύμῳ, ὅστις ὦν, καὶ
 πῶς δὲ αὐτῷ εἰσαγγέλλοις. ὁ δὲ, οὐ
 φράσσων ἔφη ἔρεν, οὐδὲ πῶς
 εἰπαίμεν παρ' ἡμῶν, οὐδὲ ξενίων
 ὡν παρόντων μεταδύναται. καὶ
 αὐτῶν ἡμᾶς, ἡμεῖς ὅτι πῶς
 ἰκίαν, ἐπετοίητο δὲ αὐτῶν.
 οὐδὲ γὰρ αὐτῶν ἐν φησὶν. καὶ
 ἀλλὰ ἔφησιν. παρὰ τοῖς
 ἡμῖν λαχοῦντάς τε, καὶ ἀκρό-
 τας, καὶ ἰχθῆς, ἐπὶ δὲ καὶ
 τὸν ἑγχέας, ἐπειδὴ ἰκανῶς
 κορεσθῆναι, ἐπιπυδαίνοτο ὅ
 τι πεπυδαίνομεν. καὶ γὰρ πάντα ἐξ ἡς
 ἡμετέρας, τὸν δὲ χεῖμα, αὐ-
 τὰ τὰ ἐν τῇ νήσῳ, καὶ ὅ
 τι τῷ ἀέρι πλεῖν, καὶ τὸν
 ἡμεῖς, καὶ τὰλλα, μέχρι
 ἐς τὸ κῆτος καταδύσας.

nec quid simus, satis no-
 uimus: perijsse quidem vi-
 demur, sed viuere credimus.
 Ad hæc ego, Et nos inquā,
 ὁ pater homines aduenæ
 noui sumus, pridie cum
 naui ipsa deglutiti. Ac-
 cessimus autem studio dis-
 cendi quomodo ea se ha-
 beant, quæ in sylua sunt,
 etenim magna densaque vi-
 debatur. Deus autem aliquis
 vt verisimile est nos adduxit,
 vt te viso sciremus nos hac
 in bellua non solos esse in-
 clusos. Sed tuam ipsius for-
 tunam nobis ediscere, quis-
 nam sis, & quo pacto huc
 introiueris. Ille verò, Non
 prius dicam, inquit, nec in-
 telligitis ex me, quàm hos-
 pitio excepti presentibus
 bonis fruamini: simulque
 nos acceptos in ædes duxit,
 quas sibi idoneas constru-
 xerat, in ijsque toros adifi-
 carat, aliæque instruxerat.
 Cum autem olera, & glan-
 des, piscésque appouisset,
 præterea etiam vinum in-
 fudisset, postquam saturi
 fuimus, rogabat quid nobis
 accidisset. Cui omnia ordine
 exposui, scilicet tempesta-
 tem illam, & quid in Insula
 contigisset, tū nauigationē
 in aëre, bellūq; & cætera quò
 vsque in cetū ingressi sumus.

οδ' ὡς θαυμάσας, καὶ αὐτὸς
 ἐν μέρει τὰ καθ' αὐτὸν διέκειτο,
 λέγων, το μὲν ἄλλοις οἰμὴν εἶναι,
 κύριος, ὁρμηθεὶς δὲ κατ'
 ἑμπειρίαν ἀπὸ τῆς πατρὸς κατ'
 πατρὸς, ὃν ὄρεσθε, καὶ ἄλλων
 πολλῶν οἰκετῶν, ἔπλευσεν εἰς
 Ἰταλίαν, πικυλον φορτίον κο-
 μίζον ἐπὶ νηὶς μεταλλικῆς, ὡς
 ἐπὶ σμάττι τῶν κητοῦ διαλελυ-
 μένῳ ἴσως ἰωρεσκατε. μέχρι
 μὲν οὖν Σικελίας, εὐτυχῶς δι-
 πλευσάμεν. ἐκείθεν δὲ ἀρπα-
 δέντες ἀνέμῳ σφοδρῷ, πε-
 τήνι ἐς τὸ Ωκεανὸν ἀπὸρρη-
 μένῳ. ἔνθα τῷ κήτει πειτυ-
 χόντες, καὶ αὐταῖδε κατα-
 πόντες, δύο ἡμεῖς, τῷ ἄλλῳ
 ἀποθανόντων, ἰσώθημεν. θά-
 ψατες δὲ τὸν ἑταῖρον, καὶ
 ναὸν τῷ Προσίδῳνι δειμάμε-
 νοι, τοῦτον τὸν βίον ζωῆν, λά-
 χοντα μὲν κηπούντες, ἰχθεῖς δὲ
 στούνεμεν, καὶ ἀκέρδιστα.
 πολλὰ δὲ ὥς ὄρεσθε ἡ ὕλη.
 καὶ μὲν καὶ ἀμπελοὺς ἔχει
 πολλὰς, ἀφ' ὧν ἡδίστος οἶνος
 γίγνεται. καὶ τὴν πηλὴν δὲ
 ἴσως εἰδέτε καλλίστου καὶ
 ψυχροτάτου ὕδατος. ἐνὶ ᾧ
 δὲ ἀπὸ τῶν φυλλῶν ποιου-

μεθα, καὶ πῦρ ἀφρονον καίοντα, καὶ ὄρεα δὲ θηρίων
 τὰ οἰσπετέμεθα, καὶ ζῶντας ἰχθεῖς ἀγρεύοντα, ἐνὶ τῷ

Is verò summopere mira-
 tus, res suas vicissim exple-
 cabat, genere quidem, bo-
 pites, aiebat ille, sum Cr-
 prius. Vexum ē patria cum

A hoc filio quem videris,
 cumque multis alijs famu-
 lis, ad mercaturam profes-
 tus, in Italiam, naui magis
 quam in ore ceti dissolutam
 fortē vidistis, mercibus ce-
 rijs onusta nauigabam.

B Atque ad Siciliam usque feliciter
 nauigauimus: Indeque
 vehementi vento ab-
 reperi, tertia die in Oceanum
 delati sumus, vbi cetum na-
 sti, vnā cum naui commu-
 bulateque absorpti, mortui sa-
 lijs, nos duo euasimus. Sc-
 pulis autem socijs, erectaque
 Neptuno xde, vitam
 hanc viuimus, olera coctas:

C & glandibus. Magna verò,
 vt videris, est sylua, virensque
 multas habet, ex quibus in-
 cundissimum vinum oritur:
 & forē fontem optima &
 frigidissimæ aquæ videtur.
 Lectum frondeum facimus,
 copiosum ignem succendimus,
 inuolantes aues aucupamur,
 & viuos pisces piscamus
 in beluæ branchia

D

ἐπὶ τὰ βραγυχέα τῷ θείου, ἐν-
 τὴ καὶ λουόμεθα, ὅποτασ ἐπι-
 τυμώμεθα, καὶ μὲν καὶ λίμνη
 ἡ πύρρῳ ὄσιν ἀλμυρὰ, παδί-
 νη εἰκοσι ἢ σπειμνίον, ἰχθύς
 χρυσά πατοδάπους. ἐν ἡ καὶ
 ἡ χυμάδα, καὶ πλέμεθα ἐπὶ
 πατρὸς μικρῶ, ὃ ἐγὼ ἐναυ-
 πησάμεθα. ἐπὶ δὲ ἡμῖν ὅσιν ἡ
 καταποσειας ταῦτα, ἐπὶ α,
 καὶ εἰκοσι. καὶ τὰ μὲν ἀλλὰ,
 ἵππος φέρειν διδάμεθα. οἱ δὲ
 χεῖντες ἡμῖν, καὶ παρικοί, σφο-
 δρὰ χαλεποὶ, καὶ βαρεῖς εἰσιν,
 αἱματωὶ τὲ ὄντες, καὶ ἀγριοί. ἡ
 γὰρ ἐρῶν ἐγὼ, καὶ ἄλλοι πνίς
 εἰσιν ἐν τῷ κήτει; πολλοὶ μὲν οὖν
 ἐπὶ, καὶ ἄγριοι, καὶ τὰς
 μωφές ἀλλοκοτοί. τὰ μὲν
 γὰρ ἐσπείρια, καὶ οὐράτια τῆς
 ὕλης, ταεχάτες οἰκοῦσιν, ἑ-
 ἴδος ἐν ἡλυνῶν, καὶ καραβο-
 φέρωντον, μαχητὴν, καὶ θρα-
 σὺν, καὶ ὠμωφάρον. τὰ δὲ ἡ ἐπὶ
 εἰς πλεονέχεις, καὶ ἡ ἐπὶ
 ξίον τῶν, τελετωνομῶν δι-
 τας. τὰ μὲν αὖτα, ἀνθρώποις
 εἰκοσι. τὰ δὲ κατω, τοῖς γαλῶ-
 νας. ἡ τῶν μὲν τοῖς ἀδικαί εἰσι
 τῶν ἄλλων. τὰ λακὰ δὲ, Καρ-
 κινόχηρες, καὶ Κυμινέφαλοι,
 συμμάχων τε, καὶ φίλων πρὸς αὐτοὺς πεπηνῶν. πλὴν
 δὲ μεσημαίαν, ἡμῶν τε Παρουσῆς, καὶ Φιλόποδες,

egressi: ubi lauamus, siquādo
 velimus. Quinetiam non
 procul est stagnum salum,
 ambitu viginti stadiorum,
 quoduis piscium genus
 continens, in quo natus,
 & nauigamus in parua sca-
 pha quam ipse compegi.
 Annus autem ex quo abfor-
 pti fuimus, hic est vigesimus
 septimus. Cetera autem
 forsitan tolerare possemus:
 sed vicini nostri, & ascoiæ
 vehementer difficiles sunt,
 & molesti, inhumani &
 agrestes. Numquid inquam
 ego, alij quoque ceto in-
 sunt? Multi, inquit ille, hos-
 pibus sæui, ac visu deformes.
 Nam occidentalem
 & extremam sylvar partem
 Tarichanes incolunt: gens
 anguillarum aspectu, ca-
 rabæ facie, bellatrix, au-
 dax, crudiuora. Latus ad
 dextram aliud Tritonomen-
 detes tenent, superioribus
 partibus similes homini-
 bus, inferioribus verò fe-
 libus: alijs utique minus
 iniurijs. Læuum verò Car-
 cinochires, & Cynoccephali
 fœdere & amicitia in-
 tor se iuncti. Mediterra-
 neam denique regionem
 Paguradæ, & Phitopodes,

γῆρος μάχιμον, καὶ δειρμικώ-
 πατον. τὰ ἑὸς ὃ παρὲς αὐτῷ
 τῷ ἑματι, τὰ πολλὰ μὲν, ἔρη-
 μά ἐστι, περὶ πλεονάζοντα τῇ θα-
 λάτῃ. ὁμοίως ὃ πάντα ἐγὼ ἔχω,
 φόρον ψιπρόπτεσι ὑποτελῶν ἑ-
 κἄστου ἔτους, ὅσρια πενταχόσια.
 τοιαύτη μὲν ἡ χρεὼς ἐστὶν ἡμᾶς
 ὃ καὶ ὅτι οὕτως διμηνώμε-
 θα τοποῦ τοις ἔσονται μάχεσθαι,
 καὶ ὅπως βιωτέον. πόσοι
 δὲ ἔρβω ἐγὼ οὗτοι πάντες εἰσι;
 παλείους ἔφη τῷ χηλίων. ὅπλα
 ὃ πῖνα εἰσὶν αὐτοῖς; οὐ-
 δὲν ἔφη, πάλιν ὅσα τῷ ἰχθύων.
 ἄνδρ' ἔρβω ἐγὼ, ἀφ' ἧς αὖ
 ἔχει διὰ μόρης ἐλθεῖν αὐτοῖς,
 αἵ τε οὖσιν ἀνθρώποις, αὐτοὺς γε
 ὀπλισμένους. εἰ γὰρ κρατή-
 σαι αὐτῶν, ἀφ' ὧς τοιοῦτον
 οἰκήσουμεν. ἔδοξε ταῦτα. καὶ
 ἀπελθόντες ἐπὶ ναυῷ, παρε-
 σκευαζόμεθα. αἰτία ὃ τῷ
 πολέμου ἔμελλεν ἔσεσθαι, τῷ
 φόρῳ ἢ ἐκ ἀπόδοσις, ἢ δὴ
 ὃ παρὰ δειπνίας ἐνέστωσις. καὶ
 δὴ οἱ μὲν, ἐπιμπόν, τῷ δισμὸν
 ἀπαυωυῖτες. οἱ δὲ, ὑπερ-
 πικρῶς ἀποκρινόμενος, ἀπεδίω-
 ξε πᾶν ἀγγέλου παρῶτον οὐκ οἱ
 ψιπρόπτεσι, καὶ οἱ Παρουραδαί,
 χαλεπαίνοντες τῷ Σκινδάρω,
 σέπο γὰρ ἐγκαλεῖτο, μὴ πολλῶ

genus bellicosum, cursuque
 velocissimum. Sed quæ ad
 Orientem versus ipsius be-
 lux os sita sunt, multa qui-
 dem deserta sunt, ut quæ mari
 proluuntur. Ego tamen hæc
 teneo, vectigal pendēs Pſi-
 topodibus, ostrea quingenta
 quotannis. Et regio hæc hoc
 modo se habet. Est autem
 operæ precium ut prospiciamus
 quomodo cum tot gen-
 tibus congregi poterimus, &
 qua ratione vivemus. Quot
 inquam ego, omnes hi sunt
 Plures, inquit, quàm mille.
 Quænam verò ipsorum
 sunt arma? Nullis, in-
 quit, nisi piscium ossibus
 utuntur. Igitur, inquam
 ego, nobis optimè cedit
 si cum illis pugnemus, ut
 pote armatis cum inermibus.
 Si enim ipsos superabimus,
 posthac intrepidè locum
 hunc incolemus. Quæ ut
 probauimus, ad navim re-
 uersi, accingebamur. Belli
 autem futura erat hæc causa,
 quòd tributum non pende-
 retur. Instante iam pacis
 tempore, miserunt illi tribu-
 petitores. Hic verò superbè
 respondens, nuncios perse-
 quitus est. Primum igitur
 Pſittopodes, & Paguradz
 Scintharo, sic enim voca-
 batur, irati, magno tumultu
 irruerunt. Nos verò
 δεινύβου ἐπήεισαν. ἡμῖς ὃ,

πῶς ἔροδον ἰσθμίουοντες, ἐ-
 αὐλιπαύοντο, ἀνελθόντες, λόχον
 πρὸς τὰς ἀνδρῶν πέν-
 τα, καὶ εἰκοσιν εἰρητο ὃ αὐτοῖς
 ἐν τῇ ἐκείνῃ, ἐπιδαν ἰδῶσι
 παρακλυδῶντας τοὺς πελεμῶντας,
 ἐπαίσατο. καὶ οὕτως ἐ-
 πείσαν. ἐπαίσατο καὶ ὁ
 τῶν ἐκείνων αὐτοῦ. καὶ ἡ-
 μῖς δ', καὶ αὐτοὶ, πέντε καὶ
 εἰκοσι δ' ἀελθόντες, καὶ
 ὃ καὶ ὁ Σκίνδαρος, καὶ ὁ παῖς
 αὐτοῦ, συναστρέφοντο, ἡντιά-
 ζοντο, καὶ συμμίζαντες θυμῷ,
 καὶ ῥάμῃ, διεκινδυνεύοντο. τε-
 λος δ', τρεπλὴν αὐτῶν περὶ-
 σάμενοι, κατεδιώξαμεν, ἄχρι
 τοῦ τοῦ φάλαρος. ἀπεθάνον
 ὃ τ' ἡ πολέμιον, ἐβδόμενον-
 τα, καὶ ἐκείνων ἡμῶν δ', εἰς, καὶ
 ἐκείνων ἡμῶν, τεύχους πλευρᾷ
 διαπαρεῖς τὸ μετατρέπον. ἐκεί-
 νῳ μὲ οὐκ ἔτι ἡμέραν, καὶ
 πῶς ἔκτα, ἐπυλισσάμεθα τῇ
 μάχῃ, καὶ τρεπλὴν ἐσηπάμεν,
 ῥάμῃ ἐκείνῃ διεκινδυνεύοντες ἀναπύ-
 ξαντες. τῇ ὑστεραίᾳ δ', καὶ οἱ ἄλ-
 λοι ἀνδρῶν, παρήσαν, τὸ μὲν
 δεξιὸν κέρας ἔχοντες οἱ Τάει-
 χῶντες, ἡγεῖτο δ' αὐτῶν Πήλα-
 μος, τὸ δὲ ἐνώνυμον, οἱ Κνω-
 κίφαλοι. τὸ μέσον δὲ, οἱ Καρκινόχοιρες. οἱ δὲ Τεττονομόν-
 τες, δ' ὅτι ἔχον, οὐδέ τις οὐκ ἔχον, οὐδέ τις οὐκ ἔχον.

aduentum suspicantes, po-
 sitis quinque & viginti
 virorum insidijs, foris il-
 los expectabamus. Iis verd
 qui in insidijs erant præ-
 scriptum erat, vt insu-
 gerent, vbi prætergressos
 hostes vidissent: quod e-
 tiam fecerunt. Nam ere-
 cti à tergo ipsos cade-
 bant. Nos etiam ipsi, vi-
 ginti quinque numero (ε-
 tenim Scintharus, eiusque
 filius vnà militabant) ob-
 uiam venimus, congressique
 animo, viribusque decer-
 nebamus. Denique con-
 uersos in fugam, ad suas
 vsque latebras insequuti su-
 mus. Cæsi sunt ex hostibus
 centum & septuaginta, &
 nostris vnus, & guberna-
 tor, tergum triglæ costa
 perfossus. Die igitur &
 nocte illa in prælio man-
 simus, & trophæum statui-
 mus, arida spina Delphini
 suspensa. Postridie alij
 etiam re cognita adfuo-
 runt. Dextrum quidem
 cornu Tarichanes, quos
 Pelamus ducebat: laeuum
 Cynocephali, mediū Car-
 cinochites tenebant. Nam
 Tritonomendetes quiesce-
 bant: neutri parti fauentes.

ἡμῖς δὲ , περιπατήσαντες
 αὐτοῖς τὸ Ποσειδώνιον, περι-
 μιξαυμεν, πολλῇ βοῇ χροόμενοι.
 αὐτῇ γὰρ ὃ τὸ κῆτος, ὡς ἂν τὰ
 σπύλαια βεβήκειν ὃ αὐτὸν.
 αἶτε γυμνῆτας, καὶ καταδιώ-
 ξαντες ἐς τὴν ὕλην, τοιοῦτον
 ἑπεκράτορ μιν τῆς γῆς. καὶ μετ'
 οὐ πολὺ κῆρυκας ἀποστείλαν-
 τες, νεκροὺς τε αἰνῶντο, καὶ B
 περὶ φιλίας διαλέγοντο. ἡμῖν
 ὃ ἐκ ἐδόκει ἀντιδιδῆναι. ἀλλὰ
 τῇ ὑστερίᾳ χροήσαντες ἐπ'
 αὐτὸν, πάντας ἀφ' ὧν ἔ-
 νόφαμεν, πλὴν τῶν Τει-
 τωναομενίδων. οὗτοι ὃ ὡς εἶ-
 δον τὰ γινόμενα, διαδρα-
 μόντες ἐν τῶν βραγχείων,
 ἀφῆκαν αὐτοὺς εἰς τὴν θάλασ-
 σαν. ἡμῖς ὃ τὴν χώραν ἐπι- D
 δόντες, ἔρημον ᾗδ' οὖσαν, τῶν
 πολεμίων τὸ λοιπὸν ἀδῶς κα-
 τὰ κῆρυκας, τὰ πολλὰ γυμνασίαις
 τε καὶ κωμῆσιν χροόμενοι,
 καὶ ἀμπελοφυλάκταις, καὶ τ'
 κερπὸν συγκομίζομενοι τ' ἐν
 τῶν δένδρων. καὶ ὅλους, ἐώκει-
 μεν τοῖς ἐν δημοτικῇ μί-
 γρῳ καὶ ἀφύκτῳ βυβάσι, καὶ
 λευκομέσιν. ἐνιαυτὸν μὲν οὖν
 καὶ μῆνας ὀκτὼ ἔσθον διήρο-
 μεν τ' ἐτόπον. τῷ δ' ἐνιαυτῷ
 μετὰ τὴν ἐσθίαν, περὶ τ'

At nos circum Neptunitem-
 plum illis obuij facti, ma-
 gno cum clamore manus
 conferuimus, & ut antea
 solent, cetus resonabat.
 His in fugam versis, vi-
 rore qui essent expediti,
 & in syluam abactis, post-
 modum terra potiti sumus.
 Nec multò post missis prae-
 conibus cadauera sustulerunt,
 & de ineunda amicitia
 compellarunt. Sed visum
 non est foedus cum illis
 percutere: quin postera die
 eos aggressi, omnes fun-
 ditus cecidimus praeter Ti-
 tonomendetes: qui ut vi-
 dere quae contigerant, di-
 lapsi per ceti branchias, in
 mare desilierunt. Igitur
 regionem ingressi, iam ho-
 stibus vacuam, postea sine
 metu habitauimus, pala-
 stris & venationibus nos
 exercentes, vineas colen-
 tes, decerptumque ex ar-
 boribus fructum compor-
 tantes. Denique similes
 ijs fuimus, qui in magno
 carcere, vnde nulla spes
 effugij, conclusi, delicijs &
 voluptatibus indulgent.
 Quam vitae rationem an-
 num & menses octo ex-
 gimus. Sed noni mensis
 die quinta, circa secun-
 dam oris apertionem

δευτέρῳ τῷ σώματος ἀνοίξει.

ἔπειθ' ὅτ' ἡ τὸ το κτ' τὴν ὥραν
 ἐν ἑαυτῇ ἐποίησεν τὸ κῆτος, ὥστε
 ἡμᾶς φρεσὶ τὰς ἀνοίξεις τε-
 μαίρεσθαι τὰς ὥρας, πρὶν οὐκ
 τὴν δευτέραν ὥς ἐφ' ἡμᾶς ἀνοίξιν,
 ἄρ' ἂν βοή τε πολλή, καὶ θο-
 ρυβὸς ἠκούετο, ὥσπερ κη-
 λυσματά, καὶ εἰρήσια. ταρα-
 χθόντες ὅν, ἀν' ἐν πύλαις ἐπ'
 αὐτὸ τὸ σῶμα τῷ θύειον. καὶ
 σάτις ἔντος τῶν ὀδόντων, κα-
 θ' ἑαυτῇ ἅπαντα, ὡν ἐγὼ εἶ-
 δου θαλάσσιον παρὰ δόξατον,
 μετὰς μεγάλους ὅσον ἡμεκα-
 διαύς τὰς ἡλικίας, ἐπὶ ἡν-
 σων μεγάλων περιπλέοντας,
 ὥσπερ ἐπὶ τεσσάρων. οἶδα μὲν
 ἐπί τοις τοῖς ἰσχυροῦς.
 λίξω δὲ ὅμως. Νῆσι ἦσαν
 ἐπιμήκει μ', ἐπὶ τῇ ὕψι-
 λαί, ὅσον ἐκαστὸν σάδιον ἐκαστὴ
 τὴν περίμετρον. ἐπὶ δὲ αὐτῶν
 ἔπλεον τῶν ἀνδρῶν ἐμείνων
 ἀμφὶ τὸν ἑκάστη, καὶ ἑκάστη τῶν
 δὲ οἱ μὲν παρ' ἑκάστη τῆς νήσου
 καθ' ἑαυτοῖς, ἐπὶ τῆς ἐκαστῆς
 τῶν, κυπρίοις αὐτοῖς ἑκά-
 στοις μεγάλοις, καὶ αὐτοκό-
 μοις, ὥσπερ ἐπὶ τῶν. κα-
 τὰ τὴν δὲ ἐπὶ τῆς πρυμνῆς.
 ὡς ἐδοκεῖ, κυβερνήτης ἐπὶ
 λόφου ὑψηλῇ εἰσέκει, χαλ-
 κοῦ ἔχων πιδάλιον, σιδάριον τὸ μήκος. ἐπὶ δὲ τῇ πρυμνῇ

(hoc enim vnoquoque annū
 tempore semel faciebat Ce-
 tus, ita ut ex apertione, annū
 tempora conijcerem⁹) circa
 secundam, inquam, aper-
 tionem, & clamor multus,
 & tumultus audiebatur, ve-
 luti exhortantium nauita-
 rum, & remigantium. Qui-
 bus turbati, ad beluæ os
 prorepsumus, stantēque in-
 tra eius dentes aspiciēbamus
 omnia. Spectaculorum quæ
 vidi inusitatissimum, hoc
 fuit, homines nimirum ma-
 gni, dimidij stadij stature,
 qui magnis insulis tanquam
 triremibus nauigabant. Ex
 quauis sciam me non ve-
 risimilia narraturum, di-
 cam tamen. Insulæ erant
 non admodum altæ, sed
 longæ, singulæ centum sta-
 diorum ambitu: in qui-
 bus ex viris illis circiter
 viginti & octo nauigabant.
 Horum aliqui vtrinque
 insulæ lateribus insidentes
 ordine remigabant, cu-
 pressis magnis vnâ cum suis
 frondibus, tanquam remis.
 Pone autem ad ipsam pup-
 pim, ut videbatur, guber-
 nator in colle alto stabat,
 gubernaculum æneum, ut
 prius stadij longitudine
 regens. Ad proram verò,

ὅσον πεπαισθημένα ὀπλισμέ-
 νοι αὐτῶν ἐμάχοντο, πάντα
 εἰκοτὲς ἀνδράποισ, πλεὺς τῆς
 κόμης. αὐτῇ δὲ, πῦρ ὡς καὶ
 ἐκάπτο. ὥστε ἐδὲ κορύθων
 ἐδέοντο, αὐτὶ δὲ ἰστῶν, ἀνέμοι
 ἐμπέπων τῇ ὕλῃ, πολλῇ ἐνού-
 ση ἐνέκασε, ἐκὸς τε αὐ-
 τῶν, καὶ ἔφερε τὴν νῆσον, οἱ δὲ
 δέλεη ὁ κυβερνήτης. κατευσθὲς
 δ' ἔφεισθήκει αὐτοῖς. καὶ πρὸς
 τὴν εἰρησίαν ὀξέως ἐκινῶντο,
 ὥστε τὰ μακρὰ τῶν πλοίων.
 τὸ μὲν ἂν πρὸς τὸν, δύο ἢ βεῖς
 ἰσχυροῦ. ὕστερον δ' ἰσχυροῦ
 ὅσον ἐξακόσιοι. καὶ διασπῆτες,
 ἐπὶ πολέμου, καὶ ἐν αὐμάχῳ.
 πολλαὶ μὲν οὖν αὐτῶν πρὸς
 συνήρῳ τοῖς ἀλλήλοις. πολ-
 λαὶ δὲ καὶ ἐκβληθεῖσαι κα-
 τὰ δύνοντο. αἱ δὲ συμπλεκόμε-
 ναι, κατεργασθῆσαν διηγοῖντο, καὶ
 οὐρανὸς ἀπελνοῖτο. οἱ γὰρ ἐπὶ
 τῷ πρὸς τὰς τεταγμένους, πάντα
 ἐπεδείκνυτο πρὸς τὴν μάχην. ἐ-
 πιμαβαίνοντες, καὶ ἀντιπρὸς.
 ἐξ ὧν ἦν ἡδύς. αὐτὶ δὲ χειρῶν
 σπῆν, πλεὺς πῶς μετὰ τοῖς
 ἐκδεχόμενοις ἀλλήλοις ἐπερρί-
 πτω. οἱ δὲ, περικλεό-
 μενοι τῇ ὕλῃ κατέτρεχον τὴν νῆ-
 σον. ἐξ ἄλλων μὲν τοῖς, καὶ ἐπὶ
 βύσσον ὁρῶντες τοῖς ἀμαξοπληθύνει, καὶ ἀντιπρὸς πλεθύνει.

ex his quadraginta circiter
 armati pugnabant, homi-
 nibus, præter comam, om-
 nino similes: hæc enim ignis
 erat, & ardebat, adeo ut ga-
 leis non esset opus. Pro veis
 verò ventus ingruens syl-
 uam, quæ plurima cuique
 inerat, sinuabat illam: &
 quod vellent gubernator insula
 deferebat. Præfectus autem
 ipsis instabat, ipsi verò con-
 festim ad remigium mone-
 bantur, quemadmodum
 longæ naues consueverunt.
 Primum igitur duos attres
 videbamus: postremò ser-
 centi apparuerunt: qui inter
 se dissidentes bellum, præ-
 liumq; nauale commitebāt.
 Multæ quidem oppositis
 proris contritæ sunt, multæ-
 que dissolutæ submersæ sūt.
 Aliæ configentes foriter
 certabant, neque facili ab
 inuicem soluebantur. Nam
 qui in prora instructi pu-
 gnabant, omnem incescendo
 & cædendo industriâ osten-
 debant; & nemo viuos ca-
 piebat. Ac pro ferreis robustis
 magnos polypos inuicem
 connexos iaciebant, qui
 sylvarum complicati insulas te-
 nebant. Percutiebant etiam
 & vulnerabāt officis, quoru
 vnum currum impleat, & ipso
 gijs magnitudine iugentis,

ἦντο δὲ τῶν μὲν, Αἰολο-
 κένταυρες. ἣ δὲ, Θαλασσο-
 πότης. καὶ μάρη αὐτοῖς ἐγ-
 γήντο, ὡς ἔδοκε, λείας
 ἐπέε. ἐλέγετο γὰρ ὁ Θαλασσο-
 πότης πλάσας ἀγέλας δελφίνων
 τῷ Αἰολοκένταυρου ἐληλα-
 χίνα, ὡς ἡ ἀκούειν ἐπικα-
 λουμένων ἀλλήλοισι, καὶ τὰ ὀνό-
 ματα τῶν βασιλέων ἐπιβου-
 λήων. τέλος δὲ, νικῶσιν οἱ
 τῷ Αἰολοκένταυρου. καὶ νή-
 σους τε ἣ πολέμιων κατα-
 δύνουσιν ἀμφὶ τὰς πνιθήκοιτα,
 καὶ ἐκείτων, καὶ ἄλλας σχεῖς
 λαμβάνουσιν αὐτοῖς ἀνδρά-
 σιν. αἱ δὲ λοιπαὶ, πρύμναν
 κρουσάμεναι, ἔφευγον. οἱ δὲ,
 μέγας πινὸς διαξάντες, ἐπι-
 δὴ ἰσώτερά ἡ, τραπέμνοι
 πρὸς τὰ ναυάρια, ἣ πλεί-
 σων ἐπικράτησαν, καὶ τὰ
 ἑαυτῶν ἀνείλοντο. καὶ γὰρ ἐκεί-
 νων κατέδυσαν νήσοι καὶ ἐλάτ-
 τους τῶν ὀγδοήκοιτα. ἔση-
 σαν δὲ καὶ τρεῖς παῖδες ἣ νη-
 σιμαχίας, ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τῷ
 κίπτις μίαν τῶν πολέμιων
 νήσων ἀνὰ ταυράσας. ἐκεί-
 νῳ μὲν οὖν πλεῖον νύκτα περὶ
 τὸ θηρόν ἡλίσσαντο, ὅτε ἀφαι-
 ρεῖ αὐτὴ τὰ ἀπόρρητα, καὶ ἐπὶ
 καὶ γὰρ ἀγκυραῖς ἐγγήντο

His autem præerat Æo-
 locentaurus. Illis verò
 Thalassopotes. Quibus ob
 prædam orta est pugna:
 nam Thalassopotes dice-
 batur multos Æolocen-
 tauri delphinum greges
 abegisse, ut audire erat ex
 mutuis exprobrationibus,
 & ex eo quòd nomina re-
 gum inclamabant. Tandem
 vicerunt qui ab Æolocen-
 tauro stabant, & insulas
 circiter centum & quin-
 quaginta submerferunt, &
 tres alias cum viris ipsis
 ceperunt: at reliquæ col-
 lisa puppi fugerunt. Quas
 ubi paulum persecuti fu-
 issent, sub vesperam ad
 naufragia reuerſi, plurima
 obtinuerunt, suasque res
 receperunt: nec pauciores
 quàm octoginta insulas sub-
 merferunt. Tum insularis
 pugnae trophæum in ca-
 pite Ceti statuerunt, sus-
 pensa vna ex hostium in-
 sulis. Illa igitur nocte
 circa beluam demorati
 sunt, alligatis ipsi na-
 vium retinaculis, factaque
 statione ad anchoras. Nam
 magnis, vitreis, & va-
 lidis anchoris utebantur.

ἀγκυρῶν πλησίον ὀρμητῆρες.
 μετὰ ταῖς, ναλίναις, χαρτεραίς.

τῇ ὑπερβία δὲ θύσαντες ἐπὶ
τῷ κήτει, καὶ τοὺς οἰκέτας θά-
ψαντες ἐν αὐτῷ, ἀπέπλεον
ἡδονῇ, καὶ ὡς τὴν παλαιὰν
ἄδοντες. ταῦτα μὲν τὰ κτ' πλὴν
ἡθομαχίαν γηγρόμμενα.

Postridie cum supra cetum
sacra fecissent, suósq; ibi
sepeliuissent, læti, & utz-
ana canentes, abierunt. Hæc
sunt quæ insulari in pugna
acciderunt.

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ Λόγος δεύτερος.

HISTORIÆ VERÆ LIBER SECVNDVS.

Ο δ' ἀπὸ τούτου
μικεῖν φέρον
ἐγὼ πλὴν ἐν τῷ
κῆτει διαταξά-
μενος ἀχθομῶρος τῷ
τῇ μωνῇ, μηχανὴν πινὰ ἐξή-
του, δι' ἧς αὐτὸν ἔλκεσθαι ἤμοι-
το. καὶ τὸ μὲν ὡς ὅσον, ἔδοξεν
ἡμῖν διορύξασθαι κτ' ὅτι δέξιόν
τοῖς χον, ἀποδραμεῖν. καὶ ἀρξά-
μενοι, διεκοπόμεν. ἐπειδὴ
δὲ πεισθέντες ὅσον πέντε
σταδίους, ἐδὲν ἡνύομεν, τὸ ὄρυ-
γματος ἐπαυπάμεθα. πλὴν δὲ
ὕλῃ καὶ διατάξασθαι. οὐ-
τω γὰρ αὐτὸ κῆτος ἀπεθανεῖν.
εἰ γὰρ τὸ τοιοῦτον, βαδία ἔμελ-
λεν ἡμῖν ἔσσεσθαι ἢ ἐξέρχου.
ἀρξάμενοι ἔν ἀπὸ τῶν οὐραϊ-
ων ἐκτάμεν. καὶ ἡμέρας μὲν
ἑπτὰ καὶ νύκτας ἵστας ἀναι-
δήτως εἶχε τὸ καύματος.
ἐγδοὴ δὲ καὶ ἐννάτῃ σωζόμεν

Xinde cum
illam vitæ ra-
tionem ferre
non possem
amplius, illi-
usque mansio-
nis me tæderet, quærebam
quaham arte nobis exitus
pateret. Ac primùm nobis
visum est effosso pariete
dextro fugam tentare. Sed
cum pertundere cœpisse-
mus, & ad quinque pro-
gressi stadia nihil effecti-
femus, à fossione desti-
titimus: sylvam verò in-
cendere decreuimus, ut hæc
Cetus moreretur: quod si
fieret, facilis egressus
nobis futurus esset. Itaque
initium incendiij ab extre-
mitate duximus: at ille
dies septem totidemque
noctes se vtri non sensit.
Octava tandem ac nona

αὐτῶν νοσηῶντος. ἀργότερον
 ῥωμ' ἀνέχαπτε, καὶ εἶποτε
 ἀνέχοντο, τὰρ σὺ σὺνέμμε. δι-
 κῆτη δὲ, καὶ ἐνδικῆτη, τί-
 λεον ἀπνεκρῶτο, καὶ δυσῶδες A
 ἔμ' ἡδωδὲκῆτη δὲ, μόρις ἐνο-
 ῦσθαι ὡς εἰ μὴ τις χανόντος
 αὐτοῦ ὑποσηείξει τὸν ρομφίον,
 ὅτι μικρὴ συγκλείεται, κινδυ-
 νεύουσθαι χατακλειδέντες ἐν B
 νεκρῷ αὐτῷ ἀπολείδωσι. οὕτω
 δὴ τὸ σόμα μεγάλως δοκοῖς
 διαρπύπντες, ἥ ναὺν ἐπισκευ-
 αζομένη, ὑδωρ τε ὡς ὅτι πλεῖ-
 σον ἐμβαλλομένοι, καὶ τὰλλα C
 ἐπιπείθεια. κυβερνήσειν δ' ἔ-
 μαιλλεν ὁ Σκύνδαρος. τῇ δ'
 ἐπουσῆ, τὸ μ', ἡδὴ τετήκε.
 ἡμεῖς δ' ἀνελκυσθῆς τὸ πλοῖον,
 καὶ διὰ τῶν ἀραιωμάτων διαγα- D
 ρόντες, ἐκ τῶν ὁδόντων ἔαψα-
 ντες, ἡρέμα καθήκαμεν ἐς πλὴν
 δαλαπῆαν. ἐπιβάντες δ' ἐπὶ τὰ
 ῥῶτα, καὶ δύσαντες τῷ Ποσει-
 δῶνι, αὐτῷ πρὸς τὸ τρίπαιον,
 ἡμέρας βῆς ἐπαυλισάμενοι, E
 νημεῖα γὰρ μῶ, τῇ τετάρτῃ
 ἀπεπλεύσαμεν. ἐνθα δὲ πολ-
 λοῖς τῇ ἐκ τῆς ναυμαχίας νε-
 κροῖς ἀπλωτόμεν, καὶ παρῶν
 κίλλομεν. καὶ τὰ σώματα κα-
 ταμετρῶντες, ἐδαυμάζομεν. καὶ
 ἡμέρας μὲν ἦτας ἐπλέομεν,

illum agrotare intellexi-
 mus : quum ignavius hia-
 bat, quum siquando hiaret,
 statim os comprimebat.
 Decima denique & vnde-
 cima mortuus est, & for-
 tit. At duodecima vix
 sensimus nos periclitari ne
 in cadauere conclusi mo-
 reremur, nisi quis dentes
 molares suffulciret, ita ut
 fauces non amplius prae-
 cluderet. Ita vero ore ma-
 gnis irabibus diducto, na-
 uim parabamus, tum plu-
 rimam aquam, tum alia
 necessaria imponendo. Gu-
 bernator futurus erat Scin-
 tharus. Postera die iam mor-
 tuus erat Cetus, quum
 retractam nauim, & per
 raritatem dentium dedu-
 ctam, & explicatam, in
 mare demissimus. Tum
 conscenso dorso, factis-
 que sibi iuxta trophæum
 Neptuno sacris, post tri-
 duum moram, quarto die,
 quia placidum erat mare,
 discessimus. Hic nos in
 multa nauali prælio deu-
 storum cadauera incidimus
 & impegimus, quorum cor-
 pora metiti mirabamur.
 Posteaquam autem tempe-
 rato cælo videntes, ali-
 quot dies nauigauimus :

ἀνεκράτη αἰεὶ χερσὶν οἱ.

σπιτα βορέου σφοδρῶ πνέ-
 σαιτος, μέγα κρύος ἐξήυετο.
 καὶ ὡς αὐτῇ παῖ ἐπάγει τὸ
 πῖλινος. ἐκ ὕψι πωλῆς
 μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐς βαθεῖς,
 ὅσον ἐς τετρακοσίας ὀργυας.
 ὥς καὶ ἀποβάντας, δια-
 δύνει ἐπὶ τῷ κρυαίῳ. ἐπι-
 μέροντος οὐκ ἔστι πνέματος
 φέρειν οὐ διωάμενοι, τοιόνδε
 πῖπνοσιν παλιν. ὁ δὲ πῶ γού-
 μῳ ἀποφηνάμενος, ἡ ὁ σκίν-
 δαρος. σκάναντες γὰρ ἐν τῷ
 ὕδατι σπῆλαιον μέγιστον, ἐν
 τούτῳ ἡμῶν ἡμέρας τειά-
 χοντα, πῶς ἀντακείντες, καὶ
 σιτουμένων τὸν ἰχθῦς. ἐνείκο-
 μῳ δὲ ἀνθρώπων. ἐπεὶ δὲ
 ἦδη ἐπέλιπε τὰ ἐπιπλεῖα,
 περὶ σελῶντες, καὶ πῶ νῆα
 πεπλοῦσαν ἀνασπᾶσιντες, καὶ
 πετάσαντες τῷ ὁδοῦ, ἐσ-
 ῥέμεθα ὡς εἰς πλείοντες λείως
 καὶ περὶ ἡμῶν, ἐπὶ τῷ πᾶσι
 διολιθίζοντες. ἡμέρας δὲ
 πέμπτῃ σάλευται ἡ, καὶ ὁ πᾶ-
 ρος ἐν ὑέτο. καὶ ὕδωρ πάντα
 αὐτῆς ἐγίγνετο. πλείους αὖτε
 δὲ ὅσον τετρακοσίους σάδρους,
 νήσῳ μικρῇ καὶ ἐρήμῳ περὶ
 πνεχθῆναι. ἀπὸ ἧς ὕδωρ λα-
 βόντες, ἐπελελοίπει γὰρ ἡδη,
 καὶ διὰ ταύτας ἀγέρας κατατοξύνοντες, ἀπεπλήσαντο.

ortus est vehemens boreæ
 flatus, unde adeò magnum
 frigus, ut totum mare
 A concreuerit, non in super-
 ficie modò, sed in qua-
 dringentarum vlnarum pro-
 funditatem, ut egressi
 super glaciem curremus.
 Sed cum perseverantem
 B ventum ferre non posse-
 mus: tale quiddam ex-
 cogitauimus: author au-
 tem consilij fuit Scin-
 tharus. Maximum antrum
 in aqua fodimus, in quo
 C dies triginta mansimus ig-
 nem accendendo, & pis-
 cibus victitando, quos
 inter fodiendum inuenie-
 bamus. Sed vbi iam defe-
 cit commeatus, egressi
 nauem impactam auulsi-
 mus, ac velum expandi-
 mus, perque glaciem
 delabentes, leuiter & le-
 niter tanquam nauigantes
 trahe' amur. Quinta au-
 tem die glacies tepore
 E liquecebat, omniaque
 rursus aqua fiebant. Inde
 trecenta circiter stadia
 emensi, in paruam defer-
 tamque insulâ delati sumus.
 unde hausta aqua, quoniam
 nobis iam defecerat, con-
 fectisque arcu duobus syl-
 uestribus tauris, soluimus.

αὐτῶν οὗτοι, τὰ κέρατα
 ἐκ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ εἶχεν, ὅσην
 ἔπ' οὖς ὀφθαλμοῖς, ὥστε οὐ
 μῶμος ἡξίου. μετ' ἔπειτα δὲ
 εἰς πελαγὸς ἐμβαίνοντες, οὐχ
 ὕδατος, ἀλλὰ γάλακτος. καὶ
 ἦτος ἐν αὐτῷ ἐθαίετο λευκὴ,
 πλήρης ἀμπελών. ὡς δὲ ἡ
 ἦτος, τυρὸς μέγιστος πᾶν συμ-
 πεπηγὸς, ὥς ὕπερ ἐμφαρόν-
 τες ἐμάθειν, σάβων εἰκοσι-
 πέντε τὸ μέγεθος. αἱ δὲ ἀμπε-
 λαιβορύων πλήρεις. οὐ μὲν-
 τοῖς οἶνον, ἀλλὰ γάλα ἐξ αὐτῶν
 ἀπεθλίβοντες. ἱερὸν δὲ ἐν μέ-
 σῃ τῇ νήσῳ ἀνέκοδοῦντο, Γα-
 λατίας τῇ νηϊίδος, ὥς ἐδήλου
 τὸ ἐπιγράμμα. ὅσον οὐκ ἔχον-
 τος ἐκεῖ ἐμείναντες, ὅφρ' ἵπ-
 πῶν καὶ στίον ἢ γῶ παρεῖχε.
 ποτὸν δὲ τὸ ἐκ τῇ βορύων γά-
 λα. βασιλεύειν δὲ τούτων τῶν
 χερσίων ἐλέγχετο Τυρὼ ἢ Σαλ-
 μωνέως μὲν πᾶσι ἐν τῷ αὐτῷ
 πάλαι, ταύτῃ παρὰ τὸ
 Προσειδῶος λαβῶσα τῇ πᾶσι.
 μίαντες δὲ ἡμέρας ἐν τῇ νή-
 σῳ πάντες, τῇ ἑκτῇ ἔξωρμόσα-
 ντες, αἶρας μὲν πᾶσι παρὰ
 πᾶσι, λευκῶν δὲ
 οὐκ ἔστιν ἡ δαίμων. τῇ δὲ δὸς
 ὅ τῶν πλέοντες, καὶ ἐπὶ
 διὰ τὸ γάλακτος, ὅσην ἡδὴ ἐν

Hi autem tauri non in
 fronte, sed sub oculis, ut
 volebat Momus, habe-
 bant cornua. Nec multo
 post in mare non aqueum,
 sed lacteum ascendimus:
 ubi alba insula vitibus
 referta apparebat: quæ
 maximus erat cascus ve-
 hementer coagulatus, ut eo
 postea comesto didicimus:
 quæque viginti quinque
 stadiorum longitudine con-
 stabat. Vites autem vuīs
 fœtebant, ex quibus non
 sanè vinum, sed lac ex-
 pressimus. In media insula,
 templum Galatææ Nereidi
 sacrum extructum erat, ut
 inscriptio declarabat. Ita-
 que quandiu ibi mansimus,
 opsonium & cibum terra
 nobis præbuit: potum,
 lac ex vuīs expressum.
 D Tyro Salmonci filia post
 obitum, hoc honore à
 Neptuno decorata, regio-
 num harum imperio potiti
 dicebatur. Exactis in insula
 quinque diebus, sexta
 portum egressi sumus im-
 pellente nos aura, &
 tranquillo ab undis mari
 stante. Porro octava
 die cùm non amplius in
 lacte, sed in aqua salâ
 cœruleâque nauigaremus.

ἀλμυρῶ καὶ κυανῷ ὕδατι,

καθ' ὧν αὐτῶν πολλοὶ
ἐπὶ τῷ πελάγῳ διαβύοντες,
ἅπαντα ἡμῖν φερόμενός τε, καὶ
τὰ σώματα, καὶ τὰ μέλη,
πλὴν μόνων τῶν ποδῶν. ταῦτα
γὰρ φέλλινα εἶχον. ἀφ' οὗ δὴ οἱ
μαὶ καὶ ἐκαλεῖντο φελλόπο-
δες. ἰδρυμαζομένη οὐκ ἰδόντες
ἡ βαπτίζοντο, ἀλλ' ὡς ἔχον-
τες τῶν κυμάτων, καὶ ἀδυνά-
τοι ὄντες. οἱ δ', καὶ φερό-
μενός τε, καὶ ἡσυχάζοντο ἡμᾶς
ἐν λιμνῇ φωνῇ. ἔλεγον τε εἰς
φελλὰ τὴν αὐτῶν πατείδα
ἐπιχάδαι. μέχρι μὲν δὴ τινος
σωμαδεύοντες ἡμῖν παρεδύν-
τες. εἴτα ἀπεβὰς ποδῶν τῶν
οὗτων, ἐβάντες, εὐπλοῖαν ἡμῖν
ἐπεξάμενοι. μετ' ὀλίγον δὲ,
πολλὰ νῆσοι ἐφαίνοντο. πλη-
σίον μὲν δὲ ἀριστερῶν ἢ φελλῶν,
ἐς τὴν ἐκείνην ἑσπυδον, πόλιν
ἐπὶ μεγάλῳ καὶ στρογγύλῳ
φελῷ κατοικουμένη. πόρρωδ' ἔστι
καὶ μάλλον ἐν δεξιᾷ πέντε
μέγισται καὶ ὑψηλότεραι. καὶ
πῦρ πολὺ ἀνέχεται. καὶ ὅτι
φερόμενός τε, καὶ πλατεῖα, καὶ
ταπεινὴ, θαλάσσης ἀπέχουσα καὶ
ἐλάττω πειτακοσίῳ. ἥδη δ'
πλησίον τε ἡμῶν. καὶ δρυμα-
ζὸν τις αὖτε περὶ πνευσεν
ἡμᾶς, ἡδεῖα καὶ εὐώδης, οἶον

multos homines supra mare
decurrentes cernimus, cor-
poribus & magnitudine no-
bis omnino similes, sed non
pedibus, quos habebant sa-
berinos: unde Phellopodes,
ut puto, vocabantur: quos
quum non demergi, sed su-
pra fluctus extare, inter-
pidēque incedere viderē-
mur, admiratione capie-
batur. Illi ad nos accede-
runt, & Græca lingua salu-
tarunt: dixeruntque se in
patriam Phello properare.
Hi nos aliquandiu sum
comitati à latere currentes:
postea averti à via, for-
tū licem navigationem com-
precati iuerunt. Paulò post
insulæ multæ apparuerunt.
Propè quidem à Ixua Phel-
lo, ad quam illi festina-
bant, quæ civitas super
magno, rotundòque subert
habitabatur. At è longin-
quo, & ad dextram magis,
quinque maximæ, & excel-
sissimæ, ubi multus ignis ac-
census erat. Ad proximam
autem lata, humilisque ma-
distans stadijs non minus
quingentis. Iamque propè
eramur quum mirabilis
quædam aura nos afflavit,
suavis & odorata, qualem
à felici Arabia spirare di-
cit historicus Herodotus:

φασὶν ὁ συγγραφεὺς Ἡρόδοτος

ἐπέζηεν ὁ εὐδαίμωνος Αργείας. οἶον γὰρ ἀπὸ ῥόδου, καὶ παρκύσου, καὶ ὑακινθίου, καὶ κρίνου, καὶ ἰών, ἐπὶ τῇ μυρσίνης, καὶ δάφνης, καὶ ἀμπελάνθης, τοῖς ἡμῶν τὸ ἥδὺ παρσιβέβαλλεν. ἡδόντες δὲ τῇ ὀσμῇ, καὶ χηρὰ ἐκ μακρῶν πόνων ἐλπίσαντες, κατ' ὀλίγον ἥδη παλησίον ὁ ἵππου ἐξηγόμαθα. ἔγδα δὴ καὶ κρατερῶν λήμνας πρὸ πολλοῦ παρσιπύσαν ἀκλύστοις καὶ μεγάλαις, ποταμοῖς τε διαυρεῖς ἔξιοιτας ἡρέμα ἐς τὴν θάλατταν. ἐπὶ δὲ λειμῶνας, καὶ ὕλας, καὶ ῥεγεα μοισι- καὶ, τὰ μὲν ἐπὶ τῶν κήρυων ἔσδοντα, πολλὰ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν κλάδων. αἱ δὲ καὶ κῦφος καὶ εὐπνοῖς περικέχυτο τῇ χώρᾳ. καὶ αὖρεα δὲ πτερεῖς ἡδύαι διαπνέουσιν, ἡρέμα πλεῖν ὕλῃ διευάλεινον. ὥστε καὶ ἀπὸ τῶν κλάδων κυνυμύων, τερπνὰ καὶ συνεχῆ μέλῃ ἀποσείζετο, ἰοικόμενοι τοῖς ἐπ' ἐρημίαις αὐλήμασι τῶν παλίων αὐλῶν. καὶ μέλῃ καὶ τοῖς σύμμικτος ἠκούετο, οὐ δορυβώδης, ἀλλ' οἷα θύοιτο αἰεὶ ἐν συμποσίῳ, τῶν μὲν αὐλούντων, ἄλλων δὲ, ἐπανομιῶν, ἐνίων δὲ, ἢ μεθέραν. τοῦτοισι ἅπασι

nam qualis à rosa, narcissio, hyacintho, lilijis, violis, præterea myrto, lauro, ampelanthē, talis odor suaviter nobis aspiravit: quodum recreabamur, & boni aliquid longis ex laboribus sperabamus, paulatim ad insulam accessimus. Hic & portus videmus plurimos tranquillos, & magnos, fluviisq̃ue limpidos in mare leniter ingredientiē. Præterea prata, & sylvas, & canoras aues, quarum alie in littoribus, multæ verò super frondibus canebant. Aër lenis, & placidè spirans regioni circumfus⁹: ac suaues aures perspirantes leniter syluam mouebant: ita ut ex motis ramis dulces & continui cantus ederentur, similes ijs modulationibus, quæ in desertis obliquis à fistulis reddi solent. Quinetiam promiscua vox audiebatur, non tumultuosa, sed qualis in conuiuitio ederetur, quum alij tibia canunt, alij laudant, nonnulli etiam ad tibiam, vel citharam saltant. Dum his demulcebamur, in portum devenimus:

κρατούμενων πρὸς αὐλὸν, κληόμενοι, καὶ τήχθηντες.

ὁρμίσαντες ὃ τὴν γαῖαν, ἀπὲρ
 βαυνοῦν, ἢ Σκινδαρεν ἐν αὐ-
 τῇ, καὶ δὺς τ' ἐταίρων ἀπολι-
 πόντες. ὡροῖντες δὲ διὰ λει-
 μῶνος εὐανδοῦτος, ἐν τῷ χά-
 νουρ τοῖς φρουρεῖς, καὶ πει-
 πόλοις. οἱ δὲ, δισπῶντες ἡμᾶς
 ῥοδίσις στεφάνοις, οὗτος γὰρ μί-
 κτος παρ' αὐτοῖς δεσμός ἐστιν,
 αἰήρον ὡς τ' ἀγγέλων. παρ' ὧν
 δὴ καὶ ὁ δὸν ἡκούσαμεν, ὡς ἡ
 μὲν νηὶς εἴη τ' μαζέων ὡροῖ-
 γορευομένων, ἀρχὴ δὲ ὁ
 κρῆς Ραδάμανθους. καὶ δὴ
 ἀνὰ χεῖρας ὡς αὐτὸν, ἐν ταῖς
 τῶν δικαζομένων ἐσημεν τέ-
 παρτοι. ἡ δὲ ἡ μὲν ὡροῖται
 δίκην, πρὶν Αἴαντος τὸ Τελα-
 μῶνος, εἴτε καὶ αὐτὸν σωεῖται
 τοῖς ἥρωσιν, εἴτε καὶ μὴ. κατη-
 γορεῖτο δὲ αὐτῷ, ὅτι μεμνηοί,
 καὶ αὐτὸν ἀπεκτόνοι. τέλος ὃ.
 πολλῶν ῥηθῶντων, ὁ Ραδάμαν-
 θους ἀπεφάσκειτο. γὰρ μὲν αὐτὸν
 πρῶτον τὸ ἐλλείβεσθαι, παρ-
 δεδύλαι Ἱπποκράτει τῷ κώφῳ
 ἰατρῷ ὕστερον δὲ πωφρονήσαν-
 τα, μετέπειτα τὸ συμπίσσειν.
 δευτέρως δὲ ἡ κρίσις ἑρωτικῇ,
 Θησέως καὶ Μενελάου πρὶν ἢ
 Ελένης διαγωνιζομένων, πο-
 τέρῳ αὐτῷ καὶ συνοικεῖν.
 Μενελάου σωεῖται αὐτῷ,

in quem appulsa nui, &
 relictis in ea Scinchar,
 duobusque socijs dele-
 dimus. Et cum proce-
 remus per floridum prae-
 in custodes, & excuba-
 rum circuitores incidim,
 qui nos roseis coronam,
 quod est maximum apud
 ipsos vinculum, viantes
 ad regem deduxerunt. A
 quibus in via intelleximus
 eam esse beatorum Is-
 sulam, in eaque regnare
 Cretensem Rhadamanthum
 ad quem adducti, steterunt
 in quarto iudicandorum or-
 dine. Prima causa erat de
 Aiace Telamono, an illi
 in Heroum numero esse
 liceat, necne. Accusabatur
 autem quoddam furis ad-
 seipsum necasset. Denique
 multo prius habito sermone
 visum est Rhadamantho,
 ut nunc bibiturus hellebo-
 rum, Hippocrati medico
 Coo traderetur, exinde ad
 mentem reuersus, heroum
 conuiuio interesset. Secun-
 da causa amoris erat, The-
 sei scilicet & Menelai pro
 Helena contententium, ut
 illa cohabitare debeat. Et
 eam quidem Rhadamanthos
 adiudicauit Menelao, ut qui
 tot labores exantlasset,
 καὶ ὁ Ραδάμανθος, ἰδίᾳ
 αὐτῷ καὶ τοσούτῳ πόνῳ,

καὶ κινδυνεύσαντι τῷ γάμου
 ἵκεν. καὶ ὃ αὐτῷ Θηοσεὶ καὶ
 ἄλλαις ἑταίρῳ γυναικάς, τῷ τῷ
 Ἀμαζόνι, καὶ τῷ τῷ Μινῶος
 θυγατρὶ. περὶ δὲ ἐδικάσθη
 περὶ ποσειδῆος, Ἀλεξάνδρω
 τῷ φίλῳ περὶ, καὶ Ἀννίβῳ τῷ
 καρχιδονίῳ. καὶ ἐδόξε ποσειδέειν
 ὁ Ἀλέξανδρος. καὶ θρόνος αὐ-
 τῷ ἐτέθη παρὰ Κύβην τὴν πέρ-
 σην, τὴν πορτερην. τέταρτοι δὲ
 ἡμῖς ποσειδῆος ἐχθροὶ. καὶ ὁ μὲν
 ἦρτο, τί παδόντες, ἐπὶ ζῶντες
 ἐξ ὧν χροῖον ἐπικαίημεν. ἡμεῖς
 δὲ, πάντα ἐξ ἧς διηγησάμεθα. C
 οὗτω δὲ μετασησάμενος ἡμᾶς,
 ἐπὶ πελὸν χρόνον ἐσκέπτετο,
 καὶ τοῖς σωτέρεσι ἐκοινοῦτο
 περὶ ἡμῶν. σιωπῆδιστον δὲ ἀλ-
 λοὶ τε πολλοὶ, καὶ Ἀερείδης ὁ
 δίχμος, ὁ Ἀθηνῶν. ὡς δὲ ἐ-
 δόξεν αὐτῷ, ἀπεφύνατο, τὸ μὲν
 πολυπραγμοσύνης καὶ τὸ
 ἀποδημίας, ἐπειδὴ ἀπο-
 δαύμεν, δοῦναι τὰς ἐνδύνας.
 τὸ δὲ νῆσι, ῥητὸν χρόνον μεί- E
 ναντας ἐν τῇ νήσῳ, καὶ σω-
 διασθέντας τοῖς ἥρωσι, ἀ-
 πειθεῖν. ἔταξε δὲ καὶ τῷ
 ποσειδέῳ τὸ ἀποδημίας, μὴ
 πλεῖον μηνῶν ἐπ' αὐτόν. τούν τε
 δὲ, αὐτομάτων ἡμῶν τῶν σε-
 νάων ἐφ' ἑρμῆς τῶν, ἐλεχόμεθα,

tot pericula pro nuptijs ad-
 jisset: siquidem uxores alias,
 Amazonem illam, & filias
 Minois Theseus habebat.
 Tertia causa iudicata est,
 utrum Alexandro Philippi
 filio, an verò Annibali Car-
 thaginensi priores partes de-
 berentur: visumque est ut
 præcelleret Alexander, eiq;
 posita est sedes iuxta prio-
 rem Cyium Persarum re-
 gem. Nos quarto loco ad-
 ducti sumus. Tum ille nos
 interrogavit, cur vivi ad-
 huc ad sacrum hunc locum
 venissemus. Nos autem illi
 ex ordine cuncta narraui-
 mus. Tum nobis è loco pau-
 lulum summotis, secum diu
 pensitabat, & de nobis
 cum assessoribus commu-
 nicabat. Confederant autem
 ei, cum alij multi, tum
 etiam Atheniensis ille Ari-
 stides cognomento justus;
 ex cuius sententia decretum
 est ut vita functi curiositatis,
 & peregrinationis pœnas
 daremus. Nunc verò, post-
 quam præscriptum tempus
 in Insula mansissemus cum
 heroibus conuersantes, inde
 abiremus. Terminum autem
 mansionis: non amplius quàm
 mensium septem præscripsit.
 Hinc sponte sua defluentibus
 coronis soluti sumus;

καὶ εἰς τὴν πόλιν ἡρώματα, εἰς
 πρὸ τῶν μακρῶν συμπεσον.
 αὐτὴ μὲν οὖν ἡ πόλις πᾶσα
 χρυσή. τὸ δὲ τείχος περιέκειται
 σμαραγδίνον. πύλαι δὲ εἰσὶν
 ἑπτά· πᾶσαι μαρόβουλοι κιν-
 ναμάμυνοι. τὸ μὲν τοῦ ἑδαφος
 τῆς πόλεως καὶ ἡ ὅλητος τῆ
 τείχους γὰρ ἐλεφαντίνη. ναοὶ
 δὲ πάντων θεῶν, βερύλου B
 λίθου ὑποδομιμῶν. καὶ βο-
 μοὶ ὅν αὐτοῖς μέγισται, μονό-
 λιθοί, ἀμειβύστιαι, ἐφ' ὧν ποι-
 ῶσι τὰς ἐκταμίβας. περὶ δὲ
 τὴν πόλιν, ῥεῖ ποταμὸς
 μέγας τῷ χαλλίσῳ, τὸ
 φάτος πηχέων ἐκτὸν βασι-
 λικῶν. βάθος δὲ, ὅσην νῆψ
 ὀυμάρῳ. λεβὰ δὲ ὅσην αὐ-
 τοῖς, οἴκει μέγιστοι, ὑάλινοι,
 τῷ κινναμώμῳ ἐγκατόμῳ.
 αὐτὴ μὲν τοῦ τοῦ ὕδατος, ἐν ταῖς
 πύλαις διεξέως διαμῆ ὅσην.
 ἐδῆπὶ δὲ χρῶνται, ἀρχαῖοις
 λεπίδοις, πορφυροῖς. αὐτοὶ δὲ
 σώματα μὲν ἔχουσιν. ὅσην I
 ἀναφῶν, καὶ ἀσπερκοὶ εἰσι.
 μορφῶν δὲ καὶ ἰδέαν μόνον
 ἐμφάνουσι. καὶ ἀσώματα ὄν-
 τες, ὅμοις ὧν ἐστὶν καὶ κινῶν,
 καὶ φρεσὶν, καὶ φωνῇ ἀφαι-
 σι, καὶ ὅλως ἴσκει γυμνὴ πρὸς
 σώματος ὁμοιότητα φρικέμενη. οἱ γοῦν μὴ ἀναιδέ πρὸς αὐ-

& in urbem ad beatorum
 convitium adducti. Hæc
 urbs tota est aurea, mu-
 rôque smaragdino cincta.
 Porro septem sunt portæ ex
 solo cinamomi ligno: pau-
 mentum civitatis, & quæ
 intra mœnia est terra, ebu-
 nea. Deorum omnium tem-
 pla ex berylo lapide con-
 structa sunt, in ijs aræ ma-
 ximæ, ex vgo lapide ni-
 mirum amethysto constant,
 in quibus hecatombas im-
 molant. Circa civitatem
 fluit amnis vnguenti optimi.
 cuius latitudo centum cu-
 bitorum regionum est, al-
 titudo ad natandum com-
 moda. Porro balnea ma-
 gnas vitreas domos habent,
 in quibus cinamomum vi-
 tur. Aquæ vice ros est tepi-
 dus in peluibus: vestibus v-
 tuntur purpureis, ex tenuis-
 simis aranearum telis. Illi
 corpora non habent, sed
 sunt impalpabiles, & sine
 carne. Formam autem &
 speciem tantum præ se fe-
 runt. Incorporei tamē cum
 sint, stant, moventur, intel-
 ligunt, & vocem emittunt.
 In summa, videtur eorum
 anima quædam circumvagari,
 similitudine corporis circū-
 data. At nisi quis tetigerit,
 ἢ ψυχὴ αὐτῶν φρενὸς αὐτῶν. ὅτι
 πρὸς αὐτῶν φρενὸς αὐτῶν. ὅτι
 πρὸς αὐτῶν φρενὸς αὐτῶν. ὅτι

ἐλέγξει μὴ εἶναι σῶμα τὸ ὁρώ-
 μον. εἰσὶ γὰρ ὡσπερ σκιαί ὀρ-
 θαί, οὐ μέλαιναί. γηράσκει δὲ
 οὐδεὶς. ἀλλ' ἐφ' ἧς αἰ' ἡλικίας
 ἔλθῃ, παρέρχεται. οὐ μὲν οὐδ' ὅ
 νυξ παρ' αὐτοῖς γηράσκει, **A**
 οὐδ' ἡμέρα πάλιν λαμπρὰ.
 ἀλλὰ καθάπερ τὸ λυχνεύει
 ἡδὴ φέρει ἔω, μηδέπω ἀνατεί-
 λαντος ἡλίου, τοιοῦτον φῶς ἐπι-
 χροῖ τῷ γλῶ. καὶ μύθοι καὶ
 ὡσὼν, μίαν ἴσασιν τὰ ἔτοισι. αἰεὶ
 γὰρ παρ' αὐτοῖς ἔαρ ὅστι, καὶ εἰς
 αἶμος πνεῖ ὁ ζέφυρος. ἡ δὲ
 χροῖα, πᾶσι μὲν ἀνέσται, πᾶσι **C**
 δὲ φυτοῖς ἡμέροις τε καὶ σκιε-
 ραῖς τέθνηκεν. αἱ μὲν γὰρ ἀμπε-
 λαι, διωδεκάφοροι εἰσιν, καὶ κτ'
 μύνα ἑκατόν καὶ ποφόροι. πᾶς
 δὲ ροιὰς, καὶ τὰς μυλίας, καὶ
 τῶν ἄλλων ὁπόρων, ἔλεγον μὲν
 εἶναι τετραδεκάφορον. ἐνὸς
 γὰρ μύλου τὰ παρ' αὐτοῖς
 μύλου, δις καὶ ποφόρειν. ἀπὸ τῆς
 πυρῆς οἱ σάχους ἀπτοῖς ἐτοιμίσ-
 ἐν ἀκροφύουσι, ὡσπερ μύ-
 κηται. πηγαὶ δὲ περὶ τῶν πόλιν
 ὕδατος μὲν πέντε, καὶ ἑξήκοντα,
 καὶ τετακόσαι. μάλιστα δὲ, ἅλλαι
 ποταύται. μύρα δὲ, πεντακό-
 σαι. μικρότεραι μύθοι αὐτῶν.
 καὶ ποταμοὶ γαλακτοῦ ἐπὶ τὰ, καὶ
 ὡσὼν ὅκτω. τὸ δὲ συμποσιον, ἔξω τῆς πόλεως πεποιήται,

non possit deprehendere
 non esse corpus quod vider.
 Nam sunt ut vmbrae rectae;
 non nigrae. Nemo etiam
 senescit, sed ea qua venit
 ætate, permanet. Neq; etiam
 nox apud ipsos, neque pror-
 fus clara dies est : sed quale
 est sub auroram crepusculū
 nondum orto sole, talis
 lux terram habet. Vnum
 quoque duntaxat nouerunt
 anni tempus. Nam apud
 ipsos semper est Ver, vnusq;e
 ventus spirat Zephyrus. Ac
 locus oranibus floribus, or-
 nibus plantis cum man-
 suctis, tum vmbrosis viret.
 Etenim vineæ duodecies fe-
 runt, & singulis mensibus
 fructum edunt, malos etiam,
 & punicas, cæterasque po-
 mos ter decies ferre dicunt.
 Nam mense, quem Minoum
 appellant, bis fructum pro-
 ducere tradunt. Frumentū
 vice, spicæ paratos panes
 in summitate, ut fungos
 emittunt. Fontes circum
 urbem sunt, aquæ quidem
 trecenti sexaginta quinque,
 mellis verò, alij toti-
 dem, vnguenti quin-
 genti, sed hi minores
 sunt. Flumina lactis, ser-
 tem: vini, octo. Conuiuium
 extra urbem in Elysiō

ἐν τῷ ἡλυσίῳ χαλουμεῖον πε-
 διφ. λειμῶν δὲ ὅτι κάλλιστος.
 καὶ πρὶ αὐτῷ, ὕλη παιτοῖα, πυ-
 κτή, ἐπισκιάζουσα τοῦ κατακλι-
 μένους. καὶ σφραγισμὸς μὲν ἐκ τῆς αἰ-
 θρίας ὑποβέβηκεν, διακο-
 νῶν δὲ ὅ, καὶ διατρέχουσιν ἔκστα-
 οὶ ἀνέμοι, πάλιν τὰ εἰσρο-
 οῦν. τοῦτου γὰρ οὐδὲν δέονται,
 ὅτι ἐστὶ δένδρα πρὶ τὸ συμπό-
 σιον ὑάλινα, μεγάλα, καὶ δια-
 γυῖα ὑάλη. ὁ χαρπὸς δὲ ἐστὶ
 τούτων τῶν δένδρων, ποτήρια
 παιτοῖα καὶ τὰς κατασκευάς, καὶ
 τὰ μέγιστα. ἐπιδὼν ἔν παρὶν
 τις εἰς τὸ συμπόσιον, βυγ-
 σος ἔν, ἢ καὶ δύο τῶν ἐμπυ-
 μάτων, παρετίθεται. τὰ δὲ
 αὐτὰ εἰς πλεονεξίαν γίνονται. ἔτι
 μὲν πίνουσιν. ἀπὸ δὲ τῶν σε-
 φάων, αἱ ἀνέμους, καὶ τὰ λ-
 λα τὰ μοισιὰ ὄρεα, ἐκ τῶν
 πλησίον λειμῶνων τοῖς σό-
 μασι ἀνδραγαθῶτα, καταγί-
 φει αὐτοὺς μετ' ὁδῆς ὑπε-
 ρετόμενα. καὶ μὲν καὶ μυεί-
 ζονται ὁδοί. νεφέλαι πυκναὶ
 ἀνασπάσκει μύρον ἐκ τῶν
 πηγῶν, καὶ τὰ ποταμῶν, καὶ
 ἐπισκᾶσαι ὑπὲρ τὸ συμπόσιον,
 ἡρέμα τῶν ἀνέμων ἀποθλι-
 βόντων, ὕψι λεπτὸν, ὥστε
 ὁρᾶσθαι. ἐπὶ δὲ τῷ δέσπῳ, μουσικῇ τε, καὶ ὁδοῖς χαλάζουσιν.

campo celebratur : quod
 pratum est pulcherrimum,
 & circa illud, nemus omni
 arborum specie constitum,
 umbram faciens discum-
 bentibus : stratum autem ē
 floribus substernunt. Om-
 nia ministrant, & afferunt
 venti : præter quàm quòd
 vinum non fundunt : liqui-
 dem eo non indigent. Nam
 circa conuiuium sunt ar-
 bores vitreæ magnæ, sum-
 mē pellucidi vitri : omni-
 ūmque arborum fructus
 sunt pocula ex omni specie
 operis, & magnitudinis.
 Vbi autem quis ad conui-
 uium accesserit, vnum vel
 duo pocula decerpta mensis
 apponit : eaque vino pro-
 tinus implentur. Sic quidem
 bibunt. Pro sertis verò suf-
 cinæ, cæteræque volucres
 canoræ, flores ē proximis
 pratis ore legentes, ipsos
 tanquam niue, cum cantu
 superuolando, aspergunt.
 Porro & ad hunc modum
 inunguntur. Nubes denique
 vnguentum ex fontibus, &
 flumine attractum, conui-
 uio imminentes, ventis
 sensim exprimētibz, tenuis-
 simum quiddam velut rorem
 pluunt. Atque in cæna Mu-
 sicæ vacant, & cantilenis,

ἄδεται ὃ αὐτοῖς τὰ Ομήρου
 ἐπὶ μέλιστα. καὶ αὐτὸς δὲ
 παρέσι, καὶ στυνωχίται
 αὐτοῖς, ἵαψ' ὃ Οδυσσεύα κα-
 τακίμβυος. οἱ μὲν ἦν χοροί, **A**
 ἐκ παίδων ἑσὶ, καὶ παρθένων.
 Ἰάφ' ἔχουσι δὲ καὶ στωδουσίον,
 Εὐνομὸς τε ὁ Λοκρὸς, καὶ Αἰών
 ὁ Λεσβίος, καὶ Ανακρέων,
 καὶ Σπείρχορος. καὶ γὰρ καὶ οὗτον **B**
 παρ' αὐτοῖς ἔδρασαν, ἥδη
 τῆς Ελένης αὐτῷ διηλλαγμέ-
 νης. ἐπιδάει δὲ οὗτοι παύ-
 σονται. ἄδοντες, δεύτερος
 χορὸς παρέρχεται ἐκ κύνων,
 καὶ χελιδόνων, καὶ αἰδύνων.
 ἐπιδάει ὃ καὶ οὗτοι ἄψωσι,
 τότε δὴ πάντα ἡ ὕλη ἐπαυλεῖ,
 ὃ αἰέμων καταρχότων. μέγι-
 στος ὃ δὴ παρὲς εὐφροσύνην **D**
 ἐκείνο ἔχουσι, πηγαὶ ἑσὶ δύο
 πρὶν τὸ συμπόσιον, ἡ μὲν, μέλω-
 τος, ἡ δὲ, αἰδοῦς. ἐκ τούτων ἐκ-
 τήρας, πάντες ἐν ἀρχῇ τῆς
 εὐαχίας πίνουσι. καὶ τοιοῦτον
 ἰδούμενοι, καὶ μελῶντες, διάγουσι.
 βούλομαι ὃ ἐπὶ τῶν καὶ τῶν **E**
 ὑπομένων οὐς πῖας παρ' αὐ-
 τοῖς ἔδρασαν. πάντας μὲν τὸν
 μετέους, καὶ τὸν ἐπὶ Ἴλιον
 πατεύσαντας, πλὴν γὰρ δὴ
 τῶ Λοκρῷ Αἰάντος. ἐκείνον
 ἰ μόνον ἔφασκον ἐν τῷ τῶν
 αἰσίων χορῷ πολεῖσθαι.

βαρβαρίων ὃ, Κύρου τε ἀμ-
 φοτέρους, καὶ τ' οὐδὲν
 Ἀναχάρσιν, καὶ τ' Ὀρσίαν
 Ζάμολξιν, καὶ Νομάον τ' ἰτα-
 λιώτην, καὶ μὲν καὶ Λυκούρ-
 γον τ' Ἀκεδαμονίον, καὶ Φω-
 κίωνα, καὶ Τέλλον, τὸν Ἀθη-
 ναίαν, καὶ τὸν σφοδρὸν, αὐτὸν
 Πρωταγόραν. εἶδον δ' ἔτι Σω-
 κράτην τ' Σωφρονίσκον, ἀδελ-
 φώματα μὲν ἑστέρας, καὶ
 Παλαμίδους. πρὶν δ' αὐτὸν,
 ἦσαν Τάυνδρος τε ὁ Ἀκεδα-
 μονίος, καὶ ὁ Σπαρτιάς Νάρκισσος,
 καὶ Τύλας, καὶ ἄλλοι πολλοί.
 καὶ μοι εἶδεν ἔργον τοῦ Τα-
 κίνου. τὰ πολλὰ δ' οὐδ'
 ἐκείνον διήλεγχα. ἐλέχθη δ'
 χαλεπώτερον αὐτῷ ὁ Ραδάμαν-
 θος, καὶ ἠπειλήκει πολλὰς
 ἐμβάλλειν αὐτῷ ἐν τῷ νήσῳ, ὡς
 φλυαρεῖ, καὶ μὴ δέλη ἀφ' ἑ-
 σθ' ὡς ἐστὶν. Πλάτων δ' ἐ-
 μόνος οὐ παρῶν, ἐν ἑλέχθη καὶ
 αὐτὸς ἐν τῇ ᾧ αὐτὸς ἀνα-
 πλάσσει πόλιν οἰκεῖν, καὶ
 μῦθος τῇ πολιτείᾳ, καὶ τοῖς
 νόμοις, οἷς συνήγαγε πολι-
 τεύσασθαι, οἱ μὲν οὖν ἀμφ' Ἀεί-
 τιπτόν τε, καὶ Εὔκροτον, τὰ
 παρ' αὐτοῖς ἐφύοντο,
 ἡδὺς τε ὄντες, καὶ χειρισμένοι,
 καὶ συμποτικῶτατοι. παρῶν

Ex barbaris autem uter-
 que Cyrum, Scythiam
 Anacharsim, & Thraciam
 Zamolxin, & Numam
 Italum, quinetiam Lycu-
 gum Lacedæmonium, Pho-
 cionemque & Tellum A-
 thenienses, & excepto Pe-
 rianthro, sapientes omnes
 Vidi etiam Socratem So-
 phronisci filium, cum Ne-
 store, & Palamede su-
 gantem : circa quem etiam
 Hyacinthus Lacedæmonius,
 & Thespiensis Narcissus,
 Hylas, alijque formosi. Vi-
 debatur autem mihi, idcirco
 multis argumentis, Hy-
 acynthum amare. Et fere-
 batur Rhadamanthus illi
 succensere, ac saepe humero
 comminatus esse, si per-
 geret ineptire, & nisi e-
 missa simulatione conu-
 uaretur, se illum ex la-
 sula eiectionum. Solus Pla-
 to non aderat, sed coe-
 ditam à se civitatem ha-
 bitare dicebatur, ubi re-
 pub. & legibus quassat-
 erat, videretur. Porro A-
 ristippus, & Epicurus
 primas apud illos ferebant,
 cum iucundi, hilarisque es-
 sent, & compositores suavi-
 sumi. Aderat & Phryx Ælo-

ὃ καὶ Αἰσώπης ὁ φρύξ. τούτων

ἔ, ὅτι καὶ μελαιντοποιῶν χροῖν).
 ἰσχυρὸς μὲν γὰρ ὁ σπινωπύς,
 ποῦτον μετέβαλε τὸ τέρας,
 καὶ γαίῃ Λαΐδα τ' ἐπαύειν,
 χροῖν τε ὑπὸ μέδης πολ-
 αῖς αἰσχυρόν, καὶ παροι-
 οῖν τῶν δὲ Στωϊκῶν, οὐδεὶς
 παύειν. ἔπ' γὰρ ἐλέγοντο ἀνα-
 βαινὴν τ' ἢ ἀρετῆς ὄρθον
 ὄφον. ἡκούμεν δὲ καὶ περὶ
 Χρυσίππου, ὅτι οὐ πρῶτον
 αὐτῷ ἐπιβῆναι τὴν νῆσον δέμης,
 φρίν τὸ τέταρτον ἑαυτ' ἐλα-
 βείσθαι. τὴν δὲ Ἀκαδημαί-
 κους ἐλεγον ἐξελκεῖν μὲν ἐλθεῖν,
 ἐπὶ γὰρ δὲ ἔπ' καὶ διασκέπτε-
 σθαι, μὴ δὲ γὰρ αὐτὸ τὸ πῶς
 καταλαμβάνειν, εἰ καὶ νῆος πε-
 τοιαύτη ὤν. ἄλλως τε, καὶ τ' ἐπὶ
 τῇ Ραδιαμαίδος οἶμαι κείσθαι
 ἐδεδοικέσθαι, ἅτε καὶ τὸ κεκλή-
 εον αὐτοὶ ἀνθηρότες. πολ-
 λούς δὲ αὐτῶν ἐρασκόν ὄγμω-
 δάνας, ἀκολουθεῖν τοῖς ἀρι-
 κλυτοῖς, ὑπὸ νουθείας δὲ
 ἀπολείπειν, μὴ καταλαμβάνειν
 νουθεσίας, καὶ ἀνατρέφειν ἐν μέδης
 τὸ ὄφον. οἱ μὲν γὰρ ἀξιο-
 γότατοι τ' παρόντων. τιμῶσι
 δὲ μέγιστα τὴν Ἀχλὴν. καὶ
 μὴ τῶτον, Θουρίαν. περὶ δὲ
 πικρῶν, καὶ ἀρετῶν, ἔτι
 φησὶν. μετὰ γὰρ μὴ ἀναφαιδόν, πάντων ὀρώτων, καὶ γινώσκων

pus, quo morione vrun-
 tur. Ac Diogenes Sino-
 pensis, tantum à pristinis
 moribus degeneravit, ut
 Laidem meretricem vxo-
 rem duxerit, & subinde
 surgendo temulentus salter,
 debaccheturque. At Stoi-
 corum nullus aderat: ete-
 nim arduum virtutis col-
 lem conscendere diceban-
 tur. Quin & de Chrysippo
 audiuius, illi fas non esse
 prius in insulam ingredi,
 quam quartò se helleboro
 purgarit. Academicos ve-
 nire velle dicebant, sed
 hærete adhuc, & consi-
 derare, quòd non satis ca-
 piant talisne sit insula, nec-
 ne. Verùm ut conijcio, Rha-
 damanthi iudicium metue-
 runt, ut qui vim iudicandi
 sustulerint. Quancum mul-
 tos ex ipsis impulsos esse di-
 cebant ad eos sequendum
 qui præcesserant: sed præ
 pigritia defecisse, nec as-
 sequi potuisse, sed è medio
 iungere rediisse. Ergo eorum
 qui aderant, hi maxime me-
 morabiles erant. In primis
 verò Achillem, & post hunc,
 Theseum colunt. Quod ad
 coitum, & Venerem attinet,
 ita sentiunt. Comiscantur pa-
 lam, omnium in conspe-
 ctu, idque cum sceminis,

καὶ ἄρστοι, καὶ οὐδὲ μὴν τὸτο
αἰχρὲν αὐτοῖς δοκεῖ. μόνος
δὲ Σωκράτης διώμυτο, ἢ
μὴν κενδρὸς πλησιάζει
τοῖς νηοῖς. καὶ μὴν τοῖς πάντες
αὐτῷ ὁπορεύειν ἐπετρέψαν-
το. πολλὰ μὲν γὰρ οὐκ ἔστι
Τάκηνδρος, ἢ ὁ Ναρκισσός, ὁ μὴν
λοζμῶν. ἐκείνους δὲ, ἢ κρείττο-
ναι, καὶ οὐδὲν φθονεῖ τῷ πλη-
σίον, ὅτι εἰς τὸτο μάλιστα
πλευρώνονται. καὶ οἱ παῖδες
δὲ, παρέχουσι τοῖς βουλομένοις,
οὐδὲν ἀντιλέγοντες. οὐπω δὲ
δύο ἢ βεῖς ἡμέραι διηλθού-
σιν, καὶ περὶ τῶν ἡμερῶν ἡμέ-
ρας τῶν ποιητῶν, ὅσους οὐκ
ἀμφόβιν, τὰ τε ἄλλα ἐπὶ νηοῖς
μὴν, καὶ ὅταν εἴη, λέγον τὸτο
μάλιστα παρ' ἡμῖν εἶναι γὰρ
ζητεῖσθαι. ὁ δὲ, αὐτὸς μὲν ἀγνο-
εῖν ἔρασκεν. οἱ μὲν, ὅτι χιόν, οἱ δὲ,
σφυραῖον. πολλοὶ δὲ, καλῶ φώ-
νον αὐτὸν μὲν ἔσθαι. εἶναι μὴν τοῖς
ἐλεγε βαβυλωνίος. καὶ παρὰ γὰρ
τοῖς πολλοῖς, οὐχ Ὀμηροῦ, E
ἀλλὰ Τιχράωνος καλεῖσθαι. ὅτε-
ρον δὲ οὐκ ἔστιν παρὰ τοῖς
Ἕλλησι. ἀλλ' ἄρα τίς περὶ τῶν
τελεῶν σίχων ἐπὶ τῶν, εἰ
καὶ ἐκείνου εἰς μαχαιρῶν.

tum maribus : quod habet
quaquam turpe arbitran-
tur. Solus Socrates deieci-
bat, se cum adolescentibus
innocenter versari, & qui-
dem cum omnes illum
peierare scirent : siquidem
Narcissus & Hyacinthus fa-
tebantur, ille verò negabat.
Communes sunt foeminae
omnes, neque quisquam
vicino invidet : sed sum
in hac re maximè Platonici.
Pueri quoque sui copiam
volentibus faciunt, nihil
reluctantes. Vix autem,
duos tres-ue dies ab adventu
meo præterierant, quando
Homerum adiui, cum utri-
que vacaret : & cum alia
sciscitatus sum, tum cuius
esset, dicens illud apud nos
adhuc maximè controuerti.
Ille verò se nescire, respon-
dit. Nam quidam Chium,
Dalijs Smyrnaeum, nonnulli
Colophonium arbitrantur.
Ipse verò se Babylonium
esse aiebat : & à suis civibus,
non Hometum, sed Ti-
granem vocari : postea verò
cū apud Græcos obles esset,
appellationem mutasse. Præ-
terea rogabam, num ab ipso
scripti essent versus illi qui
reiciuntur. Ille autem suos
omnes esse assuebat.

καὶ ὅς ἐρασκε πάντας αὐτῷ εἶναι,

πτερίνωσκον οὐκ τῶν ἀμφὶ
 τὸ Ζηνόδοτον, καὶ Αἰσαρχον
 γραμματικῶν πολλῶν πλὴν
 συζητοῦσαν. ἐπὶ δὲ ταῦτ'
 ὡς ἀπεκρίθη, πάλιν αὐτ'
 ῥώπων, τί δὴ ποτε ἀπὸ τῆς
 μνήμης πλὴν ἀρχῆν ἐποίησα-
 το. καὶ εἶπεν ὅς, οὕτως ἐπι-
 δεῖν αὐτῶν, μηδὲν ἐπιτηδύ-
 σαιτι. καὶ μὲν καὶ κεῖθε ἐπὶ B
 νόμῳ εἰδέναι, εἰ περὶ τῆς
 ἑραφὸς πλὴν ὁδύσειαν τῆς
 ἱλιάδης, ὡς πολλοὶ φασιν. ὁ δὲ
 ἀνέειπε. ὅτι μὲν οὐδὲ τυφλὸς
 εἶμι, ὁ καὶ αὐτὸ πρὶ αὐτῆς
 λέγουσιν, αὐτὰ καὶ ἡπείρου.
 ἴσθαι δὲ, ὥς οὐδὲ πωδάρ-
 δαι εἰδόμεν. πολλάκις δὲ καὶ
 ἄλλοτε τῶτο ἐπίσταν, εἰ ποτε
 αὐτὸ ἁπλῶς ἄρῃτα ἴσθαι. D
 περὶ δὲ αὐτὸ πὶ πωδάρ-
 νόμῳ αὐτῶν. καὶ ὅς, περὶ νόμῳ
 πάντα ἀπεκρίθη. καὶ μάλιστα
 καὶ πλὴν δίκῃ, ἐπειδὴ ἐκρά-
 τισιν. ὡς γὰρ τις ῥαφὴ κατ'
 αὐτῆς ἀπὸ πωδάρδης ὕβρεως
 ἀπὸ Θεοφάνου, ἐφ' οἷς αὐτὸ ἐν E
 τῇ ποιήσει ἔκωψε, καὶ ἐκίνησεν
 Ομηροῦ, ὁδύσειως σωηροῦν-
 τος. καὶ δὲ τὸν αὐτὸν χρό-
 νον τούτοις, ἀφίκετο καὶ Πυ-
 θάγωγος ὁ σάμιος, ἐπὶ αἰσ
 βιοτύτας, καὶ ἐκτελέτας

Quare Zenodoti & Aristar-
 chi Grammaticorum frigi-
 das observationes damna-
 bam. Vbi autem hæc abun-
 dè respondisset, iterum
 A rogabam quamobrem ab
 ira poematis initium du-
 ceret. Sic enim, inquit,
 mihi nihil studio agenti
 in mentem venit. Tum &
 illud scire cupiebam, an,
 quod multi dicunt, Odyf-
 seam Iliade priorem scrip-
 serit. Ille verò negabat.
 Ipsum verò cæcum nō esse,
 quod etiam dicunt, mox
 cognoui: vidi enim. Itaque
 C veritus sum percontari.
 Quinidem aliàs sæpe age-
 bam, vbi illi vacare viderem.
 Cumque illum adirem, &
 interrogarem, is ad omnia
 promptè respondebat, præ-
 fertim postquam causam vi-
 cit. Nam illum contumeliæ
 Therſites accusauerat, quod
 se in poemâ esset cauillatus.
 At patrocinate Vlyſſe
 vicit Homerus. Eodem
 tempore aduenit Pytha-
 goras Samius septies mu-
 E tatus, qui in tot anima-
 libus vixit, & animæ
 errores consummauit.

ἀλλαγῆς, καὶ ἐν ποσούτοις χρόνις
 τῆς ψυχῆς τὰς πειρίδας.

ὡς δὲ χρυσὸς ὅλον τὸ δε-
 ξινὸν ἡμιτομον. καὶ ἐκείθι μὲν
 συμπλητερέσθαι αὐτοῖς, ἐνεδεί-
 αζετο δὲ ἔτι, πότερον, Πο-
 σεύρατον, ἢ Εὐφορβὸν αὐτὸν
 ὀνομαζέμεν χρῆναι. ὁ μὲντοι Εμ-
 πεδοκλῆς, ἦν δὲ μὲν καὶ οὗτος
 πειρεσθεὶς, καὶ τὸ σῶμα ὅλον
 ἀπὸ νηφέος. οὐ μὲν παρὲδέρχθη
 καὶ, καὶ τοὶ πολλὰ ἱκετεύων.
 περὶόντος δὲ τοῦ χρόνου, ἐνίστηναι
 ὁ ἀγων, τὰ παρ' αὐτοῖς θα-
 νατούσια. ἦσαν δὲ τρεῖς δὲ Ἀχιλ-
 λεύς τὸ πέμπτον, καὶ Θησεύς
 τὸ ἑξῆς. τὰ μὲν οὐκ ἄλλα,
 μακρὸν αὖτις ἔλεγον. τὰ δὲ
 κεφάλαια τῶν προαχθέντων, διη-
 γήσομαι. πάλιν μὲν ἐνίκησεν
 Κᾶρος ὁ ἀπὸ Ἡρακλείδους,
 Οδυσσεύς περὶ τοῦ στεφάνου κα-
 ταρωτικῆς. πυγμῇ δὲ ἴση
 ἔχρητο Ἀρείου τε τοῦ αἰγυ-
 πτίου, ὅς ἐν Κορίθῳ τέταπται,
 καὶ Ἐπειῶν, ἀλλήλοισι συνελθόν-
 των. παγκρατίου δὲ οὐ τίθεται
 ἄθλα παρ' αὐτοῖς. τὸ μὲντοι
 δρόμον, καὶ ἐπὶ μίμνηται τίς
 ἐπικησέ. πεντήκων δὲ, τῇ μὲν
 ἀλκιμείᾳ, παρὰ πλεὺς ἐκράτει
 Ομηρεὺς. ἐνίκησε δὲ ὁμοῦς
 Ἡσίοδος. τὰ δὲ ἄθλα, ὡς ἀ-
 πασι στεφάνος, ἀλάκεις ἐκ πτε-
 ρῶ. ταυνητοῦ. ἀπὸ δὲ τοῦ ἀγῶνος

Aurea autem tota erat pars
 eius dextra : & visum est, ut
 communi cum illis republi-
 ca vteretur : & dubitabat ad-
 huc utrum Pythagoræ, an
 Euphorbi nomine appel-
 landus esset. Venit etiam
 Empedocles ille circum-
 coctus, totoque corpore
 affatus : ac receptus non est,
 quāvis id multis precibus
 postularet. Progressu verò
 temporis initum est certa-
 men quod apud illos Tha-
 natusia vocatur. Quintum
 Achilles : septimum Theseus
 instituit. Porro quid in to-
 rum actum sit, commemo-
 rare longum esset : verum
 summam, & capita rerum
 perstringam. Lucta vicit
 Carus Heraclides, qui pro
 corona cum Ulyssæ decerta-
 vit. Pugilato fuerunt pares
 Arius Ægyptius, qui Corin-
 thi sepultus est, & Epeus unā
 congressi. Pancratiæ autem
 nulla præmia apud eos pro-
 ponuntur. Nec amplius
 memini quis cursu supera-
 uerit. Ex poetis, ut verè
 dicam, quanquam longè
 excellebat Homerus, vicit
 tamen Hesiodus. Cæterum
 præmia omnibus erant co-
 rona ex pavonum plumis
 contexta. Tum absoluto cer-
 tamine nunciatum est eos

συντελεισμένους, ἡγήλασθαι

οἱ ἐν τῷ χωρίῳ τῶν ἀσπλῶν
 κολαζόμενοι, ἀπορήξαντες
 τὰ δεσμά, καὶ τῆς φρου-
 ρᾶς ἐπικρατήσαντες, ἐλαύνειν
 ἐπὶ πλὴν νῆσον. ἠγείσθαι δὲ
 αὐτῶν, Φάλαριν τε τὸν ἀκραγαι-
 ῖνον, καὶ Βούσειν τὸν αἰγυπτιον,
 καὶ Διομήδην τὸν ἑρῆα, καὶ
 τὸν περὶ Σκείρωνα, καὶ Πι-
 τυοκάμπην. ὡς δὲ ταῦτ' ἤ-
 κουσεν ὁ Ραδάμανθις, ἐκτάσ-
 σαι τὸν ἦρωα ἐπὶ τῷ νήνι.
 ἠγείτο δὲ Θησίης τε καὶ Α-
 χλλεύς, καὶ Αἴας ὁ τελαμώνιος,
 ἥδη σωφρονῶν, καὶ συμμίζαν-
 τες, ἐμάχιντο. καὶ ἐνίκησαν οἱ
 ἦρωες, Αχλλεύς τὰ πλείστα
 κατορθώσας. ἤρισευσε δὲ
 καὶ Σωκράτης ἐπὶ τῷ δεξιῷ
 ταχθεὶς πολὺ μᾶλλον, ἢ ὅτ' ἦν
 ἐπὶ Διλλίῳ ἐμάχετο. φροσιν-
 των γὰρ τῶν πολέμων, καὶ ἐφυγε, καὶ
 τὸ πρῶτον ἀβέπλος ἦν. ἐφ'
 οἷς καὶ ὕστερον ἐξηρέθη αὐτῷ
 ἀεισεῖον, καλὸς τε, καὶ μέγας
 παράδεισος ἐν τῷ φροασεῖ.
 ἦν δα συγκαλῶν τὸν ἑτέρου,
 διελέχτο, νεκρακαθήμεν τὸν
 τόπον φροσπαρέυσας. συλλα-
 βόντες οὖν τοὺς νενικημένους, καὶ
 δόντας, αὐτοὺς ἀπέπεμψαν
 ἐπὶ μᾶλλον κολαδισμένους.

qui in impiorum loco ple-
 cerentur, ruptis vinculis,
 & superata custodia in insu-
 lam irrumperet. Eorum vero
 duces esse Phalarim Agri-
 gentinum, Busirim Aegypti-
 um, Diomedem Thracium
 & Scironem, & Pityocam-
 pten. Quibus auditis Rha-
 damanthus, ad litus Heroas
 componit. Ducebat exerci-
 tum Theseus, & Achilles,
 & Ajax Telamonius, iam
 mentis compos. Illi con-
 fertis manibus pugnarunt:
 viceruntque Heroës Achille
 in primis rem strenuè ge-
 rente. Fortiter se gessit &
 Socrates in dextro cornu
 constitutus, multoque for-
 tius, quàm quum viuis ad-
 huc apud Delium pugnaret.
 Nam ingruentibus hostibus
 non fugit, sed intrepido vul-
 tu constitit. Ideoque præ-
 mio donatus est, horto vi-
 delicet suburbano, magno
 & pulchro, in quem con-
 vocatis alijs differebat:
 quem locum Necracade-
 miam nuncupavit. Com-
 prehensos igitur, & vin-
 ctos illos qui victi fue-
 rant, multò gravius puni-
 endos iterum dimiserunt.
 Pugnam hanc scripsit Ho-
 merus, suosque libros

ἔγραψε δὲ καὶ ταῦτ' ἐν τῷ μάχῃ Ομηρος. καὶ ἀπόνη μοι,

ἔδωκε τὰ βιβλία κομίζεσθαι τοῖς
 παρ' ἡμῖν ἀνθρώποις. ἡ γ' ὕστε-
 ρον καὶ ταῦτα μὲν τῶν ἄλλων ἀ-
 πωλείσκει. ὡς δ' ἔτι ἀπὸ τοῦ
 ποιήματος αὐτοῦ, Νῦν δὲ μοι
 ἐννεπὶ μῦθα μάχην νεκρῶν
 ἡρώων. τότε δ' οὐκ ἠγάπησας
 ἐψήσαντες, ὥσπερ παρ' αὐτοῖς
 νόμος, ἐπειδὴν πόλεμον κα-
 τορθεῖσιν, ἐκίσταντο τε ὀπνί-
 κια, καὶ ἐορτὴν μεγάλην ἔχον.
 μόνος δ' αὐτῆς οὐ ματεῖχε
 Πυθαγόρας, ἡ γ' ἄσπετος πόρρω
 ἔκαθεζέτο, μυσταπόμορος τῶν
 κηρυγμάτων. ἡ δ' ὁ μὲν ἔξ
 δικηλυδότην, πρὸς μεσοῦντα
 τῆς ἑβδομῆς, νεότερα συνήκατο
 πρᾶγματα. Κίνυρος δ' ὁ τῷ
 Σκινδαρίου παῖς, μέγας τε ὢν,
 καὶ καλὸς, ἤρα περὶ τὸν ἥδον
 χρόνον τῆς Ελένης. καὶ αὐ-
 τῇ δὲ ἐκ ἀφανὸς λίαν, ἐπι-
 μαρῶς ἀγαπῶσα τὴν νεανί-
 σκον. πολλάκις γοῶν καὶ διέ-
 νουν ἀλλήλοισι ἐν τῇ συμπο-
 σίῳ, καὶ φροῦπνον. καὶ μόνον
 ἔδανισάμενοι, ἐπλανῶντο
 πρὸς τὴν ὕλην. καὶ δὴ
 ὡς ἔρωτος, καὶ ἀμνηστίας, ἐβου-
 λείσκατο ὁ Κίνυρος ἀρπάζειν τὴν
 Ελένην. ἔδοξε δὲ κακὴν ταῦ-
 τα, οἷοι δὲ ἀπόπτας εἰς πᾶσι τῷ
 ἐπακτιμῶν γένει, ὅσοι εἰς

abecunt mihi dedit, ad nos-
 tros homines deferendos.
 Sed eos unā cum reliquis
 A postea amisi. Huiusmodi
 autem erat poematis ini-
 tium. Nunc mihi Musa refert
 pugnam heroum extinctorum.
 Tunc igitur cum pro mo-
 re fabas coxisset, re in
 B bello præclare gesta, Epi-
 niciorum epulum celebra-
 runt, & solenne festum e-
 gerunt. Solus Pythagoras
 abstinuit, seditque pro-
 cul impastus, ab illo
 fabarum esu abhorrens.
 C Iam verò sex mensibus
 exactis, circa septimi me-
 dium, novæ res ortæ
 sunt. Nam Cinyrus Scin-
 thari filius, magnus,
 & formosus, Helenam jam-
 dudum amabar, Ipsamque
 iuuenis insano amore ca-
 ptam esse, manifestum e-
 rat: siquidem in convivio
 alter alteri annuebat, &
 præbibeat, solique sur-
 E gentes in sylva decem-
 bant. Tandem præ a-
 moris impotentia consi-
 lium cepit Cinyrus rapien-
 di Helenam. Hoc verò pro-
 babat illa, ut in aliquam
 adiacentium insularum si-
 ue in Phello, siue in Ty-
 rocessam secederent. Iam-

τὴν Φελλὴν, ἢ εἰς τὴν Τυρόεσσαν.

συμωμότας δὲ πάλαι προσει-
 λήφισαν βεῖς τῶν ἐταίρων ᾧ
 ἱμῶν, τοὺς δεσποτάτους. τῷ
 μῦθοι πατεῖ, καὶ ἐμύονσε ταύ-
 τα. ἐπὶ αὐτῷ γὰρ ὡς αὐτὸς κο-
 λαδοσύνδρους, ὡς δὲ ἐδόκει αὐ-
 τοῖς, ἐτέλουν τὴν ἐπιβου-
 λήν. καὶ ἐπεὶ νύξ ἐξήυετο, ἐγὼ
 μὲν οὐ παρῶν. ἐπύχονον γὰρ
 ἐν τῷ συμπεσίῳ κεκοιμημένους. B
 οἱ δὲ, λαθόντες τοὺς ἄλλους,
 ἀνελθόντες ᾧ Ελένῳ, ὑπὸ
 σπουδῆς ἀνήχθησαν. περὶ δὲ
 τὸ μισθονύκτιον ἀνεγρόμενος ὁ
 Μενέλαος, ἐπὶ ἑμαυτῷ ᾧ C
 νῆϊ κενῷ ᾧ γυναικὸς, βολῶ
 πέτρῃ. καὶ ᾧ ἀδελφὸν παρ-
 λαβὼν, ἦεν πρὸς τὰ βασίλεια
 τοῦ Ραδάμανθους. ἡμέρας δὲ
 ὑποφαινούσης, ἔλεγον οἱ σκο- D
 πηχοδορῶν ᾧ ναυῶν, πολλὰ ἀ-
 πύχουσαν. οὕτω δὲ ἐμβιβάσας
 ὁ Ραδάμανθος πεντήκοντα τῶν
 ἡρώων εἰς ναυῶν μονόξυλον, ἀ-
 σπροδελίνην, παρήλθε διώκην.
 οἱ δὲ, ὑπὸ πρῶτον ἡλαύνον- E
 τες, περὶ μισθονύκτιον κατα-
 λαμβάνουσιν αὐτοὺς, ὅρτις ἐς ᾧ
 γαλακτώδην ὠκεανὸν ἐμεία-
 νοιτας, πλησίον ᾧ Τυρρῶσις.
 παρὰ τοῦτον ἦλθον διαδρα-
 ναι. καὶ ἀνελθόντες τὴν
 ναυῶν ἀλύσει ῥοδίνῃ, κατέπλεον. ἡ μὲν οὖν Ελένη,

que olim coniuratos tres ex
 meis sociis, audacissi-
 mos assumpserunt. Nec
 patri hoc significavit, quia
 sciebat se illi pœnas da-
 turum. Atque ut decreue-
 rant, consilium exequuti
 sunt. Vbi verò nox adue-
 nit non adfui, quia in
 conuiuio dormiebam. Tum
 illi clam alijs correpta
 Helena, maturè se sub-
 duxerunt. Menelaus au-
 tem cùm circa medium
 noctis excitatus, thorum
 vacuum sensisset, proti-
 nus clamore sublato, &
 fratre secum accepto, ad
 regiam Rhadamanthi con-
 tendit. Porro illucescente
 die aiebant exploratores
 nauim procul distantem ap-
 parere. Itaque Rhadaman-
 thus cùm quinquaginta
 heroës in nauim asphode-
 linam, solidoque ex ligno
 constatam imposuisset, ius-
 sit eos persequerentur. At
 illi remis alacriter incum-
 bentes, eos circa meridiem
 E deprehendunt, cùm jam in
 lacteum Oceanum introi-
 rent: tantum viæ e-
 mensi erant, ut elabe-
 rentur. Cum igitur na-
 uem rosea catena reuin-
 xissent, reversi sunt. Ac
 Helena quidem flebat, &

ἰδιωτὴν τε, καὶ ἡγούμενον, καὶ ἐν-
 χειροπύματον. τὸν δ' ἀμφὶ τῷ
 Κίνερον ἀνακείμενος ὥς περ ἐν ὁ
 Ραδάμανθους, εἰ πινεὶ καὶ ἄλ-
 λαι αὐτοῖς συνώπασιν, ὡς οὐδέ-
 να εἶπον, ἐκ τῶν αἰδοίων δῆ-
 σαι, ἀπὸ πημὲν ἐς τῶν ἀσπ-
 ρῶν χῶρον, μαλ' ἄχρη ὥς περ ἐν
 μεσηρώδυνται. ἐψηφίσαντο δ'
 καὶ ἡμᾶς ἐμπεροδίοις ἐκ-
 πύμπιν ἐκ τῷ νήσου, πλὴν
 ὀπίσσω ἡμέραν μόνην ὀπι-
 μάναιτας. ἐνθα δὲ ἐγὼ ἠνιώ-
 μῳ τε, καὶ ἐξέφυγον, ὡς ἐμει-
 λον ἀγαθὰ κατὰ λήπτον, αὐτὸς
 πλανηθῆσθαι. αὐτοὶ μὲν τοὶ
 παρεμυθεύοντο λέγοντες, οὐ
 πολλῶν ἐτῶν ἀρίστεος πάλιν
 ὥς αὐτοῖς. καὶ μοι ἦδη
 θεόνον τε, καὶ κλισίαν ἐς τοῦ-
 ποῶν παρεδείκνυσαν, πλησίον
 τῶν ἀρίστων. ἐγὼ δ' ὥς περ ἐλθὼν
 τῷ Ραδάμανθῳ, πολλὰ ἐκέ-
 τιστον εἰπεῖν τὰ μέλλοντα, καὶ
 ὑποδείξαι μοι τὸ πλοῦν. ὁ
 δ', ἐφασκεν ἀρίστεος μὲν ἐς
 πλὴν πατρίδα, πολλὰ δ' ὥς περ
 τε ἐν πλανηθῆντα, καὶ κινδύ-
 νευσαιτας, τῷ δ' ἡγερόν, ἐκ ἐπὶ τῷ
 ἐπαρόδῳ ὥς περ δέξιναι ἡγέλησεν,
 ἀλλὰ δὲ καὶ δεικνύει τὰς πλη-
 σίον νήσους, ἐφάνοντο δ' πέντε
 τῷ ἀειθμῶν, καὶ ἄλλαι ἕκτη πύργῳ δὲ, ταύτας μὲν εἶπε ἡγερόν

erubescerebat, & se operiebat.
 Et cum ex Cinyro, sociusque
 prius perquisivisset Rhada-
 manthus, numqui alij con-
 scij essent, neminemque ex-
 istissent: victos ex puden-
 dishomines, maluaque prius
 casos in sedem impiorum
 amandavit. Decrevit tunc et
 tiam nos ante praestitutorum
 tempus ex insula dimittere.
 concessa vnius posteræ diei
 commoratione. Hic ego
 maiore correptus lachry-
 mabar, ut pote qui eius-
 modi felicitate relicta rur-
 sus erraturus essem. At illi
 consolabantur, quod futu-
 rum dicerent, ut propediem
 ad se redirem. Iamque
 mihi futuram sedem, vici-
 numque optimis quibus-
 que tentorium ostendebant.
 Ego verò Rhadamantum
 compellans obnixè roga-
 bam, ut futura mihi prae-
 diceret, & navigationem
 praemonstraret. Is autem
 me multis prius erroribus,
 & periculis exantlatis, in
 patriam rediturum respon-
 dit. Sed tempus reditus
 addere noluit: at indicatis
 vicinis insulis, quæ numero
 quinque apparebant, aliis-
 que sexta longius, hæ-
 sunt, aiebat, impiorum

τὰς τ' ἀστέρων, τὰς πλησίον,
 ἀφ' ὧν δὲ ἔφην ὄρας τὸ πολὺ
 πῦρ καίόμενον. ἔκτε δ' ἐκείνη
 τῶν ὀνείρων ἡ πόλις. μετ' αὐ-
 τῷ δέ, ἢ τ' Καλλιφῆς νῆσος.
 ἥ οὐδέπω σοι φαίνεται. ἐπὶ-
 δαὶ δὲ ταύτας παραπλεύσῃς,
 τότε δὴ ἀφίξῃ εἰς τὴν μεγά-
 λην ἡπείρου τὴν ἐναντίαν
 τῇ ὑφ' ἡμῶν κατοικουμένη. ἐν-
 ταῦθα δὲ πολλὰ παθῶν, καὶ
 ποικίλα. ἔθνη διελθὼν, καὶ
 ἀνθρώποις ἀμίκτοις ἐπιδημί-
 οντας, χερσὶν ποτὲ ἥξεις εἰς τὴν
 ἑτέραν ἡπείρου. τοσούτ' εἴπε.
 καὶ ἀνασπάσας ἀπὸ τ' ἡὲς μα-
 λάχῃς ῥίξαν, ὥρεξέ μοι ταύ-
 τῳ, κελύουσας ἐν τοῖς μαρίσις
 λιδῶσις ταύτῃ περὶ τοῦ χεῖ-
 παρήνεσθ' δὲ καὶ εἰ ποτὲ ἀφι-
 κοίμην εἰς τὴνδε τ' ἡλῶ, μήτε
 πῦρ μαχαίρᾳ σκαλεύειν, μή-
 τε δέμοις ἐδίειν, μήτε
 παιδὶ ἑσθ' τὰ ὀκτωκίδεκα
 ἔτη πλῆσάζειν. τούτων γὰρ
 μνησθῆναι, ἐλπίδας ἔχειν τ'
 εἰς τὴν νῆσον ἀφίξεως. τότε
 μὲν οὖν τὰ περὶ τὸν πλῆν
 παρεσκευάζομην. καὶ ἐπὶ
 χειρὸς ἡμῶν, σιμιστώμεν αὐ-
 τοῖς. τῇ ἐπιείῃ δ' ἐλθὼν πρὸς
 Ὀμηρον τὸν ποιητὴν, ἰδὲν δὴ
 αὐτὸν ποιῆταί μοι δίστιχον ἐπίγραμμα. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησεν,

insulae vicinæ, in quibus
 ignis accensi multum vi-
 des. Illa verò sexta Som-
 niorum est vrbs, & post
 illam Calypsus insula, quæ
 tibi nondum apparet. Quas
 postquam præternaviga-
 ueris, tunc in magnam
 continentem deuenies, ei
 quam incolimus oppositam.
 Hic multa passus, variâsque
 gentes peruagatus, &
 apud inhumanos homines
 peregrinatus, tandem ali-
 quando in alteram terram
 deuenies. Hæc ubi dixisset,
 euulsam à terra malux ra-
 dicem mihi porrexit, iu-
 bens ut eam maximis in
 periculis inuocarem. Ad-
 monuit etiam ut siquando
 in hanc terram deuenirem,
 ignem gladio ne fodérem,
 ne-ue lúpinis vescerer, ne-
 ue puero supra octodecim
 annos nato congredere:
 quorum si meminissém, re-
 ditum hanc in insulam spe-
 rarem. Ibi demum naviga-
 tionis comœatum compa-
 raui, cùmque opportunum
 esset, cibum cum illis sum-
 psi. Die verò sequenti, Ho-
 merum adiui rogaturus, ut
 duorum versu epigramma
 mihi cōderet. Quod ubi fecit,

ἐπὶ τῷ βερύλλου λίθου ἀναθή-
σας, ἐπέγραψα πρὸς τῇ λιμί-
νι. τὸ δ' ἐπίγραμμα, ὡς ποι-
όντι.

Λουκιανὸς τὰ δὲ πάντα φίλος

μακάρεσσι θεοῖσιν

Εἶδ' ἔτε, καὶ πάλιν ἤλθε φίλῳ

εἰς ποτεῖδα γαῖαν.

Μείνας δ' ἐκείνῳ ἢ ἡμέραν,

ἢ ἐποῦσης ἀνηγρόμῳ, τῶν

ἡρώων παρεπιπτόντων. ἔνθα

μοι καὶ Ὀδυσσεὺς πρὸς ἡλδῶν,

λαθρα τῆς Πλωτόπης δίδωσιν

ἐπιστὰς εἰς Ὀρυσίαν ἢ νῆσον

Καλυφτοῦ καίζον. συνέπεμ-

ψα δέ μοι ὁ Ραδάμανθους τὸν

πορθύειαν Ναύπλιον, ἵν' εἰ κα-

ταχθεὶς ἐν τῇ νήσοις, μη-

δεῖς ἡμᾶς συλλαβῶν, ἀτὰρ κατ'

ἄλλῳ ἐμπορείᾳ πλέοντας.

ἔπειθ' ὅτ' ἐνὶ ὁδοῖς αἶρα πρὸς ἴον-

τες παρεληλύθειν, οὐτίκα

ἡμᾶς ὁδὸν τε δεινὴ διεβίχε-

το, οἶον, ἀσφάλτου, καὶ θείου,

καὶ πύων, ἅμα καὶ ῥόμων. καὶ

κρίστα ὅτ' ἰσχυρὰ, καὶ ἀφόρη-

τος, ὥστε ἀπ' ἀνθρώπων

ὀπώμενων. καὶ ὁ ἄνθρωπος ζοφερός

καὶ ὀμνυχλῶδης, καὶ κατέσχευεν

ἐαυτοῦ δρόσος πίπτην. καὶ

μήντοι καὶ μασίγων φόρος

ἤκούετο, καὶ αἰμωγὴ ἀν-

θρώπων πολλῶν. τοῦ μὲν

erecta berylli lapidis co-
lumna, iuxta portum in-
scripti. Erat autem epi-
gramma huiusmodi.

Lucianus charus dicitur hac eni-
gma beatus

Vidit, & hinc patriam suam
revertens ad ora.

Illa die commoratus: postea

deducentibus Heroibus dis-

cessi. Huc me conueci-

ens Vlysses, inscia Pene-

lope epistolam ad Caly-

pionem in Ægyptiam insu-

lam deferendam tradit No-

biscum etiam Rhadaman-

thus portitorem Nauplium

misit, ut si in Insulas

deferremur, nemo nobis

tanquam mercatum alium

adeuntibus, manus inji-

ceret. Postquam verò pro-

gressi odoratum æthera pra-

terivimus, continuò nescio

quis odor teterrimus, velut

bituminis sulphuris & picis,

simul ardentibus, nos excepit.

Nidor etiam gravis & in-

tolerabilis, qualis asorum

hominum: obscurus quo-

que & caliginosus aër, à

quo ros quidam piceus di-

stillabat. Quin & verberum

strepitus exaudiebatur,

& multorum hominum

eiulatus. Ad alias au-

tem non applicuimus.

οὐκ ἄλλαις, οὐ προσέχουσιν.

ἡ δὲ ἐπέβηκεν, τοιαύτη ἡ.
 κύκλω μὲν πάντα χρηματώδης,
 καὶ ἀπὸ ξηρῶς, πέρβαις, καὶ
 βάρυνσι καὶ τοιαυτῶν. δένδρον
 δ', οὐδὲ ὕδωρ ἐστὶν. ἀνερπύ- A
 σαρτες δὲ ὅμως καὶ τοῦ κρη-
 μνῶς, περὶ μὲν διὰ πνοῦς ἀνα-
 δάσκουσιν, καὶ σκολόπων μεσῆς
 ἀβαστῶν, πολλὰ μὲν ἀμορφίαν ἔ-
 χουσιν διελθόντες. ἐλθόντες B
 δ' ἐπὶ πλεῖν εἰρηκτῶν, καὶ τὸ
 κολασθέντων, περὶ μὲν πλεῖν
 φύσιν τῶ τόπου ἐδαυμάζομεν.
 τὸ μὲν γὰρ ἔδαφος αὐτὸ, μα-
 χαιραῖς, καὶ σκόλοψι πάντα C
 ἐκτετρίβεται. κύκλω δὲ, πεταμοὶ
 περὶ ἔρπον, ὁ μὲν, βορβόρεν, ὁ
 δὲ ὑψίστος δὲ, αἵματος. ὁ δὲ
 ἐνδοῦ, πυρρὸς, παῖς μίγας ἔτος,
 καὶ ἀπύρετος. καὶ ἔρρει, ὡς περ
 ὕδωρ. καὶ ἐκυματῶτο, ὡς περ
 θάλασσα. καὶ ἰχθύς δὲ εἶχε
 πολλοὺς. τὸν μὲν θαλοῦς περὶ
 εὐκρίτους. τὸν δὲ μακροὺς,
 ἀνδραγὰς πεπυρωμένους. ἐκ-
 λουσι δὲ αὐτοὺς λυχνίσκοις. E
 ἡσπιδος δὲ μία, σενὸν διὰ
 πάντων. καὶ πυλωρὸς ἐφεισθήκει
 Τίμων ὁ Ἀθηνῶν. παρὰ δὲ
 τῶν δὲ ὅμως, τῶ Ναυπλίου
 καὶ γρουμένου, ἐωρῶμεν κολα-
 ζομένους, πολλοὺς μὲν βασιλῆας,
 πολλοὺς δὲ ἐδιδότας. ὧν ἐπὶ οἷς

Illa verò quam conscen-
 dimus, talis erat. Tota cir-
 cum præceps & arida, cau-
 tibus & saxis aspera. At ne-
 que arbor, neque aqua in-
 erat. Irrepsimus tamen per
 præcipitia, perque spino-
 sam, aculeisque plenam
 semitam processimus, per-
 que multam regionis de-
 formitatem transiimus. Et
 cum ad carcerem, suppli-
 ciique locum devenissemus,
 primum quidem naturam
 eius mirati sumus. Nam
 solum ipsum gladijs, pa-
 lisque efflorescebat vbiq̃ue,
 circum quod duo fluuij, cœ-
 nosus vnus, sanguineus
 alter fluebant: intus verò
 igneus, atque hic ingens
 & immensus, qui velut
 aqua fluebat, & maris in-
 star agitabatur, piscibus
 etiam scatebat, quorum
 aliquot torribus similes e-
 rant, parui verò, carbo-
 nibus ignitis, quos Ly-
 chniscos vocabant. Aditus
 vnus, & perquam angus-
 tus erat. Ianitor adstabat
 Timon Atheniensis. Ingressi
 tamen duce Naupliæ, vi-
 dimus eos qui supplicio af-
 ficiuntur, reges multos,
 priuatos multos: quorum
 nonnullos agnouimus. Vi-

καὶ ἐκτετρίβεται. ἡσπιδος δὲ

καὶ τὸν Κίνυρον κατὰ τὸν ἑσπε-
 ρομόρον, ἐκ τῶν αἰδαίων ἀπὸρ-
 ριζήσαντες. περὶ τῶν δὲ οἱ
 πεινητῶν καὶ τῶν ἐξέστων
 βίους, καὶ τὰς αἰτίας, ἐφ' οἷς κο-
 λαζόνται, καὶ μερίδας ἀπα-
 σῶν τιμωρίας ὑπομένοντες οἱ ψευ-
 δόμοι π. παρὰ τὸν Σίον, καὶ
 οἱ μὴ τὰ λήδη συγγραφοῦντες.
 ἐν οἷς καὶ Κτισίας ὁ κνίδιος
 ὢν, καὶ Ἡρόδοτος, καὶ ἄλ-
 λαι πολλαί. τοῦτοι οὐκ ὄντων
 ἐγὼ, χερσὶ εἶχον εἰς τοῦτον
 τὰς ἐλπίδας, οὐδὲν γὰρ ἐμαυτῷ
 ψεύδους εἶποντι πυνυπτάμενον.
 ταχέως οὐκ ἀναστὰς ἐπὶ
 ναυῷ, οὐ γὰρ ἐδυνάμην φέρειν
 πτωχὸν, ἀσπαταῦρος τὸν
 Ναύπλιον, ἀπὸ πεινῆς. καὶ
 μετ' ὀλίγον, ἐφάνητο πλοῖον
 ἢ τῶν ὀνείρων νῆσος, ἀμυδρὰ,
 καὶ ἀπαρκὲς ἰδεῖν. ἔπαρξεν δὲ
 καὶ αὐτὴ τοῖς ὀνείροις π. πα-
 ρα πλοῖον ὑπερβαίνει γὰρ περὶ
 ἑσπέρην ὑπερβαίνει. καταλαβόν-
 τες δὲ τότε αὐτὸν, καὶ ἑσπεύ-
 σαντες ἐς τὸν Ἰπνον λιμὲνα
 περὶ τὸν ἑσπερίον, πλοῖον
 σὺν πύλων τ' ἐλεφαντίνων, ἢ
 τὸ τῷ Αλεξάνδρῳ ἰερόν ὄν,
 περὶ δὲ λίαν ὀλίαν ἀπελάνομεν. παρελθόντες δὲ ἔ-
 πω πύλῳ, πολλοὺς ὀνείρους καὶ ποικίλους ἐρωτήσαντες.

dimus & Cinyrum, seu
 denigratum, & ex pueris
 dis suspensum. Addebant
 perductores singulorum
 tas, poenarumque cau-
 A quarum omnium maxime
 illi sustinebant, qui in re
 mentiti erant, quique de
 vera scriptis mandantibus
 Inter quos erat & Cnidi-
 B Cnidius, & Herodotus, &
 liq; multi. Quos cum viderē,
 bonam in posterum spec-
 concepi, nam nullius me-
 daci conscius mihi erat.
 Itaque ad navem Naupli-
 C reuersus, neque enim tunc
 spectaculum ferre amplius
 poteram, salutato Nauplio
 discessi. Ac paulo post non
 procul apparebat Somnio-
 rum insula, obscura, & uix
 non perspicua, quae Som-
 D niūs quiddam simile habe-
 bat. Noctis enim acceden-
 tibus cedeat, & subterfu-
 giebat, ac longius se sub-
 ducebat. Sed ea tandem
 comprehensa, appulsaque
 E naui in portum qui Som-
 nus appellatur, prope
 portas eburneas, ubi uides
 est Galliinaceo sacra, sub
 obscuram vespertam de-
 scendimus. Hic portam
 ingressi, multa, diuer-
 saque Somnia vidimus.

ὅσον ὃ βούλομαι περὶ τῆς
 κείνης εἰπεῖν, ἐπεὶ μὴδὲ ἄλ-
 λ' οὐκ ἔστιν ἡ γὰρ καὶ περὶ αὐτῆς.
 ὃ καὶ μόνος ἐπεμνήσθη Ο-
 μέρος, οὐ γὰρ ἀκριβῶς συ-
 γράψας. κύκλω γὰρ περὶ πάντων
 τῶν ὕλην ἀφίστηκε. τὰ δὲ ἔνδρα,
 ὅς τ' ἐμικάνες ὕληται, καὶ
 ἀνδράγροισι καὶ ἐπ' αὐτῶν πο-
 ῦσι πλῆθος νυκτείδων τῶ-
 ν δὲ μόνον ἐστὶ τῇ νύκτι γένε-
 σθαι. ποταμὸς δὲ περὶ ῥέει
 ἁλίσσιον, ὡς αὐτῶν καλὸν ὄνομα
 Νυκτιπόρος. καὶ πηγαὶ δύο περὶ
 αὐτῆς πύλαι, ὀνόματα καὶ ταύ-
 ταις, τῇ μὲν, Νήρετος, τῇ
 δὲ, Παννυχία. ὁ δὲ περὶ πόλιν
 ὁ πόλις, ὕλητος τε, καὶ ποι-
 ῦλος, ἰεὶ δὲ τῶν χειρῶν ὁ
 ὁμοῖοτατος. πύλαι μὲν τοὶ ἐπι-
 ῖν, οὐ γὰρ καὶ ἀπὸ Ομήρου
 ἠρακεν, ἀλλὰ τέσσαρες. δύο μὲν
 πρὸς τὸ τῆς βλακειᾶς παθόν
 ὑποβλέπουσαι, ἡ μὲν, σιδνεῶς,
 ἡ δὲ, κερσίου πεποινημένη,
 καὶ αἱ ἐλέγοντο ἀποδημιεῖν
 αὐτῶν οἱ τ' ὀφθαλμοὶ, καὶ φονικαὶ, καὶ
 ἐπὶ τοῖς. δύο δὲ, πρὸς τὴν λιμή-
 να, καὶ τῶν θαλάσσιων. αἱ μὲν,
 ἐξάπται, αἱ δὲ, καθ' αἷς ἡμεῖς
 παρήλασθαι ἐλεφαρτῖναι. εἰσι-
 ντῶν δὲ ἐς τῶν πόλιν, ἐν δὲ
 τῇ μὲν ἐστὶ τὸ Νυκτῶν, ὅθεν

Sed de urbe primum verba
 facere volo : quoniam nemo
 adhuc de ea scripsit : & qui
 solus eius meminit Homen-
 rus, non admodum accura-
 te scripsit. Circum hanc un-
 dique sylva surgit : cuius
 arbores alta sunt papavera,
 & mandragora, quibus ma-
 gna multitudo vespertilio-
 num insidet. Nam sola haec
 avis nascitur hac in Insula :
 iuxtaque fluvius praeterla-
 bitur qui Nyctiporus illis
 appellatur. Sunt & circum
 portas fontes duo quibus
 suum est nomen, hunc Ne-
 gretus, illi Pannychia. Mœ-
 nia civitatis excelsa sunt, &
 varia, iridi colore simillima.
 Enimvero portae sunt non
 duae, ut dixit Homerus, sed
 quatuor. Quarum duae qui-
 dem Mollitiei respiciunt
 campum : altera ferrea, fi-
 ctilis altera, per quas hor-
 rendae, saevae, & immitiae
 somnia proficisci diceban-
 tur. Duae verò ad portum
 & mare conuersae, altera
 cornea, altera eburnea,
 per quam ingressi sumus.
 Civitatem ingressis ad
 dextram Noctis est tem-
 plum : quam Deam
 potissimum colunt :

ὃ δὲ τῶν πύλων μάλιστα

καὶ τὸ Ἀλεξάνδρῳ. ἐκείνῳ δὲ
 πλεονέχον τῷ λιμῷ τὸ ἱερὸν
 πεπνιγμένον. ἐν ἀριστερᾷ δὲ, τὰ
 τῷ ὑπνῷ βασίλεια. οὗτος γὰρ
 δὴ ἀρχεῖ παρ' αὐτοῖς, σαβᾶ-
 πας δὲ, καὶ ὑπαρχοὺς πεπονη-
 μένους, Ταρραξίωνα τε τὸν Μα-
 ταίον, καὶ Πλουτοκλῆα
 τὸν Φαντασίωνα. ἐν μέσῳ δὲ τῇ
 ἀγορᾷ, πηγάς ὄντι, καὶ χαλ-
 σι Καριῶν. καὶ πλεονέχον ναοὶ B
 δύο, ἀπάτης, καὶ ἀληθείας.
 ἕνθα καὶ τὸ ἄδυτον ὄντι αὐ-
 τοῖς, καὶ τὸ μαρτεῖον, οὗ
 πρῶτος ἦν περὶ τῶν Ἀντι-
 φῶν, ὅ τ' ὀνείρων ὑποκριτῆς,
 ταύτης ἐπὶ τῷ ὑπνῷ λαχὼν τῆς
 τιμῆς. αὐτῶν μὲν τοῖς τ' ὀνείρων,
 ὅτε φύσις, ὅτε ἰδέα ἢ αὐτῇ. ἀλ-
 λ' οἱ μὲν, μακροὶ τε ἦσαν, καὶ
 χαλοὶ, καὶ ἠδῆς. οἱ δὲ, μακροὶ, καὶ
 ἄμορφοι. καὶ οἱ μὲν, χρύσειοι,
 ὡς ἰδοῦμαι. οἱ δὲ, ταπεινοὶ τε,
 καὶ ἐντελεῖς. ἦσαν δὲ ἐν αὐ-
 τοῖς καὶ πικροὶ πίνες, καὶ τε-
 ρατῶδεις, καὶ ἄλλοι, καὶ δάφ-
 νες τομπλῶ διεσκευασμένοι. οἱ
 μὲν, ἐς βασιλείας, οἱ δὲ ἐς θεοῦς,
 οἱ δὲ ἐς ἄλλα τοιαῦτα διεσκευ-
 ασμένοι. πολλοὺς δὲ αὐτῶν καὶ
 ἐγνωρίσμεν, πάλαι παρ' ἡμῖν
 ἰωρακότες. οἱ δὲ, καὶ πρὸς σπῆ-
 σαν, καὶ ἡσυχάζοντο, ὡς αὖ

& Gallinaceum, cui prope
 portum ades sacra constru-
 ctæ est. Ad sinistram verò
 Somni regia. Is enim apud
 ipsos regnat, satrapis duo-
 bus & præfectis creatis, ni-
 mirum Taraxione Matro-
 genis filio, & Plutocle Phan-
 tasionis. In foro medio
 fons est quem Carcotin vo-
 cant: duobusque adjacent delu-
 bra, Imposturæ, & Veni-
 taris. Vbi & illorum est
 adytum, & Oraculum, cui
 præfectus erat interpretes An-
 tipho, somniorum ille con-
 iector, hunc apud Som-
 num honorem sortitus. Som-
 niorum autem, neque natu-
 ra, neque forma eadem est.
 Sed longa sunt alia, pul-
 chra, & incunda: alia bre-
 uia, & deformia. Nonnulla
 etiam aurea, ut videban-
 tur: nonnulla quoque ab-
 iecta, & vilia. Erant &
 inter illa quædam alata, &
 monstrosa: & alia velut
 in pompam instructa, ni-
 mirum in Reges, in Deos,
 & alia huiusmodi. Quin
 ex illis multa agnovimus,
 quæ apud nos videramus
 olim: quæ & nos adibant,
 ac veluti iam familiaria
 salutabant: & quæ nos

καὶ συνήδεις ὑπαρχόντες, καὶ

παρελαβόντες ἡμᾶς, καὶ κα-
τακοιμήσαντες, πάλιν λαμπροῦς,
καὶ δέξιός ἔξινιζον, πῶς τε
ἄλλω ὑποδοχῇ μεγαλοπρε-
πῶς παρεσκευασμένους, ἃ ὑπὸ
χρυσῶν βασιλέων τε ποιή-
σεν, ἃ σαβάνης. ὧσι δ', καὶ
ἀπὸρον ἡμᾶς εἰς τὰς πατείδας,
καὶ τὸν οἰκίον ἐπεδείκνυσον,
καὶ ἀνθημερὸν ἐπαῖνον. B
ἡμέρας μὲν οὖν τετάκοντα, καὶ
ἵσας νύκτας παρ' αὐτοῖς ἐμεί-
ναν, καθεύδοντες, ἐνωχού-
μενοι. ἔπειτα δ', ἄνω βροντῆς
μεγάλης καταρραγίσας, ἐγερ-
όμενοι, καὶ ἀναδορόντες, αἰή-
θων ὀπισθοσπῆμενοι. τεταῖοι
δ' ἐκείνῃ τῇ ὀργῇ νήσῳ
περὶ γέντι, ἀποβαίνοντες. πρὶν
δὲ ἐγὼ λύσας πῶς ὀπ- D
πλῶν, ἀετρίνοισιν τὰ γε-
ραμένα. ἦν δ' τοιάδε. Ὀδυσ-
σεὺς Καλυψίδι χάρειν. Ἰδοὺ με-
ν τὰ πρῶτα ἔξέπλευσα παρὰ
ἑ, δ' ἤρδιαν κατασκευασάμε-
νος, ναυαγία χηνομένων, E
ὅλως ὑπὸ Λευκοθέας διασω-
θῆναι εἰς πῶς τ' Φαίακων χώ-
μα. ὃν ὅτις πῶς οἰκίαν ἀπο-
μυθῶς, κατέλαβον πολλοὺς
καὶ γυναικὸς μετὰ τὰς, ἐν τοῖς
μετέροις βυφάνας. ἀποκτί-
ναι δὲ ἄπαυτος, ὅσων ἔσθ'.

acceptos, sopitosque splen-
didè admodum, & elegan-
ter exceperunt, apparato
alio magnifico diuersorio,
ut quæ se nos factura
reges & satrapas pollice-
rentur. Nonnulla & in suam
quemque patriam abdu-
cere, & domesticos osten-
dere, rursus eadem die re-
duxere. Diebus ergo tri-
ginta, totidemque noctibus,
dormientes, epulantes apud
ea mansimus. Postea toni-
tru cum ingenti fragore
edito, excitati exiliimus,
saturique discessimus. Inde
in Ogygiam tertio die de-
lati descendimus. Priusque
resignatis literis, quæ scri-
pta erant, legebam. Erant-
que illa huiusmodi. Vlysses
Calypsoni Salutem. Velim
scias me, vbi primùm
rate instaurata, abs te
discessi, facto nau-
fragio, vix incolumem
à Leucothea delatum in
regionem Phæacum. A qui-
bus, domum dimissus,
deprehendi multos vxo-
ris procos, qui rebus no-
stris ad voluptatem vte-
rentur: quos cum omnes
interfecissem, tandem à Te-
legono, quem ex Circe

Τηλεγόνοῦ τῷ ὄν Κίρκης μοῖ

ἡμετέρου, ἀνθρώπων. καὶ νῦν
εἰμι ἐν τῇ μακρῶν νήσῳ, πάν-
μταροῶν ἐπὶ τῷ καταλιπεῖν
τὴν παρὰ σοὶ διαίτην, καὶ τὴν
ὑπὸ τῷ περὶ τοῦ αἵματος ἀνα-
σίαν. ἡ οὖν καὶ ἡ λαβὼμαι,
ἀποδρᾶς, ἀγίζομαι πρὸς σέ.
ταῦτα μὲν ἐδήλου ἡ ἐπιστολή.
καὶ πρὸς ἡμῶν, ὅπως ξενι-
διήμην. ἐγὼ δὲ, περὶ τῶν
ὀλίγων ἀπὸ θαλάσσης, εὗρον
τὸ σπήλαιον τοῦτον, οἷον Ὁ-
μηρος εἶπε, καὶ αὐτὸν ταλασσο-
γῶσαν. ὡς δὲ ἡ ἐπιστολή ἐλα-
βε, καὶ ὑποδέξατο, περὶ
μὲν, ἐπιστολὴν ἐδάκρυεν. ἔ-
πειτα δὲ, παρελάλει ἡμᾶς ἐπὶ
ξενίαν, καὶ εἰς αἰάλας περὶ
καὶ πρὸς τὸ Ὀδυσσεὺς ἐπυν-
θαιέτο, καὶ πρὸς τῆς Πηνελό-
πης, ὅποια εἴη τὴν ὄψιν, καὶ
εἰ σὺ φρονεῖς, καὶ δάσκαλος Ὀδυσ-
σεὺς πάλαι πρὸς αὐτὸν ἐκόμπα-
ζε. καὶ ἡμῖς τοιαῦτα ἀπεκρινό-
μεθα, ἃ ὡς εἰκάσομεν εὐφρα-
νεῖσθαι αὐτὴν. τότε μὲν ἔν ἀπελ-
θόντες ἐπὶ ναῦν, πλοῦτον τῆς
πείρας ἐκροίμεθα. ἔπειτα
δὲ ἀνθρώποις, σφοδρῶτερον
καπνόντος τοῦ πνεύματος. καὶ
ὅτι χειμαπτόμεθα ἡμέρας δύο,
τῇ τετάρτῃ περὶ πλοῦτον τοῖς

susceperam, e medio ipse
sublatus sum. Nunc autem
in beatorum insula sum, ubi
tui coniectus relictus pœnit-
tet me, & illius immortalitatis
quam obruleras. Quod
si per occasionem licebit,
arripere fuga, ad te veniam.
Et hæc quidem epistola si-
gnificabat: præterea roga-
bat ut hospitio nos exci-
peret. Ego autem paulum
mari progressus, talē inveni
speluncam, qualem Homē-
rus descripsit, ipsamque
lanificio operam dantem.
Postquam literas accepi,
admisitque, primum quidem
abundē fleuit: deinde nos ad
hospitium inuitavit, epulis-
que splendidis excepit, in-
terim de Ulyssē multa scis-
citans, & de Penelope, cuius-
modi forma esset: num casta
esset quemadmodum olim
de ea iactauerat Ulysses. Nos
verò ea quibus potissimum
eam delectari conijcieta-
mus, respondemus. Tum
ad nauem digressi, prope-
tus obdormiuimus. Mane
verò vehementius insurgente
vento soluimus. Tandem
post bidui tempestatem, due-
taria in Cœlocynthopirata
incidimus: qui homines sunt
feri, eosque prædantur qui a-

Κολοκυθῶν περὶ τῆς αἰτίας. ἀνθρώποις δὲ εἰσι αὐτοὶ ἄγχι, καὶ

πλησίον γήσων λησεύοντες τὴν
 περικλέοντας. πλοῖα δ' ἑ-
 χροισι μέγιστα κολοκυβήδινά, τὸ
 μήκος πηχέων ἑξ. ἐπειδὴν γὰρ
 ἐξαρτῶσι, κοίλαντες αὐτῶν,
 καὶ ἑλόντες τὴν ἐντεινώνην,
 ἐμπάλοισιν, ἐσθῆς μύθοι χρώ-
 μβοι καλαίμοις, αὐτῇ δ' τῆς
 ὀδόντος, τῷ φύλλῳ δ' κολοκυ-
 βῆς. προσβαλόντες οὐδ' ἡμῖν,
 ἀπὸ δύο πληρωμάτων ἐμά-
 χοντο, καὶ πολλοὺς κα-
 τὰυμάτιζον, βάλλοντες αὐτῇ
 λίθων. τῷ ἀπέρματι δ' κολοκυ-
 βῆν, ἀγχαμάλως δ' ἐπιπο-
 λυκαυμαχουῦντες, σπεῖ μισημ-
 βείαν, εἰδοῖσιν κατόπιν τῶν
 Κολοκυβόπειρατῶν, προσ-
 παλόντας τοὺς Καρυοναύτας. πα-
 λήμοι δ' ἦσαν ἀλλήλοισι, ὥς
 ἔδειξεν. ἐπειδὴ γὰρ κἀκείνοι
 ἦδοντο αὐτοὺς ἐπίνοντας, ἡμῶν
 μὴ ὀλιγώρησαν. βατόμοροι δ'
 ἐπ' ἐκείνους, ἐναυμάχομαι. ἡμεῖς
 δ' ἐν ταύτῃ ἐπαράκτες, πᾶσι
 ἰδοῖσιν, ἐφύροισιν, ὀπαλοκόντες
 αὐτοῦ μαχομένους. καὶ δὴλ' οἱ ἦσαν
 κρατῆσόντες οἱ Καρυοναῦται,
 ἀπὲρ καὶ πλείους. πάντῃ γὰρ εἶχον
 πληρώματα, καὶ ἀπὲρ ἰσχυρο-
 ταν τῶν μαχομένων. τὰ γὰρ
 πλοῖα ὡς αὐτοῖς κελύφινά,
 κατέστη. ἡμῖντομα, κεκρυμμένα,

vicinis insulis circumnau-
 gant. At, verò maximas
 habent naues ex cucurbitis,
 sex cubitos longas. Nam
 exsiccatam aliquam cauant,
 Aegestāq; medulla nautant,
 utentes arundineis inalis, &
 lini vice, cucurbitae folio.
 Itaque in nos impetu facto,
 duabus ex nauibus instrua-
 ti pugnarunt, multosque
 sauciarunt è nostris, vice
 lapidum iaculati grana cu-
 curbitarum. Cùmque iam-
 diu cominus è naui pugna-
 remus, circummeridiem pone
 Colocynthopiratas, vidi-
 mus adnauigantes. Caryo-
 nautas: qui ut postea de-
 clararunt, hostili in se
 invicem erant animo. Nam
 ut eos aduentare senserunt,
 nobis neglectis in eos
 conuersi è naui conflictati
 sunt. Nos interea sublato
 velo, relictisq; conflictan-
 tibus illis, fugam arripui-
 mus. Manifestò autem su-
 periores futuri videbantur
 Caryonaucae, ut qui plures
 erant. Nam instructae illis
 erant naues quinque, &
 quibus fortioribus pugna-
 bant: siquidem erant cor-
 ticeae, ex dimidio nucis eua-
 cuato, eratque unūquodque

μέγιστος ἐκαστοῦ ἡμῶν

ἐς μικροί, ὄργαι πεντακίδι-
 κα. ἐπὶ δὲ ἀπικρύφατον ἀν-
 τὸν ἰσχυρὰ τε τοῦ θαυματί-
 ας, καὶ τοιοῦτον ἐν τοῖς ὄπλοις
 ὡς ἐπίπαι ἡδὺν, αἰήτῃς ἐπι-
 βουλαῖς περὶ δὲ χεῖρσι. ἢ μά-
 πτω. ἔπειτα γὰρ δὲ δὴ οὐκ ὅλως.
 καὶ ἀπὸ τῆς ἐρήμης νήσου
 περὶ αὐτὸν ἡμῖν ὅσον εἴκοσιν
 ἀνδρας, ἐπὶ δὲ φέρονται μεγάλων
 ὀχρούμενοι. λησταὶ καὶ οὗτοι, καὶ
 οἱ δὲ φέρονται αὐτὸν ἔφερον ἀ-
 σφαλῶς. καὶ ἀσπιδωτῆς,
 ἔχουσιν ἐπὶ, ὅσους ἴσται. ἐ-
 πὶ δὲ πλοῦτος ἦσαν, διασπ-
 τες οἰκίαν, ἐνδον, οἱ δὲ, ἐνδον,
 ἔβαλλον ἡμᾶς σπῆλαις ξηραῖς,
 καὶ ὁ δὲ φέρονται καὶ κινῶν. τοξυ-
 ὄντων δὲ ἡμῶν, καὶ ἀκοντι-
 ζόντων, αὐτῇ ἐπὶ μέναι. ἀλλὰ
 βρωδόντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν,
 περὶ τὴν νήσον κατέφυγον.
 περὶ δὲ τὸ μυστήριον, γὰρ
 ἦν οὐσίης, ἐλάττω δὲ περὶ
 κείλιντες ἀλλωδόνος καὶ
 σπῆλαις, καὶ δὴ οὐκ ὅλως.
 ποντα λὺ αὐτῇ τὸ πείριον.
 ἐπὶ πλοῦ δὲ ἡ ἀλκυὼν, τὰ ὡς
 δαλπούσα, οὐ πολὺ μέγαν τῆς
 καλῆς. καὶ δὴ ἀναπλάσσει,
 μικρὰ μὲν κατέδυσεν τὴν ναυὶ
 τῷ ἀνέμῳ τῶν πειρῶν. ὥχετο
 γὰρ φεύγουσα, γὰρ αὖτε

quindecim vlnas longum.
 Vbi verò ē conspectu eorum
 euasimus, saucios curare
 coepimus, & postea in ar-
 mis stetimus, aliquas insi-
 dias semper expectantes, nec
 frustra. Nondum enim sol
 occiderat, quum à deserta
 quadam insula, viri circi-
 ter viginti magnis delphi-
 nibus insidentes, nobis ad-
 equitabant: quos latroces
 turò vehabant delphines,
 perinde ac equi subsultan-
 tes & hinnientes. Cum
 autem iam adessent hinc at-
 que hinc diuisi, nos aridis
 sepijs, & canerorum o-
 culis petebant. Verùm cum
 illos sagittis & iaculis in-
 cesseremus, nec sustinere
 possent, saucij multi ad
 Insulam confugerunt. Cir-
 ca mediam verò noctem,
 cum mare tranquillum esset,
 in Alcyonis nidum miræ
 magnitudinis non aduer-
 tentes appulimus. Nam cir-
 cuitus eius sexaginta sta-
 diorum erat. Illi infidebat
 Alcyon oua fouens, nido
 non multò minor: quæ cum
 auolaret, nauim alarum
 vento propemodum sub-
 merfit. Itaque lugubri qua-
 dam voce emissâ aufugit. nos

πρὸς τὴν νήσον. ἐπὶ αὖτε

δὲ ἡμεῖς, ἡμέρας ἥδη ὑπο-
 ραισόντες, ἐδωμένα τῷ κα-
 λῶν, χαδία μεγάλη προστοι-
 χῶν, ἐκ δυνδρον συμπεφορη-
 μένῳ. ἐπὶ δὲ καὶ ὡς πεντα-
 κῶσα, ἔχασον αὐτῶν χρίου πίδου
 πειπληνδύσαντων. ἥδη μὲντοι καὶ
 οἱ νεοπτοὶ ἐνδεδον ἐφαίνοντο,
 καὶ ἔχρωζον. πελέκισι γρουῶ
 διακόφαρτες ἐν τῷ ὧν, νεοπτόν
 ἔπιπτον ἄεχολάφω, εἰκοσι
 γρουῶν ἀδρότερον. ἐπὶ δὲ
 πλείοντες ἀπὸ γρουῶ καλῶς
 ὄσον σαδῖες διακοσίας, τέσσαρα
 ἡμῖν μεγάλα, καὶ δαυμάσια
 ἐπισήμαινεν. ὅ, τε γὰρ ἐν τῇ
 ἀνύμῃ χυμῶσος ἀφῶν ἐπὶ τρυ-
 ξατο, καὶ ἀνέβονσε, καὶ ὁ κυ-
 βερῆτης Σχίνδαρος φαλακρὸς
 ἦδη ὧν, ἀνέκομισσε. καὶ τὸ πάν-
 τος ἥδη παραδεδότατος, ὁ γὰρ
 ἰσὸς τῇ νεῷς ἄεχολάσσει, καὶ
 ἐλάμβανεν ἀνέφυσεν, καὶ ἐπὶ
 ἀκρῶ ἔχερποφόρησεν. ὁ δὲ
 χερπὸς, λῶ ἀνέχε, καὶ σαφυλαὶ
 μεγάλα, οὐκ ὡς πίπτεον. ταῦτ'
 ἰδόντες, ὡς τὸ εἶκος ἐταραχθη-
 μέν, καὶ ἡνυχέμεθα τοῖς θεοῖς
 ἀποβῆναι τὸ ἀλλόκοτον τοῦ
 φαινομένου. ἔπειτα ὅς πεντακο-
 σίας σαδῖες διελθόντες, εἰδομένη
 ἡλῶ μορῶν, καὶ λάστον, πι-
 πῶσι, καὶ κυπαρίσσω. καὶ ἡμεῖς

verò illucescente die in ni-
 dum ingressi, similem illum
 ingenti naui, & ex con-
 gestis arboribus conflatum
 contemplabamur. Inerant
 autem oua quingenta, quo-
 rum vnumquodque Chio
 dolio erat capacius: iamque
 pulli intus crocitrantes con-
 spiciebantur. Cum igitur
 vnum ex ouis securibus
 præcidissemus, pullum im-
 plumem viginti vulturibus
 ampliorem exclusimus. Post-
 quam autem digressi fui-
 mus propè ducentis à nido
 stadiis, magna, mirandâque
 prodigia nobis obuenerunt.
 Nam præ chenisus su-
 bitò alas emisit, & exclauit:
 & gubernator Scintharus
 qui iam caluus erat, comam
 denuò produxit: quòdque est
 omnium incredibilissimum,
 ipse navis malus germinauit,
 & ramos propagauit, & in
 vertice fructum edidit: qui
 ficus erant, vnaque perma-
 gaz nondum maturæ. His
 visis non immeritò turbati
 sumus, & à Dijs precati vt
 portentosam visionem auer-
 terent. Necdum quingentis
 stadiis processeramus, quum
 vidimus maximam syluam,
 eamque pinis & cupressis
 horridam. Nos autem esse
 continentem arbitrabamur.
 καὶ εἰκόσων ἡπείρου εἶναι.

το δὲ τῷ πλάγῳ ἀνίσταται,
 ἀεὶ τοῖς δένδρεσι καταφυτεύ-
 μένῳ. Εἰσέκει δὲ τὰ δένδρα
 ὁμοῦς αὐνύκτα, ὀρθὰ, καὶ ἀπὸ
 ἐπιπλέοντα, παλαιοτάτους δὲ
 οὐκ, ἃ τῷ πᾶσι κατανοήτες, ἐν
 ὑπερῷ εἰχόμεθα πῆρεν δρᾶν.
 ὅτε γὰρ διὰ τῶν δένδρων πλεῖν
 διωγτὸν ἡμεῖς, πυκνὰ γὰρ, καὶ
 ἀπερὶ τῆς ἀπὸ πρὸς, οὐτ' ἀνὰ-
 κρέσσιν ἐσθίου ἐδοκεῖ ἐγὼ δὲ
 ἀπὸ δὲ ἐπὶ τὸ μέγιστον δέν-
 δρον, ἀπὸ πρὸς τὴν τὰ ἐπέκεινα
 ὅπως ἐροῖ, καὶ ἑωρων ἐπὶ
 σταδίας μὲν περὶ τὸν ὁλί-
 γον πλεῖον, πλεῖον ὅσον.
 ἐπειτα δὲ αὐτὸς ἐπερὶ Ὀκεαν-
 ον ἐκτετακέναι, καὶ δὲ
 ἐδοκεῖ ἡμῖν ἀναδεδυμένους τῶν
 ναῦν ἐπὶ τῶν κοίλων τῶν δέν-
 δρων, πυκνὰ γὰρ ἦν, ἀπὸ βιβάντων,
 οἱ διωκόμεθα, ἐς τὴν ἐτέραν
 θαλάσσαν, καὶ ὅπως ἐποιούμεν.
 ἐκδησαντες γὰρ αὐτῶν καὶ ἐκ
 μεγάλῃ, καὶ ἀνελθόντες ἐπὶ
 τὰ δένδρα, μέγιστον ἀνιμώμεθα-
 ῖα, καὶ δύντες ἐπὶ τῇ κλάδῳ,
 πετάσας τὰς τε τὰ ἰσία, καὶ δὲ
 ἐν θαλάτῃ ἐπλεόμεν, τῷ
 αἰέματι ἀερωθέντος ἐπιστρέψα-
 ντι, ἐν δὲ ὡς καὶ τὸ Ἀντίμαχον
 τῷ ποιητῇ ἐπὶ εἰσὶν δὲ. φησὶ
 γὰρ τοῦ κλέϊνος, τοῖσι δὲ

at erat immensæ profunditatis pelagus, radice ca-
 bus arboribus confusus.
 Ipsæ tamen arbores fixæ
 immobiles, erectæ, ac
 supernatarent. Quò cum
 accessissemus, remque totæ
 animaduertissemus, quid
 esset opus, ambigebam.
 Neque enim per arborum
 quia densæ, contiguerant
 erant, nauigare poterant.
 neque redire facile videbatur.
 Itaque in altissimam
 arborum conscendi, ex qua
 contemplarer quomodo
 illie se haberent: ac
 syluam hanc quinquaginta
 vel paulò plura stadia
 protensam, alteramque deinde
 Oceanum succedentem. Tunc
 nobis visum est nauim
 arborum comæ imponere, quoniam
 Deniam densa erat, & si pos-
 semus, in alterum mare trans-
 ferre. Quod & fecimus. Na-
 uim enim magnò fuisse col-
 ligatam, consensibus arborum
 vix subueximus. Quam
 cum super ramis posuissimus,
 explicatis velis, tanquam in
 mari nauigabamus, cum pro-
 trudente vento tractim de-
 ceremur. Hic & mihi Anti-
 machi poetæ versus in men-
 tem venit: nam alicubi ille
 dicit. Inqui syluam
 tant per catula iussu.

ὁ ἄνθρωπος διὰ τὴν ὁρὴν ἐπὶ τῶν δένδρων

ἀπλόντες δ' ὁμῶς πλὴν ὕλῃ,
 ἀφικόμεθα πρὸς τὸ ὕδωρ, καὶ
 πάλιν ὁμοίως κατὰδύντες πλὴν
 ταῦν, ἐπλέομεν διὰ καθαροῦ, καὶ
 διαυροῦς ὕδατος, ἃχει δὲ
 ἐπέσμεν χάσματι μεγάλῳ ἐν
 τῷ ὕδατος διεστώτος μνημη-
 τῷ, καθαροῦ ἐν τῇ γῇ πολλάκις
 ἐωρώμεν ὑπὸ σεισμῶν γηγρόμι-
 να διαχωρήματα, ἢ μὲν ὕδατος, B
 κατελόντων ἡμῶν τὰ ἱστία,
 ραδίως ἔστι παρ' ὀλίγοι ἐλθῆναι
 ἑατεῖ χθύναι, ὑποκίψαντες δ'
 ἡμεῖς, ἐωρώμεν βάθος ἑσόν
 σάδιον χλίων, μάλα φο-
 βερὸν, καὶ παρόδοξον εἰσὶν κει γὰρ
 τὸ ὕδωρ ὡσπερ μεμειομέν-
 νον. πειρζέποντες δ' καὶ
 διξία, ὁρώμεν πόρρωθεν μέ-
 φυραν ἐπεξεργαζόμενον ὕδατος. D
 σπυάπλοντος τὰ πελάγη καὶ
 πλὴν ὀφθαλμίων, καὶ τῆς ἐτέρας
 θαλάττης ἐς πλὴν ἐτέραν διαρ-
 ρέοντος. προσελάσαντες οὖν
 ταῖς κήποις, κατ' ἐκείνο
 παρεδράμομεν, καὶ μετ' πολ-
 λῆς ἀγωνίας ἐπεράσα-
 μεν. ἔπειτα προσδοκήσαντες.
 τὴν τεῦθεν ἡμᾶς ὑποδέχεται
 πλάγος τε προσοιῆς, καὶ νησος ἡ
 μεγάλη, ἐνπεσοίτως σωστικῆ-
 μῆν. ἐνέμοντο δ' αὐτὴν ἀνθρώ-
 ποι ἀγριοί, Βουκέφαλοι, κέρατα ἔχοντες, ὅσον παρ' ἡμῶν τ'

Sylva tamen superata, ad
 aquam devenimus : atque
 iterum naui pariter demissa
 per puram & limpidam
 aquam nauigauimus, donec
 A hiatus magno incubuimus,
 quem dirimens aqua fece-
 rat, quemadmodum in ter-
 tis à terræ motu voragines
 fieri nonnunquam videmus.
 Navis autem mox detractis
 B velis, facile constitit, quan-
 quam parum absuit quin
 delaberetur in præceps. Nos
 autem deorsum intuentes,
 voraginem perquam hor-
 rendam & incredibilem,
 C mille circiter. stadiorum
 vidimus. Nam aqua velut
 diuisa stabat. Ad dextram
 verò circumspectantes cer-
 nimus procul pontem con-
 tinuatum, aqua duo maria
 quoad superficiem iungen-
 te, & ex alio mari in
 aliud defluente. Ergo re-
 morum vi præteruecti su-
 mus, magnòque labore præ-
 ter spem traiecimus. Hinc
 nos suscepit mare placidum,
 Insulæque non magna ad
 H quam facilis est aditus.
 Hanc incolunt homines
 feri, Bucephali, cor-
 nuti qualem apud nos

Μινόταυρον ἀναπλάθουσιν.
 ἀποβαίντες δ', αὐτοσθένει μὲν
 ὑδρευόμενοι, καί τοι καὶ στίου
 λαφύμενοι, εἰ ποῦν διωκόμε-
 νον. ἢ ἐπὶ γὰρ ἤρχομαι. καὶ
 ὕδαρ μὲν αὐτῷ πλησίον ἔσται
 μὲν. ἄλλο δ' οὐδὲν ἐμφανέτω,
 πλὴν μυκηθῆναι πολὺς οὐ
 πόρρωθεν ἀκουετο. δόξαν τ' οὐκ
 ἀγέλλειν εἶναι βοῶν, κατὰ λ-
 γαν αὐτοχρῆντες, ἐπιστηνὸν
 τοῖς ἀνθρώποις. οἱ δ' ἐ, ἰδόντες
 ἡμᾶς, ἐδίωκον. καὶ βεῖς μὲν
 ἐπὶ τῶν λαμβανουσιν. οἱ δ'
 λοιποὶ, αὐτοὶ πρὸς τὴν θάλατταν
 κατεφύγεον. ἔπειτα μὲν τοῖς
 πάντες ὀπλισμένοι, οὐ γὰρ
 ἔδοκει ἡμῖν ἀπαισώμεναι πρὸς
 εἶν τοὺς φίλους, ἐμπιπόμενοι
 τοῖς Βουκεφαλοῖς, τὰ χρεὶα τῶν
 ἀσκηθῆναι διαφρουμένων. φο-
 βησάμεντες δ' ἅπτας, ἐδίωκομεν,
 καὶ κτείνομεν γὰρ ὅσον, πρὸς
 λοντά, καὶ ζῶντας αὐτῶν δι-
 λαμβανόμεν, καὶ αὐτῶν ὅπου
 ἀντιφύγομεν, τὸν αἰχμαλώ-
 τοις ἔχοντες. στίον μὲν τοῖς οὐ-
 δὲν ἔσται. οἱ μὲν οὐκ ἄλλοι,
 παρήγου ἀποσπάσειν τοὺς
 παρελθόντες. ἐγὼ δ' ἐ, ἢ
 ἐδοκίμαζον. ἀλλὰ δὴ σπας, ἐφύ-
 λαπον αὐτοὺς, ἀρχὴ δ' ἡ ἀφίκοντο
 ἀφ' ὧν, ἀπαιτῶντες ὅτι

Minotaurum fingunt. Hic
 descendimus ut aquatum
 remus, & committamus,
 sicubi possemus, quia iam
 defecerat, caperemus. Nos
 procul aquam illic inue-
 nimus: at praeterea nihil
 apparebat, sed multus mi-
 gitus non procul audie-
 batur. Ergo rati boum esse
 gregem, paulatim progressi,
 in homines incidimus:
 qui nos ubi viderunt, in-
 sequuti, tres ex socijs cepe-
 runt: reliqui vero ad mare
 confugimus. Armati de-
 inde omnes (neque enim
 socios inultos negligere
 consilium erat) irruimus in
 Bucephalos, qui carnes
 occisorum inter se diuide-
 bant. Terrefactos omnes
 insequuti sumus, & quia-
 quaginta circiter inperse-
 cimus, quosque ex illis
 viuos cepimus, quos vin-
 ctos trahentes, denuo re-
 uersi sumus. At commea-
 tum nullum inuenimus.
 Quare nonnulli suadebant
 ut captiui ingularentur: at
 mihi non probabatur: quia
 victos seruauimus, donec legati
 à Bucephalis repeterent:
 redimerentque captiuos.

παρὰ τῶν Βουκεφάλων
 λύσεις τοὺς συνελθόντες.

οὐκ ἔστιν ὅτι αὐτῶν διακινούν-
 ν, καὶ πορεύονται μὴ κακῶς,
 πρὸς ἰσχυροτέρων. τὰ λύβρα
 ὡς περὶ πολλοί, καὶ ἰχθύς
 ἰσχυροί, καὶ κρομμύς, καὶ ἑλα-
 οὶ τέτταρες, βῆς ἰσχυρὰ πόδας
 χροῦσα, δύο μὲν τὸν ὀπίσθιον. οἱ
 ἔσθωσι, ἐστὶν αὖτε συμπεφύκε-
 να. ἐπὶ τοῦτοις ἀποδόντες
 τοῦ σωματικῆς, καὶ μίαν
 ἡμέραν ἐπιμέναντες, ἀνέχθη-
 ναι. ἦδη δὲ ἰχθύς τι ἡμῶν
 ἐφαίνοντο, καὶ ὅρτια παρῆναι
 το, καὶ ἄλλα ὅπου γὰρ πλε-
 ὶον ἔσθωσι, σημεῖα περὶφαίνε-
 το. μετ' ὀλίγον δὲ, καὶ ἀνδρες
 ἑταίροι καὶ τῶν τετραπύλων
 λίας χροῦσας. αὐτοὶ δὲ καὶ
 ναῦται, καὶ νῆες ἦσαν. κίεω δὲ
 τὸ πλῆθος τῶν τετραπύλων. ὕπιοι
 καὶ μὴ ἐπὶ τῷ ὕδατι, ὁρῶ-
 σαι τὰ αἰδῶτα, μεγάλα δὲ
 φέρονται, καὶ αὐτῶν ὁδόν τε
 πλοῦντες, καὶ ταῖς χροῖς τὸν
 ποδῶνα κατέχοντες, ἐμπι-
 πόντες τῷ ἀνέμου, ἔπλεον.
 ἄλλοι δὲ μὴ τοῦτοις, ἐπὶ φε-
 λλῶν καὶ ἰσχυροί, ζεύξαντες δύο
 δελφῖνας ἡλαυνόν τε, καὶ
 ἡγίοντες. οἱ δὲ περὶόντες,
 ἐπιστρέφοντο τὸν φελλόν. οὗτοι
 ἡμᾶς ἔτι ἠδίκουν, ἔτι ἔφευγον,
 ὅτι ἡλαυνον ἀδελφῶς τε, καὶ

Etenim ex nutibus, & mæ-
 esto quodam mugitu, velut
 supplicantes intelligebamus.
 Erat autem redemptionis
 precium, multi casei, pisces
 A sicci, cepæ, & quatuor cerui,
 quorum unicuique tres erāt
 pedes, duos quidem poste-
 riores, in vnum verò co-
 aluerant anteriores. His
 conditionibus redditis cap-
 tuis, vnum tantum diem cō-
 morati discessimus. Iamque
 pisces nobis apparebant, &
 B aues aduolabant, &
 eiusmodi alia, quæ terræ vi-
 cinæ signa esse solent, oc-
 currebant. Paulò post ho-
 mines vidimus qui noua ra-
 tione nauigabant. Ipsi enim
 & nautæ & naues erant.
 Quem nauigationis mo-
 dum explicabo. Supini su-
 C per aquam iacentes, erectis
 pudendis, quæ grandia fe-
 runt, ex ijs linteum exten-
 debant, & manibus pedem
 tenentes, incidente vento
 nauigabant. Post hos, & alij
 suberibus infidentes, iunctis
 duobus delphinis remiga-
 bant, & equitabant, alij præ-
 cedentes subera trahebant.
 Hi neque iniuria nos affe-
 runt, neque fugerunt, sed in-
 E trepidè, & pacatè veheban-
 tur, nostræ nauis figuram

οὐκ ἔστιν ὅτι αὐτῶν διακινούν

πλοίου θαυμάζοντες, καὶ παι-
 τοδὴν παιδοποιοῦντες. ἰστί-
 ρας δ' ἥδη προσήχθημεν γήσω
 οὐ μεγάλη. κατήκεντο δὲ αὐτῇ
 ὑπὸ γυναικῶν ὡς ἐνομιζόμεν, A
 ἑλλάδα φωνῶν προσεχέμεν.
 προσήσαν γδ, καὶ ἐδεξάμεντο,
 καὶ ἡσάμεντο, παῖν ἑταιρικῶς
 κεκοσμημένοι, καὶ αἱ παῖσαι, καὶ B
 παῖδες, ποδῆρας τὸν χιτῶ-
 να ὀπισθερόμεναι. ἡ μὲ οὐκ
 ἦστος, ἐκαλεῖτο Καβαλῦπα.
 ἡ δὲ πῖλις αὐτῇ, Τδαμα-
 δία. λαβῆται δ' οὐκ ἡμᾶς
 αἱ γυναῖκες, ἐκείνη πρὸς ἐμ-
 πλὴν ἀπῆκε, καὶ ἔλεον ἐποιεῖτο.
 ἦν δ' ἡ μικρὸν ὑψος, οὐ γδ
 ῥησά ἐμαρτυρόμεν. ἀκριβέ-
 στερόν τε πειβλέπων, ὅρῳ
 πολλῶν ἀνδράπων ὅσα, καὶ D
 κρατὰ κείμενα. καὶ τὰ μέν,
 βολῶ ἰσάγει, καὶ τὸν ἑταῖρος
 συγκαλεῖν, καὶ ἐς τὰ ὄπλα χεί-
 ρειν, καὶ ἐδοκίμαζον. προσ-
 εκοσμημένος δ' ἦ μάλα χυμ, πη-
 λὰ πυρόμεν αὐτῇ διαφυγεῖν
 ἐκ τῶν παρόντων χαλᾶν. μετ'
 ὀλίγον δ', ἡ ἔξινος διακονο-
 μένης, εἶδον τὰ σέλην οὐ γυ-
 ναικός, ἀλλ' ὄνου ὀπλά. καὶ
 δὴ σπασάμενος τὸ ξίφος, συν-
 λαμβάνω τε αὐτὴν. καὶ δῖσας,
 δὲ, ἀποσταμὲν, εἶπε δὲ ὁρμῆς,

mirātes, & vndique circū-
 spectantes. Sub vesperam
 appulimus ad insulam nec
 magnam, quæ vt ad-
 trahamur, à mulieribus Gra-
 ca lingua loquentibus ha-
 bitabatur. Nam ad nos ac-
 cesserunt, & exceperunt, lu-
 tatarūntque mentricio cul-
 tu compta, pulchræ omnes, B
 & iuenculæ, calares ti-
 nicas trahentes. Infusa vo-
 shen erat Cabalusa, ciuitas
 Hydamardia. Itaque nos
 susceperunt hæ mulieres, &
 secum quemque singulæ ab-
 duxerunt, hospitūntque fecerunt. At ego subitici, quia
 nihil boni vaticinabar : &
 circumspectans accuratius
 multorum hominum ossa,
 & calvarias iacentes vidi. C
 Cumque nec vocem attol-
 lendam, nec conuocandos
 socios, nec ad arma eundem
 esse iudicarem: acceptam in
 manus maliam obnixè o-
 rabam vt ex præsentibus
 malis euaderem. Ac paulo
 post cum ministraret hospi-
 ta, non crura muliens,
 sed asini vngulas vidi. E
 Mox eam educto gladio
 corripio, & vinctam de
 omnibus interrogo. Illa
 verò, quamuis inuita, dixit
 tamen, se mulieres esse
 πει τῶν ὅλων ἀνέλεστον. ἡ
 αὐταὶ μὲν ὄντα θαλασσίαν

μαίνας, Ονοσσελέας περι-
 ρευομένας. Προὖν ὃ ποιῆσθαι
 οὐ ἐπιδημιούτας ξένας.
 τῶν δ' ὅτι ἐφ' ἡμετέρων ἀν-
 δρῶν, συνυπνιδεῖται, κοιμώμε-
 ναι ἐπ' αὐτοῖς. ἀκούσας δὲ
 πάντα, ἐπείνουν μὲν κατέλιπον
 ὑπὸ δεδεμένῳ αὐτὸς δὲ
 ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ σῆμα, ἐβόων
 τε, καὶ τοῦ ἐταίρου συνεκ-
 λαιώ. ἐπὶ δὲ συνηλθόν, τὰ
 πάντα ἐμύλουον αὐτοῖς, καὶ τὰ
 τε ὅσα ἐδέκνυντο, καὶ ἥρον ἔσθω
 πρὸς τὸ δεδεμένῳ. ἡ δὲ, αὐ-
 τήκα ὑδωρ ἐβύετο. καὶ ἀφανῆς
 ἦν. ὁ μὲν δὲ, τὸ ξίφος εἰς τὸ
 ὑδωρ καθεῖκα, πειρώμενος. τὸ
 δὲ, αἷμα ἐβύετο. ταχέως οὖν
 ἐπὶ ναυῶ κατελθόντες, ἀπ-
 κλείουσι. καὶ ἐπὶ ἡμέρα
 ὑπὸ νύκτι, πῶς τε ἡ πειρὴν
 ἀποβλεπόντες, οὐκ ἐλπίσαν
 εἶναι τὸ ἀπὸ πειρῆν τῇ ὑφ' ἡμῶν
 οἰκουμένην κειμένην. πρὸς κυ-
 νήσαντες δὲ, καὶ πρὸς κυνέαι, ἐ-
 πεί τ' ἐμμένων ἐσκοπόμενοι.
 καὶ τοῖς μὲν, ἐδόκει ἐπιβᾶσι μὴ-
 γον αὐτῶν ὅπως ἀναστρέψαι.
 τοῖς δὲ, τὸ μὲν πλοῖον αὐτῶν κα-
 ταλιπὼν. ἀνελθόντας δὲ εἰς τὸ
 Μισσηγιαν, πειραδύμενοι τὸ ἐνο-
 κούτων. ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα ἐλογιζόμεθα, χειμῶν σφοδρὸς
 ἐπιπνούν, καὶ πρὸς ἀρράξας τὸ σκάφος τῶ ἀιμαλῶ διέλυται.

marinas, quæ Onosceleæ
 appellantur: & peregrinis
 hospitibus velsci. Nam inebri-
 atis, inquit, concubimus, & manus violentas
 sopitis afferimus. His au-
 ditis victam illam ibi re-
 liqui: tum ipse consensu
 recto clamaui, & socios con-
 uocaui. Quibus ubi con-
 uenissent, rem omnem si-
 gnificavi, & ossa ostendi,
 intusque ad victam illam
 duxi: verum protinus in
 aquam versa est, & euauit.
 Ego verò experiri volens,
 gladium in aquam condidi,
 illaque mox facta est san-
 guis. Ocyus igitur repe-
 titæ naui soluimus. Hinc
 postquam illuxit dies, ter-
 ram conspeximus quam co-
 njiciebamus esse eam quæ
 orbi nostro est opposita.
 Prævoluti igitur, & precati,
 quid futurum esset, dispi-
 ciebamus. Quibusdam au-
 tem placebat ascendere dun-
 taxat, ac denuo redire: alijs
 verò illic relicta naui, ad
 regionem mediterraneam,
 exploratum incolas profici-
 scisci. Quæ dum cogi-
 taremus, oborta vhe-
 mens tempestas, navim lit-
 tori impactam comminuit.

ἡμῖς δ', ὡς ἔχοντες ἡμῶν
 τὰ ὅπλα ἔχουσιν, καὶ εἰ πάλ-
 λο οἷός τε καὶ ἀρπαζόμενοι.
 ταῦτα μὲν τὰ μέχρι τῆς ἐπί-
 γῆς συνεισφέροντα μοι ἐν τῇ
 θαλάσσῃ, καὶ παρὰ τὸν πλῆ-
 ὤν ταῖς γῆσιν, καὶ ἐν τῷ αἰέρι,
 καὶ μὲν ταῦτα ἐν τῷ κήτει, καὶ
 ἐπὶ τῷ ἑλδομῳ, παρὰ τε τοῖς
 ἥρωσι, καὶ τοῖς οἰκέτοισι, καὶ τὰ
 τελευτῶντα, παρὰ τοῖς Βουκε-
 φάλοισι, καὶ ταῖς Ονοσκελαῖς.
 τὰ δ' ἐπὶ τῇ γῇ, ἐν ταῖς ἐξῆς
 βίβλοισι διηγήσομαι.

Nos verò armis, & quod
 quisque poterat, correpti
 ægrè enatauimus. Hæc sunt
 quæ mihi donec ad terram
 alteram venirem, in mari, &
 nauigando in Insulis, &
 in aëre, ac postea in Cete,
 & cum ab eo exissemus,
 apud Heroas, & Somnia:
 postremò apud Bucephalos
 & Onosceleas contigere.
 Quæ verò in terra accide-
 rant, sequentibus libris
 enarrabo.

ΤΥΡΑΝΝΟΚΤΟΝΟΣ.

TYRANNICIDA.

ARGVMENTVM.

Quod ad Argumentum Declamationis attinet, infra ab ipso
 authore ponitur. Ceterum genus orationis iudiciale est. Statim Qua-
 litati. De eo enim potissimum queritur: Dignus-ne sit præmiis Ty-
 rannicida, qui filium tyranni occidit, an non. Incidit tamen
 legalis quoque. Nam & de eo, qui tyrannicida vocandus sit, &
 de legi sententia disputatur. Exordium attentione & docili-
 tate comparanda sermone consumitur, dum & summam petitionis, & rei
 magnitudinem pariter ac nouitatem exponit. Nisi quod interim &
 beneuolentiam sibi ex merito facti, & aduersario ex suspitione in-
 iuriam parat. Narratione, grauitatem atque sauciam tyran-
 nidi primum persequitur, cuiusque omnem causam in filium ty-
 ranni transfert, ut videatur videlicet certo consilio filium ante
 patrem aggressus esse, deinde & modum peracta cadis & consilium
 suum exponit. Hinc Propositio siue petitio sequitur. Post quam
 confirmatio, in qua principio petitionem suam commendat am-
 plificatione euentus & bonorum, quæ ex hoc facto secuta sunt, cum

adversarij obiectiōe comparata. Deinde verbis legū opponit definitionem tyrannicida, à genere comprobata, puta quòd non solum is, qui sua manu & gladio tyrannum occidit, hoc nomine dicendus sit, sed etiam qui peradium, & quocunque modo illum tollit. Postea etiam à sine legū argumētum contrā scriptum. Ultimo locum, quem Rhetores à summo ad imum vocant, sine etiam communem, tractat: in quo consilium suū voluntas, cōsiliū, etiamque per comparationem, aut affectionem amplificata, postremo & euentus considerantur. Peroratio autem loci pathetici constat, nam ipse quidem pro se affectus mouet à modo & instrumento actionis, à tyranni autem persona, hypotyposi quadam, seu descriptione diſtorum ac factorum illius. Ad finem Propositionem repetit, & sui beneficii veluti memoriam quandam in auribus auditorum relinquit.

ΑΝΗΛΘΕ ΠΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ Α-
ΚΡΟΠΟΛΙΝ ΩΣ ΑΠΟΚΤΕΙΝΩΝ
ΤΟ ΤΥΡΑΝΝΟΝ. ΚΑΙ ΑΥΤΟΝ ΜΟΥΧ
ΕΙΣ. ΤΟ ΜΟΝ ΑΥΤΩ ΑΠΟΚΤΕΙ-
ΝΑΣ, ΚΑΤΕΛΙΠΕ ΤΟ ΞΙΦΟΣ ΕΝ ΤΩ
ΣΩΜΑΤΙ. ΕΛΘΩΝ Ο ΤΥΡΑΝΝΟΣ,
ΚΑΙ ΤΟ ΜΟΝ ΙΔΩΝ ΗΔΗ ΝΕΚΡΟΝ, ΤΩ
ΑΥΤΩ ΞΙΦΕΙ ΕΑΥΤΟΝ ΑΠΕΚΤΕΙΝΕΝ.
ΑΙΤΩ Ο ΑΝΕΛΘΩΝ, ΚΑΙ ΤΟΝ ΤΩ
ΤΥΡΑΝΝΟΥ ΜΟΝ ΑΝΕΛΩΝ, ΜΕΓΕ,
ΩΣ ΤΥΡΑΝΝΟΚΤΟΝΟΣ.

ΤΟ ΤΥΡΑΝΝΟΝ
ΑΠΟΚΤΕΙΝΑΣ, Ω
Δ ΑΝΔΡΕΣ ΔΙΚΑΙΟΙ,
ΜΕΧΕΣ ΗΜΕΙΣ, Τ
ΜΕ, ΗΔΗ ΠΑΡΗ-
ΒΗΚΟΤΑ, ΤΟ ΤΟ, ΑΚΜΑΖΟΝΤΑ, ΚΑΙ
ΠΡΟΣ ΔΙΑΔΟΧΩΝ ΤΩΝ ΑΔΗΛΗΜΑ-

Q Vidam in arcem con-
scendit, vt tyran-
num occideret: quem cūm
non inuenisset, filium oc-
cidit, & gladium in corpore
reliquit. Vbi venit tyrannus,
filiūque vidit mortuum,
eodem gladio se confecit.
Qui in arcem conscenderat,
& tyranni filium interfece-
rat, præmium vt tyrannicida
poscit.

Vm duos ea-
dem die ty-
rannos occi-
derim iudices,
alterum quide
etate iam af-
fecta, alterū annis florentē,
& ad scelera successionem

τῶν ἐτοιμότερον, ἢ κὼ μίαν
 ὁμῶς ἐπ' ἀμφοτέροισι αἰτήσων
 δουρίαν, μόνος τῶν πώποτε
 τυραννοκτόνων παλγῇ μὲν δύο
 πονηρίαις ἀποσκευασμένος,
 καὶ ἐφύεστας, τ' ἢ μὲν παῖδα,
 τῷ ξίφει. τὸν πατέρα δὲ, τῇ
 παρὰ τὸν υἱὸν φιλοσοφίᾳ. ὃ
 μὲν οὖν τυραννος, αὐτὸν ἂν ἐποί-
 ησεν, ἱκανῶς ἡμῶν δέδωκε πι-
 μωείαν, ζῶν μὲν, τὸν υἱὸν ἐπι-
 δὼν φεραννημῶνον παρὰ πλὴν
 τελευτῶν. τελευτῶν δὲ,
 ἡναγκασιμῶνος τὸ παρὰ δόξα-
 τιν αὐτὸς αὐτῷ χάσσει τυ-
 ραννοκτόνος. ὃ πᾶσι δὲ ὃ
 ἐκείνου τέθνηκε μὲν ἐπ' ἐμῶν,
 λωπρέτησι δὲ μοι καὶ ἀπιδου-
 ρῶν παρὰ ἄλλον φόνον, ζῶντι
 μὲν σωματικῶν τῷ πατρὶ, μὲν
 δούλον δὲ παρὰ βροτῶν, ὡς
 ἐδούλατο. πλὴν μὲν οὖν τυραν-
 νίδα ὃ πᾶσι εἰμὶ ἐγώ, καὶ
 τὸ ξίφος, ὃ πᾶσι εἰρᾶσαι,
 ἐμῶν. πλὴν δὲ τῶν ἐν ἡλλάδα
 τ' ὁφείων, καὶ τὸν τέρπον ἐκαι-
 νοτομῆσαι τ' τῶν ποιητῶν τε-
 λειπῆς. τὸν μὲν ἰσχυρότερον,
 καὶ ἀμυνάσαι δουλομῶνον, αὐ-
 πὸς ἀδελφῶν. τὸν γέροντα δὲ,
 μόνον παρὰ χειρὸς τῷ ξίφει.
 ἐγὼ μὲν οὖν καὶ περὶ πάντων π
 ἐπὶ τούτοις ὅμιλον ἡμῶν σιδή-

capessendam paratum: vni-
 cum tamen pro ambobus
 præmium petitum venio,
 qui quidem vnus omnium
 quorūquē tyrannicidæ fue-
 runt, vnico valnere duos
 maleficos fuerim amolitus,
 necique dederim, filium ver-
 delicet ense, patrem verò
 summo filij deliderio. Itaq;
 tyrannus pro his quæ com-
 misit, abundè magnas pecu-
 nas nobis dependit, quippe
 qui & viuus aspexerit filium
 prius immatura morte sub-
 latum, & quod omnium est
 inuisitissimum, compulsi-
 sit denique sui tyrannicida
 fieri. At filius quidem illius
 à me est peremptus: cæterum
 occisus, ad eadem alteram,
 suam operam mihi cōmo-
 dauit: dum qui viuus patri
 scelus locius fuerat, eiuf-
 dem post mortem, quatenus
 licuit, parricida extitit. Ego
 itaque sum isqui tyrannidem
 sustuli, meisque gladius, qui
 omnia confecit. Sed cædis
 ordinem commutauimus, & mo-
 dum conficiendi sceleratos
 innouauimus: quum robustiorē,
 & qui se tueri poterat, ipse
 peremi: senem verò soli gla-
 dio concessi. Quibus de cau-
 sis quiddā etiam amplius à
 vobis me consequuturum
 putabam, & præmia la-

μοι παρ' ἐμῶν, καὶ δουρίαν
 τυρανν

ἀνέσθαι ἰσχυροῖς τοῖς ἀνι-
ρημένοις, ὥσ' αὖ ἐ τῶν παρόντων
ἀπαλλάξαις ὑμᾶς μόνον, ἀλλὰ
καὶ τῶν μελλόντων κακῶν ἐλπί-
δος, καὶ τῶν ἐλευθερίαν βέβαιον
παροχῶν, ἐδένος παρελθει-
μῶν κληρονομίου τῶν ἀδικημά-
των. μεταξὺ δὲ κινδυνεύω, το-
σαῦτα κατωρθώσας, ἀγέρας
ἀπλῶς παρ' ὑμῶν, καὶ μόνος
εἶρεσθαι τῶν παρὰ τῶν νόμων
ἀμοιβῆς, οὓς διεφύλαξα. ὁ
μὲν οὖν ἀντιλέγων, οὐτοσὶ δό-
ξαι μοι οὐ κηδόμενος ὥς φησι
τῶν κοινῶν τὸ το κατεῖν, ἐν ᾧ ἐπὶ
τοῖς τετελευτηκόσι λευπη-
μῶς, καὶ ἀμυνόμενος τῶν ἐκεί-
νης τῶ θανάτου αἴτιον γε-
νησόμενος. ὑμεῖς δὲ, ἀντιλέγοντες μοι
ὅτι ἄνδρες διασώζετε τοὺς ὀλίγους
τὰ ἐν τῇ τυραννίδι, καὶ
ὅτι εἰδότες ὑμῖν ἀκριβῶς δι-
γυμνῶν. καὶ γὰρ τὸ μέγιστον
οὐκ ἔστι μάστιγ' αὖ τῆς ἐνερ-
χίας τῆς ἐμῆς, καὶ αὐτοὶ
μᾶλλον ἐνθουσιάζετε, λογι-
ζόμενοι ὅτι ἀπὸ τῆς ἀπλη-
ροῦς ὡς ἄλλοις πῶς ἔστι
αὐτῶν πολλάκις ἀπληρῶς καὶ
ἡμεῖς τυραννίδα, καὶ μίαν
δουλείαν ὑπομένειν, ὅτι ἐνός
ὑποτάσσεται ἐπὶ θυμῶν δε-
σποτῶν, ἀλλὰ μόνοι τῶν πᾶσι

turum quæ numero interem-
ptos æquarent: ut pote qui
non modò præsentibus ma-
lis, sed futurorum etiam for-
midine vos liberarim, qui-
que nullo scelerum hærede
relictò stabilem in libertatē
vos asseruerim. Interim
tamen, re tam strenuè gesta,
in discrimen adducor, ne
præmio fraudatus à vobis
discedam, solisq; mercedem
non feram, quam leges à me
servatæ præstituunt. Quare
qui contradicit, is mihi vi-
detur non reipub. studio,
quemadmodum dicit, hoc
facere, sed quòd illos perijisse
doleat, & illorum mortis au-
thorem viciisci cupiat. Vos
autem iudices, mihi paulisper
attendite, dum tyranni-
dis mala, tametsi optimè no-
stis ipsi, commemoro: liqui-
dem hoc pacto futurum est,
ut & mei beneficij magni-
tudinem intelligatis, & ipsi
plus capiatís voluptatis, re-
putando quibus malis libe-
rati sitis. Neque enim, sicut
alijs quibusdā sæpe accidit,
simplicem etiam nos tyran-
nidem, & vnicam servitutem
sustinuim⁹, nec vnius domini
libidinem pertulimus: ve-
rùm soli omnium quos si-
milis habuit calamitas,

καὶ ὁμοῖα διὰ τὴν ταύτην,
D d d

δυο αὐτὸ ἐνὸς τυράννοιο εἴχο-
 μιν, καὶ πρὸς διπλάσι διςυχῆς
 ἀδικήματα διηροῦμεθα, με-
 τειότερος δὲ ὁ πρὸςβύτης ὡς
 παρὰ πολὺ, καὶ πρὸς ταῖς ὀργαῖς
 ἡπιώτερος, καὶ πρὸς τὰς κολά-
 σεις ἀμβλυτέρως, καὶ πρὸς τὰς
 ἐπιθυμίας βραδυτέρως, ὥς
 αὖ ἡδὴ τὴν ἡλικίαν τὸ μὲν σφο-
 δρότερον τὴν ὁρμῆς ἐπιχρύ-
 σθης, ταῖς δὲ τῶν ἡδονῶν ὀρέξε-
 ῖς χαλινάγων χρυσος. καὶ πρὸς γε
 τὴν ἀρχὴν τῶν ἀδικημάτων
 ἑστὸς τὸ παῖδος ἀκων πρὸς τὴν χθονίαν
 ἐλθόντος, οὐ πᾶν τυραννικὸς
 αὐτὸς ὂν, ἀλλ' εἰκὼν ἀκρίβη.
 φιλότιμος γὰρ ἐς ὑπερβολὴν
 ἐχούτο, ὥς ἴδειξαι, καὶ πάντα
 ὁ παῖς ὡς αὐτῷ, καὶ ἐκείνῳ
 ἐπίθεται. καὶ ἡδὴ καὶ ὅσα καλέουσι,
 καὶ ἐκόλαζεν ὡς πρὸς ἀπὸ τοῦ, καὶ
 πάντα ὑπερέπει. καὶ ὅλως,
 ἐπυραννείτο ὡς αὐτῷ, καὶ δορυ-
 φορεῖτο ὡς παῖδος ἐπιθυμῶν
 ὡς. ὁ νεανίας δὲ, τῆς μὲν πρῶτης
 παρὰ χροῖας καὶ ἡλικίας ἐκεί-
 νῳ, καὶ μόνου ἤλιστα τῷ
 τῆς ἀρχῆς ὀνόματος. τὸ δὲ
 ἐγγὺς τὴν τυραννίδος, καὶ τὸ κε-
 φάλαιον, αὐτὸς ὡς. καὶ μὲν πρὸν
 καὶ ἀσφαλές, ἀπ' αὐτοῦ παγίχε-
 τῇ διωασείᾳ. τὸ δὲ ἀπόλοιον,
 μόνος ἐκρηπύτο τῶν ἀδικημάτων. ἐκείνους ὡς ὁ τὸν δορυφό-

duos pro uno tyrannos ha-
 bebamus, & in geminas in-
 iurias distrahebamur inco-
 lices. Porro senex multo
 moderatior erat, quippe in
 ira mitior, in supplicijs le-
 nior, ad voluptates tardior:
 ut pote cui iam ætas ve-
 hementiam appetitus cohi-
 beret, voluptatūque cupi-
 ditates refranaret. Quin
 ad suscipienda scelera no-
 lens, à filio impelli fereba-
 tur, cum ipse non admo-
 dum tyrannicus esset, sed
 illi morem gereret. Nam
 nimio opere filium amabat,
 ut re declaravit. Omniaque
 illi erat filius, illi parebat,
 quas volebat iniurias, in-
 ferebat, afficiebat suppli-
 cio quoscunque præcipie-
 bat, ac in omnibus obse-
 cundabat. Denique filius
 tyrannum agebat in patrem,
 pater filij cupiditatum erat
 satelles. Tamen huic æta-
 tis causa honorem cedebat
 adolescens, solòque imperij
 à nomine temperabat: ipse
 tamen tyrannidem exerce-
 bat, eiusque caput erat. Et
 quanquam tutamētum præ-
 sidiumque principat⁹ ab illo
 mutabatur, scelerum tamen
 emolumentis solus frueba-
 tur. Ille erat qui satellites

εὐς συνέχων, ὃ τ' ἐφεραὺν κρατὺ
 νωι, ὃ τοὺς τυραννικὰς ἀκρό-
 πῳ, ὃ τοὺς ἐπιβλέποντας φο-
 βῶν, ἐκείνος, ὃ τοὺς ἐφ' ἑβὺς ἀνα-
 πῳ, ὃ ἐνυβρίζων τοῖς γάμοις,
 ἐκείνῳ αἱ παρθένοι ἀνῆγοντο, καὶ
 εἴ πινες σφραγαί, καὶ εἴ πινες φυ-
 γαί, καὶ χρημάτων ἀφαιρέσεις, καὶ
 βασάναι, καὶ ὕβρεις, πάντα ταῦτα
 πολυμήματα ἰὼ νανικῶ. ὁ γέ-
 ρων δὲ ἐμείνος, ἠκολούθει, καὶ
 στυγνίζετο, καὶ ἐπ' ἑνὶ μόνῳ τῷ
 τῷ παιδὸς ἀδικήματα. καὶ τὸ
 πρῶτον ἡμῖν ἀφόρητον καθε-
 σῆκε. Οὐαὶ γὰρ αἱ τ' ἡρώδης
 ἐπιθυμία τίλῳ ἐκ τ' ἀρχῆς
 ἔχουσαν περσλάβωσιν, ἐδεῖνα
 ὅσον ποιεῖται τ' ἀδικημάτων.
 μάλιστα δ' ἐκείνῳ ἐλύπη, τὸ
 εἶδέναι μακρὰν, μᾶλλον δ' αἰ-
 δίον τ' δουλείαν ἐσομένην, καὶ
 ἐκ διαδεχῆς παρὰ δουλοπυλῶν
 τ' πόλιν, ἄλλοτε ἂν ὡς δασύτης,
 καὶ πονηρῶν, κληρονόμιμα γε-
 νησόμενον τ' δῆμον, ὥς τοῖς γε
 ἄλλοις ἢ μακρὰ τις ἐλπίς αὐτῇ.
 τὸ λογίζεσθαι, καὶ πρὸς αὐτὸν
 λέγειν, ὅτι ἤδη παύσεται, ὅτι
 ἤδη τεθνήσκειται, καὶ μετ' ὀλί-
 γον ἐλευθεροῖ γηνοσόμεθα. ἐπ'
 ἐκείνων δ', οὐδὲν ποιεῖτον ἠλ-
 πίζετο, ὅτι ἐωρῶμεν ἤδη ἔτοι-
 μον τ' τῆς ἀρχῆς διάδοχον.

continebat, qui custodiam
 muniebat, qui tyrannidem
 affectantes e medio tollebat,
 qui insidiatores deterrebat,
 qui ephebos subducebat, qui
 coniugia violabat. Illi vir-
 gines adducebantur: tū si que
 cædes, si qua exilia, & pec-
 uniarum expilationes, &
 cruciatus, & contumeliaz, ea
 omnia iuuenis temeritate
 gerebantur. Porro senex
 ille obsequebatur, socium
 scelerum sese præbebat, &
 filij flagitia duntaxat com-
 probabat. Imò res intolerabi-
 lis nobis crebatur. Nam
 quum animi cupiditates ex
 imperio licentiam assument,
 nullum flagitij modum im-
 ponunt. In primis verò il-
 lud me discruciebat, quòd
 prospicerem diuturnā, imò
 potius æternam fore eam
 servitutem, & per successio-
 nem aliàs alij domino, tradē-
 dam rempu. populūque
 homini scelesto hæreditatis
 instar obuenturum. Id enim
 alijs spem non exiguam fa-
 cit, quòd reputant, quòd in-
 ter se dicunt: at mox coër-
 cebitur, at mox demorietur,
 post modum liberi erimus.
 Sed de illis, tale nihil spera-
 batur: quin iā paratū tyran-
 nidis hæredem intuebamur.
 Itaque nullus ex generosis,

τοιγαρὶν οὐδ' ἐπιχειρεῖν πρ

ἔτοίμα τῶν θηλικῶν, καὶ τὰ
 αὐτὰ ἐμοὶ περιουσιζόντων,
 ὅς μ' ἀπένυστο πασιπάσῃ
 ἡ ἐλευθερία, καὶ ἀμαχὸς ἡ
 τυραννὶς ἰδοῦμαι, πρὸς τοσού-
 τοις ἐσσιμῶνς τῆς ἐπιχειρή-
 σιας. ὅς μ' ἐν ἐμὲ ταῦτ' ἐφό-
 βησεν, οὐδὲ τὸ δολοφόνου τῆς
 ἀράξεως λογιζομένου ἀπώ-
 κησα, οὐδὲ πρὸς τὸ κίνδυνον
 ἀπειθείασα. μόνος ὃ μόνος
 πρὸς οὕτως ἰσχυρὰ καὶ πολ-
 λῶν τῶν τυραννίδων. μάλλον
 ὃ οὐδὲ μόνος, ἀλλὰ μὲν τῷ
 ξίφει ἀνίκην τῷ συμμεμα-
 χημένῳ, καὶ τὸ μέγας σωτε-
 τυραννοκτονηκός, πρὸς ὁφ-
 θαλμῶν μὴ, τῶν τελευτῶν
 ἔχων, ἀλλαξομένους ὃ ὅμως τὸ
 κοινὸν ἐλευθερίαν τὸ σπαγῆς
 τὸ ἐμῶν ἐντυχὼν ὃ τῇ πρὸς
 τῇ φρενί, καὶ βέλτερος
 οὐ φάδως τοῦ δρυφόντος, καὶ
 τὸν ἐπὶ τοῦ χαλκῶντα κτείνων,
 καὶ τὸ ἀνδραμόνον παῖ δια-
 φείρων, ἐπὶ τὸ κεφάλαιον
 αὐτὸ τῶν ἔργων ἵκωμαι, ἐπὶ
 τῶν μόνων τῆς τυραννίδος
 ἰσχυρῶν, ἐπὶ τῶν ὑποδύοντων τῶν
 ἡμετέρων συμφορῶν. καὶ ἐπὶ ταῖς
 τῇ τῆς ἀκροπόλεως φρουρίᾳ,
 καὶ ἰδὼν θηλικῶς ἀμυνόμε-
 ναν, καὶ ἀνδραμόνον πολλοῖς

illique qui in meam con-
 sententiam, rem aggredi
 audebat: sed desperabatur
 omnino libertas, atque in-
 expugnabilis videbatur ty-
 rannis: quippe cum esset
 cum tam multis confligen-
 dum. At me nihil ista de-
 terruerunt, neque perpen-
 sa negocij difficultate refugi,
 neque periculum reformi-
 daui. Verum solus, solus in-
 quam, aduersus adeo vali-
 dam, magnamque tyran-
 nidem, vel potius non solus,
 sed gladio comite cōscendi,
 qui mecum pugnavit, & ex
 parte tyrannum interemi-
 quum mors mihi ob ocu-
 los interim versabatur, per-
 pendebam tamen me mea
 eade publicam libertatem
 redempturum. Ergo cum
 in primam custodiam itu-
 dissem, nec facile satellites
 summovissem, quomodo
 obuium interimens, quod-
 vis obstaculum amolians,
 ad ipsum negocij caput ven-
 debam, ad vnicum tyran-
 nidis robur, ad calamitatum
 nostrarum argumentum. Et
 facto in arcis propugnacu-
 lum impetu, cum viderem
 illum fortiter sese tuentem,
 & resistentem, multis
 tamen vulneribus occidi.

βούμασι, ὅμως ἀπύκτισα.

καὶ ἢ μὴ τυραννὶς, ἢ δὴ καθήρη-
το, καὶ πῶς εἶχε μοι τὸ τολμη-
μα. καὶ τὸ αὖτ' ἐκείνῃ, πάντες
μὴ ἐλεύθεροι, ἐλέειπετο δὲ ὁ
γέρων ἐπὶ μόνος ἀνὴρ πλὴν, ἀπο-
βελήκως τὸν φύλακα, ἀπο-
λαλήκως τὴν μετὰ ἐκείνῳ ἀν-
τὶ δορυφόρον, ἐρημιος, οὐδὲ
ῥηταίας ἐπὶ χειρὸς ἀξίος. ἐν-
ταῦτα τοίνυν πρὸς ἑαυτὸν ὦ
ἀνδρες διχαταί, τὰ τοιαῦτα
ἐλογισάμην. πάντ' ἔχει μοι
καλῶς, πάντα πέπραχται,
πάντα κατεργάσθαι, τίνα αὖτ'
πειλοῦντες κολαδεῖν τρέπον;
ἐμὲ μὴ γὰρ ἀνέξιός ἐστιν, καὶ
τὴν ἐμὴν δεξιάν, καὶ μάλιστα
ἐπὶ ἔργῳ λαμπρῶν, καὶ νεανι-
κῶν, καὶ ῥηταίῳ ἀνδρὶ μύθος,
καταγχεῖν καὶ κενεῖν τὸ σπασ-
θῆναι ἀξίον δὲ τίνα δεῖ ζητη-
σαι δήμον. ἀλλὰ μὴ τιμωρ
φορᾶν, μὴ τὸ δ' οὐκ ἐν κερ-
δαίνειν. ἰδέτω, κολαδῆτω πα-
ρακείμενον ἐχέτω τὸ ξίφος.
τούτῳ τὰ λοιπὰ ἐντελλομαι.
ταῦτα βουλευτάμενος, αὐτὸς
μὴ ἐκπεδῶν ἀπὸ πλάττου. ὁ
δ' ὅτ' ἐργὸν περὶ μαρτυράμενος,
διεπαράξατο, καὶ ἐτυραννοκτό-
νησε, καὶ τέλος ἐπέθηκε τῷ ἐμῶ
δράματι. παρέμεινεν ὅν κομίζων

Et iam tum erat sublata ty-
rannis, iam tum mihi con-
fectum facinus; ex eo tem-
pore liberi omnes: nisi quod
supererat senex solus, in-
ermis, eiectis custodibus,
amisso magno illo suo satel-
lite, desertus, neque forti
amplius dextra dignus. Ibi
nimirum mecum ipse judi-
ces, hæc animo reputabam.
Cuncta mihi præclarè ha-
bent, cuncta confecta, cun-
cta gesta sunt ex animi sen-
tentia. Quomodo verò pu-
niatur qui superstes est? Me
quidem, meaque dextra ne-
quaquam est dignus, præfer-
tim si post splendidum, &
iuvenile, & generosum fa-
cinus interimatur, priorem
illam eadem dedecoraturus.
Dignus illo carnifex est que-
rendus: sed post calamitatē,
ne vel hanc ipsam lucrifa-
ciat: videat, crucietur, ap-
positum habeat ensē, huic
cætera mando. Hæc vbi
mecum statuissē, ipse il-
lic discedo. At ille fecit
quod prædiuinaueram, ty-
rannum occidit, meaque fa-
bulæ finem imposuit. Ad-
sum igitur popularem ad-
ministrationē vobis adpor-
tans, cunctisque ut bono
sint animo pronuncians,

ὑμῖν τιμὴν δημοκρατίαν, καὶ διαφέρειν ἡδὴ περὶ κερύπλων ἀπασι,

καὶ τὴν ἐλευθερίαν εὐαγγελι-
 ζόμενος. ὅδ' ἔν' ἀπολαύετε τῷ
 ἔργῳ τῶν ἐμῶν. καὶ ἢ μὴ ὡς ὁρᾷτε
 πονηρῶν ἢ ἀκρετέων. ὀπταί-
 τε ὅτι ἔδειξεν, ἀλλὰ καὶ τιμᾶν
 ἔδειξεν, καὶ δικάζειν, καὶ ἀντιλέγειν
 καὶ τοῦ νόμου. καὶ πάντα ταῦτα
 γέγονται δι' ἐμὴ ὑμῖν, καὶ διὰ
 τὴν τολμαὴν τὴν ἐμὴν. καὶ τὸ
 ἔργον ἐκείνου φόρου, μὲν ὅν ἐκ τῆς
 ζῆν πατὴρ ἐδωκάτω. ἀξίῳ δ'
 ἔν' ὀπ' αὐτοῖς, τῷ ὀφειλομένῳ
 δωδεκά μοι παρ' ὑμῶν δωρε-
 ας, ἢ φιλοκερδῆς, ἢ δὲ μικρολο-
 γος τις ὢν, οὐδ' ὅτι μωδῶ τῷ
 πατρίδ' εὐεργατίαν πεποιη-
 μένος, ἀλλὰ βεβαίως δωκά μοι
 βουλόμενος τὰ κατορθώ-
 ματα τῇ δωρεᾷ, καὶ μὴ διαβλη-
 θῆναι, μήτ' ἀδόξον ἡμέτερον τὴν
 ὀπ' αὐτοῖς τὴν ἐμὴν, ὡς ἀπα-
 λῆ, καὶ γὰρ αὐτὴν καὶ κερμύ-
 νην. ἐποιοῖ ὅτι ἀντιλέγει. καὶ φασὶν,
 ἐκ ἔυλογον ποιεῖν με τιμᾶσαι
 δέοντα, καὶ δωρεὰν λαμβάνειν
 ἢ γὰρ εἶναι τυραννοκτόνον, οὐδ' ἂν
 παρ' αὐτοῖς μοι τι καὶ τῷ νό-
 μῳ, ὅτι ἐνδεὴς π' τῷ ἔργῳ τῷ
 ἐμῷ, ὥστε ἀπαιτηθῇ τῆς δωρε-
 ας. πυνθάνομαι ταῖς αὐτῶν, τί
 λοιπὸν ἀπαιτῶ παρ' ἐμῶν;
 ἐκ βουλῆς; ἐκ ἀνῆλθον; ἐκ
 ἐργασίας; ἐκ κλεψύργου; καὶ

latumq; libertatis nuncium
 euulgans. Iam meis frui mini
 factis : vacua, sicut videtis,
 sceleratis hominibus est arx.
 Imperat nemo, honores de-
 ferre licet, & causas agere, &
 ex legibus contradicere. At-
 que hæc omnia vobis mea
 contigerunt opera, meaque
 fortitudine, & ex vnus illius
 cæde, post quem pater non
 potuit ampli⁹ vivere. Igitur
 dignum censeo, vt his pro
 meritis debitū mihi, à vobis
 præmiū tribuatur, non quòd
 lucri sim amans, & sordidus,
 & de patria bene mereri mer-
 cedis gratia statuerim : verū
 quòd cupiā officia mea præ-
 mio confirmari, nec ijs de-
 trahi, neque inglorios fieri
 meos conatus, si iudicentur
 irriti & honorario indigni.
 At hic contradicit, negatque
 æquum facere me, qui mu-
 nere decorari, & præmium
 ferre velim. Neque enim ty-
 rannicidā esse me, neq; quic-
 quam à me pro legis senten-
 tia confectum esse : verū
 facinori meo deesse quiddā,
 ad hoc vt præmium postulf.
 Ex illo igitur quero, quid
 præterea requiris à me? nōne
 volui? nonne ascendi? nōne
 occidi? nonne libertatem
 peperci? numquis impe-
 rat? numquis iubet?
 τίς ὀπταίη; μή τις καλέει;

μή τις ἀπειλὴ διασώτης, μή τις
 με τῷ κακῶν δόφου; καὶ
 αὐτὸ εἶπες. ἀλλὰ πάντα εἰρή-
 νης μετὰ, καὶ πάντες οἱ νόμοι,
 καὶ ἐλευθερία σαφὴς, καὶ δημο-
 κρατία βέβαιος, καὶ γάμοι
 αὐτῶν βέλτεροι, καὶ παῖδες ἀδελφεοί, καὶ
 πατρὸς ἀσφαλείς, καὶ ἐρτά-
 ζουσα τῶν κοινῶν εὐτυχία ἢ
 πόλις. τίς ἐν ὁ τούτων ἀπαι-
 τῶν αἴτιος; τίς ὁ ἐκείνῳ μὴ
 παύσας, τὰ δὲ παρεχόμενος; εἰ
 γὰρ τις ὅστις τῷ πρὸς ἐμὲ τιμῶν
 δίκαιος, παραχωρῶ τὸ μέρος.
 ἔστιται τῆς δωρεᾶς. εἰ δὲ μὴ
 τοῦ ἐγὼ πάντα διαπραξάμενος,
 πολέμων, κινδυνέων, αἰσῶν,
 αἰσῶν, κολάζων, δι' ἀλλήλων
 τιμωρέμενος, τί με διαβάλλεις
 τὰ κατὰ νόμους; τί δὲ ἀχαι-
 ρον φέρεις με τῷ δήμῳ ποιεῖς
 εἶναι; εἰ γὰρ αὐτὸ ἐφόνευσας τῷ
 τυραννῶν. ὁ δὲ νόμος, τυραννο-
 κτονία δίδωσι τῷ δωρεάν. διαφέ-
 ρει δὲ εἰπόμενόν τι ἢ αὐτὸ ἀνέ-
 λειν, ἢ τὸ τυραννοῦ παραχεῖν
 τῷ αἵματι. ἐγὼ μὲν γὰρ, εἰ δὲ οἶμαι,
 ἀλλὰ σὺ το μόνον ὁ νομοθέ-
 τής εἶδες, τῷ ἐλευθερίαν, τὴν
 δημοκρατίαν, τὴν τῷ δεινῶν ἀ-
 παλλαγὴν. τὸ τ' ἐπίμνησι, σὺ τ'
 ἄξιον ἀμοιβῆς ὑπέλαβες,
 ὅπως καὶ αὐτὸ εἶπες μὴ δὲ ἐμὲ

numquid minatur dominus?
 numquid sceleratorum meas
 effugit manus? haudquaquam
 dixeris. Sed omnia plena pa-
 cis, omnes restitutæ leges,
 manifesta libertas, stabilis
 democratia, inuiolata con-
 iugia, tuti pueri, sine peri-
 culo virgines, publicamque
 fœlicitatem solennibus feriis
 celebrat ciuitas. Quis igitur
 horum omnium est author?
 quis illa repressit? hæc repe-
 rit? Nam si priorum quisquam
 honore hoc sit dignus, præ-
 mium cedo, à petendo mu-
 nere desisto. Quod si solus
 omnia peregi, audens, peri-
 clitans, crucians, perimens,
 alterum in altero puniens,
 quid mea calumniaris offi-
 cia? cur minimè gratum
 erga me reddis populum?
 at enim tu non occidisti ty-
 rannum. Porro lex tyranni-
 cidæ præmium decernit. Ve-
 rum dic mihi, quid interest
 utrum ipse interimas, an
 mortis causam præbeas?
 Mea sententia, nihil. Verum
 hoc solum spectauit legis
 conditor, libertatem, de-
 mocratiam, malorum subla-
 tionem. Huic honorem de-
 creuit, hoc præmio dignum
 iudicauit: quod opera mea
 contigisse non negaueris.
 Nam si cum occidi sine quo-

μεγιστῶν. εἰ γὰρ ἐφόνευσας δὲ

ὃν ἐκείνος ζῆν καὶ ἐδιώκατο, αὐ-
 τὸς ἐπὶ τῇ σφαγῇ. ἐμὸς
 ὁ φόνος, ἢ χεὶρ ἐκείνη. μὴ τοί-
 νυν ἀκριβολογεῖς ἐπὶ πλείονος
 τοῦ τελευτῆ, μὴ δὲ ἔτιταζε
 ὁσπρὸς ἀπέθανεν, ὅτι εἰ μὴ κέ-
 ῖς ὅστις εἰ δὲ ἐμὸς τὸ μὴ κέ-
 ῖς ἔχει ἐπὶ καλὸν πορροεξέ-
 σεν μοι δοκίμης, καὶ σφοδρὰ γένοι-
 τός σου χάριτας, εἰ τις μὴ ξίδει,
 ἀλλὰ λῖθον, ἢ ξύλον, ἢ ἄλλο τῶ
 τρεῖς πῶ ἀπὸ κείνου. τίς δὲ ἐλπίμα
 ἔξουσιον κινεῖται τὸ τυραννόν, ἢ
 ἀνὰ γὰρ τῆς τελευτῆς πα-
 ρέχων, ἀπὸ τῆς αὐτῆς καὶ τότε
 παρ' ἐμὴ αὐτοχειρῆς τῷ σφα-
 γμῷ; ἢ οὐδὲν ἔλεγχος μοι π
 πρὸς τὸ νόμον; καὶ ταῦτα, χαλε-
 πώτερον τῷ κακούργου πορ-
 ρεύουσιν; ἐν μόνον ἔτιταζε,
 τὸ τοῦ ἀπαίτης, τὸ τοῦ πολυπορ-
 ρύου. τίς τῶν ποιητῶν λείπει-
 ται, ἢ τίς ἐλπίς τῷ φόβου,
 ἢ τὸ ἔσθλημα τῶν συμφορῶν.
 εἰ δὲ καὶ ἅπαντα, καὶ εἰς βίω-
 κα, σφοδρὰ γένοιτο ὅτι τὰ τρεῖς
 πῶ τὸ πρῶτον γὰρ χροῖον,
 ἀποστρέφειν ἐθέλειν τῇ ἐπὶ τοῖς
 πεπονημένοις δουρασίῳ, ὅτι καὶ
 ὅσοι μὲν τινα διηγορευμένοι
 ἐν τοῖς νόμοις, ἐκ τῶν εἰρημῶν
 τὸ πολλὴν δουλείαν, ἐπὶ τῇ
 σφαγῇ τῇ ἐν αὐτοῖς ἐπὶ τῶν αἰτίας

viuere nō poterat, ipse eadē
 peregī: occidi ego, sed illius
 manu. Itaque ne discepta de
 cædis modo, neq; illud per-
 pende quemadmodum inte-
 rierit, verūtan iā perierit, &
 an quod periit, id à meīs
 profectum. Siquidem & il-
 lud excussurus mihi videris,
 & his aduersus de repub.
 bene meritos calumnijs v-
 surus: si quis non gladio, sed
 lapide ligno-ue, vel alio
 quouis modo peremit Quid
 si fame tyrannum obediūcē,
 ad mortis necessitatem com-
 pellens, numquid etiam tūc
 eadem mea manu peractam
 à me exigeres? aut aliquid
 desiderari dicerēs quo legi
 satis fieret? idque cum sce-
 lestus ille genere mortis a-
 trociori ceciderit? Vnū hoc
 perquire, hoc repose, hoc
 excute, quis nocentium su-
 persit, aut quæ metus expe-
 ctatio, aut quæ calamitatum
 recordatio. Quod si purgata
 omnia, si pacata, calumnia-
 toris est, modum rei geste
 reprehendendo, præmio fru-
 strare velle, quod ijs deberur,
 quæ virtute confecta sunt.
 Equidem & illud memini
 in legibus differt, nisi forte
 ob diutinam seruitutem,
 eorum quæ in illis dicuntur,
 oblitus sum: cau-
 sam mortis esse duplicem,

ἢ πῶς αὐτὸς ἀπέκτεινεν, ἢ εἴ πῶς
μὴ αὐτὸς μὲν ἀπέκτεινε, μὴ δὲ
τῇ χεὶρὶ ἔδρασε τὸ ἔργον, ἢ
νάγκασε δὲ, καὶ παρέσχεον ἀφορ-
μὴν τῷ φόβῳ τὰ ἴσα, καὶ τῷ
τὸν ἀξίῳ ὁ νόμος αὐτὸν
ἀπικολάζεσθαι. μάλιστα δι-
καιοῦς. ἢ δὲ ἐβούλετο τῷ πε-
πρωμένῳ ἴσον γίνεσθαι τὸ δὲ
ἀδίκῳ. καὶ περὶ τὴν λοιπὴν ἢ
ἐξέτασις τῷ τρέποντι τὸ σφα-
γῆς. εἴτα δὲ μὴ οὕτως ἀποκτείν-
ονται, κολάζειν ὡς ἀνδρ-
φόρον δικαιοῦς, καὶ οὐδαμῶς
ἀφείδαι θέλεις. δὲ δὲ καὶ τὸ
αὐτὸ τοῦτο τρέποντι εὖ πε-
πεινηκότα τὴν πύλιν, οὐ τῶν
ὁμοίων ἀξιώσεις τοῖς εὐσεβέ-
ταις. οὐδὲ δὲ ἐκείνῳ αὐτὸ ἔχουσιν
λέγειν, ὡς ἐγὼ μὲν ἀπὸ αὐτοῦ
ἔπαυσα, ἢ κολούθησε δὲ πῶς
ἄλλως χεῖρ, ἐμὲ μὴ δι-
λήσαντος. τί δὲ ἐπὶ ἐδεδίειν,
τῷ ἰσχυρότερον πρηνευμένου;
τί δὲ κατέλιπον τὸ ξίφος ἐν τῇ
σφαγῇ, εἰ μὴ πάντως τὸ ἴσο-
μενον αὐτῷ πρηνευμένου;
ἐκ τῶς εἰ μὴ τὸτο εἴη, ὡς ἢ πύ-
ραννος ὁ πεδνῶς ὡς, οὐδὲ ταύ-
την εἴη δὲ πρηνευμένην, οὐδὲ
ἄλλως ἐπὶ αὐτῷ πολλὰς, εἰ
ἀπιδάμῃ, ἢ δὲ αὐτὸς οὐκ ἔδω-
κεν δὲ αὐτὸς εἰπεῖς. εἴτα

puta si quis ipse occidit, aut si
non ipse quidem occidit, ne-
que manu facinus peregit
verum compulit, præbuitq;
mortis occasionem. Ex æquo
A & hunc quoque supplicio,
affici oportere lex censet, id-
que iure optimo. Audaciam
enim facto minus valere no-
luit. Et postea superuacancū
est cædis rationem quaerere.
Deinde hunc qui sic occide-
rit, nequaquam absoluedum,
B sed tanquam homicidam pu-
niendum esse censebis. Eum
verò qui consimili modo
temp. beneficio affecit, de-
bito benemeritis præmio nõ
C dignaberis. Neq; enim illud
dicere possis, me quidem im-
prudentem fecisse, sed exitū
quendam commodū, præter
animi sententiam, fortuito
sequutum fuisse. Nam quid
D amplius formidassem, eo qui
validior erat, interempto?
Cur verò gladium in vulnere
reliquissem, nisi planè quod
erat euenturum, id ipsū præ-
diuinassem? Nisi fortè illud
dices, eum qui extinctus est,
E tyrannum non fuisse, neque
appellationem hanc habu-
isse, neque vos multum præ-
mij hoc nomine, si ille fuisset
occisus, decreturos fuisse.
Atqui dicere non queas.
An interfecto tyranno,
τῷ τυραννὸς πρηνευμένου,

τῷ δ' αἰτίαν παρὰ τὴν τῆς
 φωνῆς, καὶ ἀπιδώσει δ' ὁμο-
 αῦ; ὃ δ' ἐπελυσσόμενος.
 μέλλει δὲ σοι πῶς ἀπιδάμει,
 ἀπολαύοντι δ' ἐλευθερίας, ὃ δ'
 δ' δημοκρατίαν ἀποδιδωκτά,
 πειπτότερον π' ὑποτακτικῆς;
 καίτοι ὃ γε νόμος ὡς φησὶ, τὸ
 κεφάλαιον ἔχει τὰς τῶν πε-
 ραγμένων. τὰ δὲ διὰ μέσου δ'
 πάντα ἴσθαι, καὶ ἐπὶ πάλυ-
 ραυμονεῖ. τί γὰρ καὶ οὐχὶ
 ἔχεται πρὸς τυράννον, ἥδη
 πάλιν ἔλαβε παρανομικόν;
 καὶ μάλα δικαίως ἐλευθερίας
 γὰρ καὶ αἰνός αὐτῷ δουλείας
 παρέχεται. τὸ δ' ἐπὶ ἐμῷ γε-
 νησιῶν, οὐ φύσιν, ἀλλὰ δευ-
 τέρως ἐπαρσάσθως ἐλπίς, ἀλ-
 λά πανταυτὸς καὶ αἰεὶς, καὶ
 πανωλεθρία παντὸς τοῦ γένους,
 καὶ ῥιζοδὸν τὸ δεινὸν ἅπαν
 ἐκκεκομμένον. καὶ μοι πρὸς
 δυνάμει ἥδη αὖτε ἀρχὴς ἐς τέλος,
 εἰ δοκέῃ, πάντα ἔχεται, ὃ
 π' τῶν πρὸς δ' νόμοι παρὰ
 λείπειται, καὶ εἰ ἐνδεὲς τῶν
 προσεῖναι ὀφειλόντων τυραννο-
 κτον. πρῶτα μὲν δὴ γινώσκω
 περὶ πάρεχον καὶ ἡγίασαν, καὶ
 φιλοπολιν, καὶ πρὸς τῶν κοινῶν
 κινδυνεύειν ἰσχυροῦσαι, καὶ
 τῷ οἰκίῳ σωμάτων τῶν

ei qui cædis causam præstau-
 præmiunt denegabis? curio-
 sositatem! laboras quo pa-
 cto perierit, cum interim
 libertate fruaris: aut ab eo
 qui democratiā restituit,
 superuacaneum aliquid re-
 quiris? Atqui lex, uti fatens,
 caput rei gestæ querit: me-
 dia verò missa facit omnia,
 neque ultra curiosius excu-
 tit. Quid enim? annon si quis
 tyrannum expulisset, tyran-
 nicidæ præmium iā cepisset
 cepisset iure optimo: si qui-
 dem ille pro seruitute liber-
 tatem contulisset. Id verò
 quod à me patratum est, non
 exilium habet, non inflan-
 dæ tyrannidis metum:
 verum absolutam sublationem,
 totiusque generis inter-
 necionem, omnéque malum
 radicitus excisum. Ac mihi
 per Deos, iam ab initio ad
 finem usque si videtur, rem
 totam perpendite, numquid
 eorum quæ pertinent ad leges
 sit prætermisum, num-
 quid in me desideretur ex
 his, quæ tyrannicidæ adesse
 debent. Primum animus illi
 generosus suppetat oportet,
 qui sit civitatis amans, qui
 se quàm temp. periclitari
 malit, qui propria morte
 populi redimat salutem.

πολλῶν σωθείας ἀνθρωπίνην

ἔ' οὐκ ἔστι τὸ ἐνδύουσα,
μαλακίδιον, ἢ περιδουανός
ἢ διὰ μέσου κινδύνων
ἐπὶ πᾶσι; καὶ αὖ ἔστις. μὴ
ποίνῃ ἐπὶ τούτου ἐπὶ μό-
ρου, καὶ νόμῳ τῷ θεῷ
μόνον, καὶ τῷ βουλευσά-
ται, εἰ καὶ μὴ χερσὶν ἀποβε-
ῖται. ἔκ τε ἡ γνώμη αὐτῆς
καταστάντα με, χάρις ἀξιῶν,
ὡς ἐνεργέτιον λαμβάνειν. ἐμὲ
μὲν δυνάστητος, ἄλλῃ δὲ μετ'
ἐμὲ τετυραννοκτονηκός, ὅλο-
ρον εἶπε μοι, ἢ ἄγνωμον ὡς
παρὰ γὰρ καὶ μάλιστα εἰ ἐλε-
ρον, ἀνδρες, ἐβουλόμην, ἡδέ-
λιστα, ἐπεχέριστα, ἐπιεράδιον
ἡ γνώμης, μόνος ἀξιός εἰμι
πρᾶσθαι, τί αὖ ἀπεκινώ τῷ;
νῦν δὲ, οὐ τὸ τό φημι, ἀλλὰ
καὶ ἀνῆλθον, καὶ ἐκινδύνευσα,
καὶ μυνεία παρ' ἡ τῷ νεανίσκου
σφαγῆς ἐποίησα. μὴ γὰρ οὕτω
ῥᾶσον, μήν' ἐν χερσὶν ὑπολάβη-
τε εἶναι τὸ πρᾶγμα, φερούσθαι
ὑποβιβῶναι, καὶ δορυφόρων κρη-
τῆσαι, καὶ βέλτεσθαι τοσούτοις
μόνον, ἀλλὰ χαδὸν τὸ μέγιστον
ἐν τῇ τυραννοκτονίᾳ, καὶ τὸ
κεφάλαιον τῶν ἔργων, τὸ τό ὅστιν.
οὐ γὰρ δὴ αὐτός γε ὁ τύραννος,
μήγα, καὶ δυσάλωτον, καὶ
δυσκατέργαστον ὅστιν, ἀλλὰ

Nū mihi quicquā hac parte
defuit? num mollem me præ-
stiti? num præcognitis peri-
culis, per quæ mihi perum-
pendū esset, per ignaviā re-
formidavi? Profectò non po-
tes dicere. Hac igitur tantum
in parte cōmorare, existima
me tantum voluisse, ac statu-
Bisse ista; etsi nihil commodi
euenerit, & me pro sola vo-
luntatis deliberatione præ-
miū reposcere, vt qui tāquā
benemeritus illud accipiam.
Nū si volūtati meæ facultas
defuisset, alius verò post me
C tyrannū occidisset, dic quæso
absurdum-ne, & præter equū
foret, præmium dare. Ac in
primis si dicerem, Ciues vo-
lui, statui, aggressus sum, vo-
luntatis experimētum dedi,
solus honorario sū dignus.
D Quid tum respondeas? At
nunc non hoc dico: sed as-
cendi, periculum adij, ante
eādem adolescētis innumera
præstiti. Neque enim vique
E adeò facile & expeditum pu-
teris, præsidia superare, satel-
lites opprimere, vnūque
homine tā multos amoliri.
Quin istud penè maximum
est omnium, quæ sunt in ty-
rannicidio, totiusq; negocij
caput. Nam ipse iā tyrannus
non magna res est, neq; ex-
pugnatu, neq; cōfectu diffi-
cilis: verū ea quæ tuentur,
τὰ φερούμενα, καὶ σμικρὰ

τῶν τυραννίδων. ἃ τις αὖ
 νικήσῃ. πάντα οὗτος κα-
 τὰρξεν. καὶ τὸ λοιπὸν,
 ὀλίγον. τὸ δ' ἐν ἰσχυρί τῶν τυ-
 ράννων περιπαλεῖν, ἃ αὖ
 ὑπὲρ ἐξέ μοι, μὴ οὐχὶ τ' περὶ
 αὐτοῦ φυλάκων, καὶ δευτέ-
 ρων ἀπαίτων κακρᾶτηκόπῃ, κα-
 κείνοις ἀπαταις περιπαλεῖται.
 οὐδ' ἐπὶ περιπαλεῖται, ὅτι ἐπὶ
 τούτων αὖτις μέμω. φυλα-
 κῆς ἐκράτησα. δευτέρους
 εὐκλεσα. τ' τυραννον, ἀφύ-
 λακτον, ἀσπλον, γυμνόν,
 ἀπέδωκα. τιμῆς ἀξίος ἐπὶ
 τοῖς τοῖς εἶναι σοὶ δοκῶ, ἢ ἐπὶ
 ἀπαταῖς παρ' ἐμῷ τ' φόνον;
 ὅτι εἰ καὶ φόνον ζητῆις, οὐδὲ
 τῷτο ἐνδεῖ. οὐδὲ ἀνάμα-
 κτός εἰμι, ὅτι ἡρασμαι με-
 γάλῃ καὶ θύναται σφαγῇ,
 νεανίσκου ἀκμαζόντος, καὶ πᾶσι
 φοβεροῦ. δὲ ὃν ἀντιπερὶ λυτοῦ
 κακείνου λῶ, ὃ μόνω ἰσαρρεῖ.
 ὅς αὖτ' ἐπὶ περὶ τῶν ἡρκεῖ δευτέ-
 ρων. ἀρ' οὐκ ἐκ ἀξίος ὃ οὗτος
 δουρεῖς, ὅτι ἀπῆμος ἐπὶ τῇσι
 κοῦτοῖς ἡρώμα; τί γὰρ εἰ δο-
 ρυφόρον εἶνα, τί δ' εἰ ὑπερτίμω
 πνὰ τῷ τυράννου ἀπῆκτεινα;
 τί δὲ εἰ οἰκέτιμω τίμω, οὐ
 μέγα αὖ ἰδοῦξαι καὶ τῷτο, ἀν-
 ὀλόντα ἐν μίση τῇ ἀκροπόλει, ἐν μέσοις τοῖς ὀφθαλμοῖς.

continētque tyrannidem:
 quæ quidem si quis supera-
 uerit, voti compos euasit, &
 pusillū est id quod superest.
 Sed ad tyrannos peruenire
 nunquam mihi contigisset,
 si prius qui illos cingebant
 custodes oppressissem, om-
 nēsque satellites ante debel-
 lassetem. Nihil amplius addo,
 sed his rursū insisto. Ca-
 stodiam oppressi, satellites
 denici: tyrannum incusto-
 ditum, inermem, nudum red-
 didi. Vtrum rebus hisce co-
 sectis, honore dignus tibi vi-
 deor, an adhuc à me inter-
 remptionem exigis? Quin
 illam quæris, ne utiquam de-
 sideratur. Non tū incruentus
 verū cædem peregi magnā
 & strenuam: nepe florentis
 iuuenis, omnibūque formi-
 dabilis: propter quem & ille
 ab insidijs tutus erat, quo solo
 fretus stabat, qui complu-
 rium satellitum vices imple-
 bat. Annon igitur, quæso te,
 præmio dignus videor: an
 verò tantis rebus gestis ho-
 nore defraudor? Quid enim
 si satellitem vnum, quid si ex
 tyranni ministris quempiam
 interemissem? quid si cha-
 rum famulum? annon hoc
 quoque magnum vñum fa-
 cisset, conscendisse, mediū
 in arce, medijs in armis

ἐόντων πρὸς ἐργάσασθαι τῶν τῷ
 τυραννοῦ φίλων ; νῦν δὲ καὶ
 ἢ προνευμένον αὐτὸν ἴδε, υἱὸς
 τοῦ τυραννοῦ. μάλλον δὲ τύ-
 φανος χαλεπώτερος, καὶ A
 διαποτρὺς ἀπαρτίτης, καὶ κο-
 λαστὴς ὁμότερος, καὶ ὑβριστὴς
 βρισιότερος. τὸ δὲ μέγιστον,
 κληρονόμος τῶν ὅλων, καὶ
 διάδοχος, καὶ ἐπιπολὺ παρ- B
 τείναι τὰς ἡμετέρας συμφορὰς
 διωμένους. βούλει τί το μόνον
 περᾶν μοι ; ζῆν δὲ
 ἐπὶ τῷ τυραννὸν διαπεφυγέ-
 τα ; μέλας δὲ ἐπὶ ταῖς αἰτῶ. C
 τί ταῦτε ; ἢ δώτετε ; οὐχὶ κα-
 κήνον ὑπερεβλάδε ; οὐ διαποτρὺς ;
 ἢ βαρὺς ; καὶ ἀφόρητος τοῦ
 νῦν δὲ καὶ τὸ κεφάλαιον αὐ-
 τὸ ἐνοήσατε. ὁ γὰρ οὗτος D
 ἀπατεῖ παρ' ἐμῶ, τί το ὡς
 ἐμῶ, ἄριστα διαπραξάμενος,
 καὶ τὸν τυραννὸν ἀπέκτεινα
 ἰδίῳ φόρῳ, οὐχ ἀπλῶς, οὐ-
 δὲ πλεονέκτημα, ὅπως ἐν κταό- E
 τατον τοῦ αὐτοῦ, ἐπὶ τηλικού-
 τοις ἀδικήμασιν, ἀλλὰ λύπη
 τραχυσταύτης περὶ τῆς, καὶ ἐν
 οὐδαιμοῖς δείξας τὰ φίλτατα
 νικητὸς παρακείμενα, ἔχον ἐν
 ηλικίᾳ, εἰ καὶ πονηρὸν, ἀλλ'
 οὐ καὶ ἀκμαζόντα, καὶ
 ὁμοῖον τῷ πατρὶ, αἵματος,

aliquem è tyranni familia-
 ribus iugulasse ? Nunc eum
 qui occisus fuit, considera.
 Filius tyranni erat. Imò po-
 tius crudelior tyrannus, in-
 exorabilis dominus, ad sup-
 plicia dirior, ad contumelias
 violentior, quòdque est ma-
 ximum, hæres & successor
 omnium, quique nostras ca-
 lamitates in longum posset
 prorogare Vin' hoc solum
 mihi confectum esse? profu-
 gum verò tyrannum adhuc
 viuere? Iam horum nomine
 præmium reposco. Quid di-
 citis? non dabitis? annon &
 illum verebamini?annon do-
 minus?annon grauis?annon
 intolerandus erat?Porro nūc
 ipsum negocij caput ani-
 maduertite. Etenim quod hic
 à me requirit, hoc quoad
 D potui, optimè confeci, &
 tyrannum aliena cæde oc-
 cidi, non simpliciter, nec
 vno vulnere, quod ipsi ma-
 ximè optandum fuisset, tan-
 torum videlicet scelerum
 conscio: sed cùm multo mæ-
 iore priùs torissem, id quo
 nihil habebat, charius, mise-
 rabiliter prostratum ob o-
 culos ponens, filium in ætate
 militari, tamen scelestum,
 crescētē tamē, & patri simi-
 lē, sanguine, taboq; oppletū.

καὶ λυτρου ἐμπεπλησμένον.

ταῦτ' ἐστὶ πατέρων τὰ βάρυμα-
 τα. ταῦτα ξίς καὶ δικάων τυραν-
 νοκτόνων. οὗτος θανάτος ἀξίος
 ὁμῶν τυραννῶν. αὕτη τιμωρία
 ἀρέτου τοιοῦτοῖς ἀδικήμα-
 σι. τὸ δὲ εὐθὺς ἀποθανεῖν, τὸ
 δὲ εὐθὺς ἀγνοῖσθαι, τὸ ὃ μὴ
 δεῖ τοιοῦτο διαμαρτυρεῖν, οὐδ' ἐν
 ἔχει τυραννικῆς κολάσεως
 ἀξίον. οὐ γὰρ ἡγόρευα ὡς οὗτος, B
 οὐκ ἡγόρευα, εὐδὲ τῶν ἄλλων
 ἰδεῖν, ὅσῃ ἐκείνους εὐνοῖαι πρὸς
 τὸν υἱὸν εἶχε, καὶ ὡς οὐκ ἂν ἡξίω-
 σιν ἐπιβιβῆσαι οὐδ' ὀλίγον αὐ-
 τῷ χειρὸν. πάντες μὲν γὰρ πα-
 τὲρες ἴσως πρὸς τοὺς παῖδας
 τοιοῦτοι. ὁ δὲ, καὶ περὶ τότε-
 ρόν τι τῶν ἄλλων εἶχεν, εἰκότως,
 ὁρῶν μόνον ἐκείνον κηδεμόνα,
 καὶ φυλάκα καὶ τυραννίδος, καὶ
 μόνον προκηδεύοντα τῶν
 πατέρων, καὶ πῶς ἀσφαλῆσαι
 τῇ ἀρχῇ παρεχόμενον. ὥστε εἰ
 καὶ μὴ διὰ πῶς εὐνοῖαν, ἀλλὰ
 διὰ πῶς ἀπόγνωσιν, εὐθὺς
 ἡψάμην τεθνηξόμενον αὐτὸν,
 καὶ λογιζόμενον, ὡς οὐδ' ἐν
 ἐπὶ τῷ ζῆν ὄρελος τὸ ἐκ τῆς παι-
 δὸς ἀσφαλείας καθηρημένος.
 ἀπαντα τοῖνυν αὐτῷ ἀθέρα
 περιέστη, πῶς φύσιν, πῶς
 λυγρὴν, πῶς ἀπόγνωσιν, καὶ
 φόβον, καὶ ἐπὶ τῶν μελλόντων ἐλπίδας χεῖραν, ἐπ'

Hæc sunt parentum vul-
 nera, hi iustorum tyran-
 nicidarum gladij: hæc moni
 digna crudelibus tyrannis,
 hæc ultio tantis sceleribus
 congrua. Cæterum pro-
 tinus interire, protinus
 sibi excidere, nihil habet
 tyrannico supplicio di-
 gnum. Non enim igno-
 rabam vir egregie, non
 ignorabam, nec alius quī-
 quam quanta benevolentia
 filium prosequeretur, quam-
 que vel tantillum illi su-
 perstes esse nollet. Omnes
 enim patres fortasse hoc
 erga liberos sunt animo:
 sed hic alijs quiddam am-
 plius habebat, idque me-
 ritò: quippe qui videret
 illum unicum esse qui ca-
 raret, servaretque tyran-
 nidem: quique pro patri
 pericula solus adiret, &
 tutamen imperio adderet.
 Itaque si non ob benevo-
 lentiam, saltem ob despera-
 tionem rerum sciebam bre-
 vi moriturum ipsum, quum
 reputaret nihil commodum
 vita futurum amplius, ca-
 tamine filij sublato. Ni-
 mirum effeci ut hæc omnia
 cateruatim ipsum circun-
 starent, natura, dolor, despe-
 ratio, formido, quique metus

αὐτὸν ἐχρησάμενον τοῖς συμ-
μάχοις, ὃ παρὰ τῷ τελευ-
ταίῳ ἐκείνῳ σκέψιν κατη-
νύχθη, ἀποδιδόν ὑμῶν ατεκ-
νους, λευπηρόν, ὁδύρε-
τός, δακρύων, πεπινθηκός
πίνδος, ὀλιγοχρόνιον μὲν, ἀν-
ήλικον πατερι. καὶ τὸ δεινότα-
τον, αὐτὸς ὑφ' αὐτῷ, ὅσους
δαμάτων εἰκότος, καὶ πολλῶν
χαλεπώτερος, ἢ εἰς ἄλλου
γίγνεται. πῶς μοι τὸ ξίφος; μή
τις ἄλλος τῷτο γοηίζει; μή
πινος ἄλλου ὅπλον τῷτο λῶ;
τίς αὐτὸ ἐς τῷ ἀκρόπολιν
ἀνέκομισε; πρὸ τῷ τυράννου
ἐς ἐχρήματο; τίς αὐτὸ ἐπ'
ἐκείνον ἀπέσειλεν; ὃ ξίφος
κοπῶν, καὶ διαδοχὸν πῶν
ἐμῶν κατωρδαμάτων. μετὰ
ποσούτοις κινδύνοις, μὲν το-
σούτοις φόβοις ἀμαλύνεσθαι,
καὶ ἀνὰ ἑτοίμοις δοκῶν δωρεῶν.
εἰ γὰρ ὑπὸ μόνου τούτου τῷ
πρωτῷ ἦτομαι παρ' ὑμῶν, εἰ γὰρ
ἐλεγον, ἄνδρες, ἀποδιδόν
ἐπέλυσαν τῷ τυράννῳ, καὶ
ἀπόπλεον ἐπὶ τῷ χαμῶ κατε-
λημμένῳ, ξίφος τῷτο ἐμὸν
ὑπερέτισε, καὶ πρὸς τὸ τέλος
ἡ ἐλευθερίας συνήρτησε πτω-
πῇ, τῷτο πμῆς τε καὶ δωρεῶς
ἀξίον νομίζετε. διὰ τὸ τῷ οὕτω

in posterum imminebant.
His aduersus illum auxilijs
sum vsus, ipsūmque ad id ex-
tremum consilium adégi.
Interijt vobis orbus, excru-
ciatus, plorans, lachrymans.
Luxit luctum, non eum qui-
dem diuturnum, verūm qui
patri satis magnus esset. Po-
stremò quod est omnium a-
cerbissimū, ipse sibi necē cō-
sciuit, quod quidem mortis
genus miserimū est, & iōgè
atrocius, quàm si ab alio in-
feratur. Vbi mihi gladius?
nūquis alius hunc agnoscit?
num cuiuspiā alius hæc fuit
armatura? quis eum in arcem
intulit? ante tyrānum quis eo
est vsus? quis eum illi misit?
O particeps, ὁ meorum e-
gregiè factorum successor
ensis, post tāta pericula, post
tantas cædes contemnimur,
& indigni præmio iudica-
mur. Nam si huius tantūm
nomine præmium à vobis
deposcerem, si dicerem, ju-
dices, Tyranno cūm mori
velleret, idque temporis iner-
mem esse se deprehendisset,
gladius hic meus inseruiuit,
& ad consequendam liber-
tatem omnibus auxilio fuit,
hunc honore & præmio di-
gnum iudicassetis: porrò
domino tam popularis boni

δημοτικῷ κτήματος, ἐν αὐτῷ

ἡμεῖς αὖτε; καὶ αὖ ἐν τοῖς ἐνερ-
 γητοῖς ἀνέχονται; καὶ αὖ πο-
 ῖς ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνίσταται;
 καὶ αὖ μὴ τὸ θεῶν ὄνομα περὶ
 ἐκυνήτε; νυνὶ μοι ἀνοήσα-
 τε, οἷα πεποικέναι εἶκος ὅ
 τυραννον, οἷα δὲ εἰρηνεύει περὶ
 ὁ τελευταῖος. ἐπεὶ γὰρ ὅσῳ ἐμὲ
 φοβεύμενος, καὶ τρωσκώμενος
 πολλοῖς βραύμασι ἐς τὰ φανε-
 ρὰ τοῦ σώματος, ὥς αἰ μάστιγα
 λυπτοῖσι, ἐμείλλον τὸ γεφυρῆκο-
 τα, ὥς αὖ ἐν τῷ θεῷ διὰς
 διαταραχῆν, ὁ μὲν ἀνέβησεν
 οἰκτρὸν, ὁ προεὐόμενος τὸ γε-
 φυρῆκοτα, οὐ βεβηδὸν, ἀλλ' ἐσυμ-
 μαχον, ἥθει γὰρ παρεβύτιον ὄν-
 τα, καὶ ἀδενῆ, ἀλλὰ διατλή-
 τὴν ἰκίων κακῶν. ἐγὼ γὰρ
 ἀπὸ πολλὰ πόνου, ποιητῆς μὲν ὁ
 ὅλης τραγωδίας γεφυρῆμενος,
 καταλιπὼν δὲ τὴν ὑποκριτῆν τὴν
 νεκρὸν, καὶ πλὴν σπινθῆρος, καὶ
 τοῦ ξίφος, καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ
 δράματος, ὅπως δὲ οὐκ εἶνός,
 καὶ ἰδὼν ὅσον, ὃν εἶχα μόνον
 ὀλίγον ἐμπέστον, ἡμεγυρῆμενος.
 ἐμπληρῆσθαι τοῦ φόβου. καὶ
 τὰ βραύματα συνεγῆ, καὶ πολ-
 λά, καὶ καίρια. ἀνέβησεν
 ὅσοιο τέκνον. ἀνῆρ ἡμεῖς.
 πεφοβούμεθα. τετυραννο-
 ῦμεθα. ποῦ ὁ σφαγὴς;

gratiam non retulit.
 Nonne inter eos qui de
 pub. sunt bene meriti.
 siletis? nonne gladium
 sacra monumenta repe-
 setis? nonne cum Diis
 veneremini. Nunc
 tate, quid tyrannum fecit
 quid ante mortem dicit
 verisimile sit. Quum
 iuuenis qui à me trucidat
 tur, & multis vulneribus
 fodiebatur in corporis
 tibus magis conspicuis
 quàm maximè parentem
 cruciarem, & primo cor-
 spectu perturbarem, mi-
 rabiler inelamavit, pater-
 tem implorans, non op-
 tulatorum, non adiutorum.
 (sciebat enim illum esse le-
 nem & imbecillum) sed do-
 mesticorum malorum spe-
 ctatorem. Nam ego inter-
 discefferam, author qui fac-
 tam totius tragediæ, relin-
 quens actori cadaver, ac-
 nam, gladium. & reliqua
 ad actum fabulæ pertinebat.
 Tum ubi superuenit ille, re-
 dicitque filium quem habe-
 bat unicum, paulum spiran-
 tem sanguinolentum, cade-
 plenum, & vulnera cōtinua,
 multaque, & lethalia. Sic
 exclamavit, O pater, exu-
 cti, interēpti sumus tāquam
 tyranni. Vbi iugulator?

cui me

τῆνι με πρὸς ; τῆνι με φυ-
λάτῃ, διὰ τοῦ τέκνον παρ-
αγγελῆναι, ἢ μὴ πῶς γέρον-
τος ὑποφρονεῖ; καὶ τῇ βραδυ-
πῆτι κολάζειν δόν, καὶ παρ-
εἶναι μοι τὸ φόνον, καὶ μα-
κροτέρῃ μοι τῷ σφαγῇ
ποιεῖ. καὶ πάντα λέγων, ἔζητε
τὸ ξίφος. αὐτὸς γὰρ ἀσπλος
ἦν, διὰ τὸ πάντα τῷ παιδὶ
ἐκτρέφειν. ἀλλ' οὐδὲ τότ' ἐνεδέη-
σε. πάλα δ' ἰωὺς ὑπὸ ἑμῷ καὶ
ἄπο παρὰ τελευτῆς, καὶ
πρὸς τὸ μέλλον πολέμῳ
καταλειμμένον. ἀποσπάσας
δὲ τῆς σφαγῆς, καὶ τὸ βαύματος
ἔλκον τὸ ξίφος, φησὶ παρὰ
μακρῷ μὲν μοι ἀπέκτεινας.
νῦν δ' ἀνὰ πᾶσιν ξίφος, πα-
ρὰ πινδοῦντι παρὰ μύδιον
ἔδωκε, καὶ πρεσβυτικῇ χεὶρὶ
δυσχεύει σιμαζώνισα. ἀπό-
σφαζον. τυραννοκτόνους. καὶ
τὸ πινθεῖν ἀπάλλαζον. εἶδε
πρῶτος σοὶ ἐνέτυχον. εἶδε τῷ
πατρὶ παρὰ λαβὸν τὸ φόνον.
ἐπὶ παρὸν αὖ, ἀλλ' ἢ ὡς τυ-
ραννος μόνον. ἀλλ' ἔτι νομίζων
ἔξιν ἐκδίκον, νῦν δ' ὡς ἄδικος.
νῦν δ' ὡς οὐδὲ φορέως ὑπο-
παύων. καὶ πάνθ' ἅμα λέγων, ἐπὶ
με τῷ σφαγῇ, βέβωον. οὐ
δυνατός. ὁππότε μὲν, ἀδυνάτων δὲ πρὸς τῷ ὑποφρονεῖν τὸ

cui me servat? cui me relin-
quit? qui quidem per se fili-
iam ante sum è medio sub-
latus: numquid me tan-
quam senem contemnunt?
A & quasi lento supplicio sim-
plectendus, mortem mihi
prorogat, & longiorem
eandem mihi reddit. Atque
hæc locutus, ensẽm quæ-
rebat. Ipse enim inermis
erat, eo quòd per omnia
filiò consideret. Verùm
ne is quidem defuit, ut
qui iamdudum fuisset à
me paratus, atque ad faci-
nus futurũ relictus. Auxilio
igitur ense è iugulo, & è
vulnere exempto, paulò an-
te, inquit, me occidisti. Nũc
finem malis impone ò ensis:
ades lugenti patri solatiũ,
senilemque manũ & infæ-
licem adiutã, regula, occide
tyrãnum, luctu libera: utri-
nam prior in te incidissem,
utinã priorem cordis locum
occupassem. Occidissẽ qui-
dem, sed tanquam tyrannus
duntaxat, sed qui crederem
mihi superesse ultorem. Nũc
autem tanquam liberis or-
bus, nunc tanquam occisore
cãrens occumibo. Atque in-
terea dum hæc diceret, gla-
dium adegit tremens, neque
sat potens. Cupiebat quidẽ,
sed non suppetebant vires ad

πολυήματος. πόσαι καλᾶσσι
 ταῦτα; πόσα βλάβματα; πό-
 σοι θάλατοι; πόσαι τυραν-
 νοκτονίαι; πόσαι δωρεαί; καὶ
 τέλος, ἰωρῆκατε πάντες ὃ
 μὴ ναυαῖαν προκείμενον, οὐ-
 δὲ μικρὸν, οὐδὲ ἐνστα-
 ζωνισεν ἔργον, ὃ περισυβύλω
 ὃ, αὐτῷ περικεχυμένον, καὶ
 τὸ αἷμα αἰμοφὸν ἀνικεκρα-
 μένῳ. τίς ἐκινδύνειον ἐκείνῳ,
 καὶ ὑπὸ κίον σπονδῶν, καὶ τὰ
 ἔργα τὰ ξίφους τὸ ἐμῷ. αὐτὸ
 δὲ τὸ ξίφος ἐν μεσφαίμοτέ-
 ρῳ ἐπιτεκνυμένον, ὡς ἐν
 ἀνδρῶν γήρῳ τὸ διασπ-
 νει καὶ μαρτυρούμενον ὅτι μοι
 πῶς δεικνύσαστο, τὸτο ἔσ-
 ῃ ἐμῷ γήρῳ, μικρότερον
 ἢ νῦν ὃ λαμπρότερον ὅτι
 τῇ κραινοῦσι. καὶ ὃ μὲν καθε-
 λώ, τίς τυραννίδα πάσαι, ἐν-
 μιῇ. μεμείρισται δὲ ἐς πολ-
 λὰς τὸ ἔργον, ὡς ὅτι ἐν δράμα-
 τι. καὶ τὰ μὴ πρῶτα, ἔργον
 ὑπεκρινάμεν. τὰ δεύτερα ὃ,
 ὃ παῖς. τὰ τρίτα ὃ, ὃ τυραν-
 νος αὐτός. τὸ ξίφος ὃ, πᾶσιν
 ὑπεκρίθησιν.

facinus exigendum. Quot
 hic supplicia? quot vulnera
 quot mortes? quot tyran-
 nicidia? quot præmia? Et re
 finem faciam, vidistis om-
 nes, iuuenem quidem il-
 lum prius prostratum, non
 exiguum, nec facile opus.
 Senem postea ipsi circum-
 fusum, amborumque san-
 guinem commixtum, liber-
 tatis illam & victoriam
 victimam, meique gladij
 facinora. At gladius ipse
 in medio amborum, de-
 clarans quàm non domino
 indignum se præstitit, re-
 stansque quàm fidelem o-
 peram mihi nauarit. Hæc
 res à me gesta minoris effe-
 momenti, nisi nouitate il-
 lustrior fieret. Atque is sum
 ego, qui tyrannidem su-
 stuli. Cæterùm actio in
 multos est distributa, ut in
 fabulis fieri solet. Ac pri-
 mas quidem partes egi ipse:
 secundas autem filius: por-
 rò tertias Tyrannus ipse:
 gladius autem omnibus is-
 teruiuit.

A

B

C

D

E

ΑΠΟΚΗΡΥΤΤΟΜΕΝΟΣ.

ABDICATVS.

ARGVMENTVM.

Argumentum Orationis infra patet. Porro genus indicibile est; status qualitarum. Sub hac enim & Abdicationis causam Quintilianus ponit, quarum duas species facit: alteram Crimini perfecti; alteram imperfecti; ad quam & praesens causa hac pertinet. Cordium maxima ex parte querela constat. Nam & de iniquitate accusetur, qui se non secundum artem; sed ad praescriptum arce iubet, & de ingratitudine; ut qui pro beneficio restituta unitate, eam sibi nunc gratiam referat; ut iterum abdicare co-actus. Hanc querelam, personarum, sua & nouerca videlicet, conditionibus amplificat: Inuidia paterna accusationis etiam occurrens a consuetudo & more patris, id quod statim ab initio facit. Exortum Propositio sequitur, cui Narrationem submitte, non tam exponenda actionis gratia, quam de aereactam vitam suam & beneficium in patrem collatum indicibus commendat. Confirmatio tri-oloci consumitur: primo, quo ostendit non licere patri, ut in familiam receptum; denno abdicet; a causa legum & voluntate legislatoris; quod argumentum similitudine & fictionibus, seu *τὸ ὑποκείμενον* amplificat. Secundo, quo iniquum esse docet, se, tam in meritum de patre iterum abdicari, & pro praemio, pena efficitur. Tercio, quo varie amplificatur, ex qualitate beneficii, a conditione persona, a difficultate & accidentibus artium, a natura & lege & iustitia. Postremo, neque causas ad dicationis factu idoneas aut effimices esse probat. Neque enim se quicquam peccasse, neque nunc gignere debere; ut arte sua ubi uel utatur, idque exemplo reliquarum artium, & ob artis huius conditionem & praestantiam, deinde in ea persona, qui illam non impensum patri, sed sum, cum a familia licentiam esset, didicerit, aliqui etiam necessitatem quandam rei absurdam consecuturam esse. Denique non posse curari hunc morbum: quo loco multa de qualitate corporum, morborum & medicina ingenere disputat; ostenditque etiam si aliis sanabili huiusmodi morbo esset, in nouerca tamen suspicionis periculum sibi metueundum esse, si quid ipsum fallat, aut ars destituat, atque ita Orationem concludit, admonens patrem periculi superiorum, in quod ne iterum iram & indignationem recidat, cauere ipsum iubet.

Ecc 2

Α Ποικιλυθεις τις, ιατει-
κλινω εξημαθα. μαρτυτα φ
πατε^{ρα}, και απο των αλλων
ιατρων απογνωσμενον ιασα-
μνος φαρμακω δοσει, αν-
ληφθη αυθις εις το γηρος. με-
ταυτα, μεμνησαν των μη-
τρων, ιασασθαι καλυομενος,
αποκριθητετα.

Q Vidam abdicatus
tem medicam
dicit. Patrem infania
borantem reliquis modicis
desperantibus, dato phar-
maco cum sanasset, de-
receptus est in familiam.
Post hac nouercam infan-
corruptam sanare iussus,
dicatur.

Τ χαρά μιν
ταυτα. ο αυ-
θις διγασται, κ-
δ' ημερα δ' ημερα,
απο του πατρος
ει τω πατρει γρηγορησας, ο-
δ' ημερα πατρει τα ποιαντα
οργιζεται, αλλα πατρειος
ουτος ο γηρος αυτω, και ου-
νησας επι τατ' αφικνεται
το δικαστηριον. εκεινο δ' η
χαροτερον νυν διγασται, οπι-
τηκλινω μ' ιδιον εκ εχου,
και διανω δ' ημερα ιασα-
σθαι απο της τεχνης, η
μη παντα διωσται πιδι-
σθαι στυτω καλινοντι. ου τι
ημερα αποπνιγνεται, δι-
ραπνιεν εκ πατρειος, η
ημερα ως η τεχνη διωσται, ημε-
ρα ο πατηρ βουλεται, ημερα ουκ ημερα, ημερα

Audquaquam
noua sunt haec
H Iudices, neque
miranda quae
in praesenti
facit pater: ne-
que nunc primum ad hunc
transcitur modum verum
lex haec illi facilis est, &
assuetus ad hanc causam
accedit. Nunc vero no-
num illud mihi accidit
genus calamitatis, quod cum
nullum crimen priuatum
sustineo, tamen artis no-
mine poenas dare pendit-
or, nisi huic iubenti per
omnia parere possit. Qui-
re quid sit absurdius? ut
curem ex praescripto, non
ex artis facultate, sed ex
patris voluntate? Opta-
rim equidem ut Medicina,

οὐ τοῦτον πῦρ ἔχειν φάρμα-
κον, ὁ μὴ μόνον τοῦ μεμ-
ήναι, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀδίκως
ἐπιζυγίζεσθαι, παύσει ἐδιδύατο,
καὶ τὸ τῷ πατρὶτι νόση-
μα ἰασημίην. νυνὶ δὲ τὰ μὲν
μανίας αὐτοῦ, τέλος πε-
παυται. τὰ δὲ τῷ ὀργῇ, μάλ-
λον ἐπιτύνεται. καὶ τὸ δε-
σπότης, τοῖς μὲν ἄλλοις ἀ-
πειρῶν, σὺν ἑρῶν. κατ' ἐμὲ δὲ
τῷ θεράποντος, μόνου
μαίνεται. ὅ μὲν οὖν μισθὸν
θεραπείας, ὁρᾶτε οἷον ἀπο-
καταβαίνω, ἀποκηρύττομαι
καὶ αὐτὸς πάλιν, καὶ τῷ
ἑαυτοῦ ἀλλοτεριούμῳ δευτε-
ρον, ὅσῳ διὰ τῶν ἀναλη-
πτῶν πρὸς ὀλίγον, ἐν ἀπώ-
πνευσι γινώσκω πολλάκις ἐν-
επὶ τῆς οἰκίας. ἐγὼ δὲ, ἐν μὲν
τοῖς διωατοῖς, ἐν δὲ κλειυθῶναι
πενθῶ. πρὸς τοῦ ἀκλῆ-
τος ἤσαν ἐπὶ τῷ βοῦδτιαν.
ἵππος δὲ πῦρ τελείως ἀπεγνο-
νῶν, οὐδ' ἐπιχειρεῖν βού-
λομαι. ἐπὶ δὲ τῷ γυναικὶ τῷ
πρὸς εὐκότως, καὶ ἀπολυμνῶν
ἔμ. λογίζομαι γὰρ οἷα πα-
νομιμῇ ἀπὸ τοῦ πατρὸς ἀπο-
κλῶν. ὅς οὐδ' ἀφ' ἑαυτοῦ τῆς
θεραπείας, ἀποκηρύττομαι.

etiam huiusmodi remedium
haberet, quod non solum
infantes, sed etiam in-
iuste irascentes liberare
posset, quo etiam patris
morbo mederer. Nunc au-
tem ipsa quidem infania
leuatus est: cæterum ira-
cundia magis exacerbatur.
Quoddamque est omnium gra-
uissimum, erga cæteros
omnes est sanus, insanus
in me vnum à quo est cu-
ratus. Videtis igitur cu-
iusmodi mercedem cura-
tionis feram, quum rur-
sus ab illo abdicor, rur-
sus alienor, à familia, ceu
ob id ipsum ad breue tem-
pus receptus, ut maiore
infamia sæpius eijcerer do-
mo. At ego quidem in his
quæ præstare queam, ius-
ta patris non expecto:
ut qui nuper non accer-
situs ad opitulandum ve-
nerim. Verum vbi res est
planè deplorata: tum nec
aggredi velim. Porro in
hac muliere multo minùs
auiam: nec temerè: siqui-
dem reputo quid in me
sit facturus pater, si res
non successerit, cum iam
abdicet non aggressum cu-
rationem. Quare Iudices,
noueræ grauitèr laborantis

ἐλθόμεν μὲν οὖν ὅτι ἀνδρὲς δικαστῆς ἐπὶ τῇ μητρὶ, χαλεπῶς

ἔχουσα. χρεστὴ γὰρ ἡ ψυχή, καὶ ἐπὶ
 τῷ πατρὶ δι' ἐκείνου ἀνιωμέ-
 να. τὸ δ' ἔμεγιστον, ἵνα ἑμαυτῷ
 ἀπειδείν δοκῶμιτι, καὶ ἅπερ
 ἐθέλωμαι ὑπουρῆν οὐ διωα-
 μῶν, καὶ δι' ὑπερβολῆς τῆς
 νόσου, καὶ ἀδένειαν τὴν τέχνης.
 πάλιν οὐ δίχαιον οἶμαι ἀπο-
 ακυθίσθαι, ἢ ἂν μὴ διώαται
 ποιεῖν, μὴ δ' ἑλὼν ἀρχὴν ὑπε-
 ρουμένον. δι' αὖτ' οὐκ αἰτίας
 καὶ περὶ τὸν ἀπεκρήρυξέ με,
 ῥᾶδιον συνιδεῖν ἐν τῶν πα-
 τέρων. ἐγὼ δ' καὶ περὶ ἐκείνου
 μὴ ὡς οἶμαι, ἱκανῶς τῷ με-
 ταυῦτα βίῳ ἀπλοησάμενος.
 καὶ ταυτὶ δ', ἂν νῦν ἐγκαλεῖ,
 ὥσπερ οἷός τε ὅτι ἀπολογή-
 σμαι, μικρὰ ὑμῖν διηγησά-
 μενος τῶν ἐμῶν. ὁ γὰρ δυσά-
 γωγος, καὶ δυσπεριτὴς ἐγὼ,
 ὁ καταχμῶν τὴν πατρίδα, ἐν
 πᾶσι πρᾶξι τῆς γῆρας,
 τότε μὲν αὐτῷ τὰ πολλὰ ἐκεί-
 να βοῶντι, καὶ διατεινομέ-
 νῳ, ὀλίγα χεῖναι ἀντιλέγειν
 φόβῳ. ἀπλῶν δ' ἢ τὸ οἰ-
 κίας, ἐνόμζον μοι διασπείον
 ἵσταται μέγα, καὶ ἡφον ἀλη-
 θεῖν τὸ μὲν ταῦτα βίον, καὶ
 τὸ φαίνεσθαι πάντοτε τῶν τῶ
 πατρὸς ἐγκλημάτων ἐκείνων
 ἀφίστησθαι, καὶ περὶ τῶ

vicē doleo : erat enim bona.
 Deinde patris nomine quem
 huius morbus cruciat. Ma-
 ximè tamen mei ipsius
 causa, qui videar immorige-
 rus patri, cum non possim
 quæ iubeor præstare, par-
 tim ob morbi magnitudinē,
 partim ob artis imbecillita-
 tem. At sanè non arbi-
 tror æquum esse ut abdicet,
 si quod efficere non queam,
 id ne recipiam quidem. Ita-
 que quibus de causis prius
 abdicarit me, facile fuerit
 ex hoc negotio conijceret
 quas equidem vita post æta-
 tis ut opinor, respondi.
 Ad hæc autem quæ nunc
 obijcit, pro virili sum res-
 ponsurus, si prius de meo
 statu pauca vobis expo-
 nero. Ego intractabilis, &
 immorigerus ille, patrem
 dedecorans, & indigna meo
 genere patrans, id quidem
 temporis multa id genus
 vociferanti, & asseuerans,
 paucis contradicendum ex-
 duxi. Verùm domo cedens,
 existimaui fore mihi magni
 iudicii instar, verique calculi
 vice, si vitam postea vive-
 rem, qua me à patremis
 illis criminibus quàm lon-
 gissimè abesse apparet,
 & honestissimis studiis

καλλίως τῶν ὀπτηδὲς μέτρων

ἀποδύκοντα, καὶ τοῖς ἀρίστοις
 σωόντα. θεωρώμεν δὲ καὶ
 τοῦτον π, καὶ ὑπώπτεον
 μὴ δὴ ὡς οὐ σφόδρα κα-
 δεικνός πατὴρ ἀδίκως
 ἐρχέσθαι, καὶ ἐγκλήματα
 ψευδῆ κατ' ἡμῶν συνπιθέναι.
 καὶ ἥσυχες, οἱ μανίας ἀρ-
 χὴν ταύτ' εἶναι νομίζοντες,
 καὶ ἀπειλῶν, καὶ ἀκροβολι-
 σμῶν, ἃ ἐς μακρὰν ἐπιπε-
 συμόντων τῶ κακῷ, μίσος
 ἄλογον, καὶ νόμον ἀπλῶν, καὶ
 βλασφημίας προχείρους, καὶ
 διασπείρον σκυθρωπὸν, καὶ
 βολῶν, καὶ ὀργῶν, καὶ ὅλων, χα-
 λῶς μετὰ πάντα, διὸ δὴ τάχα
 μοι ἐν ἰατρικῇς διέσθην ποτὲ
 προσεδόκων. ἀποδημίας ἔν,
 ἐν τοῖς ἐυδοκίμωνταῖς δ' ἐπὶ
 ἢ ἀλλοδαπῇς ἰατρῶν συγγε-
 νήμων, ἐν πόσιν πολλῶν, καὶ προ-
 θυμῶν λιπαρῶν χηρῶν, καὶ
 ἄλμαδον πλὴν τέχνῃ ἰατρικῇ
 δὴν δὲ, καταλαμβαίνω δὲ πατέ-
 ρα, σαφῶς ἥδη μεμνηότα, καὶ
 ὑπὸ τῶν ἐπιχειρῶν ἰατρῶν
 ἀπρησμένον, ἃ ἐς βάθος
 ὀργώντων, οὐδ' ἀκρίβως φιλο-
 κρινουσῶν τὰ νόσους. πάλιν
 ἔσθ' γε εἰκὸς ἢ ποιεῖν χηρῶν
 ἡδὴ, οὔτε ἱματιστάκησιν τῆς
 ἀποκρυφείας, οὔτε μετὰ πέμπτος χηρῶν περικείμενα.

dedisse operam, cūque op-
 timis viris habuisse consue-
 tudinem. Iam verò & hu-
 iusmodi quiddam prospici-
 ebam, ac susp. cabar fore,
 ut pater, qui non admodum
 animo constaret, mihi sine
 causa succenseret, f. illaque in
 filium crimina strueret. Ne-
 que deerant qui ista morbi
 initium interpretarentur,
 minasque & tela mox irru-
 turi mali, nempe odium
 absque causa, mores asperos,
 parata conuicia, censuram
 seueram, clamorem, iram, de-
 nique bilis omnia plena. Ob
 quæ mihi aliquando me-
 dicina opus fore credebam.
 Proinde peregrinè profectus,
 ac probatissimorum, quos
 in peregrinis regionibus
 nancisci potui, medicorum
 doctrina vsus, plurimo la-
 bore, vehementique animi
 studio artem perdidici. Po-
 stea reuersus, inuenio pa-
 trem manifesta insania iam
 laborantem, & ab huius
 loci medicis desperantibus
 destitutum: qui non aliter
 introspiciunt, nec admo-
 dum exactè morbos diu-
 dicant. At ego sanè, sicuti
 par erat facere fugi fi-
 lium, neque abdicationis
 iniuriam memini, neque
 dum accerseret expectavi.

οὐδὲ γὰρ εἶχόν τι αὐτῷ ἴδιον
 ἐχθαλῖν, ἀλλὰ πάντα ἐμείνα
 ἢ ἄλλοτρεα τὰ ἀμαρτήματα.
 καὶ ὡς ἔφην ἥδη, ἡ νό-
 σου παραδὼν οὐκ ἄλλος, καὶ
 ἐλθὺς ἰασαίμην, οὐ γὰρ ἔγωγε
 ποιεῖν ἔδος ὅτιν ἡμῖν, καὶ δὲ τούτων
 ἡ τέχνη παραινέει, ἀλλὰ πάντων
 πρῶτον διδασκόμεθα συνο-
 ρᾶν ἢ τε ἰασίμων ὅτι τὸ νόση-
 μα, εἴτ' ἀνῆκισον, καὶ ἰατρικῆς
 βηκὸς τὸν ὅρος τῆς τέχνης. καὶ
 τῶν νικῶντων, ἢ μὴ ἐνμα-
 τῆ χεῖρας ἢ, ὅτι χειρὶ ἔχον, καὶ
 πᾶσαν ἀποδίδωμι ὑποφειρόμεθα.
 σῶται ἡ νοσοῦντα. ἢ δὲ
 κεραιτῆρος ἥδη, καὶ νενικηκὸς
 τὸ πάθος ἰδὼν, καὶ δὲ τῶν ἀρ-
 χῶν προταπνόμεθα, νόμον πινὰ
 παλαιὸν τῶν προπατόρων τῆς
 τέχνης λαβὼν φυλάττοντες. οἱ
 φασὶ μὴ δεῖν ὀπχειρεῖν τοῖς
 κεραιτῆρσι. ἰδὼν οὐκ ἔγωγε πο-
 τέρα ἐπὶ ἐντὸς τῆς ἐλπίδος,
 καὶ τὸ πάθος οὐχ ἰατρικῆς
 τέχνῃ ὀπιπὸν τῆς τέχνης, καὶ
 ἀκριβῶς ἑταίρας ἔχον, ἐπι-
 χειροῦν ἥδη, καὶ τὸ φάρμακον
 τε διαφρηκτικῶς ἐνέχον. καί τοι
 πολλοὶ τῶν παρόντων ὑπο-
 κτενον τῶν δόσιν, καὶ τῶν ἰατρῶν
 διέβαλλον, καὶ ὡς κατηγο-
 ρίας παρεκτινάζοντο. παρὲν

Neque enim erat qui equum
 quod illi propriè impurum
 possem: verum peccata illi
 omnia fuerant aliena: morbi
 nimirum, ut modò dixi. Cum
 igitur nō vocatus accessissem,
 non ilico sum medicatus, ne-
 que enim id nostri est moris,
 neque id præcipit ars. Verum
 omnium primum obseruare
 docemur, sanabilis-ne sit
 morbus, an insanabilis, et as-
 sumere si eiusmodi sit malum, et
 commodè possimus aggredi,
 aggredimur, totòque admi-
 timur studio, ut egrotum ser-
 uemus. Sed si affectum iam
 inualuisse, superasseque videri-
 mus, nec manum omnino
 admolimur, idque vetustam
 quandam primorū medicinæ
 parentum legem obseruantes:
 qui negant tentandos esse
 morbos qui iam inualuerunt.
 Itaque cum patrē adhuc inopi-
 am esse cognoscerem, ne-
 que affectum arte potiorē,
 diu obseruatis ac penitus
 singulis, ita demum aggre-
 ssus sum, atque cum fiducia
 pharmacum porrexī. Quan-
 quam multi qui aderāt, hanc
 pharmaci administrationem
 suspectam habebant, &
 meam medicationem calum-
 niabantur, iamque ad accu-
 sandum se comparabant. A-
 derat etiam nouerca pauida,
 ἥ καὶ ἡ μηδὲν φοβούμενη

καὶ ἀποῦσα οὐ τῷ μουσῶν
 ἡμῖν, ἀλλὰ τῷ δεδέναι, καὶ ἀ-
 κριβῶς εἰδέναι ποιήρας ἐνεί-
 ρον διακείμενον. ἡπίστατο γὰρ
 μόνη τὰ πάντα σωῦσα, καὶ A
 ὁμοδίατος τῇ νόσῳ. πλὴν,
 ὅς ἐστιν ἔδην ἀποδείλῃσας,
 ἡπίστατο γὰρ οὐ ψευδοῦντά με
 τὰ σημεῖα, οὐδὲ παροξύνου-
 σαν τὴν τέχνην, ἐπὶ τὴν τὴν
 ἴασιν ἐν χαρῇ τῆς ἐπιχει-
 ρήσεως. καὶ τοὶ καὶ μοί τινες ἦ
 φίλων, συνεβούλευον μὲν θρα-
 σύνεσθαι, μὴ καὶ διαβολῇ
 πικρῇ μείζων ἐνέγκῃ μοι τὸ ἀπο-
 τυχεῖν, ὥς ἀμνημονεύει ἡ πα-
 τὴρ φαρμάκῳ, καὶ μνησκα-
 κήσαντι, ὧν ἐπιπόνδων ἕσθ' αὐ-
 τῷ. καὶ τὸ κεφάλαιον, σῶος
 μὲν οὗτος ἐσθὺς ἦν, καὶ ἰσθ-
 φέροντι πάλιν, καὶ πάντα διεγ-
 γινώσκουσιν οἱ παρόντες ὅ, ἰδαύ-
 μαζον. ἐπὶ τῇ δὲ καὶ ἡ μηδὲν,
 καὶ φανερά πᾶσιν ἦν χεῖρουσα,
 καὶ μοι ἐνδοκίμεντι, καὶ κείνῳ
 παροξύνοντι. ἔτος δ' οὖν, μαρ-
 τυρεῖν γὰρ αὐτῷ ἔχω, μήτε μελ-
 λήτας, μήτε σύμβουλόν τινα πει-
 τῶν προσλαβὼν, ἐπὶ δὲ τὸ
 πᾶν ἡκούει τῶν παρόντων, ἔλυσεν μὲν
 τὸ ἀποκρίψιν, ἡδὼν δ' ἔτι ἰσθ-
 ρῆς ἐποίητο με, σωτῆρα καὶ ἐν-
 φρητὴν ἀποκαλῶν, ἀκριβῶς

& diffidens, non quòd me
 odisset, sed quòd metueret,
 cum probè sciret illum gra-
 uiter laborare. Nam sola
 nouerat omnia, quippe fa-
 miliaris, assiduòque ægro-
 tanti conuiuens. Attamen
 ego nulla re deterritus, si-
 quidem sciebam fore ut ne-
 que signa me fallerent, neque
 ars me proderet, obseruato
 tempore opportuno adhibui
 medelam. Quanquam non-
 nulli ex amicis mihi suade-
 bant ne fiderem, ne fortè si
 res malè succederet, maiore
 calumniam mihi accerse-
 rem, quasi acceptarum ini-
 iuriarum memor; patrem
 veneno vltus essem. In
 summa, protinus ille con-
 ualuit, pristinaeque reddi-
 tus sanitati, omnia cognouit.
 Familiares admiraban-
 tur, laudabat nouerca, pa-
 lamque gaudebat, & quòd
 inclaruisset, & quòd ille
 resipuisset. At hic quidem
 nam id' de ipso testari pos-
 sum, neque cunctatus, ne-
 que quoquam his de rebus
 adhibito in consilium, re ex
 familiaribus cognita, irritam
 fecit abdicationem, ac denuo
 me filium fecit: seruatore
 ac beneficum appellans, sese
 certum mei experimen-
 tum cepisse confitens,
 πειρᾶν εὐληφέσαι ὁμολογῶν,

ἐν πλείοις ἔμπεδον ἐκείνων
 ἀπολαυόμενος. αὐτοῦ γένους
 ἄνθρωποι, εὐφραίνετο μὲν πολλοὺς, ὅσοι
 παρῆντο χρεστοί. ἐλύπει δὲ ἐκεί-
 νους, ὅσοις ἀποκαρῦξις ἦεν, ἡ δὲ ἴδων
 ἀνὰ λήψας. εἶδον γὰρ τότε
 οὐ πάντας ὁμοίως ἡδονοῦντες
 τῷ περὶ γαμπί, διὰ τὸ ἐνδύς πι-
 νος καὶ χεῖρας βεπομένην, καὶ
 βλέμμα τετραγυμένον, καὶ
 πρὸς ὅσον ἐξοχούμενον, οἷον ἐκ
 φθόγου, καὶ μέσους ἵχνηται,
 ἡμῖς μὲν οὐκ ὡς τὸ εἶκος ἐν
 εὐφροσύνῃ, καὶ θυμωδῶς
 ἡμῖν, ἀλλήλους ἀπαληφότες. ἡ
 μετὰ δὲ μὲν μικρὸν, ἐν-
 δύς νοσεῖν ἤρξατο, γόστοι δὲ
 ἄνδρες δὲ γαστρί χαλεπῶς, καὶ
 περὶ λόγον. ἀρχόμενον γὰρ ἐν-
 δύς τὸ δεινὸν, περιφύλαξα.
 οὐ γὰρ ἀτλοῦν, οὐ δὲ ὀπιό-
 λαιον τὴν μακίαν τὸ εἶδος,
 ἀλλὰ πάλαιον ἱστοικου-
 ρῶν ἐν τῇ ψυχῇ κακὸν
 ἀπὲρ ἤξει, καὶ ἐς τοῖς φανέ-
 ῃς ἐνίκησε. πολλὰ μὲν οὐκ ἔ-
 λα ἡμῖν ἐστὶ σημεῖα τῆς ἀνιάτως
 μεμνηότων. ἐν δὲ ἐκείνῳ κοινὸν
 ἐστὶ τὸ γυναικὸς ταύτης περὶ
 φύλαξα. πρὸς μὲν γὰρ τὸν ἄλ-
 λους, ἡμεζωτέρη, καὶ περὶ αἰ-
 ῶν. καὶ παρόντων, εἰς ἑλπίαν
 ἄγει ἡ νόσος. ἀλλὰ δὲ πῶς ἰατρῶν

deque illis ante factis sceleribus
 excusans. Hoc factum mor-
 tos quidem, quotquot bo-
 aderant, exhilaravit: sed et
 affixit, quibus abdicatio illi
 erat revocatione iucundior.
 Proinde tunc vidi non eodem
 modo ea re gaudentes om-
 nes, sed colorem alicuius
 mutatum, vultum pertur-
 batum, faciem iracundam,
 quemadmodum ex invidia
 odioque solet accidere. Nos
 igitur ut consentaneum est,
 altero alteri reddito, inlax-
 titia, animique gaudijs ver-
 sabamur. Ceterum novem
 pauld post, statim ægrotare
 cepit, morbo Iudices gravi,
 & inopinato: quem statim
 ab ortu tetrum observavi.
 Neque enim simplex, &
 levis insaniz species, sed
 vetustum quoddam iamdu-
 dum in anima delitescens
 malum erupit, victoriæque
 parva in apertum prodijt.
 Sunt autem nobis multa
 quoque alia insanabilis in-
 saniz signa. Verum illud
 unum commune in hac mu-
 liere animaduerti, quod erga
 ceteros pacatior est ac mi-
 tis, illisque presentibus con-
 quiescit morbus: sed si quem
 medicum viderit, vel si
 de medico tantum audierit,

ἴδῃ, καὶ τὸν αἰκούσῃ μέγας

καὶ ἐκείνου μάλιστα παρέρυ-
νεται. ὁπρὸς καὶ αὐτὸ τὸ τοῦ, τὸ
πονηρῶς καὶ ἀνικέσως ἔχειν ὅτι
τεκμήριον. ταῦθ' ὅρῳ, ἐγὼ
μὴ ἠνιωμένῳ, καὶ τῇ γυναικί
ἠκτεῖρα ἀξίαν οὖσαν, καὶ πα-
ρὰ τὸ περισσὸν δυσυχῆσαν. ὁ
πατὴρ δ' ὑπὸ ἰδιωτείας, οὐ γὰρ
εἶδεν οὔτε ἀρχὴν τῆς κατέχον-
τος κακοῦ, οὔτε τῇ αἰτίαν, **B**
οὔτε τὸ μέτρον τῆς πάσης, ἐκέ-
λευν ἰᾶσθαι, καὶ τὸ ὁμοίον ἐλ-
χεαι φάρμακον. ὥς το γὰρ ἐν εἰ-
ναι μανίᾳς εἶδος, καὶ μὴ πλὴν **C**
νόσον, καὶ τὰ ῥῶσθαι ταυτὸν,
καὶ παρεπλησίαν τῇ δεσφείαν
δεχόμενον. ἐπεὶ δ' ὁπρὸς ἀλη-
θεατον, ἀδιώατον εἶναι φημι
σάξιναι τῇ γυναικί, καὶ ἠθῶ-
ς ὑπὸ τῇ νόσου ὁμολογῶ,
ἀγανακτεῖ, καὶ ὀργίζεται, καὶ
φροῖν ἐκόντα καθυφείδω, καὶ
περὶ δίδουαι τῇ ἀνδρῶπον, ἐγ-
καλῶν ἐμοὶ πλὴν ἀδένειαν τῇ
τέχῃ. καὶ πάχει μὴ συνῆδες
τοῖς λυπουμένοις. ὀργίζονται
ροῦν ἅπαντες τοῖς μὴ παρ-
ρησίοις τὰ ληθῆ λέγουσι. πλὴν
ἐγὼ ὡς αὐτὸ οἶός τε εἶ, δι-
καλολογῶμαι πρὸς αὐτόν,
καὶ ὑπὸ ἑμαυτῷ, καὶ τῇ τε-
χνῇ. καὶ περὶ τὸν ἀπὸ τῆ
νόσου ἀφ' ἑμοῦ, καθ' ὃν οὗτος

in hunc supra modum exas-
peratur. Quod & ipsum
argumento est, illam ma-
ligno & insanabili malo te-
neri. Hæc cum perspicerem,
A equidem acerbè ferebam,
miserabárque mulieris vt
debui, præter meritum tanto
laborantis infortunio. At
pater ob inscitiam, neque
enim nouit, vel originem
B mali quo tenetur, vel causâ,
vel affectus magnitudinem,
iussit vt medicarer, ac simile
pharmacum exhiberem: ar-
bitratus idem esse insanix
C genus, eundem morbum,
eandem inualetudinem, quæ
similem curandi rationem
admitteret. Verùm vbi,
quod verissimum est, dico
fieri. non posse vt seruetur
mulier, neque morbo
D imparem esse fateor, indi-
gnatur, & succenset, atque
me studio detrectare, ac
mulierem destituere, mihî
crimini vertens artis imbe-
cillitatem. Atque huic qui-
dem accidit quod dolenti-
E bus solet: liberè verum di-
centibus succensent. Verùm
ego pro viribus illi respon-
debo, tum meo ipsius no-
mine, tum artis. Ac primum
quidem à lege incipiam, ex
qua hic me vult abdicare,

καὶ ἀποκηρύξαι βέβηται,

ἐν εἰδῇ καὶ τῷ ὁμοίαν οὖσαν
 αὐτῶν τὴν τε καὶ περὶ τὴν τὴν
 ἑαυτοῦ. οὐ γὰρ ἀπαρὴν ἔ-
 πατήρ ὁ νομοθέτης, ἐδὲ πᾶντας
 κίτας, ἐδὲ ὁσάκις αὐτὸς ἐβόλων
 ἀποκρῦπτεν συγκεχρῶκεν,
 οὐδ' ἐπὶ πᾶσι αἰτίαις, ὅτι
 ὅσπερ τοῖς πατράσι τὰ τηλικού-
 τα ὀργίζεσθαι ἐφάνκει, ὅτι καὶ
 τῶν παίδων περὶ νόον, ὡς
 μὴ ἀδίκως αὐτὸ πάσχοι. καὶ
 διατετο ἐκ ἐλευθέρων ἐστὶν γί-
 γνησθαι, ἐδὲ ἀκρίτων τὴν τιμω-
 ρίαν, ὅτι εἰς δικαστήριον ἐμά-
 λισι, καὶ δοκιμασίας ἐκάδισι
 τοῦ μὴτε περὶ ὀργῆν, μὴτε
 διαβολῆν τὸ δίχαιον κρινέν-
 τας. ἦδει γὰρ πολλοῖς πρὸς αἰ-
 λόγους αἰτίας ὀργῆς παρεια-
 μένας. καὶ τὸ μὲν, ψευδῆ
 πρὶ διαβολῇ πειδομένην, τὸν
 δ', οἰκῆτην πειθύνοντα, ἡ γυναικὶ
 ἐχθρῷ, οὐκομὴν γένοιτο ἀδικη-
 σον γίγνησθαι τὸ πρᾶγμα, οὐδ'
 ἔξ ἐρήμης τοῦ παιδὸς ἐκείνου
 ἀλίπτεσθαι, ἀλλὰ καὶ ὅσπερ ἔγ-
 χῆται, καὶ λόγος ἀποδίδεται,
 καὶ ἀνέβητας οὐδὲν κατα-
 λείπεται. ἐπὶ τοίνυν ἔστι
 καὶ τὸ μὲν ἐγκαλέειν μόνου
 ὁ πατήρ κρείος, τὸ κρῖναι δ'
 εἰ εὐλόγη αἰτιάται, ὑμῖν οἱ
 δικάζοντες, αὐτὸ μὲν, ὁ μοι ἐπιφέρει, καὶ ἐφ' ᾧ τὴν ἀναγκαίαν

quod intelligat sibi non esse
 posthac eandem abdicandi
 facultatem, quæ prius fuit.
 Neque enim legislator om-
 nibus, ὁ pater, istam pote-
 statem permittit, neque vā
 quoslibet filios, neque quo-
 ties libuerit, neque quibuf-
 libet de causis, abdicent. Ve-
 rum ut patribus concessit cer-
 tis de causis irasci, ita prospe-
 xit & liberis, ne id immeren-
 tibus accidat. Ideoque iussit
 ne libera esset, ac citra iudi-
 cium vindicta, sed ad iudices
 vocat, æstimatores consti-
 tuit, qui neque per iracun-
 diā, neq; per calumniā iudi-
 cent quod iustum est. Nouerat
 enim frequenter accidere
 multis, ut iniquas ob causas
 ad iram commoueretur: hic
 quidem cum falsæ calumniæ
 crederet: ille famulo, volun-
 tiori infensæ fidem haberet.
 Quare noluit rem iniudicatā
 agi, neque indefensa causa li-
 beros statim condemnari:
 verum aqua infunditur, di-
 cendi sit copia, nihil inexcus-
 sum relinquitur. Quando-
 E quidem igitur hoc solum au-
 thoritatis datur patri, ut in
 ius vocet: & vobis iudicibus,
 ut an iusta sit accusatio, iu-
 dicetis: id quidem quod
 mihi imponit, & cuius
 gratia nunc indignatur,

οὐδὲ ποτε σκοπιῖτε. πρῶτον
 ἢ ἐκείνο ἔχεται, εἰ ἐπὶ
 ῥοτίον ἀποκηρύξῃεν αὐτῷ, ἀ-
 παξ ἀποκηρύξαντι, χεῖρα μὴ
 τῇ παρὰ τὸ νόμον ἔχουσα, A
 καὶ ἀποκληρώσαντι τὴν πα-
 τερικὴν ταύτῃ διωσσίαν.
 εἴτ' αὖθις ἀναλαβόντι, καὶ
 λύσαντι τὴν ἀποκηρύξιν, ὅμω
 μὲν ὅ ἀδικώτατον εἶναι φημι τὸ B
 τοῦτον, ἀπερὸν τοῖς ἡμεῖς, καὶ
 τῶν παίδων τῆς τιμωρίας,
 καὶ πολλὰς τὰς καταδικάς, καὶ
 τὸ φόβον αἰδίου, καὶ τὸν νόμον,
 ἅπτι μὴ συνορῶμεν, μὴ μὲν
 πρὸν ὃ λύμεν. καὶ πάλιν ὁμοίως C
 ἰσχυρὸν εἶναι. καὶ ὅπως, αὐτῷ
 καὶ ἁπὸ ἐφ' ἑαυτοῦ τὰ δίκαια,
 πρὸς τὸ ἐπὶ χεῖρὶ δοκῶν τοῖς
 πατράσιν. ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον
 ἀξιὸν εἶναι, καὶ ἀγαπᾶσθαι
 συναγαγᾶσθαι, καὶ κρείον ὃ D
 τιμωρίας ποιεῖν ὃ χεῖρον ὃτα.
 ὡς δὲ ἀπ' ἀρχῆς ἀναλῶσι τὴν
 ἔχουσαν, καὶ καταχέσθαι
 τῷ νόμῳ, καὶ ἐμπληρῆ ὃ ἐρ-
 ῶς, εἴτα, μὴ ταῦτα ἀναλά-
 βη, χεῖρὲν εἶναι μεταπεισθεῖς,
 ἐπὶ τούτων ἀνάγκη μὲν ἰδέσθαι,
 καὶ μηκέτι μεταπιδᾶν, μηδὲ
 μεταβουλεύεσθαι, μηδὲ με-
 τάποιεν τὴν κρίσιν. τὸ μὲν
 ὅ ὃ ἡμεῖς, πενήτερον

nondum spectate, sed illud
 prius expendite, num am-
 plius abdicandi ius ipsi sit
 concedendum, cum semel
 abdicauerit, iamque sit usus
 facultate quam lex conce-
 dit, atque hanc paternam
 potestatem expleverit: deinde
 rursus in familiam receperit,
 & priorem abdicationem
 abrogarit. Nam ego iniquis-
 simum istud esse dico, ut infi-
 nitæ sint liberorum pœnæ,
 multæque condemnationes,
 & perpetuus metus: utq; lex
 nunc irato inferuiat, nunc
 abrogetur: rursus ut eodem
 modo valeat: denique ut ius
 sursum ac deorsum voluatur,
 prout ex occasione patribus
 visum fuerit. Verum initio
 æquum quidem erat ut con-
 cederet, cumque indignante
 indignaretur, ac puniendi ius
 faceret ei qui genuisset. Por-
 ro ubi semel potestatem ab-
 sumpserit, ac lege abusus sit,
 iram expleuerit, posthæc rur-
 sum in familiam receperit, &
 in hanc opinionem transie-
 rit, ut frugi putet, in his per-
 seueret necessum est, neque
 postea resiliendum, neque
 retractanda sententia, neque
 rescindendum iudicium. E-
 tenim nullum erat iudicium
 ut puto, quo ex se natum
 cognosceret, frugi ne,

ἢ χρεὼν ἀποβήσασθαι, ἐδὲν
 εἶμαι γνώρισμα λῷ. καὶ διὰ
 τοῦτο τὸν ἀνέξιον τῶ γένους
 παρσιτεῖναι συγκαχῶνται,
 τοῖς ὅτε ἡγοοῦμαι ἀνὰ δρεφάμι-
 νοις. ὅταν δὲ μὴ κατ' ἀνά-
 κλην, ἀλλ' ὡς ἔξουσίαι αὐτὸς
 πρὸς ὃν ἐαυτὸ καὶ δοκιμάτας
 ἀλλάξῃ, τίς ἐπὶ μηχανῇ με-
 ταβάλλεσθαι, ἢ τίς ἐπὶ χρεῶσις
 ὑπολοιπὸς τῶ νόμου; φανὴ γὰρ
 αὐτὸς πρὸς σὲ ὁ νομοθέτης, εἰ πο-
 νηρὸς οὗτος λῷ, καὶ τὸ ἀποκη-
 ρυχθῆναι ἄξιον, τί παθὼν
 ἀνέξιαις; τί δ' αὖτις ἐπαυ-
 ρες ἐς τὴν οἰκίαν; τί δ' ἔλυσ-
 τ' νόμον; ἐλεύθερος γὰρ ἦσθα,
 καὶ τὸ μὴ ποιεῖν ταῦτα κύριος.
 οὐ γὰρ δεῖ ὀβριθεῖν σοι δοτῆ-
 ρον τοῖς νόμοις, οὐδὲ πρὸς τὰς πᾶς
 μεταβολαῖς ἀνέχεσθαι τὰ δικα-
 σίαι. καὶ δ' ἄρτι μὲν λύεσθαι, ἄρτι
 δὲ κύριος εἶναι τοῖς νόμοις,
 καὶ τοῖς δικασταῖς καθεῖναι μάρ-
 τυρας. μᾶλλον δὲ ὑπερέτας
 τῶν σοι δοκοῦντων, ὅτε μὲν
 κολάζοντες, ὅτε δὲ διαλλατ-
 τοντας, ὁπόταν σοι δοκῇ. ἀπαξ
 μεθύνηκας, ἀπαξ ἀνατέβο-
 φας, ἀπαξ δὲ τὸ ἀποκηρύττειν
 ἀπὸ τούτων ἔχεις. καὶ τότε, λῷ
 δικαίως αὐτὸ ποιεῖν δοκῇ. τὸ
 δ' ἀπαυσον τοῦτο, καὶ αἰδίων,

an contrā esset euasurus. Ar-
 que hanc ob causam genere
 indignos abdicare conced-
 sum est, quos quum educa-
 bant, cuiusmodi futuri es-
 sent nesciebant. Cæterum
 vbi non coactus, sed suapte
 sponte atque auctoritate ex
 sese comprobatum recipit,
 qua deinde ratione possit
 mutare factum, aut quis su-
 perest legis usus? Etenim
 dixerit legislator, hic si im-
 probus erat, dignusq; quem
 abdicares, cur reuocasti
 cur in familiam denuo redu-
 xisti? cur legem irritam fe-
 cisti? Nam liber eras, necque
 iuris ut hoc non faceres. Ne-
 que enim tibi conceden-
 dum est ut leges eludas, ne-
 que ut ad animi tui muta-
 tiones iudicia trahantur:
 neque ut leges nunc irritæ
 fiant, nunc auctoritate pol-
 leant, iudices interim testes
 sedeant, imò potius tuæ vo-
 luntatis ministri, modò
 punientes, modò absoluen-
 tes, quodcumque tibi vi-
 sum fuerit. Semel genuisti,
 semel educaisti, pro his
 etiam semel abdicare po-
 tes: tum quidem quum id
 iuste agere videberis. Ve-
 rum ut hoc fiat siue sine, ut
 perpetuò, ut frequenter,
 ut faciliè, id supra pa-

καὶ πολὺ, καὶ ῥάδιον, μίζον

ἥδη ὁ πατεὶκὸς ὅτιν ἔχουσίαν.
 μὴ δὲ πρὸς Διὸς ὡς ἀνδρες δι-
 πασθῶσι, συγχωρήσαντε αὐτῷ ἐκού-
 ποιῶν τὴν ἀναλὴν πεποινημέ-
 νῳ, καὶ λύσαντι τὴν γνώσιν τῷ
 πάλαι δικαστηρίου, καὶ ἀκυρώ-
 σωσι τὸ ὄργλῳ, αὐτοῖς ἐπὶ τῷ
 αὐτῷ τιμωρίᾳ ἀνακαλῶν, καὶ
 ἐπὶ τῷ ἔχουσίαν ὁ πατεὶκὸς
 αὐτῷ βέβαιον, ὥς ἔξωρος ἥδη, καὶ
 ἰσχυρὸς ἢ πρὸς δικαστῆρας, καὶ μόνον
 τούτῳ ἀκυρὸς, καὶ πρὸς δικασ-
 τῆρας παρῆλθον. ὁρᾶτε γὰρ ποῦ καὶ
 ἐν τοῖς ἄλλοις δικαστηρίοις, ὡς
 ἀπὸ μὲν τῶν κληρῶ λαχόντων δι-
 καστῶν, καὶ πρὸς ἀδικον οἶν τὴν
 ἀκρίβειαν ὁ κρίσις, διδόντων ὁ νόμος
 ἐπεὶ ἐφείναι δικαστηρίου. καὶ
 ἡ πρὸς ἐκόντες αὐτοὶ συνδύν-
 ται δικαστῆς, καὶ πρὸς ἐκόντες
 ἐπὶ βέβαιον διακτῶν, καὶ ἔπ. οἷς
 ὁ ἔκλῳ μὴ ὁ ἀρχὴν ἐμ-
 ῶμεν, εἰ τούτοις πρὸς αὐτῶν
 ἐπὶ εἰλετο, σέβειν ὅτι δι-
 καστῶν τοῖς ἐγνωσμένοις. οὐ-
 πο δὲ καὶ σὺ. ὃν ἔκλῳ μὴ ἐκ-
 ῶμεν, εἰ μὴ αὐτῶν ἀξίος
 δοκεῖ τῷ ἔκλῳ, τῶτον εἰ ἔκλῳ
 ἐν ἔκλῳ μὴ εἶναι πάλιν
 ἐκλῳ, καὶ ἔτ' ἀποκηρύττειν
 εἶς. ὅτι γὰρ καὶ ἀξίος αὐτοῖς
 παθεῖν ταῦτα, ὡς αὐτῶν
 τῷ μεμαρτύρηται, καὶ

tris ius est. Quare per Iouem
 Iudices ne permittatis huic,
 qui sua sponte receperit, su-
 perioris iudicij sententiam
 irritam fecerit, iram exau-
 thorauerit, vt rursum me ad
 eandem poenam prouocet, &
 ad paternam potestatem re-
 currat, cuius exoletum iam
 & inutile est priuilegium,
 huicque soli inualidum, &
 antehac consumptum. Ete-
 nim illud considerate, quē-
 admodum in alijs iudicijs,
 vbijudices sorte ferunt sen-
 tentiam, siquis perperā pro-
 nūciatum existimat, permit-
 titur ad alios iudices prouo-
 care. Sed siqui sua sponte de
 iudicibus conuenerint, dele-
 ctisque arbitris causam cō-
 miserint, non idem licet.
 Etenim siquis, quorum sen-
 tentijs initio stare non co-
 gebatur, hos sponte delege-
 rit, iam æquum est boni con-
 sultere quæ statuerint. Iti-
 dem sanè & tu, quem non
 amplius recipere licebat,
 nisi videretur genere dignus,
 hunc si frugi esse arbitratus
 iterum admiseris, non am-
 plius abdicandi ius habebis:
 siquidem indignum esse, in
 quem hæc denuo fiant ipse
 testatus es, iam de integro
 frugi esse filium confessus.

καὶ ὡς ἥδη ἀνωμαλὸς γένηται.

ἀμεταλόγητον οὐκ ἔτι τὴν ἀνάλη-
ψιν, καὶ τὴν διαλλαγὴν βέβαιον
εἶναι προσέχει, μὴ κρίειν οὐ-
τω πολλῶν, [καὶ] δύο δικαστή-
ρια. ἐν μὲν τῷ πρῶτῳ, ἐφ' οὗ
παρητήσω. δευτέρῳ δὲ τὸ σὸν,
ὅτε μετεβουλεύσω, καὶ ἀνά-
δυσον ἐπίνοσας τὰ πρῶτερον
ἔγνωσμένῃ λύσας, βεβαίοις τὰ
μετ' ἐκείνα βεβουλευμένα. **B**
μή με ποίνω ὅτι τῶν τελευ-
ταίων, καὶ φύλαξτε τὸ σάτυ-
κρίσιν, πατέρεσσι σε εἶναι δεῖ.
τὸτο γὰρ ἔδωξέ σοι. τὸτ' ἔδο-
κίματας. τὸτ' ἐκύρωσας. ἐγὼ
μὲν οὐδ' εἰ μὴ φύσει πᾶς ἦν,
δέξιμος δὲ ἀποκηρύχτην ἡδέ-
λης, ἔχειναι αὖ σοι φόβῳ.
ὁ γὰρ τὸ ἀρχὴν ποιεῖν δυνάτων
ἦν, τὸτ' ἀδίκον λυεῖν ἀπαξ
ἡμιόμοτον. τὸ δὲ καὶ φύσει,
καὶ αὐτίς προσαιρέσει, καὶ
γνώμῃ ἐσσηπονημένον, πῶς
εὐλογον αὐτὸν ἀπαυδεΐωται, καὶ
πολλάκις τὴν μᾶλλον οἰκειότητος
ἀπεσερεῖν; εἰ δὲ οἰκείης ὦν
ἐτύγχαρον, καὶ τὸ μὲν πρῶτον
πονηρὸν οἰόμηνος, ἐπίδωσας,
μεταπειδιὲς δὲ ὡς οὐδ' ἐν
ἡδίστῳ, ἐλεύθερον ἀφῆκας
εἶναι, ἂρ' αὖ σοι πρὸς χαρὸν
ὀργισθέντι, αὐτίς ἔχῃν ἐς τὴν
ὀρισταύην δουλείαν ἐπαυγέμεν;

Itaque non pœnitere rē-
ptionis, sed firmam recon-
ciliationem esse conuenit, pœ-
sententiam toties pronun-
ciatam, ac rem bis iudica-
tam, primū quā-
abdicasti, deinde quā-
sententiam mutasti, &
patrimonij portionem ab-
ruiſti, rescissiſs decretis ſu-
rioribus, confirmas illa quæ
postea sunt placita. Proinde
perseuera in his quæ pro-
ximè statuiſti, tum uſque
ipſius iudicium ſerua. Pa-
ter ſis oportet, quando-
quidem id decreuiſti, id
probaſti, id ratum feciſti.
Ego quidem ſi natura non
eſſem filius, ſed adoptatum
abdicare velles, ne id quidem
tibi licere exiſtimarim.
Quod enim liberum erat
initio non facere, id ſemel
factum iniquum eſt reſcin-
dere. Porro cum qui pri-
mum natura ſit filius, po-
ſtea iudicio, ſententiæque
accerſitus, quæſo numquid
eſt ruruſum expellere, & e-
dem neceſſitudine ſupremū
priuare? Si verò ſeruus eſſe,
tūque primū ratuſ im-
probuſ, in vincula conie-
ciſſeſ, deinde cognita in-
nocentia, me manum-
iſſeſ, num tibi aliaſ traſ-
centi, in eandem ſeruitu-
tem reuocare liceret?

Nequa-

τα μὲν. τὰ δὲ τοιαῦτα, βέ-
 α, καὶ διαπαντός κῆρα
 αὐτῶν αἱ νόμοι ἀγίστην.
 ὅτι οὐκ ἔστι μικρὸν ἔξαι-
 ρον τοῦτο ἀποκηρύττειν, ὃν
 αὐτὸς ἀποκηρύξας, ἐκὼν ἀνέ-
 βεν, ἔτι πολλὰ εἰπεῖν ἔχων,
 ὡς παύτομαι. σέβαστον δὲ
 τὸ οὖν ὅντα, καὶ ἀποκηρύξει
 ε. καὶ οὐδέπω τὸτό φημι,
 ὅτι τότε μὲν ἰδιώτῃ, νῦν δὲ
 ἑταίρῳ. οὐδὲν γὰρ αὐτῷ πρὸς τὸ
 τέχνη συναγωνισατο. οὐδὲ
 π. τότε μὲν νέον, νῦν δὲ ἡδὴ καὶ
 τεταρτημόνιον, καὶ τὸ πρὸν τὸ
 μὲν δὲν ἀδίκηται αὐτῷ πρὸς τῆς
 ηλικίας ἔχοντα. μᾶλλον γὰρ
 ἰσως. καὶ τὸτο. ἀλλὰ τότε μὲν,
 εἰ καὶ μὴδὲν ἡδιστὸν ὡς αὐτῷ
 ἔργον φαίνομαι, ἀλλ' οὐδ' εὐπε-
 ρῶς, παρητίτο δὲ οἰκίας. νῦν
 δὲ σωτῆρα ἐναγῆρος, καὶ ἐν-
 εργάτην μαχητὴν, οὐ π.
 ἥσσον αὐτῷ ἀχρεϊότερον, σω-
 ζόντα δὲ ἐμὲ, καὶ παλικοῦτον
 κινδυνόν διαπεφύγοντα, τοῖς
 τοῖς τοῖς ἐνδὺς ἀμείβεσθαι δὲ
 δεσπότης ἐμὴν, ἐπὶ ἓνα λό-
 γον ἔχοντα, ἀλλ' οὐτω παθὼν
 ἐπληκῆσθαι, καὶ ἐπὶ πᾶσι ἐρημίαν
 ἐλαύνειν, ὅτι ἐρηδέντ' αὐτῷ δι-
 κῶς, ἐφ' οἷς ἀδικῶς ἔβη-
 λητο, μὴ μόνον δὲ οὐ μνηστικῆσθαι, ἀλλὰ καὶ σώσασθαι, καὶ

Nequaquam. Igitur istius-
 modi acta leges firma volūt
 esse, ac perpetuū valere. Ego
 cū pluribus etiam argu-
 mentis docere possem, non
 esse ius huic abdicare denuo
 quem semel abdicatū sponte
 sua receperit, tamen ea missa
 faciam. Nunc spectate cuius-
 modi filium parat abdicare.
 Neque hoc dicam me tunc
 imperitum fuisse, nunc esse
 medicum (nihil enim ars in
 hac causa suffragetur) tum
 iuvenem, nunc ætate pro-
 uectum, ut ætas etiam ipsa
 fidem faciat me nihil pec-
 casse. Nam lepe forsitan hoc
 quoque. Sed tunc quidem,
 quanquam nulla iniuria, ut
 ego quidem dixerim, at ne-
 que beneficio affectus, à fa-
 milia me alienauit. Nunc
 verò cū recens illi author.
 fuerim salutis, ac beneficus
 extiterim, exigor. Qua re
 quid esse possit ingratus?
 ut mea seruatus opera, tan-
 τόque à discrimine elapsus,
 sanationem illam statim fa-
 ctis huiusmodi penset, nulla
 meritorum habita ratione:
 sed usque adeò facilè obli-
 uioni mandarit, atq; in soli-
 tudinem abigat eū qui iure
 sit obsecutus, quum præter
 ius eijceretur: neque solūm
 non meminerit iniuriæ, verū
 etiam & salutem attulerit, &

σωφρονεῖν παρασκευάσαντα. οὐ
 γὰρ μικρὸν ὧ ἀνδρες διχασαί,
 οὐδὲ τὸ πυχὸν εὐ πεπνηκώς
 αὐτ', ὅμως τῶν τοιούτων νῦν
 ἀγῶμαι. ὅμ' εἰ καὶ οὗτος A
 ἀγνοεῖ τὰ τότε, πῶς οἱ μείεις
 ἴσθ' ἵα ποιῶντα αὐτ', καὶ
 πάρετα, καὶ ὅπως διακείσθον,
 ἐγὼ παραλαβὼν, τῶν μὲν B
 ἄλλων ἐσβῶν ἀπεργασκώτων,
 τῶν δ' εἰκείων σευρόντων, καὶ
 μὴδὲ πλησίον φροσύναι πολ-
 μώντων, τοῦτον ἀπέφθνα, ὥς
 καὶ κατηργεῖν δυναδαί, καὶ
 πρὶ τῶν νόμων διαλέγεσθαι. C
 μάλλον ὃ ὅρῳ ὧ πάτερ τὸ
 πατρὸς δαίμα, τοῦτον ὄντα σε
 παρ' ὀλίγον οἶα νῦν ἡ γυνὴ ὄσθ',
 πρὸς πλὴν ἀρχαίαν φρόνησιν
 ἐπανήκαρον. οὐ δίκαιον οὐκ
 τοιαύτῳ μοι γνέσθαι αὐτ'
 ἐκείνων τ' ἀμοιβήν, οὐδὲ κατ'
 ἐμὲ σε μόνον σωφρονεῖν. ὅτι
 γὰρ μὴ μικρὰ ἔσθ' ἐμὲ εὐκρη-
 νηται, καὶ ἀπ' αὐτῶν, ὧν ἐγκαλεῖς
 δῆλον ὄσθ'. ὃν γὰρ ὥς ἐν ἐσχάτοις E
 οὕτως πλὴν γυναικός, καὶ
 παμπονήρας ἔχουσιν, καὶ ἰώ-
 μιον μοῖς, πῶς οὐ πολὺ
 μάλλον, ὅτι σε τῶν ὁμοίων ἀ-
 πύλλαξα, ὡς ἐγὼ παρὰς, καὶ χά-
 ειρ ὁμολογεῖς, τῶν οὕτω δει-
 νῶν ἀπὸ πλάγμους; σὺ δ' ὅσθ'

sanx menti restitueris? Neque
 enim exiguo Iudices, neque
 vulgari in hunc collato be-
 neficio, tamen huiusmodi
 malis nunc video, dignus.
 Porro quanquam hic igno-
 rat, quo in statu tunc fueris,
 vos tamē omnes nostis, quid
 facientem, quid patientem
 ipsum, quomodo affectum,
 ego curandum susceperim:
 ac medicis reliquis despe-
 rantibus, fugientibus fami-
 liaribus, nec propius acce-
 dere audentibus, talem red-
 diderim, ut etiam accusare, ut
 & de legibus differere possit.
 C Quin potius exemplum vi-
 des pater: cum propemodum
 talis esses, qualis nunc est v-
 xor, ad pristinam sanitatem
 te reuocaui. Quare non est
 æquum ut pro his officijs,
 D huiusmodi gratiam mihi re-
 ponas, neque in me solum-
 modo sanus sis. Etenim te
 non mediocribus à me bene-
 ficijs affectum esse, vel ex his
 ipsis liquet, quibus me cri-
 minaris. Quem enim odisti,
 E quia vxorē in extremo peni-
 culo versantem, grauissimèq;
 affectam non sano, qui fuit
 non potius summopere di-
 ligas, quia te simili morbo li-
 beraui? & gratiā habeas tam
 acerbis ereptus malis? At tu,
 quod quidem est ingratissi-
 mū, simulatque ad te rediit
 ἀγνωμονέσθαι σωφρονεῖν

ἐνθὺς ἐς δικαστήριον ἄγεις, καὶ
 προσωμένους καλοῦσιν, καὶ ἐπὶ
 τὸ ἀρχαῖον ἐκείνο μῖστος ἀνα-
 βέχεις, καὶ τ' αὐτ' ἀναγνώ-
 σεις νόμον, καλὸν νομῶ τὸν
 μισθὸν ἀποδίδως τῇ τέχνῃ, καὶ
 ἀξίας ἀμοιβὰς τ' φαρμάκων
 ἐπὶ τ' ἰατρὸν, ὑγιαίνων μόνον.
 ὑμεῖς δ' ὅ αὐδρες δικασαί, τ' ἐνερ-
 γήτω τούτῳ καλοῦσιν
 ἐπιβέβατε, καὶ τ' σώσαντα
 ἔξελάνειν, καὶ τ' σωφρονή-
 σαντα μισθῶν, καὶ τ' ἀναστή-
 σαντα τιμωρεῖσθαι. οὐκ, ὡς τὰ
 δίκαια ποιῇτε. καὶ γὰρ εἰ τὰ μέ-
 γα νῦν ἀμαρτάνων ἐτύχα-
 νον, ὡς μοι τις οὐ μικρὰ προσ-
 φηλομένη χάρις, ἐς ὡς ἀπο-
 βλέποντα ἑστέον, καὶ ἥς μνη-
 σθῶν, καλῶς εἶχε, τ' μὴ πα-
 ρόντων καταφρονεῖν, δι' ἐκείνα
 ἡ σφραγιστὴν τὴν συγγνώμην
 ἔχιν. καὶ μάλιστα εἰ πηλικυῖται
 τὸ ἐνεργεία τυγχάνει, ὡς
 πάντα ὑπερβαίνει τὰ μεταταῦ-
 α. ὅτ' οἶμαι καὶ μοι πρὸς
 ἑστέον ὑπερβαίνει, ὃν ἔσονται,
 ὡς τὸ βίου πάντες χρόνους
 ἔμοι, καὶ ὅτ' εἶναι, καὶ τὸ
 σφραγιστὴν, καὶ τὸ σωθῆναι πα-
 ρέχεται. καὶ μάλιστα ὅτε οἱ ἄλ-
 οὶ πάντες ἡδὴ ἀπεγνώκουν, καὶ
 ἦτοι εἶναι ὁμολογῶσι τῆς

protinus in ius trahis : red-
 dita salute punis, & ad
 pristinum odium recurris,
 eandem legem recitas. Egre-
 giam igitur mercedem per-
 soluis arti; dignamque pro
 remedijs refers gratiam, qui
 quidem aduersus medicum
 tantum sanus es. Vos autem
 iudices, huic concedetis, ut
 de benemerito pœnasumat,
 ut salutis authorem expellar,
 ut cum qui sanitati restitue-
 rit, oderit, ut per quem re-
 uixit, ulciscatur. Nō, si quod
 iustum est, facietis. Etenim
 si maximum aliquod flagi-
 tium in præsentia commis-
 sem, tamen non mediocrem
 gratiam ante debebat, quod
 cum ille respiceret, cuius
 cum meminisset, conuenie-
 bat hūc præsentem iniuriam
 negligere, & ob illa priora
 facile ignoscere, maximè si
 tam ingens sit beneficium, ut
 omnia superet, quæ postea
 possint accidere. Quod equi-
 dem mihi in hunc compe-
 tere puto, quem seruaui, qui
 mihi vitæ totius est debitor:
 cuique hæc præstiti, ut sit,
 ut sapiat, ut intelligat: præ-
 sertim cum cæteri omnes
 iam desperarent, seque
 morbo vincendo impares
 esse faterentur. Nam & il-
 lud, opinor, ad meriti

τόσον. ὅτε το γὰρ μείζον οἶμαι

ποιεῖν τὴν ἐμὴν εὐεργεσίαν,
ὥς οὔτε ὑὸς ὢν τότε ἀνάγ-
κρίαν ἢ θεραπεΐας ἔχων
αἰτίαν, ἢ ἐλευθέρως καθε-
στώς, καὶ ἀλλότριος, ἢ συ-
στικῆς αἰτίας ἀξέμυτος. ὁμῶς
οὐ πεινῶν, ἢ ἐδεοντής,
ἀλλήλος, αὐτεπάγγελτος, ἥκον.
ἐβούληται, θεοσελπίσθησα.
ἰασάμην. ἀνέστησα, καὶ ἢ
πατέρα ἐμαυτῷ διεφύλαξα,
καὶ ὡς ἢ ἀποκηρύξεως ἀπε-
λογοσάμην, καὶ τῇ εὐνοίᾳ
τὴν ἐργὴν ἔπαυσα, καὶ ἢ
νόμον ἔλυσα τῇ φιλοσοφίᾳ,
καὶ μεγάλης εὐεργεσίας ἢ ἐς
τὸ ἥϊός ἐπαύειν ἐδριάμην,
καὶ ἐν οὕτως ἐπισφαλῆ χα-
ρᾷ τὴν πρὸς ἢ πατέρα πίσιν
ἐπεδείξάμην, καὶ μὴ ἢ τέχνης
ἐμαυτῷ εἰσπεπίπτα, καὶ γνή-
σιος ὑὸς ἐν τοῖς δεινοῖς ἀνι-
φανίω. πόσα γὰρ οἶέσθε παθεῖν
μέ; πόσα χαμῆν παρέντα;
ὑπερετῆντα; καί εὐφυλακτῆν-
τα; ναὶ μὲν, εἰκόντα τῇ τῷ
πατρὸς ἀκμῇ. ναὶ ὅ, τὴν
τέχνῳ ἐπάροντα, πρὸς ὀλίγον
ἐνδιδόντος τῷ χακοῦ. ἐστὶ ὅ τῶν
ἐντῶν ἀπάντων τούτων ἐν τῇ
ἰατρικῇ τὸ ἐπισφαλέςτατον, τοῦ
ποιέσθαι ἰᾶσθαι, καὶ πλῆσιάζειν
οὕτω διακειμένους. ἐς γὰρ τοῦ

mei magnitudinem accedit,
quod cum id temporis fi-
lius non essem, cum nulla
de causa curationem susci-
pere cogerer: verum liber
essem, alienus, naturali
causa solutus, tamen non
neglexi, sed vitæque non
vocatus, non iussus adhi, suc-
curri, assiduus fui, sanati,
restitui, meum patrem ser-
uati, de abdicatione me
purgavi, iram benevo-
lentia sedavi, legem pie-
tate sustuli, magnæque
beneficio reditum in fami-
liam emi, & in tempore
adeo periculoso fidem er-
ga patrem demonstravi,
mæque ipsum artis ope in-
sinuavi, ac tristibus in re-
bus legitimus filius appa-
rui. Quàm multa enim me
fuisse passum arbitramini,
quantum & exhaustisse la-
borum? dum affideo, dum
obsequor, dum oportu-
nitatem observo, nunc
cedens patris vehementer,
nunc artem admouens, mor-
bo paulatim inclinante. Est
enim hoc omnium quæ sunt
in medicina periculosissimum,
hominibus huiusmodi me-
deri, & ad sic affectum
accedere. Fit enim non
rarò, ut exastuante maiò,

πλησίον πολλάκις ἀφίστηται

ταῦτα πάντ' ἰσομεμνηκότα,
 καὶ οὕτω χαλεπῶ νοσήματι
 προσπαλαίοντα. καὶ πάθος
 ἀπαιτῶν παδῶν τὸ δυσπατό-
 ηταιον νενικηκότα, ἐπὶ τούτῳ
 ἀποκηρύττειν ἐπιβέβηκε, καὶ
 τοὺς νόμους ὡς βέλτεται ἱρμη-
 νέειν, κατ' ἐυεργίτου συλῶ-
 ρήσιν, καὶ τῇ φύσει πελαμῖν
 αὐτ' ἰάσιν τε, ἐν τῇ φύσει πι-
 θόμενος, σὺζω, καὶ διαφυλάττω
 ὃ ἀδρὲς διχάζει τ' πατέρας
 ἑμαυτῶ, καὶ ἀδίκῃ ἔτος. εἰ δ'
 τ' ἐυεργηκότα πᾶσι τοῖς
 νόμοις, ὡς φησιν, ἀκολουθῶν
 διαφθερεῖ, καὶ τὸ γένος ἀπο-
 σφίρει, μισόπαις ἔτος, ἐγὼ φιλο-
 πάτωρ γίνομαι, ἐγὼ τὴν φύσιν
 ἀσπάζομαι, οὗτος τὰ τῆς φύ-
 σεως παρορᾷ, καὶ κτενεύει
 δίχαια, ὃ πατὴρ, μισοῦν-
 τος ἀδίκως. ὃ πατὴρ, φιλῶν-
 τος ἀδίκωτερον. ἐγκαλῶ γὰρ
 ἑμαυτῶ, τὸ πατὴρ ἀσπάζ-
 οντος, ὅτι μισοῦμένος, οὐδέποτε
 φιλῶ. καὶ φιλῶ πλέον, ἢ προσ-
 ἦκε. καίτοι καὶ ἡ φύσις τοῖς πα-
 τράσι τοὺς παῖδας μᾶλλον, ἢ
 τοῖς πασι τοῖς πατέρας ὁπι-
 τάττει φιλεῖν. ἀλλ' οὗτος ἐκὼν καὶ
 τοὺς νόμους παρορᾷ, οἱ τοὺς ἑδὲν
 ἠδίκηκότας παῖδας τῇ γένει
 φυλάττοι, καὶ τὴν φύσιν, ἢ

qui hæc omnia sustinuerit,
 qui cum morbo tam graui
 luctatus sit, qui malum ma-
 lorum omnium expugnatum
 difficillimum vicerit, hæc
 ut iterum abdicet, permittet-
 is, utque leges in beneme-
 ritum interpretetur suo ar-
 bitratu, concedetis, atque
 eum cum ipsa natura bellum
 gerere sinetis? Ego naturæ
 obsequens, Iudices, mihi
 ipsi patrem, licet in me fue-
 rit iniurius, seruo & custo-
 dio. Quod si filium bene-
 meritum, leges, ut ait, secu-
 tus, perdit, & à familia alie-
 nat: hic nimirum erit tibe-
 rorum osor, ego pius in pa-
 trem. Ego naturam amplec-
 tor: ille naturæ documentum
 semnit, & iura violat. O
 patrem iniuste odio prose-
 quentem! O filium iniustius
 amantem! Nam mihi ipsi
 vitio verto, patre com-
 pellente, quod exorsus ego,
 cum non debeam, amo, &
 plus quam par est amo. At-
 qui natura comparatum est,
 ut patres liberos ament ma-
 gis, quam liberi parentes.
 Verum hic studio tum leges
 contemnit, quæ filios nihil
 cōmeritos familiæ seruant:
 tum naturā, quæ parentes ad

τοὺς γυνάστας ἔλκει οὐ

πόσοι τῇ γαλήνην δύνανται πολὺν,
οὐχ ὅπως μέγας ἀρχαὶς ἐν-
νομίας ἔχοντες ἔμεν, μείζονα
τὰ δίκαια μοι τῆς ἐννομίας
ἐσφίρει, καὶ ἐπιδίδωσι. ἢ τὸ γὰρ
ἐλαττον, ἐμὲ μιμνῆται, καὶ ζή-
λοισι τῷ φίλῳ σου; ἀλλ' οἱμοί
δὲ συμφορᾶς. φερόμεν καὶ μι-
μοῖ φιλοῦντα, καὶ ἀγαπῶντα
ἐλαύνει, καὶ ἐνεργα τοῦντα
ἀδικεῖ, καὶ ἀσπαζόμενον ἀπο-
κρίνεται, καὶ τὸν φιλόπαιδα
νόμους, ὡς μισοπαιδα κατ'
ἐμὲ μεταχειρίζεται. ὦ μάχης,
ὡς ἐπάρχεις πᾶσι τοῖς νόμοις
καὶ τῇ φύσει. καὶ ἐστὶ ταῦτα
καὶ ἐστὶν ὡς θέλεις. καὶ ὡς ἐρ-
μηνεύεις ὅτι πᾶτες, καὶ ὡς κρι-
νόμενος τὸν νόμον. ὡς πολεμεῖ
φύσις καὶ νόμος ἐν τῇ ἐννομίᾳ.
ἀκαταδούσιν ἀλλήλοις ἐν ταῖς
δα, καὶ συναγωνίζονται τῇ λύσει
τῶν ἀδικημάτων. ὑβρίζεις τῇ
ἐνεργείᾳ. ἀδικεῖς τῇ φύσει.
τί καὶ τὸν νόμον συναδικεῖς
τῇ φύσει; οὐς χαλούς, καὶ δι-
καιοῦς, καὶ φιλόπαιδα εἶναι
θέλοντας, οὐ συγχωρεῖς, καὶ
ἐνός παιδὸς ὡς καὶ πολλῶν κι-
νῶν πολλάκις, καὶ ἀσυχάζειν
καὶ εἶναι ἐν ταῖς τιμωρίαις
τὸν ἐν ταῖς τῶν παίδων
φύσει τοῖς πατέρας ἐννομίαις

vehemens natorum deside-
rium trahit. Non solū enim
cū maiora beneuolentiæ
erga me habeat principia,
maiorē, vti debebat, bene-
uolentiā nō affert & addit:
A aut quod minus est, me sal-
tem imitatur, meūque a-
morem æmulatur. Sed ὅ
calamitatem! quin insuper
odit amantem, amantem ex-
pellit, benemeritum lædit,
B complectentem abdicat, le-
gēsque liberis fauentes, seu
liberis infensas, in me tor-
quere conatur. O bellum,
quod contra naturam legi-
bus moues pater. Non sunt
C ista, non sunt, inquam, vt tu
vis. Leges bene cōditas malè
interpretaris pater. Non pu-
gnat natura cum lege, in his
quæ ad beneuolentiā per-
tinent. Hic inter se consen-
tiunt, sibi que inuicem auxi-
liantur ad delendas iniurias.
D Contumelia benemeritum
afficis, naturā offēdis. Cur
legibus quoque, simul* cum
natura facis iniuriā? Quæ
cum honestæ, iustæ, & libe-
rorum amantes esse cupiant,
E esse non pateris, quum eas
aduersus vnum filium, tāquā
aduersus multos moues: nec
quiescere sinis in supplicijs,
quæ velint in beneuolen-
tia liberorum erga paren-
tes conquiescere: quanuis
ἀσυχάζειν ἐθέλοντας. καὶ τι γὰρ

ἐπὶ τοῖς μηδ' ἐν ἡμαρτηκόσι, μὴ
 ὃ κειμήλοις· καὶ μὴ οἷον νόμοι
 καὶ ἀχαριστίας διχάζεσθαι
 διδόναι καὶ τῶν τοῦ εὐ-
 εργάτας μὴ ἀντεμποιοῦντων.
 ὁ δὲ πρὸς τῷ μὴ ἀμείβεσθαι, καὶ
 ἐπὶ αὐτοῖς οἷον περὶ τοῦ κο-
 λαζέσθαι, καὶ πάλιν εἰ πῶς
 ἡ πόλις ἀδικίας ἀπολείπειν.
 ὡς μὲν οὐδ' οὕτως ἀποκνη-
 ρύπειν ἐπὶ τούτῳ ἔστιν, ἀπαξ
 ἢ διὰ τὴν πατρικὴν ἔξουσίαν
 ἀποπληρώσας, καὶ χρηταμύων
 τοῖς νόμοις, οὔτε ἄλλως δι-
 χαίον εὐεργέτην ἐς τὰ πλι-
 κήματα μετρημένον ἀποδείξαι,
 καὶ ὃ οἰκίας παρσιτεῖναι,
 ἰκανῶς οἷος δεδεικται. ἢ διὰ
 ὃ καὶ ἐπ' αὐτῷ τὴν αἰτίαν
 ἔλθοντο ὃ ἀποκηρύξεως, καὶ
 τὸ ἔγκλημα ἑξέτασάντων ὁποῖ-
 ὄν ὅστις. ἀνάγκη δὲ αὐδὸς ἐπὶ
 τὴν γνώμην αἰσθραμῶν τῶ
 νομοθέτου. ἵνα γὰρ σοὶ τὸ
 πρὸς ὀλίγον δῶναι, τὸ ἔξῃ
 ὅσαυτ' αὐτὸς ἐδέλῃς ἀποκηρύ-
 τειν, καὶ κατὰ γὰρ τὸ εὐεργέτην
 πορροπὴν τὴν ἑξουσίαν παντὶ
 συγχωρήσωναι, οὐχ ἀπλῶς
 εἶναι, οὐδ' ἐπὶ πάσις αἰτίαις
 ἀποκηρύξεις. οὐδ' ἐπὶ τῷ ὃ νό-
 μοθέτης φησὶν, ὅτι αὐτὸς ὁ
 πατὴρ αἰπασάμενος, ἀποκηρύ-
 πται, καὶ ἀπὸ τοῦ δαλῆται μὴ.

non latz sint in eos qui ni-
 hil peccarint. At sane leges
 ingratiitudinis actionem
 concedunt in eos, qui bene-
 meritis non retulerint gra-
 tiam. At cum qui non modē
 gratiam non refert, sed pro
 beneficijs acceptis potam
 inferre vult, considerare
 num quicquam facere possit
 iniquius. Itaque non licet
 huic denuo abdicare, cum
 paternam potestatem semel
 expleuerit, ac lege sit vius:
 præterea non esse æquum,
 cum qui tanta contulerit be-
 neficia expellere, & familia
 exigere, satis opinor de-
 monstratum. Nunc au-
 tem ad ipsam abdicationis
 causam veniamus, & crimen
 cuiusmodi sit, expendamus.
 At rursus ad legislatoris mē-
 tem recurramus, necesse est.
 Etenim ut istud tibi demus
 ad breue tempus, licere
 quotiescunque velis abdi-
 care, vtque præterea pote-
 statem istam tibi largiamur
 aduersus benemeritū: haud
 tamen simpliciter, opinor,
 neque quibuscumque de causis
 abdicabis. Neque hoc di-
 cit legis conditor. Quicquid
 vteunque criminatus fue-
 rit pater, abdicato: & satis
 esse voluisse tantum, &

καὶ μέμνησθαι· τί γὰρ αὐ-
τοῖσι δικασθεῖν; ἀλλ' ὑμᾶς ποιεῖ
τοῦτο ὃ αὐδρες δικασαὶ σκο-
ποῖν, ἢ τ' ἐπὶ μεγάλοις καὶ
δίκαιοις ὁ πατὴρ ὀργίζεται, **A**
ἢ καὶ μὴ οὐκ εἰ τοῦτο ἴδῃ
ἡτέρατε. ἀρξομαι δὲ ἀπὸ
τῆς μὲν τῶν μαριαν εὐδύς. τὰ
μὲν δὲ πρῶτα τὸ σωφροσύνης
τὸ πατρὸς, λύσις μὲν τῆς **B**
ἀποκηρύξεως, ἡ σωτὴρ καὶ
εὐεργετής, καὶ πάντα μὲν ἐγώ.
καὶ οὐδὲν οἶμαι τοῖς τοῖς ἔχλη-
μα προσεῖναι ἰδύναιτο. τὰ
μὲν τῶντα ὅ, τί τ' πάντων **C**
αἶψα; τίνα θραπείαν; τίνα
ἐπιμέλειαν ἢ παρῆκα; πότε
ἀποκοιτοῦ ἐγὼ μὲν; τίνας
κύτους ἀκαίρους, τίνας κώμους
ἐγὼ λαίς; τίς ἀσωτία; τίς **D**
πορνοβόσκος ὑβρίζων; τίς ἡ-
πάτατο; οὐδὲ εἰς καὶ μὲν
τῶντα ὅτιν, ἐφ' οἷς μάλιστα ὁ νό-
μος ἀποκηρύττειν ἐφίησιν. ἀλ-
λά τοσεῖν ἠέξατο ἡ μετὰ; τί
ἔτι ἐμοὶ τὸτ' ἐγὼ λαίς καὶ νόστῃ **E**
δίκην ἀπατεῖς; ἢ φησιν. ἀλλὰ
τί; ἐπὶ θραπύειν προσάτι ὁ-
μῶς, ἢ θέλει καὶ διὰ τὸτ'
αὐτὸς εἶναι ἀποκηρύξων,
ἀπιδῶν τῷ πατρί. ἐγὼ ὅ τοι μὲν
οἶα προσάτι ὅτιν αὐτῷ, ὡς ἀκ-
αινοῦ διωχόμενος, ἀπιδῶν

questum esse. Nam si id esset,
quid opus erat foro? Ve-
rūm vos istud expendere iur-
bet, iudices, num grauibus,
ac iustis de causis irascatur
pater, nec ne. Hoc igitur iam
considerate. Exordiar autem
ab ijs quæ protinus infaniam
huius sunt secuta. Primūm
omnium quod fecit sanæ
menti redditus, abdicatio-
nem rescidit: ego seruator,
beneficus, breuiter omnia
eram. In his, ni fallor, nihil
criminis esse poterat. Deinde
quid est omnium quod accu-
sat? Quod obsequium? quam
curam filio dignam præter-
misi? quando foris cubui?
quas intempestiuas potatio-
nes, quas comestationes ob-
ijcis? quæ propinatio? quis
leno pulsatus est? quis accu-
sauit? Nemo profectò. At-
qui hæc sunt ob quæ præci-
puè lex permittit abdicare.
At cœpit ægrotare nouer-
ta. Quid istud mihi vertis
criminis? & morbi pœnam à
me reposcis? Non reposco,
inquit. Sed quid? Quod eam
durare iussus, recusas, ob hoc
dignus fueris qui abdiceris,
quippe immorigerus patri.
Ast ego cuiusmodi sint ista
quæ iubet, in quibus cū ob-
sequi nequeam, videar im-
morigerus, paulisper differā.
δοκῶ, πρὸς ὀλίγον ὡς ἀπομα.

φέρειν δ' ἀπλῶς ἐκείνῳ
 φημι, ὅς οὐ πάντα φερσάπην
 οὐτε τοῦτ' ἐδίδωσιν ὁ νόμος,
 οὐτ' ἐμοὶ τὸ πείθεσθαι πάσι
 πάντως ἀσχυκαῖον. ἐν δ' ἔν
 τοῖς τῶν φερσαγμάτων, τὰ μὲν
 αὐθιγὰ ὄντα, τὰ δ' ὀργῆς, καὶ
 τιμωρίας ἄξια, ἐὰν νοσήσῃς αὐ-
 τὸς, ἐγὼ δ' ἀμελῶ. ἐὰν τῶν κατ'
 οἶκον ἐπιμελείδαι, ἐγὼ δ' ὀλι-
 γωρεῶ. ἐὰν τὰ κατ' ἀγρὸν ἐπι-
 σκοπεῖν φερσάπης, ἐγὼ δ' ὀκνῶ.
 πάντα ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦ-
 τα ἐυλόγους ἔχει παρ' ἐσφά-
 σης, καὶ παρ' ἐμμελεῖς πατε-
 ρῆς. τὰ δ' ἄλλα, ἐφ' ἡμῖν ὄντα
 τοῖς παισὶν, ὄντα τ' ἐγὼ, καὶ
 τῆς τούτων χρησιμῆς. καὶ μά-
 λιστα, εἰ μηδὲν αὐτὸς ὁ πατὴρ
 ἀδικοῖτο. ἐπίνοι αὖ τῷ γε-
 φειν πατὴρ φερσάπῃ, ταῦτα
 μὲν τέχνην γράφει, ταῦτ' ὅ μὴ,
 καὶ τῷ μουσικῷ, τῷ δὲ μὲν ἁρ-
 μονίαν κρῖναι, τῷ δὲ ὅ μὴ. καὶ
 τῷ χαλκίοντι, τοιαῦτα μὲν
 χάλκειν, τοιαῦτα δ' ὅ μὴ, ἅρ-
 α ἀχρηστοῦ ἀποκηρύττοντα, ὅτι
 μὴ καὶ τὰ ἐκείνῳ δοκῶν-
 τα ὁ πᾶς χρησται τῇ τέλει
 οὐδ' εἰς οἶμαι. τὸ δ' ὅ τῆς ἰα-
 τρικῆς, ὅσῳ σπουδαιότερόν ὄντα, καὶ
 τῷ βίῳ χρησιμώτερόν, τοσούτῳ
 καὶ ἐλευθεριώτερόν εἶναι φερσάπῃ τοῖς χρηματικῶν, καὶ πᾶσι

Sed illud prius simpliciter
 dico: neque legem huic con-
 cedere ut quidvis imperet,
 neque me cogere ut in om-
 nibus omnino paream. Hu-
 iusmodi sunt mandata qua-
 dam, ut si non parueris, pe-
 na non sis obnoxius: qua-
 dam id genus, ut nisi obtem-
 peraris, iram & supplicium
 merearis: veluti si agros,
 ego verò non curem: siquid
 rerum domesticarum sit cu-
 randum, & ego negligam: si
 rei rusticae inspectionem de-
 mandes: & ego recuse. Haec
 omnia, idque genus alia, pro-
 bables paternae querelae
 praetextus afferunt. Porro
 caetera liberorum sunt arbi-
 trij, quae ad artes, earumque
 usum pertinent: maxime si
 nulla in re patri fiat iniuria.
 Iam sicui pictori praecipiat
 pater: haec pinge fili, non
 illa. Rursum musico, Har-
 moniam hanc pulsa, non
 illam: tum fabro artano:
 ista cude, non illa: nam
 quisquam illum patrem
 E abdicare filium, eo quod
 non ex ipsius arbitrio artem
 exerceat? Nemo opinor.
 Atqui medendi ars quanto
 est honoratior, vitaeque
 conducibilior, tanto con-
 uenit esse liberiores qui
 eam exercent: ac iustum

προνομίαν ἔχειν τὴν τέχνην δι-
 χαίον τῇ ἡγεμονίᾳ τὴν χεῖρας.
 ἀναγκάζεσθαι δὲ μηδὲν, μηδὲ
 προσάτιναι, παῖγμα ἱερὸν,
 καὶ θεῶν πᾶσι δυνάμει, καὶ ἀν-
 θρώπων σοφῶν ἐπιτήδευμα.
 μήδ' ὑπὸ δουλείαν ὑφίσταται
 νόμου, μήδ' ὑπὸ φόβον, καὶ
 πτωχείαν δικασθείου, μήδ' ὑ-
 πὸ ψήφον, καὶ πατρὸς ἀπει-
 λῆν, καὶ ὀργῶν ἰδιωτικῶν. ὥστε
 καὶ εἰ τὸ τό σοι σαφὲς οὐπωσὶ,
 καὶ διαρρήδην ἔλεγον, οὐ βού-
 λομαι, οὐδὲ δεσπύνω δυνά-
 μεις, ὅτι ἐμαυτῷ μόνῳ τὴν
 τέχνην οἶδα, καὶ τῷ πατρὶ,
 τοῖς δὲ ἄλλοις ἅπασιν ἰδιώτης
 εἶναι βούλομαι, τίς πύρρυνος
 οὕτω βίαιος, ὥς ἀναγκάσαι αὐ-
 τὸν ἄλλον χεῖναι τῇ τέχνῃ; τὰ
 γὰρ τοιαῦτα, ἱκετεῖαι, καὶ δει-
 σισι, καὶ νόμοις, καὶ ὀργαῖς, καὶ
 δικασθείοις ὑπάγειν οἶμαι
 προσήκει. πείθεσθαι τὸν ἱα-
 τρὸν χεῖν, καὶ κελεύεσθαι. βού-
 λεσθαι, καὶ φοβεῖσθαι. ἐπὶ τίνι δε-
 ραπείᾳ ἐκείνου. ἐκόντα δὲ
 ἐρχόμενον, ἡδέως, πατεινῆς
 δὲ ἀνάγκης ἁμοιότος. ἀτελὲς
 ἢ τέχνη, ὅπου γε τοῖς ἰατροῖς
 καὶ δημοσίᾳ αἱ πόλεις τιμᾶς,
 καὶ προσδοκίαι, καὶ ἀτελείαι,
 καὶ προνομίας διδούσιν. ταῦτα

est ut ars in exercendi facul-
 tate aliquod priuilegium
 habeat: nec cogatur, nec
 imperio subijciatur, res sa-
 cra, Deorum doctrina, sa-
 pientum hominum studium:
 nec seruituti legis submit-
 tatur, neque timori, pec-
 nisque tribunalium, neque
 suffragijs, neque patris
 minis, neque indocti homi-
 nis iræ sit obnoxia. Proinde
 si tibi palam & apertè ira
 respondissem, Nolo curare
 cum possim, sed mihi soli ar-
 tem didici: ac patri, cæteris-
 que omnibus imperitus esse
 volo: quis est tyrannus ul-
 que adeò ferox, ut arte
 uti nolentem cogat? Nam
 huiusmodi officia, suppli-
 cationibus & precibus, non
 legibus, ira, iudicijs eli-
 cere conuenit. Oportet me-
 dico persuadere non iubere,
 ut velit, non ut metuat, non
 est ad curationem trahendus
 sed ultro ac lubens acce-
 dat oportet, immunis à
 compulsionē patris. Im-
 munis est ars ipsa, quan-
 doquidem etiam ciuitates
 publicitus honores, præ-
 eminentias, immunitates,
 priuilegia medicis tribu-
 unt. Hæc igitur in ge-
 nere poteram artis no-

μὲν οὖν ἀπλῶς αὖ ἔχον εἰπεῖν

ὑπὸ τῇ τύχῃ, εἰ καὶ σοὺ διδά-
 ξαμύσου με, καὶ πολλὰ ἐπιμα-
 λυνέω, καὶ ἀνελώσαντος,
 ὥς μαθεύω πρὸς μίαν ὁμῶς
 διακρίαν, ταύτῃ διωκτῇ
 οὖσαν, ἀντέλεγον, νυνὶ δὲ καὶ
 κείνο ἐντόνισον, ὥς παντάπασιν
 ἀγνοῶν ποιεῖς, ἐκ ἑωὶ με χεῖ-
 ρα μετ' ἐλευθερίας ἐμῷ κτή-
 ματι. ταύτῃ ἐγὼ τὴν τέχνην
 οὐχ ὑπὸς ὧν σὸς ἐξέμαδον, ἀλλ'
 τῷ σῷ νόμῳ ὑποκείμενος.
 καὶ ὁμῶς αὐτῷ μιμνήσκῃ
 σοι, καὶ παρ' αὐτῆς ἀπολέ-
 λαντες, οὐδ' ἐν παρ' σέ πρὸς
 τὸ μαθεῖν ἔχων. τίνα διδά-
 σκαλον ἐμυδώσω; τίνα φαρ-
 μάκων παρ' σκευῶν; οὐδ' ἰω-
 ππασκῶ. ἀλλὰ πενόμενος ἐγὼ,
 καὶ τῶν αἰσχυρῶν ἀπερ-
 μένος, καὶ ὑπὸ τῶν διδασκά-
 λων ἐλεόμενος, ἐπαυδουμένῳ,
 καὶ μοι τοιαῦτα πρὸς τὸ πα-
 τρὸς ἡμῶν πρὸς τὸ μαθεῖν ἐφο-
 δία, λύπη, καὶ ἐρημία, καὶ
 ἀπορία, μῦθος οἰκείων, καὶ
 ἀποστροφὴ συγγενῶν. ἀντὶ τού-
 των ποίνω χεῖραί μου τῇ
 τύχῃ ἀξίους, καὶ διαπότις εἶναι
 δέλεος τ' ὅτ' ἐκ ἧδα διαπότις
 πεπτευσμένων. ἀγαπᾷ εἰ τι σὺ
 καὶ παρ' ἑτέρων ἐκὼν ἐπεροφεί-
 λων, εὖ ἐπίστα, μὴ δὲ μίαν

mine respondere, cum
 me illam docuisses, in
 studij, multum pecunia
 impendisses, ut discerem
 vnam hanc curatiorem
 quam praeferre possem,
 men recusarem. Nunc
 cogita quam iniquam
 agas, qui me, mihi à
 ipso partis uti, non
 Hanc ego artem perdidici
 cum neque tuus essem
 neq; tuis legibus obnoxius.
 Atque hanc tamen tibi
 dici: huius fluctum primum
 percepisti, etsi nihil ad
 discendam suppeditaui.
 Quem praeceptorem ma-
 cede conduxisti? quae
 pharmacorum apparatus
 comparasti? Nullum o-
 mino. Verum inops ego,
 rumq; necessarium indigem.
 D à praeceptoribus mei mihi
 sum edoctus. Nam abs-
 te patre mihi ad discendum
 dabatur huiusmodi vitia,
 molestia, solitudo, egestas,
 familiarium odium, cog-
 natorum auersatio: pro quibus
 E uti arte mea postulas, visque
 earum rerum esse dominus,
 quas mihi paravi cum domi-
 nus non esses. Contentus
 esto siquid antehac vitro,
 nullo prouocatus officio,
 bene de te sum meritus: cum
 nullo nomine ullam gratiam
 abs te reposcere possem.
 μη δὲ τοῦ γε χάρις ἀπαυτῶ

Δουλεύω, οὐ δὲ δὲ τίς
 ἐν ποίᾳ τῷ ἐμῷ, ἀνάγκῃ
 ἐς τοιοῦτον μοι γινέσθαι, οὐδὲ
 τὸ ἐκόντα ἐνεργεῖται, ἀφορ-
 μῇ τῷ ἀκόντα κελεύεσθαι κα-
 τὰ τὴν αἰσῶν. οὐδὲ ἔσθαι ὑπὸ ἀνάγκῃ
 τὸ τοιοῦτον, τὸ ἀπαξ τινὰ ἰασημένον,
 πάντας ἐς αἰὲν διεσπένειν, ὅπως
 αὐτῷ ὁ διασπένδεις δέλη,
 ἐπεὶ διασπένδεις αὐτῷ οὕτω καὶ
 ἡμῶν εἰς τὸν τῷ διασπένδεις
 μόνους κεχειροτονηκότες, καὶ
 μὴ τὸ δουλεύειν αὐτοῖς,
 καὶ τὸ πάντα κελεύουσιν ὑπο-
 ρεῖν περὶ τοιοῦτον. οὐ τί
 γινώσκω, ὅτι ἀδικώτερον, διότι
 σὺ νοσήσας χαλεπῶς οὕτως
 ἀνέστης, διὰ τὸ τοιοῦτον νομίζεις
 ἔσθαι σοὶ καταρξήσθαι μου
 τῇ τέχνῃ, ταῦτα μὲν οὐκ εἶχον
 αὐτῷ λέγειν, εἰ καὶ δυνάμει μοι
 οὕτως περὶ τὸ τοιοῦτον. ἐγὼ δὲ μὴ
 πάντως ἀπασί, μὴ δὲ περὶ
 ἀνάγκῃ ὑπὸ ἡκούον. νῦν δὲ
 ἡδὴ σκέψασθε καὶ οἷά ὅστιν αὐτῷ
 τὰ ὀπταῖα. ἐπεὶ γὰρ ἐμὲ
 ἰάσω φησὶ μεμνηνῶτα, μέμνηναι δὲ
 καὶ ἡ γυνὴ, καὶ τὰ ὅμοια πάχει,
 τὸ τοιοῦτον οἶεται, καὶ ὑπὸ τῶν
 ἄλλων ὁμοίως ἀπεγνωσται, δύ-
 ναται δὲ σὺ πάντα ὡς ἔδει-
 ξας, ἰὼ καὶ ταῦτα, καὶ ἀπάλλαττε ἡδὴ ἡ νόσος. τὸ τοιοῦτον
 οὕτως μὴ ἀπαλῶς ἀνέσθαι, πάντα ἔμλογον αὐτῷ δόξαι,

Cæterum non conuenit sanè
 vt meum beneficium mihi
 in posterum necessitatem
 pariat, vt quod volens be-
 nefeci, occasionem præbeat,
 vt postea nolenti præcipias;
 vtque in consuetudinem ver-
 tatur, vt qui semel aliquem
 sanauerit, semper deinde cu-
 ret omnes quos voluerit is
 qui sanatus est. Etenim quos
 curassemus, eos nobis do-
 minos creassemus: & nosmet
 ipsos ipsis tradidissemus, pro
 mercede seruitutem accep-
 turi, & ad omnia quæ iussē-
 rint, obtemperaturi. Qua re
 quid esse potest iniquius?
 Quoniam te grauiter labo-
 rantem restitui, ob id existi-
 mas tibi ius esse abutēdi mea
 arte? Hæc ego dicere possē,
 etsi quæ præstare possem, ea
 mihi imperaret, nec omnibus
 omnino, vel inuitus obtem-
 perassem. At nunc etiam per-
 pēdite, cuiusmodi sint huius
 mādāta. Quādoquidē, iquit,
 me insaniētē sanasti, atq; v-
 xor etiā insanit, similique af-
 fectu laborat, sic enim opi-
 natur, eodēq; modo à cæteris
 medicis est destituta, tūq; vt
 re cōprobasti, potes omnia,
 sanato hāc quoque, & mor-
 bo libera. Quòd si quis ita
 simpliciter audiat, vehe-
 menter æquum videatur,

ἢ μάλιστα ἰδιώτῃ, καὶ ἀπίστῳ
 ἰατρικῆς. εἰ δὲ μου ἀκούσῃτε
 ὑπὲρ τῆ τέχνης διχαιολογουμέ-
 νου, μάταιόν τ' αὖ ὥς ἔτε πάντα
 ἡμῖν δυνατὰ ὄν, οὐθ' αἱ τῶν
 νοσημάτων φύσεις παραπλή-
 σιοι, οὐτ' ἰασις ἢ αὐτῇ, οὐτε
 φάρμακα τὰ αὐτὰ, ἐπὶ πάντων
 ἰσχυρά. καὶ τὸτ' ἔσται δῆλον, ὥς
 παμπάλαιον τὸ μὴ βούλειδάς π, B
 τὸ μὴ δυνάμεθα διαφέρει. ἀν-
 αχθεῖς δὲ μου τὰ περὶ τούτων
 φιλοσοφώμενος, καὶ μὴ ἀπι-
 σκόταλον, μὴδ' ἔχθρονισον, C
 μὴδ' ἀλλότριον, ἢ ἀχμερὸν
 ἠρήσῃτε τ' περὶ τ' τοιούτων
 λόγων. ὡς ᾧ μ' δὴ σωμάτων
 φύσεις, καὶ κράσεις οὐχ αἱ αὐ-
 τὰ, καὶ ὅτι μάλιστα ἐκ τῶν
 ὁμοίων συνίσταται ὁμολογῶν, D
 ἀλλὰ τὰ μ', τῶνδε. τὰ δ', τῶν-
 δε μάλλον ἢ ἑλαττον μετέχει.
 καὶ λέγει τὸ τοῦ περὶ τῶν αὐ-
 δρείων, ὥς ἔδ' ἐ ταῦτα πᾶσιν
 ἴσα, ἢ ὅμοια, οὐτε τῇ κράσει,
 οὐτε τῇ συστάσει, διάφορα δ' E
 καὶ μεγέθει, καὶ εἴδει, ἀνάγκη
 καὶ τὰ νοσήματα ἐγγίνεσθαι αὐ-
 τοῖς. καὶ τὰ μ', ἐνίατα εἶναι,
 καὶ πρὸς πλὴν θεραπείαν ἀνα-
 πεπταμένα. τὰ δ', τέλειον
 ἀπεγνωσμένα, καὶ βραδίως ἀλι-
 σκόμενα, καὶ κατακράτος ὑπὸ

præsertim illiterato, artisque
 medicæ imperito. Sin autem
 me auscultetis pro arte rei-
 pondentem, intelligetis nos
 neque omnia posse, neq; cō-
 similes morborū naturas, nec
 eandem medendi rationem,
 nec eadem remedia in om-
 nibus efficacia. Ac tū palam
 fiet, quantum intersit, nolīs
 quippiam, an non possis. Vos
 interim patienter attendite
 mihi de rebus hisce philoso-
 phanti, & existimate nec in-
 elegātem, nec extra causam,
 nec alienam à re, nec intem-
 pestivam fore de his dispa-
 tationem. Primum sanæ na-
 turæ corporum ac tempera-
 menta, nequaquam sunt ea-
 dem, tamen si maximè in cō-
 fesso est iisdem ex elemen-
 tis constare. Verum alia
 de his, alia de illis magis
 D aut minùs participant: idque
 de virorum corporibus etiā
 dico, quæ neque omnibus
 æqualia, similiæue cum tem-
 peramento, tum constita-
 tione: vnde necessariò con-
 sequitur, ut morbi quoque
 tum magnitudine, tum spe-
 cie differentes his accidant:
 utque alia sanatu sint faci-
 lia, atque ad curationē sponte
 propensa, alia rursus
 prorsus desperata, ut quæ
 facilè corripiantur, & vi
 à morbis expugnentur.
 τ' νοσημάτων λαμβανόμενα.

τὸ τοίνυν οἶδαι πάντα πυρε-
τὸν, ἢ πᾶσαν φθόλῳ, ἢ φρι-
πνευμονίαν, ἢ μαρίαν, μίαν καὶ
τὴν αὐτὴν οὔσαν τῷ ἡμέ-
ομοίαν ἐπὶ παντὸς εἶναι σώμα-
τος, οὐ σωφρονέντων, οὐδὲ
A ληογισμῶν, οὐδὲ τὰ τοιαῦ-
τα ἑκτακότων ὅσιν ἀνθρώ-
πων, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ἐν μὲν τῷ-
δε, ῥᾶδιον ἰσθῆναι. ἐν δὲ τῷδε,
ἐκ ἐπὶ ὅσας οἶμαι καὶ πλεον, B
ὡς τὸ αὐτὸν ἐς διαφορὰς χώ-
ρας ἐμβάλῃς, ἄλλως μὲν ἐν τῇ
πεδιῇ, καὶ βαθείᾳ, καὶ πο-
πιζομένη, καὶ ἐνυλίῳ, καὶ ἐνυ-
νέμῳ, καὶ ἑξερσασμένη ἀα-
φύεται, ἐν θαλῇς οἶμαι, καὶ
ὑψοφῳ, καὶ πολύχοις καρπός.
ἄλλως δὲ ἐν ὄρει, καὶ ὑπολίθῳ
γῆδι. ἄλλως δὲ ἐν δυσπλίῳ.
ἄλλως δὲ ἐν ὑπερρείᾳ. καὶ ὅλως,
C διαφορῶς καθ' ἑκάστους τόπους,
οὕτω δὲ καὶ τὰ νοσήματα πα-
ρὰ τῶν ὑποδεξαμένων τόποις.
ἐν ὑψοφῳ, ἢ ἐν ὑψοφῳ, ἢ ἐλάττω
ῥήγεται. τὸ τοίνυν ὑπερβαίνει ὁ
πατὴρ, καὶ ὅλον ἀνέξεται σὺν
καταλιπὼν, ἀξιοῖ πᾶσαν μα-
ρίαν τὴν ἐν ἀπαντὶ σώματι,
ὁμοίαν εἶναι. καὶ τὸ διεραπείαν
ἴσῃ. ὥστε δὲ τούτοις τοσούτοις
ἔσθ'. ὅτι τὰ γυναικεῖα σώματ' α
καί ποτε τὸ ἀνδρείων διαφέρει

Proinde siquis existimet
quālibet febrim, aut quam-
libet tabem, aut peripneu-
moniam, aut insaniam quo-
libet in corpore vnam, at-
que eandem esse genere,
nec inter prudentes, nec in-
ter doctos, nec inter eos qui
his rebus exquirendis labo-
rarunt est reponendus. Quin
idem malum in hoc corpore
facile sanabitur, in illo mi-
nimè. Quemadmodum o-
pinor, si generis eiusdem tri-
ticum in diuersos agros im-
mittas: aliter in plano solo,
profundo, irriguo, aprico,
ventis salubribus exposito,
C exulto proueniet, eritque
fructus vber, lætus, copio-
sus. Rursum aliter in monte,
& petricosa terra, aliter in
opaca, aliter in monti sub-
iecta: denique variè pro va-
D ria loci natura. Itidem &
morbi pro ratione corporū
in quæ inciderint, aut maio-
res, & vberiores, aut minores
eueniunt. Verū his omis-
sis pater, nec omnino discussa
re, vult quamuis insaniam
E quouis in corpore consimilem
esse, similemque deside-
rare curationem. Præter hæc
quæ tam multa sunt, facile
cognoueris, muliebria cor-
pora lōgè à virilibus differre,
vel ad morbi corruptionem,

ὥστε τε νόσου διαφέρει. καὶ

πρὸς διεσπείας ὑπὶδα, ἢ
 ἀτόνησιν, ῥαδίον καταμα-
 δύν. τὰ μὲν γὰρ τῶν ἀνδρῶν ὑ-
 παρῆ, καὶ εὐτογα, πόνοις, καὶ
 κινήσει, καὶ ὑποδύνει διαίτη
 γεφυρασμένα. τὰ δὲ, ἔκλυτα,
 καὶ ἀπομαρῆ ἐν σκιά τρι-
 φνύφα, καὶ λευκά αιματος ἐν-
 δία, καὶ στοιχὸς ἀποεία, καὶ
 ὑγρὰ πειρῆς ἐπιρῆια. εὐα-
 λωτότερα τίνων τῶν ἀνδρῶν,
 καὶ τῶν νόσοις ἐκκεμήφα, καὶ
 τῶν ἰασιν ἐπειδύματα, καὶ
 μόλις πρὸς μαρίαν εὐχερίσε-
 ρα. ἅτε γὰρ πῶν τὸ ὄργισον,
 καὶ κῆρον, καὶ ὀξύκνητον
 ἔχουσι, ὀλίγῳ δὲ τῷ σώ-
 ματος αὐτῶ διώχων, ῥαδίως
 εἰς τὸ πάθος τῆτο καταλιδοί-
 νουσι. οὐδὲ γὰρ τίνων πα-
 ρὰ τῶν ἰατρῶν τῶν ὁμοίων ἐπ'
 αἰσθῶν διεσπείαν ἀπατεῖν,
 εἰς ὅπως ὡς πλὺ τοῦ μέτρου,
 βίω παντὶ, καὶ πράξεσιν
 ὅλοις, καὶ πᾶσιν ἐπιτηδεύμα-
 σιν, ὡς ἀφ᾽ ἑαυτοῦς κεχωρισμέ-
 νων. ὅταν τίνων λέγῃς, ὅτι
 μέμνη. προσέειπεν ὅτι καὶ γυνή
 οὕτα. μέμνη. καὶ μὴ σύγχει
 ταῦτα πάντα τῷ ἡματι
 ὑπάρχων ὀνόματι. ἐνὶ καὶ τῷ
 αὐτῷ δοκῶντι. ἀλλὰ χωρίως
 ὥσπερ ὅτι, καὶ ὅν τῇ φύσει. τὸ

vel ad sanandi spem, aut de-
 sperationem. Siquidem viri-
 lia bene compacta sunt, ner-
 uosa: laboribus, agitationi-
 bus, vita subdiali exercita-
 ta. Contrà foemina, flaccida,
 malè compacta, in vmbra
 alita, candida ob sanguinis
 inopiam, caloris penuriam
 & humoris superuacanei
 copiā. Quare facilius corri-
 piuntur quàm virilia, neque
 morbis exposita, nec cura-
 onem ferentia, præcipue
 veiò ad insaniam procliu-
 ra. Nam cum multum habe-
 ant iracundiæ, & leuitatis,
 facilèque commouentur
 porrò corporis exigua sint
 vites, facilè in hoc malum
 prolabuntur. Proinde non
 conuenit in vtrisque eadem
 à medicis medendi rationem
 requirere: cum intelligamus
 hæc ab illis longissimo di-
 stare interuallo, iam ab ipso
 ortu protinus discreta, tum
 tota vitæ ratione, tum ad-
 onibus omnibus, cum quib-
 uslibet studijs. Quare quæ
 dicis, Insania laborat, addè
 hoc quoque, laborat mulier.
 Neque confundas hæc om-
 nia, ad vnā eandemque
 referens insanix appellatio-
 nem. Verum ijs discreta,
 quemadmodum & natura
 discreuit, quid in quoque
 præstari possit, confideti
 δυνατὸν ἐφ' ἑκάστου συμ-
 ναι

καὶ ὃ ἡμεῖς, ὅτε ἐν ἀρχῇ τῷ
λόγῳ εἰπὼν μέμνημαι, τὸ το
πρῶτον ἐπιπροσέειπον, φύσιν
σώματος τῷ νοσηνῶντος, καὶ
κρῆσιν καὶ τίνος πλείονος μα- A
τιχῇ, καὶ εἰ θερμότερον, ἢ
ψυχρότερον, ἢ ἀκμάζον, ἢ
παρεμπιπτόν, καὶ μέγα, ἢ μικρόν.
καὶ πιμαλῆς, ἢ ὀλιγόπαρκον.
καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. καὶ B
ἴσως αὖ τις αὐτὰ περὶ ἐξετάσῃ,
πάνυ ἀξιόπιστος αὖ εἴη, ἀπομι-
μῆσκον τί, ἢ ὑποχρούμενος.
ἐπὶ καὶ τῇ μανίᾳ αὐτῆς μυ-
εῖα εἶδη ὅτι, καὶ παμπόλλοις C
ἵχῃ τὰς αἰτίαι, καὶ οὐδὲ τὰς
περὶ σπινθῆρας αὐτὰς ὁμοίας.
οὐ γὰρ ταυτὶ παρνοεῖν, καὶ
παρπαίδν, καὶ λυθῆν, καὶ
μυμνῆναι, ἀλλὰ τὰντα πα-
τα τῷ μάλλον ἢ ὅτιον ἔχει
τῇ νόσῳ, ὀνόματά ὅτιν. αἰτίαι
τε, τοῖς μὲν ἀνδράσιν, ἄλλαι,
ταῖς δὲ γυναιξίν, ἑτεραι. καὶ
τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν, τοῖς μὲν
ἡνίοις, ἄλλαι, τοῖς δὲ γενηράκοις,
διαφοροὶ ὅτιον, νέοις μὲν, πλη-
θος ὡς τὸ πολὺ, γέρονσι δὲ, δια-
βρῆλη ἀσχεροί, καὶ ὁρῶν ἀλογος
πολλὰκις κατ' οἰκείαν ἐμπι-
σθῆτα, τὸ μὲν πρῶτον, διετάρ-
αται, εἴτα, κατ' ὀλίγον ἐς μανίαν
περιβιβασθῆναι, καὶ πολλὰ

Nam nos, quod initio di-
xisse memini, primum il-
lud spectamus, ægroti cor-
poris naturam, & tem-
peramentum, & cuius qua-
litatis mage sit particeps, ca-
lidius an frigidius, vigen-
s an ætate deficiens, magnum
an pusillum, pingue an ma-
cilentum: & id genus omnia.
Quæ si quis penitus expen-
derit, is demum erit ido-
neus cui, vel desperanti
vel promittenti, fides habe-
atur. Quandoquidem & in-
saniz species innumeræ sūt,
& causæ complures, diffi-
milésque appellationes. Ne-
que enim idē desipere ac de-
lirare, rabiosum & insanum
esse: verum hæc omnia no-
mina significant, magis mi-
nus-ue morbo teneri. Porro
causæ aliæ sunt viris, a-
liæ foeminis. Rursum vi-
ris ipsis aliæ iuuenibus, a-
liæ senibus: puta iuue-
nibus plerumque repletio:
senibus autem impotenti-
calumnia, impotens ira
quæ in domesticos sæpe
numero incidit: ac ini-
tio perturbat animum: de-
inde paulatim in insa-
niam conuertit. Porro mu-
lierum corpora multæ res
infestant, & facilè in-

καταπνέται, καὶ ῥαδίως ἐς

πλὴν νόσον ἐπάγεται. μάστιγα
 δ' ἰμῖτος κατὰ πινος πελὺς, ἢ
 φθόνος ἐπ' ἐχθρῶ ἐντυροῦντι, ἢ
 λύπῃ τις, ἢ ὀργῇ κατ' ὀλίγον.
 ταῦτα ὑποτυροῦμενα, καὶ μα-
 κρῶ χροῖν ἐνβροῦμα, μαρίας
 ἀποτρεῖ. τοιαῦτά σοι ὦ πάτερ,
 καὶ ἡ γυνὴ πέπονθε, καὶ ἴσως π
 λεύπηκεν αὐτῷ ἐναγχος.
 οὐδὲν γὰρ οὐκ ἐν ἱμῖσει, πλὴν
 ἔχεται γέ, καὶ ἐκ αὐτῆς ἔπα-
 ροντων ἐπ' ἰατρῶν θεραπευ-
 θῆναι δυνάσκειτο, ὡς εἴη ἄλλος
 τις ὑποχρίτο, εἴ τις ἀπαλλά-
 ξει, μίπει τότε ὡς ἀδικῶντα
 ἐμὲ καὶ μὲν κακείνῳ ὦ πάτερ,
 ἐκ αὐτοῦ οὐκ ὀκνήσωμι εἰπεῖν, ὅτι οἱ
 καὶ μὴ τελείως ὥτως ἀπέγνωσο,
 ἀλλὰ τις ἐπ' σωτηρίας ἐλ-
 πὲς ὑπεραίρειτο, ἐκ αὐτοῦ οὐδὲ
 οὕτω ῥαδίως περσινθῆναι,
 οὐδ' αὖτε περσινθῆναι φαρμάκων
 ἐγχείαι ἐπέλμυτα, διδὼς τῷ
 τύχῃ, καὶ τῷ πατρὶ τῶν πολ-
 λῶν δυσφημίαν. ὁρᾷς ὡς οἶον-
 ται πάντες εἶναι τιμῖτος πρὸς
 τοὺς περσινθῆναι πάσαις μη-
 βυαῖς, καὶ ὅτι χηρῶν, καὶ π
 να κοινῶν μαρίαν ταύτῃ γυ-
 ναικείαν αὐτὰς μαρτυρεῖται, τά-
 χα ἐν τις ὑποπνεύσει, ἄλλως
 χωρήσαντος τοῦ κακῆ, καὶ τῶν
 φαρμάκων οὐ δυνάμενων,

morbum adducunt: prae-
 tim si quem vehementer o-
 derint, aut inimico foetore
 tem inuideant: siquid ma-
 lestum sit, aut si cui succen-
 ant: haec succensa, longoque
 tempore alita, insaniam ef-
 ficiunt. Huiusmodi quip-
 piam pater, uxori tux acci-
 dit: & fortè nuper aliquis
 ipsi maerorem intulit: nihil
 enim illa oderat. At maerore
 tenetur: nec his malis vilius
 medici cura eripi possit.
 Quod si quis alius se factu-
 rum promittat, si quis eam
 liberarit, tunc me oderis li-
 cet, velut iniuriarum. Atque
 etiam illud ò pater, non ve-
 rebor dicere: etiam si non
 prorsus esset, ut est, desperan-
 dum, sed adhuc aliqua saltem
 spes ostēderetur, nec sic quā-
 dem facile malum admove-
 rem, neque potionem mini-
 strare statim auderem, vide-
 licet veritus fortunam, &
 multorum hominum obtre-
 ctationem. Vides, ut omnes
 arbitrantur, priuignos ir-
 uifos esse nouercis omnibus,
 etiam si probæ fuerint, eāque
 hanc ceu communem quorū-
 dam mulierum insaniam in-
 sanire. Quare facile fui-
 picaretur aliquis, si malum
 hoc secus eueniret, nec
 profuissent remedia, per-
 fidam ac dolosam fuisse
 κακοῦν, καὶ δουλεύει τῇ

εραπίαν γαρνέναι. καὶ τὰ μὲν ἡ
 γυναικὸς ὡ πάτερ, οὕτως ἔχει.
 καὶ παῖν σοι τετηρηκὸς λέγω.
 οὐ ποτε ῥᾶον ἔξει, καὶ μιν μιν
 πηλὸν φαρμάκου. διὰ τούτ' ἐπι-
 χειρεῖν ἐκ ἀξίον, εἰ μὴ πρὸς
 μόνον τὸ ἀποτυχεῖν με κατε-
 πύγεις, καὶ χακοδόξια πειθα-
 λεῖν δελεῖς. ἔασον ὑπὸ τῷ ὁμο-
 τέχῳ φθονεῖσθαι. ἐὰν δὲ με
 ἀποκηρύξης πάλιν, ἐγὼ μὲν
 χαίτοι παιτῶν ἔρημος γυμνα-
 ρος, καὶ ἐν κτ' σὺ δεινὸν ἐυξομαι.
 τί δ' αὖ, ὅσον μὴ γήραιο, αὐτῷ
 ἡ νόσος ἐπ' ἀνέλθοι, φιλεῖ γάρ
 πως τὰ τοιαῦτα ἐρεθίζομεθα,
 παλινδ' ἐρμῇ, τί με πρᾶξαι
 δέησαι, δεραπύσω μὲν ἐν ἰδίῳ καὶ
 τότε, καὶ ἔπειτα λείψω τὴν τάξιν,
 ὡς τοῦ παιδὸς ἔταξεν ἡ φύσις,
 οὐδ' ἐπεὶ γήραιο τὸ ἐπ' ἐμαυτῷ
 ἐπιλήσσομαι. εἴτ' αὖ σὺ φρονή-
 σης, αὐτῷ ἀναλαμβάνειν πώ-
 πτε πιβεῖν με δεῖ; ἔρως ἡ-
 δη, καὶ ταῦτα ποιῶν, ἐπ' αὐτῷ
 νόσον, καὶ ὑπομνήσκεις τὸ
 πάθος. χθὲς, καὶ πρὸς μιν, ἐν τη-
 λικῶν κακῶν ἀνσφύλλας,
 διατύνῃ, καὶ βοᾷς. καὶ τὸ μέ-
 γιστον, ὀργίζῃ, καὶ πρὸς μίσην
 βέβη, καὶ τοῦ νόμου ἀνακα-
 λείσ. οὐ μοι πάτερ, τοιαῦτ' ὡς
 σου καὶ τὴν πάλαι μανίαν τὰ
 φροῖμα.

curationem. Atque vxoris
 tuæ, pater, ita sese res ha-
 bet, quodque prorsus explo-
 ratum habeo tibi dico: nun-
 quam melius est habitura,
 & si millicies pharmacum bi-
 berit. Idcircoque curationem
 aggredi æquum non est, nisi
 in hoc solum me vrges, vt
 frustrer, meque infamia vis
 operire. Patere vt mihi eius-
 dem artis professores inui-
 deant. Quod si me rursum
 abdicaris, ego quidē quan-
 tuis rebus omnibus destituar,
 tamen tibi graue nihil im-
 precabor. Sed quid si, quod,
 auertat deus, redeat morbus,
 solent enim huiusmodi mala
 irritata recurrere, quid erit
 mihi faciendum? Curaturum
 me, probè scias, tum quoque,
 nec vnquam officio defutu-
 rum, quod liberis natura
 præscribit: nec generis, quo-
 ad in me fuerit, obliuiscat.
 Deinde si respueris, num
 mihi credendum fore vt me
 denuo recipias vnquam? Vi-
 des iam, vt ista quum facis,
 morbū accer sis, & affectum
 reditus commone facis. Heri
 ac nudiustertius tātis elapsus
 malis, contendis, vociferaris:
 quodque grauissimum est, i-
 rasceris: ad odium te cōuer-
 tis, legēsque reuocas. Hei
 mihi pater, istiusmodi fue-
 rant superioris insanix tuæ
 proœmia.

ΦΑΛΑΡΙΣ ΠΡΩΤΟΣ. PHALARIS PRIMVS

ARGVMENTVM.

Phalaris Agrigentiorum tyrannus fuit : cui faber quidam Perillus sine Perilam tantum areum obtulit, ita factum, ut idem homines damnaticone effi, succenso igne torrerentur, atque inter cruciandum, dum vociferarentur, mugitus bouum ederent. Hunc taurum fingitur hic Delphos mittere, ut ibi in templo inter cetera donaria, deo consecraretur. Et quia apud omnes pro crudelissimo atque immanissimo idem habebatur, & ob id metuebat, ne deus hoc Delphi, ut ab impio & nefario profectum, reuicerent, Orator hac contra famam hanc de se sparsam, per Legatos sese defendit. Oratio generis iudicialis est, status qualitatu. Nam & tyrannidem occupasse, & nocentes quosdam punisse, s. faterur, sed id iure & necessitate quadam factum ostendit. Exordium à voto incipit. Narratione consilia & causas suscepra tyrannidum, & quo modo eandem gesserit : postremo etiam qua necessitate, ad supplicia sumenda, & custodiam corporum comparandam, compulsum fuerit, exponit, qua & ipsa confirmandi vicem habent. Post hac autem Confirmatio sequitur, qua se à crimine crudelitatis defendit, Argumentum à simili, à legibus & causa, à signis & comparatione sumptum. Et uando interim etiam tyranni nomen & inuidiam ab exemplis, & exaggerando necessitatem puniendi, ob multitudinem periculorum in dies in hoc genere succrescentium. Peracta causa, ad commendationem muneris transit, quam à causis & honestate delitionis trahit. Peroratio à persona Legatorum fit, qua affectum auditorum, & ipsorum obtestatione perficitur.

Περὶ τὴν ἡμᾶς
 ὁ Δελφοῖς ἡ-
 Ε μέπερος διὰ
 τῆς Φάλαρις,
 ἄφορτος τῷ
 δῶτ' ἢ τῷ ἐν τῷ τοῦ, καὶ ὑμῶν
 διαλεξιμῶς τὰ εἰκότα ἰσχυρῶς

Ἰστέ nos, &
 Delphi, pro-
 M ceptis nobis
 Phalaris, Deo
 taurum hunc
 adducturos, &
 vobis vera cum de se

οὐτὸς ἐκείνῃ, καὶ ὑπὸ τῷ ἀνα-
 στατάτος. ὃν μὲν οὐκ ἐνεχέη ἡ κο-
 μὴ, ταῦτά ἐστιν. ἃ δὲ καὶ πρὸς
 ὑμᾶς ἐπέσειλον, Εὐρώφῃσιν ὁ
 Δελφοὶ, καὶ παρὰ πᾶσι μὲν τοῖς
 Ἕλλησι, τοιούτος ὑπολαμβάνε-
 σθαι, ὁποῖός εἰμι, ἀλλὰ μὴ
 ὁποῖον ἢ παρὰ τῶν μισσημένων,
 καὶ φθονουμένων φήμῃ ταῖς τῶν
 ἀγνοουμένων ἀκοαῖς παραδίδω-
 κεν, ἀπὸ τῶν πάντων ἀλλοξά-
 μιν αὖ. μάλιστα δὲ παρ' ὑμῶν
 ὅσῳ ἱεροὶ τέ ἐστε, καὶ πάρε-
 δρεῖ τῷ Πυθίῳ, καὶ μόνον οὐ
 σιῶνικοι, καὶ ὁμοῖοι τοῖς
 θεοῖς. ἡγοῦμαι γὰρ, εἰ ὑμῶν
 ἀπολογησάμενος, καὶ πείταμαι
 μάτῳ ὡμὸς ὑπεληφθῆναι, καὶ
 τοῖς ἄλλοις ἀπασιν δι' ὑμῶν
 ἀπολογημένος ἔσεσθαι. καλῶ
 δὲ, ὃν ἐρῶ τῶν θεῶν αὐτὸν μάρτυ-
 ρα, ὃν ἐκ ἐνὶ δήπῳ παρὰ
 λογῆσθαι, καὶ ψευδεῖ λόγῳ
 παρεμπεῖν. ἀνθρώποις μὲν
 γὰρ, ἵπῳς ἁπατῆται ῥάδιον.
 θεῶν δὲ, καὶ μάλιστα τῶντον,

ipso, tum de donario dictu-
 ros. Itaque hæc sunt quo-
 rum gratia huc venimus.
 Cæterum hæc vobis expo-
 nenda mandavit. Ego, in-
 quit, ὁ Delphi, talem mei
 existimationem esse apud
 Græcos omnes, qualis sum,
 at non qualem me odio pro-
 sequentium, aut invidorum
 fama mendax apud ignotos
 traduxit, omni lucro per-
 mutarim. In primis verò
 apud vos, quatenus sacri estis
 & Pythij assessores, ac tan-
 tùm non Dei familiares, &
 contubernales. Etenim exi-
 stimo si me vobis purgavero
 falsæque in crudelitatis sus-
 picionem venisse persuasero,
 fore ut & apud alios omnes
 hæc mea defensio per vos
 valeat. Porro eorum quæ di-
 cam, Deum ipsum testem
 Dappello, quem nemo fal-
 lere, nemo falso sermone
 decipere possit. Etenim
 forsitan hominibus facilè
 imponas sed Deum, ma-
 ximè verò istum, latere
 nequeas. Ego equidem non
 ex obscuris Agrigentinis,
 verùm si quisquam alius,
 ex illustri loco natus, li-
 berèque educatus, & in-
 genuis artibus imbutus,
 semper urbi me popula-
 rem præbui, & in ad-
 ministranda repub. collegis
 ταῖς δὲ συμπολιτεμοῖσιν,

ἐπεικῆ, καὶ μέτερον. βίαιον δ', ἢ
 σκαλὸν, ἢ ὑβριστικόν, ἢ αὐθάδε-
 ρον, ὑδὲις ὑδὲν ἐπιτάλῃ μου
 τῷ περὶ τῶν ἐκείνων βίῃ. ἐπι-
 δὴ δ' ἐάρων τὸν ταυαντία μοι
 πολιτνωμόντες ἐπιβουλεύον-
 ται, καὶ ὅς ἅπαντος τρέπου
 ἀνελθὲν με ζήτοῦντας, δίνοντο
 δ' ἡμῶν τὸ ἢ πόλιν, μίαν τα-
 πτω ἀποφυγῇ καὶ ἀσφάλειαν
 • βουλευσκόντων αὐτῶν ἅμα, καὶ
 τῇ πόλει σωθῆναι, εἰ ἐπιδύμα-
 νος τῇ ἀρχῇ, ἐκείνοισι μὲν ἀνα-
 στείλαμι, καὶ παύσαιμι ἐπιβου-
 λέοντας, τῇ πόλιν δ' ὑποφρονεῖν
 κατασχεύομαι. καὶ ἦσαν γὰρ
 οἱ ὀλίγοι τῶν ἐκείνων
 ἄνδρες μέτεροι, καὶ φιλοπό-
 λιδες, οἱ καὶ τῶν γυναικῶν
 ἤδεσαν τῶν ἐμῶν, καὶ τὸ ἐπι-
 χειρήσας τῶν ἀναγκῶν. τοῦ-
 ταις συναγωνισαῖς χηρῶν
 νος, ῥαδίως ἐκράτησα τῆς
 ἐπιχειρήσεως. τοῦτον δ' ἐν, οἱ
 μὲν, καὶ ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ
 κούον. ἐγὼ δ' ἦρχον. ἡ πόλις
 δ' ἀπαρρησάσας ἡ. σφαγὰς
 δ', ἢ ἐλάσεις, ἢ δυνάμεις, οὐδὲ
 ἔτι τῶν ἐπιβεβουλευκότων
 ἐργαζόμενοι. καί τοι ἀναγκαῖον
 τὰ τοιαῦτα τολμᾶν ἐν ἀρχῇ
 τῆς δυναστείας μάλιστα. φι-
 λανθρωπία γὰρ καὶ ἀγαθότης,

æquum & moderatum pra-
 stiti. Violentiæ autem, am-
 buitiæ, aut contumeliæ, aut
 severitatis, nemo me pri-
 ribus illis vitæ annis incusa-
 vit. Verùm cum perspicere
 eos qui a me diffidebant in
 administranda repub. infidias
 mihi moliri, omnibûsque
 modis mei interficiendi oc-
 casionem captare: cùmque
 tunc inter se ciues diffideret,
 vnicum illud effugium, secu-
 ritatēque reperi, mihi, ci-
 uitatique salutem, si occu-
 pato principatu, illos coër-
 cerem & insidiatores cōpel-
 cerem, ciuitatēque ad mo-
 derationem adigerem. Eiat-
 que non pauci viri & mode-
 sti, & reip. amantes qui hæc
 comprobarent, cum mentem
 meam atque instituti necessi-
 tatem nossent. Horum opera
 vsus, facillè cœpti compos fa-
 ctum sum. Exinde illi non
 amplius turbas excitabant,
 sed obtemperabant, ego autē
 imperium obtinebā: ipsæque
 vrbs loquendi libertate pri-
 uata erat. Cæterum cædes,
 expulsionēs, proscriptiones,
 ne in insidiatores quidem ex-
 ercui: quanquam hæc ad
 principatus in primis tui-
 tionem audere est necesse.
 Etenim humanitate, cle-
 mentia, mansuetudine,
 & honoris æqualitate
 καὶ τῷ ἡμέρῳ, καὶ ἰστορίαις,

θαυμασίως ἐγὼ ἤλπιζον εἰς τὸ
 παιδεύειν περὶ αὐτῶν τούτοις.
 ἐν δὲ τοῖς μὲν ἔχθεσι
 ἐπεὶ σμῖλιν, καὶ διωλλάγμῳ, καὶ
 συμβέλοις, καὶ συνεστοῖς ἐχθρῶ-
 μῳ τοῖς πλείστοις αὐτῶν. τῶν
 δὲ πλείων αὐτῶν ὄραν ὀλιγωρεῖα
 τῶν περὶ αὐτῶν διαφθορῶν,
 τῶν πολλῶν κλεπτόντων, μάλ-
 λον δὲ ἀπαζόντων τὰ κοινὰ,
 ὑδάτων τε ἐπιρροῖαις ἀνεκτη-
 σάμῳ, καὶ οἰκοδομημάτων
 αἰσχροῦ ἐκδόσῳ, καὶ τει-
 χῶν πειρολῇ ἐκέρχυντα, καὶ
 τὰς περὶ αὐτοῦ, ὅσαι ἦσαν κοι-
 καὶ τῇ τῶν ἐφεσώτων ἐπιμε-
 λείᾳ, φθίως ἐπιπύξῃ, καὶ τῇ
 ποταμῶν ἐπιμελοῦμῳ, καὶ
 τῇ μερίτων περὶ αὐτοῦ, καὶ
 τῇ δῆμον ἐν δόμοις καὶ διανο-
 μαῖς, καὶ παιηγύρεσι, καὶ δη-
 μοδοιμαῖς, δῆρον. ὕβρεις δὲ
 παρθέτων, ἢ ἐφ' ἑλκῶν διαφθοραὶ,
 ἢ γυναικῶν ἀπαρχαί, ἢ δι-
 ρυφόρων ἐπιπύμῃς, ἢ διαπο-
 τικῆς ἀπειλῇ, ἀποτρέψαι
 μὴ καὶ ἀκούσαι μὴ, ἢ δὴ δὲ καὶ
 περὶ τοῦ ἀρεῖναι τῶν ἀρχῶν, καὶ
 καταδέσθαι τῇ δυναστείᾳ ἐσκο-
 πούμῳ, ὅπως μόνον ἀσφα-
 λῶς παύεται ἀπὸ τῆς ἐργοῦς.
 ἐπὶ τῷ ἀρεῖν αὐτὸ, καὶ παύ-
 ναι περὶ αὐτοῦ, ἐπαχθεῖς ἦδη,

mirum in modum sperabam
 me illos ad præstandam o-
 bedientiam pertracturum.
 Statim igitur data fide cum
 inimicis in gratiam redi-
 & eorum plerisque consul-
 toribus, & convictoribus
 usus sum. Et cum urbem
 ipsam incuria magistratuum
 labefactatam, multi expi-
 larent, imò diriperent pu-
 blicum ærarium, aqua du-
 ctibus recreant, & ædifi-
 ciorum extructionibus ex-
 ornavi, mœnibusque mu-
 niui, & prouentus quorūque
 magistratuum cura cominu-
 nes erant, faciliè auxi: iu-
 ventutis curam gessi, senum
 commodis prospexi. Popu-
 lum verò spectaculis largi-
 tionibus, solennitatibus, e-
 pulisque publicis continui.
 Virginum autem stupra, a-
 dolescentum corruptelæ,
 coniugum abductiones, sâ-
 tellitum immissiones, minæ
 heriles, me ipsis etiam auribus
 abominanda erant. Iam
 verò de imperio dimit-
 tendo, & principatu de-
 ponendo apud me consi-
 lium inibam, cogitans quæ
 in ratione vitæ tutò con-
 quiescerem. Siquidem prin-
 cipem agere, omniâque ad-
 ministrare, provinciam gra-
 uis, inuidiosam, ac laboriosâ

καὶ σὺν ἐδόνῳ καὶ μακροῦ ἐδόνῳ

και μοι ειναι. το δ' οπως μακί-
 τι τριαυτης πινος διαπραπίας
 διησονται η πόλις, τὸτ' ἐζήτου
 ὅτι καὶ γὰρ μὴ ο' ἀρχαῖς, πει-
 ταῦτα εἶχον. οἱ δ' ἐ, ἥδη τε συνι-
 σαντο ἐσ' ἐμὲ, καὶ πειρὰ τῶ τρέ-
 πος τ' ἐπιβουλῆς, καὶ ἀποστά-
 σεις ἐσκοποῦντο, καὶ συμμο-
 σίας συνεκρότου, καὶ ὅπλα
 ἠθροίζον, καὶ χεῖματα ἐπεί-
 ζοντο, καὶ τοὺς ἀστυνέτονας ἐπι-
 κολουῦντο, καὶ εἰς τὴν Ἑλλά-
 δα παρὰ Λακεδαιμονίους, καὶ
 Ἀθηναίους ἐπαισθύνοντο. ἃ
 μὲν γὰρ πειρὰ ἐμὲ αὐτῷ, ἐ-
 ληφθεῖν, ἐδίδοκτο, ἥδη
 αὐτοῖς, καὶ ὅπως μὲ αὐτοχει-
 εῖα διασώσεται ἠπειλοῦν,
 καὶ αἱ κολάσεις ἐπινούουν, δημο-
 σία σπείλουντο, ἔδειπον. τῷ
 μὲν δὲ μὴδὲν παθεῖν τοῦτον,
 οἱ δὲ αἱ ποῖ, φωρὰντες τὴν
 ἐπιβουλήν. καὶ μάλιστα γὰρ ο'
 Πυθίος, ἐνείρατ' ἑσθλαῖς,
 καὶ τοὺς μινύσοντας ἔχοντα
 ἐπιπεμπων. ἐγὼ δ' ἐν ταῦτα
 ἥδη ὑμᾶς ὧ Δελφοῖ, ἐπὶ τῷ
 αὐτῷ θεοῖς νῦν τῷ λογισμῷ
 θροονόους, ἀξίῳ πειρὰ τ' ὅτι
 περὶ κτῶν μοι συμβουλευσαι,
 ὅτε ἀφυλάκτως ὀλίγου δὲν
 ληφθεῖς, ἐζήτουσιν τινα σωθῆ-
 αὖ πειρὰ τ' παρόντων. πρὸς ὁλόν γε τῷ γράμμι ἐς Ἀφράγαν

esse existimabam. Hoc ves-
 etiam quærebam quo pacto
 huiusmodi administratione
 ciuitas non amplius opor-
 haberet: & ineptus ex
 de his ambigebam. Atque
 hi iam in me conspirabant,
 deque insidiarum & def-
 ctionis modo deliberabant
 & coniurationes adornabant,
 arma colligebant, pecunias
 parabant, & vicinorum o-
 pem implorabant, & lega-
 tos in Græciam ad Lac-
 dæmonios & Athenienses
 mittebant. Nam quæ illi de
 me, si caperer decreuerant,
 & ut ad mortem mea manu
 mihi cōsciscendam adacturi
 essent, minabantur, & quæ
 supplicia comminiscerentur,
 publicè torquentes, effere-
 bant. Sed Dijs acceptum
 refero, quòd detectis infi-
 dijs, nihil huiusmodi pas-
 sus sim: in primis verò A-
 pollini Pythio, qui insom-
 nia mihi præmonstrauit, &
 rerum singularum moni-
 tores misit. Proinde tunc
 ὁ Delphi, cū in eodem
 metu, cogitatione versan-
 sis, putæ vos mihi de re-
 bus tum agendis consilia
 dedisse, quū incautè prope-
 modum captus, vrgentibus
 in malis salutem quærebam.
 Itaque mente Agrigentum

παρ' ἐμὴ ἀποδημίσαντες, καὶ
 ἰδόντες τὰς παρεσκευασὰς αὐτῶν,
 καὶ τὰς ἀπειλὰς ἀκούσαντες,
 ἔπαυε τί δέῃ ποιεῖν, φιλαν-
 θρώπια χησάμενος πρὸς αὐ-
 τὸν ἐπὶ, καὶ φιλέεσθαι, καὶ
 ἀνέχεσθαι, ὅσῃ αὐτίκα μεγαλή-
 οντα πείθεσθαι τὰ ὕστατα.
 μᾶλλον ὃ γυμνὸν ἦδη ἐσέχειν
 τὴν σφαλμῇ, καὶ τὰ φίλτατα ἐν
 ὀφθαλμοῖς ὄραν ἀπολλύμενα.
 ἢ τὰ μὲν τοιαῦτα παῖν ἡλιθίου
 πνὸς εἶναι, ἡνῶν δὲ, καὶ
 ἀνδρώδῃ διανοηθέντα, καὶ χο-
 λῶν ἔμφορον, καὶ ἡδίκημένον
 ἀνδρὸς ἀνελαβόντα, μετ' αἰετῶν
 ἐκείνοις. ἐμαυτῷ δὲ ἐκ τῶν
 ἐνόντων, ὃ ἐς τὸ ἐπὶ ὀφθαλ-
 μοῖς παρεσθῆναι. ταῦτ' οἶδ' ὅτι
 συμβουλεύσατε ἄν. τί οὐκ ἐγὼ
 μὲν τὸτ' ἐπέστηκα; μετασειλά-
 μος τὸν ἀπίον, καὶ λόγῳ
 μεταδόνς αὐτοῖς, καὶ τὸν ἐλέγ-
 χον παρεγγών, καὶ σαφῶς
 ἐκέλευξαι ἔλθαι, ἐπεὶ μήδ' ἔτι
 αὐτοῖς ἐπὶ ἔξαρνοι ἦσαν, ἡμυνό-
 μιν ἀγανακτῆ τὸ πλεον. οὐχ
 ὅτι ἐπεβεβούλευμιν, ἀλλ' ὅτι
 μὴ ἐάθην ὑπ' αὐτῶν ἐν ἐκείνῃ
 τῇ προεαίρεσει μεῖναι, ὡς ἔ-
 ἀρχῆς ἐνέσησάμην. καὶ τὸ ἀπ'
 ἐκείνου, φυλάττων μὲν ἐμαυτῷ,
 διατελῶ. ἐκείνων ὃ τὸν αἰ-

ad me suscepta breui pere-
 grinatione, visisque appara-
 tibus, & auditis illorum
 minis, quid facto opus esset
 dixistis. Scilicet an humani-
 tate amplius erga illos uti,
 A ignoscere, & mox extrema
 passurus, perferre: ac potius
 nudam eadem sustinere,
 reſque charissimas ob oculo-
 s pereuntes cernere, quàm
 stolidi cuiuspiam hæc esse
 B reputando, & quæ genero-
 sum ac virilem animum de-
 cent cogitando, & prudentis
 ac offensi viri iram suspici-
 endo, illos vlcisci, mihi que
 C ex ijs quæ suppetunt, secu-
 ritatem in posterum parare
 deberem. Hoc sat scio, con-
 siliū mihi dedistis. Quid
 igitur postea feci? Accersitis
 reis, datâque illis dicendi
 copia, productis argumen-
 D tis, & singulis accuratè ex-
 ploratis, posteaquam non
 amplius inficiari poterant,
 de ipsis supplicium sumpsi,
 indignatus non tam quòd
 mihi posuissēt infidias, quàm
 quòd non fuissent eo in pro-
 E posito permanere, quod ab
 initio prosequendum mihi
 constituerā. Ab eòq; tēpore
 semper custodia satellitum
 me munio, & eos qui mihi
 obliantur infidias, punio.

ἐπιβουλεύοντάς μοι κολλάζων.

εἰθ' οἱ ἀνθρώποι ἐμὰ τ' ὁμό-
 τητος αἰπιῶνται, καὶ ἐπ' λο-
 γιζόμενοι παρὰ ποτέρου ἡμῶν
 λῶν ἢ παρὰ τῆς πλείων ἀρχῆς.
 συνελόντες δ' ταῦ μίσω, καὶ A
 ἐφ' οἷς ἐκολάζοντο, ταῖς πμω-
 εῖαις αὐταῖς ἡπιῶντο, καὶ ταῖς
 δοκούσαις ἐν αὐταῖς ὁμότητας.
 ὁμοιον ὥς εἴ τις παρ' ὑμῶν
 ἱερούλον τινα ἰδὼν ἀπὸ τῆς B
 πύρας ἐπιπυόμενον, ἂ μ' ἐτάλ-
 μιν, μὴ λογιζοίτο, ὥς νύκτωρ
 εἰς τὸ ἱερὸν παρῆλθε, καὶ
 κατέσπασε τὰ ἀναθήματα, καὶ
 τῷ ξοάνου ἤφατο, κατηγο-
 ρεῖν δ' ὑμῶν πολλῶν τ' ἀρχιό-
 τητα, ὅπ' Ἑλλήες τε, καὶ ἱε-
 ρεῖς εἶναι λέγοντες, ὥς ἐμείνατε
 ἀνθρώπον Ἑλλήωα πολέσιον τῷ
 ἱερῷ. καὶ γὰρ οὐ παῖς πόρρω
 τ' ἐπέως εἶναι λέγεται ἡ πύ-
 ρα κολάσει τοιαύτη πειθα-
 λειν. ἀλλ' οἷμαι αὐτοὶ τε γελά-
 σιθε, λῶν ταῦτα λέγει τις καθ'
 ὑμῶν, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες
 ἐπαμύσσονται ὑμῶν πλὴν ἡμεῖς τ'
 ἀσεβειῶντων ὁμότητα. τὸ δ' E
 ὅλον, οἱ δῆμοι καὶ ἑτάζον-
 τες ὁποῖός τις ὁ τοῖς παρὰ
 μακρὴν ἐκείνως ὄσιν, εἴτε δι-
 καίος, εἴτ' ἀδίκος, αὐτὸ ἀπλῶς
 τὸ τ' τυραννίδος ὄνομα μω-
 ρῶσι, καὶ τ' τύραννον. καὶ Ἀϊακὸς,

Tum homines crudelitatis
 me accusant, non reputantes
 amplius ab utro nostrum
 huius mali ortum sit prin-
 cipium. Sublatis autem ijs
 quæ sunt in propatulo, &
 causis ob quas puniuntur,
 ipsa supplicia criminantur, &
 eas quæ videntur inesse cru-
 delitates. Perinde ac si quis
 viso apud vos sacrilego, qui
 ex saxo præcipitaretur, fa-
 cinus eius non expenderet,
 ut in templum noctu est in-
 gressus, & donaria abstulit,
 & in statuam manus iniecit:
 sed vos magnæ crudelitatis
 accusaret, quod cum Græci
 & sancti esse perhibeamini,
 Græcum hominem prope
 templum (nam non procul
 ab vrbe saxum esse ferunt)
 huiusmodi supplicio subij-
 cere sustinueritis. At vos,
 opinor, ridebitis, si quis
 hæc in vos dicat: accertent
 omnes, vestram in impios
 crudelitatem probabunt. In
 summa, populi qui non
 perpendunt, qualis ille
 sit qui rerum administrationi
 est præfectus, iustus ne an
 iniustus, simpliciter ipsam
 tyrannidis nomen oderunt:
 ipsum tyrannum, quan-
 vis sit Æacus, vel Mi-
 nos, vel Rhadamanthus,

ἢ Μίνως, ἢ Ραδάμανθους ἢ

ὁμοίως δ' ἅπαντες ἀνελθόντες
 ἀπὸ δούσι, τοὺς μὲν πονηροὺς
 αὐτῶν, πρὸς ὀφθαλμῶν πιδέ-
 μῃσι, τοὺς δὲ χρηστοὺς, τῇ κοι-
 νῳίᾳ τῇ περὶ σφαιρίων, τῷ ὁ-
 μοίῳ μῦθῳ συμπεριλαμβανόν-
 τες. ἔγωγ' οὐκ ἀκούω καὶ παρ'
 ὑμῶν τοῖς Ἕλλησι πολλοὺς γε-
 γέναι τυράννοις σοφοὺς ἑσθ-
 λὰ καὶ ὀνόματι δόκοντες, χρη-
 στὸν καὶ ἡμερὸν ἥδους ἐπιδεδι-
 μῆτορας. ὧν ἐνίων, καὶ λόγους
 ἦται βραχεῖς ἐν τῷ ἱερῷ ὑμῶν
 ἀποκειμένους, ἀγάλματα, καὶ
 ἡρώδηα τῷ Πυθίῳ. ὁρᾷτε
 δὲ καὶ τοὺς νομοθέτας τῷ κο-
 λαστικῷ εἶδει τὸ πλέον νέμον-
 τας, ὡς τῶν γε ἄλλων οὐδὲν
 ἱερός, εἰ μὴ φόβος περὶ σφαι-
 ρῶν ἢ ἐλπίς τῇ κολασίᾳ. ἡμῶν δ'
 τότο πολλῷ ἀναγκαστέον
 τοῖς τυράννοις, ὅσῳ πρὸς
 ἡμέτερον ἔχοντες. καὶ μι-
 γρὸν τε ἄμα, καὶ ἐπιβουλευ-
 ῶν ἀνθρώποις σμύεσθαι, ὅπου
 καὶ τῶν μορμολυκείων ἔρε-
 λος τι ἡμῖν γίγνεται, ἀλλὰ τῷ
 περὶ τῆς ἑσθλῆς μύθῳ τὸ πρᾶ-
 γμα ἔοικεν. ὅσῳ γὰρ αὐτὸ ἐκκόπη-
 ῖται, τοσῶδε πλείους ἡμῖν ἀνα-
 ὑστάνται τῷ κολλάειν ἀπορμαί-
 νειν δὲ ἀνάγκη, καὶ τὸ ἀνα-
 ὑστάντων ἐκκόπησθαι αὐτῶν, καὶ

modis pariter omnibus ἐ
 medio tollere appropierant,
 quum malos illorum sibi ob
 oculos ponunt, bonos verò
 communem ob appellatio-
 nem eodem odio comple-
 ctuntur. Cæterum audio
 apud vos quoque in Græcia
 multos fuisse tyrannos sa-
 pientes, qui sub hoc vitioso,
 ut videtur, nomine, benignos
 & mansuetos se præbuerunt,
 quorum nonnullorum ora-
 tiones breves vestro in tem-
 plo repositæ sunt, ut or-
 namenta ac donaria sint
 Pythio. Respicite autem
 etiam legumlatores qui
 multum speciei pœnarum
 tribuunt, quasi cæterarum
 rerum nulla sit utilitas, nisi
 metus adsit & pœnæ expe-
 ctatio. Quod nobis tyrannis
 longè magis est necessarium,
 quo magis per vim præsu-
 mus, & cum osoribus ac in-
 fidiatoribus versamur, quan-
 doquidem terricula nullius
 sunt emolumentum, sed res
 nostra fabulæ de hydra si-
 milis est. Quanto enim plu-
 res præciderimus, tanto plu-
 res puniendi occasiones no-
 bis suppullulant. At ferre ne-
 cesse est, semperque rehatum
 caput præcidere, & Iolai
 exemplo per Iouem inutere,

ἐπικρίνειν τὴν Δία καὶ τὴν Ἰολέαν,

εἰθ' οἱ ἄνθρωποι ἐμὲ τ' ὁμότητος αἰπῶνται, καὶ ἐπὶ λογιζόμενοι παρὰ ποτίου ἡμῶν λῶν ἢ παρὰ τῆς πύτων ἀρχῆς συνελόντες ὃ τὰς μίσω; καὶ ἂν οἷς ἐκολάζοντο, τὰς πτωχίας αὐταῖς ἠπῶντο, καὶ τὰς δοκούσας ἐν αὐταῖς ὁμότητας. ὁμοιον ὥς εἴ τις παρ' ὑμῶν ἱερούλοῖ πνα ἰδὼν ἀπὸ τῆς πύβας ῥιπτοῦμενον, ἂ μὲν ἐτάλμυσεν, μὴ λογιζοιτο, ὥς νύκτωρ εἰς τὸ ἱερὸν παρῆλθε, καὶ κατέσπατε τὰ ἀναθήματα, καὶ τῷ ξοαίου ἤφατο, κατηγορεῖν ὃ ὑμῶν πολλῶν τ' ἀχρίότητα, ὅτι Ἕλληες τε, καὶ ἱεροὶ εἶναι λέγοντες, ὑπεμείνατε ἄνθρωπον Ἕλλημα πωλοῦν τῷ ἱερῷ. καὶ γὰρ οὐ πᾶσι πόριον τ' πύλωνος εἶναι λέγεται ἢ πύβας κολάσει τοιαύτη πειθαλαγεῖν. ἀλλ' οἶμαι αὐτοὶ τε γελάσσετε, λῶν ταῦτα λέγει τις καθ' ὑμῶν, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἐπανέσονται ὑμῶν τῷ κτ' ὅτι ἀσβουώντων ὁμότητα. τὸ δὲ ὅλον, οἱ δῆμοι καὶ ἑτάζοντες ὁποῖός τις ὁ τοῖς πράγμασι ἐφεσῶς ὅστιν, εἴτε δίκαιος, εἴτ' ἀδίκος, αὐτὸ ἀπλῶς τὸ τ' τυραννίδος ὄνομα μενοῦσι, καὶ τ' τυραννον. καὶ Ἀιακός,

Tum homines crudelitatis me accusant, non reputantes amplius ab vtro nostrum huius mali ortum sit principium. Sublatis autem ijs quæ sunt in propatulo, & causis ob quas puniuntur, ipsa supplicia criminantur, & eas quæ videntur inesse crudelitates. Perinde ac si quis viso apud vos sacrilego, qui ex saxo præcipitaretur, facinus eius non expenderet, ut in templum noctu est ingressus, & donaria abstulit, & in statuam manus iniecit: sed vos magnæ crudelitatis accusaret, quod cum Græci & sancti esse perhibeamini, Græcum hominem prope templum (nam non procul ab vrbe saxum esse ferunt) huiusmodi supplicio subijcere sustinueritis. At vos, opinor, ridebitis, si quis hæc in vos dicat: ac ceteri omnes, vestram in impios crudelitatem probabunt. In summa, populi qui non perpendunt, qualis ille sit qui rerum administrationi est præfectus, iustus-ne an iniustus, simpliciter ipsam tyrannidis nomen oderunt: ipsum tyrannum, quantum sit Æacus, vel Minos, vel Rhadamanthus,

ἢ Μίνως, ἢ Ραδάμανθους ἢ

ὁμοίως ἔῃ ἅπαντος ἀνελθὼν
 πτωχοῖσι, τὸν μὲν πονηροῖς
 αὐτῶν, πρὸς ὁφθαλμῶν πιδέ-
 μῃσι, τὸν δὲ χρηστοῖς, τῇ κοι-
 νωνίᾳ τῇ προσήκει, τῷ ὁ-
 μοίῳ μίσει συμπεριλαμβανόν-
 τας. ἔγωγ' οὐκ ἀκούω καὶ παρ'
 ὑμῶν τοῖς Ἕλλησι πολλοῖς γε-
 νέσθαι τυράννοις σοφοῖς ὑπὸ
 φαυλῷ ὀνόματι δοκοῦσι, χρη-
 στὸν καὶ ἡμετέρον ἦδος ἐπιτεδει-
 γμῇσι. ὧν ἐνίων, καὶ λόγοις
 εἶναι βροχέας ἐν τῷ ἱερῷ ὑμῶν
 ἀποκειμένους, ἀγάλματα, καὶ
 ἀνδρῆματα τῷ Πυθίῳ. ὁρᾶτε
 δὲ καὶ τὸν νομοθέτα τῷ κο-
 λαστικῷ εἶδει τὸ πλέον νέμον-
 τας, ὡς τῶν γε ἄλλων οὐδ' ἐν
 ὄφελος, εἰ μὴ φόβος προσείη,
 καὶ ἐλπίς τῇ κολάσας. ἡμῶν ὅ-
 ττο πολλῶ ἀνάγκυμότερον
 τοῖς τυράννοις, ὅσῳ πρὸς
 ἀνάγκην ἔχουσι μέγα. καὶ μι-
 σῶσι τε ἅμα, καὶ ἐπιβουλεύ-
 σιν ἀνθρώποις σιώεσθην, ὅπου
 μηδὲ τῶν μορμολυκεῶν ἔφε-
 λός τι ἡμῶν γίγνεται, ἀλλὰ τῷ
 περὶ τὸ δρᾶς μύθῳ τὸ πρᾶ-
 γμ' ὅτι κεν. ὅσῳ γὰρ αὐτὸ ἐκκοπή-
 μῃ, τοσῶδε πλείους ἡμῶν ἀνα-
 φέρονται τῷ κολλάζεν ἀφορμαί.
 φέρειν δ' ἀνάγκη, καὶ τὸ ἀνα-
 φερόμενον ἐκκοπήναι αἰεὶ, καὶ

modis pariter omnibus ἐ
 medio tollere appropierant,
 quum malos illorum sibi ob
 oculos ponunt, bonos verò
 communem ob appellatio-
 nem eodem odio comple-
 ctuntur. Cæterum audio
 apud vos quoque in Græcia
 multos fuisse tyrannos sa-
 pientes, qui sub hoc vitioso,
 ut videtur, nomine, benignos
 & mansuetos se præbuerunt,
 quorum nonnullorum ora-
 tiones breves vestro in tem-
 plo repositæ sunt, ut or-
 namenta ac donaria sint
 Pythio. Respicite autem
 etiam legumlatores qui
 multum speciei pœnarum
 tribuunt, quasi cæterarum
 rerum nulla sit utilitas, nisi
 metus adsit & pœnæ expe-
 ctatio. Quod nobis tyrannis
 longè magis est necessarium,
 quo magis per vim præsu-
 mus, & cum osoribus ac in-
 fidiatoribus versamur, quan-
 doquidem terricula nullius
 sunt emolumenti, sed res
 nostra fabulæ de hydra si-
 milis est. Quanto enim plu-
 res præciderimus, tanto plu-
 res puniendi occasiones no-
 bis suppullulant. At ferre ne-
 cesse est, semperque renatum
 caput præcidere, & Iolai
 exemplo per Iouem iurare,

ἐπιχεῖν νῆ Δία καὶ τὸν Ἰούλιον,

αὐτὸν μέλλοιμεν ἐπικρατήσῃν. ἢ
 γὰρ ἀπαξ εἰς τὰ τοιαῦτα ἐμ-
 πτεῖν ἡναγκασμένοι, ὅμοιον
 ἔσθ' ἢ τῇ ὑποδύσει καὶ αὐτὸν εἶ-
 ναι. ἢ φειδόμενον ἢ πλεονέκ-
 ταν ἀπολαύειν. ὅπως δὲ, πᾶσι
 οἰεῖται οὕτως ἀρχεῖν, ἢ ἀνέμω-
 ρον ἀνδρῶπων εἶναι, ὥς ἢ διὰ μα-
 ρτυροῦντα. καὶ οἰμωγῶν
 ἀκούοντα, καὶ σφαπτομένοις
 ὄρωντα, εἰ μὴ ἔχοι πᾶσι μετὰ
 αὐτῶν τὸ κολάζειν αἰτίαν; πο-
 σάκις γὰρ ἰδὼς ἀκρυστα μαρτυρο-
 μένων ἄλλων, ποσάκις δὲ θρη-
 νεῖν, καὶ ὀδυρεῖσθαι ἢ ἑμαυτῶν
 τύχῃ ἀναγκάζομαι, μᾶλλον
 κολάσιν αὐτοῖς, καὶ χρονοτέ-
 ραν ὑπομῶν; Ἀνδρὶ γὰρ φύ-
 σι μὴ ἀγαθῷ, διὰ δὲ αἰσχύνης
 περὶ, πολὺ τὸ κολάζειν τὸ
 κολάζειν χαλεπώτερον. εἰ δὲ
 δεῖ μὴ παρρησίας εἰπεῖν, ἐγὼ
 μὴ εἰς αἰρεσίς μοι φερεσθῆναι,
 πότερ' αὖ βούλομαι, κολάζειν
 πᾶσι ἀδίκως, ἢ αὐτοῖς ἀπο-
 σταθεῖν, εὐίστε, ὥς οὐδὲν μὴ-
 λήσας, ἐλοίμην αὖτε θανα-
 τῆσαι, ἢ μηδὲν ἀδικουῦντας
 κολάζειν. εἰ δὲ τις φαίη, βού-
 λει ὁ Φάλαρι, αὐτὸς τεθναῖναι
 ἀδίκως, ἢ δικαίως κολάζειν
 πάντας ἐπιβούλους, ὅσοι βυλοίμην αὖ. αὐτοῖς γὰρ ὑμεῖς ὁ Δελ-
 φοὶ, συμβούλους καλῶ, πότερ' αὖ αὐτοὶ εἶναι ἀδίκως ἀπο-

si victoriā cōsequi cupimus.
 Eum enim qui semel in hac
 incidere coactus fuerit, simi-
 lem esse materiæ oportet, ac
 propinquis parcentem, pe-
 rire. In summa quem homi-
 nem adeo lævum & inclementem
 esse putatis, ut flagris ce-
 dere, eiulatus audire, & cedere
 videre delectetur, nisi magnā
 infligendæ poenæ causam ha-
 beret? Quoties igitur fieri
 dum flagris alij cedebant?
 Quoties verò meam ipsius
 fortunā lugere ac deplorare
 cogor, ego qui gravius sup-
 plicium ac diuturnius susti-
 neo? Etenim viro natura bo-
 no, verū ex necessitate lævo,
 multò durius est de alijs su-
 mere, quàm de se sumi sup-
 plicium. Quod si mea senten-
 tia liberè est dicenda, ego e-
 quidem si mihi daretur op-
 tio, utrum aliquis iniuste pu-
 nire mallet, an potius ipse
 mori: probè sciatis, me pro-
 priam mortem nihil con-
 stando electurum esse po-
 tius, quàm ut infantes sup-
 plicio afficiam. Dixerit enī
 aliquis, maus Phalari, ipse
 iniuste mori, quàm insidia-
 tores iuste punire: mallet
 certè. Rursus enim vos, ὁ
 Delphi, in consilium voco:
 utrum satius sit, iniuste mori,

παρὲν, ἢ ἀδίκως σῶζεν ἢ ἐπι-
βουλευκότα. οὐδεὶς οὕτως
ἵμας ἀνόντος ὅστις, ὅς ἐα αὐ-
τοῖς ἐπιμήσειε ζῆν μαλλον, ἢ σῶ-
ζόν τὸν ἐχθρὸν, ἀπολαύειναι.
καὶ τοὶ πόσις ἐγὼ καὶ ἢ ἐπι-
χειρησάτων μοι, καὶ φανερώς
ἐλληγυμῶν, ὁμοῦ ἴσους
οἷον Ἀχαιδὸν τοῦτον, καὶ Τι-
μοκράτην, καὶ Λεωγόραν τὸν
ἀδελφὸν αὐτοῦ, παλαιὰς σωτη-
ρίας ἢ πρὸς αὐτοὺς μεμη-
νύσας. ὅταν ἢ βουλῶντε τοῦ-
μὸν εἰδέναι, καὶ εἰσφοιτῶντας
εἰς Ἀκράγαντα ξένοις ἐρωτήσα-
τε ὁποῖος ἐγὼ πρὸς αὐτοὺς εἶ-
μι, καὶ εἰ φιλανδρώπως πρὸς-
φέρωμαι τοῖς κατὰ εἰσιν.
ὅς γε καὶ σκοποῖς ἐπὶ τῇ λιμέ-
νῳ ἔχω, καὶ πυθνῶας, τίνας,
καὶ ὅταν καταπαλέωκασιν, ὡς
κατ' ἀξίαν τιμῶν, ἀποπέμ-
ποιμι αὐτοῖς. ἔνιοι ἢ καὶ ἔπι-
τηδες φοιτῶσι παρ' ἐμὲ, οἱ σο-
φώτατοι τῇ Ἑλλήνων, καὶ οὐ
φύγρσι πλὴν σωουσίαν πλὴν
ἐμῶν. ὡς αὖτε ἀμέλει καὶ πρὸς
ὁ σοφὸς Πυθαγόρας ἦκεν ὡς
ἡμᾶς, ἀλλὰ μὲν ὡς ἐμὲ ἀκ-
κώς. ἐπὶ δ' ἐπεράδην, ἀπὸ λῶν
ἐπαινῶν με τῇ δικαιοσύνης, καὶ
ἐλεῶν τῇ ἀναγκῆς ὡμότητος. εἴ-
τε οἷαδε ἢ πρὸς τὸν ὀνησίους

an verò iniuste servare eum
qui sit infidiatus. Nemo, me
iudice, adeò vecors est, qui
non malit vivere, quàm ini-
micos servando, perire.
A Quamquam quot ego ex ijs
qui me aggressi sunt, & con-
victi palam, servani?
Quorum de numero est A-
chianthus iste, & Timocrates,
& Leogoras eius frater:
B veteris quæ mihi cum illis
intercessit consuetudinis re-
cordatus. Cæterum quum
me nosse volueritis, ex
hospitibus qui Agrigentum
C frequentant quærito qualis
sim erga ipsos, & num-
cò appellentibus huma-
num me præbeam. Qui ex-
ploratores in littoribus ha-
beo qui sciscitentur, qui-
nam sint & vnde navigant,
D vt illos merito honore ex-
ceptos dimittam. Nonnulli
quoque ad me consultò ve-
niunt, Græcorum sapientis-
simi, neque meam conuer-
sationem fugiunt. Quem-
admodum nuper sapiens
ille Pythagoras ad nos ve-
nit, cum longè alia de me
inaudiisset: qui posteaquàm
mei periculum fecisset, dis-
cessit me iustitiæ nomine
collaudans, & miseresens
quòd crudelitatem coactus
exercerem. Postremò puta-
tis ne eū qui erga peregrinos

φιλανθρώπων ἔτος ἀδίκως τοῖς
οἰκείοις περιφέρεισθαι, εἰ μὴ τι
διαφερόντως ἠδίκητο; ταῦτά
μὲ οὐκ ἔσθ' ἐμαυτοῦ ἀπολε-
λόγηται ὑμῶν, ἀληθῆ, καὶ
δίκαια, καὶ ἐπ' αὐτοῦ μάλ-
λον ὥς ἐμαυτὸν. πείσω, ἢ
μύθοις ἀξία. ἔσθ' δὲ τῷ
ἀναδήματος, χεῖρὸς ὑμῶν
ἀκούσαι ὅθεν, καὶ ὅπως ἔ-
ταῦρον τὸτον ἐκτεπάμην, ὃν
ἐκδοὺς αὐτὸς τῷ ἀνδριαν-
τοποιῷ. μὴ γὰρ ἦτο μανείην,
ὡς τοιούτων ἐπιδυμῆται κτη-
μάτων. ἀλλὰ Περὶλαος ὡς
πῆς ἡμεδαπὸς, χαλκεὺς μὲν
ἀγαθός, πονηρὸς δὲ ἀνθρώ-
πος. οὗτος πάμπολυ ἔ' ἐμὴς
γνώμης διημαρτηκὸς, ὥτε
χειρεῖσθαι μοι, εἰ χερσὶν ἴνα
κόλασιν ἐπιγνώσειεν, ὡς ἔ-
ἀπαντος κολάζειν ἐπιδυμου-
πι. καὶ δὴ κατασκευάσας τὸ
βουῶν, ἦκε μοι κομίζων, κάλ-
λιστα ἰδεῖν, καὶ πρὸς τὸ ἀχει-
ρίστατον εἰκασμὸν. κινήσας
γὰρ αὐτῷ, καὶ μυκηθμῷ ἔδει
μόνον πρὸς τὸ καὶ ἐμψυχον
εἶναι δοκεῖν. ἰδὼν δ' ἡ, ἀνέκρα-
γον ἐλθὺς, ἀξίον τὸ κτήμα τῷ
Πυθίῳ. πεμπτός οὗ ταῦρος
τῷ θεῷ. ὃ δὲ Περὶλαος πα-
ριστὰς, τί δ' εἰ μάθους ἔφη τὸ

animo est tam humano, tam
tam in proprios ciues inim-
icitiam exercere, nisi prae
modum iniuria afficiatur?
Hæc sunt mea apud vos de-
fensionis argumenta, vera,
& iusta, laude potius, ut mihi
persuadeo, quam odio di-
gna. Quod ad hoc dona-
rium attinet, iam tempus est
ut audiat, unde & qua ra-
tione taurum hunc compa-
raui, non elocata statuarum
opera. Neque enim tam sum-
demens, ut huiusmodi pos-
sessiones oprem Sed Perilaus
nostras, artifex quidem e-
gregius, homo verò impro-
bus, cum à mea sententia
longè aberrasset, existi-
mauit se rem mihi gratam
facturum, si nouum ali-
quod supplicij genus exco-
gitasset, quasi modis om-
nibus supplicium de reis su-
mere cuperem. Is bouem
fabricatum mihi attulit, visu
pulcherrimum, & ad ven-
tibus imaginem accuratissi-
mè expressum. Tantum illi
motus, & mugitus decerni,
quo minùs viuus esse puta-
retur. Illo viso statim exclamauit,
dignum Pythio mu-
nus: mittendus ad Deum hic
taurus. Tum Perilaus astans,
quid si, inquit, nosces quid sit
arte compositus, & quem in

σοφίαν ἔ' ἐν αὐτῷ, καὶ τὸ

εἶπεν, ὡς παρέχεται; καὶ
 οὐκ ἔσται ἅμα τὸ ταῦρον καὶ τὰ
 ὄντα, ὡς τινὰ ἔρη κολάζειν ἐθέ-
 λης, ἐμβεβάσας εἰς τὸ μηχανή-
 μα τὸ τοῦτο, καὶ κατακλείσας,
 προσδεῖναι μὲν τοὺς αὐλοὺς τέ-
 ςε πρὸς τοῦ μυκτῆρος τοῦ
 βοῦς, πῦρ δὲ ὑποκαίειν κε-
 αῖσιν. καὶ ὁ μὲν, οἰμώζεται,
 καὶ βοῶνται, ἀλκήτοις ταῖς
 ὀδύνας ἐχόμενος, ἡ βοὴ δὲ,
 διὰ τὸ αὐλῶν μέλη σοι ἀποτε-
 λήσει, οἷα λιγυρώτατα, καὶ
 ἔπαυλῃ σὲ θρηνῶδες, καὶ μυ-
 κέσεται χειρώτατον, ὥς τ' μὲν,
 κολάζεσθαι, σὲ δὲ, τέρπεισθαι
 μεταξὺ καταυλούμενον. ἐγὼ δὲ
 ὥς τούτ' ἤκουσα, ἐμυσσάμην τὸ
 κακομηχανίαν τοῦ ἀνδρός, καὶ
 τὸ ἐπίνοιαν ἐμίσησα τοῦ κατα-
 σκευάσματος, καὶ οἰκίαν αὐ-
 τῷ πτωχείαν ἐπέθηκεν. καὶ ἄγε
 εἴπω ὅ Πείλαιε, εἰ μὴ κενὸν
 ἄλλως ὑπόχεσθαι ταῦτά ὄντι,
 δεῖξον ἡμῖν αὐτὸς εἰσελθὼν, καὶ
 ἀληθεῖαν τῆ τέχνης, καὶ μίμη-
 σαι τοὺς βοῶντας πῶν εἰδῶμεν εἰ
 καὶ ἄφης μέλη, διὰ τὸ αὐλῶν
 φέγγεται. πείθεται μὲν τοῦτοισι
 ὁ Πείλαος. ἐγὼ δὲ, ἐπὶ ἔνδον
 ὡς, κατακλείσας αὐτὸν, πῦρ
 βανα εἰπὼν τὸ ἄξιον μισθὸν
 εἶναι τὸν διδάσκαλον τῆ μουσικῆς

vsum formatus? Ac simul a-
 perto tauro ad dorsum, bi-
 quem, inquit, punire velis,
 coniecto illo, & in hac ma-
 china concluso tibi as hasce
 naribus bouis admoueri, &
 ignem succendi iube. Tum
 ciulabit, & vociferabitur,
 perpetuis detētus doloribus.
 Eius verò clamor, maximè
 stridulum per tibi as cantum
 efficiet, & lugubre quiddam
 modulabitur, mugitum quo-
 que mœstissimum edet: ita
 vt dum punietur ille, tu mo-
 dulatione interim oblecteris.
 Quibus auditis artificis læ-
 uitiam abominatus sum, &
 machinæ inuentionem odi,
 propriamque ipsi pœnam
 imposui. Et age, inquam, ὁ
 Perilæe, ne vana videatur
 esse tua promissio, ipse in-
 gressus, nobis veritatem ar-
 tis comproba, ac vociferan-
 tes imitare, vt cognosca-
 mus, num ea sit tibi arum
 modulatio quam dicis. Di-
 cto audiens fuit Perilaus:
 quo intus concluso, ignem
 succendi iussi, dicens, de-
 bitum arti tuæ tam admi-
 randæ præmium accipe,
 vt musicæ magister primus
 ipse tibia canas. Atque

ὑφάπτεν ἐκέλευον, ἀπολάμ-
 τῆς θαυμαστῆς σου τέχνης,
 πρῶτος αὐτὸς αὐλῆς. καὶ

ὁ μὲν, δίχαια ἔπαχεν, ἀπο-
 λαύων δ' αὐτῇ εὐμνηχίας.
 ἐγὼ δ', ζῶντα, καὶ ἐπ' ἑμπτῶν
 οὔτα τὸν ἀνδρα, ἔλαρι δῶμαι
 καλέυτας, ὡς μὴ μισαίῃ το
 ἔργον ἀναπιδανῶν, ἐκείνον μ'
 ἀταρῶν κτ' κρημνῶν βίπτειν
 ἐκίλευσα. καθάρας δ' ἦ ἔβην,
 ἀπέπειρα ὑμῶν ἀνατιθῆσθαι
 τὴν θεῶν, καὶ ἐπ' ἑλπίδι γὰρ
 ἐπ' αὐτῷ ἐκίλευσα τὴν πᾶσαν
 διηγήσιν. οὗ ἀνατιθέντος ἐμῷ
 τοῦτομα. ἡ τυχίτῳ ἡ Πε-
 εἶλαον. τὴν ἐπινοίαν τὴν
 ἐκείνου. τὴν διηγουμένην ἡ
 ἐυαῶ. τὴν ἀρέπουσαν πτω-
 εἶαν. τὰ τῷ σοφῷ χαλκίως
 μὲν. τὴν περὶ τὴν πῆραν ἡ
 φιλοσοφίαν. ὑμεῖς δ' ὦ Δελφοί,
 δίχαια ποιήσετε, θύσαντες μ'
 ὑπὲρ ἐμῷ μὲν τῷ φέρειν, ἀνα-
 δύντες δ' ἡ τῷ τῶν ἐν καλῷ
 τῷ ἱερῷ, ὡς παῖτες εἰδέν
 οἷος ἐγὼ φέρῃς τοῦ πονηροῦ
 εἶμι, καὶ ὅπως ἀμύνωμαι τοῖς
 πειτῶν ἐς κακίαν ἐπιθυμίας
 αὐτῶν. ἱκανὸν γούμ καὶ τὸ το
 μόνον δηλοῦναι μου ἡ τῷ τῶν,
 Περίλαος κολαδοῖς, καὶ ὁ
 τῶν ἀνατιθῆς, καὶ μέχρι
 φυλαχθεῖς πρὸς ἄλλων κολα-
 ζομένων ἀνλήματα, μηδὲ με-
 λωδῆτας ἄλλο ἔπ, πλὴν μόνον

hic quidem pro meritis est
 exceptus, suæ ipsius excel-
 lentis industriæ fructum
 percipiens. Sed viventem
 & adhuc spirantem educi
 iussi, ne opus, ei immo-
 riens, contaminaret: utque
 A insepultus per scopulos pre-
 ceptis daretur, imperavi. Vo-
 uem autem expletum vo-
 bis misi dedicandum Deo:
 omnemque de isto historis
 B inscribere iussi, mei dedi-
 cantis nomen, Perilam
 artificem, consilium ipsius,
 iustitiam meam, convenient
 supplicium, periti illius
 fabri modulationes, pri-
 C mam Musices experientiam.
 Vos autem Delphi, iuste
 facietis, si pro me vni-
 cum legatis sacra feceritis,
 taurumque in eleganti de-
 lubro dedicaueritis, ut vo-
 D rint omnes qualis sim in
 homines nefarios, & quo
 pacto insignes illorum per-
 petrandi sceleris cupiditates
 vitiscar. Itaque solo hoc
 facto meos mores abusus
 E indicaui, quum supplicio
 affectus est Perilaus, & de-
 dicatus taurus, nec am-
 plius ad aliorum torquet
 dorum modulationes re-
 servatus, postquam solos ar-
 tificis sui mugitus cecinit

τὰ τῷ τυχίτου μυκήματα
 in quo

ἵνα πρὸς μόνῳ αὐτῷ, καὶ πείραν
λάβον τὴ τέχνης, καὶ κατέπαυσαν
ἅμασον ἐκείνῳ, καὶ ἀπαύθρων
τὸν ὥδῳ. καὶ τὰ μὲν παρόντα,
πάντα παρ' ἐῖς τῷ θεῷ. ἀλλὰ δὴ
ὡς ἔχ' ἄλλα πολλάκις, ἐπειδὴ
οἱ περὶ ἄλλῃ μὴ ἐπὶ δεῖξ κο-
άστων. πάντα μὲν ὧς Δελφοὶ
ἀπαρτὸς τῷ Φαλαρείδος, ἀλλὰ δὴ
πάντα, καὶ οἷα ἐπερὰ ἔχοντα. B
, δὴ καὶ οἱ αὖ ἐπὶ πεινῶνται
ὅς ὑμῶν, μαρτυροῦντες ὅτι
εἰδότες, καὶ μηδεμίαν τῷ ψυ-
δαίνῳ αἰτίαν ἔχοντες. εἰ ὅς
εἰ, καὶ δεῖν ἔχειν ὡς ἀνδρὸς
ἀτλῶ πονηρῶ. δοκοῦντος, καὶ
κιντοῦ κολάζειν ὑμῶν καὶ
, ἵκετε νομῶν ὑμᾶς ἡμεῖς
Ἀκραγαντῖνοι, Ἕλληες τε
, καὶ τὸ ἀρχαῖον Δωρεῖς, D
, ἐπὶ πεινῶνται ὅς ἀνδρᾶ, φίλον
ναὶ ἐδελοῖται, καὶ πολλὰ καὶ
ἡμοσίᾳ, καὶ ἰδίᾳ ἔχοντες ὑμῶν
, ποιεῖται ἀρχιμῆδον. λαβετε
ὡς αὐτοὶ τὸν ταῦρον, καὶ ἀν-
εἶτε, καὶ εὐξάδε ὡς τε τῆς
κράγαντος, καὶ ὡς αὐτῷ Φα-
λαρείδος καὶ μηδεμίαν ἀπαρ-
τοῖς ἀπὸ πέμψῃ, μήτ' ἐκεί-
νῳ βέλῃ, μήτε τὸν θεὸν ἀπο-
ρήσῃτε καλλίσου τε ἅμα, καὶ
ἐκείνῳ αὐτῷ ἀνδρῆματος.

in quo solo artis periculum
feci, & barbaræ illi atque
inhumanæ cantioni finē im-
posui. Atque hæc quidem in
præsens Deo offerre libuit.
Quinetiam alia sæpe dedi-
cabo, quum hoc beneficij
in me contulerit, ut ne-
mini pœnas inferre opus
amplius habeam. Hæc
equidem, ὁ Delphi, quem-
admodum à Phalaride facta
sunt, singula quàm verissimè
percensuimus. Ac digni su-
mus quibus fides à vobis ha-
beat, cum illi re cognita
testimonium perhibeamus,
nullamque mentiendi causâ
habeamus. Quod si etiâ est
supplicandû pro viro quem
falsò suspicatur improbum,
quippe qui inuit & coactus
in malos animaduertit, vo-
bis supplicamus nos Agrigē-
tini, qui & Græci sumus, &
ex antiquo Dore, ut virum
complectamini qui vestram
benevolentiam caprat, qui-
que publicè ac priuatim ve-
strum vnumquemque bene-
ficijs multis demereri studu-
it. Vos igitur ipsimet tantum
accipite, & dedicatum appē-
dite: ac pro Agrigento pro-
que ipso Phalaride vota cō-
cipite: ac nolite nos infecta
legatione dimittere, ne & il-
lum contumelia afficiatis, &
Deum pulcherrimo simul &
iustissimo munere priuetis.

ΦΑΛΑΡΙΣ ΔΕΤΤΕΡΟΣ. PHALARIS SECVNDVS

ARGVMENTVM.

Declamatio brevis, sed arguta est, qua ex Delphicis sacerdotibus quidam suadere fingitur, quò donum Phalaridum; de quo in superiore Oratione agitur, in templum recipiatur, ac deo consecratur. Genus causa Deliberativum est, Status negotialis. Exordium habet densum, ut in quo una ferè periodo, & sufficiens ear, quibus favore aliquo adductus, aut aliàs corruptus, ad suadendum accessisse videri poterat, à se remonet, & sola benevolentia, studioque communis utilitati ad dicendum se progressum esse, docet: deinde & dociles & attentos eadem breuitate facit. Post Exordium Propositio sequitur. Hanc confirmat primum ex locum neptatis, ostendens, impium ac propè sacrilegum fore, si donum hoc à templo excludatur, neque enim quenquam posthac quicquam obtinendum esse & deum suum sacrum, ac debito cultu priuatum iri. Deinde contra voluntatem ipsius dei esse, ut qui certis indicij ac signis declararit, gratam istam legationem sibi esse. Hinc quòd de crudelitate tyranni obijciebatur, diluit, confutatis testimonijs à conditione persona & incertitudine: & contra ab officio admonet, ut sacra magis procurent, & deo operentur potiùs quàm indicij vacent. Post hac ad locum utilitatis transit, docetque contra communem utilitatē fore si dona excludantur. Nam ex his omnem praeiudicium esse Delphorum, & omnem item famam & gloriam. Denique nullo veterum exemplo hoc fieri. Et si maxime in deliberationem hanc rem votare velint, officio eos videri debere, iussu ac liberi indicantium, non ex affectu aliquorum aestimare. Peroratio, repetitio argumentorum, cum admonitione eorum incommodorum, quae re hac re consecutura sint, & quòd nihil temerè innouandum sit, perficitur.

Τῆς Ἀφραγ-
πῶν ὦ ἄνδρες
Ὁ Δελφοί, φερέ-
τε ὧν, οὐτε
ἰδιόξενος αὐτῆς
Φαλάειδος, οὐτ' ἄλλω ἔχων

Go δ Delphi,
cum neque pu-
blicum Agni-
gentinis, neque
priuatū Phala-
ridi ipsi hospi-
tiū ante hac praeberim, nec

ὁρῶν αὐτῷ, ἢ ἐνοίας ἰδίαν
 ὑπῆλκεν, ἢ μαλλούσης φιλίας ἐλ-
 πίδα, τῶν δ' ὑπὸ τῶν ἀκούσας
 τῶν ἡκόντων παρ' αὐτῶν, ὅτι κεν
 ἢ μέγιστα διεξιόντων, καὶ
 ὅ ἐν σέβει ἀμα, καὶ τὸ κοι-
 ῖν συμφέρειν, καὶ μάλιστα τὸ
 ἐλθοῖς ὑπὸ τῶν παρορῶμενος,
 ἵνα πᾶσι περὶ τῶν ὑμῶν μὴτε
 βεῖξεν αὐτῶν. διωκόμενος ἐν-
 βουῶντα, μὴτ' αἰσῶμα ἥδη
 ὅτι τῶν κατὰ μοῖραν ἡμῶν,
 παλλοτείου. καὶ ταῦτα τῶν
 ὧν μετὰ τῶν αἰετῶν ὑπομνήμα
 ὑπομνήμα, τέχνης καλλίστης,
 ὅτι νοίας κακίστης, καὶ δικαιο-
 γάστως. ἐγὼ μὴ οὐκ καὶ
 ἐκδοῦναι ὑμᾶς ὅπως περὶ
 ὑμῶν, καὶ δημογεγενησὶν ἡμῶν
 ἐξελθῆναι τῶν διασκέψαν, εἰ
 καὶ δέχεσθαι τὸ αἰσῶμα, ἢ
 πᾶσι αὐτῶν ἀπεπέμπειν,
 ἵσον ἥδη εἶναι νομίζω. μάλ-
 ῶν δ' οὐδ' ὑποβολὴν ἀσβεστίας
 πολεοῦσιν. οὐδὲν γὰρ, ὅτι
 ἱεροσυλία τὸ πρᾶγμα ὅτι,
 ἀπὸ τῶν ἄλλων χαλεπώ-
 ρα. καὶ ὅσον τῶν τὰ ἥδη ἀνα-
 δύντα συλᾶν, τὸ μὴ δ' τῶν
 χῶν τοῖς ἀναπιδῆναι βουλο-
 ῦνται ὅτι πέμπειν ἀσβεστῶν.
 ἵμαι δ' ὑμῶν δελφὸς καὶ αὐ-
 κῶν, καὶ τὸ ἵσον μετέχων τῆς

aliam priuatam tribuendæ
 illi beneuolentiæ causam,
 aut olim ineundæ amicitiae
 spem habeam: & legatos
 qui eius nomine venerunt
 audiuerim æqua modestaq;
 A perorantes, siquidem & pie-
 tati simul, & publicæ utili-
 tati, præcipue verò ei quod
 Delphis decorum est, censeo
 consulendum, surrexi vos
 B cohortatus, ne viri prin-
 cipis pietatem offendatis, ne
 etiam Deo iam destinatum
 munus alienetis. Præsertim
 cum trium maximarum re-
 rum perpetuum futurum sit
 C monumentum, artis elegan-
 tissimæ, inuentionis pessimæ,
 & iusti supplicij. Itaque
 quod & quid faciendum sit
 ambigitis, quòdque magi-
 stratus vobis proposuerunt
 deliberandum, num munus
 sit suscipiendum, num verò
 D ablegandum, impiū esse pu-
 to: imò potius ab impietate
 summa non abesse. Neque
 enim aliud hæc res erit, nisi
 sacrilegium, alijs longè a-
 trocius. Nec minùs impiū
 E erit factu, Deo donaria de-
 dicare volentibus, id faci-
 endi facultatem non conce-
 dere, quàm iam dedicata de-
 peculari. Vos autē oro, ego
 qui sum ex Delphorum nu-
 mero, & publicæ gloriæ, si cō-

τε δημοσίου ἐκκλησίας, εἰ φυλάττει

τοιοτο, καὶ τῆς ἐναντίας δόξης,
εἰ ἐν τῶν παρόντων πρεσ-
βύσειτο, μήτ' ἀποκλείειν τὸ ἰε-
ρὸν τοῖς ἐν σβέσει, μήτε τιμὴν
πάλιν πρὸς ἀπαντας ἀνθρώπους
διαβάλλειν, ὡς τὰ πεμπόμενα
τῷ θεῷ συκοφαντοῦσαι, καὶ ἡ-
φω, καὶ διακνηεῖν δοκιμάζουσαι
τοὺς ἀναπιδόντας. οὐδεὶς γὰρ
ἔπι ἀναδεῖναι τολμήσκειν αὐτῷ,
εἰδὼς οὐ πρεσβυτέρου τοῦν
θεοῦ, ὅτι αὐτὸν μὴ πρεσβύτερον Δελ-
φοῖς δοκῇ. ὁ μὲν οὖν Πύθιος, ὃ
δικαίαν ἦδη πειρὴν τῷ ἀναδήμα-
τος ἡφρον ἤνεγκεν. εἰ γὰρ ἡ-
μίσει ὃ φάλασιν, ἢ τὸ δῶρον
αὐτὸ ἐμυσσάσθαι, ῥάδιον ἢ ἐν
τῷ Ἰονίῳ μίσῳ καταδύσαι
αὐτὸ, μᾶλλον ἢ ἀγροῦσης ὀλέθρου.
ὁ δὲ, πολὺ πικρὰν τὴν ἐν δῶ-
τι διαπραοδῶναι, ὡς φασί,
παρέχειν αὐτοῖς, καὶ σὺς ἐς τιμὴν
κίρραν καταῖσαι. ὃ καὶ δῆλον,
ὅτι πρὸς πᾶσι τιμὴν τῷ μοναρχ-
ου ἐνσέβειαν. καὶ ὃ καὶ ὑμεῖς
τὰ αὐτὰ ἐκείνῳ ἡφισταμένους,
πρεσβεύειν καὶ τὸν τιμὴν
τυττονὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἰε-
ρῷ. ἐπεὶ πάντων αὐτῷ εἶναι τὸ
ἀτοπώτατον, πᾶσι παντὶ πνα
μεγαλοφρεπὲς οὕτω δῶρον
θεῷ, ὃ καταδικάζεται ἐν τῷ
ἱερῷ ἡφρον λαβεῖν, καὶ μέδον

seructur, ex æquo particeps,
& contrariis opinionioni obno-
xius, si ex presentinepo-
tio contingeret, ne pips do-
minibus templum prae-
A datis, neque civitatem
stram omnium hominum
calumnijs traducendam ob-
ijciatis, ac si quæ Deo mit-
tuntur munera calumnietur,
B & calculo, iudicioque dona-
ria dedicantes probet Nemo
enim dicare quicquam za-
deat, certior factus, Deum
benevolentia nulla suscep-
turum, quod prius Delphus
C visum non fuerit. Quæ
Pythius iustum de donario
suffragium iam tulit. Nam si
vel Phalarin odisset, vel mo-
nus ipsum auersaretur, fa-
cile fuerat cū oneraria nam
qua aduehebatur illud in
medio Ionio submergere.
At ille contra dedit ipsis, quæ-
admodum testantur, ut &
sereno cælo trajicerent, &
incolumes in Cirrham ap-
pellerent. Vnde liquet, ipsū
monarchæ pietatē accipere,
E cū vos astipulantes oportet,
hunc taurum reliquis templi
ornamentis adiungere. Si-
quidem hoc esset omnium
absurdissimum, ut qui manus
adeo magnificum, deo mis-
set, vestris calculis ab ingressu
templi arceretur, ac pra-
mium impietatis repositaret,
χομίσσασθαι τῆς ἐνσέβειας, π

κελεύει μὴ ὅ τῷ ἀναπιδέναι
 ἔξιος. ὁ μὲ οὐκ ἴστανται μοι
 ἡνωκῶς, καὶ δαῖτ' ἐν τῷ Ἀκρό-
 γατος ἀρτι καταπεπλευκῶς,
 πρᾶγας πινῶς, καὶ βίας, καὶ ἀρπα- A
 αῖς, καὶ ἀπαγωγῶς ἐβραγῶδει τῷ
 νεανίου, μόνον ἐκ αὐτοπῆς
 ἀρῆνται λέγων, ὅν ἴσμεν οὐδὲ
 ἔχει τῷ πλοῖσι ἀποδεδημηκό-
 τα, καὶ ὅ τὰ μὲν τοιαῦτα, μὴ
 ὅ τοῖς πεπονθέναι φάσκουσιν παύ-
 πτευσιν διηγουμένους. ἀδύλον
 ὅ ἐι ἀλυσθὴ λέγουσιν, καὶ ὅπως
 ἰστέον, μὴ ἂ ὁπιστάμεθα κατη-
 ρεῖν. εἰ δὲ οὐκ ἴσμεν καὶ πῶς
 τοῦτον ἐν Σικελίᾳ, τῶν οὐ
 Δελφοῖς ἀναγκάσιον πολυπρα-
 γμονεῖν, εἰ μὴ αὐτὴ ἱερῶν ἡδὴ,
 διχαστὴ εἶναι ἀξιοῦμεν. καὶ δόν
 δύειν, καὶ ἄλλα δεραπύειν τὸν
 θεόν, καὶ σωματιπιδέναι, εἰ
 πέμψεται πρὸς σκοποῦντες, καὶ δὴ-
 μεδα, εἰ πινῶς τῷ ἱερῷ τῷ Ἰόνιον
 δικαίως, ἢ ἀδικῶς τυραννεύ-
 νται. καὶ τὰ μὲν τῶν ἄλλων,
 ἐχέτω ὅτι καὶ βέλεται. ἡμῶν
 ὅ, ἀναγκάσιον οἶμαι τὰ ἡμέ-
 τερα αὐτῶν εἶδέναι, ὅπως τε
 πάλαι δέκετο, καὶ ὅπως νῦν
 ἔχει, καὶ τί πεῖσσι, λῶον ἔσται.
 ὅτι μὲν δὴ ἐν κρημνοῖς τε οἰκῶ-
 μεν αὐτοὶ, καὶ πέβας μετρυμῶν
 καὶ Ὀμηρον καὶ περὶ μετρυμῶν,

videlicet iudicatus indignus,
 qui donum Apollini offerret,
 Cæterū is qui à me dissentit,
 tanquam ex Agrigêto recens
 delatus, cædes quasdam, &
 iniurias, & rapinas, & depræ-
 dationes tragicè exaggerabat
 à tyranno factas, ferme se
 testem oculatum fuisse dicēs,
 quem scimus ne ad nauigium
 quidē vsq; profectum fuisse
 peregrē. Ac neq; ijs creden-
 dum omnino qui ista se per-
 pessos esse asserunt. Etenim
 incertum est vera-ne dicant,
 siquidē non possunt non cri-
 minari ea quæ explorata ha-
 bemus. Quod si tale quid in
 Sicilia factum est, delphis nō
 necesse est vt eius satagant,
 nisi nō sacerdotes, sed iudices
 esse iam velimus: & cū nostri
 sit officij victimas immolare,
 aliūmq; cultū Deo præstare,
 & si quis donaria mittat, ea
 simul consecrare, contem-
 plantes sedeamus, num qui
 trans Ionium mare habitant
 iusto vel iniusto imperio re-
 gantur. Atq; res quidē aliorū
 se habeant prout voluerint.
 At nobis opinor esse perne-
 cessariū, vt proprias norim⁹,
 tum quis olim earum fuerit,
 tū quis nūc sit status, & quid
 magis ex vsu sit nostro face-
 re. Nam quod in præcipitijs
 habitemus, & rupes col-
 lamus, Homerus monitor
 nobis, non est expectandus;

δαψύονται ἡμῖν, ἀλλ' ὁρᾷν
 πάρεστι ταῦτα. καὶ ὅσον ἐπὶ τῇ
 γῇ, βαθεῖ λαμῶ ἀεὶ συνῆμῳ
 αὐτὸ δὲ ἱερόν, καὶ ὁ Πύθιος,
 καὶ τὸ χρησθεῖον, καὶ οἱ θύοντες, A
 καὶ οἱ εὐσφουῶντες, ταῦτα Δελ-
 φῶν τὰ πεδία. ταῦθ' ἡ φέρου-
 σα. ἐντυῖθεν ἡ εὐπορεία, ἐντυ-
 ῖθεν αἱ τροφαί. καὶ γὰρ τὰ ληθῆ
 φέρει ὑμᾶς αὐτὸν λέγειν, καὶ B
 τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῷ ποιητῶν,
 εἰσάρτα ἡμῖν, καὶ ἀνέροτα
 φύεται τὰ πάντα ὑπὸ μαργα-
 ρῶ θεῶ, ὅς οὐ μόνον τὰ παρὰ C
 τοῖς ἄλλοις ἀγαθὰ γηγόμενα
 παρέχει, ἀλλ' εἴ τι ἐν φρυξίν, ἢ
 Λυδοῖς, ἢ Πέρσαις, ἢ Ασσυρίαις,
 ἢ Φοινίκῃ, ἢ Ἰταλιώταις, ἢ
 Τρωβορείαις αὐτοῖς, πάντα ἐς
 Δελφούς ἀφικνέται. καὶ τὰ δύν- D
 τετα, καὶ τὸ θεῶν, καὶ εὐπορέμῳ,
 ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἀπαίτων,
 καὶ εὐδαίμονεσθαι. ταῦτα τὸ ἀρ-
 χαῖον. ταῦτα τὸ μέχρι νῦν. καὶ
 μὴ παυσάμεθα γὰρ ἔτι βιοῦν-
 τες. μέμνηται δ' οὐδεὶς πώποτε
 ἡφρον ὑπὲρ ἀναδήματος παρὰ E
 ἡμῖν ἀναδοδεῖξαι, ἢ δὲ κωλυθέντα
 πινὰ θύειν, ἢ ἀναπίνειν. καὶ διὰ
 τῶν οἶμαι καὶ αὐτὸ ἐς ὑπερβο-
 λῶν νύξεται τὸ ἱερόν, καὶ ὑπερ-
 πολουτεῖ ἐν τοῖς μυστήμασι.
 δεῖ τοίνυν μὴδὲ ἐν τῷ παρόντι

qui nobis hæc patefaciat:
 sed coram oculis hæc in-
 tuemur. Et quantum in
 terra est, in extrema fane
 semper versaremur: verum
 templum ipsum, & Pythium,
 & oraculum, & qui sacrifi-
 cant, & qui pietatem exer-
 cent, hi Delphorum summi
 campi, hi prouentus, hinc
 abundantia, hinc alimenta.
 Par enim est ut vera dicam
 vobis, etiam quod à poetis
 dicitur, citra sementem,
 citraque culturam omnia
 nobis proueniunt, agricolæ
 Dei opera: qui non solum
 ea bona nobis exhibet quæ
 apud alios nascuntur: sed
 siquid est apud Phrygas,
 aut Lydos, aut Persas, aut
 Assyrios, aut Phœnices, aut
 Italos, ipsos-ue Hyperbo-
 reos, omnia ad Delphos
 veniunt: & nos secundum
 à Deo honorem ab omnibus
 consequimur, opulenti, fel-
 lices sumus. Hæc olim,
 hæc hactenus obtinuimus:
 atque utinam ita viuere
 non desinamus. Nemo me-
 minit latum à nobis ul-
 quam fuisse suffragium, quo
 quæquam à sacrificando, vel
 offerendo donario prohibue-
 rimus. Quam ob causam, o-
 pinor, ipsum templum mirum in
 modum auctum est, & dona-
 rij summopere locupletatū.
 Quare neque quicquam in

κακοτομῶν μηδ' ἐν μὴ ᾧ παρὰ
τὰ πάτρια νόμον καθίσταται,
φιλοκεινῶν τὰ ἀνὰ δῆματα, καὶ
ῥητορικοῦ τὰ πεμπόμενα, ὁ-
δεῖν, καὶ ἀπ' οὗτου, καὶ ὁ ποῖα. δι-
ξασόμενος δ', ἀπορρογόνως ἀνα-
πνέειναι, ὑπερτομῶν ἀμφοῖν,
καὶ τῷ θεῷ, καὶ τοῖς ἐυσέβεισι.
ῥηκεῖτε δέ μοι ὅτι ἀνδρες Δελ-
φοί, ἄριστα βεβήκατε πρὸς τὸ
παρόντων, εἰ λογίσσεσθε παρῶντων
ὑπὸ ὁσων, καὶ ἡλίκων ὅτιν ἡ σκέ-
ψις. παρῶντων μὲν, ὑπὸ τῷ θεῷ, καὶ
τῷ ἱερεῖ, καὶ θυσιῶν, καὶ ἀνὰ δῆ-
μάτων, καὶ ἐδῶν ἀρχαίων, καὶ
θεσιῶν παλαιῶν, καὶ δόξης
τοῦ μαρτυρίου. ἔπειτα, ὑπὸ τῷ
πύλαιος ὅλης, καὶ τῶν συμ-
μερόντων τῷ τε κοινῷ ἡμῶν,
καὶ ἰδίᾳ ἐκάστῳ Δελφῶν. ἐπὶ
πᾶσι δ', ἃ παρὰ πᾶσιν ἀν-
θρώποις ἐυκλείας, ἢ κακο-
δοξίας. τούτων γὰρ ὅτι οἶδα
ἢ τι μείζον, εἰ σωφρονεῖτε,
ἢ ἀναρχαμότερον ἡγήσασθε αὐ-
τοῦ μὲν οὐκ ὄντος βουλευόμενα,
ταῦτά ὅτιν. οὐ φάλαρις τύραν-
τος εἷς, οὐδὲ ταῦρος οὗτος,
οὐδὲ χαλκὸς μόνος, ἀλλὰ παῖ-
τες βασιλεῖς, καὶ πάντες θυνά-
σται, ὅσοι νῦν ῥησύνται τῷ ἱε-
ρεῖ, καὶ χρυσὸς, καὶ ἀργυρὸς, καὶ
ὅσα ἄλλα τίμια, πολλὰ πολλὰ ἀνατεθασόμενα τῷ θεῷ

præsentia est innouandum,
neque præter patriam con-
suetudinem lex constituen-
da: non accuratè expen-
denda donaria, nec genus
A quærendum, vnde, à quo,
& qualia sint. Sed citra cu-
riositatem suscipiendo con-
secranda sunt, vt vtrisque
cùm Deo tum pijs homini-
bus inseruiamus. Videmini
autem mihi, viri Delphi,
rebus præsentibus optimè
consulturi, si primùm re-
putetis quæ res, quantæque
in considerationem veniant:
C ac primùm quidem Deus, &
delubrum, & sacrificia, &
donaria, prisci mores, anti-
qui ritus, & gloria oraculi:
deinde ciuitas vniuersa, &
communis nostrum, & pri-
uata singulorum Delpho-
rum vtilitas: denique apud
homines omnes gloria: vel
infamia. Quibus nescio nū-
quid maius, si sapitis, magis-
ue necessarium existimabitis.
Atqui hæc sunt de quibus
consultamus: non vnicius
Phalaris tyrannus, non hic
E taurus, non æstantum, sed
omnes reges, omnes prin-
cipes, quotquot templo
nunc videntur: præterea
aurum, & argentum, &
quæcunq; alia pretiosa, mul-
ta sæpe Deo dedicabuntur.

παρὸν μὲν γὰρ, τὸ κτ' ἃ θεὸν
 ἡγεσθῶμαι ἀξίον. πῶς ἔν
 ἔνεχα, μὴ δ' ὡς αἰεὶ, μὴ δ' ὡς
 πάλαι τὰ πρὶν τῶν ἀναθημάτων
 ποίησάντων. ἢ τί μεμψόμενοι **A**
 τοῖς παλαιοῖς ἔδειπν, καὶ νοτο-
 μίσουσι, καὶ ὃ μὴ ὅτι πώποτε,
 ἀφ' ἧ τῶν πόλιν οἰκοῦντων, καὶ
 ὃ Πυθίος χρεῖ, καὶ ὃ πέποις
 φθίγγεται, καὶ ἡ ἱερεῖα ἐμπνέ- **B**
 εται, μεθύονται ἡμῶν, νῦν καπα-
 τήσουμεθα, κείνεσθαι, καὶ ἡ-
 γάξωμεν τὸν ἀναπείντας. καὶ
 μὴ δ' ἐκείνους μὴ τῶ πα-
 λαῖν ἔδοις, τῶ ἀνέδω καὶ **C**
 πᾶσιν ἔειναι, ὁρᾶτε ὅσων
 ἀγαθὸν ἐμπέπλησται τὸ ἱερὸν,
 ἀπαιτῶν ἀναπείντων, καὶ ἡ
 τῶ ἀρχουσιν δυνάμει ἐνὶ
 δωρεῶν τὸ θεόν. εἰ δ' ὑμᾶς **D**
 αὐτὸν δοκιμασῶ, καὶ ἡγεσθῶ
 ἐπιστήτε τοῖς ἀναθημασιν,
 οὐκ ὡς μὴ ὑπορήσωμεν τῶν δο-
 κιμασθῶντων ἐπὶ, ἔδενος
 ὑπομείνοντος, ὑποδίκον αὐτὸν
 καθίσταται, καὶ ἀναλίσκοντα, **E**
 καὶ καπαδιστάνοντα, παρ
 αὐτῶ κείνεσθαι, καὶ ἡ τῶν
 ὀλῶν κινδυνεύειν. ἢ τίγι
 βιωτὸν, εἰ κείνηται τῶ ἀνα-
 πείναι ἀνάξιος;

Primum enim expendendum
 quid cum Dei voluntate co-
 ueniat : cuius rei gratia, ne-
 que ut semper, neque ut olim
 moris fuit, in dedicandis do-
 narijs nos geramus : aut quid
 in constitutionibus antiquis
 reprehendentes, nouis rebus
 studeamus. Et quod nun-
 quam ex quo hanc urbem
 incolimus, & Pythius ora-
 cula reddit, & tripods locu-
 tur, & sacerdos numine as-
 flatur, fecimus, nunc insti-
 tuamus, ut qui huc munera
 mittunt, iudicio & examini
 fiant obnoxij. Atqui cum ex
 prisco illo instituto liceret
 omnibus nullo discrimine
 munera offerre, videte quod
 bonis cumulatam sic tem-
 plum, omnibus offerentibus,
 & supra facultates nonnullis
 Deum donarijs cohonestan-
 tibus. Quod si vosmet ip-
 sos censores & indagatores
 donarijs præficiatis, veretur
 ne desit nobis quod in po-
 sterum probemus, nemine
 se constituyente reum, & sum-
 ptus ac impensas æquo ani-
 mo faciente, ut iudicetur,
 deque omnibus in periculum
 veniat. Num cui acerba non
 fuerit vita, si iudicetur in-
 dignus qui Deo donaria con-
 ferret?

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, Η ALEXANDER, SEV
Ψευδομαντις. PSEUDOMANTIS.

ARGVMENTVM.

Historica narratio est, vitam & res Alexandri cuiusdam impostoris, qui si Podalirij filium faciebat, & pro vate venditabat, exponens, lectu iucundissima, non per se modò, verum etiam quòd sub huius praestigiatoris exemplo, aliorum atque similium, quorum nonnullos superioratas quoque tulit, scelera atque impostura deprehendi, coarguique possunt. Proamio, difficultatem suscepti operis collatione quadam amplificat, institutumque suum, exemplo defendit. Hinc ad Narrationem descendens, à descriptione persona orditur. Cetera plana sunt.

Τ μὲν Ἰώης ὦ
φίλτατε Κέλσῃ,
Σ μὲν πὶ τῷ τοῦ,
καὶ φαῦλον οἶε
τὸ πρῶτον,
πρῶτον τὸν Ἀλεξάνδρου σοὶ Ἀ
πρῶτον τὸν Ἀλεξάνδρου, τὸ γὰρ ποτὶς
βίον, καὶ ὁπποῖας αὐτῷ, καὶ πολλὰ
ματὰ, καὶ μαγαλείας εἰς
βιβλίον ἐγγράψαντα, πέμψαι.
τὸ δ' ἂν πρὸς ἐξέλιπον πρῶτον τὸ
ἀκρίβεις ἔχουσιν ἐπιγίγναι, καὶ μὴ
ὅν ὅτι, ἢ τὰς Ἀλεξάνδρου
τὸν Φιλίππου πρῶτον τὸν ἀνα
γράφαι. τοσούτος εἰς χάριαν ὁ
πρῶτον, ὅσος εἰς ἀρετὴν ὁ κείνους.

V quidem cha-
rissime Celse,
T leuem forte
quandam ac
facilem pro-
uinciam man-
dare putas, quum iniungis ve
Alexandri Abonotichitæ
impostoris vitam, & com-
menta, facinora, præstigi-
asque libro complexus tibi
mittam. Verum si quis accu-
ratè singula persequi velit,
hoc non minoris est ne-
gocij, quàm Alexandri
Philippi filij res gestas con-
scribere: tantus fuit ille
scelere, quantus hic virtute.

ὁμως ὅ , εἰ μὴ συγγνώμης
 ἀναγκάσεται μέλλοις , καὶ τὰ
 ἐπιδόματα τοῖς ἰσοθυμίοις
 ἀποσπορεύσθαι , ὑποστήσονται
 σου ἢ ἄθλον , καὶ ἢ Ἀντίου βυ- A
 στασίαν , εἰ καὶ μὴ πάντων , ἀλλ' εἰς
 δυνάμειν καὶ ἢ ἑμαυτοῦ , ἀνα-
 θήσας πειράσονται , ὁλίγοις ὁ-
 σοις ἢ κοφίνων ἐκφορήσας , ὡς
 ἀπ' ἐκείνων τεκμαίρεται πύση B
 πάντα , καὶ ὡς ἀμείψαντες ἡ κό-
 πος , ἡ δὲ τριτάτοι βόες ἐν πολ-
 λοῖς ἔτι ποιήται ἐδιδόματα .
 αἰδέσμαι μὲ οὐκ ὑπὸ ἀμφοῖν ,
 ὑπὸ τῶν σῶν , καὶ ὑπὸ ἑμαυτοῦ . σὺ C
 μὲν , ἀξιουμέντος μνήμης , καὶ γε-
 ῖν παρὰ δὲ δυνάμει ἀνδρα τεισ-
 χατάρχον . ἐμὲ ὅ , σπουδῶν
 ποιημένων ἐπὶ τοιαύτῃ ἰσορείᾳ ,
 καὶ πρῶτον ἀνδράπου , ὃν D
 ἐν ἀναγκάσεται ἀπὸ τῶν
 πεπαιδευμένων ἡ δὲ ἄξιον ,
 ἀλλ' ἐν παιδείᾳ πᾶσι μεγίστη
 διαίψα ὁρᾶται , ὑπὸ παιδείᾳ ,
 ἢ ἀλωπύκων σπαρτηόμηνον .
 ἀλλ' ἡ δὲ πρὸς ἡμῖν ταύτῃ ἐπι- E
 φέρη πᾶσι αἰτίαν , ἔξοχον καὶ
 αὐτοὶ εἰς παρὰ δὲ δυνάμει τοιούτων
 ἀνεγκλήν . καὶ Ἀρρίανος γὰρ ὁ
 τῷ Ἐπικτήτου μαθητῆς , ἀνὴρ
 Ῥωμαίων ἐν τοῖς ἀρχαίοις , καὶ
 παιδείᾳ παρ' ὅλον τὸ βίον συ-
 γχυόμενος , ὁμοίον τι παθὼν ,

Atamen si cum venia le-
 cturus sis , & quod decet
 narrationi , suppleturus
 hunc laborem subibo . Et
 Augiæ bubile , si non omne ,
 saltem pro mea virili re-
 purgare nitar , paucis ali-
 quot elatis cophinis , et
 quibus conijcias , quantus
 quàmque immensus fuerit
 sumus uniuersus , quem per
 mille boues multis annis
 reddere potuerunt . Sed in-
 terim tibi , mihi que ipsi à
 vituperio metuo . Tibi qui-
 dem qui velis memorie li-
 terisque mandari virum lon-
 ge sceleratissimum . Mihi
 verò qui operam collocem ,
 in scribenda huiusmodi hi-
 storia , rebusque gestis ho-
 minis , quem à viris eru-
 ditis legi non deceret , sed
 in frequentissimo , amplissi-
 mòque theatro spectari à
 simijs , aut vulpibus dif-
 cerptum . Quamquam si quis
 hoc crimen nobis impegerit
 poterimus ipsi exemplum
 simile producere . Etenim
 Arrianus ille Epicteti disci-
 pulus , vir inter Romano-
 rum primarios habitus , &
 per omnem vitam in li-
 terarum studio versatus ,
 cum simile quid fecerit ,
 pro nobis responderit .

ἀπολογίσειτ' αὖ καὶ ὑπὲρ ἑμαυτοῦ .

ἑλπιόμενον γὰρ τὸ ληστὴ κα-
 εῖνος βίον ἀναχάλαται ἡξίωσεν.
 ἡμεῖς δ', πολὺ ὠμότερον ληστὴ
 κτήμεν ποιησόμεθα, ὅσῳ μὴ
 ἐν ὕλῃ, καὶ ὄρεσιν, ἀλλ' ἐν πό-
 λεσιν οὗτος ἐλήσεν, οὐ Μι-
 νύαν μόνον, οὐδὲ τὴν Ἰδὴν κα-
 τὰ βέλαν, εἰδὲ ὀλίγα τ' Ἀσίας
 μὲν τὰ ἐρημότερα λεηλατῶν,
 ἀλλὰ πᾶσαν ὡς εἰπὺν τ' Ῥω-
 μαίων ἀρχὴν ἐμπλήσας τ' λη-
 στίας τ' αὐτῆς. περὶ τὸν δὲ σοὶ
 αὐτὸν ὑπογράψω τῷ λόγῳ,
 περὶ τὸ ὁμοιότατον εἰκότας τ'
 μορφῇ, ὡσαύτ' ἀνύωμαι, καί τοι
 μὴ παῖν χαφικός τις ὢν. τὸ γὰρ
 δὴ σῶμα, ἵνα σοὶ καὶ τὸ το δειξέω,
 μέγας τε λῦν, καὶ χαλὸς ἰδεῖν, καὶ
 διοφαντικὸς ὡς ἀλκυῶν. λευκὸς
 καὶ χεῖρας, τὸ γένειον οὐ παῖν
 λείπτος. κόμην δ' ἔχει, ἰδὲν, καὶ
 δ', καὶ περὶ δευτέρου ἐπιχειρήματα,
 εἰ μάλ' αἰσθητὴν, καὶ τὸν
 πολλοὺς ὅτι λῦν ἀλλοβία, λε-
 λυθῆναι. ὀφθαλμοὶ, πολὺ τὸ
 γερὸν, καὶ ἐνδεον διεμφάνον-
 τες. φωνήμα, ἡδιστὸν τε ἄμα,
 καὶ λαμπερότατον. καὶ ὅλως,
 εἰδαμένον μεμπτός λῦν ταῦτά
 γε. τοιοῦτος δ' ἔστι μορφῇ. ἡ
 ψυχὴ δ', καὶ ἡ γνώμη, ἀλεξίκακος
 Ἡράκλειος, καὶ Ζεὺς ἀποτρέ-
 πτης, καὶ Διόσκουροι σωτῆρες,

Nam is quidem Tillibori la-
 tronis vitam describere non
 censuit indignum. Nos verò
 latronis longè crudelioris
 mentionem faciemus, quip-
 pe qui non in sylvis & mon-
 tibus, sed in vrbibus ipsis est
 latrocinatus: nec Minyam
 tantum & Idam pergrassatus,
 neque paucas quasdam Asiae,
 easque desertiores partes de-
 populatus, sed vniuersam, ut
 ita dicam, Romanorum di-
 tionem suo latrocinio com-
 pleuit. Primum autem ho-
 minem tibi verbis depin-
 gam, formam eius quam pro-
 xime representans: etsi non
 sim pingendi admodum pe-
 ritus. Corpore igitur, ut tibi
 etiam hoc indicem, procerus
 erat, & aspectu decorus, pla-
 nè diuina specie, colore cā-
 dido, barba non admodum
 hirsuta, coma tectus par-
 tim nativa, partim apposi-
 titia, scitè admodum efficta,
 quam ascititiam esse vulgus
 ignorabat. Oculi versatiles
 illi diuina quadam acie
 refulgebant: vox suauissima
 erat, pariterque clarissima.
 In summa quoad ista, nulla
 ex parte poterat improbari.
 Hæc quidem illius forma
 erat. Cæterum mens atque
 animus, ὁ malorum de-
 pulsor Hercules, & auersor
 hostiū Iupiter, seruatoresque

πολεμίοις, καὶ ἐχθροῖς ἐντυ-
χεῖν ἤρπτο, ἢ συγχέεσθαι τοι-
ῷ τῷ πνί. πωλεῖσι μὲν γὰρ, καὶ
ἀγχοῖα. καὶ δειμύτην,
παμπλου τῶν ἄλλων δέφερε. A
καὶ τὸν πειερζον, καὶ ἐυμα-
δῆς, καὶ μυμιονικόν, καὶ πρὸς
τὰ μαθήματα ἐμψυῖς, πάντα
ταῦτα εἰς ὑπερβολὴν ἔχοντα
ὑπερῆρχεν αὐτῶν. ἐχέητο δ' αὐ-
τοῖς εἰς τὸ χεῖρισον. καὶ ὄργανα
ταῦτα ἡμιναῖα ὑποβεβλημένα
ἔχων, αὐτίκα μάλα τῶν ἐπὶ
κακίᾳ διαβοήτων, ἀκρότατος
ἀπετελείωτο ὑπὲρ τὸν Κέρκω-
πας, ὑπὲρ τὸν Εὐρύβατον, ἢ
Φρυώναντα, ἢ Λεισόδημον, ἢ
Σώκρατον. αὐτὸς γὰρ τῷ γαμ-
βρῷ Ρουππλιανῷ ποτὲ χά-
φων, καὶ τὰ ματερώτατα ὑπὲρ D
αὐτῶν λέγων, Πυθαγόρα ὁμοίος
εἶναι ἡξίου. ἀλλὰ ἔλεως μὲν
ὁ Πυθαγόρας εἶναι, σοφὸς
αὐτῆς, καὶ πῶς γνώμην δεσ-
πίσιος. εἰ δ' ἔτι τῶτον ἐγ-
γρήτο, πᾶσι αὖτ' εὖ οἶδα ὅτι E
πρὸς αὐτὸν εἶναι ἔδοξε. καὶ
πρὸς χαείτων, μὴ με νομίσης
ἐφ' ὕβρει ταῦτα τῷ Πυθαγό-
ρῳ λέγειν, ἢ σιμωπλήν πειρώ-
μενον αὐτὸν εἰς ὁμοιότητας τῇ
καρδίᾳ. ἀλλ' εἴ τις τὰ χεῖρις, καὶ
διαβολῇ ὑπὲρ τῷ Πυθαγόρῳ

Dioscuroi : in hostes potius
cōtingat incidere, quàm cur-
eiusmodi quopiā habere cō-
merciū. Siquidē ingenio, so-
lertia, acumine longē presta-
bat cæteris. Tum curiositas,
docilitas, memoria, & ad dis-
ciplinas ingenij felicitas
horum vnumquodque supra
quàm dici possit, illi suppe-
tebat : quibus tamen pessimam in partem est usus. Ex
egregijs hisce instrumentis
instructus, ilico omnium qui
sceleribus essent nobilitati,
facilè summus euasit, supe-
rior Cercopibus, superior
Eurybato, vel Phrynonda,
vel Aristodemo, vel Sistrato.
Qui cūm Rutiliano ge-
nero aliquando scriberet, &
de se modestissimè loqueretur,
Pythagoræ semetassimi-
labar. At verò sit mihi
propitius Pythagoras, vir
sapiens, & mentē diuinā. sed
si ætate huius vixisset, puer,
sat scio, præ hoc visus fu-
isset. Sed heus tu per Gra-
tias, caue putes hæc in Py-
thagoræ contumeliam me
dicere, quasi velim eos si-
militudine rerum gestarum
committere. Verūm si quis
detrimenta quæq; & probro-
fissima, quæ de Pythagora
per calūniam feruntur (qui-
bus equidem hāudquaquam
λεγομένων, εἰς ἔργον καὶ ἀσπι-

διήλωσ' ἀληθείαν ἔσιν, ὁμοίως
 συναγαγροὶ ἐς τὸ αὐτὸ πολλοστὴν
 αἰ μέρους ἅπαντα ἐκείνα ἡμοί-
 το ἢ Ἀλεξάνδρου δεινότητος.
 ὅλως γὰρ ἐπινόησόν μοι, καὶ τῷ
 λογισμῷ διατύπωσεν ποικιλο-
 πᾶτίν τινα ψυχῆς κρᾶσιν, ἐκ
 ψεύδους, καὶ δόλων, καὶ ὁπορ-
 κῶν, καὶ χαροτέρων συγκει-
 μένων, βᾶδιαν, πολυμερῆν, πα-
 ράβολον, φιλόπονον ἐξεργάσας
 τὰ νοηθέντα, καὶ πιθανή, καὶ ἀξιό-
 πιστον, καὶ ὑποκειρικὴν τῷ βελ-
 πτότος, καὶ τῷ ἐναντιωτάτῳ ἢ
 βολήσεως ἐκκῆσαν. οὐδεὶς γοῦν
 τοσούτον ἐντυχῶν, ἢ ἀπ᾽ ἄλλου
 δόξαν λαβὼν ὑπὸ αὐτοῦ, ὡς εἴη
 παύτων ἀνθρώπων χρηστία-
 τος, καὶ ἐπεικείατος, καὶ περ-
 σέπ, ἀπλοϊκώτατος τε, καὶ
 ἀρελέατος. ἐπὶ πᾶσι δὲ τού-
 τοις, τὸ μεγαλοῦργε, πρὸς ἡμᾶς,
 καὶ τὸ, μηδὲν αἰεὶ μικρὸν ἐπι-
 νοεῖν, ὅτι αἰεὶ τοῖς μεγίστοις
 ἐπέχειν τὸν νοῦν. μετράχιον μὲν
 ἐν ἑπὶ ὧν, παύω ὡς ὅτιον, ὡς ἐν ἡμῶν
 ἀπὸ τῆς χαλάρου τεκμαίρεσθαι,
 καὶ ἀκούειν τῆς διηγουμένης, ἀνέ-
 δν ἐπέρνευ, καὶ σωλῶ ἐπὶ με-
 τῶ τοῖς δεομένοις. ἐν δὲ τοῖς
 ἄλλοις, λαμβάνει τις αὐτὸν
 ἐρσηὶς νόος, τῆς μαγείας, καὶ ἐπὶ
 δὲς διαπιστοῖς ὑποχρημένων,

fidē perinde ut veris habue-
 rim / si quis tamen conferat
 in vnum, ea omnia non fue-
 rint Alexandrinæ versutiae
 pars minima. Proximum enim
 imaginare mihi, & cogita-
 tione finge, quāto maximē
 variam ingenij temperaturā,
 ex mendacio, dolis, periurijs
 maleficijs compositam, prout
 aptam, audacem, præcipitem,
 efficiendis ea quæ excogita-
 set, gnauam, appositam ad
 persuadendum, fide dignam,
 ad simulandum optima quæ-
 que aptam, & consilio con-
 trariā prae se ferentem. Nemo
 igitur cum illo primum cō-
 gressus, non discessit quin
 hanc opinionem de illo sus-
 ceperit, ut cum mortalium
 omnium optimum, æquissi-
 mumque, præterea simpli-
 cissimum, minimēque falla-
 cem iudicaret. Accedebat ad
 hæc omnia grandium rerum
 conatus, cum nihil pusillum
 cogitaret, sed ad maximā
 semper animum appelleret.
 Itaque cum esset adhuc ado-
 lescens, venustus admodum,
 ut licebat ex stipula conijce-
 re, & ex ijs audire qui narra-
 bāt, promiscuē scortabatur,
 & rogantibus sui copiam
 mercede faciebat. Inter alios
 autem, accipit ipsum amans
 quidam præstigiator, ex ijs
 qui magias & miras in-
 cantationes profitentur,

καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς,
καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς,
καὶ θησαυρῶν ἀναπομπὰς, καὶ
κληρῶν διαδοχάς. οὗτος, ἰδὼν
ἐνφυᾶ παῖδα, καὶ παρὲς ἰσθη-
ρεῖαν τῇ αὐτῇ παρὰ ξέων ἐτοιμό-
τατον, οὐ μᾶλλον ἐρωῶντα τῇ κα-
κίας τῇ αὐτῇ, ἢ αὐτὸς τῇ ὥρᾳ τῇ
ἐκείνῃ, ἔξ ἐπαίδευσέ τε αὐτὸν,
καὶ διτέλει ἰατρογῶν, καὶ
ἰσθηρῆς, καὶ διακόνῳ χρώ-
μῃος. ὁ δὲ αὐτὸς ἐκείνος,
δημοσίᾳ μὲν δῆδεν ἰατρὸς ἴμῳ,
ἠπίστατο δὲ καὶ πλὴν Θῶνος
τῷ αἰγυπίου γυναικί, φάρ-
μακα πολλὰ μὲν ἰδὼν ἀμιμ-
νήσια, πολλὰ δὲ λυγρὰ. ὦν
ἐπαίτων κληρονόμος, καὶ διά-
δοχος αὐτὸς ἐγένετο. ἴμῳ δὲ ὁ
διδάκκαλος ἐκείνος, καὶ ἐρα-
στὴς τὸ γένος τυανεύς, πῶν
Ἀπολλωνίῳ τῷ τυανεῖ παῖν
συγγραμμάτων, καὶ πλὴν πᾶ-
σαν αὐτῇ βραγυδίᾳ ἐίδόντων.
ἐξ ἧς ἔξ οἷας σοι διατειβῆς
ἀνθρώπον λέγω; ἥδη δὲ πώ-
γωνος ὁ Ἀλέξανδρος πιμ-
πλάμῃος, καὶ τῷ τυανεῖος
ἐκείνου ἀποθανόντος, ἐν ἀπο-
είᾳ καθεστὼς, ἀπηνθηκίᾳ ἅμα
τῇ ὥρᾳ, ἀφ' ἧς βέβηται ἐδύ-
νατο, καὶ ἐπὶ μᾶλλον οὐδὲν
ἐπιπρόει. ἀλλὰ κοινωνήσας

tum artes ad conciliandam
in amoribus gratiam, ad im-
mittenda in inimicos mala,
ad eruendos thesauros, ad
hæreditates suscipiendas.
A His cum eximie indolis
puerum conspexisset, & ad
ministrandum suis actioni-
bus propensissimum: ut pote
qui non minus illius amare
maleficium, quam ipse huius
formam: erudiuit eum, sem-
per deinceps adiutore & mi-
nistro est usus. Atque is apud
populum medicinam profi-
tebatur: & norat quemad-
modum Thonis Ægyptij
coniux Pharmaca mixta, fa-
lubria multa, & noxia mul-
ta. Quorum omnium hæ-
res hic & successor fuit. Por-
rò doctor ille & amator,
natione Tyaneus erat, ex
ijs qui cum illo Apollonio
Tyaneo versati erant, so-
tâmq; illius tragœdiam
pernouerant. Vides quam
ē schola tibi hominem re-
fero? Verum ubi iam barba
plenus esset Alexander, Ty-
aneo illo vita defuncto, ad
egestatem redactus, cum
oris gratia defloruisset,
vnde victum parare poterat,
nihil postea paruum agi-
tabat animo. Sed inito
commercio cum Byzantino
quodam annalium scriptore,

βυζαντίῳ πρὸς ἱστορογράφον,

καθύντων ἐς τὸν ἀγῶνα
 πολὺ καταρροτόν τῳ φύ-
 πῃ, Κοκκῶας δ' ἐπεχάειτο
 ἵμαι, πειρίσας ροπτέοντες
 καὶ τοὺς παχέας τ' ἀνδρόπων.
 ἦτο γὰρ αὐτοὶ τῇ πατείῳ τῶν
 μάχων φανῇ τοὺς πολλοὺς
 ὑμᾶζοισιν, ἀποκείροντες.
 ἦ δ' οὕτοις, καὶ μακέπν
 κυᾶα παλουσίας, ἔξωρον μ',
 ῥάσμον δ' ἐπ' εἶναι βουλο-
 θῶν, ἔξευρόντας, ἐπισπί-
 παντό τε τὰ ἀρκουῶτα παρ'
 ὠπῆς, καὶ ἠκολούθησαν ἐκ
 τῆ Βιθυνίας εἰς τὴν Μακεδο-
 νίαν. Πελλαία δ' ἐκείνη,
 πάλαι μὲν ἐνδαίμονος χειρίου
 τῶν Μακεδόνων βασι-
 νίας, νῦν δ' ἐταπεινούς, καὶ
 ἰλίχους τοῦ οἰκίτορος ἔχοντας.
 ἠπαύδα ἰδόντες δ' ῥακοντας
 παμμαγέδεις, ἡμέτεροι πάντες,
 καὶ πιδασοὶ, ὥς καὶ ὑπὸ γυ-
 ραίων βέβηται, καὶ παιδίοις
 πυρραυέειν, καὶ πατουμύροις
 ἀνέχεσθαι, καὶ θλιβομύροις μὴ
 ἐγκακτεῖν, καὶ γάλα πίνειν
 ἀπὸ θηλῆς καὶ ταυτὰ τοῖς βρέ-
 ρεσι, πολλοὶ δ' ἐγίνοντο τοιῦ-
 τοι παρ' αὐτοῖς, ὅσων καὶ τ'
 ἐπὶ τῷ Ολυμπίადος μῦθον δια-
 φοιῆσαι πάλαι εἶκος, ὁπότε
 ἐκὺς τῷ Ἀλέξανδρον, δ' ῥακον-

omnium qui in certamina
 descendunt, ingenij lon-
 gè sceleratissimi: Coccomas
 autem cognominabatur ve-
 puto: circumibant impro-
 sturis ludificantes, ac pin-
 gues homines (sic enim
 illi peculiari magorum lin-
 gua vulgus appellant) de-
 tondentes. Inter hæc, Ma-
 cecin mulierem opulentam
 nacti sunt, exoleta iam for-
 ma: sed quæ etiamdum ama-
 bilis haberi studeret. Ab hac
 victus copia suppeditabatur,
 quam ex Bithynia in Mace-
 doniam vsque sunt sequuti.
 Pellæa autem erat illa, qui
 locus olim floruit sub Mace-
 donicis regibus: nunc à
 paucis, iisque humilibus
 incolitur. Ibi cum im-
 mani magnitudine draco-
 nes conspicerent, cicures
 ac mansuetos, adco vt à
 mulieribus alerentur, & cum
 pueris cubarent, & se con-
 culcari sustinerent, neque
 se premi indignè ferrent, de-
 nique infantum more lac è
 papilla sugerent (quales
 apud illos sunt permulti,
 vnde verisimile est olim il-
 lam de Olympiade fabulam
 increbuisse, quando con-
 cumbente cum illa huius-
 modi puto quopiam draco-
 ne, Alexandrum conceperat,

τος πινός οἶμαι τοῦτου συγκα-
 δύνειτος αὐτῇ, ὡς αὐτῇ τῇ
 ἑρπετων ἐν τῷ χαλλισόν, ὀλίγων
 ὀβολῶν. καὶ κτ' τ. Θεκυδίδει,
 ἀρχεται ὁ πόλεμος ἐνδύνει
 ἡδὴ. ὡς γὰρ αὐτοὶ δύο χάριτοι, καὶ
 μεγαλότολμοι, καὶ πρὸς τὸ χα-
 κουρῆν περιχερότατοι ἐς τὸ
 αὐτὸ συνελθόντες, ῥηδῖως χα-
 τινόσασθαι τὸ τῷ ἀνθρώπων εἶον
 ὑποδύνειν τοῦτον μέγιστον τυ-
 ραννέωμον, ἐλπίδος, καὶ φόβου,
 καὶ ὅτι ὁ τούτων ἐκείνων ἐς δέον
 χρῆσθαι διωάμενος, τάχα
 πληθήσειεν αὐ. ἐν ἀμφοτέροις
 γὰρ, τῷ τε δεδιῶτι, καὶ τῷ ἐλ-
 πίζοντι, ἑωρων τῇ προέγνωσιν
 ἀσχυροτάτῳ τε, καὶ ποθει-
 νοτάτῳ ἔσαν, καὶ Δελφοῖς ἄτω
 πάλαι πλατῆσαι, καὶ αἰοδίμοις
 γνέσθαι, καὶ Δῆλον, καὶ Κλαρόν,
 καὶ Βραγχίδας, τῶν ἀνθρώπων
 αἰ, δι' ὧς προείπεν τυράννοις,
 πῶς ἐλπίδα, καὶ τὸν φόβον,
 φοιτῶντων ἐς ἱερὰ, καὶ προ-
 μαθεῖν τὰ μέλλοντα δεσφύων.
 καὶ δι' αὐτὸ ἐκατόμβαι θυόν-
 των, καὶ χρυσᾶς πλίνθοις ἀνα-
 τιθέντων. ταῦτα πρὸς ἀλλή-
 λους σφρόντες, καὶ κυκλῶντες.
 μαρτεῖον συστήσασθαι. καὶ χρυ-
 σήειον ἐβουλεύοντο. εἰ γὰρ
 ταῦτα προχωρήσειεν αὐτοῖς,

vnum ex his serpentibus
 qui esset pulcherrimus,
 paucis obolis emunt. Atque
 ut Thucydidis utar ver-
 bis, hinc iam bellum ori-
 tur. Nimirum cum duo
 facinorosissimi, magnaque
 audentes, neque non ad
 maleficia promptissimi, so-
 cietatem iniuissent, facile
 perpenderunt hæc duo po-
 tissimum in hominum vi-
 ta tyrannidem obtinere
 Spem, atque Metum, quo-
 rum utroque siquis com-
 mōdè uteretur, fore ut
 illico discerneret. Nam utri-
 que, Metuenti scilicet, &
 Speranti, maximè necessa-
 riam atque optatissimam
 esse præscientiam videbant
 atque hæc via Delphos
 olim ditatos, factosque
 celebres: præterea Delum,
 Clarum, & Branchidas:
 nimirum hominibus per
 hos quos dixi tyrannos
 Spem, ac Metum, ad tem-
 pla confluentibus, ac fu-
 tura prædiscere cupienti-
 bus, ideoque hecatombas
 immolantibus, aureasque
 lateres dedicantibus. His
 inter se versatis, atque vi-
 tro citroque agitatibus, ora-
 culum, & cortinam con-
 stituere statuerunt. Etenim
 si res ea processisset, spe-

αὐτῆς πλούσιοι τε καὶ ὑ-
δαίμονες ἔσονται ἡλπίζον,
ὅσῳ μαιζόνως ἢ κτ' πλὴν
περὶ τὴν περσοδοκίαν ἀπὴν-
τησεν αὐτοῖς, καὶ κρεῖττον
ἐμφανὴ τῆς ἐλπίδος. τοῦτω-
θεν πλὴν σκέψιν ἐποιοῦντο,
πρῶτα μὲν περὶ τὸ χειρίου,
δεύτερον δ', ἥτις ἡ ἀρχὴ καὶ
τρεῖς ἀν' ἡρώοιο τῆς ἐπι-
σημείας. ὁ μὲν οὖν Κοκκω-
αῖ, πλὴν Χαλκιδόνα ἐφοκίμα-
εν ἐπιτηδεῖον εἶναι, καὶ ἐμπο-
ν χειρίου, τῇ τε Θρακίᾳ, καὶ
ἡ Βιθυνίᾳ περσοποιῶν, ἔχ-
ουσιν οὐδὲ τὴν Ἀσίαν, καὶ Γαλα-
τίας, καὶ τῶν ὑπερκλειόμενων
πάντων ἀπάντων. ὁ δὲ Ἀλέξαν-
δος, ἐκπαλιν τὰ οἴκοι περὶ-
εἶτε, λέγων ὅσῳ ἀληθὲς ἦν,
ὅς τις πλὴν τῶν τοιούτων ἀρχῶν,
καὶ ἐπιχειρήσῃ, ἀνδραπο-
νῶν παχέων, καὶ ἡλιθίων τῶν
ποδεξομένων, οἷοις τοῦ
αφλαγόνος εἶναι ἔφασκεν,
ἀποικοῦντας τὸ τῷ Ἀβώνου
ἔχος, δεκιστάμονας τοῦ πολ-
ύου, καὶ ἡλιθίους, καὶ μόνον
φαντασίᾳ αὐλητῶν, ἢ τυμ-
νιστῶν, ἢ κυμβάλοις κερ-
νύοντα ἐπαρμόμιος, κοσκίνῳ τὸ
ἐλγος, λόγῳ μαντευόμενος, αὐ-
τὰ μάλ' αὖ πάλιν κερνύοντα

rabant se p̄totaus diuites
ac fœlices fore. Quod qui-
dem negocium primam ip-
sorum expectationem lon-
gè superauit, & spe melius
euenit. Hinc despiciere cœ-
perunt, primum quem
locum deligerent, deinde
qua ratione cœptum au-
spicarentur. Cocconas igi-
tur Chalcedonem idoneam
esse censebat, ut pote re-
gionem mercatoribus fre-
quentem, Thraciæ, Bithy-
niæque confinem, neque
ab Asia, Galatiæque longè
dissitam, cunctis iterni im-
minentibus populis. At è
diuerso patriam suam præ-
ferebat Alexander: dicens
quod res erat: ad res hu-
iusmodi incipiendas, &
auspicandas opus esse pin-
gibus & stolidis homi-
nibus qui admittant, cu-
iusmodi Paphlagones affir-
mabat esse hos qui supra
murum Aboni habitant,
nempe supersticiosos ple-
rosque & stolidos: quisi-
quis tantum apparuerit,
tibicinem, aut tympani-
stam, aut cymbala pul-
santem adducens, cribro,
quod aiunt, vaticinans,
ilico vehementer in illum
omnes inhiant, & perinde ut

περὶ αὐτὸν, καὶ ὡς περὶ πηδῶν

τῶν ἑπουρανίων προσβλέπον-
 τας. ὁλίγης δὲ πρὶ τούτου αἰτίας
 αὐτοῖς ἡγομένης, τέλος,
 ἐνίκησεν ὁ Ἀλέξανδρος. καὶ
 ἀφικόμενοι εἰς τὴν Χαλκηδὸ-
 νά, χρησίμην γὰρ τι ὅμως ἡ
 πόλις αὐτοῖς ἔχον ἑδρεῖν, ἐν
 τῷ Ἀπόλλωνος ἱερῷ, ὅθεν ἀφ-
 χαμέστατον ὄσιν Χαλκηδονίαις,
 κατορύττοισι δέλτοις χαλκῆς, B
 λεγούσας, ὡς αὐτίκα μαλαὸν
 Ἀσκληπιὸς σὺν τῷ πατρὶ
 Ἀπόλλωνι, μέτεστιν εἰς τὸ πόν-
 τον, καὶ κερταίνει τὸ τῷ Ἀβόνι
 τείχος. αὗται αἱ δέλτοι ἔξε- C
 πιτῆδες εὐρεθεῖσται, διαφορῆ-
 σαι ραδίως τούτον τὸ λόγον εἰς
 πᾶσαν τὴν Βιθυνίαν, καὶ
 τὸ πόντον ἐποίησαν. καὶ πολὺ
 πρὶ τῶν ἄλλων, εἰς τὸ τῷ Ἀβόνι
 τε τείχος. ἐκείνοι γὰρ καὶ
 νῦν αὐτίκα ἐψηφίσαντο ἐγεί-
 ραι, καὶ τὸν θεμέλιος ἥδην
 ὀσκαπῆον. ἐνταῦθα ὁ μὲν Κοκ-
 κωνιάς, ἐν Χαλκηδόνι καταλεί-
 πεται, διήπους πῖνας, καὶ ἀμφι- E
 βολυς, καὶ λοξὺς χρησίμους συγ-
 χράφων. καὶ μετ' ὀλίγον ἐπι-
 λείψουσιν τὸ βίον, ὑπὸ ἐχθρῆς
 οἴμαι δεχθεῖς. περιεσπένεται
 δὲ ὁ Ἀλέξανδρος κομῶν ἥδην,
 καὶ πολυχρόμις κερταμῆδης,
 μεσολαυκὸν χιτῶνα πορφυρεῶν

coelitem quempiam intue-
 antur. Qua de re cum
 nonnihil inter eos contro-
 versum fuisset, tandem victus
 Alexander. Igitur cum
 Chalcedonem venisset (nam
 id oppidum visum est hac
 parte nonnihil illis conda-
 cibile habere) in Apollinis
 templo, quod est apud
 Chalcedonios antiquissimum,
 tabellas æreas defodiunt, quæ
 dicerent, breui admodum
 Æsculapium una cum pa-
 tre Apolline in Pontum
 aduenturum, atque Aboni
 murum inhabitaturum. Ex
 tabellæ cum essent de in-
 dustria repertæ, facile effe- C
 cerunt ut hic rumor in om-
 nem Bithyniam, & Pontum
 dimanaret: multo autem
 ante alios in Aboni murum.
 Nam illi statuerunt protin-
 us templum erigere: itaque
 locum fundamentis ef-
 fodiebant. Relictus hic in
 Chalcedone Cocconas, an-
 cipitia quædam, atque am-
 bigua, obliquaque con-
 scribit responsa. Deinde post, E
 viperæ, ut opinor, mortue ne-
 catur. Accersitur in huius
 locum Alexander iam co-
 matus, cæsarie promissa,
 purpuream tunicam albo
 distinctam indutus, supra

ἐνδεδυκὸς, καὶ ἱμάτιον ὑπερ-

αὐτὴ λευκὸν ἀναβεβλημένος,
ἔχων κτ' ἢ Περσία,
ἔφ' ἔ' ἑαυτ' ἐγκυαλόγει μη-
τρώδην. καὶ οἱ ὀλεθροὶ ἐκείνοι
Παφλαγόνης, εἰδότες αὐτῇ
ἱμῶν τὸν γόνιμας ἀφανῆς, καὶ
ὑπαινῶς, ὅπισθεν τῷ χρο-
μῷ, λέγοντι,

Ἰερσίδης ἡμεῖς, Φοῖβῳ φίλος
ἔστος ὀρεῖται,

ἵος Ἀλέξανδρος, Ποδαλρείῳ
αἶμα λελογχῶς.

Οὗτος ἀρὰ ὁ Ποδαλείριος,
ἄχλος, καὶ γυναικομανὴς
φύσιν, ὡς ἀπὸ Τείκεως ἄξει
Παφλαγονίας εἶναι ἐπὶ τῷ
Ἀλέξανδρου μητέρα. ἔζητο
χρησιμὸς ἥδη, ὡς Σιβύλλης
εὐμαρτυσιᾶς,
ὕξινε πόντοιο παρ' ἡϊός' ἄγ-
χ' Σινώπης,

σαί τις κτ' Τύρῳ ἔσ' Ἀν-
συνίοισι παροφῆτης,
καὶ παρὸς δεικνὺς μονάδας,
τεταρτὴν δεικνὺν τε,
ἐνθ' ἐτέρας μονάδας, καὶ ἐν-
κοσάδην τεσσαεῖθμον,
ἰδὲς ἀλεξήτης ὁμωνυμ-
ῶν τετρακταλόν.

Εἰσβαλὼν γοῶν ὁ Ἀλέξαν-
δρος μὲν ποταύτης βαγφδί-
, διὰ πολλῶν ἐς τὴν πατρί-
ν πειβλαπτός τε, καὶ λαμ-

eam candida veste amictus:
falcem tenens more Persei, à
quo se maternum genus du-
cere prædicabat. At perdi-
tissimi illi Paphlagonες,
quæquam ambos illius pa-
rentes norant obscuros at-
que humiles, credebant o-
raculo ita canenti:

*Perfides genere, gratus Phæbo
iste videtur:*

B *Diuus Alexander Podaliri san-
guine cretus.*

Hic nimirum Podalirius li-
bidinosus erat, ac natura
mulierosus, aded ut à Tricca
ad Paphlagoniam usque in
Alexandri matrem sit inci-
tatus. Repertum est aliud o-
raculum quasi Sibyllæ præ-
diuinantis.

D *Ad maris Euxini littus, in-
tæque Sinopam,*

*Tyrside erit quidam Ausonia
de gente sacerdos:*

*Qui prima ex monade, ac deca-
de ex triplici referabit,*

*Quinque alias monades, vicensā-
quæter repetita,*

E *Quadrortem numerum, refe-
rentem nomina diu,*

*Qui veniet laturus opem mor-
talibus agris.*

Alexander itaque multo post
in patriam cum huiusmodi
tragædia ingressus, con-
spicius erat ac splen-

πρὸς ἑὸν, μεμνημένοι θεοποιή-
 μῃος ἐνίοτε, καὶ ἀφροῦ
 ὑποπλάμῃος τὸ σῆμα.
 ῥαδίως δ' ἔτοτε ὑπὸ ἥρχον αὐτῷ,
 σπουδῆς τῆς βαφικῆς βοτάνης
 πλὴν ῥίζαν διαμασσηταμύω.
 τοῖς δ' , θεῖόν τι, καὶ φοβερόν
 ἔδοκει ὁ ἀφρός. ἐπιποιήτο δ'
 αὐτοῖς πάλαι, καὶ κατεσκευασθ',
 κεφαλὴ δ' ἔχοντος ὀδονίνου,
 ἀνθροπομορφόν τι ἐπιφαί-
 νουσα, καταχραφός, πάλιν ὑ-
 χρομένη, ὑπὸ θρίξιν ἱππίας
 ἀνόρουσά τε, καὶ αὖθις ἐπι-
 κλείουσα τὸ σῶμα, καὶ γλῶττα,
 οἷα δ' ἑκατόντων διττῇ, μέλαινα
 φερέκλυτον, ὑπὸ τεύχεσσι
 καὶ αὐτῇ ἐκκομμένη. καὶ ὁ πελ-
 λαῖος δ' ἑρῶων, φερούμενος,
 καὶ οἶκοι ἐξέφετο, καὶ κραιπνὸν
 ἐπιφανσομήμος αὐτοῖς, καὶ
 σμυδαγφθισσών, μάλλον δ',
 φερεταγωνιστὴς ἰσομήμος. ἦδη
 δ' ἀρχαῖς δόν, μηχανᾶται τι
 τοιοῦδε. Νύκτωρ γὰρ ἔλθων
 ἐπὶ τοῦ διμελίου τῷ νεῷ
 τοῦ ἀπὸ ὀρυθιμύμου, σμει-
 στική δ' ἐν αὐτοῖς ὕδρι, ἢ αὐτό-
 ριν πρὸς συλλεβόμῃον, ἢ ἑ-
 ὑεαῖς πρὸς, ἐνταῦθα κατα-
 πίδεται χλωροὶ ὡδὲν φερεκε-
 νομήμον, ἔνθεν φυλάττον ἐρπι-
 ρὸν τι ἀπ' ἡλκίνοιο. καὶ βυδίσας

didus, cū sese non potius
 afflatū numine simularet,
 spuma pleno. Id quod
 lanariz herbe ad tingendū
 apte radice cōmēducata
 cile efficiebat. Ceterū
 diuinum quiddā ac formidū
 dū spuma illa videbatur
 multo antea sibi fixerat
 parauerantque ē linteis cō-
 fectū draconis caput, specū
 humanā prae se ferens, lūci
 notatū, planēq; expressū,
 quod pilis equinis os aper-
 ret, & clauderet. Tū lingua
 sicut est draconū, bifurcata
 prominēbat, quae & ipsa
 hebatur a pilis. Porro Pellus
 ille draco iā pridē erat impro-
 ptu, domiq; alebatur, ab illis
 cū res postularēt, ostēdēdas
 vnāq; partē tragœdiz ac-
 tus, vel princeps potius
 dius fabulae futurus. Iam vti
 cū esset incipiendum, nūc
 quiddam machinatur. Cū
 noctu venisset ad recens ef-
 fossa templi fundamenta,
 in quibus constiterat aqua
 siue quodd indidem alicun-
 de confluerat, siue quod ex
 aethere deciderat? Illic an-
 feritum ouum prius exa-
 uatum deponit, quod serpe-
 tem recens editum occulta-
 bat. Id cū altē demersisset
 in abditas luti caueras,

τῷτο ἐν μηχανῇ τῷ νεῷ

ἰσω αὐτοῖς ἀππλάττετο.
 θεν δ' ἡμιπὸς ἐς τὴν ἀγορὰν
 ἐρπιδήτας, διάζωμα δ' περὶ
 αἰδοῖον ἔχων, κατὰ χερσὶν
 ἔτρετο, καὶ τὴν ἀφ' ἑλίου ἐκεί- A
 νω φέρον, σείων ἅμα τὴν κό-
 λων ἀνέτοι, ὥσπερ οἱ τῇ μιντεῖ
 κείοντες τε, καὶ ἐκείοντες,
 ἡμιπὸς, ἐπὶ βωμῶν πινά-
 λων ἀναβάς, καὶ τὴν πόλιν B
 μακάριζεν, αὐτίκα, μαλα δει-
 ρομένην ἐπαρῆ τ' εἶόν. οἱ
 πρὸντες δ', σιωπῇ δαμῆκε
 δ' ἡρόν ἀπατα ἡ πόλις ἅμα
 μακάρι, καὶ γέροις, καὶ παι- C
 ῖοις, ἐπεδήπσω, καὶ νύ-
 στω, καὶ περὶ σκυῶν. ὁ δ',
 ἡνίας πινὰς ἀσπίμοις φεγγό-
 δμοις, οἷα γέροντες ἀν' Εὐβοίων,
 ἰφθίμων, ἐκείοντες τὸν ἀν- D
 ῥόποις, καὶ εἰδοῖας ὁ, π' ἀ-
 νοι. πάλιν τὸτο μόνον, ὅτι πᾶ-
 νι ἐκείοντες τ' Ἀπόλλωνα,
 καὶ τ' Ἀπληπόν. εἴτ' ἔδει
 δέμας ἐπὶ τ' ἐσπίδων νεώ.
 καὶ ἐπὶ τὸ ὄρυγμα ἐλθὼν, E
 καὶ τ' ἐπερὶ κοδομηνήν τὸ
 χερσιν εἰοῦ πηλῷ, ἐμβαίς ἐς τὸ
 ὕδωρ, ὕμνους τε ἡδεν Ἀπλη-
 πῷ, καὶ Ἀπόλλωνος μεγάλην
 τῇ φωνῇ, καὶ ἐλάλει τὸν εἶόν
 ἡκινύχη ἀγαθῇ εἰς τὴν πό-
 λιν. ἦτορ φιάδων ἀππλάττετο

rursum illinc discessit. Manē
 verò cū nudus in forum
 profiliisset nisi quod subli-
 gari, eoque inaurato circum
 pudēda tectus erat, cūque
 falcem illam ferret, solutam-
 que comam simul quateret,
 eorum more qui à Cybele
 Deorum matre afflati conue-
 niunt, conscensa sublimi ara
 concionabatur, eamque civi-
 tatem beatā prædicabat, quæ
 mox Deum propalam esset
 ostensura. Porro qui aderant
 (nam concurrerat vniuersa
 propè ciuitas vnà cum mu-
 lieribus, senibus, pueris ad-
 mirabantur, vota faciebant,
 & adorabant. At ille voces
 ignotas sonans, quales sunt
 Hebræorum aut Phœnicum,
 attonitos eos reddebat, ut
 qui non intelligerent quid
 diceret: nisi solum hoc, quod
 Apollinem & Æsculapium
 passim admiscebat. Deinde
 ad designatum templū cursu
 contendebat, accedensque ad
 fossam, illumque fontem
 oraculo præstructū, ingres-
 sus aquam, magna voce ca-
 nebat laudes Apollinis &
 Æsculapij; inuitabatque
 Deum ut bonis ausibus in vr-
 bem veniret. Postea cū
 postulatam phialam quispiā
 dedisset, eamque facili im-

ἀναδόντος πηρὸς, ῥαδίως ὑπο-

βαλὼν, αὐμᾶται μὲ τὸ ὕδα-
 τος, καὶ τὸ πάλιν τὸ ὄν ἐκεί-
 νο, ἐν ᾧ ὁ θεὸς αὐτῷ κατε-
 κέκληστο, καὶ λευκῷ, καὶ ψιμ-
 μωδίῳ πλὴν ἀρμολίῳ τὸ πῶ-
 ματος ξυγκολλημένον, καὶ
 λαβὼν αὐτὸ εἰς τὰς χεῖρας,
 ἔχον ἑρασμὸν ἥδ' ἢ Ασκλη-
 πίων. οἱ δὲ, ἀτρεκέως ἀπὸ βλεπόντες,
 τι καὶ γήνοιτο, πολὺ θαύμαστον
 θαυμάσαντες τὸ ὄν ἐν τῷ
 ὕδατι ἐνεκκλυσμένον. ἐπὶ δὲ καὶ
 κρατᾶς αὐτὸ ἐς κοίλῳ πλὴν
 χεῖρα, ὑπεδέξατο τὸ τῷ ἑρπ-
 σὶ ἐκείνου ἑμβρυον, καὶ οἱ
 παρόντες εἶδον κινούμενον, καὶ
 πρὸς τοῖς δακτύλοις εἰλού-
 μενον, ἀνέκραγον ἐκθύς, καὶ
 ἠσπάζοντο ἢ θεόν, καὶ πλὴν
 πόλιν ἑμαρτέον, καὶ χα-
 ῖδ' ἔχοντας ἐνεπύμπλατο πῶν
 ἐυχῶν, θυσιαστέων, καὶ πλε-
 ον, καὶ ὑμεῖς, καὶ τὰ ἄλλα
 ἀγαθὰ αὐτῶν παρ' αὐτῷ. ὁ δὲ,
 δευμάσιος αὐτοῦ ἐπὶ πλὴν
 οἰκίσαντο, φέρον ἄμα καὶ ἢ
 ἀρπύρην τεον Ασκληπίων δις
 τελέοντα, ὅτε ἄλλοι ἄπαξ
 τίκτονται ἀνθρώποι, ἔα ἐκ
 κορώνιδος μὲν Δι', οὐδ' ἐκ
 κορώνης, ἀλλ' ἐκ χλωδὸς γήμ-
 νον. ὁ δὲ λῆος ἄπας, ἠκολούθη,
 πάντες ἑσθιοί, καὶ μεμνηότες

mersisset, vñ cum aqua ha-
 rēque haurit & ouum illud,
 in quo nimirum ille Deum
 concluderat, cuius operculi
 commissura cera alba & ce-
 russa erat ferruminata. Id
 cum manu cepisset, affirma-
 bat sese iam tenere Æscu-
 lapium. Interim illi inuentis
 oculis aspiciebant quid ac-
 cideret, multò prius admi-
 rati ouum in aqua repertū.
 Postquam autem eo fracto,
 serpentis illius fortum in
 cauam manum recepit, quē-
 que aderant mouentem sese
 cum conspexerunt, ac digi-
 tis circumuoluentem, ex-
 clamare cōeperunt, & salu-
 tare Deum, & ciuitatem
 beatam prædicare. Tum vo-
 tis affatim quisque imple-
 batur, thesauros, opes, sani-
 tatem, aliāque id generis
 bona flagitando. Hic ille
 rursus cursim sese domum
 abripuit, vñ secum aspor-
 tans modò editum in lucem
 Æsculapium, bis natum,
 cum semel alij nascentur
 homines, idque non ex Co-
 ronide per Iouem, hoc est,
 non ex cornice, sed ex ansete
 progenitum. Populus au-
 tem vniuersus sequebatur,
 omnes à Deo afflati, & ob
 spes animo conceptas fo-
 rore correpti. Ergo interdū
 ὑπὸ πῶν ἐλπίδων. ἡμίνα

μηδ' οὐκ, οἴκοι ἔμενον, ἐλπί-
 ζων, ὅτε μὴ ὑπὸ τῆς φήμης,
 αὐτίκα μάλα πεμπίλλοις
 τῶν Παφλαγόνων συμδρα-
 μιῶναι. ἐπεὶ δ' ὑπερπύκνωτο
 ἀνδράπων ἡ πόλις, ἀπαύ-
 πτων τὸν ἐγκαράλοισ, καὶ
 τὰς χειρὶας περιξύρημόνων,
 οὐδὲν ἐοικότεν σποδάρους
 ἀνδρῶν, ἀλλὰ μόνη τῇ
 μαρτῇ μὴ οὐχὶ περιβάτα
 εἶναι διαφερόντων, ὃν οἰκί-
 στω πρὶ ἐπὶ κλίνης καθεζό-
 μνος, μάλα διοσφριπῶς
 ἐπαμύνομος, λαμβάνει εἰς τὸν
 κόλπον δ' πλλαῖον ἐκείνον
 Ασκληπιόν, μέγιστον τε, καὶ
 ἁλλιστον ὡς ἐφ' ὄντα, καὶ ὅλον
 τῷ αὐτῷ βαχάλω πεινυλ-
 σαι, καὶ τὴν οὐρανὸν ἔξω ἀφ' αἰ-
 πλὺς δ' ἡμῶν, ὡς καὶ ἐν τῷ
 περικολπίῳ περικεχύμεν αὐτῷ,
 καὶ χαμνὶ τὸ μέγας ὅπου-
 ραται, μόνῳ τῷ κοφακίῳ
 ὑπὸ μάλης ἔχον, καὶ ἀποκρύ-
 πτω, ἀνελκόμενος πάντα ἐκείνου,
 περιφαινε τῷ ὀδονίνῳ κα-
 φακίῳ καὶ δάκτυλῳ τῷ χ-
 τῶνος, ὡς δίδων ἐκείνου τῷ
 φαρμακίου πάτωσιν ἔσαν. εἴτα
 μοι ἐπινέουσι οἰκίσκον ἢ παῖν φαίδρον, καὶ εἰς κορὴν τῷ φωτὸς
 διχάριμον, καὶ πλῆθος ἀνδράπων συγκλύδων, τιπερὶ γυμ-
 νῶν, καὶ περιεπεπληγμένων, καὶ δ' ἐλπίσιν ἐπαμύνομων. οἷα

domi se continebat, sperans
 fore, id quod & evenit, ut
 fama permoti, Paphlagonum
 pars maxima statim concur-
 reret. Posteaquam autem
 redundavit hominibus, qui-
 bus omnibus iam ante cere-
 brum, & cor esset exemptū,
 quique nulla ex parte similes
 essent viris pane victitan-
 tibus, verūm qui præter so-
 lam figuram nihil à pecu-
 dibus distarent: in quibus-
 dam ædiculis, in lecto sedens
 eo cum ornatu qui vate mirè
 deceret: accipit in sinū Pellεῦ
 illū Ἀσκληπιῦ, qui ut dixi,
 maximus erat & pulcherri-
 mus. Quē cū suo collo totū
 circumvoluisset, caudam foras
 prominere sinēs (erat autem
 ingēs adeò, ut nō solū in sinu
 ipsius effunderetur: sed etiam
 pars humi traheretur) solum
 caput sub ala abditū tenens,
 illo ferēte omnia, caput illud
 draconis ex linteo confectū,
 altera ex parte tunicae osten-
 debat, ac si illius, qui appare-
 bat, omnino esset. Iam mihi
 cogita non admodū illustres
 ædiculas, neq; luminis ad sa-
 tieratē vsq; capaces, tum ho-
 minū conuenarū turbam, qui
 tumultuentur iam antè spe-
 bus referti & erecti: quibus

εἰσέλθῃσι, πειράσθων ὡς οἶκός τὸ
 πρῶτον ἐραίνετο, ἐκ τῷ τέλει
 μικρὸν ἔρπειτο, ἐν τὸς ὀλίγους ἡ-
 μερῶν τοῦτον δρᾶσκοντα πε-
 φηέναι ἀνδρὸς πόμορφον. καὶ
 ταῦτα, καὶ τιδάσκον. ἐπείζοντο
 ὃ αὐτίκα πρὸς τὴν ἕξοδον, καὶ
 πρὶν ἀκρίβως ἰδεῖν, ἔκλυαν-
 τιντο ὑπὸ τῶν αἰετῶν ἐπιστοί-
 των. ἐτιβύπνιτο ὃ καὶ τὸ ἀν-
 τιθεσθαι ἄλλην ἕξοδον, οἷον τι
 τοῦ Μακεδόνας ἐν Βαβυ-
 λῶνι ποιῆσαι ἐπ' Ἀλεξάνδρου
 νοσοῦντι λόγος. ὅτι ὁ μὲν, ἡδὲ
 πονήρως εἶχεν. οἱ δ', πεισάμενες
 τῇ βασιλείᾳ, ἐπὶ τοῦτον ἰδεῖν
 αὐτὸν, καὶ προσεπικῖν τὸ ὕψα-
 τον. τὴν δ' ἐπιβείξιν ταύτην,
 οὐχ ἀπαξ ὁ μαρὸς, ἀλλὰ
 πολλάκις ποιῆσαι λέγεται. καὶ
 μάλιστα εἴ τις τῶν πλουσίων
 ἀφίκειντο νεώτεροι. ἐν ταῦ-
 τα ὡ φίλοι Κέλσες, εἰ δὴ
 ταλὴν ἠέλειν, συγγνώμην καὶ
 ἀπονέμειν τοῖς Παφλαγόσι, καὶ
 Ποντικοῖς ἐκείνοις, παχέσι, καὶ
 ἀπειθεῦσι τοῖς ἀνθρώποις, εἰ
 ἔκλυαν τὴν ἀπὸ τοῦτον τῶν
 δρᾶσκοντος. καὶ γὰρ τὸ τοῦ πα-
 ρεῖχαι τοῖς βουλομένοις ὁ Ἀλέ-
 ξανδρος. ὁρῶντες γὰρ ἐν ἀμυ-
 δρῶ τῇ φωνῇ τὴν κεφαλὴν
 δίδει αὐτῷ ἀντίρουσά τε, καὶ

ingressis visa res est, et prae-
 erat, portentosa, videlicet
 ex modo pusillo serpente,
 intra paucos dies tam im-
 manem extitisse draconem,
 humana specie, & insuper
 mansuetum. Proinus ac-
 tem ad egressum accelera-
 bantur, & priusquam accu-
 ratè essent contemplati, ex-
 pellebantur ab ijs qui non
 semper ingrediebantur. E-
 ratque à regione ianuae re-
 tectum aliud ostium ad
 exeundum: cuiusmodi egre-
 tante Alexandro Macedonas
 in Babylone fecisse ferunt:
 cum illi gravissimè affe-
 ctum ipsum, oblecta regia
 intueri, & supremum allo-
 qui cuperent. Atque hoc
 spectaculi scelestus hic non
 semel, verum crebrius ex-
 hibuisse dicitur: maxime
 si qui divites novitij adve-
 nissent. Hoc loco, mi Celsè,
 si verum fateri oportet, æ-
 quum est veniam dare Pa-
 phlagonibus ac Ponticis il-
 lis, crassis & inenodis
 hominibus, si draconem
 tangentes delusi sunt. Nam
 hoc quoque largiebatur
 Alexander ijs qui voluissent
 eam viderent in obscura luce
 caput nimirum illius nunc
 aperire, nunc claudere ostiò

συγκαλίσουσά τε τὸ σῶμα, καὶ

παν̄ν τὸ μηχανήμα ἐστὶν
 Δημοκρίτου πινός, ἢ καὶ αὐτὸ
 Ἐπικούρου, ἢ Μητροδώρου, ἢ
 πινός ἄλλης, ἀδαμαντίνῳ περὶ
 ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα πλὴν γινώ-
 μιν ἐχόντος, ὡς ἀπισῆσαι, καὶ
 ὅτι μὴ εἰσέλθῃ, καὶ εἰ μὴ εὐρεῖν
 τὸ τρόπον ἐδωκετο, ἐκείνο
 γινώσκοντες πεπισμένους, ὅτι λέ-
 κειν αὐτὸ ὁ τρόπος τὸ μαγ-

γανείας τούτῳ οὐκ ἔστιν, ψεύδους
 ὅτιν, καὶ ἡγεῖσθαι ἀδύνατον. κατ'
 ὁλίγον οὐκ ἔστιν ἡ Βιθυνία, καὶ ἡ
 Γαλατία, καὶ ἡ Θράκη, συνέρ-
 ρει, ἐκαστὴ τὴν ἀπαγγελλόντων
 ὡς τὸ εἶδος λέγοντος, ὡς καὶ γινώ-
 σκοντες ἴδοι τὸ θεῖον, καὶ ὑστερον
 εἴηαιτο μετ' ὁλίγον παμμα-
 γάνους αὐτῶν γινώσκοντος, καὶ τὸ
 περὶ ταῦτα ἀνθρώπων εἶδος.

καὶ αὖτε ἐπὶ τούτῳ, καὶ
 εἰκόνες, καὶ ἑσάρια, καὶ μὲν, ἐν
 χαλκῷ, τὰ δὲ, ἐν ἀργύρῳ εἰ-
 κασμένα. καὶ ὁνομάζει τῷ θεῷ
 ἐπιτεθεὶς, Γλύκων γὰρ ἐκαλεῖτο,
 ἐκ πινός ἐμμέδρου καὶ θεοῦ
 προσάγματος. ἀντιφώνησι γὰρ
 Ἀλέξανδρος,

Εἰμὶ Γλύκων, τέτιον αἶμα
 Διὸς θάρος ἀνθρώποισι.
 Καὶ ἐπεὶ δὴ καί τοις μὴ, ὅτι ἐνε-
 ρε τὰ πάντα ἐμμηχανήτο, καὶ
 καὶ τοῖς θεομύθοις, καὶ θεοσιζέειν

artificio, ut res planè De-
 mocritum aliquem requi-
 teret, aut certè Epicurum
 Metrodorumque, aut quem-
 piam alium, qui aduersus
 hæc & similia mentem ha-
 beret adamantinam, ut non
 crederet, sed quid res esset,
 conijceret: quanquam mo-
 dum inuenire non posset: id-
 que saltem antè persuasum
 haberet, se modum ignorare
 præstigiaturæ: ceterùm
 quicquid id esset falsum
 esse, ac fieri non posse. Breui
 ergo confluxit tum Bithy-
 nia, tum Galatia, & Thra-
 cia, eorum qui renuncia-
 bant vnoquoque, ut sit, af-
 firmante sese nascentem vi-
 disse Deum, deinde paulo
 post eundem contrectasse
 factum iam grandem ad-
 modum, vultu etiam homi-
 ni assimilem. Accedebant
 ad hæc picturæ, imagines,
 signa Deum referencia, par-
 tim ætea, partim argentea.
 Postremò nomen etiam in-
 ditum: nam Glycon appel-
 latus est: idque iussu di-
 uino carmine prodito. Nam
 sic eloquutus est Ale-
 xander,

*Ex leue tertia stirps, Glycon sum,
 ille salutaris orbi.*

Et cū iā ferret opportunitas,
 ut cui rei gratia erat omnia
 machinatus, scilicet responsa
 daret petentibus, diuinaretq;

παρ' Ἀρπλόχου τῷ ἐν Κιλικίᾳ
 τὸ ἐνδοξίμον λαβὼν, καὶ γὰρ καὶ
 ὁκῆνος μὲν πλὴν τῷ πατρὶ
 τελευτῶν τῷ Ἀμφιάρῳ, καὶ
 ἔνθα ὁ Θύβρις ἀετισμὸν αὐ-
 τῷ, ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας, οἷς
 πλὴν Κιλικίαν ἀφικόμενος, οὐ
 ποιήσας ἀπώλαξε, περιουσί-
 ζον καὶ αὐτὸς τοῖς Κίλικι ταῖς
 μίλλοντα, καὶ δὲ ὀβολοὺς
 ἐφ' ἑκάστῳ χρησμοῖ λαμβάνων.
 ἐκείθεν οὖν τὸ ἐνδοξίμον λα-
 βὼν ὁ Ἀλέξανδρος, περιήγαγε
 πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις, ὡς μαρ-
 τυύσινται ὁ θεὸς, ῥητὴν τινα
 περιουσίαν. ἐκέλευσε γὰρ ἕκαστον,
 οὐδὲν αὖτ' αὐτῷ, καὶ μάλιστα μαρ-
 τύρῃν ἐξελαι, ἐς βιβλίον ἐγγρά-
 ψαστα, καταρράλλαι τε, καὶ κα-
 τασημῖνασαι κερῶν, ἢ πηλῶν, ἢ
 ἄλλῳ ποιοῦντ' αὐτὸς γὰρ λαβὼν
 τὰ βιβλία, καὶ ἐς τὸ αὐτοῦ
 καταλθεῖν, ἥδη γὰρ ὁ πᾶς
 ἐγγήγετο, καὶ ἢ σελὴν παρ-
 σέλευσε, κατέστιν ἑμῶν καὶ
 τάξιν πῶν διδασκόντων ἱερῶν
 κήρυκι, καὶ θεολόγῳ, καὶ παρὰ
 τοῦ θεοῦ ἀκούων ἕκαστα, τὸ μὲν
 βιβλίον ἀποδόσθην σισημα-
 σμόνῳ ὡς εἶχε, ἢ γὰρ πρὸς ἀμ-
 τὸ ἀποκείσθην ἱερογχαμμόνῳ
 πρὸς ἑπὶ, ἀμφοτέρῳ τῷ
 θεῷ περὶ οὗτου πρὸς ἑορίτο. ὡς γὰρ τὸ μνηστῆμα τῷ τοῦ, ἀπὸ τοῦ μὲν

accepta ansa ab Antiocho
 qui in Cilicia vatem egerat
 nam is quoque post patris
 Amphiarai obitum, & ipse
 apud Thebanos interitum,
 domo pulsus, atque in Ci-
 liciam profectus, haud in-
 commodè rem gessit, cum
 futura prædicens Cilicibus,
 binos obolos pro singulis
 responsis acciperet. Inde
 igitur arrepta ansa prædixit
 Alexander omnibus quia ad-
 venerant, fore ut Deus ipse
 responsa daret, cuius rei
 diem certum indicit. Iussit
 autem ut quisque quod
 requireret, & maximè di-
 scere vellet, id in libello
 conscriberet, quem consi-
 tum, cera vel luto, vel si-
 mili re quavis obfigura-
 ret. Ipse verò receptis li-
 bellis in adytum ingreßus
 (iam enim extructum erat
 templum, & apparata con-
 tina) ordine per præconem
 ac theologum, vocatus
 erat eos qui tradidissent
 cūque à Deo singula esse
 edoctus, libellos reddidit,
 ita ut traditi fuerant, obse-
 gnatos, subscripto illis res-
 ponsis, pro cuiusque argu-
 mento, Deo nimirum res-
 pondente, quacunque de
 re quis esset sciscita-
 tus. Erat autem hic do-
 lus homini, cuiusmodi

τοῦ, εἰ δὲ μὴ φορτικὸν εἰπεῖν, καὶ
 ἢ ἐμοὶ, παρόντων, καὶ γνω-
 ραίσιον. τοῖς δ' ἰδιώταις, καὶ
 ὁρῶντες μετοῖς τῶν ῥήτων, τε-
 ραστον, καὶ πῶτε ἀπίστω ὁ-
 ροιον. ἐπινοήσας γὰρ ποικίλας
 τῶν σφραγίδων τὰς λύσεις, ἀνε-
 γνώσκῃ τε τὰς ἐρωτήσεις ἐχά-
 ρας, καὶ τὰ δοκῶντα παρὰ
 ὑμᾶς ἀπεκρίνατο. εἴτα χατε-
 λίσας αὐτοῖς, καὶ σημηγάρους,
 ἐπεδίδου μὲν πολλὰ θαύμα-
 τος τοῖς λαμβάνουσι. καὶ πο-
 λὺν ὑπὸ παρ' αὐτοῖς τὸ πῶθεν γὰρ
 τοῖς ἡπίστατο, ἀπὸ πᾶν ἀσφα-
 λως σημηγάρους, αὐτῶν ἔδωκε
 ὑπὸ σφραγίδος δυσμιμήτοις,
 ἢ μὴ θεός τις ἀληθῶς ὁ πάντα
 γινώσκων ὢν. πῖνεν οὖν αἱ
 ἐπίτοιοι, ἵσως ἐρήσῃ με. ἄκουε
 τοῖσι, ὅς ἐχρῆς ἐλέγχειν τὰ
 τοιαῦτα. ἢ παρὸν μὲν ἐκείνην ὁ
 φίλτατε Κέλσῃ, βελόνην πυ-
 ρῆος, τὸ ὑπὸ τῶν σφραγίδων
 μέγας τὸ κερεὺ διαθήκων, ἐξή-
 ρη. καὶ μὲν τῶν ἀνέγνωσιν, τῇ
 βελόνῃ αὐτοῖς ἐπιχλιαῖας τὴν
 κερεὺν, τὸν τε καὶ ὑπὸ τῶν λί-
 τῶν, καὶ τὴν αὐτῶν τὴν σφραγίδα
 ἔχοντα, ῥαφίδας συνεκόλλα. ἔτε-
 ρος δ' ἰσόπος ὁ διὰ τὴν λεγόμεν
 κολλυεῖν. σκευαστὸν δ' ἐστὶν ὅστις
 ἐκ πίττης βερυττίας καὶ ἀσφαλτῶ,

tu es, aut etiā (si modò dictu
 non est inuidiosum) cuius-
 modi sum ego, manifestarius
 & cognitu facilis. Verū idio-
 tis, & quibus obsitæ mucō
 essent nares, prodigiosum,
 planēque incredibile quiddā
 esse videbatur. Nam ille va-
 rias artes resignandi sigilla
 commentus, quæ quique
 sciscitabatur, ea legebat: tum
 quæ viderentur, ad interro-
 gata respondebat. Deinde
 rursum cōplicos, obsigna-
 tosque libros reddebat, non
 sine sūma admiratione eorū
 qui recipiebant. Hinc illud
 apud eos frequēs erat: Vnde
 nam iste scire potuisset, quæ
 ego illi tradidi, signis imi-
 tatu difficilibus obsignata
 tutò admodum, nisi quispiā
 esset Deus qui omnia reuera
 nosset? Forsitan igitur quæ-
 res ex me quænam sint artes
 istæ. Accipe, quò videlicet
 imposturas eiusmodi depre-
 hendere queas. Prima hæc
 erat Celse charissime. Fam-
 ceræ partē quæ sigillo subest
 acu candefacta liquefactam
 diducebat: tum vbi legisset,
 ceram acu rursus calefactā,
 eam quæ infra filo suberat,
 quæque sigillū ipsum tene-
 bat, faciliē coagmentabat.
 Porro secundus modus con-
 stat per id, quod collyrium
 vocant. Conficitur ex
 pice Beryttia, bitumine,

καὶ λίθου τῷ διαφανῆς τε-
 σσεμμένου, καὶ κηρῷ, καὶ
 μαστῆς. ἐν γὰρ τούτων ἀπαί-
 των, ἀναπλάτας τὸ κολλύ-
 ρον, καὶ θερμῆς πυρὶ, σιᾶται. **A**
 ἢ σφραγῖδα προχρίτας, ἐπι-
 τίθει, καὶ ἀπὸ ματὶ τὸ τύπον.
 ῥῖτα αὐτίκα ξηρὸν ἐκείνου γε-
 νομένου, λύσας ῥαδίως, καὶ **B**
 ἀναγνῶν, ὁπότες τὸν κηρὸν,
 αἰετύπου, ὡς περ ἐν λίθου τῷ
 αὐτῷ σφραγῖδα εὖ μάλα τῷ
 ἀφ' ἐκτύπου ἐκκῶν. τείτον ἄλ-
 λ' ὥς τούτοις ἀκευσι. πτά- **C**
 του γὰρ ἐς κόλλαν ἐμβαλὼν, ἢ
 κολλῶσι τὰ βιβλία, καὶ κηρὸν
 ἐν τούτου ποιήσας ἐπὶ ὕψος
 ὄντα, ἐπιτίθει τῇ σφραγῖδι, καὶ
 ἀφελὼν, αὐτίκα ἢ ξηρὸν γίνε- **D**
 ται, καὶ κίερος, μᾶλλον ἢ σι-
 δέρου παχύτερον, πούτω δὲ
 ἔχειτο ὥς τὸ τύπον. ἔστι ἢ
 καὶ ἄλλα πολλὰ ὥς τὸ ὁπι-
 τεροποιῶν, ὧν καὶ ἀναγκῶν
 μιμητῶν ἀπαίτων, ὥς μὴ ἀ-
 πιρέκαλοι εἶναι δοκοῖναι, καὶ
 μάλιστα σῶ, ἐν οἷς καὶ μάγων
 συνήχας, καλλίστοις τε ἄ-
 μα, καὶ ὠφελιμωτάτοις συγ-
 χράμμασι, καὶ δυναμένοις σω-
 φρονίζεω τὸν ἐντυχαίνοντα,
 ἱκανὰ παραδιδόναι, καὶ πολλὰ
 ἐκείνους, πολλὰ τῇ συνήθει

& perspicuo lapide tunc
 cera, & mastiche. Cōfectum
 igitur ex his omnibus collu-
 tium, igni calfactū, inundo
 prius axungia suilla figue,
 applicabat, ac symboli figurā
 excipiebat. Tum eo protinus
 exsiccato, commodē refrega-
 bat libellos, quos cum per-
 legisset, imposita cera, idem
 sigillum ad archetypi similitu-
 dinem scitē effectum, tan-
 quam ex lapide reformabat.
 Tertiam aliam rationē præ-
 ter has accipe. Calce in gla-
 ten quo libros agglutinant
 iniecta, atque ex his veluti
 cera confecta, mollem adhuc
 eam sigillo admonebat, &
 tūmque detrahebat. Nā illico
 siccescit, adeo ut cornu, vel
 potius ferro reddatur soli-
 dius. Hac ad imprimendum
 signum uti consueverat. Aliā
 præterea multa ad id illi sunt
 excogitata, quorum omnium
 meminisse non necesse est,
 ne ineptus videar, maxime
 cum in his quos de mago-
 rum artibus conscripsi com-
 mentarijs tum pulcherrimis,
 tum vtilissimis, quisque mo-
 destos reddere queant lecto-
 res, abundē multa retulisti,
 & his multo copiosiora red-
 debat igitur oracula & diui-
 nabat nō mediocriter ad eā rem

τύπων πλείονα. ἔχει οὖν καὶ
 ἐν ταῦτα χερίσιν, καὶ τὰς αἰ-

τῇ ὀπινοίᾳ περισπάτων, τοῖς
 μὲν, λοξὰ, καὶ ἀμφίβοκα πρὸς
 ταῖς ἐρωτήσεσι ἀποκρινόμενος.
 τοῖς δ', καὶ πᾶσι ἀπαφῇ. χρη-
 σιμοδικὸν γὰρ καὶ τὸτο αὐτῷ
 ἔδωκεν, τοῦ δ', ἀπέβρεπεν, ἃ
 περὶ βρεπεν, ὡς αἰμαῖνον ἔδωξεν
 αὐτῷ εἰσάγοντι. τοῖς δ', δρα-
 πείας περιύλεγε, καὶ διατάς,
 εἰδὼς ὅτι ἐν ἀρχῇ ἔφην, πολ-
 λὰ καὶ χρησιμὰ φάρμακα. μά-
 λιστα δ' οὐδοκίμου παρ' αὐτῷ
 αἰκνυόμενος, ἀκόπου τι ὄνομα
 πεπλάσμενον, ἐκ λίποις ἀρ-
 κείου σιωπιδειμόν. ταῖς μὲν
 τοι ἐλπίδας, καὶ περιχοπαῖς,
 καὶ κλήρων διαδοχὰς, εἰσαυ-
 θίς ἀεὶ ἀναβάλλετο, περι-
 θίς ἔτι ἔσται πάντα ὅπουτα
 ἐνελήσω ἐγὼ, καὶ Ἀλέξανδρος
 ὁ περιφθίης μου διενθῇ, καὶ
 εὐχεται ὑπὲρ ὑμῶν. ἐτέτακτο
 δ' ἐμὴς ἐφ' ἐχέσθω χρησμοῦ,
 δραχμὴ, καὶ δὴ ὁβολός. μὴ
 μικρὸν οἰνδεῖς ὡς ταῦτε, μὴδὲ
 ὀλίγον γεφύρῃται τὸν πόρον
 τυτὸν, ἀλλ' εἰς ἐπὶ αἶ, ἐξ ὅκτω
 μυριάδας ἐχέσου ἔτοις ἡθρο-
 ζει, αἶα δὲ καὶ πινυταῖς.
 καὶ χρησμοῦς τ' ἀνθρώπων ὑπὲρ
 ἀπληστίας ἀναδιδόντων. λαμ-
 βάνων δ', καὶ αὐτὸς ἐχέτω μόνος
 ὡς εἰς πλεῖστοι ἀπενήστωρ ἐστι,

utēs ingenio, artēque nego-
 cium reddens probabilius;
 dum alijs obliqua quædā &
 æbigua, alijs penitus obscu-
 ra respondebat ad ea quæ
 proponerantur. Quædā qui-
 dem & hoc oraculis ille cō-
 venire iudicabat. Alios de-
 hortabatur, alios adhorta-
 batur, prout sibi magis con-
 ducere coniectasset. Nōnul-
 lis remedia morborū, vitæ-
 que rationes præscribebat,
 cū sciret, ut initio diximus,
 cōplura atque efficaciora phar-
 maca. Maximē autē ab ipso
 probabantur Cytmides, re-
 medij contra lassitudinem,
 adipe suillo confecti, confi-
 ctum nomen. Porro spes, re-
 rumque profectus, & hære-
 ditatum obuentus semper in
 aliud tempus reijciebat, hoc
 addens, Cū ista hæc tum ob-
 cingēt quum volam, quūq;
 me vates Alexander mero ga-
 bit, prōq; vobis vota faciet.
 Merces erat unicuiq; respō-
 so præstituta, nēpe drachma
 cum obolis duobus. Ne verò
 pusillū & exiguū fuisse putes
 amice, hūc quæstū, cū in an-
 nos singulos septē aut octo-
 ginta millia erogareret, homi-
 nibus usq; adeo avidis ut sin-
 guli decē, vel quindecim ro-
 gationes traderēt. Ceterū ijs
 quæ accipiebat, nō utebatur,
 solus, nec ad congerendas in
 thesaurū opes reponebat: sed

ἀλλὰ πολλὰς ἦδη περὶ αὐτὸν
ἔχοντ' οὐνεργούς, καὶ ὑπηρετάς,
καὶ πευθίνας, καὶ χησιμοποιοίς,
καὶ χησιμοφύλακας, καὶ ὑπο-
γραφέας, καὶ ἐπισφραγιστάς, καὶ
ἐξηγητάς, ἅπασιν ἑνὲμ ἑκά-
στον τὸ κατ' ἀξίαν. ἦδη δὲ πῖνας
καὶ ἐπὶ τῷ ἀλλοδαπῇ ἐξεί-
πημπε, φήμας ἐμποιήσοντας
τοῖς ἔδωκον ἅπ' τῷ μαντιῶν,
καὶ διηγησιφόροις, ὡς παρτίποι, B
καὶ ἀνέυροι δρεπῆτας, καὶ
κλέπτας, καὶ ληστὰς ἐξελέγχοι,
καὶ θηπαιρείας ἀγορεύει παρὰ-
χοι, καὶ νοσοῦντας ἰάσαστο.
ἐνίοις δ' καὶ ἦδη ἀποθανόντας,
ἀνάσσειν. δρόμος οὖν καὶ
ὠδισμός ἀπανταχόθεν ἐγγίγντο,
καὶ θυσίαι, καὶ ἀσθεματὰ, καὶ
διπλάσια τῷ προφῆτῃ, καὶ
μαθητῇ τῷ θεῷ. καὶ γὰρ αὐτὸς καὶ
ἕτος ἐξέπεσον ὁ χησιμός.

Τίτλωμαι κέλομαι τ' ἐμὸν δι-
εχόντα προφῆτῳ.

Οὐ γὰρ μοι κτεάνων μέλειται
ἄγαν, δὴ ὑποφῆτου.

Ἐπὶ δ' ἦδη πολλοὶ τ' γουῶν
ἔχοντων, ὥσπερ καὶ ἐν μέσῃς
βαθείαις ἀναφύοντες, συνί-
σαντο ἐπ' αὐτὸν, καὶ μάλιστα
ὅσοι Ἐπικούρου ἐταῖροι ἦσαν,
καὶ ἐν ταῖς πόλεσιν ἐπιφώροτο
ἠρίμα ἢ πᾶσι μαλ' ἁγία, καὶ

multos secum habebat adiu-
tores, ministros, explorato-
res, tum qui uersibus o-
racula conderent, tum qui
responsa seruant, qui sub-
scriberent, qui obfignarent,
qui interpretarentur, quo-
rum unicuique pro meritis
lucrum impartiebat. Iam &
emissarios aliquos in regio-
nes alienas emandarāt, qui
oraculi famam in gentes
inferrent, affirmarentque
ipsum prædicere, inuenire
fugitivos, fures ac prædo-
nes indicare, thesauros effo-
diendos ostendere, ægros
curare, quosdam etiam uitæ
defunctos in uitā reuocare.
Undiquaque igitur cum cō-
flictatione concurrebant
victimæ, donaria, duplicatæ
vestes prophetæ discipulō-
que Dei offerebantur. Iam
Denim & tale quoddam ora-
culum exierat,

*Muneribus decorare mentem va-
tem, atque ministrum,
Præcipio: nec opum mihi cura, et
maxima uaris.*

Verum ubi iam plerique præ-
dentes homines, velut ex alta
ebrietate emergentes, in ip-
sum conspirassent, maximè
Epicuri sectatores: & in vi-
bibus omnis præstigiatura,
fictusque fabulæ apparatus

καὶ συσκευὴ τῷ δρομέῳ, καὶ

ρει φόβηδόν τι ἐπ' αὐτὸν,
 γῆν, ἀδίων ἐμπυπλῶδ', ἔχ
 ρυσταῖων ἔ ποτον. οἱ περ
 τῶν πολὺνσι τὸ καὶ καὶ βλασ-
 μαῖν. ἔς ἐκέλευε λίθοις A
 λαύειν, εἴγε ἰδωλοισιν ἴλω
 χεῖν τοῖς θεοῖς. περὶ δ' Επ-
 αῦρου, καὶ τοιούτων πῖα χη-
 μὸν ἀπερθευξάτω. ἐσθμῶν
 κέρπος τί φράσῃ ἐν ᾧ δου B
 Ἐπίκουρος, μολυβδαῖας ἐπ
 ἔχων πίδαας, ἐν βορβορῇ καθε-
 ται. οἷα θαυμαζέεις οἱ ἐπὶ
 μέγα ᾠδῇ τὸ χηστειον, ὅρῳ C
 ταῖς ἐρωτήσεσιν ἔ παρσιοντων
 σμνταῖς, καὶ πεπαιδευμένας,
 ὅλως δ', ἀσπονδος, ἔ ἀπέρυκ-
 τος αὐτῷ ὁ πόλεμος πρὸς Επ-
 κουρον ἴω. μάλα εἰκότως. τί-
 τι γὰρ ἄλλω διχαιοτέρῳ πρὸς D
 πολέμῳ γόνε ἀνδρὸς, ἔ
 πρᾶτ' αἰ φίλος, ἀληθεῖς δ'
 ἔχθρος, ἢ Ἐπικούρῳ, ἀδελφὴ
 φύσι τ' ἀγαθῶν καὶ κα-
 ρκῶν, ἔ μονὴν τὴν ἐν αὐτοῖς
 ἀλᾶσαι εἰδότης; οἱ μὲν γὰρ ἀμφὶ
 τὸν Πλάτωνα, καὶ Χρυσίππον,
 ἔ Πυθαγόραν, φίλοι. ἔ
 ἐφ' ἡν βαθεῖα πρὸς ἐμείνους
 ἴω. ὁ δ' ἄτυχτος Ἐπίκουρος.
 ἔτω γὰρ αὐτὸν ἀνόμενον.
 ἔχθρος. διχαιῶς πάντα
 ταῦτα ἐν γέλωτι ἔ παιδιᾷ

deprehenderetur, quendam
 ipſus terrorem incutit, di-
 cens, impijs, & Christianis
 impleri Pontum: à quibus
 audacter maledictis peſſi-
 mis impeteretur. Quos iuſ-
 ſit lapidibus expellerent:
 ſi Deum habere propitium
 vellent. Porro de Epicuro,
 huiuſmodi prodidit ora-
 culum. Sciscitanti cuiquam
 quid ageret apud inferos
 Epicurus: plumbeis, in-
 quit compedibus vinctus,
 in cœno ſeder. Et adhuc
 miraris ſi magnopere cre-
 uit oraculi celebritas, cum
 videas interrogationes ade-
 untium, quàm ſint pruden-
 tes, quàmque eruditæ? Om-
 nino autem ſæuum & impla-
 cabile cum Epicuro illi erat
 bellum, idque iure optimo.
 Nam cum quo tandem iu-
 ſtius bellum gerat, homo
 præſtigiator, portentorum
 amans, verique inimiciſſi-
 mus, quàm cum Epicuro qui
 rerum naturam perſpexit,
 E quiſque ſolus quid ijs veri in-
 ſit, apprimè nouit? Verùm
 Platonis, Chryſippi, & Py-
 thagoræ amicus erat, altam-
 que cum illis pacem cole-
 bat. At intractabilis ille E-
 picurus (ſic enim eum
 nominabat) erat illi plu-
 rimum inuiſus, nec imme-
 ritò, quippe qui hæc om-
 nia ridicula & ludrica

πρὸς αὐτοὺς. διὸ καὶ τὴν Ἀμα-
 σριν ἔμισεν ἡλικίᾳ τῶν ποντι-
 κῶν τοιῶν, ὅτι ἠπίετο τὸν
 πατρὶς Λεπιδόν, καὶ ἀλλοις ὁμοί-
 οῖς αὐτοῖς, πολλοὺς ἐνότας ἐν
 τῇ πόλει, οὐδὲ ἐχρησιμώθησε
 πώποτε ἀμασριανῶ ἀνδρί.
 ὅπερ ἔτι καὶ ἐτολμῶσιν ἀδελ-
 φῶ πυκλιτικῶ χερσὶν ἐκμετρίσαι,
 καταπλασθῆναι ἀπὸ πλάσσειν, ὅχ-
 ευ, ὡν οὐτ' αὐτοῖς πλασάσαι
 χρυσίδιον δέξιόν, οὐτὲ τὸν
 ποικίλῃ περὶ καμρόν αὐτῶ δου-
 νησιώμον. μεμνημένῳ γὰρ αὐ-
 τῷ σεμαχου ὀδυνῶν, περὶ
 ξαι βουλομένης ὑπὲρ ποταμοῦ
 μαλαχρῆς ἐκκουασμένην ἐδίειν,
 ἔπερ ἔ. η.

Μαλαχρῆς χοιρείων ἐρηκυμέ-
 νου σπυδιῶν.

Πολλάκις μὲν ὡς περὶ εἶπον,
 εἰδείξει τὸ δράκοντα τοῖς θεομέ-
 τοις, ἢ ὅλον, ἀλλὰ τὸ ἔργον
 ἡλικίᾳ καὶ τὸ ἄλλο σῶμα περὶ
 βελήκως, τὸ κεφαλὴν δ', ὑπὸ
 κόλπου ἀδίατον φυλάττων.
 εἰδελήσας δ' καὶ μετρίως ἐκ-
 πλῆξαι τὸ πλῆθος, ὑπὸ χρο-
 καὶ λαλοῦντα παρέξειν τὸ θεόν
 αὐτόν, ἀνευ ὑποφύτου χρο-
 σμωδυνῶν. εἴτα ἔχλεπῶς
 μετρίως ἀρτηρίας συνάψας, καὶ
 διὰ τὸ κεφαλὴν ἐκείνην τὴν μεμνημένην περὶ ὁμοιότη-
 τος

duceret. Quam ob causam
 inter vrbes Ponticas Ama-
 strim in primis oderat: quo-
 niam sciebat eos qui cum Le-
 pido erant, alioque his con-
 similes, complures in vrbe
 versari. Nec vnquam Ama-
 striano cuiquam oraculum
 reddidit: quin vbi conaretur
 fratri Proconsulis respon-
 dere, deridiculè discessit, cū
 nec ipse inueniret quemad-
 modum idoneum oraculum
 fingeret, nec haberet qui sibi
 in tempore posset cōponere.
 Nam cū illi de stomachi
 dolore conquerenti, vellet
 præscribere, vti suillum
 pedem cum malua præpa-
 ratum ederet, hunc in mo-
 dum ait.

*Maluaca porcorum sacra can-
 nato Sipydno.*

Sæpe, quidem vt dixi, ostē-
 dit draconem ijs qui vellet
 non totum, sed caudam po-
 tissimum, & reliquum corporis
 prætendens, caput ne vide-
 retur abditum in sinu serua-
 bat. Cūque magis attenti
 vellet reddere multitudinem
 pollicitus est sese exhibitu-
 rum ipsum Deū loquentem,
 ac sine interprete responsa
 dantem. Deinde non ma-
 gno negotio gruum arte
 ijs contextis, & per illud
 arte assimilatum caput

Διέραι , ἄλλου πινὸς ἔξω-
 θεν ἐμβοῶντος , ἀπεκρίνετο
 πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ἡ φωνὴς
 διὰ τοῦ ὁδοῦντος ἐκείνου Ασκλη-
 πειῶς περιπλοούσης. ἐκάλουντο
 οἱ χηνομοιοῦτοι, αὐτόφωνοι.
 καὶ οὐ πᾶσιν ἐδίδοντο , οὐδ' ἐ-
 πείδων , ἀλλὰ τοῖς ἐνταρ-
 χείοις, καὶ πλοῦσι, καὶ μεγαλο-
 δόμοις. ὁ γὰρ Σευκεῖαν ὁδο-
 θεὶς ὡς ἔς Αἰρῆαν εἰσὸς δ',
 ἔαυτοφώνων καὶ αὐτὸς ὡς. πρὸ
 βέπων γὰρ αὐτὴ ἐπὶ τῷ εἰσβο-
 λῷ, οὕτως ἔρη,

Πάρθοις , Αἰρῆσις τε, ποῦ
 ὑπὸ δουρὶ δαμάσας,
 Νοσήσεις Ρώμῃ, καὶ Θύμβρι-
 δος ἀγλαὸν ὕδωρ,
 Στήμα φέρον κροτάτοις, με-
 μυγῶμον ἀκτίνεσσιν.

Εἴτ' ἐπιδὼν πωδεὶς ὁ ἡλί-
 διος ἐκείνος κελτὸς, εἰσέβαλε,
 καὶ ἀπῆλλαξεν, αὐτῇ στρατείᾳ
 ὑπὸ τοῦ Οἰρυάδου κατακο-
 πείς. τῶτον μὲν ἡ χηνομόν
 ἔλατ' ἐν τῶν ὑπομνημάτων,
 ἐπίθησι δ' ἄλλον αὐτ' αὐτῷ,
 Μὴ σὺν' ἐπ' Αἰρῆσις ἐλάαν
 στρατὸν. καὶ γὰρ ἄμεινον,
 Μήσιν ἐκλυγμάτων ἀνὴρ τόξου
 ἀπολυχόν

Πότμον ἐπιθεγνίεις , πᾶσι
 βιότοις, φάσις τε.

infortis, alio quopiam per
 has foris insonante, ad in-
 terrogata respondebat, voce
 per Æsculapium illum linteo
 confectum ad aures proina-
 nante : quæ responsa ip-
 sius voce reddita vocaban-
 tur: neque quibuscumlibet, ne-
 que passim dabantur : ve-
 rum splendidis, opulentis, ac
 munificis. Itaque quod Se-
 ueriano redditum est, su-
 per expeditione in Arme-
 niam suscipienda, erat ex Au-
 tophonis. Adhortans enim
 illum ad regionis illius in-
 uasionem, sic ait,

C Parthiū, Armenijsque citato
 Marte subactu;
 Romam urbem repetes, et claras
 Tybridis undas.
 Vertice sorta gerens radijs di-
 stincta serenū.

D Deinde posteaquam vecors
 ille Gallus, incursione fa-
 cta, cum exercitu ab O-
 thryade fuisset cæsus, hoc
 oraculum sustulit à monu-
 mentis, aliudque eius in
 E locum substituit huius-
 modi.

Agmen in Armenios ne duc:
 neque enim expedit istud.
 Ne tibi famineū vir amictus
 vestibus, arcu
 Exitium immitat, vitæque ac
 lumine priuet.

Καὶ γὰρ αὐτὸς ἐν τῷ ποσειδάωνι
ἐπισημαίνοντι τοὺς μεταχειροῦσι
χρησμοὺς ἐπὶ διατριβῇ τῶν
κακῶς φρονησάντων, καὶ
αὐτοὺς περὶ τῶν πολλῶν καὶ
τοῖς μὲν νοσήσιν, πρὸς δὲ τὴν τελευ-
τῆς ὑγίαν ἐκπεμπέτω. ἀπο-
στασάντων δὲ, χρησμὸς ἄλλος
ἕτοιμος ἢ παλινφθῶν,
Μηκέτι δὲ γινώσκαι νόστιον λυγρῶς
ἐπαρῶντι.

Πότμος γὰρ φροναίνεις, οὐδὲ
ἐκφυγεῖν δυνάτοί σοι.

Εἰδὼς δὲ τοὺς ἐν Κλαρῷ, καὶ
Διδύμοις, καὶ Μαλλῷ, καὶ αὐτῶν
ἐνδοκιμοῦντας ἐπὶ τῇ ὁμοίᾳ
μαρτυρίᾳ ταύτῃ, φίλοις αὐτῶν
ἔπειτο, πολλὰς δὲ φροσόντων
πεμπῶν ἐπ' αὐτοὺς, λέγων,
Εἰς Κλαρον ἵστον γυνῶν, τοῦ μὲν πα-
τρὸς ὡς ὅτ' ἀκούσῃ.

καὶ πάλιν,

Βραγχιδεὼν ἀδύτοις παλάξιοι,
καὶ κλυτὲν χρησμοῖν.

καὶ αὖθις,

Εἰς Μαλλὸν χάρις, διαπίσματι
πάντ' Ἀμφιλόχοιο.

Ταῦτα μὲν ἐν τῷ ποσειδάωνι
μέχρι τῆς Ἰωνίας, καὶ Κιλικίας,
καὶ Παφλαγονίας, καὶ Γα-
λατίας. ὡς δὲ καὶ εἰς τὴν
Ἰταλίαν διεσπείθη τὸ μαρ-
τύριον τὸ κλέος, καὶ εἰς τὴν

Siquidem & hoc callidissime
commentus fuerat, ut pri-
ora oracula quæ perperam,
malèque euenissent, poste-
rioribus emendaret. Sa-
pius enim ægrotis prius-
quam morerentur prædi-
xerat fore ut conualescerent
quibus morientibus alterum
oraculū ilico paratum erat,
quod superiori diversa ca-
neret.

Posthac desino opem lethali
querere morbo.

Mors etenim manifesta, nec ca-
nitare licebit.

Porro cū non ignoraret,
qui in Claro, ac Didymis,
Mallòque responsa dabant,
ipso quoque huiusmodi
quodam arte diuinandi ce-
lebres haberi, eos sibi red-
debat amicos missis ad eos
plerisque consultoribus, his
verbis.

Nunc Claron ito mei vocempra-
eris auditurum.

Et rursus,

Branchidica accedas ad ἄλγιστα, ὅ-
que oracula quæras.

Et iterum,

Mallon abi, Amphilochoi qua-
rens oracula uatū.

Et hætenus quidem de ip-
sorum intra patriæ fines vi-
que ad Ioniam, Ciliciam,
Paphlagoniam, Galatiæque
designauit. Ut verò & Ita-
liam oraculi fama perua-
sit, & ad ipsam Roma-

Ῥωμαίων πόλιν ἐπέπλεον, οὐ-
 δείς ος τις ἐκ ἄλλος πρὸς ἄλλο
 ἠπίετο. οἱ μὲν, αὐτοὶ ἰόντες,
 οἱ δ' ἐπιμυόντες, καὶ μάλιστα οἱ
 διωματοῦνται, καὶ μέγιστον ἀξίω-
 μα ἐν τῇ πόλει ἔχοντες. ὃν
 παρῶτος καὶ κορυφαῖος ἐχέτω
 Ρουτillianός, αὐτὸς τὰ μὲν ἀλ-
 λα, θαλός, καὶ ἀγαθός, καὶ ἐν
 πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαίων ἔχ-
 τας μῆρος. τὰ δ' οὗτοι πρὸς τοὺς θεούς,
 πρὸς τοὺς θεούς, καὶ ἀλλόκοτα πρὸς
 αὐτῶν πεπιστευκός, εἰ μόνον
 ἀληθιμὸν πού λίδον, ὃ ἐστὶν
 φανερὸν θεῶν, προσπί-
 πτων αἰεὶ, καὶ προσκυμῶν, καὶ
 ἐπιπολὺ παρῶτος, καὶ ἐυχό-
 μους, καὶ τὰς δὲ παρ' αὐτῶν
 αἰτῶν. οὗτος τοίνυν ἀκούσας
 τὰ πρὸς τῷ χερσίν, μικρὸν
 μὲν ἰδέσθαι αὐτοὺς τὴν ἐγκε-
 χειρισμένῃ τάξιν, εἰς τὸ τῷ
 Ἀλφειῷ τείχεσσι ἀναπῆναι.
 ἐπεμπε δὲ οὐκ ἄλλους ἐπὶ
 ἄλλοις. οἱ δ' ἐπιμυόντες, ἰδὼ-
 τὰς τινες οἰκίταις ῥαδίως ἔξα-
 πετηθέντες, ἐπαύσαν. τὰ μὲν
 ἰδόντες. τὰ δ' οὗτοι, ὡς ἰδόντες, καὶ
 ὡς ἀκούσαντες διηγουμένοι, καὶ
 προσεπιματρῶντες ἐτι πλείω
 πύτων, ὡς ἐπιμότεροι εἶεν
 παρὰ τῷ θεῷ. ἔχοντες
 γυνὴν ἀθλίον χεῖροτα, καὶ εἰς

norum virbē peruenit, nemo
 non eō certatim properabat:
 alij ibant ipsi, alij mitte-
 bant, potissimum hi qui
 potentia, & autoritate
 plurimum in Repub. pol-
 lebant: quorum princeps
 caputque fuit Rutillianus,
 vir aliās quidem honestus ac
 probus, tum compluribus
 in prælijs Romanorum spe-
 ctatæ virtutis: sed qui in his
 quæ ad Deos pertinent, pa-
 rum sanè saperet, & de ijs
 absurda crederet: adeò ut
 sicubi lapidem vel inun-
 ctum, vel coronatum con-
 spexisset, continuo procide-
 ret, atq; adoraret, ac diutius
 aduolutus vota faceret, bo-
 nâque ab illo peteret. Hic
 igitur audita oraculi fama,
 parum absuit, quin relicto
 exercitu, quem tenebat, in
 Aboni murū auolarit. Alios
 autem post alios eō legabat.
 Porro qui mittebantur, im-
 periti quidam famuli facilè
 decepti, domum redibant,
 alia quidem visa, alia verò
 tanquam visa & audita nar-
 rantes, atque his plura ac-
 cumulantes, quò fierent do-
 mino commendatiores. Ita-
 que senem infelicè inflam-
 mabant, & in vehemen-
 tem insaniam impellebant.

μανίαν ἑρρημύην ἐνέβαλλον.

ὁ δὲ, ὡσαύτῃ τοῖς πλείστοις καὶ
 διωατωτάτοις φίλος ὢν, πε-
 εῖλει, τὰ μὲν, διηγουμένος ὡς ἀ-
 κούσειε παρὰ τῷ πεμψάντων.
 τὰ δὲ, καὶ παρ' αὐτῷ προσειδείς.
 ἐνέπλησεν δ' ἐν τῷ πόλει, καὶ
 διεσάλυσεν ὅτος, καὶ τῷ ἐν τῇ
 αὐλῇ τὸν πλείστοις διεδουλόη-
 σιν. οἱ αὐτίκα καὶ αὐτοὶ ἠπί-
 ζοντο ἀκούσαι πῶς καὶ αὐτούς.
 ὁ δὲ, τὸν ἀφικνεύμενος φιλοφρέ-
 νως ὑποδεχόμενος, ξενίας τε
 καὶ τῇ ἄλλαις δωρεαῖς πολυτε-
 λείσιν ἐργαζόμενος αὐτῶν, ἀπέ-
 σιμπν, καὶ ἀπαγγελλόμενος
 μόνον τὰς ἐρωτήσεις, ἀλλὰ
 καὶ ὑμνίσοντας τὸν θεόν, καὶ
 τεράστια ὑπὲρ τοῦ μαρτύριου, καὶ
 αὐτῷ ψευδομένους, καὶ μηχαν-
 νάται πῶς οἱ τεισκατάρατος καὶ
 ἄσσοφον, οὐδὲ τῷ προσερχόντος
 ληστῶν ἀξιόν. λύων γὰρ τὰ πεμ-
 πόμενα βιβλία, καὶ ἀναγιώ-
 σκων εἴ τι ἔυροι ὀπισθαλὲς, καὶ
 παρὰ κεινδυνευόμενον ὅτι ταῖς
 ἐρωτήσεσι, κατεῖχεν αὐτὸς, καὶ
 καὶ ἀπέσιμπν, ὡς ὑποχείρι-
 ούς, καὶ μονονουχὶ δούλους διὰ
 τὸ θεὸς ἔχει τὸν πεπομπό-
 τας, μεμνημένους ὅσα ἡμεῖς αὖ
 ἤρουντο. συνίησι δὲ ὅσα εἰκὸς
 τὸν πλείστοις, καὶ μέγα διωα-
 μέρους, τὰς πύσεις πωδάνωται. ἐλάμβανεν οὖν πᾶσι

Hic verò, ut qui plurimis, ac
 potētissimis erat amicus, con-
 adibat narrans cū ea quae
 se missis acceperat, tū ea quae
 ex sese effluerat. Quare vi-
 bem hic impleuit & cōstituit :
 & plerisque ex aulicis
 expauesfecit : qui de suis rei-
 bus aliquid audire com-
 pulsi sunt. Porro Alexander
 aduenientes comiter ex-
 piebat, ac xenijs, aliisque ma-
 gnificis donatos muneri, et
 ad eum remittebat : hoc agens
 uti non solum renuntiatis
 oracula, verum etiam Dei
 laudes canerent, ac porten-
 tosa quaedam de oraculo, de-
 que ipso mentirentur. Fre-
 gitat etiam ter scelestus ille
 quiddam neutiquam infans,
 & ingeniosus quàm ut veli-
 gari latroni conveniat. Eni-
 nim resignatis ac perlectis
 libellis, si quid inuenisset
 quod cum interrogantis dis-
 crimine ac periculo contra-
 ctum videretur, apud se de-
 tinebat, neque remittebat,
 quò videlicet sibi mancipa-
 ret, ac solum non servos
 redderet ob metum eos qui
 miserant, quum illis in men-
 tē veniret, quibus de reb' cō-
 suluissent. Intelligebat autē
 ut verisimile est, eos qui opor-
 bus ac potētia praeccellerent,
 eiusmodi rogationes propo-
 nere. Ab his munera quae

περ' ἐκείνων, εἰδόντων ὅτι αὐτὸν
 ἔχει τ' ἀρκύων. βούλομαι
 ἔσσι καὶ τ' Ρυτλλιανῶ δοθέν-
 των χρημάτων ἐνὺς εἰπεῖν. πω-
 τομὲν γὰρ αὐτῷ περὶ τῷ
 παιδὸς ἐκ παρτέρας γυναικὸς
 παιδείας αἶραν ἔχοντος, ὅντινα
 προσήταιτο διδάσκαλον τῶν
 ιασημάτων αὐτῷ, ἔφη,

Πυθαγόρην, πολέμων τε διά-
 κτορὲν ἐσθλὸν αἰσδόν.

Εἶτα μετ' ὀλίγας ἡμέρας
 ὁ παῖδός ἀποθανόντος, ὁ μὲν,
 πῦρ, καὶ οὐδὲν εἶχε λέγειν
 πρὸς τοὺς αἰτωμύρους, παρὰ
 τοὺς οὕτως ἐληλεῖ μέρους τῷ
 ξησιμῷ. ὁ δ' Ῥυτλλιανὸς
 μὲν φθάσας ὁ βέλπυστος, ἀπε-
 ροχεῖτο ὑπὲρ τῷ μαντήιου, λέ-
 γων, τῷτο αὐτὸ παρδεδηλω-
 ῖται τ' θεὸν, καὶ δι' αὐτὸ ζών-
 τα μὲν, κελεύεται μηδένα διδά-
 σκαλὸν ἐλέδαι αὐτῷ. Πυθα-
 γόραν δ', καὶ Ὀμηρὸν πάσαι
 ἐδιδάσκουσιν, οἷς εἰκὸς τὸ μισθώ-
 σθαι ἐν ἄδου νυκτὶ σωεῖναι. τί
 ποῖναι μέμφεσθαι ἄξιον Ἀλε-
 ξάνδρῳ, εἰ τοιούτοις ἀνθρώποι-
 σιν ἐνδιδάσκειν ἤξιος; αὐτὸς
 δ' ἰπποδάμοιο αὐτῷ πλὴν
 ἴσος ψυχῇ διεδέξατο, ἔφη,
 Πρωτὸν Πηλεΐδης ἐχθρὸς. με-
 τα ταῦτα, Μένανδρος.

plurima ferebat, quippe qui
 non ignorarent sese intra
 casses eius teneri. Liber au-
 tem aliquot ex his responsis
 commemorare, quæ Rutil-
 liano reddidit. Huic scisci-
 tanti de filio, ex vxore pri-
 ore suscepto, iam ad disci-
 plinas maturo, quem præ-
 ceptorem in literis illi insti-
 tuendo adhiberet, respondit,

B Pythagoram, egregiæque canen-
 tem pratia uatem,

Deinde paucis post diebus
 extincto puero, ipse quidem
 hærebatur, nec habebatur, quod
 incusantibus responderet,
 oraculo videlicet ita re
 præsentî confutato. At
 Rutillianus optimus ultro
 occupans, defendebatur or-
 aculum affirmans Deum
 portendisse hoc ipsum,
D cum iussisset neminem è vi-
 uis adolescentulo deligi
 præceptorem, sed Pytha-
 goram potius, atque Ho-
 merum iam olim defunctos,
 quibuscum credibile esset
 eum iam versari. Quid igitur
 Alexandro vitio vertere
 conuenit, si cum homuncu-
 lis huiusmodi versari opta-
 uit? Rursus eidem percon-
 tanti cuius tandem animam
 esset sortitus, ait,

Principio fueras Pelides, deinde
 Menander.

Εἶθ' ὅς νυν φάσῃ μετὰ δ' ἔσται
ἡλιάς ἀκτίς.

Ζήσις δ' ὀρδοκοντ' ἐπὶ τοῖς
ἐχάτον λυχεβάτας.

Οδὶ ἐβδωμκοντούτης ἀπὶ- A
δυνε μαλαγχολήσας, ἡδὲ πει-
μῖνας τὴν τῷ θυῖ ὑπὸ χροῦ.
καὶ οὗτος ὁ χροῖσμός τῶν
αὐτοφώνων λῷ. ἐρομένη ὃ αὐτῷ
ποτὶ καὶ πρὶ γάμου, ῥητῶς ἔφη,
Γῆμον Αλεξάνδρου τε, σιλη-
ταίης τε δύραρα.

Διεδέδωκεν ὃ πάλα λόγον
ὅς τ' ὀδυατὸς, λῷ εἶχεν
σιληνὴς αὐτῷ ἡρομένης. τὴν
γὰρ σιληνίῳ ἔρωτι ἀλῶσαι
αὐτῷ, χαζεύοντά ποτὶ ἰδού-
σαι, ὅσῃ αὐτῇ ἔδος, κοιμω-
μένων ἐφ' αὐτῶν τῶν χαλῶν. ὅδ'
ἐδὴν μαλλήτας ὁ σινετώτατος
Ρυτλλιανός, ἐνδύς ἐπιμπε
ἐπὶ τὴν κόρην, καὶ τὸν γάμοις
συντέλει ἄλκοιτούτης νυμ-
φίος, καὶ σινῶν, τὴν πινδραῖ
σιληνίῳ ἐχάτουκας ὅλας
λασκόμους, καὶ τ' ἐπουρανίων
ὅς καὶ αὐτὸς οἰόμενος μερόναι.
ὅδ' ὡς ἀπ' αὐτῶν ἐν Ἰταλίᾳ
περαμάτων ἐλάβετο, μίζω
αἰὲν περσιπνῶσι, καὶ πάντας τ'
Ρωμαίων ἀρχὴς ἐπιμπε χρο-
σμοφόρους. ταῖς πόλεσι περλί-
γων, λοιμούς, καὶ πυρκαϊὰς φυ-

Deinde uqui nunc es, post se
phoebea futurus.

Octoginta annis, & centum
ducentis annis.

At hic septuagenarius ex
sania interijt, haud ex
stato Dei promisso: quae
quam hoc quoque oraculum
ex Autophonis erat. Eiden
etiam aliquando de vno
ducenda percontanti, diserti
respondit,

Ducite Alexandro natam, Lu-
namque puellam.

Siquidem iam olim rumo-
rem disseminarat, sibi
quam habebat, è Luna ab-
susceptam fuisse, quae sui
amore capta fuisset, quum
dormientem aliquando con-
spexisset: cum ipsi sit fami-
liare formosos dormientes
adamare. Tum Rutilia-
nus vir prudentissimus,
D nihil cunctatus, protinus
accerfit puellam, nuptias
conficit sexagenarius spon-
sus, & concumbit, so-
crum suam stolidis hec-
tombis Lunam placans: se-
que ex caelitis vnum e-
ualisse putans. At hic rem in
Italia semel aggressus ma-
iora in dies excogitabat, &
in omnes Romanæ ditio-
nis partes, qui perferrent
oracula, dimittebat: præ-
dicens ciuitatibus cauendā
esse pestilentiam, incendia,

λάσπεδς, καὶ σεισμούς. καὶ ἀσφα-
λῶς βοηθήσῃν ὥς μὴ ἡμίτοι
π τούτων, αὐτὸς ὑπερχεῖτο
αὐτοῖς. ἵνα δὴ πῖνα χησιμὸν
αὐτόφωνον καὶ αὐτῷ, εἰς ἀπάντα
τὰ ἔστιν ἐν τῷ λοιμῷ διεπέμ-
ψατο. ἡ δὲ τὸ ἔπος ἐν.

Φοῖβος ἀκαρσεκόμης λοιμῷ γε-
φείλιν ἀφύκει.

Καὶ τῶτα ἡ δὲ ἰδέειν τὸ ἔπος
παταχῶς ἐπὶ τῷ πυλῶνων γε-
χαμμήσας, ὥς τῷ λοιμῷ
ἐλεξιφάρμακον. τὸ δὲ ἐς τοῦ
κτίον τοῖς πλείοσι περὶ ἡμέ-
ται. καὶ γὰρ πῖνα τύχῃ αὐταὶ
μάλισται αἱ οἰκίαι ἐκινώθη-
ται, αἱ τὸ ἔπος ἐπιγέγραπτο.
ἔμμε με νομίσας τῶτα λέγειν
ἐπὶ διὰ τὸ ἔπος ἀπώλλωτο,
ἐλλὰ τύχῃ πῖνι οὕτως ἐχέου-
το. τάχα δὲ οἱ πολλοὶ καὶ
εἰσαπαρρόωντες τῷ σίχῳ,
ἡμίλῳ, καὶ ῥαθυμότερον δη-
τῶντο, οὐδὲν τῷ χησιμῷ περὶ
πῖνόνον σωτελεῖντες, ὥσαυ-
τόντες περμαχιδίαι αὐτῶν
πολλαβαί, καὶ τὸν ἀκαρσε-
κόμην Φοῖβον ἀποτοξέοντα τῷ
λοιμῷ. πευθίνας μὲντοι ἐν
αὐτῇ Ρώμῃ χεφτεσάτο πᾶν
πολλοὺς τῷ σωωμοτῶν, οἱ τὰς
ἐχέου γνῶμας διήγγελλον
αὐτῷ, καὶ τὰς ἐρωτήσεις

terrae motus : se certa reme-
dia traditurum, ne quid ho-
rum accideret, polliceba-
tur. Vnum etiam oraculum
Autophōnum ipsum perge-
tes omnes grassante peste
diuulgauit, vnico carmine
comprehensum.

*Intonsus nubem pestis depellis
Apollo.*

Quod carmen videre erat
pro foribus ubiq; scriptum:
tanquam aduersus pestilen-
tiam remedio futurum. Sed
ea res contrarium apud plu-
rimos euentum est sortita.
Nam nescio quo casu ea
potissimum domus inanitæ
sunt, quibus carmen erat
inscriptum. Neque verò pu-
tes me dicere carmen fuisse
in causa vt interierint. Quin
hoc casu quodam sic acci-
dit, cum fortè pleriq; freti
carmine, negligentius & se-
gnius vixerint, nihil aduer-
sus pestem præter oracu-
lum adhibentes, quasi syl-
labas pro se pugnantes, &
intonsum Apollinem telis
pestem propellentem ha-
berent. Exploratores etiam
ex sua coniuratione quam-
plurimos Romæ constitu-
erat, qui sibi qua quisque
mente esset indicaret, ac pri-
usquam oraculū adiisset, illi
significarent quidnam essent

προσεμύμνον, καὶ ὧν μάλιστα
 ἐξήντων, ὡς ἔτοιμον αὐτὸν
 πρὸς τὰς ἀποκρίσεις, καὶ
 πρὶν ἢ κεν τοῦ πεμπυλίου
 καταλαμβάνειν. καὶ πρὸς
 μὲν τὰς ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ταῦ-
 τα καὶ τὰ τοιαῦτα προσεμυ-
 χαῖτο. τελετῶν τε γὰρ πνα-
 σμίσταται, καὶ δαδουρίας,
 καὶ ἱεροφαντίας, τεῶν δ' αἰ-
 τελουμένων ἡμερῶν. καὶ ἐν μὲν
 τῇ πρῳῃ, προσέφησι μὲν
 ὁ σὺν Αἰδμῶσι, τοιαύτη. εἰ
 τις ἀθεός, ἢ χριστιανός, ἢ ὁπι-
 κούριος, ἢ κεν κατάσκοπος τῶν
 ὀργῶν, φευγέτω. οἱ δ' πιστευόν-
 τες τῷ θεῷ, τελεῖσθωσαν τύχη
 τῇ ἀγαθῇ. εἴτ' εὐδὺς ἐν ἀρχῇ
 ἐξέλασις ἐγένετο. καὶ ὁ μὲν,
 ἦρχετο λέγων, ἔξω χριστιανούς.
 τοῖς δ' πλήθος ἀπαρ ἐπιστρεφε-
 το, ἔξω επικουρίους. εἴτα Λη-
 τῆς ἐγένετο λοχία, καὶ Ἀπύλ-
 λωνος γοναί, καὶ κορωνίδος γά-
 μος, καὶ Ἀσκληπιδὸς ἐπίκτετο. ἐν
 δ' τῇ δευτέρᾳ, Γλύκωνος ὁπι-
 φαμία, καὶ ὕψις τῷ θεῷ.
 τεῖτη δ' ἡμέρα, Ποδαλειί-
 τε μὲν, καὶ ἡ μητρὸς Ἀλεξάν-
 δρου γάμος. δαδὶς δ' ἐκαλεῖτο,
 καὶ δαδὲς δ' ἐκαίνοντο. καὶ τελευ-
 ταίον, σελῶνις, καὶ Ἀλεξάνδρου
 ἔρωσ. καὶ πικτομῶν τῷ

percontaturi, quidque pos-
 sumum cuperent, ut priusquam
 venissent qui mittebatur, et-
 iam ad respondendum esse
 paratus. Atque hæc quidem
 & idgen^a alia machinamenta
 aduersus Italicas vrbes præ-
 struxerat. Nam & initiatio-
 nes quasdam instituerat, ex-
 darum per manus tradenda-
 rum gestationes, & factorū
 caeremonias, quæ quidē tribus
 ex ordine diebus cōtinenter
 perageretur. Ac primo quidē
 die, Atheniensiū ritu, deuotio
 fiebat huiusmodi. Si quis
 impius, aut Christianus, aut
 Epicure^{us} mysteriorū explo-
 rator accessit, discedat. Sed
 qui deo credūt, foeliciter ini-
 tiētur. Sub hæc protinus exi-
 gebatur, illo præeunte ac di-
 cēte, Foras pellātur Christi-
 ani. Tū multitudo acclama-
 bat vniuersa, Foras pellantur
 Epicurei. dehinc Latonz pu-
 erperium agebatur, & Apol-
 linis natiuitas, cum Coronidis
 nuptiæ, demum nasce-
 batur Æsculapius. Secundo
 die Glyconis ortus, Deique
 natiuitas. Tertius dies Po-
 dalirij, & matris Alexandri
 erant nuptiæ, Qui Dadis ap-
 pellebatur, à facibus quæ ac-
 cendebantur. Postremo Lunæ
 & Alexandri amor, ac na-
 scens Rutilliani coniunx.
 At verò facem gestabat
 Ρουπλιάδης ἢ γυνὴ δαδὲ

ὃ, καὶ ἱεροφάνται ὁ Ενδυ-
 μίων Ἀλέξανδρος. καὶ ὁ μὲν,
 καθεύδων δίδειν, κατεκειτο ἐν
 τῷ μέτρῳ. κατήκει ὃ ἐπ' αὐτῷ ἐν
 τῷ ὄρεφῃ ὡς ἔξ οὐρανοῦ ἀντὶ
 τῆς σελήνης, Ρουππλία τις **A**
 ὠραιτάτη, τῶν Καίσαρες οἰ-
 κονόμων πινὸς ζωῇ, ὡς ἀλη-
 θῶς ἐγνώσα τῷ Ἀλέξανδρῳ, καὶ
 ἀντιρωμῆν ἔσθ' αὐτῷ. καὶ ἐν **B**
 ὀφθαλμοῖς τῷ ὀλεθρίου ἐκεί-
 νου ἀνδρός, φιλήματα τε
 ἐγίνετο ἐν τῷ μέτρῳ, καὶ πε-
 ριποχμαί. εἰ ὃ μὴ πελλαὶ ἦ-
 σαι αἱ δᾶδες, τάχ' αὖ π καὶ **C**
 τῶν ὑπὸ κόλπου ἐπεσθῆτο.
 μὲν μικρὸν ὃ, εἰσῆκε πάλιν ἱε-
 ρεφαντικῶς ἐσκευασμῶρος ἐν
 πηλῇ τῇ σιωπῇ. καὶ αὐτὸς
 μὲν ἔλεγε μεγάλην τῇ φωνῇ,
 ἰὴ Γλύκων. ἐπερδέρροντο ὃ **D**
 αὐτῷ ἐπακολουθεύοντες ἐυ-
 μολπίσαι δίδειν, καὶ κήρυκες
 πινες Παφλαγόνες, καεβαπίνες
 ὑποδεδυμένοι, πηλῶ τῶν
 σκορδαλμῶν ἐξηγαρόντες,
 ἰὴ Ἀλέξανδρε. πολλάκις ὃ ἐν
 τῇ δαδουχίᾳ καὶ τοῖς μυστι-
 κοῖς σκιρτήμασι γυμνωθεὶς
 ὁ κηρὸς αὐτῷ ἔξιππιδες, χερ-
 σὺς διετάνη, δέρματος ὡς
 ἰκὸς ἐπιχεύσου περὶ τέντος
 καὶ πρὸς τῶν αὐγῶν τῶν
 λαυπάδων ἀποσίλβοντος. ὥς

mysteriâque agebat Endy-
 mion Alexander, qui dor-
 miens in medio iacebat: at-
 que in eum è tecti fastigio,
 tanquam è cælo, Lunæ vi-
 cem agens descendebat, Ru-
 tilla quædam formosissima,
 cuiusdam è Cæsareæ domus
 præfectis vxor, quæ nimi-
 rum Alexandrum amabat, &
 ab illo vicissim amabatur. **B**
 Tum ob oculos perditissimi
 illius mariti, oscula in pro-
 patulo, & complexus fie-
 bant. Quòd nisi complu-
 res tædæ fuissent, forsan
 nonnihil eorum quæ sub
 sinu fieri solent, patratum
 fuisset. Paulo pòst rursus
 introibat ornatu sacerdotali,
 multo cum silentio. Deinde
 ipse primus clara voce so-
 nabat, Io Glycon. Assona-
 bant autem egregij canto-
 res, & præcones quidam
 Paphlagones, carbatinis cal-
 ceati, plurimum allij nido-
 rem ructantes. Io Alexan-
 der. Porro subinde inter
 gestandas tædas, atque in-
 ter mysticas saltationes, fe-
 mur illius de industria renu-
 datum, aureum apparebat,
 pelle vt conijcio, inatrata
 circumdata, & ad tædæ
 fulgorem relucente. Itaque
 cū inter duos desipiēter sa-
 piētes de eo orta esset questio

καὶ γυμνωθεὶς περὶ ζήτησις

δύο πᾶσι τῶν μωροσόφων ἰσθ' αὐτῆ, ἥτε Πυθαγόρου ψυχὴ ἔχει διὰ τὸν χυσοῦν μῆρὸν, εἰ τε ἄλλω ἰμοίαν αὐτῇ, καὶ τὴν ζήτησιν ταύτῃ αὐτῷ Αλεξάνδρῳ ἐπακρυγόντων, ὁ βασιλεὺς Γλύκων χρησάμῃ ἔλυσεν τὴν ἀπορίαν,

Πυθαγόρε ψυχὴ, ποτὲ μὲ φθίνει, ἄλλοτε δὲ αὖξί.

Ἡ δὲ περὶ τὴν, δῖος φρενὸς ὅστις ἀπορρώξ.

Καὶ μὴ ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἐπαρμένον.

καὶ πάλιν,

Εἰς Διὸς εἶσι, Διὸς βλῆθεῖσιν κεραυνῷ.

Περσέων δὲ πᾶσι ἀπίχουσαι παιδίον συκεῖας ὡς ἀσβεῖς ὄν, αὐτὸς τοιόνδε πῶ γηενάδας ἐτεχέοντο. ταῖς γὰρ πόλιν ταῖς Πορπηαῖς, καὶ ταῖς Παφλαγονικαῖς, ἐπὶ γυναικὶ θεοφύτου πύμπτειν ἐς περτίαν, ὑμνήσαντας παρ' αὐτῷ τῷ θεῷ. καὶ ἔδει δοκιμασθῆναι, καὶ περὶ κρίνεται τὸν ἐν γυναικὶ τοῖς, καὶ ὡραστάτοις, καὶ ἄλλοις διαφύροντας, πεμψέναι. ὡς ἐκκλησιάρχης, ὡς ἀργυρωνήτοις ἐχρῆτο συγκαθίσθαι, καὶ πάντα τὰ ἐν ἐμπαροῖων. καὶ νόμον δὲ ἐπεπύκτω

utrum ob femur autem, animam Pythagoræ habere, an aliam Pythagoricæ illi similem, & hanc controuersiam ad ipsum Alexandrum retulissent: rex Glycon oraculo dubium soluit.

Pythagora meus emoreturque, oriturque vicissim.

Varia est animæ diuina i mentis profectio,

Hunc patet auxilio misce impetique, priusque,

Et rursum.

Totâ leni repetet, lenialis fulmine cæcus.

Porro cum denunciaret omnibus, ut à puerorum concubitu abstinere, seu nefaria, vir ille egregius huiusmodi dolum excogitauit. Ponticis ac Paphlagonicis urbibus imperabat, ut tertio quoque anno mitterent oraculorum consultores qui Dei laudes apud se canerent. Et spectatos, selectosque illos, nobilissimos, ætate florentissimos, formæque eximios mitti oportebat. Quibus inclusis perinde ut emptitijs ad libidinē abutebatur, modis omnibus in eos debacchari solit. Præterea legē cōdiderat

ἔσθ' ἢ πᾶ ὁκτωχάδεκα ἔτη, μι-
 νύα τῷ αὐτῷ γέματι δεξιῶδες,
 μηδὲ φιλήματι ἀσπαζέσθαι,
 ἀλλὰ τοῖς ἄλλοις προστείνων ἢ
 χεῖρα κῆται, μόνους τὸν ὄραίνε·
 ἔσπεύλει. καὶ ἐκαλεῖντο ἔτσι
 οἱ ἐντὸς τοῦ φιλήματος. τοιαῦ-
 τα ἐβύβων, τοῖς ἀνθρώποις δι-
 τλήν, γυναικὲς τε ἀνέδω-
 διαφθεῖρον, καὶ παῖσι συών. **B**
 καὶ ἡ μῆρα, καὶ ἐκτὸν ἐκείνῳ,
 εἰ πνος γυναικὶ προσελέγχεον,
 εἰ δ' ἐπὶ φιλήματος ἀξιώσειεν,
 ἐθροῖαν τὴν ἀραδίαν πύχην
 ἦτο ἐκείνους εἰς τὴν οἰκίαν αὐ-
 τῷ εἰσρυσσάμεναι. πολλὰ δ' ἔτι
 πύχην τετοκέναι παρ' αὐτῶν, καὶ
 οἱ ἄνδρες ἐπεμαρτύρουσι ὅτι
 ἀληθῶς λέγουσιν. ἐξέλω δέ σοι
 καὶ διάλογον διηγήσασθαι τοῦ
 Γλύκωνος, καὶ τοῦ Σακέρδωτος,
 παῖς πνος ἀνθρώπου, ὁ ποῖον
 πνός ἢ αὐτίστη εἶσθ' ἀπὸ τῆ
 ἐρατήσων. ἀνέγνω δ' αὐτὸν,
 χρυστοῖς γραμμασὶ γραμμί-
 νον ἐν τῷ, ἐν τῇ τοῦ Σακέρ-
 δωτος οἰκίᾳ. εἰπὲ γὰρ μοι ἔφη **E**
 ὁ δῖαυτα Γλύκων, τίς εἶ.
 ἐγὼ δ' ὅς. Ἀσκληπιὸς υἱός,
 ἄλλος παρ' ἐκείνον τ' ἐρατή-
 εστ. πῶς λέγεις; ἢ θέμις ἀκῶ-
 σά σε τοῦτο γέ. τίς σε δ' ἔμιν
 ἦν παρ' ἐμὲ χηνομαθῶν;

nequis maior annis octode-
 cim se se admoto ore com-
 plecteretur, ne-ue cū batio
 salutarer: sed reliquis manu
 duntaxat osculandum por-
 rigens, solis formosis osculū
 dabat: quibus inde cognome
 inditum, vt intra osculum
 constituti dicerentur. Hunc
 in modum perpetuo stolidis
 illudebat, vxores impune
 stuprabat, & cum pueris cō-
 suescebat. Quin magnum
 quiddam, omnibūsq; op-
 tandum videbatur, sicuius
 vxorem vel aspexisset modò.
 Si quam etiam osculo digna
 tus fuisset, nemo non prospe-
 ram fortunam affatim in suā
 domum existimabat influ-
 xuram. Multæ præterea se
 ex ipso etiam peperisse glo-
 riabantur, eaque verum di-
 cere mariti testabantur. Lu-
 bet etiam dialogum tibi re-
 ferre Glyconis & Sacerdotis,
 viri cuiusdam Tiani, cuius
 sapientiam cognosces ex ijs
 quæ sciscitatus est. Hunc e-
 quidem legi aureis literis
 Tij descriptum, ipsis Sacer-
 dotis in ædib⁹. Dic mihi, in-
 quit, domine Glycō quisnam
 es? Sū, ille inquit, nouus Æs-
 culapius. Num alius ab illo
 priore? quid ais? haud fas est
 vt istud audias. Quot verò
 annos oracula dādo permā-
 surus es? Ad millesimū tertiū.
 τίς τον πρὸς τοῖς χιλίοις.

ἦτα, καὶ μετασῆσιν ἐς Βάκτρα,
καὶ τὴν ἐκεῖ γῆν. δὲ γὰρ ἀπο-
λαῦσαι καὶ τὸν βαρβάρου ὀπ-
θιμίας ἢ ἐμῆς. τὰ δ' ἄλλα
χρησιμεία, τὸ ἐν Διδύμοις,
καὶ τὸ ἐν Κλάρι, καὶ τὸ ἐν
Δελφοῖς, ἔχουσιν ἢ προπύργια
τὸν ἀπὸ πολλῶν χρησιμωδουμένων,
ἢ ψευδεῖς εἰσιν οἱ νῦν ἐκπι-
πτόντες ἐκεῖ χρησιμότητες μὴ δὲ
τοῦτ' ἐδελήσῃς εἰδέναι. ἢ γὰρ δὴ-
μῶς. ἐγὼ δ' οἷός τις εἶσομαι μὲν τὸν
νῦν εἶον; καί μιν ἄλλος. εἶτα, ἴπ-
πος. εἴτ' ἀνὴρ σφόδρα, καὶ προ-
φῆτης οὐ μείων Ἀλεξάνδρου.
ταῦτα μὲν ὁ Γλύκων τῷ Σα-
κέρῳ περὶ διελέχθη. ὅππότε λείπει,
χρησιμὸν ἐμμετρον ἐξεδέχξατο,
εἰδὼς αὐτὸν Λεπίδῳ ἐπαύειν
εἶτα.

Μὴ πείθου Λεπίδῳ, ἐπεὶ οἱ
λαγρὸς αἶτος ὅππῃ δέει.

Πάνυ γὰρ ἐδεδίει ἢ Ἐπίκου-
ρον, ὡς προείπον, ὡς πῶς αὐ-
τιπτεχόν, καὶ ἀντισφίσην ἢ
μαγανείας αὐτῶν. ἵνα νῦν
πῶς τῶν Ἐπικουρείων πολυμή-
σαιτα καὶ διελέγῃ αὐτὸν
ἐπὶ πολλῶν παρῶντων, ἐς χιν-
δύον οὐ μικρὸν κατέστησεν.
ὁ μὲν γὰρ προσηλθὼν, ἔλεγε
μαγὰ τῇ φωνῇ, σὺ μὲν τοῖς
ἢ Ἀλεξάνδρῳ, τὸν δὲ τῶν πεφλαγμένων προσηλθὼν αἰνῶν

Deinde quò demigratures?
Ad Bactra, atque in eas re-
giones: siquidem oportet et-
iam barbaros mea præsen-
tia frui. At reliquæ sortez,
quæ in Didymis, Claro, Del-
phisque redduntur, vtrum ab
authore profisciscuntur A-
polline, an vana sunt quæ il-
lic redduntur oracula? Ne
istud quidem scire cupiueris,
nefas enim. Cæterum ego
quis tandem post hanc vitam
futurus sum? Camelus. de-
inde, equus, postea vir sa-
piens, nec inferior Alexan-
dro vates. Huiusmodi fuit
Glyconis cū Sacerdote col-
loquium. Postremò & ora-
culum carmine reddidit: cū
non ignoraret ipsum esse Le-
pidi amicum.

D Ne pare Lepido, nam que huic fa-
tum inflat acerbum.

Etenim ut ante dixi, metue-
bat Epicurum, ut pote sapi-
entem suis artibus atque im-
posturis infensum. Itaque
Ex Epicureis quempiam, au-
sum multis præsentibus ip-
sum coarguere, in disci-
men non paruum adduxit.
Nam is illi magna voce
dictum venit. Tu nimi-
rum Alexander Paphlagoni
cuidam persuasisti, ut ser-
uos suos apud Galatiz præ-
fectum capitis accerferet,

αὐτὸ τῷ ἡγεμόνι τῆ Γαλα-
τίας, πῶς ἐπὶ θανάτῳ ἀνέπει-
σαι, ὡς ἀπεκτονότας τὸν ἦδὲ
αὐτὸ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παι-
δευόμενον. ὁ δὲ νεανίσκος, ζῶν, A
καὶ ἐπαυλῆλυσε ζῶν μὲν τὴν
τῶν οἰκετῶν ἀπώλειαν, θηρίοις
ὑπὸ σὲ παραδοθέντων. τοῖς
τοῖς δὲ πειραχθέντο. ἀναπλεύ-
σας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον ἄ- B
ρχὴ τῆ κλύσματος, πλοίου
ἀναγομένου, ἐπέβη καὶ αὐτὸς
εἰς Ἰνδίαν πλεύσαι. καὶ περὶ
πρὸ ἐβραδύμεν, οἱ δυσυχεῖς
ἐκείνῳ οἰκέται αὐτοῦ, οἰσθέντες C
ἢ ἐν τῷ Νείλῳ πλέοντα διε-
φθάρθαι τὸν νεανίσκον, ἢ καὶ
ὑπὸ ληστῶν, πολλοὶ δὲ ἦσαν
τότε, ἀνερῆσαι, ἐπαυλῆδον,
ἀπαγγέλλοντες αὐτὸ τὸν ἀρα-
γισμόν. εἶτα ὁ χρησμὸς, καὶ
ἡ καταδική, μεθ' ἧν ἐπέση ὁ
νεανίσκος, διηγουμένος πῶς
ἀποδημίαν. ὁ μὲν, ταῦτα ἔλε-
γχε. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος, ἀνανα-
κτίσας ἐπὶ τῷ ἐλέγχῳ, καὶ E
μὴ φέρων τῷ ὀνείδῳ πῶς ἀ-
λώθειαν, ἐκέλευε τοὺς παρόν-
τας λίθοις βάλλειν αὐτὸν, ἢ
καὶ αὐτὸς ἐναγχεῖ ἔσθαι. καὶ
ἐπικούροι κληθήσεσθαι. τῶν
δὲ, βάλλειν ἀρχαίων / Δη-
μόστους τις ἐπὶ δημῶν τῷ

ut qui filium ipsius qui Ale-
xandriæ erudiebatur, occi-
dissent. Atqui viuit adoles-
cens, incolumisque reuersus
est, famulis supplicio iam af-
fectis, qui tuo impulsu be-
stijis traditi perierunt. Porro
istiusmodi quiddam accide-
rat. Cum adolescentulus in
Ægyptum amne aduerso
nauigasset, prouecto ad inū-
dationem vsque nauigio,
persuasus etiam est ut in
Indiam vsque nauigaret.
Cumque diutius abesset, in-
fœlices illi ipsius ministri,
rati vel in Nilo nauigantem
interijisse adolescentem, vel
etiam à latronibus (nam id
temporis permulti grassa-
bantur) esse peremptum, re-
uersi sunt domum, renuncian-
tes eum è medio sublatum
desse. Deinde proditum ora-
culum, damnati famuli, post
hæc adest adolescens, qui
suam peregrinationem enar-
rat. At Alexander indigna-
tione percitus quòd coar-
gueretur, nec veritatem ex-
probationis ferens, eos qui
aderant iussit ut lapidibus
illum impeterent, alioqui &
ipso impios futuros, atque
Epicureos appellandos. Ve-
rùm ubi petere cœpissent,
Demonstratus quidam qui
versabatur in Ponto, primus
πάντῳ, ὡς ἔπος πειρυδαίς,

ἔρρηπατο τὸ θαλάττου ἢ ἀνδρῶ-
 τον, μακρὴ δὲ ἦν καταλευδίτη
 πρὸς διχαίως. τί γὰρ ἔδει μόν-
 ον φερεῖν ἐν τοσούτοις μακρο-
 τόσι, καὶ παρὰ πολὺ πλεονάζειν
 φλαγγίνην μωρίας; καὶ τὰ μὲν
 κατ' ἐκείνους, τοιαῦτα. εἰ δὲ
 πρὸς περὶ καλουμένων καὶ τῶν
 ἑρμητικῶν, περὶ μίας δὲ τὸ
 τὸ θαλάττου ἐγγράφον, καὶ ἐρ-
 μῆν τοῦ κήρυκος εἰ θαλάττου,
 τῶν δὲ, ἀνέστην ἐνδοξοῦ ἐς κόρα-
 κας, καὶ ἐπὶ τὸν τοιούτον οὐτὶς
 σέσηπις ἐδέχεται, ὅτε πύρεθ, ἢ
 ὕδατος ἐκοιτῶνται, ἀλλ' ἔδει γὰρ
 περὶ γῆς ἐλαυνέσθαι, ὡς ἀσπερ
 καὶ αἰών, καὶ ἐπικούρειον,
 ἢ ἄρ' ὡς ἢ μαγιστὴ λοιδορία. ἐν
 γὰρ καὶ μαλοῦνται ἐποικίσαν ὁ
 Ἀλέξανδρος. εὐρὺν γὰρ τὰς
 Ἐπικούρου κυρίας δόξας, τὸ
 κάλλιστον ὡς οἶδα τὸ βιβλίον,
 καὶ κεραλαῶδες, περικύβητος
 τὰς δόξας σοφίας τὰ δόγματα,
 κομίσας ἐς πλὴν ἀγροῦ μίσσην,
 ἔκτισεν ἐπὶ ξύλων συκίων,
 ὡς δὴ τὸν αὐτὸν κατα-
 φλέγων, καὶ πλὴν ἀποδὸν ἐς
 θαλάσσης ἐξέβαλεν, ἔπ
 καὶ χρησμὸν ὀπιζομένης ἁμα-
 νος,

Πυρπολέειν κέλεσθαι δόξας
 ἀλαστοῦ γέροντος.

hominem amplexus morti
 subduxit, propemodum la-
 pidibus obrutum, idque
 iure optimo. Quid enim
 attinebat unum inter tot
 infantes, sanum esse, et
 que à Paphlagonum stulti-
 tia malum sibi accersere. Et
 hæc quidem illi euenerunt.
 Cæterum aduocatis ex ora-
 culorum ordine consulto-
 ribus (quod fiebat pridie
 quàm responsa redderet)
 præcone rogante an uici-
 cinari veller, si cuiquam
 ex adyto respondisset, in
 malam rem, neque rectum
 amplius hominem huius-
 modi excipiebat, neque ignis
 aquæ-ue particeps fiebat?
 verum erat illi solum aliud
 alio vertendum, tanquam
 impio, & Epicureo: quod
 quidem probum erat om-
 nium grauissimum. Quare
 unum quid ridiculum deli-
 gnauit Alexander. Nactus
 proprias Epicurei opinio-
 nes, librum, vides, longè
 pulcherrimum, summam
 Epicureæ disciplinæ decreta
 complectentem, medium in
 forum deportauit, ac lignis
 ficulnis exussit, tanquam vi-
 delicet authorem ipsum exu-
 rens: cineremque in mare
 proiecit, edito insuper eam
 in rem oraculo.

Edico decreta senis comburere
 caci.

Οὐκ εἰδὼς ὁ κατάρχετος
 ὅσων ἀγαθῶν τὸ βιβλίον ἐκοῖνο
 τοῖς ἐντυχούσῃ αἴτιον γίνε-
 ται, ὅσῃν αὐτοῖς εἰρήνην, καὶ
 ἀταραξίαν, καὶ ἐλευθε-
 ρίαν ἐπεργάζεται, δειμάτων
 μὲν, καὶ φασμάτων, καὶ τε-
 ράτων, ἀπαλλάττον, καὶ ἐλ-
 πίδων ματαίων, καὶ περὶ πῶν
 ἐπιθυμιῶν, τοῦ δ' ἔτι, καὶ ἀλ-
 θειας ἐπιπιδέν, καὶ ἐκδιπύειν ὡς
 ἐλπίδων τὰς γνώμας, οὐχ ὑπὸ
 δαδὶ, καὶ σκίλλῃ, καὶ ταῖς
 τοιαύταις φλυαρίαις, ἀλλὰ
 λόγῳ ὀρθῷ, καὶ ἀληθείᾳ,
 καὶ παρρησίᾳ. ἐν δ' τοῖς ἀλ-
 λοῖς ἐν π καὶ μέγιστον τόλμημα
 τὸ μακροῦ ἀνδρός ἀκούσον.
 ἔχων γὰρ ἡ μικρὰ ἐπίβασιν
 ἐπὶ τὰ βασιλεια, καὶ τὴν
 ἑλληνικὴν, καὶ τὸν Ρουτιλιανὸν
 ἐνδοκιμουῦντα πάροδον, δια-
 πίμπεται χρεσμόν τῷ ἐν
 Γερμανίᾳ πολέμου ἀκμάζον-
 τος, ὅτε θεὸς Μάρκος ἦδ' ἡ
 τοῖς Μαρκοματίοις, καὶ Κουά-
 δοις συνεπλέκετο. ἡξίου δ'
 ἡ χρεσμός δύο λέοντας ἐμ-
 βληθῆναι ζώντας ἐς τὸν Ἰστρον
 μετ' πολλῶν ἀνιμάτων, καὶ
 θυσιῶν μεγαλοπρεπῶν. ἀμει-
 νον δ' αὐτὸν εἰπὼν τὸν
 χρεσμόν.

Haud perpenderat sceles-
 tus ille, quantum is li-
 ber commodatarum lecto-
 ribus afferret, quantam-
 que ipsis pacem, tranquil-
 litatem, libertatemque pa-
 reret, propterea quod à pa-
 uoribus, spectris ac prodigijs liberaret, tum spes inane-
 nes, atque immodicas ad-
 dimeret cupiditates, men-
 tem sanam, ac veritatem
 indeceret, planè lustraret
 animum, non tæda, &
 scilla, alijsque id genus nu-
 gamentis, imò recta ra-
 tione, veritate, ac loquen-
 di libertate. Accipe iam
 facinus quoddam hominis
 sceleratissimi, vnum inter
 omnia multò impudentis-
 simum. Cùm iam non me-
 diocrem in Regiam, au-
 lamque Cæsaream aditum
 sibi pareticisset, ingres-
 sūmque ad Rutilianum
 inter ciues celebrem: vi-
 gente Germanico bello
 mittit oraculum, quando
 diuus Marcus cum Mar-
 comanis, & Quadis con-
 fligebat. Illo iubebat ut
 duos leones in Danubium
 immitterent, cum multis
 aromatibus, magnificisque
 victimis. Sed præstat ip-
 sum oraculum referre.

Ες δίνας Ἰστροῖο διηπνέτης πο-
ταμῶο,

Εὐβαλίην κέλευμαι δειοῖς Κυ-
βέλης δεξαπεντας,

Θῆρας ὀρειβρείας, καὶ ὅσα βέ-
φει ἰνδικὸς ἀγρ

Λύδια, καὶ βοταίας ἐυώδεις.
αὐτίκα δ' ἔσαι

Νίκη, καὶ μέγα κῆδος, ἀμ' εἰ-
ρήνῃ ἐραπειῇ.

Γενεμῶν ὃ πύτων ὥς
πρεσβύτης, τὸν μὲν λέοντας
ἐκνήξκμύοις ἐς τὴν πολέμιαν,
οἱ βαρβαροὶ ξύλοις κατετριά-
σαντο, ὡς πινὰς κύνας, ἢ λύκοις
ξενικοῖς. αὐτίκα ὃ τὸ μέγ-
σον βῆμα τοῖς ἡμετέροις
ἐβλήτο, δυσμενίων που χάδον
ἀθρῶν ἀπολομῶν. εἴτα
ἠκολούθησε τὴν περὶ Ακωληϊαν
θρόνον, καὶ ἡ παρσμεκρὸν
τὴν πόλεως ἐκείνης ἀλωσε.
ὁ δὲ, πρὸς τὸ ἀπυβέβηκός τ'
Δελφικῶ ἐκείνῳ ἀπολογίαν,
καὶ τὸν τῷ Κερίου χρησμόν
ψυχρῶς παρήγε, νίκῃ μὲν ὃ
πρὸς περὶ τὸν θεόν, μὴ μὲν-
τοι δηλῶσαι Ρωμαίων, ἢ τῶν
πολεμίων. ἦδη ὃ πολλῶν ἐπὶ
ρέοντων, καὶ τὴν πόλεως αὐτῶν
θλιβομένης ὑπὸ τῷ σπλή-
νῳ τῶν ἐπὶ τὸ χρησθεῖν
ἀφικνουμένων, καὶ τὰ ἐπιτήδεια

Gurgitibus fluvij turgentis
imbribus Istrj,

Immissis duos Cybeles eicoma-
nistros,

Monte ferax alitai: tum qua-
rum alit Indium aer

A Florum atque herbarum hui-
alentum: moxque futura est

Et victoria, pax et amabilitas
decum ingens.

B His factis ut prescripserat,
leones cum in regiones ho-
stium enataissent, barbari
tquam canes, peregrinos
vel lupos, fustibus confecer-
runt. Tum protinus ho-
storum magna strages est
edita, viginti ferme milli-
bus simul extinctis. Deinde
secuta sunt ea quæ in A-
quileia contigerunt, quoniam
parum absuit quin illa
vrbs caperetur. At is ad
id quod euenerat Delphi-
cam illam defensionem, Cra-
sôque redditum oraculum,
frigidè detorsit: dicens deum
quidem prædixisse victo-
riam, haud tamen explic-
isse, utrum Romanorum
esset futura, an hostium.
Tandem cum iam pluri
confluerent, premereturque
ciuitas eorum multitudinem
ad oraculū ventitabant, neque
suppeditadis rebus ad victi-

necessarijs

ἀρχὴν μὴ ἐχοίσης, ἐπινόη
 τοῦ νυκτερινῶς χαλεμῶνους
 χρησμούς. λαμβάνων γὰρ τὰ
 βιβλία, ἐπακοιμάτο ὡς ἔρα-
 πην αὐτοῖς, καὶ ὡς ὄναρ
 παρὰ τοῦ θεοῦ ἀκούων ἀπκεί-
 μετο. οὐ μὲντοι παρῆς τοῦ
 πολλοῦς, ἀλλὰ καὶ ἀμυβό-
 λαις, καὶ πεπασχυμένοις. καὶ
 μάλιστα εἴ ποτε διατάττο πε-
 ριγρότερον τὸ βιβλίον, κατε-
 σφραγισμένον. ἐ γὰρ παρὰ κιν-
 δυνάων τὸ ὑπελθὼν ἀλλως
 ἐπὶ ἔραφει, χρησμοῖς ὀρέπον
 καὶ τὸ τοῖσιν οὐκ ἰσχυροῖς. καὶ ἥσασ-
 πινες ἔκζηται ἐπὶ τούτῳ κα-
 θήκεται, καὶ μισθοὺς ἐκ ἀλίζοις
 ἐκλέγοντες παρὰ πῶν τοῦ
 τοιοῦτοις χρησμούς ὑπολαμ-
 βανόντων ἐπὶ τῇ ἔκζησιν, καὶ
 διαλύσει αὐτῶν, καὶ τὸ τοῦ αὐτῶν
 τὸ ἔργον ὑπόμεινον ἰστέ-
 λου γὰρ οἱ ἔκζηται τῷ Αλε-
 ξάνδρῳ, τάλαντον ἀπὸ τῶν ἐκ-
 πρεσ. ἐνόστο δὲ, μὴτε ἐρομένου
 πρὸς, μὴτε πεμφθέντος, ἀλλ'
 οὐδὲ ὅπως ὄντος, ἐχρησμοῦσι
 πρὸς ἐκπληξίν τ' ἀνείπων,
 εἰν καὶ τὸ τοῦ.

Δίξεται ὅστις σὺν ἄλλοις μάλισ-
 τὰ πύχνη λαμβάνει,

Καλλιχρίστου ὑπὸ λέχων σα-
 λαρι καὶ δώμα,

necessarijs sufficeret, ora-
 culi genus comminiscitur,
 quod nocturnum appellaba-
 tur. Siquidem acceptis li-
 bellis indormire se aiebat, &
 tanquam diinitus in som-
 nio edoctus respondebat:
 nihil certi tamen, sed ambi-
 guè plerumque ac confusim,
 maximè si quem libellum
 accuratius obsignatum con-
 spexisset. Nam citra resi-
 gnandi periculum, quicquid
 temerè in mentem venisset,
 subscribat: ratus & hoc
 ipsum convenire oraculis,
 Erant autem ad id nonnulli
 constituti interpretes, qui
 mercedem non exiguam col-
 ligebant ab ijs qui hu-
 iusmodi capiebant oracula,
 ut ea enarrarent, explica-
 réntque. Atque hoc il-
 lorum munus erat condu-
 ctitium. Nam interpretum
 quisque talentum Atticum
 pendebat Alexandro. Non-
 nunquam etiam cum neque
 consuleret, neque nullus
 esset quispiam, imò cum
 neque esset huiusmodi quip-
 piam, oraculum edebat ut
 stultos homines obstupefa-
 ceret, quale illud.

Illum quare, tua quicquam se
 standi apud te

Coniugis in thalamum, & illi
 que perculis que decora.

Δῦλος περ τοχούς, τῷ, δὴ σὺ
καταπαύεισθαι.

Ὡς πύριον γὰρ ἐκείνον. ὅδ' αὖθις
σὺ παρκαίει,

Αἰπιδεσθαι τὰν τὴν ὑβρίως ἰδίας
ἀποπίνων.

Ἀλλ' ἐπὶ σοὶ δὴ φάρμακ' ἀπ'
αὐτοῦ, λυγρὰ τετυκται,

Ὡς καὶ ἐπὶ τοῖς, μὴτ' εἰσεβάς
ἀπείθει.

Εὐρή τις ὃ κατὰ τὸ σῶλός
ἀπὸ τοῦ τοῦ,

Πρὸς καὶ αὐτὸς καὶ σὺ θεράπια
να συμμιγῇ Κάλυψο.

Τίς καὶ ἀν' Δημόκριτος δι-
παράχῃ, ἀκούσας ὄντομα,

καὶ τοῖς ἀκρίβως; εἴτα μετ'
ὀλίγον κατέπυσεν αὐτὸν, σιωπῇ

τοῦ ἐπισημίου αὐτοῦ. ἀλλὰ καὶ
βαρβαρίσας πολλάκις ἔχουσιν,

εἰ τις τῇ πατερίᾳ ἔχοιτο φωνῇ
συνεῖσι, ἢ κελισί, ἢ ῥα-

δίας ἔχουσιν πινάς ἐπιδι-
μουῦντος ὁμοειδέως τοῖς διδω-

κόσι. διὰ τοῦτο καὶ πολὺς ἐν
μετὰ χρόνος καὶ τῆς τεδοσι-

πῶν ἐκείνων, καὶ τῆς χη-
σιμωδίας, ὡς ἐν τοσούτῳ καὶ

καὶ καὶ οὖν τοῖς καὶ οὖν καὶ οὖν
καὶ οὖν καὶ οὖν καὶ οὖν καὶ οὖν

καὶ οὖν καὶ οὖν καὶ οὖν καὶ οὖν
καὶ οὖν καὶ οὖν καὶ οὖν καὶ οὖν

καὶ οὖν καὶ οὖν καὶ οὖν καὶ οὖν
καὶ οὖν καὶ οὖν καὶ οὖν καὶ οὖν

Præmogenum, cui tu credideris
omnia, verum.

Eius enim flammam libasti, hic
dedecus ille

Nunc tibi compensans, cum
conjugis dormit herili.

Verum, quid faciant, ut au-
dere, & carere possit,

Illu lethiferum tibi adornant
venenum.

Inveniesque tuo sub lecto, tu
prope murum,

Ad caput: si illu tuu confici ser-
ua Calypso.

Quis Democritus auditis
accuratè hominibus & locis,

non commotus fuisset: Ve-
rùm cognita eorum arte, illico

despuisset. Quinetiam
barbaris non raro respondit,

siquis patria lingua, puta
Syriaco vel Gallicè sciscita-

retur, quoties difficile erat
invenire conterraneos eo-

rum qui rogationem pro-
posuissent. Proinde mal-

tum temporis intercedebat
inter libelli donationem, &

oraculi redditionem, quo vi-
delicet interim per ocium

posset & tutò solvere libel-
los, & nancisci qui cuncta

posset interpretari. Quale
fuit hoc oraculum Scytharum

cuidam redditum. Morphici
ebargulis in umbram choan-

ἄλλως πάλιν οὔτε παρόντι,
οὔτε ὅλως πνὶ ὄντι, ἔφη ἀνέυ
μέβρου. ἀνασφύρειν ὀπίσω. ὁ
γὰρ πίμψας σε, τεστῶκεν ὑπὸ
τῆς γειτονῆς Διοκλέους τήμε-
ρον, ληστῶν προσελθόντων
Μάγρου, καὶ Κέλερος, καὶ
Βουβάλου. οἱ καὶ ἤδη δένοντα
ληφθέντες, ὀλίγους ὃ καὶ τῶν
ἐμοὶ δοθέντων ἀκουσόν. ἐρ-
μῆνυ γὰρ μοι ἐπαλακρός
ὄντι Ἀλέξανδρος, καὶ χεῖραση-
κταμῆνυ πειέρως, καὶ περ-
ρανῶς, ὑπογράφεται χρησιμὸς
νυκτερίστος, σαβαρδαλάχου
μαλαχ ἀπὸ ἄλλος ὡς.
ὃ πάλιν ἐμὲ ἐρμῆνυ ἐν δύο
ἐβλίσις διαφόροις πλὴν αὐτῶν
ῥήσιν, πόθεν ὡς Ὁμηρος
ποιήτης, ἐπ' ἄλλῃ καὶ ἄλλου
νόματος, τῷ ἐτέρῳ μὲν, ὑπέ-
καψεν ἑξαπατηθεὶς ὑπὸ τῆς
μὲν νεανίσκου. ἐρωτηθεὶς γὰρ ἐρ-
μῆνυ, πῶς, δεραπίαν ἔρη αἰτή-
των πρὸς ὁδὴν πλεῦρα.

ὑπὸ μὲν σε χεῖραται κέλομαι,
δεσίῳ τέ κε Λητῶς.

Τῷ δ' ἐτέρῳ, ἐπειδὴ καὶ τῷ το
κίκοι, ὡς ἐρμῆνυ τῆς πίμ-
ψας, εἴτε μοι πλεῦστα ἐπ'
ταλίαν, εἴτε πρὸς ὁδοῦ
ῥον, ἀπικεῖναι τοῦ ἐν πρὸς τ'
μῆρον.

Aliàs rursum cū nec adef-
set quispiam, nec omnino
tale quid esset, citra carmen
elocutus est. Redito vnde ve-
nisti. Nam qui te misit, à
vicino Diocle hodie est in-
teremptus, cū Magnus,
Celer, & Bubalus latrones
aduenissent, qui comprehēsi
iam detinentur in vinculis.
Nunc etiam accipe pauca
quædam quæ mihi ipse res-
pōdit. Cū sciscitarer esset-
ne caluus Alexander: & li-
bellos accuratè & palam ob-
signassem: responsum no-
cturnū subscribitur, Sarbar-
dalachi Malach Attis alter
erat. Rursum cū diuersis
libellis eandem rogationem
proposuissem, Cuias esset
poëta Homerus, id quæ alio
atque alio nomine, alteri qui-
dem subscripsit, à puero meo
deceptus, qui interrogatus
quorsum venisset, vt re-
medium inquit, petam, ad-
uersus lateris dolorem.

*Cyt mide te iubeo, & Latona tore
perungi.*

Alteri verò, quoniam à
me missum consultorem
audiuerat sciscitantem, v-
trum mihi in Italiam naui, an
pedibus contendere satius
esset, respondit, nihil quidem
quod ad Homerū attineret.

Μη σὺ γε πλωτέμευσας πεζῶν ὅ
καθ' οἶμον ὁδεύς.

Πολλὰ γὰρ τοιαῦτα καὶ αὐ-
τὸς ἐπεριχαρηνπαύειν αὐτῷ,
οἶον καὶ ἐκεῖνος μίαν ἐρώτησιν
ἐπερωτήσας, ἐπέγραψα τῷ βι-
βλίῳ κατὰ τὸ ἔθος, τῷ δεινὸς
χρησμοὶ ὁκτώ, ψευδαῖμος
πῶμα, καὶ τὰς ὁκτὼ δε-
χμας, καὶ τὸ γιγνώσκον ἐπὶ
πρὸς ταύταις πέμψας. ὁ δὲ,
πσεύσας τῇ ἀποπεμπῇ τῷ
μυθῶν, καὶ τῇ ἐπιγραφῇ τῷ βι-
βλίου, πρὸς μίαν ἐρώτησιν,
ὡς αὕτη, πότε ἀλάσονται
μαργαρεύων Ἀλέξανδρος,
ὁκτώ μοι χρησμοὺς ἐπέμψεν,
οὔτε γῆς φασιν, οὔτε οὐρα-
νῶ ἀπορομήους, ἀρούτοις δ',
καὶ δυσνοήτοις ἀπαντας. αὐτῷ
ὑπερὲν αἰδοῦμαι, καὶ ὅτι Ρυ-
ππλιανὸν ἐγὼ ἀπεβέβηκα τῷ
γάμου, καὶ τῷ παῖν προσκεῖνται
τῷ τῷ χρησμοῦ ἐλπίσιν, ἐμίσση
ὡς τὸ εἶκος, καὶ ἔχθισον ἠγείτο.
καὶ πότε ἐπὶ ἐμῷ ἐρεμῶν τῷ
Ρυππλιανῷ, ἔφη,
Νυκτιπλάσις ὁ ἄριστος χαίρει,
καί ταις τε δυσάγχοις.

Καὶ ὁ ἄλλος, ἔχθιστος εἰκότως ὡς
ἐγὼ. καὶ περὶ δὲ εἰσελθόντα με
εἰς πλὴν πόλιν ἤδετο, καὶ ἔμαθον
ὡς ἐκεῖνος εἶπεν ὁ Λουκιανός,

*Carpe viam pedibus, rursus ne
caneris undas.*

Multa id genus aduersa
ipsum sum machinatus, quae
le & illud, quum propo-
nica interrogatione, pri-
more inscripsi libro, cuius-
dam rogationes octo, ro-
men aliquod ementis,
missis octo drachmis, quod-
que ad eas praeterea accedat
Sed hinc persuasus mea
mercede, & libri inscrip-
tione, ad rogationem vnam,
quae haec erat quando de-
prehendendus esset im-
pator Alexander, octo mihi
oracula, quae neque caelum,
quod aiunt, neque terram
attingerent, verum iniuria,
& difficilia intellectu omnia
essent. Quod cum postea
D persensisset, praeterea me
Rutillianum a matrimonio
dehortari conatum esse, &
suasisse ne suas spes in divi-
natione prius reponeret:
odio me prosequeretur, &
par erat, sibi que acerrimus
E hostem iudicabat. Et Ruti-
liano de me aliquando per-
contanti, respondit.

*Noctinagander scortis, per-
cique cubili.*

In summa, iure me inuithi-
mum habebat. Proinde cum me
in oppidum aduenisse sensisset,
illumque Lucianum esse cogno-

ἐπιζώμεν ὃ καὶ στρατιώτας δύο,
 λοχάρχους, καὶ κοντοφόρον
 παρὰ τοῦ ἡγευμένου τῆς Καπ-
 παδοκίας, φίλου τότε ὄντος λα-
 βὼν, ὥς με παραπέμψαιαν
 μίχρῃ πρὸς τὴν θάλατταν,
 αὐτὴν μετασέλλεται δεξιῶς
 παῖν, καὶ μὲ πολλῆς φιλο-
 φροσύνης. ἰδὼν δ' ἐγὼ, κατα-
 λαμβάνω πολλοὺς περὶ αὐτόν. B
 συνεπιζώμεν ὃ καὶ τὸν
 στρατιώτας τύχῃ πνὶ ἀγαθῇ. καὶ
 ἰδὼν, προϋτείνε μοι κῦται
 τὴν δεξιάν, ὥστε εἶωδε τοῖς
 πολλοῖς. ἐγὼ δ' προσφύς ὡς C
 φιλήσων, δῆγματι χεὶρ
 παῖν μικρὰ δὲν χαλκῶ αὐτῷ
 ἐπίκησα τὴν χεῖρα. οἱ μὲ οὐκ
 παρόντες, ἀγχείν με, καὶ παῖεν.
 ἐπιρῶντο, ὡς ἱερύσαν. καὶ
 πρότερον ἐπ' ἀνακτῆσαι-
 τες ὅτι Ἀλέξανδρον αὐτόν, D
 ἀλλὰ μὴ προφῆτῳ προσεί-
 πον. ὃ δ', παῖν ἡνικῶς καρτε-
 ρήσας, κατέπαυε τε αὐτὸν, καὶ
 ὑποχρεῖτο πῶτος μεράδιως
 ἀποφανεῖν, καὶ δεῖξαι τὴν E
 Γλύκωνος ἀρετὴν, ὅτι καὶ τὸν
 παῖν βαχυμυθόους, φίλους
 ἀπεργάζεται. καὶ μετασητά-
 μομος ἀπατᾷ, ἐδικαιολογεῖτο
 πρὸς με, λέγων παῖν με
 εἶδῃναι καὶ τὰ ὑπὸ ἐμοῦ

visset (adduxeram autem
 milites duos, alterum lan-
 cea, alterum conto armatū,
 quos à Cappadociae praeside
 mihi tum amico acceperam,
 quò me ad mare usque de-
 ducerent) accersit ilico, co-
 miter admodum, magnaque
 cum humanitate. Ego cum
 aduenissem, complures apud
 illum reperio. Porro me-
 cum etiam milites, quod
 bene vertit, adduxeram.
 Tum ille manum mihi por-
 rigit osculandam, ut vulgo
 consueverat. Ego admotus,
 tanquam osculum daturus,
 acrimorsu corripio, ita ut
 parum abfuerit, quin man-
 cam illi manum reddiderim.
 Itaque qui aderant, stran-
 gulare me, & cadere co-
 nati sunt, ut sacrilegum;
 prius etiam indignati, quòd
 Alexandrum illum, non au-
 tem prophetam, compell-
 lassem. Sed id oppidò quàm
 generosè ferens, compesce-
 bat ipsos, meque placidum
 facillè redditurum pollice-
 batur, virtutemque Glyconis
 ostensurum, qui sauisimorum
 etiam hominum amicitiam
 sibi conciliat. Moxque
 ablegatis omnibus, mecum
 expostulavit, asserens se scire
 quae Rutilliano suasissem:

ΡΟΥΤΙΛΛΙΑΝῶν συμβουλευόμενα

καὶ πὶ πατρὶν, ταῦτά με εἰργά-
 σθαι, διωαυῖρος ἐπ' ἐμῷ ἐπὶ
 μετὰ προσχθῆναι παρ' αὐτῷ.
 καὶ γὰρ ἀσκήτος καὶ ἐδεχόμενος
 τὴν φιλοφροσύνην ταύτην, ὅρῳ
 οἱ κινδύου καθεστάνειν. καὶ
 μετ' ὀλίγον προσήλθον φίλος
 θεῖος φίλος. καὶ τότε οὐ μὴ
 κερὶν θαῦμα τοῖς ὁρῶσιν ἰδόντες
 οὕτω μοι ῥαδίως ἡρώμεθα
 μεταβολῆς. εἴπα δὴ μοι ἐκ-
 πλῆν θεοειρενέως, ξένια, καὶ
 ὄντα πολλὰ πικρὰς, μόνος δ'
 σὺν τῷ Ξενοφῶντι ἐπύχον
 ἐπιδημῶν, τὴν πατέρα, καὶ τοῦ
 ἐμῶς ἐς Αἰμασίνων περὶ
 πικρῶς, ὑπὸ τῆς καὶ
 πλείονος αὐτῶς παρῆξιν, καὶ
 ἐρίτας τοῦ ἀπαξοῦται. καὶ γὰρ
 μὴ ὡς αὐτὸν ἀπαλὴν πὶ εἶναι,
 καὶ δεξιόν. ἐπὶ δ' ἡ μὲν
 τὴν ποτὶν ἐχούμενος, διακρύον-
 τα ὅρῳ τὸν κυβερνήτην, καὶ
 τοῖς ναύταις πὶ ἀντιλέγον-
 τα, καὶ ἀγλαῖας εἶχεν πρὸς
 τῶν μαλλόντων τὰς ἐλπίδας.
 καὶ δ' αὐτοῖς ἐπισταλμένοι
 ἐπὶ τῷ Αἰμασίνων, ἀρ-
 μήκεται ἡμᾶς εἰς τὴν θά-
 λασσαν. ὅπως εἰ ἐξεληντο ῥα-
 δίως αὐτῷ ἐπεπλεγμέντο τὰ
 φρεσὶς ἐμῆς, ἀλλὰ διακρύον ἐμῆ-
 νος, ἐπίσσε καὶ τοῦ σωταύτας

ecquid melaxisset ut ista in
 se facerem, cum sua opera
 possem apud illum magnas
 ad res promoueri. Quam
 equidem humanitatem acci-
 piebam libenter, perspicuus
 quo in periculo constitutus
 essem: & paulo post factus
 illi amicus prodiiui. Neque
 ijs qui videbant, res ea pa-
 rum stupenda videbatur,
 quod tam facile fuisset co-
 mutatus. Postea cum non
 discedere statuissem, multis
 xenijs, donisque multis so-
 lus autem cum Xenophonte
 eram, patre cum reliquis meis
 in Amasirim praecluso pol-
 licetur & nauim praebiturum
 sese, & remiges qui nos au-
 herent. Quod quidem ani-
 mo simplici, atque offi-
 cioso fieri censebam. Sed
 ubi iam in medio mari es-
 semus, videremque lachry-
 mantem gubernatorem, &
 nautis nescio quid contra-
 dicentem, non bene de re-
 rum mearum euentu spe-
 rare coepi. Erat autem ipse
 ab Alexandro mandatum, ut
 in altum prouecti, nos in
 mare praecipites darent.
 Quod si factum fuisset, fa-
 cile quod mecum gerebat
 bellum confecisset. Sed
 is qui lachrymabatur, con-
 nautas flexit, nequid in
 nos grauius patraret.
 μηδὲν δεινὸν ἡμᾶς ἐργάζεσθαι.

καὶ πρὸς ἐμὲ ἔφη, ἔπι δὲ ἡ-
κοντα ὥς ὅρας ἀνέπληπτον
βίον, καὶ ὅσον περιβιβωκὸς,
καὶ ἀβουλοῦμαι ἐν τούτῳ τῷ
ἡλικίας καὶ γυναικὶ καὶ τέλει
ἔχον, μάλα φόνω τὰς χεί-
ρας, δηλῶν ἐν ὅτῳ ἡμῶς
ἐνέειλεται, καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Αλε-
ξανδρου περὶ τιταγμένα κα-
ταδεδυκέντος ὃ ἡμᾶς ἐν αἰμα-
λοῖς, ὧν καὶ ὁ καλὸς Ομηρεὺς
μῆνι, ὁπίσω ἀπὸ Πάλαμνον ἐνθα
ἐγὼ παρὰ πλεόντας ἑυρῶν Βο-
σποράνους πινὰς πρέσβεις,
παρ' Εὐπάτορος τοῦ βασιλέως
εἰς τὴν Βιθυνίαν ἀπὸντας
ἐπὶ κομῶν τῷ ἐπετείου σιωντά-
ξιος, καὶ διηγησάμενος αὐ-
τοῖς τὰ πειράματα ἡμᾶς κίν-
δυνον, καὶ δεινὰς αὐτῶν τυχῶν,
καλῶς εἰς τὸ πλοῖον, δια-
ταξομαι εἰς τὴν Αμασριν,
παρὰ τοσούτον ἐλθὼν ἀποδα-
τεῖν. τοῦν τεῦδαν καὶ αὐτὸς ἐπι-
κορυνομένη αὐτῷ, καὶ πάντα
ἐλθὼν ἐκίνομεν, ἀμυνάσαι βε-
λομένης, καὶ πρὸς τὸ ἐπιβουλῆς
ἦδη μισῶν αὐτὸν, καὶ ἔχθρι-
στον ἡρώδης διὰ τὴν τοῦ
τόπου μακρίαν, καὶ πρὸς τὴν
κατηγορίαν ὡς μὴ μὲν, πολ-
λοὺς σιωνταγιστὰς ἔχον, καὶ
μάλα τῶν ἀπὸ Τιμοκράτους

Et sic me est alloquutus. An-
nos natus, ut vides, sexagin-
ta, cum antea actam vitam in-
culpatè, & piè exegerim, no-
lim in ætate tam grandi, præ-
sertim cum uxorem & libe-
ros habeam, homicidio ma-
nus inquinare: indicans vi-
delicet, cuius rei gratia nos
susceperat, quæque sibi man-
dasset Alexander. Expositis
autem nobis in Ægialos,
quorum etiam egregius Ho-
merus meminit, iter relegit,
Ibi fortè nactus præternavi-
gantes legatos quosdā Bo-
sporanos, Eupatoris regis
nomine in Bithyniam pro-
ficiscentes, ut tributum an-
num deportarent, pericu-
lum quod me circumsteterat
narratum: tum sese commodos
& faciles præbuerunt: quo-
rum in navim receptus, in-
columis in Amasirimperueni,
postquam parum abfuisset
quin perissem. Exinde ad-
versus eum arma sumebam,
omnemque movebam fu-
nem, quò hominem vlcif-
cerer, quem iam ante Aru-
ctas insidias oderam, pro-
que summo hoste ducebam,
propter morum impietatem. Itaque
ad accusationem intederam
animum, non paucis mecum
facientibus, & maximè qui
erant ex Timocratis Hera-
cleotæ scola philosophi,
τοῦ ἡρακλειώτου φιλοσοφούς.

ὅς οὐ τότε ἡρώδης Βιθυνίας, καὶ τὸ πόντου, αὐτὸς ἐπέχε, μονονοῦχ' ἱκετεύων, καὶ ἀντιβουλῶν παύσασθαι. διὰ γὰρ τὴν πρὸς Ρουτillianὸν Α
 εὐνοίαν, μὴ δὲ θύσασθαι καὶ εἰ φανερώς λάβοι ἀδικοῦντα, κολλάσαι αὐτόν. οὐ τῷ μὲν ἀνεκὸς τῆς ὀργῆς, καὶ ἀνιπαύβιλος, ἔκ ἐνδεόντι θρασυῖ ἡρώδης, Β
 ἔρ' οὐ τῷ δικαστῇ διακειμένῳ. ἐκείνο δ' ὅπως οὐ μέγα ἐν τοῖς ἄλλοις τὸ τὸλμημα τῷ Αλεξάνδρῳ, τὸ αἰτῆσαι παρὰ τῷ αὐτοκράτορι μετανομαθῆναι τὸ Λέωνος τέχνης, καὶ ἰωνόπολιν κληθῆναι, καὶ νόμισμα χαλκὸν ἐγκεχαρσμένον, τῇ μὲν, τῷ Γλυκωνος, καὶ θάτερα δ', Αλεξάνδρῳ, σέμμα-
 τα τε τῷ πάππῳ Ασκληπιῷ, καὶ τὴν ἀρσένῳ ἐκείνῳ τῷ παρ' αὐτοῦ τῷ Περσέως ἔχοντος; ὡς εἰπω. δ' διὰ χη-
 σμὸς περὶ ἑαυτοῦ, ὅτι ζῆται εἰμαρται αὐτῷ ἔτη πεντήκον-
 τα, καὶ ἔχοντα, εἴτα κεραιὴν βληθεῖτα, ἀποδαίνειν, οἰκτίστω τέλει, οὐδὲ ἐβδωμύκοιτα ἔτη μερῶς, ἀπεθάνει, ὡς Ποδαλειρίου υἱὸς διαπαπὶς τ' ποδα μέγχι τῷ βουβῶνος, καὶ σκολιῶν ζέτας, ὅτι τῷ

Verum qui tum Bithynæ Pontôq; præsidebat nosce-
 hibuit, pene supplicans &
 obsecrans ut desisteretur.
 etenim ob necessitudinē quæ
 sibi cum Rutilliano interce-
 deret, nequaquam posset
 plicio afficere, nec si man-
 sto in crimine deprehēdisse.
 Atque ita quidem ab ira com-
 dia destitit, meque repressit,
 B æquam, apud judicem hoc
 modo affectum, aggredi nos-
 ausas. Sed quid? annō & hoc
 inter alia facinus audax Ale-
 xandri: à principe Romano
 postulare, ut Aboni murus,
 commutato vocabulo Iono-
 polis appellaretur, utque no-
 misma novum signaretur;
 altera quidem ex parte, Gi-
 conis imagine, altera vero
 Alexandri, qui insignia æ-
 Æsculapij, & Persei, vnde
 D maternum genus ducebat,
 falcem teneret? Cæterum cū
 edito oraculo de se prædi-
 xisset, fati decretum esse ut
 annos centum & quinquæ-
 ginta viveret, dehinc fulmi-
 ne ictus moreretur: interitum
 E maximè miserando, nondum
 septuaginta natus annos, id-
 terijt, videlicet (ut conve-
 niebat Podalirij filio) pede
 ad inguen usque putrefacto,
 & vermibus scatens. Quo
 tempore etiam deprehea-
 sum est, quod esset calvus,
 καὶ ἐφωρεθῇ φαιλάτῃς ἡ

παρέχων τοῖς ἰατροῖς ἐπιβρέχειν
 αὐτῷ πλὴν κεφαλῇ διὰ πλὴν
 ὀδυνῶν, ὅτε αὖ πεῖνται ἐδύ-
 ναντο, μὴ ἔχῃ τὴ φεικτικὴν ἀν-
 τικλῆν. τοῖς τοῦ τέλους. τὴ Αλε-
 ξάνδρου βασιλείας. καὶ αὐτῇ
 τῇ παντὸς δαμάματος ἡ κατα-
 στροφὴ ἐγέρτετο, ὡς εἰκάζειν προ-
 νίας πινός τὸ τοῖς τοῖς, εἰ καὶ καὶ
 τύχῃ συνίστη. ἔδει δὲ καὶ τὴ
 ἐπιτάφειαν αὐτῷ ἀξίαν γινώσκει
 τῇ βίῃ, καὶ ἀγῶνα πρὸς συστήτα-
 ιναι ὡς τῇ χρησθείου τῶν συ-
 νωμοτῶν, καὶ νόμων, ὅσοι
 κορυφαῖοι ἦσαν, ἀνελθόντων
 ἐπὶ διατητῶν τὴ Ρουπυλλια-
 νόν, πῖνα καὶ προκριθῆναι
 αὐτῶν, καὶ διαδέξασθαι τὸ
 μαρτυρῶν, καὶ σεφανωθῆναι τῷ
 ἱεροφαντικῷ, προσηπικῷ σέμ-
 ματι. καὶ δὲ ἐν αὐτοῖς καὶ Παύ-
 λος ἰατρός τὴ τέχνη, πολιώ-
 δης ὢν, οὐτε ἰατρῷ ὑπέπεπτα,
 ἔτε πολιῷ ἀνδρὶ ταῦτα πειῶν.
 ὅτε ὁ ἀγωνοθέτης Ρουπυλλια-
 νός, ἀσεφανώτοις αὐτὸν ἀπέ-
 πεμφεν αὐτῷ, πλὴν προση-
 πτικῶν φυλάττων καὶ πλὴν ἐν τεύ-
 χῳ ἀπαλλαγῇ. ταῦτα δὲ φι-
 λότης, ὁλίγα ἐν πολλῶν δει-
 γματα ἐλεγε καὶ ἡμῶν ἡμεῖς, καὶ
 οὐ μὴ καὶ καὶ ἡμεῖς, ἀνδρὶ
 ἐπὶ αὐτῷ, καὶ φίλῳ, καὶ ὃν ἐγὼ

cum medicis caput hume-
 ctandum præberet, ad mi-
 tigandum cruciatum: quod
 haudquaquam, nisi detra-
 cto galericulo, facere po-
 tuissent. Hunc habuit exi-
 tum Alexandri trágœdi,
 atque hæc fuit totius fa-
 bulæ catastrophe: ut vi-
 deri possit providentia qua-
 dam res esse gesta, quan-
 quam casu sic euenit. Re-
 stabat illud, ut & epita-
 phium vita acta dignum
 illi fieret: nec non certa-
 men aliquod statueretur, ut
 qui oraculo coniurarant,
 & quotquot insignes impo-
 stores erant, sese ad Rutil-
 lianum arbitrum conferrent,
 à quo pronunciaretur quis
 esset præferendus ad suc-
 cessionem oraculi suscipien-
 dam, quis sacerdotali, pro-
 pheticâque corona redimi-
 endus. Inter hos erat Pæ-
 tus, professione medicus,
 iam canus, qui ista nec me-
 dico, nec homini cano de-
 cora faciebat. At certa-
 minis arbiter Rutillianus,
 eos denique incoronatos,
 ipsi sibi diuinationem ser-
 uans, postquam hinc de-
 migrasset. Hæc amice, ex
 multis pauca, exempli gra-
 tia scribenda putavi, ut tibi
 gratificarer, viro familiari
 & amico, & quem ego

πάντων μάλιστα θαυμάσιος
ἔχω, ὅτι τε σοφία, καὶ τῷ θεῷ
ἀληθεῖαν ἔρω, καὶ τέρευν
θεωρήτη, καὶ ὀπτική, καὶ γα-
λιῶν βίου, καὶ δεινότητι θεῷ
τὸν σωόντας. τὸ πλεον ὅ, ὅσον
καὶ σοὶ ἡδίων, Εἰρκούρι πμω-
ρῶν, ἀνδρὶ ὡς ἀληθῶς ἱερῷ, καὶ
διδασκῶ πῶν φύσιν, καὶ μόνον
μετ' ἀληθείας τὰ καλὰ ἐγνω-
κότι, καὶ παραδεδωκότι, καὶ
ἐλευθερωτῇ τῶν ὁμιλησάντων
αὐτῷ ἡγομένων. οἶμαι ὅ, ὅτι καὶ
τοῖς ἐντυχῆσι, χρησιμὸν π
ἔχειν δόξιν ἢ γραφήν. τὰ μὲν, διέ-
ελέγχουσα, τὰ δὲ, ἐν ταῖς τῶν
εὐφρονοῦντων γνώμας βεβαι-
ῶσα.

omnium maximè suspicio, &
propter sapientiam, vici-
tisque studium, morumque
mansuetudinem & modera-
tionem, atque ob vitam tra-
quillitatem, & erga fami-
liares humanitatem tuam.
Tum etiam, quòd tibi fuerit
iucundius, ut Epicurum ut-
ciscerer, virum verè sacrum,
ingenioque diuino, qui que
solus quæ verè sunt honesta
nouerit, & tradiderit, liberòs
que reddiderit eos, qui se-
cum haberent consuetudi-
nem. Denique arbitror fore
ut ijs qui legerint, non nihil
utilitatis afferre hic libellus
videatur: dum quædam re-
darguit: quædam in menti-
bus eorum qui bene senti-
unt, stabilit.

ΠΕΡΙ ΟΡΧΗΣΕΩΣ. DE SALTATIONE

ARGUMENTVM.

Defendit hac Oratione saltandi artem Lucianus, contra Cro-
tonem quendam, à quo studium eius rei reprehendebatur, ut esse
minutum ac molle, ac viro, præsertim philosopho indignum. Colligit
autem honestatem ac dignitatem artu, Primum ab antiquitatē,
multis ac varijs exemplis offendens, quantum in usu saltandi stu-
dium veteribus fuerit, & quantopere eo omnes prope gentes iam
inde ab initio delectata sint, quibus item laudibus eam artem cum
poëtarum alij quidam celebrarint. Confutata interim tragædia,
Comædiæque præstantia, quarum certamina atque actiones erant
saltationibus anteposuerat. Deinde & præstantiam artu à difficul-
tate commendat, docens multarum ac variarum rerum peritum,

ultriusque ingenij tum corporu doctibus saltatorem pradtum
 se oportere. Inter qua & effectum ac vim artis prosequitur, docens
 non oblectare tantum eam, verum & corporu agilitatem quandā
 recentem atque utilem inde comparari, roburque & vires augeri,
 & inde & animi quandam sapientiam ac mores hominum formari,
 & que exemplum tum philosophorum, tum barbarorum quorundam
 multiplicat. Postremo & vitia saltatorum aliquot recenset, & pra-
 pter quantum noceat, ut alias, ita vel in primis in hac arte Ca-
 zelia seu nimia affectatio, exemplū docet, qua res & ipsa ad dif-
 ficilem artem artem confirmandam pertinet. Exordium ab occasione su-
 mitur. A quo mox Cratonis reprehensio sequitur, qui studium hu-
 ius rei in Luciano reprehendit, à persona qualitate & modo rei,
 addit etiam amplificatione quadam à collatione, quam antequam
 d rem accedit, Luciano, ab inequalitate refutat, ipsūque Crato-
 nem indignè & absurde facere ostendit, qui rem nec visam, nec co-
 nstatam, temerè reprehendat. Atque ita ad argumentum, illo au-
 cturandi operam pollicente, descendit.

ΛΤΚΙΝΟΣ.

LUCIANVS.

Πεὶ πῶς αὖ
 Κράτων, δεινὴν
 ἐστὶν αὖτις
 κατηγόριαν ἐκ
 πολλῶν οἰμαι

παρεσκευασμένης κατηγόρησας, Α
 ὀρχιστῶν τε, καὶ αὐτῆς ὀρχη-
 στικῆς, καὶ προσέτι ἡμῶν γε τῶ
 χαλεπόντων τῇ τοιαύτῃ δία,
 ὡς ἐπιφάουλῳ, καὶ γυναικεῖῳ
 πράγματι μὲν ἄλλω σπουδῇ
 ποιουμένων, ἀκουσον ὅσον τῷ Β
 ὀρθοῦ διημαρτήκας, καὶ ὡς
 ἁλλήλους σπαινοῦν τῷ μεγίστῳ τῷ
 ἐν τῷ βίῳ ἀγαθῶν κατηγορέων.

Vandoquidem
 tu Crato, iam
 olim opinor
 acerba accusa-
 tione adornata,
 criminatus es

saltationes, ipsamque saltandi
 artem, insuper & nos qui
 huiusmodi spectaculo gau-
 demus, ac si in re frivola
 & muliebri multum operæ
 ponamus, audi obsecro,
 quantum à recto aberraris,
 & ut per imprudentiam
 rem omnium in vita hu-
 mana optimam accusaris.

καὶ συγγράμῃ σοι, εἰ ἐξαρχῆς
βίῳ ἀνυχμῶν συζῶν, καὶ μόνον
τὸ σκληρὸν, ἀγαθὸν ἡγουμένους,
ὡς ἀπειρίας αὐτῶν, κατηγο-
ρίας ἀξία εἶναι νομίζεις. **A**
Κεφ. αἰνὴ δέ τις ὧν ὦ λῦσε,
καὶ ταῦτα, παιδεία σωβο-
ρος, καὶ φιλοσοφία τὰ μίτεια
ὁμιληκῶς, ἀφελῶς ὡς Λυκίῳ
ὅτι ὅτι τὰ βελτίω σπουδάζειν, **B**
καὶ τοῖς παλαιοῖς αὐτοῖς,
καθίσταται κατὰ τοὺς νόμους, θη-
λυδελίαν ἀνθρώπων ὁρῶν, ἐδῶσι
μαλακῶς, καὶ ἀσμασιν ἀκο-
λαστοῖς ἐναρξενόμην, καὶ μ-
μούμους ἐρωτικὰ γυναικα ἢ
πάσαι, τὰς μαχλοτάτας Φαι-
δρας, καὶ Παρθενόπας, καὶ
Ροδόπας πινάς, καὶ ταῦτα
παῖτα ὑπὸ κρέμασι, καὶ περι-
τίσμασι, καὶ πεδῶν πύσφι
καταμέλασαι ὡς ἀληθῶς ὁρᾶ-
ματα, καὶ ἦκιστα ἐλευθέρῳ αἰ-
δεῖ, καὶ οἷον σοὶ ὑπερπύτα, ὥστε
ἔγωγε πενδέρμος ὡς ἐπὶ τοι-
αύτη δία ὁρᾶζοις, ὡς ἡδεῖν
μόνον ὑπὸ σοῦ, ἀλλὰ ἡνιάδην,
εἰ Πλάτωνος, καὶ Χρυσίππου,
καὶ Λευστέλλου ἐκλαδέρμος,
καθίσταται, τὰ ὅμοια πενδῶς
τοῖς τὰ ὅσα πῆρῳ κωμῶνται,
καὶ ταῦτα, μυρίων ἄλλων
ἔργων ἀκουσμάτων, καὶ

Sed danda tibi venia, si ex-
peræ vitæ ab initio addictus,
& solam austeritatem opor-
tam ratus, eas præ imperitiæ
dignas accusatione censuisti.
A Gra. Cum vir fies, ô optime,
idque liberalibus disciplinæ
innutritus, & in philoso-
phiæ studijs mediocriter
versatus, remisso rerum
Luciane, optimarum exer-
citio, & priscorum commer-
cio, sedes tibi modulæ præ-
rem præbens, & homines
effæminatum spectans, mol-
libus vestibus, & lascivis
cantilenis sibi placentem,
tum prisca sæculi muliercu-
las amatorias imitantem
nempe libidinosisissimas Pha-
dras, & Parthenopas, &
Rhodopas. Et hæc omnia citharæ
pulsationibus, & iusque
procacibus frequen-
tamentis, & pedum stre-
pitu, reuera ridicula, nec
ingenuum hominem, &
qualis tu es, decencia. Quare
quum ego certior sum fa-
ctus te huiusmodi specta-
culo vacare, non solum me
tui puduit, sed etiam acerbe
tuli quod tu Platonis, &
Chrysippi, & Aristotelis ob-
blitus, sedes eodem modo
affectus quo quibus aures
pœna leniter fricatur. Maxi-
mè vero cū alia sint innume-
ra grauia & seria quæ audiri

διαμάτων σουδαίων, εἰ τού-
των τις δέοιτο τῶν κυκλικῶν
αὐλητῶν, καὶ τῶν κιθάρα τὰ
ἱγνομα προσάδόντων. καὶ μά-
λιστα τὸ σεμνὸς βαρυδίας, καὶ
τὸ φαιδεστάτης κωμωδίας,
ἀπὸ καὶ ἐναγώνια εἶναι ἡξί-
ται. πολλῆς οὖν ὧ ῥηναῖς
τῆς ἀπολογίας σοι δέησι πρὸς
τὸν πεπαιδευμένον, εἰ βύ-
B λει μὴ πάντα πᾶσιν ἐκκεκρί-
σθαι, καὶ τὸ τῶν σουδαίων
ἀγλῆς ἐξελιγῆναι. καίτοι
τὸ γε ἀμεινον ἐπείνὸ ὅστις
ἦμαι, ἀρνήσεται τὸ πᾶν ἰάπα-
σθαι, καὶ μὴδὲ τὴν ἀρχὴν ὁμο-
λογεῖν τι τοιούτων παρὰ νουμῶ-
ν σοι. πρὸς δὲ τούτων,
ὅρα ὅπως μὴ λάθῃς ἡμῶν ἐξ
ὧδ' ὅς τὸ πάλαι, λυθὴ τις,
ἢ βάρχη γλούμενος. ὅπερ οὐ
D σὺν αὐτῷ ἐκκλημα εἶναι μόνον, ἀλ-
λά καὶ ἡμῶν, εἰ μὴ σὲ καὶ τὸν
Οδυσσεα τὸ λατρεῖν ἀποσάσαν-
τες, ἐπὶ ταῖς πυλῆδεις διατε-
ρας ἐπατάξοντες, πρὶν λάθῃς
τελέως ὑπὸ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ
σειρήνων κατεχρημένους. καίτοι
ἐκείναι μὲν, τοῖς ὡς μόνον
ἐπεβούλευον, καὶ διὰ τὸ το κα-
ρεῖ ἐδέχθη πρὸς τὸν παρὰ
πλοῦν αὐτῶν. σὺ δ', καὶ δι' ὁρ-
θαλμῶν ὅσας ὅλως διδουλόω. Λυκί. παπῶν ὁ Κερίτων,

& spectari possint, si quis
hæc requirat, nempe cir-
cumforanei tibicines, & qui
ad citharam legibus con-
sentanea canunt. Ac in pri-
A mis grauis tragœdia, plenâ-
que hilaritatis comœdia quæ
spectaculis conuenire puta-
runt. Itaque, ὁ generose,
multa tibi defensione opus
erit apud eruditos, si nolis
B omnino secerni, & ἐν viro-
rum grauium grege expelli.
Atqui istud mihi optimum
factu videtur, vt his omni-
bus negatione medearis, ne
C initio, te tale quid deliquisse,
fatearis. In posterum verò
vide, ne imprudens ex viro
quem olim egisti, nobis Ly-
de, vel Baccha fias. Quæ
non modò tua, sed etiam
nostra foret culpa, si non
Vlyssis in morem à Ioto
abstractum, ad consuetâ
literarum studia te redu-
ceremus, priusquam im-
prudens à Sirenibus in
theatro excubantibus ple-
nè occuperis. Verùm illæ
quidem solis auribus in-
sidiabantur, ideòque ad
E earum præternavigatio-
nem opus fuit cera: tu
verò per oculos in serui-
tutem redactus omnino vi-
deris. Luc. Παρὰ ὁ Craton

οὐ χάρι' ἔχον πικὰ ἔλυτας ἐφ'
 ἡμᾶς τ' σπαιτὸ κύνα. πάλιν
 τὸ γὰρ παρὰ δεινμά τ' τ' Λωτο-
 φάγων, καὶ σιρηνῶν εἰκόνες,
 παρὰ ἀνομοιοτάτων μοι δοκεῖς
 εἰρηκέναι, ὧν πεπονθα παρ'
 ὅσον, τοῖς μὲν τὸ Λωτὸ γυστα-
 μύσιν, καὶ τ' σιρηνῶν ἀκού-
 σασιν, ὁλεθρὸς ἡν δ' τε ἐδω-
 δης, καὶ τ' ἀχροάστως τοῦ
 πιπνυν. ἐμοὶ δ', ὡς τῷ δ'
 ἰδὼν ἡν παρὰ τὸν ἰδίῳ περ-
 γέναι, καὶ τέλος ἀγέδον ἀπο-
 βέβηκεν. οὐ γὰρ εἰς ληθίῳ τῶν
 οἴκοι, ἐδ' εἰς ἀγνωσίᾳ τῶν
 κατ' ἐμαυτὸν περὶ σταμαί, ὅτι
 εἰ χεὶρ μὴδὲν ὀκνησάντα εἰπῆν,
 μακρῷ πινυτότερος, καὶ τ' ἐν
 τῷ βίῳ διωρατικώτερος, ὅτι τὸ
 διαβρὺ ἐπαληθύνει. μάλ-
 λον δ' τὸ τὸ Οὐκίῳ αὐτὸ εἰ-
 πῆν κελόν, ὅτι ὁ τὸ τοῦ ἰδὼν
 τὸ θάναμα, τερψάμενος γένοιται,
 καὶ πλεονα εἰδώς. Κρά.
 Ηράκλεις ὦ Λυκίε, οἷα πέ-
 πονδας. ὅς ἐστι αἰχρὴ ἐπ' αὐ-
 τοῖς, ἀλλὰ καὶ σιμυνοχάρῳ ἐπι-
 χας. τὸ γοῦν δεινότερον τὸ τοῦ
 ὅστιν, ὅτι μὴδὲ ἰάσεως πινὰ
 ἡμῶν ὑποθαίνεις ἐλπίδα, ἐπα-
 γεῖν πολυῶν τὰ ἔσως αἰχρὰ,
 καὶ κατὰ πύσα. Λυκί. εἰπέ
 μοι ὦ Κράτων, ταυτὶ δ'

quàm asperum canem caput
 in nos solvisti. Ceterum hoc
 exemplum, puta sumptum à
 Lotophagis, & Sirenibus si-
 militudinem, ab ijs quæ mihi
 acciderunt prorsus discre-
 pantem mihi videris addu-
 xisse. Etenim ij qui lotum
 gustassent, & Sirenas audi-
 uissent, in manducationis &
 auditionis pœnam, exitio
 mulctabantur. Mihi verò,
 præterquam quòd longè re-
 cundissimam voluptatem
 percepi, bonus etiam exitus
 euenit. Non enim in rerum
 domesticarum, propriarum-
 que facultatum ignoratio-
 nem delapsus sum, sed si an-
 daacter est dicendum, longè
 prudentior, & in rebus hu-
 manis perspicacior ex thea-
 tro rediui. Quin potius il-
 lud Homeri scitè direxis,
 quòd cui visum est illud spec-
 taculum,

*Multerum gnarus, simul obli-
 tharsamen.*

Cra. Hercle Lpiciane, quò
 affectus es modò, cum ex
 illorum non pudeat, sed his
 gloriari videaris. Quare il-
 lud hac in re est grauissimum
 quòd nullam curationis spem
 nobis facis, qui laudibus ef-
 ferre audeas tā turpia, & ex-
 cranda. *I. u.* Dic mihi Cra-
 to, nū sapias visis quæ in salu-

πεὶ ἐρχίσις, καὶ τ' ἐν τῷ

πάλιν ἡμοῦν ἰδὼν, πολ-
 λὰς αὐτὸς ἐπιτιμᾷς, ἢ ἀπέ-
 ρατος ὢν τοῦ δαμάματος, ὅμως
 ἔχον αὐτὸ καὶ κατὰ πῦρον ὡς
 ἡς νομίζεις; εἰ μὴ γὰρ εἶδες, **A**
 ἔϊσιν ἡμῶν καὶ σὺ μεμνησθαι.
 εἰ δὲ μὴ, ὅρα μὴ ἄλλοις ἢ
 ἐπιτίμησις εἶναι σου δοξῇ, καὶ
 ἄρα σέα, κατηγεροῦντος, ὢν
 ἡγεῖς. **Κρά.** ἔπ' γὰρ τὸ τοῦ
 τοῦ λοιποῦ ἡμῶν ἐν βαθεῖ
 οὗτω πῶγωνι, καὶ πολλὰ
 ἢ κόμη, καὶ ἡμέτερον μέσον ἐν
 τοῖς γυναικοῖς, καὶ τοῖς μεμνη-
 ῶσιν ἐκείνοις διατῶς, χροτῶν-
 α τε, πορσεῖ, καὶ ἐπ' αὐτοῖς
 πορσεῖ τοῖς ἐπιβοῶντα, ὁλέ-
 ρω πνὶ ἀνθρώπων εἰς οὐδὲν
 ἔον κατὰ κλωμῶν; **Λυκ.**
 ἡγεῖς σου ταῦτα ὦ **Κρά.** **D**
 τῶν. εἰ δέ μοι παιδείης ποτὲ,
 εἰ ὅσον πέρας ἐνεκα παρὰ τοῖς
 αὐτῶν, ἀπαπτάσας τοῦ ὁρ-
 ταλμοῦ, εὐ οἶδα ὡς καὶ ἀνά-
 ρω αὐτῶν, μὴ οὐχὶ πρὸ τῶν
 ἄλλων δῆλον ἐν ἐπιτηδείῳ κα-
 λαμβάνων. ὅθεν καὶ ὅψι
 κριβῶς, καὶ ἀκούσῃ ἅπαντα.
Κρά. μὴ ὠρεῖσθαι ἄρα ἰκοίμην,
 ἐπὶ τοῖς τοῖς ἀναορίμην ποτὲ,
 εἰ αὐτῶν τε εἶναι τὰ σέλην,
 εἰ τὸ γῆμιον ἀπαρτίλτος,
 ὅς γινώσκω καὶ σὲ ἡδὲ ἐλπίω,

tionē, & theatrō gerun-
 tur, caviteras, an verō
 spectaculi ignarus, illud ta-
 men, ut ais, turpe & exe-
 crandum esse ducis? Si enim
 vidisti, par nobis hac in re
 evasisti. Sin min⁹, vide ne
 iniqua & temeraria vi-
 deatur increpatio tua, qui
 ignota tibi crimineris. *Crat.*
 Ergo hoc mihi adhuc su-
 pererat, ut cum tam promissa
 barba, canisq; crinibus, se-
 derem inter mulierculas, &
 infantes illos spectatores,
 applaudens, & laudibus in-
 decentissimis acclamans ho-
 mini perditō nullum in vsum
 fracto? *Luc.* Hæc tibi igno-
 scenda *Crato.* Probē ta-
 men scio, si quando mihi
 crederes, tēque expansis
 oculis, tantillum experi-
 endi gratia spectatorem
 præberes, nihil tibi futu-
 rum esse antiquius, quàm
 ut locum occupares com-
 modum, unde spectaculum
 accuratē cernere, om-
 niāque audire posses. *Crat.*
 Nunquam ego venustatem
 consequar, siquid huius-
 modi sustinuero nunquam,
 donec cruribus sim hirsutis,
 incomptāque barba, ut me
 tui nunc miseret, mo-
 dis omnibus infansientis.

τελὲς ἡμῶν ἐκβεβακχουμένων.

Λυκί. βούλει εὖ ἀτρεχέως
 ὅτε παρὰ τῷ βλασφημῶν τού-
 των, ἀκοῦσαι μου πρὸς ἑρ-
 χέως λέγειντος, καὶ τῶν ἐν
 αὐτῇ καλῶν, καὶ ὡς οὐ τερπνὴ
 μοῖον, ἀλλὰ καὶ ὠφέλιμος ὅτι
 τοῖς βλασφημοῖς, καὶ ὅσα παιδεῖι,
 καὶ ὅσα διδάσκει, καὶ ὡς βελτίους
 τῶν ὀφειλῶν τὰς ψυχὰς, καλ-
 λίστην διαμασὶν ἐρημνάζουσα,
 καὶ ἀρίστη ἀκούσασιν ἐν δια-
 τεύουσιν, καὶ κοινὸν πρὸς
 καὶ σωματος καλλος ἐπιδεικνύ-
 μην; τὸ γὰρ καὶ κατὰ μουσικῆς,
 καὶ ῥηθμῶν τῶντα πάντα ποιῶν.
 οὐ φέρεται ἀν' αὐτῆς, ἀλλ' ἔπαυ-
 ρος ἀνείη. Κρα. ἐμὶ μὲν
 παῖς γὰρ ἢ μεμνημένος ἀνδρά-
 πιν ἀκροῦσθαι, τίς νόσος ἢ
 αὐτῷ ἐπαινεῖντος. σὺ δ', εἰ
 βούλει ληθῆναι πᾶσα κατασκευά-
 σται μου, ἔτοιμος φιλικῶς
 ταύτῃ λειτουργίαν ὑπερῆσαι,
 καὶ παρεσχεῖν τὰ ὅσα, καὶ αὐτὴν
 καὶ παρεσκεύειν τῶν φαύλων
 δι' αὐτῆς. ὥς ἡδη σινοπίσο-
 μαί σοι. καὶ λέγε ὅποσα ἐθέ-
 λεις, ὡς μὴ δ' ἀκούοντός τι-
 νος. Λυκί. εὖ γε ὦ Κρά-
 των. καὶ τούτου ἐθέλω μά-
 λιστα. εἴτη γὰρ κατ' ὀλίγον εἰ λη-
 ρεῖς εἶναι σοι δοκεῖ τὰ λεγόμενα,
 καὶ ὡς ὅτι γὰρ ἐκείνο παῖς

L. Vis ergo, amice, o-
 missis conuitijs istis, atten-
 dere mihi nonnihil de Sal-
 tatione dicenti, deque ip-
 quæ ipsi insunt decora.
 A utque spectantibus non
 modò est iucunda, sed etiam
 utilis, tum quarum rerum
 peritiā, tum quarum do-
 ctrinam præbet, & ut ipse
 spectantium mentes com-
 ponat, pulcherrimis spe-
 ctaculis se exercens, &
 B dandis præceptis optime
 operam ponens, & com-
 munem quandam animæ &
 corporis pulchritudinem o-
 C stendens? Etenim quod hæc
 omnia facit cum Musica &
 modulis, non vitio ledan-
 di tribuendum. Cr. M. hi
 quidem haudquaquam ter-
 ceat hominem insanientem,
 suumque morbum laudan-
 tem audire. Verum si vis
 me nugis inanibus cor-
 spargere, paratus sum in hoc
 officiosè tibi inferre, &
 aures præbere, cum sine
 cera res malas audire possim.
 E Quare tibi silentium im-
 pertiam: dic verò quic-
 quid libuerit, ac si nemo at-
 diat. L. Rectè profe-
 ctò, Craton: & hoc expe-
 tebam maximè. Nam bene
 cognosces an quæ dicentur,
 nugæ tibi sint censendæ. A-
 primùm quidem omnino

ἄγνοηκέναι μοι δοκεῖς ὡς ἐ νεώ-
 τeron τὸ ὅ ὀρχήσεως ἐπιπιδεῦμα
 πῶς ἐστιν, καὶ ὅ χθες, καὶ παρὶν
 ἡμέραν, οἷον καὶ τὸν παρ-
 οντα ἡμῶν, ἢ τὸν ἐκείνων, **A**
 διὸ οἷα παλινδρόμα ὀρχήσεως
 γίγνεται ἡμετέρας, ἀμα τῇ
 παρὶν ἡμέρᾳ καὶ ὅλων φάσιν
 ὅ σοι καὶ ὀρχισθὶ ἀναφύει,
 ἐπὶ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐρωπὶ σινα- **B**
 αρανοῖσαν. ἢ γοῶν χορεία τῶν
 ἱερῶν, καὶ ἢ παρὸς τὸν ἀπλα-
 νηστὴ πλανήτων συμπλοκή, καὶ
 ὑρυθμὸς αὐτῶν κοινωνία, καὶ
 ὑπακοὴ ἀρμονία, τὸ παρὸς γό- **C**
 ὀρχήσεως δείγματα ὅτι. κατ'
 ἴσιν ὅ ἀνανοῖσαν, καὶ τὸ παρὸς
 ὅ βέλτοναί παρὸς δικῆς τυγ-
 χάντα, γὰρ ὅτι ἐκείνους τὸ ἀκρί-
 βος ἀποτετελέσθαι, καὶ γὰρ ἡ-
 μάς ποικίλον τι, καὶ πᾶσι μῦ-
 θον, καὶ περὶ μολῶν ἀγαθόν.
 παρὸν δὲ φασί Ρέαν ἡδεῖσαν
 ἢ τέχνη, ἐν Φρυγίᾳ μὲν, τῆς Κο-
 ρυβαίας, ἐν Κρήτῃ δὲ, τῶν Κυ-
 ραίων ὀρχεῖσθαι. καὶ ὅ
 ἢ μέτετα ὦνατο τῆς τέχνης **E**
 αὐτῶν. οἱ γὰρ περὶ οὐρανῶν,
 ἡρώσαντο αὐτῇ τὸν Δία,
 καὶ καὶ σῶφρα εἰκότως αὐτὸ
 οὐκ ὀφείλειν ὁμολογῆναι αὐ-
 τοῖς, ἐκφυγὼν διὰ τὴν αὐτῶν
 ἡρώσαν τὸν παρὸς οὐρανῶν

ignorare mihi videris, non
 nouam esse hanc artem Sal-
 tationis, nec heri, vel pridie
 natam, puta maiorum no-
 strorum, aut proauorum
 memoria. Sed qui quàm ve-
 rissimè Saltationis ortum
 docuerunt, affirmant simul
 cum prima rerum vniuersi-
 tatis generatione Saltatio-
 nem ortam esse, & cū Amore
 vetustissimo illo Deo in lu-
 cem prodijisse. Etenim ipsa
 syderum chorca, & stella-
 rum errantium cum non er-
 rantibus coniunctio, earum-
 que concinna communio,
 & constans harmonia, Sal-
 tationis illius primigeniæ
 sunt indicia. Quæ paulatim
 incrementa capiens, & in
 dies additionem in melius
 obtinēs, nunc summam per-
 fectionem videtur attigisse,
 & in varium quoddam, om-
 nino cōcinnum, multiplicif-
 que scientiæ Bonum eua-
 sisse. Primum autem dicunt
 Rheam hac arte delectatam,
 in Phrygia quidem, Corybā-
 tas, in Creta verò, Curetas
 saltare iussisse. Neque parum
 ars eorum illi profuit: quip-
 pe circumsaltantes scilicet
 illi Iouem, ita vt ipsi mer-
 cedem salutis debere se Iu-
 piter confiteatur, siqui-
 dem per saltationem illo-
 rum paternos dētes effugit.

ἐν ὁσίοις ὃ ἀνδρῶν ἡ ὁρμη-
 λω, τὰ ἔργα μεταξὺ κροτωνί-
 των περὶ ταῖς ἀσπίδων, καὶ πε-
 ρὶ των ἐνδοίων π, καὶ παλαι-
 χόν, μὲν δ', Κρητῶν οἱ κρατί-
 σται αὐτοῖς ἐπιτηδεύοντες
 αὐτῶν, ὥσπερ ὁρμηλῶν ἐχθρῶν,
 οὐδ' οἱ ἐδιδόσαντο μάχην, ἀλλὰ
 καὶ ἡ βασιλικώτερος, καὶ περ-
 τεύειν ἀξιώτης. ὁ γὰρ Ομη-
 ρος τὸν Διειδόντα ἐν αἰγυμνῶν
 βουλόμενος, ἀλλὰ κορυμνῶν,
 ὁρμηλῶν προσέειπε. καὶ οὕτως
 ἀρχὴν ἀπὸς αὐτοῦ, καὶ γυμνασίου
 ἀπασιν ἐπὶ τῇ ὁρμηλῶν, ὥστε
 καὶ οἱ Ἕλληνες μόνον ταῦτα
 ἐπίσταντο περὶ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ
 οἱ Τρῶες αὐτοῖς, καὶ τοὶ πο-
 λεύοντες ὅσους. ἰσχυρὸν γὰρ οἶμαι
 καὶ τὴν ἐν τῷ πολέμῳ αὐ-
 τῶν κορυμνῶν, καὶ ἐνδοίων,
 ὡς ἐξ ὁρμηλῶν ἐκείνων. Φησὶ
 δ' ὅτι ἐπὶ ὧδε πως, Διειδόντα,
 τάχα κεν σὺ καὶ ὁρμηλῶν πρὸς
 ἑσέα, Ἐγὼς ἑμὸν ἐκτίπαιπες.
 καὶ ὁμοίως ἡ ἐκτίπαιπες αὐ-
 τῶν. αὐτῶν γὰρ ἡ ἀκρότης ἐν τῇ
 ὁρμηλῶν, ῥαδίως οἶμαι διδ-
 δεσθαι ταῖς ἐν αὐτῶν ἀν-
 σις τῶν ἀκρότητων. πολλοὺς δ'
 καὶ ἄλλοις τῶν ἡρώων εἰπεῖν
 ἔχον τοῖς αὐτοῖς ἐγγεγραμ-
 μένοις, καὶ τῶν τῶν ἀκρότητων

Saltabant autem etiam etiam, a
 gladios ad seuta collidē-
 interm, & fundentes
 bellicūmque quiddam li-
 ebant. Mos Cretensium
 praestantissimi, summo stu-
 dio idem exercentes, opor-
 saltatores evasere, non ta-
 tūm homines praeuati colli-
 ro loco ori, sed & potē-
 liores, ac primates. Quae
 Homerus non quod Meno-
 nem fugillare, sed laudis or-
 namento decorare velle.
 Saltatorem compellauit: quod
 claritudinis & nouit apud
 omnes venit ob saltandi
 peritiam, ut haec non Graeci
 solum, sed & ipsi Troiani,
 quanquam hostes, & illis
 comperta haberent. Videbant
 enim, ut puto, eius in bellando
 agilitatem, cōcinnūmque motum quem
 ex saltatione acquisiuerat.
 Versus Homeri sic loquitur.
 Temea, Menione, quoniam
 non saltare peritiam, Habet
 strauisse. Nec tamen ipsum
 prostravit. Etenim ut puto
 in saltandi arte exercitatus,
 facile, opinor, contorta iacula
 deuitabat. Et quamquam
 complures heroes recensere
 possem in hoc studio exerci-
 tatos, qui ex eo artem feterūt,
 vnum puto sufficit.

περὶ τῶν ἀκρότητων, ἰσχυρὸν γὰρ οἶμαι

Νεοπτόλεμον, Ἀχιλλέως
 υἱὸν παῖδα ὄντα, πάνυ δ' δια-
 πρόφεστα ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, καὶ
 ἰδὼς τὸ χαλλισὸν αὐτῇ περὶ
 εὐεικότα, Πυρρίχον ἀπ' Ἀ
 υἱὸς κεκλημένον. καὶ ὁ Ἀχιλ-
 εὺς ταῦτα ἰδὼς τὸ παιδὸς
 πινυτοῦ ὄψους, μᾶλλον ἔχειεν
 ἡμᾶς, ἢ ἐπὶ τῇ χαλλίᾳ. καὶ
 ἡ ἄλλη ἀλκὴ αὐτῷ. τοιγαρὲν Β
 τῷ Ἰλίου τῶς ἀνάλωντον οὐ-
 ραν, ἢ ἐκείνῃ ὀρχηστικῇ καθεύ-
 νει, καὶ εἰς ἔδαφος κατέρριψε.
 Λακεδαιμόνιοι μὲν, ἀριστοὶ Ελ-
 λήνων εἶναι δοκῶντες, παρὰ
 Πολυδεύκοις, καὶ Κάστρου
 ἡγευατίζεν μαδόντες, ὀρχήσε-
 ως δ' ἔχ' ὅτε τοῖς ἰδὼς, ἐν Κασύαις
 δ' Ἀκωνικῆς διδασκόμενον,
 ἀπαντα μὲν μουσῶν ποιῶ-
 σιν, ἄχρ' ὅτε πολεμῶν περὶ
 αὐλὸν, καὶ ῥυθμὸν, καὶ ἔντακτον
 ἔμβασιν τῷ ποδὶ. καὶ τὸ περὶ
 τον σιῶθημα Λακεδαιμονίοις
 περὶ τῷ μάχῃ ὁ αὐλὸς ἐν-
 δίδωσι. τοιγαρὲν καὶ ἐκρά- Ε
 ττοι ἀπάντων, μουσικῆς αὐ-
 τοῖς, καὶ εὐρυθμίας ἡγευμένης.
 ἰδὼς δ' αὖ καὶ τοὺς ἐκείνοις
 αὐτῶν οὐ μείον ἐχέειν, ἢ
 ἐπλομαχῇν μάχονται. ὅταν
 γὰρ ἀκροχειλούμενοι, καὶ
 παύσαντες ἀλλήλοις, καὶ παιδέντες, ἐν τῇ μέρῃ παύωνται,

Neoptolemum Achillis fi-
 lium, qui Saltandi arte
 præcelluit, etque speciem
 pulcherrimam addidit, Pyr-
 richiam ab ipso denomina-
 tam. Quibus de filio au-
 ditis Achilles, magis ut o-
 pinor, est gaudius, quàm ob
 illius pulchritudinem &
 robur. Quate Ilium quod
 hætenus fuerat inexpugna-
 bile, hæc illius saltandi
 industria diruit, & solo
 æquavit. Lacedæmonij quo-
 que, qui Græcorum cense-
 bantur præstantissimi, cum
 ex Polluce & Castore didi-
 cissent caryatissare (quod
 saltationis genus Caryis vrbe
 Laconiz docebatur, omnia
 cum cantu faciebant, adeo
 ut ad tibiærum modulos,
 & rythmum, moderatùmque
 pedis ingressum prælia com-
 mittere solerent. Ac pri-
 mùm quidem conferenda-
 rum manuum signum La-
 cedæmonijs tibia dabatur.
 Proinde duce Musica, &
 modulorum concinnitate,
 victoriam de omnibus re-
 portabant. Vidisses autem
 eorum adolescentes, non
 minùs saltandi artem, quàm
 armis pugnandi rationem
 discere. Cum enim sum-
 mis digitis colluctari, ac
 se mutuò cædere desijissent,

εἰς ὄρχησον αὐτοῖς ἢ ἀγωνία
 τελευτᾷ. καὶ αὐλητὴς μὲν, ἐν
 τῷ μέσῳ κέσθεται ἐπαυλῶν,
 καὶ κυτῶν τῷ ποδί. οἷδ' ἔ
 καὶ σὺλον ἀλλήλους ἐπόμφοι,
 χήματα παντοῖα ἐπιδεί-
 κνυνται πρὸς ῥυθμὸν ἑμ-
 βάλλοντες, ἅπ' ἑμὲ πολεμι-
 καὶ, καὶ μετ' ὀλίγον ὃ χρεω-
 πικὰ, ἃ Διονύσου καὶ Ἀφροδίτης
 φίλα. τοιγαρὶν καὶ τὸ ἄσμα,
 ὃ μεταξὺ ὀρχούμενοι ἀδουσιν,
 Ἀφροδίτης ἐπικλησὶς ὄντι, καὶ
 ἐρώτων, ὡς συγκωμᾶζοιεν
 αὐτοῖς, καὶ συνορχοῖντο. καὶ
 δάπτει ὃ τῶν ἀσμάτων, δὴ
 γὰρ ἄδεται, διδασκαλίαν ἔχει
 ὡς χεὶρ ὀρχεῖσθαι. πόρρω γὰρ
 φασιν ὅτι πάντες πόδε με-
 τάβατε, καὶ κομμάτατε βέλ-
 τιον. τουτίστιν, ἁμεινον ὀρχίτα-
 δε, ὅμοια ὃ καὶ οἱ τὸν ὄρμον
 καλκόμενον ὀρχούμενοι ποιεῖσιν.
 ὃ ὃ ὄρμος, ὅς τις ὄντι κοινὴ
 ἐπὶ ἡβῶν τε, καὶ παρθένων, πᾶς
 ἔνα χρευόντων, καὶ ὡς ἀληθῶς
 ὄρμῳ εὐκότων. καὶ ἡγεῖται
 μὲν ὃ ἐπὶ ἡβῶν, τὰ νεανικά ὀρ-
 χούμενος, καὶ ὅσοις ὕστερον ἐν
 πολέμῳ χεῖσθαι. ἢ παρθένος
 ὃ, ἔπεται κοσμίως, τὸ δὴλυ
 χρεῖν διδάσκουσα, ὡς εἶναι
 τὸν ὄρμον ἐν συνορχώσῃ,

in saltationem iusta defie-
 bat. Tum tibicen tibiace-
 nens in medio sedebat, pe-
 dibusque strepebat. Illi vero
 alij alios ex ordine seque-
 res, omnigenas corporis fi-
 guras ad numerum ingredi-
 entes, nunc bellicas, post
 saltatorias Baccho Veneri-
 que gratas exprimebant.
 Proinde etiam carmen, quod
 inter saltandum canebant,
 cognomentum à Venere, &
 Cupidinibus acceperat, &
 sit vna cum illis chorez &
 saltationi indulgissent. Al-
 terum autem ex carminibus,
 etenim duo canebantur,
 saltandi præcepta contine-
 bat. Procul, aiunt, ὁ pu-
 eri, promouete pedem, &
 tripudiate melius, hoc est
 elegantius saltate. Similia
 faciebant qui Hormum sal-
 tabant. Est autem Hormus,
 Saltationis genus commune
 cum adolescentibus, tum
 virginibus, alternatim ad
 choream dispositis, & mo-
 nile reuera representantibus.
 Solet autem adolescens
 chorum ducere, more iuue-
 nili saltans, quo postea in bel-
 lo vtatur. Hunc modestè
 sequitur puella, faciem suam
 saltare docens: vt Hormum
 ex Temperantia & Fortitu-
 dine compositum rectè dicam.

καὶ ἀνδρίας πλεονέχου.

αὐτοῖς γυμνοποδίαί ὃ , αὐτοῖς
 ὁμοίως ὄρχησθαι ὅταν, ἃ ὃ Ομη-
 ρος ὑπὸρ Αἰαδῆνους ἐν τῇ ἀ-
 σπιδί πεποίηκε, καὶ τὸ χορῶ,
 ὃν αὐτῇ Δαίδαλος ἵσκησεν, ὡς
 ἀνιησώπῃ σοι παρίημι, καὶ
 τὸν ὄρχησθαι ὃ τὸν Δίο, οὗς
 ὁμῆι ο ποιητὴς κυβιστητῆρας
 καλεῖ, ὁρμηδύνας τὸ χορῶ,
 καὶ πάλιν, ἃ ἐν τῇ ἀσπιδί B
 λέγει, Κῦρε δὲ ὄρχησθῆρας
 ἐδίνεον, ὡς πὶ κάλλισον τὸ το
 τῷ Ηφαιστῷ ἐμποιήσαντος τῇ
 ἀσπιδί. τὸν μὲν γὰρ Φαίακας
 καὶ πᾶν εἰκὸς λῶ ὄρχησθαι C
 χαίρειν, ἀβρούς τε ὄντας, καὶ
 ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ διατεί-
 λοντας. ὁ γὰρ Ὀμηρος, τὸ το
 αὐτῶν μάλιστα θαυμάζοντα
 πεποίηκε ὃ Οδυσσεα, καὶ τὰς D
 μαρμαρυγὰς τῇ πεδῶν δυνάμει-
 ον. ἐν μὲν γὰρ Θεσσαλίᾳ, τοτὸ
 τον ἐπέδωκε τῆς ὄρχηστικῆς ἡ
 ἀπικησι, ὅσα τὸν περσάτας, καὶ
 περσωνιστὰς αὐτῶν, περσε-
 ρησῆρας ἐκάλεον. καὶ δηλοῖσι
 τὸ το αὐτῶν ἀνδραγμάτων ἐπι-
 χαφῶν, οὗς τοῖς ἀφιστεύουσιν
 αἰσάτας. περσῶν καὶ γὰρ φησι
 περσερρησῆρας ἃ πόλεις. καὶ
 αὐτῶν, Εἰλαπίωνι τὰς εἰ-
 κότας ὁ δῆμος, εὐ ὄρχησται μὲν
 τὰ μέγαν. εὐ λέγειν ἔπι

Erant & illis Gymnopodia,
 genus Saltationis. Cæterum
 quæ Homerus memoriæ
 prodidit in clypeo super A-
 riadne, & choro quem illi
 instituerat Dædalus, ea, ut
 tibi lecta prætermitto: præ-
 terea duos illos saltatores
 quos ibidem poeta Cybeste-
 teras vocat chorum ducent-
 ies. Rursum quæ clypeo in-
 esse memorat, *Cerne, e erat*
iunéfas; duos agitare choreas:
 tanquam rem omnium pul-
 cherrimam saltationem cly-
 peo Vulcanus addidisset. E-
 tenim verisimile erat Phæa-
 cas choreis gaudere, ut quæ
 delicijs affluerent, ac in
 omni felicitatis genere de-
 gerent. Proinde Homerus,
 hoc præcipuè illorum in
 rebus admirantem facit V-
 llysem, & pedum micationes
 contemplantem. Atque in
 Thessalia tantum crevit Sal-
 tationis exercitatio, ut po-
 puli præsides, eorumq; ante-
 signanos, præsaltatores nun-
 cuparint. Quod indicant sta-
 tuarum inscriptiones, quas
 strenuis viris erigebant. Præ-
 tulit enim, præsaltatorem
 ciuitas. Et iterum Elationi
 posuit hanc imaginem po-
 pulus, propterea quod pu-
 gnam rectè desaltarit. Mitto
 illud, nullas unquam apud
 veteres celebratas fuisse
 τελετῶν ἀρχαίαν, οὐδεμῶν

ὅτιν ἑυρεῖν , αὖν ὀρχήσαντες,
 Ορφέως δηλαδὴ, καὶ Μουσίου, καὶ
 τῷ τότε ἀρίστων ὀρχησῶν κατα-
 στυγμύων αὐταί, ὅς τι ἐβάλλε-
 σον καὶ εὖ το νομοθετησάντων
 σὺν ῥυθμῷ, καὶ ὀρχήσει μινύ-
 δαι, ὅτι δὲ οὐτως ἔχει, τὰ μὲν
 ὄρμα σιωπῶν ἀξιον, τῷ ἀμυν-
 τῶν ἵνα καὶ ἐκείνο ὃ πάντες
 ἀκούουσιν, ὅτι τὸν ἑξαγορεύον-
 τας τὰ μυστήρια, ἑξορχεῖσθαι λέ-
 γουσιν οἱ πολλοί. ἐν δὲ ἡλφ δὲ
 μετὰ αἱ θυσιαι αὖν ὀρχήσαντες,
 ἀλλὰ σὺ ταύτη, καὶ μὲν μου-
 σικῆς ἐγίνοντο, παιδῶν χοροὶ
 σὺν ἐλδόντες ἐν αὐλῇ, καὶ κινά-
 ρα, οἱ μὲν ἑχόμενοι, ὑπορχοῦντο
 ὃ οἱ ἀρίστοι, περὶ κινδύντες ἑξ
 αὐτῶν. τὰ γὰρ τοῖς χοροῖς
 γραφόμενα τούτοις ᾠσματα,
 ὑπορχήματα ἐκαλεῖτο, καὶ
 ἐμπέπληστο τῷ τοιούτων ἡλύ-
 ρα, καὶ τί σοι τὸν Ἑλλήνας λέ-
 γω, ὅπου καὶ Ἰνδοὶ, ἐπειδὴ ἰω-
 δὴν ἀνασάντες, περὶ πύχωνται
 τῷ ἡλίον, οὐχ ὥσπερ ἡμεῖς
 τῷ χεῖρα κινώμετες, ἡ γούμοδα
 ἐντελὴ ἡμῶν εἶναι τῷ ἐν χεῖρ,
 ὅς ἐκείνοι περὶ τῷ ἀναπο-
 λῶν πάντες, ὀρχήσει τῷ ἡλίον
 ἀπαύζονται, ὀρχησάμενοι
 ἐκ τὸν σιωπῶν, καὶ μινυμύμοι
 τῷ χορείων τῷ δὲ. καὶ τῷ

festiuitates, sine saltatione,
 quippe quas Orpheus, Mu-
 sius, atque optimi illi
 temporis saltatores institue-
 runt, atque hoc, ut honestis-
 simum quiddam, rhythmo & saltatione in-
 iunt. Quod autem hoc
 ita se habeat, æquum est ut
 orgia reticeant, propter
 non initiatos. Sed illud
 omnes audiunt, eos à vulgo
 desaltasse dici, qui mysteria
 prodiderunt. Porro nulla in
 Delo sacra sine saltatione pe-
 ragebantur, sed cum ea, et
 tiam musica adhibebant.
 Puerorum chori cum citha-
 rāque ingressi tripode-
 bant, quibus canentes
 optimi quique saltationem
 accommodabant, ex eorum
 numero delecti. Quæ
 cantilenas hisce choris con-
 scriptas, Hyporchemata vo-
 cabant, talibusque lyra im-
 pleta fuerat. Quid verò
 Græcos tibi commemorare,
 cum Indi quoque postea quæ
 mane surrexerunt, Solem
 precentur, non quemadmo-
 dum nos manum deosculati,
 perfectam precationem esse
 putamus. Sed illi ad ortum
 excitati, saltatione Solem sa-
 lutant, silentio semetipsos co-
 ponentes, Deique choream imi-
 tates. Et hæc Indorum est præ-

ὅτιν Ἰνδῶν καὶ ἐν τῷ, καὶ τῷ

εἰς, καὶ θυσία. διὸ καὶ τοῦτοις
 ἰλισσονται ἢ θεὸν δις, καὶ
 ἀρχομένης, καὶ δυομένης ἢ ἡμέ-
 ρας. Αἰθίοπες δὲ γὰρ, καὶ πολε-
 μουῦντες, συν ὀρχήσονται αὐτὸ
 δρῶσι. καὶ ἔτι ἀφ' ἑνὸς τοῦ βέλ-
 λους αἰθίο-
 αὐτῆς ἀκτινιστὸν τὰ βέλη, εἰ
 μὴ περὶ τὸν ὀρχήσονται, καὶ τῷ
 ὀρχήματι ἀπειλησείη, καὶ περὶ
 φοβήσεται τῇ ὀρχήσει ἢ πολέ-
 μων. ἄξιον ὅ, ἐπεὶ ἢ Ἰνδικῶν,
 καὶ ἢ Αἰθιοπῶν διεξελθούσα-
 ῖν, καὶ ἐς τὴν γένεσιν αὐτῶν
 Αἰγυπτίον καταβῆναι τῷ λόγῳ.
 δοκεῖ γὰρ μοι ὁ παλαιὸς μῦθος
 καὶ Πρωτῆα ἢ αἰγυπτίον, καὶ
 ἄλλο π, ἢ ὀρχήσῃν τινα γένεσιν
 λέγει, μιμητικὸν αἰθροῦ, καὶ
 περὶ πάντα ὀρχήσεται, καὶ
 μεταβάλλεται διωκόμενον, ὡς
 καὶ ὕδατος ὑγρότητα μιμνή-
 σται, καὶ πυρὸς ὀξύτητα ἐν τῇ
 τῆς κινήσεως σφοδρότητι, καὶ
 λέοντος ἀγριότητα, καὶ παρ-
 δάλως θυμὸν, καὶ δίνδρου
 δένδρον. καὶ ὅλως, ὅ, π καὶ θε-
 λήσεται. ὁ δὲ μῦθος, παρὰ λα-
 βὴν περὶ τὴν παρὰ δόξασιν,
 τὴν φύσιν αὐτῆς διηγήσατο,
 ὡς γυμνασίου παιῶν, ἀπὸ

catio, & chori, & sacrificium. Quibus bis, puta oriente & desinente die, deum placant. Æthiopes verò bellum cum saltatione in-eunt. Nec quisquam Æthiopum, sagittam à capite demptam, (nam hoc loco pharetræ vtuntur, ipsi radiorum instar tela circumligantes) emittit, quin prius saltauerit, ac specie minatus sit, & saltatione hostem antè deteruerit. Æquum verò est, vt India & Æthiopia peragratiss, in vicinam Ægyptum oratione descendamus. Vetus enim illa fabula Proteum illum Ægyptium, nihil aliud quàm saltatorem fuisse mihi innuere videtur, hominem imitandi peritum, quique in varias species & formas mutare se posset, vt & aquæ humiditatem, & ignis celeritatem in motus vehementia, & leonis immanitatem, & Pardalis impetum, & arboris quassum, denique quicquid veller, imitaretur. Cæterum hæc fabula, rem contra omnium opinionem assumens, quasi in ea mutaretur, quæ imitabatur, ingenium ipsius explicauit. Qua facultate

ἐμιμήτο, ὅσῳ δὲ καὶ τοῖς

νῶ ὀρχημοῖς φέρεται. ἰδοὺς
 τ' αἰδὼν αὐτὸν περὶ τ' αὐτὸν
 χερσὶν ὠκείως διαλλαχόμενης,
 καὶ αὐτὸν μιμουμένης τὸν Πρω-
 τέα. εἰσάγειν δ' ἤρην καὶ πῶ
 ἔμπουσεν πῶς ἐς μυείας μορ-
 φὰς μεταβαλλομένην, ποικί-
 λῃ πινά ἀνδρῶπων ὑπὸ τοῦ
 μορφῶν παραδιδόται. ἐπὶ τοῦ-
 τοις δὲ μὴ δ' ἢ Ῥωμαίων
 ὀρχήτως ἀμνημονεῖν, ὡς οἱ ἐν-
 γλῆται αὐτῶν, τῷ πολέμῳ
 κατατρεφῶν δὲ δὲν Ἀρεῖ, οἱ
 Σαλίοι καλούμενοι, ἱερῶντες
 δ' ἐπὶ τοῦ ὀνόματος, ὀρχοῦνται σι-
 μεντατῶν τε ἅμα, καὶ ἱερῶν-
 τῶν. εἰδὼν δ' ὅτι μῦθος καὶ ἔ-
 ρος, οὐ παντὶ τῶν Ἰταλιωτικῶν
 ἑλλόσεις, οἱ δ' Πειλοπο-
 δαίμονα πολέμους, τῶν Τι-
 ταῶν οἶμαι ἕνα, ἢ τ' Ἰδίων
 δακτύλων, τὸ τοῦ ἔργου πε-
 ποιημένην, τὸ ἐν ὀπλῳ παιδῶ-
 νιν, παραλαβόντα παρὰ τῆς
 Ἥρας τ' Ἀρεῖ, παῖδα μὲν ἔπν,
 ἀλλήρην δ', καὶ πῆρα τοῦ με-
 γάλους ἀδελφῶν, μὴ φέρεται
 ὀπλομαχεῖν διδάξει, ὡς τῶ
 λειον ὀρχήσιν ἀπειργάσατο. καὶ
 ἐπὶ τούτῳ, καὶ μὴδὲς αὐτῶ
 παρὰ τ' Ἥρας ἐγχετο, δειχ-
 τῶν αἰ τῶν ἐν τῷ πολέμῳ
 πειρητομένων τῷ Ἀρεῖ, παρ'

& huius temporis saltationes
 sunt præditi : ac proinde
 videris ipsos eodem tem-
 pore confestim immutari.
 A ipsūque Proteum imitari
 Quinetiam coniicienda
 est, Empusam quæ in for-
 mas innumeras mutabitur,
 huiusmodi saltatricem
 B fabulis fuisse traditam. Præ-
 ter hæc æquum est, ut et
 quæ Romanæ saltationis ob-
 bliuiscamur, quam Romæ-
 norum nobilissimi quique
 Marti Deorum bellicosissi-
 mo, qui Salij vocantur,
 C quod est sacerdotij nomen,
 grauissimam & religiosissi-
 mam exercent. Neque hæc
 Bithyna fabula, multum
 ab instituto Italorum ab-
 horret, quæ perhibet Pri-
 D pum bellatorem Deum, et
 num opinor ex Titanibus
 aut Dactylis Idæis, opus il-
 lud factum, ad rerum mili-
 tarium institutionem, Mar-
 tem à Iunone acceptum ad-
 E hæc puerum, sed durum, &
 præter modum virilem, non
 prius armis depugnare do-
 cuisse, quàm perfectum sal-
 tatorem reddidisset. Quam-
 obrem & merces illi à Iu-
 none destipata est, ut de-
 cimam partem (spoliorum
 bello partorum à Marte sem-
 per acciperet. Neque enim

αὐτῷ λαμβάνειν. τὴν μὲν ἡ

ιογισαχά, καὶ Βακχά, οἵ-
 ασι μὴ πειμνῶν ἐκὼ ἀκῶ-
 κε, ὅτι οἱ χοροὶ ἐκείνη πᾶν-
 τῶν πεινῶν γούτων οὐσῶν τῶν
 βικωτάτων ορχήσεων, κόρδα-
 ρος, καὶ σικιννίδος, καὶ ἐμμε-
 θίας, οἱ Διονυσίου δεξαπό-
 ντες, οἱ Σάτυροι, ταύτας ἐτευ-
 ρόντες, ἀφ' αὐτῶν ἐκείνην ἀνό-
 μασαν. καὶ ταύτη τῇ τέλει
 ἡρώδης ὁ Διόνυσος, Τυρρη-
 νος, καὶ Ἰνδούς, καὶ Λυδοὺς ἐχει-
 ρώπατο, καὶ φύλον οὕτω μαχ-
 ρόν τοῖς αὐτοῖς διασείσχετο
 χήπατο. ὥς ὃ δουμάπη,
 ὅρα μὴ αὐόσιον ἢ κατηγρεῖν
 ἐπιτηδεύματος θεῶν τε αἶμα,
 καὶ μουσικοῦ, καὶ ποσούτοις
 θεοῖς ἐσσημασμένον, καὶ ἐπὶ π-
 μῇ αὐτῶν δρωμένον, καὶ το-
 σαύτῃ τέρψιν αἶμα, καὶ πα-
 διαὶ ὠφέλιμον παρεχομένη.
 θαυμάζω δὲ σου κακείνο, εἰ-
 δὼς Ὀμήρου, καὶ Ἡσίοδου μά-
 λιστα ἐρασιν ὄντα σε, αὐτοῖς γὰρ
 ἐπὶ τοῖς ποιηταῖς ἐπαίνεμι, πῶς
 ἀντιπρόσθενται ἐκείνοις πολ-
 μαῖς, πρὸ τῶν πάντων ορχή-
 σιν ἐπαμύσων. ὁ μὲν γὰρ Ὀμη-
 ρος, τὰ ἥδιστα, καὶ κάλλιστα
 καταλέγων, ὑπνον, καὶ φιλότη-
 τα, καὶ μολεῖν, καὶ οἰχί-
 σιν, μόνον ταύτῃ ἀμύμονα

arbitror te expectare ut ex
 me audias Dionysiaca & Bac-
 chica illa omnia genus fu-
 isse saltationis. Cum ita-
 que tria sint celeberrima sal-
 tationum genera, puta Cor-
 dax, Sicinnis, & Emmeleia,
 quibus Satyri Bacchi mini-
 stri inuentis, singulis à se
 nomen indiderunt: hac sal-
 tandi arte utens Bacchus,
 Tyrrenos, Indos, & Ly-
 dos subiugavit, & gentes
 adeò bellicosas ipsis cum
 thiasis saltatione debellavit.
 Quocirca, ὁ admirande, vi-
 de ne sit impium in crimen
 vocare tam divinum insti-
 tutum, & mysticum, & tan-
 tis à Dijs studiose cultum, &
 in ipsorum honorem exer-
 cere solitum, & quod tan-
 tam oblectationem simul, &
 utilem iusum exhibet. Sed
 illud de te miror, cum sciam
 te Homeri & Hesiodi a-
 mantissimum esse (Iterum
 enim ad poëtas redeo) qua
 fronte illis contradicere
 audeas, qui præ omnibus
 Saltationem laudant. Nam
 Homerus res omnium sua-
 vissimas & pulcherrimas re-
 censens, nempe somnum,
 amorem, cantum, & salta-
 tionem, solam hanc incul-
 patam appellavit, ascribens
 ἀνόμαστον, πρὸς μαρτυρίαν

ἢ Δία καὶ τὸ ἡδὺ τῇ μολπῇ,
 ἃς ἀμείωτα τῇ ὀρχηστικῇ
 πρέσβισι. καὶ ὡδὺ γλυκερὰ, καὶ
 ὀρχησμός ἀμύμων, ὅτι σὺ νῦν
 μαμαῖσθαι ἐπινοῇς. καὶ πάλιν
 ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς πειρώσεως.
 Ἀλλὰ μὲν γὰρ ἴδουκε θεὸς πλε-
 μνία ἔργα, Ἀλλὰ δὲ ὀρχησύν τ',
 καὶ ἡμετέρας αἰοιδίῳ. ἡμε-
 ρεῖσθα γὰρ ὡς ἀληθεύς, ἡμεῖς
 ὀρχηστικὸς εἶδη, καὶ δῶρον
 δῶν ὅτε χάλλισον. καὶ ἔοι-
 κεν εἰς δύο διηρηκώς ὁ Ὀμηρεὺς
 τὰ πάντα περὶ ματα, πόλε-
 μον, καὶ εἰρήνην, τοῖς τῷ πο-
 λέμου μόνον ταῦτα ὡς χάλλισα
 αἰπιτεθειμένα. ὁ δὲ Ἡσίοδος,
 οὐ παρ' ἄλλου ἀκούσας, ἀλλ'
 ἰδὼν αὐτὸς ἔωδον ἐνδύς ὀρχου-
 μένας τὰς μούσας, ἐν ἀρχῇ
 τῶν ἑπτῶν ὅτε πρὸ αὐτῶν
 τὸ μέγιστον ἐγκάμουν διηγέται,
 ὅτι πρὸ κρήνην ἰοειδία πόος
 ἀπαλοῖσιν ὀρχεῦσθαι, ὅτε
 πατὲρ δὲ τῷ βαμὸν περὶ χέρουσ-
 σιν. ἀλλὰ σὺ μὲν ὦ θνητῆ,
 μεντοχρὶ θεομαχῶν, ὑβρίζεις
 εἰς τὴν ὀρχηστικὴν. ὁ Σωκράτης
 δὲ, σφώτατος ἀνὴρ, εἶχε πισυ-
 τήν ὅτε πρὸ αὐτῆς λήγον-
 τι τῷ Πυθίῳ, οὐ μόνον ἐπὶ ἡνεί-
 κει τὴν ὀρχηστικὴν, ἀλλὰ καὶ ἐκ-
 μαθεῖν αὐτῇ. ἡγεῖαι, μέγιστον

per Iouem, cantui dulcedi-
 nem, quæ ambo arti sal-
 tandi adfunt, & catio dulcis,
 & inculcata Saltatio, quan-
 tu nunc vituperare cogitas.
 Rursus alia in parte super po-
 seos, ait. Nam. Deum, qui
 b. h. reddit virtute, h. b. h.
 illum, alium grato carum
 d. lamine claram. Suavis e-
 nim profecto cantilena quæ
 cum Saltatione est conian-
 cta, & hoc Deorum ma-
 nus pulcherrimum. Ac mihi
 videtur Homerus mortu-
 lium res omnes in duo di-
 uisisse, Bellum, & Pacem, &
 rebus bellicis has solas re-
 pulcherrimas opposuisse.
 Atque Hesiodus, qui ex alio
 non audiuit, sed ipsemet vi-
 dit statim ab aurora exorti
 saltantes Musas, sui carmi-
 nis initio de illis hoc maxi-
 mum profert encomium,
 Nimirum eas circum for-
 tem ferrugineum molibus
 pedibus tripudiare, choras
 agentes circum patris aram.
 Tu verò generose, tantum
 non cum Dijs pugnans, in
 saltandi artem es contume-
 liosus. Verum Socrates, ut
 sapientissimus, si hoc de
 ipso dicenti Pythio est cre-
 dendum, non modò landa-
 uit artem saltandi, sed can-
 etiam discere voluit, cum
 concinnitati, elegantiæ,
 ἡμῶν ἐν ὑμῶν, καὶ ὑμῶν

ἢ κινήσει ἐμμελεῖ, καὶ ἐνχο-
ρῶσιν τῷ κινουμένῳ. καὶ ἡ
ἐκείνου γέρον ἀνὴρ, ἐν τῶν σπο-
δοτάτων μαθημάτων καὶ τῷ το-
νύμῳ οἶναι. καὶ ἐμελλέ γε
κεῖνος περὶ ὀρχηστικῶν ἢ μα-
είως σπουδάζειν, ὅς γε καὶ τὰ
ἀκρὰ καὶ ὥκει μαρτυρεῖν,
ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ διδασκαλεῖα
τῶν αὐλητῶν ἐφόρτα, καὶ
παρ' ἐπαίρας γυναικὸς καὶ
ἐπιζήσιου σπουδαῖον τι ἀκούειν
ἀσπασίας. καὶ τοὶ ἐκείνους
ἔρρι ἀρχομένῳ ἰώρα τι
τέχνῳ, καὶ οὐδέπω εἰς το-
σοῦτον χάλλος διηθρομένῳ.
εἰ δὲ τὸν νοῦν ἐπὶ μέγιστον
προσπαθόντας αὐτῷ ἰδεῖσθαι,
ὃ οἶδα, πάντων αὐτῶν ἐκείνους
καὶ ἀξέμενους, μόνῳ τῷ θεά-
ματι τούτῳ τὸν νοῦν αὐ-
τοῦ προσηύχετο, καὶ τὸν πᾶντας καὶ
αὐτὸν ἄλλο τι περὶ αὐτοῦ ἰδιδέ-
ξασθαι. δοκεῖς δέ μοι ὅταν κα-
μωδίαν, καὶ βραγυδίαν ἐπα-
νῆς, ἐπιτελεῖσθαι ὅτι καὶ ἐν ἐκα-
τέρᾳ ἐκείνων ὀρχήσεως ἴδιον τι
ἴσθης ὅτι. οἶον, βραγυκῆ μὲν, ἢ
ἐμμελεῖα. καμωδικῇ δὲ, ὁ
κόρδαξ. ἐνόησε δὲ καὶ τέττη, σι-
κιννίδος προσλαμβανομένης.
ἐπεὶ δὲ ἐν ἀρχῇ καὶ προεπίμνησας
τὴν ὀρχήσεως, καὶ βραγυδίαν, καὶ καμω-
δίαν, καὶ αὐλητὰς κυκλῖας,

motui decenti, cuiusq; quod
mouetur venustati pluri-
mum tribueret. Nec ve-
ritus est ætate iam grandior
Saltationem inter maximæ
serias disciplinas habere:
nec ei perdiscendæ parum
erat operæ impensurus, quæ
etiam leuiora discere non
pignit: sed tibicinarum
quoque scholas frequenta-
uit, neque à meretrice mu-
liere Aspasia serium quip-
piam audire dedignatus est.
Atqui ille artem non ita
pridem natam vidit, nec
tanta pulchritudinis acces-
sione conformatam. Qui si
nunc eos quorum opera in
summum vsque fastigium
euecta est, spectaret, sat
scio illum reliquis omnibus
posthabitis, hisce duntaxat
spectaculis animum adhibi-
turum, neque pueros quic-
quam prius Saltatione edo-
cturum. Videris autem mihi
cùm laudes Comædiam &
Tragædiam, oblitus esse, in
vtraque illarum proprium
Saltationis genus esse, puta
in Tragœdia, Emmeliæ, in
Comœdia, Cordacem, non-
nunquam & tertiam, quæ
Sicinnis assumitur. Quan-
doquidem autem initio Sal-
tationi prætulisti Tragœ-
diam, & Comædiam, &
circumforaneos tibicines,

A

B

C

D

E

καὶ καθαρωδία, ἐναγόνια
 ταῦτα, καὶ διαττο σιμὰ πρεσ-
 ειπών, φέρε νῦν ἀντιέτα-
 σσώμῃ τῇ ὀρχήσει ἔχουσι αὐ-
 τῶν. καὶ τοὶ τὸν μὲν αὐλὸν, εἰ
 δεκά, καὶ τὴν κιθάραν, πα-
 ρῶν. μέρη γὰρ τὰ τῆς ὀρχήσεως
 ὑπερβασίας καὶ ταῦτα. τὴν βί-
 γνηδιαν δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἡμι-
 τος πρώτου καταμάσσωμι,
 οἷα ὄσιν, ὡς εἰδεχθῆς ὄμμα, καὶ
 φοβερὸν δάμα εἰς μῆκος ἀρ-
 ρυθμὸν ἡσυχμῆος αἰθρῶπος,
 ἐμβαταὶς ὑψηλοῖς ἐπεχούμνος,
 πρὸς ὅσον ὑπὸ κεφαλῆς ἀνα-
 πτεινόμενος ἐπικείμενος, καὶ
 σῶμα κεχνηνὸς πάμμεγα, ὡς
 καταπόμνος τῶν διαταῶν. ἰὼ
 λέγειν πρεσβυρίδια, καὶ πρεσ-
 βυρίδια, πρεσβυτήν, καὶ ἐπιτε-
 χητήν παχύτητα πρεσβυτιού-
 μνος, ὡς μὴ τῶ μύκοις ἢ ἀρ-
 ρυθμία ἐν λέπῳ μᾶλλον ἐλέγ-
 χουτο. εἴτ' ἐνδεδὼν αὐτὸς κί-
 κρατος, ἑαυτὸν ἀνακλῶν, καὶ
 κατακλῶν, ἐνίοτε καὶ πειρά-
 δων τὰ ἱαμβεῖα, καὶ τὸ δὴ αἰσ-
 ρον, μελωδῶν πᾶσι συμφορεῖς,
 καὶ μόνος τὸ φωνῆς ὑπεύθυνον
 παρέχων ἑαυτόν. τὰ γὰρ ἄλλα,
 τοῖς ποιηταῖς ἐμέλησε, πρε-
 σβυτῶν ποτε ἡμιόμοις. καὶ
 μέλει μὲν Ἀνδρομάχῃ τις, ἢ

& citharæ cantum, specta-
 culis conuenientia hæc, &
 proinde grauiua nuncupari
 age nunc eorum vnusquod
 que cum saltatione compa-
 remus. Verum, si videretur
 tibiā & citharam omittimus:
 quæ sunt partes Sa-
 tatoris ministræ. Porro
 Tragediam primum ab hi-
 bitu cognoscamus, cuius
 modi sit, quàm sit deformis
 simulque horrendum spe-
 ctaculum, scilicet homo in
 longitudinem inconcinne
 factus, altis cothurnis in-
 grediens, larua caput obocu-
 tum habens, & ampie-
 hians ore, tanquam deco-
 raturus spectatores, non de-
 co pectoralia, ventralia, asci-
 titiam, & artificialem cras-
 situdinem fingens, ne lon-
 gitudine discors compositio
 in tenui corpusculo magis
 reprehendatur: deinde in-
 tus vociferans, se ipsum
 retorquens, & distorquens,
 nonnunquam iambos can-
 tillans, quodque turpissi-
 mum est, calamitates mo-
 dulans, ac soli voci semet
 obnoxium præstans. Nam
 cætera priscis poetis curæ
 fuerunt. Et quandiu quis An-
 dromachen, aut Hecubam
 agit, tolerabilis est cantus.

Εκάλεται ὅτι, φορητὸς ἢ φορῶν.

ταὺς Ἡρακλῆς αὐτὸς ἐπέλ-
 θὼν μονωδῶ, ἐπιλαδόμενος
 αὐτῷ, καὶ μήτε πλὴν λεοντῆν
 αἰδεῖσθαι, μήτε τὸ ῥόπαλον,
 ὃ περικείται, σκολοικίαν εὐφρο- A
 νῶν εἰκότως φαίη αὐτῷ περὶ τὸ
 τραγῆμα. καὶ γὰρ αὐτῷ, ὅπερ ἐν-
 κελεύει τῇ ὀρχηστικῇ, τὸ, ἀν-
 δρας ὄντας μιμνῆσθαι γυναικας,
 κοινὸν τῷ τοῦ καὶ τῆ τραγωδίας, B
 καὶ τῆ κωμωδίας ἔγκλημα αὐ-
 τῷ. πλείους γοῶν ἐν αὐταῖς
 τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναικες. ἡ
 κωμωδία δ', καὶ τῶν φρο-
 σῶπων αὐτῶν τὸ καταγέλα- C
 σον, μέρος τῶ τετραγῶν αὐτῇ
 πέμπτῃ, ὅσα δύνανται, καὶ π-
 ρίον, καὶ μαγείων πρόσω-
 πα. τὸ δ' αὖτε ὀρχησθῆναι ἥμα,
 ὅς μ' ἐκ κόσμιον, καὶ ἐντροπῆς, D
 οὐκ ἐμὲ καὶ λέγειν. ὅπλα γὰρ
 τοῖς μὴ περλοῖς πάντα. τὸ δ'
 πρόσωπον αὐτὸ, ὡς κάλλιστον,
 ἐν τῷ ὑπακτιμῶν δ' ἔργῳ
 εἰκός, οὐ κακῆνός δ', ὡς
 ἐκείνη, ἀλλὰ σοφιστικῆς. E
 ἔχει γὰρ πολλοὺς τῶν ὑπὸ αὐ-
 τῷ βοῶντας. πάλαι μὲν γὰρ
 αὐτοὶ καὶ ἦδον, καὶ ἐκχοῦντο. εἴ
 ἐπεὶ δὴ κληιδῶν, τὸ ἄσθμα δ'
 ὅδ' ἐπετάραξεν, ἀμεινὸν ἔδο-
 ξεν ἄλλοις αὐτοῖς ὑπάδειν. αἱ
 δ' ὑποδύσας, κοινὰ ἀμφοτέρους,

Sed quum Hercules in sce-
 nam ingressus carmen lu-
 gubre canit, sui oblitus, nec
 reueritus leoninam pellem,
 & clauam qua circundatur,
 istud sanæ mentis homo,
 solæcismum meritò voca-
 rit. Quinetiam quod in
 arte saltandi vituperabas, vi-
 ros nimirum esse mulierum
 imitatores, hoc quidem
 commune & Tragædiæ, &
 Comædiæ est vitium: ac
 plures in ijs sunt mulieres
 quàm viri. Quinetiam Co-
 mædia, ridiculas personas,
 partem oblectationis ipsi
 tribuit, quales sunt Dauo-
 rum, Tibiorum, & coquo-
 rum personæ. Sed enim Sal-
 tationis habitus, quàm sit
 ornatus & decorus nihil at-
 tinet me dicere, cum hæc
 non cæcutientibus sint per-
 spicua. Ipsa verò persona
 est elegantissima, subie-
 ctæque fabulæ conuenit,
 nec illorum instar, hiat,
 sed comprimitur. Nam
 complures habet qui pro se
 vociferantur. Nam olim
 Saltatores ipsi canebant, &
 saltabant: deinde quia con-
 tinuo motu grauatus an-
 helitus cantum turbabat,
 consultius visum est ut ipsis
 alij succineret. Porro cõmu-
 nia utrisque sunt argumenta,

καὶ οὐδὲν τι διακεκριμένον τῶν
 βαρκῶν αἰ ὀρχηστικῶν, πάλιν
 ὅτι ποικιλωτέραι αὐταί, καὶ
 πολυμαθεύτεραι, καὶ μυρίας
 μεταβολαὶ ἔχουσιν. εἰδὲ μὴ
 ἐναγωνίως ἢ ὀρχηστῶν, ἐκείνῳ
 φημὶ εἶναι αἵτιον, τὸ δοῦναι
 τοῖς ἀγωνοθέταις μῆζον, καὶ
 σμυώτερον τὸ πρᾶγμα, ἢ ὥστε
 εἰς ἐξέτασιν καλεῖσθαι. ἐν λέ- B
 γειν ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ, τῇ
 Χαλκιδικῇ γῆρσι ἡ ἀρίστη, καὶ
 τῷτο ὡσπερ τι κόσμημα, τῷ
 παρ' αὐτοῖς ἀγωνίᾳ προσέδεικνυται. C
 ἐθέλω δὲ σοι ἐνταῦθα ἥδη
 ἀπολογησάμενος ὑπὲρ τῆς παρθε-
 λειμυθῶν τῷ λόγῳ, παμπόλ-
 λων ὄντων, ὥς μὴ δοῦναι ἀ-
 γνοίας, ἢ ἀμαθίας παρεσθῆναι.
 οὐ γὰρ με λείπειν ὅτι πολλοὶ
 πρὸς ἡμῶν περὶ ὀρχήσεως συγ-
 γραφότες, τῇ πλείσθιν δια-
 κειβλῶν τῇ γραφῇ ἐποίησαντο,
 πάντα τῇ ὀρχήσεως τὰ εἶδη
 ἐπεξιώντες, καὶ ὀνόματα αὐτῶν
 καταλέγοντες, καὶ ὡς ἐκάστη, καὶ
 ὑπ' οὗτου εὐρέθῃ, πολυμαθείας
 ταύτης ἐπιδείξιν ἡ γούμφοι
 παρέξουσιν. ἐγὼ δ', μάλιστα μὲν
 τῷ περὶ ταῦτα φιλοτιμίαν,
 ἀπεριεγκλόν τε, καὶ ὀφθαλμο-
 δῶν, καὶ ἐμαυτῷ ἀχαλόν οἶομαι
 εἶναι. καὶ διὰ τῷτο παρίημι.

nullaque in re à tragicis ef-
 ferunt saltatoria, nisi quod
 ista sunt varietate ornatiora,
 eruditiora, innumerarum
 mutationes habent. Quod
 si Saltatio non sit ad certamen
 composita, causam hanc
 esse dico, quod certami-
 num perfecti, maiores
 hanc & grauiorem censue-
 rint, quam ut in inquisitionem
 vocaretur. Missum fi-
 cio ciuitatem in Italia, Chal-
 cidici generis præstantissi-
 mam, eam velut ornamen-
 tum, certamini quod apud
 ipsos decertatur, adiecisse.
 Cæterum hinc iam volo re-
 rum non paucarum, quas
 in oratione prætermisi de-
 fensionem suscipere, ne quæ
 ignorantia vel imperitia
 opinionem præbeam. Non
 enim nescio complures ante
 nos de Saltatione libros
 conscripsisse, plurimamque
 in scriptis operam posuisse,
 ut omnes Saltationis spe-
 cies recenscerent, omniaque
 earum nomina enumeraret
 tum cuiusmodi vnaquæque,
 quisque illius inuentor, exi-
 stimantes hoc multiplicis e-
 ruditionis specimen sese præ-
 bituros. Ego verò conuen-
 tionem circa ista, ineptam &
 seræ eruditionis, mihi que
 intempestiuam esse puto:
 proinde illam prætermitto.

ἵτα δ', καὶ ἐν ὅτ' ἀξίω ἐν-
 ῖν, καὶ ἐμνησθῆναι, ὅτι μοι νῦν
 παύσαν ὄρχησιν ἐρχέσθαι
 ἐκλογεῖν, ἐδὲ τὸν τὸν σπο-
 νδῶς ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅρ-
 σεων ὀνόματα καταριθμῆ-
 ναι, πάλιν ὅσον ἐν ἀρχῇ
 ἰζων ἐμνησθῆναι, καὶ θρησκευ-
 τῶν αὐτῶν ἐρχομένων.
 ὡς τὸ γὰρ ἐν τῷ παρόντι μοι
 ἐκλογεῖν τὸν λόγον, τὸ τὸ ὅτι,
 νῦν νῦν ὄρχησιν ἐρχομένων ἐ-
 παύσεται, καὶ δεῖξαι ὅτι ἐν αὐ-
 τῇ τερπνῇ, καὶ χεῖμα πει-
 ρασθῆναι ἔχει, ὅτι πάλαι ἀρχαῖα
 ἐς τοσούτον ἐκλογεῖται, ὅτι δίδωται,
 ἀλλὰ καὶ τὸν Σίβηριν μάλιστα.
 αἱ μὲν γὰρ ἐπὶ τῷ ἐκλογεῖν, ὡς
 σπέρπινες εἶναι, καὶ Σιμέλιος τῆς
 ὄρχησεως ἦσαν. τὸ δ' αὖτος αὐ-
 τῆς, καὶ τὸν τελειώτατον καρ-
 πόν, ὡς νῦν μάλιστα ἐς τὸ
 ἀκρότατον ἀποτελέσθαι, τῷ
 νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος
 διεξέρχεται, παρὲς τὸ θερ-
 μαῦσις, καὶ ἡμεῖς ὄρ-
 χεῖσθαι, καὶ τὰ ἄλλα, ὅς
 μὴ δὲν τῇ νῦν ταύτῃ ἐπὶ ὄρ-
 χοντα, ἐδὲ γὰρ ἐκλογεῖται τὸ φρύ-
 γιον δ' ὄρχησεως εἶδος, τὸ πα-
 εἶνιον, καὶ συμποτικὸν μὲν
 μὴ μὲν ἡγεμόνων, ἀρχόντων
 πολλὰ καὶ ὅσα· αὐτὰρ

Deinde, te illud etiam cogi-
 tare, & meminisse velim;
 mihi non esse propositum
 ut nunc omnis Saltationis
 genus recenseam, neq; hunc
 orationi meæ scopum insti-
 tuisse, ut Saltationum no-
 mina enūmerem, præterquā
 earum quas ut generaliores
 delectas initio commemo-
 ravi. Verū in præsentia
 mihi caput orationis istud
 est, ut nunc visitatam Salta-
 tionem laudem, planūque
 faciam quantum cum volu-
 ptatis, tum utilitatis in se
 complectatur, & ut non olim
 cœpit tantum elegantiz in-
 crementum capere, sed po-
 tissimum Augusti temporibus.
 Quippe priores illæ
 tanquam radices & funda-
 menta Saltationis fuere. Sed
 florem illius, & absolutis-
 simum fructum, qui nunc
 maximè summam perfectio-
 nem attingit, nostra hæc
 oratio exponit, omissa
 thermaystride, & gruis Sal-
 tatione, & alijs, ut quæ
 nunc visitatæ non conve-
 niant. Neque enim Phrygiā
 illam Saltationis speciem, pe-
 tulantem & convivalem, quæ
 cum ebrietate exercetur, ru-
 sticis plerunque ad mulie-
 brem tibiz cantū saltantibus

γαλακχόν, ὄρχουμένην, ὅρα

δεῦ. ἡ χαμαθὲς πιδύματα,
 ἡ γὰρ ἐπὶ ταῖς ἀρχαῖαις ἐπι-
 πλάζοντα, ὡς ἀρχαῖαι παρ-
 λισιν, ἀλλ' ὅτι μὴν ταῦτα
 τῇ γὰρ ὀργῇσι καὶ τῶν. ἡ γὰρ
 ὁ Πλάτων ἐν τοῖς νόμοις, τὰ
 μὲν, τίνα ἦδη ἐπαίει ταύτης,
 τὰ δ' , πᾶν ἀπαξίω, διαζῶν
 αὐτὰ ἐς τὸ πρῶτον, καὶ τὸ
 γὰρ ἴσμεν. ἡ ἀπλάουν αὐτῶν
 ἀρχιμονέστερα, ὁρεπμῶν δ' , ἡ
 δαυμάζων δάτιεζ. καὶ πει-
 ρῶν αὐτῆς ὀργῆσις, τοσούτα.
 τὸ γὰρ πάντα ἐπιξίοντα μινύ-
 νει τὸν λόγον, ἀπειρέχλον. ἡ
 δ' τὴν ὀργῆσιν αὐτὸν ἔχειν γὰρ,
 καὶ ὅπως δὲ ἡσυχῆται, καὶ ἡ
 μιμαστικῆς, καὶ οἷς κρατύνειν
 τὸ ἔργον, ἦδη σοι διειμ, ὡς
 μέλεις, οὐ πῶν ἡ δῶν, ἡ πῶν
 ἐν μεταχειρίσων ἦσαν δ' τεχ-
 νίω, ἀλλὰ πάσης παιδείας ἐς
 τὸ ἀκρότατον ἀφικνεύμεν, οὐ
 μωσιῆς μόρον, ἀλλὰ καὶ ῥηθ-
 μῆς, ἡ γεωμετρικῆς, καὶ δ' E
 οἷς φιλοσοφίας μάλιστα, τῆς
 τε φυσικῆς, ἡ τῆς ἠθικῆς. πᾶν
 γὰρ διαλεκτικῶν αὐτῆς πε-
 ρεργῶν, ἀρχαῖον αὐτῇ νεό-
 μιν. ἡ μὲν ἡ δ' ῥηθωρικῆς
 ἀφῆκεν, ἀλλὰ καὶ ταύτης
 μετέχει, καὶ δ' ὅσον ἡ δῶν τε,
 ἡ πᾶσις ἐπιδεικτικῆς ὅσιν, ὡν

saltus vehementes & labo-
 riosos, & qui etiamnum rursus
 redundat, ignarus omisi sed
 quia cū huius tēporis Salta-
 tione nihil commune habet.
 A Quandoquidē Plato in legi-
 b^o, alias quidē huius species
 probat, alias omnino repre-
 bat, eas diuidēdo in luculū,
 & Vulē, & ex illis inde cēno-
 res exigendo, alias verō an-
 reponendo, & admirando. Et
 hęc quidem de Saltatione di-
 cta sufficiant. Etenim singulis
 persequendis orationē pro-
 ducere, ineptum est. Verū
 ea quę Saltatorē habere o-
 portet, & rationem quā eam
 exerceri par est, & quā didi-
 cisse, quibūsq; opus mouere
 debet, iā tibi expediā, ut ro-
 ris hanc artē non esse ex fa-
 cilibus, & parabilibus, sed ex
 ijs quę disciplinę cuiusvis
 fastigium pertingunt, nō so-
 lum musices, sed etiā rhyth-
 mices, & geometrices, cū
 primis verō tuę philosophię
 & physices, & ethices: sed se-
 per illam illam dialecticē
 anxietatem, parum sibi com-
 modam existimauit. Neque
 verō abhorret à Rhetorica,
 sed & illi^o est particeps, qua-
 tenus mores & affectus de-
 monstrat, quos ipsi etiam
 rethores exprimere student.

ἡ οἱ ῥήτορες γλίσσονται.

Neque

ἀπύλλαται ὃ καὶ χαφί-
 ῆς, καὶ πλαστικῆς, ἀλλὰ καὶ
 ἐν ταύταις εὐρυθυμίαν
 καὶ μιμουμένη φαίνεται
 καὶ μὴδὲν ἀμύνω μὴτε Φι-
 δαν αὐτῆς, μὴτε Ἀπελλῶ ἡ-
 μι δοκεῖν. πρὸ πάντων ὅ, **A**
 Ἰννομωσύλην, καὶ τὴν θυγατέρα
 αὐτῆς Πολυμνίαν, ἵλεων ἔχειν
 αὐτῇ παρέχεται, καὶ μεμπόδῃ **B**
 κερᾶται ἀπὸ πάντων. καὶ γὰρ
 οὐ τὸν οὐμεικὸν Κάλχαντα,
 ὁρχομένην εἰδέναι χεῖρ, τὰ τε
 παλαιὰ ἐσομένα, πρὸ τ' ἐόν-
 τος, ὡς μὴδὲν αὐτῇ διαλανθά-
 νει, ὅτι εἶναι πρὸ χειρὸς ἢ μνή-
 μω αὐτῇ. καὶ τὸ μὲν κεφάλαιον ἢ
 ποδῶστος, μιμητικὴ τίς ὅστιν
 πσημν, καὶ δεικτικὴ, καὶ τῶν
 νοουμένων ἑαρεμυτικὴ, καὶ
 ἀφανῶν σαφηνιστικὴ. καὶ ὅτι
 Θεκυδίδης περὶ τῇ Περικλέως
 ῆς, ἐπαίνων ἢ ἀνδρα, τό τε καὶ
 ὅτι ἢ ὁρχοῦ ἀκροτάτου ἀν-
 γλωμον εἶη, γινώσκει τὰ δέον-
 τα, καὶ ἐξμελῶται αὐτά. ἐρη-
 νίαν ὅ γινώσκει, ἢ σαφηνίσαν τῶν
 κινήτων λέγων. ἢ ὅτι πάντα τὰ
 ῆς χορηγία, ἢ παλαιὰ ἱστορία
 ῆς, ὡς παρῆτον, καὶ ἢ παρῆ-
 ρος αὐτῆς μνήμη τε, καὶ μετ'
 ἡμετέρας ἐπιδείξει. ἀπὸ γὰρ
 καὶ οὐδὲς, καὶ ἢ παρῆς τῇ

Neque aliena est à pingendi, & fingendi arte, verum illarum in exprimendis membris concinnitatem maximè imitari videtur: nequaquam illa præstantior vel Phidias, vel Apelles videatur. Ante omnia verò Mnemosynen, eiusque filiam Polymniam, sibi propitiam obtinere proponit, & omnium meminisse conatur. Etenim iuxta Calchantem Homericum, necesse est Saltatorem scire, *Qua sint, qua fuerint, qua mox ventura trahantur*: ut eorum **C** nihil ignoret, imò expeditam memoriā habeat. Quod autem est argumenti caput, hæc scientia est imitatrix, demonstratiua, mentis conceptuum explicatrix, & obscurorum declaratrix. **D** Et quod de Pericle, ipsius in laudem dixit, hæc etiam summa fuerit Saltatoris laus, nosse quid deceat, idque explicare. Nunc verò interpretationem, habituum explicationem dico. **E** Materiam autem omnem operi suppeditat vetus historia, ut ante dixi, eiusque prompta recordatio, & cum decore demonstratio. Nam statim à chao, primaq; mundi origine, ducto initio, κόσμος ἡρώσως ἀρξάμενον,

καὶ αὐτὸν ἅπαντα εἶδέναι,
 ἄρχει τῶν καὶ τῶν Κλεοπά-
 ραν τῶν αἰγυπτίων. τούτῳ
 γὰρ τῷ διαστήματι πειρωέσθαι
 ἡμῶν ἢ τῷ ὄρχηστῷ πολυμά-
 ρεια, καὶ τὰ διὰ μέτου
 μαλιστα ἴσω, οὐρανὸν το-
 μῶν, Ἀφροδίτης γυναι, Τι-
 τάνων μάχην, Διὸς ἡμίση,
 Ρέας ἀπάτην, λίθου ὑποβο-
 λῶν, Κρόνου δεσμά, τὴν τῶν
 τειῶν Ἀδελφῶν κληῖρον. εἴτα
 ἐξῆς, Γίγαντων ἐπανάστασιν,
 πυρὸς κλοπῶν, αἰθρῶντων
 πλασιν, Περίμηδους κόλα-
 σιν, ἔρωτος ἰσχυρὸν ἐκπέρεον.
 καὶ μὲν ταῦτα, Δήλου
 πλάττω, Ἀητοῦς ὠδίναν,
 καὶ Πύθωνος ἀνάγεισιν, καὶ
 Τιτυὸς ἐπιβουλῶν, καὶ τὸ
 μέτρον τῆς γῆς ἐνερπύκοντον,
 πῆσιν τῶν αἰσίων. Δευκα-
 λίωνα ἐπὶ τούτοις, καὶ τῶν
 μεγάλων ἐπὶ τούτου τῷ βίου
 ναυσίαν. καὶ λάρνακα μίαν,
 λειψάνον τῷ ἀνθρωπίνου
 γένους φυλαπύουσαν, καὶ ἐκ λί-
 θων ἀνθρώπους πάλιν. εἴτα,
 Ἰαχίου σπασσάμενον, καὶ Ἡρας
 δολον, καὶ Σεμελῆς κατὰ-
 φλεξίν, καὶ Διηνύσου ἀμ-
 φοτέρως τὰς γυναι, καὶ ὅσα

usque ad Cleopatraz E-
 gyptiaz tempora, ipse
 cuncta scire necesse est. Hæc
 enim sæculorum intervallum
 nobis circumscribatur mul-
 tiplex illa scientia Saturni
 comparanda. Mediocris quoque
 tissimum sciat, Cæli seditionem,
 Veneris partus, Titanum pugnam,
 Iovis mutuitatem, Rheæ fraudem
 lapidis suppositionem, Saturni
 vincula, trium Exitum sorte
 diuissam hereditatem. Deinde Gigantum
 seditionem, ignis furor, hominum
 formationem, Promethei supplicium,
 Amoris utriusque robur. Post hæc
 Deli errationem, Latonæ parturientis
 dolor, Pythonis cædem, Titii in-
 fidias, & medium ææ aquilarum
 volatu inuacatum. Præterea Deucalionem,
 magnūmque illius ætate naufragium,
 & vitæ arcam quæ generis
 humani reliquias conseruauit,
 rursusque natos ex lapidibus
 homines. Postea Iachi lacerationem,
 & Innonis dolum, & Semelæ
 conflagrationem, & Bacchi
 utramque stirpem. Quæ de Minerva,
 quæ de

περὶ Ἀθηνᾶς, καὶ ἐκ

αἰσίου, καὶ Εὐχρονίου, καὶ
 ὡς εἶναι τὴν περὶ τῆς Ἀπ-
 ρίας, καὶ ἀλιφρόδιον, καὶ τὴν
 ἑσπέρην ἐν Ἀρείῳ πάγῳ κεί-
 νῃ, καὶ ὅλως, τὴν ἀπικλῆν
 ἴσαν μυθολογίαν. Ἐπειδὴ
 τὴν Δήμντερος πλατύνω, καὶ
 ὅσους εὐρεσιν, καὶ Κελεῦ ἔ-
 ν, καὶ Τειππολέμου μω-
 ν, καὶ Ἰκαίῳ ἀμπλου-
 ν, καὶ τὴν Ηειρόνης συμ-
 αὐν, καὶ ὅσα περὶ Βορέου,
 ὅσα περὶ Ωρεθίας, καὶ
 σίως, καὶ Αἰγέως. ἐπὶ δὲ
 ὡς Μινδείας ὑποδοχῇ, καὶ
 οὗς εἰς Πέρσας φυγῇ, καὶ
 Ερεχθέως θυγατέρας, καὶ
 Πανδίωνος, ἃ τε ἐν
 ἁγῇ ἐπαδόν, καὶ ἔπαρσαν.
 καὶ ὁ Ἀκάμας, καὶ ἡ Φυλλίς,
 ἡ ἑσπέρη δὲ ἡ Ελένης ἀρ-
 γῇ, καὶ ἡ στρατιά τῶν Διο-
 ῶν ἐπὶ τὴν πόλιν, καὶ
 Ἰσπολύτου πάδος, καὶ
 ἀκλειδῶν χάδος. ἀπὶ καὶ
 καὶ ταῦτα εἰκότως αὐ-
 τοῖσι. ταῦτα μὲν τὰ
 ἰωναίων, ὅλως πάνυ δεῖ-
 ατος ἔνεκα, ἐν πολλῶν τῶν
 ἀλλοειμένων διπλῶν.
 εἰ δὲ, Μέγαρα, καὶ Νῆσος,
 Σκύλλα, καὶ πορφύρεος πλό-
 υτος, καὶ Μίνως πόρος, καὶ

Vulcano, & Erichtho-
 nio referuntur, & illam
 de Attica dilceptionem,
 primúmque in arce pago iu-
 dicium. Denique omnem
 illam Atticam fabularum
 enarrationem. Præcipuè
 autem Ceteris vagationem,
 repertam Proserpinam, Ce-
 lei hospitalitatem, Triptó-
 lemi agriculturam, factam
 ab Icario vitium plantatio-
 nem, Erigones calamita-
 tem. Præterea quæcunque
 de Borea, quæcunque de
 Orithyia, de Theseo &
 Ægeο memorix prodita
 sunt. Adde Medæ suscep-
 tionem, rursus eiusdem ad
 Persas fugam, regis E-
 rechthei, & Pandionis
 filias, & quæ in Thra-
 cia passæ sunt, & fecerunt.
 Nec ignorandus est illi
 Acamas, non Phyllis, non
 primus Helenæ raptus, tam
 Castoris, & Pollucis ad-
 versus urbem expeditio, ne-
 que non mors Hippolyti,
 & reditus Heraclidarum.
 Nam & hæc Attica merito
 censeantur. Et hæc quidem
 ex rebus Atheniensium, pau-
 ca sanè exempli gratia, ex
 multis à me prætermis-
 sissis per-
 curri. Hæc sequuntur, Me-
 gara, Nisus, Scylla, purpurei
 crines, Minois transitus, &

πει τὴν ἐνεργήτην ἀχαιΐδα.
 οἷς ἐξῆς ὁ Κιθαριών, καὶ τὰ
 Θηβαίων, καὶ Λαβδακι-
 δῶν παῖς, καὶ Κάδμου ἐπι-
 δημία, καὶ βοὸς ὄκλασις, A
 καὶ ὄφεις ὀδόντες, καὶ σαρ-
 τῶν πείδοις. καὶ αὖτις, τῷ
 Κάδμου εἰς δράκοντα μετα-
 βολή, καὶ πρὸς λύραν τι-
 χσις, καὶ μαρία τῷ τιχαποῖ, B
 καὶ τῆς γυναικὸς αὐτῆς τῆς
 Νιόβης ἡ μεγαλαυχία, καὶ
 ἡ ἐπὶ τῷ πνύθῃ στή, καὶ
 τὰ Πενθίως, καὶ Αλταίω-
 νος, καὶ τὰ Οἰδίποδος, καὶ
 Ηερκλῆς σὺν τοῖς ἀθλοῖς
 αὐτῆς ἅπασι, καὶ ἡ τῶν παίδων
 σφαγή. εἴθ' ἡ Κόρινθος πλῆα
 καὶ αὐτῇ μύθων, τὴν Γλαύ-
 κην, καὶ τὴν Κρόντα ἔχουσα. D
 καὶ πρὸ αὐτῶν, τὴν Βελλε-
 ροφόντιν, καὶ τὴν Σθενέβοι-
 αν, καὶ ἡλὶς μάχην, καὶ
 Ποσειδῶνος. καὶ μὲν ταῦτα,
 τὴν Αδάμαντος μαρία, καὶ
 τῶν νεφέλης παίδων ἐπὶ τῷ
 κείῳ τὴν διαίρειον φυγὴν,
 Ἰῦς, καὶ Μελικίετου ὑπο-
 δοχίῳ. ἐπὶ τοῖς, τὰ Πε-
 λοπονῶν, καὶ Μυκλήαι, καὶ τὰ
 ἐν αὐταῖς, καὶ πρὸ αὐτῶν, Ἰνα-
 χος, καὶ Ἰώ, καὶ ὁ φερέας αὐτῆς
 καὶ Αερόπη, καὶ τὸ χρυσού

erga de se benemeritam
 gratitudo. Deinceps Ci-
 thæron, Thebanorum
 & Labdacidarum pueri
 Cadmi peregrinatio, bou-
 procubitus, serpentis da-
 tes, satorum ortus. Re-
 sus Cadmi in draconem
 mutatio, & ad lyram me-
 rorum substructio, et
 rorum structoris infamia
 & Niobes uxoris ipsius
 etantia, atque in luctu
 lentium: tum ea quæ Pa-
 theo, Aethæoni, & Cephæ
 contigerunt. Item Her-
 cules cum omnibus ipsius li-
 boribus, & liberorum eius
 internecio. Deinde & ip-
 si Corinthus scæter fabulæ,
 Glaucam & Creontem
 habens: & ante eos
 Bellerophonem, Sthen-
 boeam, Solis & Nephæ
 pugnam. Post hæc Atha-
 mantis insaniam, & Ne-
 pheles liberorum in aëre
 fugam æriam, Inus &
 Melicertæ susceptionem. E
 hæc accedunt res Pelopi-
 darum, Mycenæ, & quæ
 ibi gesta sunt: & ante illos
 Inachus, Io, custosque ip-
 sius Argus, Atreus, Thyestes,
 Aërope, vellus aureum
 Pelopiæ nuptiæ, et

Argos, καὶ Ἀρεῖς, καὶ Θέστυς,
 Ἰό, καὶ Πειλοπίας γάμος,

μέμνονος σφαγή, καὶ Κλυ-
 νήστρας τιμωρία. καὶ ἐπὶ τοῖς
 τῶν, ἢ τῶν ἐπὶ ἀλοχαγῶν σφα-
 γῶν, καὶ ἢ τῶν φυγάδων γαμβρῶν
 Ἀδραστοῦ ὑποδοχή, καὶ ὁ Ἀ-
 ἄνωις χρησμός, καὶ ἡ τῶν
 ὄντων ἀταφία, καὶ Ἀντιγό-
 νης ταῦτα, καὶ Μενοικέως
 ὁλκία. καὶ τὰ ἐν Νεμείᾳ δὲ,
 Ὑψίπλη, καὶ Ἀρχεμόρος, B
 γκασιότατα τῶν ὀρχηστῶν μνη-
 μεύματα. καὶ τοῖς αὐτῶν, εἰσε-
 τλήν Δανάης παρδίνεισιν, καὶ
 ῥοῦας ἦσαν, καὶ τῶν ἐπὶ τῶν
 ῥοῦας ἄθλον αὐτῶν πορη- C
 θμόν. τῶν οἰκεία καὶ ἡ αἰδιο-
 ῦν δίκησις, Κασιόπεια, καὶ
 δερμίδα, καὶ Κηφεύς, οὗς
 ἄστροις ἐγκατέλεξεν ἢ τῶν μὲν
 ὕτα πίσις, καὶ κείνα δὲ τὰ ἀρ-
 ῖα τὰ Αἰγύπτῳ, καὶ Δα-
 ῖ, εἰσὶν, καὶ τῶν ἐπιδα-
 μων ἐπιβελῶν. καὶ ὀλίγα δὲ
 ἢ ἡ Λακεδαιμόνων ποταμὸν
 ῥέχεται, τῶν Ταλινδῶν, καὶ τῶν
 Ἀπόλλωνος ἀντιρροῦν F
 ρουον, καὶ τῶν ὑπὸ τῶν
 σκῶ τῶν μυρακίς σφαγῶν, καὶ
 τῶν αἵματος ἀνδρῶν, καὶ τῶν
 αὐτῶν αἰάζουσιν ἐπιχα-
 λῶν, καὶ τῶν Τιωδάρῳ ἀνάστασιν,
 τῶν Διὸς ἐπὶ τούτῳ κατ-
 ὀληνητῶν ὀρχησῶν. ἐπὶ δὲ, καὶ τὸν

Agamemnonis, Clytem-
 nestrae poena. Quin & ante
 illos, septem principum
 aduersus Thebas expedi-
 tio, & profugorum A-
 drausti liberorum susceptio,
 proditumque de illis ora-
 culum, & caesorum inter-
 dicta sepultura, oī eamque
 Antigones & Menœcci
 interitus. Quæ etiam ge-
 sta sunt in Nemea, Hypsi-
 pile, & Archemorus, ea
 sunt quibus Saltatoris me-
 moria instructa esse debet.
 Ante quæ gesta, sciet Da-
 naës virginitatis custodiam,
 Persei natiuitatem, cer-
 tamen quod aduersus Gor-
 gonas suscepit: cui etiam
 est propria rerum Æthio-
 picarum narratio, Cassio-
 pea, Andromeda, Cepheus,
 D quos etiam astris inseruit,
 eorum qui postea vixerunt
 credulitas. Prisca quoque
 illa Ægypti & Danai fa-
 cta, & connubiales insi-
 dias non ignorabit. Nec
 pauca id genus præbet La-
 cedæmon, Hyacinthum,
 & riualem Apollinis Ze-
 phyrum, puerique eadem à
 disco illatam, ortumque
 ex eius sanguine florem,
 & gementem περ in eo
 inscriptionem, Tyndari
 instaurationem, & Iouis
 ob id in Æsculapium ex-
 candescentiam. Præterea

Πάριδος ξενισμὸν, καὶ πῶς Ἑλέ-
νης ἀρπαγὴν, καὶ πῶς ἐπὶ τῷ
μύθῳ κείσιν. τομῆς γὰρ τῇ
ἀσπαρτιατικῇ ἱστορίᾳ, καὶ ἱλιά-
κῳ συνῶνται, πολλὰ ὄντα, καὶ
πελυπόρου. καὶ ἔχουσιν
ζωὴν τὴν ἐκείνων πόντων, δρᾶμα
τῇ πλὴν ὑπάρχειται, καὶ μεμνη-
θεὶ δὲ τούτων αἰνῶν, ἡλικία ἀπὸ
τῆς ἀρπαγῆς ἐκείνης, ἀρχὴ τῆς
τοῖς νοσοῖς μακροχρόνου, καὶ
τῆς Αἰείας πλάνης, καὶ Διδύους
ἔρωτος, ὧν ἡ ἀλλοτρία καὶ
τὰ περὶ τὸν Ὀρέστου δράματα,
καὶ τὰ ἐν Σκυθίᾳ τῷ ἥρωϊ τι-
πολεμῶν. καὶ ἀπὸ δὲ τῆς καὶ
τὰ περὶ τούτων, ἀλλὰ τοῖς
ἱλικίοις συγγενῇ, Ἀχιλλέως ἐν
Σκύρῳ παρθένοισι, Ὀδυσσεὺς
μανία, καὶ Φιλοκτήτου ἐρη-
μία. καὶ ὅλων, ἢ πᾶσι
ὀδυρτικοῖς πλάνῃ, καὶ Κίρκῃ,
καὶ Τηλέγονος, καὶ ἡ Αἰόλου
τῶν ἀνέμων διασείρα, καὶ τὰ
ἄλλα, μέχρι τῆς τῆς μνησ-
των πινυρίας. καὶ περὶ τού-
των, ἢ κατὰ Παλαμῆδος
ἐπιβλή, καὶ ἡ Ναυαγίου ὁρμή,
καὶ ἡ Αἰαντος μανία, καὶ ἡ
δαίμων ἐν ταῖς πέτραις ἀπώ-
λεια. ἔχει πλὴν ἀντιστάσεις
καὶ ἡ τοῖς ὀρχήσασιν πε-
ρὶ τοῦ Οἰνομάου. τὸν

Paridem hospitio suscepta
Helenæ raptum, post latet
de pomo iudicium. Plax
enim existimandum Ili-
cam historiam copiosam
multiplicem cum Sparta
esse coniunctam. Itaque
iuxta unumquemque
Troia occisorum, fabula
scenæ proponitur. Atque
horum memorem illum est
oportet semper, in prae-
sentia statim à raptu, ad pro-
cerum Graecorum visque re-
ditus in patriam acciderunt,
& Aeneæ errorum, & Di-
dus amoris. A quibus alie-
na non erunt quæ aguntur
fabulæ de Oreste, illiusque
herois apud Scythas. Nec
verò abscondita quæ ante
hæc acciderunt, sed res
Iliacis cognata, Achilles
in Scyro cum virginibus
conversatio, Ulyssis infamia,
& Philoctetæ desertio. De-
nique uniuersa Ulyssis ra-
gatio, Circe, Telegonus,
Æoli in ventos imperium,
& reliqua visque ad proce-
rum poenas. Atque ante
hæc, structæ Palamedi in-
fidia, Nauphij ira, Ajax
infamia, & alterius naufragium
ad scopulos factum
Quinetiam Elis multa Sa-
tatoribus argumenta suppe-
ditat, nempe Oenomaus
Myrtilum, Saturnum, Iocum,
Myrtilum, τὸν Κρόνον, τὸν Δία.

3 πρῶτος τῶ Ὀλυμπίων ἀ-
 ριστῆς. πολλὴ δ' ἔχ' ἡ κατ' Ἀρ-
 διαν μυθολογία. Δάφνης
 γὰρ. Καλλιστοῦς θνητῶσι. Κεν-
 ὄρον περιβία, ἔχ' Πανὸς
 γαί. Ἀλφειῶ ἔρωσι, ἔχ' ὕψαλος
 τοδῆμια. ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν
 ἱστίαν ἀρτίκλῃ τῷ λόγῳ, πάμ-
 ῖλλα κἀκεῖθεν ἡ ὄρχησις
 κρίζεται. τὴν Εὐρώπῃ. τὴν
 Ἀσιφάει. τὸν ταύρου ἀμ-
 ιτέρου. τὸν Λαβύρινθον. τὴν
 εἰάδην. τὴν Φαίδραν.

Ἀνδρόγαν. τὸν Δαίδαλον.

Ἰκαρῶν. τῶ Γλαῦκον. τὴν

Ἰολυίδου μαρτυρίαν. τῶ Τάλῳ.

χαλκοῦ τῶ Κρήτης πεί-
 πλον. καὶ εἰς Αἰτωλίαν με-
 γέλης, κἀκεῖ πολλά ἡ ὄρχησις
 ὑπὸ λαμβάνει. τὴν Ἀλδαίαν.

τῶ Μεταγερῶν. τὴν Ἀταλάν-
 τῃν. τῶ Δαλῶν, ἔχ' ποταμοῦ,

καὶ Ἡρακλείου πάλιν, καὶ
 σερπῶν ἡμίονοι, ἔχ' ἐχινάδων

ἀνάδυσιν, ἔχ' μὲν τὴν μαρίαν,

Ἀλκμαίονος οἰκιστῶν. εἴτα, Νέσ-
 σον, ἔχ' Διανέρας ζήλοτυπῶν,

ἐφ' ἣ τὴν ἐν Οἰτῇ πυρᾷ. ἔχει
 ἔχ' Θράκῃ πολλά τῷ ὄρχησι-

μῶν ἀναγκαῖα. τῶ Ορφέα.

τῶ ἐκείνου ἀπαργμῶν, καὶ
 τὴν κάλον αὐτῶ κεφαλῇ.

τῶ Αἴμον, καὶ τὴν Ροδοπῇ,

primos Olympiorum athle-
 tas. Fabularum etiam se-
 ges est in Arcadia, Daph-
 nes fuga, Callistis ferina
 vita, Centaurorum tem-
 lentia, & Panos generatio-
 nes, Alpheii amor, & subter
 mare peregrinatio. Quod
 si etiam oratione in Cre-
 tam pervenias, complura
 inde corrogabit Saltatio,
 nimirum Europam, Pasi-
 phaen, utrumque taurum,
 Labyrinthum, Ariadnen,
 Phædram, Androgeum, Dæ-
 dalum, Icarum, Glaucum,
 Polyidi vaticinium, Talo,
 æneum Cretæ custodem. Si
 in Ætoliā quoque tran-
 siveris, ubi multa sumit
 Saltatio, Althæam, Melea-
 grum, Atalantam, Dalum,
 fluviū & Herculis luctam,
 Sirenum procreationem,
 Echinadum ortum, & Alc-
 mæonis sedata infania habi-
 tationem. Deinde Nessum,
 & Deianiræ zelotypiam, i-
 deoque structam in monte
 Octapiram. Multa etiam
 habet Thracia Saltationis
 studio necessaria, Cithæ-
 um, eiusque lacerationem,
 eius caput loquens, cumque
 lyra innatans, Hæmum,
 Rhodopæ, Lycurgi supplicium.

τὴν ὀππλέουσαν τῇ λύρῃ, ἔχ'
 καὶ τῶ Λυκούργου κόλασιν. καὶ

Θεσσαλία ὃ ἐπὶ πλείω παρέ-
 χεται. ἢ Πιρίαν. ἢ Ιάσονα. ἢ
 Αλκίτιν. ἢ τῶν πενήκοντα
 νηῶν στόλον. τὴν ἀργὴν. τὴν λά-
 λον αὐτῆς τέρεν. τὰ ἐν Λή-
 μνῳ. τὸν Αἰνίτιν. τὸν Μινδείας
 ὄνειρον. ἢ Ἀψύρτου σπαρ-
 γμὸν, καὶ τὰ ἐν τῷ παρ-
 πλῶ γηρόμενα. καὶ μὴ ταῦτα,
 ἢ Πρωτεύϊλλον. καὶ τὴν Λαο-
 δαμνίαν. καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν
 πάλιν διαβῆς, πολλὰ καὶ κεῖ
 δρῶματα. ἢ γὰρ Σάμος ἐνδύς,
 καὶ τὸ Πολυκρέτους πάθος,
 καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς μέ-
 χει Πορσῶν πλάση. καὶ τὰ
 ἐπὶ ἀρχαίτεσσιν, ἢ τῷ Ταν-
 τάλῳ φλυαρία, καὶ ἡ παρ'
 αὐτῷ θεῶν ἐστίασις, καὶ ἡ Πέ-
 λοπες κρουρρία, καὶ ὁ ἑ-
 λεφαντίνος ὄμιλος αὐτῆς. καὶ ἐν
 Ἰταλίᾳ ὃ, ὁ Ηειδανός, καὶ
 Φαίδων, καὶ αἰχμερὶ ἀδελ-
 φαὶ θρηνεῖται, καὶ ἡλεκτρον
 διακρούεται. εἴσεται καὶ ὁ τοιῆ-
 τος καὶ τῆς ἐσπερίδας, καὶ ἢ
 φρουρὸν τῆς χερσὸς ὀπώρας
 δρῶντα, καὶ τὸν Ἀτλαντὸς
 μόχθον, καὶ τὸν Γερυόνιν, καὶ
 τὴν Ἰλῆ Ερυθείαν ἱλασὴν τῶν
 βοῶν. καὶ ἀγνοήσει ὃ καὶ
 τὰς μυθικὰς μεταμορφώσεις
 ἀπάσας, ὅσαι εἰς δινδράς,

Porro plura etiam The-
 ssalia suppeditabit, Pene-
 Iasonem, Alcestem, quic-
 quaginta navium classem,
 Argo, eiusque loquaces
 carinam, res Lemnias, Ae-
 ten, Medæ somnium,
 Apſyrti dilanationem, et
 que inter navigandum in-
 ciderunt. Postea Proctæ-
 laum, & Laodamiam. Rursus
 & in Asiam denuo digre-
 diaris, multæ etiam ibi
 sunt fabulæ. Statim occu-
 ret Samus, Polycratis ca-
 lāmitas, eiusque filia &
 Persas usque erratio: quæ-
 que sunt antiquiora, scilicet
 Tantalii loquacitas, tu-
 rum Deorum ardescens
 conviviū, Pelopis car-
 nium concisio, & ele-
 phantini humeri appo-
 sitio. In Italia verò Erida-
 nus, Phaëthon, Iugentis-
 que eius sorores in rope-
 los conuersæ, & electum
 lachrymantes. Hic quoque
 sciet Hesperidas, & custo-
 dem aurei pomi draconem.
 Atlantis laborem, & Ge-
 ryonem, bouumque ex Eri-
 thia abactionem. Neque
 ignorabit etiam omnes fa-
 bulosas transformationes,
 quæcunque in arbores, aut
 feras, aut aues factæ sunt.

ἢ θηρία, ἢ ὄρετα ἀλλέμενα

καὶ ὅσα ἐν γυναικῶν ἀν-
δρες ἐξήρουντο. ἢ Καίτα λέ-
γω, καὶ τὸν Τειρεσίαν, καὶ
τὸν τοιοῦτοισι. καὶ ἐν Φοινίκῃ
δ', Μυρρᾶν, καὶ τὸ ἀστυριον
ἐκείνο πένθος μελίζουμον. καὶ
ταῦτα εἰσεται. καὶ τὰ νεότε-
ρα δ', ὅσα μὲν τὴν Μακε-
δονῶν ἀρχὴν ἐπολιμήθη ὑπὸ τοῦ
Ἀντιπάδου, καὶ παρὰ Σελεύ-
κου ἐπὶ τοῦ Στρατονίκης ἔρω-
πι. τὰ δὲ Αἰγυπτίων μυστικώ-
τερα οὕτω, εἰσεται μὲν, συμ-
βολικώτερον δ' ἐπιδείξετα.
τὸν Ἐπαφον λέγω, καὶ τὸν
Ὀσίην, καὶ ταῖς τῶν θεῶν εἰς
τὰ ζῶα μεταβολάς. περὶ παι-
των δ', τὰ πρὸς τοῦ ἔρωτος
αὐτῶν, καὶ αὐτῶ τῷ Διὶ,
καὶ εἰς ὅσα αὐτὸν μετεσκέυ-
ασεν. εἰσεται δ' καὶ τὴν ἐν
ᾧδῳ ἀπασαν βραγυδίαν, καὶ
τὰς κολάσεις, καὶ τὰς ἐν ἑκά-
στῃ αἰτίαι, καὶ τὴν Πηειδου, καὶ
Θηοσίως ἀρετὴν τοῦ ᾧδου ἐταιρεί-
αν. συνελόντι δ' εἰπεῖν, οὐδὲν
τῶν ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου, καὶ Ησίο-
δου, καὶ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ
μάλιστα τῆς βραγυδίας λεγο-
μένων, ἀγνοήσει. ταῦτα παύ-
σονται ἐκ πολλῶν, μάλ-
λον δ' ἀπίστων τὸ πλεονέχον
ἔχον, τὰ κεφαλαιωδέστερα

& quæcunque in viros ex
mulieribus transiuerunt,
Cæneum dico & Tiresiam,
aliisque huiusmodi. In
Phœnicia, Myrrham, lu-
ctumque illum Assyrium di-
uisum. Hæc etiam cogno-
scet atque recentiora, quæ
post Macedonum imperium
ausus est Antipater, & Se-
leucus ob amorem Stra-
tonices. Abstrusiora Æ-
gyptiorum arcana cogno-
scet quidem, sed magis ex
coniectura demonstrabit:
Epaphum dico, & Osirin,
& Deorum in animalia mu-
tationes. Ante omnia verò,
quæ ad eorum amores per-
tinent, ipsiusque Iouis,
& quas in formas seipsum
mutauerit. Sciet etiam om-
nem Inferorum tragœdiam,
cùm supplicia, tum eo-
rum causas. Pirithoi &
Thesei ad inferos usque
societatem seruata. Ut
autem paucis omnia com-
prehendam, nihil eorum
quæ ab Homero, Hesiodo,
præstantissimisque poëtis,
in primis verò tragicis di-
cta sunt, ignorabit. Hæc
admodum pauca ex mul-
tis, imò potius ex infi-
nitis syluam hanc sele-
ctam, ac veluti summa ca-
pita percensui. Reliqua

κατέλιξα, τὰ ἄλλα τοῖς

τι ποιηταῖς ἄδειν ἀφείς, καὶ
 τοῖς ὀρχησταῖς αὐτοῖς δεικνύ-
 ναι, καὶ σοὶ περὶ ξένει-
 σκεν καθ' ὁμοιότητα τῷ περὶ
 ξενιμύρων, ὡς ἅπαντα πρὸς
 χεῖρα καὶ πρὸς τὸν καρπὸν
 ἔκαστον τῶ ὀρχηστῇ περὶ περ-
 σμένα καὶ περὶ τεταμιευμένα
 κεῖσθαι ἀναγκαῖον. ἐπεὶ
 ὁ μιμητικὸς ὄντι, καὶ κινήμασι
 τὰ ἀδύσματα δείξειν ὑποδεί-
 νται, ἀναγκαῖον αὐτῷ, ὡς
 καὶ τοῖς ῥήτοσι, σφαιρίδιαν
 ἀσχεῖν, ὡς ἔκαστον τῷ δεικνυ-
 μύρων ὑπὸ αὐτῷ δηλῆσθαι,
 μηδενὸς ἔχρησθαι δεικνύ-
 μων. ὅς οὖν ἔφη ὁ πυθικός χρη-
 σμός, δεῖ τὸν θεώμενον ὀρχη-
 σθαι, καὶ κωφεῖ σιωπῆσαι, καὶ
 μὴ λαλέοντος τοῦ ὀρχηστῆ,
 ἀκούειν. ὁ δὲ καὶ Δημήτριον
 τὸ κυνικὸν παθεῖν λέγουσιν.
 ἐπεὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ὁμοίᾳ σοὶ
 κατηγορεῖ τῆς ὀρχηστικῆς,
 λέγων τῷ αὐλῇ, καὶ τῶν
 σφαιρίων, καὶ τῶν κτύπων,
 πάρορθον πρὸς τὸν ὀρχηστῆ
 εἶναι, μηδὲν αὐτὸν πρὸς τὸ
 δρᾶμα συντελοῦντα. κινου-
 μένον ὁ ἄλορον ἄλλως κίνη-
 σιν, καὶ μάταιον, οὐδενὸς αὐτῇ
 νῦν περὶ σόντος, τῶν δ' ἀνθρώ-
 πων τοῖς περὶ τὸ πρᾶγμα

verò poëtis canenda, &
 saltatoribus ipsis demon-
 stranda, tibi que iuxta di-
 ctorum similitudinem in-
 uenienda reliqui. Quæ om-
 nia Saltatori præparare,
 priusque seponere necesse
 est, ut in promptu ha-
 beat, & quavis occasione
 promat. Qui siquidem est
 imitator, & gestibus se
 repræsentaturum pollicetur
 ea quæ canuntur, ei ne-
 cessarium est, ut & ora-
 toribus, ut perspicuitatem
 exerceat, quæ quicquid
 demonstrabit, ita declaret,
 ut enarratore non egeat.
 Sed quod Pythico oraculo
 proditum est, oportet et
 qui Saltationis est specta-
 tor, mutum intelligat, &
 non loquentem audiat.
 Quod Demetrio Cynico
 etiam accidisse ferunt. Qui
 cum perinde ac tu Saltandi
 artem accusaret, dicens ti-
 bix, fistularum, & stre-
 pituum, Saltatorem velut
 auctarium esse, quippe qui
 nihil ad fabulam confertet,
 sed insulsum alioqui mo-
 tum adhiberet, cumque ina-
 nem, & ab omni ratione se-
 iunctum. Cæterum homines
 qui hac in re præstigijs illu-
 derentur, vestitu serico,

γοητευομένοις, ἐδιδῶν σκηνῇ

καὶ προσώπειω ἐνπρεπῆ,
αὐλῶ τε, καὶ τερετισμοισι,
καὶ τῇ τῶν ἀδόντων ἐμφω-
νίᾳ, ὅς κασμεῖσθαι μηδὲν
ὄν τὸ τῷ ὀρχιστοῦ παῖγμα.

ὁ τότε καὶ τὸν Νέρωνα ἐν-
δοκιμῶν ὀρχισῆς, καὶ ἀσυνέ-
τος ὡς φασιν, ἀλλ' εἰ καὶ τις
ἄλλος, ὃν τε ἰστέρας μνήμη,
καὶ κινήσεως κάλλει διενεγκών,

ἔδειξεν τῷ Δημήτριου ἐν-
γνωμονεσάτῳ οἶμαι πῶς
δένον, ἰδεῖν ὀρχεύμενον.
ἐπειτα παρηγορεῖν αὐτὸν. καὶ
ἐπείχεται γε αὐτὸν αὐλῆ, καὶ
ἀσμάτων ἐπιδείξεσθαι αὐτῷ.

καὶ οὕτως ἐπέειπεν. ἡσυχίαν
τῷ τοῖς τε κτυπεῦσι, καὶ τοῖς
αὐλῆσι, καὶ αὐτῷ παροργί-
ας τῷ χορῷ, αὐτὸς ἐρ-
εαυτῷ ὀρχήσατο πῶς Ἀφρο-

δίτης καὶ Ἀφροδίτης μοιχείαν,
ἥλιον μιλύοντα, καὶ Ἡρακλῆα
ἐπιβουλεύοντα, καὶ τοῖς δε-
σμῶσι ἀμφοτέρω, πῶς τε
Ἀφροδίτῳ, καὶ τῷ Ἀρῇ παρην-
έοντα, καὶ τὸν ἐρεστώτα

διοὺ ἕκαστον αὐτῶν. καὶ αἰδου-
μένῳ μὲν πῶς Ἀφροδίτῳ,
ὑποδεδιχότα δ', καὶ ἱκετεύον-
τα τὸν Ἀρῇ, καὶ ὅσα τῇ ἰστέρας
ταῦτα παρήσειν, ὥστε τὸν

ρηγνυμένον, τῷ τοῦ ἔπαλλον

decenti larua, tibiisque, &
lascivius cantilenis, & ca-
nentium vocalitate, quibus
exornari Saltatorem nihil
est opus. Tunc Saltator
qui celebris erat tempore

Neronis, neutiquam im-
peritus, ut aiunt, sed si quis
etiam alius, cum historiarum
memoria, tum gestus e-
legantia præcellens, rem

ut puto, æquissimam à De-
metrio postulavit, nimirum
ut se saltantem spectaret,
deinde accusationem inten-
deret. Promisit verò se nul-
lis tibijs, nullis cantilenis

adhibitis saltaturum: quod
etiam præstitit. Nam in-
dicto silentio & strepenti-
bus, & tibia canentibus,
ipsisque choro ipse per se
saltavit Veneris, & Martis

adulterium, Solem indican-
tem, Vulcanum insidian-
tem, vinculis ambo, Ve-
nerem cum Marte illaque-
antem, Deos spectaculo as-
sistentes, Venerem pudore

suffusam, subuerentem,
supplicantemque Martem,
& quæcunque alia comple-
ctitur hæc fabula: ita ut
Demetrius summòpere Sal-
tatione illa exhilaratus,
maximam hanc Salta-
tori laudem tribuerit,

Δημήτριον ἐπαινεῖν ταῖς
ἀποδύνας τῷ μέγιστον τῷ ὀρχισῇ,

αἰκράχῃ γ', ἢ μεγάλη τῇ φωνῇ αὐτοῦ ἐλάξαστο, ἀκούω ἀνθρώπων ἃ περὶς, ἢ ἡχοῦ μόνον, ἀλλὰ μετὰ δακτύλους χερσὶν αὐτοῦ λαλῆν. ἐπὶ ᾧ καὶ ὁ Νέρωνα ἐς μὲν τῷ λόγῳ, βέλτερος καὶ βαρβαρὸς αὖτε εἰς τὸ ἐπὶ τῷ αὐτῷ ὀρχιστῇ ἡρώδημον εἰπὼν, ὅτι μέγιστος ἑπαινος ὀρχιστῆς ἡρώδης αὐτῶν. τῶν γὰρ ἐν τῷ πόντου βαρβάρων βασιλικὸς τις ἀνθρώπος κατὰ τὴν γένεσιν ἦκων ὡς ὁ Νέρωνα, ἰδοῦτο μὲν τῶν ἄλλων τῇ ὀρχιστῇ ἐκείνου, οὕτω σαφῶς ὀρχομένην, ὡς καὶ τοὶ μὴ ἰπακούοντα τῶν ἀδελφῶν. ἡμεῖς γάρ τις ὢν, ἐπύχαρτε σωεῖναι ἀπαιτητῶν. καὶ δὴ ἀπὼν καὶ ἐς τὴν οἰκίαν τοῦ Νέρωνος δεξιούμενος, ἢ ὅ, πρὸς τοὺς αὐτοῦ κελύοντος, καὶ δώσιν ὑπορχομένου, τὸν ὀρχιστῇ ἔρη δειξέ, τὰ μέγιστα εὐφρανεῖς. τῷ δὲ Νέρωνος ἐρομένου τί αὐτοῖσι γνησιμὸς ἦν ἐκείνῃ, προσέκοις ἔτι βαρβαροῖς ἔχω, ἢ ὀμιλωμένοις, ἢ ἐρμηνεύων ἑαδὶον εὐπερεῖν πρὸς αὐτοῖς. καὶ οὕτως δέωμαι, διανύων οὗτος, ἔχοντά μοι ἐρμηνεύσει. τοσοῦτον ἄρα κατέδικτο αὐτῷ ἢ μίμησις ὅτι ὀρχιστῆς,

quum exclamavit, magnāque voce pronunciauit, Audio quæ facis, ὁ homo, nec video tantum, sed manibus ipsis loqui mihi videris. Quoniam verò circa Neronis tempora nostra versatur oratio, volo vixi barbari super eodem saltatore tibi referre testimonium, quod maximæ Saltationis laudi vertitur. Quidam enim ponticus barbarus, homo regius cum ob negotium ad Neronem venisset, hunc unā cum alijs Saltatorem contemplabatur, ad eò perspicuè saltantem, ut quanquam eorū quæ canebantur nihil exaudiret, (nam erat semigræcus) omnia tamen intelligeret. Jam verò cū ad suos regressurus esset barbarus, eūque Nero liberaliter tractaret, & si quid vellet, petere inderet, ac se daturum polliceretur. Si mihi, inquit, Saltatorem dederis, me hoc munere plurimum exhilarabis. Percontante verò quem ipsi vltimū domi præstiturus esset. Finitimos, inquit, barbaros habeo, lingua dissimiles, nec ad intelligendos illos, interpretes comparare facile est. Siquo igitur egeam, hic nota mihi singula interpretabitur: tantum ipsum perculerat, imitatio Saltationis,

ἐπιτιμᾶς τε, καὶ σαφὲς φα-
νείηται, ἢ ὅπλασι διατειβῇ,
καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ὀρχηστικῆς, ἢ
ὑποκειμένης ὅτιν, ὡς ἔφην καὶ
τὰ αὐτὰ. καὶ τοῖς ῥήτορσιν ἐπι-
τηδευσμένη. καὶ μάλιστα τοῖς
ταῖς καλουμέναις ταῦτας μελέ-
ταις διεξίευσιν. οἷδε γυνὴ καὶ ἐν
ἐκείνοις μάλλον ἐπαυνομένη,
τῷ ἐκείναις τοῖς ὑποκειμένοις
προσώποις, καὶ μὴ ἀπὸ δα-
δαῖναι τὰ λεγόμενα τῇ εἰσαγομέ-
νων ἀρίστων, ἢ τυραννοκτονῶν,
ἢ πενήτων, ἢ γεωργῶν, ἀλλ' ἐν
ἐκείνῳ τούτων τὸ ἴδιον, καὶ τὸ
ἐξαιρετὸν δεικνύσας. ἐδέλω γὰρ
σοὶ καὶ ἄλλου. βαρβαροῦ ῥῆσιν
ἐπὶ τούτοις εἰπεῖν. ἰδὼν γὰρ
πάντε προσώπων τῷ ὀρχηστῇ πα-
ρεπινοασμένη, ποσούτων γὰρ
μεζῶν τὸ δῶμα λυγρῶ, ἐζητεῖ
εἶνα ὁρῶν τὸν ὀρχηστὴν, πινεσ οἱ
ὀρχηστές, καὶ ὑποκρινέμενοι
ταῖς λοιπαῖς προσώποις εἶναι. ἐπεὶ
ἔμαζεν ὅτι αὐτὸς ὑποκρινέ-
ται, καὶ ὑπορχήσεται τὰ πάντα,
ἐλεηθεὶς ἔφη ὠ βέλπτε, σῶμα
μὲν τὸ ἐν, πολλὰς δὲ τὰς ψυχὰς
ἔχων. ταῦτα μὲν ὁ βαρβαρὸς. καὶ
ἀπικότως δὲ καὶ οἱ Ἰταλιῶται
τὸν ὀρχηστὴν παντομίμον κα-
λεῖσιν, ἀπὸ τοῦ δρωμένου χε-
ρὸν. καλὴ γὰρ καὶ ἡ ποιητικὴ

cum insignis, & perspicua
apparuisse. Cæterum exer-
citatio cui maximè incum-
bit, & scopus Saltationis, est
representatio, cui eodem
modo quo rhetores dat o-
peram, præcipuè quo qui
vacat declamationibus quas
vocant. At hæc quoque Sal-
tationibus præcipuè laudi da-
tur, ut propositis personis
gestu respondeat, nec ea quæ
dicuntur, ab introductis op-
timatibus, aut tyrannicidis,
aut pauperibus, aut agric-
olis discrepent, sed in horum
vnoquoque quod proprium
exiit, & eximium, demon-
stretur. Volo itaque tibi con-
tentiam referre quam Imper-
his tulit alter barbarus: qui
cum quinque personas Sal-
tatori paratas vidisset, nam
tot partibus constabat fa-
milia, vnum conspiciens Sal-
tatores quærebat, quinam
essent saltaturi, & reliquas
personas acturi. Postea vero
quàm intellexit, eundem a-
cturum, & saltationem omnem
executurum esse, nesciebam,
inquit, ὁ ὀπτιμῆ, te vnum
quidem hoc corpus, sed plu-
res animas habere. Et hæc
quidem barbarus ille. Nec
immeritò Itali Saltatorem
Pantomimum appellant, ab
eo ferme quod agitur. Nec
inelegans est poetica

παρσίνεσις ἐκείνη, τὸ δ' αὖ πῦ
 κοντίου θνατὸς περβαίει νόον
 ἔχων, πάντα πολέουσιν ὁμίλει.
 καὶ τῷ ὀρχηστῇ ἀνάγκη, καὶ
 δεῖ θεωροφώτα τοῖς πράγμα-
 σι, σιωποκείθ' ἑαυτὸν ἐκείνῳ
 τῶν δ' ἐκκενῶν. τὸ δ' ὅλον, ἡδὴ,
 καὶ πᾶσι δείξιν, καὶ ὑποκρι-
 νεῖσθαι. ἡ ὀρχησις ἐπαγγέλλει,
 νῦν μὲ ἐρωῶντα, νῦν δ' ὀρχηζό-
 μεθ' ὅν τινα εἰπαρῶντα, καὶ ἀλ-
 λον μεμνηνότες, καὶ ἄλλον λε-
 λυπημένους. καὶ ἅπαντα ταῦτα
 μεμνημένως. τὸ γὰρ πᾶσι παρ-
 ὁξότατον, ὅτι αὐτῆς ἡμέρας
 ἀπὸ τοῦ Αἰθάματος μεμνηνότες, ἀπὸ
 τοῦ Ἰνώ φοβουμένην δείκνυται.
 καὶ ἄλλοτε Ἀρεῖς ὁ αὐτός. καὶ
 μὲν μικρόν, Θυέστης. εἶτα, Αἰ-
 γιδος, ἡ Αερόπη. καὶ πάντα
 ταῦτα εἰς ἀνθρώπος ὄντι. τὰ
 μὲν οὐκ ἄλλα θεάματα, καὶ
 ἀκούσματα, ἐνὸς ἐκείνου ἑρ-
 ρου ὅτι ἐπίδειξιν ἔχει, ἢ γὰρ
 αὐλὸς ὄντι, ἢ κιθάρα, ἢ διὰ
 φωνῆς μελωδία, ἢ βραχὺν
 δραματοποιία, ἢ κωμικὴ γε-
 λωτοποιία. ὁ δ' ὀρχηστὴς, τὰ
 πάντα ἔχει συλλαβὸν, καὶ ἐνέστι
 ποιικίλιν, καὶ παμμυρὴν ὅτι πα-
 ρεσκευὴν αὐτῇ ἰδεῖν, αὐλὸν,
 σιγῆρα, πεδῶν κτύπον, κυμ-
 βάλου φόρον, ὑποκριτῶν ἐκφώνησιν, ἀδόντων ὁμοφωνίαν.

illa cohortatio, ὁ fili, Po-
 lypi marini mentem ha-
 bens, omnibus in viribus
 versare, quæ Saltatori est
 necessaria, quem rebus ad-
 hærentem, oportet semper
 ipsum quibusque factis ap-
 plicare. In uniuersum au-
 tem Saltatio pollicetur et
 mores & affectus demon-
 straturam, & simulaturam,
 nunc quidem amantem, nunc
 irascentem aliquem intro-
 ducens: mox alium infan-
 centem, alium moerentem
 atque omnia ista seruat
 mensura. Quare quod ma-
 xime est admirandum, eodē
 die Athamanta furem, &
 Inonem metuentem repræ-
 sentat. Alias Atreus ipse est,
 paulo post Thyestes, deinde
 Ægisthus, aut Ærope, quæ
 omnia vnus homo refert.
 Alia quidem quæ spectanda,
 vel audienda exhibentur, v-
 nam quampiam rem osten-
 dunt: aut enim tibia est,
 aut cithara, aut vocis mode-
 latio, aut tragica fabulæ ac-
 tio, aut comica scurrilitas.
 Verum Saltator hæc omnia
 complectitur, cuius varium,
 & miscellaneum apparatus
 videre est, tibiam, fistulam,
 pedum strepitum, cymbali
 sonum, actoris vocalita-
 tem, canentium concentum.

π ὅ τὰ μὲν ἄλλα, θατέρου τ'
 ἢ τῷ ἀνθρώπῳ ἔργα ὅτι τὰ
 ἔ, ψυχῆς, τὰ δ', σώματος. ἐν
 τῇ ὀρχήσῃ, ἀμφοτέρω συμ-
 μεκταί. καὶ γὰρ διανοίας ἐπι-
 εἰξιν τὰ γυμνάσια ἔχει, καὶ
 σωματικῆς ἀσκήσεως ἐνεργεῖαν.
 ὅ δ' μέγιστον, ἡ σοφία τῶν δει-
 κνύων, καὶ μηδὲν ἔξω λόγου.
 εὐδοκίαν γὰρ ὁ μυτιλιναῖος,
 ἡνὲς χαλὸς, καὶ ἀγαθός, χει-
 ῖρας τὰς ὀρχιστάς ἀπὸ τοῦ
 ἡνὲς ἐπὶ τῷ θεῷ αὐτῶν, ὡς
 ἐλπίων ἀσπρέφον ἀπὸ τοῦ θε-
 ῷ. Τιμοκράτης δ' ὁ διδάσκα-
 ὸς αὐτῶν, ἰδὼν ποτε ἀπαξ καὶ
 ἐπιπτήδης ὀπισθεῖς, ὀρχιστὴν τὰ
 ὡς τοιοῦτα, οἷον με ἔφη
 κάματος ἢ πρὸς φιλοσοφίαν
 κινῶν ἀπεσέρηκεν. εἰ δ' ὅστις
 ἐλκνὴ ἀπὸ ψυχῆς ὁ Πλάτων
 ἔχει, τὰ τεῖα μέρη αὐτῆς
 χαλὸς ὁ ὀρχιστὴς δείκνυσι, τὸ
 θυμικόν, ὅταν ὀρχιζόμενον
 ἐπιδείκνυται. τὸ ἐπιθυμητι-
 κόν, ὅταν ἐρωήτας ὑποκρίνη-
 ται. τὸ λογιστικόν, ὅταν
 ἕκαστα τῶν παθῶν χαλινάζω-
 γῃ. τὸ το μὲν γὰρ ἐν αὐτῇ
 μέρει τῆς ὀρχίσεως, καὶ ἀπὸ
 ἢ ἀπὸ ἐν ταῖς αἰδέσεισι
 παρίσταται, καὶ τοῖς δ'
 πρὸς τοῦτον, καὶ τῆς ἐν τοῖς

Præterea alia quidem alte-
 rutrius in homine partis
 sunt opera, alia mentis, alia
 corporis. Verùm hæc in
 Saltatione commixta sunt.
 A Nam ea quæ fiunt, mentis
 demonstrationem, & cor-
 porei exercitij vim habent.
 Maximum verò istud est,
 nempe rerum quæ aguntur
 sapientia, quum nihil præter
 B rationem cōmittitur. Quo-
 circa Lebonax Mytilenæus
 vir honestus, ac bonus, Sal-
 tatores Manu sapientes ap-
 pellabat, ibátque spectatum
 C ipsos, tanquam melior à
 theatro reuersurus. Timo-
 crates autem eius præceptor
 viso quondam semel (nec de
 industria aderat) saltatore
 res suas agente, Quali in-
 quit, mea me erga philoso-
 D phiam verecundia, specta-
 culo priuauit. Quòd si vera
 sunt quæ de anima differit
 Plato, tres eius partes præ-
 clarè ostendit Saltator, Vim
 irascendi, quando irascen-
 tem exprimit : desiderandi,
 quando amantes repræsentat,
 E ratiocinandi, quando singu-
 los affectus ceu fræno regit.
 Et hoc quidem per omnes
 Saltationis partes sparsum
 est, ut Tactus per omnes
 sensus. Porro cum pulchri-
 tudinis & concinnæ inter

ἐρχομένη ἐνμερτίαι, τί ἄλλο,
 ἢ τὸ τῷ Λεϊπτελείς ἐπαλη-
 θύνει, τὸ κάλλος ἐπ' αὐτῷ, καὶ
 μέρος τρίτον ἡρωϊκῶν ταχ-
 θῆαι, τὸ τοῦτο εἶναι. κούρα δὲ τι-
 νος καὶ περὶ τὸ πρὶν τι νεανιεύ-
 ομεν ὡς ἴσ' ὁ ὀρχηστὴς, ὡρ-
 σσώμενοι σιωπῆς, ὅτι καὶ αὐτῇ
 πύλας ῥεῖον τι δορυμα αἰνέτε-
 ται. ἐπ' ὃ καὶ τ' ἄλλων ἐπιτη-
 δεύματων, τ' μὲν, τὸ τριπλὸν, τ'
 ὃ, τὸ χησιμον ὑπογεμῶν,
 μὴν ἢ ὀρχηστὴς αἰσθῶ ἔχει. καὶ
 πολὺν τὸ χησιμον ὠτελιμω-
 πτεν, ὅσῳ μὲν τ' τριπλὸν γίγνε-
 ται. πόσῳ γὰρ τὸ τοῦ ὀρχη-
 στῆς πύλας νεανισκῆς, καὶ
 αἰματι βρωμῆς καὶ παλαιότητας
 ἄλλης ἐν κόρῃ, καὶ ἢ ὀρχηστὴς
 πολλάκις ἀσφαλές ἐστιν αἶμα. καὶ
 εὐμωρὸς ὅτερον, καὶ περὶ τὸ πρὶν
 ἐπιδείκνυ. τ' μὲν ἔν γε σιωπο-
 νον κίνησιν τ' ὀρχηστῆς, καὶ σπο-
 φῆς αὐτῆς, καὶ πειραγῆς, καὶ
 πιδνύματα, καὶ ὑπὸ πιασμοῖς, τοῖς
 μὲν ἄλλοις, τριπλὸν εἶναι συμβέ-
 βηκεν ὁρᾶσι. τοῖς δ' ἐνεργῶσιν
 αὐτοῖς, ὑμεινότατα. γυμνασίων
 γὰρ τὸ κάλλιστον τε αἶμα, καὶ εὐ-
 φροσύνατον τ' τοῦ φαίναν ἔργον
 εἶναι. μαλ' ἴσον μὲν τὸ σῶμα. καὶ
 καὶ πῶν. καὶ καλὸν. καὶ εὐχάρις
 εἶναι ὡς μετὰ βολὴν διδασκον

saltandum formæ curam sus-
 cipiat, quid aliud quàm A-
 ristotelis sententiæ verita-
 tem confirmat, pulchritu-
 dinem laudantis, atque ter-
 tium ei in bonis locum im-
 buentis. Cæterum quædam
 audiui de saltatricium per-
 sonarum silentio iuvenem
 dicentem, hoc Pythagoræ
 præceptum innuere. Præ-
 rea cum vitæ actionum alia
 oblectationem, alia volun-
 tem polliceantur, sola Saltatio
 utramque obtinet: et
 utilitas est commodior, quæ
 cum voluptate accedit. Quæ-
 to enim hoc visu iucundius,
 quàm videre pugnis decen-
 tantes iuvenes, ac languen-
 tes, aliosque in pugna
 luctantes, quos ple-
 rumque Saltatio rursus
 mul, & decentius, & ac-
 cundiùs demonstrat. Quo-
 circa concitatus Saltationis
 motus, eiusque conversiones,
 & saltus, & resupinationes,
 alijs quidem spectantibus ob-
 lectamento fuere: ipsi
 verò actoribus saluberrima.
 Etenim illud ego gymna-
 siorum pulcherrimum, &
 aptissimum esse affirmave-
 rum, quod emolliat corpus,
 flexibile, & leve reddat,
 & ad mutationem prom-
 ptum esse instituat.

ὅ τε οὐ μικρὰν πειποιῶν
 σῶμασι. πῶς οὐδ' οὐ πα-
 μόνιον π χεῖμα ἢ ὄρχησις,
 νουσα μὲ τῶν ψυχῶν, ἀσχε-
 ῖς ἢ τὸ σῶμα, τῆς πευσα ῖ
 ὁρῶντας, διδάσκουσι ῖ πολ-
 ῖ τῶν πάλαι ἐπ' αὐλοῖς, καὶ
 μβάλουσιν, καὶ μελῶν ἐνυρ-
 ῖ, καὶ κληῖσι, διὰ τ' ὀφθαλ-
 ῖ, καὶ ἀκοῆς. εἰ γοῦν φωνῆς
 μοιείαν ζητοῖς, τῶν αὖ ἀλ-
 ἀχόδι ἐνυρῖς, ἢ πῶτον πλῆ-
 ῖ ὁπότερον ἀκυσμα, ἢ ἐμμελ-
 ῖον, εἰ τε αὐτῶν, καὶ σὺν γοῖς
 ὁ λυγρῶτερον, ἀλῖς καὶ τοῦ
 ῖον ὁ ὄρχησις ὑπολαύσαι σοι
 ἀρεστῖν. ἐπὶ λέγειν ὡς ἀμείνων
 τὸ ἦθος ὁμιλῶν τῇ τοιαύτῃ
 διὰ χηρῇ, ὅταν ὁρᾷς τὸ δῖα-
 ῖον, μισοῦν μὲν τὰ χακῶς γ-
 ῖν ὁμιλῶν, ἐπιδεικνύον ῖ τοῖς
 ἀδικουμένοις. καὶ ὅλως, τὰ ἦδη
 τῶν ὁρώντων παιδαγωγῶν. ὁ
 δ' ἐστὶ μάλα ἐπὶ τῶν ὄρχη-
 ῖων ἐπαμείνεται, τῷ τοῦ ἦδ' ἐξῶ, τὸ
 καὶ ἰσχυρῶς ἄμα, καὶ ὑπερόπτητα ῖ
 μελῶν ἐπιτηδύμειν, ὁμοίως πα-
 ῖα δόξον εἶναι μοι δοκεῖ, ὡς
 εἰ τις ἐν τῷ αὐτῷ καὶ Ἡρακλέ-
 ῖς τὸ καρτερόν, καὶ Ἀρεοδίτης
 τὸ ἀβρόν δεικνύει. ἰδέλω ῖ
 ἦδη καὶ ὑποδείξαι σοι τῷ λό-
 γῳ, ὅπῃ οὖν χεῖρ εἶναι τ' ἀρίστον

robūque non exiguum cor-
 poribus acquirit Qui ergo
 rerum omnium maximè co-
 cinna non sit Saltatio, quæ
 mentem acuit, corpus exer-
 cet, spectantes oblectat, pris-
 cæque multa docet tibijs,
 cymbalis, carminū concinna
 cōpositione, & mulcedine
 oculos & aures afficiente.
 Itaque si perfectam vocis a-
 ctionem requiris, ubi alibi,
 aut quodnam auditionis ar-
 gumentum inuenias, quod
 pluribus & concinnioribus
 vocibus constet, seu tibia, &
 fistula magis sonorum? His
 abundè satis in Saltatione
 frueris. Mitto dicere, quod
 huiusmodi spectacula fre-
 quentando, moribus melior
 euades, quando theatrum
 malefacta odisse vides, & in-
 iuria affectos deslere, deniq;
 spectantium mores forma-
 re. Quod verò præcipuè in
 Saltatoribus est laudandum,
 iam illud dicam, nempe
 vires simul, & membrorum
 mollitiem colere, æquè mihi
 videtur insolens, ac si quis in
 eodem argumento, & robur
 Herculis, & mollitiem Ve-
 neris ostentaret. Iam e-
 tiam tibi subijcere volo
 hac oratione, qualem
 anima & corpore optimam
 Saltatorem esse oporteat,

ὁρχησῶν ἐν τ' ψυχῇ καὶ σώματι

καὶ τοὶ τῆς μὲν ψυχῆς, προσέπον
τὰ πλεῖστα. μνημονικὸν τε γὰρ,
καὶ εὐνοῦα, καὶ ξυνοῦτ', καὶ ὁξύν
ἐπιρῶνται, καὶ καρῶν μαλιστα
ἐσοχάσονται δὴ μὴ δεῖν αὐτοῖς. ἔπι
ῥ. κλειπὸν τε ποιημάτων, καὶ
ἀσμημάτων. καὶ μελῶν τ' ἀρίστων
διαγροστικόν, καὶ τ' χαλῶς πε-
ποιημένων ἐλεγκτικόν. τὸ δ'
σῶμα, καὶ τὸν Πολυκλείτου
κανόνα ἠδὲ ἐπιδείξειν μοι δο-
κῶ. μήτε γὰρ ὑψηλὸς ἄγασ-
ῆσθαι, καὶ πρὸς τ' ματεῖν ἐπιμή-
κῃς, μήτε τὰ πινὸς, καὶ ναυόδης
τ' φύσιν, ἀλλ' ἑμμετερος ἀκεί-
βως. ἔτε πολυπαρκὸς, ἀπίδατον
γὰρ, ἔτε λεπτὸς εἰς ὑπερβολῶν.
σκελετῶδες ἄπο, καὶ νεκρικόν.
ἐθέλω, γροῦν σοὶ καὶ δῆμιν πινὸς
καὶ φαύλης τὰ τοιαῦτα ἐπιση-
μαίνεσθαι, βραδὲς εἰπεῖν. οἱ γὰρ Ἀν-
τιόχεις, εὐφροσύνη πάλιν, καὶ
ὄρχησιν μαλιστα προσβένεσθαι,
ἥ τως ἐπιτηρεῖ τῶν λεγόμενων,
καὶ τῶν γηνομένων ἔχουσα, ὡς
μνησέμεν μὴδὲν αὐτῶν διαλα-
ταίειν. μακρῶν μὲν γὰρ ὄρχησιν
εἰσελθόντος, καὶ τ' Ἐκτορα
ὄρχουμένους, μὲν θοῶν παῖτ' ἀνι-
βησαν, ὡς Ἀσυνάναξ, Ἐκτωρ δ'
παῖς, ἀλλοτε δέποτε μνηστῶν πι-
νὸς ὑπερ τὸ μέτερον ὄρχησθαι τ'
Καπαπεία ἐπιχειρῶντος, καὶ

Quamquā plurima antequā
de animarū dotibus. Quippe
memorem, solertem, pri-
dentem, acutum ad commi-
niscendum, & ad occasi-
onem spectandam in prima,
cum oportere esse affirmit:
præterea poematum censo-
rem, carminum & modulorū
præstantissimorum iudicem,
& vitiosorum reprehensorē
Cæterum corporis modum
iuxta Polycleti canonem de-
finiam. Neque sit nimium
procerus, & immodicē lon-
gus, neque humilis, & ar-
tura nanus, sed exquisitē me-
diocris: neq; carnosus, hoc
enim inscitum: neque grac-
ilis impensē, hoc enim ante
cadaueris præ se fert imagi-
nem. Memorabo etiam ubi
populi cuiusdam ad homi-
modi notanda non incitis
exclamationes. Antiochie
ciues ingeniosissimi, & Sal-
tationis obseruantissimi, ita
dicta, factaque singula notā,
ut neminem quicquam corā
lateat. Cum enim pusillus
Saltator ingressus esset, &
Hectorem saltaret, una voce
exclamarunt omnes, hic vi-
detur Astyanax, vbi nam est
Hæctor? Alias etiam, quum
quidam immodicē procerus
Capaneū saltare aggredere-
tur, & Thebanorum mores

προσβάλλει τοῖς Θηβαίοις

ισπιν, ἡδὲ ἐν δὲ ἔφασαν τὸ τῷ-
 ς, ἔδει σοι δεῖ κλίμακος, καὶ
 πὶ τῷ παχέος ᾧ, καὶ πινυῖς
 ἡδὲ, πινυῖς ἀνὰ μεγάλα πειρω-
 ῖς, δέομα δὲ ἔφασαν φέισμα ᾧ
 υμῶν. τὸ ᾧ ἐναντίον τῷ παύ-
 ῳ ἐπὶ ἐπεβόησαν, καλῶς ἔχῃ ὡς
 ῳσιων. τούτων ἔ τῷ γελίου
 πινυῖς ἐπεμνησθῆναι, ὡς ὡς ἔδῃς
 πὶ καὶ δῆμοι ὅλοι μεγάλα
 πινυῖς ἐποιήσαντο ἐπὶ τῇ ὀρ-
 ῳσιῃ, ὡς καὶ ῥυθμίζῃν τὰ γε-
 ῳ, καὶ τὰ αἰσθῆναι αὐτῇ δυνάμει.
 ῳκίνητος ᾧ τοματὰ τῷ τῷ πινυ-
 τῳ ἔσω, καὶ τὸ σῶμα λευμῶ-
 νος τε αἶμα, καὶ συμπεπληγῶς,
 ὡς λυγρῶς αὐτῇ τε ὅπῃ καὶ ῳ, καὶ
 σινυῖς αὐτῇ καὶ ῳ, εἰ τούτου
 δέοι. ὅτι ᾧ αὐτῇ ἀπὸ λακται
 ῳσις καὶ ᾧ ἐναντιῶν καὶ ῳσις
 ῳς, ἀλλὰ μὲν καὶ ᾧ ῳσις,
 καὶ Πολυδῆμοις, καὶ ῳσις
 καὶ ῳ, ἐν ἀθλήσει καλῶν ἔδῃς
 αὐτῇ, ἔχῃ τῷ μινυῖς ἐπὶ
 ῳσις. ῳσις δὲ τῷ ῳσις τὰ δὲ
 ῳσις τῷ φαίνοντα, πινυῖς
 εἶναι τῷ ῳσις δέοι. ῳσις ᾧ,
 καὶ τὰ ῳσις, καὶ ῳσις
 ῳσις. ῳσις δὲ τῷ ῳσις,
 ὡς αὐτῇ ῳσις, εἰς τὸ δέοι
 ῳσις παρῆλθοι, ῳσις ῳσις ῳσις
 ὅσα ῳσις καὶ ῳσις. καὶ ῳσις
 ῳσις ῳσις, ῳσις ῳσις ῳσις

adoriri, Transcende, dixe-
 runt, murum, tibi scalis ni-
 hil est opus. Quum etiam
 obesus, & crassus quidam
 Saltator, saltum ingentem
 moliretur, quæsumus te, in-
 quiunt, parce thymelæ. Cō-
 trā summopere gracili, tan-
 quam ægrotanti acclamarūt,
 Bene habe. Hæc ego nō iō-
 candi gratia commemorani,
 sed ut scias totos populos ar-
 tem Saltandi magno studio
 coluisse, adeò ut virtutes, &
 vitia eius deprehendere po-
 tuerint. Postea sit planè mo-
 bilis Saltator, corpore soluto
 simul & compacto, ita ut po-
 stulāte tempore flecti queat,
 & firmiter, si sit opus, confi-
 stere. Quòd autem aliena nō
 sit Saltatio à manuum gesti-
 culatione quæ fit in certami-
 nibus, sed particeps Mercurij,
 Pollucis, & Herculis edi-
 tarum in certamine virtutū,
 facilè videris, si singulis imi-
 tationibus animum applices.
 Herodoto sanè quæ oculis
 excipiuntur, certiora esse vi-
 dentur, quàm quæ auribus.
 Saltationi verò & oculorum
 & aurium iudiciū præstò est.
 Usque adeò autem mouet
 Saltatio, ut si quis amans,
 ad theatrum accedat, ad sanam
 mentē redeat, quum viderit
 quàm mali sint amoris exitus:
 & tristitia affectus, egrediatur ex

διαβου φαιδέστερος, ὥσπερ
 πὶ φάρμακον ληθιδανόν. καὶ
 καὶ τὸ ποιητὴν, νηπενδός τε,
 καὶ ἄχολον πῶν. σμῦνόν δ' ὃ
 πρὸς τὰ γηρόνυμα οἰκειότη- A
 τος, καὶ τὸ γυναιζέιν ἕκαστον
 τῶν ὁρῶντων τὰ δεικνύμενα, τὸ
 διακρύβειν πολλάκις τοῦ δια-
 ταί, ὅπως τὸ οἰκτερὸν καὶ ἐλε-
 γόν φαίνεται. ἢ μὲν γὰρ βακχικὴ
 ὄρχησις, ἐν Ἰωνίᾳ μάλιστα, καὶ
 ἐν πόντῳ σπουδαζομένη, καί-
 τοι σατυρικὴ ὥς τ' αὖτω κεχρίσθαι
 τοῦ ἀνθρώπου τοῦ ἐκεῖ, ὥς
 καὶ τὸ τετραγώνιον ἕκαστος και-
 ρὸν ἀπαύτων ὀπλάζοντο
 τῶν ἄλλων, καὶ δύνανται δι' ἡμέρας
 πταῖας, καὶ κορυβαντίας, καὶ
 σατύροις, καὶ βουκόλοις ὁρῶν-
 τες. καὶ ὁρχοῦνται γὰρ ταῦτα οἱ
 ἐν γυμνασίοις, καὶ θεωρεῦντες
 ἐν ἑκάστῃ τῶν πολιῶν. ἔχ' ὅπως
 αἰδούμενοι, ἀλλὰ καὶ μέγα φρο-
 νοῦντες ἐπὶ τῷ πρῶτῳ μα-
 λλόντες, ἢ ἐπ' ἐν γυμνασίᾳ, καὶ
 λειτουργίας, καὶ ἀξιώμασι θεω-
 ρητικοῖς. ἐπὶ δ' οὗτοι ἀρετὰς
 ἐφίλῃ τὰς ὁρχηστικὰς, ἀκούει καὶ
 τὰς χαλκίας αὐτῶν. τὰς μὲν οὖν
 ἐν σώματι, ἥδη ἔδειξα. τὰς δ'
 καὶ διανοίας, ὥπως ὀπιτηρεῖν
 αἶμα διώκει αὐτὸν. πολλοὶ γὰρ
 αὐτῶν ὡς ἀμαθίας, ἀμύχανον

theatro hilarior, tanquam
 potus pharmacum quod ob-
 bliuionem inducat, & a
 poeta luctum, & moerorem
 tollat. Quod autem ista po-
 pulo fuerint familiaria, & a
 quæ demonstrabantur, spe-
 ctantium quisque norit, a-
 gumento sunt lachrymæ i
 spectatoribus non raro pro-
 fusæ, cum lugubre quippe
 & miserabile viderent. Bac-
 chica Saltatio, in Ionia
 præcipuè, & Ponto celebra-
 solita, quanquam satyrica,
 gentis illius animos in
 mancipauit, ut singuli ita-
 tis temporibus cæterarum
 rerum omnium obliti, soli-
 dum diem desiderant spe-
 ctantes Titanas, Coryban-
 tas, Satyros, & bubalcos.
 Quod saltationis genus so-
 bilissimi quique, & cuiusque
 D ciuitatis primores saltabant,
 neque ob id erubescabant,
 imò potius gloriabantur
 magis quàm ob nobilitatem,
 munera publica, & dignita-
 tes maiorū. Postea vero quæ
 Saltatorum virtutes dixi, co-
 E rundem etiam accipe vitiā.
 Sed enim corporis vitia iam
 ostendi: mentis autem vitia
 ad hūc fere modum opinor,
 obseruabis. Multi enim illo-
 rum præ inscitia, siquidē acci-
 nequit ut periti sint omnes,

γὰρ ἀπαρτὰς εἶναι σοφίαν, καὶ

ποιοικίας δεινὰς ἐν τῇ ὀρχήσει
ἐπιδείκνυνται. οἱ μὲν, ἀλογα
κινούμενοι, καὶ μηδὲν ὡς φασί
πρὸς τὴν χορδὴν. ἕτερα μὲν
γὰρ οἱ ποὺς, ἕτερα δ' ὁ ῥυθμὸς
λέγει. οἱ δ' ὅ, ἑυρυθμία μὲν, τὰ
πρόφύματα δ' ἀμετάχρενα, ἢ
πρόχρενα, οἷον ἐγὼ ποτε ἰδὼν
μίμημαι. τὰς γὰρ Διὸς γονὰς
ὀρχούμενός τις, καὶ τὴν τοῦ Κρό
νου τιμωφάμεναι, παρωρεῖτο
τὰς Θυέστου συμφορὰς, τῶ
ὁμοίῳ παρρηγόμενος. καὶ ἄλλος δ'
Σεμέλει ὑποκρινόμενος βαλ
λομένην κεραυνῶ, δ' Γλαύκῳ
αὐτῇ εἰκάζει, μεταφυσέειαν
οὔσαν, ὃν καὶ ἀπὸ τοῦ τ' ποιού
των ὀρχησῶν, ὀρχήσεως αὐτῆς
οἶμαι καταγνοῦσεν, οὐδὲ τί ἐγ
γοῖ αὐτὸ μυστήριον, ἀλλὰ τῶν
μὲν, ὅσπερ εἰσιν, ἀμαθεῖς νο
μῶν. ἐπαινετέον δ' τῶν ἐν νό
μῳ, καὶ κατὰ ῥυθμὸν ἢ τέχνης
ἰσχυρῶς ἑκαστὰ δρῶντας. ὅλως δ',
δ' ὀρχησάμεν δὲ πανταχόθεν
ἀπικριβῶσθαι, ὡς εἶναι τὸ πᾶν
ἑυρυθμον, ἑυμορφον. σύμμετρον
αὐτὸ αὐτῶ ἐνικός. ἀσυμφωνή
τοι. ἀντίληπτον. μηδαμῶς
ἐλλείπει. ἐν τῶν ἀρίστων κε
κραμμένων τὰς ἐνδυμήσεις. ἐξω
τὴν παρθεῖαν. βαδίζον τὰς
ἐντοίας. ἀνθρώπινον μάλιστα.

turpibus inter saltandum so
lœcissimis delinquunt. Quum
hi quidem ineptè mouentur,
& ut aiunt, nihil ad chordā:
alia quippe pes, alia rhythm⁹
loquitur. Illi verò concinnè
quidem, sed res prioris vel
posterioris temporis salta
tioni accommodāt, quod vi
dere me memini. Quidam
enim Iouis generationes, &
Saturnū liberos devorantem
saltatione repræsentās, præter
argumētū Thyestæ calami
tates repræsentabat, rei simi
litudine decipiens. Rursum
alius Semelen fulmine per
cussam agens, ipsi Glaucen
assimilabat, tēpore postero
rem. Verūm ob istiusmodi
saltatores, Saltationē nōputo
condemnandam, neque ex
ercitium ipsum odio prose
quendum, sed illos potius, ut
sunt, imperitos censendos:
D contrā laudandos, qui serua
tis legibus, & rhythm⁹ artis,
commodè cūcta obeunt. In
summa, oportet Saltatorem
omnibus numeris esse abso
lutissimū, ut omnis actio sit
cōcinna, decora, cōgrua, sibi
E similis, calūniæ, & reprehē
sioni nō obnoxia, nequaquā
imperfecta oportet, inquam,
Saltatorem temperatas ex
rebus præstantissimis habere
cogitationes, eruditione esse
acutū, animi conceptionibus
profundū, maximè humanū.

ὁ γὰρ ἔπαυτος αὐτῷ τότε
 αὖ γίγνεται ἐντελής παρὰ τῶν
 διατῶν, ὅταν ἔχαστος τῶν ὀ-
 ρόντων γνωρίζῃ τὰ αὐτῶν. μάλ-
 λον δ' ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ, τῷ
 ὀφθαλμῷ ἑαυτοῦ βλέσκει, καὶ
 ἃ παθεῖ αὐτὸς, καὶ ἃ ποιεῖν
 εἴδῃ. τότε γὰρ οὐδὲ κατέ-
 χριν ἑαυτὸν οἱ ἀνθρώποι ὅτ'
 ἡδονῆς διώκονταί, ἀλλ' ἀπρόσι-
 πος τὸν ἔπαινον ἐκχέονταί,
 τὰς δ' ἑαυτῶ ψυχῆς ἔχαστος
 εἰκόνας ὁρῶντες, καὶ αὐτοὺς
 γνωρίζοντες. ἀπεχθὲς γὰρ τὸ
 Δελφικὸν ἐκείνο, τὸ Γνωσ-
 σαιτοῖ, ἐκ τῆς θείας ἐκείνης
 αὐτοῖς πειρίζεται. καὶ ἀπέρ-
 χονται ἀπὸ τοῦ θεάβου ἃ τε
 χεῖν αἰρεῖσθαι, καὶ ἃ φεύγειν
 μεμαθηκότες, καὶ ἃ φρόντεσιν
 ἡγροῦσθαι διδασκόμενοι. γίγνεται
 δ' ὥσπερ ἐν λόγῳ, οὕτω καὶ
 ἐν ὀφθαλμῷ ἢ φρεσὶ τῶν πολλῶν
 θεωρῶν κακοζήλῳ, ὑπερ-
 βαίνοντων τὸ μέτρον τῆς μιμή-
 σεως, καὶ πέρα τοῦ δέοντος ἐπι-
 τεινοντων. καὶ εἰ μὴ τι δεῖξαι
 δεῖ, ὑπερμέγας ἐπιθεικυμέ-
 νων, καὶ ἐκπαλόν, καὶ ὑπερβο-
 λῶν δηλωσθέντων, καὶ τὰ ἀν-
 δρώδην, ἀλλ' ἢ ἀρετῆ, καὶ θειώ-
 δους προσεχόντων, οἷον ἐγὼ πο-
 τε μέμνημαι ἰδὼν ποιεῖν τε

Itaque perfectam à specta-
 ribus laudē consequitur, qui-
 quisque spectantium sua ip-
 sius acta demonstrari ve-
 nerit, imò potius velut in
 A speculo, se ipsum in Salt-
 tore conspexerit, tum quæ
 sibi accidunt: tum quæ face-
 re solet. Tunc enim homi-
 nes præ voluptate nequeunt
 se continere, quin ad effusa
 dedas laudes confertim pro-
 ruant, quum singuli anima-
 rum suarum imagines cer-
 nunt, ac se ipsos agnoscunt.
 Planè enim Delphicum il-
 lud, Nosce te ipsum, exba-
 iusmodi spectaculo repor-
 tant: atque è theatro dice-
 dunt, quæ expetenda, quæ
 fugienda sint edocti, & eo-
 rum quæ ignorabant, noti-
 tiam adepti. Cæterum ut in
 orationibus, sic in Saltatio-
 ne, accidit, quæ à multis ap-
 pellatur mala affectatio, quo-
 ties imitationis modum trans-
 grediuntur, & æquo vehe-
 mentius eam intendunt: &
 siquid magnum est demon-
 strandum, illud iusto maius
 demonstrant: siquid verò
 molle, illud summo opere ef-
 foeminant: & viriles actio-
 nes ad immanitatem usque
 ferinam euehunt. Quod Sal-
 tatorem quendam olim fa-
 cientem memini me videre:
 qui prius celebris erat,
 ὀφθαλμῶ, ἐνδοκίμου τε φρεσὶ

907. συνετὸν μὲν τέλλα, καὶ
 θαυμαζέσθαι ὡς ἀληθῶς ἀ-
 ξιον. ἐκ οἷδα δὲ ἥπινι τύχη
 εἰς ἀρχήματα ὑποκείμεν δι'
 ὑπερβολῇ μιμήσεως ἄρχει-
 λαντα. ὀρχομήνος γὰρ ἡ Αἴαν-
 τα, μὲν τὴν ἥπιν ἐνδὺς μαινό-
 μενον, εἰς τοσοῦτον ὑπερέξειπε-
 σεν, ὥστε ὁ ὑποκείμενος μανί-
 αν, ἀλλὰ μαινέσθαι αὐτὸς εἰκό-
 τως αὐτῇ ἐδόξεν. ἐνὸς γὰρ τῷ
 σιδηρῷ ὑποδήματι κτυπού-
 των, τὴν ἐδῆτα κατέρρηξεν.
 ἐνὸς δὲ τῶν ὑπαυλέντων, τὸν
 αὐλὸν ἀρπάσας, τῷ Οδυσσεὺς
 πλησίον ἐστῶτος, καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ
 μέγα φρονοῦντος, διείλε τὴν
 κεφαλὴν, κατεντοκῶν. καὶ
 εἴ γε μὴ ὁ πῖλος ἀντίχε, καὶ τὸ
 πάλιν ἡ πληγὴς ἀπεδέξατο,
 ἀπολώλει αὐτὸς ὁ κακιστάμυν
 Οδυσσεύς, ὀρχιστῇ παρὰ πᾶσι
 περιπεσών. ἀλλὰ τότε δέα-
 ρον ἄπει, συνεμμένει τῷ
 Αἴαντι, καὶ ἐπὶ φωνῇ, καὶ ἐβόων,
 καὶ τὰς ἐδῆτας ἀπερρίπην. οἱ
 μὲν σφριπώδεις, καὶ αὐτὸ τῷ-
 το, ἰδῶνται, τῷ μὲν ἐν ἀρχήμα-
 νος ἐκ ἐσοχασμένοι, οὐδὲ τὸ
 χεῖρες, ἢ τὰ κρεῖττον ὁρῶντες,
 ἀκραν δὲ μίμωσιν τῷ πάθους τὰ
 τοιαῦτα οὐ μὲν εἶναι. οἱ ἀσεϊότεροι δὲ, συνιέντες μὲν, καὶ αἰ-
 σθόμενοι ἐπὶ ταῖς γυγνομένοις, ἐκ ἐλέγχοντες δὲ σιωπῇ τὸ πρῶτον

cætera sanè prudens, & ad-
 miratione dignus: sed qui
 nescio quo casu in represen-
 tationem nimio opere inde-
 coram eruperat. Cùm enim
 Aiacem, simul atque causa
 excidisset, furentem Salta-
 tione referret, tantùm à Sal-
 tationis decoro excidit, ve
 non repræsentare insaniam,
 sed insanire ipse meritò vi-
 deretur. Vnius enim ex illis
 qui ferreis soles strepebant,
 vestem discidit: vnus etiam
 ex illis qui tibia succinebant,
 correpta tibia, astantis Vlyssis,
 & ob victoriam sese effe-
 rentis caput, ea percutiens,
 diuifit: ac nisi pileus obti-
 tisset, & vehementiam ictus
 excepisset, infælix ille V-
 lyses, dementem Saltatorem
 nactus, periisset. Quinc-
 tiam totum theatrum cum
 Aiace furebat, saltabant, vo-
 ciferabantur, vestes proj-
 ciebant. Ac plebeij, idque
 idiotæ, decorum non per-
 cipientes, neque quid de-
 terius, quid ue melius sis,
 cernentes, has actiones
 summam affectus imitatio-
 nem esse existimabant: vr-
 baniores verò, tametsi rem
 probè intelligebant, & ob
 eam erubescerent, non tam è
 reprehendebant silentio:

πῆς ἢ ἱππίου, καὶ αὐτοὶ τὴν
 αἰὶν ἢ ὀρχήστῃς ἐπιχαλύ-
 σποντες, καὶ ἀκείβως οἰῶντες ὅτι
 ἐκ Αἰάντος, ἀπὸ ὀρχήστου μαρίας
 τῆς μεγάλῃς. καὶ γὰρ ἀφ' ἑ-
 αὐτοῖς τοῖς οἰσιν αἰσῶντες, ἀλλὰ
 καὶ μαζὶ τοῦτου γαλοῖό τε-
 ρον ἔπαυσε. καταβὰς γὰρ εἰς
 τὸ μέσον ἐν τῇ βουλῇ, δύο ὑπα-
 τικῶν μέσος ἐκείνους, πάντες
 δεξιόσταντες καὶ αὐτῶν τινα
 ὡς περὶ χρίον μαστρώσῃ, λα-
 βόντες. καὶ τὸ πρῶτον οἱ μὲν,
 ἔθαυμαζον. οἱ δὲ, ἐχέλευσιν,
 ὑποπτεύοντες, μὴ ἀπὸ ἐν τῇ ἀγῶ-
 μι καὶ πῶς, εἰς τὴν τῶν πάθους
 ἀληθείαν ὑπελήθην. καὶ αὐτὸν
 μὲν τοὶ θεοὶ ἀνάνηψαντες, ἔπει-
 μεταρῶνται ἐν οἷς ἐποίησεν, ὥστε
 καὶ νοσήσας ὑπὸ λύπης, ὡς
 ἀληθῶς ἐπὶ μαρίᾳ κατεργα-
 σμένον. καὶ ἐβλήθη μὲν τὸ
 σάως αὐτός. αἰτουμένων γὰρ
 αὐτοῖς τῶν συκασιωτῶν αὐτὸν
 τῇ Αἴαντος ὀρχήστῃ αὐτοῖς,
 παρασημασμένους τῇ ὑποκειμένῃ,
 ἔρη πρὸς τὸ θέατρον, ἰκα-
 νόν ὅτιν ἀπαξ μαζὶ μάλι-
 στα ἢ αὐτὸν ἠνάσεν ὁ ἀνταγωνι-
 στής καὶ ἀντίπαλος. τὸ γὰρ ὁμοίως
 Αἴαντος αὐτῷ χαφέντος,
 ὡς κομῶν, καὶ σφαιρῶν
 τὴν μαρίαν ὑπεκρίνατο, ὡς

sed laudibus amentiam Sal-
 tationis contegebant, et
 non Aiacis, sed Saltatoris
 amentiae esse haec quae in-
 bant, planè videbant. Non
 enim, generosus ille, hinc
 contentus, quiddam magis
 magis ridiculū admisit. Pro-
 gressus enim in medium in-
 natum, inter duos consilares
 viros medius sedit, qui me-
 tuebant, ne aliquem ex eis
 confessu arietis instar ter-
 berandum caperet. Quia
 audaciam alij mirabantur,
 alij laudabant. Alij verò in-
 picabantur fore ut à nimia
 insaniae affectatione, ad ve-
 ram insaniam transiret. Et
 sanè perhibent illum cum ma-
 se rediisset, ita facti per-
 touisse, ut prae tristitia ego-
 tauerit, quod verè obiecta
 sibi fuisset insania. Quod
 ipse manifestè declaravit.
 Rogantibus enim factionis
 socijs ut eundem Aiacem
 saltaret in sui gratiam Sa-
 tis est, inquit, quod hufri-
 onem in theatro agens, se-
 mel insaniui. Maxime ve-
 rò discruciauit eius animam
 aduersarius, eiusdem ar-
 tis æmulus, qui similis A-
 iacis descripti, ita ornate et
 modestè insaniam repre-
 sentauit, ut laudem reporta-
 rit, quod intra Saltatorum

ἔπαυσε, μέγας ὡς καὶ

ἢ ὀρχήσεως ὄρων, καὶ μὴ παροί-
 νησις εἰς τὴν ὑποκρίσιν. ταῦτά
 σοι ὡς φιλότις, ὀλίγα ἐκ παμ-
 πύλλων παρέδειξα ὀρχήσεως
 ἔργα, καὶ ἐπιτηδύματα, ὥς
 μὴ ταῦν ἄχθοίς μοι ἐρωτικῶς
 διωλκίῳ αὐτά. εἰ δὲ βυλῆδεί-
 ης κοινοῖ: ὅσά μοι τῆς θείας,
 εὐοῖδα ἐγὼ παῦν ἀλησομυθόν
 σε, καὶ ὀρχησιμάνησόν: τάχα περ-
 σίπ. ὥστε οὐδὲν δεκσώμαι τὸ
 τὴν Κίρκης ἐκείνο πρὸς σὲ εἰ-
 πῆν, τὸ, Θαῦμά μ' ἔχει, ὥς ἐπι-
 πτώ: τὰ δὲ φάρμακ' ἐδείχθης.
 διαλχθήσῃ γὰρ, καὶ μὰ Διὶ κα-
 ὄντα κεφαλῇ, ἢ σοὺς καρδίαν
 ἔξεις. ἀλλ' ὁ μὲν νόος σοι, ἐμπε-
 δώτερος ἔσται. σὺ δ', ὅφ' ἡδυνῆς
 ἐδὲ ὀλίγον τὸ κοκκῶδες ἀλλὰ
 μεταδώσεις πέτῃ. ὅσῃ γὰρ ὁ
 Ομηρεὺς περὶ τῆς Ερμού φάβ-
 δου τῆς χευσθῆς λέγει, ὅπ' καὶ
 ἀνδρῶν ὅμματα δέλγει, δι'
 αὐτῶν ἐδέλει, πᾶς δὲ αὐτῇ, καὶ
 ὑπνώοντες ἐγείρει, τί το ατε-
 χῶς ὀρχήσις ποιεῖ, καὶ τὰ ὅμ-
 ματα δέλγουσα καὶ ἐρεχνηρέναι
 ποιεῖσα, καὶ ἐπ' ἐρεχουσα πλὴν
 διαίσιαν πρὸς ἕκαστα τῶν δρω-
 μένων. Κεῖα. καὶ μέν ἡδὴ ἐγὼ
 ὦ Λυκίην, πειθῶμαι τέσσι, καὶ
 ἀσπασίαν μὲν ἔχ' καὶ τὰ αὐτά,
 καὶ τὰ ὅμματα καὶ μέμνησθαι γὰρ

fines se continerit, nec in
 actione furiosum egerit.
 Hæc tibi, ô amice, pauca ex
 perquam multis decerpta
 Saltationis, facta, & studia
 ostendi, ne mihi admodum
 succenseas, quòd ea liben-
 ter contemplor. Quòd si
 velles mecum spectaculi
 esse particeps, probè scio
 te illecebris illius captum
 iri, & Saltationis infano a-
 more insuper furitutum.
 Itaque nihil opus erit, ut
 illud Circes occinam tibi,
Demulsum, obstupus poro to
haud essi veneno. Nam de-
 mulceberis, nec per Iovem,
 asini caput, aut suis cor ha-
 bebis: verùm tibi mens fir-
 mior erit. Ac præ voluptate
 quam perceperis, ne pau-
 xillum quidem alijs de cy-
 ceone bidendum imperties.
 Nam quod dicit Homerus
 de aurea Mercurij virga,
 quòd quorum hominum
 oculos votuerit, ea demul-
 cet, aliòsque dormientes ex-
 citat: hoc planè facit Salta-
 tio, quæ oculos demulcet, &
 expeiget facit, & ad singula
 quæ sunt, discutienda, men-
 tem excitat. *Cra.* Atqui ego
 iam credo tibi Luciane, iam-
 q; mihi patèt aures, & oculi.
 Ac memineris saltè quum ad

ὡς φιλότις, ἐπιστὰς εἰς τὴν

διαβόντες, καὶ ἐμοὶ παρὰ σ-
αυτῷ διὰν καταλαμβάνει,
ὡς μὴ μόνος ἐκείδαν σφώτερους
ἡμῶν ἐπαινοῖς.

theatrum ibis, me non
vñā spectatum abducere, et
solus sapientior inde retri-
paris.

ΛΕΞΙΦΑΝΗΣ.

LEXIPHANES

ARGUMENTUM.

Devidet hoc dialogo Lucianus Cato Zelosifos, & affectatus
obscuri, atque inusitati sermonis, qui dum verba plerumque
obsoleta, & ab ultima vetustate repetita, interdum etiam
nova & à se conficta, omnia obscurant, & quasi quibuscumque
tenebris involuunt, egregie eloquentes, ac docti perhiberi ca-
piunt. Fido ad hoc exemplo Lexiphanis cuiusdam, quem, di-
alogum quendam, ad imitationem (ut ipse quidem videri vol-
uit) symposii Platonis compositum, recitantem introducit, ubi in-
eptum atque ridiculum, ut propter verborum obscuritatem, qui
tamen eiusmodi sunt, ut vix ab ipsis illis, antiqua comedia
scriptoribus, ex quibus pleraque ea desumpta sunt, si videat,
intelligi satum posse videantur: res quoque & ipsum argumen-
tum eiusmodi sunt, ut non facile quicquam frigidius excogi-
tari queat. Quo illud nimirum indicare voluit, affectatum
istos, dum non re, quas dicant, sed verba, ad qua res accom-
modant, quarunt, in utroque pariter ridiculi ac fulti se
dare solere. Subjicit tamen ad finem paraneses quasdam, quibus
eandem hunc Lexiphanem, rectam eloquentiam, ac studiosam
bonorum rationem edocet. Quale quiddam infra quoque in Er-
torum didascalo facit, ubi duplicem ad eloquentiam comparan-
dam viam proponit: alteram asperam quidem, sed veram ac re-
ctam, alteram autem compendiosam ac facilem, sed ad novam
atque affectatum istud genus, cuius exemplum hic proponit, de-
centem.

ΑΤΚΙΝΟΣ.

LYCINVS.

Εξισαύεις ὁ κα-
λὸς μὲ βιβλίῳ.
Λ. νῆ. Δί. ὦ
Λυκῖνε, χράμματα
τῆς τιμῆς πῶς
νέοχμῶν. Λυ. ἤδη γὰρ
πρὶν αὐχμῶν ἡμῶν χράμματα;
ε. οὐδ' ὅτι, οὐδ' αὐχμῶν
πῶς. ἀλλ' ὥρα σοι τὸ ἀπ' ἡ-
μῶν χράμματα. σὺ δ', κυ-
κλόφουσα εἰς τὴν ἑξῆς ὥρα.
υ. σύγνωνδι ὦ ἐταῖρε. πο-
ῦ δ' ἔστι αὐχμῶν τὸ νέοχμῶν με-
τέχει. ἀλλ' εἰπέ μοι, τίς ὁ
ἵς τῷ συγγράμματι; Λε.
ἐπιμνησάμενος τὸ Λεῖψωτος
αὐτῶν. Λυ. πολλοὶ μὲ οἱ
λεῖψωτες. σὺ δ', ὅσον ἀπὸ τῆς
ἐπιμνήσεως, τὸ Πλάτωνά μοι
λέγειν. Λε. ὁρῶν
λέγειν. τὸ δ' ἀπορῶν, ὡς
ἀλλ' ἂν παρὰ ἀνόντων αὐτῶν.
Λυ. εἰς ὅλγα μοι αὐτῶν ἀν-
άγει τὸ βιβλίον, ὅπως μὴ
παρὰ πᾶσαν ἀπληροποίηται τὴν
ἐπιστάσεως. νέκταρες γὰρ πῶς
οἶνος οἶνοχόησιν ἡμῶν ἀπ'
αὐτῶν. Λε. πῶς μὲ εἰδὼν αὐ-
τῶν χράμματα. σὺ δ', εὐπερὶ
πῶς τὰ ὅσα, ἤδη ἀκούε.

Lexiphanes, for-
mosus ille, cum
libro adest.
Lex. Per Iouē,
Lycine meum
est hoc scri-
ptum horum & recens. Lyc.
Iam enim nobis quippiam de
squaloribus scribis. Lex.
Haud equidem. Neque verò
squalorem dixi : sed venu-
stas quædam est, scriptum
adhuc recens ita appellare.
C. Tu autem aures sordibus op-
pletas videris habere. Lyc.
Ignosce, amice, nam hæ vo-
ces, αὐχμῶς & νέοχμῶς
multum affinitatis inter se
habent. Sed dic mihi, quod-
nam est scripti istius argumē-
tum? Lex. Conuiuīū, ab illo
D. Aristonis, hic diuersum insti-
tuo. Lyc. Multi quidem Ari-
stones sunt: sed tu, quantum
ex symposio colligere licet,
Platonem dicere mihi vide-
ris. Lex. Rectè agnouisti.
E. Cæterum quod dicitur, ut
cuius alteri fuisset inexpli-
cabile. Lyc. Proinde mihi
pauca ipsius libri recita, ut ne
omnino huius epuli sim ex-
pers: videris enim nectar ex
ipso quoddam nobis pocilla-
turus. Lex. Tu cauillatorem
humi proijce, auribúsq; fa-
tis permeabilibus ausculca

ἀπίσω ὃ ἢ ἐπιβύσσει, ἢ κυψέ-
λεις. Λυ. λέγε θαρρῶν. ὅς
ἔμοιγε ὑπὲρ κυψέλος πρὸς, ὅτε
περίανδρος ἐν τοῖς ὡσὶ καθεύδει.

Λε. σκόπει δὴ μεταξὺ ὅπως
διαπρεσβινομαι ὡς Λυκίῃ, ἢ λό-
γον, εἰ ἔναρχος γὰρ ὅστις, καὶ πολ-
λίω ἢ εὐλογίαν ἐπιδεικνύμα-
νος, καὶ εὐλεξίς, ἐπὶ ὃ, εὐφραν-
μος.

Λυ. ἔοικε τοῦτος εἶναι,
σὸς γὰρ ὢν. ἀλλ' ἀξίαι ποτέ. Λε.
εἴτα δειπνήσομεν ἢ δὲ ὅς ὁ
Καλλικλῆς. εἴτα τὸ δειπνῆεν

περιδινησόμεθα ἐν Λυκίῃ.

νῦν ὃ ἡδὴ καὶ εἰς ὅτι χεῖρας τὸ
ἡλιοκαῆς, καὶ παρὸς ἢ εἰλίω
δέρνεται, καὶ λυσταμύνης, ἀρτο-
σιτῆιν. καὶ ἡδὴ γὰρ ἀπτηται.

οἱ ὃ ὦ παῖ, σκληρίδα μοι, καὶ
εὐρύσαν, καὶ φουσώνια, καὶ ῥύμ-
ματα, ναυσελεῖς ἐς τὸ βαλα-
νεῖον, καὶ τοῦ πλὺν βοῶν κομίζειν.

ἔχεις ὃ χαμαὶ παρὰ ἢ ἐγ-
γυθίον δὴ ὀβολῶ. οἱ ὃ τί καὶ
παράξεις ὡς Λεξιζάνης, ἢ ξείνους, ἢ
ἐλθινύσεις ἐπὶ αὐτῷ; καὶ γὰρ ἡν

δὲ ἐγὼ, τειπαλαὶ λυπῶ. καὶ ἐν-
πίρας τε γὰρ ἔχω. καὶ τὰ ὀμφὶ ἢ
ῥάμιν μαλακίζωμαι, ἐπ' ἀσρα-
βας ὀμφαίς, ὁ γὰρ ἀσραβιλότης

ἐπίσπερχει, καὶ τοὶ ἀπκαλιόζων
αὐτός. ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῷ καὶ
ἀκμὴς ἡν τῷ ἀρχῷ. κατέλαβον

iam: absit autem obturatio
ista Cypselis. 17. Dic autem
eter. Nā mihi neq; Cypse-
lus aliquis, neq; Perianthus
aurib' refidet. Lex. Adde-
itaque interea Lycine quā-

pactio peragam orationem
an commodū principū ha-
beat, ac multum eloquenti-
præ se ferat, bonis dictio-
bus & verbis ornata.

Videtur esse talis, tua con-
sit. Sed incipe tandem. Lex.
Postea cenabimus, inquit
Callicles. Deinde in Lyceo
vesperi obambulabimus. Si

nunc autem tēpus est insola-
tum vngendi, & ad solis splē-
dorē apricandi, & postquam
lauerimus, panē escitādi. Atq;
adeo abundū iā est. Tu vero

puer, strigilem mihi, vestem
pelliceā, lintea, & saponem in
balneum mitte, & abloto-
riam affer. Habes autē hami
iuxta armariolum duos ὀ-
bolos. Tu vero quid facies

Lexiphanes, veniesne, an
amplius hic moraberis? An
inquam ego, iam dudum
lavaturio. Neque enim si-
cile incedo, & ex ijs oues
circa anū sunt, malē ha-
beo, mula vetus cliteila-
ria. Nam accelerabat me-
lio, tamen si claudicaret ipso.

Sed & in ipso agro absque
labore non fui. Nam opera-
rios deprehendi canūonem
γὰρ τοῦ ἐργάτου λιγυμύοντι

γὰρ τοῦ ἐργάτου λιγυμύοντι

κένω δὲ τὸν ὄψιν. τὸν δ', ἄρον
 τῶ ἐμῶ πατρὶ κατακυνάζον-
 τας. συμπεβρυχίτας οὐκ
 ἰωτοῖς, καὶ τοῖς ἀναχῶσι τὰ ἀν-
 θρα, καὶ αὐτὸς ὀλίγα συγχει-
 ρήσας, ἐκείνοις μὲν, διαφῆ-
 ρα, τῷ τε κρύους ἐνεκα, καὶ ὅτι
 καύματα ἔχουσιν. οἶδα δ' ὡς ἐν
 κρύει σφοδρῶ γίνεται τὰ καύ-
 ματα. ἐγὼ δ' περὶ τῶν τὰ
 ἐρύματα, σκόρδα τε εὖρον ἐν
 αὐτοῖς πεφυκότα. καὶ γιπαπῆ-
 λους πινὰς ἀνρύξας, καὶ τῶν
 στανδίκων, καὶ βραχαίων λα-
 χυντάμνος, ἐπὶ δ' ἡμέρις
 ἑρπιάμνος, ἔπειτα δ' οἱ λειμώνες
 αἰδοσμίαι ἦσαν, ὡς αὐτοποδῆ-
 τὶ βαδίζειν, ἀνατεθεῖς ἐπὶ τῷ
 ἀσπράβλῳ, ἐκάρβην τὸν ὄρρον. καὶ
 νῦν βαδίζω τε ὁδωθεὶς, καὶ
 ἰδὼ θαμὰ, καὶ μαλακῶ τὸ
 σῶμα, καὶ δέχομαι διακῦνται ἐν
 τῷ ὕδατι ἐμπλεῖστον. χαίρω
 δ' μὲν χάριτον ἀπολκώμνος.
 ἀπαρρέξομαι οὐκ καὶ αὐτὸς τῷ
 παῖδι, ὃν εἰκὸς ἢ παρὰ τῇ λε-
 κιδωπώλιδι, ἢ παρὰ τῷ γευμα-
 οπώλῃ με περὶ κύνειν. καίτοι
 φρονήσαντο αὐτῶ ἐπὶ τὰ σῆλ-
 γη ἀπαρτῶν. ἀλλ' εἰς χαρὸν ἔ-
 ποσὶ αὐτὸς ἐμπλησθῆναι με ὡς ὁ-
 ρῶ πεισάτω τε πινὰ, καὶ ἔκρυ-
 φία, καὶ γιτῆρα, καὶ φυλάς, καὶ οἶνον

æstiuam cantillantes, eos ni-
 mirum, qui patri meo sepul-
 chrum extruebāt. Postquam
 igitur vnā cū illis fodissē, &
 ijs qui egesta terta marginē
 A aggeriebāt, ipse parūper ope-
 ri manū adiuuissē, illos cum
 vigentis frigoris, cū vredinis
 causa dimissi. Scis autē in ve-
 hemēti frigore vredines fie-
 ri. Ego verō cultos agros ob-
 ambulans, in ijs nata allia re-
 B peri. Ac terræ clauis aliquot
 effossis, scanariisq̃ue herbis,
 & Bracanis esui collectis, præ-
 terea & hordeo coëmpro
 C (nondum enim prata flori-
 bus erant fragrantia, vt pe-
 dibus incederem) sublatus
 in mulam attriui summum
 podicē, vnde nāc cū dolore
 gradior, & frequenter sudo,
 & corpore languesco, opύs-
 D que habeo quamplurimum
 in aqua pernatāre. Iuuat au-
 tem post laborē ablui. Proin
 & ipse curriculo puerum ab-
 legabo, quem verisimile est,
 vel apud Lechitopolidem,
 vel apud eum qui sacculos
 E vendit me expectāre : quan-
 quam edictum illi fuerat vt
 ad selga obuiam veniret. Sed
 hic in tempore, vt video, a-
 dest, mercatus panem colo-
 stratum, & alios subcineri-
 tios, & virescentes cepas,
 & fucas, & œbum istum,
 & lepōrinam carnem, &
 τουτονί, καὶ λωγανίον, καὶ τῶ

εὖρος τὸ πολὺ πύργον ἔγκειτον,
 καὶ φώκτας. εὖ γε ὦ Ἀθηναῖον,
 ὅπῃ μοι ἄβυσσος ἐπέκρινεν τὸ πο-
 λὺν ὅδ' ὤ. ἐγὼ δ' ἢ ἢ δ' ὅς, σίλ-
 λος ὦ δειπνοτάτην μεθύσκειναι, σὶ
 πειροσῶν. σὶ δ' ὦ ὦ χθὲς ἐδεί-
 πνεις; μὴν παρὰ Ονόμακρίτῳ;
 ἢ μὰ Δι' ἡν δ' ἐγὼ, σὶν ἀγρόνδε
 ἐρχόμεναι, ψύλλαν κατατίνεις.
 οἶδα δ' ὡς φίλαρχος εἰμι. ὅμως
 δ', ἵσως ὥς με λαταγεῖν κοτ-
 ταβόις. ἀλλ' εἰσὼν, ταῦτά τε
 καὶ τὰ ἄλλα ἡδύνειν καὶ ἢ
 κάρδοπον σμῖν, ὡς δευδα-
 κινὰς μάττοιτε ἡμῖν. ἐγὼ δ' C
 ξεναλοφίῳ ἀπλῶν. καὶ ἡμεῖς
 ἢ δ' ὅς ὁ Φιλίνος, ἐγὼ τε, καὶ
 Ονόμαρχος, καὶ Ἑλλανικός
 ὑποσὶ, ἐφύμεθα. καὶ γὰρ ὁ γνόμεν
 σκιάζει μέσσην πόλιν. καὶ δέος D
 μὴ ἐν λουτεῖῳ ἀπολουσάμε-
 θα, κατόπιν τῶν κλειμαίων,
 μὴ τὸ σὺν φακος ἐύζω ὡς ζό-
 μωμοι. καὶ ὁ Ἑλλανικός ἔρη, ἐγὼ
 δ' καὶ δύσωπῳ. καὶ γὰρ τὰ κόρα
 μοι ὅπτε δόλωδον, καὶ σαρ- E
 δαμυκτῶ δαμά, καὶ ἀπιδά-
 κρίς εἰμι, καὶ τὰ ὄμματά μου
 φαρμακῶ, καὶ δέομαι Ἀσκλη-
 πιάδου πνὸς ὀφθαλμοσφ-
 ρῖν. ὅς παρὰ ξά, καὶ ἐγχείας
 μοι φάρμακον, ἀπὸ ὑδριά-
 σαι ποιήσει τὸν ὀφθαλμὸν,

multiplex ac rugosum boni
 intestinū, & phoctas. Recte
 factum abs te Atticiorum, σὶν
 magna itineris agendi
 te me subleuasti. Ego vero
 inquit ille, sillus propensio-
 dum, herc factus sum, dum
 te circumspectio. Ceterum
 ubi tu heri cenasti? Nam
 apud Onomacritum? Hæc
 quaquam per Iouem, inquit
 ego, sed contento curia rus
 iui. Scis autem me ruris esse
 amantem. Vos autem for-
 tasse putabatis me cottabori
 strepitu ludere. Verum in-
 gressus, hæc & alia condico.
 & macram abstergito, καὶ
 chridacinas nobis pinctis.
 Ego autem abiens in sicco
 vngar. Et nos, inquit Phi-
 linus, ego, & Onomarchus,
 & Hellenicus iste sequemur.
 Nam gnomon medium ho-
 rologium inumbrat, & re-
 rendum est ne in sordido
 balneo lauemus, ἀ τέρῳ Ca-
 rimantum, cum fæce vulgi
 confertim nos trudente.
 Tum Hellenicus, ego in-
 quit, ægrè intueor, & mihi
 turbidæ sunt pupillæ, & ni-
 cto frequenter, recens etiam
 fleui, mihi que medicina
 vti gestiunt oculi, habeboque
 opus aliquo Æsculapij fi-
 lio, oculis medendi perito,
 qui turbato, infusioque mi-
 hi medicamento efficiat ut
 ruborem oculi deponant,

ἀπὲς τὴν ἀμυγδαλίαν εἶναι, μὴ
 γὰρ βλέπειν. τοιαῦτα ἄτ-
 τηξιοῦντες ἅπαντες οἱ πα-
 τες, ἀπ' ἡμεῶν. καὶ περὶ δὴ περ
 μὴ εἰς τὸ γυμνάσιον ἀπὸ
 ὁδοῦ ἤδη, ὁ μὲν τις ἀκρο-
 ειασμῶ, ὁ δὲ, βασιλισμῶ,
 ὁρδοπάλη ἐχρῆτο. ὁ δὲ, λί-
 χεισάμηνος, ἐλυγίζετο. ὁ
 , αὐτὸς βαλεῖ τῷ κερυκῶ. ὁ
 , μολυβδοεινὰς χερμαδίους
 ἔχων, ἐχειροβόλει.
 τα στυλὸν τειβέντες, καὶ ἀλλή-
 νους καταπολεμοῦντες, καὶ ἐμ-
 αῖσαντες τῷ γυμνασίῳ, ἐγὼ
 , καὶ Φιλῆτος ἐν τῇ δεξιᾷ πύ-
 λῳ καταπολεμοῦντες, ἐξήκειν.
 ἰλοιποὶ δ', τὸ ψυχοβαφεῖς
 ἔσθ' ἀλφεινίσαντες, παρέρπον
 ὑποβρύχιοι θαυμασίως. ἀνα-
 σπῆσαντες δ' αὖτις, ἄλλοι
 ἄλλα ἐδρῶμεν. ἐγὼ μὲν, ὑποδη-
 σάμενος, ἐξυόμην τὴν κεφαλὴν
 τῇ ὁδῷ τῇ ἐξ ὄψεως. καὶ γὰρ ἐκ κηπίον,
 ἀλλὰ σκαφίον ἐκτετάρμην, ὡς
 αὐτὸς περὶ πολλῶν τὸ κόννον, καὶ
 κορυφαίαν ἀποκοκομηνκαίς. ἄλ-
 λος, ἐπερμόβαλει. ὁ δὲ, ἡμῶν
 ἦν. ὁ δὲ, ἀφ' αἰῶν ποιεῖται ρα-
 φανίδας, ἐμυσίλατο τὴν ἰχθυή-
 ζωμῶ. ἄλλος, ἦν φρυγίας. ὁ
 δὲ, ἐρρόφει τὴν κριδῶν. καὶ περὶ δὴ
 χειρὸς ἦν, ἐπ' ἀγκυλῶν ἐδεσπνῶ-

nec amplius lippitudine la-
 borent, & humidum videāt.
 Collaris inter nos huiusmo-
 di sermonibus, omnes qui a-
 deram⁹, abiuim⁹. Et postquā
 A venimus ad gymnasiū, exuti
 vestibibus, alius sumis digitis,
 flexu cervicis, & recta lucta
 certabat, alius pinguedine
 perūctus, mēbra distorque-
 bat, ali⁹ pila cōtēdebat, alius
 B plūbeos lapides obnixē te-
 nēs, manu iaciebat. Deinde
 vbi mutuō exercuissēmus
 nos, & tergo vicissim tulisse-
 mus, gymnasiōq; illuissēmus,
 C ego & Philinus in calido la-
 bro abluti, discessim⁹. Re-
 liqui verō vbi caput frigida
 tinctū, Delphinū more im-
 merissēt, mirabili quodam
 modo inter aquas adnatabāt.
 Reuersi autē iterū diuersa di-
 uersis locis agebamus. Ego
 quidē subligatis crepidis, ca-
 put fricabam dētrato strigile:
 nō enim in cepij sed in sca-
 phij modū tōsus erā, vt qui
 nō multo antē mētū ac ver-
 ticē detōdissē. Alius autē in
 calida glutiebat, alius ventrē
 reiectabat, alius raphanis in
 tenues partes cōcisis, absor-
 bebat salū ac pisculentū ius
 ex cauato pane, alius agre-
 stes oliuas comedebat, alius
 hordeum ingurgitabat. At-
 que vbi iā tēpus erat, in cu-
 bitum inclinati cœnabamur:

μὴ. ἔκιντο δ' ἡ ἀλαδία, καὶ
 ἀσκαίται. το μ δὲ δειπνοὶ μὲν
 ἀπὸ συμφορῶν. παρεσκεύαστο δ'
 πολλὰ, ἡ πικίλα, δολιχὰ
 ἔτια, καὶ χαλίδες, καὶ ἡπειᾶνα, A
 ἡ τοῖσδε υἱὸς τοῖς μεμβροδοχῶν
 ἔντερον, ἡ λοβὸς ἐκ ταμίου,
 καὶ μυτίωντος, καὶ ἀβυρτακῆ,
 ἡ τοιαῦται τινες κερκυκίαι, ἡ
 θρυμμαπίδες, καὶ θρία, καὶ
 μελιτῶται, τ' ὅ ὑποβρυχίων,
 τὰ πελάγια πολλὰ, καὶ ὅσα
 ἐστᾶσι τὸ δέσμα, καὶ τιμά-
 χη πνιχὰ τ' ἐκ Σαργάνης, ἡ
 καπνίδες, ἡ ὄρνις σμύρνος, C
 ἡ ἀλεξρῶν καὶ ἀπώδος. καὶ
 ἔχθρις μὲν παρὰ ποταμὸν. ἡ οἷν δ'
 ὄλον ἱπποκῆν εἰχουρῶν, ἡ βοὸς
 λειτοργισμένος καλλιῶν. αἱ τοὶ
 μὴ τοὶ ἦσαν σπαῖροι, ἡ φαῖλοι, D
 καὶ ἄλλοι νεμλίνοι, ὑπερῆμα-
 ροὶ τ' ἐορτῆς. καὶ λαχάνα, τὰ
 τε ὑπόγεια, καὶ τὰ ὑπερῆμα.
 οἶνος δ' μὲν ἡ γερων, ἀλλὰ τῶν
 ἀπὸ βύρσης, καὶ μὲν ἀγλευκῆς,
 ἀπὸ πῶτος δ' ἐπ. πετῆια δ' ἔκει-
 το παῖτα ὅπῃ δ' δελφινίδος.
 βαπίνης, ὁ κρυψιμέτωπος, ἡ
 βυρῆνης μνητερουενης, ἡ λαβῶν
 ἔχων τ' κέρκον, καὶ βομβύλιος,
 καὶ διερχόμενον, καὶ γηρῶν
 πολλὰ, οἷα Θηεικλῆς ὁππᾶ, ὑ-
 βρυχάδης τε, καὶ ἄλλα ἔνδομα

positaque erant scilicet, & ge-
 batula quædam. Erat etiam
 collatitia cœna, multaque
 varia apparata, bifidi sunt
 pedes, laterum pulpe, & ti-
 men, & suis nuper enix
 testinum quo scetus recipi
 & fibra auris è lartagine
 alliatum, & abyrtace, & simi-
 lia quædam condimenta.
 thrymmatides, frictile sobu
 ficulnis inuolutæ, & dulca-
 ria ex melle. Et ex natura
 cartilaginea multa, & quæ-
 cunque testis teguntur, &
 pisces pontici sports excep-
 pri, & anguillæ, & gallina
 atilis, & gallus qui canere de-
 sist. Etiam piscis erat para-
 situs, & ouem totam in fur-
 no assatam habebamus, &
 bouis annosi pernam ante-
 riorem. At verò pares ad-
 rant filignei, non mali, & a-
 lij nouilunares post festum
 dilati: & olera cum parca,
 tum ingentia. Vinum erat
 non vetus, sed ex ijs quæ ex
 vtribus offeruntur, quod non
 amplius mustum, non mustum
 tamen planè coctum erat.
 Pocula verò generis omnis
 Delphinidi mensæ imposita
 erant, puta frontis occulta-
 tor crater, clauatus, Meno-
 reum opus, ansam prehen-
 sibilem habens, & bobylius
 & dirocypelû, & fictilia mul-
 ta, qualia Thericles coque-
 bat, multi capacia, latiq; oris
 quædam

ἡ μὲν, Φωκαῖθεν. τὰ δ',
 κινιδιθεν. πάντα μὲντοι ἀνε-
 οφόρητα, καὶ ὑμνόςρα-
 α, κυμβία δ' ὡς, καὶ φια-
 ίδες, καὶ πιθήεια χαμυιά-
 ικά. ὥστε μετὸν ὡς τὸ κυ-
 ινον. ὁ μὲντοι ἱππολέμης,
 ἀρπαφλόζων, ἐς κεφαλῶ
 μὴν ἐπέβητε τὸν ἀντρακκ.
 πινοῦν δ' ἀμυσί, καὶ ἡδὲ
 κερδωρακες ἡμῶν. εἴτ' ἐχθί-
 ιδα κακχαεῖδι, καὶ εἰσεκυλι-
 ῖ τις ἡμῶν τὴν πεδοκτύπῳ,
 αὐ τειγωνίσριαν. μετ' δ', οὐδὲ
 ις, ἐπὶ τὴν κατηλιτα ἀντ-
 ρηστῶμος, ἐπιτόρημα ἐξή-
 ρει. ὁ δ', ληκύνδα ἐπαίξεν. ἀλ-
 ιος, ἐρρίκρητο σὺν γελῶπι τὴν
 σφύν. καὶ ἐν ταυτῷ λελου-
 δροι, εἰσεκώμασαν ἡμῶν ἀν-
 πεπάγγελτοι, Μεγαλῶνυμος
 πεὶ ὁ δικὸς φησ, καὶ Χαίρεας ὁ
 χυσοτέκτων, ὁ καὶ νότου ποι-
 κίλος, καὶ ὁ ὠκεατάξις Εὐδη-
 μος. καὶ γὰρ ἡρμῶν αὐτῶν,
 πὶ παδόντες, ὁ καὶ ἡκοιεν. ὁ καὶ
 οὐκ Χαίρεας, ἐγὼ ἦ δὲ ὅς, λεί-
 ἐν πνα ἐκρίτουμ, καὶ ἐλλό-
 βια, καὶ πέδας τῇ θυροβῇ τῇ
 ἐμῇ. καὶ διὰ τῶτο ὑμῶν ἐπὶ δει-
 ππος ἀρῖγμα. ἐγὼ δ' ἦ δὲ ὅς ὁ
 Μεγαλῶνυμος, περὶ ἄλλα εἰ-
 χον. ὡς γὰρ ὁ ἀδίκος ἡ ἡμέρα,

quædam ex Phocæa, qua-
 dam Cnido allata, leuia om-
 nia, tenerisq; ex testis facta.
 Erant etiam cymbia, par-
 uæque phialæ, literisque
 A inscripta pocula, ita ut
 plenus esset a acus. At ve-
 rò lebes furnarius et ul-
 liens, nobis in caput e-
 uertit carbones. B b mus
 autem continuis hauibus,
 & iam inebriati eramus,
 exinde cancharide vngeba-
 mur. Tum quidam intro-
 duxit nobis Podoctypam,
 & Trigonistriam. Alius de-
 inde in tabulatum assultans;
 C irrumpendi locum quære-
 bat, alius digitorum cre-
 pitu ludebat, alius cum risu
 lumbos lasciuiuer agitabat.
 Atque interea cum iam la-
 uissemus, ad nos, non accer-
 siti, petulanter irruperant,
 Megalonymus caufidicus,
 D Chæreas aurifex, tergo va-
 rieatus, & Oocataxis Eu-
 demus. Quos interrogavi
 quid causæ esset, cur serò ve-
 nirent. Tum Chæreas, ego,
 inquit, segmentum & inau-
 res, & pedicas filiæ inæ ap-
 parabam: ideoque ad repotia
 E vobis adueni. At ego, in-
 quit Megalonymus, alijs re-
 bus occupatus fui. Nō enim
 iudicialis, sed nefastus fuit
 dies, ut scitis. Proinde cū esset,

ὥς ἔστι, καὶ ἄλσος, ὥτα ὁ οὐ.

ἑχθλῶπίας ὕψους, ἅτε φησιμα-
 βρεῖν εἶχον, ὅτ' ἡμετέροισιν, ὡς
 ὑδρονόμοισιν. πυθόμενος δ' ὅτι
 ὁ στρατηγὸς ὁπῆος ὅστις, λαφύων
 ἀχρηστὰ ἱμάτια, εὐπτεία, καὶ
 ἀφορητὰ ἀποδήματα, ἔξέφρησεν **A**
 ἑμαυτὸν. εἴτ' ἐνδὺς ἐν πυγχαίῳ
 δαδούχῳ τε, καὶ ἱεροφάντῃ, καὶ
 τοῖς ἄλλοις ἀρρητοποιόις, Δει-
 νίαν συνεσιπν ἀγδύων ἐπὶ πλῶ
 ἀρχῇ, ἑκκλημα ἐπάγοντας, **B**
 ὅτι ὠνόμαζεν αὐτούς. καὶ ταῦ-
 τα, εὖ εἰδὼς ὅτι ἔξ οὐτοῦ
 ἐπωδῆσαι, ἀνώνυμοι τε εἰσι, καὶ
 οὐκ ἐπὶ ὀνομασίῃ, ὥσπερ ἱερῶ-
 νυμοι ἡδὲ γεφυροῦχοι. καὶ οἶδα
 ὡς δ' ἐγὼ ὅν λέγεις, τὸν
 Δεινίαν. ἐκέλευε δ' οὐκ ἔγωγε
 τοῦνομα. ἐστὶν ἡ δ' ὅς ἐν τοῖς
 σιναφείοις ἑχθλῶπιδας
 ἀνδρῶτες, τ' αὐτοληκιδῶν, καὶ
 τῶν αὐτοκαβδαλῶν, αἰεὶ κου-
 εῖων, ἐνδρονόμοις ὑποδου-
 μένοις, ἢ βαυκιδῶν, ἀμφιμά-
 χαλον ἔχων. τί οὐκ ὡς δ' ἐγὼ,
 ἔδωκεν ἀμνηστὴ δίκην, ἢ λα-
 πατῆταις, ὡχέτο, καὶ μὴν ἐκεί-
 νος γε ἡ δ' ὅς, ὁ τῶν
 ἀνδρῶν ἡδὲ, ἐμπεδὸς ὅστις.
 ὁ γὰρ στρατηγὸς, καὶ τοὶ ἀπὸ μα-
 γελῶντι καρπώδεσμά τε
 αὐτῷ πειθεῖς, καὶ πει-
 θέσιον ἐν ποδοκράταις, καὶ

silentium in foro, neque pe-
 orare licuit, neque per
 dicendo aquam dispendere.
 Cum autem audivissem im-
 peratorem fore conspicien-
 dum vestibibus inusitatis, bo-
 no stamine textis, subli-
 gatisque calceis antea ne-
 gestatis, me ipsum foras pri-
 ripni. Exinde statim in-
 in Daduchum, & Hieropti-
 tem, aliosque arcana fac-
 entes, qui Diniam obtrun-
 collo trahebāt ad magistr-
 tum, accusantes quod ipse
 nominasset, idque cum sciret
 eos ex quo initiati fuisset,
 esse sine nomine, neque im-
 pliūs nominādos, ut potes-
 crinomines iam factos. Ne-
 scio, inquam ego, quemnam
 hunc Diniam dicas. Vocatur
 igitur me nomine. Est, inquit
 in tabernis aleatoris homo
 D perditus, ex egenis ac vilibus
 istis, sēper comatus ac squa-
 lidus, endromidum aut bac-
 cidarum calceamento subli-
 gatus, & manicata veste in-
 durt. Quid igitur, inquit, de-
 dit-ne pœnas aliquo modo,
 an calcibus calcans, aufugit? **E**
 Atqui, dixit ille, qui antea u-
 bix cantu recreabatur, iam
 vinctus est. Nā imperator i
 reliquo grege segregatū, cir-
 cūdati illi manicis, intertōq
 collari, in pedicis ac tibialib
 tormētis degere hominē fe-
 ποδοκράταις, ἐπὶ πῶντι ἡμέ-

ἐν δεσμοῖς ὄν, ὑπερδου-
 τε ὁ κακοδαίμων ὑπὸ τοῦ
 ε, καὶ περιδουλέος ἰού, καὶ ἡ-
 τα ἀντιψυχα διδοῖαι καὶ
 ἐμὲ δ' ἡδὲ ὅς ὁ Εὐδήμος, A
 δὲ τὸ ἀφροκτεῖς μετεσεῖλα-
 Δαμασίας, ὁ πάλαι μὲν
 ὑπὸ τοῦ, καὶ πελυνήτης, καὶ ὁ
 ὑπὸ γήρας ἐξαθλος ὢν. οἰ-
 τ' χαλκοῦ, τ' ἐστὼτα ἐν B
 ἀγορᾷ. καὶ τὰ μὲν, πηλῶν.
 δ', ἔουν, διετέλετα. ἤτοι
 γὰρ ἔμελλε τήμερον εἰς ἀν-
 ῶς πλὴν θυγατέρα, καὶ ἡδὲ C
 ἰλλων αὐτῶν. εἴτα μερμε-
 ρη πη κακὸν ἐμπεσόν, διέκοψε
 ὡς ἱερῶν. ὁ γὰρ υἱὸς αὐτοῦ ὁ
 ὢν, καὶ οἱδὲ ἐφ' ὅτῳ λυπη-
 ῖς, μάλλον δ' εὐεχθία
 δειξ, ἀπῆλθεν ἑαυτὸν. καὶ D
 ἔτε, ἀπὸ τῶν αὐτῶν, εἰ μὴ
 ὡς ἐπὶ ταῖς, ἀπὸ γόνισσά τε αὐ-
 τῶν, καὶ παρέλυσεν τῆς ἐμβρο-
 τῶν, ἐπὶ πολὺ τε ὀκλαῆξ
 κακοδαίμων, ἐπὶ νύκτων τ'
 ἱερῶν, βαυκαλῶν, καὶ δια-
 ὀνίζων, μὴ τῇ ἐπὶ συ-
 χῶς εἰν πλὴν φάρυγγα. τὸ δ'
 ἄλλα ὀνῆσαν, ἐκείνο ἰού, ὅτε
 ὑποτέραις καταχρὼν αὐτῶν τὰ
 κρα, διετέλετα. μὲν ἐκείνον
 ἡδὲ ἐγὼ φῆς Δίωνα, τ' κα-
 κήγονα, καὶ λακκοχίαν,

cit. Quare vincetus ille miser
 præ metu pedebat, & crepa-
 bundus erat, pecuniâq; vitâ
 redimere volebat. Me verò,
 inquit Eudemus, sub dilucu-
 lum accersuit Damasias, is
 qui olim athleta fuit, multâs-
 que victorias retulit: nunc
 autē præ senectute à certa-
 minib' abstinet. Nosti æρεᾶ
 statuam in foro positam. Ac
 B alia quidem picando, alia in-
 flammando peregi. Domo
 enim ad maritum hodie filiâ
 erat deducturus, iamque ex-
 ornabat illam: cū interea
 anxium quoddam malū in-
 terueniens diremit festum.
 Nam filius ipsius Dion, ne-
 scio qua causa, mœrore affe-
 ctus, imò Deorū aliquo odio
 agitatus, seipsum strangula-
 bat. Atque ut probè scitis,
 perijisset ille, nisi superveniēs
 ego laqueum ipsi soluissem,
 diu in genua procumbendo
 assidens, hominēque con-
 pungens, cantillans, & vndi-
 quaque explorans, num ali-
 cubi adhuc compressum ha-
 beret guttur. Quod autem
 E potissimū profuit, illud e-
 rat, quod ambabus manib'us
 comprehēsa illius latera, vi
 compressi. Num illum, inquā
 ego, Dionem dicis, cinadū,
 scrotū pendens habētē mu-
 lierosum, & lētiscū rodētem

τ' μύρωνα, καὶ γονοβάκταις

νεανίσκον, ἀφραδίτα, καὶ βλι-
 μάζοντα, καὶ τινὰ πώδην,
 καὶ πόδων αἰδουμένον.
 ἔκείνους γὰρ καὶ λεκαλίους.
 ἀλλὰ τοιγὰρ τίς θεὸν ἦδ' ὅς
 ὁ Εὐδήμου θανμάτας, Ἀρτε-
 μιν γὰρ ὅτι αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ
 αὐλῇ, σκοπάδειον ἔργον, ταύ-
 τη προσεσύντες, ὅτε Δαρμά-
 στος, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, προσκυ-
 πτεῖν ἤδην, καὶ τὴν κεφαλὴν πο-
 λιαὶ ἀκριβοῦς, ἰκέτευον ἐκείνῃ
 σφᾶς. ἡ δ' αὐτίκα ἐπένευσεν, καὶ
 οὕτως καὶ νῦν Θεόδωρον,
 μᾶλλον δ' πειραγῶς Ἀρτε-
 μίδωρον ἔχουσι τὸν νεανίσκον.
 αἰδέσθων οὐκ αὐτῇ τὰ ἑτάλλα,
 καὶ βέλῃ, καὶ τοξῇ, ὅτι χαίρει
 τοῦτοῖς. τοξότις γὰρ, καὶ ἐκ-
 βόλος, καὶ πηλέμαχος ἡ Ἀρτε-
 μιν. πίνουμι οὐκ ἦδ' ὅς μεγα-
 λύνουμι. καὶ γὰρ καὶ λάρυγγον του-
 τονί, παρηβηκότος, ἢ καὶ ὑμῖν
 κομίζων, καὶ τρυφὴν βυφαλίδας, καὶ
 ἐλαίας χαίματι πέτεϊς. φυλάτ-
 τω δ' αὐταὶ καὶ σφραγίσ-
 θησιν ἀπὸ τοῖς καὶ ἄλλαις ἐλαί-
 ας νεύσας, καὶ πάλιν αὐτῇ
 ποτήρια, ὅξυος φραγὰ, ἐμπυδά-
 κωτα, ὅς δ' αὐτῶν πίνουμι. καὶ
 πλάκωτα δ' ἐν τέρων,
 κροβυλῶδη τὴν πλοκήν. σὺ δ'
 ὅπως, πλείον μαι τῷ ὕδατος

adolescentem, masturbantem
 & obscena tractantem, & bene
 mutoniarum, & puerum
 tunc carentem sentiat, & puerum
 mittens. At ille certe
 delicatus, & gulosus. At
 inquit, Eudemus admiratur
 nam in media aula posita
 ipsis Diana, Scopadea
 ad hanc procidentes & Dar-
 masias, & vxor eius, iam
 & capite prorsus cano,
 applicabant ei, ut sui miseretur.
 Illa autem statim
 & nunc Theodorum : sed
 potius Artemidorum abelo-
 centem hunc habent. Quam
 præter alia, tum sagittas,
 arcus ei consecrarunt, quibus
 his delectatur. Sagittaria
 enim, & iaculatrix, & belu-
 trix Diana est. Bibimus
 inquit Megalonymus. E-
 tenim & lagenam hanc
 vetustioris vobis affero,
 casei recentis massas, & oli-
 uas humi collectas, castodias
 autem illas sub sigillis canis-
 sissimis, aliasque natas
 oliuas, & lutea hæc pocula
 acuti testacea, & destillantia
 ut ex ipsis bibamus : præte-
 rea placentam ex intestinis
 concinnatam, & quibusdam
 quasi crobylis intertextam. Tu
 verò puer plus aquæ in-
 fundas, ne capite grauior

ἔχει, ὅς μὴ παραβῇ

ξαίμεν. κατὰ σοι τὸν παι-
 βροχὸν χαλῶ ἐπὶ σέ. ἴσθι γὰρ
 ὀδυρόμεναι, καὶ δέμπλον
 ὦ πῶ κεφαλὴν. μὲν δ' ἔ-
 τόν, στυβλήσομεν, οἷα, **A**
 ἢ ἀπὸ εἰώδαμεν. οὐ γὰρ ἀ-
 μερὸν δῆπουθεν ἐννοιοφλύειν.
 πάντῳ γὰρ τοῦτο λῶ δ' ἐγώ. καὶ
 ὅπως ὄφελος ἐστὶν τῆς
 φιλικίας ἄκρον. εὖ λέγεις **P**
 ἵ ὅς ὁ Καλλικλῆς. τὸ γὰρ
 ἐχλεῖν ἀλλήλους συμάκεις,
 ἐκκηδιστῆν γίγνεται. ἐγὼ
 ἦ δ' ὅς ὁ Εὐδημος, χρυσοῦ **C**
 ἢ ὅστις, ἥδιον αὖ ἐνζωρε-
 ῖν ὑποπικνάζειμι. καὶ γὰρ
 εὐνοίας εἰμι. καὶ χλιαυδαίς,
 ἴσον ἀκούοιμι τῶν χειροσ-
 ῶν τούτων, τῷ τε ἀμνηστῇ, καὶ
 βαρβιτωδῶ. τί πάντα ἐρη-
 τῶ Εὐδημὲ λῶ δ' ἐγώ; ἄλο- **L**
 γον ἡμῖν ἐπιτάξεις ὡς ἀσ-
 τοῖς οὖσι, καὶ ἀπγλωτισμέ-
 νις. ἐμοὶ δ' ἡ γλῶττις τε ἥδη
 γὰρ, καὶ δὴ ἀνθρώπων ὡς
 ῥαχαιολογῶν ὑμῖν, καὶ κα- **E**
 τὰ φωνὰν ἀπὸ γλῶττις ἀπαν-
 τας. ἀλλὰ σὺ τὸ ὅμοιον εἰρ-
 ᾶσθαι με, ὥσπερ εἰ τις ὀλκάδα
 εὐαγέμενον ἐν οὐρεῖ πλέου-
 σαι, ἐμπνευματωμένον τῷ
 ἡετίου, ἐντορεῖσθαι τε, καὶ
 ἡερεῖα γὰρ σαι, ἐκ πορείας πιναι

cipiam, ac deinde in te casti-
 gatorē accersam. Scitis enim
 quā grauiter doleam, quāq;
 dēsum caput habeam, neq; va-
 poribus peruium. Post portū
 autem vnā nugabimur, qua-
 lia, & quæ consueuimus. Nō
 enim intempestiuum scilicet
 hoc, temulenter agere. Tum
 ego, laudo, inquam, isthuc.
 Summum enim Atticæ pro-
 prietatis emolumentum su-
 mus. Rectè dicis, inquit Cal-
 licles. Nā nugis mutuo pro-
 uocare nos, voluptatē quan-
 dam affert. Ego verò, inquit
 Eudemus, frigus enim est,
 meraciori vino malim intus
 stipari. Nā frigore pereo, &
 calfactus libētius audiuerō
 digitis gesticulantes istos, &
 tibicinē hūc & barbitædum,
 Quid hæc ais Eudeme? in-
 quā. An tu silētiū nobis im-
 peras, tāquā ore carētibus, &
 lingua priuatis? Mihi verò &
 lingua iā pridē dicturū, adeo-
 que iā animo prouchebar,
 quasi antiqua quædā vobis
 narratur, & lingua vos om-
 nes abluturus. Sed tu mihi
 perinde fecisti, ac si quis na-
 uem onerariam, tribus in-
 structam velis, secūdo vento
 nauigantem, implentibus
 lintea Notis prosperè laben-
 tem, p̄rque summos fluctus
 euntem, retinaculis ancipi-
 tibus, anchoris ferreis,
 ὁμολογίοις, καὶ ἰσχυραῖς

σινεᾶς ἀφ' οἷς, καὶ ναυοπηδᾶς,
 ἀναχατίζοι τὸ δέρε μου τὸ ῥό-
 θιον, φθοῖν τῆς ἐνλωπιδίας.
 καὶ νῆδ' ὅς, σὺ μὲν εἰ βούλῃς,
 πλῆν, καὶ νῆν, καὶ θῦν καὶ τὸ
 κλύδωνος. ἐγὼ δ' , ἀπόχρισ-
 πίων ἄμα, ὡς τὸν ὁ τὸ Ομή-
 ρου Ζεὺς, ἢ ἀπὸ φελάκων, ἢ
 ἀπὸ τῆς ἀκρυμανίας, ὁ φομαί
 διατερέμενον σε τι, καὶ τὴν
 ναυὶ φουμνηθῆν ἀπὸ τοῦ αὐ-
 μου κατουρουμένου. Λυ. αἰς
 ὦ Λεξιφάνης καὶ ποτὲ, καὶ ἀνα-
 γνώσκων. ἐγὼ γὰρ ἡδὴ μεθύω
 σοι, καὶ ναυτῶ. καὶ λῶ μὴ τά-
 χιστα ἔξέμενον ταῦτα πάντα,
 ὅποτα διεξέληλυθας, εὖ ἴδθι,
 κορυβαντιάσειν μοι δοκῶ, πε-
 ρειβριβρύμενος, ὅς' ὦν κατε-
 σκέδαπας μου ὀνομάτων. καί-
 τοι τὸ ὡς φεφῶτος, γὰρ ἐ-
 φημι μοι ἐπ' αὐτοῖς. ἐπιδὲν δ'
 πολλὰ, καὶ πάντα ὅμοια λῶ,
 ἡλέωσεν σε δ' κακοδαμονίας,
 ὁρῶν εἰς Λαβύρινθον ἀφικτον
 ἐμπεπληκότα, καὶ νοσοῦντα νόσον
 τὴν μεγίστην. μᾶλλον δ' , με-
 λαγχολῶντα. ζητῶ οὖν πρὸς
 ἑμαυτὸν, ὅπως ταῖς τοιαῦτα
 κακὰ συνέβη, καὶ ὅτι ὅπο-
 σω χερόν, καὶ ὅτου κατακλεί-
 σαι εἶχες τοσοῦτον ἐπιμὸν ἀτό-
 πων καὶ διασφύων ὀνομάτων.

naualibúque pedicis de-
 sis retineat, & cursus imperi
 inhibeat, inuidens videlicet
 tranquillitati Proinde tran-
 quit, si placet nauiga, nautá
 curre per tempestatem. Ex
 autem interea bibens, de-
 ra, ut Homericus ille Iupit,
 vel è rupibus, vel è coeli ve-
 tice, te fluctibus agitatū fre-
 ctabo, & nauim ipsá de peri-
 vento versatam. Lex. Satis ὁ
 Lexiphanes, & potus, &
 lectionis istius. Quare cum
 sum ebrius, & nautico acti
 quamprimum, quæcunque
 recitasti, euomuo, prodi-
 scias, videor mihi mox fore
 insanus, obstrepentibus mihi
 undique verbis istis, quæ
 mihi modò offudisti, quæ
 quam illa risu excipere prin-
 cipio in mentem mihi re-
 niebat. Verum posteaquam
 multa, omniáque similia e-
 rant, miserebat me infelici-
 tatis tuæ, cum te in labryn-
 thum irremeabilem incidis-
 se, morboque maximo labo-
 rare, imò potius atrabili
 percitum viderem. Iuxta
 apud me ipsum cogito, videt
 tam multa mala collegens, &
 quam longo tempore, & tunc
 denique conclusum habens
 tantum examen absurdarum
 & distortarum vocum, quæ
 alias quidem ipse finxit.
 ὦν τὰ μὲν, αὐτὸς ἐπὶ τῷ

ὃ, κατωρυγυμῖα πιδὲν
 καπῶν κτ' τὸ ἱαμβεῖον, ὅλοιον,
 ἢτ' ἐκλέγων τῆς συμφορᾶς.
 σῦτον βόρβορον σωραίνσας,
 πλὴν τλησᾶς μου, μηδὲν σε A
 ἰνὸν εἰρλασμένον. δεκῆς δέ
 ἢ μὴτε φίλον τινα, ἢ οἰκεῖον,
 ἔνι σου ἔχειν, μὴ τε ἀνδρὶ
 εὐδέρῳ πρόποτε, καὶ παρρησίαν
 ὡς ἐν τετυχηκέναι, ὅς τ' αὖτε B
 ἐκείνων, ἔπαυσεν αὖ σε ὑδέρῳ
 ἐχέμενον, καὶ ὑπὸ τῷ πάδῳ
 ἰατρῶν γλῶσσαι κινδυνεύοντα,
 αὐτῷ δ' ἔυσασκον εἶναι δο-
 οῦντα, καὶ ἐνρωσίαν οἰόμενον C
 τὴν συμφορᾶν. καὶ ὑπὸ μὲν τῶν
 ἰοήτων, ἐπαινούμενον, ἀγνο-
 οῦντων αὖ πάχεις. ὑπὸ δ' τῶν
 πεπαιδευμένων, εἰκότως ἐλεέ-
 μενον. ἀλλ' εἰς καλὸν γὰρ τουτο-
 ῖ Σώπῳ ὁρῶ τ' ἱατρὸν
 προσιόντα. φέρε τούτῳ ἐγχει-
 ρήσαντί σε, καὶ διαλεχθέντι
 ὑπὸ τ' νόσου, ἵασίν τινα σοι
 ὑγρώμεθα. συνετὸς γὰρ ἀνὴρ,
 καὶ πολλοὺς ἤδη πασχούσαν, E
 αὐτῷ δὲ ἡμιμανεῖς, καὶ κορυ-
 ζῶντας, ἀπὸ πλάξεν, ἐγχείας
 φάρμακον. χαῖρε Σώπῳ. καὶ
 τουτονὶ Λεξιφάνῳ πασχού-
 σων, ἐπαύειν ὡς ᾧδ' αὖ μιν ὄν-
 τα, λήρῃ δ' νῦν, καὶ ξένη πει-
 τὴν φωνὴν νόσῳ ξυνόντα, καὶ

alias autem defossas alicunde
 eruens, iuxta jambicum il-
 lud; *P. reas mis-tias quibus in*
mortalium, tantum cœnum
 unde quaque coactum in me
 exhausti, qui nullam tibi
 iniuriam intuli. Porro vide-
 ris, mihi neminem amicum,
 aut familiarem, aut benecol-
 lum habere, neque in virum
 ingenuum, & liberè loquen-
 tem incidisse, qui vera mo-
 nēdo, te liberaret ab hac in-
 tercute aqua qua teneris: ob
 quem affectum periculū est,
 ne disrumparis: quanquam
 tibi ipsi bene habito corpo-
 re videris esse, & calamitatē
 hanc pro bona valetudine
 ducis, & à stolidis, qui tuum
 ignorant morbum, laudaris:
 at meritò à doctis mileratione
 dignus putaris. Verùm
 D siquidem hunc Sopolim me-
 dicum video commodum
 accedentem, age huic te
 tradamus, & exposito mor-
 bo, tibi remedium aliquod
 inueniamus. Vir enim pru-
 dens est, & multorum, qui
 ut tu semi-infani & fatui
 erant, suscepta curatione, eos
 à morbo infuso pharmaco
 liberavit. Salve Sopeli, atq;
 hunc Lexiphanem nostrum,
 ut scis, socium, suscipe
 curandum, qui nunc nugis,
 & peregrino circa sermonem
 morbo est correptus, &

κινδυνεύει, ἢ δὴ τελείως ἀπο-
 λυθείη. οὐκοῦν ἐλάττω τρέ-
 πω Λεμνὶ ἐν Σηπεί, ἀλλὰ
 τοῦτον Λυκίον, ὃς πεισανὺς
 μακρὰ καὶ ἀνδρας περιω-
 μύνας ἰλιδοποιεῖν οὐκ οἶται. καὶ
 καὶ τὸ Μινεάρχου τὸ Σαμίου,
 σιωπῶν, καὶ γλωττῶν ἑμῶν
 ἐπιπάλλει. ἀλλὰ μά τιμ' ἀναι-
 γητον Ἀθῶναι, καὶ τὸ μέγα
 θῆρι· μαχὼν Ἡρακλῆα, καὶ
 ὅταν τὸ χεῖρ, καὶ τὸ φεῖρο· πῶ-
 μόν αὐτὸς. ὅπως μαινώμην ὃ
 ὅλως ἐπιγχαίρει αὐτῷ. ἔμελλε
 ὃ καὶ ῥιπασθῆναι, τοιαῦτα ὀπι-
 τιμῶντος ἀκούων. καὶ νῦν γε
 ἀπῆλθον περὶ τὸ ἑταίρειον Κλει-
 νίαν, ὃ πῶς θαύμαζον ἡσ-
 του νῦν καὶ παρ' ἐμὸν εἶναι αὐτῷ
 τῶν γυναικῶν, καὶ ταῦτ' αὖ
 ποσὴν ὅτι μὴ ῥέωσιν ὅτι ἐπὶ
 δι' ἀνδραγαθίαν αὐτῶν. ἡμῶν ἀρε-
 τος, καὶ ἀνῆρετος ὄσι. Ση-
 πὶ ὃ, νοσεῖ ὦ Λυκίε Λεξίφα-
 νος; ἢ αὐτὰ ταῦτα ὦ Σατελι-
 ὦν ἀκούεις, ὅσα φεγγεῖται; καὶ
 ἡμᾶς τὸν νῦν φερομένοισι
 καὶ σιλοπῶν, περὶ χλίων
 ἐπὶ ἡμῶν διαλέχεται, δια-
 στρέφον τῶν γλωττῶν, καὶ
 τοῦ πῶτα ἡλιόκοτα σιωπῶ-
 ντες, καὶ σπουδῶν τελευτῶντες
 ἐπ' αὐτοῖς, ὡς δὴ τι μέγα ὄν, εἰ

periclitatur ne profus
 reat, eumque quocumque
 tantum modo serua.
 Nequaquam me, Sopolis
 Lycinum istum, qui man-
 ste desipit, & homines me-
 tis compotes, mente labor-
 putat: & iuxta Samium
 Minelarchi filium, silentium
 & lingue ignauiam non
 intendit. Sed per Minervam
 non erubescens, per
 magnum Herculem feracem
 debellatorem, ne tantum
 quantum Gry, vel Phisfacu-
 mus. Moneo autem omnes
 ne obuiam quidem ipsi
 veniendum. Videor
 mihi etiam ringi, quum
 increpantem audio. Ac
 utique ab eo ad sodalem Ch-
 niam: quoniam audio
 xorem eius iam pridem
 laborasse mensibus, & ideo
 aegrotare, quod non fleat.
 Quare non amplius inces-
 ditur, sed inaccessa, & in-
 celsa manet. Quid verò Ly-
 cine, an egrotat Lexiphane-
 Lis. Annon audis Sopoli-
 hanc ipsa quæ loquitur: Et
 nobis qui nunc cum ipso
 versabamur, relictis, quæ
 ante mille annos nobiscum
 fermocinatur, linguam dis-
 storquens, & absurda ista co-
 ponēs, magnòq; studio id fi-
 ciēs, ac si magnū quid foret,
 si peregrinis verbis utatur,

τι ξενίζοι, καὶ τὸ καθεσθὲν γό-
 μισμα τῆς φωνῆς περὶ χάπτου.
 Σω. μὰ Δι' οὐ μιν αὖ πνα
 λέγεις τῷ νόσῳ ὦ Λυκίε.
 βουδῆται γοῶν τῷ ἀνδρὶ
 πάσῃ μινχαρῶν, καὶ κατὰ δὲ τὸ
 γολωτῶν πνι φάρμακον τοῦτ'
 κερσάμενος, ἀττειν, ὡς πινόν,
 ἐμύστε. φέρε φραγος αὐτὸς
 πίθι ὦ Λεξιφάνης, ὡς ὕμνης
 ἡμῶν, καὶ καθεσθὲν γοῶν, τῆς
 τοιαύτης τῶν λόγων ἀπο-
 πίας κενώσεις. ἀλλὰ πίθι π
 μοι, καὶ πίθι, καὶ ῥῶν ἔτη.
 Λε. οἶδ' ὃ καὶ δραστέ με
 ὦ Σώπολι, σί τε, καὶ Λυκίος,
 πίπτοντες τοῦτ' ἵδ' φάρμα-
 κον. δέδοικα γοῶν μὴ πῶ-
 μα ἤμῃς τοῖς μοι τῶν λό-
 γων τὸ πόμα. Λυ. πίθι, καὶ μὴ
 μέλλε, ὡς ἀνδρώπια ἡδὴ φε-
 νῶν, καὶ λέγεις. Λε. ἰδεὺ πιθε-
 μαι, καὶ πίναι. φεῦ, π' ἔδοτο,
 πολὺς ὁ βορβορυγμός. ἐρ-
 σίβυδόν πνα εἶοικα πιπω-
 κέναι. Σω. ἀξίαι δὲ εἶναι.
 βαβαί. φεῦτον τοῦτ' ἵδ',
 μῶν. εἴτα μετ' αὐτὸ, ἵδ' ἡ-
 λιθε το, κατὰ. εἴτα ἐπ' αὐτοῖς,
 τὸ, ἵδ' ὅς, καὶ ἀμνηστέη, καὶ
 λῶσε, καὶ δὴ πινεν, καὶ σω-
 χέας τὴν αἰτίαν. βίβασαι δὲ ὅμως, καὶ κα-
 τὰς εἰς τὴν φάρυγγα τοῦ δακτύλου. ἰδέτω τὸ ἵκταρ ἐμῶν καὶ,

receptamque sermonis mo-
 neta aduiteret. *Σ. p.* Per Iouē
 non parvū refers morbum ὁ
 Lycine. Itaque homini qua-
 nis arte est subueniendum.
 A. Atque adeò diuino quodam
 instinctu cuipiā insano phar-
 macum hoc mixturus domo
 abiui, ut epoto hoc vomat.
 Age tu Lexiphanes primus
 ipse bibe, ut sanus & purus
 nobis fias, tali verborum ab-
 surditate euacuatus. Verūm
 pare mihi, bibe & conualef-
 ces. *L. v.* Nescio quid mihi
 facietis Sopolī, tu & Lyci-
 nus, pharmacum hoc ebibē-
 dum præbentes. Metuo itaq;
 ne hæc sermonum portio mi-
 hi ruinam crect. *Lyc.* Bibe
 neque cuncteris, ut humana
 deinceps sapias, & loquaris.
L. v. Ecce pareo, & bibo.
 Eheu quid hoc rei est? Quā-
 tus tumultus ventris? Equidē
 diuinatorem aliquē dæmo-
 nem mihi videor bibisse. *Σ. p.*
 Incipe igitur vomere. *Papæ.*
 Primum hoc μῶν. Deinde
 post illud exiuit κατὰ istud:
 postea ἵδ' ὅς, & ἀμνηστέη, &
 λῶσε, & δὴ πινεν, & conti-
 nuum illud αἴτα. At coge
 tamen, & digitos in fauces
 immitte: nondum enim
 ἵκταρ illud euomisti, ne-
 que illud σκορδινάσται.

ἐδὲ τὸ σκορδινᾶδι, ἐδὲ τὸ πτυ-
 τάζεσθαι, ἐδὲ τὸ σκύλλεσθαι.
 πολλὰ ἔτι ὑποδίδυκε, καὶ μετὰ
 σοι αὐτῶν ἡ γαστήρ. αἰμεινον δ' εἰ
 καὶ κἄτω διαχωρήσεται αὐτῇ νία.
 ἢ γοῦν σιλληπορδία, μέγας δ'
 ψόφον ἐργάσεται συνεκπισσο-
 μῆς τοῦ πνεύματος. ὅς μ' ἤδη μὲν
 χαθαρὸς οὐτοσὶ, πάλιν εἴ τι
 μεμύνηκεν ὑπόλοιπον ἐν τοῖς B
 κἄτω ἐντέροις. σὺ δ' τὸ μῆς τοῦ-
 το, παραλαβὼν αὐτὸν ὦ Λυκί-
 νε, μεταπαύεινε, καὶ διδάσκει, ὡς
 ἤδη λέγειν. Ἄν. ἔγωγε ποιήσο-
 μην ὡς Σώπολι, ἐπειδὴ τῶν ἡμῶν C
 πεσοδοποιήται τὰ παρὰ σοῦ.
 καὶ περὶ σὲ τὸ λοιπὸν ὦ Λε-
 ξίφανες, ἡ συμβουλὴ, εἴ ποτε ἄρ'
 ἐθέλεις ὡς ἀληθῶς ἐπαινεῖ-
 σθαι ἐπὶ λόγοις, καὶ τοῖς πλεόν-
 τεσι ἐνδοκίμαϊν, τὰ μὲν τοι-
 αῦτα πάντα, φεῦγε, καὶ ἀπο-
 βέπου. ἀξέμωτος δ' ἀπὸ τῶν
 ἀφίστων ποιητῶν, καὶ ὑπὸ δι-
 δασκάλοις αὐτῶν ἀναγνοῦς,
 μέπιθι ἐπὶ τῶν ῥήτορας. E
 καὶ τῇ ἐκείνων φωνῇ σω-
 βανεῖς, ἐπὶ τὰ Θουκυδίδου,
 καὶ Πλάτωνος ἐν χαλεπῇ μέ-
 πιθι, πολλὰ καὶ τῇ καλῇ κω-
 μῳδίᾳ, καὶ τῇ σεμνῇ βαρ-
 υδίᾳ ἐγγυμνασάμενος. περὶ γὰρ
 πύτων, ἀπαντα τὰ χελλίστα

neque πτυτάζεσθαι, neque
 σκύλλεσθαι. Multa latent hi-
 huc abdita, quibus tibi ter-
 ter est plenus. Satius a-
 rem fuerit si per inferiora
 quoque secerantur neu-
 nulla. Quare αλλαντῆσι
 magnum edet strepitum
 cum flatu erumpens. U-
 iam mundus quidem hic est,
 nisi siquid reliquum est in
 inferioribus intestinis. Tu
 verò posthac Lycine cum
 acceptum dedoce, & ἔτι
 dicenda sunt institue. Lr.
 Ita faciemus Sopoli, siquid-
 dem via nobis à te est strata.
 Et quod reliquum est te mo-
 neo Lexiphanes, si cupis
 veram in dicendo laudem
 consequi, ac in multitudine
 hominum celebrari, omnia
 huiusmodi fuge, & auer-
 diare. Vbi autem exortus
 fueris ab optimis poetis,
 eosque sub præceptoribus
 legeris, transi ad oratores.
 Tum educatus cum illorum
 sermone, ad Thucydidis
 & Platonis scripta in tem-
 pore accede, multum & in
 pulchra Comœdia, & in
 graui tragœdia te exer-
 cendo. Ex his enim tibi
 pulcherrima decerperis,
 in dicendi facultate e-
 xistimationem obtinebis.

ἀπαιτιστάμενος, ἔτι τις αἰ

λόγους, ὡς νῦν γε ἐλεληθεὶς
 σαιπτόν τοῖς ὑπὸ τῶν κορο-
 πλαδῶν εἰς τὴν ἀγορὰν πλατ-
 τομήσιν ἐσκαῖς, κεχρωσμένος
 μὲν τῇ μίλτῳ, καὶ τῷ κυανῷ. **A**
 τὸ δ' ἐνδεῖν, πικρὸς τε, καὶ
 εὐδρυπῆς ὢν. ἐὰν ταῦτα πε-
 ῆς, περισσλήρον τὸν ἐπὶ τῇ
 ἀπαιδευσίᾳ ἔλεγχον ὑπομέ-
 νας, καὶ μὴ αἰδεθεὶς μεταμαν-
 θῶν, δαρῶν ὁμιλήσεις τοῖς
 πλήθεσι, καὶ οὐ καταγελαδή-
 σῃ, ὥσπερ νῦν, οὐδὲ διὰ σέ-
 ματος ἐπὶ τῷ χείρονι τοῖς αἰ-
 σοῖς ἔσῃ, Ἑλλῶνα, καὶ Ἀπικόν
 ἀπεχλωύπων σε, τὸν μὲν ὃ
 εὐάβαρον ἐν τοῖς σοφισταῖς
 ἀριθμεῖσθαι ἄξιον. περὶ πάντων
 ὃ ἐκέينو μέμνησός μοι, μὴ μι-
 μεῖσθαι τῷ ὀλίγον περὶ ἡμῶν γε **D**
 νομῶν σοφιστῶν τὰ φαυλότα-
 τα, μὴ ὃ περιεδίειν ἐκέينو,
 ὥσπερ νῦν, ἀλλὰ τὰ μὲν ποικύ-
 τα, καταπατεῖν, ζηλοῦν δὲ τὰ
 ἀρχαῖα τῷ πρὸς δειγμάτων. μὴ
 δὲ σε δελεάζωσαν αἱ ἀνεμῶναι
 τῶν λόγων, ἀλλὰ κτ' τὸν τῶν
 ἀθλητῶν νόμον, ἢ εὐρὺ σοι
 βροφῇ, συνήδης ἔσῃ. μάλιστα
 δὲ, χάρισι, καὶ σατυρίᾳ θυῖ,
 ὢν πάμπλου λίαν νῦν ἀπελέ-
 λειψο. καὶ ὁ τύπος δὲ, καὶ ἡ με-
 γαλυνία, καὶ ἡ χαροήθεια, καὶ τὸ

Vt nunc quidem non ani-
 maduerrebas, te ijs similem
 esse, quæ ad forum à
 lutifigulis finguntur, esse
 quidem illitum minio ac
 caeruleo, intus verò lu-
 teum & fragilem. Hæc
 si feceris, teque aliquan-
 tisper argui inscitæ susti-
 nueris, nec dediscere e-
 rubueris, confidenter in
 multitudine versaberis, ne-
 que sicuti nunc, deride-
 beris, neque etiam in ore
 peiori conditione meliori-
 buseris, Græcum & Atti-
 cum te vocantibus, qui
 neque barbarus, inter ma-
 ximè perspicuos recenferi
 dignus sis. Ante omnia
 verò memineris non imi-
 tari sophistarum qui ante
 nostram ætatem fuere,
 vilissima quæque, neque ea
 depascere, ut nunc, sed
 talia conculcare, prisca
 verò exempla imitari. Ne-
 que verò te demulceant ane-
 monæ verborum, sed iuxta
 legem athletarum, solidus
 cibus tibi sit familiaris. In
 primis verò Gratijs, &
 Perspiciuitati sacrifica, à
 quibus nimio opere nunc eras
 alienus. Fastus autem, &
 iactantia, & morositas, elata
 & curiosa loquutio absit.

βρογνύεσθαι, καὶ λαρυγίζειν,

ἀπίστου. καὶ τὸ διὰ πολλοῦ αἰεὶν
τὰ τῶν ἄλλων, καὶ οἰεῖσθαι ὅτι
πρῶτος ἔσται αὐτὸς, ὡς τὰ
πάντων συκοφαντῆς. καὶ μὴ
κακῆϊνο οὐ μικρὸν, μάλλον ὅ
τὸ μέγιστον ἀμαρτανίς, ὅτι οὐ
πρῶτον τὰς διανοίας τῶν
λέξεων προπαροσκευασμένος,
ἐπιπτα χατακοσμεῖς τοῖς ῥή-
μασι, καὶ τοῖς οἰόμεσθαι, ἀλλ'
ὡς περ ῥῆμα ἐκφυλὸν εὖρης,
ἢ αὐτὸς πλάσας μῦθος οἰκθίς
εἶναι χαλόν, πύτῳ ζητίς
διάνοιαν ἐταρμόσσει, καὶ ζή-
μιαν ἡγή, αὐτὸ μὴ παρὰ βύσσης C
αὐτὸ περ, καὶ τῷ λεγόμενῳ
μὴ δ' ἀναγκάσθαι ὅτιν προφύλλω
τὸν οὐ μαλῶπα, οὐδ' εἰδὼς ὅ,
πὶ σημαίνει, ἀπέρριψας, ἐδὲν
ἐοικότα τῷ ὑποκειμένῳ. καὶ
οἰμὴν ἰδιῶται πάντες, ἐπεδή-
πασα, ὑπὸ τῷ ξένου πληγύ-
τῃς τὰ ὦτα. οἱ δὲ πεπαιδευ-
μένοι, ἐπ' ἀμφοτέροις, καὶ σοί,
καὶ τοῖς ἐπανύσιν, ἐγέλων. τὸ
ὅ πάντων χαταγλασέτατον E
ἐκείνῳ ὅτι, ὅτι ὑπὸ ἀπῆλικος εἶ-
ναι ἀξίον, καὶ τῷ φωνῶν εἰς
τὸ ἀρχαιότατον ἀπικριβα-
μένος, τοιαῦτα ἔνια, μάλλον
ὅ τὰ πλεῖστα ἐγκραταμηνύεις
τοῖς λόγοις, ἀ μὴ δὲ πᾶς
ἄπτι μαρτυρῶν, ἀγνοήσκειν.

præterea acerbitas illa ri-
dendi aliorum scripta. & hæc
opinio, fore ut prius
sis, si omnium orationes re-
prehendas. Iam verò illud
non paruum, sed potius ma-
ximum vitium committes, A
quòd non antea paratis sen-
tentijs quàm verbis, postea
verbis eas exornas: sed sicubi
peregrinum verbū reperias,
aut quod finxeris egregium
esse ducas, huic sententiam
accommodare quæris, ac
damnum quoddā existimas,
si illud alicubi non intruē-
ris, etiam si ad id quod dici-
tur, eo minimè sit opus, quæ-
admodum paulo ante
ἐ μάλῶπα illum, cùm nihil
argumento conveniret, ne-
scius quid significaret, pro-
iecisti. Cuius vocabuli pe-
regrinitate, omnes idiotæ ar-
que indocti percussis auri-
bus obstupuerūt: docti verò
amborū causa, tui nimirum,
& eorum qui te laudabant,
riserūt. Illud verò omnium
maximè ridiculū est, quod cū
plus quàm Atticus viden-
cupias, & sermonē ad vetu-
stissimū vsum diligēter com-
ponere, talia quædā, imò plu-
rima intermiscēs verba, quæ
ne puer quidem, qui nu-
per discere cœpit, igno-
rare queat. Qualia sunt illa
οἷον ἐκεῖνα, πᾶς οἶει, καὶ ἄλλοι

δῶαι νύχρῳ, ἀκούων σου
 ἐπιδεικνυμένου, ὅτε χιτώνιον
 μί, καὶ τὸν ἀνδρεῖον ὥς λέγε-
 δαι. δουλεία δ', καὶ τοῦ ἀρ-
 ρέναι τῶν ἀκολουθῶν ἀπεχά-
 λεις. ἂ τις οὐκ οἶδεν ὅτι χιτώ-
 νιον μί, γυναικὸς ἐσθῆς, δου-
 λεία δ', τὰ θήλεα καλεῖται; καὶ
 ἄλλα πολὺ τούτων παρατί-
 σσεται, οἷον τὸ ἵππαστο, καὶ τὸ
 ἀπαντῶντος, καὶ τὸ καθευθεῖς,
 οὐδὲ μετοικιᾶ ἢ Ἀθιναίων
 φωνῆς. ἡμεῖς δ', οὐδὲ ποιη-
 τὰς ἐπαινεῖν τὸν κατὰ γλῶτταν
 χράροντας τοιήματα. τὰ δ' οὐκ
 ὡς περὶ αὐτοὺς παρὰβάλλειν,
 καθευθεῖς ὁ Δωσιππὶς βωμὸς
 αὐτῶν, καὶ ἡ τῷ Λυκόφρονος
 ἀλεξάνδρου, καὶ εἴ τις ἐπὶ τού-
 των τιμὴ φωνῆν κακοδαίμονι-
 σσας. αὐτὰ ταῦτα ζηλώσης, καὶ
 μεταμέλῃς, καὶ ἄριστα βέλ-
 λουμένος ὑπὲρ σεαυτοῦ ἔσῃ.
 καὶ ὅταν λάθῃς αὐτοῦ εἰς τιμὴν
 λιχίαν κατολισθῶν, ἐμοὶ μὲν
 ἀποπεπλήρωται ἡ παράνομις,
 σὺ δ' οὐκ αὐτὸν αἰτιάσῃ, ἀν-
 γε καὶ ξυμῆς χείρων γυνό-
 μους.

πῶς οἶε, καὶ γὰρ δῶαι νύχ-
 ρῳ, ἀκούων σου ἐπιδεικνυμέ-
 νου, quum χιτώνιον,
 etiam virilem vestem dici
 putabas: δουλεία autem
 A mascululos pedisequos ap-
 pellabas. Quæ quis nō novit,
 χιτώνιον quidem muliebrem
 vestitum dici, δουλεία
 verò fœminas? Atque alia
 B multa longè his manifestio-
 ra quale est ἵππαστο, & ἀπαν-
 τῶντος, & καθευθεῖς, quæ
 ne inquilina quidem sunt
 Attici sermonis. Nos autem
 C neque eos laudamus poëtas,
 qui verbis minùs vſitatis
 poëmata scribunt. Tua verò,
 ut pedestrem orationem cū
 carmine conferamus, perin-
 de ut Dosipadæ Ara, & Lycophronis
 D Alexandra sese ha-
 bent, & siquid istis sermone
 etiam miseriore scriptum est.
 Hæc si imitatus fueris, &
 priore relicto didiceris, op-
 timè tibi consulueris. Sin
 autem imprudens iterum in
 E fistam gancam prolapsus
 fueris, à me quidem plenam
 admonitionem acceperis: sed si
 utique te deteriore factum intellexeris,
 te ipsum accusabis.

ΕΤΝΟΤΧΟΣ.

ΕΥΝΥΧΗΣ ΣΕΥ
ΠΑΜΦΙΛΟΥ.

ARGUMENTVM.

Historica quadam narratio est, qua Dioclis & Bagoa, peripateticorum philosophorum, inter se contentiorem exponit. Eunt autem inscribitur, quod potissima contentiorem pars in eo versetur, verum Eunuchus debeat, aut possit philosophum agere, Cum alter ab indignitate rei, & ab accidentibus philosophica professione negaret, alter autem exempli, & sine seu officio philosophi, item à consequentibus sese tueretur. Vbi interim tacite aliud quicquid indicat Lucianus, quod ea tum astate philosophi ex turpi & sceleribus magis, quam ex doctrina, & vita integritate celesbantur. Exordium ab admiratione trahitur, qua attentius facit, amplificando conditionem & professionem personarum, & rei qualitatem.

ΠΑΜΦΙΛΟΣ.

ΠΑΜΦ.

Οὐδὲν ὦ Λυκίνο,
ἢ τί γέλωτ ἡμῖν
Π ἀρῆσαι; αἰεὶ μὲν
ῥ' αἰεὶ εὖς ὦν Α
πυχαίης. του-
τί τ' πλέον τῷ σιωπῆτοισι εἶναι
μοι δοκεῖ, ἐρ' ὅτ' ὁ μὲν κα-
τέχειν δυνάτοισι εἶ τ' γέλωτα.
Λυ. ἐξ ἀρχαῖς μὲν ἤκω σοι ὦ
Πάμφιλε. τῷ γέλωτος τ' ἀν-
τήκα κοινῶν ποιήσομαι σε, ὡς
ἀκούσης οἷα δίκη διαζομένη
παρεγυρόμεν, φιλοσόφων παρὰ
ἀλλήλοις ἐριζόντων. Παμ. καὶ
τὸ μὲν ὡς ἀληθῶς γελοῖον

Nde nobis ὦ
Lycine, aut
quidnam ri-
dens aduenis?
Tu quidem
semper es hi-
laris, verum hoc solito ma-
ius videtur esse, de quo ri-
sum compescere nequeas
Ly. E foro aduenio tibi Pá-
phile. Porro mox efficiam
ut tu quoque mecum rideas,
simul atque audieris, cuius-
modi, Philosophorum in-
ter se contententium, litis
actioni interfuerim. Pam.
Iam isthuc ipsum profe-
ctò ridiculum est quod ais,

κε, τὸ, φιλοσοφουῦντας δι-
 ὁξ' ὡς ἀλλήλοις. δέον,
 γὰρ μέγα εἶναι, κατ' εἰρηνί-
 κῃσι διαλύεσθαι τὰ ἐγκλή-
 τα. Λυ. ποῦν ὃ μακά-
 ρατ' εἰρηνίαν ἐκείνοι, ὅγα
 ἀπσύντες, ὅλας ἀμάξας
 ἀσφημῶν κατεπέδαπαν
 ἁλῶν, κεκραγότες, καὶ ὑπὸ
 πτενόμενοι; Παμ. ἡπου
 Λυκίη, παρὶ τῶν λόγων διε-
 ρεντο τὰ πυνήδη ταῦτα, ἐπε-
 ἰδοῦσι τυγχάνοντες; Λυ.
 ἰδαμῶς. ἀλλ' ἐτεροῖόν τι τῶ-
 ν ὁμῶς. ὁμοῖοι γὰρ ἄμφω, καὶ
 πρὸ τῶν αὐτῶν λόγων. δίκη
 ὁμῶς συνείσκει, καὶ δικα-
 τὴ φιλοσοφουῦντες ἦσαν οἱ
 ῥῆσοι, καὶ ὡρεβύτατοι, καὶ
 πορφύρατοι τῶν ἐν τῇ πόλει. καὶ
 ἐφ' ὧν αὖ τις ἠδεδῆν, παρὰ
 μέλος τι φεγγεῖαμος, οὐχ
 ὅπως ἐς τοσαύτῃ ἀναισχυν-
 τίαν βαπόμενος. Παμ. οὐ-
 κοῦν λέγοις αὐτῶν τὸ κεφά-
 λαον τῆ δίκης, ὡς καὶ αὐτὸς
 εἰδείην ὃ, τι σοι τὸ κεκινηκός
 εἶναι τὸν τοσούτον γέλωτα. Λυ.
 συντέτακται μὲν ὃ Πάμφι-
 λε, ὡς οἶδα, ἐκ βασιλείας μι-
 σθοφορὰς οὐ φαύλη καὶ γέ-
 νη τοῖς φιλοσόφοις, Στωϊκοῖς
 λέγω, καὶ Πλατωνικοῖς, καὶ

philosopho sinuicem lites
 agitare. Cum opportuisset,
 et si res erat magni momenti,
 animo tranquillo contro-
 uersiam componere. *Lyc.*
 Vnde illi, ὁ beate, animo
 tranquillo litem diremif-
 sent, qui solida plaustra con-
 uitijs onusta, alter in alterum
 effuderunt, vociferantes,
 miraque peruicacia conten-
 dentes? *Pam.* Nunquid Ly-
 cine, de disciplinis pro
 more disceptabant, quod ef-
 sent diuersæ factionis? *Lyc.*
 Nequaquam: sed aliud quip-
 piam hoc erat. Nam eiusdem
 sectæ erant ambo, eiusdem-
 que scholæ: & tamen orta
 inter eos lis erat: quam qui
 cognoscebant iudices, erant
 ciuitatis optimates, natu
 maximi, & sapientissimi, a-
 pud quos quispiam incon-
 cinnè loquutus pudeat,
 tantum abest ut ad tantam
 impudentiam conuertatur.
Pam. Quin tu igitur litis
 argumentum exponis, quò
 E videlicet ipse etiam cogno-
 scam quæ res tibi tantum ri-
 sum concitarit? *Lyc.* Scis *Pa-*
phile salarium, idque neu-
 tiquam exiguum, ab impe-
 ratore fuisse cōstitutum *Un-*
gulis Philosophorum ge-
neribus, puta Stoicis, Plato-
nicis, Epicureis, præterea

Επικουρείοις, ἐπὶ καὶ τοῖς

ἐκ τῆ Πειπάτου, τὰ ἴσα τοῦ-
 τοις ἀπασιν. ἔδει δ' ἀπεθανόν-
 τος αὐτῶν πινος, ἄλλον αὖ π-
 χαδικότατα, δοκιμασέντα ψι-
 φω τῶν ἀφίστων, καὶ τὰ ἄθλα, A
 ἢ βρεῖν πρὸς ἑαυτὸν τὴν πεντήκω,
 οἷδ' ἱερεῖον, ἀλλ' ἂν μίσειαι καὶ
 τὸν ἐν αὐτῇ, ἐρ' ὅτῃ συνείηαι
 τοῖς ἴσοις. Παμ. οἶσα ταῦ-
 τα. καὶ πῶς φασὶ αὐτῶν ἐν ἁλ-
 χος ἀπεθανόν, τῶν Πειρεπα-
 τητῶν. οἷμασι τὸν ἔτερον. Λυ.
 αὐτῇ δ' ἰάμευται ἡ Ελένη, ἡ δὲ
 πρὸς ἐμὸν μάχην περὶς ἀλλο-
 λους, καὶ ὁρῶντες τούτου, γελῶν C
 οὐδὲν ἡμῶς ἐκείνοις, ὡς τὸ φιλο-
 σόφους εἶναι φάσκοντα, καὶ χη-
 μάτων καταρκενεῖν. ἐπιτα,
 ἡ δὲ τούτων, ὡς ἡ δὲ παιδείας
 καὶ διανοούσης, καὶ ἱερῶν πα-
 βῶν, καὶ τάων παρεργικῶν,
 ἀγωνίζεσθαι. Παμ. καὶ μὴ καὶ
 τὸ δογμα τῆς γὰρ ὅτι τοῖς Πει-
 ρεπτητῶν, τὸ μὲν σφόδρα
 καταρκενεῖν χημάτων, ἀλλὰ
 τεῖτον πᾶσι καὶ τῆς οἰεσθαι. E
 Λυ. ὁρῶντες λέγεις. φασὶ γὰρ οὐκ
 ταῦτα. καὶ καὶ τὰ πάτρια
 ἐργάζετο αὐτοῖς ὁ πόλεμος.
 τὰ μεταπαῖτα δ', ἡ δὲ ἀκούει.
 πολλοὶ μὲν γὰρ καὶ ἄλλοι, τὸν
 ἐπιτάξιν τῆς ἀπεθανόντος
 ἐκείνου ἠγωνίζοντο. δύο δ'

Peripateticis, ita ut vinctus
 secta præmium esset prode.
 Ceterum de mortuo ex his
 quoriam alius in eius locum
 subrogandus erat qui esset
 optimatum calculis proba-
 tus. Porro præmium, non e-
 rat pellis bubula iuxta præ-
 nec porcellus: verum boua-
 los in annos decem tribu-
 nummorum, quos accipit
 ut doceant iuventutē.
 Hec scio. Quin aiunt quem-
 priam ex illis diem nuper ob-
 iisse: alterum, ni fallor, ē
 Peripateticis. I. Helena, Pamphile, propter
 quam illi certamine singulis
 conflictabant. Et hactenus
 nihil in illis erat ridendum,
 nisi quod cum philosophos
 esse se profiterentur, ac pe-
 cunias contemnere, tam
 earum gratia perinde ac pro
 patria in discrimen ad-
 ducta, pro religione maiorū,
 pro monumentis progeni-
 torum decertarent. Pa. Quis
 qui Peripateticorū istud est
 decretum. Nō admodū esse
 negligēdas pecunias, sed eas
 in tertio bonorū genere cen-
 sendas. I. Recte dicis. Nā
 ista quidem aiunt: & morte
 maiorū bellum ipsis or-
 tum est. Verūm quæ secuta
 sint postea, iam accipe. Im-
 mūm complures alij, in de-
 functi illius funebribus
 dis decertabant: sed inter
 hos

ἄλλισα ἥσιν οἱ ἀμφότεροι
 ὑπῶν, Διοκλῆς τε ὁ παρὶς βύ-
 ρης, οἷδα ὃν λέγω, ἢ εἰσπλὸν,
 καὶ Βαγῶας ὁ εὐνύχος εἶναι
 ὁκῶν. τὰ μὲν οὖν τῶν λόγων,
 περὶ ἡνίσο αὐτοῖς, καὶ τὴν
 ὑπερίαν ἐλάττωρος τῆς δογμα-
 τῶν ἐπεδείκνυτο, καὶ ὅτι τῶν
 λειστοτέλων, καὶ τῶν ἐκείνων
 δοκιμῶν, εἶχετο. καὶ μὰ τὸν ^B
 μῦθον, οὐδέ τις αὐτῶν ἀμεί-
 νων ἦν. τὸ οὖν τέλος τῆς δίκης,
 ὅτι περὶ τῆς ἀφελύχης γὰρ
 Διοκλῆς τὸ δεικνύειν τὰ
 ὑπὸ, μετέβαινεν ἐπὶ τῇ Βα- ^C
 γῶας, καὶ διελέγχετο ἐπεὶ ἔατο
 ἰσχυρὰ τῆς βίον αὐτῆς. καὶ τῶν
 αὐτῶν καὶ ὁ Βαγῶας, ἀντιέ-
 παρῆκε τῶν ἐκείνου βίον. Παμ-
 ικότως ὁ Λυκίος. καὶ τὰ ^D
 πλείω τῶν λόγων περὶ τού-
 του μᾶλλον ἐχέτω εἶναι αὐ-
 τοῖς, ὥς ἐγὼ, εἰ δὲ διχάζων ἐτύγ-
 χησεν, ἐπὶ τῷ τριούτῳ τῷ
 πλείον διατεῖναι αὐτοῖς δοκῶ,
 ἢ ἀμεινον βιωῦντα μᾶλλον, ἢ ^E
 ἢ ἐν ταῖς λόγοις αὐτοῖς προ-
 χειρότερον ζῆσθαι, καὶ οἰκίοντε-
 ρον τῇ νίκῃ νομίζων. Λυ. εὐ λέ-
 γεις. καὶ μὴ ὁ μᾶλλον ἐν τούτῳ
 εἶχες. ἐπεὶ δὲ ἄλλος μὴ εἶχον
 βλασφημιῶν, ἄλλος δὲ ἐλέγ-
 ρων, τὸ τελευταῖον, ἥδη ὁ Διοκλῆς ἔφη, μὴ δὲ πλεονάζειν τῶν

ἃ ἴσμεν τῷ Βαγάρᾳ, μετα-
 ποιῶνται φιλοσοφίας, καὶ τῶν
 ἐπ' αὐτῇ ἀειτεῖων, οὐνούχῳ
 μὲν π, ἀλλὰ τοῦ τοιούτου
 οὐχ ὅπως τούτων ἀποκαλεῖ- A
 σθ' ἡμεῖς, ἀλλὰ καὶ ἱερῶν αὐ-
 τῶν, καὶ πειρῶνται τῶν, καὶ
 τῶν κοινῶν ἀπαιτῶν συλλέγων,
 δυστεινόντων π ἀποσταλῶν,
 καὶ δυσωπῶντων δῖσμα, ἢ πε-
 ῖσθαι ἔχον, ἐκ τῆς οἰκίας, ἰδοὺ
 τοῦτον πινά. καὶ πάλιν ἡ
 ὁ πρὶ τούτου λόγος, οὐτε
 ἀνδρα, οὐτε γυναικα, εἶναι
 τ' οὐνούχον λέγοντος, ἀλλὰ π
 σωζέσθαι καὶ μικτόν, καὶ πε-
 ριτῶδες, ἐξω τῆς ἀνδρῶν πείας
 φύσεως. Παμ. καὶ μὲν γὰρ τὸ
 ἔγκλημα τῆς Λυκίης. καὶ ἡδὴ
 μάλ' καὶ αὐτὸς ὃ ἱππὺς
 φεραῖμα, τῆς παρὰ τοῦ
 ταύτης κατηρεῖας ὀκλύων.
 πῶς οὐκ ἀπέρως; ἄρα πῶς
 ἡσυχίαν ἡγαγῆς; π φερεῖ ταῦ-
 τα καὶ αὐτὸς ἀντιπῆν ἐπὶ το-
 μῆτι; Λυ. τα μὲν φερεῖται, E
 ὡς αἰδοῦς, καὶ δειλίας, οἰ-
 κῆτον γὰρ αὐτοῖς τὸ τοῦτον,
 ἐπὶ πολὺ ἔτι πῶς, καὶ πρῶτος,
 καὶ ἰδίων φανερὸς ἡ. τέλος
 ὅ, λεπτὸν π, καὶ γυναικῆτον
 ἐμμετρίως ἔχοντος, ὃ δίκαια ποι-
 εῖν ἔφη τὸν Διοκλέα, φιλοσοφίας ἀποκαλείσθαι, οὐνούχῳ π

Bagoz fas esse, ut pote eun-
 cho, philosophiae operam
 dare, eiusque praemia in
 vindicare. Imò hoc homi-
 nū genus, non solum ab hoc
 contubernio secludendum
 verum ab ipsis etiam sacris
 purisque vasis, & à publicis
 omnibus cœtibus ejicientē
 censuit: ostendens inauspi-
 catum quoddam, occursum
 R infaustum fore spectaculum,
 si quis mane domo egredietur
 quempiam huiusmodi n-
 deret Atque hac de re multis
 verbis disserabat, affirmans
 Eunuchum neque mulierem
 esse, neque virum, sed quid-
 dam ex utroq; compositam,
 & conflatum, planēque pō-
 strum, ab hominum natura
 alienum. Παμ. Nouum cœ-
 men narras Lycine. Iamque
 & ipse ad ridendum impel-
 D lor. ὦ amice, tam inauditam
 accusationem audiens. Sed
 alter ille quid? num obte-
 cebat? an verò ipse ausus est
 ad ista respondere? Ly. In-
 titio quidem pudore ac metu
 (nam id istis est familiare)
 diutius obtecebat, & erubet-
 cebat, eumque sudare mani-
 festum erat. Tandem tenet
 quandam ac muliebrem edens
 vocē negabat æquum facere
 Dioclē, qui se quòd Eunuchus
 esset, à philosophia seclude-

καὶ γυναῖξί μετῖναι. καὶ
 κρήνοντο Ασπασία, καὶ Διο-
 μα, καὶ Θαργελία, σὺν-
 ῥήσουσαι αὐτῶ. καὶ τις ἀ-
 δημαϊκὸς εὐνούχος ἐν Κελ-
 ῶν, ὁλίζον περὶ ἡμῶν εὐδο-
 κιας ἐν τοῖς Ἑλλησιν. ὁ
 ἰουκλῆς δ' ἐκἀκείνον αὐτ', εἴς τιν'
 καὶ τῶν ὁμοίων μετεποιεῖτο,
 ἔξεν αὐτ', ὃ καταπληθεῖς αὐ-
 τὴν παρὰ τοῖς πολλοῖς δό-
 κῃ. καὶ πιναι καὶ αὐτὸς ἀπε-
 νιμόμενε λόγους, καὶ περὶ
 ἔκκον ὑπὸ τοῦ Στωϊκῶν, καὶ
 περὶ τῶν μάλα εἰρημόμοις
 εἰς τὸ μελοιοῦν, ἐπὶ τῷ
 περὶ τῶ σώματος. ἐν τούτοις
 ἰ τοῖς διασφαῖς ἢ διατελεῖν, καὶ
 κατὰ λαίον ἦδη τὸ σέμμα-
 ς, τὸ τοῦ ἐπύχαρεν ὄν, εἰ δακ-
 κτεος εὐνούχος, ἐπὶ φιλοσο-
 φαν παρελθεῖν, καὶ νέων περ-
 σίαν ἐγχειριδιῶν ἀξίωσιν.
 ἰ μὲν, καὶ ὅλημα, καὶ σώμα-
 ς εὐμοιρίαν προσεῖναι φιλο-
 φῶ δεῖν λέγοντος. καὶ τὸ μέ-
 τον, πῶς ὄντα βαδιστὴν ἔχειν
 ἰτόν. καὶ τοῖς περὶ σῶσιν, καὶ
 κατὰ λαίον βουλομένοισι, ἀξίόπι-
 ν, καὶ περὶ πάντα ταῖς μυρίαις,
 καὶ παρὰ βασιλέως ἀπο-
 ρεῖται. τὸ δ' ὅτι εὐνούχου,
 ἰ τῶν βακχίων, καὶ εἶναι.

ret, cū qua mulieres etiā cō-
 merciū haberent. Adduce-
 bantur Aspasia, Diotima,
 Thargelia, quæ causam illius
 adiuuabant. Præterea Aca-
 demicus quidā Eunuchus na-
 tione Gallus, qui paulò ante
 nostrā ætatem inter Græcos
 claruit. Verūm Diocles, etiā
 illum ipsum, si extaret, & si-
 milia curaret, etiam prohi-
 buisset, nihil expauefactus
 opinione quam apud vulgus
 obtinebat. Idē etiā quædam
 cōmemorabat in eum à Stoi-
 cis, potissimū verò à Cyni-
 cis dicta ad concitandum ri-
 sum, de mutilo corpore. Hac
 in re iudicū cognitio versa-
 batur & caput quæstionis e-
 rat, Nū Eunuchus censendus
 esset idoneus qui ad philoso-
 phiam admitteretur, quique
 Diuuenibus præfici postularer.
 Cū alter diceret oportere
 habitum, & corporis integri-
 tatē philosopho adesse, ma-
 ximè verò gerendam illi esse
 promissam barbam, quò vi-
 delicet ijs qui discēdi studio
 accedunt, vir fide dignus
 appareat, non indignus de-
 cem illis millibus drachma-
 rum, quæ ab imperatore ca-
 piuntur. Cæterū Eunuchorū
 conditionem etiā quàm
 Spadonum esse deteriore:
 siquidem hi virile quiddam

τὸν μὲν γὰρ καὶ περὶ σῶσιν

ποτε ἀνδρείας, τῷτον δ' ἔ-
 ἀρχῆς ἐνδύς ἀποκακοῦσαι,
 καὶ ἀματίβολόν τι ζῶν εἶναι
 καὶ ταυτὰ ταῖς κορώναις, αἰ-
 μῆτι πεισιγᾶς, μῆτι κόρα-
 ξιν ἐναριθμοῖντο αὐ. τὸ δ',
 οὐ σωματικῶν λέγοντες εἶ-
 ναι πλὴν κείσιν, ὅς αὖτε
 ψυχῆς, καὶ τὴν γνώμης ἔτα-
 σιν δεῖν γηγεῖναι, καὶ τῆς τῶν
 δογμάτων ὀπισθητικῆς. εἴθ' ὁ
 Λεισοτέλης ἐκάλειτο μάρτυς
 τῷ λόγῳ, εἰς ἑσθελῶν δαυ-
 μάτας Ερμείαν τὸν ἐνυῶχον, τὸν
 ἐκ τῆς Αταρτίως τύσαντον, ἀ-
 χεῖ τὸ καὶ δύνειν αὐτῷ καὶ
 ταυτὰ τοῖς δούλοις. καίτοι καὶ
 ἐτόλμα προσεγγίνειν ὁ Βαγώας
 τοῖς αὐτοῖς, ὡς πολὺ ὀπισηδέ-
 τερος ἐνυῶχος τοῖς νότοις δι-
 δάσκαλος, οὐδὲ διαβολῶν
 πῃνα πρὸς αὐτοῖς ἐνδέχασθαι
 συνάμφορος, οὐδὲ τῷ Σωκράτει
 ἐκείνῳ ἑγκλημα παθεῖν αὐτῷ,
 ὡς διαφθεῖρον τὰ μισθία.
 ἐπεὶ δ' καὶ εἰς τὸ ἀγῆστον μάλι-
 στα ἐκώφεθη, χαλεπὴν τὸτο
 ὡς ροῦν ὤρετο, προσεγγίψεν. εἰ
 γὰρ ἀπὸ πύργου ἐφ' ἑκατέρας
 κείκασθαι δέοι τῶν φιλοσοφούν-
 τας, τὸ βᾶρον αὐτὸν διχαίπτειν
 περικριθῆναι πάντων. ἐν τού-
 τῳ, τῆς αὐτοῦ παρρησίας, τὸ δ'

aliquando sunt experti :
 illi statim ab initio ex-
 est virilitas : estque hoc
 animal, non aliter quam co-
 nices, quas neque in colum-
 bis, neque in corvis am-
 merare possis. Alter cor-
 responderet, eo iudicio
 de corporis agi figura, sed
 animi virtute, proinde mo-
 tis qualitatem, & dogma-
 cognitionem esse expend-
 dam. Eius rei testis citat
 Aristoteles, qui Hermen
 Eunuchum, Atarctem
 tyrannum supra modum
 admiratus : addit ut illi
 rinde atque Dijs sacra
 cerit. Ausus est & illi
 addere Bagoas, multo magis
 idoneum esse erudiendis
 adolescentibus eunuchis,
 cum nullam ob ipsos calu-
 niam recipere possit, neque
 Socraticum illud crimen
 hunc competat, quod adole-
 centulos corrumpat. Denique
 quia ille in mentum imberbe
 fuerat cauillatus, ea hic
 faceret, saltem ut videbatur
 retorsit. Etenim si de barba
 prolixitate, inquit, philo-
 sophos aestimare censeas,
 nimirum hircus ante om-
 nes iure primas recedat.
 Hic tertius quidam altus
 (nomen hominis silebitur)
 Atqui iudices, inquit, ut

ὄνομα ἐν ἀφανείῳ κείσθαι, καὶ μὴ

ἢ ὡς ἄνδρες δικασαί, οὕτως ὁ
 ἡ γράδους λεῖος, καὶ τὸ φώνη-
 α γυναικεῖος, καὶ τὰ ἄλλα ἐν-
 χῶ ἐοικὸς, εἰ ἀποδύτατο,
 καὶ ἄνδρεῖος ὑμῖν φανέται. **A**
 ἢ μὴ, ψευδονται οἱ περὶ αὐ-
 ο λέγοντες, καὶ μοιχὸς ἐάλα
 οὔτε, ὡς ὁ Ἀξων φησὶν ἀφ' ὧν
 ἀφ' ὧν εἶχον. ἀλλὰ τότε μὲν
 : ἢ ἐν: ἔχον ἀναφυγόν, καὶ **B**
 ὅτο χρησόμετον ἐν εὐφροσύ-
 ρείῃ, ἀπισήσασιν τῇ κατη-
 ρείᾳ τῶν τότε δικαστῶν, ἀπὸ γὰρ
 ἡ φανεραὶ ὁψέως. νῦν δ', καὶ
 παλινωδῆσαι μοι δοκῇ, ἢ παρ-
 εμῆρου μισθοῦ ἔ. ε. πύτων
 ἢ λεγομένων, παρὰ πάντων
 ἀφ' ὧν γέλωτος ἐγίγνετο, ὡς τὸ
 ἡκός. Βαγίας δ' ἡ μάλλον ἐτα-
 ρήτετο, καὶ παντοῖος ἡ ἐς
 κινεῖα βαπορῶντος χρώματα,
 καὶ ψυχρῶ τῷ ἰδρωτὶ πρέσβυ-
 ος. καὶ οὕτε συγκαταπίπτει
 τῷ τῆς μοιχείας ἐγκλήματι
 καλῶς ἔχειν ὥς, οὕτε ἀ-
 χεῖον αὐτῶ τῷ κατηροῖαν
 τῷ τῷ ἐς ἢ παρόντα ἀγῶνα
 ἡγεῖτο εἶναι. Παμ. γλοῖα ὡ
 Λυκῆτε ὡς ἀληθῶς ταῦτα, καὶ
 εἰκεν οὐ τῷ πυχυῶν
 ὑμῖν διατειβλὼν παρεχόμεναι.
 τὸ δ' οὐ μὴ τέλος, πῇ ἐχέτο, καὶ
 πῶς ἐγνώσκει ὡς αὐτῶν οἱ

malis laevis, ac foeminea
 voce, reliquaque corporis
 habitu Eunuchus assimilis,
 si vestes detrahantur, planè
 vir vobis apparebit. Alioqui
 mentiuntur qui ferunt eum
 aliquando in adulterio de-
 prehensum, membra in mem-
 bris, ut legum tabulae lo-
 quuntur, habentem: atque id
 quidem temporis ad Eunu-
 chum confugisse, eaque re-
 perta latebra absolutum fu-
 ille, cum iudicibus crimen
 persuaderi non posset, ut qui
 e specie hominem iudicaret
 Eunuchum. At nunc nūhi
 palinodiam canturus vide-
 tur, idque propter proposi-
 tum præmium. Hæc cum
 dicerentur, omnibus, ut par
 erat, risus est obortus. Por-
 rò Bagoas magis perturba-
 batur, atque in colores ver-
 sus innumerabiles, frigido
 sudore manans, omnem in
 speciem sese variabat: ac ne-
 que decorū sibi existimabat
 adulterij crimen agnoscere,
 neque rursum eam accusationē
 inutilē ad præsens certamen
 arbitrabatur. **Pam.** Hæc Ly-
 cine, profectò sunt ridicula,
 neque vulgarē vobis, uti con-
 iectādum est, volupratē præ-
 buerunt. Verum quò tan-
 dem res euasit? Et quid super
 his pronuntiarunt iudices?
Lyc. Non erat eadem
 δικασαί; **Λυ.** οὐχ ὁμοψύχῃ.

πάντες ἦσαν, ἀλλ' οἱ μὲν, ἡξίου
 ἀποδύσαντας αὐτὸν, ὡς τὰρ
 τοὺς ἀργυρωνήτους, ἐπιπο-
 πτεῖν ἐν δυνάτει φιλοσοφῆν,
 ταχὺ πρὸς τῶν ὄρχων. οἱ δὲ,
 ὅτι μολοῖσθαι μετασειαμέ-
 νος πρὸς τῶν ὄρχων οἰκίσματος
 γυναικῶν, κελύειν αὐτὸν συ-
 νῆναι, καὶ ὅπως, καὶ πῶς τῶν
 δικαστῶν τὸν περισβύτατον τε, B
 καὶ πισύτατον ἐριςτῶτα, ὁ-
 ρᾶν ἐν φιλοσοφίᾳ. μὴ δ', ἐπὶ
 πάντα ὁ μέγας κατέχευε, καὶ ἔ-
 δειξεν ὅτι οὐ πῶς γαστέρα ἄλ-
 γει βροτοῦ ἄνθρωπος ὡς αὐτῶν, ἔ-
 ρισσεν ἀνακόμπημον ἐς πῶς
 Ἰταλίαν ἐκπέμψαι ἢ δίκην.
 καὶ νῦν ἄπειρος μὲν, πρὸς πῶς
 τῶν λόγων ἐπιδείξιν ὥς φασί,
 γυναικῶν, καὶ παρὰ πῶς ἔστι
 ταῖς, καὶ κατηρεῖαν συγκρο-
 τεῖ, καὶ τὸ τῆς μοιχείας ἐγκλη-
 μα ὑποκινῆ, ἐναντιώτατον
 αὐτῷ καὶ οὗτος καὶ τοὺς φά-
 λους τῶν ῥητόρων τὸ τοιοῦτον
 καὶ εἰς τοὺς ἀνδρας τὸν ἀπί-
 δικον ἐν τῷ ἐγκλήματος κα-
 τὰ πῶς. τῷ Βασιλεῖ δ', ἔπειτα
 ὡς φασί μέλει, καὶ ἀνδείξεται
 πᾶσι πολλὰ, καὶ διὰ χειρὸς ἔχει τὸ
 πρῶτον. καὶ τέλος, κρατήσιν
 ἐλπίδας, καὶ ἐπιδείξιν ὡς οὐδὲν
 χεῖρων ὅτι τῷ πρὸς ἑαυτοὺς ἀναβαινόντων ὄντων. αὐτῶν δ' οἱ

omnium sententia. Sed
 volebant ut nudatum illu-
 quemadmodum in emporiis
 seruis fieri consuevit, inspe-
 cerent, num quod ad rem
 attinet, philosophari possent.
 Alij rem magis ista nuda-
 statuebant: nempe virgini-
 ribus aliquibus ē lustrato-
 ceritis, iuberent illū cōgna-
 & coire, astante interitu-
 dicibus quoque, qui pro-
 prouectissimus, & fidei-
 statissima esset, qui inspec-
 tum philosophum se prae-
 ter. Postea verò, cum nō
 omnes occuparet, & nemo
 non cachiinnās ventre dole-
 ret, visum est ut integra cau-
 sa in Italiam reijceretur. Et
 nūc alter, ut aiunt, ad elocē-
 tiaz ostentationē semet exer-
 cet, atque instruit, & accu-
 sationē adornat, quodque lux
 causae maximē aduersarij,
 adulterij crimen commouet.
 Quod quidē facit iste, more
 malorum rhetorū, quoniam
 ipso crimine aduersarium in-
 ter viros recēset. At Bagoas,
 ut aiūt, diuersa curat, & saepe
 virum agit, negotiūmq; pra-
 manibus habet: & se tandem
 victoria positurum sperat, si
 modò docere possit se ni-
 hilo deteriore esse alijs
 equas ineuntibus. Id enim
 amice, visum est optimum

αἶρε, φιλοσοφίας ἀρίστη κείσῃς
 ἵκεν εἶναι, καὶ ἀπόδειξις ἀναν-
 ἱλεκτος, ὥστε καὶ τὸ ὕδν, ἐπὶ δὲ
 ἰοκομδῇ νέος ὄσιν, ἐξαι-
 ἰω αὐτῷ, οὐ πλὴν γινώσκω, οὐδὲ
 πλὴν γλῶτταν, ἀλλὰ τὸ αἰδεῖον
 τοιμον ἐς φιλοσοφίαν ἔχειν.

philosophiæ documentum,
 atque vna demonstratio, quæ
 refelli non queat. Proinde
 optarim ut filius meus, qui
 est iuuenis admodum, non
 animum & linguam, sed pe-
 nem ad philosophiam para-
 tum haberet.

ΠΕΡΙ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑΣ.

DE ASTROCLOGIA.

ARGUMENTVM.

Astrologia defensio quadam est, à dignitate videlicet, quam
 ab antiquitate, & præstantia eorum, qui illam ab initio coluere
 rabit, & à certitudine, quam ex similibus, & signis, ratiocinatione
 quadam colligit. Recenset autem principio varias gentes & popu-
 los, à quibus illa inuenta, tractata, ac locupletata fuerit. Deinde
 & homines, & quid quisque in illa singulatim vel obseruauit, vel
 tractauit. Quo loco & fabulas plerasque Græcorum Poëtarum, de
 Orpheo, Tiresia, Atreo, Thyeste, Bellerophonte, Phryxo, Dadalo,
 Endymione, Phaëtonte, ac ceteris quibusdam explicat. Postremo &
 utilitatem artis tradit, quo futuris rebus per hanc obseruati, &
 mala facilius tolerare, utpote præuidentes illa, possumus, & bono-
 rum spes ipsos confirmare. Exordio dociles facit, statim propo-
 sito de qua, & qualiter dicturus sit, & obiurgat eos qui artem, ob im-
 peritiam videntium ac profitentium reprehendunt.

Μοί τε ἤραν, ἀμφὶ τε ἀστέρων
 ἡ γαλήνη. καὶ αὐ-
 τῷ ἀστέρων, οὐδὲ
 αὐτῷ περίηραν,

E cælo, de quæ
 astris agit hic
 libellus: non de
 ipsis quidem
 astris, non de
 ipso cælo,

ἀλλὰ μαρτυρίης, ἢ ἀληθείης,
 ἢ δὲ ἐκ τούτων ἐς ἀνθρώπων
 εἶναι ἔχεται. ὁ δὲ μοι λόγος,
 ἔχ' ὑπερβυσιπώϊω ἔχει, ἢ δὲ
 δι' ἰακκαλίῳ ἐπαγγέλλεται, A
 ὅπως ταύτῳ τῷ μαρτο-
 σιώῳ διεκτείνῃ, ἀλλὰ μέμ-
 φουμαι οὐκοῦν σοτοὶ εἴτε, τὰ
 μὲν ἀλλὰ, ἐπακείσει, καὶ B
 πᾶσι τοῖς ἐοῦσι ἀπηνέονται.
 μόνῳ δὲ ἀστρολόγῳ, ὅτι
 πικρῶσι, ὡς ἐπακείσει. καὶ
 ἢ ὡς ποιεῖ, παλαιῶν, οὐδὲ νέων
 ἢ ἡμεῶν ἀνέκτο, ἢ ἔστι ἐρ-
 ρητὰ ἀνθρώπων βασιλέων, θεοτε-
 λούντων, ἢ τῶν ἀμαθῶν, ἢ ῥα-
 δουῶν, καὶ ποσὶν, μισοπονή,
 κείνοις τε ἀπὲρ ἡ θένεσι,
 καὶ εὖτ' ἀν' ἡδρασιν ἐπικυ-
 ρήσι, ψευδὲς μαρτυροῦσιν,
 ἀπὸν τε καὶ ἡγεῖται, ἢ αὐτῷ
 ἀστρολόγῳ μισοῦσι. οὐδὲ μὴν
 οὔτε ὕψος, οὔτε ἀληθεία νομ-
 ζοῖσι, ἀλλὰ λόγον ψευδὲς, ἢ
 ἀνεμῶσιν, οὐδὲ δικαίως ἐμοὶ
 δοκέει θερνεόντες. οὔτε γὰρ τεκ-
 τονος ἀνδρῶν, τεκτοσύνης αὐ-
 τῶν, ἢ δὲ ἰαλάντων ἀμουσίη,
 μουσικῆς ἀσπείν. ἢ οἱ μὲν, ἀ-
 μαθῆες τῆς τέχνης, ἔχουσι δὲ ἐν
 ἐαυτῇ σοφίᾳ. περὶ τοῦ μὲν Αἰ-
 θίοπος τὸν δὲ ἄλλον ἀνθρώπων
 εἶσι καὶ τῆς σοφίας. αἰτία δὲ

verum de divinatione ac-
 ritate, quæ ab illis in homi-
 num vitam proficiscitur. His
 autem tractatus, neque præ-
 cepta continet, neque doctrinam
 proficitur, quo præ-
 divinationem hanc affecta
 liceat. Sed illud quætor, omnes
 omnes cum in exteri
 omnibus exercent scelerum
 que omnibus tradant, sicut
 Astrologiam nec habere in
 pretio, nec exercere. At
 hoc doctrinæ genus verum
 est, neque nuper ad nos
 pervenit: sed inuentum est
 priscorum regum, quos Di-
 amabant. At huius ætatis ho-
 mines non solum infestis, fo-
 cordiæque, verum etiam ovis
 laboris, diuersa ab illis senti-
 unt. Cumque forte incidimus
 in eos qui falsa prædicunt,
 Dextra culpani, & Astrologiam
 ipsam oderunt, quam neque
 sanam, neque veracem putant,
 sed falsam, & inanem: id re-
 æd ut mihi quidem videtur,
 sentientes. Neque enim ob
 imperitiâ fabri, ars ipsa cul-
 patur: neque ob cantonis in-
 scitiam, Musica ipsa est in-
 erudita, quin illi potius artium
 sunt ignari, quarum unaque
 que suapte natura scita est.
 Primum igitur Aethiopes
 hanc rationem mortalibus
 tradiderunt. In causa fuit,
 partim eius gentis sapientia.
 αὐτῶν, τὰ μὲν, ἢ σοφίᾳ τῶν

ἢ ᾧ πᾶλλα, ἢ ἄλλων σοφώτε-
 ροι Αἰθίοπες. τὰ δ', ἢ ἡ σκη-
 τεως ἢ ἐνυμνίῃ. αἱ δ' ἢ σφίαι
 ἐν δὴν, ἢ χαλκωαὶ περικέα).
 ἰδεῖ τ' τοῦ ἔτεος τροπῶν ἀνέ-
 ρχου). ἡ δ' ἐν μὴ ὥρῃ οἰκέσιν.
 ἰδόντες οὖν ὡς ταῦτα ἢ σελή-
 ναιον ἐκ ἐς πάντων ὁμοίῳ
 βασινομένῳ, ἀλλὰ πάλαιδεα τε
 μηχανομένῳ, ἢ ἐν ἄλλοις ἀλλή-
 μοις τῇ βασινομένῳ, ἐδοκεν αὐ-
 τέωσι τὸ χεῖμα θωμάτος ἢ
 ἀποδείξαι ἀξίον. ἔ. δὲν δ' ἡντιόν-
 τες. εὖρον τοῦτέων ἢ αἰτίῳ,
 ὅτι ἐκ ἰδίων τῇ σελήνῃ τὸ
 φέγγος, ἀλλὰ οἱ παρ' ἡελίου ἐρ-
 χου). εὖρον δ' ἢ ἡ ἄλλων ἀσ-
 τέρων ἢ φορῶν, τὸν, δὴ πλανή-
 τας ἡμῖς καλεόμεν, μουνοὶ ᾧ
 ἢ ἄλλων ἀστέρων κινέοντα, εὖ-
 ρον τε αὐτῶν, ἢ διωκσέμεν,
 καὶ ἔρχα, τὰ, ἔ. αὖτος ἐπιτελέ-
 ρουσιν. ἐν δ', καὶ ὁμοιώματα αὐ-
 τοῖσι ἐπεδιδαν. ἐκ ὀνόματα,
 ὅπως ἐδοκεον, ἀλλὰ σιμυῖα.
 ταῦτα μὲ οὖν Αἰθίοπες ἐν τῷ
 οὐρανῷ ἐπέβλεψαν. μὲ δ',
 γαίτοισιν οὖσιν Αἰγυπτίοισιν,
 ἀτελέα τὸν λόγον παρέδιδαν.
 Αἰγύπτιοι δ' περὶ σφίον
 ἐκδεξάμενοι ἡμετέρῃα πλὴν
 μαθηκῶν, ἐπὶ μέτρον ἤγαγαν,
 μὲ δ' αὖτε τῆς ἐκείνου κινήσεως

Nam inter cætera, reliquos
 homines sapientia superant
 Æthiopes: partim regionis
 quam incolūt opportunitas:
 nam perpetua cæli serenitate,
 & tranquillitate obducuntur,
 nec anni mutationes pati-
 untur, sed eadem temperie
 fruuntur. Itaque cum viderent
 Lunam non eodem semper
 vultu apparere, sed vari-
 am fieri, & in aliâ subinde
 formam verti, visa est ea res
 admiratione & disquisitione
 digna. Deinde cū inquisi-
 sissent, reppererunt hanc esse
 earum rerum causam, quòd
 Lunæ non esset lumen pro-
 prium, sed à sole mutuatum.
 Inuenerunt etiam aliarum
 stellarum motus, quas erro-
 nes appellamus, nam stel-
 larum hæ solæ mouentur:
 præterea naturam earum, ac
 potestatem, & effectus quos
 vnaquæque præstat. Quine-
 tiam nomina ipsis indiderūt,
 non quæ essent utcunque no-
 mina, sed rerum signa, quæ
 admodum putabant. Hæc
 igitur in cælo perceperunt
 Æthiopes: postea finitimis
 Ægyptijs imperfectam artē
 tradiderunt. Porro Ægyptij
 diuinandi rationem quam ab
 illis dimidiatam acceperant,
 in maius prouexerūt: quippe
 qui mensuram etiam, ad quā
 vnaquæque stella mouetur

ἰσημῆσαντο, καὶ ἐπὶ τῶν αἰθρῶν,
καὶ μελῶν, καὶ ὠρέων διατάξαν-
το. καὶ μελῶν μὲν σφίσι μέγρον, ἢ
σελλωαίν, καὶ ἢ ταύτης ἀναστρο-
φὴ ἐχθρῆτο, ἔπειτα δὲ, μέλιος, καὶ
ἢ τῷ μέλιος περίφορος. οἳ δὲ, καὶ
ἄλλα ἐμύσαντο πολλῶν μείζων
τουτέων. ἐν γὰρ δὴ τῷ παντός
ἡέρος, καὶ ἀστέρων τῶν ἄλλων, ἀ-
πλανῶν τε, καὶ ἐκαστέρων, καὶ
ἡδὲ ἅμα κινεομένων, διώδεχα
μοίρας ἐτάμοντο ἐν τοῖσι κινεο-
μένοις, καὶ οἰκεία ζωὰ ἰόντα, ἐ-
χασον αὐτῶν ἐς ἄλλω μορφῇ
μεμυμένα. τὰ μὲν, ἐνάλια. τὰ δὲ,
ἀνθρώπων. τὰ δὲ, θηρῶν. τὰ δὲ,
πτηνῶν. τὰ δὲ, κτῆνῶν. ἀπὸ
τέων δὲ καὶ ἰσραὶ τὰ αἰγύπτια
πολυειδέα ποιεῖται. ἢ γὰρ πᾶ-
ντες Αἰγύπτιοι ἐκ τῶν διώδεχα
μοιρέων πασέων ἐμαρτυροῦντο,
ἄλλοι δὲ, ἀλλοίησι μοίρῃσιν ἐ-
χέοντο. καὶ κριὸν μὲν σάβοισιν,
ὀκόσοι ἐς κριὸν ἀπέβλαπον.
ἐχθρῆς δὲ οὐ στέονται, ὀκόσοι
ἐχθρῆς ἐπισημῆσαντο. οὐδὲ
τεφθρον κτείνουσιν, ὅσοι αἰγρόκα-
ρων ἡδέσαν. καὶ οἱ ἄλλοι πᾶσα,
ὡς ἕκαστοι ἰλάσκονται. ναὶ μέν
καὶ ταῦρον ἐς πᾶσι τῷ περὶ
ταύρου σέβειζονται. καὶ ὁ Ἀπὶς
αὐτοῖς χεῖμα ἰσχύατον,
πᾶν χάριον ὀπνέμεται. καὶ

indicarint. Ad hæc an-
num, mensium, ac tempora
numerus instituerint. At
que hi quidem luna, eiusque
conuersione menses meten-
tur: annum verò sole, eiusque
circuitu definiunt. Illi etiam
his maiora commentum sunt.
Nam ex vniuerso cælo, re-
quisque stellis, inerrantibus
& fixis, neque se simul mo-
uentibus, duodecim partes
effecerunt in his etiam ex-
mouentur. & vnamquamque
suis animantibus repræsen-
tarunt, partim marinis, par-
tim hominibus, partim feris,
partim volatilibus, partem
pecudibus. Vnde & sacra Æ-
gyptiorum variè sunt. Ne-
que enim omnes Ægypti
ex omnibus partibus diu-
nabant: sed alijs alij vteban-
tur partibus. Itaque arietem
colunt, qui ad arietem spe-
ctant, piscibus non vescun-
tur, qui pisces annotant.
Nec hircum occidunt, quod
Capricornum nouerunt: &
alij alia, prout singuli ve-
nerantur. Quinetiam Tau-
rum in cælestis tauri hono-
rem colunt. Nam Apis apud
illos, res in primis sacra, re-
gionem depascitur: & qui
eam incolunt partem, or-
culum quoque dicantur,

οἱ ἐκ τῆς μακτῆρος τε ἀναπείσαν,

μῆϊν ἢ ἐκείνου τῷ ταύρου
 ὑπῆκς. οὐ μὲν πολλὸν ὃ, καὶ
 ἔβρις ἐπέβησαν τῷ λόγῳ.
 καὶ γὰρ τὸ Διβύων μαντήϊον τῷ
 μῶντος, καὶ τὸτο ἐς τὸν
 ἔρα, καὶ ἐς τὴν τούτου σφίλω
 ἤρτο παρὰ τὸν Ἀμμωνα. καὶ
 τοὶ χριστοφόρων πεύονται.
 ἔβρις ὃ τουτέων ἔκαστα καὶ
 βαβυλώνιοι. ἔτοι μὲν λέγουσι
 καὶ πρὸ τῶν ἄλλων. ἐμοὶ ὃ
 δοκεῖ, πολλὸν ὕστερον ἐς τοῦ-
 τοις ὁ λόγος ἀτίκετο. Ἑλλη-
 νες ὃ, ἔτε παρ' Αἰθιοπῶν, οὐ-
 τε παρ' Αἰγυπτίων ἀστρολόγους
 πῶς οὐδὲν ἤκουσαν, ἀλλὰ
 σφίσιν Ὀρφεὺς ὁ Οἰάχρου, καὶ
 Καλλιόπης, πρῶτος τὰς
 ἀπὸ γῆρας. οὐ μάλ' ἐμφα-
 ντός, οὐδὲ ἐς φάος τὸν λόγον
 πρὸς ἡγεῖν, ἀλλ' εἰς ρητέω
 καὶ ἱερολογίω, οἷον διανοῖν
 ἐκείνου. πρὸς ἀμφοτέρω ἡλύω,
 ὅρμα τε ἐποιεῖτο, καὶ τὰ ἱερὰ
 κείδεν. ἡδὲ λύρη, ἐπὶ ἀμφο-
 τέρας, τὴν τὴν κινεομένην ἀσέ-
 ρων ἀρμονίω συνεβάλλετο. Ἐ-
 ταῦτα Ὀρφεὺς διζήμενος, καὶ
 ταῦτα ἀνακινῶν, πάντα ἐβέλ-
 γε, καὶ πάντων ἐκράτειν. οὐ
 γὰρ ἐκείνῳ ἢ ἡλύω ἔβλεπεν,
 ἔβλε οἱ ἄλλης ἐμελε μισοσυρμένης,
 ἀλλ' αὐτὴ Ὀρφέως ἡ μεγάλη λύρη. Ἑλλήνες τε τὰς πρῶτοντες,

signū videlicet diuinationis,
 quā à cœlesti tauro petunt.
 Nec multo post Libyes quo-
 que artem hanc sūt aggressi:
 siquidem & oraculū Ammo-
 nis quod est apud illos, ad
 cœlum, & huius sententiam
 refertur, iuxta Ammonem,
 quem illi arietis specie fin-
 gunt. Calluerunt hæc om-
 nia & Babylonij, atque hī
 quidem affirmant se primos
 omnium fuisse. Verūm ut e-
 xistimo, multo posteriùs ad
 istos scientia peruenit. At
 verò Græci, nec ab Æthiopi-
 bus, nec ab Ægyptijs de As-
 trologia quicquā audiuerūt:
 verūm illis Orphe⁹ Oeagro
 Calliopéque prognatus, pri-
 mus ista memorauit, nō ille
 quidē admodū dilucidē, ne-
 que rem in lucem produxit,
 sed sententiam præstigijs ac
 mysticis inuolucris obtexit.
 Nam concinnata lyra Orgia
 celebrabat, sacrāsque cātionēs
 decantabat. Porro lyra cūm
 septem haberet chordas, cō-
 centum mobilium stellarum
 repræsentabat. Hæc conqui-
 rens, atque hæc agitās Or-
 pheus, omniāq; vincebat.
 Neque enim lyrā illā spectabat, neq;
 illi musices alterius studium
 erat: verūm hæc magna illa
 Orphei lyra. Quibus rebus
 Græci honorem tribuentes,

ἐσημῶναντο, καὶ ἐτέων ἀειθμῶν,
καὶ μιλῶν, καὶ ὠρέων διαταξαν-
το. καὶ μιλῶν μὲν σφίσι μέβρον, ἢ
σιλλωαίν, καὶ ἢ ταύτης ἀνασρο-
φὴ ἐχέτο. ἔτος δ' ἡλίου, καὶ
ἢ τῷ ἡλίῳ περὶ φορεῖς. οἱ δὲ καὶ
ἄλλα ἐμύσαντο πολλὰ μίζω
τουτέων. ἐν γὰρ δὴ τῷ παντός
ἡέρος, καὶ ἀστέρων τῶν ἄλλων, ἀ-
πλανέων τε, καὶ ἐυσαδέων, καὶ
ἐπὶ ἅμα κινεομένων, διωδὲκα
μοίρας ἐτάμοντο ἐν τοῖσι κινεο-
μένοισι, καὶ αἰκεῖα ζῶα ἰόντα, ἔ-
χασον αὐτῶν ἐς ἄλλην μορφὴν
μεμιμένα. τὰ μὲν, ἐνάλια. τὰ δ',
ἀνθρώπων. τὰ δ', θηρῶν. τὰ δ',
πτηνῶν. τὰ δ', κτῆνέων. ἀπὸ
τίαν δὴ καὶ ἰσραὶ τὰ αἰγυπῖα
πολυεῖδα ποιεῖται. ἐν γὰρ παύ-
τες Αἰγυπῖοι ἐν τῶν διωδὲκα
μοιρέων πασέων ἐμαρτεῖοντο,
ἄλλοι δ', ἀλλοίησι μοίρῃσιν ἐ-
χέοντο. καὶ κριὸν μὲν σάβοισιν,
ὀκόσι ἐς κριὸν ἀπέβλεπον.
ἐχθύας δ' οὐ σπένονται, ὀκόσι
ἐχθύας ἐπεσημῶναντο. οὐδὲ
τράχυν κτείνουσιν, ὅσοι αἰγρόκα-
ρων ἡδέσαν. καὶ οἱ ἄλλοι τὰλλα,
ὡς ἔχαστοι ἰλασκονται. ναὶ μὲν
καὶ ταῦτα ἐς πᾶσι τῷ ἡερίου
ταύρου σφρίζονται. καὶ ὁ Ἀπὸ
αὐτοῖς χεῖμα ἰσρώτατον,
τὴν χάρην ἐπνέμαται. καὶ

indicarint. Ad hanc tem-
porum, mensium, ac temporum
numerum instituerint. Et
que hi quidem luna, cuius
conuersione menses meten-
tur: annum verò sole, cuius
circuitu definiunt. Illi etiam
his maiora commentati sunt.
Nam ex vniuerso caelo, ut
quisque stellis, inerrantibus
& fixis, neque se simul mo-
uentibus, duodecim partes
effecerunt in his etiam que
mouentur. & vnamquamque
suis animantibus reparti-
tarunt, partim marinis, par-
tim hominibus, partim feris,
partim volatilibus, partim
pecudibus. Vnde & sacra Æ-
gyptiorum variè sunt. Ne-
que enim omnes Ægyptij
ex omnibus partibus diui-
nabant: sed alijs alij veter-
tur partibus. Itaque arietem
colunt, qui ad arietem spe-
ctant, piscibus non vescun-
tur, qui pisces annotant.
Nec hircum occidunt, qui
Capricornum nouerunt: &
alij alia, prout singuli ve-
nerantur. Quinetiam Tau-
rum in cœlestis tauri hono-
rem colunt. Nam Apis apud
illos, res in primis sacra, re-
gionem depascitur: & qui
eam incolunt partem, or-
culum quoque dicunt,

οἱ ἐκεῖ μακτῆριον τι εἰσπείλμα,

μῦθον τὸ ἐκείνου τῷ ταύρου
 ὑπὸ κῆρας. οὐ μὲν πολλὸν ὃ, καὶ
 ἔβουε ἐπέβησαν τῷ λόγῳ.
 οὐ γὰρ τὸ Διβύων μαρτυρίον τῷ
 ἁμῶνος, καὶ τῷτο ἐς τὸν
 ἔρα, καὶ ἐς τὴν τούτου σφίλιν A
 ῥητο παρὰ τὸν Ἀρμῶνα. καὶ
 τοὶ χριστοφόρων πειρῶνται.
 ἡρώσαν ὃ τουτέων ἔκαστα καὶ
 βαβυλώνιοι. ἔτοι μὲν λέγουσι B
 καὶ παρὰ τῶν ἄλλων. ἐμοὶ ὃ
 δοκεῖ, πολλὸν ὑπερὸν ἐς τοῦ-
 τοις ὁ λόγος ἀφίκετο. Ἑλλη-
 νες ὃ, ἔτε παρὰ Αἰθιοπῶν, οὐ-
 τε παρὰ Αἰγυπτίων ἀστρολόγους C
 πῶς οὐδὲν ἤκουσαν, ἀλλὰ
 σφίσιν Ὀρφεὺς ὁ Οἰάχρου, καὶ
 Καλλιόπης, παρὸς τὰς
 ἀπηγέτατο. οὐ μάλ᾽ ἐμφα-
 νῆς, οὐδὲ ἐς φάος τὸν λόγον
 παρήνευκεν, ἀλλ' εἰς ῥητέλει D
 καὶ ἱερολογίῳ, οἷον διανοίῃ
 ἐκείνου. πηξάμενος γὰρ λυρῇ,
 ἔρχατο ἐποιέετο, καὶ τὰ ἱερά
 ᾄδειν. ἡ δὲ λύρη, ἐπὶ ἁμῶνος
 ἔβουε, τὴν τὴν κινεομένην ἀστέ-
 ρων ἀρμονίῳ συνεβάλλετο. E
 ταῦτα Ὀρφεὺς διζήμενος, καὶ
 ταῦτα ἀνακινέων, πάντα ἔπαι-
 γε, καὶ παῖτων ἐκράτειν. οὐ
 γὰρ ἐκείνῳ τὴν λυρῇ ἐξέλεπεν,
 ἔτε οἱ ἄλλης ἐμελε μισοσυρῆς,
 ἀλλ' αὐτῇ Ὀρφέως ἡ μεγάλη λύρη. Ἑλλήνες τε τὰς πρῶτοντας,

signū videlicet diuinationis,
 quā à cœlesti tauro petunt.
 Nec multo post Libyēs quo-
 que artem hanc sūt aggressi:
 siquidem & oraculū Animo-
 nis quod est apud illos, ad
 cœlum, & huius sententiam
 refertur, iuxta Ammonem,
 quem illi arietis specie fin-
 gunt. Calluerunt hæc om-
 nia & Babylonij, atque hi
 quidem affirmant se primos
 omnium fuisse. Verūm ut e-
 xistimo, multo posteriùs ad
 istos scientia peruenit. At
 verò Græci, nec ab Æthiopi-
 bus, nec ab Ægyptijs de A-
 strologia quicquā audierūt:
 verūm illis Orphe⁹ Oeagro
 Calliopéque prognatus, pri-
 mus ista memorauit, nō ille
 quidē admodū dilucidè, ne-
 que rem in lucem produxit,
 sed sententiam præstigijs ac
 mysticis inuolucris obtexit.
 Nam concinnata lyra Orgia
 celebrabat, sacrāsque cātiones
 decantabat. Porro lyra cū
 septem haberet chordas, cū-
 centum mobilium stellarum
 repræsentabat. Hæc conqui-
 rens, atque hæc agitās Or-
 pheus, omnia demulcebat,
 omniāque vincebat. Neque
 enim lyrā illā spectabat, neque
 illi musices alterius studium
 erat: verūm hæc magna illa
 Orphei lyra. Quibus rebus
 Græci honorem tribuentes,
 Ἑλλήνες τε τὰς πρῶτοντας,

ἐσημῶσαντο, καὶ ἐτίων ἀεὶ θμῶν,
καὶ μὲνῶν, καὶ ὠρέων διατάξαν-
το. καὶ μὲν ὧν μὲν σφίσι μέτρον, ἢ
σελιωαίη, καὶ ἢ ταύτης ἀναστρο-
φὴ ἐρχέτο. ἔτιος δ', ἡλίου, καὶ
ἢ τῶ ἡλίου περίφορος. οἱ δὲ, καὶ
ἄλλα ἐμύσαντο πολλὰ μείζω
τουτέων. ἐν γὰρ δὴ τῶ πατρὸς
ἡέρος, καὶ ἀστέρων τῶ ἄλλων, ἀ-
στρατέων τε, καὶ ἐνσαδέων, καὶ
ἡδ' ἅμα κινεομένων, διωδὲκα
μοίρας ἐτάμοντο ἐν τοῖσι κινεο-
μένοισι, καὶ αἰκεῖα ζῶα ὄντα, ἑ-
καστον αὐτῶν ἐς ἄλλην μορφήν
μεμμεῖα. τὰ μὲν, ἐνάλια, τὰ δ',
ἀνθρώπων. τὰ δ', θηρῶν. τὰ δ',
πτηνῶν. τὰ δ', κτύνων. ἀπὸ
τίων δὴ καὶ ἱερὰ τὰ αἰγύπτια
πολυεῖδα ποιεῖται. ἐν γὰρ παύ-
τες Αἰγύπτῳ ἐν τῶν διωδέκα
μοιρέων πασέων ἐμαστέοντο,
ἄλλοι δ', ἀλλοίοισι μοίρῃσιν ἐ-
χέοντο. καὶ κριὸν μὲν σέβοισιν,
ὅκοσσι ἐς κριὸν ἀπέβλαπον. ἐ-
χθύας δ' οὐ στέονται, ὅκοσσι
ἐχθύας ἐπεσημῶσαντο. οὐδὲ
τρέχον κτείνουσιν, ὅσοι αἰγῶνα-
ρων ἡδέσαν. καὶ οἱ ἄλλοι τὰλλα,
ὡς ἕκαστοι ἱλάσκονται. ναὶ μὲν
καὶ ταῦ ἐν ἐς πρὸς τῶ ἡέρου
ταύρου σελίζονται. καὶ ὁ Ἀπὸ
αὐτοῖς χεῖμα ἱερῶτατον,
τὴν χάριν ἐπνέμεται. καὶ

indicarint. Ad hęc us-
rum, mensium, ac tempora
numerus instruerint. A
que hi quidem luna, eiusque
conuersione menses meten-
tur: annum verò sole, eiusque
circuitu definiunt. Illi etiam
his maiora commententur.
Nam ex vniuerso cœlo, ut
quisque stellis, inerrantibus,
& fixis, neque se simul mo-
uentibus, duodecim partes
effecerunt in his etiam que
mouentur. & vnamquamque
suis animantibus reparti-
tarunt, partim marinis, par-
tim hominibus, partim feris,
partim volatilibus, partim
pecudibus. Vnde & sacra E-
gyptiorum variè sunt. Ne-
que enim omnes Egypti
ex omnibus partibus diui-
nabant: sed alijs alij vteba-
tur partibus. Itaque arietem
colunt, qui ad arietem spe-
ctant, piscibus non vescun-
tur, qui pisces annotant.
Nec hircum occidunt, qui
Capricornum nouerunt: &
alij alia, prout singuli te-
nerantur. Quinetiam Tau-
rum in cœlestis tauri hono-
rem colunt. Nam Apis apud
illos, res in primis sacra, re-
gionem depascitur: & qui
eam incolunt partem, or-
culum quoque dicuntur,

οἱ ἐκ τῆς μακτῆρος τε ἀνατρεφόμενοι

μῦθον δ' ἐκείνου τῷ ταύρου
 ἔπαιε. οὐ μὲν πολλὸν δ' , καὶ
 ἔπειτα ἐπέβησαν τῷ λόγῳ.
 καὶ γὰρ τὸ Διθύων μαντήιον τῷ
 μῦθῳ , καὶ τὸτο ἐς τὸν
 ἔα , καὶ ἐς τὴν πόλιν σφίλιν
 ἔπειτα παρὰ τὸν Ἀμμωνα . καὶ
 τοὶ κριοφρόσωπον ποιεῖσθαι .
 ἐβόων δ' οὗτοι τούτων ἕκαστα καὶ
 καλυβλάνοι . ἔπειτα μὲν λέγουσι
 καὶ παρὰ τῶν ἄλλων . ἐμοὶ δ'
 δοκεῖ , πολλὸν ὕστερον ἐς τοῦ-
 τοις ὁ λόγος ἀτίκετο . Ἑλλη-
 νες δ' , ὅτε παρὰ Αἰθιοπῶν , οὐ-
 τε παρὰ Αἰγυπτίων ἀστρολόγους
 πῶς οὐδὲν ἴκουσαν , ἀλλὰ
 σφίσιν Ὀρφεὺς ὁ Οἰάχρου , καὶ
 Καλλιόπης , παρὸς τὰς
 ἀπηγάτο . οὐ μάλ᾽ ἐμφα-
 νέας , οὐδὲ ἐς φάος τὸν λόγον
 φερόμεναι , ἀλλ' εἰς ῥητέλει
 καὶ ἱερολογίῳ , οἷον διανείν
 ἐκείνου . πηξάμενος γὰρ λύρῳ ,
 ὄρχαί τε ἐποιεῖτο , καὶ τὰ ἱερὰ
 αἶδεν . ἡ δὲ λύρη , ἐπλάμτος
 εἶσα , τὴν τ' κινεομένων ἀστέ-
 ρων ἀρμονίῳ συνεβάλλετο .
 ταῦτα Ὀρφεὺς διζήμενος , καὶ
 ταῦτα ἀσκημένων , πάντα ἔδειλ-
 γε , καὶ παύων ἐκράτειν . οὐ
 γὰρ ἐκείνῳ δ' ἡ λύρη ἔλεπεν ,
 εἴθε οἱ ἄλλης ἔμελε μεσοφρῆνης ,
 ἀλλ' αὐτῇ Ὀρφέως ἡ μεγάλη λύρη . Ἑλλήες τε τὰς πρῶτοντες ,

signū videlicet diuinationis,
 quā à celesti tauro petunt.
 Nec multo post Libyēs quo-
 que artem hanc sūt aggressi:
 siquidem & oraculū Ammo-
 nis quod est apud illos , ad
 cælum , & huius sententiam
 refertur , iuxta Ammonem,
 quem illi arietis specie fin-
 gunt. Calluerunt hæc om-
 nia & Babylonij , atque hi
 quidem affirmant se primos
 omnium fuisse. Verūm ut e-
 xistimo , multo posteriùs ad
 istos scientia peruenit. At
 verò Græci , nec ab Æthiopi-
 bus , nec ab Ægyptijs de A-
 strologia quicquā audiuerūt:
 verūm illis Orphe⁹ Oeagro
 Calliopéque prognatus, pri-
 mus ista memorauit, nō ille
 quidē admodū dilucidē, ne-
 que rem in lucem produxit,
 sed sententiam præstigijs ac
 mysticis inuolucris obtegit.
 Nam concinnata lyra Orgia
 celebrabat, sacrāsque cātiones
 decantabat. Porro lyra cū
 septem haberet chordas, cō-
 centum mobilium stellarum
 repræsentabat. Hæc conqui-
 rens , atque hæc agitās Or-
 pheus , omniāq; vincebat.
 Neque enim lyrá illā spectabat, neq;
 illi musices alterius studium
 erat: verūm hæc magna illa
 Orphēi lyra. Quibus rebus
 Græci honorem tribuentes,

ἐπισημάναντο, καὶ ἐτίων ἀειθμῶν,
καὶ μελιτών, καὶ ὀρέων διατάξαν-
το. καὶ μελιτῶν μὲν σφίσι μέβρον, ἢ
σελιτωαίν, καὶ ἢ ταύτης ἀναστρο-
φὴ ἐβλήετο. ἔτιος δ', ἡέλιος, καὶ
ἢ τῷ ἡελίῳ περὶ φοροσ. οἱ δὲ, καὶ
ἀλλὰ ἐμύσωντο πολλὰ μύζω
τουτίων. ἐκ γὰρ δὴ τῷ παντός
ἡέρος, καὶ ἀστέρων τ' ἄλλων, ἀ-
πλαντῶν τε, καὶ ἐνσαδείων, καὶ
ὑπὸ ἅμα κινεομένων, δυνάμει
μοίρας ἐτάμοντο ἐν τοῖσι κινεο-
μένοισι, καὶ οἰκεία ζωὰ ἴοντα, ἐ-
καστον αὐτῶν ἐς ἄλλω μορφῇ
μεμμία. τὰ μὲν, ἐνάλια. τὰ δ',
ἀνδρῶπων. τὰ δ', θηρῶν. τὰ δ',
πτηνῶν. τὰ δ', κτηνῶν. ἀπὸ
τῶν δὴ καὶ ἰσὰ τὰ αἰγύπτια
πολυειδέα ποιεῖται. ἢ γὰρ πᾶ-
ντες Αἰγύπτιοι ἐκ τῶν δυνάμε-
μοίρων πασῶν ἐμαρτυροῦντο,
ἄλλοι δ', ἀλλοίησι μοίρησιν ἐ-
χέοντο. καὶ κριὸν μὲν σάβοισιν,
ὀκόσοι ἐς κριὸν ἀπέβλεπον.
ἐχθύας δ' οὐ στέονται, ὀκόσοι
ἐχθύας ἐπισημάναντο. οὐδὲ
τράχυν κτείνουσιν, ὀσοὶ αἰγῶ-
νων ἤδεσαν. καὶ οἱ ἄλλοι τὰλλα,
ὡς ἑκάστοι ἰλάσκονται. ναὶ μελὶ
καὶ ταῦτα ἐς πηλὴν τῷ ἡερίου
ταύρου σφίζονται. καὶ ὁ Αἰπὶς
αὐτοῖς χεῖμα ἰσάτατον,
πλὴν χάρων ἐπινέμαται. καὶ

indicarint. Ad hæc pas-
sum, mensuratum, ac tempore
numerum instituerunt. **A**que hi quidem Luna, eiusque
conuersione menses meten-
tur: annum verò sole, eiusque
circuitu definiunt. Illi etiam
his maiora commentati sunt.
Nam ex vniuerso cœlo, **B**et
quisque stellis, inerrantibus,
& fixis, neque se simul mo-
uentibus, duodecim partes
effecerunt in his etiam que
mouentur. & vnamquamque
suis animantibus repræsen-
tarunt, partim marinis, par-
tim hominibus, partim fens,
partim volatilibus, partim
pecudibus. Vnde & sacra Æ-
gyptiorum variè sunt. Ne-
que enim omnes Ægyptij
ex omnibus partibus diu-
nabant: sed alij alij uteban-
tur partibus. Itaque arietem
colunt, qui ad arietem spe-
ctant, piscibus non vescun-
tur, qui pisces annotant.
Nec hircum occidunt, qui
E Capricornum nouerunt: &
alij alia, prout singuli ve-
nerantur. Quinetiam Tau-
rum in cœlestis tauri hono-
rem colunt. Nam Apis apud
illos, res in primis sacra, re-
gionem depascitur: & qui
eam incolunt partem, ora-
culum quoque dicuntur,
οἱ ἐκ τῆς μακθηῖος τε αἰατῆρας

μῦθον δ' ἐκείνου τῷ τάφῳ
 περὶ κῆρ. οὐ μὲν πολλὸν ὅ, καὶ
 ἱεῖρες ἐπέβησαν τῷ λόγῳ.
 καὶ γὰρ τὸ Λιβύων μανθίων τῷ
 μῦθῳ, καὶ τὸτο ἐς τὸν
 ἔα, καὶ ἐς τὴν τούτου σοφίαν. **A**
 ἦτο παρὰ τὸν Ἀμμωνα. καὶ
 τοὶ κριοφρόσωπον πείνηται.
 ἱερωσας ὅ τοιούτων ἔκαστα καὶ
 βαβυλωνίαι. ἔτοι μὲν λέγουσι **B**
 καὶ παρὰ τῶν ἄλλων. ἐμοὶ ὅ
 δοκεῖ, πολλὸν ὕστερον ἐς τού-
 τοις ὁ λόγος ἀνέκετο. Ἕλλη-
 νες δ', ὅτε παρὰ Αἰθιοπῶν, οὐ-
 τε παρὰ Αἰγυπτίων ἀστρολόγους
 πῶς οὐδὲν ἤκουσαν, ἀλλὰ
 σφίσιν Ὀρφεὺς ὁ Οἰάχρου, καὶ
 Καλλιόπης, παρ' ὧτος τὰς
 ἀπηγάτατο. οὐ μάλ' αὖ ἐμφα-
 νῶς, οὐδὲ ἐς φάος τὸν λόγον
 ἀνήνεγκεν, ἀλλ' εἰς ῥητέλει **D**
 καὶ ἱερολογίῳ, οἷον διανείη
 ἐκείνου. πηξάμενος γὰρ λυρῶν,
 ὅρμα τε ἐποιέετο, καὶ τὰ ἱερὰ
 ᾄδειν. ἡ δὲ λύρη, ἐπλάμματος
 ἔσσα, τὴν δ' ἡγεμονίαν ἀσέ-
 ρων ἀρμονίῳ πνευβάλλετο. **E**
 πάντα Ὀρφεὺς διζήμενος, καὶ
 πάντα ἀσκημένον, πάντα ἔτελ-
 με, καὶ πάντων ἐκράπειν. οὐ
 γὰρ ἐκείνῳ δ' ἡ λύρη ἐξέλεπεν,
 ὅτε οἱ ἄλλοις ἐμελε μισοφρίνης,
 ἀλλ' αὐτῇ Ὀρφέως ἡ μεγάλη λύρη. Ἕλληνας τε τὰς τιμῶντες,

signū videlicet diuinationis,
 quā à cœlesti tauro petunt.
 Nec multo pòst Libyēs quo-
 que artem hanc sūt aggressi:
 siquidem & oraculū Ammo-
 nis quod est apud illos, ad
 cœlum, & huius sententiam
 refertur, iuxta Ammonem,
 quem illi arietis specie fin-
 gunt. Calluerunt hæc om-
 nia & Babylonij, atque hī
 quidem affirmant se primos
 omnium fuisse. Verūm ut e-
 xistimo, multò posteriùs ad
 istos scientia peruenit. At
 verò Græci, nec ab Æthiopi-
 bus, nec ab Ægyptijs de A-
 strologia quicquā audiuerūt:
 verūm illis Orphe⁹ Oeagro
 Calliopéque prognatus, pri-
 mus ista memorauit, nō ille
 quidē admodū dilucidē, ne-
 que rem in lucem produxit,
 sed sententiam præstigijs ac
 mysticis inuolucris p̄texit.
 Nam concinnata lyra Or̄gia
 celebrabat, sacrāsque cātiones
 decantabat. Porro lyra cū
 septem haberet chordas, cō-
 centum mobilium stellarum
 repræsentabat. Hæc conqui-
 rens, atque hæc agitās Ὀρ-
 pheus, omnia demulcebat,
 omniāque vincebat. Neque
 enim lyrā illā spectabat, neque
 illi musices alterius studium
 erat: verūm hæc magna illa
 Orphei lyra. Quibus rebus
 Græci honorem tribuentes,

μοίρην ἐν αὐτῷ ἕρην ἄπικρι-
ται. καὶ ἀστέρες πολλοὶ καλέον-
ται λύρη Ὀρφέως. ὡς δὲ κοτε
Ὀρέα ἰδῆς, ἢ λίδοισιν, ἢ
χοῖνι κομμηκρόν, μέτω ἔζετο
οἰκελος αἰδοῦν, μὲν γὰρ οἶν
ἔχων τὴν λύρην. ἀμφὶ δὲ μιν,
ζῶα μυρία ἔσκηκιν. ἐν οἷς καὶ
αὐθραπος, καὶ ταῦρος, καὶ λέων
καὶ τῶν, ἔχουσιν, εὐτ' αὖ ἐκῆ-
να ἰδῆς, μέμνησ' μοι τούτων,
κοῖν' ἐκείνου αἰδοῦν, κοῖν' ὃ καὶ ἡ
λύρη, κοῖος ὃ καὶ ταῦρος, ἢ
ὁκοῖος λέων, Ὀρφέως ἐπαύουσι.
ὡς ὃ, τὰ, λέγω αἴτια γυνίης,
οὐδ' ὃ καὶ ἐν τῷ ἕρην δέκκο
ἔλασεν τούτων. λέγουσι δὲ Τει-
ρεσίην, αὐδρα βοιάποιον, τῷ,
δὴ κλέος μαρτυρίης πεί-
πολλὸν αἰρεται, τῷ τὸν Τει-
ρεσίην ἐν Ἑλλήσιν εἰπεῖν, ὅτι
τὴν πλατομήων ἀστέρων, οἰκῶν,
θῆλεις. οἱ δὲ, ἄρρενες εἶοντες, ἐκ
ἴσα ἐκτελέουσι. τῷ, καὶ μιν δι-
φύα γυνέου, καὶ ἀμφίβιον
Τειρεσίην μυθολογοῦσιν, ἄλ-
λοτε μὲν θῆλυ, ἄλλοτε δὲ ἄρ-
ρενα. Ἀβέως δὲ, καὶ Θυέστα πεί-
τῃ πατρὶ κασιγνήτη φιλονει-
κόντων, ἢ δὴ τοῖσιν Ἑλλήσιν ἀνα-
φανδὸν ἀστρολόγους τε, καὶ σοφίης
ἡ ἕρην, μάλισ' ἔμελλε. καὶ τὸ
ἐμὸν τὴν Ἀργείον, ἀρχὴν ἔχουσαν ἰουτῶν, ὅτις τῷ ἰνέ-

locum illi in ipso caelo di-
gnarunt, & complures
Orphei lyra vocantur.
Quod si quando videris Or-
pheum, vel saxo expressum,
vel coloribus effictum, sed
in medio canenti similes
lyram manibus tenens. Cu-
cum hunc animantium nu-
mera multitudo, inter
quæ & homo, & taurus, &
leo. Cum horum singula vi-
deris, horum quæso mem-
neris, qualis illius sit cæps,
qualis lyra, qualis taurus,
qualis leo Orpheum audire.
Quod si eorum quæ dico,
causas intelligas, tum & in
caelo horum vnumquodque
contemplator. Fertur autem
& Tiresias, genere Boeotus,
diuinandi gloria fuisse mul-
tum celebris. Hunc Tiresiam
apud Græcos aiunt dixisse,
stellarum errantium alias
esse fœminas, alias mares,
nec eadem efficere. Vide
eundem Tiresiam antiquo
quoque sexu fuisse fabula-
tur, nunc fœminam, nunc
marem. Porro Atreo & Thy-
este de paterno regno decan-
tantibus, iam tum maximam
Astrologiæ, cœlestisque do-
ctrinæ curam fuisse Græcis
palâ est. Ac publico cōsensu
statuerunt Argiui, ut vix

σοφίῳ περιφρέσει. ἔνθα δὲ
 Θύεστης μὲν, κριὸν σφίσι τὸν ἐν
 τῷ ἔραυνῷ σημενάλῳ, ὑπέ-
 δείξεν. ἀπὸ τίνος δὲ ἄρνα χεῦ-
 σιον Θύεστη γυναικὶ μυθολο-
 γοῖσιν. Ἀρεῖς δ', τὴν ἡλείου
 πέει, καὶ τῶν ἀνατολέων αὐτῇ
 λόγον ἐποίησαντο, ὅτι καὶ ἐς
 ὁμοίῳ φορῶν ἡλείος τε, καὶ
 ὁ κόσμος κινεῖται, ἀλλ' ἐς ἀν-
 τίθετον ἀλλήλοισι διαδρομέοισι.
 καὶ αἰνῶν δύσεις, δοκέουσαι τῷ
 κόσμῳ δύσεις εἶναι, τῷ ἡλίῳ
 ἀνατολαί εἰσι. ταῦτε εἰπόντα,
 βασιλῆᾶ μιν Ἀργεῖοι ἐποίησαν-
 το, καὶ μέγα κλέος ἐπὶ σοφίῃ
 αὐτῇ ἐχέετο. ἐγὼ δ' καὶ περὶ
 Βελλεροφόντεω τοιάδε φρονέω.
 πῆννόν μιν οἱ γυνέσθαι ἔππον καὶ
 μάλα πείδομαι, δοκίω δὲ μη-
 τὰ τῶν τῶν σοφίῳ μετέπον-
 τα, ὑψηλά τε φρονέοντα, καὶ
 ἄσφοισι ὁμιλεῖν τα, ἐς ὑβρινὸν
 οὐχὲ τῷ ἵππῳ ἀναβλεῖναι, ἀλ-
 λά τῷ δακνόντι. ἴτα δὲ μοι καὶ
 ἐς φρεῖνον τὸν Ἀδάμαντος εἰρή-
 νων, τὸν δὲ κριῶν χεῦσιν δὲ
 αἰδέεσθαι ἐλάττω μετέονται. ναὶ
 ῥά τοι καὶ Δαίδαλον τὸν ἀν-
 τῶν, ξείνη μὲν ἡ ἱστορία, δοκίω
 γὰρ μιν ἐξ ἄστρολογίας, ἀλ-
 λά οἱ αὐτὸς μάλιστα ἐχέεται-
 σιν, καὶ παρὰ τῷ αὐτῷ κατηγάρτατο, Ἰκαρος δ', νεότητι,

scientia præcelleret, is im-
 perio potiretur. Ibi Thy-
 estes arietem illis in cœlo de-
 monstravit, atque hinc au-
 reum arietem Thyestæ fa-
 isse proditum est fabulis. A-
 treus verò de sole, deque va-
 rio illius exortu loquutus
 est, ostendens non eodem
 modo ferri solem & mun-
 dum, sed contrario inter
 se cursu rapi: & qui nunc
 videtur occasus, cum sit oc-
 casus mundi, solis exortum
 esse. Hæc loquutum, Argivi
 regem crearunt, magnamq;
 doctrinæ laudem est asse-
 quutus. Equidem & de Bel-
 lerophonthe similia sentio.
 Nec alatum illi fuisse equum
 admodum credo: verum ar-
 bitror illum disciplinam hæc
 sectantem, sublimiâque co-
 gitantem, & inter astra ver-
 santem in cœlum non equo
 ascendisse, sed animo. Ea-
 dem de Phryxo Athamantis
 filio dixerim, quem aureo
 ariete per aërem vectum
 fabulantur. Quin & ipsa
 sanè Dædalum Atheniensem,
 etiamsi res est nova auditu,
 tamen haud existimo cum ab
 Astrologia fuisse alienū: sed
 & ea maximè vsum esse, ean-
 démque perdocuisse filiū. Ac
 Icarus cū iuventutis calore

καὶ ἀτασθαλίῃ χρεώμενος, καὶ
 ἰὼ ὀπείκτῃ διζήμενος, ἀλλ'
 εἰς πόλον αἰρθεὶς τῷ νῶ, ἐξε-
 πσε τῆς ἀληθείης, καὶ παύτος
 ἀπεσφάλη τῷ λόγῳ, καὶ εἰς
 πύλαρος κατήλχθη, ἀθύρων
 πρηγμάτων. τὸν, Ἕλληες
 ἄλλως μυθολογέουσι, καὶ κολ-
 πον ἐπ' αὐτῷ ἐν τῇδε τῇ θα-
 λάσῃ ἱκέριον εἰκῇ χαλέουσι. **B**
 τὰχα ὃ καὶ Πασφάν παρὰ
 Δαίδαλου ἀκούσατα ταύρου
 τι πεί, τῷ ἐν τοῖς ἀστροῖσι
 φαινομένῳ, καὶ αὐτῆς ἀστρο-
 λογίης, εἰς ἔρωτα τῷ λόγῳ
 ἀπικετο. ὅθεν νομίζουσι ὅτι
 Δαίδαλός μιν τῷ ταύρῳ ἐ-
 νύμφευσεν. εἰσὶ δ', οἱ καὶ κτ'
 μέτρια πλὴν ὀπισθέρῳ διε-
 λόντες, ἕκαστοι αὐτῶν ἄλλα
 ἐπενοήσαντο, οἷμῳ, τὰ ἐς πλὴν
 σελλωαίῳ, οἷδ', τὰ ἐς Δία, **D**
 οἷδ', τὰ ἐς ἥλιον σωμαγείραν-
 τες, δέμοις τε αὐτῶν πεί
 κινήσεις, καὶ δυνάμεις. καὶ
 Ἐνδυμίων μ', τὰ ἐς τὸ σελη-
 ναίῳ διετάξατο. Φαέδων δ', **E**
 τῷ ἡλίου δέμον ἐτεκμήρατο,
 ὃ μὲν γὰρ ἀβεκέως, ἀλλ' ἀτελέα
 τὸν λόγον ἀπολιπὼν, ἀπέθανεν.
 οἱ δ' τὰς ἀγνοήσαντες, ἡλίου
 παῖδα Φαέδοντα δοκέουσι, καὶ
 διηγέονται. ἐλθόντα γὰρ μιν

& superbia, non facie
 disquireret, sed ad ipsum vi-
 que polum animo tolleretur,
 à veritate excidit, totaque
 arte aberravit, & in mare re-
 rum immensæ profunditatis
 præceps decidit. De quo
 Græci secus fabulantur, quæ
 ab ipso sinum eius maris I-
 carium temerè vocant For-
 sitan etiam Pasiphaë, cum à
 tauro qui appareret inter æstra,
 deque Astrologia loquenti
 Dædalum audiuisset, in ætri
 amorem incidit: unde factum
 existimant, ut illam Dædalus
 tauro copularit. Sunt et
 tem qui scientiam in por-
 tiones partiti, in singulis
 partibus singuli elaborant,
 alij quæ ad Lunam, alij quæ
 ad Iouem, alij quæ ad So-
 lem pertinent congerentes,
 neque non cursum ac mo-
 tum, vimque illorum. At-
 que Endymion Lunæ ra-
 tionem tradidit, Phaëthon
 solis cursum deprehendit,
 non certò quidem, sed im-
 perfectam artem moriens
 reliquit. Hæc qui ignorant,
 Solis filium Phaëthontem
 putant, fabulamque de ipso
 haudquaquam veram nar-
 rant: adijisse Solem patrem,

μῦθον ἐπ' αὐτῷ ἑδαιμά πρὸς
 πατὸς τὸν ἥλιον τὸν πατέρα

τὸ τῷ φωτὸς ἄρμα ἡνιο-
 ν. τὸν δ', δοῦναι τε οἱ,
 ἀποδεῖναι δ' ἰσπασις τὸν
 ν. ὁ δὲ φαέδων, ἐπειδὴ
 τὸ ἄρμα, ἡλικίῃ, καὶ
 εἰς, αλλοτρίῳ, πρὸς τοῖς
 χεῖρας, ἄλλοτε πολλὸν δ'
 ἀπαιροῦντος. τὸν δ' αὖ-
 τοις, κρύος τε καὶ θάλασσαν
 ἀναχέτον διέρπειρεν. ἐπὶ
 δὲ τῷ Δία ἀνακτεόντα,
 λείν φησὶν φαέδωντα με-
 λος. πρὸς τὰ δὲ μὲν, αἱ ἀ-
 λφαὶ πεισῶνται, πένθος μέγα
 οἶον, ἐς τε μετέβαλλον τὰ
 θεα. καὶ νῦν εἰσιν αἰετοί,
 τὸ ἥλεκτρον ἐπ' αὐτῷ δα-
 ρυον σαλαοισιν. ἔχ' ἔτι ταῦ-
 α ἐξήντο, οὐδὲ ὅσον αὐτοῖσι
 εἶδετο, οὐδὲ ἥλιος παῖδα
 ποιήσατο, οὐδὲ ὁ πᾶς αὐτῷ
 ἐπέδανε. λέγουσι δ' καὶ ἄλλα
 Ἕλληνες πολλὰ μυθώδεα,
 τοῖσιν ἐγὼ ἔμμελα τι πείδομαι.
 καὶ γὰρ δὴ ὅσον πσεύεται παῖ-
 δα Αἰνείων δ' Ἀφροδίτης γε-
 νέσθαι, καὶ Διὸς Μίνω, καὶ Ἀρεὸς
 Ἀσκάληον, καὶ Αὐτολύκον
 Ἑρμῆος, ἀλλ' ὅσοι ἐχθροὶ αὐ-
 τῶν, θεοφιλέες ἐξήντο. καὶ
 σφίσι γυναικῶσι, τῷ μὲν, ἡ Ἀ-
 φροδίτη, τῷ δ', ὁ Ζεὺς, τῷ δ',
 ὁ Ἄρης ἐπέβλεψεν. ὁκόσοι γὰρ δὴ

ac postulasse ab eo ut sibi
 liceret lucis currum mode-
 rari: illum concessisse, &
 qua ratione aurigādum esset
 monuisse. Phaëthōtem verò
 concenso currū, ob ætatem,
 & imperitiā, modò terræ
 propinquum, modò procul
 ab ea in sublime euectum,
 aurigam egisse, interim ho-
 mines frigore atque æstu in-
 tolerabili confectos fuisse.
 Ob hæc indignatum Iouem
 ingenti fulminis telo percuf-
 sisse Phaëthōtem. Quem de-
 iectum sorores magno luctu
 prosequiebantur, donec im-
 mutarent formas. Atque
 nunc hæ sunt populi, & la-
 chrymarum vice, quibus fra-
 trem deplorabant, electrum
 destillant. Nequaquam hæc
 ita gesta sunt, neque pium
 his habere fidem, neque Soli
 filius fuit, neque illi filius in-
 terijt. Sed & alia multa fabu-
 losa Græci narrant, quibus
 non admodum credo. Nam
 quid pium sit credere Æneam
 fuisse Veneris filiū, Minoem
 Iouis, Ascalaphum Martis,
 Autolyceum Mercurij? Verū
 quique horum Dijs chari
 fuerunt, quos nascentes, hūc
 Venus, illum Iupiter, alium
 Mars respiciebat. Etenim
 quicunque in generatione

αἰδράποισι ἐν τῇ γυναικὶ ταύτῃ

οικοδομησάτωσιν, ὅτοι ὅκως
 τοκίαι, ἐν τοῖσι πάντα εἴματα
 ἐκτελέουσι, καὶ χροῖον, καὶ
 πορφύρον, καὶ ἑρμα, καὶ διανοῖον.
 καὶ βασιλεὺς μὲν ὁ Μίνως, Διὸς
 ἡγεμόνου, καλὸς δὲ Αἰνείας, Ἀ
 Ἀφροδίτης βουλῇσι ἐχθρὸς το.
 κλέπτης δὲ Αὐτολύκος. ἡ δὲ οἱ
 κλεπτικὴ, ἐξ Ἑρμῆος ἀπικέτο.
 ἡμέρουσι καὶ τὸν Κρόνον ὁ
 Ζεὺς ἐδούσεν, καὶ ἐς τάρταρον Β
 ἔρριψεν, καὶ τὰ ἄλλα ἐμήσατο,
 ὅκως ἀνθρώποι νομίζουσιν,
 ἀλλὰ φέρεται γὰρ ὁ Κρόνος πῶ
 ἐξω φορέων, πολλὸν ἀπ' ἡμέων,
 καὶ οἱ γὰρ ὀρθοὶ καὶ κίνησις, καὶ οἱ
 ῥηιδίῃ τοῖσι ἀνθρώποισι ἰσχυρά
 ναι. διὸ δὴ μνηστῆρας λέγου
 σιν, ὅκως πεπιδυμένον. τὸ δὲ
 βάθος τὸ πολλὸν τῆς πέρας,
 τάρταρος καλεῖται, μάλιστα ἐκ
 τοῦ Ὀμήρου τῶ πενητῶν, καὶ τῶν
 Ἡσιόδου ἐπῶν μάθοι ἀν τις
 τὰ πάσαις τοῖς ἀστρολογίαις
 ὁμοφωνέοντα. εὐτ' αὖ δὲ ἴσκει
 ρων τῶ Διὸς ἀπηγάνται, καὶ τῶ
 ἡλίου τὰς βολὰς, τὰ δὲ ἐγὼ
 ἡμᾶτα εἶναι συμβάλλομαι, καὶ
 τὰς πόλεις, τὰς ἐν τῇ ἀσπίδι
 Ἡφαίστου ἐποιήσατο, καὶ τὸν χο
 ρὸν, καὶ πῶ ἀλωῶν. τὰ μὲν γὰρ
 ὅκως ἐς πῶ Ἀφροδίτῃ ἀν
 τῇ, καὶ τῶ Ἀρεῖος δὲ μοιχεύω

præsident hominibus, ut
 veluti parentes, omnia sim
 similia producant, colorum
 forma, factis, animo. At
 rex quidem Minos Iovis
 auspicijs, Eneas formosus
 Veneris tanore est natus,
 fur verò Autolycus : quæ
 furacitas illi ex Mercurio
 contigit. Iam verò nec Sa
 turnum Iupiter in vincula
 coniecit, nec præcipitem in
 Tartara dedit, neque cæcis
 machinatus est, quæ putant
 homines. Verùm Saturnus
 externo motu fertur procul
 à nobis : segnis illi motus,
 nec hominibus animadverti
 su facilis : quam ob causam
 illum veluti vinctum stat
 dicunt. Cæterùm ingens
 aëris altitudo Tartarus ap
 pellatur. Sed potissimum
 ex Homeri poetæ Hesiodi
 que carminibus liceat in
 telligere priscorum fabu
 las cum Astrologia con
 sentire. Quum autem Io
 uis catenam narrat, ac So
 lis iacula, hæc utique
 dies esse coniicio, & vides,
 quas in clypeo finxit
 Vulcanus, & chorum, &
 aream. Nam quæcunque de
 Veneris & Martis adulterio
 dixit, de quæ detectione,

λέλεχται, καὶ τὰ ἐμῶν
 haud

ἢ ἄλλῳθεν, ἢ ἐκ τῆσδε τῆς
ορίης πεποιημένα. ἢ γὰρ δὴ
ἰν Αφροδίτης καὶ τοῦ Ἀρεος
μαρδομῆν, τὴν Ορι-
γὴν ἀπεγράφεται. ἐν ἄλλοις δ'
ἵπτοι τὰ ἔργα ἐκείνου αὐτῶν
διωρεῖσάτο, τῇ Αφροδίτῃ μὲν
εἰπὼν,

Ἀλλὰ σὺν ἱμαρύντα μετέρχεο
ἔργα γάμοιο.

τὰ δ' οὗτο πολέμου,

Ταῦτα δὲ Ἀρηίδω, καὶ Ἀθλῶν
πάντα μελήσει.

Ἀπὸ οἱ παλαιὸι ἰδόντες, μά-
λιστα μαθήσει ἐχέοντο, καὶ οὐ
παρρηγοῦν αὐτῶν ἐποίοντο.
οὐδ' οὔτε πόλιος ὤκισον, οὐ-
δ' τείχεα περιβάλλοντο,
οὔτε φόρους ἐργάζοντο, οὔτε
γυναικας ἐγάμον, πρὶν αὖ δὴ
παρὰ ματίων ἀκούσαι ἔλθαι.
καὶ γὰρ τὰ μαθήσια αὐτέοις,
ἐκ ἔξω ἀστρολόγῃς λῶ, ἀλλὰ
παρὰ μὲν Δελφοῖς, παρὰ
νός ἐχει τὴν περὶ πηλῶ, σίμ-
βολον δ' παρὰ νός τῆς οὐρα-
νίης. καὶ δ' ἑκάων ἐπὶ τῷ τεί-
ποφ φέγγεται, ὅπ καὶ ἐν τοῖ-
σι ἀστροῖσι δ' ἑκάων φαίνεται.
καὶ ἐν διδύμοις δ' ἡ μαθήσιον
τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐμὸι δοκέει, καὶ
ὅσοι ἐκ τῶν ἡρώων διδύμων
ἐνομαζέσθαι. οὕτω δ' αὐτοῖσι

haud aliunde quam ex hac
scientia sunt conficta, quan-
doquidem Veneris & Mar-
tis concursus, Homericæ cā-
tilenæ præbet argumentum:
in alijs autem versibus vtri-
usque effectum descripsit;
Veneris, quum ait,

*Tute Venus iucunda magis erunt
nubia cura:*

belli verò,

*Cuncta cito hac cura fuerint
Martis atque Minerva.*

Quæ cum intelligerent ve-
teres illi, maximè diuinationo-
nibus utebantur, nec eam
otiosam esse putabant, adeò
ut nec urbes conderent, nec
mœnia circumducerent, ne-
que quenquam occiderent;
neque ducerent uxores, pri-
usquam de singulis à vate
responsum accepissent. Ete-
nim nec ipsa oracula ab arte
Astrologica erant aliena.
Verùm apud Delphos virgo
prædicendi munere fungitur,
& cœlestem virginem de-
notat. Ac Draco sup tripode
vocem edit, quoniam & in-
ter stellas draco conspicitur.
In Didymis verò est templum
Apollinis, & hoc sicuti
mihi videtur, à cœlestibus
illis Geminis denomi-
natur. Usque adeò verò
Diuinationo visa est illis

χρῆμα ἰσώτατον ἢ μαρτυρίῃ

R i r

ἰδομένην ὡς δὴ Ὀδυσσεύς, ἰπαι-
 δὴ ἱεραὶ πλακιδώδεις, ἰδο-
 λήτας ἀφίκεται ἀεὶ περὶ τῷ
 ἰουτῷ σπηγματων, ἐς τὸ αἶδω
 ἀπαιετο, καὶ ὄρεα ἰδὴ νέκρας,
 καὶ ἀνερπία χῶρον, ὅγῃ εἰς
 λόγους ἐλθεῖν Τειρεσίην ὀπιθυ-
 μίων. καὶ ἰπιδν ἐς τὸ χῶρον
 ἦν, ἐνθα ἡ Κίρκη ἐσημνηε,
 καὶ ἔπαυε τὸ βόθρον, καὶ τὰ
 μῦλα ἔσφαξε, πολλῶν κακῶν
 παρεόντων, ὅν τισι καὶ τῆς
 μητρὸς τῆς ἰουτῆς τὸ αἷμα-
 τος πίνειν ἐβελόντων, οὐ προτι-
 ρεν ἀτῆκεν ὀφθαλμοῖς, οὐδὲ αὐτῇ
 τῇ μητρὶ φρὶν Τειρεσίῳ γύ-
 σασθαι, καὶ ἀναγκάσαι εἰπεῖν
 οἱ τὸ μαντήριον, καὶ ἀνέχετο, δι-
 ψασαν ὄρεων τὴν μητρεὺς τῶν
 σκελῶν. Λακεδαιμονίοισι δὲ Λυ-
 κῦργος τῶν πολιτῶν πᾶσαν
 ἐν τῷ οὐραῖῳ διατάξατο, καὶ
 νόμον σφίσι ἐποίησατο μηδα-
 μᾶ μὴ εἰς πόλεμον προχωρεῖ-
 εν, φρὶν τῶν σελιναίων πλη-
 ρεῖα γινέσθαι. καὶ γὰρ ἴσμεν ἐν ἡμ-
 ῖν εἶναι τῶν Δυνασειῶν, ἀν-
 ξανομένης τῆς σελιναίων, καὶ
 ἀνανιζομένης. πάντα δὲ ὑπὸ αὐ-
 τῇ διοικέσθαι, ἀλλὰ μουνοὶ
 Ἀρχαῖες τῶντα καὶ ἐδέξαντο,
 καὶ ἐπὶ μέγα ἀστρολογίᾳ ἀνείη
 δὲ, καὶ ἀστροφία, λέγουσι καὶ τῆς

res sacra, ut Vlysses etiam
 cum errando fessus vellet
 certò de rebus suis co-
 gnoscere, ad inferos pe-
 nettarit, non quò videret
 A umbras, & locum inam-
 num, sed quòd cupenti
 cum Tiresia colloqui. Qu
 simul arque ad locum per-
 venit, quem Circe mon-
 strarat, foueam fodit, oculi
 B maculauit, cumque complu-
 res adessent umbræ; atque
 inter has matris quoque,
 sanguinem bibere cupien-
 tes, non prius permisit illi,
 C ne matri quidem, quam
 Tiresias gustasset, & sol
 vaticinium edere coëgerit
 potuitque interim matris
 umbram videre sitientem.
 Lacædemonijs autem Ly-
 curgus omnem Reip. admi-
 nistrationem ex cælo in-
 D stituit, legemque tulit ne
 in bellum prodirent va-
 quam ante plenilunium.
 Non enim existimabant e-
 andem esse ciuitatis admi-
 nistrationem crescente luna,
 & euanescente, cum ab ea-
 E gantur omnia. Porro Ar-
 cides soli hæc non receperunt,
 nec in precio habuerunt. A-
 strologiam, sed quæ illorum
 est imperitia & stulticia, aut
 se Luna esse antiquioris.

σελιναίων ἡμεῖς καὶ οὐκ ἔσμεν

1. οὐ μὲν ὦν πρὸς ἡμῶν οὐτοῦ
 ρτα ἦσαν φιλομαίπες. οἶδ',
 ὦ. οὐ μὲν αὐτῶν, ἀδυνάτα
 αὐ λέρουσι, αἱ δ' ἄνθρωποι τῶ
 εὐρεῖας μαρτυκῆς. ὅ γ' εἰ-
 μιν ὅτε πρὸς ὧν, ὅτε ἀληθία.
 ὅ γ' Ἀρεα ὅ γ' Δία ὦ τῷ ὅ-
 κνῶ ἡμῶν ἔνεκα κινεῖται, ἀλ-
 ὅ γ' μὲν αὐτῶν πρὸς τῶν φηγυμῶ-
 ν ὁδεμῶν ὥρῳ ἐκείνοι ποι-
 οῖ, ὅ δ' ἔστιν αὐτῶν πρὸς
 αὐτῶν κοινωνίη. καὶ σφῆας ὅ γ' ἔστιν
 πειφορῆς ἀνασφῆφοντα. ἀλ-
 οἱ ὅ γ' ἀστρολογίῳ ἀφενδία μ',
 ὡφελία δ' εἶναι λέρουσι.
 ὅ γ' ὡς μαρτυοῦν, ἀλ-
 ὡφελία, ὅκοτα τῶν μοίρησι
 ὁκίοντα ἐπέρχεται. ἐγὼ ὅ γ',
 πρὸς τὰδε ἄμφω ἐκείνα ἔχω
 ἡπῖν, ὅτι οἶμὲν ἀστέρες, ἐν τῷ
 οὐρανῷ πλὴν σφετέρῳ εἰλόν-
 οῖ, πάρεσθον ὅ σφῆσι ὅ κινῶ-
 σιαι τῶν κατ' ἡμέας ἔχουσιν
 ἐπὶ γίνεταί. ἡ ἐξέλεσι ἰσπου
 μὲν δυνάτος, καὶ ὁρνίδων, καὶ αὐ-
 δρῶν κλονεσθῶν λίθοις ἀνα-
 σπένδεται, καὶ κάρφια δυνάετα
 ὡς τῶν ἀνέμων ὅδε δρό-
 μου, ὡς τῇ δίνῃ τῶν ἀστέ-
 ρων μνηδὲν ἄλλο γίνεταί, καὶ
 ἐν μὲν ὁλίγου πρὸς ἀπορροίῳ
 ἐς ἡμέας ἔρχεται, καὶ τὸ πῦρ
 ὅ δ' ἡμέας καίσι π, ὅ δ' οἱ

Nostri maiores igitur, vi-
 que adeo fuerunt Astro-
 logia studiofi. Huius ve-
 ro ætatis homines, alij
 dicunt fieri non posse ut
 homines finem Artis divi-
 nandi inueniant, cum ea
 neque certa sit, neque vera,
 neque Mars aut Jupiter
 nostra causa in cælo mo-
 ueatur, sed neque rerum
 humanarum curam vllam
 gerant, neque quicquam
 cum his commercij ha-
 beant: verum per se motus
 necessitate circumagantur.
 Alij dicunt Astrologiam
 non mendacem quidem, ac
 inutilem esse. Non enim
 mutari vaticinio, quæcun-
 que decreta fati instant.
 At ego sanè utrisque res-
 pondere possum, stellas in
 cælo suo quidem motu vol-
 ui: cæterum obiter eius-
 dem motus effectum ad nos per-
 uenire. An vis currentis æ-
 qui, & auium, & hominum
 motu lapides subfilire, sti-
 pulasque moueri ventis cur-
 su concitatis, cæterum ver-
 tiginè syderum nihil aliud
 effici? Tum ab igni exi-
 guo calor ad nos permanat
 neque nostra tamen causa
 quicquam ignis vrit, neque
 illi curæ est noster æstus:

μέλι ὅ γ' ἡμετέρου δάπνοσ.

αἰσίων ὃ οὐδὲ μίλλω ἀπορρίψω
 Διχόμεθα ; καὶ ἡμεῖς τῇ ἀσπο-
 λογῇ τὰ μὲν φαύλα ἐὰν ἀπει-
 σαι, ἀδυνάτα ὅτι. οὐδὲ ἀλλά-
 ξαι τί τῶν ἀπορριόντων περ-
 ρμάτων, ἀλλὰ τὸν χεινέμεν. **A**
 τὰ δὲ ὠφέλιμα. τὰ μὲν ἐὰν εἰ-
 ῶσαι ἀφ' ἑοῦμα, πολλὸν ἀπο-
 περιδὲν εὐερανοί. τὰ δὲ φαῦ-
 λα, εὐμαρῶς δέχονται, οὐ γάρ
 ὀφισι ἀνθρώπων ἐπέρχεται, **B**
 ὅτι ἐν μιλίτῃ, καὶ περιδοκίῃ,
 φηδία, καὶ ὀφθαλμοῖς πρῆται. τὰ δὲ
 ἀσπολογίῃς πρῆται ; ἐγὼν ὑπο-
 λαμβάνω.

ab astris autem nihil ad nos
 defluit? At sanè fieri
 potest ut per Astrologos
 ex malis bona faciamus, &
 que earum rerum quæ à
 illis ad nos demanant, ex
 quam mutemus. Sed hæc
 utilitatem ars afferit vir-
 tibus. Bona multò ante
 lætænt eos, qui ventura præ-
 scierint. Quæ verò non
 prudentibus accidunt, hæc
 accipiuntur. Neque enim
 in illos irruunt: sed qui co-
 gitata sunt & expectant, le-
 uia, mitiâque videntur. Hæc
 mea est de Astrologia sen-
 tentia.

ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ ΒΙΟΣ. DEMONACTIS VITA.

ARGUMENTVM.

Oratio demonstratini generis est, quæ historica ac didascalica
 tamen dictionis propior, quàm encomiastica. Describit autem
 vitam, studia, eruditionem & professionem Demonactis philosophi,
 quaque idem & priuatim & publice fecerit, & ab alijs passim
 Præterea & apomnemoneumata seu dicta illius memorabilia, aut
 aliâ argutè ac falsè responsa, in quibus recensendâ, partem
 orationis partem consumit. Postremò etiam quæ circa mortem &
 sepulturam illius acta, quibusque officijs & honoribus illam
 Athenienses & reliqui Græci prosecuti sint. Exordium assensu
 tissimum facit, laudandò suam artem, quod eo quoque
 memoria ac laude dignos, & veteribus illi, Herculi & Socrati
 milimos, procrearit. Cuiusmodi sint Demonax hic & Barman
 de quo alibi ipse fecerit mentionem.

Μέλλεν ἄρα μὴ
ὅ ο καὶ ἡμᾶς
Ε βίος τοπαντά-
πασιν ἄμοιρος
ἔσται ἀνδρῶν Α

όρου καὶ μνήμης ἀξίων, ἀλ-
λὰ καὶ σώματος ἀρετῶν ὑψι-
στα, καὶ γνώμῃ ἀκρῶς φιλό-
σοφον, ἐκφαίνειν. λέγω δὲ εἰς τε
τὸν βοιωτὸν Σώκρατον ἀναφέ- Β
ων, ἐν Ἡρακλέῃ οἱ Ἕλληνας
ἐχάλου, καὶ ὦντο εἶναι. καὶ μά-
λιστ' εἰς Δημόνακτα τὸ φιλό-
σοφον. οὗς καὶ εἶδον αὐτοὺς, καὶ
ἰδὼν ἐθαύματα. θατέρω δὲ τῷ
Δημόνακτι, καὶ ἐπιμνήσκον
συνετηρόμεν. περὶ γὰρ οὗ Σω-
κράτου, ἐν ἄλλῳ βιβλίῳ γέ-
γραπται μοι, καὶ δεδήλωται,
μέγας τε αὐτῷ, καὶ ἰσχυρὸς
ὑπεροχῇ, καὶ ἡ ὑπαίθερος ἐν
τῷ Παρνασσῷ διαστα, καὶ ἡ
ἐπίπετος ἐννῆ, καὶ τρεοφαί-
εργοι, καὶ ἔργα καὶ ἀπαρτὰ
τῷ ὀνόματος, καὶ ὅσα ἡ ληστὰς
αἰρῶν ἑωραξεν, ἡ ὁδοποιῶν
τὰ ἄβαστα, ἡ γεφυρῶν τὰ δύ-
πορα. περὶ δὲ Δημόνακτος,
ἡ δὴ δῆμιον λέγειν ἀμφοῖν
ἔνεχα, ὡς ἐκεῖνός τε διὰ μνή-
μης εἰν τοῖς ἀείστοις τόγῃ κατ'
ἡμῖν, καὶ οἱ γλῆναί οἱ τοῖς νέω,

Rosetò, ne-
que nostra ex-
tas viris laude
& memoria di-
gnis in totum
expers futura
erat: sed aliquem etiā virtute
corporis eximium, ingenio-
que summè philosophum
editura. Quod autem dico,
ad Bæotium illum Socratū
refero, quem Græci Her-
culem vocabant, & esse pu-
tabant. In primis verò ad
Demonactē philosophum:
quos & ipse vidi, & visos su-
spexi: cūque altero nimirū
Demonacte diutissimè con-
suetudinem habui. De So-
crato verò alio in libro scri-
psi, eiusque magnitudinē de-
claravi, ac roboris excellen-
tiam: præterea eius apud
Parnassum sub dio viuendi
rationem, lectūque labo-
riolum, & alimenta mōtana,
& opera à nomine non ab-
sona. Insuper quæ præclarè
gessit, quum aut latrones è
medio sustulit, aut viam in
inuijs fecit, aut traiectu dif-
ficilia ponte iunxit. Iā verò
æquum est ut duarum rerum
gratia de Demonacte verba
faciam, ut & quantum in me
erit, viri præstantissimi me-
mores sint illius, & genero-
sissimi quique iuvenes,

καὶ πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες,
 ἔχουσι μὴ πρὸς τὰ ἀρχαῖα μόνα
 τῶν παρθενύματων σφᾶς αὐτῶν
 ῥυθμίζειν, ἀλλὰ καὶ τῶ ἡμετέ-
 ρου βίου κατὰ τὴν ἀρετὴν, καὶ
 ζήλου ἐκείνων, ἀφίστην ὡς οἱ-
 δὲ ἐκ τῶν φιλοσόφων ἡρώδης.
 ὡς δὲ τὸ μὲν ἥθος, καὶ ἄριστος, οὐ
 τῶν ἀφανῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα
 πολιτικόν, καὶ κτήσιν οὐ μὲν, ἀλ-
 λά καὶ παιτῶν τοῦτων ἱσθῶν
 ἡρώδης, καὶ ἀξιώσας ἑαυ-
 τὸν τῶν καλλίστων, πρὸς φι-
 λосоφίαν ἀρμυσιν, ἐκ Ἀγα-
 θοβούλου μὲν Δι', οὐδὲ Δι-
 μητρεὺς πρὸ αὐτῶν, ἐδὲ Ἐπι-
 κτητοῦ ἐπιγεραντῶν, ἀλλὰ
 πᾶσι μὲν συνεχρήστο τούτοις, καὶ
 ἦν Τιμοκράτη τῷ ἡρακλειώ-
 τη, σὺν ἀνδρῶν, φωνῶν τε καὶ
 ἡρώδης μάλιστα κεκοσμημένῳ.
 ὅς δ' οὐδὲ Δημόναξ, οὐχ
 ὑπὸ τούτων πινὸς ὡς ἑρῶν πα-
 ρακλήσεις, ὅς οἰκείως πρὸς
 τὰ καλὰ ὁρμῆς, καὶ ἐμψύχου
 πρὸς φιλοσοφίαν ὅπως ἐκ
 παιδῶν ἐκείνου κεκοσμημένος ἱσθῶν
 εἶδε μὲν τῶ ἀνθρώπων ἀγα-
 θῶν ἀπαιτῶν, ὅλον δὲ παρθεύς
 ἑαυτὸν ἐλευθερίᾳ, καὶ παρρη-
 σίᾳ, διετέλει, αὐτὸς τε ὁρ-
 θῶν, καὶ ὑγιᾶν, καὶ ἀρετῆς πᾶσι
 βίῳ χρώμενος, καὶ τοῖς ὁρῶσι,

& ad philosophiam respo-
 nentes, possint non modò
 vetera exempla se compo-
 nere, sed ab ætate nostra
 sumptam regulam sibi pro-
 ponere, illumque imitari,
 qui omnium philosophorum
 quos novi præstantissimus
 fuit. Erat itaque Democri-
 genere Cyprius, nō obscure
 loco natus, quantum ad di-
 gnitatem civilem, & posses-
 sionem attingebat. Verū hæc
 omnibus illis excelsior fa-
 ctus, & se ipsum rebus pri-
 cherrimis dignum ratus, ad
 philosophiæ studium se co-
 tulit, non per Iouem ab Aga-
 thobulo, neque à Demetrio
 antea ipsum, neque ab Ἐπι-
 κτητο excitatus: sed cum his
 omnibus est conuersatus,
 præterea cum Timocrate
 Heracleota, sapiente viro,
 eloquentia & ingenio orna-
 tissimo. At Democritum, à nul-
 lo eorum, ut dixi, inuitatus,
 sed propria ad res præclaras
 alacritate, & insito erga
 philosophiam amore, statim
 à puero permotus, omnia
 humana bona despexit: cum-
 que se liberrati, & loquendi
 fiduciæ totum tradidisset, in
 ea constanter persistit, cum
 & ipse rectam, sanam, in-
 culpatamque vitam vive-
 ret, & videntibus atque
 audientibus exemplum ex-
 καὶ ἀκούσι παρθεύματι

ἔχων τὴν αὐτὴν γνώμην, καὶ
 ὅτι τῷ φιλοσοφεῖν ἀλήθειαν.
 ὑμῶν ἀντίποισι πρὸς τὸν λό-
 γον πρὸς ταῦτα ἤξεν, ἀλλὰ καὶ
 τοῖσι πάντεσσι συνέβητος ἐγένετο,
 καὶ τῶν πλείων ἐμμένοντο,
 καὶ λέγειν ἠσκητο. καὶ ταῖς ἐν
 φιλοσοφίᾳ θεωρίαισι, καὶ
 ὁλίγον, οὐδὲ καὶ τὴν πα-
 ροίμειαν, ἀκρῶς τῷ δακτύλῳ
 ἐλάμβανον, ἠπίεσαν. καὶ τὸ σῶ-
 μα ἵ ἐργάζεσθαι, καὶ πρὸς καρ-
 πείαν διεπεπόνητο. καὶ τὸ ὅλον,
 ἐμμελῆσαι αὐτῷ μηδενὸς ἄλ-
 λου θεωρεῖν εἶναι. ὥστε ἐπὶ καὶ
 ἐμμελῆσαι ἐπὶ αὐτῷ διαρκῶν,
 καὶ ἀπὸ τῆς βίης, πολὺν ὑπὸ
 αὐτῷ λόγον τοῖς ἀείροις τῆς Ελ-
 λήνων καταλείπων. φιλοσοφίας
 ἵ εἶδος οὐχ ἐν ἀποτεμνόμενος,
 ἀλλὰ πολλὰ ἐς τὸ καταμύξαι,
 ἢ πᾶν τι ἔξοφαιτε τίνι αὐτῶν
 ἔχαιρεν. ἐφίκει ἵ τῷ Σωκράτει
 μάλλον ὠκείᾳ, εἰ καὶ τῷ χή-
 ματι, καὶ τῇ τῷ βίῃ φασίγη. ἵ
 Σινοπία ζήλου ἔδοξεν, οὐ
 παρεχάσθων τὰ ἐς τὸ δια-
 ται, ὡς θαυμάζοντο, καὶ ἀπο-
 βλέπαιτο ὑπὸ τῷ ἐνυγχαρόν-
 των, ἀλλὰ ὁμοδαιτος ἀπασιν, καὶ
 πρὸς ὧν, καὶ ἐπὶ ὅλιγον τυ-
 φος κάτοχος, συνελών, καὶ ξυνοπο-
 λειτεύοντο. καὶ ἵ μὲν τῷ Σωκράτει

hiberet, animū suū, veritatē-
 q; quā in philosophādo ob-
 servabat. At nō illotis, quod
 alijs pedib⁹, ad hęc studia ac-
 cessit: sed & cū potētis fuerat
 enutritus, & plurima memo-
 riā mādarat, & in dicendo se
 exercuerat. Ea verò quæ in
 philosophia tractantur, non
 paulū, neq; ut est in prouer-
 bio, sūmo tātū digito attinge-
 rat, sed exactē tenebat. Præ-
 terea corp⁹ exercuerat, & ad
 tolerantia laboribus assuefe-
 cerat. Breviter, Hoc curavit,
 ne alterius cuiusquam egens
 esset. Quare postquā scēit se
 sibi nō amplius sufficere, vl-
 tro ē vita migravit, multo de
 ea re Græcorū præstātissimis
 sermone relicto. Philosophiæ
 verò nō vnā specie selectam
 colebat: sed multis ad id cō-
 mixtis, qua gauderet nō pa-
 tefecit. Apparebat quidē eū
 Socrati se magis addixisse,
 tametsi habitu, & vitæ fru-
 galitate diogenē æmulari vi-
 deretur. Nō tamē adultera-
 bat ea quæ ad viciū pertine-
 bāt, admirationis emerendæ
 gratia, utq; ab ijs respicere-
 tur quibuscū versaretur. Ve-
 rū ne tātillū quidē fastu cor-
 reptus, cōmuni cū alijs viuē-
 di ratione utebatur, & cōmu-
 nibus reip. legibus parebat.
 Porro Socraticā ironiam nō
 admittebat, sed Attica gratia
 ἐργάζεσθαι θεωρεῖν, καὶ

τις ὃ ἀπὸ τῆς μασαῖς ἀποφά-
 νων τῆς πικρίας, ὡς τὸν πρὸς
 φιλικήν τας ἀπέναι, ὅτι
 ἀπαφρονή τας ὡς ἀγνῶτες,
 μὴ τὸ σκυδρῶν. ὅτι ἐπιμι-
 σιαν ἀποφύγοντας. πάντας ὃ
 ἐπὶ εὐδοκίᾳς ἡμετέρας, καὶ
 κοπιώτερος παρὰ τοῦ, καὶ
 φαιδρύτερος. καὶ πρὸς τὸ μέλ-
 λον ἐνέλπιδας. ἐδιδόκει
 ῥωμῶσιν κεκραγῶς, ἢ ἐπὶ
 διατεινόμενος, ἢ σπλαγχνῶς, καὶ
 εἰ ἐπιμιαν τῷ θεῷ ἀλλὰ τῷ
 ἀμαρτημάτων, καὶ ἡπίετο. τοῖς
 ὃ ἀμαρτῶσι, συνεγίνωσκε,
 καὶ τὸ παρὰ τὸ γυμνα παρὰ
 τῶν ἐξ ὧν ἡμεῖς λαμβάνειν,
 τὰ μὴ νοσήματα ἰωμάτων,
 ὅγνη ὃ πρὸς τὸν νοσημάτων
 ἐχέοντων. ἡγεῖτο γὰρ αὐτῶν
 μὴ εἶναι τὸ ἀμαρτανεῖν, θεῷ
 ὃ, ἢ ἀνδρὸς ἰσχυροῦ, τὰ παι-
 δέντα ἐπαρξάμενος. τοῖς τῶν δὲ
 βίῳ χρωόμενος, εἰς ἑαυτὸν μὴ
 ἐλπίδος ἐλπίτο. φίλοις ὃ συ-
 νέπερθε τὰ εἰκότα. καὶ τὸν
 μὴ εὐτυχίᾳ δοκῶντας ἀν-
 τῶν, ἐπεμνηστικὸν ὡς ἐπὶ ὀλι-
 γοχρονίοις τοῖς δοκῶσιν ἀγαθῶς
 ἐπαρξάμενος. τὸν ὃ. ἢ πνίαν
 ὀδυρομένους, ἢ θυμῷ δοχ-
 ραζομένους, ἢ γῆρας, ἢ νόσον αἰ-
 τωμένους, σὺ γὰρ ἐπὶ παρὰ μὴ δοκῶν, οὐχ ὡς ἔστιν ὅτι καὶ

suas disputationes implet
 ita ut eius discipuli abige-
 ric contemnentibus eum
 non generosum, nec rep-
 hensionum eius severitatem
 A refugientes: sed per
 prae laetitia fierent, & lues
 modestiores, atque hilare-
 res, deque futuro benefi-
 tarerent. Nunquam ita
 visus est vociferans, aut su-
 B pra modum contendens,
 indignans, etsi aliquis
 esset increpandus. Ipsa qui-
 dem peccata incessabat, sed
 peccantibus ignoscebat, pe-
 tito à medicis exemplo, quod
 morbos quidem curant, ita
 verò in aegrotos non ex-
 cent. Existimabat enim ho-
 minis esse peccare: Dei verò,
 & viri Deo pariter errata e-
 mendare. Quare cum ita
 vitam instituisset, nulla re
 D indigebat: amicis verò, ubi
 par erat, operam praestabat.
 Quorum siqui secundae for-
 tuna frui viderentur, eos
 commonefaciebat, ne bo-
 nis ad breve tempus dura-
 turis efficerentur. Eos verò
 E qui vel paupertatem lu-
 gerent, vel exilium moleste
 ferrent, aut senectutem,
 morbumve incusarent, cum
 risu consolabatur, quod
 non viderent brevi fu-

μικρὸν αὐτοῖς παύσεται μὲν
τὰ αἰσώ.τα, λήθῃ δὲ τις ἀγα-
θῶν, καὶ κακῶν, καὶ ἐλευθε-
ρία μακρὰ, πῦτας ἐν ὀλίγῳ
καταληψεται. ἔκλεψε δ' αὐτῷ
καὶ ἀδελφοὺς, συστάζοντας
διαλλάττειν, καὶ γυναιξὶ πρὸς
τὸν γεγενηκέναι ἐπιβίβω
φριτανύειν. καὶ περὶ τῶν δημο-
πρατομένων ἐμμελῶς διελέ-
χθη. καὶ τὸν πλείους αὐτῶν,
ἐπιστὴν ὑποσχεῖν τῇ πατρί-
δι τὰ μέγιστα. τοιοῦτος τις ὡς
ὁ τρέψας ἡ φιλοσοφίας ἀν-
θρώπου, πρὸς, καὶ ἡμεῖς, καὶ
καὶ οἱ ἄλλοι. μόνον αὐτὸν ἡμεῖς φί-
λοι νόστους, ἡ θάλασσα, ὡς αὐτῷ
τὸ μέγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις
ἀγαθῶν, τὴν φιλίαν ἡγεύμενον.
καὶ διὰ τὸ το φίλος μὲν ὡς ἀ-
πασί, καὶ οὐκ ἔστιν ὄντινα οὐ
ἐκείνῳ ἐνόμιζεν, ἀνθρώπων γε
ὄντα. πλείον δ', ἡ ἐλαττόν ἐχαι-
ρε, σιωπῶν ἐνίοις αὐτῶν μονοῖς
ἐξιστάμενος, ὁ πόσι αὐτῶν ἐδοκίμω
αὐτῷ ὡς πᾶσι τῆς θεραπείας
ἐλπίδα διαμαρτυρεῖν. καὶ
ταῦτα πάντα μὲν χαίρων,
καὶ ἀφροδίτης αὐτῆς ἑώρατ-
τέ τε, καὶ ἑλεῖν, ὡς αἰετὸν
καμικὸν ἐκείνο, τὴν πιδῶ τοῖς
χαίλων αὐτῆς ἐπικαθήμεναι. τοι-
γαροῦν καὶ Ἀδύων οὐδ' ὅτι

turum ut ea quibus affligun-
tur, cessarent : bonorum
autem & malorum obliuio.
longaque libertas, omnes
A intra breue temporis spatiū
exciperet. Ipse etiam curæ
erat dissidentes inter se fra-
tres conciliare, & vxoribus
pacem cum viris firmare.
Aliquando etiam apud po-
B pulum seditionibus pertur-
batum concinnam oratio-
nem habuit, multosque il-
lorum adduxit ut patriæ
modestè subseruirent. Hoc
modo se in Philosophiæ usu
C mitem, mansuetum & hila-
rem præbuit. Solummodo
amici vel moribus, vel mors
ipsum affligebat : quasi ma-
ximum in rebus humanis
bonum, amicitiam duceret.
Ideoque amicus erat om-
nibus, nec fuit quisquam
qui homo esset, quem fami-
liarem non existimaret. Plus
autem, minus uel ætabatur,
eorum solummodo consue-
tudinem deuitans, quotquot
E illi videbantur propter spem
obsequij delinquere. Et hæc
omnia ea cum gratia, & ve-
nere faciebat, dicebátque, ut
semper, iuxta Comicū illud
Suadela labijs illi insisteret.
Itaque Atheniensū cum om-
nis populus, tū magistratus,

σύμπας δῆμος, καὶ οἱ ἐν τέλει

ἡσυχίᾳ ἐδαύμαζον αὐτὸν,
καὶ διέτιλαιν, ὥς πᾶσι τῶν
πρεσβυτέρων προσβλέποντες.
πρώτοι ἐν ἀρχῇ προσέειπεν
τοῖς πολλοῖς αὐτῶν, καὶ μῖσος οὐ
μῶν τῷ παρὰ τοῖς πλάθο-
σιν ἐκτίσασθε, ὅτι τε τῇ παρ-
ρησίᾳ, καὶ ἐλευθερίᾳ. καὶ τι-
τες ἐπ' αὐτὸν συνέειπον Ἀγυ-
τοι, καὶ Μελίτοι. τὰ αὐτὰ κα-
τηροῦντες, ἄσφ' ἀκρίνοι τό-
τ', ὅτι οὐτ' ὄντων ἄσφ' ἰσχυροί,
οὔτε ἐμνήσθη μόνος ἀπαύτων
ταῖς ἑλευσίνας. πρὸς ἄσφ'
ἀνδρείως μάλα στεφανώμε-
νος, καὶ χαθαρὸν ἱμάτιον ἀνα-
λαβὼν, καὶ παρελθὼν εἰς τὴν
ἐκκλησίαν, τὰ μὲν ἐμμελῶς,
τὰ δ' ἐν βραχυτέροις ἢ καὶ τὴν
ἐαυτοῦ περιαιροῖσιν ἀπελογά-
σατο. πρὸς μὲν γὰρ τὸ μὴ
τεθυκέναι πῶποτ' τῇ Ἀθηνᾷ,
μὴ θαυμάσητε ἔφη ὅτι ἄνδρες
Ἀθηνᾶων εἰ μὴ πρὸς ἑαυτὴν
ἔδυσαν. οὐδ' ἔγωγε δεῖναι αὐτῇ
τῶν παρ' ἐμὲ θισίων ὑπελάμ-
βανον. πρὸς δ' ἀτάκτους τὸ
τῶν μυστηρίων, ταύτῃ ἔφη ἔ-
χειν τὴν αἰτίαν, τὸ μὴ κοινα-
νῆσαι σφίσι τὰ τελεῖα, ὅτι αὐ-
τὰ φαῦλα ἢ τὰ μυστήρια, ἐσιω-
πῆται πρὸς τοὺς μηδὲ πω
μεμνημένους, ἀλλ' ἀποβέβη

sumpopere illam miratur,
eumque ut ex optimis
bus quempiam semper con-
spexerunt. Quamquam pro-
cipio multos offendit, &
odiu non minus quam
A multitudine contraxit, pro-
pter libertatem, & loquendi
fiduciam: & multi in illis
Anyti & Meliti insurrexerunt,
qui eadem Demonasti ob-
B ijciebant, quæ illi olim Sa-
crati, quod nemo sacra fi-
cientem illum animaduerti-
set, quodque solus omnium
nunquam Eleusinijs initiatus
fuisse. Ad quæ viriliter ad-
C modum coronatus, nitidæ
veste amictus, & in con-
cionem progressus, partim
moderatè, partim asperius
quàm pro sua professione,
respondit. Etenim ad hoc,
quod nusquam sacra fecisset
D Mineræ, Nolite mirari, in-
quit, Athenienses, si prius
illi nunquam sacrificaverim,
neque enim illam oblatam
à me sacrificijs indigere pa-
tabam. Ad alteram verò ac-
F cusationis partem nempe
mysteriorum, eam dixi
sibi esse causam, cur cum
illis hætenus non fuisset
festiuitatis particeps, quia
siue mala forent mysteria,
nondum initiatis non reci-
cuiisset, sed ab origi-
eos auertisset, siue bona,
αὐτὸν τῶν ὀργίων, αἷ τε κρῶ,

ταύτην αὐτὰ ἐξαγορεύειν ὑπὸ
 ἡλιανθρωπίας, ὥς τὸν Ἀθη-
 αίοις ἡδὴ λίθοις ἐπ' αὐτὸν ἐν
 ταῖν χερσὶν ἔχοντας, θράσους
 ὑπὲρ, καὶ ἰλαῶς ἡμεῖς αὐτί-
 α. καὶ παπεκάνου ἀξιαμύροις,
 ἡμῶν, καὶ αἰδέει. καὶ τὰ τελευ-
 τία, διαύμαζεν. καίτοι ἐν-
 τὸς ἐν ἀρχῇ τῶν πρὸς αὐτοὺς
 λόγων, βαρυτέρῳ ἐχρήσατο
 ὡς περὶ μῦθον. ἄνδρες γὰρ ἔφη
 Ἀθηναῖοι, ἐμὲ μὲν ὀρέοντες
 σφραγισμένον, ὑμεῖς ἡδὴ κη-
 ρεῖτε καταδύσατε. τὸ γὰρ πρῶτον
 ἐν, καὶ ἐκκαλλιερῶσατε. βούλο-
 μαι ὅτι ἐνία παρρησία τῶν
 νόμων τε ἅμα, καὶ ἀσείως
 ἐπ' αὐτῷ λεγόμενον. ἀξιαμύ-
 ρος ἀπὸ Φαβωείνου καλόν, καὶ
 ἐν πρὸς ἐκείνον εἶπεν. ἐπὶ γὰρ
 Φαβωείνος ἀκούσας πνὸς,
 ὡς ἐν γέλωτι περὶ τοὺς ὅμ-
 νους αὐτοῦ, καὶ μάλιστα τῶν ἐν
 αὐτοῖς μελῶν, τὸ ἐπικεκλα-
 γμένον σφοδρῶς, ὡς ἀγχο-
 ρῆς, καὶ γυναικεῖον, καὶ φιλο-
 πορία ἥκιστα ᾤρεται, πρὸς
 ἡρώτα τὸν Δημόνα-
 κτα, τίς ὢν χλευάζει τὰ αὐτῶν.
 ἀνθρώπος ἔφη, καὶ ἐναπα-
 ρτήτων ἔχων τὰ ὦτα. ἐγκειμένους
 ὅτι τῷ σοφιστῷ, καὶ ἐρωτῶν-
 τος, τίνα ὅτι καὶ ἐφόδια ἔχων

ea prae humanitate omnibus
 exposuisset, sed ut Athe-
 nienſes qui iam lapides in
 illum contorquendos prae
 manibus habebant, erga il-
 lum mitis, & placidi evase-
 rint ilico: atque ex illo coe-
 perint eum colere & reue-
 riri, denique admirari. Quā-
 quam statim ab initio ora-
 tionis ad illos habitae, aspe-
 riore vsus est prooemio. Viri
 enim inquit, Athenienſes,
 cum me iam videatis coro-
 natum, iam me immolate.
 Etenim nunquam antehac li-
 tastis. Nonnulla etiam addere
 volo, scite & urbanè ab illo
 dicta. Bonum autem fuerit
 à Phauorino, & jis quae
 illi dixit incipere. Cum enim
 ex aliquo Phauorinus au-
 diſſet, illum ſuas diſſerta-
 tiones ludibrio habere: ma-
 ximè verò membrorum in
 illis nimium fractas delicias,
 ut non generoſam, ac mu-
 liebrem molliem, ac Philo-
 ſophiae minimè conuenien-
 tem, Demonactem adiit, ab
 eoque quaſiuit, quiſnam ef-
 ſet à quo ſubſannaretur: ho-
 mo, inquit, cui ſunt aures de-
 ceptu non faciles. Inſtante
 verò quodam Sophiſta, at-
 que interrogante, Qui-
 buſnam viaticis inſtructus
 ὁ Demonax, à puero ad
 ὦν Δημόναξ, ἐν παιδὸς ἰς

φιλοσοφίαν ἤκεις, ὃ, χεῖς ἔσῃ.
 ἄλλοτε δὲ πτεῖ ὁ αὐτὸς φρο-
 νῶναι, πρῶτα τὸν Διμῶνα-
 κτα, πῶς αἰεὶσι ἀσπάζεται-
 μαλλον ἐν φιλοσοφίᾳ. ὁ δὲ, τίς
 γὰρ σοὶ εἶπεν ὅτι φιλοσοφῶ, ἔχ-
 ῃ αἰσῶν ἡδὴ, παρ' αὐτῷ ἡδὴ μα-
 λα ἰχθυῶ. τὸ δ' ἐρωτῶντατος
 ὅς ὄψω μὲν, ἐκείνος ἔφη, με-
 λῶν μοι εἶναι ἑξῆς, εἰ σὺ
 ἀπὸ τοῦ πόντου ἀξίους κείνε-
 σθαι τὸν φιλοσοφῶντα, αὐτὸς
 πόντου ἔκ ἔχων. τὸ δ' ὁδῶν
 πτεῖ σοὶς ἑ. Αἰσῶν ἐνδο-
 χιμοῦτος, καὶ λέγειας ἑ. C
 αὐτὸς ἑπαινὸν πῶς τοῦτον, ὅτι
 πάσης φιλοσοφίας πεπείσθαι,
 οὐ χεῖς ὅς αὐτὰ εἶπεν, ἀ-
 ἔλεχθαι, ἐὰν Λεϊστίνης με-
 χελῇ ἐπὶ τὸ Λυκεῖον, ἐφύμα.
 αὐτὸν Πλάτων ἐπὶ τῷ Ακαδη-
 μίᾳ, ἀξίωμα. αὐτὸν Ζεύων
 ἐπὶ τῷ Παιχίλῳ, διατείμα.
 αὐτὸν Πυθαγόρας χελῇ, σιωπῶ-
 μα. ἀναστὰς οὐκ ἐκ μέσων τῶν
 ἀφροδύμων, ἔπος ἔφη, φρο-
 νῶντα τὸ ὄνομα, καλεῖ σε Πυ-
 θαγόρας. Πυθαγόρας δὲ πῶς
 τῶν ἐν Μακεδονίᾳ ἐπαρῶν,
 γεννίκα ὡραῖα, ἐρεχέλουτος
 ὡς τὸν, καὶ φροτύνοντος ἐρώ-
 τῶν πᾶσι πεφιστικόν, καὶ κελύον-
 τας ἐπὶ τὸν συλλογισμῶν

Philosophiam accessisti. Te-
 sticulis, inquit. Idem
 Democritem adiit, & in-
 terrogavit, quam philoso-
 phiaē sectam magis ampie-
 teretur. Quis verò, in-
 quit, tibi dixit me philo-
 sophari? jamque abiens
 suauiter admodum pro-
 illo verò interrogante quid
 esset quod rideret, Demo-
 crax ridiculum, inquit, mihi
 visum est, si tu barba tenes
 iudicandos putas philo-
 sophos, qui barbam ipse
 non habes. Sidonio etiam
 qui Rhetor Athenis olim
 clarus fuit, dicente in ipso
 laudem, cum philosophiam
 omnem esse expertum, ma-
 lum autem non erit ea re-
 ferre quae dixit. Si me ad
 Lyceum vocarit Aristote-
 les, sequar: si ad Aca-
 demiam Plato, veniam: si
 ad Porcilen Zeno, commo-
 rabor: si vocarit Pytha-
 goras, tacebo. Surgens por-
 tur è medio auditorum.
 Heus tu, inquit, nomen
 compellans, vocat te Py-
 thagoras. Præterea Py-
 thone quodam ex præter-
 tatis Macedonibus, iuvene
 formoso illum pronocant,
 ac quaestionem sophistica
 proponente, iubentēque
 syllogismi solutionē diceret
 unum inquit, noui ἢ
 ἢ λύσιν, ἐν ἑκῇ αἰδέ τῶν

ἵτι περ αἴνῃ. ἀγανακτήσαντος
 δ' ἐκείνου ἐπὶ τῷ τ' ἀμφιβο-
 λίας σκώμματι, καὶ πυναπειλή-
 σατος, αὐτίκα σοι μάλα τὸν
 ἀνδρα ὀπδεῖξω. ὁδὲ, σὺ
 γέλῳτι ἡρώτησε, καὶ γὰρ ἀνδρα
 ἔχεις; ἐπεὶ δὲ τις ἀθλητὴς κα-
 ταγλααδεῖς ὡς αὐτὸς ὅτι ἐδῆ-
 τα ὡφθῃ ἀνδρινῶ ἀμπεχόμε-
 νος, ὀλυμπιονίκης ὢν, ἐπάτα-
 ξεν αὐτὸν εἰς τὴν κεφαλῇ λί-
 θῳ, καὶ αἷμα ἔρρυν, οἱ μὲν πα-
 ρόντες, ἡγανάκτουσιν, ὡς αὐτὸς
 ἔχαστος τετυπτημένος, καὶ ἐβόων
 ἐπὶ τὸν ἀνδύπατον ἵεναι. ὁδὲ
 Δημῶνάξ, μνηδαμῶς ἔφη αὐ-
 δρες πρὸς τὸν ἀνδύπατον,
 ὅμῃ ἐπὶ τὸν ἱαβόν. ἐπεὶ δὲ
 ποτε καὶ χρυσοῦν δακτύλιον
 ὁδ' ὡς αἰδίζων εὖρε, γραμμα-
 πον ἐν ἀγορᾷ περὶ δεῖς, ἡξίει
 τὸν ἀπολέσαντα, ὅστις εἴη τῷ
 δακτυλίου δεσπότης, καὶ
 εἰπέντα ὁλκίῳ αὐτῷ, καὶ τῷ
 καὶ τύπον, ἀποκαμβαίνειν.
 ἦκεν οὖν τις μαιρακίσκος ὡ-
 ραῖος, αὐτὸς ἀπολωλεκέναι
 λέγων. ὅτι δ' ἔδεν ὑγὲς ἑλε-
 γμῳ, ἀπιδι ἔφη ὁ παῖς, καὶ τ' ἑαυ-
 τῷ δακτύλιον φύλαττε. τότε
 γὰρ ἐκ ἀπελώλεχας. τῶν δὲ
 ἀπὸ τῆς Ῥωμαίων βουλῆς τις
 Αἰδωῖος ἦν αὐτῷ δείξας

quòd concluderis. Cùmque
 ille indignaretur, ob scom-
 matis ambiguitatem, &
 comminaretur, statim tibi
 virum ostendam. Hic verò
 ridens interrogavit. Etenim
 virum-ne habes? Cùm etiam
 athleta quidam ab eo derisus
 quòd florida veste indutus
 cerneretur, cùm esset Olym-
 piorum victor, illi vulnus
 lapide in caput inflixit, unde
 manavit sanguis. Quod qui
 aderant indignabantur, ac
 si percussus quisque fuisset,
 & clamabant ut ad Procon-
 sulem iret. Sed Demonax.
 Nequaquam inquit, viri ad
 Proconsulem; sed ad me-
 dicum. Olim etiam cùm de-
 ambulando annulum inue-
 nisset aureum in via, appo-
 sita in foro schedula, po-
 scebat ut qui annulum ami-
 sisset, quicumque tandem il-
 lius dominus esset, veniret,
 & indicato pòdere, gemma,
 & typo, eum reciperet. Ven-
 nit ergo formosus adolescens,
 qui se amisisse aiebat. Qui
 cùm sani nihil diceret, Abi,
 inquit, ὦ puer, tuumque an-
 nulum serua, etenim hunc
 non amisisti. Quispiam verò
 è Romanis senatoribus,
 cùm Athenis ipsi filium
 ostendisset, valdè for-
 mosum, sed effœminatum

παῖν ὡραῖον, θυλαδεῖν δ'

καὶ διακεκλασμένον, περι-
 γρεῖναι σὲ ἔρη ὁ θεὸς υἱὸς οὐ-
 τοσί. καὶ ὁ Δημιῶναξ, καλὸς
 ἔρη, καὶ τῷ ἀξίος, καὶ τῇ μητρὶ
 ὁμοίος. τὸν δὲ κυνικὸν ἐν ἀρχῇ του
 δέρματι φιλοσοφοῦντα, καὶ
 Οἰωρατον, ὡς περ ὀνομάζετο,
 ἀλλ' Ἀρκεσίλαον καλεῖν ἤξικ.
 ἑρατήσαντος δὲ πινος τίς αὐτῷ
 ὅρος ἐυδαιμονίας εἶναι δεκτῆ,
 μόνον ἐυδαιμονία ἔρη τὸν ἐλευ-
 θερον. ἐκείνου δὲ φήσαντος
 πολλοὺς ἐλευθέρους εἶναι, ἀλλ'
 ἐκείνον νομίζω, τὸν μήτε ἐλ-
 πίζοντα τι, μήτε δεδιότα.
 ὅδε, καὶ πῶς αὖ ἔρη τὸ τό πῃ
 δυνάτω; ἀπαρτίς γὰρ ὡς το-
 πολὺ τούτοις δεδουλωμένα. καὶ
 μὴ ἔρη, εἰ καταρήσεις τὰ τ'
 αὐτῶν ἀνθρώπων ἀνάγκηματα, ἔυρεῖς
 αὐτὰ οὔτε ἐλπίδος, οὔτε
 φόβου ἀξία, παυπαλῶν παύ-
 τως καὶ τ' ἀνθρώπων, καὶ τῶν
 ἰδέων. Περεχίνου δὲ τῷ Πρω-
 τίῳ ἐπιπυῶντος αὐτῷ, ὅτι
 ἔχικα τὰ πολλὰ, καὶ τοῖς ἀν-
 θρώποις προσέπαυζε, καὶ λέ-
 γοντος, Δημιῶναξ, ὅς κινῶς;
 ἀπεκρίνατο, Περεχίνε, καὶ ἀν-
 θρωπίσεις; καὶ μὴ καὶ φυσικὸν
 πῃ περὶ τ' ἀνθρώπων διαλε-
 γόμενον, ἀναστήσας, καὶ ἐπὶ
 φρεσὶ ἀγαθῇ, καὶ δεύρας αὐτῷ

& delicijs fractum : salu-
 te, inquit, meus hic Erat.
 Tum Demonax, pulchre
 ille est, inquit, teque ag-
 gnus, & matri similis Per-
 rò Cynicum in pelle et
 philosophantem, non Ho-
 noratum, quod illi non
 erat, sed Arcesilaum vocan-
 dum censuit. Cum quidam
 interrogasset, quis illi ter-
 minus felicitatis esse videretur,
 respondit, solum esse
 felicem eum qui liber sit.
 Illo autem subjiciente multis
 esse liberos, At istum
 puto, inquit, qui neque
 sperat, neque timet quicquam.
 Ille verò, quomodo, inquit, hoc fieri
 potest? omnes enim ut
 plurimum his servimus. At
 qui, inquit, si res huma-
 nas perpenderis, eas neque
 spe, neque metu dignas esse
 comperies, quum tristitia, &
 iucunda omnia cessaverint.
 Perpetrino autem Proci filio
 ipsum obiurgante quòd sepe
 rideret, & hominibus illu-
 deret, dicentemque Demonax,
 nonne Cynicum agis? Res-
 pondit, Peregrine, nonne tu
 hominem? Physicum quosdam
 de Antipodibus differentem,
 surgens ad puteum deduxit, il-
 liq; umbra in aqua demon-

πῶς ἐν τῇ ὕδατι αἰετῇ,

το, τοιούτοις ἄρα τὸν ἀν-
 ἰσταν εἶναι λέγεις; ἀλλὰ καὶ
 τοῦ πινὸς εἶναι λήγοντος, καὶ
 ἡδὺς ἔχειν ἰσχυρὰς, ὥς ὅτ'
 ὧν ἀπαρτὰς ἀναπίνδην, καὶ
 ῥέχην αὐτῷ ὅποτα βούλει. **A**
 καὶ μὴ θαύμαζε ἔτη. καὶ γὰρ
 τὸς ὁμότεχός ἐμί σοι, καὶ
 βούλει, ἔπου πρὸς τὴν ἀρ-
 τωλιν, καὶ ὅψαι με διὰ μῶς
 ῥάδης, καὶ μικρὸν τῷ φαρ-
 μακῷ πείδοντα αὐτῷ δοῦ-
 ῖ μοι τὸν ἄρτον, ἀντιπρόμα-
 τὸ νόμισμα, ὥς τὰ ἴσα τῇ
 ῥάδῃ διωάμενον. ἐπεὶ δ' **C**
 ῥάδης ὁ παῖς, ἐπίνδει τὸν
 πολυδεύκην πρὸ ὥρας ἀπο-
 κύνοντα, καὶ ἡξίου ὄχημα ζεύ-
 υσθαι αὐτῷ, καὶ ἴσποις πα-
 στασθαι, ὥς ἀνελκομένη, καὶ
 ἔπειθ' ἐπεσκέυετο, πρὸς
 ἑλθὼν, πρὸς Πολυδεύκοις
 ἢ κομίζω σοι πινὰ ὀπισθο-
 λῶ. ἡδέντος δ' ἐκείνου, καὶ
 ἡδέντος ὅτι καὶ τὸ κοινὸν καὶ
 ἡδέντος τοῖς ἄλλοις συμβέχει **E**
 ὅτι παῖς αὐτῷ, καὶ εἰπόντος
 ἰσοῦ ὡς Δημόναξ, Πολυ-
 δεύκος ἀξιοῖ, ἀπατάει σὺ ἔφη,
 πὴ μὴ ἦδ' ἔστι πρὸς αὐτὸν ἄπει.
 ἰδὲ αὐτὸς, ἥν' ἐπινδουῶπι, καὶ
 ἐν σκότῳ ἑαυτὸν καθείρξαντι,
 εἶναι, καὶ διωάσθαι αὐτῷ ἀναγαγεῖν τῷ παιδὶ τὸ εἶδελον,

strata, quæsiuit, Numquid
 tales esse Antipodas asseris?
 Præterea quopiam magum
 se esse proficiente, carmi-
 nâque efficacia habere, qui-
 bus omnes illiceret, & ex-
 hiberet quæcunque vellet,
 Nemireris, inquit, Nam
 eandem quam tu artem cal-
 leo, Et si placet ad pistricem
 me sequere, & videbis me
 vnica incantatione, & exi-
 guo pharmaco ipsam addu-
 cturam, vt mihi det panem
 nummum inauens, æqua-
 lem cum incantationibus
 vim obtinentem. Cum verò
 Herodes illustris, Pollucem
 immatura morte sublaturum
 lugeret, currumque vellet
 ipsi iungi, & tanquam af-
 censuro præsidio esse, ag-
 gressus hunc, Demonax, à
 Polluce, inquit, epistolam
 tibi affero. Cum autem
 ille gauisus esset, & pu-
 taret illum cum suo do-
 lore in communi con-
 currere, dixit, Quid igitur
 ὁ Demonax, sibi vult
 Pollux? incusat te, quod
 ad ipsum non proficisce-
 ris. Hic ipse, alteri filium
 lugenti, & in tenebris se
 coercenti, dicebat se esse
 magum, & filij vmbra ex
 inferis ipsi reducere posse,

πρὸς ἑλθὼν, ἔλεγε μᾶλλον τε
 ἀναγαγεῖν τῷ παιδὶ τὸ εἶδελον,

εἰ μόνον αὐτῶ βεῖς πῆγαι ἀν-
 θρώποις ὀνομάτῃ, μηδὲνα
 πώποτε πεπιθκώτας. ὅππε-
 λὺ δ' ἐκείνου ἐνδιδύσαντος,
 καὶ ἀπορουῶτος, ἐγὼ εἶχε π-
 ῖνα σῖμαι εἰπεῖν τοῦτον, εἴτ
 ἔτι ᾧ γελῶν, μοῖος ἀφόρητα
 παθεῖν νομίζεις, μηδὲνα ὀφῶν
 πινδύς ἀμοιβῇ; καὶ μὲν
 κακείων κατὰ γὰρ ἡξίου, τ'
 ἐν ταῖς ὁμιλίαις παῖν ἀρχαῖς,
 καὶ ξένοις ὀνόμασι χρομύων.
 ἐνὶ γὰρ ἑρωτηθέντι ὑπ' αὐτοῦ
 λόγον πῆγαι, καὶ ὑπαρκτικῶς
 ἀποκριθέντι, ἐγὼ μὲν σε ἔφη
 ὡς εἴπαρ. νῦν ἡρώτησα. σὺ δέ
 μοι ὡς ἐπ' Ἀγαμέμνονος ἀπο-
 κρινῇ. εἰπόντος δέ τινος τῶν
 ἐταίρων, ἀπὸ μὲν Δημόνῃς εἰς
 τὸ Ἀσκληπιῶν, καὶ περὶ ξη-
 μεδα ὑπ' τῷ ὑπ', παῖν ἔρη
 κωφὸν ἢ τ' Ἀσκληπὸν, εἰ μὴ
 δυνάται κἀντεῦθεν ἡμῶν ἐν-
 χρομύων ἀκούειν. ἰδὼν δέ ποτε
 δύο πῆγαι φιλοσόφους κομῶν
 ἀπαιδευτοῖς ἐν ζήτησι ζειζον-
 τας, καὶ τ' μ', ἀποτα ἑρω-
 τῶντα, τὸν δέ, ἐδὲν πρὸς
 λόγον ἀποκρινόμενον, ἐδὲν
 ὑμῖν ὡς φίλοι ἔφη, ὁ μὲν ἔτε-
 ρος πύτων, βάζον ἀμέλγειν,
 ὁ δ' ἐ, αὐτῶ κόσμινον ὑποτιδέ-
 ναι; Ἀγαθοκλέους δ' ὅτ' περὶ πατητικῆς μέγα φρονῶν,

si tres tantū homines in-
 minaret, qui neminē vi-
 luctu essent prosequut. Ergo
 hic diu secū habuit.
 siquidem, opinor, neminē
 huiusmodi proferre posse.
 tandem ait, ὁ ridicule, aut
 solum intolerabilia ferre
 stimas, neminē videns hūc
 expertem? Quinetiā eorum
 dignos cenlebar, qui in
 monibus utebantur pax
 vetustis vocabulis, & pec-
 grinis. Itaq; cū aliquis
 quempiam aliquid interro-
 gasset, illēque plus quā
 tice respondisset. Ego quidē,
 inquit, amice nunc te in-
 rogaui, tu verò mibi, ut Ag-
 memnonis tēpore respo-
 dicente quopiam ex amicis
 abeamus Demonax in facie
 Ἀσκληπιῖ, pro filij
 oraturi, Valde surdū, inquit,
 Ἀσκληπιū existimas, ὅτ'
 potest nos hinc precantes
 exaudire. Cū aliquis
 duos vidisset philosophos
 magnopere ineruditos
 quæstione altercantes, in-
 terum absurda rogantem
 iterum nihil ad rem respon-
 dentem, Nonne videtur vo-
 bis, inquit, ὁ amici, bo-
 rum alter hircum mulgere,
 alter illi cribrum suppo-
 nere? Cū Agathocles Pe-
 ripateticus sese effusa,

ὅτι μόνος αὐτός ἐστι, καὶ παρ-
 ὅτος τῶν διαλεκτικῶν, ἔφη, καὶ μὴ
 ὁ Ἀγαθοκλῆς, εἰ μὴ παρὼτος, ὁ
 μόνος. εἰ δὲ μόνος, ὁ παρὼτος.
 Σενηρου δὲ τῷ ὕπαρχῳ, ὁπότε
 διὰ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Ἀσίαν
 ἀπῆλθε πρεσβέυσων τῷ πατρὶ,
 πολλὰ καταγέλασα, καὶ λέγον-
 τος, καὶ κοινῶτος, ἐπειδὴ τῶν
 ἑταίρων τις ὁρῶν ταῦτα, ἔλε-
 γον αὐτὸν μέγα κάρδιμα εἶ-
 ναι, μὰ τὸ Διὶ ἔρη ὁ Δημώ-
 ναξ, οὐδὲ μέγα. καὶ Ἀπολλώ-
 νιον δὲ ποτε τὸν φιλόσοφον
 ἰδὼν, καὶ πολλῶν τῶν μαθητῶν
 ἑλαινόντα, ἦδη δὲ ἀπῆλθε με-
 ταπεμπτός, ὡς ἐπὶ παιδείᾳ τῷ
 βασιλεῖ συμπεσόντος, προσέ-
 χεται ἔφη ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ
 ἀρξαναῦται αὐτοῦ. ἄλλου δὲ
 ποτε ἐρρωμένου εἰς ἀθάνατος
 αὐτῷ ἡ ψυχὴ δοκεῖ εἶναι,
 ἀθάνατος ἔφη, ὅτι ὡς πάντα.
 πρὶν μὲν τοι Ἡρόδου ἔλεγον
 ἀληθεύειν τὸ Πλάτωνα, φάμε-
 νον οὐ μίαν ἡμᾶς ψυχὴν ἔχειν.
 ὁ γὰρ εἶναι τῇ αὐτῇ ψυχῇ, Ρη-
 μάσαν, καὶ Πολυδέυκην, ὡς ζῶν-
 τας ἑστᾶν, καὶ τὰ τοιαῦτα με-
 λετᾶν. ἐπολιμυσε δὲ ποτε καὶ
 Ἀθήναιοις ἐρωτῆσαι δημο-
 σίᾳ, τῆς παρρησίας ἀκούσας,
 διὰ τίνα αἰτίαν ἀποκλείουσι

quodd solus dialecticorum
 esset primus. Atqui, inquit,
 Agathocles, si primus, non
 solus, si solus non primus.
 Porro cum Cethegus vir
 Consularis, quando per Gre-
 ciam in Asiam proficiscebatur,
 futur⁹ patris in exercitu
 vicarius, ridicula multa &
 diceret, & faceret, Posteaquā
 ex amicis quispiam eadem
 videns diceret illū magnum
 scelus esse: per Iouē, inquit,
 Demonax non magnum.
 Cum verò Apollonium phi-
 losophum aliquando con-
 specisset, cum multis disci-
 pulis in equo discedentem,
 quando accersitus abibat, ut
 regis esset præceptor, Ac-
 cedit, inquit, Apollonius,
 eiusque Argonautæ. Alio
 verò interrogante num ipsi
 anima videretur immortalis,
 Immortalis, inquit, sed ut
 cætera omnia. De Herodē
 dicebat verum dixisse Pla-
 tonem, affirmantem haud v-
 nam nobis esse animam. Ne-
 que enim esse eiusdem animæ
 Regilaum & Pollucem, ut
 viuos epulis excipiat, &
 talia meditetur. Ausus est
 quoque aliquando Athe-
 nienles publicè interrogare,
 audita sacrorum præfatione,
 quam ob causam bar-
 baros excluderent, idque

τὸν βαρβάρους. καὶ ταῦτα,

ἐρωτήσεων, παῖς ἐνδοχῶς πα-
ρεπέτατο. ἑρεμῶς γὰρ πῖνος
ἐπὶ χλευασμῷ, εἰ χιλίας
μυῖας ξύλων καύσαιμι ὥς Δη-
μόναξ, πόσαι μυῖαι αὐτῷ καπνῷ
ῥέουσιντο, σῆσον ἔφη τὸ ἀποδόν. καὶ
τὸ λοιπὸν παῖς, καπνὸς ὅστις. Προ-
κυβίου δὲ πῖνος, κομῶν ἡ ἀπα-
δεύτου αὐτῷ ἀνθρώπου, καὶ σοδαίικος,
ἐκόντος, ὁ βασιλεὺς μετὰ τῇ
Ῥωμαίων πολιτείᾳ τιμήκεν,
ὥς σέ ῥη Ἑλλῶνα μᾶλλον, ἢ
Ῥωμαῖον πεποίηκεν. ἰδὼν δὲ
πᾶσιν ἐπαρῶν, ἐπὶ τῷ
γλάττει τὸ πορφυρεὺς μέγα φε-
ρουῦτα, κυβίας αὐτῷ περὶ τὸ
ἔχει τῆς ἐδῆτος λαβόμενος,
καὶ δείξας, ἔφη, τῷτο μὲν τοι
περὶ σῶ, περὶ βατον ἐφόρει, καὶ
ὡς περὶ βατον. ἐπεὶ μὲν τοι λυό-
μενος, ὥκησεν οἷς τὸ ὕδωρ
ἐν ἐμβλύῳ, καὶ ἡ πᾶσα τὸ πῖ-
ος ἀποδειλιάσαντα, εἰπέ μοι
ῥη, ὡς πατείδος αὐτὸ πεί-
εσθαι ἔμελλον; ἑρεμῶς δὲ
πῖνος ὁποῖα νομίζεις εἶναι τὰ
ἐν αἵματι, πείμενον ἔφη, καὶ
ἔστιν οὐκ ἐπὶ σελῶ. Ἀδμήτω
ἐστὶν ποιητῇ φάσιν, λέγον-
τι γρηφέναι μονόστιχον ἐπί-
γραμμα, ὅσῳ ἐν ταῖς διαθήκαις
ἐκείλευεν ἐπὶ γρηφῶν αὐτῷ
ἢ σῆλη, οὐ γρηφὴν ὅτι καὶ αὐτὸ

questiones apte erat compa-
ratus. Interrogante enim
quopiam ludibrij gratia, Si
mille minas ligni combus-
sero, Demonax, quot erunt
fumi minæ? Pōdera inquit,
cinerem, & reliqua omnia
fumus erunt. Polybio quo-
dam, homine valdè indocto,
& inepto, dicente, Imperator
Romanorum ciuitate me
donauit, Vinam, inquit, te
Græcum potius quàm Ro-
manum fecisset. Cùm &
prætextatum quendam vi-
disset, purpuræ latitudine
superbientem, admoto il-
lius auri capite, prehen-
sæque veste, & common-
strata, inquit, hoc ante
te ouis ferebat, & ouis erat.
Cùm lauans in balneis, in a-
quam feruentem inscendere
reformidaret, & quispiam
eum vt meticulosum argue-
ret, Dic mihi, inquit, Num
pro patria id ipsum passurus
eram? Interrogante quo-
dam, Qualia in Orco esse
existimas? Præstolare, in-
quit, indèque tibi per literas
significabo. Cuidam etiam
Admeto malo poetæ, dicenti
se monostichon epigramma
scripsisse, quod testamento
mādasset inscribi suo cippo,
quod referre non fuerit de-
terius,

ἐπὶ τῷ,

Γαῖα λάβ' Ἀδμήτου ἑλυξον,
ἔκδι' εἰς θῖόν αὐτὸς,

Γελάσας, εἶπεν, ὅτω χαλὸν
ὄσπιν ὧ Ἀδμήτε τὸ ἐπιχεα-
μιά, ὅς τε ἐβουλόμην αὐτὸ ἥδη
ἐπιχερσέφθαι. ἰδὼν δέ τις ἐπὶ
τῶν πελαῶν αὐτῷ οἶα τοῖς
ῥέουσιν ἐπικῶς γήγνηται,
ἄρετος; τί τὸ τοῦ Ἀδμήτου ἀξίον;
μειδιάσας, Χάρων με ἔδρακεν
ἔφη. καὶ μύθοι καὶ Λακεδαι-
μόνιον πῖνα ἰδὼν τὸν αὐτῷ οἰκ-
τιλῶ μασιζοῦντα, παῦσαι ἔφη,
ὁμότιμον σαυτῷ τὸν δοῦλον
ὑποφάνων. Δανάης δέ τις
πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκῃ ἐχού-
σης, κείνητι ἔφη. οὐ γὰρ εἰ
Δανάη ἢ Ἀκείσιου θυγάτηρ.
μάλιστα ὅς ἐπολέμει τοῖς οὐ
πρὸς ἀλήθειαν, ἀλλὰ πρὸς
ἐπίδειξιν φιλοσοφῶσιν. ἴνα γὰρ
ἰδὼν κυνικὸν, τείβονα μὲν, καὶ
πῖραν ἔχοντα, ἀντὶ ὅς τῆς βα-
κτηρίας, ὑπερυγκον κεκραγόντα,
καὶ λέγοντα ὅτι Ἀντιθένοιο,
καὶ Κρατήτος, καὶ Διογένοιο ὁ
ζηλωτὴς, μὴ ψεύδου ἔφη. σὺ
γὰρ Τερπίδου μαθητὴς ὢν τυ-
χεύεις. ἐπὶ μύθοι πολλὰς
ἔδρακεν ἰώρα κακομαχεῦντα,
καὶ παρὰ τὸν νόμον ἔναγ-
γιον, ἀντὶ τῷ παγκρατιάσειν
δάκνοντα, καὶ ἀπεικότες ἔφη,

*Corripimus hunc regitur, Admetum
ad astra volans,*

Effuso risu, dixit, Admeto et
gans, Admeto, est epigram-
ma, ut illud iam inciperem
esse optarim. Cum videret

Aquispiam cum cruribus an-
nixum, prout accideret sole
senibus, interrogavit. Quis
hoc rei est? Demonax. Et
verò ridens, inquit, Charon

me momordit. Intravit Lac-
cedæmonium servum secum
flagris cadentem, Desine, in-
quit, seruo tuo similem
ostendere. Cum Danaë quidam
fratri litem intendens,

C judicio contende, inquit.
Non enim es Danaë Anti-
sthenis filia. In primis verò ad-
uersus eos pugnabat, et
non ad veritatis inuestiga-

D tionem, sed ad ostentatio-
nem philosopharetur. Quo-
re viso Cynico qui tunicam
pallium & peram habebat
pro baculo verò vehemen-
ter vociferabatur, dicebat
que se Antisthenis, Crite-
tis, & Diogenis esse disci-

E lum, Ne mentiaris, inquit.
Tu enim es Hyperidæ disci-
pulus. Cum athletas multos
videret malè, præterque
certaminis legem pugnan-
tes, atque non pancratio sed
morsu decertantes, Non ad-
re, inquit, nostri temporis
athletas, comitantes locum
vultu abluunt, ut perierunt

δόντες, λείοντας καλῶσιν. ἀσεί-
ον δὴ καὶ κείνο αὐτό, καὶ δηκτικὸν
ἔμα, τὸ πρὸς τὸ αἰδοῦπατον εἰ-
ρημόν: ὡς μὲν γὰρ τὸ πηχέμε-
ων τὰ σκέλη, καὶ τὸ σῶμα ὅλον. **A**
κωικῶ δὲ τίνος ἐπὶ λίθον
ἐμβαίνοντος, καὶ αὐτὸ τὸτο κατη-
ρορῶντος αὐτοῦ, καὶ εἰς κυναδί-
αν διαβάλλοντος, ἀγανακτή-
σας, καὶ κατασπαδῶναι τὸ κωι-
κὸν κτείνοντας, ἔμελλεν ἢ ἐξύλοις
συντελεῖν, ἢ καὶ φυγῇ ζημιώ-
σιν, ὅτε δὲ Δημόναξ παρ-
τυχὼν, παρετίτο συγγνωμῶν
ἔχειν αὐτῷ, κατὰ τινα πείπειον
τοῖς κωικοῖς παρήνσιαν θρα-
συμοδίῳ. εἰπόντας δὲ τὸ αἰδο-
πάτου, νυνὶ μὲν σοι ἀρίστῳ αὐ-
τῷ, αὐτὸν ὅσον τοῦτόν τι πολ-
μύση, τί παθεῖν ἀξίος ὄντι; καὶ ὁ
Δημόναξ, δρωπακιδῶναι το-
τε αὐτὸν κτείνουσιν. ἄλλω δὲ πι-
νισρατοπέδων ἄμα, καὶ ἔδρας
τοῦ μεγίστου πλὴν ἀρχῶν ἐμπι-
στυδάντι, ἐκ βασιλέως ἐρο-
μῶν πῶς αὐτὸς ἀρίστα ἀρξῇ,
ἀόρητος ἔρη. καὶ ὀλίγα μὲν
λαλῶν, πολλὰ δὲ ἀκούων. ἐρο-
μῶν δὲ πνι εἰ καὶ αὐτὸς πλα-
κωῦτας ἐδίει, οἷοι οὖν ἔφη
τοῖς μωροῖς τὰς μελίσσας πι-
θάναι τὰ κηρία; πρὸς δὲ τῇ
Πικίλῃ ἀνδραγαθὰ ἰδὼν πλὴν

leones appellant. Urbanum
quoque, simulque mordax
est illud quod Proconsuli di-
xit. Erat enim ex ijs cui il-
lita pice sunt crura, totum-
que corpus. **C**um autem
Cynicus quidam lapide con-
scenso, hoc ipsum illi obji-
ceret, ac impudicitiae accusa-
ret, indignatus Proconsul,
Cynicum pertrahi iussit, quod
aut fustibus contusurus, aut
exilio mulctaturus erat. Ve-
rūm Demonax fortē inter-
ueniens, veniam pro eo de-
precatus est, quod pro con-
suetu Cynicis loquendi li-
bertate id ausus esset. Res-
pondente autem Procōsule,
Nunc quidem impune istum
tibi diimitto: sed si posthac
tale quippiam ausus fueris,
quas pœnas mereris? Tum
Demonax, illum iubeto dro-
pace inungi. Alteri cui Rex
& castrorum & maximi ex-
ercitus imperium crediderat
querenti qua ratione quis-
piam optimē imperare pos-
sit, Si ira vacet, inquit, & pau-
ca quidem loquatur, multa
verō audiat. Sciscitanti cui-
dam num & ipso placentis
vesceretur, Numquid exi-
stimas apes fatuis suis fauces
facere? Apud Pœcilen cūm
statuam conspexisset manu
mutilam. Tandem aliquādo,

χείρα ἀποκεκομμένον, ὅτε ποτὶ

ἔφη Ἀθηναίους εἰκόνι χαλκῇ
 τιμιμκέναι τὸ Κνωαίγειρον.
 καὶ μὴ καὶ Ραφῖνον τὸν κύ-
 ριον, λέγω δὲ τὸ χαλόν, τὸ
 ἐν τῷ πειπάτου, ἰδὼν ὅ-
 πολὺ τοῖς Πειπάτοις ἐνδια-
 τείνοντα, οὐδὲν ἔστιν ἔφη ἀνα-
 γνωστότερον χαλῷ πειπατη-
 τικῷ. ἐπεὶ δὲ ποτὶ ὁ Εἰπικτητος
 ἐπιπμῶν ἅμα συμβούλευεν
 αὐτῷ ἀγαγεῖν γυναικα, καὶ
 παιδοποιεῖσθαι, ὁρῶσιν γὰρ
 καὶ τὸ το φιλοσόφῳ ἀνδεῖ,
 ἔτιρον αὐτὸ αὐτῷ καταλι-
 πτῖν τῇ φύσει, ἐλεγκτικώ-
 τατα πρὸς αὐτὸν ἀπακείνα-
 το. οἰκοῦν ὅ Εἰπικτητε, δὲ μοι
 μίαν τῶν σαυτῆ θυγατέρων.
 καὶ μὴ καὶ τὸ πρὸς Ερμῆ-
 νον τὸ ἀειστοπλικὸν ἄξιον
 ἀπομνημονεύεται. εἰδὼς γὰρ αὐ-
 τὸν παγκράτισον μὴ ὄντα, καὶ
 μυρία καὶ ἐργαζόμενον, τὸν
 Αἰστοτέλην δὲ, καὶ διὰ σώμα-
 τος αὐτῷ τὰς δέκα κατηγορί-
 ας ἔχοντα, Ερμῆν ἔφη, ἀλ-
 λῶς ἄξιός ἐστι δέκα κατηγορει-
 ῶν. Ἀθηναίων δὲ σκεπτομένων
 κατὰ ζῆλον τὸν πρὸς Κοριν-
 θίους καταστῆσθαι δέαν μο-
 νομάχων, προσελθὼν εἰς αὐ-
 τούς, μὴ πρότερον ἔδῃ ταῦτα
 ὅ Ἀθηναῖοι ψήφισατε, αὐ μὴ

inquit, Athenienses cum
 imagine Cynagiri cobe-
 nestarunt. Quinetiam cum
 Rufinum Cyprium, claudas
 illum dico, Peripateticum
 vidisset diu in pergulis ver-
 santē, Claudio Peripatetico
 inquit, nihil est impuden-
 tius. Cum aliquando Epi-
 ctetus simul obiurgando
 suaderet ei ut duceret uxorem,
 & liberis procreandis ope-
 ram daret, cum hoc etiam
 viro philosopho conveniret,
 ut suo loco alterum naturae
 relinquat, argutissimè ei re-
 spondit. Da mihi igitur,
 Epictete, unam tuarum fi-
 liarum. Illud etiam est me-
 moratu dignum, quo Her-
 minum Aristotelicum co-
 tavit. Etenim cum sciret il-
 lum quovis scelere foedatum
 esse, innumerāque flagitia
 perpetrare, Aristotelē verò
 eiusque decem categorias
 in ore semper habere, Her-
 mine, inquit, decem cat-
 gorijs reuera es dignus. A-
 theniensibus aliquando
 consultantibus ad Corin-
 thiorum imitationem de
 constituendo spectaculo
 gladiatorum, Ne prius,
 inquit, Athenienses has
 decernatis, quam miseri-
 cordiae aram subvertatis.

τὸ ἐλεῖν τὸ βωμὸν κατεῖλε.

ἐπὶ τῷ εἰς Ολυμπίαν ποτὶ ἐλ-
θόντι αὐτῷ, Ἠλείοι εἰκόνα χαλ-
κῷ ἐψηφίσαντο, μνηστῶς τῷ
τοῦ ἐφ' ᾧ αὐδρες Ἠλείοι, μὴ
δύνητε ὀνειδίξιν τοῖς περὶ
οἱς ὑμῶν, ὅτι μὴτ' Σωκράτους,
μὴτ' Διογένης εἰκόνα ἀνατεθεί-
κασιν. ἤκουσα δ' αὐτῷ ποτὶ καὶ
πρὸς τῶν νόμων ἔμπειρον
πάντα λέγοντος, ὅτι κινδυνέ-
ουσιν ἄρχησοι εἶναι οἱ νόμοι, αἵ
τε πονηρεῖς, αἵ τε ἀγαθοὶς
νέερονται. οἱ μὲν γὰρ εὖ δεόνται
νόμων. οἱ δ' ἐκ τῶν νόμων οὐδ' ἐν
βελτίους γίγνοντι. τῷ δ' Ομήρου
ἔχον ἕνα ἥδε μάλιστα,
κατὰ τὸν ὁμῶς ὅ, τ' ἀερτὸς
αὐτῆς, ὅ, τε πολλὰ ἐρεγῶς.

Ἐπ' αὖτε καὶ τῷ Θερσίτῳ,
ὅς κωμικὸν πινὰ διμυρόμεν.
ἐρωτηθεὶς δὲ ποτὶ τίς αὐτῷ ἀ-
νέσκοι τῶν φιλοσόφων, ἔφη,
πάντες μὲν θαυμάσιοι. ἐγὼ δ',
Σωκράτη μὲν σέβω, θαυμάζω
δ' Διογένην, καὶ φιλῶ Αἰσχύ-
νον. ἐβίου δ' ἐπὶ ὀλίγου δέον-
τα τῶν ἐχθρῶν, αἰσχος, ἄλυ-
πος, οὐδένα ἐνοχλήσας τι, ἢ
αἰτήσας. φίλοις χρηστός. ἐχ-
θρῶν οὐδένα ἐκδὲ πώποτε ἐρη-
κός. καὶ τοσοῦτον ἔχοντα ἔχοντα πρὸς
αὐτὸν Ἀδριατικοὶ τε αὐτοὶ, καὶ
ἡ πᾶσα ἡ Ἑλλάς, ὥστε παριόντι,

Cum in Olympiam ali-
quando venisset, eique ima-
ginem æneam erigere de-
creuissent Elei, Nequaquam
istud facietis, inquit, viri
Elei, ne maiores vestros
afficere probro videamini,
quod neque Socrati, neque
Diogeni statuam reposue-
runt. Ipsum etiam hæc le-
gum perito dicentem au-
diui, periculum esse ne sint
irritæ leges, siue malis, siue
bonis scribuntur. Etenim
hi non egent legibus, illi à
legibus nihilo meliores red-
duntur. Vnum potissimum
Homeri versiculum canere
solebat.

Strenuus & segnis satis moriuntur eodem.

Laudabat autem Thersten,
tanquam Cynicum concio-
natorem. Interrogatus quis

illi potissimum ex philoso-
phis probaretur, Omnes, in-
quit, admiratione sunt digni:
verum ego Socratem colo,
Diogenem admiror, Aristip-
pum amo. Vixit annos fer-
me centum, nullo morbo,
nullo mœrore affectus: ne-
mini ullam molestiam in-
tulit, nihil à quoquam pe-
tuit: amicis officiosum se
præbuit, nullum vnquam i-
nimum habuit. Atque ip-
sum amore tanto prosequuti
sunt Athenienses atque vni-
uersa Græcia, vt prætereunti

ὑπεξάνιστάδαι μὴ τοῦ ἀρχον-
 τας, σιωπῶν ὃ γίνεσθαι παρὰ
 πάντων. τὸ τελευτῶν δ', ἥδη
 ὑσφ' ἡρώς ὢν, ἀκλῆτος εἰς λῶ
 τύχοι παριὼν οἰκίαν, εἰδείπναι,
 καὶ ἐχθρὸν δὲ, τῶν ἐνοικου-
 πῶν θεῶ πῖνα ἐπιτάσσων ἡγε-
 μόνον τὸ πρῶτον, καὶ πῖνα
 ἀγαθὸν δαίμονα εἰσελκευδέναι
 αὐτοῖς εἰς τὴν οἰκίαν παριόντα
 δ', αἱ ἀποπώλιδες ἀνδρῶν
 πρὸς αὐτὰς, ἐχρῆν ἀξιοῦν
 παρ' αὐτῆς λαμβάνειν τ' ἄρτον.
 καὶ τὸ τοῦ τυχεῖος αὐτῆς ἡ δα-
 δωκῆα ᾤετο. καὶ μὴ καὶ οἱ
 παῖδες ὁπώρας προσέφερον
 αὐτῶν, πατέρα ὀνομάζοντες.
 γὰρ πῶς δὲ ποτὶ Ἀθῆναις ἡμο-
 μόνος, εἰσῆλθαι εἰς τὴν ἐκκλη-
 σίαν. καὶ φανεῖς μόνον, σιωπᾶν
 ἐταῖοισιν αὐτοῖς. ὁ δὲ, ἰδὼν ἡ-
 δὴ μετρηνοκότας, οὐδ' ἐν ἐ-
 πῶν καὶ αὐτὸς ἀπὸ πλάγῃ. ὅτε
 δ' ὁ σιωπῆκεν καὶ ἐθ' οἷός τε ὢν
 αὐτῶ ἐπικουρεῖν, εἰπὼν πρὸς
 τοῦ παρόντος τ' ἀναγωνίου τ'
 κερύκων πόδα,
 Λήγει μὲ ἀγων τῶν καλλίστων
 ἀθλῶν ταύτας.

Και εὖς δ' ἐκαλεῖ μὲν ἐπὶ μέλλειν.

Καὶ πάντων ἀπαχρόδμος,
 ἀπῆλθε τὸ βίου φαιδρὸς, καὶ
 οἷός τε αἰ τοῖς ἐντυχεῖοισιν

magistratus assurgerent, et
 gnūmque silentium omnes
 agerent. Postremo, cū iam
 esset senio confectus, non
 vocatus in quamcumque do-
 mum incidisset praetereun-
 ta coenabat, & dormiebat
 quam qui incolebant hoc r-
 liquem esse Dei exitum de-
 cebant, & bonum aliquem
 genium in aedes ingressum.
 Praetereuntem verò pistina
 certatim ad se trahebant, r-
 naqueque cupiens ut a se p-
 nem acciperet: & quæ decul-
 set, hoc sibi cedere *felicitas*
 putabat. Quinetiam illa
 poma solebant offerre pueri,
 patrem illum vocantes. Se-
 ditione verò Athenis ad-
 quando orta, in concionem
 ingressus est: cūque so-
 lummodò apparuisset, silen-
 tium ipsis imposuit. Quos
 cū respicuisse vidisset, nihil
 loquutus abiit. Porro cū
 intellexisset se sibi non am-
 plius opem ferre posse, discessit
 ad praesentes, qua in certa-
 mine praecones uti solent
 clausula. Iam finis est pul-
 cherrimorum munerū. cer-
 taminis: non esse differendum
 amplius tempus monet. Et
 cū ab omnibus abstinuisset
 hilaris à vita migravit, &
 qualis obuijs semper appa-
 ruit. Paulò verò antequam

ἐφάσκηται. ὁλίγον δ' αὖτε

πλευτῆς ἑρομύς πρὸς περὶ
ταφῆς τί κελεύεις, μὴ πλυ-
ωραυμονεῖτε ἔτι. ἢ γὰρ ὁδὸν
μηδαψεί. φαρμύς δ' ἐκείνου,
τί οὐκ ἐκ αἰσχρὸν ὀφείεις, καὶ
κυσὶ βορὰν περὶ τοῦ τῆς τι-
κούτου ἀνδρὸς σῶμα; καὶ μὴ
οὐδ' ἐν ἀτοκῶν ἔφη τὸ τοῦ, εἰ μὴ
λα καὶ ἀπ' αὐτῶν, ζῶντι πρὸς
χρήσιμος ἔσεται, οἱ μὲντοι Α-
δωαῖοι, καὶ ἑταῖροι αὐτῶν δη-
μοσίᾳ μεγαλοπρεπῶς, καὶ ὅτι
πολὺ ἐπεθῆσαν, καὶ τὸ δῶκον
τὸν λίθινον, ἐφ' ᾧ εἰώθει ὁ πύ-
τε χάμνοι, ἀπ' αὐτῶν, περὶ C
κυσὶ καὶ ἐστὶν αὐτῶν ἐς πᾶν
τὸ ἀνδρὸς, ἢ γούμφοι ἱερὸν
εἶναι καὶ τὸν λίθινον, ἐφ' οὗ ἐκαδέ-
ζετο. ὅτι μὲν γὰρ πᾶν ἐκφο-
ραν, ἐκ ἑστὶν ὅς τις ἐκ ἀπώ-
τησε. καὶ μάλιστα τῶν φιλοσόφων.
ἔπειτα μὲντοι ὑποδύωτες, ἐκόμε-
ζον αὐτὸν ἀρχὴν πρὸς τὸν τῆ-
φον. ταῦτα ὅλγα παύει ἐν πολ-
λῶν ἀπεμνημόνευσαν. καὶ ἔστιν
ἀπὸ τούτων τοῖς ἀγαθωποιοῖσι
λογίζεσθαι, ὅπως ἐκείνος ἀνὴρ
ἔχρηστο.

moreretur, interrogante
quopiam, De sepultura quid
imperas? Ne huius rei fata-
gatis, inquit, etenim foetor
me sepeliet. Respondente
autem illo, Quid igitur, an-
non turpe fuerit, si tanti viri
corpus volucris & cani-
bus dilaniandum obijciatur?
Atqui nihil est absurdum, si
mortuus quoque nonnullis
animalibus utilis sit futurus.
Ceterum Athenienses ma-
gnifico funere illum elatum
publicè sepelierunt, diuque
luxerunt: ac sedem lapi-
deam, super qua fatigatus
quiescere solebat, adora-
runt, & in viri honorem
coronarunt, rati sacrum
etiam esse lapidem, in quo
sedisset. Nemo verò est qui
funus non sit comitatus:
ac potissimum ex philoso-
phis, qui suppositis hume-
ris illum, tulerunt ad sepul-
chrum usque. Hæc per pauca
ex multis commemoravi, ex
quibus lectori colligere li-
ceat, cuiusmodi vir ille
fuerit.

ARGVMENTVM.

Hoc dialogo de amoribus, & eorum voluptate disputatur, introductis Charicli & Callicratida personis, quorum alter amorem mulierum ut antiquiorem, & natura magis consentaneum, laus & diuturniorem, magisque mutuum, & utrinque oblectantem, laudat, alter autem turpem istum in pueros affectum, sed benefici tamen, & philosophico nomine palliatum, commendat. Confutatur quoque quod alter de natura duum opposuerat, & proposita mulierum vitiorum insolentia ac feditate. Occasio dialogi ex repetitione & memoria antehabiti sermonis sumitur, insitante ad hoc etiam temporis opportunitate. Exordium autem & preparatio disputationis ab attentione & rei magnitudine, quam lingua deinde narratio sequitur, continens causam & quasi fundamentum totius negotii, in qua illa quoque non indigna lectu sunt, descriptio temporis Gnidiaca Veneris, & exemplum impotentis amoris, quo quidam ipsam dea statuat nothum aggressus est. Cuius comm. moratio, contra rationem disputationi principium & ingressum facit. Caterum haud scio, an & hic philosophos tacite perstringat Lucianus, dum pederastarum, solum illi permittit.

ΑΤΚΙΝΟΣ.

Ῥωπικὴς παιδὶς
 ἄς ἐπαῖρε μοι
 Θεόμουσε, ἃ
 ἰωδινῷ πεπλή-
 ρωχεῖς ἡμῶν τὰ

κεκμηκότα πρὸς τὰς σιωπῆς Ἀ
 σπουδᾶς ἄτα. καὶ μοι σφόδρα
 διψῶντι τοιαύτης ἀνίσταται, ἑυ-
 χαρεὸς ἢ τῶν ἰλαρῶν σου λόγων
 ἔρρυν χάρις. ἀδινῆς γὰρ ἡ ψυχὴ
 διωκεῖται σπουδῆς ἀνέχεται.
 ποδοῦσι δ' οἱ φιλότιμοι πόνοι,

LVCIANVS.

Matroio lusa,
 amice Theom-
 neste, summo
 mane nostras
 aures conti-
 nuo studio de-

fessas impleuisti: mihi que relaxationem huiusmodi vehementer sitienti, iucundorum sermonum tuorum affluxit tempestiua gratia. Irfirmior enim animus est, quàm ut studia continua sustinere queat. Desiderat autem solliciti labores,

μικρὰ τῶν ἐπαχθῶν φροντίδων
χαλαδέντες, εἰς ἡδονὰς ἀνίσ-
τανται. παύ δ' ἡμεῖς ὑπὸ τὸν ὄρ-
θρον, ἢ τῶν ἀκολάστων σου λό-
γων. αἰμύλη, καὶ γλυκεῖα πι- A
νὼ κατέυφρανεν. ὡς ὁλίγου
δεῖν, Αἰετιδῆς ἐνόμιζον εἶναι,
τοῖς μνηστοκαοῖς λόγοις ὑπὸ
μηλούμενος. ἄχθομαι τε γὰρ
τὸν σοὶ ἔρωτα, οἷς πλάτεις B
ὑπέστη σκοπὸς, ὅτι πίπτωμαι
διηρούμενος. καὶ σε πρὸς αὐ-
τῆς ἀντιβολῶμεν Αφροδίτης, εἰ
πειτιὰ με λέγειν ἔοικας, εἴ τις C
ἔρρω, ἢ καὶ γὰρ Δία θῆλεις ἐφεί-
ται σοὶ πόθος, ἡρέμα τῇ μνήμῃ
ἐκκαλέσασθαι καὶ γὰρ ἄλλως ἐρ-
ωτατικῶν ἀρῶν ἡμέραν, Ηρα-
κλεια θυόντες. καὶ ἀγνοεῖς ὅ
δήπου ἔστιν ὡς ὁξὺς ὡς πρὸς D
Αφροδίτῃ. ἡδίστα οὖν δεκτέ-
μοι τῶν λόγων τὰς θυσίας προ-
σῆσθαι. Θείμνηςος. δαῖτον
αὖ μοι ὦ Λυκίε, θαλάσσης ὀνύ-
ματα, καὶ πυκναὶ ἀπ' ἔραν
νιφάδας ἀριθμήσεις, ἢ τὸν E
ἐμοὶ ἔρωτα. ἔγωγ' οὖν ἀπα-
σαν αὐτῶν κενὴν ἀπελελεῖ-
σθαι φερέβαν νομίζω. καὶ ἐπ'
ἄλλον τινα πηλῶαι θελήσω-
σιν, ἀνὸπλος αὐτῶν ἢ δεξιά
χλαδῆσεται. χαδὸν γὰρ ἐν
τῇ ἀντίπαιδος ἡλικίᾳ εἰς

ut paulum relaxatis gra-
uibus curis, in voluptates
remittantur. Quare me sub
diluculum, hæc blanda,
dulcisque lasciuorum ver-
borum tuorum suadela val-
dè exhilarauit. Itaque pa-
rum absuit, quin Aristides
mihi viderer esse, Milesijs
sermonibus supra modum
delinitus. Doleoque per
amores tuos, quibus latus
inuentus est scopus, quòd
narrare desisti. Ac te per
ipsam obsecramus Venerem,
si abundè mihi dicere vi-
deris, si quod masculum,
aut muliebte te incessit per
Iouem desiderium, sensim
memoriæ elicias. Nā alioqui
festum diem celebramus:
Herculi sacra peragentes.
Cæterum haud ignoras quā
acer ad Venerem fuerit hic
Deus. Proinde lubentissimè
videtur mihi hæc sacrificia
sermonum esse admissurus.
Theom. Citiùs verò Luciane,
maris fluctus, densasque ni-
ues è cælo delabentes nu-
meraues, quàm meos a-
mores. Itaque vacuum om-
nem eorum pharetram re-
lictam esse poto: ac si ad a-
lium auolare volent, in-
ermis ipsorum dextra ride-
bitur. Propemodum enim
quum ex adolescentia inter
ephebos sum receptus, alijs
τὸν ἐφ' ἑβόῃς κριθεῖς, ἄλλαις

ἐπ' ἄλλων ἐπιθυμίας βουκα-
 λῆμαι. διάδοχοι ἔρωτες ἀλλή-
 λων, καὶ πρὶν ἢ λῆξαι τὸν προ-
 τέρου, ἀρχονται δεύτεροι, χά-
 ρενα λευγαῖα τὴ παλιμπυῖς
 Τόρας πολυπλοκάτερα, μὴδ'
 Ἰόλεων βενδὸν ἔχειν δυνάμα-
 να. πρὶν γὰρ εὐσβέννυται πῦρ.
 οὐτω τίς ὑγρὸς τοῖς ὀμμασιν
 ἐποικειμύων, ὅς ἂν καλὸς
 εἰς αὐτὸν ἀπάζων, ἐπ' ἐδὲν
 κέρω παύεται. καὶ σωτὴρ
 ἀπὸ τῆς ἐπέρχεται μοι, τίς ἔστω
 Αφροδίτης ὁ χόλος. οὐ γὰρ
 Ἡλιάδης ἐγὼ τις, οὐδὲ Λη-
 μυιάδων εἶμι, οὐδὲ Ἰππολύ-
 τειον ἀχαιοίαν ὠφευάμβος,
 οἷς ἐρεῖσαι τὴ θεῶν τῶν ἀπαυ-
 σεν ταῦτ' ὀργῇ. Λυκίος.
 πίπαισο τὴ ἐπιπλάσου καὶ δι-
 χειρεῖς ταύτης ὑποκείσθης
 Θεόμηνου. ἄχθη γὰρ ὅτι τού-
 τῳ τῷ βίῳ ἡ τύχη προσεκλή-
 ρωσέ σε, καὶ χαλεπὸν εἶναι νο-
 μίζεις, εἰ γυναιξὶν ὀρεσάεις, καὶ
 μὴ παίδων τὸ καλὸν αἰδοῦ-
 των ὀμλεῖς; ἀλλὰ σοὶ καὶ κα-
 θαρσίων τάχα δείξει πρὸς τὸ
 δυσχερὲς οὐτω νόσημα. δεινὸν
 γὰρ τὸ πάθος. ἀλλ' οὐχὶ τῶτον
 τὸν πολὺν ἐν χάσας ληρὸν, εὐ-
 δαίμονα σπαντὸν εἶναι νο-
 μεῖς, ὅτι σοὶ ὁ θεὸς ἐκ ἀνυχμῶν γαργῖαν ἐπέκλινεν.

atque alijs cupiditatibus de-
 mulceor. Alij amores alius
 succedunt, ac prius quàm
 desinant primi, incipiunt se-
 cundi, Lemæa capita, ma-
 gis quàm renascentis hydx
 multiplicia, quæ neque
 auxiliatorem Iolaum habere
 possint. Non enim ignis
 igni extinguitur, ita humi-
 dus quidam asilus meis o-
 culis inhabitat, qui omnes
 formam ad sese rapiens, reli-
 qua satietate expletur. Ac as-
 idue dubitare mihi in men-
 tem venit, quænam sit hæc
 ira Veneris. Non enim ego
 sum Heliades quispiam, ne-
 que Lemniadum contentio,
 neque agreste illud Hippo-
 lyti supercilium, ut implac-
 abilem hanc iram Deæ in me
 irritem. Luc. Omitte ficticiā
 hanc, Theomneste, & diu-
 cilem actionē. Etenim ægē-
 fers quòd te huic vitæ con-
 ditioni fortuna destinavit &
 acerbum esse putas, si cum
 formosis mulieribus, cum-
 que pueris pulchrè floren-
 tibus versaris? Sed tibi par-
 gatione ad morbum adeo
 molestum forsitan opuserit:
 gravis enim est hic affe-
 ctus. Quin tu potiùs effudit
 multa hac dementia, beatum
 esse te putabis, quòd non
 squalidæ agriculturæ, non

οὐδ' ἐμπορικὰς ἄλλας, καὶ στρα-
τιώτικα ἐν ὅπλοις βίον, ἀλλὰ
λιπαρὰ παλαῖσσαι μέλουσί
σοι, καὶ παιδερὰ μὲν ἐσθῆς μέλεις
ποδῶν πλὴν βυφλῶ καθεύδῃ. **A**
διακριδὼν δ' ἡπικηδῆς κόμης
ἐπιμέλεια. τῶν γὰρ μὲν ἐρωτι-
κῶν ἰμέρων, καὶ αὐτὸ τὸ βα-
σανίζον, εὐφραίνει, καὶ γλυ-
κὺς ὁδοὺς ὁ τῷ πόδου δακρυ-
πτερεῖας γὰρ, ἐλπιζεις. τυγχόν
δ', ἀπολέλαινας. ἴσθ' ὅτι ἡδὺ
νῆ τὸ παρεῖναι, καὶ τὸ μέλλον.
ἔταγχε γὰρ δὴν διηγουμένῳ σου
τὸν πολὺν, ὡς καὶ παρ' Ἡσιόδῳ
κατάλογον, ὃν ἀρχοῦν ἡρώ-
δης, ἰλαραὶ μὲν τῶν ὀμμάτων
αἱ βοαὶ τακερῶς ἀνυχαίον-
το. πλὴν φωνῇ δ' ἔστιν τῇ Λυ-
κάμβου θυγατρὶ λεπτὴν ἀφῃ- **D**
δωίων, ἀπ' αὐτῆς τῷ χήματος
εὐδὺς δῆλος ἦς, καὶ ἐκείνων
μόνων, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐκ' αὐτοῖς
μνήμης ἐρῶν. ἀλλ' εἴ τι σοι τῷ
κτ' πλὴν Αφροδίτῃ περικλυ-
λείψασον ἀφείπας, μηδὲν ἀπο-
κρυφῇ. τῷ δ' Ἡρακλεῖ, τῷ θυ- **E**
σίαν ἐντελῇ πασέφρου. Οἶο.
βυφάγος μὲν ὁ δαίμων ὁ Λυ-
κῆν, καὶ ταῖς ἀχάπνοις ὡς φα-
σι τῶν θυσιῶν ἥκιστα τερπόμο-
νος. ἐπεὶ δ' αὐτῇ τῷ ἐπίσταν
ἰορτικῷ λόγῳ μερίεσθαι,

mercatorijs erroribus, non
militari in armis vitæ condi-
tioni te destinavit Deus, sed
pingues palæstræ tibi sunt
curæ, ac splendida vestis ad
pedes vsque delicatè demis-
sa. Eleganter verò compo-
sitæ comæ studium, ipsæque
oblectationum amatoriarum
tentatio delectat, dulcisque
desiderij dens mordet. Dum
enim periculum facis, spe-
ras: vbi verò consequutus es,
frueris. Pari autem volupta-
te præsens, & futurum affi-
ciunt. Paulò ante igitur cū
narrares longum istum, per-
inde ac apud Hesiodum, ca-
talogum eorum quos inde
ab initio amasti, suaves qui-
dem oculorum tuorum faces
molliter liquecebant. Pa-
rem autem Lycambæ illius
filix tenuem vocem iucundè
referēs, ab ipso statim habitæ
præ te ferebas, quod non il-
los solùm, verùm etiā ipsam
illorum memoriam amares.
Sed siquid tibi ex ea naviga-
tione quam secundum Ve-
nerem suscepisti, reliquum
superest, ne id nos ceta, sed
absolutum Herculi sacrifi-
cium præsta. *Ticom.* Tauri-
uorus est iste Deus, Lucia-
ne, & sacrificijs citra fumū
peractis, ut aiunt, mi-
nimè delectatur. Sed post-
quam annuam ipsius festi-
uitatē sermone celebramus,

αἱ μὲν ἐμαὶ διηγήσεις, ἐξ ἰωδι-
 νῆ παραταδεῖται, κόρον ἔχου-
 σιν. ἢ ὃ σὺ μέσση, ἢ πυνήδους
 μεδαρμολογίῃ σουδῆς, ἰλα-
 ρῶς τῷ θεῷ συνδιηγουμένῳ. **A**
 καὶ μοι γὰρ δικαστὴς ἴσος,
 ἐπεὶ ὑπὸ εἰς ἔτιρυν σὺ τὸ πά-
 ρους ῥέπειτα ὄρω. ποτέρους
 αἰετίζοντας ἢ ἢ τοῦ φιλόπα-
 δας, ἢ τοῦ γυναικίως ἀσμε- **B**
 νίζοντας; ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ πλε-
 ρὸς ἐκτέρω, καὶ δαΐφ ἀκρι-
 βὴς βυταῖν, ταῦς ἐπ' αἰφρό-
 τερα πλάστῳ, ἰσορρόπως
 παλάντωμαι. σὺ δὲ ἐν τῷ **C**
 ὄν, ἀδεκάτω κριτῇ τῷ λογισ-
 μῷ τὸ βέλπον αἰρήσῃ. πάντα
 δὲ πειρελὼν ἀκκισμὸν ὦ φιλό-
 της, ὡς πίπτουκέ σοι ψῆφον
 ἢ ὅτι τῶν ἐμῶν ἐρώτων κρίσις,
 ἦδη φέρε. **Λυ.** παιδίας ὦ
 Θεῖμηνσε, καὶ γάλατος ἢ γῆ τ'
 διήγησιν. ἢ δὲ ἐπαγγέλλεταί
 τι καὶ σουδῶν. ἐγὼ γὰρ οὐ
 ἐξ ὑπογύρου τῆς ἐπιχειρήσεως
 ἢ ψάμῳ, εἰδὼς ὅτι λίαν ἀλλ' **E**
 οὐ παλαιᾶς, ἐξ ὅτου δυοῖν
 αἰδέομαι ἀκκοῶς, ὅτι τούτοις
 συντόμως ὡς ἀμυλλωμένοις,
 ὅτι τὴν μὲν ἐλαυλον ἔχω.
 διήρητο δὲ αὐτῶν ἅμα τοῖς
 λόγοις τὰ πάθη. καὶ ἐχ' ὡσπερ
 σὺ κατ' ἐυκολίαν ψυχῆς αὐτοῦ

mea quidem narrationes ab
 aurora productae, laetitiam
 pariunt. Tua verò Musa à
 consueto translata studio,
 hilariter cum Deo diem hunc
 exigit. Ac mihi æquus esse
 iudex, siquidem neutram
 partem huius affectus pro-
 pendentem te video. Utros
 melius habere putas, per-
 rorum amatores, an qui for-
 minas amplectuntur? Nam
 ego utroque perculsus, per-
 inde æque accurata trutina,
 lancibus utrinque stantibus,
 æquilibrio feror. Tu verò
 qui extra hanc sortem es, in-
 corrupto iudice nimirum ra-
 tione, quod melius fuerit, e-
 liges. Proinde omni recusati
 simulatione sublata, ô amice,
 quem calculum tibi de meis
 amoribus iudiciū credideris,
 iam feras. **Lyc.** Ludicram
 hanc, & ridiculam narratio-
 nem putas Theomneste, at-
 tamen etiam serij quiddam
 pollicetur. Itaque ego rem
 nuper aggressus sum, sciens
 non admodum diu esse, ex quo
 auditis duobus viris de hac
 re ceu vehementer dimicantibus,
 recentem adhuc me-
 moriam habeo. Diuisi au-
 tem erant eorum cum ora-
 tionibus etiam ipsi affectus.
 Neque perinde ac tu, qui
 animi facilitate infomais
 duplicem mercedem capis,
 ὦν, διπλοῦς ἀργυροῦ μισθοῦ,

ν μὲν, βουκολέων, τὸν δ' ἀφ' ἑ
 φα μῆλα νομείων. ἀλλ' ὁ μὲν,
 ἄφρων παιδικοῖς ἦδετο, τὴν
 λειαν Ἀφροδίτῃν βάεαθρον
 οὐκ ἔμελλε. ὅδ' ἀγνέων ἐρωτος
 ἔμενος, εἰς γυναικας ἐπὶ ὄντο.
 οὐκ οὐκ μαχημένον παδοῖν
 ὡνοδότητας ἀμύλλαν, οὐδ' ἔ
 νειπείν δωαίμεν, ὥς ἔσθρευ
 οἶον. καὶ μοι τὰ τ' λόγων
 ἔμεν, τὰς ἀκοαῖς ἐνεσφράγισα
 ἔμεν, ὥς ἀπ' ἑνὸς εἰρημνία.
 ἄπαν οὐκ ἐπιτιμώσας ἀφ' ὅ
 λῳ ἐν ποδῶν ἀποδέμενος, ἀ
 π' ἀμφοῖν ἤκουσα λεγόντων,
 τὸ ἀκριβὲς ἐπέξιμί σοι.
 ἔμεν, καὶ μὲν ἔγωγε ἀπαλασας
 ἔμεν, ἀπαιτικῶν καὶ δεδῶμαι
 οὐ, δέγμενος Αἰακίδῳ ὅποτε
 ἤξενεν αἰείδων. σὺ δ' ἡμῶν τὰ
 αἶμα κλέα τῆς ἐρωτικῆς δια
 ορεῖς, μελωδία πραινέιν.
 ἔμεν. ἐπ' Ἰταλίαν μοι πλεῖν
 λαοουμένην, ταχυναιτωῶν
 κάφος ἐν βέπρω, τούτων τῶν
 ἡρώτων, οἷς μάλιστα χεῖρ' ἔ
 μβρυνοὶ δοκῶσιν, ἔθνος Ἰωνίῳ
 ὀλπῳ παρφοκισμένον. ὥς δ'
 ἡμῶν, πάντα ἐπιχειροῦς τοῖς
 περὶ κωήσας, καὶ Δία ξένιον
 λειῶ συμφάλασαι. τῆς
 ὑποδήμου κρατῆς ἐπιχαλε
 μέμενος, ἀπ' ἄσπερος οὐρακῶ

hanc armenta regens, pecora
 illā candida pascens. At hic
 quidem supramodum amore
 puerorum delectabatur, mu
 liebrem Venerem barathrū
 esse ducens: ille autem ab a
 more masculo pur^o, libidine
 in fœminas consternabatur.
 Cū igitur duorū affectuū
 inter se pugnantium certa
 men institueris, dicere non
 possim quātum ex ea recepi
 voluptatis. Et mihi sermonū
 veltigia, ut quæ nuper dicta
 sunt, auribus fermè obsigna
 ta hærent. Omni igitur ob
 iurgationis ansa ē medio
 submota, quæ & ambobus
 loquentibus audiui, accuratè
 tibi commemorabo. *Theom.*
 Quinetiam ego hinc surgēs,
 ē regione tui sedebo, Æa
 cidam expectans dum car
 mina finiat ille. Tu verò no
 bis veterem gloriam amato
 riæ differentię canendo per
 age. *Lur.* Instituenti mihi in
 Italiam nauigare, velox na
 uigium erat paratum, ex bi
 remibus istis, quibus Libur
 ni, gens quæ ad Ionium sinū
 habitat, potissimūm vti vi
 dentur. Quātū autē in me
 erat, Deos omnes patrios
 precatus, & inuocato Ioue
 hospitali, ut expeditionē pe
 regrē susceptā propitiū ad
 iuuaret, ab vrbe vehiculo
 mulari ad mare descendebā.
 ζεύγει κατ' ἔχειν ἐπὶ θάλασσαν,

ἤξει τῇ ἡλιάδῳς ἀφ' αὐτῶν Ρό-
 ω, τὸ συνεχρῆς τ' μεταξὺ πλῆ-
 λαν παύσαι πορὸς ὀλίγον ἐ-
 εἰκαμῶ. Οἱ μὲν οὐκ ἐρέται, τὸ
 κάφος ἐξ' αὐτῶν γλῶσσαν ἀνασπά- A
 πωτες, ἐγγὺς ἐκλυύσαν. ἐγὼ
 δ' ἐν τρεπομένη μοι ξενῶνος
 πατακρὺ τῷ Διονυσίου καὶ
 χαλῶν ἐβλάζον, κατὰ τῶν
 υπολαύσεως ἐμπλάμῳ. B
 ὅτι γὰρ ὄντως ἡ πόλις ἡλίου,
 πρῶτον ἔχουσα τῷ θεῷ τὸ
 κάλλος. ἐκπεριὼν δ' αὖτε ἐν
 τῷ Διονυσίῳ σταί, ἐκφύ-
 λαφρῶ κατὰ πτερον, ἅμα
 τῷ τέροντι τῆς ὀφείας, ἡρώ-
 κους μύθους ἀντιφύμῳ.
 ἐνδὺ γὰρ μοι δύο, ἡ καὶ τρεῖς
 πορὸς ἑαυτῶν ὀλίγου διάφο-
 ροί, παρ' ἰσοείαν ἀφ' ἡρώκῳ.
 τὰ δ' πολλὰ καὶ αὐτὸς ἐκ-
 σία πορὸς ἀμβανον. ἥδη δ' τῆς
 διαίης ἅλεις ἔχοντι, καὶ διανοου-
 μῶν μοι βαδίζεν ὀκτάδε,
 τὸ ἥδιον ἐπὶ ξένῃς ἀπάντησέ
 μοι κέρδους, αὐδρεῖς ἐν παλαιῷ E
 χρόνῳ σμῶνεις, οὓς οὐδ' αὐ-
 τὸς ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς, πολλὰ
 καὶ ἡμῖν ἰδὼν ἐπὶ προῖτωντας ἐν-
 ταῦθα. τ' ἐν Κροῖνδου Χα-
 ρικλέα νεανίαν καὶ ἄμορρον
 ἔχοντά τι, καὶ κομμεωτικῆς ἀ-
 κήστως, ἅτι οἱ μὲν γυνάμεις

donec ad Soli sacra Rhodum
 delati, cōtinuū navigationis
 haecenus acce laborē aliquā-
 tis per interpellare decreui-
 mus. Remiges itaq; nauigio
 ἐ mari in terram subducto,
 propel litus tētoria fixerunt.
 Ego verò parato mihi hospiti-
 rio, ἐ regione tēpli Dionysij
 lento gradu progrediebar;
 sūma interim voluptate fru-
 ens. Est enim re ipsa Solis
 hac vrbs, cōuenientem Deo
 pulchritudinē prae se ferens.
 Porticus autē tēpli Dionysij
 obambulās, singulas picturas
 cōtēplabar, vna cū ea volu-
 ptate, quā ex contēplatione
 capiebā, heroicas illas fabu-
 las memoria repetēs. Statim
 enim mihi duo, vel etiā tres
 propemodū praecepui super-
 uenēre, qui omnē historiam
 mihi narrabāt, pleraq; etiā
 D ipse cōiectura percipiebam.
 Et cū iā satis esset cōtēplatus,
 domūque ire cogitarē, quod
 iucūdis simū est in peregrina
 regione lucrū mihi obtigit,
 viri iā olim familiares, quos
 neq; ipse nō nosse mihi vide-
 ris, cū saepe huc ad nos itātes
 videris. Nēpe Chariclē illū
 Corinthiū, adolescētē hand-
 quaquā deformē, aliquid ex
 arte fucandi habentē, vt qui
 mulieribus, opinor, pulchri-
 tudinem ostentare affecta-
 ret. Vnā quoque cum ipso
 ἐνωραὶ γόμῳ. ὅμα δ' αὖτε

καὶ Καλλικρατίδην τὸν ἀθη-
 ναίων, τὸν τρέπον ἀπλοϊκόν.
 περηγουμένης γὰρ πολιτικῶν
 λόγων περὶστατο, καὶ ταυτησὶ
 τῆς ἀγοραίου ῥητορικῆς. ὡς
 ὅ καὶ τῷ σώματι γυμνασι-
 κός, καὶ δι' ἄλλο τι μοι δοκεῖν
 τὰς παλαίφρας ἀγαπῶν, ἢ διὰ
 τὸν παιδικὸν ἐρωτα. ὅπως
 γὰρ οἱς ἴστω ἐπὶ ὄντο. τῷ ὅ
 πρὸς τὸ θῆλυ μίσει, πολλὰ
 καὶ Περσικῶς κατηγότο. πρό-
 ῤωθον οὐκ ἰδὼν ἐκάτερός με,
 γήδους, καὶ χαρῆς πλείοι
 προσέδραμον. εἴθ' ὅποια φι-
 λεί, δεξιωσάμενοι, πρὸς αὐτὸν
 ἔλθειν ἐκάτερος ἡξίωσεν με. κα-
 γὰρ φιλονεικουῦντας ὁρῶν πι-
 ραιτέρω, τὸ μὲ τήμερον εἶπον
 ὁ Καλλικρατίδης, καὶ Χαρίκλεις,
 ἄμφω καλῶς ἔχον ὅτιν ὑμᾶς
 παρ' ἐμοὶ φοιτᾶν, ἵνα μὴ
 πλείον τῷ ἔχειν ἡμίρητε. ταῖς
 ὅ ἐρεξῆς ἡμέρας, βεῖς γὰρ ἐν-
 ταῦθα, ἢ τετάρτης διήγησας
 μύθον, ἀμοιβῆαι αὐδιστάσιν τε
 με, κλήρω διακριθεὶς ὁ πρὸς-
 τερος. δοκεῖ ταῦτα. κακύνειν
 μὲ τῷ ἡμέραν εἰσπαρῶν ἐγώ.
 τῇ δ' ἐπισπῶν, Καλλικρατίδης.
 εἶτα μοι αὐτῷ, ὁ Χαρίκλεις.
 ἐμῶν δὴ καὶ παρὰ τῷ ἐστίασιν
 ἐναργῆ τ' ἐκείνῃ διαδίστατος

Callicratidem Atheniensem
 moribus ingenium. Nam
 se veluti ducem in civilibus
 orationibus, & in hoc fortē
 genere dicendi gerebat. **E**ra
 autem & corporis exerci-
 tionibus deditus, ob mihi
 aliud, ut mihi videtur, pal-
 stras amans, quā ob puerorū
 amores: nā ad hoc profusa-
 nimo cōsternabatur. Atq; ob
 odiū quo fœminas prosequē-
 batur, multa etiā Prometheus
 imprecari solebat. Cū igitur
 uterque ē longinquo me cō-
 spicatus esset, gaudio, leti-
 tiāq; pleni accurrūt. Deinde
 quemadmodū fieri solet, ut
 salutatum uterque ut ad e-
 venirem, rogabant. Quos cū
 amplius hac de re videtis
 contententes, hodie quidem
 inquam Callicratida & Cha-
 ricles, vos ambos hodie
 me venire par est, ne maiori
 contentionem excitetis. Se-
 quentibus autem diebus (si
 tres vel quatuor hic commo-
 rari constitui) vicissim con-
 uivio me excipietis, qui
 prior id faciat sorte diuina-
 cādo. Hoc illis placuit. Atq;
 illa quidem die fui conuiuii
 magister, sequenti verō Cal-
 cratides, deinde post ipsam
 Charicles. Porro animad-
 uertebam in conuiuiis, mani-
 festa utriusq; affectionis in-
 dicia. Nam Atheniensis ille
 τεκμήρια. ὁ μὲ γὰρ ἐλθὼν,

μορφοῖς παῖσιν ἔθηκετο. καὶ
 αἱ οἰκίτης αὐτῷ χάριν ἀγέ-
 ος ἔω, μέχρι τῆς αὐτοῦ παρ-
 αφέντος αὐτοῖς καὶ παρμά-
 ντες. ἐπειδὴ δὲ τοῖς αἰ A
 αργαῖαι πυνυδῶσιν, οἰκονόμοι,
 τῶν Ἀθηνῶν χειρῶν κηδε-
 οντες ἀπεσέλλοντο. Χαρικλῆ
 ἐμὴ πολὺς ὁ ἡγεῖσθαι,
 μουσικῶν χειρῶν ἔπειτο. καὶ B
 αὐτὸ δωματίον, ὅς ἐν Θι-
 μοφορείῳ, γυμνασίων μεσὸν
 ὦν, ἀνδρὸς οὐδὲ ἀγαθῆ πα-
 ῖντος, εἰ μὴ τι που νήπιον, ἢ
 ἔργον ὑψηλῆς ὀλοποιῶς ὀφ- C
 εῖν, τῆς ἑοῦς ζήλοτυπίας ὑπο-
 λαν καὶ ἔχοντος. ἔω μὲ οὐκ
 ἔφην, καὶ ταῦθ' ἰκάνει τῆς
 μοφότερον γνώμης δείγματα.
 ὁλλὰ καὶ ἐμὴ ἐπὶ ὀλίγον
 ψυχασίας πινὲς ἐπὶ αὐτοῖς D
 ἐνύθησαν, οὐχ ὡς πύρας
 ἔην τι πλὴν ζήτησιν, ὅς ἐπὶ
 μερὸς ἔω ἀναμεταί, σύμπτως
 κληῖται αὐτὸν ἐπιγόμενον.
 ἐνοοῦντο γὰρ εἰς Ἰταλίαν ἀ-
 ἄρειν ὁμοίως ἐμοί. καὶ δόξαν E
 εἰν Κνίδῳ προσορμίσαι καὶ
 ἔαν, καὶ τὸ Αφροδίτης ἰδεῖν
 θύσαντες ἰερόν, ὑμνεῖν) ὅς τέ-
 τὸ τὸ Πραξιτέλης ὕπερβας
 πως ἐπαφροδίτου, ἡμέμα τῇ
 ἰ προσκλήθηται, αὐτῆς

formolis pueris prorsus in-
 structus erat, omnesq; serui
 ipsi propemodum imberbes
 erāt, nō ampli⁹ apud illū ha-
 bitare soliti, cū prima lanu-
 ginis lineamenta duceretur.
 Postquā verò genē barba de-
 siore tegeretur, dispēlatores,
 & fūdorū quos Athenis ha-
 bebat procuratores amanda-
 bātur. At verò Chariclē ma-
 gnus saltatricū & psaltriarū
 chorus sequebatur: ac tota
 illius domuncula, perinde ut
 in Cereris sacris, erat mulie-
 ribus referta: nec vir vel mo-
 mētū aderat, nisi infans ali-
 quis, aut lenex decrepit⁹, vi-
 delicet coquus cōspiceretur,
 in quē ob ætatem zelotypiæ
 suspicio nō caderet. Erant i-
 gitur & hæc, ut dixi, utriusq;
 satis certa animi documenta.
 Verūtamē sepe breues aliquē
 velitationes inter ipsos mo-
 uebātur, ac si finē aliquē que-
 stio nō haberet. At cū iā sol-
 uēdi tēp⁹ esset, navigationis
 socios etiā volētes ipsos ac-
 celerabā. Nā perinde atque
 ego in Italiā nauigare cōsti-
 tuebāt. Et cū nobis visū es-
 set in Cnidū spectādi causa
 appellere, & Veneris tēplum
 vidēdi desiderio flagraremus
 (celebratur autē ibi Praxite-
 lis promptitudinis illud verē
 amabile) paulatim ad terram
 subuecti sumus, ipsa, opinor,

ἄλλοις μετείληχεν. οὐδ' αὖ-
 α γέροντος ἤδη χρόνος πολιὰ
 α θαύανεν, ὅμ' ὑπὸ σκῆψ
 φρυγῶντα νέος κλωσὴν λυ α-
 μα. τούτοις δ' ἀνέμικτο καὶ A
 τὰ καρπῶν μ' ἄλλως ἄρνα, ἥ
 ἢ ἐυμορφίαν ἔχοντα καρπὸν,
 υπαειπῶνγε, καὶ πλατανί-
 σον αἰθέρα μίμνη. καὶ σὺν ἑν-
 ταῖς, αὐτόμολος Ἀφροδίτης
 ἰ τῆς θεᾶ πάλας φυγὰς Δά-
 ρνη. παντὶ γαμῶ δένδρεω,
 πειπλέγδωι ὁ φίλῳρος προ-
 σείρπυε κητός. ἀμφιλαφῆς C
 ἄμπελοι, πυκνῆς κατῆρτῶτο
 βόβοισι. τερπνότερα γὰρ Ἀφρο-
 δίτῃ μὲν Διονύσου. καὶ τὸ
 παρ' ἀμοσῶν ἡδὺ, σύγκρατον.
 οἱ δ' ἀποζευχθεὶν ἀλλήλων, D
 ἤπῃον ἐυφραίνουσιν. λῶ δ' ὑπὸ ἥ
 ἄραν παλινσκόις ὕλαις, ἰλαφαὶ
 κλισίαι τοῖς ἐνεσιᾶσαι θέλου-
 σιν. εἰς ἃ τῶν μὲν ἀστικῶν,
 σπασίως ἐπιφοίτων πνέες. ἀφρό-
 ος δ' ὁ πολιτικὸς ὄχλος ἐ- E
 παρηγυρίζει, ὄντως ἀφροδισά-
 ζοντες. ἐπεὶ δ' ἱκανῶς τοῖς
 φυτοῖς ἑτεροθνήσκῃ, εἴσω τῷ
 νεῷ παρήκειν. ἢ μ' οὐκ θεός, ἐν
 μέσῳ καθίσταται. παρίας ἦ
 λίθου, δαΐδαλμα κάλλι-
 σον ὑφ' ἡδραν, καὶ σισιρό-
 τι γέλωτι μικρὸν ὑπομειδῶσα. παῖς ἦ τὸ κάλλος αὐτῆς

quorūque pulchritudinē sūt
 sortitæ nequaquā exacta iam
 ætate longa, canæ arescebāt,
 sed præ vigore turgentes &
 crescentes, nouis ramis erant
 formosæ. His etiā admixtæ
 erant, quæ alioquin fructuum
 quidem non sunt feraces, sed
 fructus loco pulchritudinē
 habent: cyparissorum vide-
 licet, & platanorū aërie pro-
 ceritates: intérque ipsas trās-
 fuga Veneris Laurus, aliàs
 verò ab hac Dea fugitiua.
 Cuius autē arbori circūuo-
 luta amatrix illa hedera ob-
 serpebat, & vites fœcundæ
 crebris racemis dependebāt.
 Est enim Venus cum Baccho
 iucundior, quòdque ab utroque
 dulce proficiscitur, est cōtē-
 peratum. Quòd si à se inui-
 cem disiungantur, minùs ex-
 hilarant. Erant autem sub o-
 pacis hisce syluis, amœna ta-
 bernacula, eorum vsui qui
 intus vellent conuiuari cō-
 parata. Quò nonnulli quidē
 vibani rarò se conferebant:
 sed populi frequēs turba sol-
 lenniter conueniebat, re ipsa
 Veneri indulgentes. Postquā
 autē abundē plātis oblectati
 fuimus, in templum introi-
 uimus. Cuius in medio po-
 sita est, ex Pario marmore,
 opus sanè pulcherrimum, &
 diducto ore paulū subridēs.

Tota autē eius pulchritudo

ἀγλαυπτον, οὐδὲ μὲν ἰδὼτος
 ἀμπεχέουσιν γαργυλῶνται, πάλιν
 ὅσα τῇ ἰτέρᾳ χεὶρὶ πλὴν αὐτῶ
 λαλῶντος ἐπαρύπνεν. το-
 σῦτε γὰρ μὲν ἡ δὴ μιν οὐκ ἔ-
 χουσι τέχνη, ὥστε πλὴν ἀντιτυ-
 πον οὕτω, καὶ κατὰ τὴν τῆς λί-
 δου εὐσπιν, ἰχθυοῖς μάλιστα ἐπι-
 φάνειν. ὁ γὰρ καὶ Χαρίκλῆς, ἐμ-
 μανὲς π, καὶ παρὰ φοροῖ ἐμ-
 βοήτας, ἐντυχίσματος ἔπειτα δὴ
 ὁ διὰ ταυτὶν δεῖνός Αρης.
 καὶ ἅμα περὶ δὲ ῥαμῶν, λιπα-
 ροῖς τοῖς χεῖλεσιν ὅρ' ὅσον λῶ
 θωατὸν ἐκτίνων ἢ ἀνέχεται.
 κατεΐλεν. σὺ γὰρ δὲ ἰερεῖς ὁ
 Κάλικρατίδας, καὶ τοῦ ἀπὸ
 θαυμαζῶν. ἔστι δὲ ἀμείδιτος
 αὐτῆς ὁ νῶς, καὶ τοῖς θό-
 λουσι πλὴν δὴ ἰδὼν ἀκρι-
 βῶς, καὶ καὶ νῶτος, καὶ ἵνα
 μὴ δὴ αὐτῆς ἀδαύμασιν ἢ. δι'
 εὐμαρίας οὐκ ὅτι τῇ ἰτέρᾳ
 πύλῃ παρελθῶσι, πλὴν ὅπως
 εὐμορφίαν διατρέπτει. δόξαν ἔν
 ὅλῳ πλὴν δὴ ἰδὼν. ἔστι τὸ κα-
 τὸν τῆς σκαυῖ πεινῶντος.
 ἦ τ' ἀνορήσις τῆς θύρας
 ἔσθ' ὅτι κλειδοβύλακος εἶναι
 πεπιστευμένου γυναικός, θάμ-
 βος αἰετρίδων ἡμᾶς ἔχει τὸ
 κάλλος. ὁ γὰρ ἀδύνατος, ἡ-
 συχὴ περὶ μικρῶν βλέπων,

detecta, nulla veste ipsam te-
 gente, nuda conspicitur, nisi
 quod oblita sui, altera manus
 pudenda abscondit. Tan-
 tum autem ars opifex va-
 luit, ut solida adeo, den-
 que lapidis natura, sin-
 gulis membris conveniret.
 Charicles igitur infans
 quiddam & furibundum ex-
 clamans, O fortunatissime
 inquit, Deorum Mars, qui
 propter hanc victus fuisti.
 Et simul accurrens, plenus
 labijs, quoad fieri potuit ex-
 tento collo deosculabatur
 illam. Tacite verò affam
 Callicratides, apud se muta-
 batur. Est autem biforis ip-
 sius ædes, ut possint qui vo-
 lūt Deam accuratè inspicere,
 etiam à tergo, utque nihil ip-
 sius cum admiratione non
 spectes. Facile itaque licet
 per alteram portam acceden-
 tibus, posteriorem deco-
 rem intueri. Proinde cum
 nobis visum esset totam Deā
 videre, in posteriorem tem-
 pli partem circumiuvimus. Ac
 reclusa ianua ab ædituo, qui
 & ipse creditur mulier esse,
 repente ad pulchritudinem
 illam obstupuimus. Itaque
 Athenienfis ille: qui paulo
 antè tacitus intuebatur, vix
 Deæ partibus, quæ in pueri

ἐπὶ τῇ περὶ τῆς μάγης τῆς θύρας

κατώπλευσεν, ἀδρόως πολὺ τῷ
Χαεικλείοις ἐμμανέστερον ἀ-
νιβόησεν. Ἡράκλειος, ὅση μὲν
μεταφρέων ἐνρυθμία, πῶς δὲ
ἐμφιλαφεῖς αἱ λαρόνες, ἀγ-
γάλισμα χειρὶ πλῆθους. ὥς δὲ
ἐνπεύγεσθαι τοῖν γλουτῶν αἱ
πάρκες ἐπικρυπτοῦνται, μὴτ'
ἔχει ἑλλειπτεῖς, αὐτοῖς ὁ-
τέοις περὶ σπασμῶν, μήτε
ἢς ὑπεροχὸν ἐκκεχυμῶν πό-
τητα. τῶν δὲ τοῖς ἰσχυοῖς ἐν-
σφραγισμῶν δὲ ἐκτετρῶν τύ-
πων, καὶ αὖ εἴποι τις ὡς ἡδύς ὁ
μέλας μενεῖτε, καὶ κῆρυς, ἐπ'
ἐνδὺ τεταμῶνς ἄχει ποδὶς,
ἐκτριβωμῶν ῥυθμοῖ. τριῦτος
ἦρα Γανυμήδης ἐν οὐρανῷ,
Διὶ τὸ νέκταρ ἡδον ἐγχει. πα-
ρὰ μὲν γὰρ Ἡβης, καὶ αὖ ἐγὼ δια-
κονημῶνς, ποτὶν ἐδέξάμεν. ἐν-
διαστικῶς ταῦτα τῷ Καλλικρα-
τίδῃ βοῶντος, ὁ Χαεικλῆς ὑπὸ
τῷ σφόδρα δάμβου, ὁλίγου
δεῖν ἐπεπύχει ταχερόν τι, καὶ
ῥέον ἐν τοῖς ὀμμασι πένθος ἀ-
τυχεῶν. ἐπὶ δὲ τῷ θαυμαζέειν
ὁ κόρος ἡμᾶς ἀπὸ πλάξεν, ἐπὶ
θατέρῃ μενεῖ σπῆλον ἡδονῶν,
ὥσπερ ἐν ἐδῇ τι κηλίδι. ἡ ἐγὼ
δὲ αὐτῇ τὴν ἀμορφίαν ἢ πει-
τῆλλα τῇ λίθου λαμπερότης.
ἐγὼ μὲν οὖν πᾶσιν τῶν ἀνδρῶν

appetuntur: continuo longē
quàm Charicles, infaniorē
modo exclamavit: Hercle
quanta dorſi concinnitas:
ut prominentes lumbi am-
plexantis manus implentes!
quàm scitè circumscriptæ
clunium pulpæ incurvantur,
neque tenues nimis ipsiſ
ossibus astrictæ, neque in
immensam effusæ pingue-
dinem! Formarum autem,
quæ coxis utrinque velut
obſignantur, nemo dicere
possit, quàm suavis sit risus:
femoris & tibię in rectum
protentæ ad pedem vsque,
accurata proportio. Talis
igitur & Ganymedes in cœ-
lo, Ioui nectar iucundiùs in-
fundit. Non enim ego ab
Hebe ministrante potum ac-
ceperim. Cùm autem hæc
quasi numine quodam cor-
reptus Callicratidas excla-
maret, Charicles præ vehē-
menti stupore, propemodum
dirigit, humidum quen-
dam & manantem in oculis
dolorem colliquans. Cæ-
terùm postquam ab admi-
ratione sarietas nos auer-
tit, in altero femore ma-
culam conspiciamus, ut in
veste labem. Cuius deſor-
mitatem arguebat reliquus
totius marmoris nitor.
Itaque ego verisimili conie-
ctura veritatem colligendo,
ἐκχυσίᾳ τοποζῶν, φύσιν ὀφθαλμοῦ

ὅς τις λίθου τὸ βλέποντο εἶ-
 ναι. πάθος γὰρ οὐδὲ τούτων
 ὄντι ἔξω. πλὴν δὲ τοῖς κατ'
 αὐτὸν εἶναι διωκτέσις καλοῖς,
 ἢ τυχὼν παρεμπέδισεν. μέλαι-
 ναν οὖν ἐσπλάγξαι φυσικῶς
 τινα κηλῖδα νομίζων, καὶ κα-
 τὰ τὸ τοῦ Πραξιτέλους
 ἐπαίμαζον, ὅτι τὸ λίθου τὸ
 δύσπερρον, ἐν τοῖς ἡπύον ἐλέγ-
 χεται διωκτέσις μέρεσιν
 ἐσπλάγξαι. ἢ δὲ παρεστῶτα
 πλοῖον ἡμῶν ζάχορος, ἀπί-
 στου λόγου καὶ καὶ παρέδωκεν
 ἰσορείαν. ἔφη γὰρ ἐκ ἀσκήμου
 γήλοισ νεανίαν. ἢ δὲ πρᾶξις,
 αἰωνίον αὐτὸν ἐσπλάγξαι, πολ-
 λακίς ἐπιδεικνύμετα τῷ τιμί-
 νει. πῶς δὲ αἰὼν δαίμονι ἐρα-
 δῶσαι τῆς θεῆς, καὶ πανήμε-
 ρον αὐτὸν ἐνδραπέδοντα τῷ
 ναῶ, καταρχαί· ἔχειν δεισι-
 δαίμονος ἀγιστεῖς ἀγκιστρῶν. ἔκ-
 τε γὰρ τῆς ἐωθιῆς κοίτης, πο-
 λὺν προλαμβάνων τὸν ὄρ-
 θρον, ἐπετοῖτα, καὶ μὲν δῖον
 ἄκων ἐξάδιζεν οὐρανόν. πῶς θ'
 ὅλῳ ἡμέραν ἀπαικτικῶς τῆς
 θεῆς κατεζόμενος, ὁρᾷς ἐπ'
 αὐτῷ διωκτέσις τὰς τῶν ὁμ-
 μάτων βολὰς ἀπὸ τῆς ἀσκήμου
 δι' αὐτὸν ψευδισμῶν, καὶ κλε-
 πτικῶς λαλίας, ἐρωτικῶς

id quod apparebat, et na-
 turalapidis esse existimari.
 Nam neque huiusmodi
 rerum casus alieni sunt. Et
 ijs quibus summè pulchra
 licebat esse, multa for-
 impedimenta obijcit. Pro-
 inde nigrum paxum pa-
 mori innatum ratus, etiam
 hac parte Praxitelem ad-
 ratur, quòd eam lapidis de-
 formitatem in ijs partibus
 abscondisset quæ minus re-
 prehendi possent. At ea quæ
 nobis adstabat ædirua, notā
 incredibilis orationis histo-
 riam tradidit. Dixit enim
 adolescentem quendam non
 obscuro loco natum (notum
 autem taceri fecit actio) con-
 tribu ad delubrum hoc veni-
 titantem, infœlici quodam
 genio impulsus, Deam his
 vuisse, & quia totos plura-
 que dies in templo commo-
 rabatur, ab initio religiosæ
 sanctimonix existimationem
 obtinuisse. Nam statim & le-
 cto matutino, multò anto-
 ram præuertens, huc veni-
 titabat, ac post solis occasum
 inuitus domum repetebat:
 totumque diem e regione
 Deæ sedendo, rectas oculo-
 rum faces in ipsam assidue
 defigebat: atque interim ne-
 scio quæ secum susurrabat, cui-
 q; loquētia subriperetur,

διεσφαίνοντο μέμψεις. ἐπει-
 δαὺ δ' ὅ καὶ μικρὸν τὸ πάθος
 ἑαυτὸν ἀποβουκολήσαι δειλὴ-
 σαι, προσεπών, τῇ δ' ὅ βα-
 πτεζή τέτταρας ἀσραγάλους λι-
 βυκῆς δορκὸς ἀπαριθμήσας,
 διεπέπνευε πλὺν ἐλπίδα. καὶ
 βαλὼν μὲν ἐπὶ ποσσὶν, μάλι-
 στα δ' εἰ ποτε πλὺν θεὸν αὐτῷ
 εὐβολήσῃ, μηδενὸς ἀσρα-
 γάλου πεσόντος ἴσῳ σχηματι,
 προσεκυῶν, τῆς ἐπιθυμίας
 τεύξεσθαι νομίζων. εἰδὼς ὅποια
 φιλεῖ, φεύλως κατὰ τῆς βα-
 πτεζῆς ἔειπε, εἰδὼς ὅτι τὸ δύ-
 σσημότερον ἀνέσσειν, ὅλην
 Κνιδῶν κατακύβητος, ὡς ἐπ'
 ἀνέκτιστον αὐμνέσθαι, καὶ κατὰ
 καὶ δὲ ὀλίγου πυνυρπάτας,
 ἐτέρῳ βόλῳ πλὺν πρὶν ἀσπράξαν
 ἐδραπέυειν. ἦδη δ' ἄλλοιον αὐ-
 τῷ τὸ πάθος ἐρεδίζομεν,
 τοῖχος ἅπας ἐχαράσσετο, καὶ
 πᾶς μαλακῶ δένδρου φλοιὸς
 Αφροδίτῳ χαλῶν ἐκέρυσ-
 σεν. ἐπὶ μᾶλλον δ' Ἰχίονος Διὶ
 Πραξιτέλης. καὶ πᾶν ὅ, τι κη-
 μήλιον οὐδ' ὅπως οἶκοι φυλάτ-
 τοιτο, τὸτ' ὡς ἀνέστημα τ' ἀνέ-
 σπας, αἰσχροδρασίῃ ἐν αὐτῷ
 πεδῶν ἐπιτάσεις ἀπενόηθη-
 σαν. εὐρέθη δ' ὁ τολμα τῆς ἐπι-
 θυμίας μακροπύς. ἦδη γὰρ

matorias peragebat quere-
 las. Et cū vellet affectus il-
 lius molestiam paulū lenire,
 affatus Deam, quatuor talos
 Libycæ capreae in mensam
 denumerando, lusu spem ex-
 periebatur. Ac quoties ie-
 cerat id quod intendebat,
 maximè si quando Deā ipsam
 foeliciore iactu sortitus erat,
 nullo talo pari figura cadēte,
 adorabat eā, sperans se id esse
 consequuturum quod expe-
 tebat. Sin autē, vti solet, malè
 per mensam iecisset, & tali in
 peioris ominis partem sur-
 rexissent, toti Gnido malè
 precabatur, quasi ob imme-
 dicabilem, funestamq; cla-
 dem: & paulò post correptis
 illis, alio iactu priorem er-
 rorem emendabat. Iam verò
 cū affectus eius magis irri-
 taretur, totus paries inscul-
 pebatur, omnisque mollis
 arboris cortex formosā Ve-
 nerem prædicabat. Eodem
 autem in pretio cum Ioue
 Praxiteles erat. Et quicquid
 pretiosæ supellestilis domi
 servabatur, id in donarium
 Deæ offerebatur. Postremò,
 nimia desideriorum vehe-
 mentia in eo in insaniam ver-
 sa est: & inuenta est eius cu-
 piditatis mastupatrix auda-
 cia. Cū enim Sol ad
 Occasum iam inclinaret,
 ὅτι δούσην ἡλίου κλίνοντος,

ἄριμα λαθὼν τὰς παρ' ἑνταῦθα, ὁ-
 πιδοὶ δ' εὐρύας παρειστρίβει. καὶ
 αἰσὶν ἀφανὲς ἐνδοτάτην, χερσὶν
 οὐδ' ἀπαπνέων ὑβρίμει. σὺν ἡ-
 δως δ' τῶν ζακόνων ἐξέσθαι τὴν
 εὐρύαν ἐφελκυσσάμενον, ἴδον ὁ
 χαλὸς Ἀγκίστης χαθίεισθε. καὶ
 τὸ γὰρ ἀρρήτου νυκτὸς ἐγὼ τάλ-
 μαι, ἢ ἄλλος, ἐπ' ἀκρίβεις ὑμῶν
 διηγουμαι; τ' ἐρωπικῶν περὶ
 πλοκῶν ἔχον ταῦτα μὲν ἡμέ-
 ραν ὥσπερ, καὶ τὸ σπῆλον ἔχον
 ἢ διὸς, ὡς ἵπαισιν ἔλθον. αὐ-
 τὸν γὰρ τὸν νεανίαν, ὡς ὁ
 θυμῶδες ἱστειλόγος, ἢ κατὰ
 πρῶτον φασιν, ἢ καὶ πελαγίου
 κύματος ἐπὶ χθίντα, παρτελὼς
 ἀθανῆ ἡμέδα. ταῦτα τῆς ζα-
 κόνος διηγουμένης, μεταξὺ
 τοῦ λόγου διαβοήσας, εἶπεν
 ὁ Χαρικλῆς, ἰκοῦμαι τὸ θῆλυ καὶ
 λίθινον ἢ, φιλεῖται τίς ἢ τις
 ἔμψυχον εἶδε τοιοῦτο χέλλος;
 ἀλλ' οὐκ αὖ ἢ μία νύξ τῶν τοῦ
 Διὸς σκήπτρων ἐπιμῆτο;
 μαιδιάσας δ' ὁ Καλλικρατίδας,
 οὐδέ ποτε φησὶν ἴσμεν ὃ Χαρι-
 κλῆς, εἰ πολλῶν ἀκουσόμεθα
 ταύτων διασημάτων, ὅταν ἐν
 Θεσπιάς ἡγούμεθα. καὶ νῦν δ' ἢ
 ὑπὸ σὺ ζήλουμένης Ἀφροδί-
 τας ἐπαρῆς ὅτι τοῦτο δέγμα,
 πῶς ἐρμήνου τοῦ Χαρικλῆους,

senfimita ut qui aderant non
 animadverterent, postquam
 clam irrepsit : & in intima
 parte stans, ut cerni non pos-
 set, ita se tacitus continet, ut
 propemodum non spiraret.
 Aedituis autem ianuam foras
 pro more trahentibus, vocat
 iste Anchises intus est con-
 clusus. At quid ego arcana
 noctis audaciam accuratim
 vobis exprimam, aut qui-
 piam alius? Amatonorum
 amplexuum vestigia hæc
 postridie cōspecta sunt : &
 maculā hāc habebat, eorum
 quæ passa erat, indicē.
 C Ipsum verò adolescentem, ut
 vulgo fertur, vel de saxo,
 aiunt, vel in marinos fluctus
 præcipitē datū, omnino eva-
 nuisse. Atq; hæc cū minista
 tēpli narraret, interea excla-
 mans Charicles, Igitur fer-
 mineū genus, inquit, est hī
 saxeū, amatur. Quid autem
 si quis animatā videret istius-
 modi formā? annō una vox
 Iouis sceptris æquiparetur.
 Subridēs autē Callicrādis,
 Nōdū, inquit, scimus Chari-
 cles, an multas huiusmodi
 narrationes audituri simes,
 siquando Thespias veme-
 rimus. Et nunc sanē Ve-
 neris illius quam zeta-
 laris, manifestum est hoc
 indicium. Quo pacto,
 interrogante Charicle,

γαν πιδαιῶς μοι ἔδοξε λέγειν
 Καλλικρατίδας. ἔφη γὰρ, ὡς
 ἔρεσθε νειάνας, παννύχου
 οἷης λαβόμενος, ὡσθ' ὁλίω
 ἢ παῖδοις ἔχειν ἐξέσταν κορ-
 μῶμαι, παιδικῶς τῷ λιθῷ
 περσικῶν, βουλῆδεις οἷσι
 τι μηδὲ σφάδιν εἶναι τοῦ δῆλου.
 ὅλλων οὐκ ἀκρίτων ἀφύλα-
 τουρμύων λόγων, τ' συμμυῆ
 μεταπαύσας ἐγὼ δόρυβον, ἀν-
 ῥες εἶπον ἐταῖροι, τ' κτ' κόσ-
 ιον ἔχεσθε ζητήσεως, ὡς ἐν-
 ῥεπῆς ὅτι νόμος παιδείας.
 πολλὰ γὰρ οὐκ ἀτάκτου,
 πέρεας ἐδ' ἐν ἐχρύσας φιλονει-
 ίας, ἐν μέρει ὑπὸ τ' αὐτὸς ἐαυ-
 τὸ δόξης, ἐκάπερος ἀποτρίνα-
 ν. καὶ γὰρ ἐδέπω καμρὸς ἐπὶ
 αὐτῷ ἀπέναι. τῷ δ' ὁρῶν κα-
 ταχρησέον εἰς ἰλαρίαν, καὶ με-
 τέρφενος ἀφελῆσαι διωαμὸν
 σουδῆν. ὑπεκασάτες οὐκ ἔ-
 σθ', πολλὰ γὰρ ὁ κατ' ἐνσέβειαν
 ἐπιφοιτῶν ὄχλος, εἰς ἐν τι τῶν
 συμπεσίων ἀπεκλίνωμεν, ὅπως
 εἰ ἡρεμίας ἀκούειν τι, καὶ
 λέγειν ἀπ' ἡμῶν βουλομένοις,
 ἔξῃ. μεμνηῖται δὲ ὡς ὁ τῆμα-
 ρον ἠπῆνδεις, καὶ τ' αὐτὸς ἡμῶν
 περὶ τῶν ἰσῶν διοχλήσει. κα-
 λῶς ἔδοξα τῶντα λέγειν. καὶ
 συγκατανεσάτων, ἐξήμερον.

admodum verisimiliter di-
 cere Callicratidas visus est
 mihi. Dixit enim amatorem
 illum adolescentem, otio no-
 ctis solidæ potitum, ita ut to-
 tam istius affectus exatiandi
 facultatem haberet, quasi cū
 puero, cohabitasse marmori,
 cū vellet nimirum, neque
 anteriori parte esse forminā.
 Multis itaque absq; delectu
 effutitis verbis, composito
 illorum tumultu promiscuo,
 Viri, inquam, amici, modestā
 insistite disputationem. Ete-
 nim decora est eruditionis
 lex. Sublata igitur hac incō-
 posita, & nullum finem ha-
 bente contentione, vicissim
 pro sua uterque sententia,
 orationem instituite. Nondū
 enim tempus est ad naudem
 redeundi, hocque otio uten-
 dum ad hilaritatem, & ad ea
 studia quæ cum delectatione
 prodesse possint. Proinde
 hinc è templo abscedentes
 (multa enim turba religionis
 gratia huc ventitat) ad vnum
 ex conuiujs accumbamus,
 ut per otium & cum silen-
 tio, & audire, & dicere quæ
 cuique libet, liceat. Illud au-
 tem memineritis, quod qui
 hodie victus fuerit, is non
 ampliùs de ijsdem nobismo-
 lestus futurus sit. Visus sum
 rectè hæc dicere: ijsque
 comprobantibus exiuius:

ἐγὼ μὲν ἡδόμενος, οὐδὲ μὲν με
 πειζούσης φρενίδος, οἷδ' ἐπὶ
 σπυνοῖας, μεγάλῳ ἐν ἑαυτοῖς
 σκέψιν ἀνὰ καὶ χάτω κυκλοῦν-
 τες, ὡς περὶ τὴν περὶ μεμνίας
 ἀγωνιοῦμαι πλαταιᾶσιν; ἐπὶ
 δὲ ἔκωμ' εἰς τι σπυνοῖας, καὶ
 παλίνσκιον, ὅρα δέσους ἀνα-
 παυσθεῖον, ἡδὺς εἰπὼν ὁ τόπος
 ἐγὼ, καὶ γὰρ οἱ καὶ κορυφῶν λι-
 γρὸν ὑποχρῶσι τέλειγες, ἐν
 μέσῳ πάντῳ δικαστικῶς καθεζό-
 μιν, αὐτῶν ἐπ' αὐτῶν ὁρῶσι
 τὴν Ἡλιάαν ἔχων. περὶ δὲ
 ἀμφοτέροις κληθεῖν ὑπὸ τῷ,
 τίνα καὶ περὶ τὸν εἰπὼν, ἐπι-
 δὲ χαρικλῆς ἐλελογχεῖ περὶ-
 πρεν, ἐνδὺς ἐναρχάται τῷ
 λόγῳ δικελευσάμεν. ὁ δὲ,
 τῇ δεξιᾷ τὸ πρῶτον αἰαρί-
 ψας, ἡσυχῇ, καὶ μικρὸν ἐπι-
 χρὸν, ἀρχεται τῇ δὲ πῇ Σὺ
 δέσποινα τῶν ὑπὸ σὺ λόγων
 Λορεδίτη, σὲ βινδὸν αἰ ἐμαὶ
 δέσεις καλῶσιν. ἀπαρτὶ μὲν γὰρ
 ἐργῶ, καὶ βραχὺ τὴν ἰδίαν πι-
 δοῦς ἐπιστάξης, τελειότατον
 ὅστιν. οἱ δὲ ἐρωτικοὶ λόγοι, πε-
 ειπῶς σου δέονται. σὺ γὰρ αὐ-
 τῶν γυναικῶν μήτηρ. ἴδι δὲ
 γυναιξὶ σπυνοῖας, ἢ θύληα.
 χάρεισαι τὴν καὶ τοῖς ἀνδράσι
 μέλειν ἀφρεσιν, ὡς ἐγγυνηθῶσι.

ego quidem lætus, nullam
 premēte curā illi verò cogi-
 tabūdi, magnā in animis spe-
 culationē sursum ac deorsū
 versantes, perinde ac si de
 prioribus partibus apud Pla-
 tæas essent decertaturi. Post-
 quā autē venimus in dē-
 & opacū, pro ætatis tēpore,
 quietis locū, Suis hic locū,
 inquiēs ego, Nā supra ver-
 ticē canorū resonāt cicadæ,
 in medio more iudicis, coe-
 sedi, ipsam illam supercilij
 Eliæ præ me ferēs. Propo-
 sita autē utrifq; sorte, utrum
 priore loco dicere oporteat:
 posteaquā Charicles priorē
 locū sortitus est, continuo ut
 orationē auspicaretur, hor-
 tatus sum. Ille verò postquā
 faciem dextra paululum at-
 triuisset, ac paulisper hætū-
 set, ad hūc modum orditur.
 Te domina Venus, te auxi-
 liatricē mihi pro te dicenti
 meæ preces vocant. Nā cui-
 cunq; operi, vel rapillū pro-
 priæ suadellæ instillaueris, ab-
 solutissimū esse solet. Tum
 verò amatorij sermones tua
 opera magnopere indigent:
 quorū es maximē germana
 mater. Ades itaq; mulieribus
 patrona, tu cū sis femina.
 Largire autem & viris ut
 mancant mares quales sunt.
 Ego igitur statim
 ab initio orationis, pri-
 mū ὡς ἐν ἐνδὺς ἐν ἀρχῇ τῷ λόγῳ

τὴν περμύνητα, καὶ πάσης
 φύσεως περὶ ῥίζον, ὧν
 ἐξίω, μάρτυρα ἐπιθαλάμῃ.
 ἔγω γ' ἤ ἱερὰν τῶν ὁλῶν φύ-
 σιν. ἢ τὰ περὶ τα πηξάμεν A
 τοιχεῖα τοῦ κόσμου, γῆν, αἶρα,
 πῦρ, ὕδωρ, τῇ περὶ ἀλλήλα
 τούτων ἐπικράσει παῖ ἐξωρό-
 ησεν ἑμψυχον. ἐπιστάμεν δ'
 ἵπτι θνητῆς ἐσθλῆς ὕλης διημέ- B
 ρημα, καὶ βεσχυρὸς χροῖος ὁ
 τοῦ ζῆν ἐκείνῳ κατείμαρται, ἢ
 ἐτέρου φθορὰν, ἄλλου γῆμισιν
 ἐμψυχώτατο, καὶ τῷ θνητῶν-
 τι, τὸ πικτόμενον ἀντιμέβησεν, C
 ἵνα ταῦς παρ' ἀλλήλων δια-
 δοχαῖς εἰς τὴν αἰὶ χρόνον ζω-
 ῆν. ἐπὶ δ' ἡμῶν ἀπορνεῖ ἐξ ἑνός
 τι γινώσκει, διπλῶς ἐν ἐκείνῳ
 φύσιν ἐμψυχώτατο. τοῖς μὲν γ' D
 ἀρρεσιν, ἰδίᾳ καταβολαῖς σω-
 μάτων χαλεπαμένη, τὸ θῆλυ δ'
 ὥσπερ ἡμεῖς τι δοχεῖν ἀποφῆ-
 νασα. κοινὸν οὐκ ἀμφοτέρῳ
 γῆμι πόδον ἐγκραταμένη, συ-
 νέτευξεν ἀλλήλοισι θρονον ἀ-
 νάγκης ὅσον, καταχράσασα μέ- E
 νειν ἐπὶ τῆς οἰκείας φύσεως
 ἐκάτερον. καὶ μήτε τὸ θῆλυ
 παρὰ φύσιν ἀρρενεῖσθαι, μήτε
 τῶν ἀρρενῶν μαλακίζε-
 σθαι. διὰ τοῦτο αἱ σὺν γυ-
 ναικὶν ἀνδρῶν ὁμιλίαι, μέγισ-

mam omnium matrem, pri-
 mamq; generationis radicē,
 eorum quæ propono, testem
 aduoco. Dico autem sacram
 illam Vniuersorum naturam,
 quæ primis illis inter se cō-
 glutinatis mundi elementis,
 terra videlicet, aëre, igne, &
 aqua, mutua illorum & tem-
 perata commixtione, omne
 procreauit animatum. De-
 inde sciens nos esse materiæ
 mortalis opificium, & breue
 vitæ tempus vnicuique præ-
 stitutum, effecit vt vnus in-
 teritus, alterius esset ortus,
 & morienti quod nascitur
 rependit, vt mutuis succes-
 sionibus in perpetuum vi-
 uamus. Quoniam verò fieri
 nō poterat vt ex vno aliquid
 procrearetur, duplicem in v-
 noquoque genere naturam
 effinxit, largitus maribus se-
 minis propriam emissionem,
 fœminam verò ceu genituræ
 receptaculum faciens. Com-
 muni igitur vtrique generi
 indito desiderio, illos inter
 se coniunxit, sancta necessi-
 tatis lege præscripta, vt in
 propria natura vterque ma-
 neat, nec præter naturam
 marem fœmina, nec mas fœ-
 minam turpiter agat. Atque
 hoc pacto virorum cum mu-
 lieribus cōsuetudines, in hoc
 vsque tempus, hominū vitæ

δὲ τὸν ἀνδρῶν βίον

ἀθανάτοις διαδοχαῖς τυλάθη-
 σιν. ἴδεῖς αὐτὴν αὖτ' αὖθ' ὅς
 αὐχεῖ θνέσθαι. δυοῖν δ' ὀνομά-
 τοις σεβασμίον πάντα τιμὰς
 μύρουσιν, ἐξίσου πατρὶ μητέρα
 περικλυούτων. κατ' ἀρχὰς
 μὲν οὐκ ἔθ' ἡρώϊκα φρονῶν ὁ
 βίος, καὶ πλὴν γειτονα θεῶν σέ-
 βων ἀρετῶν, οἷς ἐνομοθῆτην
 ἢ φύσις ἐπειδάσκει. καὶ καὶ
 ἡλικίας μετὰ γυναιξὶ ζευγύ-
 μῳ, θνητῶν πατέρες ἐγί-
 γνοντο τέκνον. καὶ μικρὸν δ'
 ὁ χρόνος ἀπ' ἐκείνου τῷ μεγέ-
 θους ἐς τὰ τῆς ἡδονῆς καταβαί-
 νων βάραθρα, ξένας ὁδοὺς, καὶ
 παρεκκλυσμῶς ἀπολαύσεων
 ἔτευξεν. εἰδ' ἢ πάντα τολμῶσα
 βύρην, πλὴν φύσιν αὐτῶν παρη-
 νόμησε. καὶ τις ἀπ' αὐτοῦτος
 ὁδοπαλοῖς τὸ ἄρρεν εἶδεν ὡς
 θῆλυ, δυοῖν δ' αὖτερον, ἢ τυ-
 ραννικῶς βιασάμενος, ἢ πῦτος
 παυρὺς. σιωπῶν δ' εἰς
 μίαν κοίτῃν μὲν φύσις. αὐτὸν
 δ' ἐν ἀλλήλοις ὀρώντες, οὐδ' αὖ
 δρώσιν, οὐδ' αὖ πάρεσιν ἡδύν-
 το. καὶ περὶ δ' εἶ φασιν ἀρ-
 γῶν ποιεῖσθαι, ὀλίγης ἡδονῆς
 ἀντιεπληθέσαντο μεγάλῃ
 ἀδολείᾳ. εἰποὺς μεμῶς εἰς το-
 σῶν τυραννικῆς βίας ἢ τὸλμα
 περὶκοψεν, ὡς μάχῃ σιδήρῳ πλὴν φύσιν ἰατροῦ.

successionibus immortaliter
 conseruant. Nullus vi-
 viro se natum esse gloriatur:
 sed intra duo venerabilia no-
 mina, omnis honor mater
 eorum qui ex aequo patrem
 ac matrem adorant. In id
 igitur cum adhuc heroica
 saperet vita, & vicinam Deo-
 rum coleret virtutē, legibus
 à natura constitutis obtem-
 perabat. Ac seruatō ætatis
 modo, cum mulieribus co-
 iuncti, generosorum patres
 fiebant liberorum. Verum
 paulatim tempus ab illa ma-
 gnitudine ad voluptatis vo-
 tagines descendens, nouas &
 commutatas fruendi vias a-
 peruit. Deinde, quæ nihil nõ
 audet voluptas, naturæ le-
 gem violauit. Quare aliquis
 primus oculis matrem con-
 spexit, tanquam feminam,
 duorum alterum, aut tyran-
 nica vi cogens, aut dolosis
 verbis inducens. Venitque
 vna in vnum lectum natura:
 nec cum se coeuntes conpi-
 cerent, eorum quæ faciebāt
 aut patiebātur, ipsos puduit.
 Et quod, aiunt, semine per-
 steriles rupes proiecito, bre-
 uem voluptatem magna in-
 famia permutarunt. Dixerat
 verò tyrannicæ violentiæ
 audaciam eò usque esse pro-
 gressam, vt iam sacrilego fer-
 ro naturam deprædentur.

ἢ δ' ἄρρενων τὸ ἄρρεν ἀκα-
 παντες, εὖρον ἡδονῆς παρέλ-
 ντα μέτρα. οἱ δ' ἄθλιοι, καὶ
 συχεῖς, ἢν ἐπιπλέον ὦσι
 αἰδές, οὐδ' ἐπὶ μύρουσιν αἰ-
 ρες, ἀμφίβολον αἶνγμα δι-
 λῆς φύσεως, οὐτ' οἷς ὁ γε-
 γλυται φυλαχθέντες, οὐτ'
 χόντες ἐφ' ὃ μετέβησαν. τὸ δ'
 ν νεότητι παρεμείναν αἰδώς,
 ὡς γῆρας αὐτὸν μαερίνει πρὸς
 ἔργον. ἅμα γὰρ ἐν παισὶν κριθ-
 εύνται, καὶ γεγηράκασιν, καὶ ἐν
 ἡδρῶν μεταχρῆμον ἔχοντες.
 τῶς ἢ μαρὰ, καὶ παῖτος κακῆ
 διδασκαλός βυφὴ, ἄλλω ἀπ'
 ἑλλης ἡδοναῖς ἀνασφύζοντες ἐπι-
 νοῦσα, μέλει τ' ἐδὲ ῥηθῆναι
 διωαμδρῆς ἐν πρὸς πῶς νόσε κα-
 πώλιδεν, ἵνα μηδ' ἐν ἀγροῦ ἡμέ-
 ρος ἀσπληγίας. οἱ δ' ἐφ' ὧν ἡ
 πρὸς νοῖα πρὸς μὲν ἔταξεν, ἡ μᾶς
 ἔχαστος ἰδρυτο. τῶς μὲν γυναι-
 κῶν ἀπ' ὁμιλίαις ἡσκούμεθα, καὶ
 παῖτος ὀνειδίδις ὁ εἶος ἐχθρὰ
 ρυεν. ἀμέλει παρὰ τοῖς ἐδὲν
 ἐκ πονηρῆς διαδίστατος παρε-
 χαράξαι διωαμδρῆς ζῶσις, ἀ-
 χραντος ἢ τ' φύσεως νομοθεσία
 φυλάττει. λέγοντες, ἐκ ἐπιμαί-
 νονται λείωσιν, ἀλλ' ἢ καὶ χα-
 ρὸν ἀφ' ἑδίστη πρὸς τὸ πᾶν
 τ' ὀρεξίν αὐτῶν ἐκκαλεῖται.

Et masculo maribus exhau-
 sto, superuacuos volu-
 ptatis modos inuenerunt.
 Miseri autem illi & infœli-
 ces, ut eò magis pueri sint,
 non ampliùs viri manent,
 ambiguum naturæ duplicis
 ænigma, cum neque ad quod
 nati sunt, conseruentur, ne-
 que id, ad quod transiêre,
 habeant: & si ille qui in
 iuuentute permanet, eos in
 præmaturum senium tabe-
 facit. Simul enim pueris
 annumerantur, & consenue-
 runt: nullum virilis ætatis
 interuallum habentes. Ita
 scelesti illa, & omnis mali
 magistra mollities, volu-
 ptates impudicas, aliam ex
 alia, excogitando, in eum
 morbum, qui neque decore
 dici possit, prolapsa est, ut
 nullam obscœnitatis partem
 ignoraret. Quòd si in ijs,
 de quibus Prouidentia le-
 gem sanciuir, unusquisque
 nostrum sese firmaret, mu-
 lierum congressu contenti
 essemus: & ab omni probro
 pura foret vita. Certè inter
 ea animantia, quæ nihil ex
 mala affectione deprauare
 possunt, illibata naturæ lex
 custoditur. Leones non in-
 saniunt in leones, sed ve-
 nus tempestiua, libidinem
 eorum in fœminam excitat.

ταῦτες ἀγλαΐης βουσὶν ἐπι-
 θόρνυται, καὶ κριὸς ὅλῳ πλὴν
 πείμῳ ἀφένος πληρεῖ σπέρ-
 ματος. τί γ', οὐ σὺν μὲ ἐνυαί
 μεταδίδωκεσι καὶ περὶ, λυκαί-
 ναις δ' ἐπιμήνυνται λύκοις
 καὶ δόλου δ' εἰπεῖν, ἔθ' οἱ ἀέεα
 ροιζοῦντες ὄρνεις, ἔθ' ὅσα θ'
 ὕδατος εἰληχε λη-
 ξίν. ἀλλ' ἔθ' ἐπὶ γῆς τιζῶν, B
 ἀφένος ὁμιλίας ἐπιτρέχῃ, μέ-
 νει γ' ἀκίνητα τ' ὡρονοίας τὰ
 δόγματα. ὑμῖς δ' ὦ μάττω
 ἐπὶ τῷ φρονεῖν ἐυλογούμενοι,
 θνητοὶν ὡς ἀληθῶς φαῦλον ἀν-
 θρώποι, τίτι καὶ ἡ νόσῳ παρ-
 νομόσαντες, ἐπὶ τ' κατ' ἀλ-
 λήλων ὕβειν ἡρέδιδε; τίνα τῆς
 ψυχῆς τυφλῶ ἀναιδισίαν κα-
 ταχεάντες, ἀμφοῖν ἡτορῶντε,
 φεύγοντες αὖ δίδωκεν ἔδει, καὶ
 δίδωκοντες ἀφ' ὧν ἔδει φεύγειν;
 καὶ καθ' ἓνα τοιαῦτα ζήλου
 παύων ἐλομβῶν, ἔθ' εἰς
 ἔσται. ἀλλὰ γὰρ ἐνταῦθα ποῖς
 σωκρατικοῖς καὶ ὁ θαυμαστὸς
 ἀναφύεται λόγος, ὃς οὐ πα-
 ρι καὶ μὲ ἀκοαί, τελείων ἐν-
 δεῖς λογισμάτων φαινακίζον).
 τὸ δ' ἡδὴ κατ' ἐφρόνησιν ἐς ἄκρον
 ἔχον, ἐν αὐτῷ ὑπαχθῆναι δύνα-
 ται. ψυχῆς γὰρ ἔρωτα πλάττου-
 ναι, καὶ τὸ τῷ σώματι

Taurus armenti dux tu-
 bobus miscetur: & Anestor-
 tum gregem masculo imple-
 semine. Quid autem iu-
 suum cubilia sectantur ar-
 lupas autem ineunclupi: Et
 ut in summa dicam, nec te
 quæ ærētem perstrepuunt, nec
 neque quæ humidam aquam
 sortita sunt mansionem, ne-
 que etiam aliquod in terris
 animal congressum maris
 appetit, sed manent inter ea
 immota Providētia decreta.
 Vos verò homines qui fru-
 stra nomine sapientiæ bene
 auditis, animal reuera malā,
 quonam nouo morbo deli-
 quentes in mutuam flagi-
 tium prouocati estis. Quo-
 nam animi cæco furor
 effuso, adeò utraque aber-
 ratis à via, ea fugientes que
 sectari, & sectantes earum
 fugere oportebat? Quæ si
 quisque singulatim intueretur
 velit, ne vnus quidem super-
 erit. Atenim hīc Societas
 præclara illa renascitur ora-
 tio, qua pueriles aures, per-
 fectis ratiocinandi viribus
 adhuc carentes, decipiun-
 tur. Illud autem quod iam
 per prudentiā ad summum
 euasit, subduci faciliè ne-
 quit. Animi enim amorem
 quendam comminiscuntur,
 & cū corporis pulchri-
 tudinem amare verentur,
 ἑυμορφον αἰδεύμενοι εὐμορ-
 φον

ἑπὶ καλῶσιν αὐτὸν ἔρασι.
 οἷς μοι πλάκεις καὶ χαλῶν
 περ χεῖται. τί γὰρ παθόντες ὡσε-
 νοὶ φιλόσοφοι, τὸ μὴ ἡδὴ μα-
 ρῶ χροῖω δειδωκὸς ἑαυτῷ
 A τείραν ὀπίσιν ὄσιν, ᾧ πολὺ
 προσέκουσα, καὶ ἡμῶν ἀρετῶν
 μαρτυρεῖ, δι' ὀλιγωρίας παρ-
 πικνεύετε. πᾶς γ' ὁ σοφὸς ἔ-
 ρως ἐπὶ τὸ νέον ἐπιπῶνται,
 B μηδέπω τῶν λογισμῶν ἐν
 αὐτῷ φρεσὶ ἀβασίσονται κεί-
 σιν ἐχόντων. ἢ νόμος ὅτι, πᾶσα
 μὲν ἀμορφίαν πονηρίας εἶναι κα-
 C τάχειτον. ἐνθὺ δ' ὡς ἀγαθὸν
 ἐπαινεῖται τ' καλόν. ἀλλὰ τοι
 καὶ τ' μέγα ἀληθείας περ φη-
 τῶν Ομηρον,

Εἶδος, τίς ἀκιδνότερος πᾶσι
 ἀνδρῶν;

Ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεισέ σε φῶς.
 αἱ δὲ τ' ἐς αὐτὸν

Τερπόμενοι λένουσιν, ὅδ' ἀ-
 σφαλῶς ἀγρεύει,

Ἰδού μελίζει. καὶ γ' ὁρῶσι
 ἀρετῶσι.

Ερχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ, θεὸν
 ὡς εἰσερόωσι.

καὶ πάλιν ἐπὶ που λέγων,
 οὐκ ἄρα σοὶ γ' ἐπὶ εἶδει, καὶ
 φρέσιν ἦσαν.

Ἀμείλι τῷ καλῷ Νιρέως ὁ σο-
 φὸς Οδυσσεὺς πᾶσι ἐπαίει;

virtutis sese vocant amato-
 res: ob quæ mihi sæpe ac-
 cidit ut in cachinnos erum-
 pam. Quare ô venerandi phi-
 losophi, quod iam longo
 A tempore sui experimentum
 præbuit. quale sit, cui can-
 ties conueniens, & senectus
 virtutis dat testimonium, per
 negligentiam dimittitis? om-
 nis autê præclarus ille amor
 in iuuenem concitatur, cum
 B vis ratiocinandi nondum
 habeat ad quæ iudiciû con-
 uertat? An lex hæc est, ut om-
 nis quidem deformitas præ-
 uitatis damnetur, quod verò
 C pulchrum est, id statim tan-
 quam bonum laudetur? At
 iuxta magnum illum ve-
 ritatis interpretem Ho-
 merum;

Alim pulchro minis enitet ore;
 D At formam eloquio Deus ornât,
 eumque tuentur

Lesi omnes: suam intrepidus
 commixta pudore;

Hic fatur, mediòque in cætu
 præstat honore.

Perque urbem aspiciunt gradi-
 entem numini instar,

E Rursum alibi dixit.

At tibi formoso sub corpore nula
 la fuit mens.

Certè formoso illo Nireo
 cordatus Vlysses magis lau-

πῶς οὐ φρονήσεως μὲν,
 ἢ δικαιοσύνης, τῶν τε λοιπῶν
 ἀρετῶν, αἱ τελείους ἀνδρες
 συγκληρον εἰλόχουσι τάξιν, ἔ-
 δειξ ἔρως ἐν ἑαί, τὸ δὲ ἐν πᾶσι
 καλλὸς οὐκ ἐστὶν ὁρμῆς πα-
 θῶν ἐγείρει; πᾶσι γὰρ ἐστὶν ἔ-
 δεῖ Φαιδρε διὰ Λυσίαν ὃν
 Πλάτων, ὃν περιέδωκεν, ἢ πᾶσι
 ἀρετῇ φιλεῖν Ἀλκιβιάδου εἰκὸς
 ἔστι, διότι ἀφροσύνη ἐστὶ τὰ θύων
 ἀγαθὰ, καὶ ἡμῶν ἐν ἑλευ-
 σθι τελείων αἱ παρὰ πότον
 ἄφροσύνη φωναί. τίς ἔρασις
 ὁμολογεῖ γινώσκειν, περιδιδόμε-
 νων Ἀθηνῶν, καὶ Δικελείας
 ἐπιτιχέει μὲν, καὶ βίου τυ-
 ξαντίνα βλέποντος; ἀλλ' ἄρα
 μὲν οὐδὲν κατὰ τὸν ἱερὸν
 Πλάτωνα πύργον ἐμπύλα-
 το, πᾶσι ἐπὶ πᾶσι μὲν. μετα-
 βᾶ δὲ ἀπὸ τοῦ παιδὸς εἰς τὸν
 ἀνδρα, καὶ ἔστι ἡλικίαν ἢ τίνας
 ἀρετὰς φρονήσεως ὁλόκληρον
 εἶχε ἢ λογισμὸν, ὑπὸ πάντων
 ἐμπεσέτω, τί δὲ πᾶσι ἀνδρῶν
 ὁρμῶν ἐπὶ γὰρ φρονέοντες αἰ-
 σῶν, ἡμῶν ἀρετῶν λέγουσι
 ἡμῶν τοῦ σώματος ἐν ὁρμῇ, αἱ
 φιλόνοιοι μάλιστα, ἢ φιλόσο-
 φου; καὶ ταῦτα μὲν ἡμῶν ὑπὸ
 τοῦ μὴ δοκεῖν ἐπιστήμων ἀνδρῶν
 φιλαπεχθονήσεως μὴ μόνον,

datur. Quo pacto igitur a-
 prietate quidē, aut iustitiae, a-
 terarumque virtutum, quae cum
 perfectis viris cōiunctae natū
 sūt ordinē, nullus amor inco-
 sit, illa verò quae pueris inco-
 forma vehementissimos affe-
 ctuum impetū excitat? Profectus
 igitur Phaedrus ὁ Plato amat
 oportebat propter Lysiam,
 quem prodidit: aut Alcibi-
 dis virtutē diligere par erat,
 quia Decorum statuas mutila-
 bat, & in sacris Eleusinijs
 inter potandum voces mys-
 teria produnt. Quis consti-
 teretur se amatorem factum
 esse, cum Athenas prodectus
 tur, & Decelia muris cingeret-
 tur, & vitz tyrannidem rī-
 deret? At donec quidē barba
 nondum, iuxta sacrum il-
 lum Platonem, obitus erat,
 omnibus fuit amabilis. Sed
 postquam à puero in virum
 trāsīit, qua aetate intellectus,
 qui hactenus fuerat imper-
 fectus, integrā ratiocinandi
 vim obtinebat, ab omnibus
 odio habebatur. Quid igitur
 turpibus affectibus vocabu-
 lorū inscribētes verecundī,
 animi virtutē appellant cor-
 poris elegantiā, iuvenū isti
 maiores magis quā sapientes?
 Atque haec quidē à nobis dicta
 sufficiant, ne clariorū virorū
 nimis invidiosē mentionem
 facere videamur. Patet
 ἐπὶ τοῦτο ἐν ἑαί.

ἀπὸ τῆς ἄγαν σουδῆς ἐπὶ
 ὑμετέραν ὦ Καλλικρατί-
 κηπαίαν ἡδονῶν, ἐπιδύξω
 μεδικῆς χεῖρας πολὺ τὴν
 μαλακίαν ἀμείνω. καὶ τὰ A
 ἔσονται, ἐγὼ πᾶσαι ἀπόλαυ-
 ῶμαι τρυφερότεραι εἶναι,
 καὶ χρονοτέραν. ὅξῃα γὰρ
 οὐκ ἔστι παρὰ πᾶσα, φθαίη
 ἢ γυναικῶν πεπαιγμένη.
 εἰ εὐφραίνου, ἐν τῇ παρὰ
 κρήνῃ, ὥς εἶδε καὶ βίου
 κερὰς περιδοσίας ἢ μικρο-
 γος ἡμῶν ἐπεκλωσέ μοῖρα, καὶ C
 πᾶσι δινεκέας ὑμέτερας, μη-
 μεταλὺς λύπης τὴν διαύσιον
 νεμεριώδης. ἐορτίζω γὰρ αὖ, καὶ
 ἀνέμεναι τὸν ὅλον χρόνον ἡρο-
 υ. καὶ ἐπὶ τῶν μεζούρων ἀ-
 δῶν ὁ ἑσπέρωνος δαίμων ἐν- D
 σθεν, ὅπως τοῖς παρῶσιν ἡδι-
 τὰ παρέλκοντα. γυνὴ μὲν
 ὦ ἀπὸ παρθένου μέχρις ἡλι-
 κς μέσης, πρὶν ἢ τελέως
 καὶ ἐσχάτῃ ρυτίδα τῆς γῆρας
 τῶν εὐμαῶν, ἐν ἀγαλλοῦν αἰ-
 ῶσιν ὁμιλῆμα. καὶ παρὰ E
 τὰ τῆς ὥρας, ὅπως ἡ ἐμπει-
 α ἔχει πλεονάζει τῶν νέων
 φώτερον. εἰ δὲ εἴκοσιν ἐτῶν
 ποσειδῶν παιδία τις, αὐτὸς
 οὐκ ἔστι παρὰ πᾶσαν, ἀμφί-
 λον Ἀφροδίτῃ μεταδίδων.

autē à vehementiori studio,
 ad vestram Callicratida, vo-
 luptatem descendens, osten-
 dā puerorū cōsuetudine mu-
 liebrē multò esse potiorē. Ac
 primū, omnem ego delecta-
 tionem cēleo iucundiorē esse,
 quæ diuturnior est: siquidem
 voluptas quæ celerrimè præ-
 teruolat, priusquam sensu
 percipiatur, desinit. Id verò
 quod oblectat eo præstātius,
 quò magis abūdat. Vtinā &
 vitæ longos terminos parca
 illa Parca nobis præfiniūisset,
 totūque hoc spatiū perpe-
 tua esset sanitas, quæ mentis
 edaci molestia vacaret. Nam
 quasi festum, & celebratē
 aliquam totum hoc tempus
 duceremus. Verū postquā
 malignus dæmon maiora
 bona nobis inuidit, in præ-
 sentibus utique rebus, dul-
 cissima illa sunt quæ pro-
 trahuntur. Itaque mulier à
 virginitate ad mediā usque
 ætatem, priusquam extrema
 illa senectutis ruga incurset,
 viris amplexu digna est con-
 suetudo, ac quauis præter-
 ierit venustas, experientia
 tamen habet aliquid dictū
 sapientius quā iuuenes. At
 verò si quis puerū viginti an-
 norū aggrediatur, is mihi af-
 fectiōe pathica laborare vi-
 detur, ambigūā venerē sectā-
 do. Nā & duri sūt membrorū
 σκληροὶ γὰρ οἱ τῶν μελῶν

αὐταῖς φωθύντες ὄγκοι. καὶ βα-
 ρύ μ' αὐτὴ τῷ παλαι μαλα-
 κῇ συκαδὸν ἰούλους τὸ ἥμισυ.
 οἱ δ' ἐυφυῆς μηρεὶ θριξίν,
 ὡς αἰεὶ ῥυπῶντες. αἱ δ' ὄχι τοῦ-
 των ἀταρτέστερα, τοῖς πεπερα-
 χόσιν ἡμῖν εἰδέναι παρὲν. γυ-
 ρακὴ δ' αὖ πάση, ἢ τῷ χρομα-
 τος ὀπισθὰς χεῖρες, καὶ δαψι-
 λῆς μ' ἀπὸ τῶν βοσφύχων τῆς
 κεφαλῆς ἑλικες, ὑακύνθοις τὸ
 κελὸν ἀνθούσιν ὁμοῖα πορφύ-
 ροντες. οἰκῶν, ἐπινύπιοι κέχυ-
 ται, μεταφρένων κόσμος. οἱ δ' ἔ-
 παρ' ὧτα, καὶ κροτάφοις, πολὺ
 τῶν ἐν λειμῶνι εὐλότεροι
 σελίνων. τὸ δ' ἄλλο σῶμα, μὴ
 δ' ἀκρῇ πειχρὸς αὐταῖς ἰσο-
 φουρμῆς, κλέβου φασίν, ἢ σι-
 δωνίας ὑέλου διασηγέστερον ἀ-
 πασεσθῆναι. τίς δ' ἔχ' τῶν ἡδο-
 γῶν καὶ ταῖς ἀντιπαθεῖς μετα-
 διοκτίον, ἐπιιδὼν ἔχιστον τοῖς
 διαπεθεῖσιν οἱ πάχοντες ἐντραύ-
 γωνται; καδὸν γὰρ οὐ κατὰ
 ταυτὰ τοῖς ἀλόγοις ζώοις τὰς
 μονήρεις διαπειθεῖς ἀσπιν-
 ζομεν, ἀλλὰ πως φιλεταίρῳ
 κοινωνία συζυγῆτες, ἡδίστα-
 τε ἀμαδὰ σὺν ἀλλήλοισι ἡρώ-
 μεδα, καὶ τὰ δυσχερῆ κουφότερα
 μετ' ἀλλήλων. ὅθεν εὐρέθην βρά-
 σιζα κοινῇ, καὶ φιλίας μωσίν

thori iā adulti & viriles, &
 asperum quidē, pro eo quod
 molle fuit olim, oblitū co-
 bra lanugine mentum, & i-
 mora pilis pullulantia ex-
 squallerent. Quæ verò
 his occultiora, vobis, &
 periculum eius rei fecit
 cognoscenda relinquo. In
 omni autem muliere, semper
 coloris resplendet gratia. &
 largæ cirrorum capitis tu-
 tura, perinde ac pulchræ fi-
 rentes hyacinthi, nigrae
 alix quidem per tergū effu-
 duntur, scapularū decore
 verò secundum aures, & cor-
 pora, multò quàm in præ-
 apium est, crispiores. Re-
 quum verò corpus, de mi-
 nimo quidē ipsis subnatisse
 pilo; Electro, ut aene, aut
 vitro Sidonio lucidius effu-
 get. Cur autem non & me-
 tuos voluptatū affectus per-
 sequar, quādoquidē ex equa
 cum ijs qui agendo afficiun-
 tur, patientes quoque oble-
 ctantur? Ferè enim nos et
 bruta animantia, solitarias
 commoraciones amam, et
 amica societate coniuncti, &
 quæ bona sunt, inter nos me-
 tuo iucundiora, & aduersa
 inter nos mutuo leuiora ex-
 cimus. Vnde & inuicem et
 mensa communis, & appropia
 amicitia media recte illa, di-
 bitam ventri voluptatem
 βράσιζα παρὰ τῶν φίλων, καὶ

ὡς φειλομένην ἀπομεβύδω
 πάλαισιν, ἔμοιγε τ' ἴσασιν,
 τύχοι πινόντες γέγον, καὶ καθ'
 ὅταν τ' πλουτελῶν πιμπλά-
 ῃσι σίτων, ἀλλὰ δεκίτερ- A
 ρὸν ἐχάσω τὸ μετ' ἄλλῃ. καί
 κ' ἡδονὰς κοινωσαμένοι μάλ-
 ον, εὐφραυνόμεθα. αἶμα οὐκ
 ὑπαίκεται σῶμα δέ, τ' ὑπολαύ-
 νως ἀντιδοσὶν ὁμοίαν ἔχουσιν. B
 ἢ ἢ καὶ γὰρ ἔλίσσιν διαδέντες,
 ἰδέως ἀππλάσσει, εἴη μὴ δι-
 ῶσιν Τίφρεσιν παρσεκτῶν, ἅπ-
 ῃ θύλεια τέρεψις ὅλη μοῖρα
 πλεονεκτεῖ τ' ἀρρενα. κελόν δ. C
 οἶμαι μὴ φιλαύτως ἀπολαύ-
 σαι δελήσαντας, ὅπως ἰδία π-
 ρησὸν ἀποίσσιν σκοπεῖν, ὅλῳ
 παρὰ τε λαμβανόντας ἡδονῶν,
 ὅς ἐκείνο μελετημένον, ἔτι πυ- D
 γαίνουσιν ἀντιπαρῆξιν ὁμοία.
 τὸτο δ' ἔτι αὐτὸ πᾶσι πᾶσι εἰ-
 ποίσις, οὐχ οὐτὼ μέμνην. ὅς
 ὅμ', διαδείς ἢ νομίζῃ ποτὲ ταῦ-
 τα, τὴν ἡδονῶν ἔχαιστον λα-
 βῶν, ἀπέρχεται. τῷ δ' ὕβρι- E
 σμῶν κατ' ἀρχὰς μ' ὀδυῖται, καὶ
 δάκρυα. μικρὸν δ' ὑπὸ χέρον
 τῆς ἀλγυδῶν χαλαπάσης,
 παλὸν ὡς φασὶν ἔδεν αὐτὸν ὀχλή-
 ρειας. ἡδονὴ δ' ἔστι πᾶσι. εἰ δ'
 εἴη π' ἔτι περὶ γόττερον εἰπῶν,
 εἴη δ' ἐν Ἀφροδίτῃς τελεῖται.

metimur, non soli Thasium,
 si contingat, bibētes vinum,
 neque singuli per se preciosis
 cibis nos implentes, sed illud
 videtur delectabile, quo quis-
 que cum alio fruitur. Ac vo-
 luptatibus inter nos commu-
 nicatis, maiori lætitiā affi-
 cimur. Illi igitur cum mulie-
 ribus congressus similē de-
 lectationis permutationē ha-
 bēt. Nā illi sese mutuo equa-
 liter afficiētes, maiori cū vo-
 luptate digrediūtur: nisi Ti-
 relis iudici est accēdendum,
 quod videlicet muliebris de-
 lectatio, tota parte masculā
 superat. Honestū autem esse
 arbitror, nō nimio sui amore
 frui volēdo, quo pacto pri-
 vatim aliquid commodi au-
 ferāt, spectare, totā ab aliquo
 voluptatē accipientes, sed
 illo, quod percipiunt diuiso, D
 similia retribuere. Atqui ne-
 mo adeō insanus est, qui hoc
 de pueris possit dicere. Sed
 alter quidē affect⁹, quocūq;
 tādē modo hæc existimat, e-
 ximia voluptate percepta a-
 bit: illi verò qui cōtumeliā
 hāc pass⁹ est, principio quidē
 dolores & lachrymæ obori-
 untur, verūm vbi per tempus
 paulū remisit, nequaquam v-
 aiūt maiorē molestiā intule-
 ris: voluptas autē ne vlla qui-
 dē est. Quod si aliquid etiā
 curiosi⁹ oportet dicere, opor-
 tet autē in Veneris delubro,

γυναικὶ μὲν ὁ Καλλιμαχίδης,
 καὶ παιδικότερον χροῖόνον,
 ὅξεστιν εὐφρανθῆναι, διπλασί-
 ους ἀπολαύσεως ὁδὸς αἰοί-
 ξαντα. τὸ δ' ἄρρεν, οὐδενὶ βότφ
 χρεῖζεται θήλειαν ἀπόλαυσιν.
 ὅς· οἱ μὲν καὶ ὑμῶν ἀρσενικὴν δι-
 νάται, πρὸς ἀλλήλους δ' ἡμεῖς
 ἀποτιχόμεθα. οἱ δὲ τοῖς ἄρ-
 ρεσιν ἐνυπνιεύουσιν αἱ μὲν ἄρρεων
 ὁμιλίας, πρὸς τὸ λοιπὸν ἐράτω-
 σαν ἀλλήλων καὶ γυναικας.
 ἄγε νῦν ὁ πῶτερον χρόνος, καὶ τ'
 ξένων ἡδονῶν νομοθετα, καὶ αἱ
 ὁδοὺς ἄρρενος βουφῆς ἐπινοή-
 σαι, χρεῖσαι τῷ ἴσῳ ἑκείνων
 καὶ γυναιξίν. ἀλλήλους ὁμιλε-
 σάτωσιν, ὡς αἰδρεῖ. ἀσπληγὸν δ'
 ὀργισμὸν ἐπιζητεῖν, ἀσπληγὸν τε-
 χασμα, ἀσπληγὸν τρεῖς αἰ-
 νύματα, κοίμασθαι γυνὴν μὲν γυ-
 ναικός, ὡς ἀνὴρ. τὸ δ' εἰς ἀκολού-
 πησιως ἥκον ὄνομα, ἀσπληγὸς
 καὶ λέγειν, ὅτι πειθακῆς ἀσπληγί-
 ας, ἀπὸ δὲ τοῦ κομπεύειν. πᾶσα
 δὲ ἡμῶν ἡ γυναικωνίτις, ἔστι
 φιλανὴς, αἰδρεμὴς ἐρωτας
 ἀσπληγῶντα. καὶ πῶς χρῆσθαι
 εἰς ἄρρενα βουφῶν βιαζέσθαι
 γυναικας, ἢ τὸ θυνάων ἀν-
 δρῶν, εἰς γυναικας θηλυεύειν.
 τοιαῦτα συντόμως μεταξὺ πα-
 ραινόμενος ὁ Χαρικλῆς ἐπαύ-

muliere licet Callicma-
 chus pueri modo modo delectum
 aperta illius fruenda dupli-
 cia. Nullo enim modo ma-
 sculus muliebrem voluptatem
 præbet. Quare siquidem
 A vobis placere possunt mulie-
 res, nos alij in alios munio-
 nem extruamus. Si verò ma-
 sculos cum masculis cogere
 decet, mulieres quoque scilicet
 mutuo in posterum amemus.
 B Age nunc o junior ætas, &
 novarum voluptatum legi-
 latrix, posteaquā novas ma-
 sculæ mollicitiei vias excogi-
 tasti, parem quoque mulieribus
 largire potestatem. Congre-
 dian-
 C diantur & illæ inter se, quem-
 admodum viri: cōmisso autē
 lasciuorum instrumentorum
 machinamento, prodigioso
 seminis expertium æmigma-
 te mulier cum muliere con-
 D cumbat, ut vir. Et quod in
 aurē rarō venit vocabulum,
 pudet etiam dicere, illi Tibi-
 badum obscenitatis, impu-
 denter agitur. Omne verò
 gynæceum nostrum, sit Phi-
 E lænis, semimares quosdam
 mores turpiter usurpans. Et
 quanto melius est in masco-
 lam libidinem cogi mulierē,
 quā generosum illum vi-
 rorum animum in mulierem
 effœminari? Talia cū magna
 contentione, inter dicendum
 indignatus, postquam dix-
 xisset Charicles finem fecit,

απο, δεινόν τι καὶ θειώδες ἐν
οἷς ὀμμασιν ὑποβλέπων. ἐφ-
ει δὲ μοι καὶ καθαρσίῳ χρῆσθαι
πρὸς τοὺς παιδικούς ἔρωτας.
καὶ ὅ, ἡσυχῇ μιμνῆσθαι, καὶ
πρὸς τὴν Ἀθηναίων ἡρέμα τὸ ὀ-
δάλμῳ παρεβαλὼν, παιδιαῖ
τη καὶ γέλωτος ὡς Καλλικρατί-
α, διακρίσθαι καθεδεῖσθαι πορ-
δικήσας, καὶ οἷδι ὅπως ὑπὸ τῇ
καρικλῆος δεινότητος ἐπὶ
σουδαμοτέρῳ ἤγμαι. χρῆδον γὰρ
ἐν Ἀρείῳ πάγῳ περὶ φόβου καὶ
τυχεῖας, ἢ τὴν Δία φαρμακῶν
ἡγωνίζομενος, ὑπερφύως ἐπα-
νωτο. καὶ πρὸς οὗτο ὡς, εἰ περὶ
πορτερῶν, ἀπαιτῶν σε ταῖς
ἐλπίσιν. Περικλῆς ὅτι πιδῶ,
καὶ τῶν δέκα ῥητόρων ταῖς Μα-
κεδόνων ἀνδραπλομένας γλώσ-
τας, ἐνὶ τῷ σῶ λόγῳ διατει-
λαι, μίας τῶν ἐν πύκτι δημι-
ουσιῶν ἀναμνησθέντι. μικρὸν
ἰσχυρὸν ὁ Καλλικρατίδας,
ὡς καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ προσωπε-
υοῦ τεκμαιρομένη, καὶ λίαν
ἐργονίας μετὰ εἶναι, λόγων ἀ-
μοιβῶν ἐνάρχεται. εἰ γυναι-
ξιν ἐκκλησία, καὶ διακρίσις, καὶ
πολιτικῶν περὶ γυμνασίων ὑπὸ
ματουσία, στρατηγὸς αὖ, καὶ περ-
εῖτης ἐκτελεστούντων, καὶ σε
χαλκῶν ἀνδραγμάτων ἐν ταῖς

horrendum & ferinum ocu-
lis intuens. Videbatur autem
mihi & expiatione vti cōtra
males amores. Ego verò
tacitè subridens & sensim o-
culos in Atheniensem conij-
ciens: lusus, inquam, & risus,
Callicratida, iudicem conse-
disse me arbitratus, nescio
quo pacto Chariclis vehem-
entia ad series cogitationes
adductus sum. Propemodum
enim quasi in Arcopago de
eade, atque incendio, aut per
Iouem etiam de veneficio lis
esset, animo fuit supra mo-
dum commoto. Tempus i-
gitur, si vnquam antea fuit,
nunc maximè est, vt Athenas
repetas: Periclis item sua-
delam, & decem illorum rhe-
torum linguas cōtra Mace-
donas armatas, vnica tua o-
ratione exerceas, actionum
earum quæ in Pnyce haberi
cōsueuerunt, vnā aliquā
recordando. Postquā igitur
paulū hāsisset Callicratidas
(videbatur autem mihi ex fa-
cie conijcanti, contentionis
esse plenus) aduersariam ora-
tionē orditur. Si mulierib*,
inquit, concionum, & fori,
ceterarūmq; ciuiliū rerum
concessa esset cōmunicatio,
dux & p̄ses illarum creatus
fuisses: ac te statuis ancis
per fora passim positis,
Charicles, cohonestarent.
ἀγορῆς ὡς Χαρίκλεις ἐπὶ μῶν.

χαδόν γὰρ ὃ ἃ αὐταὶ περὶ αὐτῶν,
 ὁποῦται προσχεῖν καὶ σοφίαν ἐ-
 δοκίμω, εἰ τις αὐταῖς τινὲς τῶ
 λέγειν ἔχουσιν ἐνῆκεν. οὕτω
 μὲν προσέειπεν αὐτῶν. οὐχ ἢ
 Σπαρτιάταις αἰδωπλισμένη
 Τελέσιλλα, δι' ἣν ἐν Ἀργεῖ
 θεὸς ἀριθμεῖται γυναικῶν Ἀ-
 ργείας ὑπὸ τὸ μελιχρὸν αἶχμα
 Λεσβίων Σαπφῶ, καὶ ἢ τῆς Πυ-
 θαγορείου σοφίας θυγάτηρ Θε-
 ανα, τίχα δὲ οὐδὲ Περικ-
 κλῆς οὕτως Ἀποασίᾳ συν-
 γόρησεν, ὅτι ἐπιδιδῶν ἐν τῶ
 πρὸς ἀρρένας ἡμῶν θηλειῶν λέ-
 γειν, ἐπιπλάττει καὶ ἀνδρες ἡμῶν
 ἀνδρῶν. οὐ γὰρ ἴλεως Ἀφρο-
 δίτη γυνῆ καὶ γὰρ ἡμεῖς ἴ-
 σοι. ἔντα πρῶτον. Εἰ γὰρ μὴ
 οὕτως ἐννομεῖν ἄξιον παιδείας,
 ἡλπαύειν τινὲς ἡμῶν προ-
 καλεῖται. ἐπὶ δὲ οἱ παρὰ τού-
 του λόγοι καὶ φιλοσοφεῖν ἡμῶν
 γυναικῶν ἐπενήθησαν, ἀσμε-
 νως τινὲς ἀπορρίπτειν ἢ παρὰ
 μόνους γὰρ ὁ ἀνὴρ ἔρως κοινὸν
 ἀρετῆς, καὶ ἡδονῆς ὅστις ἔργον.
 εὐαίμων γὰρ αὐτῶν, εἴθε μὴ ἐν
 δωματίῳ, τινὲς ἐπὶ τὸν ποταμὸν
 Σωκρατικῶν λόγων ἀλατρί-
 σεν, Ἀκαδημίας καὶ Λυκείου
 δῶκεν ἐντυχεσθαι, ἐργάζε-
 σθαι ἡμῶν ἐκείνης, πεφυκέναι ἔθ-

Firmè enim ne ipsæ ei-
 dem pro se ipsis, quæcunque
 sapientia præcellere vider-
 tur, si quis ipsis dicendi po-
 testatem permitteret, cum
 tanta contentione dicerent.
 Non illa quæ contra Spar-
 tanos armata processit Te-
 lesilla, propter quam Man-
 inter mulierum Deos nume-
 ratur Argis. Non melius
 illa, qua se Lesbos iactat Sap-
 pho, & Pythagoricæ do-
 ctrinx filia Theano, for-
 tassiss neque Pericles ita Af-
 ras patrocinaus esset. Ac
 siquidem mares decet pro
 foeminis dicere, dicamus &
 viri pro viris. Tu verò pro-
 pitia Venus esto. Etenim eos
 tuum Amorem veneramus.
 Ego certè putabam, in eun-
 dam hanc disputationem ex-
 stram ad iocum usque ex-
 processuram. Quia verò &
 animadverteri istius orationem
 pro mulieribus etiam philo-
 sophari, libenter occasionem
 hanc arripui. Solus enim
 masculus amor, communis
 virtutis, ac voluptatis est
 opus. Optarim autem, si id
 fieri posset, & platanum il-
 lam, quæ Socraticos omnes
 sermones auscultavit, arbor
 Academia & Lyceo felicior-
 rem, prope nos stare, nam
 ubi Phædri fuit accubitus
 ἢ Φαίδρου προσεχέμενος ἡ

ἦσ' ὅς ἐστις εἶπεν ἄνθρωπος, πλεί-
στον ἀφ' ἑαυτοῦ χαίταν. αὐτὴ
ταχὺ αὖ ὥσπερ ἢ ἐν Δωδωνῇ
φηγὸς ἐκ τῶν ὀρεσθιῶν ἱερῶν
ἀπορρήξασα φωνῇ, τὸν πολ-
Δ δίχους ἐυσημήτην ἔσπας, ἐπ
τῷ χαλῷ μεμνημένη Φαίδρου.
πάλιν ἐπεὶ τὸτ' ἀμύχανον, ἢ
γὰρ πολλὰ μετὰ ξυοῦς τε
σκιόεντα, θάλασσαν τε ἡγήσασα,
P ξένοι τε ἐπ' ἀλλοτρίαις γῆς ἀ-
πιλείμεντα, καὶ πλεονέκτημα
Χαερικλῆος ὅστις ἢ Κρίδος, ὅμως
τὰ λυγρὰ ἔσπερ δ' ὅπως δὲ, εἰς ἄν-
τες ὅκνη. μόνον ἡμῶν σὺ δαίμων
ἔρανε, χαμῆος παρ' ἐσθλῇ, φιλί-
ας ἐυγνώμων, ἱεροφάντα μυσθ-
εῖων ἔσως, ἢ κακὸν ἡπύον, ὅπερ
ζωγράφων παῖδες χεῖρες,
D ὅς ὃν ἢ περὶ τὰ ποιεῖς ἐχθρῶν
σεν ἀρχή, τελειὸν ἐνδὺ τεχθέν-
τα. σὺ γὰρ ἔλ' ἀθανάτος καὶ κεχυ-
μένης ὀμορφίας τὸ παῖ ἐμὸν τω-
σας. ὥσπερ οὐκ ὅλ' ἐκ κόσμου τά-
φον πινὰ κοινὸν ἀφείων τὸ πε-
E ρεῖν ἡμῶν χάρος, ἐκείνο μὲν ἐς
ἐράτου παρτάρ' ἐμχὺς ἐευγ-
δυσας, ἔνθα ὡς ἀληθῶς σιδή-
ρειαί τε πύλαι, καὶ χαλκὸς
ἔσος, ὅπως ὧς ἀφ' ἡμέτερου δ' ἐν
φρεσὶν, τῆς ἐμπαλιν ὁδοῦ ἐρ-
γῆται. λαμπρῶς δ' ὡς πὶ πῶ
ὁμοῦ ἔρα νύκτα πνέσας,

quemadmodum facer ille
vir dixit, gratia præditus
plurima. Fortassis ipsa quo-
que, ut fagus illa Dodoneæ,
ex ramis sacram rumpens
A vocem, puerorum amores
prædicaret, memor adhuc
formosi illius Phædri. Ve-
rùm quia fieri illud non po-
test, Nam quàm multi me-
dij, inter virosque, Montes
P umbrosi, & resonantes æ-
quoris vnda: hospitesque in
terra aliena relictī sumus,
magnūque Charicli mo-
mentum affert Gnidus: veri-
tatem tamen metu victi non
C prodemus. Tu modò nobis
ætherie Deus, in tempore
assiste, amicitie fautor, &
arcanorū sacerdos Cupido,
nequaquam prauus infans,
qualem pictorum manus
iocando fingunt, sed quem
primario semine Principium
procreavit, perfectum pro-
tinus editum. Tu enim ex
obscura, atque confusa de-
formitate, Vniuersum hoc
formasti. Proinde sublato,
E tanquam communi totius
mundi sepulchro, circumfuso
illo chao, illud quidem in
ultimi Tartari secessus fu-
gasti, vbi verè stant Ferrati
postes, atque ærea limina
porris, ut insuperabili ad-
dictum custodire, à reditu
prohibeatur. Splendidæ autē
luci obscura nocte prætenta,

πωτὸς ἀφύχου τε, καὶ ψυχῇ
 ἔχρητος ἔχου διαμεγέρος. Ἐα-
 ρίται δ' ἐγκρατίας ὁμοιοῖαν
 ἀνθρώποις, τὰ σμικρὰ φιλίας
 παρὰ συνῶφας, τὴν δ' ἀγαθου
 καὶ ἀπαλῆς ὑπὲρ ψυχῆς ὁ ἱκανοῖα
 συναισθησάμενος, πρὸς τὸ τέλος
 ἀνδρώτεως. γάμοι μὲν γὰρ, δια-
 δοχῆς ἀναγκασίας ὑπερὶ φάρ-
 μακα μῖνος δ' ὁ ἀπρὸς ἑρως,
 φιλοσόφου χαλὸν ὅτι ψυχῆς
 ἐπιταγματῶσι δ' τοῖς ἐκ τῆς
 πλειόντος εἰς ἐνφρόνειας ἡ-
 σχυροῖσι, ἔπειτα πρὸς πλείων,
 ἢ ὅσα τῆς παρ' αὐτὰ χρείας
 ἐπιδίδται, καὶ πάντα τὰ ἀναγ-
 καστὰ τὸ χαλὸν κρείττον. ἄλλοι
 μὲν οὖν ὁ βίος ἀμαθῆς ἦν, οὐ-
 δύναμις δ' ἔχου ἡμέραν πύρας
 πρὸς τὸ βέλτερον ἐνχαλῶν, ἀγα-
 πητῶς ἐν αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα
 συνιστέλλετο. δ' ἡ ἀγαθῆς διαί-
 τας ἐπέχοντο ὁ χρόνος, οὐ παρ-
 χεν ἔνδοξον. ἐπειδὴ δ' αἱ μὲν ὁ-
 σωσμοὶ καὶ χρεῖαι πύρας ἔχον,
 οἱ δ' τῶν ἐπιτηγμομένων ἀείλο-
 γισμοὶ δ' ἀνάγκης ἀφαιρέντες
 ἀνυμνῶν, ἐπινοεῖν τι τ' κρεῖτ-
 τόνων, ἐκ τούτου κατ' ὀλίγον
 ἐπιστῆμαι συνυφύοντο. τὸ τε δὲ
 ἡμῖν ἀπὸ τῆς ἐντελειῶν πε-
 ραῖν ἔστιν ἐκτρέφειν. αὐτὰ καὶ
 πρὸς τοὺς πᾶσι ἀνθρώποις ἡρώμενοι,
 tibus capere licet. Primi homines ut primum creati fuerunt,

omnium & anima carere, &
 animam habentium opifex fuisti. Præcipuam verò
 hominibus concordiam in-
 fundendo, graues illos ami-
 citiæ affectus coniunxisti, ut
 ex anima malitiæ adhuc ex-
 pette, & tenera, conuulsa
 beneuolentia in virilem per-
 fectionem consummaretur.
 Nam inuentum quidem est
 cōiugium, necessariæ succes-
 sionis remedium. Solus verò
 amor masculus, animi Philo-
 sophici pulchrum est ma-
 datum. Omnia verò ea quæ
 ex integro ad decorem ex-
 citatione prouebuntur, plus
 honoris cōsequuntur, quàm
 ea quæ præsentī necessitatē
 opus habent. Atq; omnino
 honestum necessario est præ-
 stabilius. Itaq; quādiu rudis
 fuit hominum vita, nondum
 quotidiana experiētia, quod
 melius est, per ocium qua-
 rendo: æquo animo in rerum
 necessariorum vsum se con-
 trahebat: cū melioris vi-
 uendi rationis, vrgens tēps,
 inuentionem nō suppedita-
 ret. Postquam verò vrgentes
 rerum necessariorum vsum si-
 nem capiebant, ac posterorū
 cogitationes à necessitate li-
 beratæ, occasiones captabant
 res meliores comminiscendi,
 exinde paulatim scientiæ ac-
 creuerunt. Cuius rei argu-
 menta ex absolutissimis ar-
 tibus capere licet. Primi homines ut primum creati fuerunt,

τῷ καθ' ἡμέραν λιμοῦ φάρμα-
κον ἐζητοῦν. εἶθ' ἀλισκομένοι
τῇ πρὸς τὸ παρὸν ἐλπίδι, τῆς
ἀπορίας ἕκαστος ἐλάσαι τὸ
βέλπον, τὴν εἰκόαν πᾶν ἐσι-
τουῦτο, καὶ μαλθακὰς ρίζας
ὀρύττοντες, καὶ τὰ πλεῖστα δρυὸς
καρπὸν ἐδίοντες. ἀλλ' ἡ μὲν,
ἀλόγοις ζώοις μὲν χρόνον ἐρρί-
φθ. σπέρων δ' πυρεῦ, καὶ κρι-
στῆς εἶδον αἱ γεωργῶν ἐπιμέ-
λεια, εὐρῦσαι κατ' ἔπος ἐκνε-
άζονται, καὶ ἐν τῇ μανίᾳ αὐτοῖς
πισ, ὅτι δρυὸς, σάχκος ἀμύνων.
τί δ' ἔκαστος ἀρχὴν μὲν ἐνδοτῆ
βίῃ, σκέπης δὲ κτείναντες αὐτοῖς
ποι, νάκη, θηρία δειράντες,
ἠμφίεσαντο, καὶ σπῆλυνγας ὄραν,
κρύους καταδύσεις ἐπινόησαν.
ἢ πάλαι ρίζων, ἢ φυτῶν αὐτοῖς
κοιλώματα. τὴν δ' ἀπὸ τού-
των μύμησιν, ἐπὶ τὸ κρεῖττον
αὐτοῖς μετάρροντες, ὕφηναν μὲν ἐαυ-
τοῖς χλαρίδας, οἴκους δ' οἰκί-
σαντο. καὶ λιηδότως αἱ σφῆ-
ταῦτα τέχαι τὸν χρόνον λα-
βῶσαι διδάσκαλον, αὐτὴν μὲν λι-
τῆς ὕφης, τὸ κάλλιον ἐποίκιλαν.
αὐτὴν δ' ἐν τελευτῇ δωματίων,
ὑψηλὰ τέρενα, καὶ λιθῶν πο-
λυτέλειαν ἐμνησάνοντο, καὶ
γυμνῶ τοίχων ἀμορφίαν ἐναν-
τίᾳ βαφαῖς χρωμάτων κατέ-

contra famem quotidianam
remedium quærebant. Tum
præsentī indigentia cōpulsi,
cūm per inopiā cōsiliij, quod
melius erat, eligere nō lice-
ret, trita herbā vescébantur,
modò molliores radices ef-
fodiendo, modò plerumque
quercus fructū comedendo.
At posterior ætas, hæc brutis
animantibus edēda abiecit.
B Sationem autem frumenti &
hordei agriculturalū diligētia
inuenit, reperta ratione, qua
quotianis illa renascerentur.
Ac neque insanus quispiam
dixerit quercum esse arista
C præstātiorē. Quid autem
nonne ab ipso vitæ initio ho-
mines tegumento indigentes
vellerā, feris excoriatis, in-
duerūt, & speluncas montiū,
quas contra frigus subirent,
excogitarunt? aut olim radi-
cum, plantarūque siccās ca-
uitates? Sed sumptam ab his
imitationem, in melius sem-
per prouehentes, vestes sibi
texere, & domos ædificare
cœperunt. Sensim verò ar-
tes illæ quæ circa hæc ver-
santur, tempus magistrum
E nactæ, pro vili panno, pul-
chriorem vestem variega-
runt: præq; vilibus domun-
culis altas ædes, lapidūmq;
magnificentiam fabricarunt,
nudāque parietum de-
formitatem floridis colo-
rum tincturis depinxerunt.

χεῖρας. πάλιν ἐχέσθαι με τούτων
 τῶν τεχνῶν, καὶ ὀπισθημῶν, ἀφω-
 ρος ἔσται, καὶ βαθεῖαν ὀπτιδει-
 μὴν λαμβάνω, ὥς ἀπὸ μικρᾶς
 λύσεως καταμικρὸν εἰς τὰς ἰ-
 διὰς ἀνέτιλιν ἀκτῖνας. ἔσθως
 γὰρ εὐρών π, παρδίδου τῷ μετ'
 αὐτόν. εἴθ' ἢ διαδεχθὲν τὴν λαμ-
 βανόντων, οἷς ἔμαθεν ἡδὴ παρ-
 σιδεῖται, τὸ ἐνδεὸν ἐπλήρωσι. **B**
 μὴ δὲ τις ἔρπτας ἀγγέλων ἀπαι-
 τίτω παρὰ τοῦ παλαιῦ χρόνου.
 γυναιξὶ γὰρ ὁμιλεῖν ἀναγκασθόν-
 τιν, ἵνα μὴ τελῶς ἀσπερμον
 ἡμῶν φθαρῇ τὸ γένος. αἱ δὲ πι-
 κίλαι σοφαί, καὶ φιλοχέλου
 ταύτης ἀρετῆς ἐπιθυμία, μόλις
 ὑπὸ τοῦ μηδὲν ἐντός ἀνιχνυ-
 τον αἰῶνος εἰς τοῦ μετὰν ἐμελ-
 λον ἤξειν, ἵνα τῇ θεῖᾳ φιλοσο-
 φίᾳ, καὶ τῷ παιδεύεσθαι σωμα-
 κμάσῃ. μὴ δὲ τα χαίρειν, ὅ
 μὴ παρὲς τὸν ἔμμεστον, τοῦτο ἐπι-
 νοήσας αὐτὸς ὡς φαῦλον ἐβου-
 λε, μὴδὲ ὅτι τὴν παιδικῶν ἐρώ-
 των αἱ γυναικεῖαι συνόδοι
 παρὲς βυτέρεως ἐπιχράζονται
 χρόνους, ἐλαττωθεῖεν. ἀλ-
 λα τὰ μὲν παλαιὰ τὴν ὀπτιδευ-
 μιάτων, ἀναγκασθὰ νομίζομεν.
 αἱ δὲ αὐτὸς ἐνευχρήσας τοῖς
 λογιμοῖς ὁ βίος ἐπιξέεινεν,
 εἰς ἐκείνων ἀμείνω πρμητέον.

Verum vnaquæque harum sci-
 entiarum & scientiarum, cum sit, & obliuioni profecto
 subiecta, tāquā à paruo casu,
 paulatim in proprios radios. **A**
 Vniquæ enim à se aliquid reperi-
 tum, posteriori tradidit: tam
 ista accipientium successuq;
 semper aliquid ijs quæ antea
 didicerat, apponendo, quod
 deerat expleuit. **B**
 Nequis igitur amores masculos ab an-
 tiquis temporibus depollet.
 Tum enim necesse erat cum
 mulieribus congregari, ne ge-
 nus nostrum seminis penitus
 expers interiret. **C**
 Varie autē doctrinæ, & elegantioris hu-
 ius virtutis cupiditates, rix
 tandem per tempus, quod
 nihil imperuestigatū reli-
 quit, in lucē venturæ erant,
 ut cum diuina philosophia,
 puerorum amores adolesce-
 rent. **D**
 Quare Charicles, ne
 quod antea non fuit inuen-
 tum, sed postea excogitatū,
 ut pote malum arguas. Ne-
 ue ob id, quod puerorum a-
 moribus muliebres cōgrega-
 tus antiquioribus inscriban-
 tur temporibus, minores al-
 teros putes. Sed vetera qui-
 dem studia, putamus neces-
 saria: sed quæ postea ratio-
 cinationib⁹ vacans hominū
 vita adinuenit, ut illis melio-
 ra, in pretio sunt habenda. **E**

ἔμοι γὰρ ὁλόγου καὶ μελᾶν ἐν-
 αγχος ἐστίν, Χαρικλῆος ἀλο-
 γαζῶα, καὶ τῶν Σκυθῶν ἐρημίαν
 ἐπαιεῦντος. ὁλόγου δ' ὑπὸ τῇ
 ἄγαν φιλονεικίᾳ καὶ ματινῶσι,
 γλυκύμηνος ἔλλω. ὅδε γὰρ ὅς
 ἐναρπία φθονογύμνος, οἷς ἐπε-
 χεῖται λέγειν, ὑπεταλμύῳ τῷ
 τῇ φωνῇς τόνῳ, τὸ ῥῆδ' ἐκλε-
 πτεν, ἀλλ' ἐπερμύῃ φωνῇ λα-
 ρυγγίζων, ὡς ἐρῶσι φησὶν ἀλλή-
 λων λέοντες, ὅδ' ἀρκτοί, καὶ
 σύες, ἀλλ' αὐτῶν ἢ παρὰ τὸ δῆ-
 λον μόνον ἐζυμὴ κρατεῖ. καὶ τί
 θαυμαστόν; ἀ γὰρ ἐκ λογισμῶ
 δικαίως αὖ τις ἔλαιοτο, ταῦτα
 τοῖς μὴ διωαμύροις λογίζεσθαι
 δι' ἀρεσσύλῳ ὡς ἐνεστὶν ἔχειν.
 ἐπείτοι Προμηθεύς, ἢ θεῶν τις
 ἄλλος, εἰ νῦν ἐκείῳ συνίξευξεν
 ἀνθρώπινον; ὡς αὖ ἐρημία, καὶ
 εἰς ὄρεος ἀνὰ πᾶν ἐποίμαεν,
 ὅδε ἀλλήλοισι βροφῶν εἶχον.
 ἐξίσου δ' ἡμῶν ἰερά δαιμόνιοι,
 καὶ μέσση ἐστὶν τῇ ἰδίῳν ἔκαστος
 οἰκῶν, ὑπὸ τοῖς κοινοῖς ἐπολι-
 τῶντο νόμοις. τί δὲ προσέδο-
 ξον, εἰ ζῶα τῇ φύσει κατὰ κρι-
 τα μὴδεν, ὧν λογισμοὶ παρέ-
 χονται παρὰ τῆς παρονοίας λα-
 βεῖν ἡντιμυχότα, παρὰ τῆς
 ῥηται μὲν τῶν ἄλλων καὶ
 παρὰ ἀφ' ἑνὸς ἐπιθυμίας;

Mihi verò propemodum in
 mentem venit, ut riderem
 modò, quò Charicles bruta
 animantia, & Scytharum so-
 litudinem laudabat: imò ferè
 etiam præ nimia cōtentione
 cum quò Græcus esset, præ-
 nitebat. Neque enim veluti
 qui cōtraria loqueretur, qui-
 bus dicere aggrediebatur,
 dicta summissò vocis tono
 furabatur, sed elata voce pro-
 clamans, Haud amant, in-
 quit, se mutuo leones, neque
 vrsi, aut sues, sed illos sola
 fœminci congressus cupidi-
 tas tenet. Ecquid hoc adeò
 mirum? Quæ enim ex ratio-
 cinatione meritò aliquis ca-
 pit, ea illis qui præ vecordia
 ratiocinari nequeunt, con-
 sequi non licet. Nam si Pro-
 metheus, vel Deorum qui-
 spiam alius, cuilibet animati
 mentem humanam indidisset,
 non solitudo, non vita
 montana pasceret illos, ne-
 que promiscua pabula ha-
 berent: sed ex æquo nobiscū
 templis ædificatis, & inhabi-
 tatis quisq; medijs priuatæ
 domus laribus, communibus
 regerentur legibus. Quid
 igitur mirum, si animalia na-
 turæ damnata, quibus ni-
 hil eorum quæ ratio suppe-
 ditat, à Prouidentia accipere
 contigit, cum cæteris mas-
 cula libidine priuantur?

ἐν ἑρώσι λείοντες. ἐδὲ γὰρ φιλο-
 σοφῶσιν. καὶ ἑρώσιν ἀγκυροῦν. τὸ γὰρ
 ἐν φιλίας κελόν, καὶ ἔκαστον αὐ-
 θρώποισι δὲ ἢ μὲν ὀπισθήμης
 φρόνησις ἐν τῷ πολλὰς πι-
 ρᾶται τὸ κέλλισον ἰλομένη,
 βίβαιοτάτοις ἐρώσιν ἐνόμισεν
 τοὺς ἄρρηντας. μὴ τοίνυν ὦ Χα-
 εἰκλῆς, ἀκολάστου βίης συμφορῆ-
 σαις ἐπαιεῖσθαι διηγήματα, γυ-
 μνῶ τῷ λόγῳ τὴν σεμνότητος
 ἡμῶν κατεπόμπην, μηδὲ τὸν
 ἐράνιον ἑρώτα τῷ νηπιῷ συμα-
 εἶθαι. λογίζου ὅτι οὐ μὲν ἡλι-
 κίας, τὰ τοιαῦτα μεταμανθά-
 νων. ὅμως δὲ ἔν' λογίζου νυν
 γε, ἐπιδήσῃς ἢ πρῶτον, ὅτι
 διπλῆς θεὸς ὁ ἔρως, ἢ καὶ μίαν
 ὁδὸν φοιτῶν, ἐδὲ ἐνὶ πνεύματι
 ταῖς ἡμετέρας ψυχαῖς ἐρεδίζων.
 ἀλλ' ὁ μὲν, ὡς αὐτὸς οἶμαι κομῶν
 νῆπια φρονῶν, ἐδὲ νῦν αὐτῷ τὴν
 διαόριαν ἡνιοχεῖν διωαμῶντος
 λογισμῶν, πολλὰς ἐν ταῖς τῷ
 ἀφρόνων ψυχαῖς ἀθροίζεται.
 μάλα καὶ ὅτι αὐτῷ γυναικεῖσι πό-
 δοι μέλουσιν. ἔτις ὅτιν ὁ τὸν
 ἐρημέρου ταύτης ὕβριος ἐ-
 ταῖρος, ἀπρίτω φορὰ πρὸς
 τὸ βουλόμενον ἄγων. ἔτιρος
 ὅτι ἔρως ὠχυρίαν πατὴρ χρο-
 νων, σεμνὸν ὀφθαλμῶν, καὶ
 πάντοθεν ἰερόπρεπτος δίαμα,

Non amant se mutuo leones
 neque enim philosophan-
 tur. Non amant viri, quod
 est in amicitia pulchrum
 non intelligunt. At homines
 illa cum scientia coniuncta
 prudentia, ex eo quod sepius
 fecerat periculum, optima
 quod erat, eligens, masculos
 amores omnium firmissimos
 esse iudicavit. Quare noli
 Charicles, meretriciis pro-
 terum vitae narrationibus co-
 portatis, gravitatem no-
 stram nudo sermone infe-
 ctari: nec coelestem illum A-
 morem infanti illi annun-
 tiare. Sed tandem ætate, reli-
 ctis alijs, ad huiusmodi stu-
 dia transeundo, at certe nunc
 apud te considera, siquidem
 id non fecisti prius, quod A-
 mor duplex est Deus, non una
 via ad nos ventitans, neque
 uno spiritu nostros animos
 incescens. Sed alter, ut arbi-
 tror, puerilia sapiens, cuius
 mentē nulla ratio gubernare
 potest, frequens in animis
 insipientium congregatur:
 atque ipsi muliebria potis-
 simum desideria curæ sunt.
 Et hic est quotidianæ istius
 contumeliæ socius, absque
 discrimine cuicumque vo-
 lenti sese celeriter appli-
 cans. Alter verò Amor,
 priscorum pater tempo-
 rum, visu graue, sacrum-
 que omnino spectaculum,

προνοῦν τὴν ταμίαν παῖδων,
 καὶ τὰς ἐκείνου διατάξεις ἐμ-
 εῖ. καὶ λαχόντες ἰλεῶ τὸδε
 δαίμονος, ἡδονῇ ἀρετῇ κα-
 γμήλει ἀσπαζόμεθα. διὰ
 οὐτως καὶ ὁ βασιλεὺς πνεύ-
 ατα πνέει ὁ ἔρως. ἐνός δ' ὀνό-
 ατος ἐχ' ὁμοία τὰ πάθη κε-
 ραινόμενα. καὶ γὰρ αὐτὸς, ἀρε-
 τίας ἰμῶ καὶ βλαβῆς ἀμφίβο-
 ὁς ὅτι δαίμων. Αἰδώς, ἢ τ' ἀν-
 ῥας μὲν αἰνέται, ἢ δ' ὀνειδι-
 ν. ἡμεῖς δὲ εἰδὼν γνῶς ὅτι
 , ἀλλ' ἐπὶ γάμον εἰσι δύο. καὶ
 ἂν καὶ ἐπαυέσθαι γόητας, ἢ
 ἢ ἐπιμυυμένη διὰ δὲ ἀνδρα-
 γμῶν ἔχουσιν. εἰδὲν οὖν παρ-
 ὅξον, οἱ παῖδες, ἀρετῇ κοινῇ
 ἀρετῇ εἰδὼν ἔχειν ἔπυχε, ὥστε
 ποτα καλεῖσθαι, καὶ ὁ ἀκόλα-
 στὸν ἡδονῇ, καὶ ὁ σφοδρῶς
 νοῖαν. γάμοις οὖν φησι τὸ
 καλὸν εἶναι, καὶ τὸ πᾶν τῷ βίου
 οὐρανῶν, ἵνα πῶς μείνωμεν
 ἄνθρωποι; ζῶντων μὲν καὶ
 τὸν σφώτατον Εὐερίπιδω, οἱ
 δὲ καὶ πρὸς γυναικας σωό-
 δου, φαιτῶντες ἐπὶ ἱερῇ, καὶ
 ναοῖς, ἀργύρῳ, καὶ χρυσῷ
 τέκνα παρὰ τῇ διαδοχῇ ἰωνού-
 μαθα. ἀνάγκη γὰρ βαρὺ κατ'
 αὐχένα ζυγὸν ἡμῶν ἐπιθεῖται,
 μὲν. Necessitas enim graui iugo nostris cervicib' imposito,

promus temperatorum affe-
 ctuum, blandum quiddam v-
 niuscuiusq; mentibus inspi-
 rat. Tunc propitium nasci
 hunc Deum, voluptatem vir-
 tuti immixtam amplectimur.
 A Geminos enim reuera, iuxta
 Tragicum, spiritus efflat A-
 mor. Vnum autem & com-
 mune nomen dissimiles affe-
 ctus habet. Nam & Verecun-
 dia, utilitatis pariter & dam-
 ni anceps est Uea,
 Qua simul & fructus homini,
 & mala plurima confert.
 Neque vero vnicum est ge-
 nus contentionum, sed
 C Sunt gemina in terris, quibus
 altercantur in vnum
 Mortalis causa, varia quoque
 mente trahuntur,
 Hanc laudet prudens, damnan-
 dam reprobet illam.
 D Nihil igitur mirum, si affectus
 virtuti communem appellationem
 est sortitus, ita ut Amor
 vocetur, & flagitiosa illa vo-
 luptas, & modesta hæc bene-
 uolentia. Nuptias igitur pro
 nihilo ducis, inquit, & forni-
 ceum genus è vita expellis?
 E deinde quo pacto maneamus
 homines? Beatum equidem
 esset ex Euripidis sapientis-
 simi sententia, si absque illo
 cum mulieribus congressu, ad
 sacra, & templa Deorum ven-
 titantes, argento atq; auro li-
 beros à successione mercare-

τοῖς κτενομορφοῖς παιδαρχεῖν
 διαζέται. τὸ μὲν οὖν χελὸν αἰ-
 ρώμεθα τοῖς λογισμοῖς, εἰκέτω
 ὃ τῇ ἀνάγκῃ τὸ χρεῖωδες ἀ-
 ρχει τέκνων, γυναικας ἀριθμῶ. **A**
 ἴσωςται. ἐν ὃ τοῖς ἄλλοις, ἀπα-
 ρμη μὴ μοι γήνοιτο. τίς γὰρ αὖ εὖ
 φρεσὶν ἀνέχεσθαι δύναται, ἐξ
 ἑαδὸν γυναικὸς ὡρεσίζομένης
 ἐπικτήτοισι σοφίσματα; ἢς ὁ μὲν **B**
 ἀληθῶς χερσκτήρ, ἄμωρος.
 ἄλλοτειοι δὲ κόσμοι, τὸ δὲ φύ-
 σιως ἀπορεπὲς βυκολῶσιν. εἰ
 γοῦν ἀπὸ τοῦ νυκτεροῦ κοίτης
 πρὸς ὀρθρὴν αὖ ἰδοὶ τις αἰσα-
 ρμῆας γυναικας, αἰχρὴν νομάσει
 θνητῶν τῶν πρὸ μᾶς ὡρεας ὀνο-
 μαδῶναι δυσκλυδωνίσων. ὅθεν
 ἀκριβῶς οἴκοι χερστροισιν αὐ-
 ταις, ἔδνι τῷ ἀρρένων βλεπομέ-
 νας. χερσες δὲ, καὶ θεραπαυίδων
 ὁ σύμμορφος ὄχλος, ἐν κύκλῳ **C**
 παριστᾶσι, ποικίλοις φαρμάκοις
 καταφαρμακεύουσιν τὰ δυσυγῆ
 πρὸς ὧπα. οὐ γὰρ ὕδατος ἀκρά-
 τῳ νάματι τῷ ὑψηλὸν ἀπονη-
 ψάμῃαι χερσιν, ἐνδύς ἀπνον-
 ται σπουδῆς ἐχιδνίου πινὸς
 πρᾶγματός, ἀλλ' αἱ πολλαὶ
 τῶν διαπαπμάτων συνδύσεις,
 τὸν ἀνδρὶ τῷ πρὸς ὧτου χερσ-
 τα φαιδρῶοισιν. οὐς δὲ ἐπὶ
 δημοτελεῖς πομπῆς, ἄλλο τις

imperatis parere nos coegit.
 Quod pulchrum igitur est,
 id ratione eligamus, & coe-
 vilitis necessitati. Quod est
 liberorum procreatione con-
 tinet, mulieres aliquo facit
 numero. In cæteris verò re-
 bus, apage ne mihi vila fu-
 rit. Quis enim sanè mentis
 sustinere queat, mulierem à
 summo statim mane acinus
 imposturis sese comentem?
 Cuius nativa facies, vix
 turpis est, aliena verò etor-
 menta, naturæ deformationem
 tegunt. Siquis ergo mulierem
 ad auroram à nocturno lecto
 videat surgentes, turpius
 putabit esse bestiis, quæ ante
 unam horam maiè ornata
 nominarentur. Vnde dili-
 genter domi sese obcludant,
 ut ne ab illo viro conspici-
 antur. Anus autem, & ancil-
 larum formæ consimiles tur-
 ba circumstant varijs medi-
 caminibus infelices illas
 facies inficiendo. Neque e-
 nim ubi aquæ mero linte
 profundâ crapulam ablatis,
 protinus ad serium aliquod
 negotium se conferunt: sed
 crebræ medicamentorum
 compositiones, sædam faci-
 cutem exornant. Perinde
 autem ut publica pomæ,
 ancillarum alia aliud ad-
 ornent.

ἄλλῃ τῷ ὑπηρετοῦ ἡμε-
 ρῶν

καὶ λευκίδας ἀργυρεῖς, καὶ
 ῥοχνοῖς, ἰσοπρεσ τῆ καὶ
 θαλάσσης ἐν φαρμακοπόλει,
 ξίδων ὄχλον, ἀγνεία με-
 πολλῆς χακοδαμονίας. ἐν
 ὁδόντων σιμυκτικῇ διωά-
 ρει, ἢ βλέφαρα μελαίνουσα
 ἤδη θησαυρίζεται. τὸ δὲ
 αἷμα ἀναλίσκει μέρος ἢ
 λοκὴ τῶν τειχῶν. αἱ μὲν
 φαρμάκοις ἐρυθραίνουσιν δι-
 ῥοχμοῖς πρὸς ἡλίου μεσημ-
 ρίαν, τῶν πλοκάμους, ἵνα
 αἱ τῶν ἐλαίων χροιαῖς, ξαν-
 ῶ μεταβάπτοισιν αἰθερὶ, πλὴν
 ἵαν κατακρίνεσθαι φύσιν. ὁ πό-
 ρος δ' ἀρκεῖν ἢ μέλαινα χαι-
 ρομίζεται, ἢ χαμακό-
 των πλεονεξίαν εἰς τὰς τῶν αἰα-
 ῖσιν, ὅλῳ Ἀραβίαν γε-
 νῆν ἐν τῶν τειχῶν ἀποπνέεται.
 ἵδρεσσι τῶν ὀφθαλμῶν, πρὸς ἀμ-
 κείῃ φλογὶ χλιαυδύνει, εἰς
 τὴν ἐλίκων οὐλόπτη διαπλέ-
 νει. καὶ πείρεται μὲν αἱ μέγισ-
 τὴν ὀφθαλμῶν ἐφυλκισμέναι κό-
 ραι, βραχὺ τῷ μετώπῳ με-
 μύχμων ἀφιάσι. σοβαρὸς δ'
 χεὶ τῶν μεταφρίνων οἱ ὀπ-
 τῆν ὀπισθαλέουσι πλόκα-
 ροι. καὶ μὲν τῷτο, αἰδοβαφῇ
 ἰδίᾳ τῆς σαρκὸς ἐνδοτέρῳ
 πρὸς τῆς, ὁποσὶν ἔστιν,

nistrat, pelues argenteas,
 gutturnia & specula, utque
 in pharmacopolæ officina,
 pyxidum turbā, plena multæ
 infollicitatis vascula. In quib-
 us dentium vis absterfus,
 aut palpebris denigrādia ars
 comparata reconditur, Ma-
 ximā autem partem texturā
 capillorum absumit. Nam
 aliæ quidem medicamentis
 rubefaciendi ad solis meri-
 diem vim habentibus, capil-
 los perinde ut lanarum co-
 loribus, flauo inficiunt flore,
 propriam damnantēs na-
 turam. Aliæ verò quibus ni-
 gra coma videtur ad formam
 sufficere, omnes maritorum
 opes in hanc impendunt, to-
 tam penè Arabiā ex capillis
 spirantes: ferreæque instru-
 menta, ignis obtusa flamma
 calefacta, vi quadam eincin-
 norum flexus inter se im-
 plicant: ac illæ comæ curio-
 siss ad supercilia usque at-
 tractæ, breue interstitium
 fronti relinquunt. Post tergū
 autem in scapulas usque de-
 missi capilli superbe succu-
 tiuntur. Huc accedunt &
 varijs coloribus tincta san-
 dalia intra carnem pedes i-
 plos astringentia: & tenuis,
 prætextu tantum assumpta,

καὶ λεπτοῦς ἐς τὸ σφραγισ-

ἔσθ' ἢ δεικνὺν γυμνω-
 δναι. πάντα ὃ τὰ ἐντός αὐ-
 τῆς γυμνωμένηα τῷ περ-
 σούτου, χροεὶς τῶν αἰμόρων
 περιπλοκῶν μαζῶν, οὓς A
 αἱ πειρίεσι διασώσας. πὶ
 δὲ τὰ τούτων πολιοσιώτερα
 κατὰ διεξίναί; λίδους ἐρυ-
 θραῖους καὶ τῶν λευκῶν, πο-
 λυτάστων ἡρτημένων κρί- B
 δος, ἢ τῶν περὶ καρποῖς, καὶ
 βεσχύσι δέχονται, ὡς ὠφε-
 λονόντως ἀπὶ χερσίου, δέχ-
 οῦντες ἑ. α. καὶ σφαῖρην μὲν
 ἐν κύκλῳ τῷ κεφαλῇ περι-
 δῆ, λίδους ἰ. διχῶς διάστερος.
 πελὺταις ὃ τῶν αὐχένων
 ὅμοιοι καθεῖνται καὶ ἀπὸ τῶν
 πεδῶν ἐχάτων καταβιβάνει
 ὁ ἀθλιός χεῦσος, ἅπαν ἢ π
 τῷ σπυρῷ γυμνῶνται, περι-
 σφιγγόν. ἄξιον δ' ἢ σφίγγον
 τα περισφύρα σέλην περι-
 δῆσαι. καπνίδας αὐτῶν ὅλον
 τὸ σῆμα νοδῶς ἐν μορφῇ ἑξά-
 πατῶν πάλῃ διαμαγυ- E
 θῆ, τὰς ἀναισχύντους περιαι-
 ῖν δαίμονιν ἐπιχειροῖς εὐκε-
 σιν, ἵνα τῷ ὑπερλευκόν αὐ-
 τῶν, καὶ πῖνα χροῖαν, τὸ
 περφυρὴν αὐδὸς ἐπιφανέξῃ. τίς
 οὐκ ὁ μὲν τῷ τοσαύτῳ
 περισκεπῶν βίος; ἐνδὺς ἀπὸ

vestis, ne nudæ videntur.
 Omnia autem quæ intra ip-
 sam sunt cognita facilius
 quàm facies, præter turpes
 dependentes illas mammi-
 las, quas semper circum-
 ferunt obligatas. Quid opus
 est mala istis opulentiora re-
 censere? lapillos Erythraeos
 à fibris aurium multi præci-
 pondus, suspensos, aut cir-
 cumpositos manibus, brachii-
 ue dracones illos, quæ
 utinam pro auro, verè draco-
 nes essent. Etiam coronæ ap-
 put in orbem ambit, gemmas
 Indicis stellata. Pretiosa et-
 tem de cervicibus monilia
 dependent, & usque ad ex-
 tremos pedes miserum illud
 descendit aurum, si quid
 malleoli nudum est, totum
 reuinciens: at æquum erat
 hæc religata crura ferro cir-
 ciri. Quum verò totum
 corpus adulterinæ formosi-
 tatis fallaci elegantia for-
 rit incantarum, impudenter
 etiam genas illicitis fucis re-
 befaciunt, ut summè canē-
 dum, & pinguem ipsarum
 colorem, purpureus color
 superadditus, rubere fa-
 ciat. Cæterum quæ vitæ ap-
 paratum? E domo statim egredimur,
 & spectator omni-
 ſ

τῆς οἰκίας ἐξοδῶν. καὶ αὐ-

διατῆς ἐπιτείβων τὸν μεγα-
μυκότες, ἂν ἐρίων οἱ κακοδαί-
μονες ἄνδρες, ἐδὲ αὐτὰ ἴπασι
τὰ ὀνόματα, κωλιάδας εἰ
τύχοι, καὶ φρυγιάδας, ἢ
τὴν φρυγίαν δαίμονα, καὶ τὸν
δυσέρωτα κῶμον ἐπὶ τῷ ποι-
ῶν. τελεταὶ δ' ἀπόρρητοι. καὶ
χεῖς ἀνδρῶν, ὑποπῆα μυ-
ήματα. καὶ γὰρ τί δὲ πεισπλῆ-
κειν διαφθορὰν ψυχῆς; ἐπι-
δαὶ δ' αὖ τούτων ἀπαλλαγῶσιν
ἱκοί, ἐνδὺ τὰ μακροτέρῃ. καὶ
πολυτελής μὲ καὶ ἡδέια βί-
α, πολὺς δ' ὁ μὲν τῶν ἀν-
δρῶν ἀκτιστός. ἐπιδαὶ γὰρ
ἐσθ' πλεονέχουσιν ταῖς παρ'
ἡμῶν γαστριμαργίαις, καὶ
τ' ἐστὶν ὅτε φάρμακός αὐταῖς
παρεδεχέσθαι διωκεμένου τι-
τίου, ἀκροῖς δακτύλοις ἐπι-
γράφουσι, πῶς παρεκμή-
ων ἔχασον ἀποχρύβονται, νόκ-
ας ἐπὶ τούτοις διηγουμέναι,
καὶ τὸν ἐπὶ τῷ ἔρωτι ὑπὸ
καὶ δηλότητος ἐκωλύειν μένου-
σαν. ἀρ' ἢ ἡ ἀνάστα ἔχαστος,
καὶ τοῦ λουβροῦ χεῖρος ὅτι.
καὶ πῶς οὐκ ἐνυδατοῦς βίου
ἐκμήματα. πῶν δ' ἀπορρήτων
πρὸς ἐκείνους τὸ ἀλκίδες κα-
ὶ μέρος ἔχεται, ὅπως κα-
τάσσει Προμηθεὶ, τὴν μεταδιδόνον ἐκείνῳ ἀπορρήτως

maritos enecat. Quorum
nonnullorum infelices vi-
ri, ne ipsa quidem norunt
nomina, Coliadas, si
fors ferat, & Genetyllidas,
aut Phrygiam illam Deam,
& Comum illum, pastorem
perditè amantem. Sed ar-
cana sunt sacra, & absque
viris suspecta mysteria. Quid
enim attinet & animorum
corruptelas complecti? Post-
quam autem his peractis
iterum discesserunt: domi
statim longa balnea, & sum-
ptuosa ac suavis mensa,
multaque erga viros simu-
lata recusatio, nam cum
satis superque ingluviem
impleuerint, neque guttur
ipsarum cibi quicquam am-
plius recipere possit, quasi
summis digitis inscribant,
singula fercula degustant,
noctes ad hæc narrantes,
& diuersorum corporum
somnos, & lectum mu-
liebritate refertum, ex quo
quisque surgens, lauacro
opus habet. Atque hæc
sunt vitæ constantis argu-
menta. Verùm si quis eo-
rum quæ acerbiora sunt,
veritatem vellet particu-
latim examinare, reuera
Prometheum execraretur in
hanc erumpens Menandri

μεταδιδόνον ἐκείνῳ ἀπορρήτως
Xxx 2

φονίῳ. εἴτ' ἔτι δὲ δεικνύς φερα-
 παθαινεύμενον γέφυροις τὸν
 Περμενίδα φεῖς ταῖς πύραις,
 καὶ ῥήϊτ' αὐτῷ λαμπάς. ἄλλο
 δ' οὐδ' ἐν ἀγαθόν, ὁ μὲν οἱ μὲν
 ἀπαρτὰς τοῦ θεοῦ. γυναι-
 κας ἱπλάσσεν; ὃ πολυτίμητοι
 θεοὶ, ἔστος μισθόν. γαμῶ τίς
 ἀνδράπων; γαμῶ λάτριοι.
 λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμία. καὶ γα-
 μηλίῳ λέγει, μοιχὸς ἐνδυ-
 φῶν. εἴτ' ἐπιβυαί, καὶ φαρ-
 μακῆσαι, καὶ νόσοι, χαλεπὰ-
 τας φθόνος, μεθ' ἧς πάντα
 τὰ βίον γυνή. τίς ταῦτα τὰ
 ἀγαθὰ δίδασκε; τίς βίος ὁ δυ-
 συχὴς ὅτος θυμὸς; ἀξίον τοί-
 στω ἀντιδιδῆναι τοῖς θύλασι κα-
 κῆς, τιὸ ἄριστα τῶν παίδων
 ἀγωγῶν. ὁ φθὺρος ἀναστὰς ἐκ τῆς
 ἐξύρου κοίτης, τὸν ἐπὶ τῶν
 ὀμμάτων ἔπι λοιπὸν ὕπνον
 ἀπονηλάμμος, ὕδατι λιτῶν
 ἱερὰν χλαμύδα ταῖς ἐπιμή-
 ναις περὶ τοῦ συρράφας, ἀπὸ τῆς
 πατρῴας ἐστίας ἀέρεται κατὰ
 κεκυτῶς, καὶ μηδὲν ἔτι ἀ-
 πώτων ἑξελαντίου φερεβλέ-
 πων. ἀκάλουδοι δ' καὶ παι-
 διαγωροὶ, κατὰ αὐτῷ κό-
 σμῳ ἐπὶ τῶν, τὰ σημεῖα τῆς
 ἀρετῆς ἐν χειρὶ ὄργανα κρατῶν-
 τες. οὐδ' ὅτις ἔτι κτενὸς ἐντομὰς κόμην κατὰ τὴν ἀρε-

notem.

Ergo immerentem diffinit
 Prometheus,
 Plendens fixa Caucasii de rupibus
 Repertus ignis hanc, aliud boni.

A Sed quod Deo id esse cauti
 credidi,

Invenit id famina, & Diogenes
 Genui scelestum. Duxit aliquis
 coniugem?

B Clam ducit: & max capiditate
 plurima,

Et nup: soli meretricibus n,
 Venus dehinc, infida, mer-
 tris invidia,

Gravissima, cui famina omni
 quam fover.

C Quisnam hæc bona fecit
 cuius animum adeo infida
 vita demulcat: Equum
 tur fuerit muliebribus hæc
 malis opponere masculinis
 puerorum vinendi rationem.

D Postquam mane surrexit
 lecto non coniugati, reli-
 quumque somnum ab oculis
 abstergit aqua vili, & faciem
 chlamydem humeribus fi-
 bulis astrinxit, paterna domo
 egreditur capite demisso, &
 neminem omnium ex aduerso
 intuens. Afficte autem, &
 pædagogi, turba con-
 niens ipsi, sequuntur, ve-
 rabilia virtutis instrumenta
 manibus tenentes: non in-
 cti pectinis incisuras, quo-
 bus coma demulceri solet.

πλάσας, οὐδὲ ἑσπόμενα τῶν
 ὑπὸ μορφῶν χαρσακτῆρων ἐ-
 ράφους εἰκόνας, ἀλλ' ἢ πελυ-
 πύχοι δέλτοι κατὰ πιν ἀκολυ-
 ῖτον, ἢ παλαιῶν ἔργων ἀ-
 σταὶ φυλάττονται βίβλοι. καὶ
 ἰς μοισικοῦ δόμοι φοιτῶν, ἐν-
 αελὴς λύρα. πᾶσι δ' τοῖς φι-
 λοσόφοις ψυχῆς μαθήματα λι-
 παρῶς ἐναθλήσας, ἐπειδὴν ἢ
 διατριβὰ τῶν ἐγκυκλίων ἀγα-
 θῶν κοριθεῖ, τὸ σῶμα ταῖς
 ἐλευθερίοις ἀσκήσουσι ἐκπονεῖ.
 διαταλοὶ γὰρ ἵσπερ μίλοισιν
 αὐτῶ. καὶ βραχὺ τὴν νεότητά
 πωλοδαμῆσας, ἐν ἐξελίξει μα-
 λιστα τὰ πελεμικὰ, ἀκοντὰς
 ἀφίεις, καὶ βέλη δι' ἐυσόχου
 δέξιαις ἀποπάλλων. εἴθ' αἰλι-
 παρὰ παλαῖσαι, καὶ πρὸς
 ἡλίου μεσημβρινὸν θάλασσαν
 ἐγκονίζεσθαι τὸ σῶμα πυκνού-
 μον. οἳ τε τῶν ἐναγωνίων πό-
 των ἀποκαλάζοντες ἰδρῶτες,
 μετ' οὓς λυβὰ σῶμα, καὶ
 βράπτιζα τῇ μετ' μικρὸν ἐπι-
 νήφουσα πρᾶξαι. πάλιν γὰρ
 αὐτῶ διδάσκαλοι, καὶ παλαι-
 ῶν ἔργων ἀντιπρόθεσται, καὶ
 ἐπιμελούμεναι μνήμαι, πῶς
 αἰδρεῖται ἥρως, ἢ πῶς ἐπὶ
 φρονήσει μαρτυροῦμενος, ἢ
 εἰς δικαιοσύνην, καὶ σωφροσύνην ἵστανται. τοιαύταις

neque specula formarum
 appositarum, non pictas
 imagines: sed vel multiplices
 pugilares à tergo sequuntur,
 vel veterum virtutes ope-
 rum custodientes libelli:
 quod si adeunda sit Musici
 schola, sequitur sonora lyra.
 Omnibus autem philoso-
 phicis animi disciplinis ab-
 bundè exercitatus, ubi iam
 mens cyclicis illis bonis sa-
 tiata fuerit, corpus quoque
 liberis exercitationibus ex-
 colit. Nam illi curæ sunt e-
 qui Thessali, prævitæque
 iuventutem domans in pace
 meditatatur res bellicas, spi-
 cula emittendo, certaque
 dextra sagittas vibrando.
 Deinde & vinctæ palæstræ, &
 ad solis meridianum ca-
 lorem opplerur puluere, cor-
 pus densatum, destillantēsq;
 contentiosorum laborum
 sudores, post quos lauacra
 brevia, & mensa sobria, re-
 bus paulo post gerendis non
 aduersa. Rursum enim ipsi
 præceptores, & veterum
 operum exempla insinu-
 antes & curantes recorda-
 tiones, Nempe quis heros
 fortis fuerit, quis ob pru-
 dentiam publico testimonio
 cohonestatus, aut qui iu-
 stitiam ac temperantiā am-
 plexati fuerint. Huiusmodi

φονίῳ. εἴτ' ἔτι δικαίως θεωροῦ-
 παθῆαι μὲν γὰρ φοιτοῦν τὸν
 Περιμνδία πρὸς ταῖς πίβαις,
 καὶ ἤϊετ' αὐτῷ λαμπάς. ἄλλο
 δ' οὐδ' ἐν ἀγαθόν, ὁ μὲν οἱ μὴ
 ἀπαρτὰς τὸν θεούς. γυναι-
 κας ἔπλασεν; ὁ πολυτίμητοι
 θεοὶ, ἔστος μαερόν. γαμῆ τίς
 ἀνδρῶπων; γαμῆ λάδριος.
 λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμία. καὶ γα-
 μηλίῳ λέχει, μοιχὸς ἐνδυ-
 φῶν. εἴτ' ἐπιβελὰι, καὶ φαρ-
 μακείαι, καὶ νόσοι, χαλεπὰ-
 τὰ τοῦ φθόνου, μεθ' ἑξῆς πάντα
 τὸ βίον γυνή. τίς ταῦτα τὰ
 ἀγαθὰ δίδωκε; τίνι βίος ὁ δυ-
 στυχὴς ἔστος θυμῆρης; ἀξίον τοί-
 στω ἀντιδρῖναι τοῖς θύλλοις κα-
 κοῖς, τὴν ἀφίενα τῶν παιδῶν
 ἀγωγῇ. ὁρῶριος ἀνάστας ἐκ τῆς
 ἐξύρου κοίτης, τὸν ἐπὶ τῶν
 ὀμμάτων ἔτι λοιπὸν ὑπὸν
 ἀπονηλάρμος, ὑδαπ λυτῶν
 ἱερὰν χλαμύδα ταῖς ἐπωμί-
 αῖς περιβάλλας, ἀπὸ τῆς
 παβύρας ἐσίας ἔτεχεται κατὰ
 κεκυφῶς, καὶ μινδύνα τὴν ἀ-
 παιτῶν ἑξωαντίου θεωρεῖν
 πῶν. ἀκόλουδοι δ' καὶ παι-
 δαγωγοί, πρὸς αὐτῷ κό-
 σμιος ἐπὶ τῶν, τὰ σιμὰ τῆς
 ἀρετῆς ἐν χειρὶ ὄργανα κρατῶν-
 τες. οὐ πρὶς ἑκτὸς ἐντομὰς κόμην κατὰ τὴν ἀρε-

votem.

Ergo immerentem dedit
 Promethes,Pendere fixū Caucasī de rupē
 Repertus igni huic, aliud non
 boni.A Sed quod Deo odisse cuncti
 credidi,Invenit idē faminam, ὁ δὲ βαρὺ
 Genus scelestum. Ducit aliqui
 coniugem?B Clam ducit: & mox cupiditate
 plurima,Et nuptiali machinelludith-n.
 Venena debinc, infidia, morbi,
 • invidia,Gravissima, aus femina anti-
 quam sonet.C Quisnam hæc bona sectantur
 cuius animum adeo infelix
 vita demulceat. Equum igi-
 tur fuerit muliebribus hæc
 malis opponere masculini
 puerorum vivendi rationem.
 D Postquam mane surrexit
 lecto non coniugali, reli-
 quumque somnum ab oculis
 absterxit aqua vili, & factam
 chlamydem humeralibus fi-
 bulis astrixit, paterna domo
 egreditur capite demisso, &
 E neminem omnium ex adverso
 intuens. Affecit autem, &
 pædagogi, turba con-
 niens ipsi, sequuntur, nec
 rabilia virtutis instrumenta
 manibus tenentes: non se-
 cti pectinis incisuras, quæ
 bus coma demulceri queat.

πύλαι, οὐδὲ ἑσπέρῃ τῶν
 πύργων χαρακτήρων ἀ-
 γέροις εἰκόνας, ἀλλ' ἢ πελ-
 υχοὶ δέλτοι κατὰ πιν ἀκολα-
 ῖον, ἢ παλαιῶν ἔργων ἀ-
 γαὶ φυλάττειται βίβλοι. καὶ
 εἰς μοισικοῦ δέοι φοιτᾶν, ἐν-
 κληὶς λύρα. πᾶσι δ' αὖ τῆς φι-
 σοσοφίης ψυχῆς μαθήματα λι-
 περῶς ἐναθλήσας, ἐπιειδὴν ἢ B
 Νανρία τῶν ἐγκυκλίων ἀγα-
 θῶν κορεσθῆ, τὸ σῶμα ταῖς
 ἱαυθεσίαις ἀσκήσεις ἐκπονέει.
 δευταλοὶ γὰρ ἴσπερ μίλοισιν
 αὐτῶν. καὶ βραχὺ τὴν νεότητά C
 πωλοδαμνήσας, ἐν εἰρήνῃ με-
 λιστα τὰ περὶ μὶα, ἀκοντὰς
 ἀριεῖς, καὶ βέλη δι' ἐυστόχου
 δεξιᾶς ἀποπάλλων. εἴθ' αἰλι-
 παρὲς παλαῖσσαι, καὶ παρὲς D
 ἡλίου μεσημβρινὸν δάλπος
 ἐγκονίζεται τὸ σῶμα πυκνού-
 μενον. οἳ τε τῶν ἐναγωνίων πό-
 νων ἀποσαλεύοντες ἰδρωτές,
 μετ' οὓς λεβὰ σκύττα, καὶ E
 βράπεια τῇ μὲν μικρὸν ἐπι-
 νήφουσα πρᾶξει. πάλιν γὰρ
 αὐτῶν διδάσκαλοι, καὶ παλαι-
 ῶν ἔργων ἀνιπτόμεναι, καὶ
 ἐπιμελούμεναι μνήμαι, πῶς
 ἀνδρείως ἦρας, ἢ πῶς ἐπὶ
 φρονήσει μαρτυροῦμενος, ἢ
 εἰς δικαιοσύνην, καὶ σωφροσύνην ἀπάπαντο. τοιαύταις

neque specula formarum
 oppositarum, non pictas
 imagines: sed vel multiplices
 pugilares à tergo sequuntur,
 vel veterum virtutes ope-
 rum custodientes libelli:
 quod si adeunda sit Musici
 schola, sequitur sonora lyra.
 Omnibus autem philoso-
 phicis animi disciplinis a-
 bundè exercitatus, ubi iam
 mens cyclicis illis bonis fa-
 tiata fuerit, corpus quoque
 liberis exercitationibus ex-
 colit. Nam illi curæ sunt e-
 qui Thessali, breviterque
 iuventutem domans in pace
 meditatur res bellicas, spi-
 cula emittendo, certaque
 dextra sagittas vibrando.
 Deinde & vinctæ palæstræ, &
 ad solis meridianum ca-
 lorem opplerur pulvere cor-
 pus densatum, destillantēsq;
 contentiosorum laborum
 sudores, post quos lavacra
 brevia, & mensa sobria, re-
 bus paulo post gerendis non
 aduersa. Rursum enim ipsi
 præceptores, & veterum
 operum exempla insinu-
 antes & curantes recorda-
 tiones, Nempe quis heros
 fortis fuerit, quis ob pru-
 dentiam publico testimonio
 cohonestatus, aut qui iu-
 stitiam ac temperantiā am-
 plexati fuerint. Huiusmodi

φονίῳ. εἴτ' ἔστι δικαίως θεωρεῖται
 παθητικὸν γράφοιτο τὸν
 Περμηνίδα πρὸς ταῖς πύλαις,
 καὶ ἦν αὐτῷ λαμπρὰς. ἄλλο
 οἷ' οὐδ' ἐν ἀγαθόν, ὁ μῦθ' οἱ μὲν
 ἀπαρτὰς τοῦ θεοῦ. γυναι-
 κας ἐπλάσσει; ὁ πολυτίμητοι
 θεοὶ, ἔστος μαρὸν. γαμῶ τίς
 ἀνδρῶπων; γαμῶ λάθριος.
 λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμία. καὶ γα-
 μηλίῳ λέγει, κοίχας ἐνδυ-
 φῶν. εἴτ' ἐπιβυαὶ, καὶ φαρ-
 μακῆαι, καὶ νόσοι, χαλεπά-
 τος φθόνος, μεθ' ἧς πάντα
 ἔβιον γυνῆ. τίς ταῦτα τὰ
 ἀγαθὰ δίδωκε; τίνι βίος ὁ δυ-
 στυχὴς ἔστος θυμῆρης; ἀξίον τοί-
 στω ἀντιδρῖναι τοῖς θύλασι κα-
 κῶς, τὴν ἀρίστην τῶν παίδων
 ἀγωνίῳ. ὁρῶντος ἀναστὰς ἐκ τῆς
 ἐξύρου κοίτης, τὸν ἐπὶ τῶν
 ὀμμάτων ἐπὶ λοιπὸν ὕπνον
 ἀπονιψάμενος, ὕδατι λιτῶν
 ἱερὰν χλαμύδα ταῖς ἐπιτομί-
 ας περὶ αὐτὰς συρράψας, ἀπὸ τῆς
 παρῶας ἐστίας ἔξερχεται κατὰ
 κεκυφῶς, καὶ μηδὲνα τῶν ἀ-
 παρτῶν ἑξαιρέτου θεωρεῖ
 πῶν. ἀκόλουθοι δ' καὶ παι-
 διαγωγοί, πρὸς αὐτῷ κό-
 σμιος ἔπονται, τὰ σεμνὰ τῆς
 ἀρετῆς ἐν χερσὶν ὄργανα κρατῶν-
 τέ. οὐδ' ὅτις ἔστι κτηνὸς ἐντομῆς κόμῳ κατὰ τὴν ἑρμηνείαν

votem.

Ergo immerentem didicim:

Promethea,

Pendet ex Caucasu de rupibus

Reperit ignis huius, aliud nobis

boni.

A Sed quod Deos edisse credidi,

Invenit idē fāmīnā, ὁ δὲ θεὸς,

Genus scelestum. Ducit aliqui

coniungem?

B Clam ducit: & mox cupiditate

plurima,

Et nuptiali mactam illud ita n,

Venena dehinc, infidia, mors,

● invidia,

Gravissima, aus fāmīna omni

quam fouet.

C Quisnam hæc bona sectatur:

cuius animum adeo infestatur

vita demulceat? Equum igitur

fuerit muliebribus hinc

malis opponere masculina

puerorum vinendi rationem

Postquam mane surrexit et

lecto non coniugali, reli-

quumque somnum ab oculis

absternit aqua vili, & sacra

chlamydem humeralibus f-

bulis astrinxit, paterna domo

egreditur capite demisso, &

neminem omnium ex adverso

intuens. Affecit autem, &

pædagogi, turba conu-

niens ipsi, sequantur, vae-

rabilia virtutis instrumenta

manibus tenentes: cum se-

cti pectinis incisuras, qu-

bus coma demulceri solet

πᾶς, οὐδὲ ἑσπέρα τῶν
 πμόρων χαρακτήρων ἀ-
 γάροις εἰκόνες, ἀλλ' ἡ πελυ-
 υχοὶ δῖλοι κατόπιν ἀκολυ-
 ῖσιν, ἡ παλαιῶν ἔργων ἀ-
 τὰς φυλάττεται βίβλοι. καὶ
 εἰς μοισικοῦ δόμοι φοιτᾷν, ἐν-
 αλὴς λύρα. πᾶσι δ' αὖ τῆς φι-
 οσόφου ψυχῆς μαθήμασι λι-
 περῶς ἐναθλήσας, ἐπειδὴν ἡ B
 Παιδεία τῶν ἐγκυκλίων ἀγα-
 θῶν κορεσθῇ, τὸ σῶμα ταῖς
 ἰατρικαῖς ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ.
 δευταλοὶ γὰρ ἴσπερ μέλουσιν
 αὐτῷ. καὶ βραχὺ τὴν νεότητά C
 πωλοδαμνῆσας, ἐν εἰρήνῃ με-
 λῶν τὰ παλαιὰ, ἀκοντὰς
 ἀριεῖς, καὶ βέλη δι' ἐυστόχου
 δεξιᾶς ἀποπάλλων. εἴθ' αἰλι-
 παρὲς παλαῖσσαι, καὶ παρὲς D
 ἡλίου μεσημβρινὸν δάλπος
 ἐγκονίζεται τὸ σῶμα πυκνού-
 μνον. οἱ τε τῶν ἐναγωνίων πό-
 νων ἀποσαλᾶζοντες ἰδρῶτες,
 μετ' οὓς λαβὰ σῶμα, καὶ F
 βράπτεα τῇ μὲν μικρὸν ἐπι-
 νήφουσα περᾶξει. πάλιν γὰρ
 αὐτῷ διδάσκαλοι, καὶ παλαι-
 ῶν ἔργων ἀνιπτόμεναι, καὶ
 ἐπιμελούμεναι μνήμαι, πῶς
 ἀνδρείος ἦρος, ἡ πῶς ἐπὶ
 φρονήσει μαρτυροῦμενος, ἡ
 δὲ διπλοσυνῶν, καὶ σωφροσύνην ἀσπάζαντο, τοιαύταις.

neque specula formarum
 oppositarum, non pictas
 imagines: sed vel multiplices
 pugilares à tergo sequuntur,
 vel veterum virtutes ope-
 rum custodientes libelli:
 quod si adeunda sit Musici
 schola, sequitur sonora lyra.
 Omnibus autem philoso-
 phicis animi disciplinis a-
 bundè exercitatus, ubi iam
 mens cyclicis illis bonis sa-
 tiata fuerit, corpus quoque
 liberis exercitationibus ex-
 colit. Nam illi curæ sunt e-
 qui Thessali, breuiterque
 iuventutem domans in pace
 meditatur res bellicas, spi-
 cula emittendo, certaque
 dextra sagittas vibrando.
 Deinde & vinctæ palæstræ, &
 ad solis meridianum ca-
 lorem oppletur puluere, cor-
 pus densatum, destillantēsq;
 contentiosorum laborum
 sudores, post quos lavacra
 breuia, & mensa sobria, re-
 bus paulo post gerendis non
 aduersa. Rursum enim ipsi
 præceptores, & veterum
 operum exempla insinu-
 antes & curantes recorda-
 tiones, Nempe quis heros
 fortis fuerit, quis ob pru-
 dentiam publico testimonio
 cohonestatus, aut qui iu-
 stitiam ac temperantiā am-
 plexati fuerint. Huiusmodi

φονεύ. ἔτ' ἔ δικαίως προσπα-
 παθαλυμνόν γεφροισι τὸν
 Περμηνίδα πρὸς ταῖς πίβας,
 καὶ ῥέει αὐτῷ λαμπάς. ἄλλο
 δ' οὐδ' ἔτ' ἀγαθόν, ὃ μισῇ οἱ μὲν
 ἀπαρταὶ τοῦ θεοῦ. γυναι-
 κας ἔπλασεν; ὃ πολυτίμητοι
 θεοί, ἔστος μιαρὸν. γαμῆ τίς
 ἀνδρῶπων; γαμῆ λάθριος.
 λοιπὸν γὰρ ὀπιδυμία. καὶ γα-
 μυλῶ λέχει, μοιχὸς ἐνδυ-
 φῶν. εἴτ' ἐπιβυλαί, καὶ φαρ-
 μακῆαι, καὶ νόσοι, χαλεπώ-
 τατος φθόνος, μεθ' ἧς πάντα
 τὸ βίον γυνή. τίς ταῦτα τὰ
 ἀγαθὰ δίδουσι; τίνι βίος ὁ δυ-
 στυχὴς ἔστος θυμῆρης; ἀξίον τοί-
 τῳ ἀντιδιδίνααι τοῖς θήλεσι χα-
 κοῖς, πλεὺς ἄρῃνα τῶν παίδων
 ἀγωνιῶν. ὀρθριος ἀνασας ἐκ τῆς
 ἐξύρου κοίτης, τὸν ἐπὶ τῶν
 ὀμμάτων ἔτι λοιπὸν ὕπνον
 ἀπονιψάμενος, ὕδατι λιτῶν
 ἱσραὶ χλαμύδα ταῖς ἐπωμί-
 οισι περιναὺς συρράψας, ἀπὸ τῆς
 παβῆρας ἐστίας ἔξέρχεται κατὰ
 κεκυφὸς, καὶ μηδὲνα τῶν ἀ-
 παιτῶν ἔξεναντίου προσβλέ-
 πων. ἀκόλουδοι δ' καὶ παι-
 διαγωγοί, πρὸς αὐτῷ κό-
 σπαιος ἔπονται, τὰ σημεῖα τῆς
 ἀρετῆς ἐν χερσὶν ὄργανα κρατῶν-
 ῖτες. οὐδ' ὅτις ἔτι κτηνὸς ἐντομῆς κόμῳ κατὰ τὸν ἄνθρωπον

votem.

Ergo immerentem diis dā-
 Prometheus,
 Plendere fixū Caucasī de rupib;
 Repertus igni hūic, aliāda-
 boni.

A Sed quod Deos odisse caute
 credidi;

Invenit idē fāmīnā, ὃ Dī boni,
 Genus scelestum. Ducit aliqui
 coningem?

B Clam ducit: & max cupidiūm
 plurima,

Et nuptiali machinā iūdit h-
 Venena dehinc, infidē, mort-
 • invidia;

Gravissima, quo fāmīna omni
 quam fouet.

C Quisnam hæc bona fecit?
 cuius animum ad eō infatig-
 vita demulceat. Et quomig-
 tur fuerit muliebribus hūic
 malis opponere masculin-
 puerorum vivendi rationem.

D Postquam mane surrexit
 lecto non coniugali, reli-
 quūmq; somnum ab oculis
 absterfit aqua vili, & sacra
 chlamydem humeralibus fi-
 bulis astrixit, paterna domo
 egreditur capite demisso, &
 neminem omnium ex aduerso
 intuens. Affecit autem, &
 pædagogi, turba conu-
 niens ipsi, sequuntur, ven-
 rabilia virtutis instrumēta
 manibus tenentes: ovis in-
 sti pectinis incisurus, &
 bus coma demulcetū qua-

E

ἄνδρας, οὐδὲ ἱσοπύργων τῶν
 ὑπὸ μύρων χαλακτῆρων ἑ-
 ρατοῖς εἰκόνας, ἀλλ' ἢ πελυ-
 πύχοι δέλτοι κατόπιν ἀκολου-
 οῦσιν, ἢ παλαιῶν ἔργων ἀ-
 εταῖς φυλάττεται βίβλοι. καὶ
 ἰς μοισικοῦ δέοι φοιτᾶν, ἐν-
 κληὲς λύρα. πᾶσι δ' τοῖς φι-
 λοσόφοις ψυχῆς μαθήμασι λι-
 παρῶς ἐναθλήσας, ἐπιειδαν ἢ
 διαίτῃα τῶν ἐγκυκλίων ἀγα-
 θῶν κοριθεῖν, τὸ σῶμα ταῖς
 ἰαυθεύοις ἀπκήσεται ἐκπονεῖ.
 θεαταὶ γὰρ ἴσῃτοι μέλοισιν
 αὐτῷ. καὶ βραχὺ τὴν νεότητα
 πωλοδαμῆσας, ἐν εἰρῇ μὲν
 λετὰ τὰ πελεμικά, ἀκόντας
 ἀφίεις, καὶ βέλῃ δι' εὐστόχου
 δεξιᾶς ἀποπάλλων. εἴθ' αἰλι-
 παρεθὶ παλαῖσται, καὶ παρὰ
 ἡλίου μεσημβρινὸν θάλασσαν
 ἐγκονίζεσθαι τὸ σῶμα πυκνού-
 μωρον. ὃν τε τῶν ἐναγωνίων πό-
 των ἀποκαλᾶζοντες ἰδρῶτες,
 μεθ' οὓς λεβὰ σκύτταμα, καὶ
 δάπτειν τῇ μὲν μικρὸν ἐπι-
 ἡφροῦσα πρᾶξει. πάλιν γὰρ
 ὑπὸ διδάσκαλοι, καὶ παλαι-
 ῶν ἔργων ἀντιπρόσμενοι, καὶ
 ἐπιμελούμενοι μνησθῆναι, τίς
 ἐδρεῖται ἥρως, ἢ τίς ἐπὶ
 ἐρησίᾳ μαρτυροῦμενος, ἢ
 ἴσῃ διχαιοσύνη, καὶ σωφροσύνη ἡσάπαντο. τοιαύταις

neque specula formarum
 oppositarum, non pictas
 imagines: sed vel multiplices
 pugilares à tergo sequuntur,
 vel veterum virtutes ope-
 rum custodientes libelli:
 A quod si adeunda sit Musici
 schola, sequitur sonora lyra.
 Omnibus autem philoso-
 phicis animi disciplinis a-
 bundè exercitatus, ubi iam
 B mens cyclicis illis bonis sa-
 tiata fuerit, corpus quoque
 liberis exercitationibus ex-
 colit. Nam illi curæ sunt e-
 qui Thessali, breuiterque
 iuuentutem domans in pace
 C meditatatur res bellicas, spi-
 cula emittendo, certaque
 dextra sagittas vibrando.
 Deinde & vnctæ palæstræ, &
 ad solis meridianum ca-
 lorem oppletur puluere cor-
 pus densatum, destillantēsq;
 D contentiosorum laborum
 sudores, post quos lauacra
 breuia, & mensa sobria, re-
 bus paulo post gerendis non
 aduersa. Rursum enim ipsi
 præceptores, & veterum
 E operum exempla insinu-
 antes & curantes recorda-
 tiones, Nempe quis heros
 fortis fuerit, quis ob pru-
 dentiam publico testimonio
 cohonestatus, aut qui iu-
 stitiam ac temperantiā am-
 plexati fuerint. Huiusmodi

ἀρεταῖς ἀπαλλῶ ἐπὶ τῷ ψυχῷ
 ἐπιδιδόν, ὅταν ἰσπίρα τὸ πρῶ-
 ξιν οὐρίσῃ, τῆς γαστρὸς ἀνέγκη
 τὸν ὀφειλόμενον δασμὸν ἐπι-
 μαθήτας, ἡδίοις ὕπνοις χα-
 δύνει, τοῖς μετ' ἡμέραν καμά-
 τοις ἐπιπρεμῶν ἐπὶ χρόνον.
 τίς καὶ αὐτὸς ἐραστὴς ἐρηβῆς γέ-
 νοιτο τοιούτου; τίτι δ' οὕτω
 τυφλαὶ μὲν αἱ τῶν ὀμμάτων
 βολαί, περὶ δ' οἱ τῆς διανοίας
 λογισμοί; πῶς δ' καὶ αὐτὸς ἀγα-
 πῆται τὴν παλαίστρας μὲν Ερ-
 μῶν, Ἀπόλλωνα δ' ἐν λύραις,
 ἰσπαστῶν δ' ὡς Κάστρεα, θύας
 δ' ἀρεταῖς διὰ σπῆτος διακοντα
 σώματος. ἀλλ' ἐμοὶ μὲν δαίμονος
 ἡραίοι, εἰς οὐκ ἀντικατὰς ἔτος,
 ἀπαρτικρὺ τῷ φίλῃ καθέζεσθαι,
 καὶ πλησίον ἡδὺ λαλῆσαι, τοῖς ἀ-
 χούουσιν. ἔχουσιν δ' αὐτῶν, σιω-
 ξέμεναι, καὶ παντὸς ἔργου κοινω-
 νίαν ἔχειν. ἔνθα αὖτ' οὐκ ἐρῶν
 τις δι' ἀπῆλπου, καὶ ἀκλινῆς
 βίου, τὸν σπέρνόμενον ἀλύπως
 εἰς γῆρας ὀδεῦσαι, μηδεμι-
 ας τύχης περιέπαντα βιά-
 σκανον ἐπείρειαν. εἴ δ' καὶ οἷος
 ἀνθρώπου φύσεως νόμος, νό-
 σος ἐπιφάσειεν αὐτῷ, καί-
 μνοντι σωτηρίῳ, καὶ διὰ χει-
 μείου θαλάττης ἀναρμή-
 νῃ συμπαλέυσσθαι, καὶ τυ-

virtutibus tenerum adhuc
 nimium imbuens, quando
 vespera rebus gerendis fi-
 nem imponit, tributo, quod
 ventri ex necessitate debetur
 depenso, suaviore somno
 dormit, post diurnos
 labores ad tempus conqui-
 escens. Quis igitur talis e-
 rēbi non fieret amator: cum
 verò adeò fuerit hebes ocu-
 lorum acies, & luxata men-
 tis ratiocinatio? Quomodo
 verò non amaret illum, in
 palæstris quidem Mercenā,
 inter lyras autem Apollinem,
 equitatore verò ceterum Ca-
 storem, ac diuinas virtutes
 mortali corpore prosequen-
 tem? At mihi quidem o Di
 coelestes, vnam perpetuam
 sit hæc vita, ex aduerso amari
 sedere, & suauiter loquentem
 propè audire, & cum ere-
 dunte, simul exire, & omne
 cum eo opus commune ha-
 bere. Optarit igitur amator,
 ut suus amasius, per illam
 & inconcussam vitam, ab æque
 molestia possit ad senectutem
 peruenire nullius fortunæ
 inuidam impressionem ex-
 pertus. Quod si verò eam
 qualis est humanæ naturæ
 conditio, morbus quispiam
 ipsum inuaserit, cum ægrotare
 pariter ægrotabo: si enim
 per mare procellosum feratur,
 cum eo nauigabo. Quod si eti-

τυραννικήβία δεσμά πειράσῃ, τῷ
 στον ἑαυτῷ πειθήσιω σίδη-
 ρον. ἐχθρὸς ἅπας ὁ μουσὼν ἐκεί-
 νον ἐμὸς ἔσται, καὶ φίλῳ τὸν
 πρὸς αὐτὸν ἐυνουχικῶς ἔχοντα. A
 ἰδέ λησας, ἢ πολέμοις δε-
 αίμεν ἔσθ' αὐτὸν ὀρμῶντας, ὁ-
 γλισαίμεν καὶ παρὰ δυνάμιν.
 ἂν ἀπιδανῇ. ζῆν καὶ ἀνέξομαι.
 τελευταίας δ' ἐντολὰς τοῖς B
 μετ' ἐκείνων ἔσθ' ἐμὲ σερρρμέ-
 οῖς ἐπιθήσομαι, κοινὸν ἀμφο-
 τέροις ἐπιχρῶσαι τάφοι. ὅσσοις
 δ' ἀγαμίζαντας ὅσθα, μὴ δ' τῷ C
 ὠφίῳ κόνιν ἀπ' ἀλλήλων
 διακρίναι. ταῦτα δ' οὐ πρὸς τοῖς
 χαρσέχοισιν οἱ ἐμοὶ πρὸς τὸν
 ἐξίης ἔρωτες, ἥτις ἡ θεοῖς γέντων
 ἱερῶν καὶ φρόνησις ἐνομοθετησιν.
 ἐν οἷς ὁ φίλος ἔρως, ἄχρ' ἂν D
 ἰάτῃ σιωπῇ πνευσθῇ. Φωκὶς ἐν
 νηπίων ἐπὶ χερόνων, Ορέστῳ
 Πυλάδῃ συνῆψε. θεὸν δ' πῶν
 πρὸς ἀλλήλους πατρὶν μισίῃ
 λαβόντες, ὡς ἐφ' ἐνὸς σκάφους τῷ
 βίου σιωπῇ πνευσαν. ἀμφοτέ- E
 ροι Κλυταιμνήστῃ ἀνέστην,
 ὡς Ἀγαμέμνονος παῖδες. ἔσθ'
 ἀμφοῖν Λύγιδος ἐφορέετο.
 τὰς Ορέστῳ ἐλαυνούσας
 ποινὰς, Πυλάδῃς ἐνόσει μάλ-
 λον. κρινομένη σιωπῇ γινέτο.
 τῷ δ' ἐρωτικῇ φιλίᾳ, καὶ ἐ

tyrannica vis illi vincula
 innectat, par ferrum mihi
 circumdabo. Quicumque il-
 lum oderit, meus inimicus
 erit, cumque benevolentia
 prosequentes amabo. Si ve-
 rō prædones, vel hostes
 videam in ipsum irruentes,
 præter vires etiam armabor:
 si moriatur, vivere non su-
 stinbo. Postrema autem
 mandata ijs, quos proximè
 post illum amavi, ista dabo,
 ut commune ambobus se-
 pulchrum accumulēt: & ossa
 inter se permiscendo, ne mu-
 tum quidem pulverem à se
 mutuo separēt. Atq; hæc nō
 primi expriment mei amo-
 res quib⁹ dignos prosequor:
 sed illa Dijs proxima, he-
 roum prudentia, velut qua-
 dam lege sancivit: in qui-
 bus amicitia ille amor, ad
 mortem usque simul expi-
 ravit. Phocis à teneris an-
 nis Orestem Pyladi con-
 iunxit: qui cūm Deo
 mutuum affectuum me-
 diatorem accepissent, per-
 inde atque in vno eodēque
 vitæ nauigio simul nauiga-
 runt. Ambo Clytemnestram
 interemerunt tanquam Aga-
 memnonis filij, ambo Æ-
 gisthum occiderunt. Pæ-
 nas quibus agitabatur O-
 restes, ægrius ferebat
 Pylades, cum defendebat
 cūm damnaretur. Nec a-

τοῖς δ' Ἑλλάδος ὁρίε' ἐμῆ-
σαν, καὶ ἐπὶ τῶν ἰσθμοῖς Σκυ-
θῶν τέρμονας ἐπλεύσαν. ὁ μὲν,
νοσῶν. ὁ δὲ, θεραπεύων.
ἔ' ροῦν Ταυρικῆς γῆς ἐπιβαί-
νοντες, εὐθὺς ἢ μηδ' ὀκτόνας
αὐτοὺς ἱερνὺς ἔκιν' ὀδοῖσι.
καὶ τῶν βαρβάρων ἐν κυκλῶ
πείρωτον, ὁ μὲν, ὑπὸ τῇ συ-
νήδῳι μακρὰς πρὸν, ἔκειτο.

Πυλάδης δ',
Ἀφρὸν ἀπέβα, σώματος τ' ἐπ-
μύλει,

Πίπλη δ' περὶ χάλυπται ἐν π-
κτοῖς ὑφάϊς,

Οὐκ ἐραστοῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ
πατρός ἐνδεικνυμένος ἦδ' ὄντος.
ἡνίκ' αὖ ροῦν ἐκείθι πατέρ' ἐμ-
νοντος ἐπὶ τῷ φονεύδῳι, τῇ
ἔπερ' ἐς Μυκλῶας ἀπῆναι,
κοιμῶντα γρόμματα, μύρειν
ὑπὸ ἀλλήλων ἀμφοτέρω δι-
λοισιν, ἑκάτερος ἐν πατρὶ
ζῶντι ζῆν ἑαυτὸν ἠρώμενος.
ἀπώδειται δ' αἱ ἐπιστολαὶ Ὀ-
ρέης, ὡς Πυλάδου λαβεῖν ἀ-
ξιντέρου, μόνον καὶ ἐρατῆς αὐτῇ
ἐρωμῆς ἡρώμενος.

Τὸ δ' οὐ σφαιλῶσαι τίνει, ἐμὸν
βῆρος μίγα.

Ὁ ναυστλὼν γὰρ εἰμ' ἐγὼ ταῖς
σομφόρας.

καὶ μετ' ὀλίγοι φησὶ,

matoriam illam amicum
Graciaz terminis metitur
sed ad ultimos Scythiae
fines navigarunt : hic
morbo laborans, hic
morbum emolliens. E
cum in Tauricam tectum
ascenderent, statim occu-
patis Erinnyis ipsos ve-
lut hospitio excepit : &
barbaris undique circum-
stantibus, alter quidem a
consuetudine infania collapsus
iacebat, Pylades autem
spumam oris abstergebat,
atque corporis Curam ge-
rens, tegebat illud vel-
bus, non amatoris modo,
sed & patris affectum
prae se ferens. Quando
igitur delectum fuit, ut
altero ad eandem manere,
alter literas laturus My-
cenae proficisceretur, ut-
ro manere alter pro al-
tero volunt, uterque in
altero viueret, se ipsum
viuere existimans. Epistolae
à se remouet, tanquam
Pylade digniore, qui illas
acciperet, tantum non amor
pro amato factus.

Perire namque hunc est mihi
gravis.
Namque ego ille sum qui col-
mitas has vobis.
Et paulò post dicit.
Huius quid mihi da litteras.
Τῷ δ' ἔπειτα δίδωται ἡ ἐπιστολή.

Πέμψω γὰρ Ἀργος, ὥστε σοι κα-
λῶς ἔχειν.

Ἡμᾶς δὲ ὁ χεῖρόν, κτείνετω.

Καὶ γὰρ οὕτως ἔχει τὸ παῖ-
δ'· ἔσται γὰρ ἐν παιδείᾳ ἰσοῦσθαι, **A**
ἔσται ἐν βίαις, ἐπὶ τῷ ἡδὺ
λογίζεσθαι διαιαμύνω ἡλικίαν
ἀνδρωθῆναι, τὸ πάλαι φιλεῖν,
ἀμοιβαίους ἔροτας ἀνταπο-
δίδωσι. καὶ δι' ἡμέρας αἰδεῖσθαι **P**
πότερου πότερος ἐραστὴς ὅσιν,
ὡσπερ ἀπ' ἐσόπτρου τῆς τῆ
φιλήσαντος εἰμωῖαι· ἐπὶ τὸν
ἐρωτῶν ὁμοίου, πεισύντος ἐι-
δύλου. τί δὴ οὐκ ἔτι καὶ ἡ-
μᾶς βίου ξένῳ αὐτὸ βυβλίῳ
ὀνειδίζεις θείοις νόμοις ὀνειδέν,
ἐν διαδελχῆς ἐφ' ἡμᾶς καταβε-
βηκός. ἀσμένως δ' αὐτὸ δι-
ξάμενοι, μεθ' ἀγῆς διανοίας **C**
πυκνοφύμων. ὁ δὲ βίος γὰρ ὡς
κλινδὺς κατὰ τὴν τῶν σοφῶν
ἀπόφασιν, ὃ παῖδες τε νέοι,
καὶ μὲν νυχὸς ἴσται. μεράσκει
δὲ ὁ γέρον κείνος ἐλαφροτά-
τα, κῆροι τὸν, φιλοῦσιν. αἰγ-
μῶν Σωκρατικῇ διδασκαλί-
αι, καὶ τὸ λαμπερὸν ἐκείνο
τῆς ἀρετῆς διαχέμελον, τοῖς
Δελφικοῖς τεύχεσιν ἐπιμνηθῆναι.
χρησμὸν γὰρ ἀληθείας ὁ πύ-
θιος ἐξέσπασιν, ἀνδρῶν ἀπαρ-
τῶν Σωκράτης σοφώτατος.

*Argos enim mittam, tibi ut res
bene habeat,*

Occidat autem nos, cui opus.

Nam sic se habet totum
negocium. Quando enim à
puero simul enutritus amor
ille serius, in eā ætatem, quæ
ratiocinatione uti potest,
confirmatus fuerit, id quod
olim est amatum, mutuos a-
morem rependit, adeoque dif-
ficile est percipere uter al-
terius sit amator, cum per-
inde ac è speculo, amantis
benevolentiz in amatum si-
milis cadat imago. Quid
igitur ceu peregrinam volu-
ptatem nobis exprobras, id
quod vitæ nostræ proprium
est, & diuinis legibus defini-
tum, perque successionem ad
nos transmissum. Libenter
verò ipsum recipientes, cum
pura mente, veluti rem sa-
cræ tractamus. Nam verè
beatus ille est, iuxta sapi-
entum sententiam,

*Cui pueri molles, & equi solidae
ungulam habentes,*

*Huic minimum graui est cana
senectus viro,*

Si quem adamant pueri.

Socraticæ verò doctrinæ,
& splendidum illud virtutis
examinandæ iudicium, e-
tiam Delphicis cortinis est
approbatum. Nam veri-
tatis oraculum Pythius
reddidit, omnium virorum
Socrates sapientissimus:

ὅς αἶμα τοῖς ἄλλοις μαθήμα-
σι, ἃ ὦν τ' βίον ὄντοι, καὶ τὸ
παιδεύεσθαι ὡς μάλιστα ὑφελ-
λουσιν ἀποφύγετο. δὴ δ' ἔτι
ἦσαν ἑξῆς, ὡς Ἀλκιβιάδου Σο- A
κράτης, ὅς ὑπὸ μηδ' χλαμύδι
πατρὸς ὑπνοῖς ἐκοιμήθη. καὶ
ἔγνω τὸ ἐπ' ἡμιμάχῃον ἐπὶ τέ-
λει τῶν λόγων ἥδιστα ἀποφύγε-
ται ἅπανσι γέννημα.

Λίδι γὰρ ὁ κέρεισι, ἐπ' ὅμμα-
τα λίχρα φέροντες,

Ερχος ὡς ὑμῶν ὄρεσι παιδο-
φιλεῖν.

Πολεμίων ἐράσμι, πόλεον κέναν-
δρον ἔχουτε.

Ταῦτ' εἰδότες ὁ νεανίας, συ-
φρώνως παισὶν ἀγαθοῖς προσέ-
μι δ' ὀλίγης τῆς ψυχῆς ἔντα, τ'
μακρὰν ἐκχέοντες ἔμωσαν, ἀ-
χρὶ δ' ἀκμῆς ἀλασὰ τὰ τῷ φο-
λεῖν πᾶσιν ἀποβῆσθαι. τ' εἰ
οὐρανίον ἔρωτα ἀποσκυῶντες,
εἰς γῆρας ἀπὸ παιδῶν βέβαια
πρὸς τὰ πᾶσι. τοῖς γὰρ οὕτω
φιλοῦσιν, ἥδιστος μὲν ὁ τῷ
ζῆν χρόνος, οὐδεμιᾶς ἀπο-
πῆς συνείδησις παρεκλύ-
σας. αἰοῖδοι δ' μὲν θάνατον εἰς
πάντας ἐκφορτῶσι κληδόνες.
εἰ δ' εἰ φιλοσόφων παισὶ πρ-
σέσται, αἰσθῆς μὲν γὰρ ἐκδέχ-
ται τῶν ταῦτα ζηλουῦντες,

qui pariter cum ceteris re-
ceptis, quibus vitam lu-
manam promouit, & re-
torum amorem, ceu tota
præcipuè utilem, advenit.

Conuenit autem iuuenes-
mare, ut Alcibiadem Socra-
tes, qui sub vna eademque
patris chlamyde somnos
dormiuit. Atque equidem
Callimachi illud præconiū,
B ad finem orationis liber-
tissimè omnibus appor-
tem,

Namque uginam cupido se-
tes lumine amates,

Erchius ut pueros iussit amor
senex,

Sic & amatis eos, fortique hui-
teris in orbe.

His cognitis adolescentem,
modestè cum bonis pueris
versamini, neque modice
delectationis gratia, longa
effusa beneuolentia, usque
ad vigorem ætatis, fides
amandi affectus protendit:
sed cœlestem Amorem ado-
rantes, à pueritia ad senectū-
tem usque firmos affectus
conseruatē. Nam hoc pacto
amantibus, suauissimum est
vitæ tempus, nulla inhonesti
conscientia inhabitante. Ce-
lebris autem illorum fama,
post mortem ad omnes pul-
chrum emanat. Quod si verò
Philosophis adhibenda est fi-
des, etiā ether post terrā eos
excipit, qui ista sectantur.

ἰ ᾧ ἄμεινον ἀποθανόντες, ἔ-
ρσαι τῆς ἀρετῆς χάρις, τὸ ἀφ-
αίρετον. τοιαῦτα τῷ Καλλι-
ρατίδῃ σφόδρα νεανικῶς συμ-
πολογησάμενος, Χαριεκέα μὲν ἐν
λευτέρῳ λέγειν περιωμήμον,
πύρον. ὦρα γὰρ ὡς ἐπὶ ναυῷ
ἔπλεται. δεομένων δὲ ὅστι φε-
ροῖεν ἀπεφθίνασθαι, δι' ὀλίγου
τοῦ ἑκατέρου λόγοις ἀριθμη-
ταίμενος, καὶ ἐξ ὑπερχήνου φημι,
καὶ παρημαληρόως, ὑμῖν ὅ-
τι ταῦτοι, τὰ τῶν λίγων εἰσὶν
ἐπεχεδιάσθαι, δίδωκεός τ' ἐστίν,
ἢ δὲ ἑρρωμένως φροντίδος ἐν-
εργῇ ταῦτ' ὅστιν ἔχη. χάδον γὰρ
ὑδέν ὅστιν, ὅ, τι τ' ἀεκτίων εἰ-
πεῖν ἑτέρῳ δύνασθαι παρήκατε.
καὶ πολλὰ μὲν ἢ τῶν πραγμά-
των ἐμπειρία, πλείων δὲ ἢ τ' ὅ-
λγων δεινότης. ὥς ἔγνω αὐ-
τὸν ἐξαιρέτως, εἰσὶν ὡς ἐν δυνά-
τῳ, γινώσκει. Θεραμένης ἐκεί-
νος ὁ κόδορος, ἵν' ἀμφω νεο-
κηκότες, ἐξίσου βαδίζοιτε.
πλὴν ἐπισιδύπας ἀνέστην καὶ εἰ-
κατε, καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μεταξὺ
πλῶ, περὶ τ' αὐτῶν ἐκέκρι-
σθαι, τοῦ μάλιστα παρε-
στὰ εἶναι μοι δίχαιον, ἀποφα-
νύμαι. γάμοι μὲν, ἀνθρώποις
βιωφελές ὑπάρχει, καὶ μακά-
ριον, ὅπόταν ἐντυχῶνται. πα-

qui meliori fato morientes,
præmium hoc virtutis in-
corruptibile consequuntur.
Atque hæc cū Callicratidas,
valdè iuuepiliter iactando
amplificasset, Chariclem de-
nuo dicere conantē, repressū,
tempus enim erat ut ad nauē
descenderemus. Rogantibus
autem illis, ut de eo quod
sentirent sententiam dicerē,
breuiter enumeratis vtri-
usque orationis argumentis.
Non temerè, inquam, &
negligenter, amici, oratio-
nes istæ videntur à vobis
effutitæ ex tempore: sed con-
tinuæ & solidæ meditationis
per Iouem manifesta hæc
vestigia sunt. Nam eorum
quæ ab utroque dici pote-
rant, fermè nihil est præter-
missum. Multa verò rerum
inest experientia; sed ma-
ior verborum grauitas. Ita-
que optarim equidem, si
fieri posset, Theramenes
ille cothurnus fieri, ut am-
bo uictores æquo pede pro-
cederetis. At quoniam ni-
hil remissuri videmini, &
ego inter nauigandum, non
decreui de rebus ijsdem in-
terpellari, id quod mihi ma-
ximè videtur iustum esse,
pronunciabo. Nuptiæ qui-
dem ad vitam hominū pro-
mouendam res in primis v-
tilis, & beata, quoties ex
sententiā cōtingūt. Puerorū

δικούς δ' ἔρωται, ὅσοι φιλίας
 ἀγὰ δίκαια περιποιῶνται, μόν-
 τος φιλοσοφίας ἔργον ἡγεῖμαι.
 Διὸ δὴ χαμηλὸν μὲν ἀπασι, παι-
 δεύσειν δ', ἀφ' ἑδῶ μόνους φι-
 λασόφους. ἥκετα γὰρ ἐλθῶμαι-
 ξιν ὁλόκληρος ἀρετὴ φύεται.
 καὶ σὺ δ' ὦ Χαεῖκλεις, μὴδὲν
 ἀχθεδῆς, εἰ ταῖς Ἀθίνας ἢ
 Κόρινθον εἴξει. καὶ γὰρ μὴ ἴσ' **Β**
 αἰδοῖς συντόμῳ λόγῳ πλὴν
 κρίσιν ἐπαυτίσας, ἐξάρσην.
 ἑώραν γὰρ ἡδύχρησ' ἢ τ' Χαεῖ-
 κλεία, παραμυχρὸν ὡς θαλάτου
 χατάρκιστον. ὁ δ' Ἀθίνας, **Ε**
 ἰαρεῖ τῷ βίῳ παυδρὸς ἀνα-
 πιδόσας, ὥρῃσι σφόδρα σ-
 βαρῶς. εἰχσαν αὖ τις αὐτὸν ἐν
 Σαλαμῖνι Πέρσας καταναυ-
 μαρχεῖναι. καὶ σὺ τότε τ' κρίσας
 ἀπὸ νάμπη, λαμπρότερον ἡμῶς
 ἐστῆσαι τοὺς αὐτοὺς τὰ πύκνα. καὶ
 γὰρ ὡς ἄλλως τῷ βίῳ μεγαλο-
 φρονέστερος. ἡσυχῇ δ' καὶ τ' Χα-
 εικλεία παρηγορησάμενος ἐπὶ τῇ
 θειότητι τ' λόγων, συνεχὲς **Ε**
 ἡδύθαυμάζων, ὅτι δυσχερέ-
 ρῳ μέρει δυνατῶς συνεχρή-
 σεν. ἀλλ' ἢ μὲν ἐν Κνίδῳ δια-
 τειβῆν, καὶ τὰ παρὰ τῇ θεῷ λα-
 λήσιντα, σὺ δὲ μὴ ἰλαρὸν ἄμα,
 καὶ παιδία ἔμμεσον ἐρηκτά,
 τῇ δὲ τῇ δεικνύειν. σὺ δ' ὦ

autem amores, qui casta am-
 citia iura conciliant, solis
 Philosophiæ opus esse docet.
 Quare omnibus quidem co-
 iugio est vacandū: sed pri-
 ros amare, solis Philosophi
 relinquatur. Minimè enim
 mulieribus perfecta virtus
 innascitur. Tu verò Cha-
 cles nequaquam ægrè ferre,
 si Athenis Corinthus cede-
 Equidem ego præ verecun-
 dia breui oratione accelera-
 to iudicio surrexi. Animad-
 vertebam enim Chariclem
 supra modum tristem, pro-
 pmodum ac si morte dan-
 natus fuisset. Atheniensis ve-
 tem alter, lato quodā modo
 alacer exiliens, incedebat
 valdè insolenter. Putasset ip-
 sum ad Salaminem Persarum
 praelio debellasse. Et hoc
 saltem ex iudicio consequu-
 tus sum, quod splendido vi-
 detorix cōuiuio nos excepit.
 Etenim erat aliàs vita ma-
 gnificentior. Tacitè etiam
 Chariclem sum consolatus,
 ob grauitatem verborum,
 assiduè admirando, quod dif-
 ficiliori parti, tam potenter
 esset patrocipatus. Ceterum
 & illa in Gnido cōmoratio,
 quæque apud Deā dicta sunt,
 habentia pariter & senem
 hilare, & iocū cruditi, ad hæc
 ferè modū directæ sunt. Te
 verò Theomneste, qui oblo-
 . Θεόμνηστε, ὁ δ' ἑωχον ἡμῶν

ἡ χαλκὸς ἀμύμος μήμω, οἱ δι-
 κῆς τὸτ' ἦν δα, πῶς αὖ ἀπε-
 ρήνω; Θεο. Μελιτίδω, ἢ
 Κόρσειβον οἶμαι με πρὸς θεῶν,
 ἵνα τοῖς ὑπὸ σὺ δικαίως κρι-
 θεῖσιν ἐναντίαν φέρω ψήφον;
 ὅς ὑπ' ἄκρας ἡδονῆς τ' ἀγομέ-
 των διατείβην ἐν τῇ Κνίδω
 ὑμῶν, ὁλίγου γὰρ δωμάτου
 αὐτὸν ἡρώδης εἶναι, τὸν
 νεὼν ἐκείνον. ὅμως δ' οὐκ
 εἴδω γὰρ ἀπαρτὶς ἐν ἐορτῇ λέ-
 γεται, πῶς ὁ δῆλος κῆν πε-
 εἶργος ἦ, πανηγυρίζον δοκεῖ,
 τοῦ ἀγῶνι ὑπὸ τοῦ παιδείας
 κατωφρυωμένοις λόγοις, ἐδαύ-
 μαζον μὲ ἐπὶ τῇ συμφορῇ,
 πλὴν ἐπαύ θυμῶν ἐφ' ὅμω,
 ἐρῆβω παῖδι σωδινήμεροντα,
 ταταλείοις δίκας ὑποφέρειν,
 καὶ τοῖς ὁμῶσι τῷ κάλλει μο-
 νοεχέ προσκλύνοντες, ἐξὸν
 ἀφύσασθαι, διψῆν ὑπομένειν.
 ἢ γὰρ ἀπόρρητὸν τὸ θεωρεῖν ἐρώ-
 μενον, ἐδ' ἀπαυτικὸν καὶ
 μῶν, καὶ λαλῶντος ἀκούειν,
 ἀλλ' ὅπως ἡδονῆς κλίμακα
 συμπηξάμενος ἔρως, πρὸς τὸν
 ἔχει βαθμὸν ὅπως, ἵνα ἴδῃ.
 κῆν θεάσθαι, ποδὶ πρὸς αἶμα
 ἔρασθαι. δὲ ἄκρων γὰρ δα-
 κτύλων καὶ μόνον ὄψη, τὰ δ'

letam harum rerum memo-
 riam nobis excitasti, si iudex
 tum fuisses, quam sententiam
 tulisses: Theo. Melitidem, aut
 Corcebum me putas esse per
 A Deos, ut ijs quæ iuste iudi-
 casti, contrariam sententiam
 feram? Qui quidē præ sum-
 ma eorum, quæ modò dice-
 bantur, voluptate, in Gnido
 commorari me putabā, pro-
 B pemodū parvā hāc domun-
 culā, ipsum illud templū esse
 existimans. Sed tamen (nihil
 enim indecorē die festa di-
 cetur, & risus omnis, etiam si
 nimius fuerit, ad celebritatē
 C pertinere videtur) orationem
 illam ab amatore puerorum,
 cum nimio supercilio pro-
 latam, admirabar quidem ob
 gravitatē, sed ad demulcēdū
 animum parum facere arbi-
 trabar, cum puero impubere
 quotidianam consuetudinē
 habere, & interim Tantalī
 pœnas sustinere, ac pulchri-
 tudine oculos tantum non
 inundante cū haurire liceat,
 sitim perferre. Neq; enim fa-
 tis est aspicere eū quē amas,
 E neq; ex aduerso sedentem, &
 loquentem audire, sed per-
 inde atque scalis quibusdam
 voluptatis compactis, amor
 primū visus gradū habet, ut
 aspiciat amatum: deinde ubi
 aspexerit, enpit adductū cō-
 tingere. Suffimis itaque di-
 gitis, tametsi solū attigerit,

ἀπολαύτως, εἰς ἅπαν δια-
 δεῖ τὸ σῶμα. πυχὸν δ' ἐυμα-
 ρῶς τούτου, πείττω πείραν
 ἐπάγει φιλήματος, ἐκ ἐνθῦ
 πείεργον, ἀλλ' ἡρέμα χεῖρα A
 προσγγίπας χεῖλεσσι, ἃ πρὶν
 ἢ λαῦται τελευτῶς ἀπέστη,
 μινδὲν ὑπονοίας ἵχνος κατα-
 λεπών. εἴτα πρὸς τὸ παρῆ-
 κον ἀμφοτέρωθεν, ἀνὴρ παρ-
 ετέροις μὲν ἀσπασμασιν ἐντί-
 τηκεν, ἐὰν ὅτε καὶ διασέλ-
 λων ἡτοχῇ τὸ σῶμα. τῷ δ' χει-
 ρῶν ἐλεμῖαν παρῆσιν ἀρχίμ.
 αἱ γὰρ φανεραὶ τῶν αἰδητῶν C
 συμπεριπλοκαί, τὴν ἡδονὴν
 συνάπτουσιν. ἡ λαδρίως ὑ-
 χῶς ἡ δέξια καὶ κόλπου
 δύπα, μαρτυρῶν τὴν φύ-
 σιν ὑπεροιδῶντας πείζει. καὶ D
 σφειγῶσθε γαστρός, ἀμφιλα-
 φὲς τοῖς δακτύλοις ὀπιθεῖται
 ὁμαλῶς. καὶ τῷτο, καὶ
 περὶ τὸν αὐτὸς ἥβης, καὶ
 τί τάρρητ' ἀναμειβήσασθαι με-
 δεῖ; τοιαύτης τυχερῶς ἐξουσίας E
 ὁ ἔρως, θερμότερον πινὸς
 ἀπῆται πρᾶγματός. εἴτ' ἀπὸ
 μινδῶν προσομιματάμνος, καὶ
 τὸν κωμικὸν αὐτὸ ἐπάταξεν.
 ἐμοὶ μὲν ἔπειτα παιδευασθῆναι γί-
 νοιτο. μετεωρολόγῳ δ', καὶ ὅσοι
 φιλοσοφίας ὀρεῖται ἑαυ-

fruitionis istius delectari
 totū corpus mox percurre.
 Postquam autem hoc pro-
 tus est facile, tertium osculi
 conatum addit, non solum
 curiosum illum, sed labijs
 admovento sensum, qui
 priusquam planè contingat,
 absistit, nullo suspicionis ve-
 stigio relicto. Deinde vero
 ad id quod porrigitur ap-
 plicans sese, semper exquisi-
 tioribus amplexibus illique-
 scit, interdum quodque tactu
 os diducens. Nec manum
 vllam segnem esse sinit. Nam
 manifestæ, eorum quæ sensu
 percipiuntur, amplectationes,
 voluptatē conglutinant.
 Aut clām dextra molliter
 per sinum subingressa, mam-
 millas, pro sua natura, mo-
 dicè extantes, premit: & so-
 lidi ventris exuberans illud
 digitis contrectat æqualiter.
 Post hæc, & primam suc-
 crescentis pubis lanuginem.
 At quid attinet me occultio-
 ra ista longiùs persequi? Ta-
 tam igitur nactus potestatem
 amor, feruidius quoddam o-
 pus attingit. Tum ducto à
 femoribus exordio, iux-
 ta Comicum ipsum per-
 cutit. Mihi quidem iam
 pueros amare contingit.
 Illi verò qui de rebus subli-
 mibus, nugantur, quique
 philosophiæ supercilium,

οὐκ οὐκ προτάφους ὑπὸ ἡμέ-
 ραις, σημῶν ὀνομάτων κομ-
 ῖμασι τοῦ ἀμαθείς ποιμα-
 δωσαν. ἐρωτικὸς γὰρ ἡμῖν, οἷ
 οὐκ οὐκ καὶ ὁ Σωκράτης. καὶ
 πρὸ μίαν Ἀλκιβιάδης αὐτῷ
 λανίδα κλειδεῖς, καὶ ἀπληξ
 ῖν. καὶ μὴ θαυμάσης. εἰδὲ
 ὁ Παύρολος ὑπὸ Ἀχιλ-
 λῆος ἡγαπᾶτο, μάχῃ τῷ κτ'
 πατρικῇ καὶ ζῆλῳ, δῆμα-
 ρος Αἰακίδῳ ὅποτε λήξουσιν
 εἰδὼν, ἀλλ' ἡμῖν καὶ τῆς ἐκεί-
 νου φιλίας μυστικῆς ἡδονῇ. σὺ
 οὐκ οὐκ Ἀχιλλεὺς τὸν Πα-
 ῖοκλου θαλάττον, ἀπαμύνῃ
 παθεῖ πρὸς τὴν ἀλγίστην
 ἐπερράγη. μηδὲν τε τῶν σῶν
 νοσηδὲς ὁμιλία καλλίων. τοῖς
 καὶ μὴ ὀνομαζομένοις παρ'
 Ἑλλήσι κοίμασαι, εἰδὲν ἄλλ',
 ἢ δόλοισι ἐρασθεῖς νομίζα.
 πάρα φησὶ τις αἰσχρὰ ταῦτ'
 ἦναι λέγεσθαι, πάλιν ἀντι-
 γὰρ νῦν τὴν κινδύνον Ἀρεσθί-
 πῳ. Ἄν. ὅτ' ἀνέξομαι
 σου φίλε Θεόμνησιν, ἀλλ' ἡμῖν
 πρὸς κατὰ βαλλομένην τεί-
 των λόγων, ὥς ἀκούειν ἐν
 ἐρετῇ μόνον εἰκὺς ὅστι. τὰλλα
 ὅ, τῶν ἐμῶν ὠτων πόρρον
 ἀποικιστῶν. ἀφ' ἡμῶν ὅ τῷ

supra ipsa tempora attol-
 lunt, grauium verborum
 insolentia indoctos pascant.
 Amori enim deditus fuit So-
 crates, si quisquam alius, &
 sub vno eodemque pallio
 cum eo cubans Alcibiades,
 non intactus surrexit. Ac ne
 mireris: neque enim ab A-
 chille Patroclus amabatur,
 eatenus ut ex aduerso illi se-
 deret Alcidem expectans,
 dum cantus finiat ille. Sed
 erat & illorum amicitiae me-
 diatrix voluptas. Cum igitur
 Achilles Patrocli mortē
 gerneret, parum custodito
 affectu in veritatem erupit.
 Femorum & tuorum san-
 cta conuersatio melior.
 Illos verò qui apud Græ-
 cos comastæ vocantur, ni-
 hil aliud quàm manifestos
 amatores existimo. Fortè
 dixerit aliquis hæc dicta
 esse turpia: at per Gni-
 diam Venerem sunt vera.
 Luc. Nec te feram, chare
 Theomneste. aliud prin-
 cipium tertij sermonis po-
 nentem, quod audire fe-
 sto solum die par est:
 cætera verò procul à meis
 auribus amandare. Sed o-
 missa diuturniori mora, in

παρέλκον πλείων χρόνον, οἷς

ἀγορὰν ἐξέτατον. ἥδη γὰρ εἰκός
 ἔστι, ὑπαπιδεῖν τῷ θεῷ πλὴν
 πυρρός. ἔστι δὲ καὶ ἀταρπής ἡ
 δῖα, τῶν ἐν Οἴτῃ παιδῶν
 ὑπομνήσκουσα τοὺς περὶ-
 οὖς.

forum exeamus. Verisimile
 enim est Deo iam accu-
 rogum. Nec iniucunda
 est illud spectaculum quod
 ea commemorat prae-
 tibus, quae in Oeta passus
 est.

Τίτλος τοῦ πρώτου τοῦ Λουκιανῆ
 μέλους.



ECLAMATIO D. ERAS- MI ROTERODAMI, LVCIA- ni Tyrannicidæ respondens.

Argumentum.

Iusdem generis hæc cum Tyrannicida, eiusdemque sta-
tus est, sed aduersaria. Vt enim illic contenditur præmi-
um dandum tanquam tyrannicidæ, ei qui filium tyranni in-
fecerat: ita hic negatur eum satisfacisse legi, aut tyrannici-
um esse, qui non ipsum tyrannum, sed filium tyranni occi-
dit. Exordio benevolentiam captat, à persona Iudicis,
einde calumpniæ aduersarij, qua in suspensionem adductus
erat, quasi ipse quoque tyrannidi faueret, quia illi præmi-
um dandum negabat, respondet per absolutionem primum, de-
inde & per inficiationem ex locis coniecturalibus, eleuata
interim illius persona, atque ipso vicissim in suspensionem, ex
modo actionis vocato. Post exordium propositio sequitur cū-
tentione, & admonitione Iudicis, quorsum in hac causa
maximè spectare debeat, atque inde ad confutationem veni-
ur. In qua primum refelluntur ordine capita illa, quæ alter
n argumento ab imo ad summum tractarat, puta Voluntas,
Conatus, Effectus. Ac voluntati quidem opponit volunta-
tem legis, ut quæ non quid quisque voluerit, sed quid effece-
rit, spectet, neque cogitationes, sed facta præmijs compen-
set. Conatum verò eleuat varijs ac multis similibus & exem-
plis, ostendens in nullo pacto, aut contractu, aut certamine,
aut alijs denique id genus rebus satis esse, conari aliquid &
cœpisse, sed præstari oportere. Effectum conditiones sequi,
non conatum. Et quod alter etiam conatum in legibus spe-
ctari dixerat, id distinguit, ostendens diuersam esse rationem
præmiorum & pœnarum. In maleficijs interim & volunta-
tem puniri, in beneficijs autem nunquam præmium dari, nisi
ei, qui quod lex proponit, re ipsa effecerit. Postremo & pa-
triæ gratis inseruite ac officium præstare ciues debere & il-

lum satis mercedis pro conatu suo retulisse, laudem & etiam Effectum autem refellit, quia non simpliciter id effecerit, quod lex iubet, sed fortuna seu numine ita ferente, eodem filij mortem patris consecutam esse. Non enim quia filius gladio tyrannus postea seipsum confecerit, ob id quod hoc factum esse. Deinde etiam incertum fuisse exitum, & quidnam pater, occiso filio facturus fuerit, & hic confusum quoque petituris subuertit, primò ut incertum & periculosum, neque certis rationibus firmatum, deinde etiam videri, & post euentum rei, demum simularum. Denique non idem esse occidere, id quod lex iubet, & mortis causam qualemcunque præbere: idque iterum multis similibus probat. Atque hoc loco disputationem suprâ cœptam renouat, & eo quatenus voluntas in legibus spectatur, & in quibus per se sufficiat, nempe in maleficijs & non in beneficijs, & ob id neque hic præmium illi deberi, ut qui cœperit, non abluuerit beneficium. Confutatis igitur hoc pacto voluntate, conatu & effectu, quarto loco id aggreditur, quod petentis narratione potissimum amplificat, puta filium fuisse caput & causam tyrannidis, eoque sublato, etiam tyrannidem sublata fuisse. Ac primò quidem filium ostendit non fuisse tyrannum, neque tyrannidis caput, confutatis signis, & ceteris rationibus: quæ alter ad eam rem probandam adduxerat. Deinde, ut maximè fuerit, legem iubere ipsum tyrannum, non ut quisque tyranno similis, aut nocentior etiam est, occidere. Et hic multis verbis de autoritate legum disputat, & quod non temerè verba legum huc aut illuc deflectenda sint, ab eo qui multa pericula & incommoda ex eo secutura esse. Postremò etiam ipse locum ab imo ad summum tractat, & videri voluisse, egisse, effectuisse se dixerat, ita hic contrà neque animum ad rem gerendam habuisse illum, neque rectè ut aggressum esse, neque denique id quod lex iubet, perfectè ostendit. Et sub hac orationem concludit, breui capitum repetitione, & conformatione seu prosopopœia, legum, reipubl. & deorum quoque expositulantium cum petitore, & iniquè & præter meritum, præmium petente.

I mihi causa hæc Iudices, apud concionem
 popularem quæ studijs potius, quàm exacto
 rerum iudicio duci consuevit, esset agenda, ac
 non magis apud Iudices ex honestissimis or-
 dinibus delectos, nimirum grauissimos sapien-
 tibusque, non nihil profectò vereretur, ne omnium animis
 hac & insperata lætitia gestientibus, atque (vita di-
 uin) exultantibus, nec satis attentos, nec dociles essem au-
 res habiturus. Porro fauentes, beneuolique multò mi-
 us quippe qui frontem modo, quasque personam huius
 orij intuentibus, non faciem ipsam propius contem-
 ptibus videri fortasse possim, in communi totius ciuita-
 tis gaudio, tum autem in causa tam populari, velut impor-
 tus obstrepere atque obturbare. Enimvero quum om-
 nis affectus inuutilis est ad rectè iudicandum, tum ingens,
 imperans, atque exundans lætitia, non solum iudicium
 ne funditus tollere solet, verumetiam nostri sensus non
 nobis eripere, præsertim (si quemadmodum hæc no-
 bis post graves diuturnasque calamitates, ac veluti tempe-
 stem lenissimam repente præterque spem (quasi portus
 iam) fuerit obiecta. Quid autem tam acerbum liberæ
 civitati, quàm seruitus? Quid tam dulce, quid tam exopta-
 tum, quàm libertas? Itaque non rebus modo ipsis, sed vel
 vultibus harum rerum, vobis, plebis animus
 at ad quidlibet impelli: maximè primis his ali-
 quibus diebus, dum gaudiorum adhuc velut æstus
 iam impotens, omnia sursum ac deorsum mis-
 cet, dum lætitiæ temulentia, dum gratulandi dul-
 ce quædam ebrietas pectus occupans, animum ad
 iudicandum instituere non sinit. Verùm vestra Iudi-
 cii singularis sapientia perspicacitasque non hoc tan-
 ti scrupulo me leuat, verùm & hanc mihi fidu-
 ciā suppeditat, uti sperem futurum, ut hoc
 tradicendi munus, quod equidem nec inviden-
 ti, nec fauore in Tyrannidem (sicut ille calumniar-
 tur) sed solita mea, & (ut opinor) nota Rei-
 publicæ charitate suscepi, vobis non modò non in-
 iustum, sed fauorabile, plausibileque videatur.
 nim postquam viderem manifesta, quadam Deo
 beneuolentia, post diuturnam, ac miserissimam

illam seruitutem, toties Reip. votis expetitam liberam
 aliquando contigisse, nihil prius curandum nobis
 iudicaui, quam ut gratos nos exhiberemus in eos, re-
 bus nobis tam egregia felicitas esset profecta, quò videretur
 munus suum hunc vrbì proprium, perpetuumque facerent
 lent, & constabilire, tuerisque quod largiri non essent gra-
 ti, meminissimusque ipsidem in manu esse, ut eriperentur
 tis, quod optantibus dedissent. Sunt autem vel primæ ge-
 rudinis partes, intelligere videlicet, cui beneficium acceptum
 ferre debeas. Et hac vna ratione mortales diuinæ benefico-
 tiæ gratiam referre possumus: si beneficium acceptum ag-
 scamus: si celebremus, si ad illos auctores referamus. Nec
 mihi committendum putavi, ut dum nimium candidi me-
 nem esse volumus, in deos ingrati impiique reperiamur. Ne-
 que enim isthòc nomine nunc perinde laboratur, ne hoc
 præmij pereat ætario, & huius lucris accrescat (quanquā
 quoque longa iam tyrannide exhaustius est, quam ut me-
 temerè dari præmia conueniat immerentibus). Illud agitur,
 ne dii immortales, qui huius malè consulta, nobis verterent
 bene, hoc tantum munus à nobis tanquam ingratis re-
 eant, si quod ipsis solis debetur honoris, laudis, gratiæ, p-
 fraudatis, in hominem contulerimus. At quem hominem
 obsecro? Nempe qui quum priuatus contra leges moerore
 occiderit, atque hac temeritate sua restituta libertatis pe-
 culosam occasionem modo præbuerit, idquē adeò impu-
 dens (vti mox docebimus) non yeretur pulcherrimum ty-
 rannicidæ titulum dijs eripere, sibi arrogare: Reipub. c-
 dicere, ac leges ipsas in ius vocare: ciuitatem ingratitudi-
 ream agere, nisi sibi totam hanc felicitatem ferat acceptam.
 Nullum quidem iudices facinus speciosius tyrannicide,
 nullum dijs dignius: verum hoc impudentior, qui sibi laudē
 tam eximiam vsurpat immeritus. Nullum præmiū hono-
 us illustrius, quàm quod tyrannicidæ debetur. Sed hoc
 impensius accuratiusque spectandum, ne temerè decemur
 indigno. Per multa siquidem, per multa ad id requiruntur,
 hoc tam egregio titulo, ut hoc tam diuino præmio dignetur
 quis esse videatur: quorū nihil in hunc cōpetere, paulò p-
 euincemus. Proinde cum non tolerandæ improbitatis reus
 videatur, qui legibus tum homicidij, tum temeritatis p-
 debeat, cum à legibus prædium omnium maximum petat

tere dixi, imò flagitare:& ita flagitare, vt etiam si vnum
huius arbitrio dependerint, tamen multa insuper isti cre-
tori sint debitorum. Quæ cuncta quum postulare iure po-
isset: maluit tamen homo verecundus, vnico persoluto,
liqua sibi deberi vt haberet nimirum, quod obnoxie Reip.
toties libido sit, possit impropere. Tum illud vtrum risu
potius, an odio dignum existimem, quòd in tribunalibus,
ad apud ornatissimum seuerissimorum iudicum confes-
sum, Thraſonem quendam nobis è comœdia retulit? Sensi-
is iudices, vt è corona plerique risum tenere nequierint,
um personatus iste Hercules tragœdiam illam suam nobis
recitabat: de sese terque quaterque tyrannicide, de sapiente
lo gladio commilitone suo, qui per se prudens senem in-
remit: digno videlicet, qui inter sydera collocetur, domino
deorum numerum relato Dij boni, quibus phaleris, quibus
reus, quibus ampullis facinorū illud nobis suum ornauit, iactauit,
aggerauit: quàm militari iactantia, quàm Stœtorea voce,
quàm fastuoso vultu, quàm arrogantibus supercilijs, quàm
pudis oculis, suum ipse vobis encomium detonabat? Quæ-
o Iudices, vt etiam nunc hominis vultum diligenter atten-
tatis: nonne vobis minitari videtur? nonne dicere: ni mihi
premiū decreueritis, haud feretis impune, incolumi diui-
no illo meo, ac fortissimo gladio, qui vel sine me, meas vices,
vbi lubebit, acturus est. Quis tandem istam ferat iactantiam,
vel in eo, qui verè tyrannum occidisset? Hæc quoque me
caussa Iudices (neque enim inficiandum est) commouit, vt
huius obſistere petitioni, vel magis, vt immoderatam arro-
gantiam, vt odiosam huius imputationem retunderem. Vi-
debam iam inde ab initio, quum certatim vniuersa ciuitas
dij libertatis authoribus grataretur, vt hic sese ira tumens
in medium ingesserit, quàm indignè tulerit victimas dij
seruatoribus immolatas. Sibi hunc honorem eripi, sese vni-
cum esse restitutum libertatis authorē proclamabat, leges, a-
ras, focos, omnia publica, priuataque, suæ dextræ, suo ma-
gnifico gladio deberi. Agite quid futurum denique Iudices au-
guramini, si id ad huius intolerabilem iactantiam, vestra autori-
tas vestra cōprobatio, si premiū quasi pignus accesserit: Quid,
nisi vt tyranno submoto, alter quidam huic ciuitati paretur,
qui ventosæ linguæ, gloriæque quasi tyrannidem quandam
exerceat? Qui quotidie nobis odiosam istam suam tragœ-

diam ingerat, quotidie dextram istam Herculanam & gadium prodigiosum minitetur? Vtrum est hoc Iudices tyrannide liberari, an mutare Tyrannum? Videris ipse in ininacii fronte me iam obtruncatur. Quid mihi succedit? Quid minitatis oculis? Quid terres supercilio? An me non licebit libertate in contradicendo (tuo scilicet more) vri, quum tu sic abutare? qui liberum tibi putaris, sed quod etiam in proscenio leges fieri vetant) crimen tam atrox, et capitale in ciuem impingere, tantum quia libuit, idque apud Iudices iratos, in tam frequenti ciuium corona, et nequeas vel leuissimo confirmare argumento. Siquidem quam reliqua gloriose, tam istud impudenter dicebas, et nullam fuisse causam, quare tibi contradicendi partes se recipere, nisi quo tyranni necem, quae me discruciatet scilicet, vliscerer. Quo quidem tuo exemplo si vicissim tu liberet vri, mox intelligeres quam atrocia, quanto probabilius in te possint retorqueri. Nam tuum istud tam inuidiosum (quemadmodum tu quidem existimabas) conuictum, me longe minus, etiam territabat, quam (quod vulgo dicunt) ex pelui redditum fulgur. Etenim praeterquam quod neque affinitas, neque cognatio, neque necessitudo, neque emolumentum, neque prorsus alia res vlla mihi cum tyranno intercessit, cur mea referret illum vivere, sine quibus rebus nullam in quenquam criminis habere suspicionem, tu quoque scires, nisi nunquam tribunalia vidisses, et si hodie deuium te lucelli spes fecisset iureconsultum: eundem arbitror meam fidem, integritatem, pietatem, totamque meam vitam sic huic Reipub. spectatam esse, ut isto crimine tibi potius improbitatis odium, quam mihi suspensionem conciliaris. Vides quam multis adductus sim causis, ut tibi obisterem? Denique (si scire vis) bona ciuium parsidiae enixissime flagitauit, ut sui patrocinium aduersum te capesserem, negantes sibi videri tyrannide liberos sese, nisi tei tyrannicidae praemio deijcerem. Non quod pudeat hominem debere hanc felicitatem: tamen si id quoque durum, ei debet qui sic imputet. Sed debere arroganti, sane quam molestum est: at debere cui non debeas, istuc verò non grauissimum modò, verum etià stultissimum. Equidè ne leoni quidè, vel verbo refrager, si modò is promereatur: sed obnoxium esse tam importuno imputatori, tum qui nihil suerit, id verò his miserum est,

is stultum est. Nullus enim insolentius exprobrat benefici-
 um, quàm qui quod non dedit, id vult dedisse videri. Sed
 nge mihi nullam esse causam cur tibi me opponerem, nisi
 uia sic animo lubitum sit meo, profectò nihil habes quod
 mihi iure succenseas. Etenim quum apud Iudices tam san-
 tos agatur, si verè præmium meruisti, non tibi honorem e-
 ipio, verùm etiam vehementer illustro, quando non paulò
 magnificentius est tyrannicidæ præmium cuiuslibet, quàm
 ulisse. Sin minus, æquus veniam dabis, si boni ciuis fungor
 officio, si nullo meo emolumento Remp. debiti præmij tam
 efendo, si stultitiæ crimen, si imprudentiæ infamiam à ciui-
 ate depello, si nō sino, vt nostro omnium periculo hæc vrbs
 nunc eos existat ingrata. Postremò si deorum immortalium
 causam ago, quibus honorem debitum tu conaris interuer-
 ere, vt vel hinc sat liqueat, quanta religione reliquam caus-
 am egeris, qui statim ingrediens tam impudenter sis ca-
 umniatus: Contradicit igitur, contra Remp. fauet tyranno.
 Quanquàm ego illud quoque liberæ ciuitatis esse iudico,
 hoc loco vel tyrannorum causas citra fraudem agere lice-
 re. Neque tamen à vobis postulo Iudices, vt vel mihi
 prosit in causâ hoc meum erga Remp. studium, vel
 huic obsit tam insolens arrogantia: imò non deprecor in-
 uidentis suspicionem, non refugio vel atrocissimam illam,
 quam iste mihi conabatur impingere, inuidiam, vt tyranno
 fauisse videar, nisi certioribus, quàm vt à quoquâ refelli pos-
 sint, argumētis euinco, nisi demum & aduersario persuadeo,
 modò ne tergiversetur, vt quàm maximè ciuilitet quis agat,
 nullum ei deberi præmium Sin exactius, seueriusque, pœnā
 etiā ab ipso deberi Quæ quidē dum quàm potest breuissimè
 facio, quæso Iudices, vt me attentis animis atque auribus au-
 diatis. Meministis Iudices, vt iste inter dicendum subinde no-
 bis conatus sit ob oculos ponere, id vnum spectare iusserit,
 quātis malis tyrannide simus leuati. Hoc passim inculcabat,
 hac re bonā orationis partē occupabat, nihil nos aliud per-
 pendere voluit, nisi quòd grauem seruitutem tolerassemus,
 nunc optata libertate fruermur. Nimirum id tantum vos
 spectare voluit, quod ad hoc iudicium nihil attinebat.
 Neque enim hoc in quæstionem venit, quàm misera
 sit tyrannis, quàm optanda libertas. Sed de illo cognoscitis
 Iudices, quum libertas huic vrbi sit restituta, quāta hinc lau-

dis portio huius virtuti debeat, & an id quod euentus
huius facto coniunctum est, idem cum eius merito con-
stitum videri oporteat. Relegam autem eadem vestigia,
bus ipse in causam ingressus est, quod equidem refellere
genus simplicissimū esse puto. sequarque partes illas, quibus
iste rem secuit, id nimirum agens, ut quemadmodum in-
niosi conuiuatores iisdem carnibus alio atque alio modo
coquendis, condiendisque efficiunt, ut multa opsoniorum
genera videantur, itidem iste nobis ex unico homicidio
multa faciat tyrannicidia. Repetam igitur ordine gradus il-
los, quibus iste facinus suum sibi visus est mirifice attolere,
& in quibus identidem restitabat. Quod si me deturbant
vel in vno quolibet consistere poterit: tum ipse sese victo-
rem pronuntiet licebit. Quot tyrannicidia, inquit, quot præ-
mia? Primum quod volui, deinde quod conatus sum. Tum
autem quod filium occidi plus quam tyrannum. Postremo
quod pater ob mortem huius sibi necem conscivit. Princi-
pio quod voluit Iudices, quis non leuius esse videat, quam ut
sit refellendum? nisi quod iste tanta voce intonabat, toties in-
culcabat, quod tyrannum voluisset occidere, atque id ut ni-
hil iam accideret tamen præmio dignum asseuerabat. Quod
autem tam ridiculum, quam nudæ voluntatis præmium ex-
ge flagitare? quæ adeo nihil ad se pertinere putat, quid re-
lat aut in animo statuunt homines, ut neque prænam irrogent
si quid velis modo perperam (neque præmium ostendant, si
quid officiosè velis: verum id vnumquemque voluisse inter-
pretantur, quod nulla vi coactus effecerit. Ergone, inquit,
non magna facti pars est voluisse, quod quidem arduis in re-
bus vel solum sufficere solet? Rectè sanè. Sed apud deos mo-
do: quippe quibus solis perspicuū est, quid nolis aut velis ab
his præmium expectandum, si quid præclarum animo con-
ceperis. Lex hominum vices agit, & quid in obscuris illis
sinuosi cordis specubus mortales agitent, adeo sua referre ni-
hil putat: ut non dicam abdita aut suspiciosa, sed ne ea quæ
dem admittat quæ populari sunt opinione famæque iactata.
Postremo ut non nisi comperta recipiat, non audiat nisi quæ
sunt certissimis argumentis deprehensa, probata, euicta. Ce-
do, quod est facinus tam nefarium, cuius simplex voluntas
crimen vnquam est vocata? Ista iudicia Acaci, Rhadamanti
que tribunalibus seruantur. Hic mihi non quid voluerit

sed quid feceris adfero. Quòd si nulla lex vlli flagitio supplicium minatur, quod in animo statueris, quæ tandem est impudētia, pro merito quod præstare volueris duntaxat, perinde quasi præstiteris, à lege quasi præmium postulare? Quæ quidē quū ad id vnū sit cōparata, vt maleficia vel deterreat, vel coërceat, multòq; magis ad ei⁹ partes pertineat, nocētib⁹ erogare pœnā, quàm bene merētib⁹ largiri præmia (id quod mox copiosius demonstrabimus) posteaquam in criminibus non accipit insimulationem meræ voluntatis quæso te, in petendis præmijs ostentationem voluntatis admittet? Quis autem est ciuium vel quantumlibet ignauus, qui non velit tyrannum occidere, si tutò liceat? Quis non velleno, saltem emolumentī causa velit? Denique quis non facilè simulare possit voluisse sc: videlicet quòd præmium gratis auferat? Vis itaque dicam, quantum hec totum habeat momenti, voluisse occidere? Nempe perinde est, quasi te somnariis occidisse. Par pari pensari conuenit. Qui præstitit beneficium, ei lex beneficium rependit: at qui bene voluit tantum, ei quid debetur, nisi vt vicissim bene velit resp. I nunc, & hoc in gradu nos iube consistere. Rem tam eximiam, inquis, animo versauī, statui, decreui: an præmium negabitis? Non fraudaberis præmio, si isthuc nomine postules: verum illud interim præmij feres, velut homo nimium perfrictę frontis, irrisus, explosus, exhibilatus discedes, quem non puduerit id à lege postulare, quod ne leno quidem ausit à quoquam petere, vt rem pro voluntate auferat, nemo tam vecors qui cōcedat, ut voluntatem nescio quam, hoc est, minus quàm verba pretio redimat. At non volui tantum, inquis: verum & periclitatus sum, ascendi, submoui satellites. Primū isthuc tu quidem consultē facis, quod de gradu illo desiliijsti, in quonimis profecto incommodē stabas, quanquā ne in hoc quidem multò commodiūs constiteris. Nam etiam si paulò minus absurdum videatur, haud ita multò minus impudens tamen est, quum lex palàm præmium decernat ei, qui factum præstiterit, te quod conatus modo sis, præmium poscere. Ergo ne hoc quidem iuris erit apud te legibus, quod per illas est ciui privato cum ciue privato? Age quid si quis ciuium tecum inijsset contractum, ita vt ille pecuniam stipulatus, tu conditionem pactus esses, mirum ni suo vterque periculo, atque is non dum præstita conditione, nummos his verbis

abs te petat: Cedo mercedem, conatus sum, tentavi, adu-
sum: an non prout impudenti homini respondebis: Cedo
conditionē? Nam de tuo conatu quid mea refert? quod de qua-
dā effectum abs te pactus sum, nō conatum. Puta tūc dē ver-
bis tibi nunc respondere legem: Agnosco contractū, nō tra-
cto pacta: debeo prēmium, sed si tu conditionem prastitisti, si
tyrannum occidisti. Verbis aut obligantur, aut absoluantur
homines. Si conato pollicita sum prēmium, non gravabor
dare: sin ei qui facinus peregrisset, quod tandem ius est refer-
re quod est stipulatus, me non ferre quod sum pacta? In po-
uatis ac minutis cōtractibus nemo tam improbus inuenitur,
ut lucrum cōditione promissum postulet, non prastita con-
ditione, nemo tam stultus ut det, si quis postulet: & tu? Res-
maximum omnium prēmium postulas, quod conatus modō
sis? Nihil mihi nisi nugas adfers, donec illud vnum audum,
quod te prastare oportebat. Volui, inquis, ascendi, perru-
custodias, submoui satellites, quantū iam est illud quod te
perest? Quid adhuc desideras? Nēpe nihil in te desidero prae-
ter illud, cui soli debebatur prēmium. An non intellexisti in-
stiusmodi contractibus duplex esse periculum: quorū al-
terum ad hunc tantū, alterum ad illum propriē pertineat.
videlicet persolvendae mercedis, & prastandae conditionis?
Ego meo periculo prēmij dependendi onus recipio, neque
tua referre putes, neque refert quā angusta mihi res, unde cor-
radēdū quod debeā precium. Tu itidē conditionē tuo suscipis
periculo, neque mea quicquā interest, quo sudore, quo periculo
sit ea tibi prastanda. Totā istā curā, totū hoc negotiū tibi re-
linquo. Quod si ego iā prastita abs te conditione cōmemorē
tibi in agris meis malē prouenisse segetes, merces naufragio
perijisse, nihil auelli à malis debitoribus, nō sine graui dispē-
dio constari posse pecuniam, quam tibi debeam, dic obse-
cro, nonne nugas agere me dices, negans horum quicquam
ad te pertinere? Hoc vnō modo posse satis fieri tibi, si pecu-
nia numeretur. Neque quisquā est iudex tā iniquus, quā te tuorū
iure fateatur. Et mihi pulchrē satisfactū existimas, si tu mi-
hi tragœdiā adferas, quātū adieris periculi, quātū sudorum,
quātū vigiliatū exhauseris, dū studes prastare cōditionem?
Res est (mihi crede) calūniosior, scrupulosiorque: quā ut legib⁹
tā occupatis cōueniat, alienā expēdere voluntatem, alienos
peniculari conatus: quorū suos quisque nimis solet aestima-

re, non suos difficile est adamussim perpẽdere. At facti, facilis est æstimatio. Proinde ea in legis cognitionẽ cadit; hinc reliqua omnia consuevit metiri. Tamen si non piget interdum æqui bonique rationem habere. Verũ in his litibus, quæ de veterẽ illa formula pendent, inter bonos bene agier oportet: at in contractibus, quæ neque vi, neque dolo coierunt, quid est quod à præscripto recedatur, nisi quis velit omnino à patetis discedere? Quid vis? Circumspice, & si potes vsquam inuenire exemplum, non nego præmium. Sæpenumero in pugilum Olympicis, sæpe in certamine spectator (opinor) sedisti. Cedo, num quãdo vidisti quenquam tam impudentem, qui palmam sibi hoc nomine vendicaret, quod strenuẽ certasset? Non arbitror, atque id in re penẽ ludicra, certò ad voluptatem comparata. Et tu in tam serio omniumque splendidissimo negotio id tibi postulas, quod in scenicis illis puleat vel impudentissimum tentare? Age quoties & illud vidisti euenire, vt qui sese fortissimẽ, doctissimẽq; gessisset in cursu, is à præmio longissimẽ abesset, & ignauissimo faueret euentus? Habeat ille sanẽ, quod causerur, excidisse habenas, consternatum equum, fractã rotam, iactet se vel arte, vel viribus tanto præcellentiorẽ, quanto Therisitæ præstitit Achilles, nisi metam prior attigerit, profectò postulandi præmij ius nullum habebit, fortunam suam incusare licebit. Ceterũ Agonothetæ nõ indignabitur: propterea quod hoc animo in certamen descenderit, vt eius vteretur cõditio. ne id est, ita demũ præmiũ ferret, si virtuti fortuna fauẽte vicisset. Alioquin si conatui, nõ tantũ effectui præmiũ deberetur, tot palmis esset opº, quot in Olympicũ certamẽ venissẽt. Quãquã in huiusmodi ludis, qui solẽnitatis voluptatisque gratia proponũtur, sit interdũ, vt victis quoq; præmia statuãtur, nõ honoris, sed solatij gratia: verũ serijs in rebº, atq; adeò periculosis, quẽnã obsecro lex vnquã mercedẽ statuit, nisi si quis facinº peregisset: & ita peregisset, vt omnes numeros impleat? A quo tu quãtũ abis, mox audies: nã nunc de conatu tantũ agimus. Lex igitur ciuicã promittit coronã ei, qui ciuẽ in bello seruatit. Quis vnquã ad hunc honorem vel aspirauit, quod se telis obiecerit, quod non sine multis vulneribus discesserit? Profectò nisi ciue seruato, nemo ciuicam petit, Quis vnquam his verbis muralem petijt: Acriter conuincendi Iudices, vt mœnia superarem. Omnia feci, sed depu-

sus sum. Quantumlibet enisus sit, nisi conscenso muro, et
 tam inuerecundus ut muralem coronam sibi deberi dicat.
 Obsidionalem nemo flagitat, nisi depulsa obsidione. Postre-
 mō nullus honos petitur, nisi ab eo qui id effecerit, ad quod
 honor inuitat. Qui nauim in tempestate desertam ad lites
 perduxerit, huic ex lege vendicatio est earum rerum, quæ
 naui uehebantur. Quorsum attinet hinc tuam iactare pen-
 tiam, sudores, pericula, conatus? Nihil non feceris, quo na-
 uem in tutum reduceres, sed victus tempestate desertisti,
 audebis quicquam ex his quæ sunt in naui, tibi vendicare.
 Aut si ausis, futurum speras, ut quisquam te vel pilum flos
 attingere? Non opinor. Si quis ynquam ouationem, suppli-
 cationem, triumphum obtinuit, quod ad victoriam omnes
 neruis esset enisus, quod gnauiter se gesserit in bello, nisi in-
 terior discesserit, nisi præscriptum à lege numerum hostium
 fuderit, aude & tu tibi præmium promittere, quod tyran-
 nicidium sis aggressus. Quod si nemini hominum memoria
 contigit, desine tibi uoua spe blandiri, desine inaudito exem-
 plo postulare, quod sperare sit improbissimum, dare postu-
 lant stultissimum. Noli nobis commemorare, quanto capi-
 sis periculo murum arcis conscenderis, qua virtute satelli-
 tium tyrannicum perruperis, alios depuleris, alios occideris:
 quorum maximam partem tibi liberum est fingere. Ad obti-
 nendum tyrannicidæ præmium, duobus duntaxat verbis cõ-
 opus, tyrannum occidi. Quantumuis conatum exaggeres,
 alleues, attollas, non nisi tyrannicidæ debetur præmium. A-
 lioqui quid dices si eodem illo die, quo tu arcem conscen-
 disti, permulti pariter aggressi, sua quisque virtute freti: quo-
 rum nemo tamen tyrannum interemisset: utrum omnes ty-
 rannicidæ præmio potentur ex æquo, nempe quia conati?
 Age quid si multis strenuè rem aggressis, vni cui piam, qui
 omnium ignauissimus (ut non semper virtuti respondet for-
 tuna), eum contingat interficere, an non præteritis reliquis
 hic vnus honorem auferet? Quamobrem tandem? Non quia
 plus adierit periculi, sed quoniam id confecit, cui lex hono-
 rem decreuit. Hic tu fortasse rursus incipies deplorare, fra-
 stra sumptam operam, negabis equum esse virtutis egregior
 conatus merito fraudari præmio, nisi fortunæ suffragio ad-
 iuuentur. Sed quæ tandem potest esse iniqua conditio,
 quam nemo compellitur accipere, nisi cui cordi sit. Quæ-

tumlibet iniqua conditio proponitur, eam nimirum facit æquissimam, quisquis suapte sponte recipit. In alexandro si fas est hoc exemplū conferre) quid iniquius, quàm vti summum artificem ab imperitissimo superari, si modo iactus commodè cadat? Atque idadeò nemo tanquam iniquum causatur: propterea quod cui lusus huius lex non probatur, ei liberum erat non suscipere. Itaque lex quod præstari velit, id palàm atque in medio proponit. Quid abs te præstari possit id tibi relinquit expēdendū. Illa nihil mauult, quàm vt res quàm ioprime cadat: quod si posteaquàm nihil is intentatum reliqueris, quo minus effeceris, per fortunā tēteris, intelligis (opinor) nihil habere te, quod legi succenseas. Fortunā, si ita lubet, in ius voca, cum lege nihil tibi rei: quæ vt nihil promittit, ita nihil debet, nisi præstanti. Neque verò existimemus Iudices, istud à maioribus qui hanc legem tulerunt, sine summa ratione fuisse factum, vt conato præmium non esse statuendum putarint: videlicet illud cauerunt, non tantum ne ancipites istas & inexplicabiles huiusmodi de conatu lites inuitarent, verumetiam quòd intelligerent tyrannicidij conatum non posse, nisi summo ciuitatis periculo suscipi. Vnde futurum prospiciebant, vt si conatui præmium statuissent, temeritate conantium resp. subuerteretur potius quàm restitneretur. Etenim tyrannis quid aliud est quàm graue capitaleque ciuitatis hulus? huic si quis medeatur, ei merces digna proposita est, quam ita demum ferat, si remedium præsentaneum attulerit. Verùm huic malo neminē oportet admoliri manum, nisi certum artificem, qui sua diligentia peritiæque fretus, non sinat hoc licere fortunæ, vt dum ipse salutem dare conatur, illa vitam penitus eripiat. Quid? vtrum tu igitur in eiusmodi discrimine conatum præmio iudicas inuitandum esse: an potius pœna deterrendum, nisi quod conatus est quispiam, idem præstiterit? Nec illud te subleuat, quod mihi videbare ratiocinando colligere, quum lex in maleficijs pœnam irroget simplici sceleris molitioni, par esse vt multò magis in benefactis conatus habeat rationem: nam oportere legem multo propensiolem videri ad compensandam virtutem quàm ad retaliandam culpam. Atque vide quàm hîc tota erras via. Principio non animaduertis hoc tyrannicidij facinus toto genere à reliquis discedere, propterea quod aliorum molitio cum priuato mo-

lientis periculo modò coniuncta est : huius cum publico
 reipub. discrimine copulata, ut temerè moliri tyrannidē
 nihil aliud sit, quàm temeritate priuata rem omnium prode-
 re. Deinde lex nec in quouis crimine, nec qualemcunque
 conatum in quæstionem venire sinit, verùm in paucis de-
 taxat, quæ vel propter insignem atrocitatem hoc odij me-
 rentur, vel eiusmodi sunt, ut prius exitium adferant, quàm
 conatus dent significationem: quod genus parricidium, re-
 neficium, proditio. Postremò non vides nihil esse simile, ro-
 tæque natura rationeque discrepare, pœnæ legitimam
 irrogationem, & honoris largitionem. Nam alterum qui-
 dem propriè legum munus, alterum quasi quædam de iure
 concessio, legisque candor (ut ita dixerim) quidam est. Hoc
 ita habere sic demum intelliges, si reputes quàm multa sint
 quæ lex iubeat, addita pœna, ni pareas: quàm multa item ve-
 tet, nisi obtemperaris, supplicium minitans: contrà, vix vnum
 atque alterum esse, ad quæ præmio sollicitet. Quædam enim
 eiusmodi sunt, ut durum ac seruire videatur ad ea meto ma-
 li adigi: quo de genere sunt, uxorem ducere, operam dare
 liberis. Hic lex nimirum urbanius ac verecundiùs recte
 agit, patris, non magistratus sumit habitum, precio ad id in-
 uitat, quod alioqui gratuito te præstare decebat. Rursus alia
 tametsi id genus sunt, ut à quouis non improbo ciue præsta-
 ri velle oporteat, tamen & fortiora videntur, quàm ut à
 multis præstari queant: & periculosiora, quàm ut multi ve-
 lint suscipere: nam inhumanum videtur cuiquam vitæ suæ
 contemptum imperare: ad hæc igitur præmio animat, quasi-
 quæ calcar addit virtuti. Proinde non oportet hanc le-
 gum indulgentiam longius trahere, quàm ad quæ semel
 ipsa astringit. Nec mirandum est si attentior, si vigilantior,
 si exactior est in proprio naturalique munere suo, quàm
 in eo in quo pro temporis ratione in alienas partes de-
 cendit. Huic adstipulatur illud, quòd nouis etiam cri-
 minibus exemplum, aut nouum noua lege solet institui,
 aut à simili lege mutuo sumi. Neque tamen idem fieri con-
 suevit, si quis quid noui facinoris cum laude patrauit, ut
 præmium à simili constitutione decernatur: nisi lex exeat,
 quæ nominatim honorem statuatur ei factò, quod roget,
 vix habebit: quod postulet, haudquaquam. Cur enim legi
 necesse sit passim ciuium suorum officium mercede redime-

quando quidem ne sit impunita improbitas, id publicitus omnium refert: at probus esse nemo gratis potest. Quid autem est quod non vel gratus patriæ debeat civis? cui vel animam impenderis, quid mirandum, si quod acceperas restituis? Ut supplicio dignus sis, nisi parenti pietatis officium persolvas, non præmium illico tibi debeat, si persolvas. Idem, si quid in leges committas, non potes effugere supplicium: at non statim illæ tibi præmium debituræ sint, si quid cum officio feceris. Nam si cives omnes sese in officio cōtinerent, ne opus quidem esset ullis legibus: quippe quæ non ad bonos mores comparatæ, sed malis è moribus natæ sunt, id quod verè vulgo dicunt, ac pharmaci vice fungantur. Finge itaque nullas esse leges quemadmodum de aureo Saturni seculo fabulatur poëta, suo quemque sponte fungi officio: an tu hinc clamabis perire benefacta, quòd nulla lex præmium decernat? Vti lex non minatur nisi improbis, ita non pollicetur optimis civibus. Quorsum enim opus promisso, quum virtus absoluta abunde seipsa contenta sit? Proinde petere quod illa non sit pollicita, profectò plus quàm impudentissimum est: improbè flagitare quod ea candidè civilitèrque promiserit, civis est probitatis non satis spectatæ. Tu quid merueris, paulò post excutietur: interim finge sanè præcipuam quandam utilitatem attulisse, cui tamen ex lege præmium non debeat. Vtrum protinus clamitabis infrugiferum fuisse officium, civitatem in ius vocabis, plebem ingratham vociferabere, minitabere iudicibus, nisi tibi mercedem ex animi tui sententia decernant? An potiùs ipsam virtutem abundè magnum sui præmium iudicabis? Oblectabis te conscientia recti. Hunc esse maximum fructum officij duces, quòd de alijs citra tuum emolumentum benemerendo ad deorum benignitatem videaris accedere? Nimirum hæc tibi futura sunt satis, si modò civis sis optimus. Quòd si non contentus istis, aliud adhuc nescio quod præmium desideres, certè maximo proximum est gloria: hoc tu iam propemodum tulisti. Quanto metiris precio, volitate per ora mortaliū, celebrari, laudari, digitis notari mille, oculos omnium in te coniectos circumferre? Ista, inquam, vel maxima præmij pars: nam pecunia sanè quàm exiguum momentum adfert. Tu conatus duntaxates, perma-

gna portio, vel caput potiùs ipsum tuo deest facinor. Mi-
 cum interim his rebus frueris, dum non occiso, tamen viz
 tyrannicida celebraris, quæso te, quantula pars abest et
 præmio quod laturus eras, etiamsi tyrannum occide-
 res. Postremo isthuc ipsum præmium, penè dixerim, inuida-
 dum mihi videtur, quod iam tibi licuit toties Reip. tyrann-
 cidium imputare, quod in celebri iudicio tibi contigit ho-
 nestissimum præmium flagitare, & in tam frequenti theatra
 spectante rep. magnificam istam tuam tragediam peragere.
 Mihi videtur Iudices, beneficij tulisse gratiam, qui quos co-
 probrare beneficium potuit. Tu fortunæ, tu deorum munus
 imputas ciuitati, & sunt fortassis qui tibi libertatem ac-
 ceptam ferant. An hæc tanta præmia contemnis? quæ vel
 tyrannicidæ sufficere debuerant, nisi lex maluisset præ-
 conatum ab effectu distinguere. Quamque nullum me he-
 cle præmium magis congruit ei, qui tyrannum conatus
 occidere, nec occiderit, quàm ut illi contingat tyrannicidæ
 præmium sperare, nec ferre tamen. Hiccine erat ille gradus
 in quo nos tecum commorari iubebas? Quamquam hoc
 nomine tuus conatus minus promeretur præmium, quod
 liorum proposito fortuna modo defuit, tibi voluntas, ut as-
 Effecisti quod voluisti id quod erat necesse, nec fecisti, ac
 voluisti. Sed iamdudum alium gradum (ut video) circumspice-
 rit, in quem te recipias: nam in hoc quàm citra omnem
 præmij spem consistas, intelligis. Age sequemur te per om-
 nia, & aliunde aliò fugiàntem persequemur, nec usquam t-
 nemus consistere. Atqui non tantùm aggressus sum, inquit
 verumetiam occidi, nempe filium: atque id facinus in de-
 secas tyrannicidia, & quòd filium sustuleris plusquam tyran-
 num tum tyrannidis successorem: & quòd parenti, necato fi-
 lio, mortis causam ministraris. De illo mox nunc hoc cuius
 modi sit inspiciamus. Parentem ais abste, iugularo filio.
 eadē occisum opera: negas enim referre, qua via peremeris.
 modo sustuleris: imò splendidius isthuc videri vis, quòd tua
 quidem ense, verùm ipsius dextera sit interemptus. Hæc tan-
 honesta, Iudices, oratio possit parum attentum fallere, præ-
 sertim hoc rem fucis illis suis & phaleris venditante, dum
 nobis ob oculos ponit validum illum florentemque iuue-
 nem, sic patri adamatum, crebris vulneribus confossum
 parentem senem miserum, illi circumfusum, eodem exar-

se, sanguinem vtriusque inter se confusum. Ista quidem
 ista splendida, sed quid ad tuam causam attinent? Nemo
 tam cæcus qui non videat, nemo tam effrons qui neget,
 spectaculum illud multò omnium iucundissimum extitisse
 civitati, quum senem tyrannum iuveni videret incumben-
 tem, exanimem exanimi, & in altero gauderet sese levatum
 talis præteritis, in altero futurorum metu. Hæc quum
 ex se maxima, quum Reip. sint gratissima, quid attinet ver-
 is exaggerare? Illud vnum in hoc iudicio vertitur, utrum
 tibi acceptum ferri oporteat, quod pater sine controuersia
 tyrannus occisus est, an fortunæ superumque dexteritati.
 Quod enim tuo gladio peremptus est, id verò quàm est fu-
 ile nihilque. Quid si tuo gladio ab eo qui eum utendum
 tibi te rogasset, tyrannus esset necatus, num tu protinus ty-
 annicidæ præmium petiturum venires? Lex occisori pollice-
 ur honorem, tu eum iugulasti, de quo certè controuersum
 esse poterat, tyranni nomine censendus esset, nec re: eum de
 quo nihil erat dubitationis reliquisti. Si prudens, prudens
 excidisti à præmio: sin metu, multò minus etiam caussæ est
 postulandi muneris. Verum illud tute vehementer urgebas,
 uti prudens volensque reliquisse viderere. Sed quod tan-
 dem erat istud tuum consilium, quum tibi sic in manu esset,
 non toto metu liberare Remp. sed ultorem tui facinoris, &
 verum certumque tyrannum relinquere: intelligebas (ut ais).
 omne negotium confectum extincto iuvene, propterea
 quod modis omnibus futurum præscires, ut senex illico si-
 bimet eodem gladio necem conscisceret. Videte Iudices, in
 manifestissimo mendacio qua rima conatur elabi: nisi diui-
 nandiscientiam commentus fuisset, non poterat hinc expli-
 care sese. Siquidem hæc vel augur, vel haruspex, vel vates di-
 cteres, fortasse nonnullos inuenires, qui ista prædicanti si-
 dem essent habituri. Nunc quid impudentius? quid vanius?
 quid veri dissimilius, quàm asseuerare, id certum præscisse te,
 quod tale sit, ut quiuis alius exitus potius fuerit expectan-
 dus? An coniecturis es assequutus id euenturum quod oue-
 nit? At quid aliud effici coniecturis poterat, nisi ut vel spera-
 res, vel suspicarerere? Porro in re tam ancipiti, quæ dementia
 erat spem incertam sequi, discrimen certum negligere? Sed
 audiamus obsecro certas illas coniecturas quibus hic noster
 vates præsensit inopinatum omnibus exitum. Jam ætate fel-

sus erat, inquis, iam viribus defectus, nec obtineri iam pos-
 mabat posse tyrannidem adempto filio. Tum indulgentius
 amabas, quàm ut filio vellet esse superstes. Nonne sentisti
 adeò non esse naturæ rerum consentanea, ut iam omnia
 videantur esse confutata, vel priusquàm resellantur? Vnde
 senti mentem ullam fuisse putas, an non putas? Si non potest
 fieri potuit ut illi tutum videretur, quod nentiquam ex-
 tum, atque ita protinus toto falleris augurio: sin putas
 potuisse, tunc erat quod usque adeo diffideret? Quasi vero ty-
 rannis viribus duntaxat vnius hominis, ac non multò magis
 ingenio, versutia, calliditate, largitione, crudelitateque
 contineatur: quæ omnia si magis in senem quàm in adole-
 centem competunt, cur tu in diuersum totques augurium?
 An non illa ætas vsu rerum callentior est? an non alius di-
 simulat? an non cæter diligentius? an non prospicit occu-
 tius? irascitur implacabilius? tenacius inuidiæ meminit me-
 liusque in longinquum consulit? His solis rebus imperium
 tyrannicum administratur. In militiæ duce quantum est
 illud momentum, quod corporis vires adferunt? in tyran-
 nide profectò multò minus. Cur magis illum temere
 ademptus filius, quàm extinctus satelles quispiam audacior:
 quum arx superesset approbè munita, superessent opes, ar-
 ma, satellitum ingens agmen, tot in ciuitate factioni potes-
 tesque, qui non solum tyranni partes adiuuabant, verum
 etiam tyrannos agebant: quos equidem spero nunc nobis
 non esse metuendos (nolim enim infausta ominari) at ita ta-
 men, ne nimium securè negligantur. Usque adeòne senem
 cruda viri-que (quod omnes norunt) senectæ callidum, ani-
 mosum, ambitiosum, non stultum, vna filij mors consterna-
 uit, ut rebus desperatis protinus è vita sibi migrandum de-
 xerit? præsertim quum ille patris dominatum nihilo red-
 derit tutiorem, sed multò inuidiosorem, idque ob hodi-
 ritatem, atque ætatis insolentiam temeritatèque, adeò vix
 pedierit propemodum illi ad stabiliendam tyrannidem fi-
 lium è medio tolli. Etenim quo propius ad iusti regni spe-
 ciem accesserit tyrannis, hoc minus est inuidiæ obnoxia,
 magisque tuta. Iuuenis ille solum hoc augebat, quod maxi-
 mè tyrannos solet euertere. Vera illa tyrannidis munimenta
 in callidi senis pectore erant collocata. Sed tenerius adma-
 bat filium, quàm ut defuncto possit superesse. De matre
 quapiam priuata loqueris, an de viro senem, callido, crudeli.

aique tyranno? Quid ego Iudices, in eo sermone argu-
 ntis coarguendo sumam operam, quem ipsa natura, quem
 os, quem communis omnium sensus repudiat? Quis vn-
 am isthuc audiuit? tyrannum vsque adeo pio in liberos
 esse animo, vt non dicam commori voluerit, sed conuiuere
 immodè quiuerit? Credite mihi, priuatorum isti sunt affec-
 tus, Tyrannus neque quid natura, neque quid pietas, neque
 animo quid sit officium nouit. Exiit hæc omnia, simulat-
 e tyrannum induit. Omnia commodis, omnia metu, om-
 ni necessitate metitur. Solos hos amat (si quos tamen ille
 amat, qui vel deos ipsos odit) quos aut metuit, & tollere non
 iam expedit, aut quorum opera ministerioque ad fulcien-
 dum imperium indiget. Quòd si vltos ille posset amare, simi-
 scertè sui diligeret, impios, violentos, rapaces, scelestos,
 iando nihil ad conciliandam charitatem efficacius morum
 similitudine. Atqui ne improbi quidem illi chari sunt, nisi
 satenus adiuuant, adeo vt præposterum, vel peruersum po-
 tius quendam Stoicum tyrannus exprimat. Neque enim
 quisquam tam Stoicus fuit, vt æquè vacaret omnibus affec-
 tibus atque tyrannus: hoc modo illos discernit, quod philo-
 sophus honesto metitur sua consilia, hic commodo. An ille
 lum pietatis igniculum in quenquam mortalium sentire
 potuit, qui in patriam vitæ parentem altricemque, qui in co-
 ctes omnium bonorum auctorem tam sit impius, vt illam cru-
 ellissima opprimat seruitute, horum phana despoliet, iura
 contemnat? Verùm vt largiamur tibi non nihil, sinamusque
 priuatos affectus in tyrannicum pectus, hoc est, ignem in
 umen transferre, an tandem persuadebis illud, vsque adeo
 indulgenter illum adamasse filium, vsque adeo in eum om-
 nes vitæ suæ spes, voluptates, opesque semel contulisse, vt
 solo sublato, ne minimam quidem vitæ causam sibi reliquam
 esse putaret? Repete, non dicam ex hac ciuitate, verùm ex
 niuerso mortalium genere: non ex hoc seculo, sed ab orbe
 condito, & ab ipso (si vis) Promethei simulacro. Quotus quisq;
 uie pater, quotaqueq; matercula, quæ ob liberorū necē sibi
 atū accersuerit? Naturalis hic dolor, & quæ nemo ferè non
 nodestè ferat. Priuatis patribus vel indulgentissimis, mulier-
 ularū intemperatissimis affectibus mediocris luctus sufficit, ty-
 ranni in filiū charitati non nisi solā mortē satisfacturam esse
 Lynceus præuidebas? Age, hoc quoque tibi donamus,

vicerit homo tyrannus priuatorum in liberos pietatem, vicerit indulgentia materculas omneis: qui tibi compertum esse potuit, vtrò se dolor paternus inclinaret? In rabiem, an in desperationem? Quo diligebat impotentius, hoc erat probabilius, vt senex natura ferus, ciuibus infensus, vel maxime vellet esse superstes, vel ob id denique, quò veterem illam iram, nunc filij nece acerrimè exasperatam irritatamque. Raptis supplicijs saturaret. Quòd si aliàs vitæ pertæsum fuisset, hoc nimirum vna caussa poterat illum in vita retinere. Quid ætem senili animo vindictæ cupidius? An nescis quàm impetentes ætas illa concipiat impetus, quo rapiatur æstu, quæ flagrare soleat incendio, si quando atroci insignique contumelia lacestatur? Quæ verò potuit esse atrocior, quàm si cedes sic amati, vt tu quidem ais? Hæc nimirum quicquid in illo fuerit vnquam crudelitatis, quicquid sæuitiæ, quicquid immanitatis: si qua sanguinis sitis, si qua suppliciorum timor, denique si quid tyrannicum, id omne semel de integro poterat excitare, quasque renouare. Mitiora etiam anxilia, datæ orbitatis iniuria, in rabiem solet agere: & tu in tyranno (quo nullum animal immitius) nihil tale metuentum esse certissimus augur existimasti, quod in Tigris videremus euenire? Quòd si tibi vni compertum erat, tyranno hæc in delicijs esse filium, quid igitur aliud tua fiebat opera, nisi vt sæuissima illa Tigris, rapto catulo, in rabiem verba, in miseram hanc ciuitatem dilaniandam discerpendamque inderet? Id si nõ euenit, magna dijs gratia, tibi magnum debetur malum: qui quantum ad te pertinet, tam diram beluæ in nostra capita fortunâque immiseris. Elige nunc vtrum malis, an verum fateri, nihil fuisse tyranno cum nostris affectibus commune, an confingere sic adamasse, vt matercularum quoque vicerit delicias. Certè neutro modo tua constabat diuinatio: quæ nisi constiterit, non est quod ad eius rei laudem aspices, quæ fortunæ commoditate te imprudente cecernerit. Postremò donemus & hoc tibi, vt præsciueris, & certum præsciueris, deo videlicet quopiam te certiores faciente (nam alioqui fieri nequaquam potuit) perinde est ac si non præscieris, quum præscientiæ tuæ fidem legi facere non possis. Profer quibus prædixeris id euenturum quod euenit: doce quis deorum quando isthuc tibi prædicaritur, nihil habes quod dicas. Verum postquam

em feliciter euenisse videres , tum demum post factum va-
 es esse cœpisti , quemadmodum vulgò tum fieri , tum dici
 onfuevit , post euentum stultos etiam sapere : & quo fortu-
 æ beneficium verbis in te transmoueres , tragediam istam
 obis comminisci cœpisti , causas reperisti , quibus præscisse
 ideare. Sed dii boni , quàm non bonum poëtam te præsti-
 isti , qui tam inconsistentia , tam cum natura pugnantia fin-
 eris , sæuissimum tyrannum ob pietatem erga filium vltro
 itam fugisse : ob vnius capitis necem tutum sibi non putasse
 in vita commorari , quum omnia superessent quibus tyrann-
 is & paratur & obtinetur , sublato eo in quo omne tyrann-
 idis præsidium collocarat , repente rebus suis diffisum ad
 inferos abiisse. Age , mitto nunc argumenta , hæc omnia vera ,
 non ficta credemus esse , tametsi ne fucum quidem vllum ha-
 bent veri , si mihi ex omni hominum memoria vel vnum ty-
 annum potes nominare , qui liberos suos sic adamarit , vt
 non spadones ac pallacas longè prætulcrit : qui sic illis indul-
 rit , vt non suspectos haberet obseruaretque : qui sic illis sit-
 usus , vt non in barbaris quibusdam latronibus , ac seruis
 igmaticis plus quàm in illis fiduciæ posuerit. Ego tibi per-
 ultos referre possum , qui filios sic oderint , vt viuos esse pati
 on possent : adeò metuerint , vt ne cibum quidem vnà cape-
 re vellent : adeò diffiderent , vt tum demum se tutos esse pu-
 rent , si quis illos è medio submouisset. Nullus inutilior
 tyranni satelles quàm filius. Ex extrema barbarie conducti-
 os mauult ille sicarios , fugitiuos , homicidas , sacrilegos :
 is vitam suam mauult committere , qui sua patria frui non
 possunt , & alienam euertere gaudeant , qui barbaricis feri-
 isque viribus antecellant , & gigantes illos impios referant :
 ui propter animi cupiditatem non difficile ad quiduis pe-
 culi suscipiendum perducuntur , & propter ingenij feritatem
 à nullo facinore abhorrent. Hi sunt idonei tyrannorum
 ministri , hi fiducia , munimentum , præsidiumque tyrannidis
 vltro tutissimum : hos si quis ademerit , causam videatur
 edidisse , cur rebus tyrannus diffidat. Nam filius qua tandem
 ratione dominatum sustinebat : Aetate ? at utilior ætas gran-
 or : Robore ? vnus erat. Prudentia ? magis sapit senectâ :
 iustodij quas obtinebat : at si aduersus patrem ob-
 nebat , mors illius seni etiam optanda. Si patri
 omine , quid nisi vnus satelles ademptus erat ,

Nam custodiæ quò deficerent, nisi ad eum cui alebant
 Tutior igitur erat futurus tyrannus amoro filio. Resera
 tyranno suspecta, filius violentus & insolens, propterea
 reliqui illi Barbari solo lucro contenti sunt. Filius illud præ
 mium spectat, tyrannidis successionem. Nec ullus præ
 locus, ubi mentem possidet dira regnandi libido. Ibi cor
 ptis naturæ legibus, & filium horret pater, & patris in
 tum optat filius. Sed dicturis iam dum sum nescio quid: ma
 præfati, nihil inexpugnatum omittam. vrges, Nisi præter
 dum adamauit filium, nisi diffusus est, cur sibi mortem co
 sciscit? Istiuc verò meritò demirandum, quippe quòd præ
 omnium, ac tuam etiam spem euenit. Verum ego nihil
 me pertinere puto, ut tibi rationem reddam, quid illi di
 mentem inimiserint, ut sibi vim adferret: hoc tantum con
 tere sat est, te nullis coniecturis hunc exitum certo præ
 re potuisse, quantumlibet amarit filium: tamen causa con
 admodum obscura. Iam deorum si qui fuerint huic infest
 Reip. iras diuturna nostra calamitas satiauerat. Iam prop
 tios nostra vota, nostra sacra commouerant: aderat illud fa
 tale tempus, quum impius ille senex dijs atque hominibus
 dignas admissorum pœnas daturus erat. Iam aderant vici
 ces Erynnēs, aderant Furia, facibus & hydriis omnibus ar
 matæ: hæ illi mentem ademerunt, hæ vanam formidinem
 incusserunt, hæ attonitum ad spontaneam sui cædem impe
 lerunt. Nihil minus arbitrabatur quàm fugisse, qui sit
 peremerat, quàm vna cæde contentum fore, quàm quidem via
 in te iure potes gloriari, quòd tyrannum vehementer fecis
 leris. Virum esse putabat, qui hoc facinus peregisset. Crede
 bat esse talem, quales audierat esse solere tyrannus, qui ma
 gno suæ vitæ contemptu, tyranni caput impeterent: qui acce
 adorirentur facinus, nisi ratione probè perspecta, qua pos
 sent perficere. Hanc suspensionem Pæn ille, aut si quis abas est
 deus, nouis terribilibus exagitabat. Arbitrabatur instare sibi
 carnificem, sensit adesse necessitatem illam fatalem, quam
 nemini nocentium vitare licuit. Itaque quòd huius vrbis
 pietati, quòd deorum bonitati debetur, cur tu id phalaridis
 dictis in te transferre conaris? Vbi discrimen erat subuen
 dum, ibi fugitabas: nunc ubi res præter spem pulchrè cec
 dit, tutumque putas, fortunæ laudem in te deriuas. Sed si ego di
 uersum exitum fuisse consequutum, pone tyrannum ita perire,

passim ciues ad exquisita supplicia rapere, proscribere, iugulare, in exiliū agere, possessionib⁹ exuere. Quid hīc dices: Nō fines, opinor corū malorū causā in te tanquā in authorē referri, & fortunæ argumento culpā deprecaberis. Negabis tibi imputādum esse, si quid fortuitō prāter propositum euenit. At nunc nōne iniurium est, quod boni, fortunæ cōmoditate prāter spem euenit, id totum in te velut authorem velle traducere? Etenim te nihil expectasse min⁹, quā id quod euenit, vel ipsa res clamat. Si hoc animo conscendisses arcē, vt filium, non patrem occidisses, credi poterat te talem quandam spem animo concepissee: nunc casu nescio an metu poti⁹ in iuuenem incidisti, & tum denique diuina ista mens & futurorum præsaga, sed quæ non nisi post euentum sua prodat oracula, te corripuit. Quum esset fugiēdum, ibi demum Iudices, in te tam tumultuosa, secum velut ociosus consultare cœpit, vtrum senem suā dextra dignum existimaret, ibi demum præuidere cœpit, fore vt pater ipse sibi manus adferret. Et quō commentum tam impudens Iudices, efficiat paulō probabilius, quæ nec vidit, nec videre potuit, ea perinde descripsit, nimirum (vt iactat) poëta, quasi spectator astiterit, quid in mentem venerit tyranno, quid dixerit, quid fecerit, quomodo ferrum strinxerit. Eiusdem profectō impudentiæ fingere præcisse se, quod esset euentu consequuturum, & quod non videris, id ita narrare quasi videris. Quātō meli⁹ tuo commento, id est, fabulæ suæ fides constitisset, si ita finxisses: te quum perempto iuvene, stricto gladio ad senem ire destinasses, repenti à tergo adfuisse Palladem illam Homericam, & iam euntem capillis reuocasse te: vetuisse ne tam luculentum facinus senili cæde obscurares, sese citra tuam operam curaturam, vt ille suapte manu, sed tuo gladio peremptus, gloriæ tuæ nihil tenebrarum offunderet, sed multum etiam adderet lucis: dehinc abditum te per rimam contemplatum, vel (quod est te dignius) repenti deam sepsisse te nebula, vt tyrannicæ necis tutus & otiosus spectator assisteres, nec pri⁹ illinc discessisse, quā negotiū omne confectū vidisses. Hæc si cōfinxisses, paulō min⁹ malum poëtam te præstitisses? Sed ocium, opinor, non suppetebat ad omnes fabulæ partēis cōmodē tractandas, videlicet lucri cupiditate te prætinus ad præmium postulandū rapiente. Nunc vel ipsa te prodit inconstantia,

figmentique coarguit. In arcem ascendisti, quod tyrannus occideres, neque tum prouidebas, quod sole ipso ciuium uideri vis. In medio negotio subito, nescio quis deus, oculos tibi restituit, ut videres futurum id quod accidit. Porro si veris fidem facere voluisses, narrare debueras quemadmodum nocturnus explorator furtim arcem conscenderis, et ades clanculum irreperis, fortè fortuna obuio nemine, non dicam ut tolleres aliquid, sed ut experireris, si quod retò facinus posses designare: hæc molienti commodum fuisse fortunam: itaque quum adolescentem solum atque incustoditum offendisses (ut est ea nimirum ætas securior, periculi que minus cogitans: præterea diuturna tyrannis iam magnam metus partem exuerat) tum haud scio (ut mores illius erant) multo vino sepultum, atque immodica libidine defellum, fortiter iugulasse scilicet, & somnum illi cum morte, id est, germanum (ut ait Homerus) cum germano coniunxisse: deinde ubi iam cardines procul stridere cœpissent, exaudito videlicet morientis gemitu, ibi te meta exanimatum ita fugisse, ut non vacaret gladium è vulnere tollere, quem nec parricidæ, nec sicarij solent relinquere, ne deprehendantur. Interea domi latitasse te, iam dudum de fuga cogitantem, & longinquas aliquas, semotasque mundi latebras animo circumspectantem, in quibus abditus posses irritati patris sæuitiam fallere. Iamque te ad spontaneum exilium accincto, repente in vulgus exiisse famam, liberam esse ciuitatem, tyrannum vnà cum filio iugulatum, reliquos metu fugisse, lauthorem ignorari facinoris. Ibi repente ad nouam tuæ fabulæ castatrophæ immutasse te animum, & qui prius de salute fueras sollicitus, protinus ad præmij spem arrectum fuisse, lucrique auiditate, priusquam tibi satis esset excogitata ratio, qua totum huius inopinati euentus laudem in te traduceres, profuisse in medium id quod vidimus, clamitasse tuum illum esseensem, tuum facinus, non vnum præmium tuæ virtuti fore satis. Hæc nemo non credidisset, sunt enim rerum naturæ confertanea, vsu comprobata, omnium opinione recepta. Attadum sedusò quidem, sed tamen parum ex arte, tuam nobis præscientiam niteris persuadere, quàm multa comminiseris, non dicam tota facie à vero distantia, verum etiam cum sensu communi, cum more, cum natura penitus pugnantia!

primum tyrannum tam maternè filium adamasse, ut sine eo
 uiuere noluerit: sic ob vnius mortem metu fuisse consterna-
 um, ut in vita manere non sit ausus: sic illi toto pectore fi-
 um, ut ipse nullas circum se custodias haberet: adeò fracti-
 nimi fuisse, ut tam chari pignoris truculenta cæde non po-
 uerit ad ultionem inflammari: tam inualidum, ut tua dextra
 uerit indignus: tam inermem, ut ni tu illi gladium reli-
 quisses tuum, defuturum fuisset, quo se iugularet. Non vides
 quòd non competat tam insignis in tyrannum pietas, tam
 ecura in eam ætatem fiducia, tantus meus in hominem,
 cepto filio, reliquis omnibus præsidijs munitum, tanta
 consternatio in hominem tot periculis exercitatisimum,
 anta imbecillitas in iratum? Quid igitur erat, cur tu senem
 illum tantopere contempseris, ut indignum habueris, qui
 ua ista magnifica dextera iugularetur? Tunc indignum iu-
 licabis quem occideres, quum cum Resp. non putarit indi-
 gnum quem formidaret, quem maximo suo cum dolore
 erret. Non talem illum Iudices, non talem sensimus, ut cui-
 quam contemnendus videri debuerit. Neque tu cum vn-
 quam contempsisti, nisi fortè contemnere est, misère for-
 midare. Sciebas arcem armis refertam, sciebas superesse sa-
 tellites, quorum vel vnus (si seni vires decrant) sufficiebat
 iugulando tibi. Non ignorabas (id quod nemo nostrum nescit)
 quantum virium illi partim exercitatio, partim ingenij
 feritas etiam in illa senectæ reliquerat. Tum non te fugiebat,
 frigidum illud senium sic interdum acri dolore inflammari,
 ut iuuenibus etiam validissimis sæpenumero fuerit intole-
 randum, si quando solitum illud robur quod ætatis gelu ve-
 lut obtorpuerat, magno aliquo animi motu recanduit. Quis
 autem tam inualidus est, ut non illi pudor, ita, dolor ingens
 vires suppeditet? Hoc erat videlicet cur tu filium quàm pa-
 trem malueris occidere, quòd illum inopinantem, inermem,
 dormientem fortuna obiecit. Cum hoc pugnandum erat,
 armato, vallato, irato denique. Hoc erat cur gladium relin-
 queres, ratus ne tãtis per quidè morari tutum, dum reciperes,
 metuens videlicet ne tantillū sarcinæ te redderet in fuga tar-
 diorem. Reliquisti inuitus, quo tyrāno prodi posses: sed pro-
 di maluisti quàm deprehendi. Neque ego nunc formidinè tuā
 accuso, imò miror magis quòd pedibus consistere, quòd
 fugere potueris, quum audires moueri tyrānicam familiam,

stridere arma : intelligeres tibi non cum puero, sed cum vigilantibus viris, accinctis, armatis, sobrijs, irritatis, denique cum rabioso patre dimicandum esse : non quòd illum adeò filij mors commoueret, sed quòd arbitraretur, & hæc scio an verè se petiitum fuisse, dexteram tuam errasse tantum in filio. I nunc & spera, non dicam hos Iudices viros omnino perspicientissimos, sed vel è media plebe quenquam esse tam mucosis naribus, cui non suboleat, imò qui non planè odoratur, præsentiatque totam hanc fabulam abs te confictam. Et quod poëtæ solent, quum hærent in explicando tragediæ argumento, hanc veluti deam diuinationem arte quadam induxisti, quò præfensionem tuam iudicibus probares, sine qua videbas præmium obtineri non posse. Sed occasionem, inquit, ministraui paternæ mortis, qui gladium quo te feriret reliquerim : atque id solum non modo satis esse potius ad petendum præmium, verum etiam meritum esse, ut ipse ensis inter arma deorum consecratur, dominus pro deo præfenti colatur. O hominem suauem, si has spes verè concepit impudentem, si quum non speret, postulat. Ira-ne tyrannus gladius erat defuturus, nisi tuum illum reliquisses? Te in artem arma, hoc est, in syluam ligna portanda putasti? Nè fortè tuum illud ferrum magicis precaminibus erat imbutum, ut ultro ad mortis adegerit necessitatem : an verò nihil referre putas, quàm præbeas occasionem, quomodo, quo animo? Primum, gladium reliquisti, quo nihil minùs deest Tyranno: nunquam ferrum abest, non in cubili, non in inclinio, non in sacris: reliquisti metu trepidus. Tua quidem in re illud interim demiror, qua fronte eum gladium tuum ausis appellare, quem habueris pro derelicto. Metu, inquam, exanimatus reliquisti, quem postea receptum optabas: reliquisti rem ancipitem. Quid si tyrannus illum eundem casum in ciuium iugulos distrinxisset? quid si eodem lectos aliquid ex huius vrbs iuuentute adolescentes filio suo infestas mactasset? Si tyrannum occidisti, quia tuo occisos et gladio, & horum omnium indigna cædes ad te pertinebit: quippe cuius ense peracta est. Id si non euenit, nihil ad te pertinet, nam anceps occasio quam in partem cadat, id dis in manu est: si bene verterit, nihil gratiæ debetur ei qui dedit imprudens : sin malè, remeritas imputatur. Neque enim culpa vacat, qui periculosam ministras occasionem:

quæ sifeliciter, mirentur omnes: fin infeliciter, meritò acci-
 diffe dicant. At quanto probabilius erat, futurum vt tyrannus
 tuo enfe alios in vfus abuteretur. Scio me iudices hæc
 pluribus refellere verbis, quàm necesse videatur, quippe tam
 friuola: verùm id propositum eft, nullum illius argumentum
 non excuffum, non exagitarum, non reuictum prætermittere.
 Quare quæſo ne pigeat ita vt antehac feciſſis, patienter
 atque attentè cognoscere, dum hunc ab gradu firmiſſimo dei-
 cio, Hic ſibi vehementer fidebat, hunc acriter vrgebat
 locum. Negabat vitari poſſe, quin præmium deberetur,
 quod patri necis cauſam miniſtraſſet, ſi non relictò gladio
 (nam hoc opinor argumentum iam habet pro delicto) cer-
 tè necato filio. Nam ita in legibus diſſertum aiebat, nihil
 intereſſe vtrum manu ſua quis occidat, an mortis cauſam
 præbeat. Addebat, æquū eſſe, vt cū in maleficijs cauſa datā
 imputarent leges ad ſupplicium, multò magis idē obſeruarent
 in benefactis ad præmium. Hæc aiebat meminifſe ſe in le-
 gibus eſſe diſputata, illud addens Thraſonicum, niſi ſibi diu-
 turna ſervitus legum memoriam oblitteraſſet. Non tu legum
 oblitus propter diutinā deſuetudinē, ſed nunquam quid ſibi
 velint leges inquiſiſſe videris. Bis enim hic erras, qui neque
 cauſæ datæ rationē, neq; dātis animū diſcernas, id quod le-
 gibus traditū eſt, nec animaduertis lōgè diuerſa eſſe rationē
 maleficij & beneficij imputandi. Quid ais noue iuris inter-
 pres? Itāne ſatis eſſe iudicas vel ad pœnam, vel ad præmium,
 qualem cūque quomodo cūque cauſam dediſſe? Nihil igitur
 refert, Hector an Aiaceſ occiderit manu, an gladium il-
 lum dederit, quo ſe poſtea confodit? Atqui hanc laudē nun-
 quam illè ſibi vendicāſſet: tamenſi probabile videri po-
 terat, in eum vſum hoſti ab hoſte datum fuiſſe ferrum.
 Quin ergo fabros ærarios omnes vel ad pœnam voca-
 mus, vel ad præmium, quoties armis in eorum
 officina perfectis, aut iugulantur ciues, aut ſer-
 uantur? Poſtremo cur hoc quod tu petis præmium,
 non enſis iſtius tui opifex petit potiùs? Tyrannus
 gladium erat habiturus, te non porrigente: tu por-
 rigere non poterās, niſi huius induſtria tibi mini-
 ſtraſſet. Age ſi telo inter venandum temerè miſſo,
 fortè tyrannum vicinum interfeceſſes, clamares tibi
 tyrannicidæ deberi præmium, an potiùs nihil tibi de-
 beretur laudis, quòd imprudens & inſcius iaculum torſiſſes?

Imò in ius potiùs vocandus esses, qui missi teli temeritatē
 ciuem (quod in te fuit) occideris : nam quod in tyrannum
 incidit, id nihil ad te. Quid si caupo vinum lene ac suave,
 quale Polyphemo dedit Vlysses, tyranno vendidisses, atque
 ille eius dulcedine captus, auidius sese ingurgitasset, eaque
 re concepta febri decessisset, auderes-ne caupo, vini titulo ty-
 rannicidæ præmium flagitare? At quis non te cum tua flagi-
 tatione, ut temulentum, vinòque madidum exploderet? Cæ-
 terum quanto frigidior titulo nunc idem postulas? Ut enim
 que coniecturis præcipi poterat: ut ætas vinosa tam illicibū
 vino auidius, intemperantiùsque frueretur, crapulam con-
 sequeretur morbus, præsertim in senē: morbum mors, vul-
 gò hæc eueniunt. Tu eam tyranno mortis causam dedisti,
 cuius nullum extat in hominum memoria exemplum.
 Quis enim antehac ob filij necem sibi manus intulit? Accē-
 dam propius. Finge te tyranni coquum esse: probè callere
 palatum domini, medicos interdicare cibum, quo tamen ille
 oppidò quàm lubens vescatur: interminari morbum capi-
 talem, ni temperet: id te non fugere. cum cibum tu arte tua,
 eupediisque & cōdimentis magis ac magis illecebrosum red-
 dis. consequitur edentem morbus, quem prædixerant medi-
 ci: moritur tyrannus, liberatur ciuitas. Hiccine coquus è
 culina in forum profiliens, & adhuc iure madēs, fuligine ni-
 ger, tyrannicidæ præmium postulabis? Mortarium, tonsillū,
 & ollas ostentabis, arma scilicet quibus tyrannidem expu-
 gnaris? Non eris (opinor) tam impudens in ea causa, quata-
 mem ista tua multò est absurdior. Nam illi voluntas occidē-
 di non defuit, probabilem præbuit causam. Tu nec in hoc
 iugulasti filium, quò pater vltro vitam relinqueret, & causam
 dedisti, ad quiduis potiùs quàm ad istud idoneam. Accipe
 exemplum tuo similius, quàm ouum sit ouo (quod aiunt)
 simile. Quid si tyranni amicam, quam ille miserè ac per-
 ditè deperisset, occidisses: eaque cognita re tyrannus sibi
 vitam præsumeret, auderes ad præmium aspirare? auderes
 dicere, te certum præscisse, fore ut tyrannus sponte fugeret
 è vita? Certè quanquam plures amicas extinctas sequi
 sunt, quàm filios, nemo tamen tibi crederet, nemo tibi præ-
 mium decerneret, tuum factum periculosum & anceps dice-
 rēt: omnes fortunæ gratias haberent, cuius cōmoditate res
 ea feliciter cessisset. Tibi abudè magnū præmiū existimaret,

si commissi venia donatus discederes. Primum igitur diuer-
 sam imputandi maleficij, & adscribendi beneficij rationem
 conueniet distinguere, deinde causæ æqualitatem, postre-
 mō animum: atque ita demum liquebit, quid tibi lex debeat.
 Nam quod aiebas legem prolixiorē esse oportere ad red-
 dendum præmium, quā ad infligendam pœnam, id in pri-
 uilegijs, quæ in exemplum non vocantur, fortasse locum
 habet. In iure communi lōgè secus est. Siquidem (vti supe-
 rius demonstrauimus) nulli nocenti lex non minatur pœ-
 nam: paucis benefactis præmium ostendit. Tum in malefi-
 cijs etiam conatum simplicem supplicio prosequitur: in be-
 nefactis semper exitum requirit. Nec mirum, nec iniquum,
 si lex est diligentior in eo negotio, ad quod vnum est nata
 atque instituta, quā in eo, in quo temporis ratione tan-
 quam alienas sibi sumit partes. Ergo in vtroque communi-
 ter spectat, vt causa sit idonea: deinde vt animus adsit, non
 tantum casus. Hoc rursus interest, quod in benefactis nec
 causa idonea, nec animus idoneus satis facit legi, nisi his ac-
 cesserit euentus item idoneus. In malefactis, si quid nocen-
 di animo tentes, non expenditur nec euentus, nec causa: sed
 ex animo factum tuum lex metitur. Sic enim iudicat, tibi ni-
 hil ad scelus defuisse præter fortunam: qua te subleuari, quod
 tandem ius sit? In euentu simul & causam datam, & animum
 expendit. Si animum vitiosum comperit, nihil moratur
 causam, quā sit idonea, putat animum & euentum ad pœ-
 nam commerendam sufficere. Sin animo simplici data est
 causa mali idonea, & non consequitur euentus: lex quasi
 conuiuet ad id, & non putat ad suam cognitionem magno-
 pere pertinere. Sin euentus est consequutus, etiam si de ani-
 mi vitio doceri non potest, tamen temeritatis & negligenti-
 æ nomine pœnam irrogat: partim propter suspectam dan-
 tis voluntatem, partim vt hæc latebra peccantibus eripia-
 tur, imprudens feci, discantque homines vel suo periculo
 cauere, quod alieno faciant periculo. Ergo qui prudens &
 sciens, certam atque euentem noxæ causam dederit: eum
 perinde lex cēset, quasi facinus manu peregerit. Veluti si quis
 hostē opibus copiisque iuuerit, perinde est ac si ipse arma
 cōtrā ferat. Siquidē id suppeditauit, sine quo bellū geri non
 poterat. Aut si quis inimicū suum per dolum nauigio solutū
 imponēdū curret, vt naufragio intereat: aut in cōclaue pēsili

testudine inducat, ut ruina opprimatur: aut iuxta lectum ægroti, loco pharmaci venenum ponat, futurum sperans ut eo hausto pereat, tamen si non bibit ægrotus, tamen beneficii postulari potest qui posuit, propter viciosam animi voluntatem. Nam vehementer erat probabile id euenturum, quod ille moliebatur. Huic si detrahas nocendi voluntatem, nihil illi cum lege rei futurum est. Si detracta nocendi voluntate, apponas euentum: non effugiet temeritatis crimen, nisi illum inculcata ignorantia absoluerit. Porro si in loco non ad id destinato, puta in via publica, aut in fundo alieno, arcu temet exerceas: lex tecum non agit, nisi si quem occideris, aut vulneraris, aut si cui damnum dederis. Cæterum quod facis, tuo facis periculo. Quod si quid horum consequutum est, cum leget tibi res est. Neque tibi tua patrocina-bitur imprudentia: quippe quæ culpa temeritatis non vacet. Siquidem in te fuerat præcauere, quod probabiliter poterat prætimeri. Vides quanto discrimine dissita sint, inter quæ tu nihil interesse dicebas. Primum non statim imputatur ad præmium, quod ad pœnam, idque non à malignitate legum latoris, sed partim ex ipsa rei natura proficiscitur, partim à legum officio. Deinde discernitur animus, causa data dijudicatur: spectatur euentus. Age nunc si libet, tuam causam, qua tuum facinus æstimari vis, expendamus. Finge te certam, ineuitabilem mortis causam tyranno dedisse, sed imprudentem, nulla tibi sit præmij petitio. Quis enim inciens bene mereri dicitur? Fortibus viris præmia dantur, non fortunatis tantum. Nam euicimus iam dudum, opinor, ne post-hac affirmes te in hoc iugulasse filium, ut pater sibi necem conscisceret: quod euenturum ne vates quidem quisquam præscire poterat, tu nec suspicari. Imò posteaquam rem plenam discriminis, fortunæ arbitrio commisisti, quia bene successit, hoc nomine lex te non postulat: at idem si malè eu-nisset, temeritatis pœnas eras debitor. Neque enim tibi succurreret inculcata ignorantia. Quid enim æquè formidandum erat, quàm ne tyrannus, simulatque occiso filio se per insidijs persensisset, omnia tyrannidis mala in nos conduplicaret? Iam ut de animo res tibi constet, causam dedisti non solum non idoneam, verum etiam periculosissimam Reip. Vin' hoc tibi argumento euentissimo demonstrari? Finge te quæpiã è ciuibus vitio occidisse: tū extincti patrē id facere.

quod modò fecit tyrannus. Vtrū tu duplici cædis crimine teneberis, an simplici: Simplici opinor. At vxor & mariti mortē imputabit, qui necato filio, senī causam mortis dederis: atque his fermè tuis argumentis vtetur. Indulgentissimè filium adamabat, in illū omnē familiæ curā reclinauerat, illo se oblectabat. atq; hæc de priuato sene cū fide dicet, quæ tu de tyrāno nimis durè (ne dicā ridiculè) dicebas. Addet ea te scisse, præuidisse futurum, vt ille vitā fugeret orbatus filio, in quo vno omnia vitæ oblectamenta collocarat. Non tibi defuisse iugulandi senis voluntatē, sed hoc tantū egisse, vt miserabilius sua dextra perimeretur, vt odium tuū plenius miseri patris malis exaturares. Idèo iuuenē necasse, in hunc vsum gladiū in vulnere reliquissē. Vides quanto sunt hæc probabiliora in hoc, quàm in tuo negotio: & tamē negabis paternam necem ad te pertinere, atq; animi suspicionem, causæ qualitate purgabis. Negabis causā idoneā fuisse, cur ille sibimet manus adferret. Te nec præscire, nec timere potuisse id, quod sit consequutū: quodd rarū extet exemplū patris, ob filij necē spōte fugiētis & vita. Alioqui futurū fuisse, vt & mater sibi fatum atcerferet: quippe quā impotētī amare sit cōsētaneū, ac min⁹ aduersū dolorē animi viribus valere. Hæc nō dubitares tibi profutura, ad alterum crimē depellendū, & prodesse dubio procul. Atqui quod in maleficijs valet, ne quid imputetur, id multò magis in hac causā valet, ne quid acceptum feratur. Ibi te liberaret à voluntatis suspitione, quod causas parum idoneas dederis, hic ex causis multò min⁹ idoneis propter personam tyranni, videri vis non modò quod euenit, fuisse suspicatus, verum etiā certum præseisse. Ibi temeritatis postulari non poteras, propterea quod tametsi vitio abs te data est causa, tamen idonea non sit ad id quod euenit. Imò ipsi tota res imputabitur, & legibus pœnas dabit, sepultura prohibitus, quod ciuitati citra causam idoneam, tuum vnum ademerit. Tibi non nisi vnius filij mors imputabitur, etiam si mater quoque & filia & sorores, & tota tribus huius necem fuerit imitata. Hic poterat, nisi feliciter euenisset: quippe vbi summum Reipublicæ periculum & verteretur, & prætimeri probabiliter posset. Venio nunc ad quartum illud præsidium, Iudices, quod iste tutissimum, ac penè inexpugnabile iudicabat: vnde ego illum ita deturbabo, vt non solum sit non habiturus,

quò tyrannicidij & huius laudis arcem obtineat: verum ut etiam latebram inuenturus, vbi temeritatis ac maleficij poenam effugiat, quò nimirum intelligat, quàm non inimice non curiose (vt aiebat) secum agam: vt quum possim in cæmen ac poenam vocare, sat habeam ab honore non pro merito secludere. At si tibi deberi præmiũ, vel hoc vno nomine, quòd iuuenem occiderit, iam plusquam tyrannum, et tyrannidis paratum hæredem, etiam si hunc euentum non dedissent, vt senex ipse vitam abrumperet. O depictam impudentiam! Tu tibi præmium peteres, si tyrannum suæ furia non essent ultæ? Dij quiduis potiùs dederint, quàm isthuc quod tu fingis. Sed tamen fingamus interim oratione, quandoquidem id tutò licet: tametsi ad solam mentionem inhorrescit animus. Tunc, inquam, occiso filio, relicto sene viuo, tyrannicidæ præmium peteres? An potius nec ipse superesses, qui possis petere: nec esset Resp. quæ carere posset? Nam tu aut exquisitis supplicijs exanimaris, aut in extremis Orcadis exul delitesceres: nos pro tyranno iam immanissimum carnificem pateremur: & tuum caput ubique terrarum latitares, diris imprecationibus deuoteremus, qui nos tua incogitantia, vel præcipiti magis lucri cupiditate in tantam malorum tempestatem coniecisses. Sed: filius erat tyrannus (inquis) patri præter inane nomen nihil erat reliquum. Quid ego audio? duos igitur hæc ciuitas tyrannos alebat? Nam de patre nemo vnquam dubitauit, qui tyranni vocabulum mereretur. Quando autem antehac vaquam fando auditum est, duos vna in ciuitate sedisse tyrannos? id quod magis etiam natura repudiat, quàm eodem corpore gemina capita. In iisdem aluearibus duo se reges pariter non ferunt. In armentis taurus tauro cedere cogitur. In iisdem lustris non conuenit duobus inter se leonibus: & tyrannus (quò nullum animal efferacius) parem in eadem vrbe patitur? Non vides necessariò fieri, vt è duobus, aut alter alterum oppugnet, aut alter alteri cedat? Vtrum tu fuisse mauis in patre, an in filio? Si iuuenis aduersus senem obtrahat tyrannidem, quid à Repub præmium postulas? Tyranni partes adiunxisti, non Reipub. Sin patri cessit: quid tandem illum vocare potes, nisi tyranni vel præfectum, aut satellitem? Quandoquidem seniori tyrannicam appellationem ne tu quidem audes detrahere. Verum vt quoquo modo tyrannidẽ

omnem in

nem in adolescentem oratione deriuare, quàm multa tu
 idem non ex re, sed pro causæ tuæ commoditate cōminis-
 baris? Cæterum quàm in his confingendis deceri, quod
 personis situm est, nullam habuisti rationem? Sic enim (ut
 emini) inducebas in fabulam senem iam ætate mitem, &
 qui omnem tyrannidis acerbitem ob senectam exuisset:
 non secus atque mala, quæ natura acerba, tempore mites-
 cunt, & in alium abeunt succum. Porro iuuenem ferocem, il-
 lum incolumi gerentem tyrannidem, iamque patri viuo succe-
 dentem. Priuatus paterfamilias non fert filium se viuo suc-
 cessorem: & tu vis isthuc credi in tyranno? Ille non sinit vl-
 lum è liberis rem domesticam ex animi sui libidine modera-
 ri: & tyrannus sese veluti abdicans imperio, negotium omne
 in adolescentem reiecerat? Non dubito, quin & ipse videris,
 quàm dura sint ista, & quàm à communi sensu abhorrentia,
 verùm quid faceres, nisi tales personas induxisses, exitum
 nuenire tragœdia tua non poterat? Quæso te, an vnquam
 auditum est Tyrannum ætate mitescere? Quando tu desinas
 a quæ sunt priuatorum, quæ bonorum principum, tyrannis
 tribuere? Ut eodem igni cera mollescit, limus durecit: ita
 ætate plerique redduntur mitiores ac temperantiores, ty-
 rannus magis exasperatur. Ut tempus nonnullis pomis ama-
 ritudinem adimit, ut vinis nonnullis acorem contiliat: ita
 em tyrannis non adimit sœuitiam ætas, sed exaggerat. Vis
 pissimam tyrannici ingenij tibi demonstrarem imaginem?
 pinam cogita, quæ quo magis senescit, eo pungit acrius.
 echinos cogita, qui quo plus habent ætatis, hoc testa sunt
 superiore. Vulgaribus ingenijs fortasse nonnulla vitia senec-
 a vel detrahit, vel certè mitigat, etiam si plura irritat, non-
 ulla parit. At tyrannorum mentibus ad scelus, ad crudelita-
 tem hatis, scelere & immanitate imbutis atque educatis, præ-
 ter vitiatorum omnium incrementum adferre senectæ quid
 potest? Nisi fortè libidinem adimit? Quanquàm ista Tyran-
 nidis quantula tandem est portior? Sed esto fuerit sanè prop-
 ter ætatem ad voluptates legnior, verum erat fastidiosior:
 unde fit, ut imbecillior sit ad coitum, ad raptum auidior.
 fortasse pauciores huic execabantur, ephebi, sed insignia-
 res. Pauciores producebantur virgines, sed exquisi-
 tiiores. Cur non autem & plures? videlicet, quæ
 enile fastidium optione & varietate vinceret. Hoc ita esse,

quot ego tibi testes citare possem, qui quò nobiliores sint, quò fortuna prestantiores habent liberos, hoc magis ex flagitiosissimi senis cupiditate turbant. An tu putas cum vitibus senescere libidinem? Multò secus habet. Imò quantum ætas improborum hominum facultati detrahât, tantum adiecit cupiditati. Quanquam tyrannicum animum his in rebus non tam voluptatis vius capit, quàm nostræ: sed lectat contumelia. Ut frigeat in sene tyranno Venus, cerè feruet vigetque malitia, scuitia, nocendi libido. Possunt totum illud vitiorum agmen, quæ propria tyrannorum sunt, cupiditas, rapacitas, improbitas, impudètia, impietas, iracundia, violètia, impotentia, suspicio, fraus, perfidia, crudelitas, implacabilitas, immanitas, periuriû. Quid autè oportet omnia commemorare nobis omnibus heu nimium nota? Eorum inquam nullum non ætate fit acerbius, propterea quod iuuenta nonnunquam naturæ bonitate vincitur: præterea quædam mala nondum didicit: at senectæ, si quid pudoris, si quid humanitatis, si quid melioris ingenij à natura infusum est, id omne multo ac diuturno flagitiorum viù peritus exuit, & prorsum in immanissimam quandam feram abit. Id ita euenisse, Iudices, in execratissimo illo sene, quid ego coner argumentis docere, quum sua cuique memoria ab ipse satis exemplum suppeditet? Quòd si iuuenis sese gerebat insolentiùs, videlicet patris abutens imperio: num tu hæc continuo tyranni nomine donabis. Ergo ex eadem tyrannide sexcentos tyrannos facillè reddideris. Nam quis est omnino in tyranni familia, vel extremum mancipium, qui non ipse penè tyrânno sit ferocior, violètior, sceleratior? Filius, quis, emolumētis imperij potiebatur: patri præter nomē nil cessit. Quasi verò non sit isthuc omni tyrannidicomune. Longe minima fructuum pars, qui solent ex tyrannide capi, ad ipsum redire tyrannum. Quemadmodum in latrocinio fieri consuevit: prædæ communiter in omnes distribuuntur, vel in eos potiùs quorum opera capiuntur. Alioqui non cohærebit cohors ista scelerata: nisi dux ille, quisquis fuerit, plus etiam permittat suis, quàm sibi ipse. Solum nomen sibi propriè vendicat. Et in nullos est tyrannus indulgentior, quàm in scelerum ministrosque quorum opera sentiat suum imperium contineri. Proinde sub vnus umbra satellites omnis, omnis minister, familiars

eno, tyrannidem quandam in ciues exercet. Ridiculè fecer-
 o, si hoc quoque coner argumentatione probare. Iudices,
 vidimus, sensimus, experti sumus, nisi fortè tam diutina ca-
 amitatis memoriam, tam pauculi dies obliterauerunt. Ne-
 que enim esset res vsque adeo misera tyrannis, si vnus in modò
 oret toleranda violentia. Quot ferendi latrones, quot sacri-
 egi, quot ex extrema barbarie ad diuina feris quàm homini-
 bus similiores? Neque desunt qui se simulent apud tyrannum
 celeribus suis gratiam promeritos esse, quò nimirum hoc
 nomine metuantur à ciuibos. Horum igitur vnumquemli-
 bet tyrannum appellabis, & pro quolibet occiso tyrannicidæ
 præmium petes? Non in tantum omnem exues pudorem
 opinor. Sed pater ætate fessus, omnem dominatum in filium
 transtulerat, quicquid tyrannicum in vire gerebatur, id iu-
 uenīs violentia committebatur. Sed isthuc quantum absit ab
 imagine veri, quis tam cæcus, vt non videat? quis tam obli-
 uiosus, vt non possit experimento refellere? Ego tibi com-
 plures nominare satellites possum filio insolentiores. Ad-
 hæc, verisimillimum est nullius insolentiam minus approba-
 se senem quàm filij, vel quòd odit omnem tyrannidis af-
 fectatorem omnis tyrannus, vel quòd intelligit ex illius fa-
 cinoribus longè plus inuidiæ odijque sibi consulari. Calli-
 dissimi autem tyranni est, eatenus legitimum imitari reg-
 num, quatenus obtineri tyrannis possit, vel quòd pater
 etiam pessimus, tamen liberorum non nihil offenditur vitij,
 & ad crudelitatis ministeria alienis quàm suis vti ma-
 uult. Quòd si clam patre rapinas, raptus, atque id genus facino-
 ra designabat filius, profectò non tyrannum agebat, sed in-
 solentem satellitem. Sin approbante patre, quasque per il-
 lum exercebat tyrannidem, vtri tandem par erat imputari
 commissæ, huic per quem gerebantur, an cuius auctoritate
 arbitrioque fiebant? Non arbitror obscurum, quia huic cui
 in manu erat nutu ne fierent vetare. Quid autem non agunt
 per alios tyranni? Nam ipsi quidem neque pueros emascu-
 lant, neque virgines abripiunt, neque proseribunt, neque
 bona diripiunt, neque phana dispoliant, neque hæreditati-
 bus manum iniiciunt, neq; cõpilant ærarium, neq; tormentis
 excruciat, neq; quenquã iugulat, neq; armis viços expugnat,
 neq; incendit villas. Totum huc tyrannicũ ludũ per ministros
 exercet. In vnũ tamẽ tyrannici nominis inuidia cõpetit, in vnũ

occidendum lex præmium instituit, in vnum stringendi ferri ius facit, illos suæ cognitioni referuat. Quorum ut quiesce sua opera tyranno profuit, ita aliud atque aliud vocabulum imponi potest, certè tyranni vocabulum nemini congruat, nisi vni illi, sub cuius veluti clypeo, tota illa perniciosissimorum hominum colluies latitat. Arbitror vobis, Iudices, saepenumero auditum esse, id quod eleganter à doctissimis viris est scriptum, tyrannis non longas modò, verum etiam plurimas esse manus, plurimos oculos, eosque acerrimos, plurimas aures, easque longissimas. Omnino prodigiosum quoddam est animal tyrannus, multòque Titanius illis Briareo & Encelado portentosius, centenis capitibus, centenis linguis, centenis manibus, pedibusque. Quot enim habet scelerum ministros, totidem habere membra videtur. Atque ut ex membris corpus, ita tyrannis ex huiusmodi constat ministris. Verùm ut illud quod corpus appellatur nihil est aliud, quàm quiddam omnibus ex membris aggregatum, ita in tyrânide vnum quippià est, quod neque pes sit, neq; manus, neq; ullũ aliud mēbrũ, contineat autē vniuerſa: at ita contineat, ut ab ijs possit separari, idque tyrannus vocatur. Proinde exaggera quantumlibet inuenis insolentiam, violentiãque, præfectum arcis voces licebit, oculum nomen licebit, aut si manus dextram: aut si ne id quidem satis, præcipuum tyranni caput dicas licebit: tyrannum certè vocare nequaquam potes. Vnum enim illud portentum tyranni nomine censet, cuius autoritate titulòque cuncta hæc membra velut animantur: idque vnum forti citi permittit occidere. Non vult te in oculum aliquem inuolare: non facit ut caput aliquod amputes, ne tale quiddam eueniat, quod de Lernæ hydra fabulantur poëtæ, ut pro vno capite reſecto, duo pestilentiora subnaſcantur: pro vno excusso oculo, plures acriores succedant: pro vna reſciſſa dextera, multæ robustiores subpullulent: vnius vitæ te dominum, arbitrumque constituit, qui sibi sit ausus tyranni vindicare nomen: quo sublato futurum sit ut membra reliqua quasi destituta spiritu, emoriantur, aut certè sanctur. At quid ego tecum iam accuratis argumentationibus ago? Possum illico tuis te verbis reuincere, ac veluti tuo te laqueo capere. Nunenem paulo antè magnũ patris satellitẽ nominabas. Non inficiabere. Rursũ alio loco dicebas omnẽ tyrannidem occupasse filium: solius

appellationis honorē cessisse. Qui cōuenit eundē & satellitem & tyrannū appellari? Tum si cessit, non igitur vsurpauit tyrāni nomen. Contractus autē verbis aut rati sunt, aut rescinduntur. Lex hac tecum formula contraxit, si quis tyrannum occiderit, præmium ferat. Quid tu mihi iuuenis flagitia commemoras? Id telex voluit occidere, quodcunque illud esset animal, quod tyrannus diceretur. Magnum (vt ipse fateris) satellitem occidisti, non tyrannum: quid tibi cum lege rei est? At rem, inquis, legis sequutus sum, non syllabas: eum interfeci, qui caput erat tyrannidis, paratus heres paterni dominatus: libertatem peperit, seruitutem sustuli: hoc ex sensit, huius rei authori præmium præstituit. Satellitem, inquam, occidisti, nihil moror quantum, quā grauem, quā ferocem, quā scelestum: satellitem tamen occidisti tyrannidis, non caput: aut si caput, vnum ē pluribus. Sed hæc omnia tibi ex animi sententia largiamur: fuerit sanē res tota tyrannidis filius: pater nihil nisi vocabulum quoddam inane tyranni: quemadmodum in fabulis habetur, Echo nympham, nihil aliud quā meram quandam fuisse vocem sine corpore. Qui tibi licuit in re tanta, à verbis legis discedere? præsertim ita dilucidis, ut perspicuum magis nihil esse possit, & commentitiam interpretationem domi tuæ statutam in iudicium adferre? Ego Iudices, nullum in Remp. exemplum perniciosius induci posse iudico, quā si conuescant homines calumnioli à præscripto legum recedere: & in interpretamento, quod ad prætexendum facinus quisque vnum maximè idoneum comminisci queat, id Iudicibus obijcere. Quis autem vnquam meminit de legis sententia quæri solere, nisi quum in scripto quiddam apparet ambiguum, obscurūve dictum: aut quum ex verbis & euentu absurditas quæpiam extitit, eaque manifesta? In priore non cuiusuis commentum, sed iuris prudentium responsa, sed Iudicum sententia recipi solet. In hoc posteriore, necessitas ipsa compellit aliquantisper à legis vocibus deflectere: & æquitatem iuris potius, quā verba spectare. Duplex itaque periculum videris Iudices: alterum ne superstitiosa casualione literarum legis ab eo quod lex spectauit abducamur: alterum ne passim à præscripto discedendo, leges omnibus & iudiciorum religionem subuertamus. Quorum illud quidem multò leuius est: propterea quod vix vnquam acci-

110 DECLAM. ERASM.

dat. ut legislator obscure quid voluerit, explicuerit: ambigendum quiddam exoritur. Hoc multo periculosissimum periculosissimumque. Etenim quæ tandem lex futura est, quæ veritas calumniator, quod poenam effugiat, non facile possit aliquo commento subvertere? Neque quisquam non elabetur iudicio vestro nocens, nisi qui sit usque adeo nullius in genio, ut ne futiliorem quidem aliquam commentationem elatam inuenire. Atque ut cuique commodum erit, aut animando feret: ita pro senes iuuenem, pro tyranno satellitem, pro homicidio tyrannicidium: & passim aliud pro alio interpretabitur. Vestra interim Iudices religio, vestrum observandum, qua tandem ratione seruabitur: quibus nihil futurum est certi, quod in cognoscendo sequamini: verum ambiguas diuersasque litigatorum coniecturas spectare necesse erit? Ergo quum in omni causa maximopere cauendum est, ne sine grauissima ratione à legis præcepto discedatur: tum in hac non periculosum modò, verum etiam absurdissimum: quum legis verbis nihil possit esse dilucidius: sententia nihil æquius: interpretamento quod præter legis mentem inducitur, nihil pestilentius. An credimus legis huius autorem usque adeo infantem, & verborum inopem fuisse, ut dicere non potuerit: qui quoniam modo Tyrannidem sustulerit, huic præmium est, si modò istuc sensisset. Neque verò fugit illum, totam tyrannidem per satellites & præfectos exerceri solere, permittitque in his esse vel Tyrannis ipsis sceleriores: atque ita dixerim, Tyrannicos magis & omnino supplicio digniores: nisi & omnium omnia ministrorum scelera Tyranno imputarentur. Ita vult tamen illud, qui hoc nomine censetur, tibi ferro grassandi facultas data est. In reliquos non tibi permittitur idem: non quod illos vita dignos iudicet lex, sed quod vult ex de tota tyrannide tolli velit, non multorum ex de, reddidit tiorè. Tuum erat legi simpliciter parere: neque eius verba quam plumbeam quandam regulam ad tuum facinus accommodare, verum ad illius præscriptum factorum tuorum rationem institvere. Ego fertim in hoc exemplo, quo non aliud potest admitti pestilentius, ut ex legis arbitraria interpretatione, quæ velis, intercedi tibi pro tua libidine licentiam sumas. Non illud hic spectandum iudices, quam iniustus Reip. sit, qui occisus est, quam maiore etiam supplicio dignus: verum id etiam atque etiam perpendere o-

sortet, exemplum præter leges iugulandi homines, semel in ciuitatem receptum, semel vestris sententijs approbatum, denique præmio compensatum, quo tandem licentiæ sit processurum. Quod iste sibi in tyranni filium licere voluit, hoc alius sibi volet in ditissimum quenque ciuium licere: Quisquis pauper à locuplete contumelia afficietur, protinus tyrannum eum appellabit, & veneno aut ferro adoriectur. Postremò si cui magistratus non placebit, si cui iudex erit inuisus, non dubitabit è medio tollere. Porro ad facinoris defensionem, Sophistam quempiam aut lycophantam consulat (si ipse ingenio stupidiore fuerit) & nouam legis interpretationem vobis adducet: dicet nil aliud sensisse legislatorem, quàm vt huiusmodi ciuium genus non nomine, sed re tyrannidem agētium, ferro, igni, veneno tollatur è medio. Atque ita breui futurum est, vt quod in vno factum semel & probauimus, & gausi simus: id in multis sæpius & doleamus, & improbemus. Credite mihi, non mediocre discrimen neque conuenienter accipiendum, vt titulo repperito, priuatus hominem iudemnatum interficiat. Id ita esse faciliè liquebit, siquidem animaduertimus, nihil omnium esse, quod lex parcius, circumscriptiùsque permiserit. Etenim si memini) tribus duntaxat temporibus lex indulgit, vt quis citra iudicium hominem occidat. Primùm adulterum, sed in vxore deprehensum: id quod intemperanti & insuperabili mariti dolori donatum est. At ita si corpus vtrumque pariter interimat, si argumentis idoneis deprehensum fuisse doceat. Deinde in vi depellenda. At ita si demonstres te mortem effugere nequiffesse, nisi mortem intulisses: id lex ita interpretatur, quasi sese rueri potius sit istuc, quàm alium occidere. Vterque tamen facti sui rationē reddere cōpellitur, statim sese prodere, nec expectare donec in ius trahatur: atque (vt ita dicā) vtrò semet reū facere cogitur. Quod si omnia cōstabunt argumēta: ita demū à lege dimittitur, vt venia, nō laude dignus esse videatur. Postremò in tyrannicidio: vbi propter periculi suscepti magnitudinem lex præmium quoque proponit: at ita, si cum quem tibi lex isto velut insigni tyrannici nominis denotauit, fortiter occideris: non si scelestū alio scelere sustuleris: neque patietur te ius occidendi permissum, latiùs quàm ad vnicum tyranni caput trahere, nisi si quis obstitat, vt per illius necem tibi necesse sit ad illum penetrare.

III 2 DECLAM. ERASMICA

Itaque hoc factum tuum secunda illa ratione defendit.
Huic tertio generi fortasse proxima videatur hostem in be-
lo ferendi facultas : quam tuæ tamen libidini lex non pe-
misit. Nisi palam hostis sit declaratus , nisi in Imperatoris
verba iuraris, nisi ille aciem eduxerit, nisi signa canere iube-
rit, tibi fraudi futurum est, hostem interfecisse. Tu dicis tu
es : Hostem occidi , nam plus quam hostilia faciebat, non
hostis tantum aberat , re hostem agebat. Lex respondet,
suarum partium fuisse, hostem declarare; ac tuo fortasse so-
lere fructur; verum ne serpat exemplum, poenas de te tunc.
Quid autem aliud abs te factum est? Vnum tibi lex nomi-
tim designauerat: tu illius vocabulum tuapte autoritate
aliud transfers , quod nisi in unum non potest competere
neque traduci debet ab eo cui lex attribuerit , ne tibi fas sit
aliquando quem voles magistratum , quem voles Iudicem,
quem voles ciuem; tyrannum appellare. Neque verò lex
grauissimis causis lex tot vinculis astrinxit hanc in vitam
alterius licentiam. Perpendit nihil maius eripi cuiquam pos-
se, quam vitam : vidit in extinctum facile varias causas con-
fingi etiam impune posse, quandoquidem ille non sit refra-
cturus, qui iacet. Vidit quam multis titulis suum quisque do-
lorem posset prætexere , si post occisum hominem vlla ca-
sa recipiatur, præter eas quæ legibus sint expressæ. Quid
quod gravatim sibi quoque lex permisisse videtur, ut homi-
ni vitam eripiat: quam comperta, quam multa requirit argu-
menta, quam multa concedit reo, quam malignè agit cum a-
ctore , quem non nisi suo periculo vult accusare : quantum
spatij largitur ei qui defertur : quam liberam Iudicium re-
ctionem. Quantum igitur à mente legis abesse putes, ut cui-
libet permittat, vel pro suo privato dolore , vel domestica
furis interpretatione, hoc est, subuersione in cuiusquam vi-
tam grassari? Neque ad rem pertinet, quantum criminum
aceruum exaggeres, quantum vis etiam verorum, addo noto-
rum : dicas patricidam , sacrilegum, incestum, proditorem,
peculatorem, veneficum interfeci. Tyrannum lex iubet occi-
di. Atqui hic vnus multis tyrannis erat sceleratior, pestilen-
tiorque ciuitati. Ad ista tam multa crimina, lex tibi verbo respo-
debit: nihil moror quā fuerit scelerosus, qui periit: in vnū ty-
rannū tibi i° fecerā occidēdi, in reliquos in ius trahēdi. Si de-
tulisses : auditus, reuictus, dānatus à me palam poenas deus.

et, omnisque Reip. salubri exemplo fuisses. Nunc tu privata
 ibidine interficiēs, pro saluberrimo exemplo, perniciosissi-
 num in ciuitatem induxisti, & legum instaurationem, à le-
 gis violatione auspicaris: hoc est, malis malo mederi studes.
 An me clām esse putas, quā multi sint in hac turba vita
 indigni, morte dignissimi? At eos meæ cognitioni, non tuis
 manibus seruo: sunt fora, sunt tribunalia, sunt Iudices, sunt
 carceres, secures, carnifices. Cur tu mihi præire conaris?
 Cur nullo mandante magistratum occupas? & dum Tyrann-
 nicida videri vis, tyrannum imitaris? Nam quo alio nomi-
 ne tantopere mihi est inuisus ille, nisi quod mihi parere re-
 fusat, & præire conatur? Ei demum ferrum tractare licebit,
 cuius manibus ego permisero. Si iuuenem occidisses, quod
 non alia patuisset ad tyrannum via, darem veniam necessi-
 tati: nunc occidisti, non pbsistentem, non auxilium feren-
 tem patri, sed patris opem implorantem. Huius vnus cæde
 contentus discessisti, tyrannum nec impetisti, in quem v-
 num tibi ius feceram. Meum erat expendere, vtrum ex v-
 su Reipub. fuerit, an iuuenis occideretur: malueram illum
 exquisitoribus excruciatum supplicijs, exemplum omni-
 bus edere. Neque hæc dico Iudices, quasi parum gaudeam
 pariter cum patre sublatum filium: vtinam eadem opera
 simul omnes sint oppressi, quibuscunque tyrannus placet.
 Sed quis prohibet, simul & gaudere, quod deorum bonitas
 nobis hanc rem bene verterit, & tamen non committere,
 vt huius temeritas, si iudicio comprobetur, in legem atque
 in exemplum trahatur? Nec de iuuenis iniuria vindican-
 da nunc agitur, sed de legis violatæ maiestate. Non enim
 par est, vt cuiquam personæ præter ius extincti odium in
 scelere suffragetur. Neque tam spectandum in quem com-
 missum sit facinus, quā quo exemplo commissum. Alio-
 qui cur non eadem opera fas sit in tyranni nepotes, palla-
 cas, pueros, vxores, liberos, lenones grassari? Bonam ty-
 rannidis partem vxor sæpenumero suggerit. Ad summam
 immanitatem nonnunquam libertus aliquis, aut vernula in-
 stigat: cur non & hos iugulas, si tibi ius est æstimatione pri-
 uata meritum ciuem iugulare? Quid quod est aliquid
 tyranno nocentius, in quod tamen haudquaquam tibi ius
 sit occidendi? Finge esse qui totam hanc urbem, templa, do-
 mos, curiam conatus sit incēdere, imò qui iam compluribus

locis ignem subiecerit, sed incendium subito exorto in-
 restinctum: authorem nō obscurum, verū abditum latere.
 Eū forte fortuna reperiū, manu tua trucidas. Nū lex tūc
 tūc approbabit? Non opinor. Atqui tyranno ille quanto
 erat nocentior? Tanto nimirum, quanto est atrocius pū-
 tem semel funditus euertere, quā expilare: ciues vnus
 vno igni finire, quā in pauca quædam scire capita. Et
 men in vnum tyrannum stringendi ferri potestas priuata
 permittitur. Illum deferendi modò ius habes. Hic in re
 aperta legis mentem calumniari, & nouo interpretamen-
 tum facinus palliare: quid tādē aliud est, quā legum au-
 thoritatem euertere, atque id per cuniculos quoddam agere
 quod tyrannus palā ac vi facere cōsuevit? In recipiendā le-
 ge fas est populo causā, æquitatēque legis excutere. Ce-
 terū receptę, & longo iam vsu comprobataę, simpliciter o-
 portet obtemperare. Neque enim existimandum est maiores
 illos nostros, viros sine controversia sapientissimos, ita sine
 grauissimis rationibus instituisse, vt priuatim interficeret.
 Tyranni faculas vnico capite finiretur. Primum ad iugu-
 di licentiam, fenestram aperiendam ciuibz non putauerūt
 deinde perspiciebant tyrannidē fatale quoddā esse Reip. ma-
 lū, quod minore noxa toleraretur, quā malē exagitarēt.
 neque posse semel tolli, nisi ipsius cæde. Quo submoto, vi-
 delicet qui legibus imperabat, non parebat, iam nihil opus
 esse priuata audacia, nimirum illis in reip. administrationem
 vindicatis. Quod si tyrannus in ius vocari potuisset, ne hoc
 quidem tūc dextrę arbitrio permisisset. Videbāt & illud ty-
 rānidem nonnullā habere monarchiæ legitimæ speciem: hoc
 tantum interesse, quod in monarchia populus regi pareat, in
 legibus: in tyrānide omnia vnus libidini subiecta sunt. Rex
 publicam spectat vtilitatem, tyrannus priuatim suā: vnde pu-
 blicus expedit, vt tyranno veluti principi legitimo ciuitas
 pareat, donec idoneus aliquis vindex extiterit, qui legum
 authoritatem in pristinum statum restituat, atque id vnus si
 fieri potest) capitis iactura. Nā hac moderatione in fatalibus
 illis pestibus, quæ totum Reip. quasi corpus corripit, legū
 prudentia consuevit vt: vt exemplo magis, quā admissi ta-
 lione, morbo medeatur: ne dum ciuitatem sanare studet, ma-
 gnā ciuitatis partem interimat. Hinc est quod in seditioni-
 bus publicis non nisi in ipsos authores cōsuevit animaduer-

ti, reliquis quos tēpestas illa cōmouerat, dari venia: aut vix etiā dari venia, qui in publico Reip. tumultu quietē egissent. Quę potest autē pestis esse fatalior, quā tyrānis? Quę seclatius in ciuitatis mēbra diffūdit? Quota quęque vrbis pars ab hoc vitio syncera potest esse? Omitto iā quicquid est ambrosiorum, are alieno obstrictorū, scelere contaminatorum, barbarorum (nā hæc tota sentina hominū tyrannide gaudet. vt in qua nullis maiora, quā sceleratis sint prēmia) bonos etiam ciues hoc malū inuoluit. dū vel timēt fortunæ suæ, vel rectū iudicāt seruire temporī. In hoc itaque rerū statu leges nō extinctæ, sed oppressæ modò, cautim & circūspiciēter agunt: intell. gunt hoc vlcus citra summam ciuitatis perniciē exasperari non posse, vnius capitis dispendio cōmodè sanari posse. Quare docto cuipiā medico prēmium ostēdūt, digito demonstrāt, quod mēbrū secari velint, quibus abstineri. Caput indicarūt illæ, tu dextrā secuisti. Illæ tyrannū, tu tyranni satellitem occidisti. Quo prēmio dignus? Nēpe eo quo qui morbo incitē exagitato, totum hominē in extremū vitę discrimē adducat, quo qui hominē legibus verantibus occidat, Neq; ego nunc te cadis reū ago, aget alius fortassis, cuiuscūq; lubitū erit: verū illud modò cōsiliū fuit, ostendere tibi quā insignitæ sit imprudētia in ea causā, tā eximiā tibi vindicare laudem, tam egregia poscere prēmia, in qua nequeas obtinere, si modo tecum exactius ac seuerius agatur, vt graueis pœnas effugias. I nunc & curiosum me voca: qui tam candidè, tamque ciuilitate tecum agam: vt quum te possim in grane discrimen vocare, sat habeam legis & Reipub. causam defendere, ne circumuenta prēmium dare cogatur ei, qui nihil boni sit promeritus. Id quod non iudicibus modò (quibus istuc iam dudum liquere puto) verū tibi etiam ipsi cupio persuadere: & facturum me confido, si modo tantisper animum possis attendere. Vin' igitur, vt quemadmodum tu faciebas, itidem & nos summatim totam causam ob oculos reuocemus? dispiciamūsque quā multa tuo in facto desiderentur ad id, vt legi satisfeceris: & quantum tu sis hallucinatus, quum multa diceres etiam superesse? Tria quædam requirit lex, & ita requirit, vt si quodlibet horum desit, aut pœnam te, aut certè nihil gratiæ debere se credat. Quorum ego non vnum aliquod,

sed vnumquodque deesse docebo. Quod si facio, vtrum quo animo cedes præmio, an impudenter petere peris? Ergo rem accipe. Nisi tria hæc tibi constiterint, non est quod tyrannicidæ præmium petas: Animus, via, & effectus. Animus duo quædam complectitur, vel quid speraris, vel quid proposueris. Nam si tyrannum per imprudentiam occidisses, si præter propositum, non magis profectò præmium tibi debeat, quàm si quis tyranno amicissimus idem fecisset, nam idem potuit accidere. Tu porro quid propositi in arcem attuleris, ipse videris: ita demum legi persuasum erit, te voluisse occidere tyrannum, si occideris. Non occidisti, atque id etiam quum tibi in manu fuerit (ut ais) si libuisset interficere. Lex negat sua referre, vtrum tyrannicidij propositum in arcem non attuleris, an allatum repente mutaris. Iam quid speraris, excutiamus. Quanquam isthuc leges non im valde curiose pensculantur: sed tamen in tam absoluto facinore partes omneis constare oportet. Quid enim si tyrannum interfecisses, quò tyrannidem ipse occupares, vtrum præmium sperares? an supplicium metueres? Quid si quo priuatum animi tui dolorem vlcisceris, tyrannum occidisses, atque id esset palàm, num præmium auderes poscere? Quid, si latrones tyrannum forte fortuna obuipum obtuscaissent, num ad hunc honorem aspirarent? Quid si quis tyranno priuatim insensus, magna te pecunia conduxisset, quò ei tyranno venenum dares, dedissesque, num quæso, tyrannicidæ præmium postulares? Ego hic tecum non agge coniecturis: nihil dico in vitam tuam, quæ quidem obscurior est, quàm ut tu, alioqui tam gloriosus, quicquam de ea ausus fueris dicere: illud vnum affirmare non dubitem, qui tyrannum quum totò licuerit, non occidit, planè noloit occidere. Qui eum occiderit, cuius mors extremum exitium Reip. videretur allatura, potius quàm vllam commoditatem: is aut priuatum dolorem vlcisci voluit, non libertatem publicam vindicare, aut emolumentum suum sequutus est Reip. periculo, non suo periculo Reip. studuit prodesse. Postremo non potes nisi gloriæ ieiunio adductus videri, qui tam insolenter se iactat. Non potest non videri lucrum sequutus, qui tam improbè præmium flagitat. An non vides igitur quantopere hac parte à tota legis mente dissentias? quem illa tuæ vitæ periculo sua causa voluit occidere, cum tu non

periculose in Remp. irritasti: quem sua causa noluit occidi, tum tu maximo nostro periculo tui compendij, aut animi fortasse gratia iugulasti. Sed finge te animum tyrannicida dignum ad facinus attulisse, lueri perinde ut vitæ contemptorem: magni tamen refert, qua ratione tyrannidem tollere aggrediaris. Iam enim omnia tibi ex animi tui libidine largior, quæ tamen nemo alius tibi concessurus est. Te in filio iugulasse patrem, in non tyranno tyrannum. Largior istuc Delium aliquem tibi prædixisse, ut certum præscire poteris, quod ipse etiam vix diuinare Delius potuerit. Licuisse tibi patrem occidere, si libuisset, verum hoc pœnæ genus tibi magis placuisse. Sustuleris sanè tyrannidem, id quæ noua quadam & inusitata ratione. Vides quàm multa tibi dono. Tamen obsistam tibi, nec sinam ferre præmium, propterea quod ea via sustuleris, quæ legi non probatur, quæ non expediat moribus ciuitatis, quæ non sit forti viro digna. Age quid si tyranni filium infantem in cunis iugulasses, & rursus adfuisse Delius ille, per quem certum præscire posses, fore ut necato puero pater sibi mortem accerferet, atque id euenisset, utrum te tanquam tyrannicidam suspiceret Respub. an potius tanquam immanem & ferum hominem execraretur, qui in eam sæuieris ætatem, cui etiam ab hoste armato parcitur, quæ leonibus etiã miseranda videatur? Quin ergo? Utetur tuo maleficio Respub. cæterum exemplum haudquaquam probabit. Quid si tyranni uxorem: quam ille miserè deamaret, per vim constuprasses, atque ille eius impatiens contumeliæ, fugerit è vita: utrum tyrannicidij laudem flagitabis an raptus & adulterij supplicium potius formidabis? Res obscura non est, Conferam tuo facto propiora. Quid si tyranni medicus quum esses, veneno ægrotanti dato, illum sustulisses, utrum ut veneficum oderit te Resp. an ut virum fortem admirabitur? Tyrannum sublatum gaudebit, facti rationem, modumque detestabitur. Quid si quum te tyrannus familiariter uteretur, tu in conuiuium prætextu necessitudinis venenum porrigeres? Denique si per magicas imagines ac maleficas quasdam deuotiones tyranno vitam ademisses: utrum à lege præmium, an pœnam expectares? Atqui tyrannidem utcumque sustulisti. Euentu gaudet lex. Verum exemplum tam perniciosum in Rempub. non recipit: ut consuecant ciues scelus vlcisci scelere, patrem in

filio iugulare. Vides quantum momenti sit in modo. *vixit*, ut factum tuum approbetur? Quod lex permittit ut fiat non statim permittit, ut id via qualibet efficias. Adulterum ferro occidere licet, veneno aut incantamenti non licet. Curia? Quia pestilens exemplum omnino tractare venena. Nec illi vlla causa quantumvis honesta, finit in civitatem intrare. Quid quod ne hostem quidem veneno, aut malis artibus interficere fas est? Nam nusquam non improbat maleficia lex: & veneno tincta tela etiam in bellis interdicta sunt. Quod si modus facti spectatur in his, in quibus nullum petitur primum, quanto magis id fiet in his, in quibus summum petitur? Lex triumphum statuit ei, qui certum hostium numerum fuderit. Fuderit aliquis non acie, sed aquis & pabulo veneno, tinctis. Vtrum ciues hunc quis oculis spectare poterunt triumphantem, an potius sicuti veneficum oderint, auersabuntur, execrabuntur? Quid quod priuatis etiam in rebus via, modisque perpenditur: quod magis idem oportebit, tum in publico, tum in splendidissimo facinore, ut a quo conueniat omnem sceleris suspicionem abesse? Age illud tecum reputa, si medico mercedem pactus esses, quod te morbo leuaret, atque ille non pharmaci sed maleficijs & incantamenti morbum exemisset, utrum primum dabis, an magis hominem in ius trabes? immo malis artibus datæ reum ages? Clamabit ille, morbo te leuauit, qua via quid istuc tua refert? Hoc tantum spectabas, ut morbo liber esses, ei rei merces est promissa. Ingratum te vocabit, qui nisi sua opera, ne esses quidem, qui primum negare posses. Tu protinus respondebis, opinor, medico te primum esse pollicitum, non mago, neque debere quicquam nisi rem malam ei qui beneficium male dederit quanquam ne dedisse quidem videtur, qui malum malo tollit. Id enim mutare est incommodum, non amouere. Dices enim animo nocitum, dum corpori subuenitur. Atque istam litem vinctes, etiam iniquo iudice. Atqui eadem, aut melior etiam, & vincibilior est tecum causa legi, quam quæ tibi futura fuerat cum medico. Nam ibi de priuata mercedula disceptaretur, hic de publico honore. Ibi falsus est vnus, hic legi fraus facta, per quam caurum oportuit, ne quisquam ciuium circumueniatur. Ibi falsus data, certa quidem & efficaci, sed suspecta & improbata via: hic nefario scelere (cur enim

non sic appellatur homicidium , quod in ciuem contra le-
 gem admissum sit ?) non libertas restituta , sed in extremum
 discrimen adducta Respublica quandoquidem tuum fa-
 ctum perinde habet , ac si medicus quispiam ad curam mer-
 cede conductus , venenum pro remedio ministret : quod ta-
 men ægrotanti (ita vt non raro consuevit accidere) per oc-
 casionem morbum adimat . Qui reualuit , suis fatis acce-
 ptum feret quod viuat . tibi mortem , tametsi vitarit , impu-
 tabit . Neque sua referre putabit , vtrum imperitia , an perpe-
 ram , ac studiosè pro pharmaco venenum porrexeris : pro-
 pterea quod tui fuerat officij , aut non suscipere negotium ,
 aut fidem simul , & artem , & industriam , ac diligentiam , &
 quicquid à probato artifice solet requiri , ad curam adfer-
 re . Sed age , sinimus adhuc possidere te , quod dudum sumus
 largiti : vt planè ista via tyrannum occideris , citra vllum Rei-
 pub. discrimen . Lex non approbabit facinus tuum : nisi non
 tantum à crimine , verum etiam ab omni criminis specie
 procul abfuerit : ne videlicet ea quæ in hoc potissimum ad-
 hibita est in ciuitatem , vt maleficium omne secludat , inco-
 lumitatem suam quam conueniebat , aut Deo cuiuspiam , aut
 certè Dijs simillimo homini acceptam referri , sceleri debe-
 re dicatur . Non approbabit , inquam , nisi Tyrannum ipsum
 quem nominatim indicauit ipsa , quaque permittit via sustu-
 leris : ne per rimam istam periculosum exemplum in Remp.
 irreat . Postremò non nisi ferro , non clancularijs ac male-
 ficis artibus : nisi virtute , nisi manu , nisi vitæ tuæ manifesto
 contemptu tyrannum trucidaris . Neque enim hoc tantum
 spectat lex , vt Tyrannus in præsens submoueatur : verum il-
 lud multò magis respicit : vt omnes mortales intelligant in
 ea ciuitate viros esse fortes , qui non vereantur vitæ suæ dis-
 pendio patriæ cominodis consulere : ac præclari exemplo
 facinoris , omnes etiam in posterum ab affectatione tyran-
 nidis deterreantur : cùm videant in ea ciuitate nullum esse
 tyrannis satis tutum præsidium : quandoquidem illud nemo
 nescit , qui vitæ suæ sit contemptor , eum esse alienæ vitæ
 dominum . Nā quod omnino satellitiū , quæ excubię , qui parie-
 tes , quæ arx , quæ arma aduersus huiusmodi animū Tyrāni ca-
 put defendant : qui patriæ libertatē sua vita bene credat emi ?
 Postremò autem : vt maximè tibi constet animus , vt constet
 via , id quod est totius negotij caput , non effeci-
 sti . Tantum enim abest vt tyrannum occideris :

ut quantum in te fuit, tyrannidem maiorem in modum at-
 xeris, interfecto tyranni filio. Quid autem refert, malitiam
 stultitia Remp. in discrimen adduxeris? Nam illo quod vul-
 go dicunt nihil verius: Intempestiuam beneuolentiam ni-
 hil à similitudine differre. Tantum abest ut occideris tyran-
 num: ut ne suspicari quidem potueris id euenturum, ut ipse
 semet occideret. Sed iuuenem occidisti patre insolentior: quid
 tum postea, si patri & huius scelera lex imputat? Ma-
 gnum proinde tyranni satellitem, non Tyrannum occidi-
 sti. Sed paratum tyrannidis hæredem occidisti: in tyranni-
 dem succedit, qui prior, qui potior est in occupando. Ve-
 rum esto sanè, certum hæredem sustuleris: igitur qui tyran-
 nus erat futurus, interemisti. Atqui quod futurum est, id nō
 est. Porro lex eum qui iam tyrannus sit, tolli iubet: non quæ
 aliquando futurum diuines. An qui statuam ex pacto de-
 beat, & rudem truncum præstiterit, fidem persoluisse videri-
 tur? Non arbitror. Vbi nunc igitur sunt illa tam multa,
 quæ tibi ad præmium postulandum supererant? Vides quæ
 ne vnum quidem omnium tibi constet, quorum nihil oport-
 rebat decesse. Volui, inquis: id demum voluisse te lex credit,
 quod effeceris. Postea è re nata propositum est commuta-
 tum. Hoc igitur præmij tibi debetur, quod ei, qui in Olympijs
 medio è cursu, relicta meta, ad carceres reflectit habena-
 nas. At periclitatus es. Proinde id laudis auferes, quod
 is qui sudauit in Olympijs, nec vicit. Sed occidisti denique:
 verum eum, quem neque lex permittebat arbitrio tuo, æ-
 que ex usu publico fuerat occidi. At bene vertit ciuitatē,
 quod fecisti. Numini igitur gratia debetur, tali, qualem Pal-
 ladem Atticis fuisse ferunt: de qua prouerbiū extat: quod
 Atheniensium malè consulta, in bonum exitum vertere
 consuevit. Non tu leges seruasti, sed sustulisti: non libertatē
 restituiisti, sed numen aliquod huic vrbi propitium, quod e-
 uentum tuæ temeritati debitum, sua commoditate à nobis
 auertit, quod tuam stultitiam nobis vertit in occasionem re-
 stituendæ libertatis. Non ego ingratum erga te populū con-
 stituo, imò tu populū ingratum in Deos reddere laboras: quæ
 cū semel in periculū vocaris, ne pro simplici Tyrannide du-
 plicatam pateretur, nunc rursus in discrimen trahere co-
 naris, ne ab iratis superis in pristinam seruitutem, aut gra-
 uius aliquod infortunium retrudatur. Quid tu te facis &
 phalera-

Quid tu te fucis & phaleratis dictis in alienum meritum insinuas? Quid tibi in eo negotio laudem vniuersam vendicas, ex quo præter pœnam temeritatis, nihil ad te redire meritò possit? Si Reipublicæ, si Iudicibus probare potes, animum tuum Tyrannicida dignum, qui nullum periculum vitæ Reipublicæ causa recularit: si facinus non scelere, non pernicioso exemplo, sed legitima via peregisti, si fortuna tuis egregijs conatibus bene expeditum dedit euentum: aude Tyrannicidam te vocare: aude pulcherrimum, ac penè diuinum munus à Republica pascere, aude nobis seruatas leges, restitutam ciuitatem: aude templa, aras, focos, fortunas omnibus, tutos pueros, inuiolatas virgines, impolluta matrimonia, denique hoc ipsum quod hîc lege & apud Iudices agimus, exprobrare: aude mihi minari, quòd obstiterim: aude ciuitatem ingratitude infimulare, nisi laudem promeritam persoluerit: aude Iudices, vel iniquos, vel corruptos clamitare, nisi suis sententijs præmium tibi decreuerint. Contrà: si suspectum quid volueris, si periculosum, si contra leges, si cum scelere coniunctum quod feceris: sit pudor, ac desine tandem improbè præmium flagitare, quod nulla ratione promerueris: pœnam, si sapias, incipe deprecari. Isthuc fortassis ab æquitate Iudicum, à ciuitate deorum munere læta, queas impetrare. Neque enim putes vnum me te à præmio detertere. Imaginare isthac in causa pariter & leges, & Rempub. & deos tibi aduersari. Puta leges his tecum verbis agere: Si nos verè restitutas videri vis, sine nostram authoritatem primum in hac tua causa valere. Longè plus laudis ex hoc iudicio referes: si nobis cesseris: si parueris: si tuam cupiditatem nostro submiseris arbitrio: si primum exemplum in te ciuibus edideris, reuixisse nos: si monstraris ciuitati iam non ex sceleratorum libidine, sed ex nostro præscripto cuique viuendum esse. Atque altera ex parte Rempub. hac tecum oratione uti puta. Si ciuem bonum mihi præstare studes, noli hanc stulticiæ notam mihi iaurere: ut in posterum recognita, dicar ebrietate quadam gaudiorum ei præmium decreuisse, cui pœna magis deberetur: noli mihi deos, quos vix denique tam diutinis votis, tot sacris, tot precibus, tot meis malis placui, commoui, propicios reddidi, denuo per ingratitude iratos atque infensos reddere. Sine ut mihi per te liceat, saltem illorum beneficio frui.

Quòd si te neque leges, neque Respub. commouet: certè Deorum orationem vereri debes, quos ita tecum agere putato. Quid tu in nostræ laudis possessionem ingeris? Quid honori nostro inuides? Cur non finis nos in hanc ciuitatem perpetuò benignos esse? Cur tu ipse tam ingratus existis? Ciuitas hæc semel mihi restitutam libertatem debet, tu bis debes, commoditati nostræ: & quòd Rempub. seruauimus, cuius tu pars es, & quòd commoditate nostra tam periculosam stultitiam, vel scelus potius in maximam felicitatem verterimus. Etenim nisi nos dextri, propitijque adfuissimus, quid aliud tu quàm perieras, & per te Respub? Quòd si planè contendis, vt præmium aliquod feras, abundè magnum præmium à nobis persolutum est, quòd per nos res à te malè instituta, bene verterit. A legibus meritò maior relata gratia, si nostræ prosperitatis respectu, temeritatis simul & sceleris veniam condonarint. A ciuitate satis amplam laudem feres, si ea patiatur, vt in restitutæ libertatis historia tuum quoque nomen admisceatur. Hac laudis parte contentus desine nobis debitum velle præripere, ciuitati munus nostrum eripere, legibus authoritatem adimere. Sed finem facio, nimirum exstillata iam aqua. Quod superest, nunc vestræ partes sunt Iudices, statuere, vtrum secundæ leges, secundum Deos, secundum Rempubl. sententiam dicere, an secundum hunc gloriosum ostentatorem pronunciare velitis. Vtrum hanc vrbis felicitatem huius temeritatis, huius sceleris acceptam ferre malitis, sæpius exprobandam, & breui fortassi à superis iratis (id quod abominor) auferendam an in Deos quibus sine controuersia tota debetur, referre, eorundem pietate seruandam, augendam, benèque fortunandam. Vtrum magis ex vsu sit, vt primo hoc iudicio statim leges circumuentæ dicantur, an vt appareat legum restitutarum seueritatem, & Iudicum sapientiam aduersus vnus iniquam postulationem valuisse.



L V C I A N I

Rerum in primo Tomo memorabilium.

Index.

A

A Bderitarum morbo 658 a
A Abdicationis causæ 825 c
A Aboni murus 865 d
A Academici non sunt in beatorum insulis 757 c
A Acanthus à tyranno in quem conspirauerat, seruatus, 845 a
A Accidens & præteraccidens quid sit 375 c
A Achæi versus 522 a
A Acherusius campus 311 b
A Achillis sepulchrum in Si-
 gæo 345 c
A Achillis & Patrocli amor
 qualis 1071 b
A de Achille fabulosa Homeri
 scripta 655 a
A Achillis mollities in fine
 259 c
A Acinacis & Zamolxis Scy-
 tharum dii 648 c
A Actæonià quo & cur immu-

si canes 754 b
A Acu candefacta referare si-
 gilla 875 d
A Acrisius Danaën inlustrat
 207 b
A Zelotypus senex ibid. d filia
 & filium eius exponit, ibi.
A Admetus ineptus poëta
 1011 e eius quidam versus
 1012 a
A Admirantis hypotyposis 44 e
A Adulatio malorum omnium
 maximè seruale 510 c
A Adulatores deteriores ijs
 quibus adulantur, & su-
 perbijs illis authores 36 c
A Æacus publicanus 323 b
A ab Æaco non procul abest
 503 a
A Ædonum fabula 22 d
A Æginetici modij 96 a
A Ægyptiorum superstitiones
 358 a quid pingant litera-
 rum vice 576 a. astrolo-
 giam auxerunt 985 e quæ
 animalia ab ijs colantur
 986 d

INDEX.

- Æneas formosus* 992 a
Ænigmata narras 334 e 370 e
Æqualitas res popularis 284 c
Æschines 9 d 508 d
Æsculapi⁹ 185 c 147 b 148 d
Ætopi fabula de numerante
vndas singulas 617 c
Æthiopes deos conuiuio ex-
cepere 346 b *bellum cum*
saltatione incunt 919 a
Astrologiam inuenerunt
984 e eorum sapientia,
985 a
Ætion pictor 499 d *Pro-*
xenidæ gener *ibid.*
Ætolica mala 349 a
Africanus Rhetor, centurio,
Periclis æmulus 681 d e
seipsum iugulat 682 a
Agamemnon 312 a 314 a 507
a 664 a
Agaperus 436 a
Agathocles medicus 433 a
Peripateticus 1008 c
Agenor Europæ pater
213 d
bene Agendi tempus non
prorogandum 39 c
Agigentini ab antiquo Græ-
ci & Dores 849 d
Aiacis sepulchrum 345 d *fu-*
ror 293 e *mentis compos*
761 b Aiacis coronis 682 a
Ajax Locrensis in sedibus
impiorum 755 c
Alcæus Milesi⁹ formos⁹ 665 c
Alcamenis statux in pretio
547 b
Alcestis ab inferis reuocata 279 a
Alcmenæ cum Ioue conu-
bitus 141 & 151
Alcibiadis amoris pœnitet
Athenienses 655 b à So-
crate amatus 1066 a
Alcyonis fabula 98 a & de inc.
alia fabula 774 d
Alcæ in vno viro iacere 642 e
Alexandri magni res gefiz
249 c cur Deus viden
voluit 256 c *Clitum inter-*
ficit 692 c *votum super*
historia sua 694 c *Anni-*
bali præponitur à Rhadi-
mantho 253 c *Babylonæ*
sepultus, ibid. eius nupiz
& Roxanes 623 e
Alexandri cuiusdam impo-
storis vita, res gefiz
857 a
Alexidis versus 522 a
Aloei filiorum factum
324 d pœna *ibid. c*
Alpheus Arethufam amans
192 c
Alytarches Sortium con-
templator & explorator
572 d
Amabilitas & Cupido Vœ-
ris liberi 26 a 171 d
Amantium stultitia 464 a &
Amatores opulenti in pretio,
inopes contra 393 c
Amavit quidam Venerem
marmoream 1032 c
Amatores iracundi 181 b
Amalthææ cornu 470 a
Amantium actiones 132 b
affectus 1062 c

INDEX.

- Amastris** 880 e
Amici malis non illuden-
dum 231 e
Amoris vis 133 b 146 c 269 a
duplex 1054 c eius gra-
dus 1069 e
Ammonis oraculum 987 a
Amores 1018 a & de inc.
Anphilochi templa, vatici-
nia, 222 a
Anymones fabula 197 c
Amico virgente quid facias?
322 c
Amicitia maximum bono-
rum 1001 c
Anacharsidis historia
646 c
Anacreon in beatis insulis
755 a fulmine à Ioue cur
petitus, ibid.
Anaximenes cur innotuerit
622 d
Anchoræ vitæ 743 c
Anchisæ & Veneris amor
164 d
Andromedæ fabula 211 d
Anemodromi 717 c
Anguillarum in morem in-
ter digitos elabi 77 d
Animantium vita brevis
1037 b
Anima vt immortalis 1009 d
Animæ in homine plures
ibid. eius tres partes
943 d
Animus scopo similis 45 b
Animi ornamenta incorru-
pta 8 a
Annibalis gesta 247 c
Annorum, mensium, hora-
rûmque numerum insti-
tuerunt Ægyptij, 986 a
Annus Solis circuitu defini-
zur ibid. a
Annuli Romanorum mo-
dijs mensurari 247 c
Antiochus vates apud Cili-
ces 874 a
Antimachi versus 776 c
Antiochiæ ciues salutationis
observantissimi 946 d
Antiochi soreris cum Ga-
latis pugnaturi somnium
faustum 523 d pugna cum
Galatis 633 c
Antipho somniorum inter-
pres 770 b
Antipodes an sint 1006 c
Antisthenis baculus ex o-
leastro 245 b
Anubis Ægypti Deus 372 a
Anitus & Melitus Socratis
accusatores 391 c
Aniti & Meliti in Demo-
nastem 1002 a
Aorna petra ab Alexandro
occupata 533 c 259 c
Apelles pictor 499 d
Apis Ægyptiorum Deus vn-
de capi soleat, quantum
lugeatur mortuus.
359 a
Apis mellis opifex & quo-
modo formetur in fauo
102 b
Appollinem Branchus
& Hyacinthus amant
122 d Daphne fugit, ibi-
dem Hyacinthum disco

INDEX.

- occidit 149 c se consulentes decipit 153 b citharæ-
 dus, medicus, vatesiacula-
 tor, ibid, & 389 a eius exi-
 lium ob Cylopes 351 a
 mercenaria opera apud
 Admetum, ibid. b apud
 Laomedontem cum Nep-
 tuno, ibid. vnde eius tem-
 plum Delphicum ditatum
 854 c ubi colatur 355 a
 Græcia pestem immittit
 350 d à nemine falli po-
 test 837 d
 Apollonius Thyaneus 862 d
 Apollonius philosophus
 1009 b
 in Aquâ scribere 449 b
 Aquileia vrbs 896 c
 Aquilarum pulli vt proben-
 tur 420 c
 Arabiam cauam serere 511 c
 Araneæ Cycladibus maiores
 719 a
 Arbitrorum delectorum iu-
 dicio acquiescendum 815 c
 Arborei seu Dendritæ ho-
 mines, & eorum fabula
 725 d
 Arborum vitrearum fabula
 754 b
 Arcades Astrologiæ contem-
 ptiores 994 c Antiquiores
 se Luna dicunt ibid.
 Archelaus tragicus poëta
 657 d
 Architelis vxor Dimenete
 645 d eius visio ibid.
 Archytas Pythagoræ disci-
 pulus 520 c
 Arcopagitæ in tenebris in-
 dicant, & cur 591 b
 Arethusa & Alphæus 102 c
 Argiuorum & Lacedæmo-
 niorum pro agro bellum
 347 a
 Argos siticulosum 197 c
 Argus toto corpore videtur
 123 d 166 d
 Ariadnes filium Theseo da-
 tū 578 c eius chorus 917 a
 Aries ab Ægyptijs colitur
 986 d
 Aries aureus Thyestæ 989 a
 Aries Aureus Phryxi ibid. d
 Arion Lesbicus 755 a eius fa-
 bula 201 b
 Aristarchus Grammaticus
 579 a
 Aristarchus Phaleræus Im-
 perator 481
 Aristæas hæredipera 244 a
 delinitus Milesijs sergion-
 1019 a
 Aristidis inopia 74 d
 Aristippus Cyrenæus Dæ-
 nysium Siciliæ tyrannum
 liberat 310 a vnguenti
 olens 273 a eius mores
 368 a & seq.
 Aristippus & Epicurus in
 beatissimis insulis iucundi com-
 potores 756 c
 Aristobulus adulator prius liber
 ab Alexandro in flumen
 proijcitur 668 b c
 Aristodemus sceleribus no-
 bilitatus 860 c histrio
 507 a
 Aristonis conuiuium 955 d

I N D E X.

Aristophanes poëta vir sapiens 731 d ille & Eupolis Socratem* in scenam introducunt 404 a
Aristotelis sententia de bonis fortunæ 254 e vt Alexandro est abusus ibid.
Artus & Epeus pugiles pares 760 d
Arrianus Epicteti discipulus 858 e
Ars longa vita brevis 330 c
Asfacis Medorum præfecti mors 286 a
Artis mechanicae facilitas & commoda 2 a b eiusdem incommoda 7 a instrumenta 10 a
Artium inuentiones 1051 a
Artis perito credendum 324 a
Artemidor* adolescens 644 c
Artemisia Mausolo mortuo crexit sepulchrum 281 d
Arteria trachea nihil recipit 663 b
Asinus Cumanus Leonina pelle indutus 408 d
Asino nil commercij; cum lyra 483 a
Asinis petulantiores 411 a
Asinorum ruditus loco tubarum 420 d
Aspasia meretrix 923 b 979 a
Aster Philippum Macedonem orbauit oculo 692 b
Astyanax è turri deiectus 353 b
Astrologia ab Æthiopib. inuenta 984 c ab Ægyptijs

aucta 985 e Babylonijs nota 987 a vnde Græci habuerint ibi. b ab Arcadib. contempta 994 e eius commendatio & defensio 995 a & seq.

Athenarum encomium 29 c
Atlas cælum fulciens 325 d
Athletæ felicitas 573 b
Atreus de sole locutus 989 a
Attis fabula 353 c amatus à Rhea 145 d
Attica subfannatio 14 b eloquentia 494 d decas 654 c
Auarorum graphica descriptio 67 a & seq. Tantalo similes 70 c
Augiæ bubile 858 a
Augusti primi come ingeniū 527 a

Aurum sistit sanguinem 88 c mala propter aurum 332 d contemnendum vt calculi litorum 95 b
Aures quàm oculi minus fide dignæ 685 c Aures portentosa 728 c
Autolycus fur à sydere Mercurij 992 a
Auri munera grata sapientibus. 385 e

B

Babylon qualis vrbs 346 a
Babylonem cepisse 470 a
Bablonijs nota astrologia 987 a
Baccham ex viro fieri 909 c
Bacch* è femore Iouis 352 d

INDEX.

- in eum vini inventorem
 calumniæ 156 e res gestæ
 ibid. in Nyſa educatus
 140 e
 Bacchi miniſtri Satyri 921 a
 ille Tyrrhenos, Indos &
 Lydos ſaltando vicit ibid.
 Bacchica & Dionyſia fue-
 re genus ſaltationis 921 a
 Bagoas philoſophus eunu-
 chus 977 a
 ſi è Barbæ prolixitate philo-
 ſophus æſtimandus, hir-
 cus primas tenebit 980 e
 à Barba de philoſophis iudi-
 cium 1004 b
 in Balneis fieri ſolita 43 e
 Beatorum inſulæ descriptio
 74 e & ſequent.
 Bebryx Amycus Pollu-
 cem vulneravit 184 e
 Bellerophontis literæ 505. b
 eius equi fabula quid ſi-
 gnificet 989 e
 Bellum omnium pater 659 e
 Bellum plenilunio ad eun-
 dum, Lycurgus lex 994 d
 in Bellum & Pacem Home-
 rus res omnes diſiſit
 922 e
 Bene agere 520 e bene agere
 non cunctandum 39 e
 Bis per omnes 512 a
 Biton & Cleobis om-
 nium hominum ſœliciſſi-
 mi 331 e
 Bithynicum mancipium
 480 e
 Bithyna fabula 920 e
 Bœpias ſœnerator fame pe-
- riſt
 Bonum nullum ſine teſte in-
 cundum 114 b
 Bona tria, animi, corporis &
 fortunæ 330 e
 Bonorum poſſeſſio tempo-
 raria 39 e
 Branchus amat Apollinem
 122 d
 Branchidæ quo pacto diuti
 864 d
 Braſidæ de naui deſcenſus
 699 e
 Breuitatis commendatio
 703 a
 Briareus centimanus Ioni
 fert opem 174 e
 Bruta ſolitudines amant
 1044 e
 Bubalus latro 899 a
 Bucephali hominum genus
 777 e 778 e
 C
- Cabaluſa inſula 780 b
 Cadmus literis legem per-
 ſcripſit ſo d eum execra-
 tur ob Tinuentum 55 d
 Cacozeſi irridentur in Lexi-
 phane 955 & ſeq.
 Calcei noui in honore ha-
 bentur, veteres proijciun-
 tur 474 d
 Calculos duos ſerebant
 Lacædæmoniorum reges
 642 e
 Callias qualis 74 e
 Callicratides Athenien-
 ſis 1026. a eius oratio
 1047 e

I N D E X.

Callidemides veneno alteri parato extinctus	231 c	Castor & Pollux similes	184 b
Callimachus in descriptionibus prolixior	704 a b	b viuunt alternis nautis fauent	185 d
eiusdem loci	1066 b	Catena Iouis	173 b
Callimorphus medicus historiographus	673 c	Caucasus	324 b
Caluarius	317 d	Caulomycetes	720 a
Calydoniorum calamitates à Diana profectæ	349 a	Causa iusta eundem accusatorem & arbitrum nontiment	391 b
Calypso serua	898 b	Causa indicta credere, cuius sit	391 d
Cambyfes 335 d filius Cyri, regnum & mors thesauri	335 d 17 b	Causidici perstringuntur d eorum mores	14 406 c
Camelus nigra	16 c	Cebes	499 c
Candor sine rubore ad formam non probatur	188 b	Cecrope Codro-ue generosior	74 a
Canis Cyrum primum nutrit	352 a	Celer	899 a
Canis in præsepi	67 c	Celsi laudes	906 a
Canem in aliquem soluere	910 a	Centaurus	630 b
Canum consuetudo	412	Cenchroboli	717 c
Canicula nomine Myrrha	492 c	Cerberus	310 d 317 d 372
Capaneum saltare	946 c	Cercopes	860 c
Capra Iouem nutrit	352 a	Cestus Veneris	167 c
Capitibus caninis & leoninis homines	576 a	Cethegus	1009
Carbones pro thesauro	603 a	Cetus fabulosus	733 a
Carbones thesaurus	629 a	Ceyx	198 a
Carcharorum orator	493 d	Chæreas	1961 d
Carcinochires	737 c	Chærephon	544 a
Careotis	770 a	Chalcedon	865 a
Carimantes	958 d	Chaldaica disciplina	535 a
Carion famulus	437 d	Chaldei diuini	244 d
Caryatissare, saltandi genus à Caryæ urbe dictum	915 c	mollis	257 a
Caryonautæ	773 c	Chariades	230 a
Caspia portæ	106 c	Charicles Corinthius	1025 c
		illius oratio	1036 d
		Charinus adulator	225 c
		Charmides formosus	273 c
		Charmoleus Megarensis	237
		Charon ad superos venit	321 a
		alterum pedem in	

INDEX.

cymba Charontis habere 503 b		Cœna Hecates	271
Chelidonium cinædus	491 c	Coliades	1097
Chimæra	310	Colocynthopiræ	771 c
Chiron mortuus est cùm im- mortalis esse potuisset, & cur	283 d & seq.	à Columnis Herculis ad la- dos	571
Choaspis aqua	304 e	Comastæ Græcis qui dicun- tur	1071 c
Chryses expostulatio	350 a	Comicum satellitium	691 c
Chrysippus	374 c 375 376 377 378 379 619 b	Comœdia spectaculis con- uenit	604
Chrysippus non potest in beatas Insulas nisi 4 po- tus helleborum ire	757 b	Comus pastor perditæ am- 1059 a	
Cinyrus Helenam amans ra- puit in beatorum insulis	762 d	Comœdiæ publicus usus: 3: propriam ipsi saltationem genus, cordax 923 c et personæ ridiculæ 921 b	
Cithara saltatoris admini- stra	924 a	Coniugium cur inuentum 1050 b eius utilitas 1067 c	
Clauum clauo pellere	510 b	Conon	600 a
Clearchus Medos & Persas deuicit	257 a	Consilium non mutandum cur	101 b
Cleobis & Biton hominum felicissimi	331 c	Consilium, alia eligere, alia vitare docet	661 c
Cleocritus	435 c	Contentum oportet esse præsentibus 285 a p. 1	
Cleon	78 c 520 a 692 c	Conuiuium adire primum, inurbanum, postremum grauè est	
Cleonæ	340 b	Conuiualium fraudum non est æquum meminisse 109 d	
Cleopatrz simia	507 b	quæ in Conuiuiis debeat ef- se, quæ non esse, 109 c & 110 a	
Clitus 692 c cur ab Alexan- dro occisus	257 b	Cordax saltationis gener- 921 a	
Cnemon	232 b	in Comœdia exercetur 921 c	
Cnidus 1027 e ibi memora- bilia, Praxitelis opus, Cni- diæ Veneris templum 1028 c Sostriati porticus ibid. b		Corinthij aduentu Philippi perturbati, quid fecerint 658 c	
Cocconas	863 a		
Cocytus	327 c		
Codro generosior	74 a		
236 a			

I N D E X.

Cornix anceps animal	980 a	cur à Minerva abstineat	
Coræbus	1069 a	159 a cur à Musis	160 a
Coronus	731 c	cur à Diana	161 b
Coronas sub naribus po- tius quàm super capite ponendas	42 c	Curetes armati saltabant	
Corpora virorum quàm foe- minarum robustiora	832 a	914 a primi in Creta sal- tarunt 913 c Iouem serua- runt,	ibid
Corybantes	145 c quid fa- ciant 146 a in Phrygia pri- mum saltarunt 913 c Io- uem seruauerunt,	Curetum sagittæ resina in- unguntur	46 b
Craton	239 a	Currus bouem ducit	228 c
Creon	314 a 507 a	Cybelus, Atheniensium co- lonia	51 c
Creperius Calpurnianus		Cybele	869 a
671 c		Cyclopes 357 c Cyclopis munus quod sit	440 a
Cretenses fabulantur de Io- nis sepultura	62 a oprimi saltatores	Cydimachus	434 c
914 a		Cynobolani	720 b
Cribrum varicinari	865 c	Cynocephali	737 c
Crocodilus Stoicorum		Cynirus	772 c
615 a		Cyniscus vt mortuus, 433 a quid in vita faceret	ibid.
Cræsus seruus 313 acius la- teres aurei	333 d	Cypselis obturatix	956 a
Cræsi cum Solone sermo	331 a	Cyrus 55 c 330 d primus à cane nutritus 352 a rex magnus dictus 55 c Cysi thesauri , 176 res gestæ 330 d	
Cræsi & Solonis colloquium de felicitate	331 a & c	Cytimides	877 c
Cræsis sedecim dinor	74 a		
Cruces ad effigie ñ tu			
55 c			
Cresias	708 d 768 a		
Cumanus asinus leonina pelle indutus	408 d		
Cupido 1049 c imberbis		Dadis	888 c
112 a Veneris filius 145 a eius vis 177 d æthe- reus Deus, amicitie fautor & c 1049 c Iapeto anti- quior	120	Daduchus	962 a
		Dædalus astrologia peritus	989 c
		Damasias athleta	238 d
		243 a 963 a	
		Damnippus	232 c

D

INDEX

Damon adulator	225 d	1017	
Damoxenus palaestrita	219 a	Demonstratio	39 a
Danae 1012 Danaës fabula		Demosthenes	9 c 699 c
207 a & seq.		Demosthenes imperator cap-	
Danaus duriter educat fi-		ptus	692 d
lias	197 c	Demostratus	853 e
Danaidum dolium	70 c	Dendriez	725 d
246 b 592 e in Danaidum		Deucalion	59 c eius arca
Dolium aquam afferre		930 d	
70 c		Deus in culpa non est, sed	
Daphne fugit Apollinem		qui delectum fecit 581 b	
122 in arborem versa		ex improviso ostensus 619	
713 a		c Deo parendum 83 e om-	
Darius à puero necatus ve-		nia facilia	100 c
neno	288 d	Dij qua forma ad Ægyptos	
Darij thesauri	17 b	iuerunt 358 a Deorum a-	
Decelia	1042 c	dulteria taxat 115 e quales	
Decretum aduersus diuites		esse debeant 117 a de iis	
317		nihil dicendum 294 c	
Deformitas eloquio com-		eorum per gentes distin-	
pensatur	1041 d	butio	355 d
Deli insulæ enerisio	204 &	Dij omnia vendunt mor-	
seq. ibi peperit Latona,		talibus 349 d eius rei	
ibid.		exempla ibidem d quid	
Deliciarum & lautitiz re-		sint	370 c
prehensio	43 a	Dialogus & comœdia	
Delphica diuinatrix	592 c	18 c	
Delphi assessores Pythij		Dialogi priuatus	18 c
837 b vnde victum ha-			
beant	854 a	Diana ægrè fert quòd ab	
Delphines hominum a-		Oeneo non fuerit ad sa-	
mantas	200 c	crificium vocata 349 a	
Demeas orator	90 a	sagittis gaudet 964 e	
Dementia infœlix	386 c	cur amore non capiatur	
Demetrius Cynicus	938 d	160 b hospites in Scy-	
Democriti mores	369 c &	thia mactat 178 b ob-	
873 a		stetricatur	185 c
Demonax 997 b vita, studia,		Didymis est Apollinis tem-	
&c. à 997 vsque ad		plum 993 c Didymi	

INDEX.

- pondent geminis, coele-
 sti signo ibid.
 Dimenete Architelis vxor
 645 d
 Dinias 962 b
 Diocles 977 b
 Diogenes 245 c 315 c 364
 365 eius venditio & præ-
 cepta 366 367 757 a
 Diogenes qualem vitam e-
 gerit 281 c quid fecerit
 quum Corinthum inuade-
 ret Philippus 658 a dolium
 voluens 659 a
 Dion scipsum strangulat
 963 c
 Dion Heracleotes 538 c
 Dionysius ex femore Iouis
 ortus 140 d eius insolentia
 157 ioci amans
 404 c
 Dionysius Siciliæ tyrannus
 310 a
 Dionysiacæ lapicidinæ
 494 c
 Dionysiaca & Bacchica ge-
 nus saltationis 921 a
 Dionysiaca libertas 19 b
 Dionysij templum Rhodi
 1025 a
 Dionysiorum licentia 404 b
 Dionysodorus 524 a
 Diophantus 242 c
 Dioscuri 456 a
 Diotima 979 a
 Discipuli leniter excipien-
 di 4 a
 in discipulis quid consi-
 derandum ad bene eos
 instituendum 40 c
 Disciplina 396 c
 Diuites ridiculi 356 & qui
 eos sectantur 36 a fœ-
 licitatis suæ testes quàm
 diuitias malunt 37 c ad-
 monentur 219 a quar-
 ti fiant 236 a cur virtu-
 tem non desiderent
 246 a Suffragium con-
 tra eos 317
 Diuitiarum verus vsus
 69 a
 Diuitias quæ vitia comi-
 tentur 77 a quæ mala
 81 b
 Diuitiæ malè recondun-
 tur 67 b quando à Io-
 ue, quando à Dite den-
 tur 72 b mutant ho-
 minum mores 73 b ad
 malos potius quàm ad
 bonos veniunt 75 b fa-
 cilè dilabuntur 77 c
 quæ bona adferant 82 c
 non sunt malorum cau-
 sæ, sed malè videntes
 83
 Doctrina non omnes pa-
 riter afficiuntur 47 a
 Dodonea fagus 1049 a
 Dormientium gestu modò
 abnuunt, modò annuunt
 302 c
 Dormire sub Mandragora
 59 a
 Dosiadæ ara 973 c
 Draco 993 d cur signum
 multitudinis Parthis
 685 d

INDEX.

Dracones Pellæi 863 c	cur	versum implendum 11
Draco sub tripode	993 d	Epiæterus 1014
Dromo	736	Epicurus venditor 373 c
		d 756 c 873 a 879 d
E		Epicuri liber exustus 141
Ebrii descriptio	94 a	quid faciat in 11
Echo garrula	189 a	879 b
Echecrates	614 e	Epicurei 1
Elation ob saltationem cla-		549 a
rus	917 c	Epimenidis somnus 91
Electra Stoicorum	376 d	Epimethei opus 21
Electro & vitro Sidonio lu-		Equa Theßalix 10
cidius	1044 c	Equum educere in campe
Elei	1015 a	390 d
Elizæam supercilijs præ se		Equorum infanum fcin
ferre	1036 b	Romæ 6
Elementa mundi	1037 a	Erinnys 417
Elenchus	397 d	Eris pomum aureum pte
Elephantis vt vsus fit An-		cit 18
thiochus aduersus Gala-		Euche Dea 61
tas	634 c	Euclides 609 e ante E
Eleusinia sacra	447 b	dem gesta 61
Elysius campus	753 c	Euerates Sicyonius 101
Emmeleia , saltationis genus		natalicia filix celebr
921 a in Tragœdia exer-		539 c
cetur	923 c	Eumenes 51
Empedocles	272 a 760 a	Eumolpus 10
Empusa Saltatrix	920 a	Eunomius 141
Encomium quid facere so-		Eunomus 70
leat	663 a	Eunuchus quid fit 978 b
Endymion 313 e 715 e 990 d		licere ei philosophari
Lunæ cursum inuenit		bid. eius & spadonis
990 d		crimen 97
Endymionis & Lunæ amor		Euphranor 41
143 c		Euripidis loci 386 b c
Enipeus Tyronem vxorem		519 c
neglexit	208 c	Europa 213 e à Ioue
Ephedius quis fit	573 c	pta
Epithetis vtuntur poetæ ad		Eurybatus 11

INDEX

Eurydice reddita Orpheo 346 d
279 a
Eurytus 389 a

F

Fabæ cur sacræ Pythagoræ
363 a fabis magistratus cre-
ant Athenienses ibid.
Fabulæ priscorum cū astro-
logia consentiunt 992 d
Fabulæ congeries 930
931 932 933 934 935 936
937 idque secundum locos
vbi habebantur.
Facilia apparent nobis diffi-
cillima 996
Fagus dodonea locuta 1049 a
Fatum causa rerum 269 c
Fatum inenitabile 509 c
Fati necessitate sese excusant
homines 509 b Fati vnus
& fortunæ arbitrio nos re-
gi 509 c
Felicitas mutat mores 22 a
in quo eam consistere
putet vulgus 442 b
Solutus Fœlix qui liber est
1006 b

Ferri collatio cum auro 334 a
à Filo tenui suspensi omnes
338 d
de Finibus multi disceptant
340 d
perinde ac si Fluuij sursum
ferantur 228 b
Fluuius vino Chio similis
712 a
Fluuij intereunt, cuius
exemplum est Inachus

346 d
Fœminæ communes in bea-
tis insulis 758 a fœmina
est feminis receptaculum
1037 d fœminæ & maris
legitima est coniunctio,
ibid e in coitu viro maio-
rem delectationem perci-
pit 1045 b
Fœnus & Computum 67 c
Fœnus primum & secun-
dum 378 b
Fœnerari soli sapienti con-
uenit 377 c
Fœtor oris Gelonis tyranni
564 c
Formicæ portentosæ 719 b
Formosi, Megillus Corin-
thius 219 a Charmoleus
Megarensis 237 d 267 a &
seq. Charmides, Phæ-
drus Clinix filius 273 c
Fortuna & fati arbitrio nos
regi 509 c
Frugalis victus in quibus
consistat 95 a
Funerum vanitas apud Ro-
manos 41 d

G

Galatæ ab Antiocho fugati
635 c
Galatæ & Polyphemi
amor 186 a se. Nereidibus
dicit formosiores 187 d
eius templum 747 c
Galeam tibix, capiti ocreas
adaptare 524 c
Gallinarum lac 470 a

INDEX.

Gallinaceo sacra ædes 768 c	Damon 271 e
770 a	Hæreditas iurenaturæ ad li-
Ganymedes 125 126 Cur à	beros pertinet 129 a
Ioue raptus 128	Halcionij dies 98 c
Gragarus Idæ cacumē 160 c	Harmoniarum quarundam
Gastrocnemia vnde dicta	proprietates 638 c
725 c	Harmonides tubicen 638 &
Gelon ore fuit foetido 564 c	seq.
Gemini 993 c	Harpyiæ cibos Phineo en-
Genetyllides 1059 a	piunt 700 c
Geometria artem exordien-	Hebe 1031 c: 772 a
tibus qualia proponat	Hecates cœna 218 a: 772 a
608 a	Helena cuius filia 170 d
hominum qui Gestarentur	pulchra ibid. à Thæteo
irrisio 44 a b	rapta 171 a eius forma
Gloriæ studium homini fa-	despicitur, & vituperan-
miliare 294 d	tur Græci quòd pro ea
Glycerium pellex Megapen-	bellum gesserunt 167 c
this 437	& seq. rapta est à Cætro
Glycon 873 d eius colio-	in beatis insulis 761 d
quum cum sacerdote 891 c	Heliotæ 720 c
Gnathonides 870 d	Heliades 1012 c
Gniphon 433 a 96 d	Hellanicus 958 d
Gobares 432 c	Hellespontus vnde sic vo-
Græcæ loqui discere volen-	cetur 232 c
ti quid faciendum 670 d	Helles fabula 203 b
Graculum alienis plumis	Hephæstion 523 a
exultare 505 c	Heracleotes 515 b
Gry 968 b	Heraclitus 370 a &c.
Gula flagitat consueta 497 c	Heramithres 446 d
Guttur longum quatuor di-	Herbalanaria 868
gitos 43 b	Hercules 12 c in Ocea
Gymnastiorum quodnam op-	conflagrauit 147 d 536 b
timum 944 c	ab Omphale sandalio ver-
Gymnopodiæ 917 a	beratur, Ianas carpsit 145 b
Gymnastice comendi ar-	liberos & vxorem occidit
tem reijcit 694 d	148 Æsculapio postha-
	bitus, ibid. d in Venerem
	acer 1012 c
	Hermæas 195 b
	Hermi-

H

Hæredipetæ Charinus &

Hermæas

I N D E X.

Hermenus Aristotelicus 1014 c
Hercules cœlum ferens 325 d
 irridetur diuinitas, vendi-
 tur, eiusque mores 262 a &
 sequent.
Hercules Lydius 666 c quo-
 modo pictus 667 a
Hercules in scena 925 a tau-
 riuorus deus. 1021 c
Hermaphroditus 151 c qualis
 177 d
Herodes 1007 c 1009 d
Herodoti virtutes 620 & seq.
 eius libri Musæ appel-
 lati 622 a quo præmio
 vsus sit 702 a nō vera scri-
 psit 768 b
Herodizes 690 b
Heros quid 223 a
Hephæstion 523 a
Hesiodi fabula de musarum
 saltatione 922 d
Hierophantes 962 a
Hinnulus leonem 232 c
Hippias 622 d
Hippocentaurus 18 b eius
 pictura 629 d
Hippoclidēs non curat 526 b
Hippogerani 718 a
Hippogypi 715 a
Hippomyrmeces 719 b
Hipponicus 742 c
Hircocerui 20 a
Hircum mulgere, & cribrum
 supponere 1008 c
Historiam rectè scribere dis-
 ficillimum 660 d in scri-

benda ea quid obseruan-
 dum 661 e primum vitium
 662 d. ut differt ab enco-
 mio 663 a. à poësi ibid. c in
 ea conuenienti tempore
 laudandum 665 a. secun-
 dum vitium 665 b. tertium
 vitium 677 e. quartum vi-
 tium 678 e. quintum vi-
 tium 679 c. sextum vitium
 ibid. e. septimum vitium
 682 e. Virtutes duæ 689 d
 quibus instructus esse de-
 beat historiam scriptorū
 691 c & sequentib. historia
 posteros respiciat 694 c
 696 705 d. adulescentes rei-
 cit ibid. quo stylo scriben-
 da 696 d & seq.
Historicus quæ præcipua
 asserre debeat domo 682 d
 res ut gestæ sunt narrare
 debet 693 d. veritatem se-
 qui 694 b. qualis esse de-
 beat 695 b & sequentib.
 quomodo conscribere
 698 e & seq.
Histrion nullus punitus
 410 a
Homerus 798 c cuius esset
 &c. 759 d.
Homeri loci 4 c 25 c 33 a 46
 6385 d e 386 a 417 b 473
 c 509 c 510 a 515 b 922 a
 929 b 993 b 1041 d
Homo bicolor 472
Homo est infans 99 c. homi-
 nes bullis similes 341 c

INDEX.

homo bicolor Thespidi dono datus 17 b ho- mines inter se compa- rati longè discrepant 100 c eos creasse dijs vtile 112 a omnes mo- riuntur 261 a anima & corpore compositi 264 a eorum mores 299 a folijs sunt si- miles 342 a quid sint 370 c nulla illis fi- des 385 d euitare for- tunæ offensionem non possunt 517 a so- cietatis sunt amantes 1044 c			
Honestum solum bonum, dicunt Stoici , 567 c necessario est præsta- bilis 1050 c			
Honoratus 1006 a			
Horæ 354 c Horarum sedes 354 c			
Humanitas , & quibus opus habeat. 2 eius dem descriptio 5 c oratio 6 c & 7 a commo- da 7 c			
Hyacinthus 758 a			
Hyacinthus & Branchus Apollinem amant 122 d quomodo ab Apolline occisus 149 c ab eo dem Amyclis sepultus 150 a In florem mutatus ibid.			
Hydamardia 780 b			
Hyperbolus 71 c			
Hyporchemata 918 d			
	Iambulus 742		
	præter Ianuam inani 42 c		
	Iapeto antiquior 100		
	Icarus palmitem à Bæce accepit 1014		
	occisus à compotitione ibid.		
	Icarium mare 990		
	Icarus 989 c eius fabulæ positio ibid.		
	Iccus 690 b		
	in Ida Corybantes infans 146 a		
	Idea Socratis 371 a		
	Ignis communicatus non minuitur 116 d eius necessitas 117 b ignis solis præstantior. ibi- dem c.		
	Ignorantia apud ho- mines facit quod lethe apud inferos 343 b		
	Ilium 340 b		
	Ilienses 418 a		
	Imperat optimè qui in- car 101 d		
	Imperitia audaces , res considerata timidos effi- cit 21 b		
	Impiorum insula 764 c		
	766 c		
	Inachus fluvius monas 346 d		

I N D E X

- Indi** quomodo viño affecti
 24 e cur, ibid. solem sal-
 tatione salutant. 918 e
Indifferentia quæ sint
 374 e
Indolentia animi paranda
 40 b
Indopates 446 d
Inferorum pœnæ 243 c
 300 & sequentib.
Innotescere quomodo quis
 possit 621 a & sequentib.
 640 c
Ino in mare præcipitatur
 203 a Bacchi nutrix ibid.
Infantæ futuræ indicia
 807
 insanabilis signa 810 e
 causæ 833 d
Insanire cum ratione
 25 c
Infantem accusare 594 c
Insula ex caseo 747 a
Interitus vnus alterius est
 ortus 1037 e
Inuidiæ signa ex vultu
 810 a
Io à Iunone in vaccam
 mutata 123 c. Isis iussu
 Iouis facta 123 eius fa-
 bula 199 c & sequen-
 tib.
Iolaus 226 d 843 e
Ionici joci 436 d
Iouis ædes 47 e catena
 992 d
Ira vacans optimè imperat
 1013 d
Iridis sedes 354 d
Isis Aegyptiorum dea
 123 e
Ismenodorus 286 a
Iucundum solum bonum, ex
 Epicuro 567 a
Apud Iudicem aduersa-
 rio fauentem æqua
 causa non agenda
 904 b
Iuno ob Ganymedem
 zelotypa 128 b & se-
 quentib. à quibus con-
 latur 355 e
 vt vulcanum concepit
 352 e
Iupiter & eius varia epi-
 theta 57 tauro assimi-
 latus fert Europam 213
 214 vbi educatus 355 e
 Cretenses eius sepul-
 chrum ostendunt ibid.
 quo pacto paternos
 dentes effugerit 113 e
 qualis esset iuuenis
 59 b aram in Gar-
 garo habet 125 a à
 capra educatus 352 a
 eius regia vbi 354 e
 quid sit eius catena
 992 c multa fabulo-
 sa de Ioue 252 a
Iuramentum Socratis
 per canem & plata-
 num, 372 a
Iustitia 396 e
Ixion Iunonem sollici-
 tauit 132 b 311 a 393
 e obiecta nubes 134
 a & sequentibus. cur
 pœnas luat 355 b

INDEX.

L

- Labor exhaustus affluit**
 592 c
 relaxationē postulat 1018 a
summis Labijs philosophus
 507 c
Lac gallinarum mulgere
 470 a
Lacedæmoniorum consue-
 tudo in ferendis calculis
 642 c saltatio 915 c ad sal-
 tationem bellum inibant
 ibid. eneruati 219 c
Laconici maris cochleæ
 443 a
Lachanopteri 717 b
Laches 96 d
Lacydas pater Megapenthis
 433 c
Lampichus Geloorū tyrannus
Lampis amore meretricis
 periit 288 c
Lari in morem 459 a
Laurus Veneris transfuga,
 & ab ea aliàs fugitiua
 1029 b
Laus nimia est adulantis,
 ideòque odiosa. 668 a
Lectus & lucerna testes sce-
 leris vocantur 451 c
Leo cordula victus 489 a
Leogoras 845 a
Leotrophis 690 a
Lesbonax, saltatores ma-
 nu sapientes appellabat
 943 b
Lethes aqua 93 c eam non
 bibere supplicium graui-
 simum 453 a
Liber quis sit 1006 b
Libyes astrologiam aggre-
 sunt 987 a
Literæ mutæ ultimam for-
 tem obtinuerunt 521
Lotus Homeri 23 d lotum
 referre 101 d
Lotus dulcis 465 c quales
 degustata ea fuerunt V16
 sis socij ibid.
Lucerna fabulosa 730 c
Lucianus natura felici præ-
 ditus 5 auunculo traditus
 ut disceret sculpere ibid. c
 cur humanitatē prætolent
 statuariæ 10 d quo scopo
 somnium exposuerit 13 a
 philosophiam amavit 388
 a & 407 a eius facultates
 tenues 2 a eius auunculus
 optimus statuarius ibid.
 d. eius scripta Dialogi &
 Comædiæ sunt particula
 19 c quales res oderit 399
 a Minervam orat 400 a
 in eum Diogenis oratio
 403 a & sequentib. Res-
 ponsio Luciani 406 a per-
 petuò vincit 415 d Ale-
 xandro pseudomanti in-
 sensus & inuisus 900 d
 qua provincia sit vsm
 513 b orator mediocri-
 ter exercitatus 515 c
 eius peregrinatio ibid.
 c eius orationis hæc
 627 a iudicium de
 suis orationibus 636 c

INDEX.

ubi est Lucrum natura ad-
acta seruias 505 a
Sol & Luna incoluntur 716 b
Luna ad Endymionem des-
cendens 143 d amore dis-
periens 144 d 353 c cur
non semper eodem vultu
appareat 985 b
Luxum cuiusdam cauillan-
tur philosophi Athenien-
ses 30 b & seq.
Lychnopolis 730 a
Lycophronis Alexandra 973
d in Lycoré appulit Deu-
calionis scapha 59 e
Lycurgus 994 c
Lyden ex viro fieri 909 c
Lynceus 75 a
Lynceo perspicacior 549 b
Lyfimachus comicus 52 e

M

Macetis 863 a
Mæandri⁹ Polycrati succes-
sit 313 a 336 c
Mænades sequuntur Bac-
chum 123
Magi Babylonij ad inferos
deducunt 303 c
Magnum cum paruo com-
paratum, magnum videtur
114 e
Magnus 899 a
Malchion Syrus 684 b
in Malis ferendis societas
solatium fert 261 b
parest Mala pati qui patra-
uerunt mala 386 b
Maluæ radix inuocanda

765 c
Mandrabuli in morem res
procedit 478 e
sub Mandragora dormire
59 a
Margites 545
Mars & Venus impliciti la-
queis à Vulcano 155 a
Mars saltator 920 e
Marfyas 154 a 639 d
Mas semen prolificum emet-
tit 1037 c
Mascula libido reprehendi-
tur 1038 c defen-
ditur 1048 d & seq.
In Matellâ immingere 460 c
Mausacas 683 d
Mausolus 314 c 279 c 280 a
& seq.
Medea 510 e 605 e
Medi quales quum ex equo
descenderunt 287 e gens
mollis 257 a mors
287 e
Medici quid spectent in æ-
groto 833 a rogandi 827 d
immunitates ibid. e
Ars Medica facilis 530 c
Meditantis gestus 529 a
Medius status optimus 546 c
Megabyzus 73 c
Megacles 736 434 c
Megalonymus 961 c
Megapenthes tyrannus 433 c
Cydimachi bona cepit
434 c eius scelera 450 a
Megillus 446 c
Megillus Corinthius for-
mosus 219 a
Melantus 230 a

INDEX.

Meleagri interit ⁹ causa	Diana	349 a	stringitur	427 c	Mett-
Melitus		391 c	rio eloquentiæ	præf-	
Melitides		1069 a	sacrificare		1022
Menandri locus		1060 a	Meriones saltator		5742
Mendacium veritate specio-			Metrodorus		8732
sus		583 a	Metus & spei effecta		337
Menecrates		582 b	d alia metus effecta		
Menelaus ex Pelopidis o-			978 c		
riundus		171 a	Miccio discipulus Zeuxidis		
Menius		724 b	633 a		
Menippus canis vbi versari			Midas seruus Megapenthus		
solitus	217 b	eius descri-	436 c		
ptio	218 a	ad mortem a-	Midas Seruus		540 d
lacritas	242 c	277 a	Midam & Cræsum & Sar-		
descensus ad inferos	304		danapalum Menippus in-		
& seq.			sectatur		220 & 221
Mensa communis vnde in-			Micyllus furor		439 e
uenta		1044 c	Milo Crotoniates		3292
Menses Luna definiuntur			Milo		690 a
986 a			Minerua	548 c	vbi colatur
Mercede conductorum cala-			335 d	Lutum Promethei	
mitates	454 a	& seq.	inspirabat		162
mercedis nemo, ne rex			Minerua à Iouis cerebro		
quidem est expetis			137 d	& sequentibus.	
514 b			virgo perpetua, arma-		
Mercenarios omnes esse			ta, terribilis	ibid. &	
514 c			159 a	eius suffragium	
Mercurius fur	108 a	427 c	643 b		
eius mores	135	136	Minos		932 a
137			Minous mensis		753 c
154 d	eius negotia	179 c	Misanthropos		86 c
eloquentiæ præfles	504 a		descriptio	86 a	& sequen-
legatus inferorum	505 a		tib.		
eius furta	135 d	cupidinē	Mithrobarzanes		304 a
vicit	136 b	testudinem	306 b		
fecit	ibid. d.	nuncius	Mnesarchi filius		969 a
137 a	eius virga	b officia	Modestia		39 c
179 c	palæstram do-		Mœrichus		243 c
ecet	285 c	eius sedes	Momus cur Deum repre-		
354 d	Mercurius per-		hendetet	42 d	qua

re Vulcanum reprehenderit 548 d
 Torborum deploratorum non suspicienda cura 808 d nec similes, nec curabiles omnes 830

Mors remedium malorum senectutis 390 d aduersariorum inuictissimus 330 a eius nuntij 339 a quibus in primis molesta 429 c 440 c quibus non molesta 441 a
 Mortales se esse si cognoscerent homines prudentius uiuerent 339 c

Mulieres duæ pugnant pro Luciano 5 mulieres doctos conductitios habentes 494 c procliuiiores ad infaniam quam viri 832 b earum conditio 291 d Mulierum inter se terra coniunctio 1046 c ad generationem sint in numero 1036 a earum cultus immoderatus ibidem de ijs dictum Menandri 1060 a
 Muliebris Venus, barathrum 1023 a masculam meliorem esse demonstrat 1043 a
 Muliebris formæ commendatio 1044 b
 Munus Cyclopi 440 a

Munera Iouis non rejicienda 82 c
 Mutatio in melius quandoque maiorum malorum principium 732 a
 Musæ cur amore non reneantur 160 a
 Mycenæ 346 b
 Myron 6 c 547 c
 Myrrha 492 c canicula ibid.
 Myrton & Xantippe Socratis vxores 103 a
 Myrtium meretrix 288 d
 Myrtus sacra Veneri 1028 c

N

Narcissus 753 a
 Natura prima omnium mater 1037 a
 Naufragorum habitus & oratio 455 c
 Nauis ad nauigandum præparata ut sit 427 a
 Necracademia 761 d
 Negretus 769 c
 Neoptolemus saltandi arte præcelluit 915 a
 Nephelæ mater Helles 203 c
 Nephelocentauri 720 c
 Nephelococcygia 731 b
 Neptunus 548 b
 Neptuni & Tyrus amor 208 c
 Nestoreus scyphus 541 a
 Nicias 520 r 692 d
 Nicostatus 665 d

INDEX

P

Pætus medicus 905 d
Paguradæ 737 e
Palamedes literarum inuen-
tor, cuius filius 50 d
Pallas è cerebro Iouis exi-
liens 138 b
Pan Mercurij filius 175 cur
hirco similis 176 a musicus
ibid. res gestæ ibid. salaci-
tas 177 a
Panis colostratus 857 e
Pannychia 769 c
Pantomimus appellatur sal-
tator 941 e
Paphlagones superstitiosi &
stolidi 865 d
Parætonia 706 b
aliter Parca, aliter natura sta-
tuit de vitæ tempore 227 d
omnium bonorū & malo-
rum causa est 296 a & se-
quent.
Parendum libenter patri
181 a
Paris Priami filius bubulcus
160 e formosus, amatoria-
rum rerum doctus 161 a
162 c cum Ideæ muliere
consuevit ibid. e
Parnassus 324 b biceps
327 a
Parnassus Caucasus excelsior
324 b
Parrhasius 492 d
Parrhesiades quis sit 398 e
Parrē vtramque boni Iudi-
cis audiunt 562 e

Parthenope 908 e
Pasiphaë cur tauro copulari
dicatur 990 a
Patroclus ab Achille amatus
1071 b
Patrum erga liberos quantus
amor 798 c liberos ma-
gis amant, quàm ab ijs
amantur, 822 e
Pauperum consolatio 219 d
Paupertatis causæ 63 a epi-
theta quædam 77 d com-
moda 79 a in eam inci-
dere facile est 77 e quæ
virtutes eam comitentur
78 d quæ suppeditet 81 d
quemvis enecat 461 c ad
eam fugiendam nihil non
fieri solet 510 d
Peccare est hominis, ignos-
cere Dei 1000 c
Peccantes quomodo tra-
ctandi ibid.
Pecunias esse tertium in bono-
rum 976 d
Pegasus 112
Pella quo tempore flouet
rit 863 e
Pellæus draco 868 c
Penelope Icarij filia, mater
Panos 175 d e
Pentheus dilaniatus 385 c
Perdiccas 690
Peregrina in regione fami-
liares nancisci iucundum
lucrum 1025 d
Periclis suadela 1047 c
Perilaus 846 b bos ad sup-
plicium Apollini dedica-
tus 848 b

I N D E X.

Peripatetici quales	545 a	eius res gestæ	255 c
Peripateticus philosophus		eius perfidia ,	pro-
qualis	380 a	tio	257 c oculo orba-
Perfæ 563 c	gens mollis	tus	642 c
257 a		Philippides	515 d
Perfica conuiuia	488 a	Philolaus	501 d
Perseus 1 alenam occidit , &		Philosophia contemnit be-	
eius fabula	210 a	na vulgò laudata	21 c
Perpicuitati sacrificandum		24 a longo tempore ad-	
971 c		discitur	510 c
Phæaces 44 c admiratio eo-		Philosophiæ falsæ de-	
rum ibid. choreis gaude-		scriptio	393 a veræ de-
bant	917 c	scriptio	394 a eius socæ
Phæacum rex	312 a	Virtus , Modestia , Dis-	
Phædræ	908 c	ciplina , Iustitia , Veritas ,	
Phædri accubitus	1048 c	396 c eius ingenium ,	
idem à Platone amatus		& loquendi libertas , e-	
1042 a formosus	273 c	lenchus ,	397 c macu-
Phaethon	713 c 990 d	las animæ eluit	440 a
rex incolarum solis		ea optima quam multi	
716 b		sectantur	544 d
Phaethon ad Eridanum se-		Philosophus	381 c 3
pultus, eius sorores in po-		debet esse paucis contem-	
pulos conuersæ	183 c d	ptus	96 a philosophorum
eius fabulæ expositio		sententiæ diuersæ	301 d
990 c		&c. auditores eorum in-	
Phaon	234 c	sanientibus comparantur	
Phalaridis vita	837 c	47 a. eos esse adulara-	
Phariaturnis	706 a	res turpe	38 a eorum
Phanorinus	1003 c	vitia c Philosophi sunt	
Phello	748 a	qui ad philosophandum	
Phellopodes	ibid.	sunt nati	47 a peritno-
Phidias 6 b 7 d	547 b c	guntur eorum	negæ
vngue leonem cognouit		64 b & 218 d 240 c	
585 d		mores & gula	93 a &
Phidon	230 a	seq eorum diuersa do-	
Philænis	1046 c	ctrina	301 d vita &
Philemon	522 a	sermones discrepant	302 c
Philiades	88 d	vnde dignoscantur	393 c
Philippus Macedo	315 b	re explorandi	420 d non

I N D E X.

debent indignari	395 a	Pisani	356 d
mali cum histrione com-		Pisces colore & sapore vini	
parantur	468 a	712 c	
cum a-		Plagium est hominem libe-	
sino Cumano ibidem d		rum vendere	364 b
veræ philosophiæ, ve-		Platanus Socratem auscul-	
risque philosophis o-		tans	1048 c
dium constant	409 a	Plato	520 b 522 b Phæ-
perstringuntur	411 a	drum amavit	1042 a eius
comparantur simijs	412	laudes	400 d c
e inhiantium auro des-		Platonici quales	545 a
criptio	417 a	Plutus quando claudus &	
quæ sint		quando alatus	71 d eius
bona philosophorum		epitheta	77 c cæcus &
536 a & sequentibus.		claudus	71 b
eorum sectæ quædam		Plutocles	770 a
enumerantur	542 d	Plutonis nomen quid signi-	
eos		ficeret	72 b
contendere	ridiculum	in Pnyce habebantur actio-	
975 a	illis	nes oratoriæ	1047 d
salarium		Podalirius	86 b
amplum constitutum		Podocypa	961 b
ibid. e	vt pæderastæ	Poëticus fumus	58 a co-
perstringuntur	1041 a	rum libertas	663 d
eorum sectæ diuersæ		Polus	314 a 507 a 622 d
542 d		Pollux & Castor similes	
Phineo cibos harpyiæ eri-		184 b	
piunt	70 c	Pollux ab Amyco vulnerat	
Phlegethon	327 c	184 c cur is & Ca-	
Phlogius	724 b	stor alternis moriantur	
Phocis	1063 d	185 a...	
Phni	968 b	Polybius	1011 a
Phœnicis annos vivere		Polyclerus	6 b 7 d
584 c		Polycrates	113 a eius fi-
Phrya	446 c	nis	336 b
Phrynonidas	860 c	Polydamas	690 d
Phryxus	989 d	Polylampes	724 b
ariete au-		Polyphemus	amor eius &
reo vectum esse quid		Galatæ	187 188 189
siti bid.			
Pingues homines qui dicantur	863 a		
Pirithous Iouis filius			
133 d			
Pisa	625 c		

INDEX.

Polyphemi & Vlyſſis fabula		corum certaminum	622
r ^o 9 & ſeq.		Prytaneum	1062
Polypi aſtutia	194 d	Pſetta	435
Polyſtratus	233 d	Pſittopodes	757
Pomum aureum proicctum		Pſylloroxotæ	717
196 a pulchræ præmium		Prædorus	230 d
161 a		Prolemæus Lagi filius	161
Præſata, non præſata	375 a	523 c	
Præxiteles	6 c	Pulchritudo tertium bonæ	
Priapus qualis	177 d eius ri-	944 a	
diculum factum	178 d bel-	Pulchrum eſt quod vnicuique	
latur Deus	920 d	proprium eſt	667
Principatus, res moleſta	839 c	Pueritia qualis ſit	1011
Principium totius dimidium		Puerorum ſtudia	1060 c &
531 c		ſeq.	
Prodicus	622 d	Pylades, Oreſtes amici	1063
Prometheus 353 b palo affigi-		Pyronides	724 b
tur 105 d cur 106 a cur		Pyrrhias	73 b 312 a 381 b
vinculis ſolutus 121 b Pro-		480 c	
methei variæ acceptio-		Pyrrichia ſaltatio vnde di-	
nes 14 & ſeq. homines for-		cta	915 a
manit adiuvante Minerva		Pyrrhus Epirota Alexandro	
16 a b refutat obiecta cri-		ſecundus	1241
mina 109 a & ſeq. eius		Pythagoras 360 361 362 363	
pœna 353 c eius pars		510 c 845 c 271 c 759 d	
485 d		eius venditio 360 c ſepos	
Proœmio vti præcipit Rhe-		transformatus	860 c
tor	28 a		
Proſerpina	317 d		
Protarchus	73 c		
Proteſilaus	277 c 268 c		
Protei variæ formæ	193 194		
Protei Ægyptij fabula ſalta-			
tioni accommodata	919 c		
Proverbia quædam	411 a		
478 c 483 a 488 a 494 d			
503 a c 549 b 557 d 592 c			
629 a 642 c 643 d 249 a			
999 a b 1044 c			
Proxenides iudex Olympi-			

Q

Quaternio maximum inſtrumentum, & numeri perfectio	511 c
Quatuor, iuramentum Pythagoræ	361 b

R

Rabidi canis morſus rabioſum facit, & rabioſi ſu-	
---	--

INDEX.

morsu rabiem excitant
 47 b c
 inæ terrestris in morem
 vociferari sitientem 487 b
 regis oculi & aures multæ
 sunt 488 a
 regum molestiæ 341 a
 reipublicæ administratione
 ex cælo instituit Lacedæ-
 monijs Lycurgus 994 c
 relaxatio animi & corporis
 necessaria 707 a b
 hea anus Attin pusionem
 amavit 145 d 153 d vbi co-
 latur 355 c saltatione de-
 lectata 113 d Iouem oc-
 culrauit 351 c
 hodocharēs 443 b
 hodope 908 c
 hodus Soli sacra 1025 a
 isus in ambiguo dum viui-
 mus 217 d
 Roma omnibus scatens vi-
 tijs, quæ esse possit virtu-
 tis palæstra 34 a
 Romana saltatio 920 b
 Romani luxus descriptio 32
 & 33
 Roxanes & Alexandri nu-
 ptiarum depictæ 623 c
 Rufinus 1014 a
 Rutillia 889 a
 Rutillianus 860 c 883 a 905 c

S

Sacrificiorum derisio & cul-
 tus diuini 348 a eorum ri-
 tus 356 c 357 a & seq.

Sæculum quid sit 370 e
 Sagittæ Scythicæ veneno,
 Curetum resina vagi soli-
 tæ 46 b
 Sagittariorum Persarum &
 Scytharum mos 563 e
 Salæthus 505 e
 Salætho similia facere 505 e
 legem tulit in adulteros
 ibid.
 Salij Romanorum 920 c
 Salmonæus Ioui obtonuit 58
 Saltare in tenebris 581 d
 Saltationis ortus 913 a eius
 tria celeberrima genera
 921 ab Homero & Hesio-
 do laudata 921 d in Tra-
 gœdia & Comœdia adhi-
 bebatur 923 c Augusti
 temporibus incrementum
 cepit 927 c quarum dis-
 ciplinarum sit particeps
 928 c eius vtilitates 945 a
 scopus 941 a
 Saltatio cum Tragœdia &
 Comœdia comparatur
 924 & seq.
 Saltatio Phrygia petulans
 927 c
 Saltator celebris Neronis
 tempore 939 a Saltatoris
 improbatio 908 b Salta-
 tor quid debeat scire 929 b
 &c 930 931 eius appa-
 ratus 942 c tres animæ par-
 tes ostendit 943 d qualis
 esse debeat 945 c eius vi-
 tia 948 c 949 a &c. Itali
 saltatorem appellant Pan-
 tomimum 941 e

INDEX.

Saluere quid sit, eiusque vſus	518 e	228 a mortui non ſer- tur	471
Salus ſeu Sanitas Dea anti- quiſſima	522 e	Seruorum miſeria	455 a
Sanguispluit in Sarpedonis morte	721 d	emptitij	nadabam
Sanitas quid appellaretur Platoniciſ	521 b	982 a	
Sapientem odi qui ſibi non ſapit	506 e	Seuerianus ab Othryadeſ peratus	891
Sappho	1048 b	Sicinnis celeberrimum ſa- tationiſ genus	921
Sardanapalus qualis	271 b	Sidonius Rhetor	1002
Sardium arx	470 a	Simia Cleopatraz	907
Satietatiſ incommoda	36 d	Simiaz tripudiantes	422
Saturnus executiſ patrem & filioſ deuorauit	351 e	Simylus	235
Satyrus Marathoniuſ	314 a	Simónideſ ordine collocati uit literaſ græcaſ	100
Satyri Bacchi miniſtri	921 a	Sinopenſiſ	669 a
Scapha virgultea Ægæum transmittere	557 d	Simmiche	446
Scepticuſ philoſophuſ quid teneat	381 e	Sireneſ 909 d Sireneſ ſuſ- ſe dubium	11 d
Scinthus	738 e	Siriuſ	52
Scipioniſ reſ geſta	251 e	Sifyphuſ	312
Scommate nihil ſit deteriuſ	395 a	Sobriuſ eſto & memento diffidere	579 b
Scorodomachi	717 e	Socrates 9 d 274 & e- iuſ mores & doctri- na	371 c 372 373 761 a
Scythaz 563 e Scythaz hu- mana carne veſcuntur	152	761 c eiſ vxoreſ Xan- thippe & Myrton	101 a
homineſ maſtant	357 e	Socrates confeſſuſ eſſe ſe hoc ſcire, quod nemo ſciret	580 c pugnaſ apud Delium & fugiſ
Scythiaz ſagittaz veneno in- unguntur	46 b	761 c ſapientiſſimuſ	1
In Secundis rebus non me- miniſ mortis	339 b	Pythio dictuſ 922 e ſil- tandi arteſ laudauit & didicit. ibid. perſtringi- tur ob puerorum amo- rem	1040 d 1006 a
Selenitz	722 c	1071 a	
Semele quaz?	140 a	Saltationiſ arteſ didiciſ	
Seminocaleſ ſecunduſ lo- cum obtinent inter lite- raſ	511 a		
Seniſ decrepitiſ hypotypoſiſ			

INDEX.

922 c Alcibiadem amavit
1066 a
Sol apud Clymenen tarda-
uit 145 c eius cursum in-
uenit Phaëton 990 d e-
ius iacula 992 d
Sol & Luna incoluntur 716 b
Solæcis mus quid sit in vo-
luptate 42 c
Solonis & Cræsi collo-
quium de sceleritate 331 b
&c eius laudes 649 c
& seq.
Somni regia 770 a
Somnium hyemale 12 b
Somniorum insula 768 c &
seq. Ne per somnium qui-
dem 474 b eorum di-
uersitas 770 c eorum ob-
iecta miranda 11 a
Sophistæ simijs assimilan-
tur 413 c
Sopolis medicus 967 d
Sororis nuptiæ apud Assy-
rios & Persas licitæ
352 a
Sortis exemplum 572 a
Sortes Olympiorum 572 a
Sostratus Gnidius 706 c
860 c
Sostratus Bœotius qualis
997 c 295 b
Spadones 979 c
Sphæra ex calamo 23 a
Spei & metus effecta 337 d
864 b
Statuarię descriptio 5 b
eius oratio ibid. d
Stesichorus 755 a
Stoici quales 545 b quanti

sunt 374 b & sequentib.
eorum dogmata, habitus
& vitæ ratio 546 b nulli
sunt in beatis insulis
757 a
Struthobalani 718 a
Studioforum cum athletic
comparatio 707 a
Supplex non occidendus
386 b
Sylla 629 c
Syllogismus celeberrimus
375 c varia syllogismi
nomina 376 a & se-
quentibus. syllogismus
indemonstrabilis, eius-
que vis 379 a

T

Tantalus 70 c 311 a 338
355 b 265 a
Taraxion 770 a
Tarichanes 737 c
Tartarus quid sit 992 b
Taurus ab Ægyptiis colitur
986 c
Tauri fabulosi 647 a Tau-
rus Perilai Apollini dedi-
catus 848 b acceptus
851 c
Telephi factum ad medelam
sui 47 c
Telephilla contra Spartam
armata processit 1048 a
Tellus Atheniensis pro pa-
tria mortuus 331 c
Ter beatus 22 a

INDEX.

Tereus	499 a	Tibius	731
ex Iouis tabulis Testis	469 b	Tilliborus latro	291
Testudinis inuentio	136 d	Timarchus	501
Thalassopotes	743 a	Timocrates	845 a 943
Thamyris	389 a	Timocrates heracleotas	943
Thanatusia	760 b	Timon Echecratidis	510
Thargelia	979 a	62 c eius liberalitas	612
Theagenes	690 d ob scorum mortuus	ex ea calamitas	6 &c. ob deos & homines
Theano	1048 b	Timotheus tibicen	645
Theodotas Rhodius	634 b	Tircias	317 c 318 a 988 c
Theognis	511 a locus eius	eius astrologica scientia	271 a eius de mulieris in coitu oblectatione dictum
Theon	690 b	1045 c	
Theopompi culpa in historia	905 a	Tiphphone	447 d
Theramennis cothurnus	1067 d	Tithonus	231 a annosus
Therires	724 b	582 c	
Thersites	312 a 759 d	Titormus	690 a
Theseus	578 c	Tityrus	712 a
Thesmopolis Stoicus	491 a	Tomyris Cyrum trahent	335 d
Thespiis tibicen donatur homine bicolore	17 c	Torum ex partibus	808 c
Thessalæ equæ	632 a	586 a	
Thessaliæ præfides, præsaltatores nuncupati	917 d	Toxaris cur in Græciam venerit	674 pro mordaci habitus
Thessali equi	1061 b	645 b eius sepulchrum	646 c
Thomi Ægyptij vxor	862 c	Tragœdia spectaculis conuenit	909 a emmetis proprium ipsi saltationis genus
Thrasycles philosophus	93 a 244 c	923 c eius histionis descriptio	924 b
Thucritus	227 a	Tragœdum Iliensium mori in se excitare	415 a
Thucydides quo proœmio vsus sit	702 a eius locus	Triangulus triplex, quid significet	521 a
21 b		Tribades quid facerent	1046 d
Thyestes	498 c 989 a filios deuorauit	Trigonistria	961 b
351 c eius aries aureus	989 a	Trino	
Tibia saltatoris administra	924 a		

INDEX.

Tritonomendetes 737 d
 trophonij templum 319 a
 quomodo vates 222 d
 triptolemus 9 c
 tyrannicidæ quid inesse de-
 beat 794 e debetur præ-
 mium 73 & seq.
 tyrannos occidendos 783
 metu potius quam studio
 coli 437 a
 tyro viriata à Neptuno
 209 b eius ditio 747 d
 tyroessa 762 c

V

varietas rerum iucunda 284 a
 valere quid sit, eiusque vius
 521 a
 vates nihil sani dicunt 393 c
 delphica vates, degustata
 sacra aqua, vaticinatur 591 c
 vaticinatio nihil potest
 1010 d
 βατος μεταλαβειν 391 c
 venus 353 c ubi colatur
 355 c quidnam sit eius &
 Martis adulterium 992 c
 155 a Anchisen amavit
 164 d cum Baccho iucun-
 dior 1029 c
 verberibus Homericis di-
 gnum 465 c
 verem secundum naturam
 bruta servant 1039 c
 verbis non verberibus res
 agendæ 402 d
 veretudina utilitatis & dam-
 ni Dea 1055 b
 veritas 396 c eius descriptio

audientibus iniucunda, &
 à mendacio obsecratur
 583 a
 Vinum tenue infuetis quid
 efficiat 475 a Vini effectus
 in India 25 a abusus quid
 faciat 158 a
 Virgo coelestis 993 d cur
 virgo responsa daret del-
 phis ibid.
 Virtus 396 d in quo consi-
 stat 612 b venalis apud
 Philosophos 33 c eius stu-
 dium in quibus non con-
 sistat 40 a virilis est 396 c
 eius via longa 538 d animi
 perturbatione liberat 537
 b fingitur esse vera &c.
 550 b in quo consistat 612 b
 Vitæ humanæ varia negotia
 327 a post vitam quid sit
 futurum ignoramus 217 d
 eam amant etiam miseri &
 decipiti 299 a vera sua-
 uior sit viri an foeminae
 291 d vitæ priuatorum au-
 rea 301 d cum pompa
 comparatur 312 c cum hi-
 strionibus 313 d priuato-
 rum vita optima 318 c vi-
 tæ varietas 337 a longis-
 sima est centum annorum
 182 d vitæ actiones aliæ
 oblectationem, aliæ utili-
 tatem pollicentur 944 b
 Vites portentosa 712 c aquæ
 feraces 728 c lactis 747 b
 Vitro Sidonio lucidius
 1044 c
 Vlysses fallit Cyclopos 190

INDEX.

191 parum animosus 190 a
 socijs aures obrurat 343 ad
 inferos penetrat 994 a cur
 descendit ad inferos 994 a
 eius exemplum 346 men-
 dacia 709 ad Calypsonem
 epistola 771 d Vlyffe cal-
 lidior 74 a prudētor 236 a
 Umbilici aurei librōrū 498 e
 Vmbra relicto corpore ve-
 nari 613 a de asini Vmbra
 digladiari 603 a
 ex Vngue leonis magnitudi-
 nem æstimavit Phidias
 585 d
 Vniuersam Cupido forma-
 uit 1049 d
 in Vno viro alea iacere 642 c
 Vocales primum locum te-
 nent inter literas 512
 Vociferatio causas dicenti-
 bus utilis 65 c
 Vologesus 671 b
 Voluptas communicata iu-
 cundior 1045 a quæ fir-
 suauior 465 a eius ianuæ
 quæ 32 c
 Vrbes moriuntur vt homines
 346 c
 Vredines 957 a sunt in ve-
 hementi frigore ibid.
 Vulcanus fornacarius 352 e
 hominem composuit 548 e

decem deicetus 32
 conceptus 352 c eius
 res 150 o fuit poc-
 Ionis 129 a eius o
 sedes
 Vulgus gaudet cavillari
 404 a laudat pro
 641 a
 Vulneris ab eo qui vul-
 nit petenda medela
 Vxores communes ex So-
 te 37

X

Xanthippe & Myrton soc-
 tis vxores 101
 Xanthus exustus 20
 Xenophon 11
 Xerxis facta 27

Z

Zamolxis Scytharum Dec-
 648 e
 Zenodorus 759
 Zenophantes parasitus quo-
 modo mortuus 230 d
 Zeuxis hippocentaurum ex-
 minam pinxit 629 b A-
 toboream & Titosem
 pinxit 4
 Zopyrion 48

FINIS.

Errata primi Tomi, Prior numerus paginam alter
lineam denotat.

Pag. 37. l. 30. scribe *κατεώτερον*. 55. 5. *απαρχήν*.
79. 21. *ἀπερχομαι*. 85. 6. *παις*. 135. 21. 7. 151. 5. *ἐχρίτα*.
181. 5. *δουλεύοντες*. 229. 11. *παίων*. 245. 15. *ἔδει*. 307. 21.
διεπόρθμευσεν. 344. 27. *ἐκείνοις*. 380. 5. *τὸν καλὸν, τὸν πλέ-*.
387. 24. *μόνον ἐξ*. 415. 2. *ὑμῖς*. 427. 1. 2. 5, *τε γὰρ αὐτὸς*.
449. 31. *αὐτὸν* 499. 11. *ἐυαθής*. 551. 25. *κλαυθμυρίζομε-*
των. 561. 8. *λευκός*. 598. 15. *ἐξ ὧν*. 621. 16. *ποιῶτω*. 690. 25
ὑποδραστὴν. *ibid.* 33. *ἀπερχαίην*. 705. 14. *καὶ μὴν*. *ibid.* 31. *ἐ-*
δὲν. 732. 8. *πολλάκις*. 740. 2. *περὶ τὸ*. 750. 32. *ἐδίδρασκον*. 761.
30. *νενικηκόμοις*. 766. 33. *ἠκέετο*. 786. 30. *καὶ τὸ μὲν*. 792. 6.
ἔπος. 800. 15. *ἐπιβρωχόμενος* 820. 2. *πύτε, ἔτε*. 826. 26. *ἄρα*
αὐτὸς. 864. 8. *παραχρήσασθαι*. 871. 24. *κεφαλῶν*. 892. 32.
μηλέη 908. 16. *μούνην*. 944. 21. *τις πρὸτερον*. 955. 13.
πλοχμῶν 962. 6. *ὑποδήματα*. 967. 6. *ἐργασμῶν*. 1004. 3.
ἔλθων. 1023. 26. *δικέτων*. 1035. 20. 7. 1048. 12. *ἔπος*
αὐτὸ. 1069. 9. *τὸ βραχὺ τὸ το*.

Pag. 25. lig. 14. scrib. eam. 108. 35. adde, & ignem fura-
tum esse. 109. 16. sc. miserit. 30. 1. addo, Perco enim prae do-
loribus, qui mihi cerebrum inuertunt. 141. 14. longa. 176.
34. veneris. 209 5. optabat: tu. 240. 32. adde, Merc. Rectè di-
cis: hanc etiam deponere. 245 19 erat. 252. 39. porro. 266. 10-
supplicij. 268. 4. Menippe. 280. 35. praeferatur. 294. 20 ha-
bendis. 299 26. Etenim. 366 19. Euripidis. 386. 31. atrociter-
387. 2. lacessuisti. 395. 35. fuerit. 415 39. aduoca. 439 35. dele..
Non. 460 4. scr. operæ. 461. 27. plectenda. 479 35. milém-
que. 503. 15. illuc. 512 5. rationes. 550 3 ac. 587. 1. cognos-
ces. 593 36. angustum. 605. 38. inflammantur. 618. 12. lapis.
626. 19. suffecerit. 632 9. 10. satyricis. 645. 33. multo. 653. 31.
dispiciebam. 657. 10. obsedit. 697. 10. particeps. 727. 36.
ita. 774 10. viginti. 779 1. 2, mæsto. *ibid.* 8. duo. 816. 14.
tutumque 832. 28, tota 836, 26. Etus 861. 12. ijs. 879.
29. naturam. *ibid.* 40. ludicra. 891. 5. osculandam.
929 26. dixit Thucydides. 935. 20. ibi. 951. 13. soleis. *ibid.*
25. saltabant. *ibid.* 30. sit. 968. 3. tandem. *ibid.* 7. labare.
970. 5. tem. 978. 33. cebat. 1003 9. ceteri.